ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ,
Καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο
ΙΣΑΑΚΙΟΥ τοῦ ΤΖΕΤΖΟΥ
ΕΞΗΓΗΜΑ.

LYCOPHRONIS
CHALCIDENSIS
ALEXANDRA,
Cum Græcis
ISAACII TZETZIS
COMMENTARIIS.

Accedunt
Versiones, Variantes Lectiones, Emendationes, Annotationes, & Indices necessarii.

Cura & Opera JOHANNIS POTTERI, A. M. & *Collegii Lincolniensis Socii.*

OXONII,
E THEATRO SHELDONIANO,
An. Dom. MDCXCVII.

Imprimatur,

FITZ-HERB. ADAMS,

VICE-CANC. OXON.

Febr. 26. $169\frac{6}{7}$.

LECTORI
S.

DATAM *ante aliquot annos fidem ſic Tibi, Lector Amice, ſic* Lycophroni *tandem abſolvi, ut multo Ille, quam umquam antehac, ſplendidior, multo etiam (liceat hoc adjicere) emendatior in lucem prodeat. Nec opera mea indignus videatur hic Poeta, (audis invidioſorum calumnias) in quo non modo* Scaliger, Canterus, Meurſius, *magna apud Literatos nomina, ſed clariſſima priſci ævi Criticorum ingenia ſe exercuerunt. Poſſem hic Auctorem meum magnificis verbis extollere, laudes, quas vere meruit, enumerare, quas etiam non meruit (ut nonnullis ſolenne eſt) aſſuere; ſi aut hoc* Lycophron *poſtularet, aut Ego meam eloquendi facultatem intempeſtive jactare vellem. Id potius agam, ut meum quale fuerit in hoc edendo conſilium, paucis exponam.*

Prima igitur cura fuit, ut Lycophronem *integrum, & emaculatum in manus tuas tranſmitterem: Quem in finem, Codices omnes impreſſos, quos quidem videre contigit, diligenter evolvi; ad hos etiam MSS. duos contuli, quorum unum Bibliotheca* Barocciana, *alterum* Seldeniana, Bodleianæ *partes haud ignobiles, ſuppeditarunt; ex omnibus textum, qui videbatur ad exprimendam Poetæ mentem maxime accommodatus, erui, & concinnavi: Ut, denique, judicio Tuo in omnibus libere uti poſſis, collectas undecumque lectionum varietates ſumma cum fide adjiciendas curavi. His* Canteri *verſionem ſolutam addidi,* Scaligeri *metricam ad calcem appoſui;* Bertrandi *etiam, qui* Lycophronem, *ejuſque Scholiaſtem* Latio *donavit, interpretationem adjecturus, ſi quid habuiſſet Lectione Tua, aut iteratis Typis dignum.*

Ne vero ſolus exiret ſcriptor obſcurus, &, ut ipſe profitetur, Sphingis *æmulus;* Oedipi *loco,* Iſaacium Tzetzem *comitem individuum adjunxi; cui edendo quantum laboris impenſum fuerit, ex attenta lectione facile conſtabit:* Tzetzem

enim exhibeo, non, qualem priores, mutilum, corruptum, deformem; sed pluribus in locis auctum, mendis innumeris repurgatum, &, ut spero, nativæ puritati restitutum. Ne vero nimia in emendando licentia usus fuisse, aut subleſta fide quidpiam egisse videar, quæcumq; ex MSS. Codicibus adjecta sunt, stellulis interclusi, & τῶν σφαλμάτων *præcipuorum (leviora enim numerum omnem exsuperant) specimen ad imam paginæ oram subjeci; ut erudito Lectori integrum sit, conjecturas suas interponere, aut nostras ex emendatiore Codice denuo restituere. Quoniam vero plurima sunt in* Lycophrone, *eaque difficultatis minime contemnendæ (vitium loquor Commentatorum, præsertimq; Scholiastum gregi nimis familiare) quæ* Tzetzes, *aut non omnino attigit, aut non satis explicavit, nonnulla etiam, in quibus insigniter hallucinatus est*; Canterum, & Meursium *in subsidium vocandos judicavi, eorumque integros Commentarios, multo tamen, quam prius, emendatiores, excudendos curavi: Ut sine arrogantia affirmare possim, nihil esse in cæteris editionibus lectu dignum, quod non hæc nostra plene perfecteque complexa sit. Coronidis loco, & quo cæterorum defectus supplere possem, novum Commentarium adjeci, quem si cæterorum explicationibus adjungere dignaberis, adeo plana, perspicua, & dilucida fore confido omnia, (unum, aut alterum excipias, in quibus ignorantiam meam ingenue confiteor) ut numquam posthac* τȣ͂ σκοτεινȣ͂ *titulo se* Lycophron *efferre poterit. Non tamen eo processi temeritatis, ut me juvenem, & tironem erroribus immunem credi vellem, quod ne illis quidem contigit, quibus datum fuit arenæ Philologicæ insenescere; sed horum, quotquot sunt, exorandus es, candide Lector, ut partim ætati meæ condones, partim negotiis, quæ me continuo distringunt, distrahuntque.*

Constitueram, erudite Lector, quo Liber hic justiorem molem obtineret, Nicandrum *consimili opera ornatum una emittere; sed cum nullius MSC. Codicis copia esset, & mutata studiorum ratio aliud suaderet, satius duxi, & in rem meam conducibilius, propositum opus dimittere: Altiores jam me vocant curæ, quæque (prout dignæ sunt) totum habebunt: Indignum enim semper putavi homine Christiano, præsertim qui sacræ Theologiæ nomen dedit, in vanis, & inutilibus Ethnico-*

rum

rum deliriis ætatem ludere; cum interim mirum, quanta SS. Patrum supellex contemta, aut, non minus ac si contemneretur, neglecta, & inculta jaceat. Per me licet, alii laureas captent ex Critica, ex Historia, ex Philosophia, cæterisque Artibus, in quibus me lubens fateor vix esse mediocriter versatum; Mihi sane videbor summum attigisse felicitatis culmen, si quid ad bonorum profectum, si quid ad Ecclesiæ Christianæ decus tenue hoc ingenium conferre umquam poterit.

Dabam OXONIÆ,
X. KAL. Martii A. C. 169$\frac{4}{5}$.

LYCOPHRONIS
VITA,
E SUIDA.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ Χαλκιδεύς, ἀπὸ Εὐβοίας, υἱὸς Σωκλέους, θέσει δὲ Λύκου τοῦ Ῥηγίνου, γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς τραγῳδιῶν. Ἐστὶ γοῦν εἷς τῶν ἑπτὰ, οἵτινες πλειὰς ὠνομάσθησαν. Εἰσὶ δὲ καὶ τραγῳδίαι αὐτοῦ, Αἴολος, Ἀνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφήνωρ, Ἡρακλῆς, Ἱκέται, Ἱππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Λάϊος, Μαραθώνιοι, Ναύπλιος, Οἰδίπους, α΄ β΄ Ὀρφανὸς, Πενθεὺς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιππος· διασκευὴ δ᾽ ἐστὶν ἐκ τούτων ὁ Ναύπλιος. Ἔγραψε δὲ καὶ τὴν λεγομένην Ἀλεξάνδραν, τὸ σκοτεινὸν ποίημα.

DE
LYCOPHRONE
EXCERPTA E VARIIS AUCTORIBUS.

Clemens Strom. lib. V.

ΚΑΙ μυρία ἐπὶ μυρίοις εὕροιμεν ἂν ὑπό τε φιλοσόφων, ὑπό τε ποιητῶν αἰνιγματωδῶς εἰρημένα· ὅπου γε καὶ ὅλα βιβλία κεκρυμμένην τὴν τοῦ συγγραφέως βούλησιν ἐπιδείκνυνται· ὡς καὶ τὸ Ἡρακλείτου περὶ φύσεως, ὃς καὶ δι᾽ αὐτὸ τοῦτο Σκοτεινὸς προσηγόρευται· ὁμοία δὲ τούτῳ τῷ βιβλίῳ ἡ Φερεκύδους Θεολογία τοῦ Συρίου· Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἴτια, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἔκκειται ἅπασιν, σαφῶς οὐδὲν ἐκτίθεται.

Statius Sylv. lib. V. in Epiced. Patris.

Carmina Battiadæ, latebrasque Lycophronis atri.

Artemidorus lib. IV. cap. LXV.

Εἰσὶ καὶ παρὰ Λυκόφρονι ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ, καὶ παρὰ Ἡρακλείδῃ τῷ Ποντικῷ ἐν ταῖς Λέσχαις, καὶ Παρθενίῳ ἐν Ἐλεγείαις, καὶ παρ᾽ ἄλλοις πολλοῖς ἱστορίαι ξέναι, καὶ ἄπειροι.

Hephæstionis Scholiastes.

Ἑπτὰ λέγονται εἶναι τραγῳδοὶ, διὸ καὶ πλειὰς ὠνομάσθησαν· ἐπὶ Πτολεμαίου γεγόνασιν οὗτοι, ἄριστοι τραγικοί. εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φίλικος, (scribe Φίλισκος) Διονυσιάδης, (Strabo lib. XIV. Dionysiden vocat) Αἰαντίδης.

Alius ejusdem.

Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοὶ, οὓς πλειάδα ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ πλειάδι. Εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλ᾽ υἱὸς Ὁμηροῦ (scribo ὁ Μυροῦς υἱὸς) τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος, καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, (is supra Αἰαντίδης) καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φίλισκος.

Hesiodi Scholiastes, Johannes Tzetzes.

Τῶν ποιητῶν οἱ μέν εἰσι λυρικοὶ, οἱ δὲ μονῳδοὶ, οἱ δὲ κωμικοὶ, καὶ ἕτεροι τραγικοὶ, &c.

μονῳδῶν

μονῳδῶν δὲ γραείσματα, ὃ μονοπροσώπως ὑπόθεσιν ἐφηγεῖσθαι τὴν οἵαν δήποτε, οἷός ἐστιν ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ Λυκόφρων.

Diogenes Laertius in Menedemo.

Ἠσπάζετο δὲ καὶ Ἄρατον, καὶ Λυκόφρονα, τὸν τῆς τραγῳδίας ποιητήν.

Idem paulo post.

Ἅπαντα φησὶν ὁ Λυκόφρων ἐν τοῖς πεποιημένοις Σατύροις αὐτῷ, οὓς Μενέδημον ἐπέγραψεν, ἐγκώμιον τοῦ φιλοσόφου ποιήσας τὸ δρᾶμα· ὧν καί τινα ἐστὶ τοιαυτί,

Ὡς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἡ βαιὰ κύλιξ
Αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον, τράγημα δὲ
Ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Athenæus Δειπνοσοφιστῶν lib. II.

Λυκόφρων δ' ὁ Χαλκιδεὺς ἐν Σατυρικῷ δράματι, ὃ ἐπὶ καταμωκήσει ἔγραψεν εἰς Μενέδημον, τὸν φιλόσοφον, ἀφ' οὗ ἡ τῶν Ἐρετρικῶν ὠνομάσθη αἵρεσις, διασκώπτων τὰ τῶν φιλοσόφων δεῖπνα, φησί,

Καὶ Δημόκριτος (ἄλ. δημόκοινος) ἐπεχόρδευε δαψιλὴς
Θερμὸς πενήτων καὶ τελκλίνων συμπότης.

Idem lib. X.

Μαρτυρεῖ δὲ καὶ περὶ τούτων Λυκόφρων ὁ Χαλκιδεύς, γράψας Σατύρους, Μενέδημον, (εἰς Μενέδημον malit Casaub. emendatione minus necessaria) ἐν οἷς φησὶν ὁ Σειληνὸς πρὸς τοὺς Σατύρους,

Παῖδες κρατίστου πατρὸς ἐξωλέστατοι,
Ἐγὼ μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, στρηνιῶ·
Δεῖπνον γὰρ οὔτ' ἐν Καρίᾳ μὰ τοὺς θεούς,
Οὔτ' ἐν Ῥόδῳ τοιοῦτον, οὔτ' ἐν Λυδίᾳ,
Κατέχω δεδειπνηκώς, Ἄπολλον, ὡς καλόν.

Καὶ προελθών,

Ἀλλὰ κυλίκιον ὑδαρὲς
Ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου
Ἀτρέμα παρεξεστηκός, ὅτ' ἀλιτήριος,
Καὶ δημόνικος ἐπεχόρδευε δαψιλής,
Θερμὸς πενήτων καὶ τριχλίνου συμπότης.

Ἑξῆς δὲ φησίν, ὅτι ζητήσεις ἦσαν παρὰ ποτόν,

-------- τράγημα γὰρ
Ὁ σωφρονιστὴς πᾶσιν ἐν μέσῳ λόγος.

Idem lib. VII.

Ὁ δὲ ὀψοδαίδαλος Ἀρχέστρατος ἐν τῇ Γαστρολογίᾳ, οὕτως γὰρ ἐπιγράφεσθαι φησὶ Λυκόφρων ἐν τοῖς Περὶ κωμῳδίας, ὡς τὴν Κλεοστράτου τοῦ Τενεδίου γαστρολογίαν.

Idem lib. XI.

Λυκόφρων δ' ἐν τῷ ἐννάτῳ Περὶ Κωμῳδίας παραθέμενος τὰ Φερεκράτους, καὶ αὐτὸς εἶναι φησὶ γένος κύλικος τὴν λεπαστήν.

Idem lib. XIII.

Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδοποιός, ἑταῖρε Τιμόκρατες, ὡς ἀνεγίνωσκέ τινα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμῳδιῶν, ὁ δὲ δῆλος ἦν οὐ πάνυ τι ἀποδεχόμενος, δεῖ γάρ, ἔφησεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτα ἀποδεχόμενον, ἀπὸ συμβολῶν τε πολλάκις δεδειπνηκέναι, καὶ περὶ ἑταίρας πλεονάκις καὶ εἰληφέναι, καὶ δεδωκέναι πληγάς, ὥς φησι Λυκόφρων ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τοῖς ἐπὶ κωμῳδίας.

In hoc Libro continentur,

ΙΣΑΑΚΙΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Εἰς τοὺς ποιητάς.

Τοῖς τῶν ποιητικῶν βίβλων κατάρχεσθαι μέλλουσι, δέον εἰδέναι πρῶτον, τὰς τῶν ποιητῶν διαφοράς, εἶθ' οὕτως ταῖς βίβλοις ἐκείνων ἐμβάλλειν, ἵν' εἰδεῖεν ὁποίου εἴδους τῶν [1] ποιητῶν μετέρχονται βίβλους. τὸ ποιητὴς γὰρ ἀπροσδιορίστως λεγόμενον, γενικόν ἐστιν ὁμώνυμον ὄνομα, εἰς εἴδη διαιρούμενον πλείονα. εἰς τὸν κατ' ἐξοχὴν καὶ ἀπροσδιορίστως λεγόμενον ποιητήν, εἰς λυρικὸν ποιητήν, εἰς διθυραμβικόν, εἰς ἰαμβογράφον, τραγικόν, σατυρικόν, κωμικόν, εἰς ἐλεγειογράφον, εἰς ἐπιγραμματογράφον, τὸν καὶ ἀναθηματικόν, εἰς ὑμνογράφον, εἰς ᾀσματογράφον, τὸν καὶ ἀοιδόν, εἰς ἐπιθαλαμιογράφον, εἰς μονῳδόν, καὶ εἰς μυρία ἕτερα εἴδη, ἅπερ μακρὸν ἐστὶ λέγειν καὶ ὀχληρόν, καίπερ ἀκριβῶς ἐπισταμένων. λεκτέον δέ μοι τὰ τῶν ῥηθέντων ποιητῶν γνωρίσματα καὶ χαρακτηρίσματα. τῶν μὲν οὖν ἀπροσδιορίστως καὶ καθ' ἐξοχὴν ποιητῶν καλουμένων, τέσσαρα ταῦτα [2] τυγχάνει γνωρίσματα· μέτρον ἡρωϊκόν, μῦθος ἀλληγορικός, ἱστορία, καὶ ποιὰ λέξις, ὧν χωρίς, ἐποποιοὶ λέγονται. γεγόνασι δὲ ὀνομαστοὶ ποιηταὶ πέντε, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πανύασις, Ἀντίμαχος, καὶ Πείσανδρος. νέοι δὲ ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. * καὶ ταῦτα μὲν τὰ γνωρίσματα τῶν καλουμένων καθ' ἐξοχὴν ποιητῶν. * λυρικῶν δὲ [3] γνωρίσματα, τὸ πρὸς λύραν τὰ τούτων ᾄδεσθαι μέλη, καὶ χορὸς ἑστὼς κυκλικῶς, ἄνδρας ἔχων πεντήκοντα, οἵπερ καὶ δῶρον ταῦρον ἐλάμβανον. καὶ διθυραμβικοῖς δὲ τοῦτο κοινόν. οἱ διθυραμβικοὶ δὲ τῶν λυρικῶν εἶχον τὸ πλέον, τὸ πρὸς Διόνυσον πολυστρόφους πλέκειν τοὺς ὕμνους, καὶ τρίποδα ἐλάμβανον, διὸ καὶ διθύραμβοι ἀπὸ τοῦ Διονύσου ἐλέγοντο, τοῦ διὰ δύο θυρῶν βάντος, τῆς τε γαστρὸς τῆς Σεμέλης, καὶ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός. λυρικοὶ δὲ ὀνομαστοί, δέκα· Στησίχορος, Βακχυλίδης, Ἴβυκος, Ἀνακρέων, Πίνδαρος, Σιμωνίδης, Ἀλκμάν, Ἀλκαῖος, Σαπφώ, καὶ Κόριννα. διθυραμβικοὶ δέ, διάσημος ποιητής, [4] Φιλόξενος ὁ Κυθήριος. Διθύραμβον δὲ ἤτοι κυκλικὸν χορὸν ἐν Κορίνθῳ πρῶτον ἔστησεν Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος. δεύτερον δὲ Λάσος, Λαβρίνυς, Ἑρμιονεύς. ἰαμβογράφων δὲ ποιητῶν γνώρισμα, λοιδορίαι δι' ἰάμβων, καταχρηστικῶς δὲ καὶ δι' ἑτέρου οἵου δή τινος μέτρου. ἀριπρεπεῖς δὲ ἰαμβογράφοι τρεῖς, Ἀνανίας, Ἀρχίλοχος, Ἱππῶναξ. τραγικῶν δέ, καὶ σατυρικῶν, καὶ κωμικῶν ποιητῶν, κοινὸν μὲν τὸ τετραγώνως ἔχειν ἑστάμενον τὸν χορόν, καὶ τὸ λαμβάνειν τράγον, ἢ τρύγα, τουτέστιν οἶνον νέον, καὶ μιμηλῶς ἐν τῇ θυμέλῃ τὰ τούτων δράματα λέγεσθαί τε καὶ δρᾶσθαι. διάφορον δὲ αὐτοῖς, τὸ τὴν κωμῳδίαν ἔχειν * γέλωτα * καὶ σκώμματα, καὶ [5] κδ' χορευτάς, τὴν δὲ τραγῳδίαν, τοὺς σατύρους ἐπίσης μὲν ἔχειν χορευτὰς ιε', διαφέρειν δὲ πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ἡ μὲν τραγῳδία, θρήνους μόνον ἔχει, καὶ οἰμωγάς. ἡ δὲ σατυρική, συγκιρνᾷ ταῖς ὀλοφύρσεσιν ἱλαρότητα, καὶ ἀπὸ δακρύων εἰς χαρὰν καταντᾶν εἴωθε. διαφέρει δὲ τραγῳδία καὶ κωμῳδία καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ μὲν τραγῳδία λύει τὸν βίον, ἡ δὲ κωμῳδία συνίστησι. κωμῳδία δὲ ἐκλήθη, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ κώματος, ἤτοι τοῦ ὕπνου εὑρέθη· ἢ ὅτι ἐν ταῖς κώμαις, τουτέστιν ἐν ταῖς στενωπαῖς, ἢ ἐν ταῖς κώμαις, τουτέστιν ἐν τοῖς μεγίστοις χωρίοις· ἢ ὅτι ἐν τοῖς κώμοις καὶ πότοις τοῦ Διονύσου εὑρέθη. ἡ δὲ τραγῳδία, ἀπὸ τοῦ τράγον, ἢ τρύγα, τουτέστι νέον οἶνον λαμβάνειν· ἢ ἀπὸ τοῦ τρυγὶ χρίσασθαι τὰ πρόσωπα κατ' ἀρχάς· ἢ ὅτι τετραγώνως ἵσταντο. ἢ ἀπὸ τοῦ τραχείας ᾠδὰς ἔχειν τοὺς θρήνους, τραχῳδία καὶ τραγῳδία. ἡ σατυρικὴ ἀπὸ τῶν σατύρων ἐκλήθη, τῶν εὑρόντων αὐτήν, ἤτοι γεωργῶν καὶ εὐτελῶν ἀνθρώπων. τραγῳδοὶ δὲ ποιηταί, Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Ἀρίων, Θέσπις, Φρύνιχος, Ἴων, Ἀχαιός, καὶ ἕτεροι μυρίοι. κωμῳδοὶ περιπλόμενοι, Ἀριστοφάνης, Κρατῖνος, Πλάτων, Εὔπολις, Φερεκράτης, καὶ ἕτεροι· καὶ νέοι, Μένανδρος, Φιλήμων, Φιλιστίων, καὶ πλῆθος πολύ. σατυρικοὶ δέ, Πρατίνας. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τραγικῶν, σατυρικῶν, καὶ κωμικῶν ποιητῶν. ἐλεγειογράφων δὲ γνωρίσματα ποιητῶν, τὸ πρὸς τοὺς τεθνηκότας οἴκτους γεγραφέναι, καὶ ὀλοφύρσεις ἐν ἐλεγείῳ τῷ μέτρῳ κυρίως· καταχρηστικῶς δέ, καὶ [6] ἑτέρῳ. ἐλεγείων δὲ ποιηταί, Καλλίμαχος, Μίμνερμος, καὶ Φιλητᾶς. ἐπιγραμματογράφων δὲ γνωρίσματα, τῶν καὶ ἀναθηματικῶν, τὸ γεγραφέναι εἰς ἀνδριάντας ἐπιγράμματα, καὶ εἰς τὰ ἐν ναοῖς ἀναθήματα, καὶ εἰς ἕτερα τοιαῦτά τινα, ὡς Ὅμηρος ἐποίησεν ἐπὶ τῇ δοθείσῃ τούτῳ φιάλῃ παρὰ τῶν Μίδου υἱῶν, ἣν ἀνέθετο τῷ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνι, ἐπιγράψας οὕτως,

> Φοῖβε ἄναξ δῶρόν τοι ἑλὼν, Ὅμηρος ἔδωκα,
> Ἤτοιν ἐπιφροσύναις, σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

ἐπιγραμματογράφοι δὲ ποιηταί, Σιμωνίδης ὁ παλαιός, ὁ Ἡρόδικος μάμμης), Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου καὶ Τίτου, Ἀθήναιος, Πρόκλος, Παλλαδᾶς, Ἀγαθίας, καὶ ἕτεροι μυρίοι. ὑμνογράφοι δὲ ποιηταί, οἱ εἰς θεοὺς γράφοντες ὕμνους, ὥσπερ ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Ὀρφεύς, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, καὶ Ἀσκληπιάδης, καὶ ἕτεροι. γράφει γὰρ ὁ Ὀρφεὺς χωρὶς τῶν ἀστρολογικῶν, καὶ

EMENDATIONES.

1 Id reposui ex *Seld.* τῶν ποιητικῶν μετέρχονται βίβλους. *Bar.* τῶν ποιητικῶν μετέρχεται βιβλίων habent *impressi* Codd. 2 Τυγχάνει reposui ex *Bar.* cum prius scriptum esset τυγχάνουσι * Hæc inserui ex utroque *MSS.* Codd. petita. 3 Γνωρίσματα in plurali reposui ex utroque etiam *MSS.* cum prius scriptum esset γνώρισμα. 4 Ita restitui locum hunc, qui prius ita corruptè ferebatur, Φιλόξενος ὁ Κυθήριος. ὃς διθύραμβον, ἤτοι κυκλικὸν χορὸν ἐν Κορίνθῳ πρῶτον ἔστησεν. Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος. δεύτερος δὲ Λάσος. Non enim Philoxenus, sed Arion, & post eum Lassus Dithyrambum instituit. *Suidas*, in V. Ἀρίων. Λέγεται οὗτος τραγικοῦ τρόπου εὑρετὴς γενέσθαι. καὶ πρῶτος χορὸν στῆσαι καὶ διθύραμβον ᾆσαι. καὶ ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ. καὶ σατύρους εἰσενεγκεῖν ἔμμετρα λέγοντας. Lassum autem vocat Lasum, deque illo hæc verba habet; πρῶτος οὗτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε. καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε. καὶ τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσατο λόγους. * Γέλωτα. Hanc vocem quæ ex *impressis* Codd. & *Bar.* exciderat, in suum locum restitui secutus *Seld.* 5 Codex uterque habet χορευτὰς κ'. 6 Ἑτέρῳ reposui pro ἑτέρως ex utroque *MSS.*

ἐπῳδικῶν, καὶ μαγικῶν, καὶ τῶν ἑτέρων, καὶ ὕμνους εἰς Δία, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὕτω.

> Ζεὺς πρῶτος γένετο, Ζεὺς ὕστατος, ἀργικέραυνος,
> Ζεὺς κεφαλὴ, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται.

καὶ Ὅμηρος,

> Μνήσομαι, οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο,

καὶ οἱ λοιποὶ ὁμοίως, ἵνα μὴ μακρολογῶ. οὐ γὰρ ἀγνοῶ τὰ τούτων [1] καὶ ἑτέρων πλειόνων. ᾀσματογράφων δὲ, τῶν καὶ ἀοιδῶν γνωρίσματα, τὸ ᾄσματα καὶ ᾠδὰς γράφειν, πρὸς μουσικὴν, καὶ φόρμιγγα, καὶ βάρβιτον, καὶ κιθάραν, καὶ πᾶν ὄργανον μουσικῶς ᾀδόμενον, οἷοί περ ἦσαν ποιηταὶ, ὡς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος γράφει, Αὐτομήδης, καὶ [2] Δημόδοκος, καὶ Χάρις οἱ Κερκυραῖοι, καὶ ὁ Ἰθακήσιος Φήμιος, καὶ οἱ λοιποὶ, οὓς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος γράφει, οὐδὲ γὰρ αὐτοὺς ἀγνοῶ.

ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταὶ, ὅσοι περὶ τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφον. οἷος ἦν ὁ Ἀγαμήστωρ ὁ Φαρσάλιος, καὶ ἕτεροι, καὶ Ἡσίοδος αὐτοὺς γράψας ἐπιθαλάμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν·

> Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ,
> Ὃς τοῖς δ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.

μονῳδοὶ δὲ ποιηταὶ λέγονται, οἱ μονοπροσώπους γεγραφότες ἐπιταφίους ᾠδὰς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μονοπροσώπως ὅλην ὑπόθεσιν ἀφηγούμενοι, ὥσπερ νῦν ἐν τῇδε τῇ Ἀλεξάνδρᾳ ὁ Λυκόφρων. παρισᾷ γὰρ τὸ θεράποντα μόνον, ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ἀφηγούμενον. ἀλλαχοῦ γὰρ ἐστὶν ὁ Λυκόφρων, τραγικὸς ἐστιν, [3] ξδ' ἢ μς' τραγῳδιῶν δράματα γεγραφώς. ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ περὶ τοὺς ποιητὰς [4] διωρθωσάμεθά τε καὶ ἠκριβωσάμεθα, λέγειν ἐστὶν ἁρμόδιον, καὶ περὶ τοῦ μονῳδοῦ τούτου Λυκόφρονος.

EMENDATIONES.

1 Ita restitui locum hunc ex *Seld.* qui prius corrupte legebatur, καὶ ἑτέρων πλείστων ᾀσματογράφων τῶν καὶ ἀοιδῶν &c. 2 Comma illinc sustuli ex fide *Seld.* Nam prius legebatur, Δημόδοκος, καὶ Χάρις, οἱ Κερκυραῖοι. Quasi Demodocus, Charis, & Corcyræi Poëtæ fuissent distincti: Tzetzes autem aliud vult; nempe Demodocum, & Charin ex patria Corcyra seu Phæacia esse oriundos; & quidem de Demodoco testatur *Homerus* in *Odyssea*, cum ipsum introducit accinentem Alcinoo Phæacum regi. 3 ξδ' ἢ ξς'. *Bar.* 4 Διωρθώσαμεν reposui ex *Bar.* pro διορθώσαμεν.

ΓΕΝΟΣ

ΓΕΝΟΣ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ.

Ὁ Λυκόφρων οὗτος, τὸ μὲν γένος ἦν Χαλκιδεύς, υἱὸς Σωκλέους, ἢ Λύκου κατὰ ἱστοριογράφον, καθά τινας. ἦν δὲ εἷς τῶν ἑπτὰ ποιητῶν, οἵτινες διὰ τὸ ἑπτὰ εἶναι, τῆς πλειάδος ἐλέγοντο, ὧν τὰ ὀνόματα, Θεόκριτος ὁ τὰ βουκολικὰ, Ἄρατος ὁ τὰ φαινόμενα γράψας, [a] καὶ ἕτερα. Νίκανδρος, Αἰαντίδης, ἢ Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά. Φιλικὸς, Ὅμηρος ὁ νέος τραγικὸς, [2] (ὅτι γὰρ καὶ ἕτερος Ὅμηρος, ὃν ἐγὼ τὸν Ἡσίοδον νομίζω ἰσόχρονον, κἂν περὶ τὰ τοῦ παλαιοῦ Ὁμήρου [3] μεθυστέρχεσιν εἰς αὐτόν.) ὁ Ἀνδρομάχου Βυζάντιος, δράματα ποιήσας νζ'. καὶ αὐτὸς ὁ Λυκόφρων. κἂν ἕτεροι μὴ εἰδότες, ἄλλους φασὶν εἶναι τῆς πλειάδος. ἤκμαζον δὲ οὗτοι ἐν χρόνοις Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ Βερενίκης. οἳ παῖδες ἦσαν ἀμφότεροι Πτολεμαίου τοῦ Λαγοῦ, καὶ Βερενίκης τῆς Ἀντιγόνου θυγατρός. οὐδ' ἀκμὴ δὲ τότε Λυκόφρων, ὁ τοσοῦτον διὰ τὴν ποίησιν, ὅσον διὰ τὸ λέγειν ἀναγραμματισμούς. οἷον, ὅτι Πτολεμαῖος, ἀπὸ μέλιτος λέγει μεταγραμματιζόμενος. Ἀρσινόη δὲ, ἴον Ἥρας, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. οὗτος ὁ Λυκόφρων τοῖς φιλαναγνώσταις τῶν νέων χαριζόμενος, τὸ παρὸν βιβλίον ἐξέθετο, ἱστοριῶν τυγχάνον ἀνάμεστον, τὰ γὰρ ἀφ' Ἡρακλέους καὶ τῶν Τρωϊκῶν, μέχρι Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος καὶ [4] κατωτέρω συντεμὼν, πάντα γράφει. καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἀνατρέχει, καὶ κατ' ἐπιδρομὴν λέγει καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἰοῦς, τὴν παρὰ τῶν Φοινίκων, ὅθεν ὁ πόλεμος [5] ἀνερράγη βαρβάροις καὶ Ἕλλησιν. ἡ δὲ ὑπόθεσις ἐστὶ τοιαύτη. Πρίαμος ὁ Λαομέδοντος καὶ Λευκίππης, ἐξ Ἑκάβης τῆς [6] Δύμαντος, ἢ τῆς Κισσέως θυγατρὸς, διδύμους παῖδας γεννᾷ, Κασσάνδραν, τὴν καὶ Ἀλεξάνδραν, καὶ Ἕλενον. οὓς ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου ναῷ Ἡλίου Ἀπόλλωνος ἐκόμισαν, καὶ τὰ τούτων ἐτέλουν γενέθλια. συμποσιάσαντες δὲ καὶ κωμάσαντες περιμανείας ἐν τῷ ναῷ, περὶ ἑσπέραν πρὸς τὴν πόλιν καὶ τὰ ἀνάκτορα ὑπεχώρησαν λήθῃ κατά τινας ἐάσαντες τοὺς παῖδας ἐν τῷ ναῷ. κατ' ἐμὲ δὲ, οἰκείᾳ γνώμῃ τοῦτο ἐξ ἔθους κρατοῦντες ἐποίησαν. ἐκ τινων γὰρ συμβαινόντων, ἐπεγίνωσκον ὁποῖοι τινὲς ἀποβαῖεν οἱ παῖδες. οὕτω γοῦν καὶ οἱ περὶ Πρίαμον, περὶ τοὺς εἰρημένους ἐποίησαν. τῇ ἐπαύριον δὲ τῷ ναῷ προσελθόντες, ὄφεις ἐσπειραμένους τοῖς παισὶν εὗρον, καὶ τὰ αἰσθητήρια τούτων καθαίροντας, μηδὲν δὲ λυμαινομένους αὐτούς, Ἀπόλλων δέ τις χρησμολόγος καὶ μάντις ὑπάρχων, ἐν τῷ ἐνδόντι ἱερῷ τοῦ Ἡλίου, μαντικοὺς εἶναι γενέσθαι τοὺς παῖδας, οἳ καὶ αὔξην λαβόντες, ἐδίδαξε τὴν μαντικὴν ὑπισχνεῖτο δὲ τῇ Κασσάνδρᾳ, εἰ συγγένοιτο αὐτῇ, [7] ἄριστον αὐτὴν μάντιν ποιῆσαι. μὴ πειθομένης δ' ἐκείνης τοῦτο ποιῆσαι, ἐκήρυξεν ὁ χρησμολόγος ἐκεῖνος Ἀπόλλων, ὡς ἡ μάντις ἐστὶν ἡ Κασσάνδρα, μαινομένη δὲ καὶ παράφρονα φθέγγεται. ὅθεν ὁ πατὴρ ἐς πυργόμορφον οἴκημα καθείρξας αὐτὴν, ἵνα μὴ δοκῇ τοῖς Τρωσὶ μαίνεσθαι καὶ διαπαίζεσθαι, προσέταξέ τινα φύλαξ, ἤτοι ἄγγελον, ἐκεῖνα, καὶ ἀκροώμενον ταύτης, αὐτῷ ἀπαγγέλλειν. ὡς ἄγγελος μετὰ νομένως καὶ μονοπροσώπως τῷ Πριάμῳ κατὰ λεπτὸν τὸ λαληθὲν τῇ Κασσάνδρᾳ, πῶν ἀφηγεῖται, λέγων αὐτῷ· Λέξω σοι ὦ Πρίαμε ἀληθῶς περὶ πάντων τῶν λαληθέντων τῇ Κασσάνδρᾳ, [8] ὅσον τε αὐτὸς μνημονεύω, καὶ ἐκ ἀποδιδράσκει μου τὴν μνήμην· ἢ οὕτως· Τὰ πάντα, ὦ Πρίαμε, περὶ ὧν ἐρωτᾷς ἵνα σοι εἴπω, λέξω ἐξ αὐτοῦ πρώτου λόγου, ἀφ' οὗ ἤρξατο ἡ Κασσάνδρα λέγειν μέχρι τέλους. εἰ δ' εἰς μῆκος ὁ λόγος ἔλθῃ, ἤτοι ἐὰν μακρὸς γένηται ὁ λόγος μου, μὴ [9] ἀποκνήσῃς ἀκούειν, καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθῇς, ἀλλὰ συγγνωμόνει, ὅτι μακρόθυμος ἔσο πολυλογοῦντί μοι. διότι οὐχ ὡς εἴωθε πρότερον ἡ Κασσάνδρα τὸ στόμα αὐτῆς ἡσύχαζε, οὕτως καὶ νῦν εἴωθε τὸ ἄρτι γεγονὸς ποικίλον, ἀλλὰ κραυγὴν ἐκ τοῦ στόματος ἐξενεγκοῦσα σύμμικτον περὶ τῶν προεγνωσμένων καὶ μελλόντων γενέσθαι, ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτῆς τῶν μαντικῶν ἐξέφηνεν. ἐκ τούτων πάντων ὧν εἶπεν ἡ Κασσάνδρα, ἅπερ ἐν τῇ ψυχῇ μου ἔχω καὶ ἀπομνημονεύσω, ἄκουσον. ἀναδιδέχθητι ὦ βασιλεῦ, ἀναστρέφων δὲ ταῦτα ἐν τῷ λογισμῷ σου, μετέρχου τοὺς δυσνοήτους λόγους τῶν μαντευμάτων τῆς Κασσάνδρας. ἀνιχνεύων ὅπῃ [10] σοι ἄγει κατ' ἴχνος ἡ ἀληθὴς καὶ φανερὰ ὁδός. [11] εἰ δὲ εἰς μῆκος ὁ λόγος ἔλθοι, συγγνωμόνει, [*] πολλὰ γὰρ εἶπε μὴ ἡσυχάζουσα. καὶ δὴ σὺ μὲν ἄκουε, ἐγὼ δ' ἀπάρξομαι λέγειν. ἡ μὲν ἡμέρα ἤδη ὑπονύγαζεν, ἐξ ὠκεανοῦ ἀνατέλλουσα, οἱ ναῦται δὲ οἱ μετ' Ἀλεξάνδρου λύσαντες τὰ ἀπόγεια, καὶ ἀνασπάσαντες τὰς ἀγκύρας, καὶ πετάσαντες τὰ ἱστία, κώπαις τὴν θάλασσαν ἔπληττον. ἐφέροντο δὲ πλέοντες ἀρκτικοῦ πνέοντος ἀνέμου ἐκεῖθεν τῶν Καλυδνῶν, ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν νησίδων. ἡ δὲ Κασσάνδρα ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ πυργώματος αὐτῆς θαλάμου τὰ κατὰ Τροίας ἀπήρξατο θρηνῳδεῖν ἔπος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄρα κοινῶς ἐξῄτηθη. λεκτέον δὲ καὶ περὶ τῆς ἐπιγραφῆς. διὰ τί Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα [11] ἐπιγράφει τὸ παρὸν ποίημα; πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν λοιπῶν τοῦ Λυκόφρονος συγγραμμάτων. οὗτος γὰρ, ὅτι [12] ξδ', ἢ μϛ' τραγῳδιῶν ἐποίησε δράματα. Κασσάνδρα λέγεται, παρὰ τὸ κάζειν ἀνδρεῖον ἔχειν τὸν Ἕκτορα. Αἰολικῶς δὲ γράφεται διὰ δύο σσ. Ἀλεξάνδρα δὲ, παρὰ τὸ ἀλύξαι καὶ ἐκφυγεῖν τὴν ἀνδρῶν συνουσίαν. ἢ παρὰ τὸ ἀλεξεῖν καὶ βοηθεῖν τοῖς ἀνδράσιν, ἤτοι τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῶν χρησμῶν. ταῦτα δὲ καὶ ψυχρά εἰσιν, ὅμως διά τινας τῶν μωρῶν τῶν τὰ τοιαῦτα λῆρα ἀπαιτούντων, γραπτέον καὶ ταῦτα. ὡς καὶ τὸ διότι λέγεται Λυκόφρων, διὰ τὸ αἰνιγματωδῶς καὶ πανούργως λέγειν, καὶ γὰρ οἱ λύκοι πανοῦργοι. περιέχει τόδε τὸ ποίημα χρησμοὺς, καὶ τὴν ἀφ' Ἡρακλέους ἱστορίαν, μέχρι τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς, ἔξωθεν [13] παρεμπλεκομένην, καὶ ἄλλας ποικίλας ἱστορίας. νοητέον κατὰ τὴν ἐκ τῆς ὑποθέσεως, τὸν Πρίαμον ἐρωτηκέναι τὸν ἄγγελον περὶ ὧν ἡ Κασσάνδρα ἀπεφθέγγετο. τὸν δὲ ἄνωθεν διηγούμενον ἅπαντα. προλογίζεσθαι δὲ ὁ Πρίαμος ἐμφαίνεται. ἐκβάλλεται δὲ παρά τισι τὸ προοίμιον. οὐδὲ γὰρ φαίνεται ἐξ αὐτῶν ὁ Πρίαμος. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη. Ἀπόλλων ἐρασθεὶς Κασσάνδρας, ἐδίωκεν αὐτὴν, αὕτη δὲ ὑπ' αὐτοῦ καταλαμβανομένη, ᾐτήσατο ἵνα δῷ αὐτῇ τὴν μαντικὴν, ὑποσχομένη καὶ τὸν γάμον. τοῦ δὲ θεοῦ παρασχόντος, τοὺς γάμους αὐτοῦ [14] ἀντενεύσατο, ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ θεὸς, τὴν μαντικὴν ὡς θεῖον ἦν δῶρον, ἀπ' αὐτῆς οὐκ ἀφείλετο. ἀπιστεῖσθαι δὲ αὐτὴν ἐποίησεν, μαντευομένην τὰ ἀληθῆ, καὶ ὡς μαινομένην ἡγεῖσθαι.

EMENDATIONES.

a Codex uterque *MSS.* legit καὶ ἕτερα, quæ quidem lectio nihil in se absurdi continet: Mihi tamen videtur antiquam lectionem non incommode retineri posse. nihil ergo mutavi. 2 Hæc omnia, ut annotavit *Nic. Gerbelius*, in parenthesi sunt legenda, (quod in prioribus editt. omissum est) ut illud ὁ Ἀνδρομάχου Βυζάντιος cum priore Ὅμηρος ὁ νέος &c. cohæreat. Nam junior ille Homerus Byzantius Grammaticus fuit, & Tragicus septem Pleiadibus adnumeratus; cujus tamen με'. Tragœdias *Tzetzes* noster νζ'. fuisse vult. Verum in numeris apud Græcos lubricus & facillimus est lapsus. *Suidas*. Ὅμηρος Ἀνδρομάχου (lege Ἀνδρομάχου) καὶ Μυροῦς Βυζαντίας, γραμματικὸς καὶ τραγικὸς ποιητής. διὸ συνεχρημάτιζεν ἐν ταῖς ἑπτὰ, αἳ τὰ δεύτερα τῶν τραγικῶν ἔχουσι. καὶ ἐκαλοῦντο τῆς Πλειάδος, ἤκμαζεν Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ τετάρτῃ (lege ἑκατοστῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ, illa enim Olympias in tempora Ptolomæi Philadelphi, sub quo floruerunt Pleiades, incidit) ἔγραψε δὲ τραγῳδίας με'. 3 Ita locum illum emendavi, μεθυστερίζουσιν εἰς αὐτὸν habent impressi Codd. μεθυστερίζουσι εἰς αὐτὸν *Seld.* μεθυστερίζουσι τινες εἰς αὐτόν. *Bar.* Ego ex utroque lectionem meam concinnavi. 4 Κατωτέρω reposui ex utroque *MSS.* pro κατώτερω. 5 Ἀνερράγη reposui ex *Seld.* pro ἐνερράγη 6 Δύμαντος reposui ex utroque *MSS.* pro Κύμαντος, Hecuba enim dicitur Dymantis filia apud *Homerum*; Cissei autem apud *Euripidem*, quem secutus est *Virgilius*. 7 Ita restitui ex *Bar.* ἄριστον μάντιν αὐτὴν ποιῆσαι *Seld.* ἄριστον ὡς τὴν μάντιν ποιῆσαι. impressi Codd. 8 Ὅσον τε αὐτὸς reposui ex *Bar.* cum prius scriptum esset ὅσα τινὰ αὐτός. 9 Ἀποκνήσῃς reposui ex *Sold.* pro ἀποκνήσεις. 10 Σὲ reposui ex *Seld.* pro σε * Hæc inserui ex *Seld.* quæ, licet prius dicta, repetenda tamen videntur, ut facilior & aptior subsequentium cum præcedentibus connexio. 11 Ἐπιγράφει reposui ex *Bar.* pro ἐπιγράφειν 12 Iterum habet ξδ' ἢ μϛ'. Codex *Bar.* 13 Prius scriptum fuit παρεμπλεκομένης, καὶ ἄλλας ποικίλας ἱστορίας. 14 Ἀντενεύσατο reposui pro ἀνένευσατο, quod rectius videtur. nisi forte mavis ἀπενεύσατο.

ΩΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ.

Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι πολυγνάμπτοις λαβυρίνθοις
Ῥηϊδίως προμολῆς ἐς φάος αἴκε τύχῃς.
Τοίους γὰρ Πριαμὶς Κασσάνδρη φοίβασε μύθους,
Ἄγγελος οὓς βασιλεῖ ἔφρασε λοξοτρόχις.
Εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας. ἢν δὲ
Νῆϊς ἔφυς μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

Ad Librum LYCOPHRONIS, explicatum ab ISAACIO ZEZE, Tetraſtichon.

Βίβλος μὲν τελέθουσα Λυκόφρονος ἀσματοκόμπου
Ἦν ἀλαὸς προπάροιθεν, ἀδερκέα δέργματ' ἔχουσα,
Νῦν δέ με δορκαλέην ἑρμείῃ θῆκατο τέχνῃ,
Ζέζης Ἰσαάκιος εὔστροφα πείσματα λύσας.

ΛΥΚΟ-

MBurghers sculp.

ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

·Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Α.

LYCOPHRONIS

CHALCIDENSIS

ALEXANDRA.

Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς [b] ἅμ' ἱστορεῖς,
Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης. ἣν δὲ μηκυνθῇ λόγος,
Σύγγνωθι δέσποτ'. [c] οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη
Ἔλυσε χρησμῶν ὡς πρὶν [d] αἰόλον στόμα,
Ἀλλ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοὴν,

Dicam omnia clare, de quibus me interrogas,
A summo principio: si vero producatur oratio,
Ignoscas Here, Nec enim modesta virgo
Resolvit oraculis os varium, sicut antea,
Sed immensum fundendo confusumque clamorem,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Κασσάνδρα. b Al ἅ μοι ἱστόρεις al. ἀπ' ἱστόρει. c Quidam distinguunt post κόρη. & particulam negativam è connectunt voci ἥσυχος. Ego vero sine distinctione legendum puto, & particulam negat. verbo ἔλυσε conjungo, Scholiastem in hoc secutus. d Αἴολον MS. Seld. vide Notas.

ΣΧΟΛΙΑ.

Λέξω.] τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ ὁ ποιητικὸς τρόπος παρεμφατικὸς καλεῖται, ὅτι ὁ ἀποδοτικὸς ἐκ ἐμφαίνεται, δέονται παρεμφαινόμενον ἐκ τῆς κειμένης γραφῆς. ὅθεν ὁ Πρίαμος ἐνταῦθα μὲν οὐ φαίνεται ἐρωτῶν ἐκ δὲ τῆς λέξεως δηλοῦται λοιπὸν, ὅτι προσηρώτησεν. ἔστι ὁ τρόπος, ὡς ἔφην, καὶ τὸ ῥῆμα παρεμφατικὸν λέγεται. οἱ δὲ τὸ προοίμιον ἐκδιδάξειν πειρώμενοι, δοκοῦσί μοι καὶ τοὺς ποιητικοὺς τρόπους ἠγνοηκέναι. Τὰ πάντα.] ποῖα ταῦτα; ἃ ἀκούσας ἐκ τῆς Κασσάνδρας ἐν μνήμῃ φέρω. Νητρεκῶς.] ἀληθῶς· ἐσὶ γὰρ τὸ νη στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ [1] τρέω, τὸ φοβοῦμαι. οἱ γὰρ τἀληθῆ λέγοντες ἐ δειλιῶσι κατηγορεῖν, ὡς οἱ ψευδόμενοι. Ἅ μ' ἱστορεῖς] τελεῖως λέγεται, ἃ μ' ἱστορεῖς, τὸ δὲ μοι ἀντίκειται, ἀντὶ τοῦ μοί. καὶ τὰ [2] φωνήεντα δὲ μακρὰ κυρίζουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ ι, καὶ ν, καὶ υ, καὶ ἕτερα τοιαῦτα γράμματα, ὡς τὸ ποιεῖ ἀπελαύνουσιν, ἀντὶ τοῦ ποιῶν. συντάσσεται γοῦν ὡς ἔφην τελεῖως, ἅμ' ἱστορεῖς· ἤτοι ἃ ἀνηρωτᾷς, ὃ ἐ μοὶ ἱστορεῖς κατὰ συναλοιφήν. ὃ δεῖ σίζειν εἰς τὸ τυχικῶς, καὶ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς λέγειν τι, ἀλλ' ἴσθι, ἤτοι ἱστορῶν καὶ ἀκούων μάνθανε. Ἅ μ' ἱστορεῖς] τρία μὲν εἴδη συναλοιφῆς ἁπλᾶ, καὶ δ' σύνθετα. ἁπλᾶ μὲν, ἔκθλιψις, κρᾶσις, καὶ συναίρεσις· σύνθετα δὲ, ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις, ἔκθλιψις καὶ συναίρεσις, κρᾶσις καὶ συναίρεσις, καὶ ἔκθλιψις κρᾶσις καὶ συναίρεσις. ἁπλᾶ μὲν ἔκθλιψις, ὡς τὸ οὐχὶ οὕτως, οὐχ οὕτως. κρᾶσις δὲ, ὡς τὸ ἐποιήσαο ἐποιήσω. καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ πάϊς παῖς. σύνθετα δὲ, ὡς ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις, ὡς τὸ κἀγὼ, καὶ ἐγώ. ἔκθλιψις καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ ἐμὲ ὑπ' ἐδωδῆν. κρᾶσις δὲ καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ ὡπίπελος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. ἔκθλιψις δὲ καὶ κρᾶσις, ὡς τὸ κἄτα καὶ εἶτα, καὶ ὡπόλοι, ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι. Μηκυνθῇ.] μακρὸς μακρυνθῇ, καὶ Ἰωνικῶς μηκρυνθῇ, καὶ ἐκθλίψει τοῦ ρ Αἰολικῶς μηκυνθῇ. Ἥσυχος κόρη.] ἡ ἡσυχεστάτη, ὡς ἁρμόδια γὰρ καὶ γυναιξὶν ἡ σιωπὴ, μάλιστα γε μόνον παρθένοις, ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς φησί. Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. * Ἄλλως. διχῶς τοῦτο. ἢ γὰρ οὕτως, ὁ γὰρ ἥσυχος ὑπῆρχεν ἡ κόρη, πρὶν σίζει ἐνταῦθα. ἢ οὕτως, ἡ γὰρ ἥσυχος κόρη ἔλυσε καὶ κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν χρησμῶν αἰόλον στόμα ὡς πρίν. * Αἰόλον.] τὸ ποικίλον, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Αἰόλου πολυτρόπου ὄντος ὡς καὶ τὸ [3] δαιδάλειον ἀπὸ τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ Δαιδάλου. αἰόλον δὲ στόμα ἐστὶ, διὰ τὴν ποικιλίαν καὶ σκοτεινὴν τῶν αὐτῆς χρησμῶν. Στόμα.] παρὰ τὸ τέμνειν τὰ σιτία. Ἄσπετον.] πολλὴν, ἀδιήγητον, ἐκ τοῦ σπῶ τὸ ἀκολουθῶ, ὃ μεταλαμβάνει, ἣν ἐ δύναταί τις λαβεῖν καὶ εἰπεῖν. ἢ [4] ἥτινι ἐ δύναταί τις παρακολουθῆσαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν λεγομένων. Χέασα] ποιητικὴ λέξις καὶ μεταφορικὴ, ἀπὸ τῶν χεομένων ὑδάτων.

EMENDATIONES.

1 Τρέμω habent MS. Barocc. & Phavorinus Lexicographus. 2 Prius scriptum fuit ὡς φωνήεντα, Ego vero propositionem delevi, ex fide Seld. * Quæ stellulis interposita sunt, inserui ex Barocc. Quoniam eadem fere in MS. Seld. occurrunt margini, paginæ adscripta. 3 Mallem δαίδαλον, ex fide utriusque MSS. Codd. vel δαιδάλειον. 4 Ἥτινι reposui pro ἥτινι, ex fide utriusque MSS. Codd.

[a] Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα,	Laurivoro vaticinata est ore,
Σφιγγὸς κελαινῆς γῆρυν ἐκμιμουμένη·	Nigræ Sphingis vocem imitans.
Τῶν, ἅσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω,	Quorum quæcunque in mente & memoria habeo,
Κλύοις ἂν [b] ὦναξ, κἀναπεμπάζων φρενὶ	Audias, Rex, reputansque animo
Πυκνῇ, [c] διοίχνει δυσφάτους αἰνιγμάτων	Sagaci, transcurre obscuras ænigmatum
Οἴμας τυλίσσων, ἧπερ εὐμαθὴς τρίβος	Scrutando cantiones, qua facilis semita
Ὀρθῇ κελεύθῳ τἀν [d] σκότῳ ποδηγετεῖ.	Recto itinere tenebrosa deducit.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Δαφνοφάγων. Δάφνην φάγων Col. Δαφνοφάγων habet quidem Seld. isti tamen ω superscribitur ο eadem, ut videtur, manu. b Ὦναξ Bar. ὦναξ Seld. c Διοίχνει videtur legisse Theodorus Beza, quod exp. pervestiga, ad D. Lucæ Evang. cap. 1. com. 7. d Σκότῳ Seld.

Δαφνηφάγων.] μαντικῶν, ἢ [1] μαντικῶν ἐκ λαιμῶν. λέγουσι δὲ, ὅτι οἱ μάντεις δάφνας ἐσθίοντες ἐμαντεύοντο, ἵνα καὶ τῇ ὀπωπῇ καὶ τῇ ὀσφρήσει χαιρόμενος ὁ θεὸς, ἀνταποδίδωσιν αὐτοῖς τὰς θεσπεσίας χάριν, ὥσπερ ἡ ἱστορία ἡμῖν δηλοῖ. Λάδων ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμὸς, τῇ Γῇ συμμιγνύμενος, ἐγέννησε παῖδα ὀνόματι Δάφνην, πάνυ ὡραίαν τὸ εἶδος. [2] ταύτης ἐρασθεὶς ὁ Ἀπόλλων, ἐδίωκεν αὐτήν. ἡ δὲ συλλαμβάνεσθαι μέλλουσα, ηὔξατο τῇ μητρὶ αὐτῆς Γῇ. ἡ δὲ χανοῦσα, ὑπεδέξατο αὐτήν. ἡ Γῆ δὲ τὸν Ἀπόλλω παραμυθουμένη, ὁμώνυμον τῇ κόρῃ φυτὸν ἀνέδωκεν, ὃ καὶ δάφνη καλεῖται. ἔστι δὲ ἀειθαλὲς, καὶ μηδέποτε μαραινόμενον, ἐπειδὴ καὶ ἡ κόρη ἄφθαρτος ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔμεινεν. Ἀπόλλων δὲ συνείρας στέφανον ἐκ τῶν τοῦ φυτοῦ φύλλων, ἐστεφανώσατο [3] διὰ τὸν τῆς ὁμωνύμου κόρης ἔρωτα. ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος σήμματα ἀπὸ δάφνης ἦσαν κατεσκευασμένα. ὅθεν λέγουσιν ὅτι καὶ οἱ μάντεις διὰ τὸν θεσπιῳδὸν Ἀπόλλωνος δάφνην ἤσθιον. καὶ ταῦτα μὲν τὰ λεγόμενα καὶ μυθικά. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. οἱ χρησμολόγοι καὶ μάντεις στεφάνους δάφνης φοροῦντες, ὡς ἀειθαλοῦς ὄντος τοῦ φυτοῦ, καὶ ἀλεξικάκου, καὶ οὕτω τοῖς χρήζουσι τοὺς χρησμοὺς λέγοντες, καὶ λαμβάνοντές τι ἐξ αὐτῶν, καὶ οὕτω διατρεφόμενοι, εἰς μῦθον ἐτέθησαν, ὅτι δαφνηφάγοι εἰσὶν, οὕτως ἐκ τῆς στεφανοφόρου δάφνης καὶ λέγειν χρησμοὺς ἔχουσι τὰς τροφάς. Φοίβαζεν.] ἐμαντεύετο, ἀπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος. τὰ γὰρ θεῖα, καθαρὰ καὶ ἀληθῆ. φοῖβον γὰρ, τὸ καθαρὸν καὶ λευκόν. Σφιγγὸς κελαινῆς.] σκοτεινῆς, διὰ τοὺς φόνους, ἢ τὰ αἰνίγματα. τὴν δὲ Σφίγγα λέγουσιν ἔχειν εἶδος ἔμπροσθεν μὲν λέοντος, ὄπισθεν δὲ ἀνθρώπου, χρυσοῦς ὄνυχας, πτέρυγας ἀετοῦ, καὶ τοιαῦτα τεράστια. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. αὕτη λῃστρὶς οὖσα περὶ τὴν Μηδάλην χώραν [4] Θηβῶν, καὶ τὸ Φίκιον ὄρος, καὶ ἀνῄρει τοὺς παριόντας· ὃς δ' ἂν εἴποι τὸ ταύτης αἴνιγμα, τοῦτον ἐκδιῆγεν. πάρεργον δὲ ἐστὶ καὶ σαφῶς λέγειν καὶ τὸ αἴνιγμα, ὡς πᾶσι δῆλον. εἰ δὲ καὶ τοῦτο θέλει τις μαθεῖν μὴ γινώσκων, ἐστὶ τόδε· Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὗ μία μορφή, Καὶ τρίπον. ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν Ἑρπετὰ γίνεται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον, Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ, Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει [5] αὐτῷ. ἐμυθεύσαντο γοῦν αὐτὴν λέαιναν, διὰ τὸ φονικὸν, ὄνυχας χρυσοῦς ἔχειν, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν, πτέρυγας ἀετοῦ, διὰ τοὺς σὺν αὐτῇ λῃστεύοντας, πανταχοῦ περιτρέχειν συντόμως, καὶ ἀναιρεῖν τοὺς ὁδεύοντας. ταύτην ὁ Οἰδίπους ἀνεῖλεν, ἀπελθὼν μεθ' ἑτέρων, ὡς δῆθεν χρήζων συλλῃστεύειν αὐτῇ. καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ὄνῳ θεὶς, κατήγαγεν εἰς Θήβας, καὶ ἔδειξε τοῖς Θηβαίοις, καὶ δῶρον εἴληφε τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν μητέρα γυναῖκα, ὡς ἀγνοῶν. Ἅσσα.] καὶ ἅττα, ἀντὶ τοῦ ἅ τινα, διὰ μέσου λέγω, δασυνόμενα. ἄττα δὲ ἀντὶ τοῦ τινὰ, λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο δασύνειν δοκεῖ. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τροφεῦ, λέγω ψιλοῦσθαι. Θυμῷ.] ἀπὸ τοῦ θύειν τὸ αἷμα, θύαιμος, καὶ θυμός. Κλύοις.] ἀντὶ τοῦ κλῦθι, Ἀττικῶς. τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ προστακτικοῦ. Ὦναξ.] [6] ὦναξ, Δωρικῶς, ἐξωνῆται. τὸ γὰρ ωα, οἱ Δωριεῖς εἰς ω τρέπουσι, τὸν ἄνθρωπον ὤνθρωπον λέγοντες, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτω καὶ τὸ ἄναξ, ὦναξ. εἰ δὲ ἐστὶν Ἀττικὴ συναλοιφὴ ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ, περισπᾶται διὰ τὸ ὦ τῆς κλητικῆς. ἔχει δὲ καὶ μακροῦ ἐξείαν τοῦ ἄναξ, καὶ εἰς τὸ ψιλὸν, τοῦ ἐκθλιβέντος α. Πεμπάζων.] κυρίως τὸ κατὰ πέντε, πέντε μετρεῖν. νῦν δὲ τὸ πεμπάζων, ἀντὶ τοῦ ἀναλογιζόμενος κεῖται. * καὶ ἐστὶν ἡ φωνὴ Αἰολική. * Φρενὶ πυκνῇ.] [7] φρενὶ μεστάτῃ. Διοίχνει.] πορεύου, διέρχου. Ἐπικὴ δὲ ἡ λέξις. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἴθι. Δυσφάτους.] δυσλέκτους, δεινάς. Αἰνιγμάτων] αἰνίγματα καλεῖ, τὰ χρησμολογήματα τῆς Κασάνδρας. Οἴμας τυλίσσων.] ὁδοὺς ἀνελίσσων, κἀνταῦθα ἐπικῶς. οἴμας καὶ ὁδοὺς λέγω τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων τῆς Κασάνδρας, ἢ οἴμας τὰς ᾠδάς. οἶμος γὰρ ἡ ὁδὸς, οἴμη δὲ ἡ ᾠδή. Ἧπερ εὐμαθὴς τρίβος.] τροπικῶς πάνυ τὴν ἐπιλὴν ἐφύλαξε, καὶ ὡς μὲν ὁδὸν λέγω τρίβους, τρίβον, καὶ ποδηγίαν, τῆς ἀκροάσεως, καὶ μάθησιν τῶν λόγων τῆς Κασάνδρας. [n] αὕτη γὰρ, φησὶν, ἡ ὁδὸς, καὶ τὰ ἐν σκότει, καὶ ἀφανῆ ὄντα, εὑρίσκει. τὸ δὲ ποδηγετεῖ ἀπὸ τῶν κυνῶν μετηνέχθη, ἕπονται γὰρ οἱ κύνες τοῖς τῶν θηρίων ἴχνεσιν ἐν τοῖς κυνηγεσίοις. τινὲς δὲ σχηματικῶς ἀναγινώσκουσιν, ὅπῃ τις εὐμαθὴς τρίβος ἡ ὁδὸς ἐπὶ τὰ σκοτεινὰ ἔχοντα ἄγει. * Εὐμαθὴς τρίβος.] πολύγνωστος ὁδός. Ὀρθῇ κελεύθῳ.] ἀπλανεῖ πορείᾳ. Τἀν σκότῳ ποδηγετεῖ.] φανεροῖ καὶ σαφηνίζει τὰ δεινὰ καὶ δυσνόητα,

EMENDATIONES.

1 Μαντικῶν reposui ex Phavorino, & utroque Codd MSS. cum prius scriptum esset μαντικοί, nullo sensu. Scholiastes autem lectionis diversitatem videtur hic agnoscere; dicit enim Δαφνηφάγων. μαντικῶν. ἢ (subintellige δαφνηφάγων) μαντικῶν &c. 2 Ταύτης reposui pro ταύτην consentiente utroque MSS. Nam ἐράω cum accusativo personæ aut rei amatæ vix aut raro construitur: & quod Lexicographi citant ex Platonis Symposio, ἐρῶν ἐρώμενον καλόν, non huc pertinet. 3 Διὰ τὸν τῆς ὁμωνύμου κόρης ἔρωτα reposui ex fide utriusque MSS, cum prius scriptum esset διὰ τὸν τῆς ὁμωνύμου ἔρωτα. 4 Θηβῶν reposui pro κλεῶν ex Seld. 5 Αὐτῷ reposui ex Seld. pro αὐτῶν. 6 Prius scriptum fuit ἄναξ. ὦ ἄναξ Δωρικῶς. Ego vero reposui ὦναξ. ἄναξ, Δωρικῶς ex Seld. ὦναξ enim (ut postea Scholiastes) Dores dicunt pro ἄναξ. Attici vero pro ὦ ἄναξ * Hoc addo ex Bar. 7 Θεσπιῳδοῦσα reposui ex Bar. pro θεσπιῳδοῦσα. * Hæc inserui ex Bar.

Ἐγὼ

Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας,	Ego verò valuam extremam solvens à fune,
Ἄνειμι λοξῶν ἐς διεξόδους ἐπῶν,	Aggredior obliquorum cursum verborum,
Πρώτην [a] ἀράξας νύσσαν, ὡς πτηνὸς δρομεύς.	Prima pulsans tanquam cursor velox repagula.
Ἠὼς μὲν [b] αἰπὺν ἄρτι [c] Φηγίου πάγον	Aurora quidem altum Fagii jugum
Κραιπνοῖς [d] ὑπερποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς,	Celeribus jam supervolabat Pegasi alis,
Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας	Tithonum in cubili prope Cernen

VARIANTES LECTIONES.

a Ἀρήξας Bar, observa hic Scholiasten, & ex antiquioribus edit. nonnullas hunc versum priore loco posuisse, ante Ἄνειμι &c. Sed non multum interest utrum hoc vel illo colloces, cum sensus integer prorsus & idem maneat. b Αἰπὺν non agnoscit Bar. c Al. Φηγίου. d Al. Ταχὺ ποτᾶτο.

Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα.] ἐπ' ἄλλην ἔξιν μεταβέβηκα δρομικῶν καὶ ἱππικῶν ἀγώνων. καὶ φησίν· ἐγὼ δὲ τὴν ἄκραν, ἤτοι τὴν πρώτην βαλβῖδα, τὴν ἀφετηρίαν, τὸ κάγκελλον χαλάσας, καὶ ἀνοίξας διὰ τῆς μηρίνθου, ἤτοι τῆς σχοινίου, ἀνέρχομαι εἰς τὰς διεξόδους, καὶ ὁδοὺς τῶν λοξῶν λογίων τῆς Κασσάνδρας. Πρώτην ἀράξας νύσσαν.] τὴν πρώτην νύσσαν, καὶ ἄφεσιν, καὶ ἀπαρχὴν, κατὰ τὸ προοίμιον ἀράξας, διαπερονήσας, κινήσας, τουτέστι ῥητορικῇ μεγαλοφωνίᾳ ἀπαρξάμενος τρέχειν τοὺς λόγους, ὡς πτερωτὸς καὶ ταχὺς δρομεύς. νύσσα λέγεται καὶ ἡ ἀφετηρία, καὶ ἡ ἀπαρχὴ τοῦ δρόμου, παρὰ τὸ νύσσω, τὸ διεγείρω καὶ πτερύσσω. ἐν γὰρ τῇ ἀφετηρίᾳ τῶν ἱππικῶν τοὺς μὲν ἵππους κεντοῦσιν οἱ παρεστῶτες σιδηροῖς κέντροις, ὡς ἂν ὀξυτέρως ἐκπηδήσωσι τῇ πληγῇ. τοὺς δὲ πεζοὺς, λόγοις νύττουσι καὶ παραινοῦσι. καὶ αὐτοὶ δὲ μόνοι ἑαυτοὺς νύττουσιν εἰς δρόμον. καὶ οὕτω μὲν ἡ ἀφετηρία νύσσα καλεῖται. ὁ δέ γε καμπτὴρ νύσσα λέγεται, παρὰ τὸ νεύω νεύσω, [1] νεῦσα, καὶ νύσσα. νεύουσι γὰρ παρὰ τὸν καμπτῆρα, καὶ κάμπτουσιν. Ἄνειμι λοξῶν.] τουτέστιν ἀνέρχομαι, καὶ ἀπάρχομαι λέγειν τὰ λοξὰ ταύτης χρησμῳδήματα. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ῥητορικόν ἐστι, καλεῖται δὲ προκαταφώνημα, καὶ ὑπόσχεσις, καὶ προπαρασκευὴ, καὶ προκατάστασις, καὶ προσοχὴ, καὶ προδιήγησις. προκαταφωνεῖ γὰρ, καὶ ὑπισχνεῖται, καὶ προπαρασκευάζει, ὅτι λοξοῖς, καὶ αἰνιγματώδεσι, καὶ δυσκόλοις μέλλει γράφειν τὰ τῆς διηγήσεως τοῦ ποιήματος. ἀλλὰ τί δὲ τοῦτο μέλλει ποιεῖν; κατὰ μίμημα τῆς Κασσάνδρας, ὥσπερ ἐκείνη λοξῶς ἐλάλει καὶ σκολιῶς. δεῖ γὰρ τὸν ῥήτορα, καὶ ποιητὴν ἀπομιμεῖσθαι τὰ ἤθη τῶν προκειμένων προσώπων, καὶ μὴ ἀνακόλουθον εἶναι, καθάπερ ὁ Εὐριπίδης φιλοσοφήσας ἐπάγων ἐνίοτε βαρβάρους γυναῖκας, καὶ δούλους δεσπόταις [2] τραχύτερα ἀντιλέγοντας, καὶ βασιλεῖς προσαιτοῦντας μετὰ συνειδῶν, ἢ πήρας, ὅπερ οὐκ ἂν γένοιτο. τίς γὰρ οὐκ αἰδεῖται βασιλεὺς καὶ μετὰ βασιλείας καθαίρεσιν, σπυρίδα κατέχειν, καὶ ἄρτους ζητεῖν; ἢ τίς αὐτὸν οὐκ ἂν καὶ οὕτως ἱκετεύοντα, πάλιν ἐπίμονον τῆς προτέρας ἐκείνης τύχης σκοπῶν; τοιαῦτα γοῦν πολλά φησιν Εὐριπίδης· ἀλλὰ καὶ μεμπτέος ἐστὶν ἐν τούτοις, ὡς μὴ τηρῶν ἠθῶν τὴν κατάστασιν. τὸ δὲ μεῖζον, ὅτι καὶ ἐναντία πολλάκις ἑαυτῷ λέγει. Ἠὼς μέν.] ἐντεῦθεν ἀπάρχεται τῆς διηγήσεως, καὶ φησίν, ἡ ἡμέρα μὲν ἤδη τὸ Φήγιον ὄρος τῆς Σκανδαίου ὑπερπέτατο, ἐποχουμένη τῷ Πηγάσῳ ἵππῳ, τὸν σὸν ἀδελφὸν Τιθωνὸν καταλιποῦσα παρὰ τὴν Κέρνην, ὅπερ ἐστὶ νῆσος Ὠκεανῖτις. Ἠὼς σημαίνεται τὸν ἀπὸ πρωΐας μέχρι τοῦ γεύματος καιρὸν, τὴν ὅλην ἡμέραν, καὶ τὸ ἀπὸ νυκτὸς καὶ ἡμέρας διάστημα, ὡς ἐν τῷ, Ἠὼς δέ μοι ἐστὶν Η δὲ δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα. καὶ καθολικωτέρως αὐτὸ τὸ λέγειν ὄνομα θεοῦ καὶ ἡμέρας, ὅπερ οἱ μυθογράφοι σωματοποιοῦσι θεὸν εἶναι, ὡς ἐστὶ τὸ, Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων. Καὶ τὸ, ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι μεσημβρίας τοῦ ἡλίου διάστημα, ὡς τὸ, Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. Φήγιον.] ὄρος περὶ τὸν Ὠκεανὸν, φηγοὺς, ἤτοι δρῦς ἔχον. τὸ δὲ φηγὸς ἡ δρῦς, παρὰ τὸ φάγω. πρὸ γὰρ εὑρέσεως ἄρτου, βαλάνους καὶ ἀκρόδρυα, τουτέστιν ὀπώρας, ἤσθιον οἱ ἄνθρωποι. Πάγον.] τὸ ἀκρωτήριον. Κραιπνοῖς.] τὸ ταχὺ, παρὰ τὸ ἐφ' ὕψος, καὶ εἰς [3] κάρην πνέειν. Ὑπερποτᾶτο.] ὑπερεπέτετο. Πηγάσου πτεροῖς.] προσφυεστάτως, τοῦ Πηγάσου. Ὅμηρος πανσόφως καὶ ἀλληγορικῶς φυσικώτερον γράφων, ἵππους Ἡμέρας φησὶ Λάμπον καὶ Φαέθοντα. οἱ δὲ νέοι, τῷ Πηγάσῳ ἐποχουμένην αὐτὴν εἰσάγουσι μυθικῶς, ὥσπερ καὶ ὁ Λυκόφρων. ἔχεται δὲ καὶ τοῦτο ἀλληγορίας, ἣν μετὰ τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἐρῶ. ὁ Πήγασος οὗτος ὁ μυθολογούμενος ἵππος, λέγεται γεννηθῆναι τρόπῳ τοιῷδε. Σταλεὶς ὁ Περσεὺς ἐπὶ τὰς Γοργόνας, προστάξει τῆς Ἀθηνᾶς, τὴν Σθενὼ μὲν καὶ τὴν Εὐρυάλειαν ἀθανάτους οὔσας παρέδραμε. καρατομεῖ δὲ τὴν Μέδουσαν. ἐκ τῆς σφαγῆς δὲ ταύτης, ὅ, τε Πήγασος οὗτος ἵππος ἀνέθορεν, ὑπόπτερος ὢν, καὶ ὁ Χρυσάωρ ἄνθρωπος, χρυσοῦν ἄορ κρατῶν. Βελλεροφόντης δὲ ὁ Κορίνθιος, ὁ καὶ Ἱππόνους καλούμενος, ἀνὴρ ὑπάρχων Φρυγίας, ἄκων ἀνελὼν τινὰ Κορίνθιον Βέλλερον, ἢ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Δηλιάδην, ἢ Πειρῆνα, ἢ Ἀλκιμένην, [4] ἐλθὼν εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον, καθαίρεται. Ἄντεια δὲ, ἡ καὶ [5] Σθενέβοια γυνὴ Προίτου, ἐρωτικῶς ἐπεμάνη Βελλεροφόντῃ. ὡς δ' οὐκ ἐπείθη συγγενέσθαι αὐτῇ, διαβάλλεται πρὸς αὐτὸν Προίτῳ, ὡς πειράζοντα αὐτήν. Προῖτος δὲ αὐτοχειρίᾳ τοῦτον ἀνελεῖν οὐκ ἠθέλησε, καθά τι παλαιὸν ἔθος ἐκράτει, τὸ μὴ τοὺς συμφαγόντας ἀλλήλοις ποτὲ πρὸς ἀλλήλων θνήσκειν, εἰ μή τι τοῦτο ἀκουσίως συμβῇ. ἀλλὰ τοῦτο καὶ Προῖτος Βελλεροφόντην ἀνελεῖν οὐκ ἠθέλησε. πέμπει δὲ αὐτὸν ἐς Λυκίαν, πρὸς Ἰοβάτην τὸν πενθερὸν, γράμματα δοὺς αὐτῷ κατ' αὐτοῦ, περιέχοντα τὴν τῆς Ἀντείας διαβολήν. καὶ ὁ Ἰοβάτης δὲ ὁμοίως ἐννέα ἡμέρας αὐτῷ συνεστιώμενος, ἐν

EMENDATIONES.

1 Prius scriptum fuit νεῦσα, Ego reposui νεῦσα ex Bar. 2 Τραχύτερα lege cum Bar. potius quam τραχύτατα. quod habent Impress. Codd. 3 Κάρην reposui ex Seld. pro κέραν. Bar. habet κάρα. Κραιπνὸς autem secundum Scholiasten dicitur q. καρηπνὸς, παρὰ τὸ εἰς κάραν πνεῖν, nam quæ in sublimi ponuntur, supra capita nostra sunt. Quinetiam Phavorinus emendationem nostram confirmat. 4 Ἐλθὼν εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον, καθαίρεται. Ita emendavi locum hunc ex fide Bar. qui prius corrupte ferebatur, ἐλθὼν εἰς Ἄργος, Προῖτον καθαίρεται. 5 Σθενέβοιαν Seld. Σθενέβεια Bar. Σθενέβοια Impress. Codd. habent.

τῇ δευτέρᾳ δὲ τὸ γράμμα δεξάμενος. ἐπεὶ μὴ ἤθελεν αὐτὸς ἔχειν αὐτὸν ἀνελεῖν διὰ τὸ συμφαγεῖν μετ᾽ αὐτοῦ, κελεύει τοῦτον ἀπελθεῖν, καὶ πολεμῆσαι Χιμαίρᾳ, εἶτα Σολύμοις, εἶτα Ἀμαζόσιν, οἱ θεοὶ δὲ τούτῳ τὸν πτερωμένον ἵππον, ὅν φασι Πήγασον, ἀπεστάλκασιν. ᾧ ἐποχηθεὶς, τὴν Χίμαιραν ἀνεῖλε, μόλιβδον περὶ αὐτοῦ δόρατι ἐνθεὶς καὶ ἐμβαλὼν τῷ ἐκείνης πυρπνέοντι στόματι, ὑφ᾽ οὗ πυρὸς ὁ μόλιβδος συντακεὶς, ἐκείνην ἀπώλεσεν. ἦν γὰρ προϊδόντα πως τὸ πῦρ τῆς Χιμαίρας φυλάξασθαι, καθά φασι Λυκίας ὁ ἱστορικὸς μυθικῶς. οὕτω γοῦν ἐκείνην ἀνεῖλε. τοὺς δὲ Σολύμους, καὶ τὰς Ἀμαζόνας πολέμῳ. ὑποστρέφοντα δὲ ἐνέδρᾳ Λύκιοι ἔμελλον αὐτὸν ἀνελεῖν, ὃς δὲ καὶ τοὺς τῆς ἐνέδρας ἀνεῖλεν, Ἰοβάτης αὐτὸν γαμβρὸν ἔχει ἐπὶ Φιλονόῃ τῇ θυγατρὶ, καὶ τελευτῶν, αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν καταλιμπάνει. Βελλεροφόντης δὲ, ὥς φασι, ἐπαρθεὶς τοῖς κατορθώμασιν, ἤθελεν καὶ τὸν οὐρανὸν τῷ Πηγάσῳ περιπολεῦσαι. Ζεὺς δὲ οἶστρον τῷ ἵππῳ τούτῳ βαλὼν, ἔπεισε τὸν Βελλεροφόντην ἀποσφαιρίσαι τοῦ αὐτοῦ νώτου, καὶ καταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν. καὶ δὴ περί τι Ἀλήιον πεδίον καταπεσόντος Βελλεροφόντου καὶ περιπορευομένου τυφλοῦ ἀπὸ τῆς πτώσεως, ὁ Πήγασος ἄνω περιεπολεῖτο καὶ κάτω. ἡ γοῦν Ἡμέρα παρὰ Διὸς τοῦτον αἰτεῖται, ὡς ἂν ἐποχουμένη αὐτῷ τὸν ἡμερήσιον κύκλον βαδίζῃ. ταῦτα εἰσὶ τὰ ληρώδη καὶ μυθουργήματα. Ὅμηρος δὲ ἵππους Ἡμέρας φησὶ Λάμπον καὶ Φαέθοντα. ἵππος δέ ἐστιν [1] Ἡμέρας, ἡ περιφέρουσα αὐτὴν ὀξεῖα τοῦ οὐρανοῦ κίνησις, ἐφ᾽ ἧς λάμπει καὶ φαίνει. καὶ ταῦτα μὲν τὰ Ὁμηρικά. περὶ δὲ Περσέως, καὶ Γοργόνων, καὶ Πηγάσου λεκτέον. Περσεὺς ὁ ἥλιός ἐστι, καὶ ἡ ὀξυκίνητος τοῦ οὐρανοῦ κίνησις. Ἀθηνᾶ δὲ, ὁ ἀὴρ, καὶ ἡ ἀναθυμίασις ἡ κινοῦσα τὸν οὐρανόν. ἐξ ἀναθυμιάσεων γὰρ κινεῖται καθά τινας. Περσεὺς δὲ λέγεται παρὰ τὸ [2] περιαυγῶς σελαγεῖσθαι καὶ ὁρμᾶν. τοῦτον ἡ ἀερώδης ἀναθυμίασις αὕτη, πέμπει ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἤτοι τὴν θάλασσαν. καὶ τὸ σύστημα τῶν ὑγρῶν, Γοργόνα λεγομένην διὰ τὴν ταύτης κατάπληξιν. γοργὸν γὰρ, τὸ καταπληκτικόν. πέμπει δὲ τοῦτον, ἀνελεῖν τὴν Μέδουσαν, τὴν λεπτομερεστέραν οὐσίαν, ὡς ἐξισουμένην αὐτῇ, καὶ γὰρ ἡ πᾶσα θάλασσα ἀεροειδής ἐστι. τὸ δὲ λεπτότερον αὐτῆς εἰς ἀέρα μεταβάλλει. ὁ γοῦν Περσεὺς [3] ὁ ἥλιος οὕτω καλούμενος, κινούμενος τῇ οὐρανίῳ φορᾷ τὴν μὲν Σθενὼ καὶ τὴν Εὐρυάλειαν, ἤτοι τὸ δυνατὸν καὶ κατὰ μῆκος πλάτος τῆς θαλάσσης ἐκτεταμένον οὐκ ἀναιρεῖ, ἤγουν οὐ μετατίθησιν, οὐδ᾽ ἀνιμᾶται, ὡς ἀθάνατον, καὶ μὴ μεταστρεπτῶς διακείμενον. τὴν δὲ Μέδουσαν μόνην ὡς θνητὴν ἀναιρεῖ, πλήττων τῷ ξίφει· ἤτοι τὸ βασιλικώτατον καὶ λεπτὸν, τῇ ὀξείᾳ κινήσει μεταποιεῖ καὶ ἀνιμᾶται. τῇ δὲ καρατομίᾳ ἐκείνης, ἐκ τοῦ τραχήλου ὁρμᾷ Χρυσάωρ καὶ Πήγασος. ἀνιμωμένης γὰρ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ αἰθέρος τὸ κεφαλαιῶδες, ὡς ἔφην, καὶ τὸ λεπτότερον, καὶ ἀτμῶδες, συμβαίνει τὸ βαρύτερον ἀναφερόμενον, πάλιν κάτω πηδᾶν καὶ χέεσθαι, ὃ καὶ Πήγασον ὠνομάκασι, διὰ τὸ καταφερὲς, καταφερῆ γὰρ τὰ ἄλογα. τὸ δὲ λεπτομερέστερον εἰς τὸ αἰθερωδέστερον, καὶ ἔτι εἰς τὸ πυρῶδες μεταβάλλεσθαι, ὅπερ καὶ Χρυσάορα κεκλήκασι. τούτῳ γοῦν τῷ ἐξ ὕδατος Πηγάσῳ ἀναφερομένῳ τῇ κινήσει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῇ ἡλιακῇ ἀνιμήσει ἐποχουμένη, συναναφέρεται ἡ ἡμέρα. σφαιροειδὴς γάρ ἐστιν ὁ οὐρανὸς, καὶ κινεῖται ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμὰς, συμπεριφέρων αὐτῷ τὸν ἥλιον. ὑφ᾽ ἡλίου περιελθόντος εἰς τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, γίνεται νύξ. ἀπὸ δὲ τῆς ὑπὸ θάλασσαν καὶ γῆν εἰς τὸ ἄνω ἀναδραμόντος ἡμισφαίριον, ὅθεν καὶ τοὺς λεχθέντας πηγάσους ἀτμοὺς ἀνασπᾷ, ἡμέραν ἐργάζεται· οὕτως ἡμῖν δοκεῖ τοῖς Τζετζίοις ἔχειν ταῦτα τὰ μυθουργήματα, τούτῳ τῷ Πηγάσῳ, τὴν ἡμέραν ὀχεῖσθαι, ἢ τῷ [4] Βελλεροφόντῃ. κἀκεῖνος δὲ οὐκ ἦν ἵππος, οὐ γάρ ἐστιν ὅπου τις πτερωμένον ἵππον εὑρήσειν, ἀλλὰ πλοῖον ἐμβὰς ὃ πτερὰ τυγχάνει τὰ λαίφη. Πήγασος δὲ ὁ κλύδων, ὃς διὰ τῶν πηγαζόντων ὑδάτων τεχνωμένων, τὴν Χίμαιραν ἀναιρεῖ, τὴν τρικέφαλον καὶ [5] πυρίπνουν, ἣν ἀλληγορεῖται ἐμπειρικῶς. ἡ Χίμαιρα γὰρ ἦν γυνὴ, θυγάτηρ Ἀμισοδάρου, περὶ τόπον Λυκίας τοπαρχοῦντος. αὕτη ἀδελφοὺς ἔσχηκε δύο, Λέοντα καὶ Δράκοντα, οἳ καὶ τὰς τῆς Λυκίας εἰσβολὰς κατέχοντες, μετὰ καὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτοὺς ἀνῄρουν τοὺς παριόντας. διὰ γοῦν τὴν ὁμόνοιαν αὐτῶν τρικέφαλον θηρίον τούτους ἐκάλεσαν. διὰ δὲ τὸ πολεμικὸν καὶ δραστήριον, πυρίπνουν. τούτους γοῦν Βελλεροφόντης ἐλθὼν, μόλιβδον ἐμβάλλει τοῖς αὐτῶν στόμασι, τουτέστι χαλινὸν δουλείας. προῆλθεν δὲ ὁ λέων ἐπολέμει, ἐκ τῶν ὀπισθίων ὁ δράκων, κατὰ μέσον δὲ ἦν ἡ χίμαιρα, ὡς ἐκείνων ἀσθενεστέρα· ἢ καὶ ἁπλῶς τὴν Χίμαιραν νοητέον, ὡς Ὅμηρος ὑπεμφαίνει μικρὸν, τοὺς Σολύμους, ἔθνος μάχιμον, οὓς εἰκάζει καὶ λέοντι, διὰ τὸ κατὰ πρόσωπον ἀντιτάττεσθαι μάχεσθαι. τὰς Ἀμαζόνας, ἃς εἰκάζει χιμαίρᾳ, ἤτοι αἰγὶ, διὰ τὸ κρημνοβατεῖν αὐτὰς δίκην αἰγῶν, καὶ ἐν κρημνοῖς κατοικεῖν. τὴν δὲ ἐνέδραν τῶν Λυκίων τὴν κατ᾽ αὐτοῦ, διὰ τὸ λαθραῖον, ὄφιν εἴκασεν. Πηγάσου πτεροῖς.] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ ὑπὸ γῆν καὶ ὕδωρ ἡμισφαιρίου σὺν τῷ ἡλίῳ ἀνῆλθεν ἡ ἡμέρα ἐκ τῶν μερῶν τοῦ ἑῴου ὠκεανοῦ, Πηγάσου πτεροῖς εἶπεν. ἡ δὲ τοῦ Βελλεροφόντου οὐρανόθεν ἐκ τοῦ Πηγάσου ἀποσφαίρισις, τοῦτό ἐστιν· ἐπαρθεὶς τοῖς ἀνδραγαθήμασιν, οἷς τῷ πλοίῳ ἐκείνῳ εἰργάσατο, ἐδόκει τις ἡμίθεος εἶναι, καὶ ὑψηλότερα τῆς ἀξίας ἐφρόνει. ἀντιπαλαισάσης δὲ τῆς εἱμαρμένης αὐτῷ, ἣν Ὅμηρος Δία φησὶν, ἄφνως ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὁ ἐξαπατεῦχος, δυστυχέστατος κατεφαίνετο. ἀποβαλὼν γὰρ τοὺς παῖδας, καὶ ὥσπερ τυφλὸς γεγονὼς, πενθῶν περὶ τὴν ἐρημίαν τῆς Λυκίας διῆγεν, ἥτις Ἀλήιον ἀπὸ τῆς ἐκείνου ἄλης, ἤτοι πλάνης, ἐκλήθη. ἢ καὶ τὰς φρένας ἀποβαλὼν, καὶ τὸν νοῦν τυφλωθεὶς, οὕτω δίκην πλανώμενος. κατὰ γὰρ Ἐπίχαρμον, Νοῦς ὁρῇ, καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα τυφλὰ καὶ κωφά. Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι] κατὰ τὸ μυθικὸν καὶ τὴν ἱστορίαν, ὁ Τιθωνὸς ἀδελφὸς ἦν Πριάμου ἀμφιμήτριος. ὁ μὲν γὰρ Πρίαμος ἦν Λευκίππης, ὁ δὲ Τιθωνὸς ἦν Στρυμοῦς, τῆς Ῥοιοῦς τῆς Σκαμάνδρου θυγατρὸς υἱός, ἀμφότεροι δὲ παῖδες Λαομέδοντος. φασὶ γοῦν ὅτι τὸν Τιθωνὸν τοῦτον, σύνευνον ἔχει ἡ Ἡμέρα. ἐξ οὗ τίκτει Μέμνονα καὶ Ἡμαθίωνα. ἀθάνατον δὲ τὸν Τιθωνὸν ποιήσασα, ἐπελάθετο ποιῆσαι καὶ ἀγήρω. γηράσαντος δὲ τοσοῦτον, ὡς ἐν ταλάρῳ καὶ λίκνῳ αὐτὸν περιφερόμενον δίκην βρεφυλλίου καθεύδειν, εἰς τέττιγα μετέβαλε. διὰ τοῦτο γοῦν καὶ ἔτι φασὶν ἐν τῇ κοίτῃ καταλεῖψαι αὐτὸν τὴν Ἡμέραν. ταῦτα μὲν μυθικώτερον λέγεται. ἱστορικῶς δὲ πρότερον λεκτέον καὶ ἀλληγορητέον. ὁ Τιθωνὸς ἔτι παρὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὰ ὤνια ἐπιπραγματεύσας, παῖδας μὲν ἔσχε προεξεληθόντας, πολυχρονιώτατός τε ἐγεγόνει, ὡς ὑπὸ γήρως τοῦτον τρύχεσθαι ταλάρῳ καθήμενον. ἐμυθεύσαντο γοῦν, ὅτι ἡ Ἡμέρα, τουτέστιν ἡ εὐκρασία τῶν ἑῴων μερῶν, καὶ σύνευνον τοῦτον ἔχει, καὶ ἀθάνατον ἐποίησεν. ἡ Ἡμέρα καὶ τὸ φῶς τοῦτο ἠγάπησε, διὰ τὸ ὑπέργηρον, ὡς ἔφην, αὐτὸν γεγονέναι. ὅθεν καὶ εἰς τέττιγα φασὶν αὐτὸν μεταβληθῆναι· οἱ γὰρ τέττιγες, ὥσπερ καὶ οἱ ὄφεις γεγηρακότες ἀποβάλλουσι τὸ γῆρας. καὶ ταῦτα μὲν ἀλληγορικὰ ἢ ἱστορικῶς. φυσικῶς δὲ ἤδη λεκτέον. Ἠὼς τὸ πρωϊνὸν κατάστημα. Τιθωνὸς δὲ τὸ τῆς ἡμέρας κατάστημα, ὅτε τιθέασι τὰ ὤνια, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα χωροῦσιν οἱ ἐργαζόμενοι, ὅθεν καὶ Ἡμέρας ἀνὴρ, ὅτι τὰ ἀνδρώδη καὶ ἐργατικὰ ἐν αὐτῷ γίνονται, καὶ οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ νυκτὶ, τὰ θηλυπρεπῆ καὶ ἀνέσιμα. οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἔφην, Τιθωνός ἐστιν ἡ ἡμέρα. μᾶλλον δὲ, ἐκεῖνο τὸ τῆς ἡμέρας κατάστημα, ὁπότε τὰ ὤνια προτίθενται, καὶ αἱ ἀγοραὶ ἵστανται· οὗτος δὲ μυθικῶς εἶπε τὸν Τιθωνὸν, Πριάμου καλῶν αὐτὸν ἀδελφόν. ἱστορίαις γὰρ καὶ

EMENDATIONES.

1 Ἡμέρας reposui pro ἡμέρα ex fide utriusque MSS. 2 Περιαυγῶς σελαγεῖσθαι reposui pro περιαυγάζεσθαι ex fide utriusque MSS. 3 Ἥλιος οὕτω καλούμενος, κινούμενος reposui pro ἥλιος οὕτω κινούμενος ex Bar. 4 Βελλεροφόντῃ reposui ex Gold. pro Βελλεροφόντῳ. 5 Πυρίπνουν reposui pro πυρίπνοον.

μύθοις

Λιποῦσα, τὸν σὸν ἀμφιμήτειον κάσιν.
Οἱ δ' οὖσα γρώνης εὐγάληνα χερμάδος
Ναῦται λίαζον, κἀπὸ γῆς ἐξάζοσαν
[a] Ὑσπληγας, αἱ δὲ παρθενοκτόνον Θέτιν
Ἰουλόπεζοι, θεῖνον εὐῶπες σπάθαις

Relinquens, tuum paternum fratrem:
Funes verò tranquillos à concavis saxis
Nautæ solvebant, & à terra laxabant
Ancoras: virginicidam autem Thetim
Julipedes pulcræ sulcabant remis

VARIANTES LECTIONES.

a Ὑσπληγας *Bar.* & *Impressi* quidam.

μύθοις μόνον φροντίζει, θέλγειν τοὺς νέους βουλόμενος. Κοίτησι] κοίταις. Ἰωνικῶς δὲ ἐτράπη τὸ α εἰς η, καὶ μένει τὸ ἰῶτα προσγεγραμμένον. Κέρνη] νῆσος ὠκεανῖτις, ὁπόθεν ὁ ἥλιος δοκεῖ [1] ἀνατέλλειν. Τὸ Ἀμφιμήτειον ἐξέθη. Οὖσα] τὰ σχοινία. παρὰ τὸ οἴω, τὸ κομίζω, οἶσα, καὶ Ἰωνικῶς οὖσα. ἢ τὰ ἀπὸ οἰσύας φυτοῦ, ἤτοι λύγου, πρότερον γὰρ ἀπὸ λύγου σχοίνους ἐποίουν, πρὸ εὑρέσεως τῆς καννάβεως. Γρώνης] κοίλης πέτρας. ἐκ τοῦ γρῶ, τὸ ξέω, σείω. Εὐγάληνα] τὰ γαλήνην ἐμποιοῦντα τῇ νηῒ κλυδωνιζομένῃ, ὁπότε δεθῇ καὶ στηριχθῇ ταῖς ἀγκύραις. Χερμάς.] κυρίως ἡ μικρὰ πέτρα, ἣν δύναταί τις τῇ χειρὶ μάρψασθαι, καὶ ἐπιλαβέσθαι. νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὴν παραθαλασσίαν μεγάλην πέτραν ἐκάλεσε τοῦ λιμένος, πρὸς ἣν ἀποδέουσι τὰς τῶν ὁλκάδων σχοίνους. Λίαζον.] ἔλυον, τροπῇ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον, ὡς τὸ βίβλος βύβλος, Ἀφροδύτη Ἀφροδίτη, τρύβλιον τρύβλιον, καὶ τὰ ὅμοια. Κἀπὸ γῆς ἐξάζοσαν ὕσπληγας.] ἀπὸ γῆς [2] ἀνέσπασαν τὰς ἀγκύρας. ὅτε γὰρ μέλλουσι πλεῖν, ἀπὸ τῆς γῆς ἀνασπῶσι ταύτας. τὸ δὲ ἐξάζοσαν, Χαλδαϊκὸν, ἤτοι τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. ὕσπληξ δὲ καὶ ὕσπληγες, κυρίως δὲ μάστιξ ἡ ἐκ χοιρείων τριχῶν συμπεπλεγμένη. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσα μάστιξ, καὶ τὸ βούκεντρον. νῦν δὲ τὰς ἀγκύρας οὕτω λέγει. Αἱ δὲ παρθενοκτόνον.] μέχρι τοῦ αἱ Φαλακραῖαι κόραι συντάσσεται οὕτω, καθ' ἣν διαγράφω τάξιν τοῦ α καὶ β, καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων. Παρθενοκτόνον.] Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος, ἐκ Νεφέλης γεννᾷ Ἕλλην καὶ Φρίξον. εἶτα Ἰνὼ γήμας, γεννᾷ Κλέαρχον, τὸν παρά τισι [3] Λέαρχον, καὶ Παλαίμονα, τὸν καὶ Μελικέρτην. Ἰνοῦς δὲ φρυγούσης τὸν πυρὸν διὰ τὸ μὴ ἀναφύεσθαι, καὶ ὑποθεμένης τοῖς μάντεσι λέγειν Ἀθάμαντι, διὰ τοῦτο σῖτον μὴ φύεσθαι, μηδὲ τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅτι τῶν τῆς Νεφέλης παίδων χρεία τοῖς θεοῖς ἕνα τυθῆναι, ἀναγκασθεὶς ὁ Ἀθάμας, Φρίξον παρέστησε τῷ βωμῷ, [4] σφαγιάσαι βουλόμενος. Νεφέλη δὲ καὶ Φρίξον, καὶ τὴν Ἕλλην ἁρπάζει, [5] καὶ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκε τῷ Φρίξῳ· ἐφ' οὗ φερομένων διὰ τοῦ ἀέρος, * αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀδελφῆς τῆς Ἕλλης * συνέβη τὴν Ἕλλην εἰς τὸ ὑποκείμενον καταπεσεῖν πέλαγος, καὶ ἀποπνιγῆναι, καὶ ἀπὸ ταύτης κληθῆναι Ἑλλήσποντον. ὅθεν καὶ παρθενοκτόνον Θέτιν, καὶ θάλασσαν οὕτως τὸ Ἑλλησπόντιον ἐκάλεσε πέλαγος. Φρίξος δὲ ἧκεν εἰς Κόλχους, καὶ θύει ἐκεῖ τὸν κριὸν Φυξίῳ Διΐ. τὸ δὲ δέρος [6] Αἰήτης ἐν Ἄρεος ἄλσει καθῆλωσε περὶ δρυῒ, ὃ μυθεύεται φυλάττειν τὸν Δράκοντα. Φρίξος δὲ λαβὼν Χαλκιόπην τὴν Αἰήτου, γεννᾷ Ἄργον, Μελίαν, Κάτιν, Φρόντιν, Σώρον, καὶ Ἕλλην. ὕστερον δὲ Ἀθάμας μανεὶς δι' Ἥρας, ὅτι τὸν Διόνυσον ὡς κόρην ἀνέτρεφε, λαβὼν παρ' Ἑρμοῦ, καὶ τῶν ἐξ Ἰνοῦς ἐστέρητο παίδων. αὐτὸς γὰρ μανεὶς, Λέαρχον τοξεύει. Ἰνὼ δὲ σὺν Παλαίμονι, τῷ καὶ Μελικέρτῃ ἥλατο εἰς θάλασσαν. Ἀθάμας δ' ἐκπεσὼν Βοιωτίας, χρησμὸν ἔλαβεν, ἐκεῖ κατοικεῖν, ὅπου ζώοις ἀγρίοις ξενισθῇ. λύκοι δὲ περὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθαμανίαν ἰδόντες αὐτὸν, ἔφυγον, καταλιπόντες τὰ κρέα τῶν προβάτων ἅπερ κατήσθιον. ἐκεῖ δὲ γήμας Θεμιστὼ τὴν Ὑψέως, γεννᾷ Λεύκωνα, Ἐρυθρὸν, Σχοινέα, Πτῶον. καὶ τὰ μὲν λοιπὰ πάντα τῆς ἱστορίας ἀληθεύουσι. τὰ δὲ περὶ τοῦ κριοῦ μεμυθολόγηται. ὁ γὰρ Κριὸς ἄνθρωπος ὢν, φίλος τῇ Ἕλλῃ καὶ Φρίξῳ, γνοὺς τὴν ἐπιβουλὴν τὴν κατ' αὐτῶν, ἐμβὰς εἰς πλοῖον μετὰ τούτων ἐφέρετο. καὶ ἡ μὲν Ἕλλη περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἢ νόσῳ, ἢ πεσοῦσα τοῦ πλοίου, τελευτᾷ. οὗτοι δὲ ἀφίκοντο περὶ Κολχίδα, καὶ χρυσώσαντες κριοῦ δέρμα, τὸν μὲν κριὸν θύουσι Διΐ, τὸ δὲ δέρμα τις ἄνθρωπος Δράκων ἐφύλαττε. Καὶ ἄλλως· Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος παῖς, βασιλεὺς δὲ Θηβῶν, γήμας Ἰνὼ τὴν Κάδμου, παῖδας ἔσχε δύο, Κλέαρχον τὸν παρά τισι Λέαρχον, καὶ Παλαίμονα τὸν καὶ Μελικέρτην. κατὰ Ἥρας δὲ πρόσταγμα, ἀποπεμψάμενος τὴν Ἰνὼ, καὶ ἐπιγήμας Νεφέλην, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας, Ἕλλην τε καὶ Φρίξον. μιγνύμενον δὲ αὐτὸν λάθρα τῇ Ἰνοῖ, καταπλεύσασα ἡ Νεφέλη ᾤχετο. πάλιν δὲ τῆς οἰκίας ἐπικρατήσασα ἡ Ἰνὼ, ἐπιβούλευσε τοῖς τῆς Νεφέλης παισίν. εὑροῦσα οὖν τινα μηχανὴν, [7] ἔφρυξε τὸν πυρὸν διὰ τὸ μὴ ἀναφύεσθαι. καὶ δὴ πολλῆς οὔσης ἀκαρπίας ἐν τῇ χώρᾳ, ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι θεοπρόπους εἰς Πυθώ. ἡ δὲ Ἰνὼ ὑπέθετο τοῖς μάντεσι τοιοῦτόν τινα χρησμὸν κατὰ τοῦ Φρίξου λέγειν Ἀθάμαντι, ὡς διὰ τοῦτο σῖτον μὴ φύεσθαι, μηδὲ τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅτι τῶν τῆς Νεφέλης παίδων χρεία τοῖς θεοῖς ἕνα τυθῆναι. πυθόμενος οὖν [8] παρὰ τῶν θεοπρόπων ὁ Ἀθάμας τὸ λόγιον, καὶ ἀναγκασθεὶς, μεταπέμπεται ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸν Φρίξον, σφαγιάσαι βουλόμενος. προφάσεως δὲ χάριν ἐκέλευσεν [9] αὐτὸν ἄγειν ὅ, τι κάλλιστον πρόβατον ἐν τοῖς θρέμμασιν εἰς ἱερουργίας ὑπάρχει. μυθολογεῖται δὲ, ὅτι παραγενομένῳ τῷ Φρίξῳ, μετὰ τῆς ἀδελφῆς κατά τινα δαίμονος ἐπιφάνειαν, ἀνθρωπίνῃ βοῇ λαλῆσαι τὸν κριὸν, καὶ πᾶσαν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν ἀναγγεῖλαι· κελεῦσαί τε αὐτὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς, προσκαθίσαι τὰ νῶτα, ὅπως τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον ἐκφυγεῖν δυνηθῶσιν. ἕτεροι δὲ λέγουσιν, ὅτι Νεφέλη Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην ἁρπάζει, καὶ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν. ἐφ' οὗ φερομένων διὰ τοῦ ἀέρος μετὰ πολλῆς τῆς βίας συνέβη τὴν Ἕλλην μὴ δυνηθῆναι ἀντέχειν. καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἱστορίας ταύτης ζήτει εἰς τὴν ἑτέραν ἱστορίαν τὴν ὁμοίαν αὐτῇ, ὡς ὄπισθεν ἔφη. Θέτις.] ἡ θάλασσα, ὅτι εὐθεσίας αἰτία. συναχθέντος γὰρ τοῦ ὕδατος, κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἡ ξηρὰ, καὶ γέγονε τοῦ παντὸς ἡ εὐκοσμία. Ἴουλος.] σκώληξ πολύπους μικρὸς περὶ τοίχους ἀνερχόμενος, ᾧ παρεικάζει τὰς Ἀλεξάνδρου ναῦς, διὰ τὰς κώπας. ἐγὼ δὲ μίαν

EMENDATIONES.

1 Prius hæc ita indistinctè legebantur, ἀνατέλλειν. τὸ ἀμφιμήτειον ἐξέθη. Vult *Scholiastes* se vocem hanc prius explicasse; cæterum lepide errârunt nonnulli, qui interpunctione decepti putarunt Cernen vocatam fuisse Amphimetrium. 2 Ἀνέσπασαν ex utroque *MSS.* reposui pro ἀνέσπασαν. 3 Λέαρχον reposuit *Gerbelius* pro Λέαρχον consentiente utroque *MSS.* 4 Σφαγιάσαι ex utroque *MSS.* pro σφαγιάσαι. 5 Ita restitui ex *Bar.* prius scriptum fuit, ἡ δὲ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν, ἰδοῦσα ὑφ' οὗ &c. * Ista inserui ex *Bar.* 6 Αἰήτης reposui pro Αἰήτης ex fide utriusque *MSS.* Phryxus enim ab Æetâ Colchorum rege receptus hospitio est. 7 Ἔφρυξε reposui pro ἔτρεψε ex emendatione *Gerbelii.* Cæterum deest tota hæc Fabula in utroque *MSS.* 8 Prius scriptum fuit, περὶ τῶν θεοπρόπων. 9 Ita emendavi, cum prius scriptum esset, αὐτὸν ἄγειν ὅτι &c.

Πελαργοχρῶτες, αἱ Φαλακραῖαι κόραι,	Ciconipelles Phalacræ filiæ,
Ὑπὲρ Καλύδνων λευκὰ φαίνουσαι πτίλα,	Ultra Calydnas albas oſtendentes alas,
[a] Ἄφλαστα, καὶ φώσσωνας [b] ὠργυιωμένους,	Roſtráque & expanſa vela,
Ἀπαρκτίαις πρηστῆρος αἴθωνος πνοαῖς.	Septentrionalibus turbinis acuti flatibus:
Ἡ δ᾽ ἔνθεον σχάσασα Βακχεῖον στόμα,	Cum divinum reſolvens os fatidicum
Ἄτης ἀπ᾽ ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων,	E ſummis Ates vaccivagis collibus,
Τοιῶν δ᾽ ἀπ᾽ ἀρχῆς [c]ἦρχ᾽ Ἀλεξάνδρα λόγων.	Tales exorſa eſt Alexandra ſermones:

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἄπλαστα. *Thavorinus* legit ἄλφιτα. Verba ejus hæc ſunt, φώσσων, σινδών, φωσσώνιον μικρόν τι, ἤγουν σινδόνιον. ἢ καὶ τὸ περιωργυιωμένον τῆς νηός, ὡς παρὰ Λυκόφρονι, Ἄλφιτα καὶ φώσσωνας ὀργυιωμένους b Ὠργυιωμένους habent Codd. *MSS.* eandemque lectionem in Scholiis repetunt. Ὀργυιωμένους *Etymologus*, qui tamen in edit. *Venetianâ* ὠργυιωμένους legit. c Al. ἦρχε Κασσάνδρα.

λέγω ναῦν Ἀλεξάνδρου, καὶ βαρβαρικὸν πλοιάριον ἕν, [1] ἑκατὸν γὰρ μόνους στρατιώτας ἔχων, ἔπλευσεν εἰς Ἑλλάδα. ἴουλος δὲ σημαίνει τέσσαρα, τὴν σκώληκα τοῦτον, τὴν ἐξάνθησιν τῶν γενείων, τὴν συστροφὴν τῶν τριχῶν, καὶ τὸν ὕμνον· ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν Ἑρμῇ, Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ᾽ ὑψηλοῦ πυλεῶνος, Δανδαῦτις στείχουσα καλὰς [2] ἤειδεν ἰούλους. * ἢ ἴουλος ζῶόν ἐστιν ἐν τῇ θαλάσσῃ πολύπουν. ἐξ αὐτοῦ δὲ αἱ νῆες ἰουλόπεζοι λέγονται). πέζα γὰρ ὁ πούς, παρὰ τὸ πέδον τὸ ὁμαλόν, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἕζω τὸ κάθημαι. πόδες οὖν τῆς νηός, κυρίως μὲν οἱ οἴακες, ἢ καὶ αἱ κῶπαι.* Πέζα.] πούς, παρὰ τὸ πέδον. Εὐῶπες.] εὐόφθαλμοι, διὰ τὰς ὀπάς, ὅθεν ἐν τῷ πλεῖν κινοῦσι κώπας. Σπάθαις.] κώπαις. Πελαργοχρῶτες.] λευκόχροοι, διὰ τὰ [3] λαίφη. Φαλακραῖαι.] Ἰδαῖαι, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος, τὸ περιεχόμενον. τέσσαρα γὰρ ἀκρωτήρια Ἴδης, Φαλάκρα, Λεκτόν, Γάργαρον, καὶ Πέργαμον. τινὲς δὲ ἐκεῖθεν, ἤγουν ἐκ τῆς Φαλάκρας, λέγουσι τμηθῆναι τὰ ξύλα τὰ εἰς τὴν ναυπηγίαν τῶν Ἀλεξάνδρου πλοίων. ἐκτοτε δὲ τοῦτο τὸ ὄρος ψιλωθὲν [4] Φαλάκραν κληθῆναι. * διὰ τὸ φαλακρωθῆναι αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Φερέκλου, εἰς τὴν τῶν νεῶν κατασκευήν. * κόρας δὲ Φαλάκρας εἶπε τὰ πλοῖα, ὡς ἐκ τῶν τῆς Φαλάκρας ξύλων ναυπηγηθέντα. Καλύδναι.] νῆσοι Τροίας, ἀπό τινος Καλύδνου. Λευκὰ πτίλα.] τὰς κώπας, ὅτι ὑπ᾽ αὐτῶν λευκαίνεται τὸ ὕδωρ πληττόμενον, πτίλα τὰ πτερά, [5] παρὰ τὸ ἐν τῷ πέτεσθαι τίλλειν καὶ κόπτειν τὸν ἀέρα. Ἄφλαστα] ἀσύνδετον, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, καὶ ἄφλαστα. ἄφλαστα δὲ λέγεται πρύμναι, ὅτι αἱ πρύμναι τῶν πλοίων τῶν βαρβαρικῶν καὶ στρατιωτικῶν θεοὺς γεγραμμένους εἶχον, ἃ δι᾽ εὐσέβειαν οὐκ ἄν τις ἔκαυσε. τὰ δὲ τῶν λοιπῶν πλοίων ἄφλαστα τις εἴποι, οἱονεὶ εὔφλαστα καὶ εὔκαυστα. εἰ γάρ τις πῦρ αὐτοῖς ἐπιβάλλει, συντόμως καυθήσονται, διὰ τὸ εἶναι πεπισσωμένας. Φώσσωνας.] τὰ λαίφη, τὰ ἄρμενα, παρὰ τὸ φῶ, τὸ λαμπρύνω· λευκὰ γάρ. ἢ παρὰ τὸ φυσᾶσθαι ὑπ᾽ ἀνέμου, φύσσωνες καὶ φώσσωνες. Ὠργυιωμένους.] ἐκτεταμένους, ἡπλωμένους. ἢ ἀπὸ τῆς ὀργυιᾶς, ἤτοι τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ὀργῶ, τὸ ὁρμῶ. ὀργᾷν δέ, τὸ ἐκ γῆς συντόμως ὁρμᾶν τι [6] τῶν φυτῶν, ἢ τῶν βοτανῶν. ὠργυιωμένους, καὶ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι δεῖ γράφειν * καὶ δίχα προσγραφῆς. * τὰ γὰρ διὰ τοῦ υια θηλυκὰ τῷ ι παραλήγονται, μυῖα, ἅρπυια, μητρυιά. τὸ δὲ ἀγυιὰ καὶ ὀργυιά, διφορεῖται. Ἀπαρκτίαις πνοαῖς] τῆς ἀπ᾽ ἄρκτου πνεούσαις. τοῖς γὰρ ἀπὸ Τροίας πλέουσιν εἰς Ἑλλάδα, φορὸς καὶ οὔριος ἄνεμος ὁ ἀπαρκτίας βορρᾶς. Πρηστῆρος αἴθωνος] καυστικοῦ ὀξέος. Ἔνθεον] θεῖον, μαντικόν. Σχάσασα] ἀνοίξασα. Βακχεῖον] τὸ δίκην τῶν Διονύσου Βακχῶν ξένα φθεγγόμενον. Ἄτης] ἤγουν βλάβης. λόφον ἄτης, καὶ βουπλανόκτιστον τὴν Τροίαν λέγεται). Ἠλέκτρας γὰρ τῆς Ἄτλαντος καὶ Διός, Ἰασίων καὶ Δάρδανος. καὶ Ἰασίων μὲν Δήμητρος ἐρασθεὶς κεραυνοῦται Δάρδανος δὲ κατακλυσμοῦ γεγονότος, ἐκ Σαμοθρᾴκης εἰς ἀντίπερα γῆν περαιοῦται, καὶ τὴν νῦν Τροίαν ἔμελλεν κτίζειν. χρησμὸς δὲ τοῦτον κωλύει κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, εἰπὼν βλάβην γενέσθαι τοῖς αὐτὸν κατοικήσασι. κωλυθείς, κτίζει τὴν Δαρδανίαν, πρότερον Σκαμάνδρου λόφον καλουμένην, βασιλεύοντος τότε τῶν Τρωϊκῶν μερῶν Τεύκρου τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Ἰδαίας νύμφης. τοῦ Σκαμάνδρου τὴν ἀδελφὴν Βάτειαν λαβὼν ὁ Δάρδανος, ἣν καὶ ὁ Λυκόφρων [7] Ἀρίσβην λέγει, γεννᾷ Ἶλον καὶ Ἐριχθόνιον. ὧν Ἶλος ἄπαις τελευτᾷ· Ἐριχθόνιος δὲ ἐξ Ἀστυόχης τῆς Σιμόεντος, γεννᾷ Τρῶα. Τρωὸς καὶ Καλλιρρόης τῆς Σκαμάνδρου, Ἶλος καὶ ἕτεροι. ὃς Ἶλος εἰς Φρυγίαν ἐλθών, ἐν Πειθήπῳ ἐμαντεύσατο. ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ Πειθηπαῖος Ἀπόλλων, μὴ κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, ἄτης γὰρ αὐτὸν ἔφη. διὸ καὶ Δάρδανος αὐτὸν [8] οὐκ ἔκτισεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπὸ τὴν Ἴδην Δαρδανίαν, πρότερον Σκαμάνδρου λόφον καλουμένην. ἐν Φρυγίᾳ γοῦν ἀγῶνα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τεθειμένον ὁ Ἶλος εὑρών, νικᾷ [9] πάλην. καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ βασιλέως ἆθλον ν´ κόρας, καὶ ν´ κούρους ἐκ τοῦ χρησμοῦ, εἵπετο βοῒ πλανηθείσῃ ἐκ Μυσίας, ἥτις ἀφικομένη ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς Φρυγίας ἄκτης τόπον κατακλίνεται, ἔνθα πόλιν κτίσας ὁ Ἶλος, Ἴλιον ἐκάλεσε. βουπλανόκτιστος δὲ λέγεται, διὰ τὴν πλανηθεῖσαν ἣν εἵπομεν βοῦν. Ἄβαντος ὁ Λαμψάκου φησίν, ὅτι τοῦ Ἴλου ἐν τῇ Μυσίᾳ νεμομένου βοῦς, ἔχρησεν αὐτῷ Ἀπόλλων, ἐκεῖ κτίζειν πόλιν, ἔνθα ἂν ἴδῃ μίαν τῶν βοῶν αὐτοῦ πεσοῦσαν. μία οὖν τῶν βοῶν αὐτοῦ ἀποσκιρτήσασα, ταύτην ἐδίωκεν. ἡ δὲ ὀκλάσασα, κατέπεσεν ἔνθα νῦν ἐστιν ἡ Ἴλιος. ὁ δὲ Ἶλος τοῦ χρησμοῦ μνησθείς, ἐκεῖ πόλιν ἔκτισεν, καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Ἴλιον ὠνόμασεν. Ἄκρων λόφων] τῶν ὑψηλῶν. ἐν γὰρ ἐκείνοις τοῖς μέρεσιν ἦν πύργος τῆς Κασάνδρας.

EMENDATIONES.

1 Ita reſtitui ex *Seld.* ἑκατὸν γὰρ στρατιώτας ἔχων *Bar.* ἑκατὸν καὶ μόνους στρατιώτας ἔχων *Impreſſi* Codd. 2 ἤειδεν pro ᾔδεν ex *Bar.* * Hæc addo ex *Bar.* 3 λαίφη pro πίερα ex *Seld.* 4 Φαλάκραν pro Φαλάκρα ex utroque *MSS.* * Hæc inſerui ex *Bar.* 5 Παρὰ pro περὶ ex *Seld.* 6 Ita emendavi ex fide *Seld.* prius ſcriptum fuit τῶν φυτῶν. ἢ τῶν βοτανῶν ὠργυιωμένους. * Hæc addo ex *Bar.* quæ videntur è contextu excidiſſe, ut patet ex ſequentibus. 7 Ἀρίσβην pro Ἀρισβην ex *Bar.* Quinetiam Poëta noſter poſtea fœminam hanc Ἀρίσβην appellat vers. 1308. Γῆμας Ἀρίσβην Θρῆσσαν εὐγενῆ κόρην. 8 Οὐκ ἔκτισεν pro ἔκτισεν. 9 Πάλην pro πάλιν poſui.

Αἶ

ᵃ Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη,
Καὶ ᵇ πρόσθε μὲν πεύκῃσιν οὐλαμηφόροις
ᶜ Τριεσπέρου λέοντος, ᵈ ὅν ποτε γνάθοις
Τρίτωνος ᵉ ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.
Ἔμπνους δὲ δαιτρὸς ᶠ ἡπάτων φλοιδούμενος,
Τινθῷ λέβητος ἀφλόγοις ἐπ' ἐσχάραις

Heu heu misera Nutrix incensa,
Ac prius quidem navibus turmiferis
Trinoctis Leonis, quem aliquando maxillis
Asper Tritonis canis deglutivit.
Vivus autem dissector intestinorum ambustus,
Jubas capitis destillavit

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Αἶ αἶ. b al. Πρόσθεν. c Ἐκτεσπέριν Barinus Camers in suis Collectaneis. d Ὃν ποτ' ἐν γνάθοις Bar. aliique. e Ἡμάλαψε cum spiritu aspero Barin. Camers; atque ita legisse videtur Canterus. f Ἐγκάτων Seld.

Αἶ αἶ] ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν, ὃ πάντες οἱ νῦν βαρύνουσι. Στέφανος δὲ καὶ Μελάμπους περισπᾷν ἀξιοῦσι, λέγοντες τὸν κανόνα. Τὰ εἰς αι δίφθογγον λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἂν ἐπὶ τέλους ἔχωσι τὸν τόνον, περισπῶνται, ἰατταταῖ, παπαῖ, αἶ, καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ βαβαὶ, καὶ τοῦ ναί. ἐγὼ δέ φημι καὶ τοῦ οὐαί. Θηλαμών.] τροφοῦ, ἐκ τοῦ θηλὴ, θηλαμών. τροφὸν δὲ αὐτῆς τὴν Τροίαν καλεῖ. * Καὶ πρόσθε] * σημείωσαι ἐκ τούτου, ὅτι καὶ τὰ εἰς θε ἐπιῤῥήματα, φωνήεντος ἐπιφερομένου, τὸ ν ἐφελκύουσι, συμφώνου δὲ οὐκ ἔτι. Πεύκῃσι.] πεύκαις Ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α τῆς αι διφθόγγου εἰς η, μένοντος καὶ τοῦ ἰῶτα προσγεγραμμένου. πεύκη δέ ἐστι, ξύλον πρὸς πλοίων κατασκευὴν ἐπιτήδειον. ἀπὸ δὲ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιηθὲν εἶπεν, ἢ ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. Οὐλαμηφόροις.] οὐλαμὸν καὶ πόλεμον φερούσαις. Τριεσπέρου λέοντος.] ὅτε Ἀμφιτρύων ἐπὶ Τηλεβόας ἐστράτευσεν, ἐκδικῆσαι θέλων τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν Ἀλκμήνης, καὶ τοῦ ταύτης πατρὸς, Ζεὺς τρεῖς ἑσπέρας εἰς μίαν μεταβαλὼν, συνεκάθευδε τῇ Ἀλκμήνῃ. κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν καὶ Ἀμφιτρύων παλινοστήσας, συγκαθεύδει τῇ γυναικί. ἡ δὲ διδύμους παῖδας γεννᾷ. ἐκ Διὸς, Ἡρακλέα· ἐκ δὲ Ἀμφιτρύωνος Ἰφικλῆ. διὰ τοῦτο τριέσπερον αὐτὸν λέγει. τὰς δ' ἀλληγορίας εἰ μή πού τινας ἀναγκαίας, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἱστοριῶν ἐατέον, ὅτι οὐδὲ πρέπον ἐστὶν ἀλληγορεῖν ἐνταυθοῖ, ἐπειδὴ γὰρ μυθικῶς πάντα γράφει. τὸ μὲν παρὰ τῶν τριῶν ἑσπερῶν οὕτω τινὲς φάσκουσιν. ἐγὼ δὲ τριέσπερον τὸν Ἡρακλέα λέγω καλεῖν τὸν Λυκόφρονα, διὰ τὸ ἐν τῷ κήτει τρεῖς ἡμέρας ποιῆσαι, ἃς ἑσπέρας καλεῖ διὰ τὸ ἀφώτιστον καὶ σκοτεινὴν εἶναι τὴν γαστέρα τοῦ θηρίου. τὸ δὲ περὶ τοῦ Διὸς οὕτως νοητέον, ὅτι τῆς βασιλείας τρεῖς ἡμέρας συνέχαιρε καὶ συνεκάθευδε Ἀλκμήνῃ, ἀποδημοῦντος Ἀμφιτρύωνος. ἐπεὶ δὲ τὸ καθεύδειν μετὰ γυναικῶν νυκτὸς ἔργον ἐστὶ, ἐμυθεύσαντο ὅτι τρεῖς ἡμέρας μίαν ἑσπέραν ἐποίησε. Λέοντος.] λέοντα τοῦτον καλεῖ διὰ τὴν ἀλκὴν, καὶ ὅτι τὸν ἄτρωτον ¹ λέοντα τῆς Νεμέας συνθλάσας οἰκείαις χερσὶν, ὅπλῳ καὶ σκεπαστηρίῳ ἐχρῆτο τῷ δέρματι τούτῳ, ὡς ὄντι ἀτρώτῳ. Τρίτων.] κυρίως υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιτρίτης, τὰ μὲν ἄνω μέχρι καὶ ὀμφαλοῦ ἄνθρωπος, τὰ ἐξ ὀμφαλοῦ καὶ οὐραίου δελφίς. καὶ ὡς δὴ εἰπεῖν, ὥσπερ ἰχθυοκένταυρος. νῦν δὲ Τρίτωνα τὸν Ποσειδῶνα καλεῖ, Τρίτωνος δὲ τὸ κῆτος κύνα. ἡ δὲ ἱστορία αὕτη. τῶν θεῶν βουλομένων δῆσαι τὸν Δία, γνοὺς τοῦτο ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Θέτιδος, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς ἔτισε, Ποσειδῶνα δὲ σὺν Ἀπόλλωνι ὀργῇ θητεῦσαι τῷ Λαομέδοντι, καὶ πυργῶσαι τὴν Ἴλιον ἀπέστειλεν. ὁ οὖν Λαομέδων τὸν μὲν Ἀπόλλωνα ἱερείοις ἐτίμησε· Ποσειδῶν δὲ ἐπεὶ μετὰ τὸν τεταγμένον χρόνον τὸν τῆς λατρείας μισθὸν οὐκ ἐδέξατο, ἀγανακτῶν κατὰ Λαομέδοντος ἔπεμψε κῆτος δεινότατον, ὅπερ καὶ τὴν χώραν κατέκλυσεν ἀποπλύνον τὴν θάλασσαν. ἐκ χρησμοῦ δὲ Λαομέδων ἀναγκασθεὶς, Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα κοσμήσας βασιλικῶς, ὡς πρὸς εὐωχίαν τῷ κήτει ἐξέθετο. διερχόμενος δὲ Ἡρακλῆς, καὶ ὑποσχεθεὶς παρὰ Λαομέδοντος ἀθανάτους ἵππους λαβεῖν, οἳ ἐδόθησαν αὐτῷ, ἀντίποινον παρὰ τοῦ Διὸς τὸν Γανυμήδην ἁρπάσαντος, ἀδελφὸν ὄντα τοῦ Λαομέδοντος, χωστὸν τεῖχος ποιήσας, καὶ στὰς ὡπλισμένος περὶ τὸ στόμιον, ὡς κεχηνὸς ² ἐποίει τὸ κῆτος, ἀθρόως τῷ τούτου ἐμπεπήδηκε στόματι. τρισὶ δὲ ἡμέραις ἔνδοθεν κατακόπτων ³ αὐτὸ, ἐξῆλθεν ἀποβεβληκὼς καὶ τὴν τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τρίχωσιν. μὴ δεξάμενος δὲ παρὰ Λαομέδοντος τὰ ὑπεσχημένα, ἓξ νῆας ἀνδρῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πληρώσας, παραγεγονὼς πάλιν πορθεῖ τὴν Ἴλιον, Τελαμῶνος πρῶτον τὸ τεῖχος ῥήξαντος, καὶ εἰσβάντος, καὶ Λαομέδοντα μετὰ τῶν ἐκείνου υἱῶν ἀνελὼν Ἡρακλῆς, πλὴν Ποδάρκου, τοῦ καὶ Πριάμου καλουμένου, καὶ Ἡσιόνης, τὴν πόλιν τιμωρεῖ. Ἡσιόνην δὲ γέρας δίδωσι Τελαμῶνι, ὡς ἀριστεύσαντι. ἐξ ἧς ὕστερον Τελαμὼν τὸν Τεῦκρον γεννᾷ. τότε δὲ Ἡρακλῆς καὶ τῇ Ἡσιόνῃ χαρίζεται, ὃν ἂν θέλῃ τῶν αἰχμαλώτων ὠνήσασθαι. ἡ δὲ τὴν ἑαυτῆς δοῦσα καλύπτραν, τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ποδάρκην ἐπρίατο, ὅθεν ἐκλήθη καὶ Πρίαμος. Ἠμάλαψεν.] ἔκρυψε. κυρίως δὲ τὸ ἐθέρισεν, ἀμάλη γὰρ λέγεται τὸ χερόβολον τῶν ἀσταχύων. ἀμαλάπτω, ἐξ οὗ καὶ ἠμάλαψε. Κάρχαρος.] ὁ ὀξυόδους κύων. νῦν δὲ τὸ κῆτος. κάρχαρος, ὁ κεχαραγμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας, ἤτοι κεχηνότας. Φλοιδούμενος] φλογιζόμενος· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ⁴ φλογὶ εἰδούμενος, φλογοειδούμενος καὶ φλοιδούμενος. Τινθῷ.] τῷ καύσει καὶ χαρήματι, παρὰ τὸ τίνω, τὸ ἀποδίδωμι, καὶ τὸ θῶ, τὸ τίθημι, τιναθὸς καὶ τινθὸς, καὶ πᾶν χάρημα, καὶ ἡ γαστὴρ, πρὸς ἣν πίνομεν καὶ ἀποτιθέμεθα. Λέβητος.] τὸ κῆτος λέγει, καὶ ἀφλόγους ἐσχάρας, τὴν ἐν σπλάγχνοις ἔμφυλον τοῦ κήτους θέρμην.

EMENDATIONES.

* Id addendum putavit *Gerbelius*, quod alioqui nesciatur de quo subinferat Canonem. 1 Ἄτρωτον reposui pro ἀτρώτου, constructione id exigente. 2 Ἐποίει reposui ex *Bar.* quod quidem rectius mihi videtur quam quod antea ferebatur ἐπεὶ. & lectionem nostram confirmat *Phavorinus* in v. Ποσειδῶν. 3 Αὐτὸ potius scribendum videtur cum utroque *MSS.* quam αὐτὸς cum *Impressis*. 4 Φλογὶ εἰδούμενος reposui pro φλογὸς εἰδούμενος, ex fide utriusque *MSS. Gerbelius* reponendum putavit φλογός.

Σμήριγγας ἐστάλαξε [a] κωδείας πέδῳ	In calido campo, in ollæ focis non ignitis
Ὁ τεκνοραίστης [b] λυμεὼν ἐμῆς πάτρας.	Infanticida, patriæ vastator meæ:
Ὁ δευτέραν τεκοῦσαν ἄτρωτον βαρεῖ	Qui alteræ matri invulnerabili pectus
Τύψας ἀτράκτῳ στέρνον, ἔν τ' αὐλῷ μέσῳ	Gravi vulneravit sagitta, & in stadio
Πατρὸς παλαιστοῦ χερσὶν ὀχμάσας δέμας,	Patris Luctatoris corpus manibus sustulit,
Κρόνου παρ' αἰπὺν ὄχθον, ἔνθα γηγενοῦς	Apud altum Saturni collem, ubi terrigenæ
Ἵππων ταρακτής ἐστιν [c] Ἰσχένου τάφος.	Equos turbans est Ischeni sepulchrum:
Ὁ [d] τῆς θαλάττης Αὐσονίτιδος μυχοὺς	Qui maris Italici specus

VARIANTES LECTIONES.

a Κωδίας *Bar.* b Τεκνοραίστης ὁ λυμεὼν *Steph.* c Quidam legere malunt Σθένου, vide *Canteri* notas. d Τῆς *Bar.* aliique.

Σμήριγγας.] τρίχας, παρὰ τὸ μείρω μερείσω, μέριγξ καὶ μήριγξ, εἰς πολλὰ γὰρ καὶ λεπτὰ ἐμερίσθησαν αἱ τρίχες, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ σμήριγξ. Κώδεια.] ἡ κεφαλή, παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐν αὐτῇ τὰ δέοντα. τὸ γὰρ λογιστικὸν ἐν αὐτῇ, κἂν ἕτεροι περὶ τὴν καρδίαν φασίν. οὕτω λέγεται κώδεια. ἢ ἀπὸ ὁμοιότητος τῆς κωδείας βοτάνης, ἥτις κωδεία λέγεται, ὅτι κάματι καὶ ὕπνῳ δεῖν τοὺς ταύτην φαγόντας. ὑπνωτικὸν γὰρ τὸ φυτόν. Πέδῳ.] νῦν ἐν τῇ γαστρὶ τοῦ κήτους. Ὁ τεκνοραίστης.] Ἡρακλῆς μετὰ τὴν Κερβέρου ἀναγωγὴν ἐς [1] Θήβας ἐλθών, Λύκον Θηβῶν βασιλεύοντα, καὶ βιαζόμενον Μεγάραν τὴν Κρέοντος θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Ἡρακλέος, ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας τὸν βασιλέα ἀνεῖλε. μανίᾳ δὲ διὰ τοῦτον συσχεθεὶς τῆς Ἥρας ὀργῇ, καὶ τὴν ἰδίαν γυναῖκα ταύτην Μεγάραν, καὶ τοὺς τέσσαρας παῖδας αὐτοῦ τοξεύσας ἀνεῖλεν, Ὀνίτην, Θηρίμαχον, Δηικόοντα, καὶ Κρεοντιάδην. ὁ δὲ Πίνδαρος ὀκτὼ λέγει παῖδας Μεγάρας καὶ Ἡρακλέος, τοὺς ἀναιρεθέντας αὐτοῦ· ἕτεροι καὶ δύο υἱοὺς Ἰφικλέους τοῦ ἀδελφοῦ, σὺν τοῖς τῆς Μεγάρας παισὶ λέγουσιν ἀνελεῖν. Λυμεών.] ἤτοι φθορεὺς καὶ πορθητής. ἐρρέθη δὲ πάτρας [2] Ἰωνικῶς. Δευτέραν τεκοῦσαν.] τὴν Ἥραν, ἢ ὡς μητρυιὰν αὐτοῦ, γυνὴ γὰρ γὰρ ἦν τοῦ Διός. ἢ ὅτι αὐτὸν ἐθήλασεν, ὄντα παιδίον διὰ τοῦ κόλπου ἐγκαμφθέν, πεισθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ. ἄλλως. δευτέραν τεκοῦσαν τὴν Ἥραν λέγει, ἢ ὅτι αὐτὸν διὰ τοῦ κόλπου ἐνήνοχεν, ὡς τίκτουσα καὶ τεκνοποιουμένη, καὶ ὅτε αὐτὸν ἐθήλασε πεισθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ, ἐλύπησεν αὐτήν. ἢ ὡς μητρυιὰν αὐτοῦ. γυνὴ γὰρ ἦν τοῦ Διός, ὅθεν αὐτοῦ ὀνειδίζει, ὡς μὴ φεισαμένῳ τοῦ θηλαμόνος. καὶ Ὅμηρος· Τλῆ δ' Ἥρη ὅτε μιν κρατερὸς πάϊς Ἀμφιτρύωνος Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι [3] Βεβλήκειν, τότε καί μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. Ἄτρωτον.] τὴν Ἥραν ὡς θεάν, μὴ τιτρωσκομένην. ὅτε γὰρ Ἡρακλῆς ἐπολέμει τῇ πόλει καὶ τῷ πατρὶ Νέστορος Νηλεῖ, διὰ τὸ μὴ καθᾶραι αὐτὸν τοῦ φόνου Ἰφίτου, συμμαχοῦσαν καὶ τὴν Ἥραν Νηλεῖ κατὰ τὸν δεξιὸν τοξεύει μαζόν, ὀϊστῷ τριγλώχινι, καθά φησιν Ὅμηρος. τοῦτο δ' ἐν μὲν Ὁμήρῳ καλλίστως ἀλληγορούμενον πέφυκε. νῦν δὲ παιδιῶδες κεῖται, καὶ μυθικόν. Βαρεῖ ἀτράκτῳ.] δεινῷ βέλει. Στέρνον.] τὸ στῆθος, παρὰ τὸ στερρὸν τοῦ νοὸς εἶναι ἐνταῦθα. ἐκεῖ γὰρ ἡ καρδία καὶ τὸ ζωτικόν, ὅθεν ὁ νοῦς τὰς δυνάμεις αἴρεται. Ἔν τ' αὐλῷ μέσῳ.] ἐν μέσῳ τε τῷ διαύλῳ καὶ τῷ σταδίῳ. Πατρὸς παλαιστοῦ.] Ἡρακλῆς καταπολεμήσας Αὐγείαν τὸν βασιλέα τῆς Ἤλιδος, Ἡλίου δὲ παῖδα καὶ Ἰφιβόης, διὰ τὸ μὴ λαβεῖν τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ καθάρσεως τοῦ κόπρου τῶν βοῶν, καὶ τὴν Ἦλιν πορθήσας ἐκ τῶν λαφύρων, ἐκεῖσε ἀγῶνα τῷ Ὀλυμπίῳ Διῒ συνεστήσατο, καὶ Ὀλύμπιον τοῦτον ἐκάλεσεν, ἐτελεῖτο δὲ ὁ ἀγών, κατὰ πενταετηρίδα, ἢ τὸ σαφέστερον φάναι, κατὰ μῆνας πεντήκοντα. ἠγωνίζοντο δὲ οἱ ἀθληταὶ πένταθλον, καὶ ἑτέρους ἄθλους. ὁ δὲ πένταθλος ἦν, πυγμή, δρόμος, δίαλμα, δίσκος, καὶ πάλη. ἐν τῇ καταρχῇ δὲ καὶ τῷ τεθέντι πρώτῳ ἀγῶνι, Ἡρακλῆς προεκαλεῖτο εἰς πάλην τὸν βουλόμενον, οὐδενὸς δὲ τολμήσαντος, ὁ Ζεὺς παλαιστῇ εἰκασθείς, συνέμιξεν Ἡρακλεῖ. καὶ μέχρι πολλοῦ τῆς πάλης ἰσοπάλου γινομένης, ὁ Ζεὺς φανεροῖ ἑαυτὸν τῷ παιδί. τὰ δὲ Ὀλύμπια πέντε ἡμέρας ἐτελεῖτο, ἀπὸ ιαʹ τῆς Σελήνης μέχρι ὅλης ιεʹ. προεγυμνάζοντο δὲ πρὸ αὐτῶν, ἡμέρας λʹ. Ὀχμάσας.] ἐπιπεσών, κρατήσας, ἐκ τοῦ ὄχος, καὶ πλεονασμῷ ὄχμος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀχμάζω τὸ ἐπίκειμαι. Δέμας.] τὸ ζῶν σῶμα, παρὰ τὸ δεδέσθαι καὶ συνεστηκέναι. δέμας τὸ τεθνηκός, παρὰ τὸ δαμῶ, τὸ δαμάζω, τὸ δαμασθὲν καὶ λυθέν. καὶ σῶμα τὸ ζῶν, παρὰ τὸ σῶον εἶναι. σῶμα τὸ τεθνηκός, παρὰ τὸ σημεῖον εἶναι τοῦ ποτε ζῶντος. οἱ δὲ λέγοντες διαφέρειν σῶμα καὶ δέμας, ληροῦσιν. Κρόνου ὄχθος] [4] ἡ Ὀλυμπία, πρότερον γὰρ Κρόνιος λόφος ἐλέγετο. Γηγενοῦς.] τοῦ γίγαντος, Ἑρμοῦ καὶ Ἱερείας υἱὸς Γίγας. Γίγαντος δὲ υἱὸς Ἴσχενος. λιμοῦ δὲ γεγονότος, ἐδόθη χρησμός, μὴ ἂν ἄλλως λωφῆσαι τὸν λιμόν, εἰ μὴ τῶν εὐγενῶν τυθῇ τις. πάντων τοίνυν ἀπορουμένων, ἠθέλησεν ὁ Ἴσχενος τυθῆναι. οὗ καὶ τυθέντος, ὁ τάφος δείκνυται περὶ τὸν καλούμενον Κρόνιον λόφον, πλησίον τοῦ καμπτῆρος τῆς Ὀλυμπίας. καὶ τιμαῖς πλείσταις αὐτὸν ἐτίμων, καθ' ἣν ἡμέραν ἐτύθη, καὶ ἀγῶνας συνίστων. λέγουσι δὲ αὐτὸν Ταράξιππον, ἐπειδὴ ἐστι ταράσσων καὶ θορυβῶν τοὺς ἵππους ἀγωνιζομένους. ἢ ἀῤῥήτῳ τινὶ καὶ ἄλλῃ δυνάμει. ἢ δάφνης ἑστώσης περὶ τὸν τάφον, καὶ σειομένης αὐτῆς ταράσσεσθαι τοὺς ἵππους τῇ σκιᾷ τῶν φύλλων. καλοῦσι δὲ αὐτὸν Ταράξιππον, ἐπειδὴ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἵπποι, ὅταν γίνωνται ἐκεῖσε, ταράσσονται. Αὐσονῖτις.] Ἰταλική, ἀπὸ Αὔσονος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης παιδός. ἄλλοι δὲ ἀφ' ἑτέρου Αὔσονος εἶπον. Αὐσονία δὲ κυρίως, ὡς Δίων γράφει [5] Κοκκειανός, ἡ τῶν Αὐρούγκων γῆ μόνη λέγεται, μέσον Καμπανῶν καὶ Οὐολσκῶν παρὰ θάλασσαν κειμένη. συχνοὶ δὲ καὶ μέχρι τοῦ Λατίου Αὐσονίαν εἶναι ἐνόμισαν, ὥς τε καὶ πᾶσαν Ἰταλίαν ἀπ' αὐτῆς. [6] οἱ δὲ τραγικῶν ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς Ἕλληνας Αὔσονας λέγοντες, αὐθεντικῇ ἀδείᾳ, καὶ οὐ ποιητικῇ τοῦτο ποιοῦσι. Μυχούς.] παρὰ τὸ μύω, τὸ κρύπτω.

EMENDATIONES.

1 Ita hunc locum emendavi ex fide *Phavorini* & utriusque *MSS.* prius autem scriptum fuit ἐς Θήβας ἐλθὼν εἰς λύκον Θηβῶν βασιλεύοντα, καὶ τὴν βασιλέα γῆμαι βιαζόμενον &c. 2 Ἰωνικῶς pro Ἰωνικῶν ex *Seld.* 3 Ita restitui locum hunc ex *Homero*, qui prius corrupte scriptus erat. Βέβληκε τότε καί μιν ἀνήκεστον ἄλγος ἴσχεν. 4 Ἡ Ὀλυμπία reposui pro ὁ Ὀλυμπος, & paulo post τῆς Ὀλυμπίας pro τῆς Ὀλύμπου ex utroque MSS. 5 Κοκκειανὸς reposui ex *Seld.* pro Κοκιανός, idque ita prius restituerat *Gerbelius.* 6 Οἱ δὲ ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς Αὔσονας λέγειν Ἕλληνας *Bar.* Οἱ δὲ ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς Ἕλληνας Αὔσονας λέγοντες *Seld.* Οἱ δὲ καὶ ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς τραγικῶν Ἕλληνας Αὔσονας λέγοντες *Impressi* Codd. Videtur autem *Tzetzes* hoc velle, *Tragici illi qui Hellenes Ausonios appellant nos qui sumus Græci*, i. e. ex Magna Græcia, quæ Italiæ regio est, oriundi &c.

ὑπεκλεί-

Στενοῖς [a] ὀπιπεύουσαν ἀγρίαν κύνα,
Κρημνῶν ὑπὲρ σπήλυγγος ἰχθυωμένην,
[b] Ταυροσφάγον λέαιναν, ἣν αὖθις πατὴρ
Σάρκας καταίθων [c] λοφνίσιν [d] δομήσατο.
[e] Λέπτυνιν οὐ τρέμουσαν, [f] οὐδαίαν θεάν.
Ἐξηνάριξεν ὅν ποτ' ἀξίφῳ δόλῳ

Angustos observantem sævam canem,
Supra scopulum piscantem leænam,
Tauros mactantem occidit: quam rursum pater,
Corpore lampadibus combusto, resuscitavit,
Non timentem Proserpinam, infernam deam:
Quem quondam dolo necavit inermi

VARIANTES LECTIONES.

a Ὀπιπεύουσα Seld. b Al. Ταυροσφάγον. c Al. Λοφνίσι sine ν finali, repugnante metro. d Al. δωμήσατο Seld. at Bar. habet δομήσατο, sed isti primæ ο superscribitur ω, eadem, ut videtur, manu; quod rursum in Scholiis factum. e Versum hunc non agnoscit Seld. f Οὐδαίαν θεόν Bar. alii etiam θεάν habent.

Ὀπιπεύουσαν.] ἐπιτηροῦσαν, βλέπουσαν. ἐκ τοῦ ὄπω, τὸ βλέπω, παράγωγον ὀπιπεύω, καὶ Ἀττικῇ αὐξήσει ὀπιπτεύω. Ἀγρίαν κύνα.] [1] τὴν Σκύλλαν θυγατέρα Φόρκυος θηριομιγῆ, κατεσθίουσαν τινὰς τῶν παραπλεόντων τὸ Σικελικὸν πέλαγος. καὶ δὴ καὶ Ἡρακλῆς τὰς Γηρυονείους βοῦς ἐλαύνων ἐξ Ἐρυθείας, ὡς ἐπεραιοῦτο κατὰ τὸν πορθμὸν, τὸν μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἁρπάσασα τῶν ταύρων τινὰς ἡ ῥηθεῖσα Σκύλλα, καὶ ἀνελοῦσα, καὶ αὐτὴ ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεῖται. ὕστερον δὲ καὶ πάλιν ὁ ταύτης πατὴρ Φόρκυς, καύσας καὶ ἀφεψήσας λαμπάσιν, ἐζωοποίησεν. ἦν δὲ, ὥς φασι, πρότερον ἡ Σκύλλα γυνὴ εὐπρεπὴς, Ποσειδῶνι δὲ συνοῦσα, Ἀμφιτρίτης ζηλοτυπησάσης, καὶ φάρμακα ἐμβαλούσης τῇ πηγῇ, ἐφ' ᾗ εἰώθει λούεσθαι, ἀπεθηριώθη. λέαιναν δὲ αὐτὴν εἶπε, διὰ τὸ φοβερόν. ταῦτα μὲν τὰ μυθώδη, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. ἡ Σκύλλα περὶ τὸ Ῥήγιον τῆς Σικελίας ἐστὶν ἀκρωτήριον, ἐξέχον εἰς θάλασσαν, οὗ κάτωθεν πέτραι πολλαὶ καὶ μεγάλαι, ἔχουσαι κοίλους τόπους καὶ σπήλαια, ἐν οἷς [illegible] θηρία θαλάσσια, τῶν δὲ πλοίων ἐν ταῖς πέτραις ἀκοντιζομένων ἐκ τοῦ τῆς Χαρύβδεως ὕδατος, καὶ συνθλωμένων τοὺς ἄνδρας ἐσθίουσιν. ἡ Χάρυβδις δὲ καὶ ἡ Σκύλλα πλησίον εἰσίν, ἡ μὲν γὰρ Χάρυβδις περὶ Μεσσήνην ἐστὶν, ἡ δὲ Σκύλλα περὶ τὸ Ῥήγιον, ὡς ἔφην, τὸ δὲ Ῥήγιον Ἰόκαστος ἔκτισεν, [2] ὁ Αἰόλου, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο. Ἡρακλῆς οὖν στρατηλάτης ὢν, καὶ στρατηγικὸς, ὡς περιπλέων τούτους τοὺς τόπους μετὰ τῶν Γηρυόνου βοῶν, ἀπώλεσεν αὐτόθι τινὰς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἀνακαθαίρει τὸν τόπον τισὶ μηχαναῖς, ὅθεν ἐμυθεύσαντο τὴν Σκύλλαν αὐτὸν ἀνελεῖν. Φόρκυς δὲ, ἤτοι ἡ θάλασσα, ὁ ταύτης πατὴρ (ἡ γὰρ θάλασσα διηχεῖ ταύτην ἐποίει) λαμπάσι πάλιν αὐτὴν ἀνεζώωσεν, ἤγουν ἡλίου κινήσεσι, ἢ χρόνοις πάλιν τὴν ὑφ' Ἡρακλέους ἀνακαθαρθεῖσαν, καὶ τὸ μηχάνημα ἡ θάλασσα χώσασα, μετέστρεψε ταύτην εἰς τὴν ἀρχαίαν διάθεσιν. Σπήλυγξ.] σπήλαιον. ἐτυμολογεῖται δὲ σπήλαιον, [3] παρὰ τὸ ἐσπασμένους τοὺς λάας εἶναι. καὶ ὑποκοριστικὸν, σπῆλυγξ, ἡ ἐσπασμένη λάϊξ, [4] ἤτοι λιθίς. ὅθεν καὶ ἄμεινον γράφεσθαι διὰ τοῦ ἰῶτα. τρέπει δὲ τὸ δίχρονον εἰς δίχρονον, διὰ τοῦ υ σπήλυγξ γράφεται. Ἰχθυωμένην.] ἰχθύας κρατοῦσαν, * καὶ ἀγρεύουσαν, * ἢ δίκην ἰχθύος πλέουσαν, μυθικῶς γὰρ τὰ Λυκόφρονος νοεῖται. Ταυροσφάγον.] ὡς φαγοῦσαν ἐκ τῶν Γηρυονείων ταύρων, αὐτὴν εἶπε λέαιναν, διὰ τὸ φονικόν. ταυροσφάγον δὲ, καὶ οὐ ταυροφάγον. οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι, Θεόσδωρος, καὶ Θεόσδοτος, καὶ τὰ ὅμοια, οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἀποβάλλουσι τὸ σ. κοινῶς δὲ ταυροσφάγος λέγεται, ὁ [5] σφάττων ταύρους. ταυροφάγος δὲ, ὁ τρώγων [6] ταύρους. Σάρκας καταίθων ἐρρέθη. Λοφνίς.] ἡ μεγάλη λαμπάς, λιοφανής τις οὖσα, ἡ λίαν, τουτέστι μεγάλα φαίνουσα, καὶ συγκοπῇ Αἰολικῇ λοφνίς. Δομήσατο.] τροπικὴ ἡ λέξις, ἀπὸ τῶν τεκτόνων καὶ δομητόρων, ἀντὶ τοῦ ἀνεζώωσεν, ἀνήγειρεν. τὸ δὲ δομήσατο, ἐμοὶ μικρὸν ἀρέσκει γράφεσθαι, τὸ γὰρ μ ἐκτείνει αὐτό, ὡς τὸ φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. κἂν κἀκεῖ τινες ἐδιπλασίασαν τὸ μ, διὰ τὸ μὴ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ μέτρα. εἰ δὲ μέγα τις τοῦτο γράφει, κἂν ἀγνοῇ, μανθανέτω, ὅτι Ἀττικῇ ἐκτάσει γράφει μέγα, ὡς τὸ δώτης, πώτης, καὶ τὰ ὅμοια. Λέπτυνιν.] ἢ τὴν ψυχὴν, παρὰ τὸ λελεπτυσμένην καὶ ἀεροειδῆ εἶναι, λέγω δὲ τὴν Σκύλλαν αὐτὴν, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. ἢ Λέπτυνιν, τὴν Περσεφόνην, ἤτοι τὴν μοῖραν, καὶ τὸν θάνατον, παρὰ τὸ λεπτύνειν, καὶ κόνιν ποιεῖν τὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων. ἀνέστησε δὲ Φόρκυς τὴν μὴ φοβουμένην ἔκτοτε τὴν Περσεφόνην. Οὐδαίαν θεάν.] τὴν [7] Περσεφόνην. Ὃν πότε ἐξηνάριξεν [8] Ἡρακλέος ὁ νέκυς, ὁ Νέσσος, δεξιούμενος καὶ φιλοποιησάμενος πάλιν τὸν ᾅδην. διὰ τὸν θάνατον δῆθεν τοῦ Ἡρακλέος. ἢ [9] δεξιούμενον, ἵν' ᾖ ἀνεῖλεν ὁ νεκρὸς Νέσσος τὸν Ἡρακλέα, τὸν δεξιούμενον, καὶ φίλον ὄντα πάλαι τοῦ ᾅδου, ὅτε κατῆλθεν ἀνάξαι τὸν Κέρβερον. Ἡ δὲ περὶ τοῦ Νέσσου ἱστορία τοιαύτη. Ἡρακλῆς Ἀχελῷον καταπαλαίσας ἐν Καλυδῶνι, καὶ τὸ δεξιὸν αὐτοῦ θραύσας κέρας, καὶ δοὺς πάλιν τοῦτο αὐτῷ, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, τῆς [10] Ἁρμονίου θυγατρὸς, καὶ Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως ἀντ' Ἀχελῴου λαμβάνει γυναῖκα· τελουμένων δὲ τῶν γάμων, ἕνα τῶν συγγενῶν Οἰνέως Εὔνομον, τὸν Ἀρχιτέλους, πλήξας κονδύλῳ, ἀναιρεῖ παροινήσας, κατὰ χειρὸς αὐτὸν φιλικῶς πλήξαντα. φυγὴν δὲ εἵλετο εἰς Τραχῖνα, πρὸς Κήϋκα. διαπορευόμενος δὲ περὶ τὸν [11] Εὔηνον ποταμὸν, τῷ Νέσσῳ κενταύρῳ πρῶτος αὐτὸς διαπορθμεύεται. ὡς δὲ ἐν τῷ διαπορθμεύειν ὁ Νέσσος καὶ τὴν Δηϊάνειραν ἐπιχειρεῖ βιάζειν αὐτὴν, τοξεύεται ὑπὸ τοῦ

EMENDATIONES.

1 Τὴν Σκύλλαν φασὶ legunt Impressi Codd. Ego φασὶ expunxi, ex fide Seld. ut omnino supervacuum; nisi forte sic legere mavis, cum Bar. τὴν Σκύλλαν λέγει φασὶ δὲ &c. 2 Ὁ Αἰόλου reposui ex Seld. pro Αἰόλου, ut constructio fieret manifestior. 3 Id reposui ex Bar. pro παρὰ τὸ ἐσπασμένος λάας εἶναι. 4 Ἤτοι pro ἤτι, ex utroque MSS. * ex Bar. hoc additum est. 5 Impressi Codd. habent τρώγων, Ego mutato accentu legissem τρωγῶν, si non uterque MSS. habuisset σφάττων. 6 Illa prius indistincte scripta erant, ταύρους, σάρκας &c. 7 Et hæc prius indistincta legebantur. 8 Ἡρακλέα habet Bar. quæ lectio potior mihi videtur. 9 Δεξιούμενον pro δεξιούμενος, ex Seld. 10 Ἁρμονίου Seld. Αἱμονίου Bar. Cæterum quidam Amaltheam aiunt filiam fuisse Harmonii, quidam Hæmonii Ætolorum regis. 11 Εὔηνον pro Εὔωνον ex Seld. Non enim Euonum, sed Euenum, Ætoliæ fluvium Nessi opera trajecit Hercules; Lucanus,

Et Meleagream maculatus sanguine Nessi
Evenus Calydona secat. ------

Νέκυς, τὸν ᾅδην [a] δεξιούμενον πάλαι.	Mortuus, Orco dudum salutato.
[b] Λεύσσω σε τλῆμον δεύτερον πυρουμένην,	Video te, misera, secundò comburi
Ταῖς τ' [c] Αἰακείοις χερσί, τοῖς τε Ταντάλου	Æacidinis manibus, & Pelopis
[d] Λαίτρωνα οἰκουροῦσι λειψάνοις πυρός,	A flamma devorati
[e] Παιδὸς καταβρωχθέντος αἰθάλῳ δέμας,	Reliquiis ignis Letrinam tenentibus,
Τοῖς [f] Τευταρείοις [g] βουκόλου πτερώμασι,	Et Teutari bubulci telis.

VARIANTES LECTIONES.

a Δεξιούμενος πάλαι Bar. al. Δεξιούμενον πάλαι. b Λεύσσω Bar. aliique. c Αἰακίοις Bar. eandemque lectionem servat in Scholiis, ubi Sold. etiam legit Αἰακίοις. sed iste ᾱ superscriptam habet ō. d Λαίτρωναν Bar. Λέτρωνα Sold. quas lectiones in Scholiis etiam tuentur uterque. e Πυρὸς καταβρωθέντος Bar. al. καταβρωθέντος. f Al. Τευταρείοις. al. Τευταρείοισι. g Βουκόλου Bar.

Ἡρακλέος. εἰδὼς δὲ ὅτι τελευτᾷ (ἄφυκτα γὰρ τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέος, ὡς κεχρισμένα τῷ τῆς Ὕδρας ἰῷ) βαλὼν εἰς ἀγγεῖον τὸ καταρρέον ἐκ τοῦ τραύματος αἷμα, δίδωσι τῇ Δηϊανείρᾳ, ἀπατήσας αὐτήν, καὶ εἰπών, Ὅτι ἐγὼ μὲν διά σε τελευτῶ, τοῦτο δέ σοι χαρίζομαι, φιλίας ἐπιτηδεύειν δυνάμενον. εἴ ποτε Ἡρακλέα νοήσειας ἑτέρας πόθῳ κατασχεθέντα, ἐπιχρίσασα τούτῳ αὐτοῦ τὰ ἱμάτια, καὶ πρὸς σὲ πάλιν ἀντιστρέψει τὸν πόθον. τοῦτο τὸ ἄγγος ἡ Δηϊάνειρα ἔχουσα, ὡς ὕστερον ἤκουσεν Ἡρακλέα τὴν Οἰχαλίαν πορθήσαντα, καὶ τὴν Εὐρύτου θυγατέρα Ἰόλην καλλίστην οὖσαν ἄγοντα, καὶ αὐτῆς κρατηθέντα τῷ ἔρωτι, ἐπιχρίσασα τούτῳ τῷ αἵματι τὰ τοῦ Ἡρακλέος ἱμάτια, μετὰ τοῦ θεράποντος Λίχα ταῦτα ἀπέστειλεν. περὶ δὲ τὸ Κήναιον, Εὐβοίας ὂν ἀκρωτήριον, θύων ὁ Ἡρακλῆς Διὶ χαριστήρια, στολίζεται τὸν πεφαρμακευμένον τοῦτον χιτῶνα, ὑφ' οὗ καὶ χρισμῷ κρατηθεὶς πυρώδει καὶ δριμυτάτῳ, τελευτᾷ, [1] ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ, ἐξ οὗ γεγόνασιν αἱ Θερμοπύλαι, πρότερον ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Λίχαν ῥίψας, καὶ ἀπελθὼν ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ. τὰ δὲ τόξα αὐτοῦ Ἡρακλῆς τῷ Φιλοκτήτῃ καταλιμπάνει, ὡς τοῦ πατρὸς Φιλοκτήτου Ποίαντος τῇ τελευτῇ αὐτοῦ ὑπουργήσαντος. τὰ δὲ τόξα ταῦτα, ὡς ὁ Λυκόφρων ὕστερόν φησι, παρὰ Τευτάρου Σκύθου, βουκόλου τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἔσχεν Ἡρακλῆς, ὅστις Τεύταρος καὶ τοξεύειν τοῦτον ἐδίδαξεν. ἄλλοι δὲ Εὔρυτον φασὶ τοῦτον διδάξαι τὴν τοξικήν, οἱ δὲ Ῥαδάμανθυν τὸν Κρῆτα, πατρῷον ἐκεῖνα σῳζόμενον. μετὰ γὰρ θάνατον Ἀμφιτρύωνος Ῥαδάμανθυς ἀνελὼν ἴδιον ἀδελφόν, φυγὼν ἐκ Κρήτης, καὶ ἐν Ὠκαλέᾳ τῆς Βοιωτίας ἐλθών, γαμεῖ τὴν Ἀλκμήνην, καὶ [2] Ἡρακλῆ διδάσκει τὴν τοξικήν. * Τὸν ᾅδην δεξιούμενον πάλαι.] ὁ Ἄδμητος εἶχε γυναῖκα Ἐρίβοιαν, ἣν καὶ συνέβη τελευτῆσαι, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς ἐξενοδοχήθη Ἡρακλῆς παρὰ τοῦ Ἀδμήτου, μὴ μαθὼν τὴν τελευτὴν τῆς εἰρημένης, καὶ κωμάζειν ἀρξάμενος, μετὰ τῶν δούλων προσῆλθεν αὐτῷ, καὶ ὅστις τὸ γεγονός, τοῦ δὲ εἰπόντος, πῶς τεθνηκείας; καὶ μαθών, ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ μνήματος, καὶ ἐξελθόντα τὸν ᾍδην ἀφανίσαι θυσιῶν, ἐκράτησεν αὐτὸν σφοδρῶς, μέχρις ἂν τὴν γυναῖκα ἀπέδωκε. * [3] φασὶ γοῦν ὅτι ἄξιον δόλον, ἤτοι τῷ φαρμάκῳ τῆς Ὕδρας, ἀνεῖλεν ὁ Νέσσος τὸν Ἡρακλῆ, τὸν πάλαι χειρωσάμενον τὸν ᾍδην. καὶ Ὅμηρος· Τλῆ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν ὀϊστόν.

Λεύσσω σε τλῆμον δεύτερον πυρουμένην.] προῄδει μὲν γὰρ ἐφ' Ἡρακλέος πορθηθεῖσαν, νῦν [4] περιόδους, καὶ νῦν μέλλεις καίεσθαι ταῖς Αἰακείοις χερσίν, ἤτοι τοῦ Ἐπειοῦ, ἢ Νεοπτολέμου. Αἰακοῦ γὰρ δεύτεροι ἔγγονοι καὶ ἀμφότεροι, ὡς μαθήσῃ. τούτοις ἄν φησι μέλλεις καίεσθαι, καὶ τοῖς ὀστέοις τοῦ Πέλοπος· τοῖς κειμένοις περὶ τὴν Λαίτρωνα, πόλιν Ἤλιδος. ὁ δὲ Πέλοψ υἱὸς Ταντάλου καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Πακτωλοῦ. τὰς δὲ συντάξεις οὐ δεῖ γράφειν, ἀλλὰ διὰ γράμματα ἄλφα, καὶ βῆτα, καὶ λοιπά, ταῦτα διεξελθεῖν. μᾶλλον δὲ μόνας ἐκείνας τὰς περιττωμένας, καὶ δυσκόλους. Αἰακείοις χερσίν.] Αἰακοῦ καὶ Ἐνδηΐδος, Πηλεὺς καὶ Τελαμών. ἐκ Ψαμάθης δὲ τῆς Νηρέως, Φῶκος. Πηλέως καὶ Θέτιδος, Ἀχιλλεύς. Ἀχιλλέως καὶ Δηϊδαμείας τῆς Λυκομήδους θυγατρός, Πύρρος, ὁ καὶ Νεοπτόλεμος. Τελαμῶνος δὲ καὶ [5] Περιβοίας, Αἴας. ἐκ δὲ Ἡσιόνης, Τεῦκρος. Αἴαντος καὶ Λυσιδίκης τῆς Κορώνου, Φίλιος. ἐκ Τεκμήσσης δὲ τῆς αἰχμαλωτίδος, Εὐρυσάκης. Φώκου πάλιν καὶ Ἀστείας, Κρῖσος καὶ Πανοπεύς. Πανοπέως δέ, ὁ Ἐπειός, ὁ τὸν Δούρειον ἵππον κατασκευάσας, δι' οὗ καὶ τὸ Ἴλιον ἐπορθήθη. * Ἀλλ' ἐπεὶ ὁ Τζέτζης θέλων γράφειν τὰς ἱστορίας ἐκταθείσας, καὶ τὸν ἀκροατὴν ἀντὶ συμφωνίας μᾶλλον θολοῦσαν, καὶ βδελυχθεῖεν ἂν Πτολεμαίῳ ἐν χερσὶ φυλακτοῦ, ὡς ὑπερβαίνοντας τὰ χρησιμεύοντα καὶ τὸ μεῖζον, καὶ διηχέστερον πάντων, καὶ τὸ ἡμέτερον πόνημα οὐχ ὡς ἡμέτερον δόξῃ, ἀλλ' ὡς Λυκόφρονος γλῶσσα, ἔνθεν τὸ κατὰ τὸ δυνατὸν συντεμόντες τὰ λοιπὰ διεξελθοῦμεν. * Αἰακείοις χερσίν.] * ταῖς τοῦ Νεοπτολέμου χερσί, καὶ τοῦ Ἐπειοῦ διὰ τὸν Δούρειον ἵππον. καλεῖ δὲ τὸ γένος Ἐπειοῦ ἀπὸ Αἰακοῦ. Ταντάλου παιδός.] τοῦ υἱοῦ τοῦ Ταντάλου, Πέλοπος. Λαίτρωνα οἰκουροῦσι.] τοῖς κειμένοις ὀστοῖς περὶ τὴν Λαίτρωναν. ἔστι δὲ ἡ Λαίτρωνα πόλις Ἤλιδος. ἔκειτο δὲ ἐν ταύτῃ τὰ τοῦ Πέλοπος ὀστᾶ, ἃ ἐδήλου ὁ χρησμὸς ἀνακομισθῆναι· καὶ τὰ Ἡρακλέους τόξα, ἅπερ Φιλοκτήτης εἶχε, εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ Νεοπτόλεμον τὸν Ἀχιλλέως υἱόν. εἰ μὴ γὰρ ταῦτα ἐγένετο, οὐκ ἂν πορθηθείη τὸ Ἴλιον. Λειψάνοις πυρός.] ἅπερ κατέλειψε τὸ πῦρ ὀστᾶ, λείψανα λέγεται πυρός. Καταβρωχθέντος.] καταβρωθέντος δηλονότι τοῦ Πέλοπος ἐν τῇ αἰθάλῃ καὶ τοῦ σποδοῦ, ὅπερ πρὸς εὐωχίαν τῶν θεῶν ἐψήθη. Τοῖς Τευταρείοις.] λείπει τὸ σύν, ἵν' ᾖ σὺν τοῖς τε Τευτάρου πληρώμασιν, ἤτοι τοῖς βέλεσι τοῦ βουκόλου. τίς δ' ὁ Τεύταρος, προείρηται.

EMENDATIONES.

1 Ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ, ἐξ οὗ γεγόνασιν αἱ Θερμοπύλαι ab utroque MSS. Codd deest, & Phavorino. & quidem, ut mihi videtur, deesse debet. 2 Ἡρακλῆ pro Ἡρακλέα Sold. *Hæc hoc loco inserui ex Bar. quæ Euripides latissime descripsit in Alcestide, tragœdiâ dicta ab Admeti uxore, quam non Eriboeam, sed Alcestidem appellat. 3 Φασὶ γοῦν pro φασὶ οὖν, ex Sold 4 Περιόδους reposui ex Sold. παρόδους Bar. παρόδους Impressi Codd. 5 Ἐριβοίας Bar. Περιβοίας Sold. * Hæc inserui ex Sold & sane non ovum ovo similius, quam hæc Tzetzæ. Monendus autem es, in hoc loco haberi in impressis Codd. quæ supra inserui de Admeti uxore, & Hercule * Hoc addo, ut sensus constet. Et quidem ea verba esse inserenda prius conjecerat Gerbelius.

Τὰ πάντα πρὸς φῶς ἡ βαρύζηλος δάμαρ, | Quæ omnia in lucem uxor æmula,
Στείλασα κοῦρον τὸν κατήγορον χθονὸς, | Misso juvene terræ proditore,
Ἄξει, πατρὸς μομφαῖσιν [a] ἠγελωμένη, | Proferet, patris accusationibus exasperata,
[b] Λέκτρων θ' ἕκατι, τῶν τ' ἐπεισάκτων γάμων. | Cubiliúmque causa, & peregrinarum nuptiarum.
Αὐτὴ δὲ φαρμακεργὸς οὐκ ἰάσιμον | At ipsa medica immedicabile
Ἕλκος δρακοῦσα τοῦ ξυνευνέτου λυγρὸν, | Vulnus mariti tetrum intuita
Γιγαντοραίσοις [c] ἄρδισι [d] τετρωμένου | Gigantiperdis ab adversario sagittis
Πρὸς αἰθοπλίτου, ξυνὸν [e] ὀγχήσει μόρον, | Vulnerati, communem obibit mortem,
Πύργων ἀπ' ἄκρων πρὸς νεόδμητον νέκυν | Summis è turribus ad recens cadaver
Ῥοιζηδὸν ἐκβράσασα κύμβαχον δέμας. | Impetuosè corpus præceps projiciens:
Πόθῳ δὲ τοῦ θανόντος ἠγκιστρωμένη, | Mortuíque stimulata desiderio,
Ψυχὴν [f] περισπαίροντι [g] φυσήσει νεκρῷ. | Animam in palpitans expirabit cadaver.
Στένω, [h] στένω σε δισσὰ, καὶ τριπλᾶ, δορὸς | Defleo, defleo te bis térque, rursus
Αὖθις πρὸς ἀλκὴν, καὶ διαρπαγὰς δόμων, | Hastæ vim, & ædium direptiones
Καὶ πῦρ [i] ἐναυγάζουσαν αἰστωτήριον. | Spectantem, ignémque vastatorem.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἠγριωμένη. b Al. λέκτρων. c Ἄρδεσι Bar. d Τετρωμένοις Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. Tzetzes etiam eandem lectionis varietatem agnovit. e Al. ὀχμάσει. al. ὀχμάσει. Bar. habet οἰχήσει. Quid si legas ὀχχήσει? id certe valet δεχήσει, qua voce utuntur Scholia lineis Baroccani Cod. interpolata, ad explicandam suam οἰχήσει, eodemque modo explicant ὀχήσει, vers. xcvii sequente, ὀχέω autem & ὀχχέω idem sunt. f Περισπαίροντι uterque MSS. g Al. φοινίξει. h Al. στένω δισσά. Bar. habet διπλᾶ, sed eadem, ut videtur, manu superscribitur duplex σσ. i Al. ἐπαυγάζουσαν.

Τὰ πάντα πρὸς φῶς ἄξει.] ἤτοι φανερώσει ἡ βαρύζηλος γυνὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ Οἰνώνη, ὅτις ἦν θυγάτηρ [1] Κεβρῆνος, ἢ Οἰνέως, ταύτην γὰρ πρὸ Ἑλένης εἶχεν Ἀλέξανδρος. ἐξ ἧς καὶ υἱὸς αὐτῷ Κόρυθος, ὃν Κόρυθον, ὀνειδιζομένη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, * διὰ τὸν ψόγον, καὶ τὴν μομφὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, * καὶ διὰ τοὺς τῆς Ἑλένης γάμους ἐπεισάκτους, ἔπεμψεν ἡγησόμενον τοῖς Ἕλλησι τὸν ἐπὶ Τροίαν πλοῦν. Αὐτὴ δὲ φαρμακεργὸς.] τετρωμένον δὲ τὸν Ἀλέξανδρον θεραπεῦσαι βουλομένη ἡ Οἰνώνη, ἐκωλύθη παρὰ τοῦ ταύτης πατρός. τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου, ἐπειδὴ ὕστερον προσενέγκουσα τὰ φάρμακα, εὗρεν ἤδη ἐκπεπτωκότα, καὶ ἑαυτὴν συναναιρεῖ, ἢ κατὰ Κόιντον, ἑαυτὴν ἐμβαλοῦσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πυράν· ἢ κατὰ τὸν Δίκτυν, βρόχαις ἀπαγχθεῖσα. ἢ κατὰ τόνδε τὸν Λυκόφρονα, καταπεσοῦσα τοῦ πύργου. οὐκ ἰάσιμον δὲ τὸ ἕλκος, ἢ ὅτι τεθνηκὼς ἦν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἰαθῆναι οὐκ ἐδύνατο· ἢ ὅτι [2] κεχρισμένα ἦν τὰ βέλη Φιλοκτήτου, οἷς Ἀλέξανδρος ἐτοξεύθη, τῷ ἰῷ τῆς Ὕδρας, ἢ ὅτι προληφθέντος τοῦ τραύματος, ὑπέθηκε τὰ φάρμακα. ἡ γὰρ Οἰνώνη, ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν ᾔδει. Γιγαντοραίσοις.] ἡ γῆ κατὰ Τιτάνων ἀγανακτήσασα, ἐν Φλέγραις τῆς Παλλήνης γεννᾷ δρακοντόπαιδας, καὶ βαθυχαίτας, καὶ βαθυχαίτας γίγαντας, οἳ πέτρας καὶ δρῦς πεπυρακτωμένας ἠκόντιζον πρὸς τὸν οὐρανόν. ὧν πρῶτοι, Πορφυρίων καὶ Ἀλκυονεὺς, οἳ καὶ ἀθάνατοι ἦσαν, ἐς τ' ἂν ἐν τῇ Γῇ, ᾗ ἐγεννήθησαν, ἐμάχοντο. συμμαχοῦντος δὲ Ἡρακλέους Διῒ, καὶ τούτους κατατοξεύοντος, ἀνῃρέθησαν. πρῶτον μὲν οὖν τοξεύει Ἀλκυονέα, ὃς πίπτων ἐπὶ γῆν, μᾶλλον ἀνεθάλπετο, Ἀθηνᾶς δὲ βουλῇ Παλλήνης ἐξαγαγὼν, τοῦτον ἀνεῖλεν. Πορφυρίωνι δὲ Ζεὺς Ἥρας ἐπιθυμίαν ἐμβάλλει, καὶ τοῦτον Ἡρακλῆς ἐν τῷ καταρρηγνύειν Ἥρας τοὺς πέπλους τοξεύσας, καὶ τοῦ Διὸς κεραυνῷ πλήξαντος, ἀναιρεῖ. καὶ τοὺς ἑτέρους δὲ ὁμοίως, πλὴν ὀλίγων, σὺν Διῒ ἀναιρεῖ. Ἄρδις.] τὸ βέλος, παρὰ τὸ ἄρδας καὶ βλάβας διδόναι. Τετρωμένου.] καταχρηστικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ βεβλημένου. καὶ τετρωμένου καλῶς ἔχει, τετρωμένου μὲν τοῦ Ἀλεξάνδρου· τετρωμένον δὲ τὸ ἕλκος. Λυγρὸν.] τὸ χαλεπὸν, παρὰ τὸ λίαν ὑγρὸν εἶναι, τουτέστιν ὀλέθριον. ἐκ γὰρ τῶν ὑγρῶν ἐπιγίνονται τὰ δεινότερα τῶν νοσημάτων, ὥσπερ αὖθις ἀπὸ τῶν θερμῶν τὰ καλά. Αἰθοπλίτου.] ἀντὶ τοῦ τοξότου. λέγει δὲ τὸν Φιλοκτήτην, παρ' ὅσον ἀμφότεροι τοξόται, ὅ, τε Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ Φιλοκτήτης. ἀχθέντος γὰρ ἐκ Λήμνου τοῦ Φιλοκτήτου, τοξικῇ ἐμονομάχησαν, αὐτός τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ πρῶτος μὲν ἀφεὶς Ἀλέξανδρος, ἥμαρτε Φιλοκτήτου. δεύτερον δὲ, τοξεύσας ὁ Φιλοκτήτης, βάλλει κατὰ χεῖρα λαιὰν τὸν Ἀλέξανδρον. εὐθὺς δεύτερον οἰστὸν ἀφεὶς, ἐκκλάπτει τοῦτο καὶ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, καὶ τρίτῳ βάλλει κατὰ τὸ σφυρὸν πείρας αὐτὸν, ἀναιρεῖ. Δισσὰ καὶ τριπλᾶ.] παρ' ὅσον ἡ Ἴλιος τρίτον ἐπορθήθη. πρώτην μὲν γὰρ ὡς ἱστορεῖται ὑπὸ Ἡρακλέους διὰ

EMENDATIONES.

1 Ita reposui ex Seld. Κεβρῆνος ἢ Οἰνέως Impressi Codd. Κεβρῆνος Bar. & Thavorin. Οἰνέως vero non omnino agnoscunt. Cæterum Oenone dicitur Cebrenis fuisse filia. Vide Notas. * Hæc addo ex Phavorino, quæ conjunctio copulat καὶ ante διὰ τοὺς &c. arguit prius defuisse. 2 Κεχρισμένα reposui, pro κεχρισμένος. Phavorinus habet κεχρισμένα, & paulo ante ἀπαχθεῖσα, pro ἀπαγχθεῖσα, quæ σφάλματα hinc emendare poteris.

Τὰς

Στένω σε, πάτρα, καὶ τάφους Ἀτλαντίδος
Δύπτου κέλωρος, ὅς ποτ' ἐν ῥαπτῷ [a] κύτει,
Ὁποῖα πόρκος Ἰστρικὸς τετρασκελὴς,
Ἀσκῷ μονήρης ἀμφελυτρώσας δέμας,
[b] Ῥειθυμνιάτης κέπφος ὣς ἐνήξατο,
[c] Ζήρινθον ἄντρον τῆς [d] κυνοσφαγοῦς θεᾶς
Λιπὼν, ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, Σάον,
Ὅτ' ἠμάθυνε πᾶσαν [e] ὀμβρήσας χθόνα
Ζηνὸς καχλάζων νασμὸς, οἱ δὲ πρὸς πέδῳ

Defleo te, Patria, & sepulchra Electræ
Filii, natatoris: qui olim in utre consuto,
Instar Istrii apri quadrupedis,
Singularis utri corpus involvens,
Tanquam Rhithymnia fulica enatavit,
Zerinthum canivoræ antrum Deæ
Relinquens, Saum, munitum Corybantum ædificium:
Quando cunctam vastabat humectans terram
Grandisonus Jovis imber, turribus quidem

VARIANTES LECTIONES.

a Σκύτει Bar. aliique. b Ῥεθυμνιάτης Bar. al. Ῥιθυμνιάτης. c Al. Ζήρυνθον. d Al. κυνοσφάγου θεοῦ. κυνοσφάγης Seld. κυνοσφαγοῦς Bar. aliique. e Ὀμβρήσας Bar.

τοὺς ἵππους ἐπορθήθη τοῦ Λαομέδοντος, καὶ τῆς Ἡσιόνης. δεύτερον δὲ κατέδραμον ταύτην αἱ Ἀμαζόνες, ὥς που καὶ ἐν τῷ γ' γράμματι φησὶν Ὅμηρος, ὡς ἀπὸ Πριάμου, Ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. τρίτον δὲ, διὰ τὴν πολυθρύλλητον Ἑλένην, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πορθηθεῖσα καὶ καυθεῖσα, τελέως ἠφανίσθη. * Ἡ ἑρμηνεία. Στενάζω σε, ὦ πόλις, δισσῶς, καὶ τριπλῶς, πάλιν πρὸς δόρατα, μάχην, καὶ αἰχμαλωσίαν οἴκων ἐρχομένην, καὶ πῦρ ἀπλησαν ἀφανιστικόν. * Στένω σε.] ὦ πόλις, καὶ τοὺς ἐν σοὶ τάφους τῶν προγόνων ἡμῶν, τῆς τε * θυγατρὸς Ἄτλαντος * Ἠλέκτρας, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Δαρδάνου, ὅς ποτε ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐρραμμένῳ δέρματι σκεπάσας τὸ σῶμα αὐτοῦ, καθάπερ τὸ περὶ τὸν Ἴστρον τετράπουν ζῶον εἴωθε ποιεῖν, ὅτε τὸ ἑαυτοῦ δέρμα ἀναφυσᾷ, καὶ περᾷ τὸν Δάνουβιν ποταμὸν, διαπεράσας ἐπὶ τὴν Ἴλιον, καταλείψας τὸ κατοικητήριον τῶν Κορυβάντων. τοῦτο δὲ ἐποίησε ποτὲ, ὅτε κατέκλυσε πᾶσαν τὴν γῆν ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔπλεον ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ τὰ τείχη κατέπιπτον, τῶν δένδρων δὲ, καὶ ἀμπέλων τοὺς καρποὺς τὰ θαλάσσια ζῶα ἐνέμοντο, αἱ δελφῖνες, καὶ αἱ φῶκαι, αἱ ἀεὶ τῆς συνουσίας τῶν ἀνδρῶν ἐρῶσαι. Καὶ τάφους.] ἀντὶ τοῦ τάφον τοῦ δύπτου καὶ κολυμβητοῦ κέλωρος καὶ υἱοῦ τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς Ἠλέκτρας, ὅστις ποτὲ ἐν τῷ ῥαπτῷ σκύτει καὶ δέρματι, ἢ κύτει καὶ χωρήματι, ἐνήξατο καὶ ἔπλευσεν, ὥσπερ κέπφος Κρητικός. ἔπλευσε δὲ μονήρης, μονόκωπος, ἢ μόνος, ἀμφιλυτρώσας καὶ καλύψας τὸ σῶμα ἐν τῷ ἀσκῷ, ὁποῖα καὶ ὥσπερ πόρκος, ζῶον Ἴστριον τετρασκελές. Δάρδανος ὁ Διὸς καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς, καταλιπὼν τὴν Σαμοθρᾴκην ἐν τῷ κατακλυσμῷ, σχεδίαν κατασκευάσας, καὶ εἰς τὰ κατὰ τὴν Τροίαν μέρη ἐλθὼν, κτίζει τὴν Δαρδανίαν, κἀκεῖ τελευτᾷ, καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ κεῖται παρὰ τὴν Τροίαν ἐν τῷ μέρει τῆς Δαρδανίας. ὕστερον γὰρ καὶ ἡ Δαρδανία, καὶ ἡ Ἴλιος, καὶ ἡ Τροία, μία πόλις γεγόνασι. Νυκτίμου δὲ τοῦ βασιλέως ἄρχοντος, ὁ κατακλυσμὸς, ὥς λέγουσι, γέγονε, καὶ διὰ τὴν Πέλοπος κρεουργίαν. πέμπτον δὲ τὸν Πέλοπα, ἔγωγε γινώσκω ἀπὸ Δαρδάνου. διὰ τοῦτο γοῦν λέγουσι γενέσθαι τὸν κατακλυσμὸν, ἢ δι' Ἀξᾶνα τὸν Λυκάονος, καὶ τὸ τῶν Λυκάονος παίδων ἀσέβημα, ὅτι τὸν Νύκτιμον κατατεμὼν, ἔθυσε τῷ Διΐ. γέγονε δὲ καθ' ἑτέρους ὁ κατακλυσμὸς οὕτω. περὶ Ἑλίκην καὶ Βοῦραν τὰς πόλεις, ἀνέμων πνευσάντων ἐναντίων, συνέστη νέφος πολὺ, καὶ ἐρράγη ὑετὸς, καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμός. δύπτην δὲ εἶπε τὸν συνεχῶς δύοντα ἐν τῇ σχεδίᾳ διὰ τὸ χειμάζεσθαι, ἢ τὸν κολυμβητὴν, διὰ τὸ εἰς δύο ξύλα πήξαντα τὰς σχεδίας ἀπὸ Σαμοθρᾴκης πλεῦσαι, φεύγοντα τὸν ἐπὶ [1] Δευκαλίωνος κατακλυσμόν. Πόρκος.] ζῶόν ἐστιν περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν, τὸν καὶ Δάνουβιν καλούμενον, τετρασκελὲς, λεπτῷ περιεχόμενον δέρματι, ὃ φυσώμενον γίνεται ὡς ἀσκὸς, καὶ νήχεται ἕως λεπτυνθῇ. ἐξέρχεται δ' ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ νέμεται, καὶ εὐθέως ψυχόμενον ἀποθνήσκει. μονήρη δὲ εἶπε τὸν Δάρδανον, διὰ τὸ μιᾷ κώπῃ αὐτὸν κεχρῆσθαι ἐν τῇ σχεδίᾳ. τὸ δὲ ἑξῆς * οὕτως. * Ὡς πόρκος τῷ ἰδίῳ δέρματι, καθάπερ ἀσκῷ, ἐπισκεπάσας τὸ σῶμα νήχεται, οὕτω καὶ ὁ Δάρδανος ἐπὶ τῆς σχεδίας ἔπλευσε, τέσσαρας λίθους ἔχων, καὶ σκεπάζων αὐτοῦ τὸ σῶμα καθάπερ πόρκος. Ῥείθυμνα.] πόλις Κρήτης. Κέπφος.] θαλάσσιον ὄρνεον λαρώδες, ὅπερ ἀφρῷ θηρῶσιν οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων. Ζήρινθον ἄντρον.] Θρᾳκικὸν σπήλαιον. Ἄντρον.] τὸ σπήλαιον, παρὰ τὸ ἀνατετρῆσθαι, ἤγουν τετρυπημένον εἶναι. τὸ Θρᾳκικὸν καταλιπὼν σπήλαιον τῆς Ῥέας, ἢ τῆς Ἑκάτης, ὁ Δάρδανος. καὶ γὰρ καὶ ἡ Ῥέα, λέγουσιν, ἐποχουμένη, καὶ ἡ Ἑκάτη ξενοφανὴς οὖσα, φιλεῖται. θύουσι δὲ αὐταῖς κύνας, ὥς φησι Σώφρων ἐν Μίμοις. ὁ γὰρ κύων βαΰξας λύει τὰ φάσματα, ὡς καὶ χαλκὸς κρουσθεὶς, εἴτε τι τοιοῦτον. Σάον.] ὄνομα ὄρους Θρᾳκικοῦ, οὗ μέμνηται Νίκανδρος, οὕτω πως λέγων ἐν Θηριακοῖς, Ἡ Σάου, [2] ἢ Μοσύχλου. τὸ Σάον σπήλαιον Θρᾳκικὸν, σπήλαιον τῆς Ῥέας, ἢ τῆς Ἑκάτης, τῆς δεχομένης εἰς θυσίαν τοὺς κύνας. οἱ Κορύβαντες, οἵ τινές εἰσι δαίμονες, περὶ τὴν [3] Ῥέαν ἱδρύσαντο. ἀλλ' οἱ μὲν Κούρητες, Δαναΐδος νύμφης Κρήσσης καὶ Ἀπόλλωνος παῖδες. οἱ δὲ Κορύβαντες, Θαλείας καὶ Ἀπόλλωνος. Ἠμάθυνεν.] ἄμμον ἐποίησε, κατέκλυσεν. ἄμαθος δὲ δι' ἑνὸς μ γράφεται, ἐκ τοῦ ἀμαθὴς καὶ ἀμέτρητος εἶναι ἐτυμολογουμένη. καὶ ἄμμος κατὰ [4] συγκοπὴν γενόμενον, δι' ἑνὸς μ γράφεται. μόνοι δὲ τοῦτο οἱ Αἰολεῖς [5] διπλασιάζουσιν, ὡς καὶ τὰ λοιπά. Καχλάζων.] ἠχῶ φερόμενος. Νασμός.] κατακλυσμὸς, ἐκ τοῦ νάω ῥήματος, ὅθεν καὶ ναύτης.

EMENDATIONES.

* Hæc inserui ex *Seld.* quibus sublatis Interpretatio esset mutila. * Et hoc ex eodem Codice addo. 1 Δευκαλίωνος pro Δευκαλίωνα, ex *Bar.* * Ex *Bar.* prius indistincte legebatur, τὸ δὲ ἑξῆς ὡς πόρκος &c. 2 Ita emendavi ex *Nicandro*, nisi potius *Nicandrum* hinc corrigendum putes. Vide Notas. 3 Ῥέαν pro ῥεῖαν, ex conjecturâ *Gerbelii*, cui fidem faciunt uterque *MSS.* Codd. 4 Συγκοπὴν ex *Seld.* pro ἀπικοπήν. 5 Διπλασιάζουσι pro διπλασιοῦσι, ex utroque *MSS.*

Πύργοι κατηρείποντο, τοὶ δὲ λοισθίαν
Νήχοντο μοῖραν προὐμμάτων δεδορκότες·
[a] Φηγὸν δὲ, καὶ δρύκαρπα, καὶ γλυκὺν βότρυν
[b] Φάλαι τε, καὶ δελφῖνες, αἵ τ᾽ ἐπ᾽ ἀρσένων
Φέρβοντο φῶκαι λέκτρα θουρῶσαι βροτῶν.
Λεύσσω θέοντα [c] γρυπὸν ἐπτερωμένον
Τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα πεφναίας κυνὸς,
Ἣν τόργος ὑγρόφοιτος ἐκλοχεύεται,
Κελυφάνῳ στρόβιλον [d] ὠστρακωμένην,
Καὶ δή σε ναύτην [e] Ἀχερουσία τεῖφος

In solum cadentibus, hominibus verò natantibus,
Ultimo ante oculos fato conspecto:
Glandes autem, fructusque, & uvas dulces
Balænis, delphinisque depascentibus, & phocis,
Quæ in humana virorum irruebant cubilia.
Video currentem grypem alatum,
Ad columbæ rapinam, canis necandæ:
Quam vultur undivagus genuit,
Ovi testa rotundam circumtectam.
Te sanè, nauta timide, Acherusia

VARIANTES LECTIONES.

a Al. φηγὸν δ᾽. b Al. φάλαι. c Γρυπὸν Bar. Seld. al. γρῦνον. d Al. ὠστρακωμένην. e Al. ἡ Ἀχερουσία.

Τοὶ δὲ.] ἐλλειπῶς, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἄνθρωποι. Φηγὸν.] τὴν βάλανον, διὰ τὸ φάγειν, φηγὸν καὶ φαγὸν λεγομένην. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πρὸ τοῦ τὸν σῖτον εὑρεῖν, βαλάνους ἤσθιον, καὶ ὀπώρας. Δρύκαρπα.] πᾶσαν ὀπώραν. ὥς πού φησιν ἐν τῷ Δωδεκαετηρίῳ Ὀρφεύς, Βάλλειν ἔργα τὰ πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγεται. Φάλαινα.] ζωύφιον ἐστὶν ταῖς λυχνίαις ἐπιπετόμενον, ὃ καὶ πυραύστης, [1] καὶ ψύχη, καὶ ψῦχα καλεῖται. λέγεται δὲ φάλαινα, παρὰ τὸ εἰς φῶς ἄλλεσθαι. μακρὸν ἔχει τὸ α καὶ προπερισπώμενον, καὶ δι᾽ ἑνὸς λ δεῖ γράφεσθαι, τὰ γὰρ ὀνόματα τῶν ῥημάτων βραχύτερα, ὡς τὸ θάλλω θαλὸς, ἀγγέλλω ἄγγελος. καὶ περὶ μὲν τῆς φαλαίνης, τῆς χερσαίας ζωυφίου, ὃ καὶ κανδηλοσβέστριαν ἰδιωτικῶς φασιν, εἴπομεν. ἔστι καὶ φάλαινα, κητώδης ἰχθύς, καθ᾽ ἀποκοπὴν γοῦν φάλαι εἶπεν. Αἵ τ᾽ ἐπ᾽ ἀρσένων.] αἱ φῶκαί τε, αἱ θουροῦσαι, καὶ ἐρωτικῶς ὁρμῶσαι ἐπὶ τὰ λέκτρα τῶν ἀῤῥένων βροτῶν. ἡ φώκη θαλάσσιον κῆτός ἐστι, χερσαίῳ βοῒ, ἢ μᾶλλον βουβάλῳ παρόμοιον, ἐρᾷ δὲ συνουσίας ἀνδρῶν, ἔστι δὲ καὶ πρὸς μαγείαν ἐπιτήδειον. Λεύσσω θέοντα γρυπόν.] τὸν λόγον περὶ Ἀλεξάνδρου ποιεῖται. λέγει γὰρ, ὅτι σπουδάζοντα τὸν Ἀλέξανδρον θεωρῶ περὶ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης. γρυπὸν δὲ λέγεται, καὶ ὁ κορμός. καὶ Ὅμηρος, Γρυπὸν μὲν δαίοντα, μέγας δ᾽ Ἥφαιστος ἀνέσχε. νῦν δὲ γρυπὸν, ἢ τὸ πλοῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου λέγει, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ξύλου πεποιῆσθαι, ἐπτερωμένον δὲ διὰ τὰ ἄρμενα, καθ᾽ ὅσον τὴν πορείαν δι᾽ αὐτῶν ποιεῖται, κατὰ μεταφοράν. ἢ γρυπὸν, τὸν Ἀλέξανδρον αὐτὸν, διὰ τὸ ὄναρ, ὃ εἶδεν Ἑκάβη, ὅτι δαλὸν ἔτεκε δαιόμενον, ὥστε καταφλέξαι πᾶσαν τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ ὕλην. τοῦτο τὸ ἐνύπνιον ἀκούσαντες οἱ μάντεις, καὶ οἱ περὶ τοὺς ὀνείρους δεινοὶ, ἔφασαν τὸ τεχθησόμενον παιδίον εὐθέως ἀναιρεθῆναι. τεχθέντα δὲ τὸν Ἀλέξανδρον ἐξέθεντο ἐν τῇ Ἴδῃ· ὃν ποιμὴν εὑρηκὼς σφόδρα εὐειδέστατον, ἀναλαβόμενος ἀνέθρεψεν. ἐπτερωμένον δὲ, διὰ τὸ μετὰ πλοίου παραδεδόσθαι. Τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα.] εἰς τὴν ἁρπαγὴν τῆς λαγοσφάκτης τρήρωνος, ἤτοι περιστερᾶς, τῆς ἀξίας φονευθῆναι κυνὸς, ἢ ἀπὸ * τόπου * τῆς Λακωνικῆς, ἢ τῆς δειλῆς, καὶ ταχείας, καὶ κατωφεροῦς, (οἰκεῖον γὰρ Ἀφροδίτῃ τὸ ζῶον) ἢ τῆς αἰτίας φόνου πολλοῖς. λέγει δὲ τὴν Ἑλένην, ἐπεὶ καὶ τὸν Ἀλέξανδρον αἰετῷ εἴκασεν ἐπὶ τὴν ἁρπαγὴν ἐπειγόμενον. Τρήρωνα δὲ αὐτὴν, διὰ τὸ λάγνον καλεῖ. καὶ γὰρ ἡ περιστερὰ μόνη τῶν πτηνῶν δι᾽ ὅλου ἔτους ὀχεῖται, καὶ νεοττοὺς ποιεῖ. ὅθεν Αἰσχύλος φησὶ, Πανῶρα πελειάδος. καὶ κύνα, διὰ τὸ ἀναιδὲς, κατὰ τὸν Ὅμηρον, Εἵνεκ᾽ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου. Τόργος.] ὁ χὴν κυρίως, νῦν δὲ τὸν κύκνον λέγει. ἔλαβε δὲ ζῶον ἀντὶ ζώου. Ζεὺς γὰρ ὁμοιωθεὶς κύκνῳ, μίγνυται Νεμέσει, τῇ Ὠκεανοῦ θυγατρὶ, εἰς χῆνα, ὡς λέγουσιν, αὐτῆς μεταβαλλούσης· ἡ δὲ τεκοῦσα ὠὸν, ἐν τῷ ἄλσει τοῦτο κατέλειπε, ποιμὴν δὲ εὑρὼν, τῇ Λήδᾳ κομίζει. ἡ δὲ λάρνακι θεμένη, ἐφύλαττε· χρόνῳ δὲ τῷ καθήκοντι, Ἑλένη γεννᾶται ἐκ τοῦ ὠοῦ, ἣν ὡς ἰδίαν παῖδα ἡ Λήδα ἀνέτρεφε. τινὲς δὲ καὶ Κάστορα, καὶ Πολυδεύκην ἐκ τοῦ αὐτοῦ φασιν ὠοῦ γεννηθῆναι. ἄλλοι δέ που [2] εὗρον ἱστορικοῖς, ὅτι ὁ Ζεὺς ἀστὴρ εἰκασθεὶς, καὶ μιγεὶς Λήδᾳ, Κάστορα, καὶ Πολυδεύκην γεννᾷ, ὕστερον δὲ ὥσπερ ὡς ἔφημεν, τὴν Ἑλένην. ἕτεροι δὲ πάλιν φασὶν, ὅτι κύκνῳ ὁμοιωθεὶς, τῇ Λήδᾳ ἐμίγη, κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα καὶ ὁ Τυνδάρεως. ἡ δὲ, ἐκ μὲν Διὸς Πολυδεύκην, καὶ Ἑλένην γεννᾷ, ἐκ Τυνδάρεω δὲ Κάστορα. ὅθεν καὶ θνητὸς ἦν ὁ Κάστωρ, ὁ δ᾽ ἕτερος ἀθάνατος, τῇ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ παρακλήσει ἀθάνατος καὶ αὐτὸς ἐγεγόνει, καθά φησι καὶ ὁ Πίνδαρος. τῆς δ᾽ ἀλληγορίας ἑστίον, ὡς ἔφην, ἐπεὶ δὲ ποθεῖτε καὶ ταύτης μαθεῖν, ἀκούετε. Δίας οἱ παλαιοὶ πάντας ἐκάλουν τοὺς βασιλεῖς. τίς γοῦν βασιλεὺς τῇ Λήδᾳ ἐμίγη μοιχικῶς περὶ τὸν Εὐρώταν ποταμὸν, ὅπως ἐξ αὐτοῦ ἔγκυος γενομένη, μιᾷ γαστρὶ τρεῖς παῖδας γεννᾷ, Κάστορα, Πολυδεύκην, καὶ Ἑλένην. ὧν γοῦν παρεισάξει τὴν γαστέρα αὐτῆς, καὶ ὅτι ἓν ἐξ [3] αὐτῆς σύνδερμον ἐγεννήθη, ὁ δέρμα, καὶ φυλακεῖον αὐτοῖς ἐποίησε. εἰς κύκνον δὲ λέγει τὸν Δία μεταβαλεῖν, ὅτι οὐ βασιλικῶς ἐμίγη αὐτῇ, ἀλλ᾽ ἐν παρόχοις τόποις, καθάπερ οἱ κύκνοι. Κελυφάνῳ.] [4] ὠοῦ λέπει. πάντα γὰρ τὰ λέπη, κελύφανα λέγεται. κυρίως δὲ κελύφανον λέγεται, τὸ ἔσωθεν τοῦ ὀστράκου τοῦ ὠοῦ λεπτότατον δέρμα. Στρόβιλον.] στρογγύλον, στρογγυλοειδῆ. Ὠστρακωμένην.] τῷ ὀστράκῳ τοῦ ὠοῦ ἐσκεπασμένην. λέγει δὲ τὸ ὠὸν, ὅπερ ἡ Νέμεσις τῷ Τυνδάρεῳ δέδωκεν, ὁ δὲ τῇ Λήδᾳ, ἐξ ἧς ἡ Ἑλένη. Καὶ δή σε ναύτην.] ἀποστροφὴ τὸ σχῆμα. νῦν γὰρ πρὸς Ἀλέξανδρον ἀπέστρεψε τὸν λόγον· καὶ φησί· Καὶ δή σε, ὦ Ἀλέξανδρε,

EMENDATIONES.

1 Καὶ ψύχη, καὶ ψῦχα, ex Seld. pro ψυχῆς ψάχα. Cæterum ψυχῆς non omnino agnoscit Bar. * ex Seld. 2 Εὗρον pro εὑρεῖν, ex utroque MSS. 3 Αὐτῆς, ex utroque MSS. pro αὐτῶν. 4 Ὠοῦ λέπει, ex Bar. pro τοῦ ὠ λέπει.

Καταιβάτις πύγαργον, οὐ πατρὸς κόπρεις	Declivis semita, non jam patris fimum
Στείβοντα ῥακτῶν βουστάθμων [a] ξενώσεται,	Asperorum bubilium calcantem excipiet,
Ὡς πρόσθε κάλλους τὸν θυωρίτην τριπλαῖς.	Ut ante, formæ tribus judicem:
Ἀλλ' ὀσείμων μὲν ἀντὶ, Γαμφηλὰς ὄνου,	Sed pro stabulis quidem, Maleam,
Καὶ Λᾶν περήσεις, ἀντὶ δ' [b] εὐχείλου κάπης,	Et Lan trajicies: pro pabuloso verò præsepi,
Καὶ [c] μηλιαθμῶν, ἠδὲ χερσαίας πλάτης,	Ovilibúsque, & remo terrestri,
Τράμπις [d] σ' ὀχήσει, καὶ Φερέκλειοι πόδες	Navis te, & Phereclei pedes vehent
Διστοὺς σαλάμβας, κἀπὶ [e] Γυθίου πλάκας,	Ad ostia gemina, & Gythii æquora:
Ἐν αἷσι πρὸς κύνουρα [f] καμπύλους σχάσας	Ubi curvos ad petras ejiciens
Πάκης ὀδόντας, ἔκτορας [g] πλημμυρίδος,	Navis, dentes, æstum inhibentes,
Σκαρθμῶν ἰαύσεις [h] εἰναφώσσωνα στόλον.	Jactationibus liberabis univelem classem:
Καὶ τὴν ἄνυμφον πόρτιν ἁρπάσας λύκος	Multivirámque rapiens lupus juvencam

VARIANTES LECTIONES.

a Σθενώσεται Bar. al. αἰρώσεται. b Al. Εὐχείλου. al. εὐχύλου c Μηλιαθμῶν Etymolog. in V. Μηλιαθμός. al. μηλοθμῶν. d Al. δ' ὀχήσει. at Bar. γ' ὀχήσει habet. e Al. Γυθίου. f Al. καμπύλου. g Al. πλημμυρίδος. h Εἰναφώσσωνα Bar. Al. εἰναφώσσωνα. al. δῖνα φώσσωνα.

ἡ Ἀχερουσία καταιβάτις πέτρος δεξιώσεται. Ἀχερουσία δὲ πέτρος, ἡ ὁ ᾅδης, ὅτι διὰ τὴν Ἑλένην μέλλεις ἀποθανεῖν. ἢ τὸ Ταίναρ τῆς Λακωνικῆς, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι εἰς Λακεδαίμονα ἀφίξῃ, ἐν ᾗ ἐστὶν ἡ Ἀχερουσία πέτρος. δείκνυσι δὲ διὰ τούτου, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς περιφράσεως ἀφίξῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, εἰς ᾅδου. ἔστι γὰρ τὸ Ταίναρ τῆς Λακωνικῆς στόμιον, ὅθεν καὶ ᾅδου κάθοδον αὐτὸ λέγουσιν, ὡς καὶ Μένανδρος φησὶ, Πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἐσχάταις. Καταιβάτις.] κάτω φέρουσα. Πύγαργον.] δειλὸν, ἢ αἰσχρὸν, ἢ ἅρπαγα. εἰσὶ γὰρ μελάμπυγοι, πύγαργοι, εἴδη ἀετῶν, κατ' Ἀρχίλοχον, ἀφ' οὗ ὁ ἅρπαξ πύγαργος. ὁ δὲ αἰσχρὸς καὶ συνουσιαστικὸς πύγαργος λέγεται, κατ' ἀντίφρασιν, ὁ μὴ ἀργὴν ἔχων τὴν πυγὴν, ἀλλὰ κινῶν αὐτὴν ἐν τῷ συνουσιάζειν. ὁ δὲ δειλὸς πάλιν πύγαργος λέγεται, ὡς λευκὴν ἔχων τὴν πυγὴν, ἐκ τοῦ ἐναντίου τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ, Οὔπω Μελαμπύγῳ τετύχηκας. ἐὰν γὰρ οἱ μελάμπυγοι γενναῖοι, καθάπερ ὁ Ἡρακλῆς, οἱ λευκόπυγοι πάντως ἀσθενεῖς, καὶ δειλοὶ, καὶ ἄνανδροι. Θεία δὲ, ἡ Ὠκεανοῦ, τοῖς ἰδίοις τοῦτο παισὶν εἶπε περὶ Ἡρακλέους, Οὔπω Μελαμπύγῳ ἐντετυχήκατε. Πατρὸς κόπρεις] ἐπαύλεις, μάνδρας. Ῥακτῶν βουστάθμων.] τραχέων βουστασίων. Κάλλους θυωρίτην.] τραπεζίτην, ἀργυρογνώμονα. νῦν δὲ κριτὴν Ἥρας, καὶ Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. ἔκρινε γὰρ αὐτὰς Ἀλέξανδρος, ἕνεκα τοῦ μήλου. ἐν γὰρ τῷ τῆς Θέτιδος γάμῳ, τῆς Ἔριδος μῆλον χρυσοῦν ἀνὰ μέσον τῶν θεῶν ῥιψάσης, ἐπιγεγραμμένον οὕτως, ΤΗ ΚΑΛΗ ΤΟ ΜΗΛΟΝ, Ἥρα, Ἀθηνᾶ τε, καὶ Ἀφροδίτη, πρὸς ἀλλήλας ἤριζον ἐπὶ τῷ λαβεῖν τοῦτο. ὁ δὲ Ζεὺς Ἑρμῇ παραδοὺς αὐτὰς, πέμπει πρὸς Ἀλέξανδρον, ὥς τε κρῖναι αὐτάς. ὃς λαβὼν τὸ μῆλον, τὴν Ἀφροδίτην [1] προέκρινε. ταύτης δὲ ἐπιταγῇ ναυπηγήσαντος αὐτῷ ναῦς Ἁρμονίδου, κατὰ δέ τινας Φερέκλου, ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα, ἔνθα τὴν Ἑλένην ὀφθαλμοβολήσας βληθεῖσαν καὶ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἁρπάζει. δεύτερον δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐντυχὼν αὐτῇ περὶ τὸν αἰγιαλὸν θυούσῃ νεωστὶ τῇ Βάκχαις, καὶ τῇ [2] Ἰνοῖ, ἁρπάξας αὐτὴν, εἰς Αἴγυπτον παρεγένετο, κἀκεῖ αὐτῇ συνεγένετο. θυωρὸς, ἡ τράπεζα, ἡ τὰ θύη καὶ θυμιάματα φέρουσα καὶ φυλάττουσα, ἐξ οὗ καὶ θυωρίτης, ὁ τραπεζίτης εἴρηται. Ἀλλ' ὀσείμων.] ὄρη εἰσὶν Τροίας. Γαμφηλὰς ὄνου.] τὰς σιαγόνας τοῦ ὄνου. λέγουσι δὲ τὸν Μαλέαν ἀκρωτήριον Πελοποννήσου, διὰ τὸ ἐοικέναι σιαγόσιν ὄνου. Λᾶν.] πόλιν Λακεδαίμονος, ἣν Ὅμηρος Λάαν φησίν. Εὐχείλου κάπης.] τῆς [3] εὐτρόφου φάτνης. ἢ τῆς καλὰ χείλη ἐχούσης· ὡς κρείττονος ὄντος τοῦ ποιμενικοῦ βίου, τοῦ ἁρπακτικοῦ, καὶ μαχίμου. Μηλιαθμῶν.] μανδρῶν τῶν προβάτων, Ἀττικῶς. Χερσαίας πλάτης.] πτύου, ἢ τοῦ καλαύροπος. ἡ γὰρ καλαῦροψ, ῥάβδος ἐστὶν ποιμενικὴ, μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. Πλάτη.] κυρίως τὸ πλάτος τῆς κώπης. Τράμπις.] βαρβαρικὸν πλοῖον. Ὀχήσει.] βαστάξει, κομίσει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων. Φερέκλειοι πόδες.] ὁ Φέρεκλος, περιφραστικῶς. ἢ αἱ νῆες, ἃς ὁ Φέρεκλος εἰργάσατο, οὗτος γὰρ κατεσκεύασεν τῷ Ἀλεξάνδρῳ ναῦν, πρὸς τὸν τῆς Ἑλλάδος [4] κατάπλουν. Διστοὺς σαλάμβας.] δύο εἰσὶν ἄκρα ἐν Λακωνικῇ, Θυρίδες λεγόμεναι. σαλάμβαι δὲ, αἱ θύραι λέγονται, παρὰ τὸ ἐν σάλῳ βαίνειν, ἢ παρὰ τὸ σείειν, καὶ λαμβάνειν τοὺς βαίνοντας. σαλάμβαι δὲ, οἱ φανῶπαι, ἤτοι οἱ φεγγῖται ἰδιωτικῶς, παρὰ τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνειν. Γύθιον.] ἀκρωτήριον Λακωνικῆς. Πλάκας.] τόπους νῦν. Ἐν αἷσι.] πλαξὶν, ἤτοι τόποις. Πρὸς κύνουρα.] παρὰ τὰς τραχείας πέτρας. Σχάσας.] καταβαλών. Πάκης ὀδόντας.] τὰς ἀγκύρας, αὗται γὰρ ἔκτορες καὶ φύλακές εἰσι τοῦ τῆς θαλάσσης σάλου, καὶ τῆς πλημμυρίδος. Ἔκτορας πλημμυρίδος.] κωλυτὰς τῶν κυμάτων. Σκαρθμῶν ἰαύσεις.] τῶν κινήσεων παύσεις. Εἰναφώσσωνα στόλον.] τὸν ἐννεάρμενον, ἢ τὸν μονάρμενον. ἢ δῖνα φώσσωνα στόλον, τουτέστιν, ἀπὸ τῶν κινημάτων ἰαύσεις καὶ παύσεις, εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὸν στόλον, καὶ τὴν πορείαν σου τὸν φώσσωνα, ἤτοι τὴν δι' ἀρμένων. Καὶ τὴν ἄνυμφον πόρτιν.] καὶ τὴν πολύανδρον δάμαλιν. [5] Ἁρπάσας λύκος.] ἤτοι

EMENDATIONES.

1 Προέκρινε, pro ἔκρινε, ex Seld. 2 Ἰνοῖ reposui pro οἴνῳ, ex emendatione Nic. Gerbelii. 3 Εὐτρόφου, pro εὐλόγου, ex utroque MSS. 4 Κατάπλουν, pro κατάπλων, ex utroque MSS 5 Prius scriptum fuit, ἁρπάσας σὺ ὁ λύκος.

ἅρπαξ.

Δυοῖν [a] πελειῶν ὠρφανισμένην [b] γονῆς,	Duarum columbarum fœtu orbatam,
Καὶ δευτέραν εἰς ἄρκυν ὀθνείων βρόχων	Et in secunda externorum laqueorum retia
[c] Λαῖτιν [d] ἐμπλαίσασαν ἰξευτοῦ πτερῷ,	Captivam impingentem aucupis penna,
[e] Θύσταισιν ἀρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα	Bacchis recens ovium libamina
Φλέγουσαν ἐν κρήκῃσι, καὶ Βυνῇ θεᾷ,	In litore adolentem, atque Leucotheæ Deæ,
Θρέξεις ὑπὲρ Σκάνδειαν, Αἰγίλου τ' ἄκραν,	Curres ultra Scandeam, & Ægili promontorium,
Αἴθων ἐπακτὴρ καγχαλῶν ἀγρεύματι.	Exultans præda venator vehemens.
Νήσῳ δ' ἐνὶ [f] Δράκοντος ἐκχέας πόθον,	Effuso autem cupidine in Draconis insula
Ἀκτῆς διμόρφου γηγενοῦς σκηπτουχίας,	Atticæ, quod est biformis terrigenæ regnum,
Τὴν δευτέραν ἕωλον οὐκ ὄψει Κύπριν,	Alteram vanam non experiêre Venerem,

VARIANTES LECTIONES.

a Πελειῶν *Steph.* b Γονῶν *Bar.* aliique, γονῆς *Steph.* c Λαῖτιν *Bar.* d Ἐμπαίσασαν *Seld.* & eandem lectionem in *Scholiis* retinet ἐμπαίσασαν *Bar.* & in suis etiam *Schol.in.* al. ἐμπαίσασαν. e Al. Θύσταισιν. f Al. Δράκοντος.

ἅρπαξ. Δυοῖν πελειῶν.] ὀρφανὴν καὶ ἔρημον οὖσαν τῆς γονῆς τῶν δύο περιστερῶν, ἤτοι Ἰφιγενείας, ἣν ἔσχεν ἐκ Θησέως, ὥς φησι Δοῦρις ὁ Σάμιος, καὶ Ἑρμιόνης, ἣν ἐκ Μενελάου ἐγέννα. ὑπὸ Θησέως γὰρ ταύτην Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, μετὰ τὸ τεκεῖν ἐξ αὐτῆς Ἰφιγένειαν, ἀφῃρέθη αὐτήν. δεύτερον ὁ Ἀλέξανδρος ἐντυχὼν αὐτῇ περὶ τὸν αἰγιαλὸν, [1] θυούσῃ νεωστὶ ταῖς Βάκχαις, καὶ τῇ Ἰνοῖ, ἁρπάσας αὐτὴν, εἰς Αἴγυπτον ᾤχετο, κἀκεῖ αὐτῇ συνεγένετο. Δευτέραν ἄρκυν.] εἰς δεύτερον δίκτυον. ἄρκυς δὲ κυρίως, δίκτυον πρὸς ἄρκτον θήραν ἁρμόδιον. Ὀθνείων βρόχων.] ξένων ἀγρευμάτων. ὅτι παρὰ εἰσὶν αὐτῷ αἱ λέξεις, ἄρκυς μὲν, ὅθεν ἄρξω λεγόμενον. βρόχος δὲ, ἀπὸ τῶν βρόχων, οἷς θηρῶσι πέρδικας, καὶ ὄρνεις ἑτέρους. Λαῖτιν ἐμπλαίσασαν.] αἰχμάλωτον ἐξκρούσασαν. Ἰξευτοῦ πτερῷ.] τῇ ταχύτητι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἢ τοῦ πλοίου. Θύσταις.] ταῖς Βάκχαις, παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ, Θύσταις λεγομέναις. Ἀρμοῖ.] νεωστὶ, ταχέως, ἀπὸ τοῦ ἅρμα, ἁρμοῖ. καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ, Ἀρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους. Μηλάτων ἀπάργματα.] ἀπαρχὰς καὶ θυσίας προβάτων. μῆλον δὲ, τὸ πρόβατον, [2] Αἰολικῶς, παρὰ τὸ μέλλω, τὸ φροντίζω, λεγόμενον, ποιμενικὸν γὰρ καὶ γεωργικὸν εἶχον βίον οἱ παλαιοί. Κρήκῃσι.] κρήκαις, αἰγιαλοῖς, κρήκη δὲ λέγεται ὁ αἰγιαλὸς, ἀπὸ τοῦ κρέκω, τὸ κόπτω, κρέκει καὶ κρούει, περὶ ἣν θραύονται καὶ κλῶνται τὰ κύματα. Βυνῇ.] τῇ θεᾷ Λευκοθέᾳ, τῇ Ἰνοῖ, παρὰ τὸ δύω, τὸ καλυμβῶ, ὥς ἕτεροί φασιν. ἐγὼ δὲ, παρὰ τὸ βύω, τὸ κρύπτω, ὅθεν καὶ βυθὸς, καὶ Βυνή. ἡ δὲ τῆς Ἰνοῦς ἱστορία τοιαύτη. πεσοῦσα μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Παλαίμονος εἰς θάλασσαν, διὰ τὸ διώκεσθαι ὑπ' Ἀθάμαντος, ἀπεπνίγη. ἐξεχύθη δὲ περὶ Κόρινθον, [3] παρὰ [4] Σχοινουντίαν, ὑπὸ δελφῖνος. Ἀμφίμαχος δὲ, καὶ Δονακῖνος, ἀπολέξαντες τὰ σώματα, ἄγουσιν εἰς Κόρινθον. Σίσυφος δὲ, ἀδελφὸς ὢν Ἀθάμαντος, βασιλεύων Κορινθίων, ἀγῶνα καὶ θυσίαν ἐπ' αὐτῶν ἐποίησε ἐκάλεσε Ἴσθμια, ὅθεν καὶ θεοὺς αὐτοὺς κεκλήκασι, καὶ Λευκοθέαν ἀπὸ τοῦ τῆς θαλάσσης ἀφροῦ, τὴν Ἰνώ. ἦν δὲ Ἰνοῦς θυγάτηρ Εὐρυάλεια. Θρέξεις.] [5] κυρίως θρέξαι, τὸ συμπῆξαι γάλα. πρὸς τὸ τυροποιῆσαι λέγεται, νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ τρέξεις, ἢ ἄξεις. Σκάνδειαν.] πόλις Κυθήρων. [6] Αἰγίλου ἄκραν.] Πελοποννήσου ἀκρωτήριον. Αἴθων ἐπακτήρ.] θερμὸς, ὀξὺς, κυνηγός. Καγχαλῶν ἀγρεύματι.] τῇ θήρᾳ χαίρων. λέγει δὲ ἀγρεύματι, τὴν Ἑλένην. Νήσῳ δ' ἐνὶ Δράκοντος.] νῆσον Δράκοντος τὴν Σαλαμῖνα λέγει, τὴν γὰρ Σαλαμῖνα πρότερον Δράκων κατεῖχεν, ὁ θηρίον, ἢ κύριον ὄνομα βασιλέως, ὃν Ἀσωπὸς κατά τινας ἐκ Θηβῶν ἐλθὼν, Κυχρεὺς δὲ, ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος υἱὸς, ὥς φησιν Εὐφορίων, ἀνεῖλε τὸν Δράκοντα, καὶ τῆς Σαλαμῖνος βασιλείας κατέσχεν. οὕτω γοῦν τὴν Σαλαμῖνα Δράκοντος εἰρήκει νῆσον, ἐν ᾗ φησιν, ἤτοι ἐν τῇ [7] Ἀττικῇ, ἐκχέας τὸν πόθον, ἤτοι μιγεὶς μετὰ τῆς Ἑλένης, τὴν ἄλλην καὶ χθονίαν Κύπριν καὶ συνουσίαν οὐκ ὄψει δευτέραν, ἅπαξ γὰρ αὐτῇ ἐν τῇ Ἀττικῇ συνεγένετο. ἁρπάσας δὲ αὐτὴν, οὐκ εὐθὺς εἰς τὴν Τροίαν ἀπέπλευσεν, ἀλλὰ δεινῶς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων διώκεσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἔπλευσεν, ἔνθα ὑπὸ Πρωτέως αὐτὴν ἀφῃρέθη. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος λαβὼν αὐτῆς εἴδωλον, ἐπὶ τὴν Τροίαν εἰσῆλθεν. τὴν δὲ σύνταξιν βλέπε εἰς τὸ [8] διάγραμμα. Ἀκτῆς.] τῆς Ἀττικῆς τῶν Ἀθηνῶν. Ἀκτὴ δὲ λέγεται αἱ Ἀθῆναι, ὅτι Ἀκταῖος αὐτῆς ἐβασίλευσεν, ἢ ὅτι ἀκτή ἐστι, τουτέστι περιβεβλημένη, καὶ κειμένη τὸ πλεῖον μέρος εἰς θάλασσαν. τῆς Ἀττικῆς δὲ νῆσος ἡ Σαλαμίς. Διμόρφου γηγενοῦς σκηπτουχίας.] ἡ Ἀττικὴ γὰρ βασιλεία ἦν τοῦ Κέκροπος. ἐλθὼν γὰρ ἀπὸ * Σαΐδος, * πόλεως Αἰγύπτου τὰς Ἀθήνας συνῴκισε. Σαῒς δὲ κατ' Αἰγυπτίους ἡ Ἀθηνᾶ λέγεται, ὥς φησι Χάραξ. δίμορφον δὲ λέγουσι καὶ διφυῆ τὸν Κέκροπα, ἢ διὰ τὸ ἐκ τῶν τοῦ Δράκοντος ὀδόντων ἐξελθεῖν, (οὗτος δὲ ἦν βασιλεὺς Ἀθηναίων) ἢ διὰ τὸ δύο ἀνδρῶν φύσιν, καὶ μέγεθος ἔχειν.

EMENDATIONES.

1 Prius scriptum fuit θυούσῃ αὐτῇ. 2 Αἰολικῶς pro Αἰτωλικῶς, ex *Bar.* 3 Παρὰ pro περὶ, ex *Seld.* 4 Σχοινουντίαν, ex emendatione *Nic. Gerbelii*, Σχοινοντίου *impressi*, Σχοινουντίας *MSS.* Codd. 5 Ita emendavi, ex fide utriusque *MSS.* Codd. & *Phavorini*: qui deinde pro ἄξεις, habet ἥξεις. Caeterum prius ita scriptum erat, κυρίως θρέξαι τὸ συμπλέξαι &c. 6 Αἰγίλου pro Αἰγιαλοῦ. 7 Post Ἀττικῇ distinctionis notam sustuli. Prius autem legebatur ad Ἀττικῇ, deinde novus periodus initium habuit hoc modo, ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἐκχέας τὸν πόθον.] ἤτοι &c. 8 Ita emendavi monente *Gerbelio*, cum prius continuata oratione scriptum esset, διάγραμμα ἀκτῆς τῆς &c. * Ex utroq; *MSS.*

Ψυχρὸν παραγκάλισμα, [a] κἐξ ὀνειράτων
Κεναῖς ἀφάσσων ὠλέναισι δέμνια.
Ὁ γάρ σε συλλέκτροιο Φλεγραίας [b] πόσις
Στυγνὸς Τορώνης, ᾧ γέλως ἀπέχθεται,
Καὶ δάκρυ· νῆις δ' ἐστὶ, καὶ τητώμενος
Ἀμφοῖν, ὁ Θρῄκης ἔκ ποτ' εἰς ἐπακτίαν,
Τρίτωνος ἐκβολαῖσιν ἠλοκισμένην
Χέρσον περάσας, οὐχὶ [c] ναυάτῃ στόλῳ,
Ἀλλ' ἀστίβητον οἶμον, οἷά τις [d] σιφνεὺς,

Inane amplexamentum, & vacuis
E somno palpans ulnis cubile.
Nam te invisus Phlegrææ conjugis
Maritus Toronæ, qui risu abstinet,
Et lacrymis, expers & carens
Utroque: qui è Thracia quondam in littoralem,
Nili sulcatam excursibus
Terram trajecit, non navali profectione,
Sed invia via, sicut talpa,

VARIANTES LECTIONES.

a Κἀξ Bar. Sold. aliique.. b Hæc in Sold. hoc modo distinguuntur, Πόσις στυγνὸς Τορώνης ᾧ γέλως ἀπέχθεται. c Ναυβάτῃ Bar. d Σιφνεὺς Sold.

ἢ διὰ τὸ δύο φωνὰς ἐκπαιδευθῆναι, Αἰγυπτίαν, καὶ Ἑλληνίδα. ἢ ὡς λέγουσιν, ὅτι τὰ ἄνω ἄνθρωπος, τὰ δὲ κάτω δράκοντος εἶχεν. ὁ ἀλληγορῶν ὁ Δημοσθένης φησὶν, ὅτι τῷ ὄγκῳ ὅμοιος τῷ δράκοντι, ἀνθρώπῳ δέ γε τὴν φρόνησιν. ἐγὼ δὲ οὕτως ἀλληγορῶ, ὅτι ἀγαθὸς βασιλεὺς γεγονὼς, πάσας θηριωδίας ἐθνῶν οὕτως ὑπέταξεν, ὡς μίαν σύμπνοιαν πάντας ἔχειν αὐτὸν, καὶ ἀγαθὸν ἡγεμόνα, καὶ αὐτοκράτορα. διὰ ταῦτα γοῦν αὐτὸν λέγουσι διφυῆ. ἢ ὡς φησιν ἐν Ἰωάννῃ Ἀντιοχεῦ, ὅτι πρότερον αἱ κατ' Ἑλλάδα γυναῖκες θηριωδῶς, ὥσπερ τὰ ἄλογα, καὶ ἄνευ συζυγίων, ἐμίγνυντο. οἱ παῖδες τότε μονοφυεῖς ἦσαν, μητέρα γὰρ μόνην, πατέρα δ' οὐκ ἐπεγίνωσκον, βασιλεύσας δ' ὁ Κέκροψ τῶν Ἀθηνῶν, κατέπαυσε τὸ θηριῶδες τῆς μίξεως, καὶ ἀνδράσι νομίμως ἐκδοῦναι τὰς γυναῖκας συνάπτεσθαι. ἐπεὶ γοῦν ἐκ τότε οἱ παῖδες πατέρα καὶ μητέρα ἐγνώρισαν, τοὺς αἰτίους αὐτῶν τῆς γενέσεως, δύο τυγχάνοντας φύσεων, διφυὴς καὶ ὁ Κέκροψ ἐκλήθη, ὡς τοῦτο ποιήσας αὐτός. * Γηγενοῦς συνευνετίδος.] γηγενεῖς λέγει τοὺς Ἀθηναίους, ἐπειδὴ ἐκ τῶν Ἐρεχθειδῶν ἔχουσι τὸ γένος. τὸν γὰρ Κάδμον φασὶ σπεῖραι ἐν τῇ γῇ δρακοντείους ὀδόντας, καὶ ἀναφῦναι τοὺς Ἐρεχθείδας. * Γηγενοῦς.] ὅτι ὁ Ἐριχθόνιος ἐκ τῆς Γῆς, ὥς φασιν, ἀνεδόθη. Ἀθηνᾶς γὰρ ἐλθούσης πρὸς Ἥφαιστον, ὅπως ὅπλα κατασκευάσῃ, ἐρασθεὶς Ἥφαιστος ἐδίωκε. καταλαβὼν δὲ, ὡς ἀντέπεσεν αὐτῷ, περὶ τοὺς μηροὺς αὐτῆς ἀπεσπέρμηνεν, ἡ δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ εἰς γῆν τὸν γόνον ἀπέρριψεν, ἀνεδόθη δὲ ὁ Ἐριχθόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐρίου κληθεὶς, καὶ τῆς χθονὸς, ὅθεν πάντας Ἀθηναίους γηγενεῖς φάσκουσιν ἀπὸ τούτου. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι λυπρόγεως ἡ Ἀττικὴ, καὶ οὐδέποτε ὑφ' ἑτέρων ἐθνῶν ἐξεβλήθησαν οἱ ἐν αὐτῇ, διὰ τὸ ἄζηλον τῆς αὐτῶν χώρας, ὅθεν αὐτοὺς αὐτόχθονας, καὶ γηγενεῖς ὠνόμασαν. καὶ τὸ περὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου οὕτως ἔχει. Ἀθηνᾷ τινὶ βασιλίδι, τῇ καὶ Βελονίκῃ λεγομένῃ, θυγατρὶ δὲ Βρόντου ὑπαρχούσῃ, Ἥφαιστος γάμῳ μιγεὶς, γεννᾷ Ἐριχθόνιον, ὃς ἐβασίλευσεν Ἀθηνῶν. πολλαὶ γὰρ ἦσαν καὶ Ἀθηναῖ, καὶ Ἀφροδῖται, καὶ οὐ μία. τοῦτο δὲ μυθικὸν, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀνομάτων. Ψυχρὸν παραγκάλισμα.] διὰ ψυχρὸν περιπλοκὴν καὶ [1] ὀνειρώδη, ματαίαις ὠλέναις ἀφάσσων καὶ ψηλαφῶν τὴν κοίτην. λέγουσι γὰρ, ὅτι διερχομένῳ Ἀλεξάνδρῳ διὰ Αἰγύπτου, ὁ Πρωτεὺς Ἑλένην ἀφελόμενος, εἴδωλον Ἑλένης [2] αὐτῷ δέδωκεν, * καὶ οὕτως ἀπῆλθον εἰς Τροίαν, * ὥς φησι Στησίχορος· Τρῶες, οἱ τότ' ἦσαν Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες. Φλεγραίας.] Θρᾳκικῆς, ὅτι ἐκεῖσε οἱ γίγαντες ἐφλέχθησαν. Πόσις στυγνὸς Τορώνης.] ἀνὴρ κατηφὴς, καὶ ἀγέλαστος τῆς Τορώνης. ἡ Τορώνη δὲ, γυνὴ Πρωτέως. ἡ δὲ σύνταξις, καθ' ὑπέρβατον, ἀπὸ τοῦ, Ὁ γάρ σε συλλέκτροιο, μέχρι τοῦ, [illegible]. συνταχθήσεται δὲ τῷ [illegible]. Ὧι γέλως ἀπέχθεται, καὶ δάκρυ.] ᾧ τινι Πρωτεῖ καὶ ὁ γέλως μισεῖται, καὶ τὸ δάκρυον. Νῆις.] ἄπειρός ἐστι, καὶ τητώμενος καὶ [3] στερισκόμενος ἀμφοῖν, ἤτοι γέλωτος, καὶ δακρύων. Ὁ Θρῄκης ἔκ ποτε.] ὁ ἐκ τῆς Θρᾴκης περάσας ποτὲ εἰς τὴν ἐπακτίαν, καὶ [4] αὐξανομένην χέρσον, λέγει δὲ τὴν Αἴγυπτον, αὔξεται γὰρ ὑπὸ τῆς καταφερομένης ἰλύος τοῦ Νείλου. Τρίτωνος ἐκβολαῖσι.] τοῦ Νείλου ταῖς ἐκχύσεσι, καὶ ταῖς ἀναβάσεσιν. Τρίτων, ὁ Νεῖλος, ὅτι τρὶς μετωνομάσθη. πρότερον γὰρ Ὠκεανὸς ἐκαλεῖτο, δεύτερον ἀετὸς, ὅτι ὀξέως ἐπήρχετο· τρίτον Αἴγυπτος. τὸ δὲ Νεῖλος νέον ἐστὶν, ἐτυμολογούμενον ἀπὸ [5] τοῦ νέαν κατάγειν ἰλὺν, καὶ χερσοῦν τὸ πέλαγος. * λέγεται Νεῖλος κατὰ συναίρεσιν Νέϊλος. ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πίνθος γίνεται πίνθιλος, καὶ ἀπὸ τοῦ Τρὼς Τρώϊλος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ νέος, Νέϊλος, καὶ Νεῖλος. ἢ ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς γράφουσι διὰ τοῦ η, τὰ γὰρ ει δίφθογγα οἱ Δωριεῖς εἰς η τρέπουσι, οἷον, πλειῶν πληῶν, μειῶν μηῶν. ἢ πρὸς ἀναλογίαν ἡμερῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, οἱ γὰρ περὶ Νεῖλον οἰκοῦντες εὗρον, φασὶν, τὴν ψῆφον τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. * Ἠλοκισμένην.] οἱ μὲν λοιποὶ ἀρδευομένην εἶπον. ἐγὼ δὲ γεωργουμένην καὶ χερσουμένην, ὡς εἶπον, ὑπὸ τῆς καταφερομένης ἰλύος. ἡ γὰρ Αἴγυπτος, ὥς φασι Διόδωρος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ πάντες, πέλαγος ἦν. ὕστερον δὲ ἐχερσώθη, καὶ χερσοῦται ταῖς ἐκβολαῖς τῆς ἰλύος. ὅτι ἐγὼ τὸ ἠλοκισμένην λέγω, ἀντὶ τοῦ γεωργουμένην. ἄλοξ γὰρ, ἡ αὔλαξ, ἤτοι ἡ γῆ. Οὐχὶ ναυάτῃ στόλῳ.] ἢ τῇ πλοίων πορείᾳ. Ἀλλ' ἀστίβητον οἶμον.] ἀλλ' ὥς τις δύνων καὶ ὑπορύσσων ἀτραπὸν καὶ ὁδόν.

EMENDATIONES.

* Ex Sold. 1 Ονειρώδη pro ὀνειρώδους ex Sold. 2 Αὐτῷ pro αὐτοῦ. * Ex Bar. 3 Στερισκόμενος pro ἀστερισκόμενος, ex utroque MSS. 4 Ita restitui, ex Sold. αὐξανομένην χέρσον, λέγει δὲ &c. Bar. αὐξανομένην χέρσον] λέγει δὲ τὴν Αἴγυπτον Impress. 5 Τοῦ νέαν, pro ταῖς νέαις, ex utroque MSS. & Thevetano. * Hæc addo ex Sold.

Κουθμαῖος

Κευθμῶνος ἐν σήραγγι τετρήνας μυχοὺς,
[b] Νέρθε θαλάσσης ἀτραποὺς διλιύσας,
Τέκνων ἀλύξας τὰς ξενοκτόνους πάλας,
Καὶ πατρὶ πέμψας τὰς ἐπηκόους λιτὰς,
Στῆσαι παλίμποινον εἰς πάτραν, ὅθεν πλάνης
[c] Παλλήνιαν ἐπῆλθε, γηγενῶν τροφόν.
Κεῖνός σε, Γουνεὺς [d] ὥσπερ ἐργάτης δίκης,
Τῆς θ' Ἡλίου θυγατρὸς Ἰχναίας βραβεὺς,
[e] Ἐπεσβολήσας λυγρὰ, νοσφιεῖ γάμων,
Λίπτοντα [f] κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος,
Ὃς [g] τοὺς Λύκου τε, καὶ Χιμαιρέως τάφους
Χρησμοῖσι κυδαίνοντας οὐκ αἰδούμενος,

In hiatu cavernæ perforatis finubus,
Subter mare iter faciens,
Liberorum hospicidas fugiendo luctas,
Patrique preces fundendo impetrabiles,
Ut se reducem sisteret in patriam, ex qua erro
In Palleniam venerat, nutricem gigantum:
Ille te, tanquam Guneus justitiæ minister,
Et Ichnææ, Solis filiæ, præses,
Acerbè conviciatus, nuptiis privabit,
Prurientem à meretrice columba depellens:
Qui nec Lyci, & Chimærei sepulcra
Ex oraculis venerantes veritus,

VARIANTES LECTIONES

a Τετρήνας μυχοὺς Νέρθε θαλάσσης, ἀτραπὸν δύνων Sold. δύνων etiam habent Bar. aliique. b Al. Νέρθεν cum ν finali. c Παλλήνιας δ' ἐπῆλθε Sold. d Al. ὥσπ. e Ἐπεσβολήσας λυγρῶν νοσφιεῖ γάμων Bar. f Κάσσης ἐκβαλὼν corrupte legit Bottius Canter. g Τοῦ Λύκου τε Sold. aliique.

Κευθμῶνος ἐν σήραγγι τετρήνας μυχούς.] [1] ἐν τῷ τοῦ κρυπτοῦ καὶ κατωτάτου τόπου σήραγγι καὶ κοίλῳ τόπῳ τρυπήσας σπήλαια. Νέρθεν θαλάσσης.] ἤτοι ὑπὸ κάτωθεν, ἤγουν θαυμαστὴν ἀσύνετον οἶμον ὁδὸν τις στερεὰν, ὥσπερ τις ἀσπάλαξ, ὅπερ ἐστὶ ζῶον ὅμοιον μυΐ, ἀνορύσσει δὲ τὴν γῆν καὶ κοιλαίνει αὐτήν. τὸ δὲ νέρθε χωρὶς τοῦ ν̄ δεῖ γράφειν, κατὰ τὸν κανόνα, ὃν ἀνωτέρω ἐδίδαξα. δεῖ δὲ κατὰ συλλαβὴν καὶ διχρ(όν)ῳ μακρόν. Ἀλύξας.] ἐκφυγὼν τὰς ξενοκτόνους παλαίστρας τῶν [2] αὐτοῦ τέκνων. ἡ δὲ ἱστορία ἐστὶν αὕτη. Πρωτεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς, τὸ γένος Αἰγύπτιος, εἰς Φλέγραν τῆς Παλλήνης [3] καὶ Θρᾴκης ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου, Τορώνην γαμεῖ, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες, [4] Τμῶλος, καὶ Τηλέγονος, οἳ καταπαλαίοντες τοὺς ξένους ἀνῄρουν. ὧν τὴν ξενοκτονίαν μὴ φέρων Πρωτεὺς, ηὔξατο τῷ αὐτοῦ πατρὶ Ποσειδῶνι, πάλιν κατακομίσαι αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον. ὁ δὲ ὑπακούσας αὐτῷ σπήλαιον ἐκ τοῦ χάσματος τῆς Παλλήνης ποιήσας ὑποκάτω τῆς θαλάσσης, ὅπως διαχθῇ αὐτὸν ἀβρόχως μέχρι Αἰγύπτου. Ἡρακλῆς δὲ περὶ Θρᾴκην διερχόμενος, καὶ καταπαλαίσας, ἀνεῖλε τὸν Τμῶλον, καὶ τὸν Τηλέγονον. ὅπερ μαθὼν ὁ Πρωτεὺς, ὁ τούτων πατὴρ, ὁ γελᾷ μὲν, ὅτι παῖδας ὄντας [5] αὐτοῦ, ὅτι δὲ ξενοκτόνοι, ἦσαν [6] δακρύει. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. μὴ φέρων ὁ Πρωτεὺς τὰς ξενοκτονίας αὐτῶν, ἔκρυψεν αὐτὸν κατά τι χάσμα τῆς Παλλήνης, καὶ ἀναφανεὶς, ὅτι δακρύει, ὅτι γελᾷ. τὰ δὲ λοιπὰ εἰς μῦθον ἐσχεδιάσθησαν. Πατρὶ πέμψας τὰς ἐπηκόους λιτάς.] τῷ Ποσειδῶνι πέμψας τὰς εὐχὰς, ἃς ἐπήκουσε, τὸ στῆσαι αὐτὸν παλίμποινον καὶ ὑποστρέψαντα εἰς πάτραν, ἤτοι τὴν Αἴγυπτον, ὅθεν, ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου πλάνης καὶ πλανώμενος ἐπῆλθεν εἰς τὴν Παλλήνιαν καὶ εἰς τὴν Παλλήνην, τὴν τροφὸν τῶν γιγάντων, ὡς εἶπον. Κεῖνός σε, Γουνεύς.] τὸ ἑξῆς οὕτως. ἐκεῖνος ὁ Πρωτεὺς, ὥσπερ ὁ τῆς δίκης ἐργάτης Γουνεὺς, στερήσει σε τῶν γάμων τῆς συλλέκτου Ἑλένης. ὁ δὲ Γουνεὺς ἦν τις, Ἀρεὶ ἦν τὸ γένος πάνυ δικαιὸς ὑπάρχων, καὶ τὰς ἁρπαγάς μισῶν καὶ τιμωρῶν, ὅσους δὲ διαπεπραγμένους συναλλάζοντας περὶ τὰς Βαβυλωνίας καὶ Φοίνικας, ἐλθὼν μετήλλαξεν αὐτοὺς, κληθεὶς ὑπὸ Σεμιράμιδος. τούτῳ γοῦν τῷ Γουνεῖ εἰκότως παρεικάζει τὸν Πρωτέα, ὡς δικαίως τὴν Ἑλένην ἀφελόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρου. Ἰχναίας.] ἡ Θέμις Ἡλίου θυγάτηρ, διότι καὶ αὐτὸς πάντας ἐφορᾷ, καὶ πάντων ἐπακούει, ὅθεν Ἴχναια, διὰ τὸ κατ' ἴχνος καὶ τῶν ἀδίκων τῶν γιγάντων ἐπελθεῖν, καὶ λάμπουσα δίκην Ἡλίου. ἢ διὰ τὸ λαμπρυνέσθαι τοὺς αὐτὴν καλουμένους, διότι εἰς γῆν ἀπεδήμησε. Λίπτοντα.] ἐπιθυμοῦντα. Κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος.] τῆς πόρνης χωρίσας σε περιστερᾶς, λέγει δὲ τὴν Ἑλένην. εἴρηται ἄνω ὅτι δικαίως ἀφείλετο τὴν Ἑλένην ὁ Πρωτεὺς παρὰ Ἀλεξάνδρου, νῦν λέγει τὴν ἀδικίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ φησὶν, ὅτι οὐκ αἰδούμενος τοὺς Λάκωνας, τοὺς τιμήσαντας κατὰ χρησμῶν τοὺς τάφους τῶν συγγενῶν ὑμῶν. Λύκου τε, καὶ Χιμαιρέως, ὑπὸ τῆς Ἀνθείας τοὺς ἥρωας, ὅν τι νῦν ἀπελθὼν, διότι ὑπὸ τοῦ Μενελάου ὑπὸ τὸν [7] Αἰγαῖον πέμπων, τῆς ξένης ναῦν, ἐκαρτέρησας ἐν τῇ δίκῃ τῶν θεῶν ἁμαρτεῖν, καὶ τὴν Ἑλένην ἀρπάσασθαι. λέγει δὲ δίκην τῶν μεθεωρηθέντων θεῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, Ἀφροδίτης, διὰ τὸ μῆλον. ἡ δὲ ἱστορία ἐστὶν οὕτως. Τοὺς Λύκου τε καὶ Χιμαιρέως.] ἦσαν παῖδες οὗτοι τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς, Κελαινοῦς, καὶ Προμηθέως, ἐκεῖντο δὲ ἐν τῇ Τροίᾳ. λοιμοῦ δὲ κατασχόντος Λακεδαιμονίους, καὶ μαντευομένων αὐτῶν, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων θεὸς, μὴ παύσεσθαι τὸν λοιμὸν, εἰ μὴ εὐγενὴς Λακεδαιμονίων ἀπελθὼν ἐν τῇ Τροίᾳ θύσει [8] ἐν τοῖς τάφοις αὐτῶν. οἱ δὲ ἀπέστειλαν Μενέλαον ἐκτελέσαι τὰ τῶν χρησμῶν. ἀπελθόντος δὲ, καὶ θύοντος τοῦ Μενελάου, ἐξενώθη Ἀλεξάνδρῳ. ὕστερον δὲ Ἀλέξανδρος πλεύσας πειρᾶται καὶ ἀπελθὼν [9] Ἀνθεία, ἦν ἀρχαῖον Ἀντιδώρου,

EMENDATIONES.

1 Ita emendavi, ex fide Sold. ἐν τῷ τοῦ κρυπτοῦ καὶ κατωτάτου σήραγγι Bar. ἐν τῷ τοῦ κρυπτοῦ καὶ κατωτάτου τόπῳ, σήραγγι Impreff. 2 Αὐτοῦ, pro αὐτῶν, ex utroque MSS. 3 Καὶ Θρᾴκης, pro ἐν Θρᾴκῃ, ex utroque MSS. 4 Τμῶλος, pro Τμῶλος: paulo post, Τμῶλον repofui, pro Τμῶλον. Protei enim filio nomen Tmolo erat. 5 Αὐτοῦ, pro αὐτῶν, ex utroque MSS. 6 Δακρύει, pro δακρύει, ex utroque etiam MSS. 7 Αἰγαῖον πέμπων, pro Αιλέξανδρον, sensu id ex gente. 8 Ἐν τοῖς τάφοις, pra ἐπὶ τάφοις, ex Sold. 9 Ἀνθείᾳ, ἦν ἀρχαῖον Ἀντιδώρου repofui, pro Ἀνθεία ἦν ἀρχαῖον, quo di Ἀντιδώρου, præeunte utroque MSS.

Οὐδ' Ἀνθέως ἔρωτας, οὐδὲ τὸν ξένοις
Σύνδορπον, Αἰγαίωνος ἁγνίτην πάγον,
Ἔτλης θεῶν ἀλοιτὸς ἐκβῆναι [a] δίκην,
Λάξας τράπεζαν, [b] κἀνακυπώσας θέμιν,
Ἄρκτου τιθήνης ἐκμεμαγμένος τρόπους,
[c] Τοιγὰρ ψαλάξεις εἰς κενὸν νευρᾶς κτύπον,
Ἄσιτα κἀδώρητα φορμίζων μέλη.
Κλαίων δὲ πάτραν, τὴν πρὶν ἠθαλωμένην,
[d] Ἴξῃ, χεροῖν εἴδωλον ἠγκαλισμένος
Τῆς πενταλέκτρου Θυάδος Πλευρωνίας:

Nec amores Anthei, nec hoſpitum
Convivam, Neptunium, purum ſalem,
Auſus es divinum, ſceleſte, jus tranſgredi,
Percellens jus menſæ, & juſtitiam evertens,
Urſæ nutricis mores exprimendo.
Fruſtrà igitur chordarum ciebis ſtrepitum,
Jejuna modulans, & irremunerata carmina:
Sed lacrymans in patriam antè combuſtam
Redibis, imaginem ferens manibus
Quinquaviræ Bacchæ Pleuroniæ.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. δίκαν. b Al. κἀνακυπώσας. c Al. Τοιγὰρ at Bar. habet τοὶ γάρ. d Al. Ἥξῃ.

ἣν ἐρῶν Ἀλέξανδρος αὐτὸς, καὶ Δηΐφοβος, καὶ φοβηθεὶς, ἀπῆρε μετὰ Μενελάου εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ συμφαγὼν αὐτῷ τὸν νενομισμένον ἅλα παρατίθεσθαι τῆς ξενίας τραπέζης, ἁρπάσας τὴν Ἑλένην μετὰ καὶ τριῶν ταλάντων χρημάτων, καὶ πέντε θαλαμηπόλων γυναικῶν, (ὧν μία ἦν Αἴθρα, ἡ μήτηρ Θησέως) διὰ Σιδῶνος, καὶ Αἰγύπτου ποιησάμενος τὸν ἀπόπλουν, ὁλοκλήρῳ τῷ χρόνῳ εἰς τὴν Τροίαν ἀπῆρεν. ὀνειδίζει οὖν Ἀλέξανδρον, ὡς ἀντὶ τῆς εὐεργεσίας κακὰ διαπραξάμενον τῷ Μενελάῳ. ἅλα δὲ ἐτίθεσαν οἱ παλαιοὶ ἐν ταῖς τῶν ξενιῶν καταρχαῖς, συμβολικῶς ἐπευχόμενοι, ὥσπερ ἅλς ἐκ δύο φύσεων, τῆς ὑδατώδους καὶ γεηρᾶς, εἰς μίαν φύσιν ἀπάγεται τὸ τοῦ ἁλός, οὕτω περιλῦσαι καὶ τούτους εἰς μίαν ὁμόνοιαν. Αἰγαίωνος.] τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγαῖς, πόλει τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει τιμᾶσθαι. Αἰγαῖον δὲ τὸ πέλαγος ἐκλήθη, ὅτι δίκην αἰγὸς ἁλμάτων κυματοῦται. Ἁγνίτην πάγον.] τὸν ἅλα, διὰ τὸ τίθεσθαι ἐν ἀρχαῖς τῶν ξενιῶν, καὶ ἁγνίζειν, καὶ καθαίρειν τοὺς φιλουμένους. ἢ ὅτι τὸ ἁλικὸν καὶ θαλάσσιον ὕδωρ καθαρτικώτερον φύσει τῶν γλυκέων, καθάπερ ἄλλοις δοκεῖ, καὶ οὐκ ἐμοίγε. ἢ διὰ τὸ ἀφανίζειν. καὶ παροιμία, Θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά. πάγον δὲ, διὰ τὸ πεπῆχθαι ἐξ ὕδατος, ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐστιν τῆς θαλάσσης ἔφορος, ἧς πηγνυμένης οἱ ἅλες γίνονται, ὅθεν ὁ πάγος. Ἔτλης θεῶν.] ἐγὼ μὲν οὕτω φημὶ, ὅς τις σὺ οὐκ αἰδεσθεὶς τοὺς τιμήσαντας τοὺς τάφους Λύκου, καὶ Χιμαιρέως, (λέγει δὲ Μενέλαον, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ Λάκωνας,) οὔτε τοὺς Ἀνθέως ἔρωτας, καὶ τόδε, καὶ τόδε ἔτλης, ἐτόλμησας ὁ ἀλοιτὸς καὶ ἁμαρτωλὸς, ἐκβῆναι, καὶ πατῆσαι τὴν δίκην τῶν θεῶν, ἠδίκησας τὸν Μενέλαον, τὸν καθήραντά σε τοῦ φόνου, καὶ ξενίσαντα, ἀφελόμενος τὴν ἐκείνου γυναῖκα. οἱ δὲ λοιποὶ δίχα χωρὶς τοῦ ὃ γράφουσι, λέγοντες οὕτω, ὃς τόδε, καὶ τόδε ποιήσας, ἔτλης ἐκβῆναι ἀλοιτὸς καὶ ἁμαρτωλὸς, ὅτι παρακρίνων τριάδα ἐν τῇ δίκῃ τῶν θεῶν, Ἥρας δηλονότι, Ἀφροδίτης, καὶ Ἀθηνᾶς. Τοῦτο δὲ ἀνοίας ἀνάμεστον, μετὰ γὰρ τὸ φαγεῖν ἐν τοῖς [1] οἴκοις Μενελάου, οὐκ ἔκρινεν Ἀλέξανδρος τὰς θεὰς, ἀλλὰ πρότερον. Λάξας τράπεζαν.] λακτίσας ὡς ὄνος τὴν τράπεζαν τοῦ Μενελάου, τουτέστιν καταφρονήσας τῶν νόμων τῶν [2] κεκριμένων, καὶ ἐθῶν, τῶν δηλούντων μὴ κακουργεῖν τοὺς ὁμοτραπέζους, καὶ συσσίτους. σὺ γὰρ ξενισθεὶς, καὶ συμφαγὼν αὐτῷ, ἀφείλου καὶ τὴν γυναῖκα. Κἀνακυπώσας θέμιν.] καὶ ἀνατρέψας τὸ δίκαιον. κατὰ τὸ μυθικὸν, ἡ Θέμις θεὰ δικαιοσύνης ἔφορος. Ἄρκτου τιθήνης.] τρόπους ἄρκτου θηλαζούσης ἀναμαξάμενος, ἤτοι λαβών. ὅτι γὰρ θηλάζει τὰ θηρεία, φυλακῇ τῶν τέκνων ἀγριώτερα γίνονται. ἢ οὕτω, τῆς ἄρκτου, τῆς θηλασάσης σε. λαβὼν τοὺς τρόπους, τουτέστι θηριώδης, καὶ ἄδικος φανεὶς περὶ τὸν Μενέλαον. φασὶ γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ φανέντα ὄνειρον τῇ Ἑκάβῃ περὶ Ἀλεξάνδρου, Ἀρχελάῳ οἰκέτῃ Πρίαμος δίδωσιν ἐκθεῖναι τὸν Ἀλέξανδρον ἐν Ἴδῃ. πέντε δὲ ἡμέρας τοῦτον ἄρκτος ἐθήλαζεν ἐκκείμενον, εἶτα πάλιν ὁ Ἀρχέλαος τοῦτον ἀναλαβόμενος ἐπὶ τῶν χειρῶν, ὡς ἴδιον ἔτρεφε, Πάριν κατονομάσας. ὕστερον δὲ ποιμένας ἀλεξήσας ἀπὸ λῃστῶν, Ἀλέξανδρος ἐκλήθη. Τοιγὰρ ψαλάξεις.] διὰ τοῦτο, τοιγαροῦν διὰ τὸ ἄδικον γενέσθαι σε, εἰς κενὸν ψαλάξεις καὶ κιθαρίσεις. Νευρᾶς κτύπον.] τουτέστι τὸ μέλος. ἔστι δὲ τὸ ῥῆμα σεμνότερον, λέγεται δὲ [3] ἀπὸ παροιμίας, κιθαριστῶν ἀσίτων καὶ ἀδώρων κιθαριζόντων, ὅτε λέγουσιν αὐτοῖς, Εἰς κενὸν κρούεις τὰς χορδάς. Κλαίων δὲ ἴξῃ.] καὶ παραγενήσῃ εἰς τὴν πατρίδα σου Τροίαν, τὴν πρὶν ὑφ' Ἡρακλέους καυθεῖσαν ἕνεκεν τῆς ὑποσχέσεως, καὶ τῆς ἀπάτης τῶν ἵππων τοῦ Λαομέδοντος. Χεροῖν εἴδωλον ἠγκαλισμένος.] ἐν ταῖς χερσὶ κατέχων τὸ εἴδωλον τῆς Ἑλένης, ὃ ὁ Πρωτεύς σοι δώσει, τὴν Ἑλένην κατασχών. Πενταλέκτρου τῆς Θυάδος.] ἤτοι τῆς Βάκχης, τὴν Ἑλένην καλεῖ. πέντε γὰρ ταύτην ἔγημαν ἄνδρες· πρῶτος Θησεὺς ἐπταετῆ ταύτην ἁρπάσας, καθά φησι Δοῦρις ὁ Σάμιος, ἀφαιρεθεὶς δὲ αὐτὴν ἐν τῷ ἐπιδημῆσαι ὑπὸ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος, τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, ἐν Ἀφίδναις, [4] πολιχνίῳ τῶν Ἀθηνῶν, γεννήσας Ἰφιγένειαν, ἣν Ἰφιγένειαν καὶ θετὴν παῖδα ἡ Κλυταιμνήστρα ποιεῖται. ὡς μὲν οὖν νυμφίος Ἑλένης, ὡς ἔφημεν, ὁ Θησεύς. δεύτερος Μενέλαος, νομίμως ταύτην ἐκ κλήρου λαβών. τρίτος Ἀλέξανδρος, ἁρπάσας αὐτήν. τέταρτος μετὰ θάνατον Ἀλεξάνδρου, Δηΐφοβος, ὁ αὐτοῦ ἀδελφὸς, ἀριστεύσας κατὰ πόλεμον, καὶ ταύτην ὡς ἀριστεῖον καθά τινες λαβὼν, ἢ βίᾳ, κατ' Εὐριπίδην. πέμ-

EMENDATIONES.

1 Οἴκοις ſubſtitui, pro ὄρμοις. 2 Κεκριμένων, pro κεκρυμμένων. & linea ſequente, συσσίτους, pro συσσίτοις. 3 Ἀπὸ παροιμίας, pro ἐπὶ παροιμίας, ex utroque MSS. 4 Πολιχνίῳ repoſui, pro πολεῖ ξενίῳ, ex Seld.

Γραῖαι γὰρ αἱ ναστῆρες ἄμναμοι Τριπλαῖς	Claudæ namque Maris antiqui filiæ
Πλώαις κατεκλώσαντο δινιαίας Ἁλὸς,	Triplicibus nevere ſtaminibus, ut à maritis
Νυμφεῖα πεντάγαμβρα δαίσασθαι γάμων.	Quinque celebrarentur nuptiarum ſponſalia.
Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας αὐγάσει λύκους,	Ac duos quidem videat raptores lupos,
Πτηνοὺς τριόρχας, αἰετοὺς ὀφθαλμίας.	Volatiles triorchas, aquilas oculatas:
[a] Τὸν ἐκ Πλυνοῦ τε, κἀπὸ Καρικῶν ποτῶν	Alium verò ex Plyni, & Caricorum laticum
Βλαστόντα ῥίζης, ἡμικρῆτα βάρβαρον,	Stirpe progenitum, ſemicretem barbarum,
[b] Ἐπειὸν, οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνῆ γοναῖς.	Eleum, nec Argivum ſincerum ortu.

VARIANTES LECTIONES.

a Τὸν δ' *Seld.* aliique. Τὸν τ' *Bar.* quam lectionem in *Scholiis* uterque *MSS.* habet. b Ἐπεὶ *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis*, una cum *Seld.* retinet. al. Ἠλεῖον.

πῶς Ἀχιλλεὺς, περὶ Δηϊφόβου ὀνείρῳ ταύτῃ μιγεὶς, ὡς λυκόφρων εἴρηται. ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας περὶ τοὺς ἅλας ἰέναι, καὶ ἀνυμνεῖν, καὶ ἐγκωμιάζειν. Θυάδος.] Βάκχης, παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ. αἱ δὲ Βάκχαι γυναῖκες ἦσαν ἱεραὶ, πρόπολοι Διονύσου. αἵτινες περὶ τὰ ὄρη σὺν αὐτῷ ἀναστρεφόμεναι, περιῆγον οἰκείαις χερσὶ λέοντας, καὶ ἕτερα θηρία, καὶ ὠμὰ ταῦτα ἤσθιον, καὶ νάρθηξι τὴν γῆν, καὶ τὰς πέτρας παίουσαι, ὁπότε διψῷεν, γάλα, καὶ μέλι, καὶ οἶνον ἐποίουν ἀναβλύζειν. δράκοντας δὲ περὶ τὰς κόμας εἶχον ἐσπειραμένους. Πλευρωνίας.] ἀντὶ τοπικῆς, τῆς Ἀργείας· Πλευρὼν γὰρ, πόλις Πελοποννήσου, καὶ Θεράπνη ὁμοίως. ὅθεν Ὀρφεὺς, καὶ Τρυφιόδωρος, Θεραπναίαν καλοῦσι τὴν Ἑλένην, οὗτος δὲ ὁ Λυκόφρων, Πλευρωνίαν, ὁ δὲ Ὅμηρος, Ἀργείαν. Γραῖαι γάρ.] αἱ χωλαὶ, ἢ κατ' ἐμὲ, αἱ χωλοποιοὶ, καὶ βλαπτικαὶ Μοῖραι, αἱ ἄμναμοι καὶ ἀπόγονοι τῆς Τηθύος, ἤτοι τῆς θαλάσσης, ἐν τοῖς τρισὶν ἀτράκτοις κατέκλωσαν, καὶ ἐπεμοίρασαν τοὺς συναστῆρας τῶν τῆς Ἑλένης γάμων, πεντάγαμβρα νυμφεύματα μνεῖσθαι. ἄμναμοι δὲ, αἱ ἀπόγονοι, Κυρηναϊκῶς. κυρίως δὲ ἄμναμοι, οἱ τῶν ἀμνῶν ἀπόγονοι. Θαλάσσης δὲ κόρας, τὰς Μοίρας λέγει, διὰ τὸ ἄγριον, καὶ ἀμετάτρεπτον. Νυκτὸς γὰρ παῖδες αὗται, καθ' Ἡσίοδον. καὶ τοῦτο δὲ ὅμοιον, διὰ τὸ ἀοράτως ἐπέρχεσθαι τὰ εἱμαρμένα. τρεῖς δέ εἰσιν αἱ Μοῖραι, Κλωθὼ, Λάχεσις, καὶ Ἄτροπος. καὶ ταῦτα δὲ τὰ ὀνόματα πέπλασται, ἀπὸ τοῦ ὡσανεὶ ἐπικεκλωσμένον εἶναι, τὸ λαχεῖν ἐξ εἱμαρμένης μέλλον τινὶ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄτροπον καὶ ἀμετάτρεπτον εἶναι. Πηνώαις.] ἀτράκτοις, νήμασι, παρὰ τὸ πένω, τὸ ἐνεργῶ. πίννα δὲ τὸ ζῶον, παρὰ τὸ πῖνος, ὃ σημαίνει τὸν ῥύπον. Δινιαίας.] τὸ πολυχρόνιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ δινιαιὸς, καὶ δινιαιά. πολυχρονίαν δὲ καὶ παλαιὰν τὴν θάλασσαν λέγει, διὰ τὸ πρῶτον εἶναι στοιχεῖον, κατὰ Φερεκύδην, καὶ Θαλῆν. Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας αὐγάσει, καὶ ἰδεῖν λύκους, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ κατεκλώσαντο, λέγει Θησέα, καὶ Ἀλέξανδρον. ἅρπαγας δὲ λύκους, καὶ πτερωτοὺς ἀετοὺς, τριόρχας, ὀφθαλμίας καὶ ὀξυωπεστάτους τοὺς αὐτοὺς λέγει. μιγνύει δὲ τὰ ἄμικτα, λύκους ἀετοὺς [1] πλερωτοὺς λέγων, κατὰ μίμησιν τῆς μαινομένης Κασσάνδρας. Πτηνούς.] ὅτι μετὰ πλοίων αὐτὴν ἁρπάσαντες ἔφυγον. πτερὰ δὲ τῶν πλοίων, τὰ λαίφη. Τριόρχος.] καὶ τριόρχης, καὶ μορφνὸς, καὶ μελανάετος, ἢ μέλας, καὶ ἁλιαίετος, καὶ περκνὸς, εἴδη ἀετῶν. Ὀφθαλμίας.] τουτέστιν ἀετοὺς ὀφθαλμίας καὶ ὀξυωπεῖς. μόνοι γὰρ τῶν ἄλλων ὀρνέων οἱ ἀετοὶ πρὸς τὰς ἡλίου ἀκτῖνας ἀντιβλέπουσιν. ἢ ἅρπαγας τῆς ὀφθαλμίας, ἤτοι εὐοφθάλμου Ἑλένης. εἰ μὲν ἐπὶ τῶν ἀετῶν λέγοιτο τὸ ὀφθαλμίας, δηλοῖ τὴν ὀξυδερκίαν αὐτῶν, λέγουσι γὰρ τοὺς νεοττοὺς αὐτῶν οὕτως δοκιμάζειν, εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὸν ἥλιον ἀτενίζουσιν ὀξυδορκοῦντες, τούτους δὲ οἰκείους κρίναντες φιλοῦσιν, εἰ δ' οὐκ ὀξυδορκοῦσι, τούτους ταχὺ ῥίπτουσιν, ὡς ἀλλοτρίους. εἰ δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης λέγοιτο, λέγει τὴν ὀξυδορκοῦσαν, καὶ πρὸς λαγνείαν ἀτενίζουσαν. προφήτις δὲ τῶν νομίμων τοὺς ἅρπαγας εἶπεν, οὐ προκρίνων αὐτοὺς, ἀλλὰ κατὰ ἐντρεχοῦς δεινότητος μέθοδον, ὡς μέλλων τὰ τούτων παραδραμεῖν, ἐμβραδύναι δὲ τῇ τῶν νομίμων νυμφίων ὑποθέσει. ὥσπερ καὶ Ἔφορος ὁ ἱστορικὸς, καὶ ὁ Διόδωρος ποιεῖ, ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν πρῶτον κατὰ παραδρομὴν ἀρξάμενοι γράφειν, ἐν δὲ τοῖς Ἑλληνικοῖς ὕστερον τὴν ἱστορίαν πλατύνοντες. Τὸν δ' ἐκ Πλυνοῦ.] τὸν Μενέλαόν τε, τὸν γεννηθέντα ἐκ τῆς ῥίζης τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ὑπῆρχον ἀπὸ Πλυνοῦ, πόλεως Λιβύης, καὶ οἵτινες ὑπῆρχον ἀπὸ τῶν Καρικῶν ποτῶν, τουτέστι τῆς Λακεδαιμονίας, Καρικὸς γὰρ ποταμὸς, καὶ τόπος Λακωνικῆς. ὁ Μενέλαος δὲ καὶ Λίβυς, καὶ Λάκων ἦν, οὕτως, Πλυνὸς πόλις Λιβύας, ὅθεν ἦν Ἄτλας. Πληϊόνης καὶ Ἄτλαντος ἑπτὰ θυγατέρες, ὧν μία καὶ ἡ Στερόπη. Στερόπης καὶ Ταράχου, ἢ Ἀρπίνης, τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς, καὶ Ἄρεος, Οἰνόμαος. Οἰνομάου δὲ Ἱπποδάμεια, ἧς καὶ Πέλοπος, Ἀτρεὺς, ὃς ἐν Λακωνικῇ κατῴκισεν. Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης, Ἀγαμέμνων, καὶ Μενέλαος. ἡ δὲ Ἀερόπη θυγάτηρ ἦν Κατρέως, τοῦ Κρητὸς, ὅθεν τὸν Μενέλαον ἡμικρῆτα εἶπε. Βάρβαρον.] ὅτι ὁ Πέλοψ κατά τινας μὲν Λυδὸς, κατά τινας δὲ Παφλαγών. βάρβαροι δὲ, οἵ τε Λυδοὶ, καὶ οἱ Παφλαγόνες. Ἐπειὸν, οὐκ Ἀργεῖον.] ἐγὼ μὲν οὕτω φημὶ τὸν Ἐπειὸν, [2] ἤτοι τὸν Ἠλεῖον, τὸν οὐκ ἀκραιφνῆ καὶ καθαρὸν Ἀργεῖον, Ἐπειοὶ γὰρ, οἱ Ἠλεῖοι, ἀπό τινος Ἐπειοῦ παλαιοτάτου. ἄλλοι δὲ οὕτω φασὶ τὸν Ἐπειὸν, ἤτοι Ἠλεῖον, τὸν οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνῆ ἐν ταῖς γοναῖς. λέγουσι δὲ καὶ σχῆμα τοῦτο ἀπὸ κοινοῦ, οὐκ ἔστι δὲ ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλὰ συνεκδοχή, τὸ γὰρ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνεται, οἷον, φιλῶ σε, ἐπεὶ καὶ σὺ ἐμὲ, νοεῖται ἀπὸ κοινοῦ τὸ φιλεῖς. ἡ δὲ συνεκδοχὴ ἐναντία ἐστὶ τῷ ἀπὸ κοινοῦ, ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ μὴ ἔχουσα μᾶλλον, ὡς τὸ, [3] Ἐπειὸν, οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνῆ, ἰδοὺ τὸ οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνῆ, δεύτερον ὂν τοῦ Ἐπειὸν, ἔχει

EMENDATIONES.

1 Πτερωτοὺς, pro πλερωτοὺς, ex *Seld.* 2 Ἐπειὸν, ἤτοι τὸν Ἠλεῖον, pro ἢ τὸν Ἠλεῖον, ex utroque *MSS.* & poſtea particulam negativ bis omiſi.
3 Ἐπειὸν, pro Ἐπεί.

Οὗ πάππον ἐν γαμφαῖσιν Ἐνναία ποτὲ,	Cujus avum Ennæa quondam, Hercynna,
[a] Ἑρκυνν', [b] Ἐριννὺς, Θουρία, [c] ξιφηφόρος,	Erynnis, furibunda, ensifera fartim
Ἄσαρκα [d] μισύλλασ' ἐτύμβευσε [e] τάφῳ,	Maxillis dissecans, condidit sepulchro,
Τὸν ὠλενίτην χόνδρον [f] ἐνδατουμένη.	Humeralem mandens cartilaginem:
[g] Ὃν δὴ δὶς ἡβάσαντα, καὶ βαρὺν πόθον	Quem bis renatum, & gravem cupidinem
Φυγόντα [h] Ναυμέδοντος ἁρπακτήριον,	Naumedontis rapacem fugientem,

VARIANTES LECTIONES.

a Ερκυν MSS. uterque. b Al. Ερινύς. c Ξιφηφόρος Bar. d Μισύλλασα τύμβευσε Seld. al. μισύλλασ'. e Φάρῳ Etymologus, cujus hæc sunt verba, Ετύμβευσε φάρῳ. ἀντὶ τοῦ φάρυγι. f Al. Ενδατουμένη. g Ον δὶς ἡβάσαντα, Seld. etiam ἡβήσαντα habet Bar. h Al. Λαομέδοντος.

τὴν ἀπόδοσιν, συνεκδεχόμεθα ταύτην καὶ ἐν τῷ Επειὸν, λέγοντες Επειὸν, οὐκ Αργεῖον ἀκραιφνῆ, ὥσπερ ἔχει καὶ τὸ, ὃ εἶπον ἄρτι. ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ μὴ ἔχουσα μᾶλλον, ἰδοὺ ἐν τῷ δευτέρῳ ἔχει προκείμενον τὸ, ὃ λέγω, ἀλλ' ὅμως συνεκδεχόμεθα αὐτὸ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ. ἀκραιφνὴς δὲ, ὁ [1] ἀκεραιοφανής τις ὤν. Οὗ πάππον.] Τάνταλος καλέσας τοὺς θεοὺς εἰς εὐωχίαν, παρέθηκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα θύσας, ἵνα φάγωσι, τὸ φιλόξενον αὐτοῦ ἐνδεικνύμενος. οἱ δὲ γνόντες, ἀπέσχοντο, μόνη δὲ ἡ Δημήτηρ οὐκ ἔγνω, διὰ τὸ μεμηνέναι αὐτὴν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Κόρης, ὅθεν λαβοῦσα τὴν ὠμοπλάτην ἔφαγεν. οἱ δὲ θεοὶ κατοικτείραντες τοῦτον, [2] ἀφεψοῦσιν ἐν λέβητι βαλόντες, καὶ ὑγιῆ, καὶ ἀκέραιον ἀποκαθιστῶσιν. ἀντὶ δὲ τῆς βρωθείσης ὠμοπλάτης, ἐλεφάντινον ὀστοῦν ἔθεντο, ὃ κατὰ γένος τοῖς Πελοπίδαις ἐπίγχειν γνώρισμα, καθάπερ καὶ τοῖς Σπαρτοῖς, λόγχη. ἀλλὰ τὸ μὲν μυθῶδες τοῦ λόγου τοιοῦτον, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἡμεῖς δηλώσομεν. ὁ Τάνταλος εὐσεβὴς, καὶ θεοσέπτωρ ὢν ἱερεὺς, κἂν φιλανθρωπίᾳ τὰ τῶν θεῶν μυστήρια τοῖς ἀμυήτοις ὕστερον εἰπὼν, ἐξεβλήθη τῆς ἱερωσύνης κατὰ λόγου, [3] τούτου τὸν παῖδα τὸν Πέλοπα, παντὸς σώματος νοσήσαντος [4] μελέσι, καὶ τομαῖς, καὶ καυτῆρσι, καὶ ἰατρῶν χειρουργήμασι παντοίοις τμηθέντα, καὶ μόλις ὑγιῆ γενόμενα, ὡς καὶ λείψανον τῶν καυτήρων ἔχειν, καὶ τῶν τομῶν τὴν ὠμοπλάτην, τὴν ἡμίτμητον, καὶ πολιὰν, καὶ ὑπολευκαίνουσαν, διὰ τὴν τῆς σαρκὸς ἀσθένειαν, [5] ἔρασαν, ὡς ὁ πατὴρ τοῖς θεοῖς ἀποξενωθεὶς, τοῦτον κατέτεμεν, ἤτοι τῆς εἱμαρμένης τοιαύτης νοσώδους ἐλθούσης αὐτῷ, (θεὸς γὰρ καὶ ἡ Εἱμαρμένη) κατέτεμεν αὐτὸν ὁ πατὴρ ταῖς ἰατρῶν τομαῖς, εἶτα καὶ καυτῆρσιν, οἷς καὶ ἰάθη. ἐπεὶ δὲ σαπρὸν τι τῆς ὠμοπλάτης γέγονε γῆ, καὶ ἐτάφη, ὅθεν καὶ [6] πολιὰ ἦν, καὶ ὑπολευκαίνουσα, ἐμυθεύσαντο ὡς ἡ Δήμητρα βέβρωκε ταύτην. Γαμφαῖσιν.] γαμφηλαῖς, σιαγόσιν. [7] Ενναία, καὶ Ερκυνα, καὶ Εριννύς.] ἐπώνυμα Δήμητρος. καὶ Καλλίμαχος Εριννὺν καλεῖ τὴν Δήμητραν, λέγων, Εριννὺν Τιλφωσσείην. Εριννὺς μὲν λέγεται, ἢ παρὰ τὸ τὰς ἀρὰς ἀνιέναι, καὶ πληροῦν. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ, καὶ ἐν τῇ γῇ ναίειν, ὡς καὶ τὸ Ενναία. ἢ ὅτι Εριννύϊ ὁμοιωθεῖσα μίγνυται Ποσειδῶνι, καὶ γεννᾷ τὸν Αρείονα, ἵππον. Ερκυνα δὲ, ἡ Τροφωνίου θυγάτηρ, ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ἱδρύσατο τὴν θεὸν, καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ὠνόμασεν Ερκυναν. ἢ οὕτως· λέγουσι γὰρ, ὅτι Ποσειδῶνος ἐρασθέντος αὐτῆς, αὐτὴ εἰς ἵππον μεταβληθεῖσα, καὶ μεταξὺ ἀγέλης ἱππικῆς εἰσφρήσασα, τοὺς ἵππους ἐτάραξε, διὰ τὸ ἀθρόον ξένην ἵππον ἐπιστῆναι. ἔφη οὖν ὁ Ιπποφορβὸς, πόθεν αὕτη ἡ Εριννύς; ἀλλὰ καὶ Αρκάδες οὕτως αὐτὴν τιμῶσι. Θουρία.] ἡ ὁρμητικὴ, καὶ ἔνθους, διὰ τὴν τῆς Κόρης ἁρπαγὴν, ὡς ληροῦσι. τὸ δὲ ἀληθὲς, ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις πολεμεῖ, καὶ ὥσπερ ξιφήρης ἀναιρεῖ ἡμᾶς. κἂν καὶ ξιφηφόρον αὐτὴν φασὶ καλεῖν, ὅτι ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἵδρυται ἡ Δημήτηρ ξίφος ἔχουσα. Ασαρκα.] πολύσαρκα. Μισύλλασα.] κολακόψασα εἰς μικρὰ, ἐκ τοῦ μεῖον, ὥς φασι, καὶ τοῦ τίλλω, τὸ κόπτω, καὶ ῥοπῇ τοῦ δίχρονον εἰς δίχρονον. Ετύμβευσε τάφῳ.] ἔθαψεν ἐν τῷ τάφῳ, συμβολικῶς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἔφαγε. τάφον δὲ καλεῖ νῦν τὴν ἐκείνης γαστέρα. τὸ ἐτύμβευσε δίχα τοῦ ν, καὶ δὲ ἐστι μακρὸν, ὡς λοιπὸν εἰς μέρος λόγου, κοινὴ γὰρ ἐστὶ συλλαβή. Τὸν ὠλενίτην.] τὸν τῆς ὠμοπλάτης χόνδρον. Ενδατουμένη.] ἤτοι φαγοῦσα. χόνδρος δὲ ἐστιν ὀστοῦ μὲν ναρκωδέστερον, νεύρου δὲ ὀστωδέστερον. * Οστοῦν, νεῦρον, χόνδρος διαφέρει. τὸ γὰρ ὀστοῦν ἐστι σκληρότερον τοῦ χόνδρου, ὁ δὲ χόνδρος πάλιν σκληρότερος τοῦ νεύρου.* Ον.] ὅντινα Πέλοπα, δὶς ἀκμάσαντα, καὶ φυγόντα τὸν ἁρπακτικὸν πόθον τοῦ Ναυμέδοντος, ἤτοι τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ τῶν νεῶν μέδοντος, (κἂν τινες μεταγραφικὸν πλάσμα Λαομέδοντος ἔχωσιν) ἔστειλεν ὁ Ερεχθεὺς, ὁ Ζεὺς, ἢ ὁ Ποσειδῶν, παρὰ τὸ ἐρέχθειν, τὸ κινεῖν λεγόμενος, ἔστειλε ποῦ; ἐς τοὺς Λαπερσαίους, ἢ τὰς Λαπερσαίας γύας, ἤτοι τοὺς τόπους καὶ τὰ χωράφια, ὥς τε πολεμῆσαι, καὶ νικῆσαι, καὶ φθεῖραι τὸν [8] γαμβροκτόνον Οἰνόμαον: δὶς δὲ ἡβῆσαι φησὶ τὸν Πέλοπα, ἐπεὶ πρῶτον ἤκμασε τὴν φυσικὴν ἡλικίαν. δεύτερον δὲ κολακοπεὶς, καὶ τεθεὶς, ὡς φασὶ, τοῖς θεοῖς ἀφεψήθη, καὶ ἤκμασεν. ἠράσθη δὲ τοῦτε μετὰ τὴν [9] ἀφέψησιν ὁ Ποσειδῶν, παρ' οὗ ὁ Πέλοψ ἵππους πτερωτοὺς λαβὼν σὺν τῷ ὀχήματι, ἀπελθὼν εἰς Ηλιν, νικᾷ τὸν μνηστηροκτόνον Οἰνόμαον, καὶ ἀναιρεῖ τὸν ιβ' πρότερον νυμφίους ἀνῃρηκότα. οὗτος δὲ τοῦτον ἀναιρεῖ. Ιπποδάμεια, ἡ Οἰνομάου θυγάτηρ, καὶ Εὐρυθόης, τῆς Δαναοῦ θυγατρὸς, ἣ καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς ἠρωμένη, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἐκδιδομένη πρὸς γάμον, καθὼς οἱ ἀκριβέστεροι τῶν ἱστορικῶν γράφουσιν, ἠρᾶτο καὶ παρὰ Μυρτίλου, τοῦ ἡνιοχοῦντος τῷ ταύτης πατρὶ, υἱοῦ δὲ τυγχάνοντος Ερμοῦ, καὶ Κλεοβούλης, τῆς Αἰόλου, ἢ Αἰπόλου θυγατρὸς. αὕτη τὸν Πέλοπα ὡραῖον ἰδοῦσα μετὰ τὴν τῶν ιβ' νυμφίων ἀναίρεσιν, ἔρωτι τούτου κατέχετο, καὶ τῷ Μυρτίλῳ φησὶ συνεργῆσαι τῷ νεανίᾳ εἰς τὴν κατὰ πατρὸς νίκην. ὁ δὲ ταῖς χοινικίσι τῶν τροχῶν τοὺς ἥλους [10] οὐκ ἐμβαλὼν, ἐποίησε τὸν Οἰνόμαον ἐν τῷ τρέχειν ἡττηθῆναι, καὶ ἀναιρεθῆναι παρὰ τοῦ Πέλοπος, ἐκπεσόντων τῶν τροχῶν. ἢ ὥς τινες λέγουσιν, ἀντὶ σιδηρείων ἥλων ἐμβαλὼν τῷ ἄξονι τοῦ ἅρματος κηρίνους,

EMENDATIONES.

1 Ακεραιοφανής, pro ἀκέραιος φανής, ex utroque MSS. 2 Αφεψοῦσιν, pro ἀφ' ὑψοῦσι, ex utroque MSS. 3 Τούτου, pro τοῦτον, ex utroque MSS. 4 Μελέσι reposui, pro πάρεσι. 5 Ερασαν reposui, pro ὕφασαν, ex utroque MSS 6 Ita emendavi hunc locum, ex fide Bar. cum quo consentit Seld. nisi quod ab illis καὶ deest. Impressi vero corrupte legebant, πολιὰ ἦν καὶ ὑπολευκαίνουσα. 7 Ενναία hic, & paulo post reposui, pro Εννία. ex utroque MSS. * Hæc addo ex Seld. 8 Γαμβροκτόνον reposui, pro γαμβροκτόνον, ex fide utriusque MSS. 9 Αφέψησιν, pro ἀφαίρεσιν. 10 Οὐκ ἐμβαλὼν reposui, pro οὐκ ἐκβαλὼν, ex fide Bar. ἐκβαλὼν, ἢ οὐκ ἐμβαλὼν Seld quæ lectio non est vituperanda.

[a] Ἔστειλ' Ἐρεχθεὺς ἐς Λαιτριναίους γύας,	Miſit Erechtheus in Letrinæos agros,
Λευρὸν [b] ἀλετρεύσοντα Μώλπιδος πέτραν,	Politum triturum Molpidis lapidem
Τοῦ Ζηνὶ δαιτρευθέντος [c] ὀμβρίῳ δέμας,	Jovi Pluvio ſacrificati,
Γαμβροκτόνον [d] ῥαίσοντα πενθεροφθόροις	Genericidámque perditurum ſoceriperdis

VARIANTES LECTIONES.

a Ἔστειλ' Ἐρεχθεὺς ἐς Λαιτριναίους γαίας Sold. εἰς Λαιτριναίας Bar. & ex Impreſſis quidam. al. Λαιτριναίας. al. γύας. b Ἀλετρεύσοντα Bar. aliique. ἀλετρεύσοντα Sold. c Ὀμβρίῳ Bar. aliique. d Ῥαίσοντα Bar. Sold. aliique.

καὶ οὕτως ἐνίκησε Πέλοψ Οἰνόμαον. ἐδίδου γὰρ ὁ Οἰνόμαος τοῖς μνηστῆρσι τὴν Ἱπποδάμειαν ἐπὶ τῶν οἰκείων ἔχειν ἁρμάτων, θεὶς πέρας τοῦ δρόμου, καὶ ἔπαθλον τοῦ γάμου, τὸν Κορίνθιον Ἰσθμόν, εἰ δυνηθεῖεν ἀφικέσθαι μέχρι τούτου. αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἐλαύνων μετὰ δόρατος, καταλαμβάνων αὐτοὺς ἀνῄρει. τότε δὲ οὕτω νικηθεὶς δόλοις, καὶ ἀναιρούμενος, κατηράσατο τῷ Μυρτίλῳ, γνοὺς τὴν ἐπιβουλήν, ἵνα ὑπὸ Πέλοπος [1] ἀπόληται, ὃ καὶ γέγονεν ὕστερον. λαβὼν γὰρ Πέλοψ Ἱπποδάμειαν, καὶ διερχόμενος ἐν τόπῳ τινί, διψάσης αὐτῆς, ἀνεχώρησεν ἵνα ὕδωρ αὐτῇ κομίσῃ. ἀναχωρήσαντος δὲ τοῦ Πέλοπος, Μυρτίλος ἐπεχείρει βιάζειν Ἱπποδάμειαν. ἐλθόντος δὲ Πέλοπος, καὶ διαβληθεὶς παρ' Ἱπποδαμείας, ὡς βιάζων αὐτήν, ἢ, ὡς οἱ πολλοί φασι, πειράζων αὐτήν, ῥίπτεται παρὰ Πέλοπος περὶ Γεραιστὸν ἀκρωτήριον. ὁ δὲ τελευτῶν, ἀρὰς ἀρᾶται τοῖς Πελοπίδαις δεινάς, αἳ καὶ ἐπληρώθησαν ὕστερον, [2] φανείσης τῆς μαλλὸν χρυσοῦ ἀρνός, Ἑρμοῦ βουλαῖς, τοῦ Μυρτίλου πατρός, ἐν τοῖς Ἀτρέως ποιμνίοις, ὅθεν τὰ δεινὰ τῆς τραγῳδίας εἰσί. ὁ δὲ Γεραιστός, ἀποθανόντος ἐκεῖ τοῦ Μυρτίλου, Μυρτῷον πέλαγος ὠνομάσθη. ὁ δὲ Πέλοψ εἰς Ὠκεανὸν ἐλθών, καὶ Ἡφαίστῳ ἁγνισθείς, λαβὼν Πίσσαν, τὴν Οἰνομάου βασιλείαν, καὶ τὴν Ἀπίαν, Πελασγίαν λεγομένην, Πελοπόννησον ὠνόμασε. περὶ δὲ τοῦ, ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἠράσθη Πέλοπος μετὰ τὴν ἀφάνισιν, οὕτω μυθικῶς καὶ ὁ Πίνδαρος φησί,

——— [3] Τοῦ μεγαλοσθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,
Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε
Κλωθώ, ἐλέφαντι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον.

Καὶ πάλιν, ὡς ὑπὸ τοῦ Πέλοπος λέγει,

[4] Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων
Ἐς Ἆλιν, κράτει δὲ πέλασον.
Ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον
Θυγατρός. ———

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πίνδαρος περὶ τοῦ, ὅτι ὁ Ποσειδῶν Πέλοπος ἠράσθη, φησὶ μυθικῶς. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος καὶ περὶ τοῦ τέρματος τοῦ δρόμου φησί, γράφων, Ἐν δὲ δύο δίφροι [5] πεπονέατο δινεύοντες, Καὶ τοῦ μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε τινάσσων Ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια. [6] Τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους, Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος, [7] προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπώς, Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι [8] παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο Πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι. Τὸ δέ, ὅτι ὁ Ποσειδῶν μετὰ τὴν [9] ἀφάνισιν ἠράσθη Πέλοπος, τοιοῦτον, ἤτοι ἀλληγορία ἐστίν. ὁ γὰρ Πέλοψ, ὡς προεῖπον ἔφημεν, πολύπορος καὶ πλούσιος ἦν. ἐπεὶ δὲ ἀφανίσθη, τουτέστιν ἀπέθανεν, καὶ ἰδίᾳ ὡς ἔφημεν, ἠράσθη τούτου ὁ Ποσειδῶν, τουτέστι θυμικὸς καὶ ἀνδρεῖος ἐγένετο. τοὺς γὰρ θυμικοὺς καὶ ἀνδρείους, Ποσειδῶνος καλοῦσι παῖδας, καὶ ἐραστάς, καὶ ἔτι τοιούτους. τὸ δὲ δοθὲν αὐτῷ παρὰ Ποσειδῶνος ἅρμα, πλοῖον ἦν, πτερὰ ἔχον τὰ λαίφη. μεθ' οὗ ἀπελθών, ἔχων ἐν αὐτῷ τῷ πλοίῳ καὶ τὸ ἴδιον ἅρμα, ἐξελθὼν νικᾷ τὸν Οἰνόμαον. Ἀλλ', ὦ φίλε, μὴ Τζέτζου κίνει φρένας, [10] λέγων τὰ πάντα σοὶ πλατυτέρως χάριν. ἀντὶ σαφηνείας γὰρ τὸ πλῆθος ἀσάφειαν ποιοῦν, λεπτολογεῖν πᾶσαν ἱστορίαν, καὶ ἀλληγορίας ἐπάγειν ἐν τοῖς ἀλληγορουμένοις μύθοις Λυκόφρονος. Πῶλον ἁρπακτήριον.] ἐπεί, ὡς φασὶ μυθικῶς, ἐρασθεὶς ὁ Ποσειδῶν ἥρπασεν αὐτόν. Ἐρεχθεύς.] ὁ Ποσειδῶν, ἢ ὁ Ζεύς, παρὰ τὸ ἐρέχθω, τὸ κινῶ, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Λαίτριναν, ἥτις ἐστὶ χωρίον τῆς Ἤλιδος, ἔπεμψε δὲ αὐτὸν ὁ Ἐρεχθεύς, ἤτοι ὁ σειμβρόμος, ἢ ὁ θάλασσα, ὁ καὶ Ποσειδῶν, πολεμῆσαι Οἰνομάῳ. ἔπεμψε δὲ αὐτὸν ὑπὸ Λυδίας, ἢ ὑπὸ Παφλαγονίας, καθά τινες. Γύας.] τὸ γῆ κἂν * ι̅ * σχηματισμένην ἔχῃ, ὅμως βραχύ ἐστι, διὰ τὴν [11] σύγκρουσιν τῶν φωνέντων κατὰ κωμῳδίαν, τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα κοιναί εἰσι συλλαβαί. Λευρόν.] λείαν, ὁμαλήν, καὶ πλατεῖαν. Ἀλετρεύσοντα.] δραμεῖν μέλλοντα. Μώλπιδος πέτραν.] τὴν Ἦλιν. Μόλπις γάρ τις Ἠλεῖος εὐγενής, αὐχμοῦ κατασχόντος τὴν Ἦλιν, ἐκ χρησμοῦ ἀκηκοὼς παυθήσεσθαι τὸν αὐχμόν, εἰ σφαγῇ τις σφαγιασθέντος Διί, αὐτὸς ἑαυτὸν ἔδωκεν εἰς τὴν σφαγήν, καὶ εὐθέως σφαγιασθέντος, ἔβρεξεν ὑετός. Ἠλεῖοι δὲ ἱερὸν ὀμβρίου Διὸς ἐποίησαν, ἐν ᾧ ἵσταται καὶ ἀνδριὰς Μώλπιδος. Μώλπιδος οὖν πέτραν, ὡς ἔφην, τὴν Ἦλιν λέγει· ὅτε ὁ Οἰνόμαος μετὰ τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἱπποδαμείας ἠγωνίζετο, καὶ νικῶν αὐτούς, καὶ ἀναιρῶν, ἐκ τῶν κρανίων ἐκείνων ναὸν ἔμελλε κατασκευάσειν, ὥσπερ καὶ Ἀνταῖος, καὶ Εὔηνος, καὶ Φόρβας, καὶ Διομήδης ὁ Θρᾷξ, καὶ Κύκνος, ὁ ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθείς. Γαμβροκτόνον ῥαίσοντα.] τὸν Οἰνόμαον φθείροντα. γαμβροκτόνον δὲ λέγει τὸν Οἰνόμαον, διὰ τὸ ἀναιρεῖν τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρός. καὶ γαμβροκτόνος μέν, ὁ κτείνων τοὺς γαμβρούς, γαμβρόκτονος, ὁ κτανθεὶς ὑπὸ γαμβροῦ. καὶ τὸ πενθεροκτόνος καὶ πενθερόκτονος, καὶ τὰ λοιπὰ ὅμοια. τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα, δύο τόνους ἐπιδέχονται. τὰ μὲν ἐνεργητικὰ τὴν παροξύτονον, οἷον τὸ γαμβροκτόνος, ὁ κτείνων τοὺς γαμβρούς. τὰ δὲ παθητικὰ τὴν προπαροξύτονον, οἷον τὸ γαμβρόκτονος, ὁ κτανθεὶς ὑπὸ γαμβροῦ.

EMENDATIONES.

1 Ἀπόληται repoſui, pro ἀπόλλυται. ἀπόλυται Sold. ἀπόλλυται Bar. 2 Prius ſcriptum fuit, γεννηθείσης μαλλὸν καὶ τοῦ χρυσοῦ ἀρνὸς ego repoſui γεννηθείσης τῆς μαλλὸν χρυσοῦ ἀρνός. Vult enim Scholiaſtes, ex Myrtili imprecationibus, Mercurii opera, natum fuiſſe agnum aureo vellere, qui tot tantorumque malorum Pelopis poſteris cauſa dicitur; de quo vide Notas. 3 Ita hæc reſtitui, & in ordinem digeſſi, ex Ode prima Olympionicorum Pindari. Cæterum prius ita ſcripta erant. Τοῦ γαιάοχος ἐράσσατο Ποσειδᾶν. ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθώ, ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον. ubi pro ἐράσσατο, Bar. habet ἠράσσατο. Sold. ἠράσατο. pro ἔξελε, Bar. legit ἔξελε. Sold ἔξελεν. pro κεκαδμένον Bar. habet κεκαυμένον. 4 Hæc etiam ex eadem Ode reſtitui, quæ prius ita legebantur, ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων. ἐς Ἆλιν κράτει δὲ πέλασον. ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον θυγατρός. ubi pro πόρευσον, Sold. legit πορεῦσαι. pro ἐς Ἆλιν, idem legit ἐς Ἆλιν. pro ἀναβάλλεται, in Bar. ſcribitur ἀναβάλλεται. 5 Πεπονέατο repoſui, pro πεπονήατο, ex Apollonio Rhodio Argon. α. v. DCCLII. Bar. habet πεπονέατο. 6 Ita reſtitui ex Apollonio. Τῷ δ' ἐπὶ Μυρτίλος ἐν τοῖσι γεγέρπεο ἤλασεν ἵππους Bar. Τῷ δ' ἐπὶ Μυρτίλος ἐν τοῖσι γεγέρπεο ἤλασεν ἵππους Sold. Τῷ δ' ἐπὶ Μυρτίλος ἐν τοῖσι γεγέρπεο ἤλασεν ἵππους Impreſſi Codd. 7 Προτενὲς, pro προτενῆ, ex eodem Auctore. 8 Παρακλιδόν, pro παρακλιδὸν, ex eodem, & utroque MSS. 9 Ἀφάνισιν, pro ἀφάνισιν, ex utroque MSS. 10 Λέγων, pro λέγοντα, ex utroque MSS. * Hoc debuiſſe adjici contextus indicat. 11 Σύγκρουσιν MSS.

Βουλαῖς ἀνάγνοις, ἃς ὁ Καδμίλου γόνος	Dolis impiis, quos Cadmili filius
[a] Ἤρτυσε, ὃς [b] δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφον,	Paravit, qui ultimo hausto poculo,
Φερωνύμοις ἔδυψε Νηρέως τάφοις,	Cognomina ſubiit Nerei ſepulcra,
Πανώλεθρον [c] κηλῖδα θωΰξας γένει,	Perniciosas imprecatus generi diras,
Ὁ τὴν ποδάργον Ψύλλαν ἡνιοστροφῶν,	Velocis moderator Pſyllæ,
Καὶ τὴν [d] ὁπλαῖς [e] Ἅρπινναν [f] Ἁρπυίαις ἴσην.	Harpinnæque ungulas æqualis Harpyiis.
Τὸν δ᾽ αὖ τέταρτον, [g] αὐθόμαιμον ὄψεται	Quartum porrò videbit, fratrem
Κίρκου [h] καταρράκτηρος, ὅν τε [i] συγγόνων	Accipitris rapacis, quémque inter fratres
Τὰ [k] δευτερεῖα τῆς δυσσφάλτου πάλης	Secunda lubricæ luctæ præmia
Λαβόντα κηρύξουσιν. Ἐν δὲ δεμνίοις	Adeptum prædicabunt. Quintum denique
Τὸν ἐξ ὀνείρων πέμπτον ἐστροβημένον,	In cubili ex inſomniis turbatum
Εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξανεῖ ῥέθει,	Imaginoſo agitabit corpore,

VARIANTES LECTIONES

a Ἤρτυε *Bar. Seld.* aliique. b Δὲ non agnoſcit *Bar.* c Κωλῖδα *Bar.* al. κηλῖδα. d Ὁπλαῖς *Euſtath.* Comment. in Iliad. χ'. Vide Notas meas. e Al. Ἅρπιναν. f Ἁρπύιαις *Euſtath.* loc. citat. g Al. αὐθομαίμον'. h Al. Καταρράκτορος. i Al συγγόνου. k Al. Δευτερεῖα.

Καδμίλος.] ὁ Ἑρμῆς Βοιωτικῶς, [1] οὗ καὶ Κλεοβούλης υἱὸς, ὁ Μυρτίλος, ὁ Οἰνομάου ἡνίοχος. Ἤρτυσε.] κατεσκεύασε. τὴν ἱστορίαν ὄπισθεν εἰς πλάτος εἴπον. Τὸν δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφον.] καὶ τὸ ποτήριον τοῦ Νηρέως, ἢ τὸ δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφον, ἔδυψε καὶ ἐκολύμβησεν εἰς τοὺς τάφους τοῦ Νηρέως, τοὺς φερωνύμους, ἤτοι εἰς τὸ ἀπ᾽ αὐτοῦ Μυρτῷον πέλαγος, ὡς καὶ ἔφην· τὸ δὲ σχῆμα, χαριεντισμὸς ἐστι, καὶ ἀστεϊσμός. ὁ δὲ Νηρεὺς, μυθικῶς μὲν δαίμων ἐστὶν [2] θαλάσσιος, οὗ καὶ Δωρίδος, τοῦ Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, αἱ Νηρηΐδες. ἀλληγορικῶς δὲ Νηρεὺς, [3] ἡ θάλασσα, παρὰ τὸ νήχω, * τὸ κολυμβῶ. * Πανώλεθρον κηλῖδα.] καὶ τοῦτο ἐρρέθη, ὅτι ῥιπτόμενος εἰς τὸ πέλαγος, κατηράσατο τῷ γένει τῆς Ἱπποδαμείας. Θωΰξας.] κυρίως συρίξας, νῦν δὲ καταρασάμενος. Ψύλλα καὶ Ἅρπιννα.] ἵπποι Οἰνομάου, ὧν ἦν Μυρτίλος ἡνίοχος. Ὁπλαῖς.] ταῖς ὄνυξιν. Ἴσην Ἁρπύιαις.] κακῶς δὲ εἶπε τὸ ἀπὸ μέρους σχῆμα. [4] ποσὶ γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν ἴσην Ἁρπυίαις, ὁπλαῖς εἶπεν. Ἅρπυιαι δὲ μυθικῶς δαίμονές τινες, τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, Ἀελλὼ καὶ Ὠκυπέτη, καὶ Κελαινὼ, Ἴριδος ἀδελφαὶ, θυγατέρες Θαύμαντος καὶ Ἠλέκτρας, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. Ἅρπυιαι δὲ λέγονται καὶ ὄρνεα τινὰ ἁρπακτικὰ, ὅθεν ἐμυθεύσαντο καὶ τὰς τοῦ Φινέως θυγατέρας, Ἐράσειαν καὶ Ἁρπύρειαν, ὄρνεα εἶναι, ἀφαρπάζοντα τὴν τροφὴν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ γέροντος. Ἅρπυιαι δὲ ἀλληγορικῶς οἱ ἄνεμοι, ὡς καὶ νῦν· παρὰ τὸ ἐν τῷ ἀέρι πέτεσθαι. Ἴσην δὲ, τὸ ἰῶτα, ἀλλαχοῦ μὲν μακρὸν, νυνὶ δὲ βραχύ ἐστιν. εἰ καὶ μακρὸν δὲ ληφθῇ, οὐκ ἔστιν ἐπταισμένος ὁ στίχος, ἀλλ᾽ ἔχει πάθος, τὸ λεγόμενον χωλίαμβον. τοῦ γὰρ ἰαμβικοῦ μέτρου, ὡς καὶ τοῦ [5] ἡρωϊκοῦ, εἰσὶ πάθη διάφορα. Τὸν δ᾽ αὖ τέταρτον.] τὸν δὲ τέταρτον νυμφίον ὄψεται τὸν αὐθόμαιμον καὶ ἀδελφὸν, τοῦ τοῦ κίρκου καὶ ἱέρακος, τοῦ καταρράκτηρος καὶ ἀναιρετικοῦ Ἕκτορος. λέγει δὲ τὸν Δηΐφοβον, ὅν τινα κηρύξουσι καὶ ὑμνήσουσι λαβόντα τὰ δευτερεῖα τῆς δυσσφάλτου παλαίστρας. καὶ οἱ μὲν δυσσφαλτον [6] πάλην τὴν Ἑλένην λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἧς ἕνεκα πολλοῖς σφάλμασι καὶ ἀτυχήμασι περιέπεσον. ἐγὼ δὲ τὰ σφαλλόμενα καὶ μεταπίπτοντα παλαίσματα τοῦ πολέμου, δηλαδὴ ἀντὶ τοῦ, Ὅν τινα τὸν Δηΐφοβον κηρύξουσι τὰ δευτερεῖα ἔχειν τῶν πολεμικῶν παλαισμάτων μετὰ τὸν Ἕκτορα. καὶ τοῦτο δὲ ψεῦσμα τοῦ ποιητοῦ, μετὰ γὰρ τὸν Ἕκτορα Τρωΐλος, ὁ Ἕκτορος ἀδελφὸς, καὶ οὐχ ὁ Δηΐφοβος ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἐδευτέρευεν. ἢ οὕτως, ἤγουν δεύτερος αὐτὴν γαμεῖ τὴν Ἑλένην μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον. ἢ ἴσως καὶ δυσσφαλτον πάλην καλῶς ἔχει λέγειν τὴν Ἑλένην, κίρκον δὲ καταρράκτηρα καὶ [7] ἅρπαγα τὸν Ἀλέξανδρον. μετὰ γὰρ τὸ ἀχθῆναι Φιλοκτήτην ἀπὸ Λήμνου, καὶ τοξευθῆναι ὑπ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον, Δηΐφοβος τὴν Ἑλένην ἐγήματο. ἢ καὶ τοῦ Πριάμου αὐτὴν ἔπαθλον θεμένου τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ πόλεμον, καὶ λαβὼν ταύτην αὐτὸς, ὡς ἀριστεύσας. ἢ καθάπερ ἄλλοι φασὶ, ἣν μόνος αὐτὴν ἀφελόμενος, ὡς Εὐριπίδης ἐν Τρωάσι φησί· Βίᾳ δ᾽ ὁ καινός μ᾽ ἐστιν ἁρπάσας πόσις, Δηΐφοβος ἄλοχον εἶχεν ἀκόντων Φρυγῶν. [8] Ἐν δὲ δεμνίοις.] τὸν πέμπτον εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξανεῖ ῥέθει καὶ σώματι, ἐξ ὀνείρων ἐστροβημένον, τουτέστι, ποιήσει αὐτὸν ἐν ὀνείροις φάσμα αὐτῆς βλέποντα, κινεῖσθαι καὶ ταλαιπωρεῖσθαι, [9] ὥσπερ συνουσιάζοντα αὐτῇ, (λέγει δὲ τὸν Ἀχιλλέα) εἰδωλοπλάστῳ, τῷ διὰ ὀνείρων ἔρωτι, καὶ τῷ εἰδωλοπλάστῳ κάλλει αὐτῆς περιπτυσσομένου αὐτόν. Ῥέθει.] νῦν μὲν τῷ ὅλῳ σώματι, κυρίως δὲ μόνῳ τῷ προσώπῳ, παρὰ τὸ ῥέον τὰ ἤθη τῆς ψυχῆς δι᾽ αὐτοῦ φαίνεσθαι.

EMENDATIONES.

1 Οὗ καὶ Κλεοβούλης υἱὸς repoſui, pro ὁ καὶ Κλεοβούλης υἱὸς, ex fide utriuſque *MSS*. 2 Θαλάσσιος repoſui, ex utroque *MSS*. pro θαλ. 3 Ἡ θάλασσα, pro ὁ θαλάσσιος, ex *Seld*. * Ex *Seld*. 4 Ita reſtitui ex utroque *MSS*. prius vero ita ſcriptum ferebatur, Ποσὶ γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν, ἴσην ἁρπυίαις ὁπλαῖς εἶπεν. 5 Ἡρωϊκοῦ reſcripſi, pro ἡρώων, ex utroque *MSS*. 6 Πάλην, pro πάλαι, ut paulo ante, ἴσην, pro ἴσον. 7 Ἅρπαγα, pro ἅρπαγον, ex utroque *MSS*. 8 Sequuntur in *Impreſſis* Codd. quædam de Achille, quem Poeta noſter alterum Helenæ maritum fuiſſe narrat; quæ quidem in *Bar.* deſunt, in *Seld.* vero paulo inferius reperiuntur, quo, tanquam ad proprium locum, transferenda curavi. 9 Ita emendavi hunc locum, quem vulgg. editt. h. modo habebant diſtinctum, ὥσπερ συνουσιάζοντα αὐτῇ, λέγει δὲ τὸν Ἀχιλλέα. Εἰδωλοπλάστῳ.] τῷ δι᾽ ὀνείρων &c.

Τὸν

Τὸν [a] μελλόνυμφον εὐνέτην Κυταϊκῆς, | Sponſum futurum conjugem Cytaicæ,
Τῆς ξεινοβάκχης, ὅν ποτ᾽ Οἰνώνης φυγὰς, | Hoſpites depereuntis: quem aliquando ab Oenone exulans,

VARIANTES LECTIONES.

a Μελλόνυμφον Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet.

Τὸν μελλόνυμφον.] τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἐν ᾅδῃ γῆμαι μέλλοντα τὴν Μήδειαν. μυθεύονται γὰρ, ὅτι [1] ἐν Μακάρων Νήσοις αὐτὴν ἔγημεν, θυγατέρα οὖσαν Αἰήτου καὶ Εἰδυίας, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. Κύταια δὲ πόλις Κολχίδος, ὅθεν αὐτὴν Κυταϊκὴν ἔφη. οἱ δὲ Κόλχοι, Ἰνδικοὶ Σκύθαι εἰσίν, [2] οἱ καὶ Λαζοὶ καλούμενοι, πλησίον οἰκοῦντες Αἰγύπτου, τῶν πρὶν Μασσαγετῶν, ὧν Κόλχων τὰ φάρμακα αἰσθημένοι ἀναιροῦσιν. εἰς δὲ Κόλχους Αἰήτης ἀφίκετο, ὡς μὴ [3] ἀρεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείᾳ. Αἰήτης γὰρ, καὶ Ἀλωεὺς Ἡλίου παῖδες καὶ Πέρσης, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. διεῖλε δὲ Ἥλιος τοῖς παισὶ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν μὲν Ἀρκαδίαν Ἀλωεῖ δέδωκε, τὴν δὲ Κόρινθον Αἰήτῃ. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ Κορίνθῳ, παρέθετο ταύτην φυλάττειν Βούνῳ, Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης υἱῷ. αὐτὸς δ᾽ εἰς Κόλχους ἀφίκετο, ἐντειλάμενος Βούνῳ φυλάττειν τὴν τῆς Κορίνθου βασιλείαν, ἕως οὗ ἢ αὐτὸς, ἤ τις τῶν ἐξ αὐτοῦ ἵκοιτο. ἐν Κόλχοις δὲ αὐτὸς γήμας Εἰδυῖαν, τὴν Ὠκεανοῦ θυγατέρα ἐν Κυταίᾳ πόλει, Μήδειαν, καὶ Ἄψυρτον γεννᾷ. ἀδελφαὶ δὲ Αἰήτου καὶ Ἀλωέως, ἤτοι Ἡλίου θυγατέρες, Κίρκη καὶ Πασιφάη, καθ᾽ ἑτέρους καὶ Καλυψώ. περὶ δὲ τῆς Ἡλίου βασιλείας, τῆς εἰς αὐτοῦ παῖδας Αἰήτην καὶ Ἀλωέα, διαιρέσεως, Θεόπομπος ὁ κατὰ Εὔμηλον, τὸν Κορινθίων ἱστορικοῦ ποιητοῦ, μέμνηται λέγοντος. Ἀλλ᾽ ὅτε δ᾽ Αἰήτης, καὶ Ἀλωεὺς ἐξεγένοντο Ἠελίου τε καὶ Ἀντιόπης, τότε δ᾽ ἄνδιχα χώρην δάσσατο παισὶν ἑοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός. Ἣν μὲν ἔχεν Ἀσωπὸς, τὴν περὶ δίῳ Ἀλωεῖ, Ἣν δ᾽ Ἐφύρη κτεάτεσσ᾽ Αἰήτῃ δῶκεν ἅπασαν. Αἰήτης δ᾽ ἄρ ἑκὼν Βούνῳ παρέδωκε φυλάσσειν, Εἰσόκεν αὐτὸς ἀνὴρ εἰς ὕστερον αὖθις ἵκοιτο, Ἤ [4] ἐξ αὐτοῖο τὶς ἄλλ᾽ ᾤχετο Κολχίδα γαῖαν. σημειωτέον δὲ τοῦτο, ὅτι οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν Πέρσης καὶ Ἡλίου παῖδας φασὶ τὸν Αἰήτην, καὶ Ἀλωέα, ὁ δὲ Εὔμηλος ἐξ Ἀντιόπης καὶ Ἡλίου. * Τοῦτο διαφόρως ἱστορεῖται. Οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι καθ᾽ ὄναρ ὁ Ἀχιλλεὺς μιγεὶς τῇ Ἑλένῃ, ἰδεῖν αὐτὴν ἐπεθύμησεν, ἐρωτικῶς ἔχων ἀπὸ τοῦ ὀνείρου, καὶ ἠξίωσεν ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ τεῖχος. ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὴν, ἐπὶ πλείω ἔρωτι διετέθη. Οἱ δὲ οὕτως, ὅτι ἰδὼν αὐτὴν περιπατοῦσαν ἐπὶ τοῦ τείχους, ἐρωτικῶς συνεσχέθη, καὶ ἠξίωσε τὴν μητέρα αὐτοῦ συμπρᾶξαι αὐτῷ, εἰς τὸ συμμιχθῆναι αὐτῇ. ἡ δὲ καθ᾽ ὄναρ ἐποίησεν, ὡς δοκεῖν αὐτὸν αὐτῇ συνέρχεσθαι, καὶ οὕτως παρεμυθήθη. * Ξεινοβάκχης.] τῆς Μηδείας, ὅτι ξένῳ ὄντι τῷ Ἰάσονι ἐφιλιώθη καὶ ἐξεβακχεύθη, καὶ διὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα, καὶ Ἄψυρτον κατέτεμε μεληδὸν, τὸν αὐτῆς ἀδελφόν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ κεῖται. μέμνηται καὶ Πίνδαρος λέγων· Θέσφατον ἦν Πελίαν ἐξ ἀγαυῶν θανέμεν Αἰολιδᾶν, χείρεσσιν, ἢ βουλαῖς ἀκνάμπτοις. τὸ δὲ πλάτος τῆς ἱστορίας κατὰ Φερεκύδην, καὶ ἑτέρους, οὕτως ἔχει. Σαλμωνέως καὶ Ἀλκιδίκης θυγάτηρ ὑπῆρχε [5] Τυρώ, ἀδελφῷ Κρηθεῖ τρεφομένη, τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ. ταύτῃ μιγεὶς Ποσειδῶν, διδύμους παῖδας γεννᾷ, Πελίαν καὶ Νηλέα, οὓς ἡ μήτηρ ἐκτίθησιν ἱπποφορβίοις. τραφέντες δὲ ἀνέγνωσαν τὴν μητέρα, καὶ τὴν ἐκείνης μητρυιὰν Σιδηρὼ κτείνουσι, καίτοι φυγοῦσαν ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει. Νηλεὺς δὲ στασιάσας μετὰ Πελίου ἦκεν εἰς [6] Μεσσήνην, καὶ κτίζει Πύλον. Πελίας δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ οἰκῶν, ἐξ Ἀναξιβίας, τῆς Βίαντος, ἢ Φυλομάχης, τῆς Ἀμφίονος, ἔσχεν Ἄκαστον, Πεισιδίκην, Πελόπειαν, Ἱπποθόην, Ἄλκηστιν. Κρηθεὺς δὲ κτίσας Ἰωλκὸν, ἐκ Τυροῦς, τῆς αὐτοῦ ἀδελφιδῆς, γεννᾷ Αἴσονα, Ἀμυθάονα, Φέρητα. μετὰ δὲ Κρηθέα, Πελίας ἐβασίλευσεν Ἰωλκοῦ, ᾧ χρησμὸς ἦν, ὑπό τινος τῶν ἐξ Αἰόλου θανεῖν, ὧν εἷς ἦν καὶ Ἰάσων, παῖς Αἴσονος ὑπάρχων καὶ Πολυμήδης, τῆς Αὐτολύκου. ὡς γοῦν πάντας ἀνῄρει τοὺς Αἰολίδας ὁ Πελίας, ἔμελλε δὲ καὶ τὸν Ἰάσονα ἔτι βρέφος ὄντα, ὡς Αἰολίδην, ἀπολεῖν, νύκτα βαθεῖαν οἱ τούτου συντηρήσαντες συγγενεῖς, σορῷ τοῦτον βαλόντες, μετὰ δακρύων ἐξάγουσιν ὡς δῆθεν θανόντα, ἀπαγαγόντες δὲ εἰς τὸ Χείρωνος ἄντρον, δεδώκασιν αὐτὸν ἀνατρέφεσθαι καὶ παιδεύεσθαι, καθά που καὶ τοῦτο Πίνδαρος λέγει. Αὔξην δὲ λαβὼν ἡλικίας κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἄντρου, καὶ κατὰ μὲν Ἀπολλώνιον, καὶ λοιποὺς, περὶ τὸν Ἄναυρον ἱερουργία ποταμόν. ὁ δὲ Πελίας καὶ πάλιν χρησμὸν λαβὼν, ἤκουσεν, Ἀπὸ μονοπέδιλου φυλάττεσθαι, καθὰ καὶ Πίνδαρος λέγει, Τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακαῖς σχεθέμεν μεγάλαις. τοῦτον γοῦν μαθὼν τὸν χρησμὸν, θύσας τῷ Ποσειδῶνι, πάντας ἐπὶ τὴν θυσίαν καλέσας, εἶδε τὸν Ἰάσονα μονοκρήπιδα. διαπεραιούμενος γὰρ τὸν Ἄναυρον ποταμὸν, ἄλλο μὲν ἐξεσπάσθη ὑπ᾽ ἰλύος, ἄλλο δ᾽ ἔνερθε κάλλιπεν αὖθι πέδιλον, ἐνισχόμενον προχοῇσι, καθάπερ φησὶν Ἀπολλώνιος. ἰδὼν γοῦν ὁ Πελίας αὐτὸν μονοπέδιλον, ἤρετο, Σὺ τί ἂν ἐποίησας, εἴ τι ἦν χρησμὸς, ὑπό τινος ἀναιρεθῆναί σε. ὁ δὲ βουλῇ τῆς Ἥρας φησίν, Ἐπὶ τὸ ἀγαγεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἔστειλα ἂν αὐτόν, τὸ δὲ χρυσόμαλλον τοῦτο δέρας ἦν τοῦ κριοῦ, ὃς τὸν Φρίξον εἰς Κολχίδα διεπέρασεν, ἐκεῖ δὲ τοῦτο, ὥς φασιν, ἔθυσε Φυξίῳ Διΐ, καὶ ἐν Ἄρεος ἄλσει περί τινα δρυῒ τοῦτο ἀπεκρέμασεν, ἐφύλαττε δὲ τοῦτο δράκων, ὃς πεντηκόντορος ναῦς μάκει τε, πάχει τε, ὥς φησι Πίνδαρος. κατὰ γοῦν τὴν αὐτοῦ κρίσιν ὁ Πελίας κελεύει αὐτὸν τὸν Ἰάσονα ἀπελθεῖν, καὶ κομίσαι τὸ δέρας [7] αὐτῷ. ὁ δὲ τῆς Ἀργοῦς ἐπιβὰς, ἣ τις λαλιστάτην εἶχε τὴν [8] τρόπιν, ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ὑπάρχουσαν, καὶ σὺν αὐτῷ ἑτέρους ἄνδρας μεθ᾽ λαβὼν, ὡς εἶναι τοὺς πάντας ν᾽, κατέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ παρεκάλει Αἰήτην δοῦναι αὐτοῖς τὸ δέρας. ὁ δὲ ἔφη δοῦναι, ἂν τοὺς Ἡφαιστείους πυρπνόους χαλκόποδας ζεύξῃ ταύρους, καὶ σπείρῃ τοὺς δράκοντος ὀδόντας, οὓς εἶχεν αὐτὸς ὁ Αἰήτης, τῆς Ἀθηνᾶς δούσης αὐτῷ μέρος ἐκ τῶν ἐν Θήβαις σπαρέντων τῷ Κάδμῳ. Μήδεια δὲ, ἡ Αἰήτου θυγάτηρ, ἐρασθεῖσα Ἰάσονος, φαρμάκοις αὐτὸν χρίσασα, καὶ τοῦ πυρὸς τῶν ταύρων διεφύλαξε, καὶ νυκτὶ περὶ τὸ δέρας τοῦτον ἀπάγει, καὶ γοητεύσασα τὸν δράκοντα, τοῦτο ἀφείλατο, καὶ τοῖς Ἀργοναύταις συναπέπλευσε, λαβοῦσα μεθ᾽ ἑαυτῆς καὶ τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν Ἄψυρτον. διωκομένη δὲ Αἰήτου, μεληδὸν τὸν Ἄψυρτον τεμοῦσα, ἐξέριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν. συλλέγων δὲ ὁ Αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη, τῆς διώξεως ὑστέρησεν, εἶτα Κόλχους ἀπέστειλεν εἰς δίωξιν αὐτῶν. Αὐτοὶ δὲ Ἠριδανὸν, καὶ Σύρτιδας νήσους, καὶ [9] Σειρῆνας περιέπλευσαν, Ὀρφέως

EMENDATIONES.

1 Ἐν ᾅδῃ μακάρων νήσοις habent Impreſſi. Ego ᾅδῃ delevi, ex fide utriuſque MSS. 2 Οἱ δὲ Λαζοὶ καλούμενοι, πλησίον οἰκοῦντες Αἰγύπτου. (Ἀβασγῶν Seld.) ὧν Κόλχων &c. Bar. 3 Mallem hic, & paulo poſt, ἀρεσθεὶς, pro ἀρεσθεὶς, cum Bar. 4 Αὐτοῖο, pro αὐτοῖο, ex Seld. * Hæc ſunt quæ ex alieno loco in ſuum tranſtuli. [illegible] Seld. 5 Τυρώ, pro τυρώ, ex utroque MSS. & paulo poſt. 6 Μεσσήνην, pro Μεσήνην, ex Seld. 7 Αὐτῷ, repoſui pro αὐτῷ, ex fide utriuſque MSS. 8 Τρόπιν repoſui, pro στρόπιν, ex Bar. Scholiaſtes enim de carina navis Argûs loquitur, quam vocalem fuiſſe dicit. 9 Σειρῆνας poſui, pro Συρῆνας, ex utroque MSS. idemque feci paulo poſt.

κλαείζοντος.

ἐνδεικνύμενος, [a] Βούτης δὲ μόνος ἐξῆλθε πρὸς αὐτάς. μετὰ Σειρῆνας, παραπλεύσαντες Χάρυβδιν, Σκύλλαν, Κυανέας πλαγκτὰς πέτρας, Θέτις δὲ αὐτοὺς διεβίβασεν, Ἥρας προσταξάσης. Θρινακίαν δὲ παραπλεύσαντες, ἔχουσαν βόας Ἡλίου, εἰς Φαιακίαν ἦλθον, πρὸς Ἀλκίνοον βασιλέα. Τῶν δὲ διωκόντων αὐτοὺς Κόλχων, οἱ μὲν ἐν τοῖς Κεραυνίοις ὄρεσι παρῴκησαν, οἱ δὲ εἰς τὴν Ἰλλυρίδα, καὶ τὰς Ἀψυρτίδας νήσους, τινὲς δὲ εἰς Φαιακίαν. Ἀρήτη δὲ Ἰάσονα καὶ Μήδειαν συνέζευξε, καὶ ιβ' θεραπαινίδας αὐτοῖς παρέσχεν. οἱ δὲ Κρήτην παραπλεύσαντες, Αἴγιναν, Εὔβοιαν, καὶ Λοκρίδα, εἰς Ἰωλκὸν ἧκον, τὸν πάντα πλοῦν διὰ μηνῶν ἀνύσαντες. Πελίας ἀπογνοὺς τὴν ἄφιξιν τῶν Ἀργοναυτῶν, Αἴσονα ἀνελεῖν ἤθελεν. ὁ δὲ θύων, ταύρου αἷμα πιὼν, ἀπέθανεν. ἡ δὲ Ἰάσονος μήτηρ ἑαυτὴν ἀνήρτησεν, νήπιον παῖδα Πρόμαχον καταλιποῦσα· καὶ τοῦτον δὲ Πελίας ἀνεῖλεν. ὁ δὲ Ἰάσων τὸ δέρας δοὺς, εἰς τὸν Ἰσθμὸν πλεύσας, Ποσειδῶνι τὴν Ἀργὼ ἱερεῖ. Μήδειαν δὲ παρακαλεῖ, μετελθεῖν Πελίαν, ἐκεῖνον τοῦ φόνου τῶν αὐτοῦ συγγενῶν. ἡ δὲ κριὸν ἀφεψήσασα, ἄρνα ποιεῖ. καὶ αἱ τοῦ Πελίου θυγατέρες ὁμοίως ἀφεψῆσαι θέλουσαι τὸν Πελίαν, ἀνεῖλον αὐτόν. Ἄκαστος δὲ διώκει Ἰωλκοῦ Μήδειαν καὶ Ἰάσονα, καὶ δέκα χρόνους ἐν Κορίνθῳ διέτριβον. Ἰάσων δὲ λαβὼν Γλαύκην, τὴν Κρέοντος, ἢ μᾶλλον τὴν Μήδειαν ἐλύπησεν, ἣ φαρμάκοις Γλαύκην ἀνεῖλε, καὶ Κρέοντα· καὶ τοὺς ἰδίους παῖδας, [2] Μέρμερον καὶ Φέρητα, ξίφει διαχειρισαμένη, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν εἰς Ἀθήνας ἀποδημεῖ, καὶ συνοικήσασα Αἰγεῖ, τῷ Πανδίονος, τίκτει Μῆδον. ὕστερον δὲ τῷ Θησεῖ ἐπιβουλεύσασα, [3] ἐκβάλλεται τῆς Ἀττικῆς μετὰ τοῦ παιδός, ὃς βαρβάρων κρατήσας, τὴν ὑπ' αὐτὸν Μηδίαν ἐκάλεσεν, καὶ στρατεύσας Ἰνδοῖς τελευτᾷ. Μήδεια δὲ ἄγνωστος εἰς Κόλχους ἥκει, καὶ τῷ πατρὶ τὴν βασιλείαν δίδωσι πάλιν, Πέρσην ἀνελοῦσα, τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου, τὸν αὐτὸν ἐκβαλόντα τῆς βασιλείας. Οὕτω μὲν οἱ πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν, τὸν τῶν Ἀργοναυτῶν ἀπόπλουν εἰς Κόλχους ἐκτίθενται, φασὶ τοῦ Ἰάσονος εἰπόντος Πελίᾳ, ὅτι, Εἰ [4] ἔγνων τὸν ἐμὲ μέλλοντα ἀνελεῖν, ἀπέστειλα ἂν αὐτὸν, τὸ χρυσοῦν δέρας ἀποκομίσαι μοι, καὶ τοῦ Πελίου κατὰ τὴν αὐτὴν κρίσιν αὐτῷ ἐπιτάξαντος τοῦτο ἀποκομίσαι. ὁ δὲ Πίνδαρός φησιν, ὅτι κατελθὼν ὁ Ἰάσων ἀπὸ τοῦ Χείρωνος ἄντρου, καὶ γνωρισθεὶς τῷ πατρὶ, καὶ τοῖς συγγενέσιν, ἀριστοποιεῖται καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς. εἶτα πρὸς Πελίαν ἀπελθὼν, πρᾳέως μετὰ ὄχλου πολλοῦ τὴν τῶν προγόνων βασιλείαν ἀπαιτεῖ. ὁ δὲ Πελίας ὑπέσχετο δοῦναι αὐτῷ, πρότερον εἰπὼν ἀπελθεῖν αὐτὸν εἰς Κολχίδα, καὶ τὴν Φρίξου ψυχὴν ἀνακαλέσασθαι τοῖς κατὰ τὸν νόμον. ἔφη γὰρ, [5] ὑπὸ ὀνειράτων νυκτερινῶν ὀχλεῖσθαι διὰ τὸν Φρίξον. [6] Εἰ γοῦν ἀπέλθοις, φησὶ, καὶ οὕτω ποιήσεις, καὶ τὸ δέρας κομίσεις (νέος γὰρ εἶ, ἐγὼ δὲ γέρων) δίδωμί σοι τὴν βασιλείαν. οὗτος δὲ εἶπεν, ὡς ἀπελθὼν ἀναιρεθῇ ὑπὸ τοῦ δράκοντος. Τὰ δὲ τοῦ Πινδάρου ῥητὰ οὕτως ἔχουσιν· Ἐπεὶ δὴ γυμνᾶς ἀταρβάκτοιο πειρώμενος, ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου. καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν φησίν· Οὐ πρίν σοι νῦν χαλκοστέρνοις ξίφεσιν, οὐδ' ἀκόντεσσι μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι.

Οἰνώνης φυγάς.] ὁ Πηλεύς. Αἰακοῦ γὰρ καὶ Δηΐδος παῖδες, Τελαμὼν, καὶ Πηλεύς, καὶ Φῶκος ἀδελφὸς αὐτῶν ἐκ [7] Ψαμάθης, μιᾶς τῶν Νηρηΐδων, ὃν Φῶκον ἐν γυμνασίᾳ Πηλεὺς δίσκῳ πλήξας, Τελαμὼν δὲ τὸ μετάφρενον πλήξας ξίφει, ἀνεῖλον αὐτόν, ὅθεν παρ' Αἰακοῦ διώκονται τῆς Αἰγίνης. καὶ ὁ μὲν Τελαμὼν τὴν Σαλαμῖνα νῆσον οἰκεῖ, Κεγχρεὺς δὲ, ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος, τῆς Ἀσωποῦ, κτείνας ὄφιν τὴν νῆσον λυμαινόμενον, ἐβασίλευσεν αὐτῆς, ἄπαις δὲ τελευτῶν, τὴν βασιλείαν Τελαμῶνι κατέλιπε, φυγόντι πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Πηλεὺς κατὰ Φερεκύδην, καθαίρεται ὑπ' Εὐρύτου, τοῦ Ἄκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει, ἀναρπαγείσης δὲ ἐκείνης, ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν [8] ἄγων, ὅτι τὸ ἱππεῖον ἐστιν ἐν Φαρσάλῳ, καὶ Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις. κατὰ μὲν Φίλαρχον, ὅτι ὁπλισαμένη τὰ ὅπλα ἔφυγε πρὸς τὸν Ἥφαιστον, μὴ πληρώσασα τοῦτον τὸν ἔρωτα, πληγεῖσα τὸν πόδα ὑπ' αὐτοῦ στρέψει, ἐν Θετταλίᾳ ἰᾶται, ἐν τῷ ἀπ' αὐτῆς κληθέντι Θετιδείῳ. κατὰ δὲ Εὐριπίδην, ὅτι διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ Πηλέως, μετέβαλλεν ἑαυτὴν, ὡς ὁ Πρωτεύς, εἰς διαφόρους εἰδέας· ἐκεῖ δὲ κατέσχεν αὐτὴν ἐν σηπίας μορφῇ, καὶ ἐμίγη αὐτῇ, ὅθεν καὶ Σηπιάς, χωρίον Μαγνησίας Θετταλικῆς. [9] Οὕτω γοῦν φυγάδα Θετταλικὸν Οἰνώνης, ὅτι Αἰγίνης, τὸν Πηλέα φησίν, ἡ γὰρ Αἴγινα πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο, ἀπὸ Οἰνώνης, τῆς Βυδίωνος θυγατρός, καθά φησι Πολύαινος, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητικῶν. Αἴγινα δὲ μετεκλήθη, ὡς πάντες φασὶν ἀπὸ Αἰγίνης, τῆς Ἀσωποῦ. διὰ δὲ τὸν φόνον Φώκου, ἡ μήτηρ [10] αὐτοῦ Ψαμάθη λύκον μέγαν ἔπεμψεν διαφθείρειν τὰς βόας Πηλέως, ὃν πάλιν αὐτὴ ἀπελίθωσε, Θέτιδος παρακλήσει. οἱ δὲ φασίν, ὅτι ἡ Θέτις τοῦτον ἀπελίθωσε προάγοντα τὰς βόας, ἃς Πηλεὺς ἄποινα ἔστελλεν Ἀκάστῳ ὑπὲρ Ἄκτορος, τοῦ ἐκείνου υἱοῦ, ὃν ἄκων ἀνεῖλε κυνηγεσίῳ. οἱ δὲ φασίν, ὅτι ὁ Πηλεὺς πρὸ Θέτιδος Πολυμηλίδα ἔσχε γυναῖκα, ἧς ἀδελφὸς Ἶρος. οὗ παῖδα Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίῳ Πηλεὺς ἄκων ἀναιρεῖ, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν. Οἰνώνης φυγάς.] Αἴγιναν, τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Ζεὺς εἰς εὐνὴν ἔσχεν, εἰς τόπον καλούμενον Φλιοῦντα, τοῦ δὲ Σισύφου τῷ Ἀσωπῷ ἀπαγγείλαντος τὴν τοῦ Διὸς μῖξιν, ὁ Ἀσωπὸς πρὸς τὸ μαθεῖν πάλαι ἐπείγετο. Ζεὺς δὲ γνοὺς τοῦτο, τὴν μὲν εἰς νῆσον ἐπώνυμον μετέβαλε, τῷ δὲ Σισύφῳ δίδωσι τιμωρίαν ἐν τῷ ᾅδῃ, ὥστε λίθον τινὰ φέρειν μέγαν. τὴν δὲ Αἴγιναν τὸν Αἰακὸν τεκοῦσαν, καὶ διὰ τὸ διατρίβειν μόνον ἐν τῇ νήσῳ δυσχεραίνοντα, προσηύξατο τῷ Διὶ, ἵνα οἱ ἐκεῖσε μύρμηκες μεταβληθῶσιν εἰς ἄνδρας, ὃ καὶ γέγονεν. ἄλλοι δὲ τὰ περὶ τῶν μυρμήκων οὕτως φασίν, Ὅτι Πηλεὺς ἀνελὼν τὸν ἴδιον

EMENDATIONES.

a Βούτης posui, pro Αἰήτης. non enim Æetes, sed Butes dictus est, qui Sirenum cantu delinitus, ad eas se contulit, desertis Argonautis, ut patet ex Apollonio, Argon. 4. v. 913.

——— ἑταίρων
Τελέοντος ἐὺς πάϊς οἶος ἐνὶ σφιν
Βούτης, Σειρήνων λιγυρῇ ὀπὶ θυμὸν ἰανθείς.

2 Mallem Μέρμερον, cum Suid. 3 Ἐκβάλλεται τῆς Ἀττικῆς reposui, pro ἐκβάλλεται πατρίδος, nixus auctoritate utriusque MSS. Medea enim ob structas Theseo insidias, ab Ægeo Thesei patre, cui nupsisset, ex Attica ejecta est, narrante Plutarcho, in Vita Thesei. 4 Ἔγνων reposui, pro ἔγνω, ex fide utriusque MSS. 5 Ὑπὸ ὀνειράτων posui, pro ὑπὸ δειγμάτων, itaque emendandum esse ipsa verba clamant. 6 Εἰ γοῦν pro εἰ γὰρ, ex utroque MSS. 7 Ψαμάθης, μιᾶς τῶν Νηρηΐδων rescripsi, pro Ψαμάθη μιᾶς τῶν ἑταιρῶν, fretus auctoritate Suid. 8 Ἄγων καὶ τὸ ἱππεῖον, ὅτι &c. Impress. 9 Οὕτω γοῦν φυγάδα Θετταλικόν, pro οὕτω γὰρ φυγάδα Θετταλικοῦ. 10 Αὐτοῦ, pro αὐτῆς, Psamathe enim Phoci mater erat, ut paulo ante dictum. Caeterum hanc sententiam ita restitui, cum prius hoc modo scripta esset. Αἴγινα δὲ μετεκλήθη, ὡς πάντες φασὶν ἀπὸ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ. διὰ τὸν φόνον Φώκου, ἡ μήτηρ αὐτῆς Ψαμάθη &c. Quid vero Phoco, aut Psamathe cum Ægina? haec enim Asopi, Boeotorum regis, filia erat, & ex Jove gravida facta, Æacum solum, vel Æacum & Rhadamanthum peperit, quorum ille insulam Oenopiam ex matris nomine Æginam vocavit, Ovid. Metam. viii.

Oenopiam veteres appellavere; sed ipse
Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

ἀδελφὸν,

Μύρμων ὃς ἐξάπεζον ἀνδρώσας στρατὸν,	Cum sexpeda formicarum in viros mutasset agmina,
Πελασγικὸν Τυφῶνα γεννᾶται πατὴρ,	Procreavit pater Typhonem Pelasgicum,
Ἀφ' ἑπτὰ παίδων [2] φεψάλῳ σποδουμένων,	E septem pueris igne combustis
Μοῦνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν.	Solum calidæ elapsum favillæ.

VARIANTES LECTIONES.

2 Φεψάλλῳ Bar.

ἀδελφὸν, ἔφυγε, καὶ ἐλθὼν ἐν Θεσσαλίᾳ ἠπόρει στρατοῦ, καὶ εὐξάμενος τῷ Διῒ, μετεβλήθησαν οἱ μύρμηκες εἰς ἄνδρας, ἐξ οὗ λέγονται Μυρμιδόνες. Μύρμων ὃς ἐξάπεζον ἀνδρώσας στρατόν.] λέγουσιν, ὅτι Αἰακὸς Διῒ ἐξ Αἰγίνης γεννηθεὶς, ἐν τῇ ἀπ' [1] αὐτῆς Αἰγίνῃ νήσῳ κατελείφθη μόνος· ᾐτήσατο δὲ τῷ Διῒ, καὶ ὃς τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, καθὰ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ Ἡρωϊκῇ γενεαλογίᾳ φησὶν,

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱππιοχάρμην,
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἥβης πολυηράτου ἵκετο μέτρον,
[2] Μοῦνος ἐὼν ἤχθαλλε. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
Τοὺς ἄνδρας ποίησε, βαθυζώνους τε γυναῖκας,
Οἳ δή τοι πρῶτοι ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.

καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ τὰ λῆρα, καὶ μυθικά. Θεαγένης δὲ ὁ ἱστορικὸς ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης φησὶν, ὀλιγανθρωπούσης τῆς νήσου τοὺς ἐν αὐτῇ ἐν σπηλαίοις οἰκεῖν, [3] ἀκαλασκόδυκους ὄντας. καὶ τοὺς μὲν γεωργουμένους καρποὺς, ἐν τοῖς σπηλαίοις τίθεσθαι, τὴν δὲ ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν, εἰς τὰς γεωργίας ἀναφέρειν, ὡς ὑπάντρου τῆς νήσου τελούσης, καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν πεδινῶν. [4] τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως· Αἰακὸς ἐλθὼν μετά τινων ἐκ Πελοποννήσου, καὶ οἰκήσας τὴν νῆσον, ἐξημέρωσεν αὐτὴν, πάντα διδάξας τὰ πρὸς πόλεμον, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὅσοις ἄνθρωποι κέχρηνται. ὅθεν ἐμυθεύσαντο, ὅτι Αἰακῷ χαριζόμενος ὁ Ζεὺς, τοὺς τῆς Αἰγίνης νήσου μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, τουτέστιν, ἡ εἱμαρμένη, καὶ ὁ νοῦς Αἰακοῦ (Ζεὺς γὰρ καὶ ἡ εἱμαρμένη, καὶ ὁ νοῦς λέγεται) μετέστρεψεν αὐτοὺς καὶ μετερρύθμισε, πρὸς τὸ κατ' ἀνθρώπους πράττειν τὰ σύμπαντα ἔργα αὐτῶν. ἡ δὲ Αἴγινα αὕτη νῆσος μία τῶν Σποράδων ἐστὶν, ἀντικρὺ κειμένη τῆς Ἀττικῆς, ἄποικος, ὡς ἔφην, Ἀργείων ὑπάρχουσα. μετὰ γὰρ Λακεδαιμονίων ἐλθὼν Αἰακὸς ταύτην κατῴκησε, καὶ Τελάκων Ἀργεῖος μετὰ τὴν τελευτὴν Αἰακοῦ, σὺν πλήθει ἐλθὼν, ᾤκησεν Αἴγιναν. οἱ δ' Ἀργεῖοι τοῦ Δαναικοῦ γένους εἰσίν. * Ἐξάπεζον] ἑξάπουν. * Ἀνδρώσας.] ἐπὶ μὲν Αἰακοῦ κατὰ τὸ μυθικὸν, ἀνθρώπους ποιήσας. νῦν δὲ ἐπὶ Πηλέως, ἀντὶ τοῦ στρατιώτας, καὶ ἀνδρείους ποιήσας. Πελασγικόν.] Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, Ἴναχος· Ἰνάχου καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνεὺς, καὶ Αἰγιαλεὺς ἄπαις, ἀφ' οὗ Αἰγιάλεια, ἡ χώρα. Φορωνεὺς δυναστεύων Πελοποννήσου, ἐκ Τηλοδίκης νύμφης γεννᾷ Ἆπιν καὶ Νιόβην. Ἆπις οὖν τυραννικῶς ζῶν, ἀναιρεῖται ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀπία, ἡ τῆς Πελοποννήσου. Νιόβης, τῆς Ἄπιδος ἀδελφῆς, καὶ Διὸς, Ἄργος, ἀφ' οὗ ἡ χώρα. κατὰ δὲ Ἀκουσίλαον, καὶ Πελασγὸς σὺν Ἄργῳ, ἀφ' οὗ ἡ Πελοποννήσου χώρα, ἡ καὶ Ἀπία λεγομένη, μέχρι Φαρσαλίας καὶ Λαρίσσης, Πελασγία ἐκλήθη. τὸν δὲ Ἀχιλλέα Πελασγικὸν ἐκάλεσεν, ὡς Φαρσάλιον. Τυφῶν.] δαίμων ἑκατογκέφαλος, πολεμηθεὶς καὶ κεραυνωθεὶς τῷ Διῒ, ὥς φασι μυθικῶς. Πίνδαρος μὲν λέγει, Ἑκατοντακεφάλου Τυφῶνος ὀμβρίμου. Αἰσχύλος δὲ πάλιν περὶ τούτου φησὶ, [5] Δειναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον, Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας. ἀλληγορεῖται δὲ ψυχικῶς. Τυφὼν ἐστὶν ὁ τῦφος καὶ ἡ κενοδοξία, ἑκατὸν κεφαλὰς, τουτέστι πολλοὺς τρόπους ἐπάρσεως, ἔχουσα, κεραυνοῦται δὲ, καὶ τιμωρεῖται, καὶ καταβάλλεται τῷ Διῒ, ἤτοι τῷ σώφρονι λογισμῷ. ὁ Τυφὼν ἐστὶ στοιχειακῶς, ἡ μετὰ τὴν τοῦ Χάους καὶ τοῦ Ἐρέβους διάλυσιν σφοδρὰ κίνησις τῶν πνευμάτων, καὶ ἡ ἐκπύρωσις, ἥ τις ἐπεσχέθη καὶ ἐπαύθη ὑπὸ Διὸς, ἤτοι τοῦ εὐκράτου ἀέρος, καὶ τοῦ οὐρανοῦ. μετὰ γὰρ τὸ ὁλοκρατωθῆναι, καὶ συστῆναι τὸν οὐρανὸν εὔρυθμον, ἐπεσχέθη τὰ τυφωνικὰ καὶ πυρώδη πνεύματα. ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς κοίλοις καὶ κισσηρώδεσι τόποις, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ Σικελίᾳ, [6] ἡμέρας μὲν καπνὸς φαίνεται, κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς πῦρ τὰς τοῦ ὄρους πέτρας ἐκρηγνύον, καὶ κυλίον εἰς θάλασσαν, ἐμυθεύσαντο, ὅτι ἐν Σικελίᾳ Ζεὺς τὸν Τυφῶνα κατεταρτάρωσεν. οἱ δὲ ἐν Λυδίᾳ, ἄλλοι ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ἕτεροι ἐν Φρυγίᾳ, καὶ ἐν Βοιωτίᾳ λέγουσιν [7] ἕτεροι τοῦτον καταταρταρωθῆναι. Ἀρτέμων δὲ ὁ ἱστορικός φησιν, ὥσπερ ἐγὼ, ὅτι πᾶν ὄρος πυρὸς ἔχον ἀνάδοσιν, καθάπερ ὑπὸ Τυφῶνι κεῖται, εἰς ὃ πάντων οἱ λόγοι συντρέχουσι, τῶν μυθικῶς ἐν διαφόροις τόποις λεγόντων ταρταρωθῆναι τὸν Τυφῶνα. Πελασγικὸν δὲ Τυφῶνα, ἢ δαίμονα, ἢ ἀνάδοσιν πυρπνόον, τὸν Ἀχιλλέα καλεῖ. * Ἀλλ', ὦ φίλε, εἰς πεδίον ἵππον κινεῖς, ἱστορίας ἱκετεύων τὸν Τζέτζην πλατῦναι, ἀντὶ δὲ σαφηνείας τῷ πλάτει τῶν ἱστοριῶν μᾶλλον ποιήσει ἀσάφειαν. σὺν γὰρ θεῷ φάναι, καὶ τοῦ πολυΐστορος Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἀπολλοδώρου, καὶ Ῥηγίνου τοῦ πολυμνήμονος, καὶ Ἀρτέμωνος τοῦ Περγαμηνοῦ, καὶ Κασσάνδρου τοῦ Σαλαμινίου, καὶ τῶν λοιπῶν ἱστορικῶν ἱστορικώτεροι καθεστήκαμεν· καὶ ἀλληγορεῖν ἐπιστάμεθα καὶ ὑπὲρ Κορνοῦτόν τε, καὶ Παλαίφατον, καὶ Δομνῖνον, καὶ Κεφαλίωνα, καὶ Ἡράκλειτον, καὶ τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἢ ἑτέρωθεν ἀρυσάμενοι, ἢ ἀφ' ἑαυτῶν γράφοντες, ἠλληγόρησαν· ἐκεῖνοι ἢ ἀσύμφωνα, ἢ παντελῶς ὀλίγα ἠλληγόρησαν, ὡς καὶ Φιλόλαος ὁ Κορίνθιος, ἡμεῖς δὲ ἀφ' ἑαυτῶν μεμαθήκαμεν καὶ κατὰ πλάτος, καὶ κυρίως ἀλληγορεῖν, καὶ ἱστορίας πλάτος ἀπεξεργάζεσθαι. ἀλλ' ἔασον, ἄνθρωπε, καὶ μὴ ἐνόχλει πλατύτερον γράφειν ἡμᾶς, μὴ μᾶλλον συμβολεύσωμεν, καὶ ἀλληγορεῖν ἐν οὐκ ἀλληγορουμένοις μύθοις Λυκόφρονος. Γεννᾶται.] γεννᾷ, Ἀττικῶς, τὸ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. * Ἀφ' ἑπτὰ παίδων.] ὁ μὲν Λυκόφρων οὗτος, οὐκ οἶδ' ὅθεν εὑρὼν, ἢ ψευδογραφῶν, ἑπτὰ παῖδας ἄρρενας λέγει τὴν Θέτιν ἐκ Πηλέως τεκεῖν, καὶ τοὺς μὲν

EMENDATIONES.

1 Αὐτῆς pro αὐτῇ, ex utroque MSS. hujusque emendationis veritas, ex jam dictis satis constat. 2 Ita emendavi, cum prius scriptum esset.

Μῦνος ἐὼν ἤγαλλε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ὅσσοι ἔσαν, &c.

Adde quod in secundo versu, πολυηράτου reposui pro πολυκράτου, ex fide Bar. metro etiam id exigente. 3 Ἀκαλασκηνοὺς ὄντας rescripsi, ex Seld. ἀκαλασκηνοὺς ζῶντας Bar. ἀκαλασκηνοὺς ὄντας Impressi Codd. 4 Τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως, non immerito deest ab utroque MSS. * Ex Bar. 5 Χαμφηλαῖσι Seld. 6 Ἡμέρᾳ Bar. Seld. quæ lectio etsi tolerari possit, Ego tamen nihil mutare volui, cum nec illud ἡμέρας in Impressis vituperanda sit, modo suppleas καιρὸν, vel aliquod simile. Eadem loquendi formula apud antiquos scriptores non infrequenter occurrit in soluta oratione, in metrica vero rarius; Demosthen. Orat. pro Coron. Ἀκριβῶς δ' ὄψεσθ' ἢ τρίτης ἡμέρας. 7 Ἕτεροι rescripsi, pro ἑτέροι, ex fide utriusque MSS. * Hæc addo ex Bar. quæ pene jurassem ipsissima esse Tzetzæ verba, etsi nomen subticuisset; adeo nimiam istius Viri αὐθάδειαν sapiunt, qui talia de se, sua doctrina, & laudibus ubique inserit, & ad nauseam usque obtrudit.

Χ' ὁ μὲν παλιμπόρευτον ἵξεται τρίβον,	Et hic quidem retrogradam ibit viam,
Σφῆκας δαφοινοὺς [a] χηραμῶν [b] ἀνέλξύσας,	Vespas cruentas è cavernis extrahens,
Ὁποῖα κοῦρος δῶμα κινήσας καπνῷ.	Instar pueri, domum fumo qui suffit:
Οἳ δ' αὖ προγεννήτειραν Οὐλαμωνύμου,	Illi verò genitricem juvencam bello cognominis,

VARIANTES LECTIONES.

a Χηραμῶν Bar. Seld. al. χηραμῶν. b Al. ἀνερύσας. c Al. Οὐλαμωνύμου.

ἐξ, εἰς πῦρ βάλλουσα, ἀπώλλυ, [1] ὡς ἀνάξια πάσχουσα ἑαυτῆς, ἐπεὶ δὲ τὸν Ἀχιλλέα ἐγέννησε, καὶ ἐκωλύθη. Πίνδαρος δὲ λέγει Ποσειδῶνα, καὶ Ἀπόλλωνα, καὶ Δία περὶ τοῦ γάμου τῆς Θέτιδος ἐρίσαι. κωλῦσαι δὲ αὐτοὺς, κατά τινας τῶν ἱστορικῶν, ὑπὸ Θέμιδος, κατὰ δὲ Αἰσχύλον, ὑπὸ Προμηθέως. φησὶ γὰρ, Ἡ τέξεται παῖδα φέρτερον πατρός. Ἀπολλόδωρος δὲ Δία καὶ Ποσειδῶνα μόνους φησὶν ἐρίσαι περὶ γάμου τῆς Θέτιδος. Θέτιν δὲ ὡς τραφεῖσαν ὑφ' Ἥρας, μὴ θέλειν Διὶ συνελθεῖν, ὅθεν ὀργισθέντα τὸν Δία, θνητῷ συζεῦξαι αὐτήν. Χείρωνος δὲ βουλαῖς ὁ Πηλεὺς κατέσχεν αὐτὴν εἰς παντοίας μορφὰς μεταβάλλουσαν, καὶ ἔμιξεν αὐτῇ ἐν εἴδει σηπίας, καὶ γίνεται ὁ γάμος ἐν Πηλίῳ, καὶ οἱ θεοὶ δῶρα ἔδωκαν, Ποσειδῶν ἵππους, Ξάνθον καὶ [2] Βαλίον, Ἥφαιστος μάχαιραν, καὶ οἱ λοιποὶ ἕτερα. γεννήσασα δὲ ἡ Θέτις τὸν παῖδα κατὰ Ἀπολλόδωρον Λιγύρωνα καλούμενον, ὕστερον δὲ Ἀχιλλέα μετακληθέντα, διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν Χείρωνι, καὶ δίχα τοῦ χειλῶν, ἤγουν τροφῆς, ἀνατραφῆναι. ἐπειρᾶτο μὲν αὐτὸν εἰς πῦρ ἔβαλλεν· ἐμέλλε δὲ ἔχειν ἀμβροσίᾳ, ὡς [3] ἀθανατίσαι τοῦτον ἤθελεν. ἰδόντος δὲ τοῦ Πηλέως τὴν Θέτιν βάλλουσαν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ, καὶ βοήσαντος, συνέβη ταύτην πρὸς τὰς Νηρηΐδας ἀποχωρῆσαι, ὁ δὲ Πηλεὺς τῷ Χείρωνι τὸν παῖδα δίδωσιν ἀνατρέφειν, καὶ ταῦτα μέν φησιν Ἀπολλόδωρος. Ἀγαμήστωρ δὲ ὁ Φαρσάλιος, Πυρίσοον πρότερον λέγει Ἀχιλλέα καλεῖσθαι, ἐν τῷ τῆς Θέτιδος θαλάμῳ, εἶτα πυρὶ τοξεύσαντος αὐτὸν Ἀχιλλέα κληθῆναι, ὡς τούτου τὰ ἔπη δηλοῦσιν, Παιδὶ δὲ ὄνομα θῆκε Πυρίσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα Πηλεὺς κίκλησκε χεῖλος ὅτι καί μιν. Κεραυνὸς εἰνὶ χαρᾶς σποδῷ ἐπὶ πῦρ ἀπάμερσε, χεῖλος [4] αἰθαλόεν ἀπροφάτως ἐπέφνεν. ὁ δὲ Εὐριπίδης ἄρτι φησὶ μιγῆναι Πηλέα τῇ Θέτιδι, ἐν τῷ Σκυρίοις, [5] καὶ ἕτεροι σὺν αὐτῷ. Φ..φάλῳ,] [6] πυρραγεῖ ἣν φασί τις ψαύει, καὶ προσεγγίζει. Σποδουμένων.] ἀλλαχοῦ πιπτομένων, νῦν δὲ φλεγομένων. Σποδόν.] ἀλλαχοῦ σκύβαλον, νῦν δὲ τὴν πυρκαϊὰν καὶ καῦσιν. Χ' ὁ μέν.] καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην, ὑποστρέψει πάλιν πρὸς τὴν Τροίαν, ὥσπερ τις παῖς κινήσας καπνῷ φονικῶν σφηκῶν κατοικίαν, καὶ παροξύνας αὐτούς. Χ' ὁ μέν, Ἀττικὴ συναλοιφὴ καὶ ὁ μέν· τὸ αι καὶ ο εἰς ω μέγα, τὸ δὲ ἰῶτα ἐξεβλήθη καὶ ἐτέθη ἄνω. Σφῆκας δαφοινούς.] φονικούς. λέγει δὲ τοὺς Ἕλληνας. [*] Χηραμῶν.] χῶ, τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ χηραμός, ὁ φωλεὸς, καὶ ἡ καλύβη τῶν ὄφεων, καὶ σφηκῶν, καὶ μελισσῶν, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐστὶ ζῶον, ἢ ἀσπάλαξ. Οἳ δ' αὖ προγεννήτειραν.] οἱ ὁμοῦ Ἕλληνες τοῖς βίαιοις καὶ ἀνέμοις θυσιάζουσι τὴν Ἰφιγένειαν, τὴν προγεννήτειραν, ἤτοι μητέρα, τοῦ περὶ τὴν θυσίας αὐτοῦ γεννήσασα τὸν οὐλαμώνυμον Νεοπτόλεμον. ἢ τὴν πρόγονον Οὐλαμωνύμου, τουτέστιν Ἀλεξάνδρου, Ἰλιάς γὰρ ὁ κλεῖδ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐν πήρᾳ, φασὶν, ἀνετράφη, ὅθεν ὀλαμώνυμον αὐτὸν φησὶ καλεῖν. τοῦτο δὲ λῆρός ἐστιν, πηρώνυμον γὰρ λοιπὸν ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ σακκωνύμου, ἢ μᾶλλον ὀλαμώνυμον, οἱ γὰρ ποιμένες ἐν πήρᾳ αὐτὸν ἐκθέντα ἔτρεφον. Προγεννήτειραν.] κατά τινας ἐξ Ἰφιγενείας καὶ Ἀχιλλέως ἐγεννήθη ὁ Νεοπτόλεμος. μετὰ δὲ τὴν ἐπ' Εὐρίπῳ Ἰφιγενείας θυσίαν, ὥς φησι Πίνδαρος, Ἰφιγένεια ἐπ' Εὐρίπῳ σφαχθεῖσα, παρέδοτο, καὶ ὥς τινες φασὶν, Ἀχιλλεὺς τὸν παῖδα Δηϊδαμείᾳ ἐν Σκύρῳ τῇ νήσῳ [*] δίδωσιν. [*] Τρυφιόδωρος δὲ, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες, Δηϊδαμείας, τῆς Λυκομήδους θυγατρὸς, καὶ Ἀχιλλέως παῖδα τὸν Νεοπτόλεμον ἴσασι. φησὶ δὲ ὁ Τρυφιόδωρος οὕτω, Υἱὸς Ἀχιλλῆος καὶ [7] ἐρατοῦς Δηϊδαμείας. τὴν δὲ Ἰφιγένειαν κατὰ τοὺς ἀκριβεῖς τῶν ἱστορικῶν, οὐ γυναῖκα ἔσχεν Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ κωλυθέντων τῶν ἀνέμων, ἐν τῷ διάγειν τοὺς Ἕλληνας ἐν Αὐλίδι, ἐξελθὼν Μενέλαος, ἢ Ἀγαμέμνων ἐπὶ κυνηγέσιον, καὶ τοξεύσας ἔλαφον, μεγαλαυχήσας, ἐφθέγξατο οὕτως· Οὐδὲ ἡ Ἄρτεμις. χολωθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτῳ ἡ θεὸς, τοὺς ἀνέμους κατέσχεν. ἐλέχθη δὲ χρησμὸς, ὡς εἰ μὴ θύσωσι Ἰφιγένειαν, οὐκ ἂν ἄλλως τοὺς ἐπὶ τὴν Τροίαν φέροντας ἀνέμους ἐπιτύχωσιν. οἱ οὖν Ἕλληνες πέμπουσιν εἰς [8] Μυκήνας ἀγαγέσθαι πρὸς θυσίαν τὴν Ἰφιγένειαν. ἐρωτώσης δὲ τῆς Κλυταιμνήστρας, Τίς ἡ χρεία αὐτῆς; ἔφασαν, Ἀχιλλεῖ μέλλουσι συνάψαι αὐτήν. οἱ δὲ τῷ ὄντι λέγουσι, διὰ Ἀχιλλέα ταύτην κομισθῆναι ἐν Αὐλίδι, διὰ δὲ τὸ συμβὰν περὶ τοὺς ἀνέμους, ἔμελλον αὐτὴν θύειν. ἡ δὲ Ἄρτεμις αὐτὴν ἐλεήσασα, κατὰ Φανόδημον τὸν ἱστορικὸν, εἰς ἄρκτον μετέβαλε· κατὰ δὲ Νίκανδρον, εἰς ταῦρον· καθ' ἑτέρους, εἰς γραῦν· κατὰ ἄλλους, εἰς ἔλαφον. ταῦτα δὲ πάντα λῆρος μυθικός ἐστι, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Παρασταθείσης Ἰφιγενείας τῇ θυσίᾳ, καὶ μελλούσης θύεσθαι, ἄρκτος, ἢ ταῦρος, ἢ γραῦς, ἢ ἔλαφος διέδραμε μέσον τοῦ τῶν Ἑλλήνων στρατοῦ, καὶ προστάξεις τοῦ μάντεως, τὸ δηλαδὴ ἐκεῖνο ἀναιρεῖται, ἡ δὲ Ἰφιγένεια σωθεῖσα, φεύγει περὶ Σκυθίαν, καὶ ἱερεία Ἀρτέμιδος γίνεται, καὶ ἀναιρεῖ πάντας ἐκεῖσε τοὺς ἐξ Ἑλλήνων ἀφικομένους. τινὲς δὲ τὴν Ἰφιγένειαν ταύτην, ὥσπερ καὶ ὁ Δοῦρις, οὐκ Ἀγαμέμνονος θυγατέρα λέγουσιν, ἀλλὰ Θησέως, ἐξ Ἑλένης γεννηθεῖσαν, ὑπὸ δὲ Κλυταιμνήστρας θυγατροποιηθεῖσαν, ὥσπερ καὶ πρότερον ἔφην. ἕτεροι δὲ κ' οὔτε Ἑλένης, οὔτε Κλυταιμνήστρας λέγουσι τὴν Ἰφιγένειαν. φασὶ δὲ, ἐκ τῆς Χρυσηΐδος Ἀστυνόμης καὶ Ἀγαμέμνονος γίνονται παῖδες, Χρύσης, καὶ ἡ ζητοῦσα Ἰφιγένεια, μετὰ

EMENDATIONES.

1 Fretus hic authoritate utriusque MSS. delevi hanc sententiolam, ὡς μὴ κατὰ φύσιν αὐτὸν ὄντα, ut à filo orationis alienam. 2 Βαλίαν Impressi Codd. Βαλιὸν Seld. Βαλιὸν Bar. Ego Βαλίον rescripsi, facta Homeri authoritate motus, à quo Achillis equi, quos à Neptuno Peleus acceperat, dicuntur Ξάνθος, & Βαλίος, Iliad. τ'. paulo à fine,

Ξάνθε, ἢ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης

Et profecto haec propria nomina debent esse προπαροξύτονα, ut distinguantur ab adjectivis ξανθὸς, & βαλιὸς, quae semper sunt ὀξύτονα. 3 Ἀθανατίσαι, pro ἀθανατῶσαι, ex fide utriusque MSS. 4 Αἰθαλόεν, pro αἰθαλόμενον, ex Seld. 5 Καὶ ἕτεροι σὺν αὐτῷ, i. e. alii cum Euripide sentiunt: caeterum ita restitui, ex fide utriusque MSS. cum prius scriptum esset καὶ ἕτερα σὺν αὐτῷ 6 Πυρραγεῖ, pro πυρραγῆ, ex Bar. * Ex Bar. * Hanc vocem addendam putavit Nic. Gerbelius, sine qua mutila videtur oratio. Mallem tamen cum MSS. Codd. hanc sententiam hoc modo proferre, μετὰ δὲ τὴν ἐπ' Εὐρίπῳ Ἰφιγενείας θυσίαν, ὥς φησι Πίνδαρος, Ἰφιγένεια ἐπ' Εὐρίπῳ σφαχθεῖσα, νεαρὸς, ὥς τινές φασι, τὸν παῖδα Δηϊδαμείᾳ ἐν Σκύρῳ τῇ νήσῳ. 7 Ἐρατοῦς substitui, pro ἐπηετοῦς, ex fide utriusque MSS. & ipso Tryphiodoro, qui Poema conscripsit dictum Ἰλίου ἅλωσις, in quo versus, à Scholiaste laudatus, quinquagesimus primus est.

δὲ

Βύκταισι χερνίψουσιν ὠμησταὶ [a] πόρτιν,
Τοῦ Σκυρίου δράκοντος ἔντοκον λεχώ,
Ἣν ὁ ξυνευνὸς [b] Σαλμυδησσίας ἁλὸς
Ἐντὸς ματεύων, Ἑλλάδος [c] καρατόμον,
Δαρὸν Φαληριῶσαν οἰκήσει [d] σπίλον,
[e] Κέλτρου πρὸς ἐκβολαῖσι λιμναίων ποτῶν.
Ποθῶν δάμαρτα, τήν ποτ' ἐν σφαγαῖς κεμὰς,
Λαιμὸν προθεῖσα, φασγάνων [f] ἐκ ῥύσεται.
Βαθὺς δ' ἔσω ῥηγμῖνος αὐδηθήσεται,
[g] Ἔρημος ἐν κρόκαισι νυμφίου δρόμος,

Scyrii draconis gravidam puerperam
Ventis crudeles sacrificabunt:
Quam sponsus intra Salmydesium mare
Perquirens, Græciæ decollatricem,
Albam diu habitabit insulam,
Ad ostia palustrium Celti aquarum,
Uxorem desiderans, quam olim in sacrificiis cerva
Guttur protendens à cultris liberabit.
Latus autem per litus appellabitur
Desertus sponsi cursus arenosus,

VARIANTES LECTIONES.

a Πόρτιν Bar. aliique. b Al. Σαλμυδησσίας. c Καρατόμον Seld. quoad voces Codex Baroc. eandem cum Impressis lectionem habet, in punctione vero ab iis variat, hoc enim modo sententiam hanc profert, Ἑλλάδος καρατόμον δαρὸν, φαληριῶσαν &c. quasi Poeta vellet Iphigeniam, per longum tempus Græcos Dianæ Tauricæ sacrificasse; cum potius tempus illud ad diuturnam Achillis in Scythis moram referendam videatur. d Al. Σπίλον, πέτραν. sed νῆσον habet Seld. e Κέλτρου MSS. uterque, aliique. f Al. ἐκρύσεται, conjunctim. g Al. Ἔρημος.

δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, ἐν τῷ τῶν Ἑλλήνων ἀπόπλῳ, Χρύσης μὲν ἐν τῇ λεγομένῃ Χρυσοπόλει τοῦ Εὐξείνου πελάγους. τὴν δ' Ἰφιγένειαν, τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν, Ταυροσκύθαι αἰχμαλωτίσαντες, ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἤτοι Σελήνης, ἐποίησαν. οὐκ ἀπεικὸς δὲ τὸ θυομένης τῆς Ἰφιγενείας διαδραμεῖν ἔλαφον, καὶ ταύτην τοὺς Ἕλληνας ἀνελεῖν, τὴν δὲ κόρην λαθεῖν. καὶ γὰρ καὶ Ἰουλίου Λουπέρκου Ῥωμαίου, αὐτὸς οὕτως ἔγνωσε. σφαγιαζομένης γὰρ αὐτῆς καλλιπάρου, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς δάμαλιν τὸ ξίφος ἁρπάζει, καὶ [1] πρὸς δάμαλιν ἐπεξίπτει, πλησίον τοῦ ναοῦ νεμομένην, ἣν καὶ ἔθυσαν ἀντ' αὐτῆς. ἐκ ἀγνοίας δὲ καὶ τὸν ἀπὸ Ἰσαὰκ κριὸν ἐν φυτῷ Σαβὲκ δεδεμένον, κατὰ τὴν θείαν γραφήν. Βύκταισι.] κυρίως τοῖς σφοδροῖς ἀνέμοις, τοῖς βύουσι καὶ κρύπτουσι καὶ βυθίζουσι τὰ σκάφη. νῦν δὲ ἁπλῶς ἀνέμοις [2] εἶπε. Χερνίψουσι.] σφαγιάσουσι, θύσουσιν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερνίβων οἷς καθαίρονται τὰς χεῖρας, καὶ τὴν θυσίαν χέρνιβα εἶπεν ὡς καθαίρουσαν. Ὠμησταί.] κυρίως οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. Πόρτιν] δάμαλιν. λέγει δὲ τὴν Ἰφιγένειαν. διὰ δύο ρρ δεῖ γράφειν, πόρτις γὰρ ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς ρ, πόρρις. ὅτος δὲ ὁ Λυκόφρων ἀδείᾳ ὁ ποιητικῇ, ἀλλὰ μωρίᾳ τοιαύτῃ ποιεῖ, καίτοιγε καὶ μετὰ τῶν δύο ρρ ἐκπεσὼν ἦν ὁ στίχος. τοῦ γὰρ ἰαμβικοῦ ἐστιν καὶ τὸ πάθος, τὸ λεγόμενον χωλίαμβον. Σκυρίου δράκοντος.] τοῦ Νεοπτολέμου, διὰ τὸ φονικὸν καὶ αἱμοχαρὲς, ἐν γὰρ Σκύρῳ κατά τινας μόνον ἀνετράφη ὁ Νεοπτόλεμος. κατ' ἐμὲ δὲ καὶ ἐγεννήθη ἐκ Δηϊδαμείας, τῆς Λυκομήδους θυγατρὸς. ἡ δὲ Σκῦρος νῆσός ἐστι, μία τῶν Κυκλάδων. Ἣν ὁ ξυνευνος.] ὁ τῆς ὅτος. ἣν ὁ σύζυγος ζητῶν Ἀχιλλεὺς ἐντὸς τοῦ Εὐξείνου πόντου, λέγω δὲ τὴν μελλουσαν καρατόμον καὶ φονεύτριαν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ πολὺν χρόνον, κατοικήσει εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον, τὴν καλουμένην τὸ ἄσπιλον, αὐτὴ δὲ ἡ νῆσος ἐστὶ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τῶν λιμναίων ποτῶν τῆς Κελτικῆς λίμνης, ποθῶν τὴν γαμετὴν, ἣν ποτε ἔλαφος ἐκ τῶν ξιφῶν ῥύσεται. πολὺς δὲ δρόμος ἐρημος τοῦ νυμφίου κληθήσεται, ἤτοι τοῦ Ἀχιλλέως, ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ὃν διῆλθε τρέχων. ἔρημον δὲ λέγει, ἐπειδὴ μάτην ἔδραμε, φασὶ γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ ἁρπαγῆναι τὴν Ἰφιγένειαν ὑπ' Ἀρτέμιδος, ἀκούσας Ἀχιλλεὺς, ὅτι ἐν Σκυθίᾳ ἐστὶν, ὥρμησε ζητῶν αὐτὴν, καὶ μὴ εὑρὼν, ᾤκησε περὶ τὴν Λευκὴν νῆσον, ἣ ἐστιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. Σαλμυδησὸς δὲ, ποταμὸς Θρᾴκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. ὅθεν καὶ πέλαγος Σαλμυδήσσιον, τὸ ἀπὸ Δαμάλεως, μέχρι καὶ [3] ὅλου Εὐξείνου, * ἀφ' οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν εἴληφεν ὁ Λυκόφρων. * Ματεύων.] μαστεύων, ψηλαφῶν, κατ' Αἰολικὴν ἔκθλιψιν τοῦ σ. Ἑλλάδος καρατόμον.] ἴσθι καὶ πρόσεχε, ὅτι τὰ τοιαῦτα πάντα δύο τόνους ἐπιδέχονται. τὰ μὲν ἐνεργητικὰ τὸν παροξύτονον, τὰ δὲ παθητικὰ τὸν προπαροξύτονον. οἷον, τομεὺς, ὁ κόπτων, τόμος δὲ, ὁ κοπείς. καρατόμος Ἑλλάδος, ἡ ὑφ' Ἑλλήνων καρατομηθῆναι μέλλουσα. ἢ καρατόμος Ἑλλάδος, ἡ ἐν Σκυθίᾳ τοὺς Ἕλληνας ἀναιροῦσα, διὰ τὴν ἐν Ταύροις ὑπ' αὐτῆς γενομένην ξενοκτονίαν. ὅτι τὰ τοιαῦτα τοὺς δύο τόνους ἐπιδέχονται, ἢ τὸν προπαροξύτονον μὲν τὰ παθητικὰ, τὸν δὲ παροξυτονούμενον τὰ ἐνεργητικά, οἷον, βούπληγες, οἱ πληγέντες ὑπὸ βοῶν· βουπλῆγες δὲ, οἱ πλήσσοντες βόας. Φαληριῶσαν.] τὴν Λευκὴν νῆσον τοῦ Εὐξείνου, ἢ τὴν λευκαινομένην ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων, ἢ κατὰ Διονύσιον, περιηγητήν, [4] ὅτι λευκὰ πολλὰ ζῶα ταύτην κατοικοῦσι, λάροι, κύκνοι, καὶ πελαργοί. Σπίλον.] σπιλάδα νῆσον. Κέλτρου.] ὄνομα λίμνης, εἰσβαλλούσης πρὸς τὸν Εὔξεινον πόντον. Βαθὺς δ' ἔσω ῥηγμῖνος.] ἐν Σκυθίᾳ ἐστὶν αἰγιαλὸς εἰς μῆκος διήκων χιλίων σταδίων, ὃς καλεῖται Ἀχίλλειος Δρόμος, ἐπειδὴ μόνος Ἀχιλλεὺς τρέχων ἐκεῖνον διέβη. Ἀπὸ κοινοῦ καὶ τὸ, Στένοντος ἄτας, καὶ κενὴν ναυκληρίαν, καὶ τὴν ἄφαντον εἶδος ἰνδαλλομένην, [5] ἐξ ὧν ταῦτα εἰς τὴν Ἰφιγένειαν, νῦν δὲ εἰς [6] γραῖαν φησὶν αὐτὴν ἀλλαγῆναι.

EMENDATIONES.

1 Πρὸς δάμαλιν, pro παρθένον, ex utroque MSS. Quid si legas, πὰρ δάμαλιν? 2 Ita distinxi, monente Gerhaio, prius autem scriptum fuit, εἶπε, χερνίψουσι, σφαγιάσουσι. &c. 3 Ὅλου Εὐξείνου, pro ὁ Εὔξεινος, ex utroque MSS. * Ex Seld. 4 Ὅτι substitui, pro ἔτι, ex utroque MSS. 5 Hæc lectio ex Bar. petita est; cæteri hoc modo scribunt, ἐξ ὧν ταῦτα εἰς τὴν ἐκλογὴν Ἰφιγένειαν. 6 Γραῖαν reposui, pro γαῖαν, ex utroque MSS.

Στένον-

Στένοντος ἄτας, καὶ κενὴν ναυκληρίαν,	Clades gementis, & inanem navigationem,
Καὶ τὴν ἄφθιτον εἶδος ἠλλοιωμένην	Et invisa forma mutatam
[a] Γραῖαν, [b] σφαγείων ἠδὲ χερνίβων πέλας,	Anum, juxta pateras, & mulctra,
Ἅιδου τε παφλάζοντος ἐκ βυθῶν φλογὶ	Plutonisque ollam ebullientem è fundo
Κρατῆρος, ὃν Μέλαινα ποιφύξει, φθιτῶν	Flammas, quam Nigra sufflabit, mortuorum
Σάρκας λεβητίζουσα δαιταλουργίᾳ.	Elixans coquendi arte viscera.
Χ' ὁ μὲν πατήσει χῶρον αἰάζων Σκύθην	Et hic quidem regionem teret Scythicam
Εἰς πέντε που πλειῶνας, ἱμείρων λέχους.	Quinque circiter annos, lecti cupidus:
Οἱ δ' ἀμφὶ βωμὸν τοῦ [c] προμάντιος Κρόνου,	Illi verò juxta vatis aram Saturni,
Σὺν μητρὶ [d] τέκνων νηπίων κρεωμένου,	Pullorum cum matre parvulorum carnivori,
[e] Ὅρκων τὸ δεύτερον ζυγὸν ἄρσαντες ζυγὸν,	Jurisjurandi secundum subeuntes jugum,
Στερρὰν ἐνοπλίσουσιν ὠλέναις [f] πλάτην,	Robustis armabunt remis brachia,
Σωτῆρα [g] Βάκχον τῶν [h] πάροιθε πημάτων	Priorum servatorem cladium Bacchum

VARIANTES LECTIONES.

a Γεραὰν Bar. b Σφαγίων MSS. uterque. c Προμάντεως Bar. Seld. aliique. d Κτίνων Bar. e Ὅρκων Bar. f Πλάτην Bar. Stephan. g Al. Βάκχον. h Πάροιθεν cum ν finali Seld.

Στένοντος.] τὰς καὶ τὰς πέλας τῶν σφαγιαστηρίων, καὶ τῶν χερνίβων, καὶ θυτηρίων, πέλας τε τοῦ κρατῆρος τοῦ ᾅδου, τοῦ παφλάζοντος ἐκ βυθῶν φλογί, ὅν τινα κρατῆρα ἡ Μέλαινα, ἤτοι ἡ Περσεφόνη, ἢ Ἰφιγένεια, ποιφύξει καὶ φυσήσει, λεβητίζουσα καὶ ἕψουσα τὰς σάρκας τῶν φθιτῶν, ἤτοι ἀνθρώπων, ἐν δαιταλουργίᾳ καὶ μαγειρικῇ τέχνῃ. κρατῆρα δὲ ᾅδου τὸν λέβητα καλεῖ, εἰς ὃν Ἰφιγένεια τοὺς ἀναιρουμένους ἐνέβαλλε. ἄλλοι δέ φασι χάσμα εἶναι ἐν Ταύροις, ἐξ οὗ φλόγα φέρεσθαι, εἰς ὃ τοὺς ξένους ἀναιρουμένους ἔρριπτεν ἡ Ἰφιγένεια. Χ' ὁ μὲν πατήσει χῶρον αἰάζων Σκύθην.] καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς πέντε ἔτη εἰς Σκυθίαν θρηνῶν διατρίψει, [1] ἱμείρων τῶν λέχους τῆς Ἰφιγενείας. Περιγεννήτειρα τοῦ Πλεισθένους ἡ Ἰφιγένεια, τουτέστι πρόγονος, ὥσπερ εἶπε [2] περιγεννηθεῖσαν Αἰγιάλου λέγει τὴν Χρυσόθεμιν, τὴν [3] ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς γεννηθεῖσαν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. Οἱ δ' ἀμφὶ βωμόν.] οἱ δὲ Ἕλληνες, φησὶν, ἐν Αὐλίδι, περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς ἰδόντες τὸν δράκοντα, τὸν τοὺς στρουθοὺς φαγόντα, καὶ τὴν μητέρα, ὅρκους ἀλλήλοις δόντες, πλεύσουσιν ἐπὶ τὴν Τροίαν. τινὲς δὲ τὸ Κρόνου νῦν ἀντὶ τοῦ Κρονίδου εἶπον, ἤτοι τοῦ Διός, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ Κρόνου, καί φασιν ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρότερον τοῦ Κρόνου ἦν, ἔνθα ἔλαβον τὸν χρησμὸν οἱ Ἕλληνες, ὅτι τῷ δεκάτῳ ἔτει τὸ Ἴλιον πορθήσουσι. Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως, Οἱ Ἕλληνες ἀμφὶ τὸν βωμὸν τοῦ προμάντεως Κρόνου, ἢ Κρονίδου, ἐκ τοῦ χρησμοῦ τῶν νηπίων σὺν τῇ μητρί, ἤτοι ἐκ τοῦ δράκοντος τοῦ φαγόντος τοὺς στρουθοὺς, καὶ τὴν αὐτῶν μητέρα, * ἐγγυηθέντες τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, * ἄραντες καὶ ἁρμόσαντες καὶ ποιήσαντες τὸ δεύτερον ζυγὸν τῶν ὅρκων, τουτέστι δευτέρους ὅρκους ποιησάμενοι περὶ τοῦ παραμεῖναι μέχρι τέλους τοῦ πολέμου, τὴν ἰσχυρὰν κώπην ἐνοπλίσουσι ταῖς χερσίν. ἀντεστραμμένως εἶπεν, ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ἐνοπλίσουσι ταῖς στερεαῖς κώπαις. δευτέρους δὲ ὅρκους εἶπε, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν προτέρων, τῶν διδόντων [4] παρὰ πάντων τῶν μνηστήρων, ὅτε ἐμνηστεύοντο τὴν Ἑλένην, ὅτι εἰ ἀδικηθείη παρά τινος ὁ ἐκ κλήρου ταύτην λαβὼν σύζυγον, πάντες αὐτῷ συμμαχήσουσιν. Σωτῆρα Βάκχον.] τὸν Διόνυσον φησίν, ὅς ποτε αὐτοὺς ἔσωσε τὸ πρὶν ἐν Μυσίᾳ ὑπὸ Τηλέφου μέλλοντας ἀπόλλυσθαι, ἀναδοὺς ἐξ αὐτομάτου ἄμπελον, καὶ σφήλας τὸν Τήλεφον δι' αὐτῆς, ὅθεν καὶ Σφάλτης ἐκλήθη. Ἡ ἀνάδοσις τῆς ἀμπέλου μῦθός ἐστι, τὸ δ' ἀλληγορικὸν οὕτως ἔχει· ὁ κάπηλος ὢν ὁ Τήλεφος, ἢ ἀμπέλου κλάδοις ἐμπλεχθεὶς, ἐτρώθη ὑπ' Ἀχιλλέως ἐν Καΐκῳ, ποταμῷ Μυσίας, ὥς φησι Πίνδαρος. Τίς γὰρ ἐσθλὸν Τήλεφον ἔτρωσεν ἑῷ δορὶ Καΐκου παρ' ὄχθαις. Τῶν πάροιθε πημάτων.] ἐπεὶ καὶ πρότερον πλεύσαντες οἱ Ἕλληνες, καὶ ἀπενεχθέντες εἰς Μυσίαν, ἐδιώχθησαν ὑπὸ Τηλέφου· καὶ πάλιν ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. ὁ δὲ Τήλεφος παῖς ἦν Ἡρακλέους καὶ Αὔγης, τῆς Ἀλέου θυγατρὸς, τοῦ Τεγεάτου, καὶ Νεαίρας. ἥ ποτε Αὔγη τὸ βρέφος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς ἔθετο, λοιμοῦ δὲ κατασχόντος, γνοὺς Ἀλεὸς τὸ βρέφος, εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος ἐξέθηκε· θηλάζει δὲ τοῦτο ἔλαφος, ποιμένες δὲ εὑρόντες, Τήλεφον ἐκάλεσαν. τὴν δὲ Αὔγην Ναύπλιος ὁ Ποσειδῶνος κελεύσει Ἀλέου ἀπεμπολεῖ Τεύθραντι, τῷ τότε Μυσίας δυνάστῃ, ὃς ἔσχεν αὐτὴν γυναῖκα.

EMENDATIONES.

1 Ἱμείρων, pro ἱμείρει, ex utroque MSS. 2 Περιγεννηθεῖσαν Seld. 3 Ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς substitui, pro ἐκ προτέρων ἀνδρῶν, ex fide Seld. * Ex Seld. 4 Παρὰ pro περὶ.

Αρουά-

Σφάλτην δυσάζοντες, ᾧ ποτ' ἐν μυχοῖς,	Supplantatorem canentes, cui aliquando in angulis,
Δελφινίου παρ' ἄντρα Κερδῴου θεοῦ,	Juxta Delphinii, Lucrosi antrum Dei,
Ταύρῳ κρυφαίας χέρνιβας [a] καταρξεῖται	Tauro occulta faciet sacra
Ο χιλίαρχος τοῦ [b] πολυῤῥαίστου στρατοῦ.	Mille-dux exitiosi exercitus:
Ω, θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν	Cui sacrificiorum gratiam referens recentem
Δαίμων Ενόρχης, [c] Φιγαλεὺς, [d] Φαυστήριος,	Enorches Deus, Figaleus, Lucernalis,

VARIANTES LECTIONES

a Κατάρξεται Bar. b Πολυῤῥαίστου Seld. πολυῤῥαίστου Bar. al. πολυῤῥάστου. c Φυγαλεὺς Bar. Seld. aliique; in Seld. tamen ι eadem manu superscribitur al. Φυγαλεύς. d Φαυστήριος Bar. sed ι finalis ι superscripta est superiori manu.

Δυσάζοντες.] ὑμνοῦντες, [1] ἀνευφημοῦντες. Ω, ποτ' ἐν μυχοῖς.] ᾧ ποτὲ ταύρῳ, ἤτοι ταυρομόρφῳ Διονύσῳ, καταρξεῖται καὶ θύσει κρυφαίας καὶ μυστικὰς χέρνιβας ἐν μυχοῖς τοῦ Δελφινίου τόπου, ἤτοι τοῦ φωλεοῦ, πρὸς τὰ ἄντρα καὶ σπήλαια τοῦ Κερδῴου θεοῦ, ἤτοι τοῦ Απόλλωνος. τίς δὲ θύσει τὰς θυσίας; ὁ Αγαμέμνων, ὁ χιλίαρχος τοῦ πολυῤῥαίστου στρατοῦ, τουτέστιν, ὁ χιλίων νηῶν ἄρχων στρατοῦ φθείροντος πόλεις. τὰς δὲ γὰρ ναῦς παρέλαβε, τῷ ἀπαρτισμένῳ χρησάμενος ἀριθμῷ, ὅσαι γὰρ πᾶσαι αἱ νῆες τῶν Ελλήνων ἐρρτέ. Δελφινίου.] τοῦ φωλεοῦ, ἢ τοῦ Απόλλωνος. κατὰ χρησμὸν γὰρ ὁ Αγαμέμνων ἐλθὼν ἐν Δελφοῖς, ἐν τῷ τοῦ Απόλλωνος ἱερῷ ἔθυσε Διονύσῳ. Δελφίνιος νῦν, καὶ Κερδῷος θεὸς Απόλλων. Δελφίνιος μὲν, ἢ ὅτι τὸν ἐν Πυθῶνι δελφῖνα δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλε, λαοὺς βιάζοντα, ὥς φησιν Ηλιόδωρος· Ουποτε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησοῖο, Δελφίνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν. ἢ ὅτι Κασταλίῳ τῷ Κρητὶ πρὸς ἀποικίαν συλλαμβάνων ὁ Απόλλων, ὁ ἐπὶ δελφῖνος ὀχούμενος, ἢ δελφῖνι ὁμοιωθεὶς, προηγεῖτο τῆς νηὸς ἕως τοῦ Κρισαίου κόλπου, καὶ τοῦ φωλεοῦ. τινὲς δέ φασιν ἐν τῷ πλοίῳ αὐτὸν εἰσελθεῖν ἐν εἴδει δελφῖνος, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον συνεκδῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν, ὅθεν ἐκλήθη καὶ ὁ τόπος Δελφοὶ, καὶ ὁ Απόλλων Δελφίνιος. Κερδῷος δὲ, ὅτι διὰ χρησμῶν τὰ συμφέροντα καὶ ἐπικερδῆ δείκνυσιν. Παρ' ἄντρα.] παρὰ τοὺς ἐσωτάτω τόπους τοῦ ναοῦ. ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Διόνυσος ἐν Δελφοῖς σὺν Απόλλωνι, οὕτως· Οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη, ἃ διεσπάραξαν, Απόλλωνι ἀδελφῷ ὄντι αὐτοῦ παρέθεντο, ἐμβαλόντες εἰς λέβητα. ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρέθετο, ὥς φησι Καλλίμαχος καὶ Εὐφορίων λέγων· [8] Εν πυρὶ Βάκχον Δῖον ὑπὲρ φιάλην ἐκβάλοντο. Αλλοι δέ φασι Δελφοὺς κληθῆναι, ἀπὸ Δελφοῦ, υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Μελανθοῦς, τῆς Δευκαλίωνος θυγατρός. Ταύρῳ.] τῷ Διονύσῳ, ὅτι κερατοφόρον αὐτὸν γράφουσιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις. καὶ προσελθὼν ταῦρος ἡμῖν φαίνει. [3] Στησίμβροτος δὲ καὶ Δείναρχος αὐτὸν καλεῖ, ὅτι κερατοφόρος ἐξῆλθεν τοῦ Διὸς μηροῦ ἔφυ. Κρυφαίας χέρνιβας.] ὅτι ἐν [4] παρθενῶνι τὰ μυστήρια τῷ Διονύσῳ ἐτελεῖτο. Οἱ Ελληνες τῆς Τροίας ἀποπλανηθέντες, προσώκειλαν τῇ Μυσίᾳ, ὡς τῇ Τροίᾳ· ἔνθα Τήλεφος, βασιλεὺς τῶν Μυσῶν, ἐξελθὼν, πολλοὺς τῶν Ελλήνων ἀνεῖλεν. ὁ δὲ Διόνυσος θέλων ἀποδοῦναι ἀντιχάριτα τῷ Αγαμέμνονι ἀντὶ τῆς εἰς αὐτὸν θυσίας, πεποίηκε τὸν Τήλεφον συμποδισθῆναι ὑπὸ τῶν κλάδων τῆς ἀμπέλου τοὺς πόδας, καὶ ὑπὸ Αχιλλέως τρωθῆναι. ἐλθὼν δὲ κατὰ χρησμὸν, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἰαθείη, εἰ μὴ ὁ τρώσας ἰάσηται. δὴ καὶ ἰαθεὶς ὑπὸ Αχιλλέως, ὁδηγεῖ τοῖς Ελλησι τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν. Η δὲ σύνταξις οὕτως· Αμειβόμενος ὁ Διόνυσος ἀντὶ τῶν θυμάτων περισπούδαστον χάριν, γνώσει τὸν Τήλεφον τῷ μὴ ἐκπορθίζοντι, ἢ ἀφανίσαι τοὺς Ελληνας, τήκοντα καὶ δαΐζοντα αὐτοὺς, ὥσπερ στάχυν. ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν παρείκασε λέοντι, καλῶς εἶπεν, Οδοντι, καὶ γνάθοις. Θυμάτων.] ᾧ τινι Αγαμέμνονι πρόσφατον καὶ νεαρὰν τὴν χάριν τῶν θυμάτων ἀποδιδοὺς ὁ Διόνυσος, συμποδίσας τὸν Τήλεφον ἀμπέλου κλήματι, ὥστε μὴ ἀπολέσαι πάντας τοὺς Ελληνας. κακοζήλως δὲ τῷ τρόπῳ ἐχρήσατο· λέοντα γὰρ αὐτὸν εἰπὼν τὸν Τήλεφον, ὤφειλε τοὺς Ελληνας βόας, ἢ ἄρνας εἰπεῖν· ὁ δὲ στάχυς εἶπεν αὐτούς. τοῦτο δὲ ἀκατάλληλον, [5] λέων γὰρ στάχυς οὐκ ἐσθίει. Δαίμων Ενόρχης.] ὁ Διόνυσος, παρὰ Λεσβίοις. φασὶ γὰρ δύο ἀδελφοὺς συμμιγέντας, Θυέστην καὶ Δαῖταν, ἐξ αὐτοῦ τεκεῖν παῖδα Ενόρχην καλούμενον, ὃς ναὸν ἱδρυσάμενος Διονύσου, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος αὐτὸν ἐκάλεσεν. ἢ Ενόρχης λέγεται, ὅτι μετ' ὀρχήσεως αὐτοῦ τὰ μυστήρια ἐτελοῦντο. ἢ ὅτι [6] ἐν ὄρχεσι, καὶ φαλλοῖς δοξάζεται. Οἱ δὲ αἰσχράν τινα ἱστορίαν φασί· Διόνυσον γὰρ λέγουσι ζητῆσαι τὴν μητέρα, μετὰ τὸ κεραυνωθῆναι αὐτήν. [7] Πολύυμνος δέ τις νεανίας ὑπέσχετο δεῖξαι τὴν πρὸς ταύτην ὁδὸν, εἰ συγγένοιτο αὐτῷ. ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιῆσαι, εἰ πρότερον εὕροι τὴν μητέρα καὶ ἐν βολαῖς Πολυύμνου κατελθὼν εἰς τὸν ᾅδην, ἐκ τῆς Λέρνης πηγῆς ἀνήγαγεν αὐτήν. τελευτήσαντος δὲ Πολυύμνου, Διόνυσος θέλων πληρῶσαι τὴν ὑπόσχεσιν, σύκινα αἰδοῖα περιῆψεν ἑαυτῷ, καὶ φαλλοὺς δερματίνους ἐλάμβανεν· ὅθεν, ὥς φασι, καὶ Ενόρχης λέγεται. Αλλ' οὕτω καὶ περὶ τῆς ἱστορίας λεχθῆναι, καὶ τῆς ἀλληγορίας οὐκ ὤκνησεν. ἔχει δὲ ἡ ἱστορία πρῶτον οὕτως· Οσιρις, ὁ καὶ Διόνυσος βασιλεὺς ὑπάρχων Αἰγύπτου, ὑπὸ Τυφῶνος, τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ τῶν συνωμοτῶν, μελεϊστὶ κατετμήθη, καὶ ἐξεῤῥίφη πολλαχοῦ. Ισις δὲ, ἡ καὶ Δημήτηρ, γυνὴ Διονύσου, μετὰ Ωρου τοῦ υἱοῦ, τὸν Τυφῶνα, καὶ πάντας τοὺς σὺν ἐκείνῳ φονεῖς ἀναιρεῖ. τὰ δὲ τοῦ Διονύσου μέρη καὶ μόρια συλλέξασα, ἑκάστῳ ναὸν καὶ ἱερὰ [8] ᾠκοδόμησεν. ἐν Φίλαις δὲ, πόλει Αἰγύπτου, τὸ μέγιστον ἦν τῶν ἱερῶν, ὃν καὶ μέγας ὅρκος τοῖς Αἰγυπτίοις ἐτύγχανε, μὰ τὸν ἐν Φίλαις Οσιριν λέγουσιν. πάντα γοῦν εὑροῦσα τὰ μόρια, ὡς ἔφην, καὶ διαμερίσασα πᾶσι ναοῖς, τὰ παιδογόνα δὲ μὴ εὑροῦσα, τοὺς δερματίνους φαλλοὺς ἐπινοεῖ χρηματίσειν ἕκαστον ἑαυτῷ, καὶ σὺν τούτοις ὀρχεῖσθαι. καὶ τὰ μὲν τῆς ἱστορίας ταυτί. τὸ

EMENDATIONES.

1 Ανευφημοῦντες substitui, pro ἀνευφημοῦντες, ex Bar. 2 Ita restitui, ex Bar. ... impressi. 3 Στησίμβροτος posui, pro ..., ex Bar. 4 Παρθενῶνι substitui, pro παρθενῶνα, ex Bar. 5 Λέων, pro λέγων, ex Bar. 6 Εν ὄρχεσι, ἢ φαλλοῖς reposui, pro ..., ex fide Bar. & Phavorini. 7 Πολύυμνος substitui, pro Πολύυμνος: & paulo post, Πολυύμνου bis, pro Πολυύμνου, ex fide eorundem. 8 ᾠκοδόμησεν ἐν Φίλαις. Φίλαις δὲ πόλει Αἰγύπτου &c. Bar. & Phavorinus. Paulo post, pro φίλαις Bar. habet φυγάλη. Theodorum vero φυγάλη.

δὲ συμ-

Λέοντα θοίνης, ἴχνος ἐμπλέξας λύγοις,	Ab epulis leonem, viticibus plantam implicans,
Σχήσει, τὸ μὴ πρόρριζον αἰστῶσαι στάχυν	Prohibebit, ne spicam funditus perdat
Κέρσοντ' ὀδόντι, καὶ λαφυστίαις γνάθοις.	Sectore dente, maxillisque voracibus.
ᵃΛεύσσω πάλαι ᵇδὴ σπεῖραν ᶜὁλκαίων κακῶν,	Video jam pridem malorum catenam attractorum,
Σύρουσαν ᵈἅλμῃ, ᵉκἀπιρροιζοῦσαν πάτρῃ	Trahentem per mare, & advolventem patriæ
Δεινὰς ἀπειλὰς, καὶ πυριφλέκτους βλάβας.	Graves minas, atque incendiaria damna.
Ὡς μή σε Κάδμος ᶠὤφελ' ἐν περιρρύτῳ	Utinam te, Pryli, Cadmus in insula

VARIANTES LECTIONES.

a Λεύσω Bar. Sold. b δὲ Bar. c Ὀλκαίων cum tenui spiritu MSS. uterque. d Ἄλμῃ Sold. e Κἀπιρροιζοῦσαν Sold. καὶ ἐπιρροιζοῦσαν Bar. al. περιρροιζοῦσαν. f Ὤφελεν περιρρύτῳ Sold.

ἢ συμβολικώτερον [1] τοῦτο δηλοῖ· Ὅτι ὁ οἶνος ἐκτείνει τὰ μέλη, ὅθεν τὸν Διόνυσον καὶ νέον, καὶ γέροντα γράφουσι, περὶ τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, τὴν μετρίαν, καὶ ἄμετρον. καὶ φαλακρὸν γέροντα γράφουσι τούτῳ ἀκολουθοῦν, ὅτι οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ὑπέρρεοντα ἐκφαίνουσιν. ὅθεν καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησὶν Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον. καὶ ἄλλα μυστήρια περὶ τὸν Διόνυσον, ἤτοι τὸν οἶνον, συμβολικωτέρως τελούμενα, παρδαλαὶ, καὶ βάκχαι, καὶ σάτυροι, καὶ ἀνδρόθηλοι σολοικισμοὶ, καί τινα ἕτερα, ἃ μακρὸν ἂν εἴη ἐν μυθικοῖς συγγράμμασιν ἀλληγορεῖν [2] περιεργότερον. Φηγαλεύς.] ἐμοὶ δοκεῖ δὲ ὅτι γράφεται, παρὰ τὸ ἐν φηγοῖς, καὶ ἐρινεοῖς ἄλλεσθαι. ἄλλοι δὲ δὲ ἰῶτα γράφοντες, Φιγαλέα λέγουσιν ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμᾶσθαι Διόνυσον. Φαυστήριος δὲ λέγεται, ἀπὸ τοῦ διὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἐπιτελεῖσθαι τὰ τούτου μυστήρια. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ Ἐνόρχης, ὅτι μετ' ὀρχήσεως αὐτοῦ αἱ θυσίαι ἐπιτελοῦνται. ἐγὼ δὲ φημὶ ἀλληγορικωτέρως τοῦτον Φαυστήριον, παρὰ τὸ τοῦ οἴνου θερμότητα. Λέοντα.] τὸν Τήλεφον, τῆς θοίνης καὶ τῆς εὐωχίας φησὶ, εἰς τὸ μὴ προρρίζον αἰστῶσαι στάχυν. * Αἰστῶσαι στάχυν.] τὸν Ἑλλήνων στάχυν φησὶ, λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵνα ᾖ, ὡς στάχυν κείροντα τῷ ὀδόντι, καὶ τῶν δαπανητικῶν γνάθοις.* Κείροντ' ὀδόντι, καὶ λαφυστίαις.] καὶ [3] τρωκτικαῖς σιαγόσι. φησὶ δὲ πῶς; τὸ ἴχνος ἐμπλέξας τοῖς λύγοις. λύγους δὲ νῦν εἶπε, τῆς ἀμπέλου τὰ κλήματα. [4] τάχα δὲ τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων. κακοζήλως δὲ, καὶ κεκομψευμένως τῷ λέοντι προσῆψε τὴν στάχυν. * Λεύσσω πάλαι δή.] τοὺς τῶν κακῶν λέγει, τοὺς εἰς τὴν Τροίαν, τῶν Ἑλλήνων. * Σπεῖραν.] ἀλληγορεῖ τάξιν στρατιωτικὴν, ὅλον δὲ συστροφὴν, καὶ συναγωγὴν κακῶν, τῶν ἀπὸ ἑλκυσθέντων καὶ πλείστων γενομένων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρακόντων, τῶν ἑλκυσμένων, καὶ ἑλισσομένων καὶ συρόντων, σπεῖρα γὰρ ἡ τῶν ὄφεων συστροφή. ἢ ἐν συναγωγῇ τῶν νηῶν, σπεῖραν εἴρηκε κακῶν. Σύρουσαν.] τὸ ἑξῆς οὕτως· Βλέπω ὁλκαίων καὶ συναγωγὴν [5] συρομένην ἐν τῇ θαλάσσῃ, κἀπιρροιζοῦσαν καὶ ἐπιφοιτῶσαν καὶ ἀπειλοῦσαν τῇ πατρίδι, ἤτοι τῇ Τροίᾳ, δεινὰς ἀπειλὰς, καὶ πυρπόλησιν. Τὸ δὲ λεύσσω, ἀντὶ περιεργῶ ταῦτα. Ὡς μή σε Κάδμος.] [6] ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Πρύλιν, ὃς ἦν μάντις ἐν Ἴσσῃ, ἤτοι τῇ Λέσβῳ, υἱὸς τοῦ Καδμίλου, καὶ Κάδμου, ἤτοι Ἑρμοῦ, καὶ Ἴσσης τινὸς νύμφης, ἀφ' ἧς ἐκλήθη ἡ Λέσβος (ἡ καὶ Μιτυλήνη) Ἴσσα. ὃς Πρύλις προσεταιρισθεὶς τοῖς Ἕλλησι τῇ Λέσβῳ ὑπέθετο τὸν τρόπον τῆς τοῦ Ἰλίου ἁλώσεως διὰ μαντείας. οὗτος γὰρ τὴν κατασκευὴν τοῦ δουρείου ἵππου, δώροις πεισθεὶς ὑπὸ Παλαμήδους, πρὸς ὃν λέγει, ὦ Πρύλι, ὡς μὴ ὤφελέ σε, τὸν Πρύλιν, φυτεῦσαι καὶ φιτῦσαι, ὁ Κάδμος, ἤτοι Ἑρμῆς, οὕτω λεγόμενος παρὰ Βοιωτοῖς, ἐν τῇ Ἴσσῃ καὶ τῇ Μιτυλήνῃ, τῇ περιρρύτῳ, ἤτοι τῇ κυκλουμένῃ ὑπὸ θαλάσσης· φυτεῦσαι δὲ προδότην καὶ ὁδηγὸν καὶ ἑρμηνέα τῶν Ἑλλήνων, τῆς αἰθομένης δὲ καὶ συμφορᾶς Τρώων [7] συγκατασκάπτην, τέταρτον ὑπάρχοντα δὲ ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ Ἄτλαντος. Πλειάδες γὰρ, αἱ Ὠκεανοῦ θυγατέρες, καὶ Ἄτλαντος, τοῦ υἱοῦ Ἰαπετοῦ καὶ Ἀσίας, ἑπτὰ θυγατέρες, ὥς Ἄρατος λέγει,

> [8] Ἑξ οἶαι περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν.
> ———ἑπτὰ δὲ κεῖναι ἐπιρρήδην καλέονται,
> Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ τ', Ἠλέκτρη τε,
> Καὶ Στερόπη, καὶ Τηϋγέτη, καὶ πότνια Μαῖα.

καὶ Κελαινοῦς μὲν καὶ Ποσειδῶνος παῖδες, Λύκος, καὶ Χιμαιρεύς· καὶ Ἠλέκτρας καὶ Διὸς, Δάρδανος, καὶ Ἠετίων· Στερόπης καὶ Ὑπερόχου, Οἰνόμαος· Ταϋγέτης καὶ Διὸς, Λακεδαίμων· Μαίας δὲ καὶ Διὸς, Ἑρμῆς, ὡς Ὀρφεὺς φησὶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν Λιθικῶν·

> [9] Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι,
> Κυλλήνιος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων
> Υἱὸς, ὅπως ἀνέχοιμι δίζυος ἀνέρας ἄλκαρ.

καὶ ὁ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ φησὶν, [10] Μαίας παῖδα, Κυλληνίης πάλμυν. καὶ Σιμωνίδης,

EMENDATIONES.

1 Τοῦτο, pro τοῦτο, ex Bar. 2 Περιεργότερον reposui, pro περιεργότερον, ex Bar. * Hæc adjeci ex Sold. 3 Τρωκτικαῖς reposui, pro Τρ...αῖς, ex utroque MSS. 4 Mallem τάχα δὲ, τὸν Ἑλλήνων, quod habet Bar. * Hoc interserui ex Sold. 5 Συρομένην posui, pro συρομένων, ex Bar. non enim ad ὁλκαίων referri, sed ad σπεῖραν debet. 6 Ita emendavi hunc locum, ex fide Bar. & Sold. quem vulgg. editi ita corruperant, ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Πρύλιν, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἐν Ἴσσῃ, ἤτοι τῇ Λέσβῳ, ἢ τοῦ Κάδμου Ἑρμοῦ, καὶ Ἴσσης &c. 7 Συγκατασκάπτην, pro συγκατασκαπτὴν, ex Bar. κατασκάπτην Sold. 8 Ita restitui hos versus, ex Arati Phænomenis, quos vulgg. editt. ita corruperant, ἑξ οἷαι περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν, ἑπτὰ δὲ ἐν τοῖς ἐπιρρήδην καλέονται, Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ τ', Ἠλέκτρη τε, Καὶ Στερόπη, Τηϋγέτη δὲ, πότνια Μαῖα. Quinetiam in versu primo, Bar. Codex recte habet ἑξ οἷαι &c. at Sold. ἑξ οἷαι περ γ' &c. & in vers. ultimo, uterque cum Arati editt. convenit. 9 Ita emendavi hos versus, ope MSS. Codd & Nor. Gerbelii; quos impressi Codd. hoc modo mutilarunt; Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι, καὶ Κύρμος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων Υἱε. ὅπερ μοι ἰζομεν δίζυος ἄλκαρ ἀρῆς. 10 Id est, Maiæ filium, Cyllenes regem. Erat enim Mercurius ex Maia in Cylleno, Arcadiæ monte, natus; Virgil. Æneid. viii. v. 138.

> *Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia*
> *Cyllenes gelido conceptum culmine fudit.*

Alii tamen alibi natum tradunt. Cæterum nos hunc locum ita emendavimus, quem vulgg. Codd. corruptissime legunt, Μαῖαν παῖδα κυλλήνης πάλμυν. & non minus mendose MSS. κυλλήνης πάλμυν Bar. κυλλήνης πάλμυσι Sold.

[a] Ἰσῃ φυτεύσῃ δυσμενῶν ποδηγέτην,	Iſſa non genuiſſet, hoſtium ducem,
Τέταρτον ἐξ Ἄτλαντος [b] ἀθλίου σπόρου,	Quartum ex Atlantis miſeri ſemine,
Τῶν αὐθομαίμων συγκατασκάπτην [c] Πρύλιν,	Cognatorum tuorum everſorem,
Τόμουρε πρὸς τὰ λῷστα νημερτέστατε.	Vatem ad optima veriſſimum : -
Μὴ δ' Αἰσακείων [d] οὑ' μὸς [e] ὤφελεν πατὴρ	Nec ab Æſaci oraculis pater meus
Χρησμῶν ἀπῶσαι νυκτίφοιτα δείματα,	Nocturnos repuliſſet terrores,
Μιᾷ δὲ κρύψαι τοὺς [f] διπλοῦς ὑπὲρ πάτρας	Sed una geminos morte texiſſet
Μοίρᾳ, τεφρώσας γυῖα [g] Λημναίῳ πυρὶ,	Pro patria, comburens artus igne Lemnio,
Οὐκ ἂν [h] τοσῶνδε κῦμ' ἐπέκλυσε [i] κακῶν.	Non ſanè tantorum fluctus inundaſſet malorum.
Καὶ δὴ Παλαίμων δέρκεται βρεφοκτόνος.	Atque videt Portunus infanticida

VARIANTES LECTIONES.

a Ἰσῃ Bar. b Ἄτλαντος σπόρον Bar. al. σπόρου c Πρύλιν Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. d Οὑμὸς MSS. uterque. ἡμ⟨ὸς⟩ al. e Ὤφειλε Bar. aliique. ὤφειλε Seld. f Διπλοῖς Seld. g Λημναίῳ Seld. h Τοσῶνδε Bar. aliique. i Κακῆς Bar.

[1] Μαιάδος Ἑρμείας ἑλικοβλεφάροιο γένεθλον,
Ἡ γὰρ Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θοὸν τέκεν Ἑρμῆν.

Ἑρμῆς δ' ἐκ τῆς ῥηθείσης Ἰσῆς Πρύλιν γεννᾷ, ὅθεν τέταρτον αὐτὸν ἐξ Ἄτλαντος εἶπεν. Ἄτλας γὰρ τὴν Μαῖαν, ὡς ἔφημεν, ἐκ Ἑρμῆς, τὸν Πρύλιν. ἄθλιον δὲ τὸν Ἄτλαντα λέγει, διὰ τὸ τὸν Πρύλιν συγγενῆ αὐτοῦ ὄντα, τοὺς ἰδίους προδεδωκέναι συγγενεῖς. Αὐθομαίμων μὲν, τῶν συγγενῶν Τρώων. Τόμουρε.] μάντι, πρὸς τὰ λῷστα καὶ βέλτιστα, δηλονότι τὰ Ἑλληνικὰ, νημερτέστατε, ἤτοι ἀληθέστατε. τόμουρος δὲ, ὁ μάντις, ὁ τὸ μὴ ὂν ὁρῶν, ἤτοι ὁ τὸ μήπω γεγονὸς βλέπων. λῷστον γὰρ, παρὰ τὸ λῶ, τὸ [2] θέλω. νημερτὴς παρὰ τὸ νη, στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ [3] ἀμβροτάνω, ἤγουν ὁ μὴ ἀμβροτάνων τῆς ἀληθείας. Κατὰ συγκοπὴν εἶπε τὸν Κάδμον, Κάδμιλος γὰρ ἦν, ὥσπερ τὰς γαμφίδας γαμφάς. Μὴ δ' Αἰσακείων.] ὤφειλε δὲ ὁ ἐμὸς πατὴρ μηδὲ τὰ νυκτίφοιτα δείματα, ἤτοι τοὺς ὀνείρους τῆς Ἑκάβης, [4] ἀπῶσαι καὶ ἐκτὸς θεῖναι τῶν χρησμῶν καὶ προσταγμάτων τοῦ Αἰσάκου. ὤφειλε δὲ ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐν [5] μιᾷ μοίρᾳ, ἤτοι ἐνὶ θανάτῳ, κρύψαι τοὺς διπλοῦς, τήν τε Ἑκάβην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, τὰ γυῖα καὶ τὰ μέλη τούτων τεφρώσας καὶ καύσας τῷ ἐν Λήμνῳ, καθ' Ἑλλάνικον, εὑρεθέντι πυρί. Οὐκ ἂν τοσῶνδε.] ἐλλειπτικῶς εἶπεν. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν, ἐὰν ταῦτα ἐγένετο, οὐκ ἂν τοσούτων συμφορῶν κῦμα ἐπέκλυσε, καὶ δίκην κατακλυσμοῦ ἐξεχύθη, καὶ ἐπλημμύρησε, καὶ ἡμᾶς [6] κατεπόντισεν. Αἴσακος υἱὸς ἦν Πριάμου καὶ Ἀρίσβης, τῆς Μέροπος θυγατρὸς, μάντις ἄριστος, ὃς ὕστερον ἀπωρνιώθη, θρηνῶν θανοῦσαν τὴν αὐτοῦ γαμετὴν Μερόπην, τὴν Κεβρῆνος, Πριάμου δὲ ὄντος Ἀρίσβην Υρτάκῳ, καὶ γήμαντος τὴν Ἑκάβην, ὡς συνέβη αὐτὴν κατὰ γαστρὸς ἔχουσαν τὸν Ἀλέξανδρον, ἰδεῖν τὸ περὶ τοῦ δαλοῦ ὄνειρον, ἐκεῖνον ὁ ῥηθεὶς Αἴσακος, ὅτε ἐγεννήθη Ἀλέξανδρος, τοὺς δύο ἀναιρεθῆναι, ἤτοι τὸ τεχθὲν, καὶ τὴν τεκοῦσαν, εἰπὼν, Ὅτι τὸ σήμερον τεχθὲν, καὶ τὴν τεκοῦσαν χρὴ ἀνελεῖν. ὁ δὲ Πρίαμος ἀντὶ τούτων ἀνεῖλε Κίλλαν, ἐκ Θυμοίτου κρυφαίῳ γάμῳ τότε γεννήσασαν [7] Μένιππον. Ὤφειλε.] τὸ λε, καὶ τὰ ὅμοια τοιαῦτα κοιναὶ συλλαβαί εἰσιν, ὅθεν καὶ δίχα τοῦ ι μακρά εἰσιν. Γυῖα.] κυρίως αἱ χεῖρες, παρὰ τὸ γυῶ, τὸ χωρῶ καὶ ὑποδέχομαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος γυῖα καλοῦνται. Λημναίῳ πυρί.] ἀπὸ κεραυνοβόλου δένδρου, ἐν Ἑλληνικαῖς χώραις, ἐν Λήμνῳ πρότερον εὑρέθη [8] τό, τε πῦρ καὶ αἱ ὁπλουργίαι, καθὼς ἐν τῷ περὶ Χίου κτίσεως Ἑλλάνικος ἱστορεῖ, ἵνα μὴ κατὰ πλάτος τὴν ἱστορίαν ἐπεξεργαζώμεθα. Καὶ δὴ Παλαίμων.] ὁ Μελικέρτης, ὁ τῆς Ἰνοῦς υἱός. οὗτος σφόδρα ἐτιμᾶτο ἐν τῇ Τενέδῳ, ἔνθα καὶ βρέφη αὐτῷ ἐθυσίαζον. ἡ δὲ ἱστορία ὅπωθεν ἐξέδη. Ἀθάμας γὰρ τρέφων τὸν Διόνυσον, Ἥρας ὀργῇ μανεὶς, τὸν παῖδα Κλέαρχον ἀναιρεῖ. εἶτα καὶ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα, ἔρριψε τοῦτον εἰς ζέοντα λέβητα· συνερξήσασα δὲ, ἐδιώκετο παρὰ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ ἑτέρου αὐτῆς παιδὸς Μελικέρτου, ἀναιρεθῆναι. φυγοῦσα δὲ διὰ τῆς Γερανείας, ὄρους Μεγαρικοῦ, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν μετὰ τοῦ παιδὸς Μελικέρτου, τοῦ καὶ Παλαίμονος, εἰς τὴν θάλασσαν. Νηρηΐδες δὲ χορεύουσαι ἐπιφανεῖσαι εἶπον Σισύφῳ, εἰς τιμὴν τοῦ παιδὸς ἄγειν τὰ Ἴσθμια. ἕτεροι δὲ φασὶν, ὅτι Ἀθάμας ἔμελλε [9] βαλεῖν καὶ τὸν Παλαίμονα εἰς λέβητα, καὶ κλέψασα ἡ μήτηρ Ἰνὼ τοῦτον, ἔφυγεν. οἱ δὲ κομίσαντες ἐν Κορίνθῳ τότε τὸ σῶμα Σισύφῳ ἀπὸ τῆς Σχοινουντίας, (ἐκεῖσε γὰρ ἐρρίφη ἐκ τῆς θαλάσσης, δελφῖνος αὐτὸ ἐκβαλόντος) Ἀμφίμαχος, καὶ Δονακῖνος ἐκαλοῦντο. ὁ δὲ Σίσυφος, ἀδελφὸς ὢν Ἀθάμαντος, τοῦ Παλαίμονος πατρὸς, βασιλεὺς Κορίνθου, ὅθεν καὶ ἑορτὴν, τὰ Ἴσθμια, συνεστήσατο. ἐτιμᾶτο δὲ, ὡς [10] ἔφημεν, ὁ Παλαίμων καὶ

EMENDATIONES.

1 Luxati ſunt hi Simonidis verſus, & miſere deformati, tam in *MSS.* quam *Impreſſis* Codd. nec, ut verum fatear, placet mihi mea emendatio, quam tamen æquum eſt, ut boni conſulat candidus Lector, aut ipſe meliorem, & accomodatiorem excogitet: quod faciendi ut aliquam anſam præbeam, aliorum Codd. lectiones apponam; Μαιάδος ἱμείης ἑλικοβλεφάρου κατάλληλον· αὕτη γὰρ κυλλήνης ἐν ὄρεσι θοόν τε κ' ἑρμῆν *Seld.* Μαιάδος ὁρμὴν ἑλικοβλεφάρου καλάλογον, τάχ' ἑρμῆς *Impreſſi*: & *Bar.* pro καλάλογον habet καλάλογον. 2 Θέλω, pro τίλω, ex utroque *MSS.* & *Phavorino*, cujus verba hæc ſunt, Λῷστα, παρὰ τὸ λῶ. τὸ θέλω. 3 Ἀμαρτάνω, pro ἁμαρτάνω, ex utroque *MSS.* 4 Ἀπῶσαι, pro ἀπῶσιν, ex utroque etiam *MSS.* 5 Μιᾷ μοίρᾳ poſui, pro μιᾷ ἡμέρᾳ, ex utroque iterum *MSS.* atque ita legendum eſſe, ſequentia verba indicant, viz. ἤτοι ἐνὶ θανάτῳ, quibus Poetæ verba explicare voluit *Scholiaſtes*, quid autem θανάτῳ ad ἡμέρᾳ? at ſi μοίρᾳ legas, concinna erunt omnia. 6 Κατεπόντισεν, pro κατεπόντωσεν, ex utroque *MSS.* 7 Μένιππον habent vulgg. editt. Ego Μένιππον repoſui ex fide utriuſque *MSS.* idque nominis Cillæ filio alibi tribuit *Scholiaſtes* noſter. 8 Τό, τε, pro τότε, ex utroque *MSS.* 9 Βαλεῖν, pro λαβεῖν, ex utroque *MSS.* 10 Ἔφημεν, pro ἴσημεν, ex utroque *MSS.*

ἐν

Ζέσσαν [a] αἰθύῃσι πλεκτανοστόλοις	Feruere mergis funigeris
Γραῖαν [b] ξυνευνον [c] Ὠγήνου, Τιτηνίδα.	Anum Titanidem, Oceani conjugem.
Καὶ δὴ διπλᾶ σὺν πατρὶ ῥαίεται τέκνα,	Quin gemini cum patre perduntur filii,
[d] Στερρῷ τυπέντα [e] κλεῖδας εὐάρχου μύλῳ·	Valido percussi humeros principis lapide:
Τὰ πρόσθεν αὐλητῆρος ἐκπεφευγότα	Qui prius in alveo perniciosas tibicinis
Ψυδραῖσι φήμαις [f] λαρνακοφθόρους ῥιφὰς,	Falso sermone expositiones effugerant,
Ὧ δὴ πιθήσας στυγνὸς ἄρταμος [g] τέκνων,	Cui obtemperans odiosus filiorum interfector,
[h] Αἰθυιόθρεπτος, πορκέων [i] λιναγρέτης,	A mergis nutritus, piscatorum captus retibus,
[k] Κρηθμοῖσι, καὶ [l] ῥαιβοῖσι [m] νηρείταις φίλος,	Ostreis, & curvis neritis familiaris,
[n] Χηλῷ [o] κατεστρύφαξε διπτύχους γονάς.	Capsa sepivit filios duos.

VARIANTES LECTIONES

a Αἰθυίῃσι Seld. αἰθύῃσι Bar. b Al. σύνευνον. c Ὠγηνοῦ Bar. quam lectionem etiam in Scholiis tuetur. d Στερρῷ Bar. e Κλεῖδας penacut. Bar. f Λαρνακοφόρους Bar. g Κύκνων Bar. h Αἰθυιόθρεπτος Bar. al. αἰθυιόθρεπτος. i Al. λιναγρέτῃ. k Al. κρηθμοῖσι. l Ῥαιβοῖσι Seld. m Νηρείταις Seld aliique. n Χηλῷ Bar. eandemque lectionem in Scholiis habet. o Al. κατεστρύφαξε.

ἐν τῇ Τενέδῳ. Καὶ δὴ Παλαίμων.] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, καὶ δὴ ἡ τῆς Τενέδου θάλασσα, ἀναβοήσει καὶ στεναχθήσεται τῷ πλήθει [1] τῶν Ἑλληνικῶν ὁλκάδων, εἶπε, καὶ δὴ ὁ Παλαίμων, ὁ βρεφοκτόνος, δέρκεται καὶ βλέπει τὴν γραῖαν σύγκοιτον τοῦ Ὠγήνου καὶ Ὠκεανοῦ, ἤτοι τὴν Τηθὺν, τουτέστι τὴν θάλασσαν, τὴν Τιτηνίδα, τὴν οὖσαν μίαν τῶν Τιτάνων, τῶν παίδων Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. δέρκεται τί πάσχουσαν; ζέουσαν, καὶ ἀναβράζουσαν ἐν ταῖς αἰθυίαις, ταῖς ἐστολισμέναις ἐν πλεκτάναις, ἤτοι σχοινίοις. λέγει δὲ νῦν συμβολικῶς αἰθυίας, τὰ πλοῖα, αἴθυιαι γὰρ κυρίως, ὄρνεα θαλάσσια. Καὶ δὴ διπλᾶ.] Κύκνος, ὁ Σκαμανδροδίκης καὶ [2] Ποσειδῶνος, λαθραίως τεχθεὶς, ἐρρίφη πλησίον θαλάσσης. κύκνον δὲ περὶ αὐτὸν καταπτάντα ἰδόντες τινὲς ἁλιεῖς, ἀνείλοντο τοῦτον, καὶ Κύκνον ὠνόμασαν, ὃς ἀνδρωθεὶς, ἔγημε Προκλείαν, τὴν Λαομέδοντος, * καὶ γεννᾷ Τένην, * καὶ Ἡμιθέαν. ἀποθανούσης δὲ τῆς Προκλείας, ἐπιγαμεῖ ὁ Κύκνος Φυλονόμην, τὴν Τραγάσου. ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Τένου, καὶ μὴ τυχοῦσα τῆς ἐλπίδος, κατηγόρησεν αὐτοῦ πρὸς τὸν πατέρα, ὡς βιασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, συμφωνοῦντος αὐτῇ καὶ αὐλητοῦ τινὸς Μόλπου. ὁ δὲ ὀργισθεὶς, εἰς λάρνακα βαλὼν Τένην, καὶ Ἡμιθέαν, ἀφῆκεν εἰς θάλασσαν. τῆς δὲ λάρνακος προσενεχθείσης τῇ τότε Λευκοφρύι νήσῳ, νῦν δὲ ἀπὸ τοῦ Τένου Τενέδου καλουμένῃ, ἰδόντες καὶ οἱ τῆς νήσου τὸ συμβὰν, καὶ μαθόντες τὸ δρᾶμα, βασιλέα ἑαυτῶν τὸν Τένην ἐποίησαν, καὶ τὴν νῆσον ἀπ' ἐκείνου Τένεδον προσηγόρευσαν. γνοὺς δὲ ὁ Κύκνος τὸ ἀληθὲς, ἀνεῖλε μὲν τὴν Φυλονόμην, αὐτὸς δὲ ἐλθὼν συνῴκισε τοῖς παισὶν ἐν Τενέδῳ. Ἀχιλλεὺς δὲ ἐπιστρατεύσας τῇ Τροίᾳ, ἀνεῖλε τὸν Κύκνον, καὶ Τένην, τὸν λόγῳ υἱὸν Κύκνου, ἔργῳ δὲ Ἀπόλλωνος. ἡ δὲ Ἡμιθέα διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ, φεύγουσα τὴν μίξιν, εἰς γῆν κατεπόθη· μετὰ δὲ τὸ ἀνελεῖν Ἀχιλλέα Κύκνον, καὶ Τένην, ἀνεῖλε καὶ τὸν Μνήμονα, ὅν τινα ἡ Θέτις συνακόλουθον Ἀχιλλεῖ ἔδωκεν, ὑπομιμνήσκειν αὐτὸν, μὴ ἀνελεῖν Ἀπόλλωνος παῖδα, [3] εἱμαρμένον γὰρ ἦν, ἀποθανεῖν Ἀχιλλέα, ὁπότε ἀνέλῃ παῖδα Ἀπόλλωνος. ὁ δὲ Τένης, ὡς ἔφην, υἱὸς ἦν Ἀπόλλωνος. Καὶ δὴ διπλᾶ.] καὶ δὴ τὰ δύο τέκνα, ὁ Τένης, καὶ ἡ Ἡμιθέα, ῥαίεται καὶ φθείρονται, ἀντὶ τοῦ φθαρήσονται, σὺν τῷ πατρὶ αὐτῶν Κύκνῳ, ἐν τῷ στερρῷ μύλῳ καὶ λίθῳ τοῦ καλῶς ἄρχοντος Ἀχιλλέως, τυπέντα καὶ πληγέντα τὰς κλεῖδας καὶ τοὺς ὤμους. καὶ τοῦτο δὲ ψεύδεται ὁ Λυκόφρων, οὐ γὰρ κατὰ τοὺς ὤμους, ἀλλὰ τὴν κεφαλὴν πληγεὶς ὁ Κύκνος ἀνῃρέθη. φασὶ γὰρ, ὅτι [4] ἄτρωτος ἦν τὸ λοιπὸν σῶμα πλὴν τῆς κεφαλῆς. τοῦτο δὲ μῦθός ἐστι. περιδέξιος γὰρ ὢν στρατιώτης ὁ Κύκνος, καὶ κάλλιστα ὡπλισμένος ἐν πολέμῳ, ὡς μηδέποτε τραυματισθῆναι, ὑποπέπτωκε τοῖς μύθοις, ὅτι ἄτρωτός ἐστιν. ἐπεὶ δὲ πληγεὶς ὑπ' Ἀχιλλέως περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνῃρέθη, ἔφασαν ἄτρωτον εἶναι, πλὴν μόνης τῆς κεφαλῆς. Τὰ πρόσθεν αὐλητῆρος.] οὕτω δεῖ συντάσσειν· τὰ πρόσθεν ἐκπεφευγότα τὰς λαρνακοφθόρους ῥιφὰς, [5] τὰς ἐν ψυδραῖσι καὶ ἐν ψευδέσι φήμαις τοῦ αὐλητῆρος, ἤτοι τοῦ Μόλπου, λείπει δὲ τὸ γενομένας. Λαρνακοφθόρους ῥιφάς.] τὰς μελλούσας φθεῖραι αὐτὰ ἐν τῇ λάρνακι. λαρνακοφόρους δὲ, τὰς φερομένας διὰ θάλασσαν ἐν λάρνακι. κἂν γὰρ λαρνακοφόρους εἴπῃς, οὐκ ἔστιν ἐπίμεμπτος ὁ στίχος, ἀλλ' ὀρθῶς καὶ οὕτως ἔχει, κἂν ἴσως καὶ ὁ Λυκόφρων τοῦτο ἠγνόησε. τὸ γὰρ δασὺ σύμφωνον δύναται ἐκλείπειν, ὡς τὸ, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. εἰ δὲ καὶ σὺ τοῦτο μέτρον λέγεις, ὡς οἱ πολλοὶ, ἄκουσον Ἱππώνακτος, [6] Ην αὐτὸν ὄφις τὰν ἀντικνήμιον δάκῃ. ἰδοὺ τὸ ὄφις τὸ ο μακρὸν ἐλέχθη, καὶ ἕτερα τοιαῦτα μυρία εὕρηκεν ὁ πολυμαθὴς μετρικός. Ὧ, δή.] ᾧ τινι Μόλπῳ πεισθεὶς ὁ Κύκνος, στυγνὸς καὶ στυγητὸς ἄρταμος καὶ φονεὺς τῶν τέκνων, ὁ αἰθυιόθρεπτος, εἶδος εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἴδους, ἀντὶ τοῦ ὁ κυκνόθρεπτος, ὁ λιναγρέτης

EMENDATIONES.

1 Ita emendavi hunc locum, ex *Seld.* quem *Impressi* hoc modo habent, τῶν Ἑλληνικῶν ὁλκάδων εἶπε καὶ δὴ ὁ Παλαίμων &c. 2 Ἀπόλλωνος *Seld.* & sunt, qui Cycnum narrant Apollinis fuisse filium. Sed nihil mutare volui, cum antiqua lectio defendi possit, non enim desunt, qui Cycnum à Neptuno genitum ferant; Ovid. Metam. XII Fab. 3.

———— & jam Sigea rubebant
Litora, jam letho proles Neptunia, Cycnus
Mille viros dederat, jam curru stabat Achilles.

* Hæc interserui ex utroque *MSS.* quæ ipsa verba clamant è contextu excidisse. cui enim ignotum est, Tenem & Hemitheam Cycni liberos fuisse? 3 Εἱμαρμένον, pro εἱμαρμένη, ex utroque *MSS.* 4 Ἄτρωτος. pro ἄτρωτον, ex utroque *MSS.* 5 Τὰς ἐν ψυδραῖσι, pro τῶν ἐν ψυδραῖσι, ex *Seld.* τὰς ἐν ψυδραῖς *Bar.* 6 Ην αὐτὸν ὄφις τὴν ἀντικνήμιον δάκῃ *Bar.*

Σὺν τοῖς δ' ὁ τλήμων μητρὸς οὐ φράσας[a] θεᾶς	Cum illis verò miser non dicens Deæ matris
Μνήμων ἐφετμὰς, ἀλλὰ[b] ληθάργῳ σφαλεὶς,	Mnemon mandata, sed oblivione lapsus,
Πρηνὴς θανεῖται, στέρνον[c] οὐτασθεὶς ξίφει.	Pronus morietur, pectus gladio sauciatus.
Καὶ δὴ στένει[d] Μύρινα, καὶ παράκτιοι	Gemit sanè Myrina, & litorales
[e]Ἵππων[f] φριμαγμὸν[g] ἠιόνες[h] δεδεγμέναι,	Ripæ, hinnitum excipientes equorum,
Ὅταν Πελασγὸν ἅλμα λαιψηροῦ ποδὸς	Quando Thessalicum celeris saltum pedis
Εἰς τὴν ἐρείσας λοισθίαν αἴθων λύκος,	In ripam imprimens ultimam ravus lupus,
Κρουναῖον ἐξ[i] ἄμμοιο[k] ῥοιβδήσῃ γάνος,	Fontanam ex arena ciebit aquam,
Πηγὰς ἀνοίξας τὰς πάλαι κεκρυμμένας.	Fontes olim opertos aperiens.

VARIANTES LECTIONES.

a Θεᾶς Seld. b Ληθάργῳ Seld. c Οὐτασθεὶς Bar. d Μύρινα Seld. idemque in Scholiis habet: al. Μύρινα. e Al. Ἵππων. f Φρυμαγμὸν Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. g Al ἠϊόνες. at Seld. ἠιόνες, sine ι subscripto, solentq; uterque MSS. ut id semel dicam, literæ illius subscriptionem omittere. h Δεδεγμένοι Etymolog. i Ἄμμοιο, cum simplici μ Bar. k Ῥοιβδήσει Bar. aliique.

καὶ ἀγρευθεὶς ἐν λίνοις καὶ ἐν δικτύοις τῶν πορκέων καὶ ἁλιέων, ὁ φίλος καὶ ἠγαπημένος τοῖς κρηθμοῖσι καὶ ὀστρέοις, τοῖς ῥαφίοις καὶ λαξοῖς ῥινείταις καὶ κοχλιδίοις, ἐν χηλῷ καὶ ἐν [1] κιβωτῷ κατεδρύφαξεν, ἀντὶ τοῦ ἠσφαλίσατο, τὰς διπτύχους γονὰς, ἤτοι τοὺς δύο παῖδας αὐτοῦ, Τέννην καὶ Ἡμιθέαν. Δρύφακτα καὶ δρύφακτα κυρίως λέγεται, τὰ ἐκ δρυῶν περιφράγματα. τὰ δὲ λοιπὰ τῆς ἱστορίας ἐν τῇ ἀνωτέρω ἱστορίᾳ ἐξεθέμεθα, ὡς καὶ τὸ τοῦ Μνήμονος. Σὺν τοῖς δ'·] σὺν Κύκνῳ καὶ τοῖς ἐκείνου παισὶν, καὶ ὁ τλήμων καὶ ὁ καρτερικὸς Μνήμων θανεῖται πρηνὴς, τὸ στέρνον καὶ [2] τὸ στῆθος οὐτασθεὶς ξίφει, τῆς μητρὸς Ἀχιλλέως, τῆς θεᾶς, οὐ φράσας καὶ οὐκ εἰπὼν τὰς ἐντολὰς, ἀλλ' ἐν ληθάργῳ καὶ ἐν [3] λήθῃ σφαλείς. Καὶ δὴ στένει Μύρινα.] ἡ μὲν ἔννοια οὕτως ἔχει· εἰπὼν ἀνωτέρω, ὅτι βλέπω συστροφὴν πλοίων συρρευμένην ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ ἐπελθοῦσαν τῇ πατρίδι μου Τροίᾳ τόδε, καὶ τόδε· νῦν φησι, καὶ δὴ στενάζει ἡ Μύρινα, πολίχνη Τροίας, [4] καὶ οἱ καὶ αἰγιαλοὶ, τὸν χρεμετισμὸν τῶν ἵππων ἀκούσαντες, ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ὕστερον ἁπάντων Ἑλλήνων πηδήσας ἐκ τῆς νεὼς εἰς τὴν γῆν, ὕδωρ ἐκ τῆς βίας τοῦ πηδήματος ἀναδώσῃ, καὶ συμβολὴ πολέμου γένηται, σαλπισάντων τῶν σαλπιγκτῶν τῶν ἐν κογχύλῃ. προορῶ δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ πάσης τῆς Τρωϊκῆς γῆς τὴν πόρθησιν, καὶ τοὺς αὐτοὺς μὴ ἀφομοιῶ καὶ εἰκάζω τοὺς στεναγμοὺς τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν, διὰ τὰς ἐπερχομένας αὐταῖς [5] ἐπαλλήλους συμφοράς. ἀλλ' ἡ μὲν ἔννοια ἐστὶν αὕτη, συντάξεως δὲ ἐνταῦθα χρείαν οὐκ ἔχομεν, διὰ τὸ σαφές, τὰς δὲ ἱστορίας κατὰ μέρος· Μύρινα πολίχνη Τροίας ἐστὶν, ὅπου παρετάξαντο οἱ Τρῶες, ἀκούσαντες τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων ἔλευσιν παρὰ Πολίτου, τοῦ Πριάμου υἱοῦ, ὅστις σκοπὸς τῶν Τρώων [6] ὑπῆρχε, θαρρῶν ταχύτητι ποδῶν, ὥς φησι καὶ Ὅμηρος,

> [7] Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεως αἰπεῖα κολώνη,
> Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα,
> Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
> Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης.
> Ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν, ἠδ' ἐπίκουροι.

Μύρινα δὲ ἡ πολίχνη ἐκλήθη, ὅτι μία τῶν Ἀμαζόνων Μύρινα καλουμένη ἐκεῖ τελευτᾷ, ὅτε κατὰ τῆς Τροίας ἐστράτευσεν. αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν Ἀμαζόνων εἰς τιμὴν ἐκείνης τὴν πόλιν ἀνήγειραν. [8] Παράκτιοι ἠϊόνες.] οὐκ εἶδον τοὺς τῆς Τροίας αἰγιαλοὺς, εἰ μὲν γὰρ κρημνώδεις καὶ πετρώδεις εἰσὶ, καλῶς εἶπεν ἠϊόνες καὶ αἰγιαλοὶ παράκτιοι, ἤτοι πετρώδεις. εἰ δ' οὐκ εἰσὶ κρημνώδεις, ἁπλῶς, μᾶλλον δὲ μακρῶς εἶπεν, ἠϊόνες καὶ αἰγιαλοὶ παράκτιοι, ἤτοι παραιγίαλοι. Φριμαγμόν.] οὕτως, οἶμαι, τὸν χρεμετισμὸν λέγει. οὐκ ἔστι δὲ φριμαγμὸς, ὁ χρεμετισμὸς, ἀλλ' ὁ διὰ τῶν ῥινῶν ἵππων ἐκπεμπόμενος ἦχος, ὅταν γαυριῶσιν. Ἠϊόνες.] καὶ ἠόνες, ὡς ἂν ἐθέλῃς γράφε, εἴτε τρισυλλάβως, πλεῖς κάτωθεν τοῦ η προσγεγραμμένον, εἴτε τετρασυλλάβως, μὴ ὑπογράφων, ἀλλ' ἐκφωνῶν ἠϊόνες. τὸ γὰρ ἰαμβικὸν καὶ ἀνάπαιστον δέχεται πόδα, οἷός ἐστιν οὗτος, καὶ δάκτυλον, καὶ χορεῖον, πλὴν ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις. Πελασγὸν ἅλμα.] τὸ Θετταλικὸν πήδημα, τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Πελασγὸς γὰρ καὶ Θετταλὸς ὁ Ἀχιλλεύς. τὸ δὲ ὅθεν ἐκλήθη Πελασγία, εἶπον. ἡ δὲ περὶ τοῦ Ἀχιλλέως πηδήματος ἱστορία τοιαύτη ἐστίν· Χρησμὸς ἦν δοθεὶς Ἕλλησι, τὸν προπηδήσαντα τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Τρώων ἐκ τῶν ὁλκάδων, πρῶτον τῶν ἄλλων ἀποθανεῖν. προπηδήσαντος δὲ τοῦ Πρωτεσιλάου, καὶ ἀναιρεθέντος ὑφ' Ἕκτορος, ἢ ἑτέρου τινὸς, ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ τούτου παθήματι παιδευθεὶς, ὕστερος ἁπάντων τῆς ἰδίας νεὼς σφοδροτέρως πηδήσας, ἔπληξε τὴν γῆν, καὶ ὕδωρ ἐξ αὐτῆς, ὥς φασιν, ἀνεδόθη, ὥς φησι καὶ ὁ Ἀντίμαχος,

> Ῥίμφα δ' ἀπ' ἠπείροιο μελαίνης ὑψόσ' ἀερθεὶς,
> Πηλείδης ἀπόρουσεν, ἐλαφρὸς ἠΰτε κίρκος.
> Τοῦ δ' ἐμπροσθε ποδῶν κρήνη φῦτ' ἀενάουσα.

καὶ Εὐριπίδης φησὶ διὰ Νεοπτολέμου· Τὸ Τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν. Αἴθων λύκος.] ὁ Ἀχιλλεύς. Ἄμμοιο.] [*] τῆς ἄμμου. [*] ἄμμος διὶ ἑνὸς μ γράφεται. ἄμαθος γὰρ λέγεται, παρὰ τὸ ἀμαθὴς καὶ ἀμέτρητος εἶναι, καὶ συγκοπῇ ἄμμος. ἄμμος δὲ Αἰολικῶς διὰ δύο μμ, ἐκεῖνοι γὰρ πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσιν. Ῥοιβδήσῃ.] μετὰ ἤχου ἀναδώσει. Γάνος.] νῦν τὸ ὕδωρ, ἀλλαχοῦ τὸ γάλα, καὶ ἡ χαρά.

EMENDATIONES

1 Κιβωτῷ, pro κιβώτῳ, ex utroque MSS. 2 Prius scriptum fuit, τὸ στῆθος οὐτασθεὶς ξίφει τῆς μητρὸς Ἀχιλλέως &c. q. diceret, Mnemonem à Thetide, Achillis matre, occisum esse, cum nihil minus intelligat, aut Poeta, aut Scholiastes, sed Mnemonem volunt ideo periisse, quod mandata Thetidis neglexisset. Cæterum emendationem nostram debemus Seld. 3 Λήθῃ, pro λήθει, ex utroque MSS. 4 Ita emendavi ex Seld. καὶ ὁ αἰγιαλὸς τὸν χρεμετισμὸν τῶν ἵππων ἀκούσας Bar. καὶ οἱ αἰγιαλοὶ τὸν χρεμετισμὸν τῶν ἵππων ἀκούσαντες Impress. 5 Ἀλλ' ἐπαλλήλους συμφοράς Bar. & Impress. 6 Ὑπῆρχε, pro ὑπερῆρχε, ex utroque MSS. 7 Hos versus ex MSS. & Homero (in cujus Bœotia occurrunt) emendavi; quos mutilarunt editt. vulgg. hoc modo, ἐστὶ δέ τις πόλις Μυρίνα καλουμένη, ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε περίδρομος ἔνθα, &c. 8 Ita emendavi ex utroque MSS. cum prius corrupte scriptum esset, Παράκτιοι.] ἠϊόνες. οὐκ &c. [*] Ex utroque MSS.

Καταιθ.]

Καὶ δὴ [a] καταίθει γαῖαν ὀρχηστὴς Ἄρης,
Στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον.
Ἅπασα δὲ χθὼν [b] προὐμμάτων [c] δηϊουμένη
Κεῖται, πέφρικεν δ᾽ ὥστε ληΐου [d] γύαι
Λόγχαις [e] ἀποστίλβοντες. οἰμωγὴ δέ μοι
Ἐν ὠσὶ πύργων ἐξ ἄκρων ἰνδάλλεται,
Πρὸς αἰθέρος κυροῦσα νηνέμους ἕδρας,
Γόῳ γυναικῶν, καὶ καταρραγαῖς πέπλων,
Ἄλλην ἐπ᾽ ἄλλῃ συμφορὰν δεδεγμένων.
Ἐκεῖνο σ᾽, ὦ τάλαινα καρδία, κακὸν,

Incendit quoque terram Saltator Mars,
Concha cruentum exordiens classicum.
Tota verò terra vastata ante oculos
Jacet, horréntque tamquam segetis jugera
Lanceis coruscantia. luctus porrò mihi
Summis è turribus in auribus personat,
Ad ætheris ventosas pertingens sedes,
Planctu, & vestifragiis mulierum,
Aliam atque aliam excipientium cladem.
Illud me miseram malum,

VARIANTES LECTIONES.

a Κατίθει Bar. b Πρὸ μμάτων Bar. c Δηουμένη uterque MSS. aliique. d Γῦα Seld. γύαι al. e Ἀποστίλβοντος legi posse existimavit Canterus, cujus Annotationes videndæ.

Καταίθει.] νῦν ἀντὶ τοῦ λαμπρύνει τῇ στίλψει τῶν ὅπλων. Ὀρχηστὴς Ἄρης.] ὁ εὐκίνητος. καὶ Ὅμηρος, Τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα. ὀρχηστὴς δὲ λέγεται, διὰ τὰς γινομένας ἐν τοῖς πολέμοις συχνὰς κινήσεις. ἢ ὁ εὐκίνητος, ἐπειδὴ μέλη τινὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ παροξῦναι τοὺς ἀνδρείους εἰς πόλεμον ᾖδοντο. ἢ ὁ μετὰ πυῤῥίχης καὶ ἐνοπλίου ὀρχήσεως γινόμενος, ὥσπερ ἐγίνετο τοῖς Λάκωσιν ἔν τινι καθεστῶτι ἐνθμῷ ᾀσματίῳ, καὶ κινοῦντι πρὸς τὸν πόλεμον. Στρόμβῳ τὸν αἱματηρόν.] ἐν κοχλίῳ σαλπίζων, καὶ κατάρχεσθαι ποιῶν τὴν προσβολὴν τοῦ πολέμου. πρὸ γὰρ εὑρέσεως τῆς σάλπιγγος, ἐν τοῖς πολέμοις πυρφόροις ἐχρῶντο, οἵ τινες ἐξ ἑκατέρου μέρους τῶν στρατευμάτων, τοῦ τε πολεμίου, καὶ τοῦ πολεμουμένου, μέσον εἰσερχόμενοι λαμπαδηφόροι, ἐξερρίπτουν τὰς λαμπάδας ἀντὶ τοῦ σαλπίσαι, καὶ οὕτως συνεκροτεῖτο ὁ πόλεμος. εἶτα τῇ κοχλίῳ ἐφεῦρον σαλπίζειν, καί τινα μέλη ἐπιτήδεια, πρὸς τὸ παροξῦναι, καὶ εἰς ἀνδρείαν κινῆσαι τοὺς ἀκούοντας, καὶ ἐπαύθη τὸ πυρφορεῖν. ἐπεὶ δὲ παρὰ τῶν Τυῤῥηνῶν εὑρέθησαν αἱ σάλπιγγες, ἐπαύθη καὶ τὸ κοχλίῳ σαλπίζειν. καὶ τοῦτο δὲ κακόπλαστον ὑπάρχει τοῦ Λυκόφρονος, τὸ ποιεῖν ἑαυτὸν μὴ εἰδέναι σάλπιγγα, ὡς ὑστέραν γενομένην, ἀλλὰ κοχλίαν, κἂν τότε Κασσάνδρας πρόσωπον εἰσάγῃ περὶ τούτων λαλοῦν. Ὅμηρος γὰρ ἀρχαιότερος τούτου γενόμενος περὶ ὀκτακοσίων ἐτῶν, οἶδε σάλπιγγι χρωμένους τοὺς Ἕλληνας, λέγων

Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ [1] ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ᾽ ἴαχε σάλπιγξ.

Δηϊουμένη.] ὡς τὸ ἦνυτε, ἢ προτετραχηλισμένη, καὶ ἀντιφώνητος, ἢ ἐκφωνούμενον δίχα [2] προτετραχηλισμένη. σημαίνει δὲ τὸ ἀφανιζομένη. Πέφρικαν.] πεφρίκασι, ἀντὶ τοῦ πεπύκνωνται. τὸ δὲ πέφρικαν, ἀντὶ τοῦ πεφρίκασι, καὶ ὅμοια, Χαλκιδικῆς, ἤτοι Ἀττικῆς διαλέκτου. καὶ τὸ ἔγραψαν, καὶ εἴπετε, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτως, οἶμαι, καὶ τὸ ἦν, ἀντὶ τοῦ ἦς, ἐναντίως τῷ κανόνι. ὁ γὰρ κανὼν, τῶν εἰς σ̄ ληγόντων μετοχῶν μετ᾽ ὀξείας τάσεως τὰ τρία πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἰσοσύλλαβα ποιεῖ τοῖς ἰδίοις προσώποις πληθυντικοῖς· τῶν δὲ μὴ οὕτως, ἰσοσύλλαβα ποιεῖ τὰ γ̄ πληθυντικά. εἶπον τὸ ᾱ ἑνικὸν, εἶπον τὸ γ̄ πληθυντικόν· τὸ δὲ εἴπωσαν ἐναντίον, ὁμοίως καὶ ἔγραζον. τὸ δὲ ἐγράζοσαν ἐναντίον ἐστὶ, καὶ τῆς Χαλκιδικῆς διαλέκτου. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Πέφρικαν δὲ καὶ πεφρίκασιν καὶ πεπύκνωνται αἱ γύαι καὶ αἱ πεδιάδες ὥσπερ ληΐου, ἤτοι ὡς πεπύκνωνται αἱ γύαι τοῦ ληΐου καὶ χαρακοῦνται ἐν στάχυσιν. πεπύκνωνται δὲ αἱ γύαι ἐν λόγχαις ἀποστράπτοντες. * Γύαι.] τὸ γῦ κἂν μακρὸν, κἂν βραχὺ δέξῃ, ἀπταιστος ἐστὶν ὁ στίχος, ὡς ἐδιδάχθης. * Πύργων ἐξ ἄκρων.] ἐκ τῶν ὑψηλῶν. Ἰνδάλλεται.] ἀπεικάζεται, ὁμοιοῦται, καταχρηστικῶς. κυρίως γὰρ ἐπ᾽ ὀφθαλμοῖς λέγομεν τὸ ἰνδάλλεται. Αἰθέρος νηνέμους ἕδρας.] [3] καθέδρας ἀπηνέμους αἰθέρος, περιφραστικῶς τὸν αἰθέρα λέγει, ὡς καὶ Πίνδαρος, [4] Ἐρήμας δι᾽ αἰθέρος. ἐν γὰρ τῷ ἀέρι συνίσταται κατὰ Ἀριστοτέλην, καὶ [5] πάντες σοφοὶ, τά τε νέφη, καὶ αἱ καταιγίδες, καὶ τὰ πνεύματα. ὁ δὲ αἰθὴρ ἔρημος τούτων ἁπάντων καθέστηκεν, ὅθεν νήνεμον εἶπεν αὐτόν. Ἄλλην ἐπ᾽ ἄλλῃ συμφορὰν δεδεγμένων.] οἷον εἰπεῖν, νῦν μὲν ἀκουσῶν τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν τὴν Πανδάρου συμφορὰν καὶ τὸν θάνατον, εἶτα Σαρπηδόνος, ἔπειτα Ἕκτορος, καὶ διὰ τοῦτο γοωμένων, καὶ ἐκρηγνυουσῶν τὰ ἱμάτια. Ἐκεῖνο σ᾽, ὦ τάλαινα.] πρὸς ἑαυτὴν ἡ Κασσάνδρα ταῦτα φησὶ, ἀποδυρομένη τὴν Ἕκτορος τελευτὴν, καὶ λέγει, Ὅτι, ὦ τάλαινα καρδία, ἐκεῖνό σε πλέον τῶν ἄλλων βλαβῶν λυπήσει, ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνελὼν τὸν Ἕκτορα, ἐφ᾽ ἅρματος ἕλκων, μιαίνων τὴν γῆν τῷ ἐκείνου αἵματι. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτω· Ἐκεῖνό σε, ὦ τάλαινα καρδία, δήξει καὶ λυπήσει, ἐκεῖνο τὸ ὕστατον τῶν πημάτων καὶ τῶν βλαβῶν, εὖτ᾽ ἂν ὁ ὑψηλὸς καὶ κυνηγετικὸς ἀετὸς, ὁ χάρων, ὁ αἰχμητὴς, ἤτοι ὁ Ἀχιλλεὺς, χραίνῃ καὶ μιαίνῃ τὰ ἔγχεα καὶ ἐντόπια πέδα καὶ ἄλση, καὶ τὸ πέδον καὶ τὴν γῆν ἐν τῷ φόνῳ καὶ αἵματι, ἁρπάσας μετάρσιον ἐν τοῖς ὄνυξι, τὸν φίλτατόν σου ὄρνιν καὶ ἀδελφὸν ἀπὸ τῶν ἀγαστέρων καὶ ὁμογαστέρων τοῦ Πτώου καὶ Ἀπόλλωνος ὑπάρχοντος παιδὸς, καὶ ἄλλο τί ποιῶν; αἱμάσσων τε τὸ ἐκείνου δέμας ἐν ταῖς γαμφηλαῖς καὶ σιαγόσι, λα-

EMENDATIONES.

1 Ἀριζήλη, pro ἀεζήλη, ex utroque MSS. & φωνὴ pro φωνῇ. 2 Προτετραχηλισμένη, pro προτετραχηλισμένης, ex Bar. quod reposui, quia prius neutro genere usus est, alioqui non multum refert, quo genere proferatur, & fœminino utrobique usus est Seld. * Hæc interserui ex Seld. eademque, sed mutilata, reperiuntur in Bar. 3 Hanc lectionem debeo Seld. In vulgg. editt. hoc modo scriptum fuit, καθέδρας ἀπηνέμους. Αἰθέρος] περιφραστικῶς &c 4 Ἐρήμας posui, pro ἐρῆμας, ex fide utriusque MSS & ipsius Pindari Olymp. α΄. v. 10. 5 Πάντες, pro πάντας, ex utroque MSS.

Ἐκεῖνο δάψει πημάτων ὑπέρτατον,
Εὖτ' ἂν λαβράζων περκνὸς αἰχμητὴς, [a] χάρων
Πτεροῖσι χέρσον αἰετὸς διαγράφων,
Ῥαιβῷ τυπωτὴν τόρμαν [b] ἀγκύλῳ βάσει,
[c] Λευρᾶς βοώτης γατομῶν δι' αὔλακος,
[d] Κλάζων τ' ἄμικτον στόματι ῥιγίστην βοὴν,
[e] Τὸν φίλτατόν σε τῶν ἀγαστόρων, ζόφῳ
Πτώου [f] τε πατρὸς ἁρπάσας μετάρσιον,
Ὄνυξι γαμφηλῇσί θ' αἱμάσσων δέμας,
Ἐγχώρια τίφη, καὶ πέδον χραίνῃ φόνῳ.
Λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου δάνος,
Σκεθρῷ ταλάντῳ τευτάνης [g] ἠρτημένον,
[h] Αὖθις τὸν ἀντίποινον ἐκχέας ἴσον

Illud mordebit maximum malum,
Quando alis infremens nigra, pugnax, cæsia
Pennis terram aquila inscribens,
Curvo impressam orbitam torto gressu,
Latum bubulcus arans sulcum,
Clangénsque confusa & immani voce,
Carissimum meorum fratrum, alumnúmque
Ptoi patris rapiendo sublimem,
Unguibus, ac rostris corpore lacerato,
Indigenas silvas, solúmque maculaverit cæde.
Accepto autem tauri jugulati pretio,
Exacta trutinæ lance appenso,
Rursúmque pro redemtione æquilibrem

VARIANTES LECTIONES.

a Nonnulli videntur legisse καίων, ut patet ex Scholio. quæ MSS Codd suppeditarunt. b ἀγκύλῃ MSS. aliique c Hunc versum hoc loco posui, Jos. Scaligerum, & Johan. Meursium secutus, quem alii posuerunt loco ducentes. sexagentes. octavo, post Ἐγχώρια τίφη &c. d Al. κλάζων. e Τὸν φίλτατον Etymolog. ib. ἀγαστόρων τε ξένων conjunctim al. f Δὲ Bar. g Ἠρτημένον al. ἠρτημένον al. h Αὖτις al.

Βράζων καὶ ἠχῶν ἐν τοῖς πτεροῖς, κλάζων τε καὶ βοῶν ἄμικτον ῥιγίστην καὶ φρικτὴν βοὴν ἐν τῷ στόματι τί ποιῶν, γατομῶν καὶ ἀροτριῶν ὁ βοώτης δι' αὔλακος καὶ γῆς λευρᾶς καὶ πλατείας, χέρσον, καὶ ξηρὰν τόρμαν, καὶ αὔλακα διαγράφων τυπωτὴν καὶ κεχαραγμένην ἐν ῥαιβῷ καὶ ῥαιβῇ καὶ σκολιᾷ, καὶ ἀγκύλῃ βάσει, ἀντὶ τοῦ, τῷ καμπύλῳ σφαιρώματι τὸ ἅρμα, ὥσπερ ἀροτριῶν. Τὸ δὲ ῥαιβῷ, ἀντὶ τοῦ ῥαιβῇ θηλυκῶς, Ἀττικὸν ἔθος. Ἢ οὕτως ἐστί· Διαγράφων ἐν ῥαιβῷ ἀγκύλῃ τὴν τυπωτὴν καὶ κεχαραγμένην ἐλλειπτικῶς. Ἐν ἀγκύλῃ βάσει ἀσυνδέτως εἶπεν, ὡς καὶ τὸ χέρσον. Δάψει.] δάκη, λυπήσει. Λαβράζων.] ἠχῶν τοῖς πτεροῖς. Περκνός.] κυανοχρωμικός. * Πτεροῖσι χέρσον καὶ χθόνιον. Πτεροῖσι.] τοῖς τοῦ ἅρματος πτεροῖς. Κλάζων.] βοῶν. Ἀγαστόρων ἔθαν.] ὁμογαστρίων ἀδελφῶν, ἤτοι συντεθραμμένων. * Τόρμαν.] λέγει αὐτὸ τὸ χάραγμα, τὸ ἀπὸ τοῦ τροχοῦ. Ῥαιβῷ δὲ, τῷ ἐπικαμπεῖ. Τὸ δὲ κλάζων ἄμικτον, ὅτι μόνος ὁ ἀετὸς, ἤτοι Ἀχιλλεὺς, ἐπολέμει, κεχωρισμένος τῶν Ἑλλήνων, ὥς φησιν Ὅμηρος. Πτώου τε πατρός.] τὸν υἱὸν τοῦ Πτώου πατρὸς, ἤτοι τοῦ Ἀπόλλωνος. Στησίχορος γὰρ, καὶ Εὐφορίων, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ποιηταὶ, φασὶ τὸν Ἕκτορα υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πτῶος δὲ, ὁ Ἀπόλλων οὕτω λέγεται· Λητὼ ἐν Δελφοῖς γεννῶσα Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα, σῦς μέγας ἄγριος ἐφάνη· ἰδοῦσα δὲ τοῦτο ἐπτοήθη, καὶ Πτῶα ἐκλήθη ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Ἄρτεμις, καὶ ὁ Ἀπόλλων Πτῷος. Λευρᾶς.] λείας, ὁμαλῆς. ἀλλὰ καὶ τὰς λέξεις ἀνωθεν τοῦ στίχου χρῆσθαι. * Λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου.] [1] ταῦρον τὸν Ἕκτορα λέγει, ὡς θυμικὸν, καὶ ἀνδρεῖον. Πεφασμένου.] τοῦ πεφονευμένου καὶ ἀνῃρημένου. Δάνος.] τιμὴ τὸ δῶρον. Φασὶν οἱ πολλοὶ, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἐρασθεὶς Πολυξένης τῆς θυγατρὸς Πριάμου, ἐδήλωσε τῷ Πριάμῳ, συμμαχήσειν αὐτῷ, εἰ λάβοι τὴν κόρην. ὁ δὲ συνέθετο δοῦναι· καὶ ἐλθόντων ἐν τῷ τοῦ [2] Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναῷ, Ἀλέξανδρος λάθρα τοξεύει τὸν Ἀχιλλέα· καὶ οὕτω συνέβη ἀποθανεῖν τὸν ἥρωα. [3] λαβόντες δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ οἱ Τρῶες ἐφείλκυσαν, ὁ πρότερον δώσειν ἐπηγγειλάμενοι, εἰ ἂν τὰ δῶρα λάβωσιν ἐξώπιον, ἃ Πρίαμος ὑπὲρ Ἕκτορος δέδωκεν, ὃ καὶ γέγονεν. λέγει οὖν, Τὸν ἀντίποινον χρυσὸν ἴσον τοῦ σταθμοῦ δοὺς ὁ Ἀχιλλεὺς, παρέστησε τοῖς Ἕλλησι. Σκεθρῷ.] Ὅμηρος μὲν ἁπλῶς δῶρα φησὶ τῷ Ἀχιλλεῖ δεδόσθαι ὑπὲρ Ἕκτορος, Λυκόφρων δὲ, καὶ ἄλλοι τινὲς, ζυγοσταθμισθέντα αὐτὸν ἴσον χρυσὸν δεδόσθαι τοῦ βάρους. Τάλαντον.] νῦν τὸ πλαστὸν καὶ στρογγυλῶδες τοῦ ζυγοῦ, ἐν ᾧ τίθενται τὰ σταθμώμενα. Τευτάνης.] ὁ καὶ τρυτάνη λεγομένη. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἄνω ῥάβδος τοῦ ζυγοῦ, ἐν ᾗ ἐκκρέμανται τὰ τάλαντα, καὶ αἱ πλάστιγγες. κυρίως δὲ τρυτάνη, ἡ γλωσσὶς τῆς ῥάβδου τοῦ ζυγοῦ. [4] Αὖθις.] εἰς τοὔπίσω. Τὸν ἀντίποινον.] τὸν ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀπολωλέναι τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος δοθέντα. Ἴσον.] καὶ μακρὸν, καὶ βραχὺ λεγόμενος τὸ ι, οὐχ οὕτως τὸν στίχον ἐκλαμβάνων, ὡς [5] ἐδίδαξε.

EMENDATIONES.

* Hæc paulum immutata reperiuntur in utroque MSS. * Hæc addo ex Bar. quæ sensus indicat in vulgg. editt. omissa esse. Et in Suid. etsi non prorsus idem, aliquid tamen simile occurrit. * Hæc addo ex utroque MSS. 1 Ταῦρον δὲ τὸν Ἕκτορα impress. Ego particulam δὲ delevi, ut inutilem, ex fide utriusque MSS 2 Θυμβραίου, pro Θυμβρίου, ex utroque MSS. Achilles enim in Apollinis Thymbræi templo dicitur a Paride confixus sagittis, periisse. 3 Λαβόντες, pro λαβόντα. 4 Hoc modo emendavi hunc locum, ex utroque MSS. quem Impressi sic corruperant, Αὖθις τὸν ἀντίποινον.] ὁ ὑπὲρ τοῦ &c. 5 ἐδίδαξε, pro ἐδίδαξαν, ex utroque MSS.

Μόσχον.]

Πακτώλιον σταθμοῖσι τηλαυγῆ μύδρον,	Pactoliam effundens claram laminam,
Κρατῆρα Βάκχου δύσεται, [a] κεκλαυσμένος	Urnam Bacchi subibit, deploratus
Νύμφαισιν, αἳ φίλαντο Βηφύρου γάνος,	Nymphis amantibus Bephyrum,
[b] Λιβηθρίαν θ' [c] ὕπερθε Πιμπλείας σκοπήν,	Libethriámque speculam supra Pimpleam,
Ὁ νεκροπέρνας, ὃς πρὸ [d] δειμαίνων πότμον,	Cadaverum venditor; qui formidans mortem,
Καὶ θῆλυν ἀμφὶ σῶμα τλήσεται πέπλον	Etiam femineam corpori sustinebit vestem
[e] Δῦσαι, παρ' ἱστοῖς κερκίδος ψαύσας [f] κρότων,	Inducere, pectinis apud telas ciens pulsus,
Καὶ [g] λοῖσθος [h] εἰς γῆν δυσμενῶν [i] ῥίψαι πόδα,	Et ultimus in hostilem terram figens pedem,
Τὸ σὸν, ξύναιμε, κἂν [k] ὕπνῳ [l] πτήσσων δόρυ.	Tua, Frater, etiam in somnis hasta territus.

VARIANTES LECTIONES.

a Κεκλαυτμένος al. b Λιβηθρίης al. c Υπερθεν cum ν finali MSS. uterque, quorum Seld. in Scholiis eandem habet lectionem. d Τρέσων Seld. e Δῦναι al. f Κρότον Bar. Sed illi finali ο superscripsit aliquis ω. κρότων Seld. g Λοισθος Seld. h Ἐς al. i Ῥίψας pleræque editt Impress. habuerunt. Nos MSS. utriusque. necnon G. Canteri auctoritate, & judicio freti, ῥίψαι legimus. k Τρεμβλόνταν Bar. l Πτήσσων Seld.

Μύδρον.] χρυσίον τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον, παρὰ τὸ μύρεσθαι. νῦν δὲ τὸν χρυσὸν σημαίνει, ἐκ τοῦ εἰπεῖν Πακτώλιον. ὁ γὰρ Πακτωλὸς, ποταμὸς Σάρδεων, [1] χρυσίτιν φασὶν εἶχε ψάμμον, ἐκ τοῦ παρακειμένου ὄρους, τοῦ Τμώλου, καταῤῥέουσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ψήγματα, καὶ μέταλλα, ἐξ ὧν τὸν χρυσὸν ποιοῦσι, κἂν νῦν ὕπιλον κατάγει. Κρατῆρα Βάκχου.] εἰς τὸν χρυσοῦν ἀμφιφορέα τοῦ Διονύσου, ὃν ἐχαρίσατο τῇ Θέτιδι, φυγὼν πρὸς αὐτὴν, καὶ σωθεὶς, ὅτε ὑπὸ Λυκούργου μετὰ τῶν Βακχῶν ἐδιώκετο, εἰς ὃν μετὰ τοῦ Πατρόκλου, καὶ Ἀχιλλέως, καὶ Ἀντιλόχου κεῖνται ὀστᾶ. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Διόνυσος, ὁ τοῦ Διὸς καὶ Σεμέλης παῖς, ἐν Φρυγίᾳ ὑπὸ τῆς Ῥέας τυχὼν καθαρμοῦ, καὶ λαβὼν πᾶσαν παρὰ τῆς θεᾶς τὴν διασκευὴν, ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν. παραγενόμενος δὲ καὶ εἰς Θρᾴκην, Λυκοῦργος, ὁ τοῦ Δρύαντος, μόνος αὐτὸν ἐλαύνει τῆς γῆς, καὶ καθάπτεται αὐτοῦ, καὶ τῶν τιθηνῶν. ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ δέους εἰς τὴν θάλασσαν καταδύνει, καὶ ὑπὸ τῆς Θέτιδος δέχεται. ὁ δὲ, τῇ Θέτιδι δίδωσι χρυσοῦν ἀμφιφορέα, εἰς ὃν τὰ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ Πατρόκλου, καὶ Ἀντιλόχου ὀστᾶ ἐναπέθετο, ὃν καὶ Ὅμηρος λέγει, Διωνύσοιο δὲ δῶρον φάσιν ἔμμεν, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο. Κεκλαυσμένος * Νύμφαισι. *] θρηνηθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν. Αἳ φίλαντο.] αἵ τινες ἠγάπησαν. Βηφύρου γάνος] Βήφυρος, ποταμὸς Μακεδονίας, τὸ δὲ γάνος, ὕδωρ. * Λιβηθρίαν σκοπήν.] τὴν ἐξοχὴν τοῦ Λειβήθρου, ὄρους Μακεδονίας. Ὕπερθεν Πιμπλείας] τὴν ὑπεράνω τῆς Πιμπλείας ὑπάρχουσαν. * Πιμπλεία δὲ, πόλις, καὶ κρήνη, καὶ ὄρος Μακεδονίας, ὡς μέμνηται Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις, λέγων,

[2] Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσει,
Ἔχθουσι ——— καὶ Ὀρφεὺς,
Νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Πιμπληϊὰς ἔννεπε Μοῦσα

Καὶ αἱ μὲν λέξεις οὕτως ἔχουσιν, * περὶ ὧν οὐκέτι, γράψον δὲ σὺ ταύτας μέσον τῶν στίχων. * ἡ δὲ ἔννοια τοιαύτη ἐστίν· Ὅτι λαβὼν ὁ Ἀχιλλεὺς τὰ ὑπὲρ Ἕκτορος λύτρα, καὶ πάλιν ἀντιδιδοὺς [3] ἰσοστάθμια, ταφήσεται ἐν τῇ χρυσῇ, τῇ δοθείσῃ τῇ Θέτιδι παρὰ Διονύσου, θρηνηθεὶς ὑπὸ Νυμφῶν, ἤτοι ταῖς Μούσαις, αἵ τινες παρὰ τὴν Πιμπλείαν, καὶ Λειβηθρίαν, καὶ τὸν Βήφυρον οἰκοῦσιν, ἃ παρὰ τὸν Ἑλικῶνα, καὶ τὴν Μακεδονίαν εἰσίν. Ἀλλ' ὁ μὲν Λυκόφρων, καὶ ἕτεροι ζυγοσταθμηθῆναι ἰσοβαρεῖ χρυσῷ τὸν Ἕκτορα λέγουσι, καὶ οὕτω παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως δοθῆναι τῷ Πριάμῳ, νομίζοντες ὅτι πλεῖόν ἐστιν τὸ ζυγοσταθμηθῆναι αὐτὸν, τῶν, ὧν φησὶν Ὅμηρος, χρημάτων. οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο· ὑπερβαίνουσι γὰρ τὰ δέκα τάλαντα, ἅπερ φησὶν Ὅμηρος, χωρὶς τῶν λοιπῶν, τὸν σταθμὸν τοῦ βάρους τοῦ Ἕκτορος. Λέγουσι δὲ θανόντα τὸν Ἀχιλλέα θρηνηθῆναι ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ὥσπερ φησὶν Ὅμηρος, καὶ ταῖς Νηρηΐσιν. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν πάντα παιδόφρως γράφει, καὶ ἀλληγορικώτερον, ὅτι μετὰ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἡ Ἀχιλλέως ἐγεγόνει κηδεία. Νηρηΐδας δὲ λέγει θρηνῆσαι αὐτὸν, ὅτι συνέβη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς αὐτοῦ τελευτῆς μυκήσασθαι μὲν πρῶτον τὴν θάλασσαν, ὥσπερ ὀδυρομένην, εἶτα μέχρι τοῦ Ῥοιτείου ἐφ' ἱκανὸν διάστημα ἐξελθοῦσαν φοβῆσαι μὲν τοὺς Ἕλληνας οὐ μικρῶς, εἶτα πάλιν ὑποστραφῆναι. καὶ τοιαῦτα μὲν ἅ φησιν Ὅμηρος. οἱ δὲ νεώτεροι Μούσας τὰς δακρυούσας εἰσάγουσι, καὶ τὰς ἐκείνων γινώσκουσι κατοικίας, ὅπη εἰσὶ, [4] κἀξ οἵων ποταμῶν ἀπαρύονται ὕδατα, [5] Πιμπλείαν, καὶ Λειβήθραν λέγοντες, καὶ ποταμόν μοι τὸν Βήφυρον. Καὶ τοῦτο δὲ ἀλληγορεῖται· ἐπείπερ Ὀρφεὺς ἀρχὴ καὶ πατὴρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατῴκει περὶ τὸν Ἑλικῶνα, καὶ τὸ Λειβήθρειον, ἐμυθουργήθη, ὡς αἱ Μοῦσαι περὶ τοὺς ἐκεῖσε τόπους οἰκοῦσιν. Ὁ νεκροπέρνας.] ὁ Ἀχιλλεὺς, [6] ὁ πεπρακὼς τοὺς νεκροὺς, ὅτι τὸν Ἕκτορα νεκρὸν ὄντα πέπρακεν. ἐκ τοῦ πέρνημι δὲ γίνεται τοῦτο, ὁ ἐνεστὼς περνῶ, τὸ πιπράσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέρνημι, ὡς ἱστῶ, ἵστημι. ἡ μετοχὴ περνὰς, καὶ ὁ ἱστάς. Ὅς τις Ἀχιλλεὺς δεδοικὼς τὸν θάνατον, καὶ γυναικεῖα ἐνδύσεται, καὶ ἱστουργήσει ὡς γυνὴ, καὶ ὕστερος ἁπάντων Ἑλλήνων ἐπιβήσεται τοῖς ποσὶν εἰς τὴν γῆν τῶν Τρώων, τὸ σὸν δόρυ δεδιώς. ἱστορεῖται γὰρ τοῖς νεωτέροις, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἀκούων τὴν Ἕκτορος ἀνδρείαν, καὶ φοβηθεὶς, ὑπεκρίθη κόρη εἶναι, καὶ ἐλθὼν ἐν Σκύρῳ ᾤκει μετὰ τῶν Λυκομήδους παίδων, ἔνθα καὶ τῇ Δηϊδαμείᾳ συνῆλθεν. Ὀδυσσεὺς δὲ σταλεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, στεφάνους, καὶ ἠλακάτας, καὶ ὅσα τοιαῦτα γυναικῶν ἐργαλεῖα, ἔτι δὲ καὶ ξίφη, καὶ τόξα, καὶ [7] ἰοὺς ῥίψας περὶ τὸν

παρθενῶνα

EMENDATIONES.

1 Χρυσῖτιν posui ex Bar. χρυσίτην Seld. χρυσοῦν τὴν Impress. * Ex Seld. * Ex utroque MSS. * Hæc addo ex Seld. quorum prior pars etiam in Bar occurrit. 2 Ita emendavi versum hunc ex ipso Callimacho, in cujus Hymno in Delum septimum habet locum. Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν ὃ μὴ Πιμπλεῖαν ἀείσει Impress. Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν ὃ μὴ Πιμπλεῖαν ἀείσει Seld. ὃς μὴ Πιμπλείας ἀέσιν ἔχθος Bar. * Hæc occurrunt in Bar. eademque cum levi mutatione habet Seld. 3 Ἰσόσταθμα, pro ἰσοσταθμία ex utroque MSS. 4 Κἀξ οἵων, pro κἀξ ὧν ex Seld. 5 Πιμπλείαν, pro Πιμπλείας, ex utroque MSS. 6 Ὁ πεπρακὼς, pro ὅτι περάσας ex utroque MSS. 7 Ἰοὺς, pro ἴσως, ex Seld. ὑφὰς Bar.

Ω δαῖμον, [a] οἷον κίον' αἰςώσεις δόμων,	O Deus, qualem perdes ædium columnam,
Ἔρεισμα πάτρας δυςυχοῦς [b] ὑποσπάσας;	Fulcrum infelicis patriæ ſubtrahens?
Οὐ [c] μὴν [d] ἀνατεί γ', [e] οὐδ' ἄνευ μόχθων πικρῶν,	Non tamen impunè, nec abſque laboribus acerbis,
Πένθους θ' ὁ ληςὴς Δωριεὺς γελᾷ ςρατὸς,	Luctúque prædo Græcus ridebit exercitus,
[f] Ἐπεγκαχάζων τῷ [g] δεδουπότος μόρῳ.	Inſultans cæſi leto:
Ἀλλ' ἀμφὶ πρύμναις τὴν πανυςάτην [h] δραμὼν	Sed circum naves extremum currens
Πόλχαις βίου βαλβῖδα συμφλεχθήσεται,	Curriculum, cum claſſe comburetur,
Καλῶν ἐπ' ἀρχαῖς πλεῖςα Φύξιον Δία,	Multum votis invocans Fugitivum Jovem,
Πορθουμένοισι κῆρας [i] ἀρκέσαι πικράς.	A vexatis ut arceat acerba fata.

VARIANTES LECTIONES.

a Οἷον deeſt in *Seld.* ſcriptoris, opinor, negligentiâ. & κίονα deeſt in *Meurſii* edit. typographorum incuriâ. b Ἀποσπάσας *Seld.* c Αλ. μὴν. d Δ' *Bar.* aliique. e Οὐδ' δ' *Seld.* aliique. f Ἐπικαγχάζων *Bar.* ἐπεγκαγχάζων al. g Δεδουπότος *Seld.* h Poſt δραμὼν diſtinctionis notam habet uterque *MSS.* i Ἀλύξαι *Seld.*

παρθενῶνος τοῦ Λυκομήδους, ἐπέγνω αὐτὸν, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἤγαγεν. αἱ γὰρ γυναῖκες τὰ γυναικῶν ἐπιλέγοντο, Ἀχιλλεὺς δὲ ξίφη λαβὼν, ἐπειρᾶτο κινεῖν δεξιῶς, καὶ οὕτως ἠλέγχθη. ἀλλὰ ταῦτα μὲν πέπλασαι, καὶ μεμυθολόγηται. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἄρτι λαβὼν πρὸς γάμον ὁ Ἀχιλλεὺς Δηϊδάμειαν, τὴν θυγατέρα Λυκομήδους, συνδιέτριβεν ἐν τοῖς θαλάμοις καὶ παρθενῶσι, πόθῳ τῆς [1] νεογάμου. ὅθεν ἐμυθεύσαντο, ὅτι γυναικεῖα ὑπέδυ. ἀγγελίαν δὲ τὴν ἐκ στρατείας καταγγέλλοντος τοῦ Ὀδυσσέως, προθύμως ὑπήκουσε, καὶ ἐξώρμησε πρὸς τὸν πόλεμον, καίπερ μανθάνων ἀπὸ χρησμοῦ βραχυχρόνιος εἶναι, εἰ πρὸς τὴν Τροίαν ἐκπλεύσει. [2] ἣν ἀγγελίαν, καὶ τὸν ἐκ χρησμοῦ φόβον εἰς ξίφη καὶ ἀσπίδας [3] ἐξέθεντο. ὅτι γὰρ οὐκ ἐδειλίασεν Ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ καὶ προθύμως πρὸς τὸν πόλεμον ὥρμησεν, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ ἐν τῇ λ' ῥαψῳδίᾳ, τὸν Νέστορα παρεισάγων πρὸς τὸν Πάτροκλον λέγοντα,

—— Ἤλθον ἐγὼ, καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.

καὶ μετ' ὀλίγα φησὶν,

Ἤρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι,
Σφῶϊ δὲ μάλ' ἠθέλετον ———— .

Ταῦτα μὲν πάντα ἀλληγοροῦνται, [4] ὁ δὲ βαρβαρόγλωσσος οὗτος Λυκόφρων μυθικωτέρως ἐκδέχεται, διὸ καὶ φορτικώτερον μοι δοκεῖ ἐν οὐκ ἀλληγορουμένοις, ὡς πολλάκις ἔφην, ἀλληγορεῖν. Καὶ [5] λοίσθος ἐς γλῶ.] εἶπον τὴν ἱστορίαν, καὶ πάλιν ἐρῶ· Εἵμαρτο τῷ πρώτῳ τῆς νηὸς ἀποβάντι ἀποθανεῖν, ὃ καὶ πέπονθεν ὁ Πρωτεσίλαος· δεύτερος Ἀχιλλεὺς ὕστερον ἐξῆλθε. Ὦ δαῖμον.] ὦ τύχη, ὦ εἱμαρμένη, ὁποῖον κίονα τῶν [6] οἴκων ἀφανίσεις, τὸ ἔρεισμα καὶ στήριγμα τῆς δυστυχοῦς πατρίδος καταβαλών; οὐ μὴν ἄνευ βλάβης καὶ τιμωρίας, οὐδὲ χωρὶς πόνων καὶ κόπων πικρῶν, καὶ πένθους ὁ λῃστὴς Ἑλληνικὸς γελάσει στρατὸς, ἐπαγαλλόμενος τῷ θανάτῳ τοῦ πεπτωκότος Ἕκτορος. Κίονα δὲ καλεῖ τὸν Ἕκτορα, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει· Τίς γὰρ Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας ἄμαχον ἀτραπῆ κίονα; κίονα δὲ καλεῖ τὸν Ἕκτορα, ὡς μὴ μόνον τὸν Πριάμου οἶκον συνέχοντα καὶ βαστάζοντα τῇ δυνάμει αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν Τροίαν. Ὦ δαῖμον.] ὁ στίχος οὗτος ἐν τῇ δ' χώρᾳ πόδα ἀνάπαιστον ἔχει, καὶ καλεῖται ἰαμβικὸς τραγικός. Δωριεὺς στρατός.] ὁ Ἑλληνικὸς, ἀπὸ Δώρου, τοῦ Ἕλληνος παιδὸς, ὡς φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ Ἡρωϊκῇ γενεαλογίᾳ,

Ἕλληνος δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆος,
* Σαλμωνεύς τ' ἄδικος, καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης, *
Δῶρός τε, Ξοῦθός τε, καὶ Αἴολος ἱππιοχάρμης.
Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι * βασιλῆες,
Κρηθεὺς, ἠδ' Ἀθάμας, καὶ Σίσυφος αἰολομήτης. *

[7] Πρύμναις πλόχαις.] πρύμναις, ταῖς ναυσὶν, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιηθέν. Πρύμνη δὲ, τὸ ἔσχατον καὶ ὀπίσθιον μέρος τῆς νηὸς, παρὰ τὸ εἰς πέρας καὶ τὸ τελευταῖον μέρος μένειν. Πρῶρα δὲ, τὸ ἐμπρόσθιον, παρὰ τὸ προφέρειν τοῦ ῥέοντος, ἤτοι τοῦ ὕδατος, ἀπιέναι. Τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτως· **Οὐ μὴν Ἕκτωρ** δωρεὰν ἀποθανεῖται, καὶ οἱ Ἕλληνες τῷ θανάτῳ γελάσουσιν ἄνευ προστίμου καὶ τιμωρίας, ἀλλὰ φυγόντες περὶ τὰ πλοῖα αὐτῶν, συμφλεγήσονται ταῖς ναυσί. μεταφράζει δὲ τὴν παρ' Ὁμήρῳ Ἑλληνικὴν ναυμαχίαν, ἐν ᾗ φαίνεται ὁ Ἕκτωρ διώξας τοὺς Ἕλληνας, καὶ κατακαύσας τὴν ναῦν τοῦ Πρωτεσιλάου. Καλῶν ἐπ' ἀρχαῖς πλεῖστα τὸν φυγῆς αὐτοῖς αἴτιον γενόμενον Δία, πορθουμένοις αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Τρώων ἀποδιῶξαι τὸν θάνατον. ἢ καλῶν Δία Φύξιον, τὸν δυνάμενον ποιῆσαι φυγεῖν τὸν κίνδυνον. Φύξιος δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ Φίλιος, καὶ [8] Ἑταιρεῖος, καὶ Ὁμόγνιος, καὶ Ἐφέστιος, καὶ ἄλλα μυρία καλεῖται, πρὸς τὰ συμβαίνοντα καὶ γινόμενα μετονομαζόμενος. φεύγων γάρ τις, Φύξιον Δία ἐπικαλεῖται. γάμους δὲ πάλιν ποιῶν, Γαμήλιον Δία. συμβαλλόμενος δὲ, Βουλαῖον, καὶ τ' ἄλλα ὁμοίως.

EMENDATIONES.

1 Νεογάμου, pro νεογαμίας repoſui, quod ita legat uterque *MSS.* etſi altera lectio non ſit plane vituperanda. 2 Ἣν poſui, pro τὴν, ex *Seld* ſenſu id exigente. 3 Ἐξέθεντο, pro ἐξέθετο, ex *Seld.* 4 Ὁ δὲ βαρβαρόγλωσσος οὗτος Λυκόφρων poſui, pro ὁ δὲ Λυκόφρων οὗτος, ex utroque *MSS.* 5 Λοίσθος, pro λοῖσθον, ex utroque *MSS.* 6 Οἴκων, pro οἰκείων, ex utroque *MSS.* * Hunc verſum interſerui ex *Seld.* ſequentes vero duos non agnoſcit. * Hæc interſerui ex *Bar.* Cæterum hic poſtremus verſus in *Seld.* locum ſecundum obtinet. 7 Ita legendum puto. πρύμναις, πλόχαις, πλόχαις, ταῖς &c. *Impreſſ.* πρύμναις πλόχαις. ταῖς ναυσὶν &c. *Bar.* πρύμναις πλόχαις. πλόχαις ταῖς &c. *Seld.* 8 *Impreſſi* habent ἑταῖρος; Ego repoſui ἑταιρεῖος, ex fide utriuſque *MSS.* Idque Jovi cognomen datum fuiſſe, quod amicitiæ, & ſocietati præſit, nemini ignotum eſſe poteſt.

Τότ᾽ οὔτε τάφρος, οὔτε ναυλόχων σταθμῶν	Tunc nec fossa, nec navalium stationum
Πρόβλημα, καὶ σταυροῖσι [a] κορσωτὴ πλέκυξ,	Munimentum proderit, neque palis vallata pinna,
Οὐ [b] γεῖσα χραισμήσουσιν, οὐδ᾽ ἐπάλξιες,	Neque suggrundia, neque propugnacula:
Ἀλλ᾽ ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι καπνῷ,	Sed ut apes commistæ fumo,
Καὶ [c] λιγνύος ῥιπαῖσι, καὶ [d] γρυνῶν βολαῖς,	Fuliginisque jactu, & stipitis plaga,
Ἄφλαστα, καὶ κόρυμβα, καὶ [e] κληΐδων θρόνοις	Per puppes, & proras, transtrorúmque sedes,
Πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων	E sedilibus saltatores frequentes
Πηδῶντες, αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν.	Salientes, peregrinam cruentabunt terram.
Πολλοὺς δ᾽ ἀριστεῖς, πρωτόλειά θ᾽ Ἑλλάδος	Multos verò præstantes, primáque in Græcia spolia
Αἰχμῇ φέροντας, καὶ σποραῖς [f] ὠγκωμένους,	Hastis adeptos, ac natalibus tumentes,
Αἱ σαὶ καταξανοῦσιν [g] ὄμβριμοι χέρες,	Tuæ conterent validæ manus,
Φόνῳ [h] βρύουσαι, κἀπιμαιμῶσαι [i] μάχης.	Cæde scatentes, & appetentes pugnam.
Ἐγὼ δὲ [k] πένθος οὐχὶ μεῖον οἴσομαι,	At ego luctum feram non mediocrem,
Τὰς σὰς στένουσα, καὶ δι᾽ αἰῶνος ταφάς·	Tuos assiduè lugendo tumulos;

VARIANTES LECTIONES.

a Κερσωτὴ *Sold.* b Γεῖσσα *Bar.* aliique. c Λιγνύων *Sold.* d Al. γρυνῶν. e Al. κληδῶν. al. κλήδων sine iota subscripto. f Ογκωμένους *Sold.* g Οβριμοι *Sold.* aliique. h Βλύουσαι *MSS.* uterque, aliique. i Θίνας *Sold.* k Πένθους *Bar.*

Τότ᾽ οὔτε τάφρος.] τότε οὐ βοηθήσουσι τοῖς Ἕλλησιν, οὔτε ἡ τάφρος καὶ τὸ ὄρυγμα, οὔτε τῶν νηῶν τὰ προπύργια, καὶ οἱ ἐν σταυροῖς καὶ σκόλοψι τοῖς πεπηγμένοις ἐκεῖθεν τῆς τάφρου πλέκυξ καὶ τὸ περιτείχισμα, τὸ δίκην [1] κορώνης ἐπέχον ἐν τῇ τάφρῳ, ἢ τὸ δίκην κεραοῦ καὶ κλίμακος, τουτέστι τὸ κλιμακωθὲν πεπηγμένον, οὔτε τὰ γεῖσα καὶ αἱ στεφάναι, ἤτοι αἱ κορωνίδες, ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐπάλξεις, ἤτοι αἱ στάσεις τῶν πύργων, ἐν αἷς ἵσταντο οἱ πολεμικοί, ὧν ἄνωθεν εἰσὶν αἱ ἐπάλξεις, ἤτοι οἱ προμαχῶνες, καὶ τὰ ὑπερέχοντα τοῦ τείχους, καὶ οἷον εἰπεῖν, οἱ ὀδόντες. ταῦτα πάντα τότε οὐκ ὠφελήσουσι τοῖς Ἕλλησι, παρὰ τὰς ναῦς διωχθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὅτι δὲ ἔκτισαν τοῦτο τὸ τεῖχος οἱ Ἕλληνες, ὃ μὴ ὠφελῆσαι [*] δυνάμενον [*] αὐτοῖς, ὁ Λυκόφρων λέγει νῦν. ἐν τῇ θ᾽ ῥαψῳδίᾳ αὐτοῦ Ὅμηρος διδάσκει τὴν κτίσιν αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ μ᾽ τὴν νῦν ναυμαχίας φησί, καὶ τὴν τούτου [2] κατάλυσιν. Ἄλλως· Πλέκυξ ἐστὶ τοῦ τείχους, τὴν περίφρασιν τῆς οἰκοδομῆς, οἷον τὴν ὑψηλήν, παρὰ τὸ χαρίεσθαι καὶ ἐγείρεσθαι. τὸ δὲ Κόρσαις μὲν πύργων ἔχον, ὁ κλίμακας οἶδεν, οὐδὲ λέγει, ὅτι κατέλαβον τὰς κλίμακας, ἀλλ᾽ ὅσοι πρὸς ξύλοις ὑπερέχοντα κλίμακας ἔχουσαι ἄνω προμαχεῖς, ἐφ᾽ αἷς οἱ πολέμιοι ἱστάμενοι ἐμάχοντο τοῖς ἐπὶ τοῦ τείχους. ἔστι οὖν, τὰς κόρσας ἐπὶ τοῦ τείχους ἔχοντα, καὶ κατέβαλον τὰς ἐπάλξεις. Σταυροῖς.] ὁ ἑκατέρωθεν οἰκοδομὴ τοῦ τείχους ὀρθοῖς ξύλοις διηρμοσμένη, ἅπερ σταυροὺς κέκληκε, διὰ τὴν στάσιν. ἢ αὐτὸ τὸ τεῖχος, διὰ τὸ πλάτος. Ἀλλ᾽ ὡς μέλισσαι.] δίκην δὲ μελισσῶν καπνῷ ἐκκαπνιζομένων, καὶ βολαῖς κορμῶν, ὑπὸ καὶ ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος προσβαλόντες, πηδῶντες εἰς τὴν ξένην γῆν ἐκ τῶν καθεδρῶν, καὶ πρύμνας, καὶ πρῴρας τῶν νηῶν, καὶ τὴν Τρωϊκὴν γῆν μολυνοῦσι τῷ αὐτῶν αἵματι, ἐν τῷ πηδᾶν ὁμοιούμενοι ὀρχησταῖς. Ἄφλαστα.] καλεῖται τὰ ἄκρα τῆς νηὸς κατ᾽ ἀφαιρεσμόν, τὰ ἄφλαστα, καὶ κόρυμβα τὸ αὐτὸ δηλοῦσι, διαφέρουσι δὲ, ὅτι τὰ μὲν ἄφλαστα πρυμνήσια, τὰ κόρυμβα πρωρήσια. Πολλοὺς δ᾽ ἀριστεῖς.] εὐγενεῖς Ἕλληνας, τοὺς λαμβάνοντας πρωτόλεια, ἤτοι τὰ πρῶτα τῆς λείας καὶ πρώτην αἰχμαλωσίαν καὶ πρόκριτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος φέροντας ἐν τῷ ἑαυτῶν δόρατι καὶ τῇ ἀνδρείᾳ, καὶ τῇ σποραῖς καὶ εὐγενείᾳ ὑψουμένους, αἱ σαὶ χεῖρες, ἤτοι σὺ καταξανεῖς καὶ [3] ἀνελεῖς. λέγει δὲ τοὺς περὶ Πάτροκλον, καὶ Πηνέλεων, καὶ Ἀσκάλαφον, καὶ Ἀρκεσίλαον, καὶ τοὺς λοιπούς. Πρωτόλεια δέ εἰσι τὰ τῆς λείας καὶ τῶν λαφύρων τοῦ πολέμου πρῶτα καὶ ἐξαίρετα, ἅπερ εἰώθασιν οἱ ἄριστοι λαμβάνειν, ὡς Ἀγαμέμνων τὴν Χρυσηΐδα Ἀστυνόμην, Ἀχιλλεὺς δὲ τὴν Βρισηΐδα Ἱπποδάμειαν, Αἴας δὲ τὴν Τέκμησσαν. Ἐγὼ δὲ [*] πένθος.[*]] λυπηθήσομαι οὐ μικρῶς, αἰωνίως τὴν σὴν ταφὴν καὶ τὸν θάνατον στενάζουσα, αἰὼν δὲ λέγεται, καὶ ὁ χρόνος τῆς ἑκάστου ζωῆς· [4] ἀθλίαν γὰρ ὄψομαι ἐκείνην τὴν τῆς σῆς τελευτῆς ἡμέραν, καὶ ὕψιστον καὶ ὑπερέχουσαν τῶν θλίψεων, ὧν πᾶσαν θλίψεων κρατοῦσαν καὶ τελευτὴν αἰωνίως ὠδυνήθησαν), νῦν ἀντὶ τοῦ λέγεται, ὁ χρόνος, ὁ ἑλίσσων καὶ στρέφων καὶ πληρῶν τοὺς κύκλους αὐτοῦ διὰ συνεχείας κινήσεως καὶ περιφορᾶς, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ κατὰ σελήνην τοὺς μῆνας ἐψήφιζον, διὰ δὲ τῶν μηνῶν ὁ χρόνος ἀπαρτίζεται).

EMENDATIONES.

1 Κορώνης, pro κορώνην. ex *Bar.* 2 Κατάλυσιν, pro κατάλογον, ex utroque *MSS.* Vult enim *Scholiastes.* in Iliad μ᾽. *Homerum* muri à Græcis conditi dissolutionem narrâsse. Deinde omnia quæ sequuntur usque ad Ἀλλ᾽ ὡς μέλισσαι &c. desunt. 3 Ἀνελεῖ. pro ἀνελεῖς. * Ex *Sold.* πένθος habet *Bar.* 4 Ἀθλίαν, pro ἀθλίως, ex utroque *MSS.* Nomen vero adjectivum, & non adverbium esse hoc vocabulum exinde patet, quod eo utatur *Scholiastes* ad exp. Οἴσομαι.

Οἰκτρὰν γὰρ, οἰκτρὰν κεῖν' [a] ἐπόψομαι φάος,
Καὶ πημάτων ὕψιστον, ὧν κραντὴς χρόνος
Μήνης ἑλίσσων κύκλον αὐδηθήσεται.
[b] Αἶ, αἶ, στενάζω καὶ σὸν, εὔγλαγον θάλος,
Ὦ σκύμνε, τερπνὸν [c] ἐναγκάλισμα συγγόνων,
[d] Ὅς τ' ἄγριον δράκοντα πυρφόρῳ βαλὼν
Ἴυγγι τόξων, τὸν τυπέντα δ' ἐν βρόχοις
Μάρψας ἀφύκτοις βαιὸν ἀστεργῆ χρόνον,
Πρὸς τοῦ δαμέντος αὐτὸς οὐ τετρωμένος,
Καρατομηθεὶς τύμβον αἱμάξεις πατρός.
Οἴμοι [e] δυσαίων, καὶ διπλᾶς ἀηδόνας,
Καὶ σὸν, τάλαινα, πότμον [f] αἰάζω, σκύλαξ·

Miſeram enim, miſeram illam videbo diem,
Et cladium maximam, quarum tempus moderator
Lunæ volvens orbem appellabitur.
Heu! heu! gemo etiam tuum, lactens Germen,
Catule, jucundum fratrum amplexamentum,
Qui ferocem Draconem ignita feriens
Arcuum illecebra, ictúmque laqueis
Comprehendens inevitabilibus brevi implacidum tempore,
A domito ipſe non vulneratus,
Aram cruentabis decollatus paternam.
Hei mihi miſeræ! duas quoque Luſcinias,
Et tuam, infelix Canis, gemo mortem:

VARIANTES LECTIONES.

a Ἐπόψομαι Bar. b Αἲ αἶ Seld. & varie ſcribuntur hæ voces, interdomque ἐξύτονα, interdum περισπώμενα proferri ſolent. Variaſque de hac re canones tradont Grammatici. Αἶ αἶ, οἱ μὲν περισπῶσιν, οἱ δὲ ὀξύνουσιν, ὃ καὶ βέλτιον, inquit Biſetus, in Ariſtophanis Acharn. Act. iv. Scen. vii. Αἶ αἶ· ἐπίρρημα θρηνητικὸν διπλασιαζόμενον, περισπᾶται δὲ, καὶ ψιλοῦται κατὰ Σουΐδαν. idem in Theſmophor. Αἲ ψιλούμενον μὲν, καὶ ὀξυνόμενον. σχετλιαστικόν ἐστιν ἐπίρρημα, καί ποτε καὶ μεμπτικόν. εἰ δὲ ὡς τὰ πολλὰ θρηνητικόν ἐστι. ψιλούμενον δὲ, καὶ περισπώμενον, θαυμαστικόν ἐστιν, &c. Phavorinus. Vide etiam quæ Tzetzes noſter in has voces adnotavit ad V. xxxi Poematis hujus. c Ἀγκάλισμα MSS. uterque. & alii, nec repugnat metri ratio. d Al. ὃς τἄγριον. al. ὅς τ' ἄγριον. al. ὅς ἄγριον. e Δυσαίων Seld. f Αἰάζω Seld.

Αἶ, αἶ, στενάζω.] φεῦ, φεῦ, στενάζω καὶ τὴν σὴν θαλερὰν καὶ δυσανάστροφον ἡλικίαν, ὦ ἀδελφέ μου Τρωΐλε, ὦ σκύμνε καὶ βασιλικώτατον γέννημα, τερπνὴ περιπλοκὴ τῶν ἀδελφῶν, ὃς προσελκύσας τὸν Ἀχιλλέα τῷ ἐρωτικῷ τοῦ κάλλους σου βέλει, ἤτοι θέλξας αὐτὸν, ὥστε ἐρασθῆναί σου, σὺ δὲ μὴ ἐρασθεὶς αὐτοῦ, [1] καρατομηθεὶς καὶ ἐκτμηθεὶς τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ τύμβῳ καὶ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ ἐρασθέντος Ἀχιλλέως, καὶ ἐν τῇ καρατομίᾳ αἱμάξεις τὸν ναόν. φασὶ γὰρ, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἐρασθεὶς Τρωΐλου, τοῦ παιδὸς Ἑκάβης καὶ Πριάμου ἐν λόγοις, ἔργῳ δὲ παιδὸς Ἀπόλλωνος, καὶ διώκων αὐτὸν, ἔμελλε καταλαμβάνειν αὐτόν. προσφυγόντα δὲ τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναῷ, Ἀχιλλεὺς ἐβιάζετο αὐτὸν ἐξελθεῖν. ὡς δ' οὐκ ἐπείθετο, προσελθὼν ἀνεῖλεν αὐτὸν ἐν τῷ βωμῷ. ᾧ, φασὶ, καὶ τιμωρῶν ὁ Ἀπόλλων αὐτόθι παρεσκεύασεν ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀχιλλέα. καὶ οὗτοι μὲν οὕτω ληροῦσι περὶ Τρωΐλου. ἐγὼ δὲ τοῦτον τὸν Τρωΐλον καὶ βαθεῖαν ἔχοντα τὴν ὑπήνην, καὶ μελάγχροιαν ὁπίσσαμαι. οὐκ οἶδα δὲ εἰ ὁ Θετταλὸς Ἀχιλλεὺς οὕτως ἐρωτικὸς ἦν, ὡς καὶ βαθυγένειον καὶ γεραιτέρον πολὺ τούτου ἐρᾶν. [2] νέος μὲν γὰρ οὐκ ἦν ὁ Τρωΐλος, καὶ ὡραῖος, μελάγχρους δὲ, καὶ δασυγένειος, καὶ Ἀχιλλέως ἐρώτων ἀνάξιος. μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν Μέμνονος, ἐξελθὼν ἐκ τῆς Τροίας συμβάλλει τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο δι' αὐτὸν ἐν τῇ Τροίᾳ πένθος πολὺ, ὅτι [3] ἐφ' Ἕκτορι. Πυρφόρῳ ἴυγγι τόξων.] νῦν ἀντὶ τοῦ πυρφόρῳ βέλει, λέγει δὲ τῷ ἔρωτι. ἴυγξ δὲ κυρίως ὄρνεόν ἐστιν, ἀεὶ σεῖον τὴν οὐρὰν, ἀγωγὸν ἐρώτων. ἔστι δὲ ποικίλον. τῇ τειχώσει, μακροτράχηλον, γλῶσσαν ἔχον ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένην, πυκνῶς περιστρεφόμενον καὶ περιδινοῦν τὸν τράχηλον, ταῖς φαρμακίσι χρήσιμον εἰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς, λαμβάνουσαι γὰρ αὐτὸ δεσμοῦσιν ἔκ τινος τροχοῦ, ὃν περιστρέφουσιν ἅμα ἐπᾴδουσαι. Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι κηρίνῳ τροχῷ συντήκουσιν αὐτὸ ἐπ' ἀνθράκων. Οἱ δὲ φασὶν, ὅτι τὰ ἔντερα αὐτῆς ἐξελκύσασαι, περιάπτουσι τῷ τροχῷ. ταύτην οὖν, φασὶ, τὴν ἴυγγα [4] πρώτη Ἀφροδίτη Ἰάσονι δοῦσα ἐδίδαξε ταῦτα, ὅπως Μήδειαν θέλξῃ, [5] λέγουσα, ὅτι αὕτη ἡ Ἴυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς, ἢ Ἠχοῦς, καὶ Πανὸς, φαρμακεύουσα δὲ τὸν Δία εἰς τὸν Ἰοῦς πόθον, ὑφ' Ἥρας ἀπωρνεώθη. Ἄλλοι κιθάραν πάνυ ἐμμελῆ φασὶν εἶναι τὴν ἴυγγα, ὅθεν πᾶν πειθεινὸν ἴυγξ καλεῖται. Οἴμοι δυσαίων.] φεῦ μοι ἡ δυσαίων καὶ δυστυχὴς, καὶ τὸν σὸν θάνατον, ὦ τάλαινα σκύλαξ Ἑκάβη, θρηνῶ, καὶ τὰς δύο ἀηδόνας, τὰς δειλαίους ἐμοῦ ἀδελφὰς, Λαοδίκην, καὶ Πολυξένην. ἀφ' ὧν τὴν μὲν Λαοδίκην ἡ γῆ χανοῦσα ὑποδέξεται περὶ τὸ ἄλσος καὶ τὸν παράδεισον τοῦ πάππου μου Τρωὸς, παρὰ τὸ ἄλλεσθαι καὶ αὔξεσθαι τὰ φυτὰ, ὅπου ἡ Κίλλα τεθνηκυῖα κεῖται μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Μουνίππου. χανοῦσα δὲ ἡ γῆ, καὶ ὑποδέξεται τὴν Λαοδίκην, ἤτοι ἐν φάραγγι πεσεῖται καὶ ἀποθανεῖται ἡ Λαοδίκη. πότε; ὅταν πορθηθῇ ἡ Τροία. καὶ νῦν μὲν ὁ * βάρβαρος καὶ * ἀπειρόσκαλος Λυκόφρων, πορθουμένης τῆς Τροίας αὐτὴν φησὶν ἀναιρεθῆναι· μετὰ δὲ μικρὸν περὶ αὐτῆς ἐρεῖ, ὅτι μετὰ τὴν τῆς Τροίας πόρθησιν, ἄλλου Μουνίππου, τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τῆς Λαοδίκης, ἐν Θρᾴκῃ κυνηγετοῦντος μετὰ Ἀκάμαντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ ὄφεως ἀνῃρημένου, αὕτη ἡ Λαοδίκη τελευτᾷ. Ἄλλοι δὲ φασὶ τὴν Λαοδίκην διωκομένην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πεσεῖν ὑπό τινα φάραγγα. καὶ ἀποθανεῖν. Τὸ δὲ οἴμοι, οὐ δύο μέρη λόγου, ἀλλ' ἓν ὑπάρχει, ὡς καὶ Ὅμηρος δείκνυσι, λέγων, Ὤμοι ἐγώ. Σκύλαξ.] τὸ ἑξῆς, ὦ δυσυχὴς σκύλαξ. σκύλακα τὴν Ἑκάβην λέγει, ὅτι κύων ἐγένετο, ὡς

EMENDATIONES.

1 Καρατομηθεὶς καὶ ἐκτμηθεὶς, pro καρατομηθῆναι καὶ ἐκτμηθῆναι, ſenſu & conſtructione id exigentibus. Et καρατομηθεὶς habet Bar. Sed ἐκτμηθεὶς non omnino agnoſcit. 2 Νέος μὲν γὰρ οὐκ ἦν, pro νέος μὲν γὰρ ἦν, ex Bar. ſenſo id exigente. 3 Ἐφ' Ἕκτορι, repoſui ex Bar. ὑφ' Ἕκτορι Seld. ὑφ' Ἕκτορος Impreſſi. 4 Πρώτη Ἀφροδίτη, pro πρώτη Ἀφροδίτῃ. 5 Mallem λέγουσι, quod habet Bar. * Ex utroque MSS.

φασὶ

Ὧν τὴν μὲν αὐτόπρεμνον ἡ τοκὰς κόνις	Quarum unam quidem radicitus pulvis patrius
Χανοῦσα [a] κευθμῷ χείσεται [b] διασφάγος,	Hians hiatu absorbebit foveæ,
[c] Λεύσσουσαν ἄτην ἀγχίπουν στεναγμάτων,	Cladem videntem gemituum propinquam,
[d] Ἵν᾽ ἅλμα πάππου, καὶ χαμευνάδος μόροι,	Ubi saltus Avi; & Meretricis fata
Τῆς λαθρονύμφου πόρτιος μεμιγμένοι	Juvencæ occultinubæ cum Vitulo
Σκύμνῳ κέχυνται πρὶν λαφύξασθαι γάνος,	Confusa sunt, antequam laticem mulgeret,
Πρὶν ἐκ [e] λοχείας γυῖα [f] χυτλῶσαι δρόσῳ.	Et à partu membra rore lavaret.
Σὲ δ᾽ ὠμὰ πρὸς [g] νυμφεῖα, καὶ γαμηλίους	Te verò ad cruda sponsalia, nuptialiáque
Ἄξει θυηλὰς [h] στυγνὸς Ἴφιδος λέων,	Ducet sacrificia odiosus Iphidis Leo,
Μητρὸς κελαινῆς χέρνιβας μεμνημένος,	Matris nigræ imitatus sacra,
Ἣν ἐς βαθεῖαν [i] λαιμίσας ποιμανδρίαν	Quam super profundum decollans mulctrale
[k] Στεφηφόρον βοῦν δεινὸς ἄρταμος δράκων,	Vittatam vaccam crudelis vorax Draco,
Ῥαίσει [l] τριπάτρῳ φασγάνῳ Κανδάονος,	Tripatris ense perdet Candaonis,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. κευμῷ. al. χευμῷ. b Διὰ σφαγὸς Bar. c Al. Λεύσσουσα. d Versum hunc hoc modo legit Etymologus. Ἵν᾽ ἅλμα πάππου καὶ χαμευνάδος [illegible]. e Al. λοχίας. al. λοχείας. f Al. χυτλῶσαι. g Νυμφία Bar. h Στυγνὸς Bar. i Al. λαιμίσσας. al. λαιμάσας. k Στεφανηφόρον. al. στεφηφόρον Bar. l Canterus dubitat, an legendum sit τριπάτορι. Ejus Annotationes videsis.

φησὶ μυθικῶς Εὐριπίδης, Κύων γενήσῃ [1] πυρσ᾽ ἔχουσα δέργματα. καὶ Ἀσκληπιάδης περὶ τοῦ τόπου, οὗ ἀνῃρέθη, Ὁ καὶ κυνὸς καλοῦσι δυσμήχου σῆμα. καὶ ταῦτα τὰ μὲν μυθικά, τὸ δ᾽ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· μετὰ τὴν τελευτὴν Πολυξένης, ὕβριζε καὶ κατηρᾶτο [2] τοὺς Ἕλληνας, οἱ δὲ ὀργισθέντες, ὡς κύνα αὐτὴν λίθοις ἀνεῖλον. Περὶ τῆς Κίλλας εἴπομεν εἰς τό, Μὴ δ᾽ Αἰσακείων [3] ὑμᾶς, καὶ πάλιν ἐρῶ· Κίλλα Ἑκάβης ἦν ἀδελφή, Θυμοίτου δὲ γυνή. αὕτη, ὥς φασι, Πριάμῳ λάθρα συγγενομένη, γεννᾷ Μούνιππον. Πριάμῳ δὲ χρωμένῳ, ἤτοι μαντευομένῳ, ἐν Ζελείᾳ περὶ τῆς βασιλείας, ἐχρήσθη αὐτῷ ἀναιρεῖν τὴν τεκοῦσαν, καὶ τὸ γεννηθέν. ἔτεκε δὲ τότε ἡ μὲν Ἑκάβη τεκοῦσα τὸν Ἀλέξανδρον, ἡ δὲ Κίλλα τὸν Μούνιππον. φεισάμενος οὖν τῆς Ἑκάβης, ἀνεῖλε τὴν Κίλλαν, καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς Μούνιππον. ἐνταῦθα οὖν ἡ Λαοδίκη κατεπόθη ἐν τῇ γῇ. Χυτλῶσαι.] λοῦσαι, πλῦναι, χύτλος γὰρ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐφ᾽ οὗ εἶχον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔλαιον, ὅπερ μετὰ τὸ λούσασθαι ἐχρίοντο. Σὲ δ᾽ ὠμὰ πρὸς νυμφεῖα.] σὲ δέ, ὦ Πολυξένη, πρὸς ἀπηνῆ, ἢ ἀώρους παστάδας, καὶ γαμηλίους θυσίας (πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀπανθρώπους καὶ ἀπηνεῖς, ἢ ἀώρους) ἄξει ὁ στυγνὸς καὶ χαλεπός, ἢ στυγνότατος ἄξιος λέων τῆς Ἴφιδος καὶ τῆς Ἰφιγενείας, λέγει δὲ τὸν Νεοπτόλεμον, τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, κατὰ Ἀντίφρονα, μεμνημένος τὰς ἐν Ταύροις θυσίας, * λέγει δὲ τὴν ξενοκτονίαν, * ἥν τινα Ἴφιδα καὶ Ἰφιγένειαν, τὴν στεφηφόρον βοῦν, ῥαίσει καὶ [4] φθερεῖ ἐν τῷ τριπάτρῳ φασγάνῳ τοῦ Κανδάονος [5] καὶ τοῦ Ἄρεος, ὁ δεινὸς δράκων, ἤτοι ὁ [illegible], ἢ τὸν ἱερέα, τοὺς λύκους καὶ τοὺς Ἕλλησι [illegible] καὶ θύσας τὸ προσπόσφαιλον [illegible]. Ἡ πάντα πρὸς τὸ Σὲ δὲ συντακτέον, ἥν τινα σὺ ἐς βαθεῖαν, λείπει τὸ τάφρον, ἐς Ποιμανδρείαν καὶ Βοιωτίαν στεφηφόρον βοῦν ῥαίσει καὶ φθερεῖ, ἐν τῷ τριπάτρῳ καὶ τριδεσπότῳ φασγάνῳ τοῦ Κανδάονος καὶ [6] τοῦ Ἄρεος, ὃν εἴπομεν, ὁ Ἴφιδος λέων, ὁ δεινὸς ἄρταμος δράκων. νῦν δὲ προσπόσφαιλον, οὐ τὸ πρὸ τῆς σφαγῆς, ἀλλὰ τὸ εὐθέως. καὶ τὰ μὲν τῆς ἐννοίας ταῦτα, τὰ δὲ τῆς ἱστορίας ἔχουσιν οὕτως. Ἀχιλλεὺς ἐρασθεὶς Πολυξένης, καὶ δι᾽ αὐτὴν ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἀναιρεθεὶς ναῷ, μετὰ τὴν τοῦ Ἰλίου πόρθησιν, [7] ἐπέστη κατ᾽ ὕπνους τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων, σφαγιασθῆναι αὐτῷ τὴν Πολυξένην, ὡς καὶ μετὰ θάνατον ἐρῶν αὐτῆς. ἣν οἱ ἥρωες τῷ τάφῳ αὐτοῦ διὰ Νεοπτολέμου, τοῦ παιδὸς ἐκείνου, σφαγιάζουσιν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ φησίν. ὁ δὲ [8] Φλαῦιος Φιλόστρατος μόνην τὴν Πολυξένην φησὶν ἐξελθεῖν, τῆς Τροίας ἔτι μὴ πορθηθείσης, καὶ ἀποσφάξαι αὐτὴν ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ, πόθῳ τε κατεχομένην τοῦ ἥρωος, καὶ δικαίως λογιζομένην, ὡς οὐχ ἑτέρῳ τοιούτῳ συμμοιρήσει νυμφίῳ. Ἶφιν, τὴν Ἰφιγένειαν λέγουσί τινες, καὶ τρεῖς συλλαβὰς ἀφ᾽ ἑνὸς ἐκκόπτων ὀνόματος, πῶς ἂν σταθείη τοῖς στιχουργήμασι; Ποιμανδρεία.] πόλις Βοιωτίας, καὶ Τάναγρα καλουμένη, ὅπου ἄριστοι βόες. Στεφηφόρον.] στεφανηφόρον εἶπεν, ὅτι ἐστεφάνουν, καὶ ἄνθεσιν ἐκόσμουν τὰς θυομένας. Τριπάτρῳ.] ἀπὸ μὲν Ὠλείονος, ὃν καὶ Κανδάονα Βοιωτοὶ [9] καλοῦσιν, ἤτοι Τελοὺς [10] Κολωνίας ἔχων

EMENDATIONES.

1 Πυρσ᾽ ἔχουσα δέργματα rescripsi, pro πῦρ τ᾽ ἔχουσα δέργματα, ex Bar. & ipso Euripide, in cujus Hecuba occurrit hic versus. 2 Τοὺς Ἕλληνας posui, pro τῶν Ἑλλήνων, ex utroque MSS. 3 Ὑμὲς posui, pro ὑμᾶς, ex versu cccxiv. ὑμὲς cum tenui MSS uterque. * Hoc addo ex Bar. 4 Φθερεῖ posui, pro φθείρει, idemque feci paulo post, ex Bar. 5 Καὶ τοῦ Ἄρεος rescripsi ex Bar. pro καὶ Ὠλεῖος. Candaonem enim Martem appellatum paravit Scholiastes, ut patebit infra. 6 Ita emendavi hunc locum. τοῦ Ἄρεος ὃν εἴπομεν. ὁ Ἴφιδος λέων ὁ δεινὸς ἄρταμος &c. Impressi. τοῦ Ἄρεος ὃν εἴπομεν ὁ Ἴφιδος λέων. Ὁ δεινὸς ἄρταμος &c. Bar. τοῦ Ἄρεος ὃν εἴπομεν ὁ Ἴφιδος λέων ὁ δεινὸς ἄρταμος &c. Seld. 7 Pro ἀναιρεθ. rescripsi ἐπέστη, annuente utroque MSS. Item τοῖς ἀρίστοις, pro τῶν ἀρίστων. 8 Φλάβιος Bar. Φλαῦιος Seld. 9 Ita distinguo. καλοῦσιν. ἤτοι Τελοὺς Impress. καλοῦσιν ἤτοι Τελοὺς Bar. 10 Κλωνίας MSS. uterque.

γυναῖκα

Λύκοις τὸ πρωτόσφακτον ὅρκιον χάσας.	Primum Lupis iciens sacrificale jusjurandum.
Σὲ δ' ἀμφὶ κοίλην αἰχμάλωτον [a] ἠϊόνα	Te denique Vetulam circa cavum Thracum
[b] Πρέσβυν Δολόγκων, δημόλευστον ὠλένῃ	Litus captivam, populi brachio lapidatam,
Ἐπεσβόλοις ἀραῖσιν [c] ἠρεθισμένη,	Conviciosis maledictis irritato,
Κρύψει [d] κυπάς τις χερμάδων ἐπομβρία,	Occultabit quoddam tegmen lapidum diluvio,
Μαίρας ὅταν [e] φαιὸν ἀλλάξῃς δομήν.	Quando Mæræ fuscum corpus permutaris.
Ὁ δ' ἀμφὶ τύμβῳ [f] τ' Ἀγαμέμνονος δαμεὶς,	At ille juxta Agamemnonis aram domitus,
Κρηπῖδα [g] πηγῷ νέρθε καλλυνεῖ πλόκῳ,	Solum cana verret cæsarie,
Ὁ πρὸς [h] καλύπτρης τῆς ὁμαίμονος τάλας	Qui flammeo Sororis miser
Ὠνητὸς, αἰθαλωτὸν [i] ἐς πάτραν μολὼν,	Redemtus, combustam rediit in patriam,
Τὸ πρὶν [k] δ' ἀμυδρὸν [l] οὔνομ' ἀϊστώσας σκότῳ·	Antiquo nomine obscuro tenebris deleto :
Ὅταν χέλυδρος πυρσὸν ὠμόθριξ βαρὺν,	Quando Chelydrus horripilus, venditor

VARIANTES LECTIONES.

a Ἠϊόνα Seld. Bar. aliique. b Πρέσβυν al. c Ἠρεθισμένη al. d Κρύψει habet Seld. sed isti ε aliquis superscripsit ο; ut videatur lectionis variationem agnovisse. e Φαιογυῖ al. f Τἀγαμέμνονος una voce al. g Πηγῶν Seld. h Καλύπτρης Bar. i Ἐπὶ πάτραν Bar. Quinetiam in Scholiis πάτραν habet Seld. k Δ' abest in Seld. l Οὔνομ' Bar.

γυναῖκα, ἅπασι ὑπέσχετο. φασὶ γοῦν Ζεὺς, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἀπόλλων τῷ Τρωῒ τούτῳ ἐπιξενωθέντες, καὶ ὡς βοῦν θύσας, αὐτοὺς ὑπεδέξατο. οἱ δ' ἔφασαν αἰτεῖν αὐτὸν ὃ βούλοιτο. ὡς δὲ παιδίον αἰτῆσαι φυλάξ ὑπέσχετο, οἱ δὲ οὖρον τῷ τοῦ σφαγέντος βοὸς βύρσῃ ἐνέχεαν, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ Ὠρίων ἐφύετο, Ὠρίων κληθεὶς, ὡς ἐκ τοῦ οὔρου τεχθεὶς, ὅθεν καὶ πεδίον τοῦτον καλεῖ. τὸ δὲ Ὠρίωνος ξίφος ὁ Διομήδης εἶχεν. Ἐπὶ δὲ Νεοπτολέμου, τετράπηχυ φάσγανον, τῷ τετραπήχει λέγει· Ἥφαιστος γὰρ Πηλεῖ τοῦτο πρῶτον ἐχαρίσατο, Πηλεὺς δὲ Ἀχιλλεῖ, ἐξ Ἀχιλλέως δὲ τοῦτο Νεοπτόλεμος διεδέξατο. Κανδάονος.] νῦν λέγει τοῦ Ἄρεος. Πρωτόσφακτον.] διὰ Ἰφιγενείας, ὅτι ἐν Αὐλίδι περὶ τὸν Εὔριπον τοὺς πρώτους ὅρκους ποιοῦντες οἱ Ἕλληνες, ἀνεῖλον αὐτήν· καὶ τοῦτο ψευδές ἐστι, πρῶτοι γὰρ ὅρκοι τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Σπάρτῃ γεγόνασιν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων οὕτως εἶπε. δεύτεροι δὲ ἦσαν ἐν τῇ Αὐλίδι, ὁπότε καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα [1] ἰδόντες, ὅρκον τὸ δεκατέσσαρον χρόνον ὤμοσαντες ζυγὸν, στερρὸν παραμενεῖν ...ῶνας πλεῖν. Ἐπὶ δὲ Πολυξένης πρωτόσφακτον λέγεται, κατὰ μὲν τοὺς λοιποὺς, παρ' ὅσον πρωτοσφάγη αὐτῆς [2] Ἀχιλλεὺς, εἰς ὅρκον ἐλθὼν τοῖς Τρωσί. καὶ ταῦτα μὲν οἱ λοιποί, ἐγὼ δ' ἐπ' ἀμφοτέρων πρωτόσφακτον ὅρκον, τὸ ἐκ πρώτης καὶ ἀρχῆθεν ῥίζης σφαγιασθὲν θῦμα χάσειν τὸν ὅρκον φημί. Σὲ δ' ἀμφὶ κοίλην.] σὲ δὲ, τὴν πρέσβειραν Ἑκάβην, ἢ, σὲ δὲ, ὦ πρέσβυ Ἑκάβη, λοιδορουμένην καὶ καταρωμένην τῶν Ἑλλήνων, αἰχμάλωτον καὶ αἰχμαλωτισθεῖσαν, ἐν τῇ τοῦ δήμου ὠλένῃ λιθοβοληθεῖσαν, κρύψει κυπάς τις καὶ ἱμάτιον ἐν ἐπομβρίᾳ τῶν χερμάδων [*] καὶ τῶν πετρῶν, [*] ἤτοι λιθασθεῖσαν, καὶ περιχωσθεῖσαν τοῖς λίθοις, ὡς ἄλλῳ ἱματίῳ, ὅταν ἀλλάξῃς δομὴν καὶ δέμας φαιὸν Μαίρας καὶ κυνὸς, περὶ τὴν κοίλην ἠϊόνα τῶν Δολόγκων καὶ τῶν Θρᾳκῶν. τὰ δὲ περὶ τῆς καταλιθώσεως τῆς Ἑκάβης εἶπον. Ἠϊόνα, καὶ ἠόνα, αἰγιαλὸν

ἐθέλῃς χέρσον, ἄπλαστος γάρ ἐστιν ὁ στίχος. Μαίρας.] νῦν ὁ κύων, ἀπὸ μιᾶς τῶν κυνῶν τοῦ Σειρίου Μαίρας καλουμένων. κυρίως δὲ μαῖρα λέγεται, ἡ λευκομέλαινα αἴξ. Ὁ δ' ἀμφὶ τύμβῳ.] ὁ δὲ τάλας, ἤγουν Πρίαμος, ὁ μολὼν ὠνητὸς εἰς τὴν αἰθαλωτὴν καὶ καυθεῖσαν πάτραν ὑφ' Ἡρακλέους, ὠνητὸς δὲ περὶ τῆς καλύπτρας τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς Ἡσιόνης, ἀϊστώσας καὶ ἀφανίσας ἐν σκότῳ τὸ πρὶν ἀμυδρὸν ὄνομα. Ποδάρκης γὰρ πρότερον ἐκαλεῖτο, τῇ δὲ καλύπτρᾳ ἐξωνηθεὶς, Πρίαμος μετεκλήθη. οὗτος ἀμφὶ τύμβῳ καὶ ναῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος Διὸς, ἤτοι τοῦ Ἑρκείου Διὸς, δαμασθεὶς, τὴν κρηπῖδα καὶ τὴν βάσιν τὴν γαῖαν πηγῷ καὶ λευκῷ πλόκῳ καλλυνεῖ καὶ κοσμήσει ἀμφὶ τύμβῳ. ὁ Πρίαμος γὰρ ἐν τῷ τοῦ Ἑρκείου Διὸς ναῷ καταφυγὼν, ὑπὸ Νεοπτολέμου ἀνῃρέθη, ὅτι καὶ Ἀχιλλεὺς ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναῷ ἀνῃρέθη. Ἀγαμέμνων δὲ Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι, ἀλλ' οὐκ ἐν Τροίᾳ ἐτιμᾶτο. Πηγῷ.] τῷ μέλανι, καὶ [3] εὐτραφεῖ ἀλλαχοῦ, νῦν δὲ τῷ λευκῷ. Ὁ πρὸς καλύπτρης.] Ἡσιόνη, ὡς ἔφην καὶ πρότερον, ὑφ' Ἡρακλέους πορθηθείσης τῆς Τροίας, ἤγετο αἰχμάλωτος σὺν τῷ αὐτῆς ἀδελφῷ Πριάμῳ, Ποδάρκῃ τότε καλουμένῳ. δοῦσα δὲ τὴν χρυσῆν ἑαυτῆς καλύπτραν, ἐπρίατο τοῦτον, ὅθεν ἐκλήθη καὶ Πρίαμος, καὶ κατέλιπεν αὐτὸν ἐν τῇ Τροίᾳ, τιμήσασα ἐξωνηθῆναι ὑπ' αὐτῆς, ὅπερ καὶ γέγονεν. αὕτη δὲ τότε ἐν τῇ ὑφ' Ἡρακλέους αἰχμαλωσίᾳ ἐδόθη τῷ Τελαμῶνι, ἐξ ἧς ὁ Τεῦκρος ἐγεννήθη. Αἰθαλωτόν.] ἀντὶ τοῦ αἰθαλωτὴν πάτραν, γενόμενος ἀνεκλῶς, πῶς ἡ Τροία πορθηθεῖσα ὑφ' Ἡρακλέους ἐκαύθη. Τὸ πρὶν ἀμυδρόν.] ὁ στίχος οὗτος ἰαμβικὸς τρίμετρός ἐστι, ἐν τῷ δ' ἀνάπαιστον ἔχων. Ὅταν χέλυδρος.] φασὶ τὸν Ἀντήνορα προδοῦναι τὴν Τροίαν τοῖς Ἕλλησιν, ἐπὶ μισθῷ τῆς μετὰ ταῦτα βασιλείας. ὅθεν καὶ τὸν Δούρειον ἵππον κατασκευάσαντες, καὶ τοὺς ἀρίστους αὐτῶν ἐμβαλόντες,

EMENDATIONES.

1 Ita emendavi hunc locum; ἰδόντες ὅρκον τὸ δυοδεκάχρονον ὤμοσαντες, ζυγὸν δὲ στερρὸν παραμένειν &c. Impress. ὤμοσαντες ζυγὸν, στερρὸν ἐπιμένειν Bar. ὤμοσαντες τὸ ζυγὸν στερρὸν παραμένειν Seld. 2 Ἀχιλλεὺς εἰς ὅρκον ἐν τοῖς Τρωσὶ Bar. Ἀχιλλεὺς εἰς ὅρκον ἐλθὼν τοῖς Τρωσὶ Seld. Ἀχιλλεὺς καὶ εἰς ὅρκον ἐλθὼν τοῖς Τρωσὶ Impress. ubi, ut constaret sensus, conjunctionem καὶ delevi. Vult enim Tzetzes, Achillem cæsum esse, quando fœdera cum Trojanis feriret. * Ex Seld. 3 Εὐτραφεῖ rescripsi, pro εὐτραφεῖ, ex utroque MSS. Πηγὸς enim interdum dicitur εὐτραφής, ut annotant Grammatici; Πηγὸς, εὐτραφής. Suidas. Πηγὸς, σημαίνει δύο, τὸ εὐπαγὲς καὶ εὐτραφές. σημαίνει καὶ τὸ μέλαν. Etymolog.

Ἀπεμπολητὴς τῆς φυταλμίας χθονὸς,	Altricis terræ, face accensa
Φλέξας, τὸν ὠδίνοντα [a] μορμωτὸν λόχον	Gravi, gravidum terribili cohorte
Ἀναψαλάξῃ, γαστρὸς ἑλκύσας ζυγά,	Pertundet, ventris extrahens compages,
Τῆς Σισυφείας [b] δ' ἀγκύλης λαμπουρίδος	Et Sisyphiæ Vulpeculæ astutæ
[c] Λάμψῃ κακὸν φρυκτωρὸν [d] αὐτανέψιος,	Consobrinus malam lucebit tedam,
Τοῖς εἰς στενὴν Λευκόφρυν ἐκπεπλευκόσι,	Ad angustam advectis Leucophryn,
Καὶ παιδοβρῶτος Πόρκεως νήσους διπλᾶς.	Et puerivori serpentis Insulas duas.
[e] Ἐγὼ δ' ἡ τλήμων, ἡ γάμους ἀρνουμένη,	Ego verò misera, quæ, recusatis nuptiis,
Ἐν παρθενῶνος λαΐνου τυκίσμασιν,	In thalami saxei structuris,

VARIANTES LECTIONES

a Μορμωτὸν al. b Δαγκύλης Bar. c Λάμψει al. d Αὐτανέψιος Sold. e Ἐγὼ δὲ τλήμων Sold.

προσορμισάμενοι φυγῇ, ἦλθον ἐπὶ τὴν Τένεδον. τῶν δὲ Τρώων ἄλλοι μὲν παρακελεύοντες δεῖν ἐᾶν, ἄλλοι δὲ περὶ θεῶν ἀναλῶσαι, κελεύουσιν αὐτὸν τειχοθλάσαι, καὶ τειχοθλάσαντες αὐτὸν, ἄγουσιν ἔνδον τῆς Τροίας. Ἀντήνωρ δὲ φανὸν ἀνάπτων τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὰ ὑποχάσεια τοῦ ἵππου ἀνοίγει, καὶ οἱ ἀριστεῖς, οἱ ἐν τῷ ἵππῳ, ἐν νυκτὶ ἀνοίξαντες τὰς τῆς Τροίας πύλας, ἔνδον εἰσάγουσι τοὺς Ἕλληνας, καὶ τοιοῦτον τρόπον ἡ Τροία κρατεῖται. Ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· Ὅταν ὁ Ἀντήνωρ, ὁ προδότης τῆς πατρίδος, βαρὺν πυρσὸν ἀνάψας εἰς σημεῖον τοῖς Ἕλλησι, τὸν Δούρειον ἵππον ἀνοίξῃ, τὸν ὠδίνοντα καὶ γεννῶντα τὸν φοβερὸν λόχον, ἤτοι τοὺς Ἕλληνας, τῆς γαστρὸς αὐτοῦ τὴν θύραν ἀνοίξας. Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως. Ὁ δὲ Πρίαμος ἀναιρεθήσεται, ὅταν ὁ χέλυδρος, ἤτοι ὁ γεραιὸς Ἀντήνωρ, τὸ καὶ τὸ ποιῇ. χέλυδρος δέ ἐστιν ἡ θαλασσία χελώνη. [1] ὡς τραχύδερμον διὰ τὸ γῆρας, χελυδρὸν τὸν Ἀντήνορα λέγει. σύγγαμβρος δὲ ἦν ὁ αὐτὸς Πριάμου, ἔχων γυναῖκα [2] τὴν Ἑκάβης ἀδελφὴν Θεανώ. Τῆς Σισυφείας.] ὁ Ὀδυσσεὺς υἱὸς λέγεται Σισύφου. Αὐτόλυκος γὰρ ἐξ Ἀμφιθέας Αἴσιμον, καὶ Ἀντίκλειαν γεννᾷ, ἥτις Ἀντίκλεια ὑπὸ Σισύφου διαπαρθενεύεται. Ὁ Αὐτόλυκος κλεπτοσύνῃ πάντας ὑπερέβαλε, κλέπτων γὰρ πάντων ἵππους τε, καὶ βόας, καὶ ποίμνια, τὰς σφραγίδας αὐτῶν μετεποίει, καὶ ἐλάνθανε τοὺς δεσπότας αὐτῶν, ὥς φησι καὶ Ἡσίοδος,

Πάντα γὰρ ὅσσα λάβεσκεν, ἀείδελα πάντα τίθεσκε.

Σίσυφος δὲ μονογράμμῳ τυπώματι τὸ τούτου ὄνομα ἐγχαράξας ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ ζώων ὁπλαῖς καὶ χηλαῖς, ἐπεγίνωσκεν. Αὐτόλυκος δὲ ἀφελόμενος καὶ τῶν τούτου ζώων τινὰ, τὰς σφραγίδας μετεποίει, ὡς δὲ καὶ οὕτω λαθεῖν οὐκ ἴσχυσε τὸν Σίσυφον, φίλον αὐτὸν ποιεῖται. ὁ δὲ λάθρα τῇ αὐτοῦ μιγεὶς θυγατρὶ Ἀντικλείᾳ, ἐγκύμονα ταύτην ποιεῖ τὸν Ὀδυσσέα, ὕστερον δὲ αὐτὴν ἔγημε ὁ Λαέρτης. Αἴσιμος δὲ, ὁ Ἀντικλείας ἀδελφὸς, [3] Σίνωνα γεννᾷ, ὃς αἰκισάμενος ἑαυτὸν, πλησίον τοῦ Δουρείου ἵππου ἐκάθητο. οἱ δὲ Ἕλληνες, ὥς φασι Τρυφιόδωρος,

Πῦρ ἴδον [4] πυλέων ἐπὶ κλισίῃσι βαλόντες,

πρὸς Τένεδον κατῆραν, καὶ τὰς Καλύδνας νήσους, οὔσας περὶ τὴν Τροίαν· ἀφ' ὧν νήσων δύο δράκοντες [5] διανηξάμενοι, Πόρκης τε, καὶ Χαρίβοια, τὸν παῖδα τοῦ Λαοκόοντος ἀνεῖλον, μέσον παντὸς τοῦ λαοῦ, ὅτι τῷ δόρατι βαλεῖν τὸν Δούρειον ἵππον ἐτόλμησε. καὶ ταῦτα μὲν μικρὸν ὕστερον. τότε δὲ τῶν Τρώων κατελθόντων, καὶ ἀπατηθέντων δόλοις τοῦ Σίνωνος, καὶ ἑλκυσάντων τοῦτον περὶ τὴν πόλιν, καὶ μέθῃ, καὶ χαρᾷ, καὶ ὕπνῳ συσχεθέντων, αὐτὸς ὁ Σίνων, ὡς ἦν αὐτῷ συντεθειμένον, φρυκτὸν ὑποδείξας τοῖς Ἕλλησιν, ὥς ὁ Λέσχης φησιν, Ἡνίκα νὺξ μὲν ἔην μέση, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελήνη, προσκαλεῖται αὐτοὺς διὰ τοῦ φρυκτοῦ εἰς τὴν Τροίαν, καὶ οὕτως εἷλον αὐτήν. Λαμπουρίδος.] λαμπουρὶς, εἶδος ἀλώπεκος, ἰσχούσης λαμπρὰν οὐράν. νῦν τὸν Ὀδυσσέα λέγει διὰ τὸ πανοῦργον, ὁ γὰρ Σίνων ἀνεψιὸς, ἤτοι ἐξάδελφος, ἦν τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ γὰρ Αἰσίμου ἦν υἱὸς, Αἴσιμος δὲ, καὶ Ἀντίκλεια ἀδελφοὶ, παῖδες Αὐτολύκου. [6] Στενήν.] λέγει τὴν Τένεδον. οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο πρίν· ἢ διότι τοῖς στενοῖς μέρεσι τοῦ Ἑλλησπόντου κεῖται. Παιδοβρῶτος Πόρκεως νήσους.] τὰς Καλύδνας λέγει, ἐξ ὧν ἐλθόντες ὁ Πόρκης, ὄφις, καὶ ἡ Χαρίβοια, τὸν Λαοκόοντος παῖδα ἀνεῖλον ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναῷ. ὁ δὲ Λαοκόων Ποσειδῶνος ἦν ἱερεὺς, υἱὸς δὲ Ἀντήνορος. τοῦτο δὲ γέγονε σημεῖον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. Ἐγὼ δὲ ἡ τλήμων, ἡ ἀρνησαμένη τὴν Ἀπόλλωνος συνουσίαν, ὡς ποθοῦσα ἔχειν τὴν παρθενίαν ἄφθαρτον κατὰ ζῆλον τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς τοιᾶσδε, * καὶ τοιᾶσδε, * ἐπὶ τῆς φυλακῆς τῆς σκοτεινῆς συγκρύψασα τὸ δέμας, τότε βιαίως ὁ φάσκω ἐγὼ, ἡ οἰνὰς καὶ ἄμπελος ἑλκυσθήσομαι· ὡς μὴ φάσκω, [7] πρὸς τύργῳ, ἤτοι γωνίᾳ, συνουσίαν· ὡς δὲ οἰνὰς καὶ ἄμπελος, χαμαιφαλεῖ καὶ σταγόσιν ἀρπαγαῖς, ἤγουν δρεπανικαῖς, ἡ ἅρπη καὶ δρεπάνης. Παρθενῶνος λαΐνου τυκίσμασι.] τυκίσμασι, κολαπτάσμασι, τύκος γὰρ, σιδηροῦν ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ τοὺς λίθους πελεκῶσι, καὶ ἀπεξέουσι.

EMENDATIONES.

1 Ita emendavi hunc locum ex Bar. ὡς τραχύδερμον δὲ, διὰ τὸ γῆρας. χελυδρὸν δὲ τὸν Ἀντήνορα λέγει Impressi. ὡς τραχύδερμον δὲ, διὰ τὸ γῆρας χελυδρὸν καὶ τὸν Ἀντήνορα λέγουσι Sold. Nostræ lectioni nihil deest, nisi forte particulam δὲ post τραχύδερμον addendum putes. 2 Τὴν Ἑκάβης lego cum MSS. Codd. potius, quam τῆς Ἑκάβης cum Impressis. 3 Σίνωνα malui cum Bar. quam Σίννωνα. quod habent Impressi, & Sold. Sinon enim, & non Sinnon, vulgo dicitur, qui Græcis ad Tenedum avectis, redeundi signum, accenso igne, dedit. 4 Πε- [illegible] Sold. 5 Διανηξάμενοι rescripsi, pro [illegible], pro [illegible], ex Bar. [illegible] enim potius quam [illegible] dicuntur tentoria. 6 Hæc usque ad παιδοβρῶτος desunt in utroque MSS. eorumque loco substituitur hoc. Ἀπεμπολητής.] Τένεδος. ἢ [illegible]. * Ex Bar. 7 Πρὸς τύργῳ, ἤτοι γωνίᾳ reposui, pro πρὸς πύργῳ ἤτοι γωνίᾳ, ex utroque MSS.

Ἄνις τεράμνων, εἰς ἀνώροφον στέγην	Carens cenaculis, in expertem tecti domum
Εἱρκτῆς [a] ἀλιβδήσασα λυγαίας δέμας·	Carceris obscuri corpus immersi:
Ἡ τὸν [b] Θοραῖον, Πτῷον, Ὡρίτην θεὸν,	Quæque Genitalem, Ptoum, Horarium Deum,
[c] Λίπτοντα λέκτρων ἐκβαλοῦσα δεμνίων,	Cubilium cupidum lectis excussi,
Ὡς δὴ κορείαν ἄφθιτον [d] πεπαμένη	Tanquam virginitatem sortita æternam
[e] Πρὸς γῆρας ἄκρον, Παλλάδος ζηλώμασι,	Ad summam usque senectutem, exemplo Palladis
Τῆς μισονύμφου, Λαφρίας, Πυλαίτιδος.	Innuptæ, Laphriæ, Janitricis:

VARIANTES LECTIONES.

a Ἀλιβδύσασα al. ἀλιβδύσασα Seld. Eustath. in Iliad. χ'. aliique. b Θοραῖον Bar. c Λίπτοντ' ἀλέκτρων Seld. aliique. d Al. πεπαμμένη. e Al. πάλαι ἐς γῆρας.

Ἄνις.] κυρίως μὲν ὁ ἐστερημένος δυνάμεως, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ πᾶς ὁ ἐστερημένος. Ἄνις τεράμνων.] ἐστερημένη ξυλίνων στεγῶν, * τέραμνα γὰρ, τὰ ξύλινα στέγη λέγονται.* ὁ γὰρ Πρίαμος λίθινον οἶκον πυραμοειδῆ ἐποίησε, καὶ ἐνέβαλεν αὐτὴν διὰ τὸ δοκεῖν μαίνεσθαι, ἢ καὶ διὰ τὸ θυγάτριον αὐτοῦ εἶναι, μὴ ἀχρειοῦσθαι, ὡς παρακύπτουσαν. ὅθεν ἐστερημένην τεράμνων εἶπε, καὶ ἀνώροφον στέγην, ὡς μὴ οὖσαν ξυλόστεγον, ἐναντίως φάσκων [1] Ὁμήρῳ, ἐκεῖνος γὰρ μᾶλλον στεγοὺς καὶ [2] εὐστεγεῖς καὶ εὐωρόφους θαλάμους τοὺς λιθοστεγεῖς λέγει, γράφων ταυτὶ,

Δώδεκ' ἔσαν θάλαμοι τέγεοι ξεστοῖο λίθοιο.

καὶ πᾶς ὁ φρονῶν ὁμοίως Ὁμήρῳ τοῦτο φησίν. Ἀλιβδήσασα.] κυρίως λέγεται τὸ ἐν θαλάσσῃ βυθισθῆναι, κατὰ [3] τροπὴν τοῦ δίχρου εἰς δίχρονον, ἤτοι ἁλὶ δῦσαι· καὶ Καλλίμαχος, Αἳ νῆας ἀλιβδύνουσι· καταχρηστικῶς καὶ τὸ ὅπως δήποτε συγκρυβῆναι. Λυγαίας.] σκοτεινῆς, λύγη γὰρ ἡ νύξ. Θοραῖον.] τὸν σπερματικὸν καὶ γεννητικὸν, ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ, πάντα δὲ ὁ ἥλιος γεννᾷ, καὶ τρέφει, καὶ αὔξει, ὡς καὶ Σοφοκλῆς φησὶ,

[4] Τὴν πάντα γῆν βόσκουσαν ἡλίου φλόγα.

Πτῷον.] ἀπὸ τῆς ἐκφοβήσεως τῶν χοίρων. Ὡρίτην.] τὸν αὐτὸν ἥλιον, ἔαρ * γὰρ, καὶ * θέρος, καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν ὡρῶν δι' αὐτοῦ ἀποτελοῦνται, ταῦτα δὲ πάντα μυθικῶς λέγει. Τὰ τρία δὲ Ἀπόλλωνος ἐπώνυμα. [5] Λίπτοντα.] ἐπιθυμοῦντα. Τινὲς ἀλέκτρων δεμνίων λέγουσιν, ἐκλαμβάνοντες τῶν ἀχράντων. [6] ἡ δὲ ἱστορία, ὅτι ἠράσθη αὐτῆς ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἤθελεν αὐτῇ συμμιγῆναι, δίκη, τῆς δὲ μὴ πεισθείσης, μηνίσας αὐτῇ τῷ λοιπῷ χρόνῳ, ἐποίησεν αὐτὴν μαντευομένην μὴ πιστεύεσθαι, ὡς καὶ αὐτὴ λέγει κάτω,

Πίστιν γὰρ ἡμῶν [7] Λεψιεὺς ἐνόσφισε.

Πεπαμένη.] πῶ, τὸ κτῶμαι, πάσω, πέπακα, πεπαμένη, ὅθεν ἐν μὲν γραπτέον, κἂν οἱ μεταγραφεῖς, οὐκ οἶδ' ὅ,τι παθόντες, διὰ μμ γράφουσι. Παλλάδος ζηλώμασι.] ἐν τῷ ζηλοῦν τὴν Ἀθηνᾶν. Παλλὰς δὲ, ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ παρὰ τὸ πάλλειν τὰ ὅπλα· πολεμικὴ γὰρ, καὶ ἐν τῷ γεννᾶσθαι ἀπὸ τῆς Διὸς κεφαλῆς ἐξέθορε τὰ ὅπλα κινοῦσα. ἢ παρὰ τὸ παλλομένην τὴν Διονύσου καρδίαν ἀνενεγκεῖν τῷ Διῒ, Διόνυσον γὰρ, τὸν καὶ Ζαγρέα καλούμενον, υἱὸν Διὸς καὶ Περσεφόνης ὑπάρχοντα, μεληδὸν οἱ Τιτᾶνες ἐσπάραξαν, οὗ τὴν καρδίαν ἔτι παλλομένην ἀνήνεγκεν. ἢ ὅτι ἐν τῇ συμβολῇ τῆς μάχης * τῶν γιγάντων * καὶ τῶν θεῶν Πάλλαντα, ἕνα τῶν γιγάντων, ἀνεῖλεν, ἢ Πάλλαντα, τὸν ἴδιον πατέρα, πτερωτὸν ὑπάρχοντα, καὶ βιάζοντα ταύτην, ὡς θέλοντα συγγινέσθαι, ἡ τὴν παρθενίαν τιμῶσα τοῦτον ἀνεῖλε, καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ ὡς αἰγίδα περιεβάλλετο, καὶ τὰ πτερὰ τούτου τοῖς ποσὶ ταύτης προσήρμοσεν. ὅθεν αὐτὴν ἐθεοποίησαν Ἕλληνες, καθάπερ καὶ τὴν πολεμικωτάτην Ἀθηνᾶν, [8] Ἰτωνίου μὲν ὑπάρχουσαν θυγατέρα, [9] Ἰοδάμας δὲ ἀδελφὴν, ἣν [10] Ἰοδάμαν ἀντιπολεμοῦσαν ἀνεῖλεν, ὡς φησὶ Σιμωνίδης ὁ [11] γενεαλόγος,

Παλλάδος κορυφῇσιν ἐθάμβεον, εἰσορόωσαι
Ἔργον Ἀθηναίης [12] Ἰτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Ἥρωας, χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.

Φερεκύδης δὲ Παλλάδια λέγει, τὰ ἀχειροποίητα μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν παλλόμενον. καὶ τὸ Παλλάδιον δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τοιοῦτο ἦν, τρίπηχυ ξύλινον ἐξ οὐρανοῦ καταπεσὸν ἐν Πεσσινοῦντι τῆς Φρυγίας, ὅθεν Διόδωρος, καὶ Δίων τὸν τόπον κληθῆναι φασίν. ἕτερος δέ τις ἱστορικὸς οὕτω λέγει τὸν τόπον κληθῆναι, ἀπὸ τοῦ πολλοὺς ἐκεῖ πεσεῖν ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου, ὁπότε διὰ τὴν ἁρπαγὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάνταλος ὁ ἐραστὴς Γανυμήδους, καὶ Ἶλος ὁ ἀδελφός. Ἰωάννης δὲ ὁ Ἀντιοχεὺς οὐκ ἐξ οὐρανοῦ λέγει πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, Ἀσιον δέ τινα φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι [13] ὡροσκοπίᾳ καλλίστῃ, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, [14] ἔνθα ἂν τοῦτο μένῃ πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον, χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτο Παλλάδιον τῷ Τρωΐ. τὰς δὲ ἀλληγορίας, καὶ τὸ ἔτι ἐπεκτεῖναι τὴν ἱστορίαν, ἐατέον, ταῦτα γὰρ, ὡς μυριάκις ἔφην, μυθικῶς γράφει. Ἀπολλόδωρος δὲ λέγει, μετὰ τὸ κτίσαι Ἶλον τὴν Ἴλιον, τῇ βοῒ ἀκολουθήσαντα, εὔξασθαι ἰδεῖν [15] σημεῖον, καὶ τότε πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, ὃ τρίπηχυ ἦν τῷ μεγέθει, τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκὸς, τῇ δεξιᾷ δόρυ ἔχον,

EMENDATIONES.

* Ex Bar. 1 Ὁμήρῳ pro Ὁμήρου, ex utroque MSS. 2 Εὐστεγεῖς reposui ex Seld. sensu id exigente. ἀστεγεῖς Impressi. εὐπαγεῖς Bar. 3 Τροπὴν, pro τρόπον, ex Seld. 4 Τὰ πάντα γῆν Bar. Τὴν πάντα γῆν Seld. 5 Sic lego, ex fide utriusque MSS. cum prius scriptum esset, Λίπτοντα.] ἐπιθυμοῦντα. Ἀλέκτρων.] τινὲς δεμνίων λέγουσι, errore manifesto. 6 Ita emendo hunc locum ex Seld. Vult Scholiastes, historiam, qua fertur Apollinem amasse Cassandram, ejusque concubitum petiisse, manifestam & notam esse. At Impressi legunt, Ἡ δὲ ἱστορία, ὅτι ἠράσθη αὐτῆς ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἤθελεν αὐτῇ συμμιγῆναι δίκῃ· ubi indistincte proferendo, & ι subscribendo voci δίκη, sensus perturbatur, cumque non videtur intellexisse, qui Baroccianum Codicem exaravit, utpote qui scripserit ἐν δίκῃ. 7 Λεψιεὺς, pro λεψιεὺς, Lepsieus enim Apollo dicetur infra. * Hoc addo ex Bar. & Phavorino, idque è cæteris excidisse contextus indicat. 8 Ἰτωνίου Bar. & Phavorin. 9 Ἰοδάμης Bar. Phavorin. Ἰοδάμαντος Seld. 10 Ἰοδάμας Seld. Phavorin. Ἰόδαμον Bar. 11 Emendandus ex hoc loco Phavorinus, qui legit γενεαλόγος πινακίδης. ἐθάμβεον &c. Et alibi possemus mutilatis istius Lexicographi locis quamplurimis mederi, si tanti esset Auctoris nugacissimi cura. Cum tamen is alium habuisse Codicem compertus sit, quam qui ad nos devenerit, hic illic, prout res exiget, textum Scholiastæ nostri emendare conabimur, ex illa rudi indigestaque mole, tanquam ex stercore gemmas colligentes. 12 Ἰτωνίδος, pro Ἰωνίδος, ex utroque MSS. & Phavorino. 13 Ὡροσκόπῳ κάλλιστα Bar. Phavorin. 14 Ita Seld. ἵνα ἂν τοῦτο μένῃ Impressi. ἵνα ἂν μένῃ τοῦτο Bar. idemque fere Phavorin. 15 Σημεῖον, pro σῆμα, ex utroque MSS. & Phavorino.

λαιᾷ

Τῆμος βιαίως φάσσα πρὸς τόργου λέχος	Tunc violenter palumba ad Accipitris lectum,
Γαμφαῖσιν [a] ἅρπαις οἰνὰς [b] ἑλκυσθήσομαι,	Faucibus harpes columba raptabor,
Η πολλὰ δὴ Βύδειαν, Αἴθυιαν, Κόρην	Multum Budæam, Fulicam, Virginem
Αρωγὸν [c] αὐδάξασα, τἀρρόθον γάμων,	Vindicem invocans, depultricem nuptiarum.
Η δ᾽ εἰς τέρεμνα δουρατογλύφου στέγης	Illa verò in tecta lignis compactæ domus
Γλήνας [d] ἄνω στρέψασα, χώσεται στρατῷ,	Suspiciens, irascetur exercitui,
Εξ οὐρανοῦ πεσοῦσα, [e] καὶ θρόνων Διὸς,	E cœlo delapsa, Jovisque solio,
Ανακτι πάππῳ [f] κτῆμα τιμαλφέστατον.	Avo regi res pretiosissima.
Ενὸς δὲ λώβης [g] ἀντὶ, μυρίων τέκνων	Unius autem ob peccatum, infinitorum liberorum

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἅρπαις. b Ἑλκυσθήσομαι al. c Αὐδάξασα Sold. d Al. ἄνω στρέψασα al. ἀναστρέψασα. e Καὶ Διὸς θρόνων Sold. f Χρῆμα Sold. aliique. g Al. ἄντι penacut. quod casui suo postponatur: Nam, ut aiunt Grammatici, *Postposita præpositione retrahitur accentus*; non desunt tamen exempla, in quibus hæc regula fallit, quod experientia quotidiana abunde testabitur.

λαιᾷ δ᾽ ἠλακάτην, καὶ ἄτρακτον. φασὶ γὰρ Αθηνᾶν παρὰ τῷ Τείτωνι τραφῆναι, ᾧ θυγάτηρ ἦν Πάλλας, [1] ἀμφοτέρας δ᾽ ἀσκούσας τὰ κατὰ πόλεμον, εἰς φιλονεικίαν ἐλθεῖν, μελλούσης δὲ πλήσσειν τῆς Παλλάδος, φοβηθεὶς ὁ Ζεὺς, ἀνέτεινε τὴν αἰγίδα, Πάλλας δὲ ἀναβλέψασα πρὸς τὴν αἰγίδα, [2] τρωθεῖσα ὑπὸ τῆς Αθηνᾶς, πίπτει. Αθηνᾶ δὲ περίλυπος ἐπ᾽ αὐτῇ γενομένη, ξόανον ἐκείνης ὅμοιον κατασκευάσασα, περιέθετο τοῖς στέρνοις, ὃ λέγουσιν Αἰγίδα, καὶ ἐτίμα, ἱδρυσαμένη παρὰ τῷ Διΐ. ὕστερον δ᾽ Ηλέκτρα [3] τούτῳ προσφυγοῦσα, ἔῤῥιψε πρὸς τὴν Ιλιον. Μισονύμφα.] [4] τοῦτο δῆλον, ὅτι ἡ τιμῶσα παρθενίαν, τὰς νυμφευθείσας μισεῖ. Διαφέρει δὲ παρθένος, ἡ καὶ κόρη, καὶ νεᾶνις λεγομένη, πρὸς νύμφην, γυναῖκα, καὶ γραῦν. Παρθένος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μὴ γάμῳ πειραθεῖσα συνουσίας ἀνδρός. Νύμφη δὲ, ἡ νεωστὶ συζευχθεῖσα, μήπω δὲ τετοκυῖα. Γυνὴ δὲ, ἡ γονῆς ἀπολαύουσα, καὶ τίκτουσα. Γραῦς δὲ, ἡ διαφθαρεῖσα τὴν τίκτειν. Λαφρία.] ἐπίθετον Αθηνᾶς, ἤτοι λαφρεία, ἡ ἄγουσα τὰ ἐκ τοῦ πολέμου λάφυρα, καὶ συγκοπῇ, Λαφρία. [5] ὅμοιον δέ ἐστι τῷ ἀγελείᾳ, ἡ ἀγοῦσα λείαν. Πυλαῖτις.] καὶ τοῦτο συμβολικῶς ἐπίθετον Αθηνᾶς. ἐν ταῖς πύλαις γὰρ αὐτὴν ἔγραφον τῶν πόλεων, καὶ οἰκιῶν, ὡς ἐν προχείοις τῆς Αρεα, συμβολικωτέρως ὑποταθέμενοι, [6] ὡς ἐν τῇ πόλει, καὶ ταῖς οἰκίαις χρὴ συμβουλῆς καὶ φροντίσεως, ἐν ταῖς ἐκτὸς δὲ ὑπὲρ τούτων ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους. Τὸ δὲ φάσσα, καὶ τόργος, οἰνὰς, καὶ ἅρπη, ἐῤῥέθη. Η πολλὰ αὐδάξασα.] καὶ ἐπικαλεσαμένη ἀρωγὸν τἀῤῥόθον καὶ βοηθὸν, [7] τουτέστιν ἀποδιώκτειραν, τῶν ἐμῶν βιαίων γάμων, τῶν ἐκ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος, τὴν Κόρην, ἤτοι παρθένον Αθηνᾶν, τὴν Βύδειαν, καὶ Αἴθυιαν. μυθικὴν δέ τινα ἀκούοντες ἤτοι Αθηνᾶν, ἐκείνης ἐπίθετα ταῦτα λέγουσιν, ἡ δὲ φρόνησις Αθηνᾶ ἐπίθετα ταῦτα καλεῖται. Βύδεια γὰρ, ἡ φρόνησις, ὅτι τοὺς βόας ἀροτριᾷν καὶ ζυγοῖς ὑποδεῖν, καὶ τέμνειν τὰς αὔλακας. Αἴθυια δὲ, ὅτι καὶ πλοῖα ἡ φρόνησις κατεσκεύασε, καὶ δίκην αἰθυιῶν ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους νηχέσθαι ἐπ᾽ αὐτῶν, διαπεραιουμένους τὴν θάλασσαν. Αἴθυια δὲ ἔστιν ὄρνεον θαλάσσιον ἄφρον, ἀεὶ ἀποσκοπούμενον, οἱ γὰρ παῖδες τὴν ἀλιέων ἀφρὸν τῇ χειρὶ λαβόντες, πόῤῥωθεν πρὸς τὴν θάλασσαν ῥίπτουσιν, εἶτα ἐγγὺς, καὶ ἐγγύτερον, ἕως ἐπ᾽ αὐτὰς αὐτῶν τὰς χεῖρας ἐλθούσας ἀγρεύουσιν. Η δ᾽ εἰς τέρεμνα.] ἐκείνη δὲ ἡ Αθηνᾶ εἰς τέρεμνα, ἤτοι εἰς τὴν στέγην ἄνω στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὀργισθήσεται τῷ στρατῷ, ἐξ οὐρανοῦ ποτὲ τῷ πάππῳ μου Τρωῒ πεσοῦσα. [8] Οὗτος μὲν μυθικῶς λέγει, ὡς Αστος μαθηματικὸς φιλόσοφος τοῦτο ποιήσας ὡροσκοπίᾳ καλλίστῃ, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα τοῦτο πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον εἴη, χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτο Παλλάδιον τῷ Τρωΐ. Απολλόδωρος δὲ λέγει, μετὰ τὸ κτίσαι Ιλιον τὸν Ιλον, τῇ βοῒ ἀκολουθήσαντα, εὔξασθαι ἰδεῖν σημεῖον, καὶ τότε πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, ὃ τρίπηχυ ἦν τῷ μεγέθει, τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκὸς, τῇ δεξιᾷ δόρυ ἔχον, λαιᾷ δ᾽ ἠλακάτην, καὶ ἄτρακτον. Καὶ πάλιν, ὥσπερ μὲν μυθικῶς λέγεται τὸ τῆς Αθηνᾶς εἴδωλον στρέψαι τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν στέγην, καὶ ὀργισθῆναι τῷ στρατῷ. Ομηρος δὲ Αθηνᾶν ὀργισθεῖσαν τότε, τὸν ἀέρα καλεῖ, ἐναντίων γὰρ πνευσάντων ἀνέμων, ὁ τῶν Ελλήνων στόλος ἐφθάρη. Εξ οὐρανοῦ πεσοῦσα.] οἱ μὲν οὕτω μυθικῶς φασιν, ἐπὶ Τρωὸς ἐξ οὐρανοῦ τοῦτο πεσεῖν. ἐγὼ δὲ ἀλληγορικωτέρως φημὶ, ὡς καὶ προεῖπον, Αστος τις μαθηματικὸς φιλόσοφος ὡροσκοπήσας καὶ ἀστρολογήσας καλῶς, τοῦτο κατεσκεύασεν, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν, τὸ ἄσυλον τοῦτο φυλάττουσαν. ὅθεν διὰ τὴν ὡροσκοπίαν, καὶ τὸ ἀστρολόγημα, ἐμυθεύσαντο, ὡς ἐξ οὐρανοῦ καταπέπτωκεν. Ενὸς δὲ λώβης ἀντί.] ἀντὶ δὲ τῆς ἁμαρτίας τοῦ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ, ἡ Ελλὰς πᾶσα στενάξει, θρηνοῦσα τὰ ψευδοτάφια τῶν ναυαγησάντων Ελλήνων, ἤτοι αὐτοὺς τοὺς ναυαγήσαντας Ελληνας, οὐκ ἐν τάφοις κειμένους, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν θαλασσίων πετρῶν, οὐδὲ φυλάσσοντες τὴν τέφραν τῶν ἑαυτῶν λειψάνων ἐκ πυρὸς ἐν λάρναξι τεθειμένην, ὡς νόμος τῶν ἐπὶ ξένης χώρας θανόντων νεκρῶν, ἀλλὰ φυλάσσοντες ὄνομα ἔλεεινὸν, καὶ [9] ψευδοταφίων ἐπιγραφὰς, βρεχούσας τὰς ἐπιγραφὰς τῶν τάφων, ἤτοι τὰς πέτρας αὐτοὺς, θερμοῖς δακρύοις πατέρων,

EMENDATIONES.

1 Ita restitui, ope *Sold.* ἀμφοτέρας δ᾽ ἀσκούσας τὰ κατὰ πόλεμον, εἰς φιλονεικίαν ἐλθεῖν *Impressi* ἀμφοτέρας δ᾽ ἀσκούσας τὰ κατὰ πόλεμον, ἐς φιλονεικίαν *Bar.* & *Thevetin.* 2 Comma posui post Αθηνᾶς. 3 Τούτῳ προσφυγοῦσα posui. ex *Sold.* τούτῳ (τοῦτο *Thev.*) προσφυγοῦσα *Impressi.* πρὸς τοῦτο ἐλθοῦσα *Bar.* 4 Τοῦτο δῆλον, ὅτι, pro ὅθεν *Ponsoni*, ex utroque MSS & *Thevetin.* 5 Ita emendavi, cum prius scriptum esset, ὅμοιον δέ ἐστι τῷ ἀγελείᾳ, ἡ ἄγουσα λείαν 6 Ως ἐν τῇ πόλει, καὶ ταῖς οἰκίαις τὴν Αθηνᾶν χρὴ συμβουλῆς &c *Impressi.* Ego τὴν Αθηνᾶν delevi, ut à filo orationis prorsus alienam, nixus authoritate utriusque *MSS.* 7 Ita emendavi hunc locum, ex fide utriusque *MSS.* quem *Impressi* sic corruperant, τῶν γάμων. τῶν ἐκ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος ἐμῶν βιαίων γάμων ἀποδιώκτειραν τὴν κόρην αὐτὴν &c. 8 Quæ hic dicuntur de Asio, & Palladio, neuter *MSS.* Codicum agnoscit; & quidem non immerito abesse videntur, nisi credamus *Scholiasten* nugacissima Tautologia, quæ paulo ante dixisset, iisdem verbis repetere. 9 Ψευδοταφίων, pro ψευδογραφιῶν, ex utroque *MSS.*

ὧν

Ἑλλὰς [a] στενάξει πᾶσα τοὺς κενοὺς τάφους,	Honoraria gemet omnis Græcia ſepulcra,
Οὐκ ὀστοθήκας, χοιράδων δ᾽ [b] ἐφημένους,	Non urnis, ſed ſcopulis inſidentia,
Οὐδ᾽ ὑστάτην [c] κεύθοντας ἐκ πυρὸς [d] τέφρην	Nec extremum tegentia ex igne cinerem
[e] Κρωσσοῖσι ταρχυθεῖσαν, [f] ὡς φθιτῶν θέμις,	Hydriis conditum, ut mortalium mos eſt,
Ἀλλ᾽ ὄνομ᾽ οἰκτρὸν, καὶ κενηρίων [g] γραφὰς	Sed nomen miſerandum, & cenotaphiorum inſcriptiones,
[h] Θερμοῖς τεκόντων δακρύοις λελουμένας,	Calidis parentum, ac filiorum lacrymis
Παίδων τε, καὶ θρήνοισι τοῖς ὁμευνίδων,	Perfuſas, & lamentis uxorum.
Ὀφέλτα, [i] καὶ μύχουρε χοιράδων Ζάραξ,	O Ophelta, & petrarum cuſtos Zarax,
Σπίλοι τε, καὶ [k] Τρύχαντα, καὶ τραχὺς Νέδων,	Scopuliſque, & Trychanta, & aſper Nedon,
Καὶ πάντα Διρφωσσοῖο, καὶ Διακρίων	Omnéſque Dirphoſſi, & Diacriorum
[l] Γωλειὰ, καὶ Φόρκυνος οἰκητήριον,	Gurgites, Phorcíque domicilium,
[m] Ὅσων στεναγμοὺς ἐκβεβρασμένων νεκρῶν	Quot ſuſpiria mortuorum cum ſemifractis

VARIANTES LECTIONES.

a Στενάζει MSS. uterque. b Ἐφημμένους Seld. ἐφήμενοι al. c Al. κεύθοντας. d Al. τέφρην. e Κρωσσοῖσι Seld.. f Ὡς θέμις φθιτῶν Seld. g Ταφὰς Bar. h Verſum hunc non agnoſcit Bar. i Καὶ in quodam Impreſſ. deeſt. k Τρυχάντα paroxyton. Bar. eundemque tonum in Scholiis retinet. l Γωλειὰ Bar. ejuſque Scholia, & alii. γυαλὰ al. m Ὅσον al.

* καὶ * παίδων, καὶ ἐν τοῖς τῶν γυναικῶν, τῶν τεθνηκότων δηλονότι, θρήνοις. Λώβης.] τίς ἡ λώβη; φασὶν ὅτι ὁ Λοκρὸς Αἴας ἐν τῇ ἁλώσει τῆς Τροίας καταφυγοῦσαν Κασσάνδραν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τοῦ Παλλαδίου τῆς Ἀθηνᾶς ἐχομένην, ἀπέσπασε, καὶ αὐτόθι συνεγίνετο. [1] ὀργισθεῖσα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, τοῦτον ἐν τῇ θαλάσσῃ σὺν πολλοῖς ἑτέροις τῶν Ἑλλήνων ἀνεῖλεν· οὕτω μὲν οἱ πολλοί φασι, τὸ δ᾽ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· Καταφυγοῦσαν αὐτὴν ἀπέσπασε τοῦ ναοῦ, καὶ ἔθηκε λείαν αὐτὴν, καθάπερ ἑτέρας οἱ λοιποὶ στρατηλάται, ἃς ἔφθασεν ἕκαστος ἁρπάξαι. ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς Ἀγαμέμνων, τῷ Ὀδυσσεῖ τοῦτο κοινοῦται, ὁ δὲ κηρύσσει, ὡς Αἴας ἐν τῷ ναῷ ταύτῃ ἐμίγη. συνέβη γοῦν ἀφαιρεθῆναι αὐτὴν οὕτως ὑπ᾽ Ἀγαμέμνονος, μισηθῆναι δὲ καὶ τὸν στρατηγὸν Αἴαντα ὑπὸ τοῦ ἀλογίστου πλήθους καὶ σύρφακος. εἰς νοῦν δὲ θέμενος τοῦ Ἀχιλλέως πρότερον ἰδεῖν, πῶς ἀφῃρέθη τὴν Ἱπποδάμειαν Βρισηΐδα, ἔτι δὲ λογισάμενος καὶ τοῦ Παλαμήδους τὸν ἄδικον θάνατον, καὶ φοβηθεὶς μήπως καὶ αὐτὸν δόλῳ ἀνέλωσιν, ἐμβὰς τῆς νεὼς ἐν [2] ἀπροσφόρῳ καὶ χειμερίῳ καιρῷ, ἐναντίων ἀνέμων πνευσάντων, ναυαγεῖ περὶ Τῆνον καὶ Μύκονον, ἢ Ἄνδρον καὶ Τῆνον, καὶ τῆς νεὼς πρὸς ταῖς πέτραις λυθείσης, μέχρι τινὸς ὁ ἀνὴρ γενναίως νηξάμενος, περὶ τὰς Γυραίας πέτρας ἐσώθη. μεγάλων δὲ τῶν κυμάτων ἐπερχομένων συνεχεστέρων, σὺν μέρει τῆς πέτρας ἀποκοπέντι πρὸς τὴν θάλασσαν αὖθις κατενεχθεὶς, ἀπεπνίγη. μαθοῦσα δὲ ἡ Λοκρὶς ἅπασα τὸ συμβὰν, ἐπὶ χρόνον ὅλον μελανοφοροῦσα, τὸν ἄνδρα ἐπένθησε, καὶ ἐτησίως ὁλκάδα πληροῦσα θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν, καὶ πῦρ ἐμβάλλουσα τῇ ὁλκάδι, ἐξαρτῶσά τε μέλαν ἱστίον σιχέτων χωρεῖς, ἔπεμπε πρὸς τὸ πέλαγος, καταγίζεσθαι θυσίαν τῷ ἥρωι. Χοιράδων.] χοιράδες, σπίλοι, μύρμηκες, πήγανοι, ῥαχίαι, αἱ ὕφαλοι λέγονται πέτραι. Ἐπειδὴ ἔθος ἦν τοὺς ἀλλαχοῦ τῆς πατρίδος τεθνηκότας καίειν, καὶ τὴν τέφραν αὐτῶν ἐν κρωσσοῖς καὶ λάρναξι καὶ ἀμφιφορεῦσιν εἰς τὴν πατρίδα κομίζειν, ὅπερ ἐγένετο ἐν τῇ η᾽ τῆς Ἰλιάδος, καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ Ἀχιλλεῖ· φησὶν οὖν ὁ Λυκόφρων, ὅτι οὔτε ἐν τῇ πατρίδι ἀποθανοῦνται οἱ Ἕλληνες, οὔτε ἐν τῇ ξένῃ γῇ ἀποθανόντες τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἐν λάρναξιν ἐμβαλόντες ἀποκομίσουσιν εἰς τὰς αὐτῶν πατρίδας, ἀλλὰ ναυαγήσαντες ἀπολοῦνται ἐν ταῖς θαλασσίαις πέτραις, καὶ ὡς τάφοι αὗται αὐτοῖς γενήσονται. * Ὀφέλτα, καὶ μύχουρε.] * ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς τόπους, καὶ τὰ ἀκρωτήρια, ἐν οἷς ἔμελλον τὰ τῶν Ἑλλήνων γενέσθαι ναυάγια. ὦ Ὀφέλτα, καὶ Ζάραξ, μύχουρε τῶν χοιράδων, ἤτοι φύλαξ τῶν κοιλοτάτων πετρῶν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὦ Ζάραξ, ἔχων κοίλας πέτρας. [3] ὁ Ὀφέλτης δὲ, καὶ Ζάραξ, ὄρη Εὐβοίας. ὁ μὲν Ὀφέλτης ἀπὸ Ὀφέλτου, τοῦ Ἀρχεμόρου, κληθεὶς, ὃς υἱὸς ἦν Λυκούργου, ἱερέως τοῦ Νεμείου Διός. Ζάραξ δὲ, ἀπὸ Ζάρακος, τοῦ υἱοῦ Καρύστου. ὁ δὲ αὐτὸς Ζάραξ κατὰ [4] Φαλαεῖν, καὶ ἑτέρους, Καφηρεὺς λέγεται, νῦν δὲ ὁ Καφηρεὺς ἰδιωτικωτέρως Ξυλοφάγος καλεῖται. Τρύχαντα, καὶ Νέδων, καὶ Διρφωσσὸς ὄρη [5] Εὐβοίας εἰσί. τὸν δὲ Διρφωσσὸν ὁ Εὐφορίων Δίρφυν καλεῖ,

Δίρφυν ἀνὰ τρηχεῖαν ὑπ᾽ Εὐβοίᾳ κελόνισο.

Διάκρια δὲ, ὄρη [5] Εὐβοίας, ὅτι ἐκεῖ διεκρίθησαν Ἥφαιστος, Ἀθηνᾶ, καὶ Ἑρμῆς. Ἥφαιστος μὲν λέγων, ὅτι καλὸν ὁ ἄνθρωπος. Ἑρμῆς δὲ, ὅτι καλὸν ἡ οἰκία. Ἀθηνᾶ, ὅτι καλὸν ὁ βοῦς. ταῦτα φασὶν οἱ μῦθοι. Γωλειὰ δὲ, αἱ πρὸς τὴν θάλασσαν καταδύσεις. Φόρκυνος οἰκητήριον.] ἡ θάλασσα.

EMENDATIONES.

* Ex Bar. 1 Ὀργισθεῖσα δὲ τούτῳ ἡ Ἀθηνᾶ vulgg. Codd. Lectio noſtra, quam Phavorino debemus, clarior eſt. 2 Ἀπροσφόρῳ, pro ἀπροσφόρῳ, ex fide utriuſque MSS. & Phavorini. * Ex utroque MSS. 3 Ὁ Ὀφέλτης, pro ὁ Ὀφέλτα, ex Seld. ὁ Ἐφέλτης Bar. 4 Φιλαεῖν Bar. 5 Εὐβοίας, pro Εὐοίας, ex utroque MSS. Item Εὐβοίᾳ, pro Εὐοίᾳ; iterumque Εὐβοίας, pro Εὐοίας, paulo poſt.

Σὺν ἡμιθραύστοις ἰκρίοις ἀκούσετε;	Tabulatis ejectorum audietis?
Ὅσων δὲ φλοίσβων ῥαχίας δυσεκβάτου	Quótque strepitus inaccessibilis sali
Δίναις [a] παλιρροίησιν ἕλκοντος σάλου;	Vorticibus refluis scopulos trahentis?
Ὅσων δὲ [b] θυννῶν ἠλοκισμένων ῥαφὰς	Quótque thynnos futuras capitis
Πρὸς πηγάνοισι κρατὸς, ὧν καταιβάτης	Contra cautes sulcatos, quos præceps
Σκηπτὸς κατ' ὄρφνην γεύσεται δηουμένων;	Fulmen vastatos per noctem gustabit:
Ὅταν [c] καρηβαροῦντας ἐκ μέθης ἄγων,	Quando caput ex crapula gravatos ducens,
Λαμπτῆρα φαίνῃ, τὸν ποδηγέτην [d] σκότοις	Facem lucebit, tenebrarum ducem

VARIANTES LECTIONES.

a Παλιρροίαισιν *Bar.* παλιρρόοισιν al. *Scaliger* παλιρροίβδησιν legendum putat: sed vulgatam lectionem retinendam esse non immerito existimat *G. Canterus*, cujus Annotationes videndæ. b Θύννων *Sold.* aliique. c Al καρηβαροῦντας. d Σκότου *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* habet.

Ὅσων δὲ θύνων.] [1] θυννίους καλεῖ τοὺς κινδυνεύσαντας Ἕλληνας. Τὸ δὲ ἑξῆς· Ὅσων δὲ θύνων ἠλοκισμένων καὶ κατακοπέντων τὰς ῥαφὰς τοῦ κρατὸς ἐν τοῖς πηγάνοις καὶ πλατείαις πέτραις· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ Στεναγμὸν ἀκούσεσθε. Ὧν καταιβάτης.] οἱ Ἕλληνες μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν ἀποπλέοντες, γνοφώδους αὐτοῖς τοῦ ἀέρος, καὶ πνευμάτων, καὶ κεραυνῶν γενομένων, ἀπώλοντο, ὥσπερ καὶ Εὐριπίδης ἐν ταῖς Τρῳάσιν ὡς ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς λέγει,

Καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον, καὶ χάλαζαν ἄσπετον
[2] Πέμψει, γνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα.
Ἐμοὶ δὲ δώσειν πῦρ κεραύνιον λέγει,
Βάλλειν Ἀχαιοὺς, ναῦς τε [3] πιμπράναι πυρί.

Καὶ πάλιν ὡς ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος λέγει,

—— [4] ταράξω πέλαγος Αἰγαίας ἁλός·
Ἀκταὶ δὲ Μυκόνου, [5] Δήλιοί τε χοιράδες,
[6] Σκῦρός τε, Λῆμνός θ', αἱ [7] Καφήρειοί τ' ἄκραι
Πολλῶν θανόντων [8] σώμαθ' ἕξουσι νεκρῶν.

Καταιβάτης.] ὁ σκηπτὸς, ὁ κάτω φερόμενος, καὶ πλαγιακὸς, καὶ αἰφνίδιος κεραυνός. εἴδη δὲ κεραυνῶν εἰσὶ· Πρηστὴρ, ὁ καὶ πυρόεις καλούμενος, ὃς καταφερόμενος τοῦ πνεύματος, [9] καὶ ἐκπυρωθέντος, καὶ λεπτυνθέντος γίνεται. Σκηπτὸς, ὁ καὶ καταιβάτης, ὃς γίνεται [10] παχυνθέντος τοῦ πυρώδους πνεύματος. [11] Ἀργὴς, ὃς διὰ τὴν πάνυ λεπτότητα οὐ φλέγει, μελαίνει δέ. Ψολόεις, ὁ ἐν τῇ ψαύσει ὀλλύων. Ἑλικίας δὲ, ὁ συστροφὰς καὶ ἕλικας ποιῶν, διὰ μάλιστα ταχύτητα, καὶ ὑγρότητα τῇ πυκνότητι τοῦ ἀέρος ἀντωθούμενος. Ὅταν καρηβαροῦντας.] ὅταν ὁ σίντης, ἤτοι ὁ Ναύπλιος, ὁ Παλαμήδους πατὴρ, φαίνῃ περὶ τὸν Καφηρέα, τὸ ἀκρωτήριον Εὐβοίας, λαμπτῆρα καὶ φανὸν, ποδηγέτην σκότους, ἀγρυπνῶν, καὶ καρηβαροῦντας ἐκ μέθης ἄγων τοὺς Ἕλληνας. [12] οὐ λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς καρηβαροῦντας, ἀλλὰ καλῶς οὕτως ἔχει, καὶ γὰρ Ὅμηρος οὕτως ἐν Ὀδυσσείᾳ φησὶν,

Οἳ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν.

Ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε· [13] Ὀδυσσεὺς μὴ θέλων καὶ αὐτὸς συμπλεῦσαι ἐπὶ Τροίαν τοῖς Ἕλλησιν, ὑπεκρίνετο εἶναι μωρὸς ζευγνὺς τοίνυν ἵππον καὶ βοῦν, ἠροτρία. τοῦτον δὲ Παλαμήδης, ὁ Ναυπλίου καὶ Κλυμένης, τῆς Κατρέως, σοφώτατος ὢν τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων ἤλεγξε· Τηλέμαχον γὰρ, τὸν υἱὸν τοῦ Ὀδυσσέως, τέθεικεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἀροτριῶντος· αὐτοῦ δὲ κρατήσαντος τὸ ἅρμα, ἵνα μὴ ὁ παῖς αὐτοῦ φονευθῇ, ἠλέγχθη. συνέπλευσαν οὖν ἐπὶ Τροίαν τοῖς Ἕλλησιν ὁ Παλαμήδης τε, καὶ ὁ Ὀδυσσεύς. Παλαμήδης δὲ φθόνῳ Ὀδυσσέως, καὶ πεπλασμέναις τούτου γραφαῖς κατηγορηθεὶς, ὡς προδιδοὺς τῷ Πριάμῳ τοὺς Ἕλληνας. πεισθέντες οὖν οἱ Ἕλληνες ἐλιθοβόλησαν αὐτὸν, καὶ οὕτως ἀνῃρέθη. γέγονε δὲ ὕστερον ἐν Λεπετύμνῳ, ὄρει Μηθύμνης, ἱερὸν τοῦ ἀνδρός. τότε δὲ μαθὼν τὴν τούτου ἀναίρεσιν ὁ τούτου πατὴρ Ναύπλιος, ἦλθεν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἀπῄτει ποινήν. ἄπρακτος δὲ ὑποστρέψας, ὡς πάντων χαριζομένων τῷ βασιλεῖ Ἀγαμέμνονι, μεθ' οὗ τὸν Παλαμήδην ἀνεῖλεν ὁ Ὀδυσσεὺς, περιπλέων λοιπὸν τὰς χώρας τὰς Ἑλληνίδας, παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι, Κλυταιμνήστραν, τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἰγίσθῳ, Αἰγιάλειαν, τὴν Διομήδους [14] τῷ υἱῷ Σθενέλου, [15] Μήδαν δὲ, τὴν Ἰδομενέως ὑπὸ [16] Λεύκου, ἣν καὶ ἀνεῖλε Λεῦκος, καὶ [17] Κλεισιθύραν τὴν θυγατέρα αὐτῆς, ἐν τῷ ναῷ [18] καταφυγούσας, καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως, καὶ ἄλλα πόλεις

EMENDATIONES.

1 Θύνες, pro θύνας, ex *Bar.* 2 Πέμψει *Bar.* πέμψει *Sold.* πέμψε editio *Europidis Canteriana*; quem locum ex hoc emendandum puto. 3 Πιμπράναι pro πιμπρᾶν, ex ipso *Euripide*, πιμπράναι MSS. uterque, quæ utique lectio non est prorsus rejicienda. 4 Ταράξω *Sold.* 5 Δήλιαι MSS. uterque 6 Σκῦρός τε, pro Σκῦρος τε, ex *Euripide*. σκῦρός τε *Bar.* 7 Καφήρεοι *Sold.* 8 Σῶμα θάψουσι *Bar.* 9 Ita emendavi hunc locum ex *Sold.* καὶ ἐκπυρωθέντος γίνεται *Bar.* καὶ ἐκπυρωθέντος καὶ λεπτυνθέντος γίνεται *Impress.* 10 Παχυνθέντος, pro παχυνθέντος, ex utroque *MSS.* 11 Ita restitui hunc locum, ex fide utriusque *MSS.* quem in *Impress.* hoc modo corruptum offendi; ἀργής, ὃς διὰ τὴν πάνυ λεπτότητα. Et ἀργὴς quidem habent *MSS.* ipse vero ἀργὴς volui retinere, præ oculis habens Homericum istud, —— ἀργῆτι κεραυνῷ 12 Οὐ λείπει δὲ τὸ reposui, pro οὐ λείπει τὸ, ex *Sold.* λείπει δὲ τὸ *Bar.* 13 Ita distinxi, cum prius scriptum esset, Ὀδυσσεὺς μὴ θέλων καὶ αὐτὸς συμπλεῦσαι ἐπὶ Τροίαν. τοῖς Ἕλλησιν ὑπεκρίνετο εἶναι μωρός. 14 Τῷ υἱῷ Σθενέλου posui, pro Σθενέλῳ. consentiente *Bar.* nisi quod pro Σθενέλου, habent Σθενέλου. Cæterum Ægialea. Diomedis uxor, à Cometâ Stheneli filio, corrupta dicitur; non autem ab ipso Sthenelo, quem Trojanæ expeditionis socium habuisse Diomedem, ex Homero constat. 15 Μήδαν posui, pro Μήδειαν, ex fide *Bar.* Meda enim, non Medea, dicta est Idomenei uxor, ut infra patebit V. MCCXX. ubi dicit Lycophron,

—— —— ὅτε συζύγου
Μήδας δάμαρτος ἠγεμονηθέντος φρένας.

16 Λεύκου posui, pro Λεύκωνος. Et Λεῦκος, pro Λεύκων, ex utroque *MSS.* Leucum enim, ingratum illum proditorem, qui Idomenei domum perdidit, infra vocavit Poeta, V. MCCXVIII,

Λεῦκον τρεφέντα, φύλακα τῆς μοναρχίας.

17 Κλεισιθύραν posui, pro Κλεισιθήραν, eandem ob causam, V. MCCXXII. 18 Καταφυγούσας, pro καταφυγοῦσαν, ex *Bar.* & *Scholiastes* in plurali numero loqui videtur de Idomenei uxore, & filia; quarum utramque in Cereris templo occidit Leucus, ut postea patebit V. MCCXXIV.

Τὰς

Σίντης, ἀγρύπνῳ προσκαθήμενος τέχνῃ.	Noxius, vigili incumbens fraudi.
[a] Τὸν δ', οἷα δύπτην κηρύλον, διὰ στενοῦ	Illum sanè, velut urinatorem halcyonem, per angustum
Αὐλῶνος οἴσει κῦμα [b] γυμνίτην φάγρον,	Canalem auferet fluctus nudum phagrum,
Διπλῶν μεταξὺ χοιράδων σαργύμενον.	Inter duos jactatum scopulos.
Γυραῖσι δ' ἐν [c] πέτραισι τερσαίνων πτερὰ	In Gyris autem saxis pennas siccans
Στάζοντα πόντου, δευτέραν ἅλμην σπάσει,	Mari stillantes, alteram trahet salsuginem,
Βληθεὶς [d] ἀπ' ὄχθων τῷ [e] τριωνύχῳ δορὶ,	Tricuspide à scopulis hasta dejectus,
Ὧ νιν κολαστὴς δεινὸς [f] οὐτάσας Λατρεὺς,	Qua illum vindex horrendus vulnerans Mercenarius,
Ἀναγκάσει [g] φάλλαισι κοινωνεῖν [h] δρόμου	Coget unà cum balænis currere
[i] Κόκκυγα κομπάζοντα [k] μαψαύρας [l] στόμβους.	Cuculum jactantem vanas minas.

VARIANTES LECTIONES.

a Τόνδ' MSS. uterque, & idem in *Scholiis* retinent. b Γυμνίτα φαγρὸν Seld. c Πέτραισι MSS. uterque. d Al. ἀφ'. e Τριωνύχῳ Seld. f Οὐτάσας Seld. g Al. φάλαισι. h Δρόμον Seld. i Κόκυγα Bar. sed ad oram paginæ scripsit aliquis κόκκυγα. k Μαψαύρας Seld. l Στόμβους MSS. uterque, eandemque lectionem in *Scholiis* retinent. στόβους al.

τῆς Κρήτης ἀποστάσας, ἐτυράννησεν, καὶ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον καὶ τὸν Ἰδομενέα τῇ Κρήτῃ καταίροντα ἐξήλασε. ταῦτα πάντα ἐκ τῆς τοῦ Ναυπλίου γέγονε συσκευῆς. Ὕστερον δὲ ἀκούσας τὴν τῶν Ἑλλήνων ἄνοδον ἐπὶ τὴν πατρίδα, ἧψε φρυκτὸν περὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας, καὶ, ὃν ἂν εἴπομεν, Καφηρέα, νῦν δὲ Ξυλοφάγον καλούμενον, ὅπως προσπελάσαντες οἱ Ἕλληνες, ἐν τῷ δοκεῖν λιμένα εἶναι διαφθάρωσιν. Τὰ δὲ περὶ τὸν Παλαμήδην καὶ Εὐριπίδης ἐν δράματι Παλαμήδει φησίν,

> [1] Ἐκάνετ', ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ,
> Τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα μουσᾶν.

Λαμπτῆρα ποδηγέτην σκότους.] τὸν φρυκτὸν λέγει, ὃς κατήγαγεν αὐτοὺς εἰς ᾅδην. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα παραδοξολογία. [2] Τὸν δ' οἷα δύπτην.] τὸν δὲ γυμνίτην καὶ ὁπλίτην φάγρον, λέγει δὲ τὸν Λοκρὸν Αἴαντα, ἢ τὸν φάγρον γυμνίτην καὶ γυμνὸν κομίσει τὸ κῦμα διὰ τοῦ στενοῦ αὐλῶνος καὶ ἐπιμήκους πελάγους, ὥσπερ σύνδυμον ἄρρενα ἀλκυόνα, μεταξὺ τῶν δύο χοιράδων κλυδωνιζόμενον. ἐν δὲ ταῖς Γυραίαις δὲ πέτραις σωθεὶς, καὶ στεγανὰ ποιῶν τὰ πτερὰ, διάβροχα ὄντα τῇ θαλάσσῃ, πάλιν πεσεῖται εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπὸ τῶν ὄχθων καὶ πετρῶν τῇ τριαίνῃ καὶ τῇ τρικυμίᾳ βληθεὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ συμπλευσεῖται ταῖς [3] φαλλαίναις, καὶ τοῖς λοιποῖς ἰχθύσιν. ὃν ὕστερον ἐκριφέντα ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἡ Θέτις θάπτει περὶ τὸν Τρέμοντα, χωρίον τῆς Δήλου. Κηρύλος.] ὁ ἄρσην ἀλκυών, παροξυτόνως διὰ τοῦ η, καὶ ἔστι Δωρικόν. Κείρυλος δὲ διὰ διφθόγγου καὶ τοῦ προπαροξύτονον, Ἀττικῶς, ὥς φησιν Εὐφρόνιος. σὺ δὲ τὸ κηρύλος ἐπίσης γίνωσκε γράφειν ἡμᾶς τι, καὶ τοὺς Ἀττικοὺς, καὶ Δωριέας, τοὺς δὲ Αἰολέας διφθόγγῳ. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ Πηλεὺς, καὶ Νηλεὺς, καὶ τὰ ὅμοια, Πείλευς, καὶ Νείλευς λέγουσι, καὶ διφθόγγῳ γράφουσιν, ὡς οἱ Δωριεῖς τὸ πλῆον, καὶ μῆον, καὶ τὰ ὅμοια, διὰ τοῦ ἦτα γράφουσιν. Ἀλλὰ περὶ τῶν κηρύλων, καὶ ἅ φησιν Ἀντίγονος λεκτέον· Γηράσαντες τοὺς ἄρσενας ἀλκυόνας αἱ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς πτεροῖς, ἐν δὲ τῇ συνουσίᾳ γηράσαντες οἱ ἄρρενες τελευτῶσι. τὸ δὲ λῆρον, καὶ μυθικὴν τοῦ κήυκος ἱστορίαν, καὶ τῶν ἀλκυόνων ἐῶ. Διπλῶν μεταξὺ χοιράδων.] Μυκόνου καὶ Τήνου, ἢ Ἄνδρου καὶ Τήνου, ἢ μεταξὺ δύο τινῶν χοιράδων περὶ τὰς Γυρὰς καλουμένας πέτρας. καὶ Ὅμηρος,

> [4] Γυρῇσι μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν.

Ἡ δὲ Τῆνος, καὶ Μύκονος, νῆσοι εἰσὶ τῶν Κυκλάδων. Τὸν δὲ στενὸν τόπον, αὐλῶνα καλεῖ. Γυραῖαι δὲ κυρίως ἐλέγοντο αἱ πέτραι, ἐν αἷς ὁ Αἴας ἀπώλετο. Τριωνύχῳ δορί.] τῇ τριαίνῃ. [5] Κολαστής.] ὁ Ποσειδῶν, ἤτοι ἡ θάλασσα, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ κολάζων καὶ τιμωρῶν καὶ σείων τὴν γῆν. Λατρεύς.] ὅτι τῷ Λαομέδοντι ἐλάτρευσεν ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ τῆς Τροίας οἰκοδομήσει, * καὶ Ἡσίοδος ἐκ τῆς Ἡρωϊκῆς γενεαλογίας, *

> Ἤματι τῷ, ὅτε τεῖχος Εὐδμήτοιο πόληος
> Ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων, καὶ Ἀπόλλων,

μυθικῶς. Κόκκυγα.] κόκκυξ, ὄρνεον δειλὸν, ὅμοιον ἱέρακι. ἔστι δὲ λάλον, ὃ διὰ δειλίαν οὐ συναυλίζεται τοῖς λοιποῖς ὀρνέοις. ἔστι δὲ καὶ δύσφωνον, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κούκουλος καλεῖται. ἢ οὖν διὰ τὸ μόνιον, τὸν Αἴαντα παρείκασε κόκκυγι, ἢ διὰ τὸ φλύαρον· φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

> Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

ἢ διὰ τὸ μάτην φθέγγεσθαι, καὶ γὰρ θορυβητικὸν καὶ φλύαρον τὸ ὄρνεον. Στόμβους.] λοιδορίας. ἐγὼ δὲ στόμβους φημὶ, τὰς διὰ στόματος ὕβρεις, χλεύας, καὶ στωμυλίας.

EMENDATIONES.

1 Ἐκάνετ', ἐκτάνετε τὸν πάνσοφον Bar. ἐκάνετ', ἐκτάνετε τὸ πάνσοφον Seld. 2 Τὸν δ', οἷα δύπτην, pro τὸν δ' οἱ ἀδύπτην. 3 Φαλλαίναις Seld. φαλαίναις Bar. φαλλίναις Impreß. 4 Ita restituo versum hunc, ex *Homeri* Odyssea. Γυρῇσι μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν Bar. ἀπέλασσεν Seld. ἐπέλασεν Impreß. 5 Hoc modo legendum arbitror hunc locum, auctoritate fretus utriusque MSS. κολαστὴς γὰρ ὁ Ποσειδῶν &c. Impreßi.
* Ex Seld.

Ψυχρὸν δ' [a] ἐπ' ἀκταῖς ἐκβεβρασμένον νέκυν	Tum frigidum ad litus expulsum cadaver
Δελφῖνος ἀκτὶς [b] Σειρία [c] καταυανεῖ.	Delphini radius arefaciet Sirii.
Τάριχον ἐν μνίοις δὲ, καὶ [d] βρύοις σαθρὸν	Salsamentum demum putridum in algis, & musco
Κρύψει κατοικτίσασα [e] Νησαίας κάσις,	Sepeliet Nesææ Soror miserta,
Δίσκου μεγίστου ταρροθὸς Κυναιθέως.	Lapidis maximi adjutrix Cynæthei.
Τύμβος δὲ γείτων ὄρτυγος πτερουμένης	Sepulcrum verò vicinum alatæ Coturnici
Τρέμων, φυλάξει ῥόχθον Αἰγαίας ἁλός.	Tremens, cavebit Ægæi maris strepitum.
Τὴν [f] Καστνίαν δὲ, καὶ Μελιναίαν θεὸν	Castniam autem, & Melinæam Deam

VARIANTES LECTIONES.

a Ἐπ' αὐταῖς Bar. b Σειρίου MSS. uterque, & alii. c Καταυανεῖ Bar. cum editt. vulgg. at Sold. & alii nonnulli maline καθαυανεῖ. Siquidem αὔω ferè asperum est, ut nos docuit Bis'etus in Aristoph. Ranas, Act. 4. Sc. 2. quem videsis. Huic tamen contradicit Tzetzes. d Βρύοις Sold. e Νησαίας Sold. f Al. Κασνίαν. al. Κασσνίαν.

Νέκυν δελφῖνος.] τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος, διὰ τὸ ἐκβρασθῆναι εἰς γῆν, ὁ γὰρ δελφὶς γοῦν αὐτὸν τελευτῶντα, εἰς γῆν ἐξέρχεται, ὡς ὁ Οππιανὸς λέγει. Ἀκτὶς Σειρία.] ἡ σειρία, ἡ ἡλιακὴ, ἡ τοῦ ἡλίου, καυστικωτάτη. Σείριος δὲ [1] κύριος ἀστήρ ἐστιν ὢν ὑπὸ τὸ στόμα κείμενος τοῦ ἀστρώου κυνὸς, ὃν οἱ ἰδιῶται τοῦ ὅλου κυνὸς ὄνομα, καύκασον προσαγορεύουσι. περὶ δὲ τοῦ Σειρίου τούτου ἀστέρος, ἐν τοῖς Φαινομένοις Ἀρατος λέγει,

Ὀξέα σειριάει [a] (λάμπει, ἢ ξηραίνει) καί μιν καλέουσ' ἄνθρωποι
Σείριον.———

Καταυανεῖ.] ἢ καθαυανεῖ. [*] καθαυανεῖ, ξηρανεῖ, [*] αὔω γὰρ, τὸ ξηραίνω, ψιλοῦται. καθαυανεῖ δὲ, ἀντὶ τοῦ λαμπρυνεῖ, αὔω γὰρ, τὸ λάμπω, δασύνεται, ὅθεν καὶ φαύω λέγομεν. τὸ δὲ καθαυανεῖ, ἀντὶ τοῦ λαμπρυνεῖ. τὸ σχῆμα χαριεντισμὸς, καὶ ἀστεϊσμὸς λέγεται, τὸ γὰρ εἰπεῖν λαμπρυνεῖ τὸν νεκρὸν, χαριέν ἐστιν [*] ὁ γὰρ ἥλιος ξηραίνει, οὐχὶ λαμπρύνει καὶ τὸ ξηραινόμενον πανταχοῦ μελαίνεται, διὰ τοῦτο λέγεται χαριεντισμὸς τὸ σχῆμα. [*] Η δὲ ἔννοια τοιαύτη· Τὸν δὲ Αἴαντα ἐκβεβρασμένον τῆς θαλάσσης ὁ ἥλιος ξηρανεῖ, ὡς σῶμα δελφῖνος. λείπει δὲ τὸ ὡς, ὡς τεταριχευμένον δὲ καὶ σαθρὸν καλύψει οἰκτίσασα ἡ Νησαίας κάσις, ἤτοι ἡ Θέτις, ἡ βοηθὸς τοῦ μεγίστου δίσκου, ἤτοι Διός. βοηθὸς δὲ τοῦ Διὸς ἡ Θέτις, ὡς καὶ Ομηρος,

Ἀλλὰ σύ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν.

Μνίον.] τὸ κεκολλημένον ἐν θαλασσίαις πέτραις, ἢ ἰσχνῶδες, ἢ βοτανῶδες. Βρύον δὲ, τὸ ἐκκοπὲν, καὶ πλέον ἐν ὕδασι. Σαθρόν.] νῦν τὸ σεσημμένον. κυρίως δὲ σαθρὸς, ὁ ἀσθενὴς, καὶ καὶ σεσημμένα τὰ ἄρθρα ἔχων. Νησαίας κάσις.] ἡ Νησαία μία τῶν Νηρηΐδων, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος, τῆς Ωκεανοῦ θυγατρός. Κάσις δὲ Νησαίας, νῦν ἡ Θέτις· ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου δὲ νοεῖται, φησὶ γὰρ, Δίσκου μεγίστου ταρροθὸς· οὐκ ἄλλη δὲ τῶν Νηρηΐδων τοῦ δίσκου, ἤτοι τοῦ λίθου, δηλονότι τοῦ Διὸς, γέγονε βοηθὸς, ἀλλὰ μόνη ἡ Θέτις. Δίσκον δὲ τὸν Δία λέγει, διὰ τὸν λίθον, τὸν ἀντὶ Διὸς ὑπὸ Ῥέας σπαργανωθέντα, καὶ ὑπὸ Κρόνου καταποθέντα, ὡς φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ, τῇ Ορφέως ὑποκλέψας καὶ παραφθείρας Θεογονίαν. ταῦτα δὲ ὁ, τι λίθος, καὶ ἡ κατάποσις, ἀλληγορίας ἀηδίας ἔχοντα· καὶ ἡ τοῦ Διὸς βοήθεια, ἡ παρὰ τῆς Θέτιδος,

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ', ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

ὁ δὲ Λυκόφρων μυθικῶς πάντα γράφει. Κυναιθεύς.] ὁ Ζεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμᾶται, ἀγρευτικοὶ γὰρ, καὶ κυνηγετικοὶ οἱ Ἀρκάδες, καὶ ἐν ταῖς κυνηλασίαις, καὶ [3] θύουσι τῶν κυνῶν ἐτίμων αὐτόν. Ταρροθὸς δὲ, βοηθὸς ἡ Θέτις τοῦ Διός. Τύμβος δὲ γείτων.] ἡ Λητοῦς ἀδελφὴ Ἀστερία φεύγουσα τὴν τοῦ Διὸς μίξιν, μετέβαλεν ἑαυτὴν εἰς ὄρτυγα, καὶ ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ γέγονε νῆσος, ἥτις ἀπ' αὐτῆς Ορτυγία, καὶ Ἀστερία ἐκαλεῖτο. ὕστερον δὲ τοῦ Διὸς συγγενομένου Λητοῖ, καὶ ποιήσαντος αὐτὴν ἔγγυον, ἔμελλε γεννῆσαι Ἄρτεμιν, καὶ Ἀπόλλωνα. ζήλῳ δὲ Ἥρας μήτε ἐν γῇ, μήτε ἐν θαλάσσῃ [4] ὑποδεχομένης τῆς Λητοῦς πρὸς ἀπότεξιν, κελεύει τῷ Ποσειδῶνι Ζεὺς, καὶ ἀνέδωκε ταύτην τὴν νῆσον, τὴν Ορτυγίαν, καὶ Ἀστερίαν λεγομένην, πρότερον κρυπτομένην τοῖς κύμασι, [5] ὅτι δὲ ὑποτρέμουσαν τοῦ φλοίσβου, καὶ ἐκ τοῦ φανῆναι αὐτὴν, Δῆλον ὠνόμασαν. ἐκεῖ οὖν ἐλθοῦσα ἡ Λητὼ, καὶ δάφνης, καὶ φοίνικος πρότερον ἐκεῖ φανέντων ἀψαμένη, τὴν Ἄρτεμιν γεννᾷ, ἡ δὲ ταύτην μαιωθεῖσα, καὶ τίκτει τὸν Ἀπόλλωνα. καὶ Ἄρτεμις μὲν τὴν Δῆλον κατέσχεν, Ἀπόλλων δὲ εἰς Λυκίαν κατῆλθεν. Ορτυγα γοῦν πτερουμένην τὴν Δῆλον εἶπε, δι' ἃ εἴπομεν περὶ τῆς Ἀστερίας. Γείτων δέ ἐστιν [6] ἡ Μύκων, νῆσος τῆς Δήλου, ἔνθα Αἴας τέθαπται. Τρέμων δέ.] ὀνομαστικῶς οὕτω καλεῖ χωρίον περὶ τῇ Δήλῳ, ἔνθα ὁ Αἴας τέθαπται. εἰκότως δὲ οὕτως καλεῖται, διὰ τὸ σείεσθαι πάλαι τὴν Δῆλον. Η δὲ ἔννοια τοιαύτη· Ο δὲ Τρέμων, ὄνομα χωρίου, ὁ τύμβος δηλονότι τοῦ Αἴαντος, ὁ γείτων τῆς Ορτυγος τῆς πτερουμένης, ἤτοι τῆς Δήλου, φυλάξει τὸν ῥόχθον καὶ ἦχον τῆς Αἰγαίας ἁλὸς, τουτέστιν, ἀποθανὼν ὁ Αἴας, οὐκ ἔτι κλυδωνισθήσεται. καὶ τοῦτο χαριεντισμός ἐστιν, ἐν τῷ Τρέμοντι γὰρ, χωρίῳ Δήλου, ὁ Αἴας Λοκρὸς κεῖται, πλησίον Τηνίου καὶ Μύκονος, αἵτινες νῆσοι περὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος κεῖνται. Αἰγαῖον δὲ λέγεται, ὅτι δίκην αἰγὸς κυματοῦται. Καστνίαν.] τὴν Ἀφροδίτην, τὴν μοιχείαν. Καστνίαν δὲ, τὴν ἀδελφοποιὸν, τοὺς γὰρ ξένους ἀδελφοὺς, καὶ φίλους, τὰ ἐρωτικὰ ποιοῦσιν. οἱ γὰρ ἐρῶντες [7] φωραθέντες λέγουσιν, ἀδελφός μου, ἢ συγγενής ἐστιν. Μελιναίαν δὲ, τὴν αὐτὴν, διὰ τὸ ἡδὺ τῆς συνουσίας.

EMENDATIONES.

1 Σείριος δὲ κύριος, pro σείριος δὲ κύνιος. ex fide utriusque MSS. a Hæc uncis inclusi, quod ad Arati versum non pertineant: in MSS. vero utroque desunt. * Ex utroque MSS. * Hæc interserui ex Sold. 3 Θηρώσοντι Bar. 4 Υποδεχομένης τῆς Λητοῦς reposui, pro ὑποδεχομένη τῇ Λητοῖ, ex Phavorino. Quinetiam Λητοῦς habet Bar. 5 Ita legendum opinor, ὅτι δὲ ἦν ὑποτρέμουσα τοῦ φλοίσβου, In τῷ φανῆναι Impress. ὅτι δὲ ἦν τρέμουσα ἢ ἐκ τοῦ φανῆναι Phavorin. 6 Legendum ἡ Μύκων, non Μυκων, utpote antea dixit Scholiastes Ajacem in Mycone insula jacuisse. 7 Φωραθέντες, pro φωραθεῖσαι, ex fide utriusque MSS.

Λυκόφρ

Λυπρὸς παρ' ᾅδῃ δεννάσει κακορρόθων,
Ἡ μὲν παλεύσει δυσλύτοις οἴστρου βρόχοις,
Ἔρωτας, οὐκ ἔρωτας, ἀλλ' [a] Ἐριννύων
Πικρὰν [b] ἀποψήλασα κηρυλκὸν [c] πάγην,
Ἅπασα δ' ἄλγη δέξεται κωκυμάτων,
Ὅσην Ἄραιθος ἐντὸς, ἠδὲ δύσβατοι
[d] Λειβήθρειαι σφίγγουσι Δωτίου πύλαι.
Οἷς οὐμὸς ἔσται κ' Ἀχερουσίαν πάρα
Ῥηγμῖνα δαρὸν ἐστεναγμένος γάμος.
Πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι τυμβευθήσεται
Βρωθεὶς [e] πολυστοίχοισι καμπέων γνάθοις
Νήριθμος ἑσμός· [f] οἱ δ' [g] ἐπὶ ξένης ξένοι,
[h] Παίδων ἔρημοι, δεξιώσονται τάφοις.

Tristis apud inferos vituperabit convicians,
Quæ illum inexplicitis captabit œstri laqueis,
Amores, nec amores, sed Furiarum
Acerbas intendens damnosas pedicas.
Omnis porrò dolores excipiet luctuum,
Quamcunque Aræthus, atque inviæ
Libethriæ Dotii cohibent portæ:
Quibus etiam juxta litus Acherusium
Meæ lugebuntur diu nuptiæ.

In visceribus etenim balænarum sepelietur
Multifidis devoratus maxillis

Infinitus numerus: alii peregrè peregrini
Cognatis orbi intrabunt sepulcra.

VARIANTES LECTIONES.

a Ἐρινύων al. b Ἀποψήλασα Seld. c Al. Πάγην. d Λιβήθριαι al. Et Seld. habet τὸ eadem manu τῷ ι superscriptam. e Al. πολυστοίχοισι. f Al. οἱ δ'. g Ἐπὶ ξένοις ξένοι MSS. uterque. h Πηῶν Bar.

Λυπρὸς παρ' ᾅδῃ.] ὁ λυπηρὸς παρὰ τῷ ᾅδῃ δεννάσει καὶ ὑβρίσει. καὶ τοῦτο χαριεντισμός ἐστι τὸ σχῆμα. Ἡ μὲν παλεύσει.] ἥτις Ἀφροδίτη, ἤγουν αὐτὸς ὁ ἔρως, μὲν καὶ αὐτὸν ἀγρεύσει ἐν βρόχοις καὶ δικτύοις τοῦ οἴστρου, ἤτοι τῆς [1] ἀκολασίας, ὑφ' ἧς, ὡς ληρῳδοῦσιν, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς τῇ Κασσάνδρᾳ ἐμίγη. Οἶστρος δὲ, ζωΰφιον ἐστὶ σμικρότατον, ὃ ἐγγινόμενον ταῖς μασχάλαις τῶν βοῶν, ἢ τοῖς ὠσὶν, ἐκμαίνει αὐτοὺς, καὶ ἄγει κατὰ κρημνῶν, καὶ θαλάσσης, καὶ πυρὸς, εἰ τύχοι. καὶ τοῖς ἰχθύσι δὲ οἶστρος γινόμενος, ἐξάλλει τούτους ἐκ τῶν ὑδάτων ἐπὶ τὴν γῆν. Ἐριννύων.] αἱ Ἐριννύες, μυθικῶς τρεῖς εἰσι δαίμονες τιμωρητικοὶ, ὧν τὰ ὀνόματα, Τισιφόνη, Μέγαιρα, Ἀληκτώ. καὶ κατὰ μὲν Ἡσίοδον, καὶ λοιποὺς, ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος τῶν αἰδοίων τοῦ Κρόνου ἐγένοντο. κατὰ δὲ Αἰσχύλον, Ἐριννύες Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα. καὶ Ἐπιμενίδης ἐκ Κρόνου, ὡς Ἡσίοδος, ταύτας φησὶ γενέσθαι, λέγων,

Ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Μοῖραί τ' ἀθάνατοι, καὶ Ἐριννύες αἰολόδωροι.

Ἀλληγορικῶς δὲ Ἐριννύες, αἱ τιμωρητικαὶ δυνάμεις, παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ, ἤτοι γῇ, ναίειν, ἢ παρὰ τὸ τὰς ἀρὰς ἀνύειν. Τισιφόνη δὲ, παρὰ τὸ τίειν τοὺς φονέας. Μέγαιρα, παρὰ τὸ μεγαίρειν καὶ φθονεῖν τοῖς κακοῖς. Ἀληκτὼ δὲ, παρὰ τὸ μὴ λήγειν τοῦ τιμωρεῖν τοὺς τοιούτους. Κρόνου δὲ καὶ Νυκτὸς παῖδες, διὰ τὸ ἀφανὲς, καὶ ἀοράτως τὰς ἐκδικητικὰς ταύτας δυνάμεις [2] ἐπέρχεσθαι. Ἅπασα δ' ἄλγη.] συνοπτικῶς φησὶν, ὅτι πᾶσα ἡ Ἑλλὰς στενάξει διὰ τὴν ἐμὴν βίαν, τὴν ἐν γάμοις. [3] πολὺ γὰρ πλῆθος Ἑλλήνων, τὸ μὲν ναυαγῆσαν, βρωθήσεται κήτεσι θαλασσίοις· οἱ δὲ τοῖς ἀνέμοις εἰς ξένην γῆν ἐξωσθέντες, ἐκεῖ θανοῦνται. Ἄραιθος.] ποταμὸς Ἠπείρου, οὗ καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὑτωσὶ,

[4] Αἱ δὲ βαθυκρήμνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.

Λείβηθρα.] πόλις Μακεδονίας, ὅθεν ἦν Ὀρφεὺς, ὅς φησι,

Νῦν δ' ἄγε μοι κούρη [5] Λειβηθριὰς ἔννεπε Μοῦσα.

Δώτιον.] ἀκρωτήριον Ὀλύμπου, συνάπτον Λειβήθροις. Πύλας δὲ εἶπεν, ὅτι εἰς στενὸν λήγει τὸ Δώτιον, καὶ συγκλείει δίκην πυλῶν. Λέγει δὲ, ὅτι ὅσην γῆν ἔχουσιν ἐν τῷ μέσῳ ὁ Ἄραιθος ποταμὸς, καὶ τὸ Δώτιον ἀκρωτήριον, ([6] ἔχουσι δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν, καθὸ τὸ μὲν Δώτιον ἐν Μακεδονίᾳ, ὁ δὲ Ἄραιθος ἐν Ἠπείρῳ, σχεδὸν δὲ τὰ ἄκρα τῆς Ἑλλάδος οὗτοι οἱ τόποι εἰσὶν, ὥσπερ εἴ τις ἄκρα τῆς Θρᾴκης εἴποι τὸ Βυζάντιον, καὶ τὴν Αἶνον) οὗτοι οἱ τόποι θρηνήσουσι διὰ τοὺς ἐμοὺς γάμους. Οἷς οὐμός.] οἷστισιν ἀνθρώποις καὶ ἄχρι ᾅδου θρῆνος ἔσται διὰ τοὺς ἐμοὺς γάμους. Ἀχερουσία δὲ, λίμνη ἐστὶν Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ὡς καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, ὃς νῦν καλεῖται [7] Σαωναύτης. μυθικῶς δὲ Ἀχερουσία, καὶ Ἀχέρων, λίμνη, καὶ ποταμὸς ᾅδου, παρὰ τὸ ἄχη καὶ [8] θλίψεις ἔχειν τοὺς τῶν τεθνηκότων συγγενεῖς. [9] Πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι καμπέων καὶ κητῶν τυμβευθήσεται νήριθμος καὶ ἀμέτρητος ἑσμὸς, βρωθεὶς ἐν πολυστοίχοισι * καμπέων * γνάθοις, ἀντὶ τοῦ καταβρωθήσεται ὑπὸ τῶν θαλασσίων θηρῶν, κάμπη γὰρ, τὰ κήτη.

EMENDATIONES.

1 Ἀκολασίας, pro ἀκρασίας, ex Bar. 2 Ἐπέρχεσθαι, pro ἀπέρχεσθαι, ex fide utriusque MSS. Vult enim Furias non visas homines invadere 3 Πολὺ γὰρ πλῆθος, pro πολὺ δὲ πλῆθος, ex fide utriusque MSS. sensu id exigente. 4 Ita restitui hunc Callimachi versum. Αἱ δὲ βαθυκρήμνοιο &c. Impress. Αἱ δὲ βαθυκρήμνοιο Seld. Αἱ δὲ βάθυμοι κρήμνοις Bar. 5 Λιβηθρίας Bar. 6 Parenthesin heic posui, ut sensus fieret manifestus, qui antea paulo obscurior fuit. 7 Σαωναύτης, pro Σωναύτης, ex Phavorino. 8 Malui θλίψεις cum Phavorino, & utroque MSS. quam λύπας cum Impress. 9 Ita emendavi hunc locum, ex utroque MSS. quem Impressa editt. corrupte, hoc modo proferebant. πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι καμπέων καὶ κητῶν τυμβευθήσεται Νήριθμος.] καὶ ἀμέτρητος ἑσμὸς βρωθεὶς &c.

Τὸν

Τὸν μὲν γὰρ Ἠϊὼν Στρυμόνος [a] Βισαλτία,
[b] Ἀψυνθίων ἄγχουρος, ἠδὲ Βιστόνων,
Κουροτρόφον πάγουρον [c] Ἠδωνῶν πέλας
Κρύψει, [d] πρὶν ἢ [e] Τυμφρηστὸν αὐγάσαι λέπας,
[f] Τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βροτῶν,
Ὅμηρον ὅς μιν θῆκε τετρήνας λύχνοις,
Ὅτ' [g] εἰς νόθον τρήρωνος [h] ηὐνάσθη λέχος.
Τρισσοὺς δὲ [i] ταρχύσουσι [k] Κερκάφου [l] νάπαι

Unum quidem Eon Strymonis Bisaltica,
Absinthiis, & Bistonibus contermina,
Nutricium phagrum prope Edonos
Abscondet, antequam Tymphrestum spectaverit collem;
Patri maximè omnium invisum,
Qui eum perforatis lucernis excæcavit,
Quando in adulterino Columbæ cubuerat lecto.
Tres verò sepelient Cercaphi saltus

VARIANTES LECTIONES.

a Βυσαλτία *Seld.* aliique; Βυσαλγία *Bar.* Βισαλτία al. b Ἀψιρθίων *Bar.* Ἀψυνθίων al. c Ἠδωνῶν *Seld.* quod habuisse videtur etiam *Bar.* Sed ῶ illud emendator aliquis in ῶ mutavit. d Al. πρὶν ἤ. e Al. Τυφρηστόν. f Τὸν πατρὶ πλεῖστον *Seld.* g Al. ἐς. h Ηὐνάθη *Bar.* ἠυνάσθη al. i Ταρχεύσουσι *Bar.* ταρχύσουσι al. k Κικάφου *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. l Νάπας *Seld.*

Τὸν μὲν γὰρ Ἠϊών.] τὸν μὲν γὰρ κουροτρόφον πάγουρον, λέγει δὲ τὸν Φοίνικα, τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον, καὶ μισηθέντα ὑπὸ τῶν βροτῶν, ὅστις ὁ πατὴρ μὲν καὶ αὐτὸν ἔθηκεν ὅμηρον καὶ τυφλὸν, ὁπότε ηὐνάσθη εἰς τὸ νόθον λέχος τοῦ τρήρωνος, ἤτοι ὅτε ἐμίγη τῇ τοῦ πατρὸς παλλακῇ, [1] τοῦτον κρύψει ἡ Ἠϊὼν, ἡ ἡ Χρυσόπολις, ἡ Ἀμφίπολις, πόλις τοῦ Στρυμόνος, [2] ἡ Βισαλτία καὶ Θρακικὴ, ἡ ἄγχουρος καὶ γείτων τῶν Ἀψυνθίων, καὶ Βιστόνων, οἵτινες εἰσὶν ἔθνη Θρακικὰ, πέλας Ἠδωνῶν, καὶ τῶν Μακεδόνων. κρύψει δὲ πρὸ τοῦ αὐγάσαι καὶ ἰδεῖν τὸ Τυμφρηστὸν λέπας καὶ ἀκρωτήριον. Ἠϊών.] πόλις Θρᾴκης ἐπὶ Στρυμόνι, ἔνθα τὸν Φοίνικα τελευτήσαντα ἔθαψεν ὁ Νεοπτόλεμος, ἡνίκα ἔπλει ἐπὶ τὴν πατρίδα. περὶ δὲ τὴν Ἠϊόνα ταύτην καὶ Ἀθηναῖοι τοὺς Μήδους ἐνίκησαν, καὶ ἔστησαν τοῖς νικήσασιν οἱ λοιποὶ Ἀθηναῖοι Ἑρμᾶς τρεῖς λιθίνους, καὶ ἐπέγραψαν,

Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ποτε Μήδων
Παισὶν ἐπ' Ἠϊόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς,
Λιμόν τ' αἴθωνα, κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα,
Πρῶτοι δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.

τούτων δὲ τῶν ἐπιγραμμάτων Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ μέμνηται. Στρυμόνος.] Στρυμὼν, ποταμὸς Θρᾴκης· Βισάλται δὲ, καὶ Ἀψύνθιοι, καὶ Βιστόνες, ἔθνη Θρᾳκῶν. ὅθεν Ἀπολλώνιος περὶ Ὀρφέως λέγει,

[3] Βιστονίῃ φόρμιγγι καλῆς [4] ἐξῆρχεν ἀοιδῆς.

Βίστονες δὲ, ἀπὸ υἱοῦ Ἄρεος Βίστονος, ἢ υἱοῦ Τερψιχόρης. Ὡσαύτως δὲ καὶ Ἠδωνοὶ, ἔθνος Θρᾴκης. Πάγουρον.] διὰ τὸ γηραιὸν, καὶ σκληρόδερμον, τὸν Φοίνικα λέγει. Κουροτρόφον δὲ, ὅτι παῖδα ὄντα Ἀχιλλέα ἀνέτρεφε. κουροτρόφον δὲ εἶπε πάγουρον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πιννοτρόφου παγούρου. ἔστι δὲ πάγουρος μικρὸς, ὃς τὴν θαλασσίαν πίνναν τρέφει, καθά φησιν ὁ Ὀππιανός. Ἠδωνοὶ, καὶ Ἠδῶνες, Θρᾳκῶν ἔθνη. [5] ἀλλ' οἱ μὲν Ἠδῶνες τὴν παραθαλασσίαν οἰκοῦσιν, Ἠδωνοὶ δὲ τὴν μεσογαίαν. Τυμφρηστός.] πόλις, καὶ ὄρος Τραχῖνος, ἀπὸ τοῦ Τυμφρηστοῦ τινὸς βασιλέως, ἢ Τύμφρηστος, υἱοῦ Ἡρακλέους. λέγεται δὲ τὸ ὄρος ἀρσενικῶς, ἡ δὲ πόλις θηλυκῶς· ὡς Εὐφορίων, [6] Βουκολέων Τρηχινίδα Τυμφρηστοῖο αἰπύς. Τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βροτῶν.] Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος, τῆς τοῦ μητρὸς αὐτοῦ Κλεοβούλης ἱκεσίαις, μιγεὶς τῇ τοῦ πατρὸς παλλακῇ Κλυτίᾳ, ἢ Φθίᾳ κατά τινας, ἐτυφλώθη παρ' αὐτοῦ. φυγὼν δὲ ὁ Φοῖνιξ, ἦλθε πρὸς Πηλέα, καὶ ὃς ἀπαγαγὼν αὐτὸν πρὸς τὸν Χείρωνα, ἔπεισεν ὑγιῆ γενέσθαι ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ταῦτα μὲν τὰ μυθικὰ, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· Μιγέντα τῇ παλλακῇ γνοὺς αὐτὸν ὁ πατὴρ, κατηράσατο μὴ τεκεῖν παῖδας, οὓς καὶ ὀφθαλμοὺς λέγει. ὁ δὲ φυγὼν, ἦλθε πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ ὃς ἀγαγὼν αὐτὸν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Χείρωνος, ἔδειξεν αὐτῷ τὸν Ἀχιλλέα ἐκεῖ παιδευόμενον, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν αὐτῷ, εἰπὼν, Ἰδὲ καὶ παῖς σου, ἄναγε οὖν αὐτὸν τοῦ λοιποῦ, καὶ παίδευε ὥσπερ χρὴ πατέρα φίλον ἀνάγειν υἱόν. καὶ τοῦτο χάριν ἐμυθεύσαντο, ὅτι ἀπεκόμισεν ὁ Πηλεὺς αὐτὸν πρὸς τὸν Χείρωνα, καὶ ὃς ἐποίησεν αὐτὸν πάλιν βλέπειν. [7] καὶ ὁ Ὀππιανὸς δὲ τὰ τέκνα φάεος φίλτερα καὶ βιότοιο λέγει. Ὅτι δὲ συμβολικῶς χρὴ νοεῖν τὴν τύφλωσιν τοῦ Φοίνικος, διὰ τὸ ἄπαιδα γενέσθαι, καὶ οὐχ, ὡς οἱ πολλοὶ φασὶ, πραγματικῶς, καὶ Ὅμηρος φησὶν ἐμοὶ συνᾴδων, ὡς ἀπὸ τοῦ Φοίνικος λέγων πρὸς Ἀχιλλέα,

[8] Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Φεύγων νείκεα πατρὸς, Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
Ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
Μητέρ' ἐμήν, ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς,
Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς,
Μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέζεσθαι φίλον υἱὸν
Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.

Καίτοι τοιοῦτον φησὶν,

——Ἀλλά σε παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ποιεύμην, [9] ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.

Τρισσοὺς δέ.] τοὺς δὲ τρεῖς κάμηκας καὶ λάρους, ἤτοι γηραιοὺς, ἤτοι Κάλχαντα, Ἰδομενέα, καὶ Σθένελον, ταρχύσουσι καὶ

EMENDATIONES.

1 Sic legendum arbitror hunc locum; Eon enim, Amphipolis, & Chrysopolis diversa sunt ejusdem urbis nomina. Τοῦτον κρύψει ἡ ἠϊὼν ἡ χρυσόπολις ἡ ἀμφίπολις πόλις τοῦ Στρυμόνος *Impress.* Τοῦτον κρύψει ἡ ἠϊὼν πόλις τοῦ Στρυμόνος *MSS.* uterque. 2 Ἡ Βισαλτία καὶ Θρᾳκικὴ *Bar.* ἡ Βυσαλτία καὶ Θρᾳκικὴ *Seld.* ἡ Βυσαλτία καὶ Θρᾳκὴ *Impress.* 3 Βιστονίῃ substitui. pro Βιστονίῳ. 4 Ἐξῆδεν *Bar.* 5 Ita lego cum *Seld.* ἀλλ' οἱ μὲν Ἠδῶνες παρὰ θάλασσαν οἰκοῦσιν *Bar.* περὶ θάλασσαν *Seld.* 6 Βουκολίων Τρηχινίδος Τυμφρηστοῖο αἰπύς *Bar.* Codex *Seld.* cum *Impressis* consentit, nisi quod pro Τρηχινίδα, quod corruptum videtur, habeat Τρηχινίδα, & isti priori ι superscriptam ῦ. 7 Καὶ ὁ Ὀππιανὸς δὲ φησὶ, τὰ τέκνα &c. *Impressi.* Ego illud φησὶ, ut prorsus inutile, delevi, sequutus *Phavorinum*, & utrumque *MSS.* 8 Ita restitui, & in ordinem digessi hos versus, ex nona Iliade, qui in Codicibus *MSS.* *Impressisque*, variis modis erant corrupti. 9 Ita emendavi ex eadem Iliade, cum prius fuit scriptum esset, ἵνα μή ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.

Καύηκας, οὐκ [a] ἄπωθεν [b] Αλέντα ποτῶν.
Τὸν μὲν, Μολοσσοῦ, [c] Κυπέως, Κοίτου κύκνον,
Συὸς παραπλαγχθέντα θηλείας [d] τόκων,
Ὅτ' εἰς ὀλύνθων δῆριν ἑλκύσας σοφὴν
Τὸν [e] ἀντίμιλλον, αὐτὸς ἐκ μαντευμάτων
[f] Σφαλεὶς ἰαύσει τὸν μεμορμένον πότμον.
Τὸν δ' αὖ, τέταρτον [g] ἐγγόνων Ερεχθέως,

Laros, non procul ab Alente fluvio.
Primum quidem, Molossi, Cypei, Cubicularis Cygnum,
Suis feminæ qui aberraverit à partubus,
Cum in grossorum certamen callidum trahendo
Æmulum, ipse lapsus fatalem
Ex vaticiniis dormiet somnum.
Alterum, nepotum Erechthei quartum,

VARIANTES LECTIONES.

a Απωθεν Bar. aliique. ἄπωθεν Seld. sed isti ω habet ο superscriptam. b Αλεντος al. c Κυπεος Bar. d Τόκοι Bar. τόκοις Seld. e Αντίμιλλον Seld. f Al. σφαγεὶς. g Εκγόνων Seld.

θάψουσιν αἱ νάπαι καὶ οἱ συνδενδροι τόποι τοῦ Κερκάφου. ὁ δὲ Κέρκαφος, ὄρος Κολοφῶνός ἐστιν, οὐκ ἄποθεν δὲ καὶ οὐ μακρόθεν, ἀλλὰ δηλονότι πλησίον τῶν ποταμῶν καὶ ὑδάτων τοῦ Αλεντος, ποταμοῦ Κολοφῶνος. Αλέντα δὲ, καὶ οὐκ Αλεντος, Δωρικῶς εἶπε. Καύηκας δὲ αὐτοὺς ὠνόμασε, [1] διὰ τὸ ἐκ γήρως λευκοὺς εἶναι, ὡς οἱ λάροι, [2] καύηξ δὲ, ὁ λάρος, κατὰ Αἰνιᾶνας, ὥς φησι καὶ Ιππῶναξ, [3] Κίκων δ' ὁ παρδάλωτος ἄμμορος καύηξ. Αποθεν.] τὸ ο μικρὸν γράφε. οὗτοι δὲ ἀγνοήσαντες τὸ μέζον μέγα τοῦτο γράφουσι. σὺ δὲ γίνωσκε, ὅτι τὸ δασὺ ἐκλείπειν δύναται, ὅτε βούλεται ὁ στιχιστής, ἴσως τοῖς διπλοῖς, ὡς καὶ πρώην ἔφην σοι, εἰς παράδειγμα [4] παραγαγὼν τὸ,

Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν.

εἰ δὲ μείζονα τοῦτον νομίζεις, ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ [5] τοῦ Μιμνῆ, τοῦ ζωγράφου, χωλῶν ἰάμβων Ιππωνακτίων στίχων,

[6] Μιμνῆ κακομήχανε, μηκέτι γράψῃς
Ὄφιν τριήρους ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ,
Απ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην·
Αὕτη γὰρ, αὕτη συμφορή τε, καὶ κληδὼν,
Νίκη τε, καὶ σαβακὸν τοῦ κυβερνήτῃ,
Ην αὐτὸν ὄφις τ' ἀντικνήμιον δάκῃ.

ἰδοὺ ὄφις, τὸ ο μικρὸν ἐστὶν ἐκλαθὲν ὑπὸ τοῦ φ δασέος ὄντος, ὡς καὶ ἕτερα μυρία εὑρήσεις σκοπῶν. οὕτω καὶ τὸ ἄποθεν μικρὸν ὂν, μακρὸν λογίζεται τῇ τοῦ θ ἐπικλάσει. οἱ δὲ τῶν μέτρων ἀμαθεῖς μέγα τοῦτο γράφουσι, καὶ οὐδὲ ἴσασιν ὅθεν μέγα ἐστίν. σὺ δὲ εἰ μέγα τοῦτο γράφεις, κἂν λέγε, ὅτι ἐπικλάσει Ατλικῇ μέγα τοῦτο γράφω, ὡς τὸ [7] δώτης, πώτης, καὶ τὰ ὅμοια. Τὸν μὲν Μολοσσοῦ.] [8] εἰπὼν τρεῖς ἄνω, νῦν λέγει ἕνα ἕκαστον, καὶ πρῶτον τὸν Κάλχαντα. Μολοσσοῦ, Κυπέως, καὶ Κοίτου, ἐπίθετα Απόλλωνος. Μολοσσοῦ μὲν, ὅτι ἐν Μολοσσίᾳ τιμᾶται. Κυπέως, τοῦ δίκην ἱματίου ἐνδύοντος, ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ, κυπὰς δὲ, τὸ ἱμάτιον λέγεται. Κοίτου, ὅτι σπερμογόνος ὁ ἥλιος, καὶ συνουσίας αἴτιος, ὡς ζωογόνος. Κύκνον.] τὸν Κάλχαντα, διὰ τὸ γηραιὸν, καὶ μαντικὸν, καὶ γὰρ οἱ κύκνοι προγινώσκουσι τὴν ἑαυτῶν τελευτὴν, καὶ λιγυρώτατον τότε ᾄδουσι μέλος, ὥς που μέμνηται καὶ Αἰσχύλος λέγων,

——————— [9] κύκνου δίκην,
Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον.

τὸ γὰρ ὄρνεον τοῦτο ἱερὸν τοῦ θεοῦ ἐστιν. Συὸς παραπλαγχθέντα.] Αγλαΐας καὶ Απόλλωνος Θέστωρ, οὗ Κάλχας, ᾧ χρησμὸς ἐδόθη, ὅτι τότε θνήξεται, ὅτε κρείττονι ἑαυτοῦ ἐντύχῃ μάντει. μετὰ δὲ τὴν Ιλίου πόρθησιν αὐτὸς ὁ Κάλχας, καὶ ἕτεροι, Αμφίλοχος, Λεοντεὺς, [10] Ποδαλείριος, Πολυποίτης, ἐν Ιλίῳ λιπόντες τὰς νῆας αὐτῶν, εἰς Κολοφῶνα πεζῇ πορεύονται, κἀκεῖ θάπτουσι Κάλχαντα. ὑποδεχθέντων γὰρ παρὰ τοῦ Μόψῳ μάντει, υἱῷ Απόλλωνος καὶ Μαντοῦς, [11] καὶ Κάλχαντος, καὶ αὐτοῦ φιλονεικήσαντος διὰ μαντείαν, συκῆς ἀγρίας ἑστώσης, ἤρετο Κάλχας [12] τὸν Μόψον, πόσους ὀλύνθους ἡ συκῆ φέρει; ὁ δὲ Μόψος, μυρίους ἔφη, καὶ μέδιμνον, καὶ ἕνα ὄλυνθον περισσὸν, καὶ εὑρέθη οὕτως. Μόψος δὲ ἠρώτησεν Κάλχαντα περὶ συὸς ἐπὶ τόκου ἑστώσης, πόσα κατὰ γαστρὸς ἔχει; καὶ πότε τέκῃ; τοῦ δὲ μηδὲν εἰπόντος, αὐτὸς εἶπε, δέκα χοίρους ἔχει, ὧν ὁ εἷς [13] ἄῤῥην, τέξεται δὲ αὔριον. ὧν γενομένων, καὶ τὸν χρησμὸν ὁ Κάλχας συνιεὶς, ἀθυμήσας τελευτᾷ. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι ἑαυτὸν ἀνεῖλεν. Φήληξ, ὄλυνθος, σῦκον, καὶ ἰσχὰς, διαφέρουσι. Φήληξ γὰρ, τὸ ἄγριον σῦκον λέγεται. Ολυνθος, τὸ ἥμερον μὲν, ἄωρον δέ. Σῦκον, τὸ ὥριμον. Ισχὰς δὲ, τὸ ξηρανθέν. Τὸν δ' αὖ, τέταρτον.] δεύτερον ὀφείλων εἰπεῖν, πῶς εἶπε τέταρτον; καλῶς ἔχει τὸ τῆς γραφῆς, καὶ σκόπει, ἀνώτερον γὰρ εἶπε, τοὺς τρεῖς δὲ θάψουσιν αἱ νάπαι τοῦ Κερκάφου, τὸν Κάλχαντα πρῶτον, δι' ἃ εἴπομεν. αὖ δὲ, ἤτοι δεύτερον δὲ, τὸν τέταρτον γενεὰν [14] ἕλκοντα ἀπὸ τοῦ Διὸς, λέγει δὲ τὸν Ιδομενέα, Διὸς γὰρ καὶ Εὐρώπης, Μίνως, καὶ Ραδάμανθυς, καὶ Φοίνιξ. τοῦ Μίνωος καὶ Πασιφάης, τοῦ Ηλίου, Δευκαλίων. Δευκαλίωνος δὲ καὶ Κλεοπάτρας, Ιδομενεύς. Ψεύδεται περὶ Ιδομενέως, λέγων αὐτὸν σὺν τοῖς λοιποῖς πλανηθῆναι, Ομηρος μὲν ἐν Οδυσσείᾳ λέγει,

Πάντας δ' Ιδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
Οὓς ἄγεν ἐκ πολέμου, πόντος δὲ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα.

ἐν Κρήτῃ δὲ καταρας, ὑπὸ Λεύκου, ἢ [15] Αμύκου τοῦ Τάλω στασιασάντων, καὶ δέκα πόλεις πορθησάντων, τῆς Κρήτης ἐκβάλλεται. Ερεχθεύς.] ὁ Ζεὺς ἐν Αθήναις, καὶ ἐν Αρκα-

EMENDATIONES.

1 Hanc lectionem MSS. Codd. acceptam debeo. διὰ τὸ γῆρας, καὶ λευκὸς εἶναι ὡς τοὺς λάρους Impress. 2 Καύηξ, pro καύης, & paulo post, ex Seld. 3 Κίκων ὁ παρδάλωτος ἄμμορος καύης Bar. 4 Παραγαγὼν lego cum utroque MSS. παραγωγὸν corrupte Impress. 5 Τοῦ Μιμνητοῦ ζωγράφου Seld. τοῦ μιμητοῦ ζωγράφου Impress. τοῦ Μιμνῆ τοῦ ζωγράφου Bar. 6 Μιμνῆ κατωμόχανε μηκέτι γράψῃς. ὄφιν τριήρους ἐν πολυζύγῳ (πολυζύλῳ Seld.) τοίχῳ ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα (φεύγοντος Seld.) πρὸς κυβερνήτην. αὕτη γάρ ἐστιν (ἐστι Seld.) συμφορὰ (συμφορή Seld.) τε καὶ κληδὼν, νικύρτα καὶ σάβαυνι τῷ κυβερνήτῃ, ἢν αὐτὸν ὄφις τ' ἀντικνήμιον δάκῃ Impressi. Μιμνῆ κακομήχανε μηκέτι (interrogationis signum deest in Seld.) γράψῃς ὄφιν, τριήρεος ἐν πολυστίχῳ. ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην. αὕτη δὲ αὕτη συμφορά τε καὶ κληδών. νικαύτη καὶ δίδωσι τῷ κυβερνήτῃ. ἢν αὐτὸν ὄφις τ' ἀντικνήμιον δάκῃ Bar. Hæc ego in Iambicos digessi; quid vero sint νικύρτα καὶ σάβαυνι, aut quo modo emendari debeant, adhuc non satis intelligo; nostram interim conjecturam, donec meliorem aut Codex alter suppeditabit, aut aliquis excogitabit, boni consulat candidus Lector. 7 Δότης, πότης Impress. & non refert, utrum cum ο, vel ω scribantur; mihi tamen magis placuit ω, quam habet Bar. eandemque in Seld. reperio, & ο supra scriptam. 8 Εἰπὼν, pro εἶπεν, ex Bar. 9 Κύκνου, pro κύκνος, ex utroque MSS. 10 Ποδαλείριος, pro ποδαλείριος, ex Seld. ποδάρκης corrupte Bar. 11 Ita distinguo cum Seld. καὶ Κάλχαντος καὶ αὐτοῦ φιλονεικήσαντος, διὰ μαντείαν συκῆς Impress. 12 Τὸν Μόψον, pro τῷ Μόψῳ, ex Bar. 13 Αῤῥην reposui ex utroque MSS. ὄῤῥην Impress. 14 Ελκοντα substitui, pro ἕλκοντας, ex utroque MSS.. 15 Αμύκου, pro Αμύκλου, ex utroque MSS.

δίας

Αἴθωνος[a] αὐτάδελφον ἐν [b] πλασταῖς γραφαῖς.
Τρίτον δὲ, τοῦ [c] μόσσυνας Ἐκτηνῶν ποτὲ
Στερρᾷ δικέλλῃ [d] βουσκαφήσαντος γόνον,
Ὃν Γογγυλάτης εἷλε, [e] Βουλαῖος, Μυλεὺς,
[f] Ἀγηλάτῳ μάστιγι [g] συνθραύσας [h] κάραν,
[i] Ἦμος ξυναίμοις πατρὸς αἱ Νυκτὸς κόραι
Πρὸς [k] αὐτοφόντου στέρνον ὥπλισαν [l] μόρου.

Æthonis germanum in historiis fictis.
Tertium, Filium ejus, qui Ectenorum quondam
Turres valido subruit ligone,
Quem Gongylates interfecit, Consiliarius, Pistor,
Violento flagello caput confringens,
Quando patris Germanos Noctis Filiæ
Ad mutuæ cupidinem armârant mortis.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Αὐτάδελφον. b Πλαστοῖς *Bar.* aliique. c Μόσυνας *Bar.* aliique. d Βουσκαφήσαντος *Seld.* aliique. e Βουλαῖος *Seld.* f Ἀγηλάτῳ alii (in quibus MSS. uterque) cum tenui spiritu, alii cum aspero proferunt. Vide *Scholiastem*. g Συνθλάσας *Etymolog.* συνθλάσας *Bar.* h Κάρα *Etymolog.* & *Seld.* i Ἦμος alias cum tenui, alias cum denso spiritu pingitur. k Αὐτοφόντην MSS. uterque, & alii. l Μόρον MSS. uterque, & alii.

δίᾳ τιμᾶται, ἢ διὰ τὸ ὀρέξαι καὶ δοῦναι τὴν Ῥέαν τῷ Κρόνῳ λίθον ἀντὶ Διὸς, ἢ παρὰ τὸ ἐρέχθω, τὸ κινῶ, δι' αὐτοῦ γὰρ οἱ σεισμοί. Αἴθωνος αὐτάδελφον.] τὸν Ἰδομενέα. Αἴθωνα δέ τινες, τὸν Ὀδυσσέως λέγουσιν. οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο, ἀλλ' οὕτω λέγει, Τοῦ ἐν πλάσμασιν Αἴθωνος. φλυαρεῖ δὲ καὶ τὸ γραφαῖς, οὐ γὰρ ἔγραψεν Ὀδυσσεὺς, ἀλλ' ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἰθάκην ἄγνωστος, ἔλεγε πλάττων, ὅτι Αἴθων καλοῦμαι, [1] εἰμὶ δὲ ἐκ Κρήτης [2] ἀδελφὸς Ἰδομενέως. Τρίτον δὲ, τὸν μόσσυνας.] εἰπὼν ἀνώτερον πρῶτον, καὶ δεύτερον, οὓς εἶπε μέλλειν θανεῖν ἐν Κολοφῶνι, νῦν λέγει καὶ τὸν τρίτον, ὅς ἐστιν ὁ Σθένελος, καὶ τοῦτο πάλιν ψεῦδος. ὁ γὰρ Διομήδης καὶ αὐτὸς ἀβλαβὴς ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Σθένελος, ἡνίοχος γὰρ ἦν αὐτοῦ. [3] περὶ δὲ τῆς εἰς Ἄργος αὐτῶν ἐλεύσεως ἐν Ὀδυσσείᾳ Ὅμηρος λέγει. ὕστερον δὲ Διομήδης μέλλων ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Αἰγιαλείας, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, φεύγει εἰς Δαυνίαν, ἥτις καὶ [4] Καλαβρία λέγεται. Μόσσυνας.] κυρίως τὰ ξύλινα τείχη, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὰ τείχη τῶν Ἐκτηνῶν καὶ Θηβαίων λέγει. οὐκ οἶδα δὲ ὅθεν καλεῖ τοὺς Θηβαίους Ἐκτηνας, εἰ μή πως οὕτως φησὶ, [5] τοὺς ἐκ κτηνῶν πότε, διεβάλλοντο γὰρ οἱ Θηβαῖοι, ὡς κτηνώδεις καὶ ἀμαθεῖς, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος πρὸς τὸν [6] χοροδιδάσκαλον Αἰνέαν φησὶν, [7] Ἄγε δὲ, ποίησον τόδε, καὶ τόδε, εἰ φεύγομεν ἀρχαῖον ὄνειδος, Βοιωτίαν ὗν. Ἄλλος δέ τις ἱστορικός φησιν, Ὕαντες, ἔθνος βάρβαρον, τὰς Θήβας παρῴκησαν, οἱ δὲ ἰδιῶται κατὰ ἰδιωτισμὸν [8] παραφθορὰν τοῦ ὀνόματος ἐποίησαν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὕας Βοιώτιος, ὗς Βοιώτιος λέγοντες. μέμνηται δὲ τοῦ ἔθνους τούτου καὶ Φρύνιχος ὁ τραγικὸς, ἐν δράματι Πλευρωνίαις, λέγων,

[9] Στρατός ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπιστρωφᾷ ποδὶ
Ὕαντος, ὃς γῆν ναίειν ἀρχαῖος λεὼς,
Πεδία δὲ πάντα, καὶ παράκτιον πλάκα
Ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις.

Γόνος δὲ τοῦ Καπανέως τοῦ κατασκάψαντος, ἢ τοῦ κατασκάψοντος καὶ μέλλοντος κατασκάψαι τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, ὁ Σθένελος ὑπῆρχεν. Ὃν Γογγυλάτης.] ὅντινα Καπανέα εἷλε καὶ ἐφόνευσεν ὁ Ζεὺς, ὁ Γογγυλάτης, δι' οὗ αἱ γογγύλαι καὶ αἱ συνεσφιγμέναι χεῖρες κινοῦνται· ὁ Βουλαῖος, δι' οὗ καὶ τὸ βουλεύειν τοῖς ἀνθρώποις ἐστίν. ὁ Μυλεὺς, δι' οὗ ἄνθρωποι καὶ τὰς μύλας, καὶ τοὺς ὀδόντας κινοῦσιν, ἢ ὁ ἀρτοδότης, ἀπὸ τῆς μύλης. Ἀγηλάτῳ μάστιγι.] τῷ κεραυνῷ, ἢ τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ, ὅθεν ψιλωτέον. ἢ τῷ τοὺς ἀγεῖς καὶ μεμιασμένους ἐλαύνοντι, ὅθεν δασυντέον. ὅτι δὲ ἀγὴς, ὁ μυσαρὸς, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἄγος, ὁ μυσαρὸς, Ἱππῶναξ φησὶν,

[10] Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Περὶ δὲ τῆς τόλμης Καπανέως, καὶ τῆς αὐτοῦ κεραυνώσεως, Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις φησὶ,

[11] Καπανεὺς δὲ, πῶς εἴποιμ' ἂν, ὡς ἐμαίνετο;
Μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
Ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε,
Μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
Τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων Περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος
Ἀνεῖρφ' ὑφ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας,
* Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα. *
Ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων,
Βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν, ἐκτύπησε δὲ
Χθών.

Τὰ δὲ τῶν Θηβῶν τείχη ἔκτισαν ὁ Ἀμφίων, καὶ ὁ Ζῆθος, παῖδες Ἀντιόπης, θυγατρὸς Ἀσωποῦ, ᾗ συμμιγεὶς ὁ Ζεὺς ἔτικεν αὐτούς. * Ἦμος ξυναίμοις.] * Τοῦ βουσκαφήσαντος τὰς Θήβας, ἢ τοῦ κεραυνωθέντος Καπανέως, πότε; ἡνίκα αἱ τῆς Νυκτὸς θυγατέρες, * Ἐρινύες, * ὥπλισαν τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ ἑαυτῶν πατρὸς, λέγει δὲ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, πρὸς τί ὥπλισαν; πρὸς στέρνον καὶ ἐπιθυμίαν * αὐτοφόντου μόρου, δηλονότι ἐφερμηνευτικὸν τὸ σχῆμα. * Αὐτοφόντην δὲ, τὸν ὑπ' ἀλλήλων μέλλοντα αὐτοὺς ἀνελεῖν. ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε· Οἰδί-

EMENDATIONES.

1 Εἰμὶ δὲ, pro εἰμὴ δὲ, ex utroque MSS. 2 Ἀδελφὸς, pro ἀδελφοί. 3 Περὶ, pro παρὰ, ex utroque MSS. 4 Καλαβρία, pro Καλαυρία hic, & aliis in locis quamplurimis. Hoc mendum Auctoribus ita irrepsit passim, ut Καλαυρία, pro Καλαβρία, & rursus, Καλαβρία, pro Καλαυρία legatur; cum tamen distincte Καλαβρία regionem, Καλαυρία insulam significet. Eum in modum apud *Strabonem* pro Καλαυρία insula, posita est Καλαβρία regio. Idem manifeste invenies & apud *Suidam*. *Johannes Franciscus Picus* in Commentariis suis insulam Calauriam, & Calabriam dici scribit, mendosorum Codicum (ut opinor) deceptus errore. *Nicolaus Gerbelius*. 5 Sic emendavi lineam istam, ex utroque MSS. quam mendosissimam habent *Impressi*, Τὸς ἐκ κτηνῶν. πότε; διεβάλλοντο γάρ &c. 6 Χοροδιδάσκαλον Ἀρίαν *Seld.* χοροδιδάσκαλον Αἰνίαν *Bar.* 7 Ἄγε δὲ ποίησον uterque MSS. ἄγε φησὶ ποίησον *Impress.* 8 Παραφθορὰν, pro παρὰ φθορὰν. ex *Bar.* 9 Hos *Phrynichi* versus emendavi, & in ordinem digessi, cum in aliis Codicibus indistincte, & mendose scripta essent. στρατός ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπιστρωφᾷ ποδὶ ὕαντος, ὃς γῆν ναίει ἀρχαῖος λεὼς, πεδίας πάντα καὶ παράκτιον πλάκα, ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις *Impress.* Στρατός ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπιστρωφᾷ (ἐπιστρέφει *Seld.*) ποδὶ Ὕαντος, ὃς γῆν ναίει (γῆν καὶ *Seld.*) ἀρχαῖος λεώς. πεδία πάντα (πεδία δὲ παντί. *Seld.*) καὶ παράκτιον πλάκα, ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις MSS. 10 Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο *Bar.* Ὅσοι μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο *Seld.* Βουπάλῳ *Impress.* 11 Ita emendavi hos *Euripidis* versus, ex ipsius Phœnissis, quæ tam in MSS. quam *Impressis* mutilata, & indistincta extabant. Cæterum versum illum, quem stellulis interpositum vides, penitus in *Impressis* omissum, itemque in *Seld.* ex *Bar.* & *Euripide* recuperavi. * Ex utroque MSS. * Ex utroque MSS. * Ex *Bar.* idemque cum levi differentia occurrit in *Seld.*

Δοιοὶ δὲ ῥείθρων[a] Πυράμου πρὸς ἐκβολαῖς	Duo ad Pyrami fluentorum ostia
Αὐτοκτόνοις σφαγαῖσι[b] Δηραίνου κύνες	Mutuis mortui cædibus Deræni
Δμηθέντες, αἰχμάσουσι λοισθίαν βολήν,	Canes, ultimo pugnabunt prælio,
Πύργων ὑπὸ πτέρνῃσι[c] Παμφύλου κόρης·	Sub Pamphyli Filiæ turrium radicibus:
Αἰπὺς δ'[d] ἁλιβρὼς ὄχμος ἐν μεταιχμίῳ	Altus autem exesúsque tumulus, Megarsus,
[e] Μέγαρσος ἁγνῶν ἠρίων στυθήσεται,	In medio sacrorum stabit sepulcrorum,
Ὡς μὴ βλέπωσι, [f] μηδὲ νερτέρων ἕδρας	Ut ne videant, nec inferorum sedes
Δύντες, φόνῳ[g] λουσθέντας ἀλλήλων τάφους.	Ingressi, cruore respersa alterutrius sepulcra.

VARIANTES LECTIONES.

a Πυράμου Bar. b Al. Δηραίνου. c Παμφύλου Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. d Al. ἀλιβρώς. Quam etiam lectionem habet Seld. Sed τῷ ω habet ὁ eadem, ut videtur, manu superscriptam. e Μέγαρτος Seld. aliique. Μάγαρσα, vel Μάγαρσος Casaubon. f Μὴ δ' al. g Λουσθέντες al.

παῖς ὁ Λαΐου παῖς, ἀνελὼν τὸν πατέρα ἀγνοίᾳ, ὁμοίως καὶ τὴν μητέρα Ἰοκάστην γήμας, ὥς φησιν Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ,

——ὃδ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας
Γῆμε.——

ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Ἐτεοκλέα, καὶ Πολυνείκην, καὶ [1] Ἰσμήνην, καὶ Ἀντιγόνην. ὅθεν Ἐτεοκλῆς, καὶ Πολυνείκης ἀδελφοὶ, καὶ υἱοὶ ἦσαν Οἰδίποδος. ἀναγνωρίσας δὲ τὴν μητέρα, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν. αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου.

Ἐτεοκλῆς δὲ, καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασιλείας μαχόμενοι, ἑαυτοὺς ἀνεῖλον. ὁ μὲν Ἐτεοκλῆς, Θηβαίοις ὑπερμαχῶν· ὁ δὲ Πολυνείκης, μετὰ τῶν Ἀργείων πορθῶν αὐτοὺς, Ἄδραστος γὰρ ὁ Ἀργεῖος τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τούτῳ παρέσχεν. μεθ' ὧν ἦν καὶ Καπανεὺς, ὅστις μέλλων πορθεῖν τὰς Θήβας, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ δ'. τῆς Ἰλιάδ. καὶ ἐν τῇ ζ'. Δοιοὶ δέ.] οἱ δὲ δύο μάντεις, Μόψος, ὁ υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Μαντοῦς, τῆς Τειρεσίου, καὶ ὁ Ἀλκμαίωνος [2] ἀδελφὸς, Ἀμφίλοχος, ὁ τῆς Ἐριφύλης, τῆς ἀδελφῆς Ἀδράστου τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀμφιάρεω τοῦ μάντεως παιδὸς παῖς. Οἱ κύνες.] οἱ μάντεις, οἱ γνήσιοι, [3] οἱ ἐνθάδε τοῦ ἐν Δηραίνοις, τόπῳ Ἀβδήρων, τιμωμένου Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν, αὐτοκτόνοις καὶ ταῖς ὑπ' ἀλλήλων σφαγαῖς δμηθέντες καὶ τεθνηκότες, αἰχμάσουσι καὶ πολεμήσουσι τὴν λοισθίαν βολήν. τὸ δὲ σχῆμα χαριεντισμὸς, οὐδεὶς γὰρ ἀποθανὼν πολεμεῖ. ἔστι δὲ καὶ κακόπλαστον, κακότεχνον, τὸ καὶ κακόζηλον, πόλεμον γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν πολεμήσουσιν, οὐ βολήν. πολεμήσουσι δὲ ποῦ; ὑπὸ ταῖς πτέρναις, καὶ τοῖς κάτω τόποις τῶν πύργων τῆς Μεγάρσου. ἡ δὲ Μέγαρσος, κατὰ Δημήτριον τὸν τὰ Παμφυλιακὰ γράψαντα, θυγάτηρ Παμφύλου, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Μέγαρσος ἐκλήθη. ἔοικε δὲ μετωνυμικῶς εἰπεῖν, καὶ ἐμψύχως τὴν πόλιν ἀντὶ τοῦ ἡρῷδος, θυγατέρα Παμφύλου, καλέσας. ὡς καὶ Ἡσίοδος, τὸ ὄρνεον, τὴν χελιδόνα, Πανδιονίδα εἰπών. ἡ δὲ Μέγαρσος πόλις κεῖται πρὸς ταῖς ἐκχύσεσι τοῦ Πυράμου ποταμοῦ. Κύνας Ἀπόλλωνος, τοὺς μάντεις εἶπεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ φιλοδεσπότου τῶν κυνῶν, ἢ ὅτι τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀλόγων μόνος ὁ κύων ἀποβλέπει πρὸς τὰ ἀγάλματα. Ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου τοιαύτη· Μετὰ τὰ κατὰ Τροίαν, ἀμφότεροι ἦλθον εἰς Κιλικίαν, Ἀμφίλοχος δὲ, ὁ Ἀμφιάρεω υἱὸς, βουλόμενος χωρισθῆναι εἰς τὸ Ἄργος, παρέθετο τῷ Μόψῳ τὴν βασιλείαν, ἤτοι τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ, κελεύσας φυλάξαι μέχρι ἐνιαυτοῦ ἑνός. τελεσθέντος δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἦλθεν ὁ Ἀμφίλοχος, καὶ οὐ παρεχώρει αὐτῷ ὁ Μόψος. διὸ περὶ τούτου πρὸς ἀλλήλους διαφερόμενοι, ὑπ' ἀλλήλων ἀνῃρέθησαν, οὓς θάψαντες οἱ ἐνοικοῦντες, πύργον μεταξὺ τῶν τάφων κατεσκεύασαν, ὅπως μηδὲ μετὰ θάνατον ἀλλήλων κοινωνήσωσιν, ὡς καὶ Εὐφορίων,

Πύραμον ἠχήεντα πόλιν δ' ἐκτίσατο μᾶλλον,
Ἧς πέρι [4] δηωθέντε κακόρραδες ἀλλήλοισι,
Μόψος τ', Ἀμφίλοχός τε, καὶ ἄρκια δῆριν θέντες,
Μουνὰξ ἀλίστοιο πύλας ἔβαν Ἀϊδονῆος.

Καὶ οὕτω μὲν οἱ πολλοί φασιν, ὅτι μετὰ Μόψον ἀπῆλθεν εἰς Κιλικίαν Ἀμφίλοχος. Ἄλλοι δέ φασιν, ὡς καὶ Ἀπολλόδωρος, Ἀμφίλοχος ὁ Ἀλκμαίωνος ὕστερον στρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ χειμῶνα, ἀπερρίφη πρὸς Μόψον, καὶ ὑπὲρ τῆς βασιλείας μονομαχοῦντες, ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ὡς δέ τινές φασιν, Ἀμφίλοχος τὸ κληθὲν Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν πλησίον Ἀκαρνάνων κατῴκησεν. Ἀλιβρώς.] ὑπὸ θαλάσσης βιβρωσκόμενος, ὅθεν ἐμοὶ μέγα τοῦτο δοκεῖ γριφῶδες. * Ὄχμος.] ὁ πύργος. * Μέγαρσος.] πόλις Κιλικίας μέσον τοῦ τάφου Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, καὶ Μεγαρσίας Ἀθηνᾶς ἱερόν. Ἁγνῶν.] πῶς ἁγνῶν εἶπε τῶν ἀλλήλους φονευσάντων τὰ ἱερά; οὐ πρὸς τὸ φονικὸν ἀποβλέψας * τοῦτο * εἶπεν, ἀλλ' ὅτι μάντεις ἀμφότεροι.

EMENDATIONES.

1 Ἰσμήνην, pro Ὑσμήνην, ex utroque MSS. Ismenen enim Oedipi, & Jocastæ filiam fuisse, ex Sophocle notissimum est. 2 Post Ἀλκμαίωνος adjeci ἀδελφὸς, monente Nic. Gerbelio. Nam ex Amphiarao & Eriphyle, nati sunt Amphilochus, & Alcmæon, fratres. Quod si παιδὸς deleveris, clarior erit sententia, Oïclem enim, Amphiarai patrem, vatem fuisse nondum comperio. Gerbel. 3 Οἱ ἐνθάδε τοῦ ἐν Δηραίνοις τόπῳ Ἀβδήρων, τιμώμενοι Ἀπόλλωνα Impress. Ego τόπῳ reposui ex Seld. & τιμωμένου Ἀπόλλωνος, ex utroque MSS. 4 Δηωθέντε pro δῆριν θέντε, quod in sequenti linea occurrit, ex Bar. * Ex Bar. * Ex Bar.

Οἱ πέντε δὲ Σφήκειαν εἰς [a] Κερασίαν,	Quinque in Sphecеam Ceraſtiam
Καὶ [b] Σάτραχον βλώξαντες, Ὑλάτου τε γῆν,	Et Satrachum venientes, terrámque Silvani,
Μορφὼ παροικήσουσι τὴν [c] Ζηρυνθίαν·	Morphonem accolent Zerynthiam :
Ὁ μὲν πατρὸς μομφαῖσιν ἠλαστρημένος,	Primus quidem patris criminationibus expulſus
[d] Κυχρέως ἄντρων, [e] Βωκάρου τε ναμάτων,	Antris Cychrei, Bocaróque fonte,
[f] Οὑμὸς ξυναίμος, ὡς [g] ὀπατρείου φονεύς	Meus cognatus, tanquam patrii occiſor

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Κεραστίδα. b Σίτραχον βλώξαντες al. c Τρεζηνίαν al. Ζηρινθίαν Seld. Ζηρινθίαν al. Ζηρυνθίαν al. d Κιχρεῶς Seld. iſtique ω habet ε ſuperſcriptam. al. Κυχρέος. al. Κιγχρέος. e Al. Βωκάρου. f Οὑμὸς al. ὁ ὑμὸς al. g Al. ὁ πατρεῖν. al. ὀγαστρεῖν. ſat quod Canterus ſeparatim hæc legerit, id plane miror. Vide Commentarium noſtrum.

Οἱ πέντε δέ.] ὁ δὲ Τεῦκρος, Ἀγαπήνωρ τε, καὶ Ἀκάμας, καὶ σὺν αὐτοῖς Κηφεὺς, καὶ Πράξανδρος, εἰς τὴν Κύπρον ἀποπλανηθέντες οἰκήσουσιν. ὁ μὲν Τεῦκρος, ὁ ἐμὸς συγγενὴς, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Τελαμῶνος, ὡς μὴ βοηθήσας καὶ ἀμύνας τῷ Αἴαντος θανάτῳ. ὁ Ἀγαπήνωρ δὲ, ὁ τοιόσδε, καὶ τοιόσδε, ἐλθὼν εἰς τὴν Κύπρον χαλκωρυχήσει, οὗ τὸν πατέρα ὁ Καλυδώνιος κάπρος ἀνεῖλε. τρίτος δὲ ὁ Ἀκάμας, ὁ υἱὸς τοῦ Θησέως, τοῦ λαβόντος τὰ ὅπλα τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς πέτρας· οὗτινος Ἀκάμαντος πρεσβείας ἐλθόντος ποτὲ εἰς τὴν Τροίαν σὺν Διομήδει, ἐρασθεῖσα Λαοδίκη, ἡ Πριάμου θυγάτηρ, ἐμίγη καὶ ἐγέννησε Μούνιτον· ὃν Μούνιτον Αἴθρα, ἡ προμήτωρ Ἀκάμαντος, θήσει ἐν χερσὶ τούτου, τῆς Τροίας πορθηθείσης, εἰποῦσα αὐτῷ, Ἰδοὺ ὁ παῖς σου· ὃν Μούνιτον συγκυνηγοῦντα ἐν Θράκῃ τῷ πατρὶ Ἀκάμαντι, ὄφις πλήξας ἀνεῖλε, καὶ θρηνοῦσα αὐτὸν καὶ Λαοδίκη ἡ μήτηρ ἀποθανεῖται, [1] ἣν ὁ φλύαρος οὗτος Λυκόφρων πρώην εἶπε, πορθουμένης τῆς Τροίας, χάσματι γῆς ὑποδεχθῆναι. μέσῳ δὲ τούτων ποιεῖται ἐμπερίβολον παρεκβολὴν, λέγων, Ὅταν δώσει αὐτὸν τῷ πατρὶ Ἀκάμαντι ἡ Αἴθρα, ἣν μόνην ἀπὸ πάντων τῶν Ἀττικῶν ἐδούλωσε Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, οἱ τοιοίδε, καὶ τοιοίδε, οὕστινας Κάστορα καὶ Πολυδεύκην μὴ στείλῃς βοηθοὺς, ὦ σῶτερ Ζεῦ, τῇ δευτέρως ἁρπαγείσῃ Ἑλένῃ, [2] μηδὲ τὸν Πρωτεσίλαον στείλῃς, μηδὲ ἐξέλθοιεν οὗτοι ἀπὸ τῶν αὐτῶν πλοίων εἰς τὴν γῆν τῶν Τρώων, μηδὲ ὁ Ἴδας, καὶ ὁ Λυγκεὺς, οὐ γὰρ μίαν ἡμέραν δυνήσονται τὰ τείχη τὰ Τρωϊκὰ καὶ τὸν πόλεμον τούτων ὑπενεγκεῖν, κἂν ἔχωσι προπύργιον τὸν Ἕκτορα. Εἶτα ἑαυτὴν ἡ Κασσάνδρα παρηγορεῖ, καὶ φησὶν, Ἀλλ᾽ ἔστιν ἡμῖν βοηθὸς ὁ Ζεὺς, ὃς φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐμβάλῃ, ὅταν ὑποδέξωνται τὸν Ἀλέξανδρον, οἱ καὶ ἀναιρεθήσονται ὑπ᾽ ἀλλήλων, διὰ τοὺς γάμους μαχόμενοι τῶν ἑαυτῶν ἀνεψιῶν, ἤτοι ἐξαδέλφων, Φοίβης καὶ Ἱλαείρας, πλὴν μόνου Πολυδεύκους. Εἶτα καὶ ἄλλαις χρῆται παρεκβολαῖς, καὶ φησὶ, Καὶ τούτων μὲν ὁ θεὸς εὐνάσει ἡμῖν τὸ δόρυ, [3] ἄλλο δὲ πολὺ πλῆθος Ἑλλήνων κινήσει καὶ ἀνάγῃ, οὓς οὐδ᾽ ὁ [4] Ἄνιος κορέσει σίτου, οἴνου, καὶ ἐλαίου. Εἶτα φησὶ καὶ περὶ τῶν ἑτέρων δύο, Ὁ Κηφεὺς δὲ, καὶ ὁ Πράξανδρος οἱ πέμπτοι, ἤτοι οἱ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν πέντε, ὧν εἶπον, στρατηγῶν τέταρτοι εἰς Κύπρον ἀφίξονται. πρῶτος γὰρ Τεῦκρος, δεύτερος Ἀγαπήνωρ, τρίτος Ἀκάμας, οὗτοι οἱ δύο ὁμοῦ τέταρτοι. Σφήκειαν.] ἡ Κύπρος πρότερον Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Φιλοστέφανος ἐν τῷ περὶ Κύπρου, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν, οἳ ἐκαλοῦντο Σφῆκες. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστία, ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς ἐν τῷ περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας, οἳ εἶχον κέρατα· ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῷ περὶ Νήσων, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐξοχὰς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη. Σάτραχος.] πόλις, καὶ ποταμὸς Κύπρου. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ε γράφουσι Σέτραχον. Ὑλάτου.] τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὕλη γάρ ἐστι περὶ τὸν Κάειον, τόπον τῆς Κύπρου, ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἀφ᾽ ἧς Ὑλάτην τὸν θεὸν προσαγορεύουσιν. Μορφώ.] τοῦτο τὸ ξόανον φασὶ πεποιῆσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ ὑπὸ Λακεδαιμονίου τινὸς νομοθέτου, αἰνιξαμένου τὸ μὴ ἀσελγαίνειν τὰς παρθένους, ἢ πείθεσθαι ταύτῃ τῇ θεᾷ. οἱ δὲ Τυνδάρειον φασὶ, διὰ τὸ ἁμάρτημα τῆς Ἑλένης. Τὴν Ζηρυνθίαν.] * γράφε καὶ τὴν Τροιζηνίαν. * ἐν Θράκῃ ἄντρον ἐστὶν, ἐν ᾧ ἡ Ζηρυνθία Ἀφροδίτη τιμᾶται, ἢ ὅτι ἐν Τροιζῆνι ἱερὸν Ἀφροδίτης ὑπὸ Φαίδρας ἱδρυμένον, ὅτε ἤρα Ἱππολύτου, τοῦ Θησέως καὶ Ἱππολύτης, τῆς Ἀμαζόνος, παιδός. Ὁ μὲν πατρὸς μομφαῖσιν.] ἐξελαθήσεται, φησὶν, ὁ Τεῦκρος ἐκ τῆς Σαλαμῖνος ὑπὸ τοῦ πατρὸς Τελαμῶνος, διὰ τὸν Αἴαντα. φασὶ γὰρ, ὅτι Τεῦκρος προσπλέων Σαλαμῖνι, διωχθεὶς παρὰ Τελαμῶνος τοῦ πατρὸς, ὡς μὴ ἀμύνας [5] Αἴαντι, ἐλθὼν ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνα κτίσας, ᾤκησε, καὶ γήμας Εὔνην τὴν Κύπρου, Ἀστερίαν ἐγέννησε. Κυχρέως ἄντρων.] ὁ Κυχρεὺς, ἢ Κυγχρεὺς, Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος ὑπῆρχεν υἱὸς, ἐβασίλευσε δὲ Σαλαμινίων, ὥς φησιν Εὐφορίων ἐν Ἱππομέδοντι,

Τοῖος γὰρ Κυχρεῖος ἐνὶ [6] ψαφαρῇ Σαλαμῖνι.

ἐγὼ δὲ καὶ ἧττα γράφω τὸ [7] χρῆ, κἂν πάντες, οὐκ οἶδ᾽ ὅθεν, δίφθογγον τοῦτο γράφουσιν. ἐγὼ γὰρ οὕτω λέγω, ὡς τὸ Πηλεὺς, Πηλέως, οὕτω καὶ Κυχρέως. τοῦτον δὲ τινὲς τὴν διφυῆ Κέκροπα φασίν· ἄλλοι δὲ, ὅτι ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ Ἀνάξιφος ἐκλήθη. Τὸ δὲ Κυχρεῖος, γενική ἐστι κατὰ διάλεκτον. Οὑμὸς ξυναίμος.] ὁ ἐμὸς συγγενὴς Τεῦκρος, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ Ἡσιόνης, τῆς Πριάμου ἀδελφῆς, παρ᾽ Ἡρακλέως δοθείσης τῷ Τελαμῶνι εἰς γέρας, ὡς σὺν αὐτῷ πορθήσαντι τὴν Τροίαν. [8] Ὀγαστρεῖν.] τοῦ ὁμογαστρείου ἀδελφοῦ γράφουσι, καὶ λέγουσι κακῶς φάναι τὸν ποιητὴν, ὁ Αἴας γὰρ, καὶ ὁ Τεῦκρος ὁμογάστειοι οὐκ ἦσαν, ἀλλ᾽ ὁ μὲν Αἴας Ἐριβοίας ἦν παῖς, τῆς

EMENDATIONES.

1 Ἣν ὁ φλύαρος οὗτος Λυκόφρων, pro ἣν οὗτος ὁ Λυκόφρων, ex Bar. 2 Μηδὲ poſui, pro μὴ δὲ, ut & paulo poſt. 3 Ἄλλο δὲ πολὺ πλῆθος, pro ἄλλῃ δὲ πολὺ πλῆθος poſui, ope MSS. utriuſque. 4 Ἄνιος ſubſtitui, pro ἀνθρώπινος. ex Bar. hujuſque emendationis neceſſitatem Poetæ noſtri cum Scholiaſte collatio facile indicabit. * Hoc adjeci ex Seld. quod è cæteris excidiſſe manifeſtum eſt. 5 Αἴαντι pro Αἴαντα, ex utroque MSS. 6 Ψαφαρῇ ſubſtitui, pro ψαρῇ. ψαφάρῃ Seld. ψαφίρῃ Bar. 7 Χρῆ legocum Seld. non χρῆ cum Impreſſis. Iſta enim dictio, ſi cum tono pingas, Verbum, ſi cum linea ſuperducta, nuda ſyllaba erit. 8 Ita diſtinguo; vult enim Scholiaſter in quibuſdam exemplaribus ſcribi ὀγαστρεῖν. Impreſſi ſic diſtinguunt, Ογαστρεῖν.] τοῦ ὁμογαστρείου ἀδελφοῦ. γράφουσι καὶ λέγουσι &c. Sed MSS. Codices mecum faciunt. Item ubique ὀγαστρεῖν & ὀπατρεῖν lego, pro ὁ γαστρεῖν & ὁ πατρεῖν, re ita exigente.

Πώλου, νόθον [a] φίτυμα, συγγόνων βλάβη,	Pulli, filius adulterinus, cognatorum damnum,
[b] Τοῦ λύσσαν ἐν [c] ποίμναισιν αἰχματηρίαν	Qui rabiem in ovilia bellicosam
[d] Χέαντος, ὃν χάρωνος ὠμηστοῦ δορὰ	Effuderat, quem crudelis leonis pellis
Χαλκῷ [e] τορητὸν οὐκ ἔτευξεν ἐν μάχῃ,	In pugna reddidit invulnerabilem,
Μίαν πρὸς ᾅδην καὶ φθιτοὺς πεπαμμένον	Unam ad Orcum atque manes viam
Κέλευθον, [f] ἣν γωρυτὸς ἔκρυψε Σκύθης,	Sortitum, quam corytus texit Scythicus,
Ἦμος καθαίρων θύσθλα Κωμύρῳ λέων,	Quando Comyroni sacrificia adolens Leo,
Σφῷ πατρὶ λάσκε τὰς ἐπηκόους λιτάς,	Patri suo preces dixit impetrabiles,
Σκύμνον σὺν ἀγκάλῃσιν [g] ἀείζα βράσας.	Aquilæ Catulum in ulnis quatiens.
Οὐ γάρ τι πείσει [h] φίτυν, ὡς ὁ Λήμνιος	Nec enim persuadebit Patri Lemnium
Πρηστὴρ [i] Ἐνυοῦς, οὔποτ' ἐς φύζαν τραπείς,	Fulmen Bellonæ, nunquam in fugam versum,

VARIANTES LECTIONES.

a Φίτυμα Bar. Seld. b Τοῦ λύσσαν [illegible] Seld. c Al. ποίμνησιν. d Al. χέαντα. e Τορητὸν Seld. f Ὃν al. g Αἰετῷ Seld. ἀείζω al. ἀέτω al. Canterus ἀέτω, vel ἀΐζω rescribendum existimat. Al. αὐτ' ἀθρήσας. al. [illegible]. h Φίτυν Bar. i Ἐνυοῦς Bar.

Παρθένον συζεύξει, Τεῦκρος δὲ, Ἡσιόνης. ἐγὼ δὲ οὐ τῷ ποιητῇ προσάπτω νῦν τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ τοῖς μεταγραφεῦσιν. ἀπαλείψ γὰρ εὑρόντες ἀμυδρῶς γεγραμμένον, ἀντὶ τούτου ὀχυρεῖν ἔγραψαν. τοῦτο δὲ μᾶλλον αἰτιῶμαι τοῦ ποιητοῦ, τὸ εἰπεῖν, ὡς φονοὺς Αἴαντος, οὐ γὰρ ὡς φονεὺς, ἀλλ' ὡς μὴ ἀμύνας ἐδιώχθη ὁ Τεῦκρος. Πώλου.] πῶς οὗτοι συμπίπτουσιν, ὡς φονεὺς τῆς ὀχυρεῖν [1] πώλου, ἤτοι Αἴαντος, ὃ ἐγὼ ἀπαλείψ γράφω. Ἄλλοι δὲ μέχρι τοῦ φονεὺς στίζουσιν, ἄρχονται δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς οὕτω· Τὸ νόθον φίτυμα τῆς πώλου, ἤτοι τῆς Τελαμῶνος, ὅπερ ἐστὶν ἐπαίνετον. Πῶλον δὲ αὐτὸν λέγει, διὰ τὸ ὁρμητικὸν εἶναι, καὶ νέον ἐν τῷ πολέμῳ ἀλκιμόν. Συγγόνων βλάβη.] τῶν Τρώων, διότι κατεπολέμει τοὺς Τρῶας συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας, διὰ τὸ Ὁμηρικόν,

Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστοὺς,
Πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.

Τοῦ λύσσαν ἐν ποίμναισιν.] ὡς φονεὺς τῆς [2] ὀχυρεῖν Αἴαντος, τοῦ μανέντος ἕνεκεν τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων, καὶ ἀνελόντος τὰ Ἑλληνικὰ ποίμνια. Ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε· Αἴας μανεὶς διὰ τὸ δοθῆναι τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως τῷ Ὀδυσσεῖ, τὰ ποίμνια τῶν Ἑλλήνων ἀνεῖλεν. τῶν Ἑλλήνων δ' ὀνειδιζόντων ὕστερον, καὶ αὐτὸν ἀναιρεῖ μετὰ τοῦ ξίφους, ὅπερ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Ἕκτωρ, ὅτε πρὸς ἀλλήλους ἐμονομάχησαν. καὶ Ὅμηρος.

——— δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον
Σὺν κολεῷ τε φέρων, καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι
Αἴας δὲ ζωστῆρα [3] δίδου φοίνικι φαεινόν.

Χάρωνος ὠμηστοῦ δορά.] Χάρων, ὁ λέων κατὰ Μακεδόνας. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Ἐν Νεμέᾳ, χώρᾳ τοῦ Ἄργους, λέων ἦν ἄτρωτος σιδήρῳ, καὶ βοῶν ἐπιβλαβής, ὃν Ἡρακλῆς συμπλακεὶς ταῖς οἰκείαις χερσὶ, συνέπνιξε· καὶ τῷ τούτου δέρματι ἐκέχρητο. φίλος δὲ ὢν τῷ Τελαμῶνι, ἄπαιδι ὄντι, καὶ θύοντι ποτὲ τῷ Διΐ, διατριβόμενος ἐκλήθη [4] ὑπ' αὐτοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν, καὶ θύσας τῷ ἰδίῳ πατρὶ Διΐ, ὄντως ἑστὼς μετὰ τῆς λεοντῆς, καὶ εὔξατο γενέσθαι παιδίον ἄρρεν αὐτῷ. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν χρυσῆν οἰνοδόχον φιάλην, ἔθυσε, καὶ ηὔξατο οὕτως. καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν εἶδεν ἀετὸν, καὶ φησὶ, Τελαμὼν, ἔσται σοι παῖς, ὃν καὶ κάλεσον Αἴαντα, κατὰ τὸ σημεῖον. καὶ γεννηθέντα τὸν Αἴαντα, [5] Ἀετὸν ἐκάλεσαν. οὕτω Αἴας ὀνομάσθη. τῇ λεοντῇ τοῦτον Ἡρακλῆς ἐσκέπασε, καὶ ἄτρωτον αὐτὸν ἐχαρίσατο, ἐφ' ἧς σκεπόμενος, ὡς λέγουσιν, ἄτρωτος ἦν, πλὴν μόνα τὰ τῇδε κατά τινας τῆς σκεπομένης [illegible] ὑπὸ τῆς γωρυτοῦ, ὅτι ταύτην ἔφερεν Ἡρακλῆς, ὅτι δὲ Αἴας, ὑπὸ τῆς [illegible]. Ἄλλοι δέ φασιν, ὑπὸ τῆς κλεῖδα [illegible] τὸν Αἴαντα. ταῦτα δὲ λῆρος, οὕτω δὲ ἔχει τὸ ἀληθές· [illegible] ὢν στρατιώτης ὁ Αἴας, καὶ πολλοὺς πολεμήσας πολέμους, οὐδέποτε ἐτρώθη, τῷ ἄριστα τηρεῖν ἑαυτόν, καὶ σκέπεσθαι τῇ [illegible]. ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλε, τὸ ξίφος κατὰ τὴν [illegible], ὃ τοῦ τραχήλου, εἰς μῦθον ἐτέθη, ὅτι τούτους τοὺς τόπους μόνους εἶχε τρωτούς. Γωρυτὸς Σκύθης.] ὁ τοῦ Τευτάρου, ὃν φασιν [illegible] Ἡρακλέα διδάξαι τὴν τοξικήν. ἐγὼ δὲ ἔφην, ὅτι ἄλλοι φασὶν, Εὔρυτον, ἢ Ῥαδάμανθυν αὐτὸν διδάξαι. [illegible] αὐτοῦ [illegible]. * Κώμυρος.] ὁ Ζεὺς ἐν Ἁλικαρνασσῷ τιμᾶται. Λάσκε.] ἤτοι τὸ εἶπε, Δωρικῶς. οἱ δὲ Σχολιασταὶ [illegible]. * Σκύμνον παρ' ἀγκάλαισιν.] Ἡρακλῆς φιλῶν τὸν Αἴαντα, καὶ δεξάμενος αὐτὸν ἐν ταῖς αὐτοῦ ἀγκάλαις, καὶ [6] πάλας, ηὔξατο ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ Διΐ. Οὐ γάρ τι πείσει.] οὐ γὰρ πείσει, φησὶν, ὁ Τεῦκρος τὸν Τελαμῶνα, εἰπὼν, ὅτι ὁ Λήμνιος καὶ ὁ πολεμικὸς Αἴας αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλε, (Λήμνιος γὰρ, ὥς φησιν Ἑλλάνικος, [illegible]) ὁ πρηστὴρ καὶ σφοδρὸς ἄνεμος τῆς Ἐνυοῦς καὶ τοῦ πολέμου, (Ἐνυὼ γὰρ [illegible] Ἥρας) ὁ οὔποτ' [7] ἐς φυγὴν τραπεὶς, τουτέστι βαρβάρων, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

EMENDATIONES.

1 Πώλου rescripsi, pro [illegible]. 2 Ὀχυρεῖν substitui, pro [illegible], annuente utroque MSS. 3 Δίδου, pro [illegible], ex ipso Homero, in cujus Il. η' occurrunt hi versus. & utroque MSS. 4 Ὑπ' αὐτοῦ, ex Seld. [illegible] Impress. [illegible] Bar. 5 Ἀετὸν ἐκάλεσαν, [illegible] Alteram [illegible] &c. MSS. uterque Et hæc lectio, si non receptæ præferri, at certe tolerari poterit. * Hæc cum levi variatione in utroque MSS occurrunt. 6 Πάλας. pro [illegible]. 7 Ἐς φυγὴν [illegible] Impressi. Ego [illegible] delevi, ut prorsus inutile, nixus auctoritate utriusque MSS.

Δυσμενεστάτῃ

Ταῦρος βαρύφρων, [a] δυσμενεστάτου ξένου	Taurum iracundum, inimicissimi Hospitis
Ἔτυψε δώρῳ [b] σπλάγχνον, [c] ὀρνεύσας λυγρὸν	Dono pectus percussisse, tristi insilientem
Πήδημα [c] πρὸς κνώδοντος [d] αὐτουργοὺς σφαγάς.	Saltu in spontaneas gladii cædes:
Ἐλᾷ δὲ πάτρας τῆλε Τραμβήλου κάσιν,	Sed expellet procul è patria Trambeli fratrem,
Ὃν ἡ [e] ξυναίμος παῖς ἐκλοχεύσεται,	Quem Soror Patris genuit,
Δοθεῖσα [f] πρωταίχμεια τῷ πυργοσκάφῳ·	Prædæ data Eversori turrium:
Ἥν [g] δή ποτ' ἐν ῥήτρησι δημοτῶν σταθεὶς,	Quam aliquando stans in foro popularium,
Γλαυκῷ κελαινὸν δόρπον [h] ὤτρυνε κυνὶ	Cæsio diram hortatus est cœnam Cani
Σπεῖλαι, [i] τριπλᾶς [k] θυγατέρας ὁ σπείρας βάβαξ,	Mittere, trium Sator filiarum Orator,
Τῷ πᾶσαν ἅλμῃ πηλοποιοῦντι χθόνα,	Totam salsugine cœnum reddenti terram,
[l] Ὅταν κλύδωνας [m] ἐξερεύγηται γνάθων,	Quando fluctus è buccis eructaret,
[n] Λάβρῳ σαλεύων πᾶν τρικυμίᾳ πέδον.	Violenter omne concutiens immensa procella solum.
Ὁ δ' ἀντὶ πιποῦς [o] σκορπίον λαιμῷ σπάσας	At Ille pro Pipone Scorpium gutture glutiens
Φόρκῳ, κακῆς ὠδῖνος ἔκλαυσε βάρος.	Cano, mali partûs luxit onus.

VARIANTES LECTIONES.

a Δυσμενεστάτου Sold. b Σπλάγχν' Sold. c Περιπεσόντος Sold. d Αὐτουργοῦ Sold. aliique. e Ξύναιμος Sold. f Πρωτόχμεια al. πρωτόλεια Bar. g Al. δήποτ' una voce. h Al. ὤτρυνε. i Τριπλᾶς Bar. eandemque lectionem etiam in Scholiis habet. k Θυγατέρας ὁ σπείρας ὁ σπείρας Sold. l Ὅτ' ἂν Sold. m Ἐξερεύγεται Sold. n Λάβρῳ lego ex Bar. Canteri etiam judicio fretus. λάβρον Sold. aliique. λαῖμος al. o Σκορπίῳ Sold.

Δυσμενεστάτου ξένου δώρῳ.] μονομαχήσας γὰρ τῷ Ἕκτορι, καὶ ἰσορρόπως τῆς μάχης γενομένης, φιλοῦνται, καὶ ἀλλήλοις διδόασι δῶρα,

Αἴας μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.

μεθ' οὗ καὶ ἀναιρεθεὶς Ἕκτωρ, καὶ ὑπ' Ἀχιλλέως δεθεὶς ἐκ τοῦ ἅρματος ἐσύρετο. Αἴας δὲ τὸ ξίφος ἀφ' Ἕκτορος λαβὼν, κατ' αὐτοῦ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλεν, ὥς φησι Σοφοκλῆς. Ἀντικλείδης δὲ ὑπὸ Πάριδος φησὶ τοξευθέντα ἀποθανεῖν. Τραμβήλου κάσιν.] τὸν Τεῦκρον. μετὰ γὰρ τὴν ὑφ' Ἡρακλέους γενομένην τῆς Τροίας ἅλωσιν, Τελαμὼν Θεάνειραν, τὴν καὶ Ἡσιόνην, γέρας ὡς ἐξαίρετον ἔλαβεν, ὥς Ἴστρος ἐν Συμμίκτοις φησίν. αὕτη δὲ ἐκ Τελαμῶνος ἔγκυος γενομένη, ἀπέδρασε τὴν ναῦν, καὶ περαιωθεῖσα ἦλθεν εἰς Μίλητον, διανηξαμένη τὴν μεταξὺ θάλασσαν. ἐγὼ δὲ [1] συνθεῖσαν φημὶ παρὰ Πελάμος βασιλεύοντος τῆς Μιλήτου Ἀρίωνος, ὃς αὐτὴν ἐν ὕλῃ κεκρυμμένην εὑρὼν ἔγημεν, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Τράμβηλον κληθέντα ἀνέθρεψεν, ὡς ἴδιον παῖδα. τῆς δὲ ἐπὶ Ἴλιον στρατείας γενομένης, Ἀχιλλεὺς εἰς Μίλητον παραγενόμενος, καὶ τὸν Τράμβηλον ἀντιστάντα ἀνεῖλεν. εἶτα τῆς ἀνδρείας τοῦτον θαυμάσας, [2] καὶ μαθὼν Τελαμῶνος εἶναι υἱὸν, ἔθαψεν αὐτὸν, δακρύσας ὡς συγγενῆ. Τῷ πυργοσκάφῳ.] τῷ Τελαμῶνι. ἱστορεῖ γὰρ Ἑλλάνικος, ὅτι πρὸ τοῦ Ἡρακλέα εἰσελθεῖν ἐν τῇ Τροίᾳ, ὁ Τελαμὼν μέρος τοῦ τείχους καταβαλὼν εἰσῆλθε· σπωμένου δὲ ἐπ' αὐτὸν Ἡρακλέους τὸ ξίφος, ὁ Τελαμὼν περιστρέφων τότε ἕνεκα δυσχεράναντα τὸν Ἡρακλέα, λίθους περὶ αὐτὸν ἐσώρευεν. τοῦ δὲ φαμένου, Τί τοῦτο; Τελαμὼν ἔφη, Ἐγείρειν μέλλω βωμὸν Ἡρακλέος ἀλεξικάκου. καὶ οὕτως τῆς ὀργῆς Ἡρακλῆς παύεται, καὶ γέρας αὐτῷ τὴν Ἡσιόνην, τὴν καὶ [3] Θεάνειραν, δωρεῖται. [*] Ῥήτρησι.] δημηγορίαις. [*] Σπεῖλαι, τριπλᾶς θυγατέρας ὁ σπείρας.] Φοινοδάμας τρεῖς ἔχων θυγατέρας, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος ἐκθεῖναι αὐτῶν μίαν τῷ κήτει, ἐκκλησίαν συναγαγὼν ἐδημηγόρησεν, δεῖν τὸν Λαομέδοντα, τὸν αἴτιον τοῦ κακοῦ, ἐκθεῖναι τὴν θυγατέρα Ἡσιόνην, καὶ ἔπεισε τοὺς Τρῶας, διὸ καὶ ἐξετέθη πρὸς βορὰν τῷ κήτει, Ἡρακλῆς δὲ αὐτὴν ἔσωσεν, ἀνελὼν τὸ κῆτος. τούτου δὲ ἕνεκα μισῶν ὁ Λαομέδων τὸν Φοινοδάμαντα, τὰς ἐκείνου τρεῖς θυγατέρας ναύταις ἔδωκε, ἐλθόντας εἰς τὴν ἔρημον τῆς Λιβύης ἐᾶσαι αὐτὰς [4] θηριοβρώτους γενέσθαι· ὧν μιᾷ μιγεὶς ὁ Κριμισὸς ποταμὸς ἐν εἴδει κυνὸς, γεννᾷ τὸν [5] Αἰγέσταν, ὃς ἔκτισε τρεῖς πόλεις, Αἰγέσταν, Ἔλυμον, Ἔρυκα. Γλαυκῷ κυνί.] [6] Τῷ κήτει. Βάβαξ.] ῥήτωρ, παρὰ τὸ βάζω, τὸ λέγω. Πιποῦς.] ποιὸν ὄρνεον ἐστὶ θαλάσσιον εὐτελὲς, καὶ εὐειδὲς, νῦν δὲ τὴν Ἡσιόνην οὕτω καλεῖ. [7] Σκορπίον δὲ τὸν Ἡρακλέα λέγει, διὰ τὸ φονικόν.

EMENDATIONES.

1 Συνθεῖσαν posui, pro συνθεῖσα. 2 Sic lego cum Sold. καὶ Τελαμῶνος μαθὼν εἶναι Impress. Sed Τελαμῶνος habet Bar. quod equidem tolerari possit. 3 Θεάνειραν posui, pro Θεάνειρα, ex emendatione Nic. Gerbelii, consentiente etiam Sold. Et paulo ante dixit Scholiastes, Hesionem vocatam fuisse Theaniram; sed Θεάνειραν habet Bar. * Hoc addo ex Bar. 4 Θηριοβρώτους pro θηριοβρώτας, ex utroque MSS. 5 Αἰγέσταν hic, & paulo post rescripsi, pro Αἰγέστην, Ægestes enim secundum nonnullos, at nunquam (quod scio) Ægetes, dictus est Crimissi ex Phœnodamantis filiâ filius Αἰγέσταν Sold. & linea sequente Αἰγέσταν. Ἐγέστην Bar. & linea sequente Ἔγεσταν. Et Egestem, atque Egestam nonnulli dicunt, quos alii Ægestem, & Ægestam; alii Acestem, & Acestam; alii Segestem, & Segestam appellare solent. 6 Τῷ κήτει λέγει Impressi. Ego λέγει delevi, Codd. MSS. secutus. 7 Σκορπίον δὲ νῦν Impressi. Ego νῦν delevi, ex fide utriusque MSS.

[a] Ὁ δεύτερος δὲ νῆσον ἀγρέτης μολὼν,
Χρήζων πυθέσθαι πημάτων [b] ξυμβουλίαν,
Χερσαῖος αὐτόδαιτος ἐκγόνων δρυὸς
Λυκαινομόρφων, Νυκτίμου κρεωνόμων,
Τῶν [c] πρόσθε [d] μήνης [e] φηγίνων [f] πύρνων ὄχην

Secundus autem ad insulam Agrestis accedens,
Sciscitari volens cladium remedium,
Terrigena conviva Nepotum quercûs
Lupiformium, Nyctimi sectorum,
Fagineorum ante Lunam panum cibum

VARIANTES LECTIONES.

a Versum proximum, qui priorem locum occupavit, transposuit *Canterus*, ita re exigente. b Al. συμβουλίας. c Πρόσθεν cum ν finali *Bar.* idque in *Scholiis* repetit. d Al. μήνης. e Φηγίνων *Bar.* f Πύργων *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* tuetur.

* Καινὴν δὲ ὠδῖνα, τὴν Ἡρακλέα λέγει, ὃν ἀπ' ἦν κατέπιεν τὸ κῆτος. * Ὁ δεύτερος.] Ἀγαπήνωρ. Ἀγρέτης.] ἀγροτὴς, παρ' ὅσον Ἀρκὰς ἦν τὸ γένος, οἱ δὲ ὑπερῷται, καὶ ἀγρευταί. ἢ ὁ ἄγριος, παρ' ὅσον ἀγρίᾳ τροφῇ ἐχρῶντο οἱ Ἀρκάδες, ἤτοι βαλάνοις, ὡς καὶ ὁ παροιμιώδης χρησμὸς,

Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

Χερσαῖος.] ὁ τὴν μεσόγειαν τῆς Πελοποννήσου Ἀρκαδίαν οἰκῶν, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐμφαίνει μὴ ἔχειν ναῦς αὐτοὺς διὰ τὸ πόῤῥω εἶναι τῆς θαλάσσης, οὑτωσὶ λέγων,

Αὐτὸς γάρ σφι δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Νῆας ἐϋσσέλμους περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Ἀτρείδης, ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.

Ἐκγόνων δρυὸς.] Ἀρκὰς ὁ Διὸς, ἢ Ἀπόλλωνος παῖς, καὶ Καλλιστοῦς, τῆς Λυκάονος θυγατρὸς, ὥς φησι Χάρων ὁ Λαμψακηνὸς, κυνηγῶν ἐνέτυχε τινὶ τῶν Ἀμαδρυάδων νυμφῶν κινδυνευούσῃ, καὶ μελλούσῃ φθαρῆναι ὑπὸ χειμάῤῥου τοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ δρυῒ, ἐν ᾗ γεγονυῖα ἦν ἡ νύμφη, καὶ ἀνέτρεψε τὸν ποταμὸν, καὶ τὴν γῆν χώματι ὠχύρωσεν. ἡ δὲ νύμφη [1] Χρυσοπέλεια τὴν κλῆσιν κατ' Εὔμηλον, συνελθοῦσα αὐτῷ γεννᾷ Ἔλατον, καὶ Ἀφείδαντα, ἐξ ὧν εἰσὶν οἱ Ἀρκάδες, ὥς φησι καὶ Ἀπολλώνιος,

[2] Ἀλλ' ὄγε πατρὸς ἑοῖο (τοῦ Ἀρκάδος) καλὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν,
Ἀμπλακίης, ὅ γάρ οἶος ἐν οὔρεϊ δένδρεα τάμνων,
Δή ποτ' Ἀμαδρυάδος νύμφης ἀθέριξε λιτάων,
Ἡ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο θυμῷ.

ἢ ὅτι Ἀγαπήνωρ ἀπὸ Δρύοπος εἶχε τὸ γένος, ὁ δὲ Δρύοψ, υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Δίας, τῆς Λυκάονος, ταύτῃ γὰρ συνελθὼν Ἀπόλλων, ἔγκυον ἐποίησεν. ἡ τεκοῦσα τὸ βρέφος, ἔκρυψε δρυὸς στελέχει, ὅθεν καὶ Δρύοψ ἐκλήθη, καὶ ἐξ αὐτοῦ Δρύοπες, οἱ περὶ Παρνασσὸν, ὥς φησιν Ἥλιος,

Δίη Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνε.

Λυκαινομόρφων.] κακῶς ἔφη, λυκομόρφων γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν. οὐ γὰρ λύκαιναι, ἀλλὰ λύκοι γεγόνασιν οἱ Λυκάονος παῖδες, κατὰ τοῦτον. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Πέλασγος ἦν παῖς τοῦ Διὸς καὶ Νιόβης, οὗ καὶ Λυκάων παῖς ἐκ Μελιβοίης κόρης, εἴτουν Κυλλήνης, [3] ὥς φασιν ἄλλοι. Πάλιν ἐπεὶ κατέστη βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων,

[4] Πολλοῖς γάμοις δέδεκτο πεντηκοντάπαις,
Ἀλλ' ἀσεβεῖς βλάστημα τῶν τίκτων ἔφυ.

ὧν ἦν Μαίναλος Θεσπρωτὸς σὺν Νυκτίμῳ, Καύκων, Λύκος, [5] Φθῖος τε, καὶ Τηλεβόας, Αἵμων, Μαντίνους, Στύμφαλός τε, καὶ Κλείτωρ, Ὀρχόμενός τε, καὶ ἕτεροι. οἳ πάντες, ὡς ἔφην, ἐνίκων ἀσεβείᾳ, καὶ ὑπερηφανίᾳ. Ζεὺς δὲ εἰκασθεὶς ἀνδρὶ χερνήτῃ, παραγίνεται αὐτοῖς. οἱ δὲ καλέσαντες αὐτὸν ἐπὶ ξένια, σφάξαντες ἕνα παῖδα τῶν ἐπιχωρίων, καὶ τὰ σπλάγχνα συμμίξαντες, παρέθεντο τῇ τραπέζῃ. Ζεὺς δὲ μυσαχθεὶς, τὴν μὲν τράπεζαν ἀνέτρεψεν, ὅθεν νῦν ὁ τόπος Τραπεζοῦς ἐν Ἀρκαδίᾳ καλεῖται, Λυκάονα δὲ, καὶ τοὺς υἱοὺς κεραυνοῖ, πλὴν Νυκτίμου τοῦ νεωτέρου. Νυκτίμος δὲ τὴν βασιλείαν λαβόντος, ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος γίνεται κατακλυσμὸς διὰ τὴν τοῦ Λυκάονος παίδων ἀσέβειαν. Ἄλλως· Ὁ Ζεὺς ἐπιξενωθεὶς τῷ Λυκάονι εἱστιᾶτο, οἱ δὲ τούτου υἱοὶ ἀπέπειραν ποιούμενοι εἰ θεὸς ἐστιν, κρεανομήσαντες Νύκτιμον, καὶ τὰ τούτου κρέατα συμμίξαντες τοῖς ἄλλοις κρέασι, παρέθηκαν τῷ Διΐ. ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν, ὅθεν καὶ Τραπεζοῦσα πόλις ἐστὶν ἐν Ἀρκαδίᾳ, τοὺς δὲ Λυκάονος παῖδας ἀνεῖλε κεραυνῷ, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν συνεχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ Γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία, τὴν χεῖρα ἐξέτεινε. διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι. ἐνίους δὲ τῶν Λυκάονος παίδων εἰς λύκους μετέβαλεν, οὓς ὁ Λυκόφρων, οὐκ οἶδα πῶς, ἔφη λυκαινομόρφους γενέσθαι, εἰ μή πως εἶδος ἀντὶ εἴδους ὤφειλεν εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρκτομόρφων. Καλλιστοῦ γὰρ, ὡς λέγουσιν, ἡ Λυκάονος θυγάτηρ, συνήθειαν ἦν Ἀρτέμιδι, [6] ἣ Ζεὺς εἰκασθεὶς Ἀρτέμιδι, συνανάζεται· ἄρκτον δὲ ταύτην ποιεῖ, διὰ τὸ λαθεῖν τὴν Ἥραν, ἐξ ἧς ὁ Ἀρκὰς ἐγεννήθη. ἐκ ταύτης δὲ τῆς σπορᾶς καταγεται καὶ ὁ Ἀγαπήνωρ. Νυκτίμου κρεανόμων.] καὶ τοῦτο λῆρος τῶν Λυκόφρονος λόγων, οὐ γὰρ τὸν Νύκτιμον [7] ἐκρεανόμησαν, ἀλλ' ἕτερον ἐπιχώριον παῖδα, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος, καὶ ἕτεροι. Τῶν πρόσθε μήνης.] πρῶτον τοῦτο σκόπει, ὅτι καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα τὸ ν ἐφελκυστικὸν ἔχουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου, συμφώνου δὲ οὐκέτι, ὥσπερ κἀγὼ γράφω, καὶ τούτου ἕνεκα πολλοῖς τῶν ἀμαθῶν διασύρομαι, τὸ αὐτῶν ἁμάρτημα προσαπτόντων ἐμοί. Πρόσθε μήνης φηγίνων πύρνων.] ἐπεὶ προσέληνοι οἱ Ἀρκάδες. ἐτρέφοντο γὰρ πρὸ συνόδου τῆς Σελήνης, τινὲς ἐπιλέγοντες τὰς βαλάνους. ἢ ὅτι προσέληνοι οἱ ὑβρισταὶ λέγονται, προσελεῖν γὰρ, τὸ ὑβρίζειν. ἄλλοι δὲ αὐτοὺς ὡς μωροὺς διαβάλλουσιν, ὡς λέγοντας ἀρχαίους εἶναι, καὶ τῆς σελήνης παλαιοτέρους. Τὸ δὲ ἀλληγορικώτερον ἐστιν οὕτως· [8] Ἀστρολογίαν, καὶ ἐνιαυτὸν, μῆνας, ἰσημερίας, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα Ἀρκάδων βασιλεὺς, ὁ Ἄτλας Λίβυς εὗρεν, ἀπὸ σελήνης * τοὺς μῆνας * συλλογισάμενος, ὕστερον Θαλῆς. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Ἀρκάδες

EMENDATIONES.

* Hæc interserui ex *Bar.* 1 Χρυσοπέλεια lego, ex *Seld.* Χρυσόπελεια *Bar.* Περσοπέλεια *Impressi.* 2 Sic emendavi hunc locum. Ἀλλ' ὄγε τοῦ Ἀρκάδος πατρὸς ἑοῖο τίνεσκεν *Impress.* Ἀλλ' ὄγε πατρὸς τοῦ Ἀρκάδος ἑοῖο τίνεσκε μὲν *Seld.* Versum quidem restituit *Nic. Gerbelius*, sed τοῦ Ἀρκάδος (quod certe non erat prætereundum) omisit. 3 Sic legere volui. Ὥς φασιν ἄλλοι πάλιν. ὕστερον &c. *Impressi.* Sed πάλιν habent *MSS.* 4 Sic digessi in ordinem hos versus. 5 Φθῖος lego cum *Seld.* Φθῖος *Bar.* Φθίος *Impressi.* 6 Sic legendum arbitror hunc locum, & Jovem assumpta Dianæ forma cum Callisto consuetudinem habuisse. ἣ Ζεὺς ὀργισθεὶς συνανάζεται *Impressi.* ἣ (ᾗ *Seld.*) Ζεὺς εἰκασθεὶς Ἀρτέμιδι συνανάζεται *MSS.* ubi perversa distinctione sensus corrumpitur. 7 Ἐκρεανόμησαν, pro ἐκρεανόμησαν, ex utroque *MSS.* 8 Ἀστρολογίαν posui pro ἀστρολόγος, ex *Bar.* & γὰρ delevi, sensu ita exigente. * Ex *Bar.* τοὺς μῆνας *Seld.*

θυσίας

[a] Σποδῷ κατ' ἄκρον χεῖμα θαλψάντων πυρὸς,	In cinere per hyemem summam foventium,
[b] Χαλκωρυχήσει, καὶ τὸν ἐκ βόθρου σπάσει	Æs effodiet, ac glebam evellet
Βῶλον, δικέλλῃ πᾶν [c] μεταλλεύων γνύθος,	Ex fovea, ligone specum omnem scrutans:
Οὗ [d] φίτυν ἐνάρεξεν [e] Οἰταῖος [f] σύνυξ,	Cujus Patrem occidit dens Oetæus,
Βουβῶνος [g] ἐν τόρμαισι [h] θρυλλίξας δέμας.	Inguinis in vertibulis lacerans corpus.
Ἔγνω δ' ὁ τλήμων σὺν κακῷ μαθὼν ἔπος,	Cognovit verò miser cum damno discens,
Ὡς πολλὰ [i] χείλευς, καὶ [k] δεπαστραίων ποτῶν	Multa inter labrum, & poculentas potiones
[l] Μέσῳ κυλίνδει Μοῖρα [m] παμμήστωρ βροτῶν.	Gubernatricem volvere Parcam mortalium.
Ὁ δ' αὐτὸς ἀργῷ πᾶς φαληριῶν λύθρῳ	Candido namque tota candicans tabo
[n] Στόρθυγξ, δεδουπὼς τὸν [o] κλάοντ' ἠμύνατο,	Setosa bestia, moribunda interfecturum est ulta,
Πλήξας ἀφύκτως ἄκρον ὀρχηστοῦ [p] σφυρόν.	Certò feriens extremam saltatoris plantam.

VARIANTES LECTIONES.

a Σπαδῷ *Seld.* aliique. σπαδῷ *Bar.* σπαδοῖ al. b Al. χαλκωρυχήσει. c Μεταλλεύων *Seld.* d Φίτλω *Bar.* eandemque lectionem in *Scholiis* habet. e Οἰταῖος *Bar.* f Σύνυξ *Seld.* g Al. ἐν τόρμαισι. al. ἐντόρμαισι. h Θρυλλίξας *Seld.* θρυλλίξας *Bar.* i Al. χείλευς Oxyton. k Δεπαστραίων *Bar.* l Al. μέσον. m Παμμήτωρ *MSS.* uterque, & alii. n Στρόθυγξ *Seld.* o Κλάοντ' *Bar.* aliique. p Σφύρον paroxyton. al.

θυσίας θεοῖς κατέδειξαν, πρῶτον μὲν, δεύτερον ἵππον λευκὸν, τρίτον δρυὸς φύλλα. ὅθεν ἡ Πυθία,

Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

Χαλκωρυχήσει.] ἐπειδὴ χαλκοῦ πολλὰ μέταλλα ἐστὶν ἐν Κύπρῳ. λέγει οὖν, ὅτι παραγενόμενος ἐξ Ἀρκαδίας ὁ Ἀγαπήνωρ εἰς Κύπρον, χαλκὸν ἐργάσεται. ἐγὼ δέ φημι, ὅτι παραγενήσεται εἰς Κύπρον, ὅπου χαλκωρύχοι εἰσίν. ἀπρεπὲς γὰρ τὸ τοιοῦτον στρατηγὸν γενέσθαι χαλκωρύχον. τὸ δὲ σχῆμα φημὶ κατὰ σύλληψιν, ἢ χαριεντισμόν. * Οὗ φίτυν.] τὸν πατέρα· * Ἀγαπήνορος πατὴρ ἦν Ἀγκαῖος. οὗτος ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον ἐξελθὼν, ἀνῃρέθη ὑπ' αὐτοῦ. Τὸ δὲ πλάτος τῆς ἱστορίας Ὅμηρος φησὶ, καὶ Σωτήριχος ἐν τοῖς Καλυδωνιακοῖς λέγων,

"Ὁ δὲ Καλυδώνιος σῦς, πρότερον περὶ τὴν Οἴτην διατρίβων,
"ὕστερον ἦλθεν εἰς Αἰτωλίαν, Ἀρτέμιδος μήνιδι, [1] ὅτι οὐκ ἔθυ-
"σεν αὐτῇ ὁ Οἰνεὺς, ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας.

Οἰταῖος οὖν διὰ τοῦτο. Βουβῶνος τόρμαισι.] ταῖς περιφερείαις τοῦ βουβῶνος συντρίψας τὸ σῶμα. βουβὼν δέ ἐστιν ὁ τοῦ ἰσχίου τόπος. ὃν δέ φησιν ὁ σοφώτατος οὗτος βουβῶνα, οὐκ ἴσημι, ἢ βαρβαρίζοντος καὶ φλυαροῦντος τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ἐμοῦ ἀμαθαίνοντος. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῷ βουβῶνι φησὶ τὸν Ἀγκαῖον πληγῆναι, εἶτα μετὰ μικρὸν φησὶ, Πλήξας ἀφύκτως σφυρόν. ἐγὼ δὲ πάλιν γινώσκω σφυρὸν, [2] τὰ περὶ τὸν ἀστράγαλον μέρη. Βουβωνόσφυρον οὖν μὴ γινώσκων κατὰ τὸν σοφώτατον τοῦτον, καὶ ψευδεῖς ἱστορίας μυρίας λέγοντα, καὶ ἑαυτῷ, καὶ οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις πολλάκις ἐναντιούμενον, ὡς ἔοικεν, ἀμαθαίνω. Ἔγνω δ' ὁ τλήμων.] λόγος ἐστὶ καὶ τόδε,

[3] Τῷ γὰρ Σαμίῳ Ἀγκαίῳ στεφηφόρῳ
Ἐξῆλθε χρησμὸς, μὴ πιεῖν ἐξ ἀμπέλου.

ὁ γὰρ Ἀγκαῖος, υἱὸς ὢν Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας, τῆς Φοίνικος, ἐφύτευσεν ἄμπελον κατὰ Ἀριστοτέλην, τὸν τοὺς Πέπλους συντάξαντα. μάντις δέ * τις * εἶπεν αὐτῷ τῷ Ἀγκαίῳ, ὡς οὐ πίοι οἶνον ἐκ ταύτης, ἐνδυοχύσας δὲ τὸν ἀμπέλου καρπὸν, ἀπέθλιψεν ὁ Ἀγκαῖος τὴν σταφυλὴν εἰς κύλικα, ὡς πότιμος, καὶ κατεγέλα τοῦ μάντεως, δεικνὺς τὴν κύλικα· ὁ δ' ἔφη,

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος, καὶ χείλεος ἄκρου.

βοῆς δὲ γενομένης, ὡς συὸς λυμαινομένου τὴν χώραν, θεὶς τὴν κύλικα ὁ Ἀγκαῖος, ἐξῆλθεν ἐπὶ τὸν σῦν, καὶ ἀνῃρέθη· Οὗτος δὲ ὁ Λυκόφρων ἐπὶ τοῦ Ἀγαπήνορος, πατρὸς Ἀγκαίου, υἱοῦ Ἄκτορος καὶ Εὐρυθεμίδος, τῆς Ἀκάστου, * καὶ * περὶ τοῦ Καλυδωνίου συὸς τοῦτο ἐδέξατο. Φασὶ δέ τινες, πρῶτον τὴν Ἀταλάντην ἀκοντίσαι κατὰ τοῦ συός. Δεδουπὼς τὸν κλαίοντ' ἠμύνατο.] εἰ μὲν κλαίοντά ἐστιν, ὡς ἐγὼ γράφω, οὕτως συντακτέον· Δεδουπὼς καὶ ἤχῳ φερόμενος τὸν κλαίοντα καὶ μέλλοντα κτανεῖν αὐτὸν Ἀγκαῖον ἠμύνατο καὶ ἐτιμώρησεν, πλήξας ἀφύκτως τὸ κατὰ τοῦτον βουβωνόσφυρον ἐκείνου. Τὸ δὲ γράφειν κλάοντα, μωρόν ἐστιν ἐπὶ τοῦ Ἀγρίου, Ἀταλάντη γὰρ αὐτὸν ἐτόξευσεν, Μελέαγρος δὲ τῷ συοκτόνῳ δόρατι περὶ τὸ μέτωπον πλήξας ἀνεῖλεν. Ἄγριος δὲ οὐδὲν γενναῖον ἐποίησεν ἐπ' αὐτῷ, ἢ ὅτι ἀνατεινάμενος τὸν πέλεκυν, ὡς πλῆξαι αὐτὸν, ἀνῃρέθη πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οὕτω μὲν ἐπὶ Ἀγρίου συντακτέον. ἐπὶ δὲ Μελεάγρου οὕτως, ὃ βαθύτερόν ἐστι, καὶ ἐμὸν ἐνθύμημα· Ὁ δ' αὐτὸς στόρθυγξ καὶ ὀδοὺς, ἤτοι ὁ χοῖρος, δεδουπὼς πεσὼν καὶ κλανθεὶς, τὸν κλάοντα, ἤτοι τὸν Μελέαγρον, ἠμύνατο, πλήξας ἀφύκτως ἄκρον σφυρὸν, ἤτοι τὸν ἀστράγαλον καὶ πόδα τοῦ ὀρχηστοῦ καὶ [4] ταχυτάτου πολεμιστοῦ. οὐχ' [5] ὅτι δὲ αὐτὸν ἔπληξεν ὁ χοῖρος περὶ τοὺς πόδας, τοῦτο εἶπεν, ἀλλὰ χαριέντως καὶ ἀστείως ταῦτα φησὶν, ὅτι ἠμύνατο αὐτὸν, δεσμώσας τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ποιήσας αὐτὸν μὴ δύνασθαι περιπατεῖν, διὰ τὸ ἀναιρεθῆναι τοιουτοτρόπως· ἀνελὼν γὰρ τὸν σῦν, τῇ Ἀταλάντῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ συὸς, καὶ τὸ δέρας, ἀκροθίνιον χαρίζεται. περιλύπους δὲ γενομένους τούτου ἕνεκα τοὺς μητρὸς αὐτοῦ ἀδελφοὺς, καὶ ἐχθροὺς αὐτῷ γενομένους, ἀνεῖλεν. Ἀλθαία

EMENDATIONES.

* Hæc addo ex *Seld.* eademque in *Bar.* occurrunt, nisi quod hic pro φίτυν, habeat φίτλω. 1 Ὅτι. pro ὅτι. 2 Τὸ περὶ τὸν ἀστράγαλον μέρος *Seld.* τὰ & deinde μέρη *Impress.* 3 Sic restitui, & in ordinem digessi hos versus, quos Codices universi indistinctè, & mendosè proferebant. Τῷ Σαμίῳ ἐν ἀγκαίῳ &c. *Impress.* τῷ γὰρ Σαμίῳ Ἀγκαίῳ (& ubique hanc vocem cum duplici γγ scriptam habet) στεφηφόρῳ ἐξῆλθε χρησμὸς μὴ πιεῖν ἐξ ἀμπέλου *Bar.* τῷ Σαμίῳ γὰρ στεφηφόρῳ &c *Seld.* * Ex utroque *MSS.* * Et hanc vocem interserui ex utroque *MSS.* 4 Ταχυτάτου, pro τεχνυτάτου. ex utroque *MSS.* 5 Ὅτι, pro ὅτι, ex utroque *MSS.*

δὲ,

Τρίτος δὲ, τοῦ μάρψαντος ἐκ κοίλης πέτρας	Tertius verò, sumentis ex cava petra
Κέλωρ γίγαντος ὅπλα, [a] τοῦ ποτ' εἰς λέχος	Gigantis arma Filius, cujus olim in lectum
Λαθραῖον αὐτόκλητος Ἰδαία [b] πόρρις	Furtivum voluntaria Idæa Juvenca
[c] Ἡ ζῶσ' ἐς ᾅδην ἵξεται καταιβάτις,	Veniet, ad inferos viva descendens,

VARIANTES LECTIONES.

a Τὸν Bar. aliique. b Al. πόρτις. c Ἥξοιτ' legendum putavit Auratus. Vide Canteri Annotationes.

δὲ, ἣ τότε μήτηρ λυπηθεῖσα ἕνεκεν τοῦ συμβάντος τοῖς ἀδελφοῖς, τὴν παρὰ τῶν Μοιρῶν δᾷδα κατέκαυσεν, ἣν ἐπεὶ ὡς συμπαθῆ οὖσαν τῇ Μελεάγρου ζωῇ ἀκεραίαν ἐφύλαττεν. τινὲς δὲ, φυλλάδα ἐλαίας εἶναι, οὐ δᾷδα φασὶν, ἣν ἐν τῷ κόλπῳ φοροῦσα, τῷ Μελεάγρῳ ἐν τῇ ὠδῖνι συνέτεκε, καὶ ἐφύλαττεν ἀσφαλῶς, ὑπὸ τῶν μάντεων τοῦτο μαθοῦσα, ὡς ἕως τ' ἂν φυλάττοιτο ἡ φυλλὰς ἀβλαβὴς, ἀβλαβὴς καὶ ὁ Μελέαγρος ἔσται, εἰ δὲ φλεχθῇ, καὶ ὁ Μελέαγρος συμφθαρήσεται. ταύτην οὖν [1] διὰ τὰ πάθη τῶν ἀδελφῶν χαλεπήνασα, εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ, καὶ πυρὶ δεδοῦσα τὸν παῖδα, συνέκλεισε καὶ αὐτήν. οὕτως ἐγὼ φημὶ συντάσσειν τὸ Κτανόντα. Τρίτος δὲ.] Αἰγεὺς, ὁ Πανδίονος υἱὸς, ἢ Σκυρίου, ἢ, κατὰ τὴν ἀντίφρασιν, Φημίου, ὁ καὶ υἱοποιηθεὶς τῷ Πανδίονι, βασιλεὺς Ἀθηναίων, γαμεῖ πρότερον [2] Μῆταν, τὴν Ὁπλήτου, δεύτερον Χαλκιόπην, τὴν Ῥηξήνορος. ὡς δ' ἀλλαχοῦ εὗρον, μίαν εἶχε γυναῖκα Αἰτόχθην, τὴν Περσίου. ὡς δ' οὐκ ἐγένετο τούτῳ παῖς, δεδοικὼς [3] Πάλλαντα, Νῖσον, καὶ Λύκον, τοὺς ἀδελφοὺς, ἔρχεται εἰς Πυθὼ περὶ παίδων μαντευσόμενος, καὶ ἐδόθη τούτῳ χρησμὸς,

Ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα, φέρτατε λαῶν,
Μὴ λύσῃς, πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι.

Ἀπορῶν δὲ διὰ τὸν χρησμὸν, παραγίνεται εἰς Τροιζῆνα πρὸς Πιτθέα τὸν χρησμολόγον, καὶ ὃς μαθὼν αὐτὸν ἐποίησε συγκοιμηθῆναι τῇ θυγατρὶ Αἴθρᾳ, τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ καὶ Ποσειδῶν ἐπλησίασεν αὐτῇ· ἐγκύου δὲ τῆς Αἴθρας γενομένης, ὁ Αἰγεὺς ὑπὸ κοίλην πέτραν ἔθετο ξίφος, καὶ ὑποδήματα, ὥς φησι Πλούταρχος, καὶ Καλλίμαχος λέγων,

Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι ———

Καὶ αὐτὸς μὲν ἀποδημεῖ πρὸς Ἀθήνας, τῇ δὲ Αἴθρᾳ ἐντέλλεται, ἐὰν υἱὸς ἐξ αὐτῆς γεννηθῇ, δεῖξαι αὐτῷ τὴν πέτραν, καὶ λαβόντα τὸ ξίφος, καὶ ἐνδυσάμενον τὰ ὑποδήματα, [4] ὅταν αὐτῷ ἐφαρμόσωσι, καὶ δυνηθῇ κινῆσαι τὸ ξίφος, πλεῖν εἰς Ἀθήνας, ὃ καὶ ἐποίησεν αὐξηθεὶς, διὰ γνωρισμὸν τοῦ πατρός. Κέλωρ.] υἱὸς τοῦ Γίγαντος Θησέως, τοῦ μάρψαντος τὰ ὅπλα, δηλονότι τοῦ Αἰγέως, ἐκ τῆς κοίλης πέτρας. ἢ ὁ Κέλωρ, ὁ υἱὸς τοῦ Θησέως, τοῦ μάρψαντος καὶ λαβόντος τὰ ὅπλα τοῦ γίγαντος, ἤτοι τοῦ Αἰγέως, ὅπερ βέλτιον, ὁ γὰρ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος καὶ γηγενὴς ἀπὸ Ἐρεχθέως. τινὲς δὲ καὶ ἕνα τούτων λέγουσι τῶν ἀναδοθέντων ἀπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τοῦ ἐν Θήβαις, ὡς καὶ Ἀνδροτίων. Τρίτον δὲ λέγει ἀπελθεῖν τὸν Ἀκάμαντα, τὸν τοῦ Θησέως παῖδα, ἐν Κύπρῳ, ἀφ' οὗ καὶ ὄρος καλεῖται Ἀκάμας. φασὶ δὲ τινὲς, οὐ μόνον Ἀκάμαντα, ἀλλὰ καὶ Δημοφῶντα, τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν, ἀπελθεῖν εἰς Κύπρον. Τὸν ποτ' εἰς λέχος.] ἀντίπτωσις, οὗ ποτ' εἰς λέχος λαθραῖον ἥξεται, τοῦ Ἀκάμαντος δηλονότι, ἡ Ἰδαία πόρτις καὶ δάμαλις, ἤτοι ἡ Λαοδίκη. Διομήδης γὰρ, καὶ Ἀκάμας ὁ Θησέως, πρὸ τῆς ναυστολίας τοὺς Ἕλληνας, ἐπρέσβευον πρὸς τοὺς Τρῶας διὰ τὴν Ἑλένην. ἐρασθεῖσα δὲ Λαοδίκη, ἡ τοῦ Πριάμου θυγάτηρ, Ἀκάμαντος, ἐμίγη αὐτῷ, καὶ ἔτεκεν υἱὸν Μούνιτον κληθέντα. φοβηθεῖσα δὲ, δέδωκε τὸ βρέφος Αἴθρᾳ, τῇ τοῦ Θησέως μητρὶ, ἤτοι τῇ μάμμῃ τοῦ Ἀκάμαντος, ἀνατρέφειν αὐτό· συνῆν γὰρ τῇ Ἑλένῃ ἐν τῇ Τροίᾳ [5] ἡ Αἴθρα, ἐξ Ἀθηνῶν ἁρπαγεῖσα παρὰ τῶν Διοσκούρων, δι' ἃ μέλλω ἐρεῖν· πάλιν δὲ ἁρπαγείσης τῆς Ἑλένης ὑπ' Ἀλεξάνδρου, [6] ἑκοῦσα συνείπετο καὶ αὐτή, μᾶλλον δὲ ἡ Αἴθρα αὐτὴ ἔπεισε τὴν Ἑλένην Ἀλεξάνδρῳ ἀκολουθῆσαι. ταύτῃ οὖν τῇ Αἴθρᾳ τὸν Μούνιτον ἔδωκεν ἀνατρέφειν ἡ Λαοδίκη, ἡ δὲ γνοῦσα τὸν υἱωνὸν αὐτῆς * εἶναι * Ἀκάμαντος τὸ παιδίον, λαβοῦσα ἀνέθρεψεν. ἁλούσης δὲ τῆς Τροίας ἀναγνωρισθεῖσα Ἀκάμαντι, ἀπῆρε μετ' αὐτοῦ, κομίζουσα καὶ τὸν Μούνιτον. περὶ * δὲ τὴν * Θράκην παραγενομένων, καὶ κυνηγετούντων, ὄφις δηχθεὶς τὸν Μούνιτον ἀνεῖλεν, ὥς φησιν Εὐφορίων,

Ἡ οἱ Μούνιτον υἷα τίκε πλομένῳ ἐπὶ ὥρῃ,
Ἀλλά ἑ Σιθονίῃ τε, καὶ ἐν κνήμοισιν Ὀλύνθου,
Ἀγρώσσονθ' ἅμα πατρὶ πελώριος ἔκτανεν ὕδρος.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ἡ δὲ ἔννοια τοιαύτη· Τῶν πέντε, ὧν ὅπερ μέλλουσιν ἀπελθεῖν εἰς Κύπρον, τρίτος ἀπελεύσεται ὁ Ἀκάμας, ὁ τοῦ Θησέως παῖς, τοῦ τὰ ὅπλα λαβόντος τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς πέτρας. ὁ γὰρ Ἀκάμας ὀλίγαις ναυσὶ προσέσχε Θρᾳξὶ Βισάλταις, καὶ ἐρᾷ τούτου Φυλλὶς, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐκεῖ βασιλέως, καὶ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυᾷ ἐπὶ προικὶ τῇ βασιλείᾳ. Ἀκάμας δὲ βουλόμενος ἐλθεῖν εἰς τὴν πατρίδα, πολλὰ δεηθεὶς [7] παρὰ Φυλλίδος, καὶ τῶν ἐκείνης, ὀμόσας ἀντιστρέψειν, ἐξέρχεται. καὶ Φυλλὶς αὐτὸν προπέμπει ἄχρι τῶν καλουμένων Ἐννέα ὁδῶν, καὶ δίδωσιν αὐτῷ κιβώτιον, εἰποῦσα ἱερὸν * εἶναι * τῆς μητρὸς Ῥέας, καὶ μὴ ἀνοίγειν αὐτὸ, εἰ μὴ ὅταν ἀπελπίσῃ τὴν πρὸς αὐτὴν ἄνοδον. ὁ δ' ἐλθὼν εἰς Κύπρον, ἐκεῖ κατῴκει. καὶ χρόνου διελθόντος ἡ Φυλλὶς ἀρὰς θεμένη [8] κατὰ Ἀκάμαντος, ἑαυτὴν ἀναιρεῖ. Ἀκάμας δὲ τὸ [9] κιβώτιον ἀνοίξας, [10] φάσματι κρατηθεὶς, ἄνεισιν ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ τοῦτον ἐλαύνων ἀτάκτως, ἀπόλλυται, τοῦ γὰρ ἵππου σφαλέντος ἐκ τῆς ἐπιδόσεως μεταξὺ κυλινδηθεὶς, τῷ αὐτοῦ ἐμπίπτει ξίφει. οἱ δ' ὑπ' αὐτὸν κατῴκησαν ἐν Κύπρῳ. Πόρρις.] πόρτις, ἡ δάμαλις, καὶ ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ προσθέσει τοῦ ρ, πόρρις. καὶ ἔστιν ὁ στίχος χωλίαμβος, ὁ τέλειος ἐπὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου. οἱ δὲ μεταχαράξαντες, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς Λυκόφρων, δι' ὅλης τῆς χαράξαντες, ἀμαθεῖς γραμματικῆς τέχνης φαίνονται, καὶ προσθέντες καὶ μετέθηκαν, ὡς ἀγνοοῦντες, ὅτι καὶ ὁ χωλίαμβος ὑπὸ τὸ ἰαμβικὸν μέτρον τελεῖται. κρεῖττον δὲ χωλεύειν καὶ σκάζειν τὸν πόδα, ἢ καθ' ὁλοκληρίαν τὸν λόγον εἶναι ἀμαθέστατον. Πόρριν δὲ καὶ δάμαλιν λέγει τὴν Λαοδίκην, ἀλληγορικῶς. Ἡ ζῶσ' ἐς ᾅδην.] [11] φεῦ, ὦ Λυκόφρων, πῶς ἀναιδῶς γράφεις;

EMENDATIONES.

1 Διά τι φίλτρον MSS. uterque. 2 Μῆταν Seld. Μῆταν Δαιτοῦ τὴν Ὁπλήτου Bar. Sed vulgata lectio mihi retinenda esse videtur; & citari solent hæc Scholiastæ verba ex Phanodemo. 3 Πάλλαντα pro πάλλαντας, ex utroque MSS. constructione etiam id exigente. Historiam pete ex Plutarchi Theseo. & Strabonis Geographia, ubi de Athenis agit. 4 Ὅταν, pro ὅτι, ex Bar. ὅτε Seld. 5 Sic distinguo. Ἡ Αἴθρα ἐξ Ἀθηνῶν, ἁρπαγεῖσα παρὰ τῶν &c Impress. 6 Ἑκοῦσα, pro ἐναντία, ex Seld. Non minus recte ἑκουσίως Bar. Est enim Ἑκούσιον, τὸ ἐφ' ἡμῖν γινόμενον μηδενὸς ἔξωθεν ἀναγκάζοντος, ἢ τὸ διανοίᾳ προαιρετικῇ ποιούμενον. Ἑκὼν δὲ ὁ διανοίᾳ πράττων τι φαῦλον. * Ex utroque MSS. * Ex Bar. & sic habet Seld. 7 Παρὰ, pro περὶ, & alibi sæpe. Sic autem hunc locum distinguo ex utroque MSS. Φυλλίδος καὶ τῶν ἐκείνης ὀμόσας. ἀντιστρέψειν ἐξέρχεται Impress. * Ex utroque MSS. 8 Ἀρὰς θεμένη κατ' Ἀκάμαντος, pro ἀρὰς θεμένη, καὶ τὸν Ἀκάμαντα, ex fide utriusque MSS. 9 Κιβώτιον, pro καὶ βότιον, ex utroque MSS. & emendatione Nor. Gerbelii. 10 Φάσματι, pro σφάγματι, ex utroque MSS. 11 Mecum legit Bar. nisi quod pro Λύκοφρον, habeat Λυκόφρων. At ὦ πῶς Λύκοφρον Impress.

Ἐναντία

Θελώοισιν [a] ἐκτακεῖσα Μουνίτε τοκάς,	Lacrymis tabefacta mater Muniti,
Ὃν δή ποτ' [b] ἀγρώσσοντα Κρηστώνης ἔχις	Quem aliquando venantem Thracia vipera
Κτενεῖ, πατάξας πτέρναν ἀγκύλῳ βέλει,	Occidet, aspero feriens calcem spiculo,
[c] Ὅταν τεκόντος αἰχμάλωτος ἐς χέρας	Quando parentis in manus captiva
Η παιδομήτωρ τὸν [d] δνόφῳ τεθραμμένον	Avia nutritum in tenebris
[e] Βάλῃ νεογνὸν σκύμνον, ἣ μόνη ζυγὸν	Catulum injecerit recentem: cui soli jugum
Δούλειον [f] ἀμφήσειαν Ακταίων λύκοι,	Servile impresserunt Atheniensium prædones,
Τῆς ἁρπαγείσης δύσποινα Θυάδος·	Raptæ ultionem Bacchæ:
Ὧν ὀστράκου στέρθιλος ἐντετμημένος	Quorum caput ovalis testæ hemisphærium
[g] Κόρσην σκεπάσει, ῥῦμα φοινίου δορός·	Operiet, hastæ cruentæ propugnaculum.
Τὰ δ' ἄλλα [h] θριπόβρωτος [i] ἄψαυστος δόμων	Reliqua porrò vermiculatum non tangens ædes
Σφραγὶς δοκεύσει, θάμβος ἐγχώροις μέγα·	Sigillum servabit, magnum incolis miraculum:
Α δὴ πρὸς ἄστρων κλίμακας στήσει δρόμον	Id quod ad astrorum gradus muniet viam

VARIANTES LECTIONES.

a Ἐκτακεῖσα Sold. & alii. b Ἀγρώσσοντα Κρηστώνης Sold. c Ὅτ' ἂν Sold. d Γνόφῳ MSS. uterque & alii. e Βάλῃ Sold. f Ἀμφήσουσι Sold. g Al. κόρσῃ. h Al. θριπόβρωτος. i Ἄψαυστα Bar.

Ἐναντία σύμπασι, καὶ σαυτῷ πλέον,
Ἄνω γὰρ εἰπὼν τοὺς χαράδρας [1] μεγαληρήτους,
Ὧν τὴν μὲν αὐτόπρεμνον ἡ τεκὰς κόνις,
Κάθημαι χαινῶσα χείσεται διαρράγος,
Λάσσουσα ἄτην ἀγχέπουν στυγημάτων,
Ἤγουν [2] χαράδρᾳ συμπεσοῦσα, καὶ θάνῃ,
Ὅταν τὸ καλλίπυργον Ἰλίου πέδον
Ἑλλήνων στρατὸς πέρσειεν ἀνδρείῳ κράτει.
Ταύτην πρὶν εἰπὼν, νῦν ἐναντίως λέγεις,
Τὴν γὰρ θανοῦσαν πρὶν, πεσοῦσαν χαράδρᾳ,
Αὖθις ἀνιστᾷς, καὶ πικρᾶς αὐτὴν πάλιν,
Θρηνοῦσαν, ὡς φὴς, συμφορᾶς τοῦ Μουνίτου,
[3] Θρήνοις ἐχίδνης προσβολῇ τεθνηκότος.

Κρηστώνη.] ἡ Θρᾴκη, ἀπὸ τῆς Κρηστώνης, Ἄρεος καὶ Κυρήνης θυγατρός. Δνόφῳ.] ἀντὶ τοῦ γνόφῳ, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ γ, δ τιθέασιν. Η, μόνη ζυγόν.] Πειρίθους, καὶ Θησεὺς, ὁ μὲν Διὸς ὢν, ὁ δὲ Ποσειδῶνος, φιλίαν ποιησάμενοι, ἁρπάσαι συνέθεντο Διὸς θυγατέρα· ἁρπάσαντες γοῦν τὴν Ἑλένην, κατέθεντο ἐν [4] Ἀφίδναις τῆς Ἀττικῆς Αἴθρᾳ, τῇ Πιτθέως μὲν θυγατρὶ, μητρὶ δὲ Θησέως. Κάστωρ δὲ, καὶ Πολυδεύκης οἱ Διοσκούροι, οἱ τῆς Ἑλένης ἀδελφοὶ, πορθήσαντες τὴν Ἀττικὴν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης, Αἴθραν λαμβάνουσιν αἰχμάλωτον πρὸς αἰσχύνην αὐτοῦ, ἥτις ἁρπαγείσης πάλιν τῆς Ἑλένης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, [5] συναπῆρεν αὐτῇ καὶ ἡ Αἴθρα ἐπὶ Τροίαν. καὶ Ὅμηρος,

Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.

[6] ὅθεν καὶ αὐτὴν αἰχμάλωτον εἶπεν, ὡς αἰχμαλωτισθεῖσαν ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, εἰς ἀντίποινον τῆς ὑπὸ Θησέως ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης. Ὁ δὲ νοῦς οὕτως· Ὅτι ἡ Αἴθρα μετὰ τὴν καθαίρεσιν τῆς Ἰλίου τῷ παιδὶ Ἀκάμαντι Μούνιτον δῷ, τότε ὁ Μούνιτος ἐν Θρᾴκῃ ἀποθανεῖται. Ἀκταίων λύκοι.] οἱ τῶν Ἀθηναίων ἅρπαγες καὶ πορθηταὶ, λέγει δὲ τοὺς Διοσκούρους. Ἀκτὴ δὲ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττικὴ, ἢ ἀπ' Ἀκταίωνος βασιλέως, ἢ ὅτι τὸ πλεῖον μέρος τῆς Ἀττικῆς, ἀκτὴ, [7] ἤτοι παραθαλάσσιόν ἐστιν. Ὧν ὀστράκου στέρθιλος.] ἐξέβη πάλαι, ὅπως ὁ Ζεὺς κύκνῳ ὁμοιωθεὶς, ἐξ ὠοῦ, ὡς λέγουσι, τούτους ἐγεννήσατο· ὧν ἑκάτερος τοῦ ἡμίσεος τοῦ ὀστράκου τοῦ ὠοῦ περικεφαλαίαν ἐχρῆτο. Στέρθιλος δὲ, τὸ στερεὸν ἡμίτομον τοῦ ὠοῦ. [8] Κόρσην.] κόρση κυρίως ὁ μῆνιγξ λέγεται, νῦν δὲ τὴν κεφαλὴν φησὶν, ὡς καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἐν τῷ περὶ Νείκους,

Ὡς πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν.

Τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος.] θρὶψ, ὁ σκώληξ, ὃς ἐγγίνεται τοῖς ξύλοις. πρὶν γὰρ εὑρεθῆναι τὰς σφραγῖδας, οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις, διὰ τὸ αὐτὰ πολυκάμπτα εἶναι. Ὁ δὲ νοῦς· Μόνην τὴν Αἴθραν δουλώσαντες καὶ αἰχμαλωτίσαντες ἀντίποινα τῆς Ἑλένης, ἀλλ' ὅλην Ἀττικὴν, ὥσπερ ἐσφραγισμένην θριποβρώτῳ σφραγῖδι περιδραμοῦνται. οἱ γὰρ Διόσκουροι κατὰ Θησέως στρατεύσαντες ἕνεκεν τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης, ἐφείσαντο πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει, πλὴν μόνης τῆς Αἴθρας, διὸ καὶ θαυμάσαντες αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, Ἄνακας, ἤτοι θεοὺς, καὶ σωτῆρας ἐκάλεσαν. Α δὴ πρὸς ἄστρων κλίμακας.] ἅτινα εὐεργετήματα, ἃ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οἱ Διόσκουροι

EMENDATIONES.

1 Malim μεγαληρήτους cum Bar. μεγαλοηρήτους Sold. 2 Χαράδρᾳ. & paulo post σχαράδρᾳ Impress. χαράδρᾳ MSS. uterque. 3 Θρήνοις, pro Θρήνους, ex utroq; MSS. 4 Ἀφίδναις posui, pro Ἀθήναις, ex utroque MSS. Non enim Athenis, sed Aphidnis dicuntur Theseus & Pirithous raptam ex Sparta Helenam apud Æthram, Thesei matrem, deposuisse. 5 Συναπῆρεν, pro συναπῆρον, ex MSS utroque. 6 Sic lego ex Sold. ὅθεν αὐτὴν καὶ αἰχμάλωτον εἶπεν, ὡς καὶ αἰχμαλωτισθεῖσαν Impress. 7 ἤτοι, pro εἴ τι, ex MSS. utroque 8 Sic lego ex Sold. Ex Bar. habet κόρση. Quinetiam Nic Gerbelius μῆνιγξ reponendum esse admonuit. Κόρση.] κόρσας κυρίως ὁ μῆνιγξ λέγεται Impress.

ἐνεδείξαντο

Τοῖς ἡμιθνήτοις διπτύχοις Λαπερσίοις·
Οὓς μή ποτ᾽, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ἐς πάτραν ἐμὴν
Στείλαις, ἀρωγοὺς τῇ [a] δυσαρπάγῳ κρεκί·
[b] Μηδὲ πτερωτὰς ὁπλίσαντες ὁλκάδας,
Πρύμνης ἀπ᾽ ἄκρας γυμνὸν, [c] αἴψηρὸν πόδα

Semideis geminis Laperfiis:
Quos nunquam, ô Jupiter Servator, in meam patriam
Miseris, vindices bis raptæ Crecis:
Neque illi alatas armantes naves,
E summa puppi nudum pedem celerem

VARIANTES LECTIONES.

a Al. δισαρπάγῳ. Et hanc lectionem habet etiam *Bar.* b Μὴ δὲ MSS. uterque, cum aliis. c Αἰψηρὸν *Bar.* & alii.

ἐπεδείξαντο, ἀποδιδοῦσιν αὐτὰς καὶ καλλιεδμάσιν τοῖς ἄστροις, οἱ γὰρ Δίδυμοι εἰς τιμὴν τῶν Διοσκούρων κατεσκευάσθησαν, ὡς καὶ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ορέστῃ [1] δι᾽ Απόλλωνος,

> Η δ᾽ ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ᾽ ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
> [2] Σεσωσμένη τε, κοὐ [3] θανοῦσα πρὸς σέθεν.
> Εγώ νιν ἐξέσωσα, [4] κ᾽ ἀπὸ φασγάνου
> Τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ᾽ ἐκ Διὸς πατρὸς.
> Ζηνὸς γὰρ ὄντα, ζῆν νιν ἄφθιτον χρεών.

Καὶ μετ᾽ ὀλίγα,

> ———————— [5] Εγὼ
> Δ᾽ Ελένην Διὸς μελάθροις πελάσω,
> [6] Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
> Ενθα παρ᾽ Ηρᾳ, τῇ θ᾽ Ηρακλέους
> Ηβῃ πάρεδρος, θεὸς ἀνθρώποις
> Εσται, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεὶ,
> Σὺν [7] Τυνδαρείδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς,
> Ναύταις, μεδέουσα θαλάσσης.

Τοῖς ἡμιθνήτοις.] ἡμιθνὴς, καὶ ἡμίθνητος διαφέρει. Ημιθνὴς γὰρ λέγεται, ὁ ψυχορραγῶν, καὶ ἤδη τὸ ἥμισυ θανών. Ημίθνητος δὲ, ὁ τὸ ἥμισυ ἔχων θνητὸν, καὶ τὸ ἥμισυ ἀθάνατον, ἤτοι ἡμίθεος. ἢ ὁ ἡμέραν ὢν ἐν τοῖς ζῶσι, καὶ ἡμέραν ἐν τοῖς νεκροῖς, ὡς οἱ Διόσκουροι. Η δὲ ἱστορία τοιάδε· Ταΰγετος ἀδελφὸς Κυνόρτου, Κυνόρτης δὲ παῖς Περιήρους· ὃ καὶ Γοργοφόνης, τῆς Περσέως, καὶ Σπαρτίχου, Τυνδάρεως, Ικάριος, Αφαρεὺς, καὶ Λεύκιππος. Αφαρέως καὶ Αρήνης, τῆς Οἰβάλου, ἢ Αρηνης, τῆς Αἰβάλου, Λυγκεὺς, καὶ Ιδας. Λευκίππου καὶ Φιλοδίκης, τῆς Ινάχου, Φοίβη, καὶ Ιλάειρα. Ικαρίου καὶ Περιβοίας, * τῆς [8] Νηΐδος, υἱοὶ πέντε, καὶ Οδυσσέως γυνὴ Πηνελόπη. Τυνδάρεω καὶ Λήδας, Τιμάνδρα, ἣν Εχέμορος ἔγημε, καὶ Κλυταιμνήστρα, καθά τινες καὶ Ελένη, σὺν Κάστορι, καὶ Πολυδεύκει. καθ᾽ ἑτέρους δὲ, οὗτοι Διὸς ὑπάρχουσιν, οἳ καὶ Φοίβην, καὶ Ιλάειραν ἁρπάσαντες ἔγημαν. Καὶ Πολυδεύκους μὲν καὶ Φοίβης γίνεται παῖς Μνησίλεως, ἢ Μνήσιππος, καὶ Λάπιθος. Κάστορος δὲ καὶ Ιλαείρας, Ανώγων, ἢ Αναξὶς, καὶ Αὐλοθὺς. πάντες δὲ οἱ Διόσκουροι ἔτυχον ἀπὸ Μεσσήνης ἁρπάσαντες ἔγημαν. ἐλάσαντες δὲ καὶ μετὰ Ιδα, καὶ Λυγκέως βοῦς Αρκαδικὰς, μερίζειν ἐπετρόπευσαν τῷ Ιδᾳ, ὃς τεμὼν βοῦν εἰς δ᾽ μέρη, τὸ πρῶτον εἶπε φαγόντος τὴν ἰδίαν μοῖραν εἶναι τὸ ἥμισυ τῶν βοῶν, καὶ τὸν δεύτερον τὸ λοιπὸν τῆς ἀγέλης. αὐτὸς οὖν ὁ Ιδας τὴν ἰδίαν μοῖραν κατέφαγε, ἔπειτα καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ τὰς βόας ἤλασεν εἰς Μεσσήνην. στρατεύσαντες δὲ οἱ Διόσκουροι, καὶ τὴν ἀγέλην ἐκείνην τῶν βοῶν ἤλασαν, καὶ ἄλλα πολλὰ, κἀκείνους [8] ἐλόχων. Κάστωρ δὲ, καὶ Πολυδεύκης ἐκρύβησαν στελέχει δρυὸς, Λυγκεὺς δὲ ἰδὼν Κάστορα, ἐμήνυσεν Ιδᾳ, ὃ δὲ κτείνει αὐτόν. Πολυδεύκης δὲ διώξας αὐτοὺς, τὸν Λυγκέα κτείνει δόρατι· ὑπὸ δὲ τοῦ Ιδα σύλῃ λιθίνῃ ἐκ τοῦ Αφαρέως τάφου βληθεὶς τὴν κεφαλὴν, σκοτωθεὶς πίπτει. Ζεὺς δὲ Ιδαν κεραυνοῖ· Πολυδεύκην δὲ ἀθάνατον ἔμελλε ποιεῖν. ὁ δὲ αἱρεῖται θνήσκειν ἡμέραν, καὶ ἡμέραν ζῆν ὁμοίως τῷ ἀδελφῷ, ἢ καθ᾽ ὁλοκληρίαν εἶναι ἀθάνατος. καὶ ὁ Ζεὺς οὕτω αὐτοὺς χωρίζεται, ὡς καὶ Ομηρος,

> Αλλοτε μὲν ζώουσ᾽ ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
> Τεθνᾶσι, τιμὴν δὲ [9] λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι·

Τὴν δὲ ἱστορίαν τῶν Διοσκούρων καὶ Στασῖνος, ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας, γράφει,

> ———————— αἶψα δὲ Λυγκεὺς
> Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθὼς,
> [10] Ακρότατον δ᾽ ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
> Ταντολίδου Πέλοπος, τάχα δ᾽ εἴσιδε κύδιμος ἥρως
> Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης,
> Κάστορά θ᾽ ἱππόδαμον, καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.

Διπτύχοις.] ἴσθι πρὸς τὴν ἱστορίαν, ὅτι κατά τινας ἐκ τοῦ ᾠοῦ τούτου διδυμαι ἐγεννήθησαν, Ελένη, καὶ Κάστωρ, καὶ Πολυδεύκης. κατά τινας δὲ, οὐκ ἐκ τοῦ ᾠοῦ, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς Λήδας αὐτῆς. καθ᾽ ἑτέρους δὲ, ἐκ τῆς Λήδας μὲν ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος, [11] καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιχθέντος αὐτῇ τοῦ Διὸς, ὅθεν διπτύχους αὐτοὺς λέγει. ὕστερον δὲ τὴν Ελένην μόνην ἔφασαν ἐκ τοῦ ᾠοῦ γεννηθῆναι. Λαπερσίοις.] παρὰ τὸ πέρσαι τὴν Λᾶν, πόλιν Λακωνικῆς. ἢ παρὰ τὸ πέρθειν τοὺς λαοὺς, ἤτοι πολεμικοῖς. Δυσαρπάγῳ.] δεύτερον γὰρ ἡρπάγη, ὑπὸ Θησέως πρότερον ἐπτέτης, ὡς φησιν Ελλάνικος, Δοῦρις δὲ ὑποδέδειχεν αὐτὴν φησὶ, τεκοῦσαν τὴν Ιφιγένειαν, ὡς ὕστερον εἶπον πλατυτέρως. καὶ πρότερος μὲν αὐτῆς ἅρπαξ Θησεὺς, δεύτερος δὲ Αλέξανδρος. Κρεκί.] κρὲξ ὄρνεον ἐπὶ θαλάσσιον, Ιβιδὶ ἴσως, (ἔστι δὲ ὁ Ιβις περὶ τὴν Αἴγυπτον) ξυπορεύεται. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς περὶ Ορνέων φησὶ, τοὺς [12] γαμψῶν δυσοιώνιστον εἶναι. καὶ Εὐφορίων ἐν Απολλοδώρῳ, [13] Ποικίλον ἠδὲ μάλαθρον, ἀρχέλαον ἕπη κύζηνος. ὃν δ᾽ ἤθου κακὸν γάμων ἐχθόμενος κρέξ. Κρεκὶ δὲ τὴν Ελένην παρεικάζει, διὰ τὸ δίσγαμον καὶ [14] κακόνυμφον τῆς ἀλέξ.

EMENDATIONES.

1 Δι᾽ Απόλλωνος substitui, pro δι᾽ Ελένης. Non enim Helena, sed Apollo, apud *Euripidem* ea profatur, quæ sequuntur. 2 Σεσωσμένα *Suid.* 3 Θανοῦσα *Suid.* 4 Κ᾽ ἀπὸ. pro χ᾽ ὑπὸ, ex *Euripide.* 5 Sic restitui versus hosce, qui confusi extabant.

Εγὼ δ᾽ Ελένην Διὸς μελάθροις πελάσω.

6 Λαμπρῶν Edit. *Euripidis Canteriana.* Non ideo tamen lectionem receptam mutare volui. 7 Τυνδαρίδαις *Euripid.* Ipse tamen receptam lectionem potiorem hoc loco judico. 8 Ελόχων, ex *Suid.* ἐλέγχων *Impress.* 9 Λελόγχασιν posui, pro λελόχασιν. 10 Ακρότατον *Suid.* 11 Sic ego distinguendum putavi hunc locum, sequutus *MSS.* utrumque. καὶ Πολυδεύκης ἐν ἀστέρος μορφῇ μιχθέντος αὐτῇ τοῦ Διὸς *Impress.* Quasi Pollux dicatur stellæ formâ ex Ledâ fuisse genitus, cum nihil minus velit *Scholiastes*; sed Pollucem ex Ledâ genitum esse, ex Jovis concubitu, qui ipsam sub stellæ formâ vitiavit. 12 Δυγαμοῦσι *Bar.* 13 Corruptissimi sunt hi versus. & ex qua parte *Apollodori* citentur, memoriæ jam non occurrit. Ut igitur conjecturis ansam aliquam præbeam, variantes *MSS* lectiones adscribam: *Ποικίλον ἠδὲ μάλαθρον ὠκύπορος ἕπη κύζηνος· ὃν δ᾽ ἤθου κακὸν γάμων ἐρχομένου κρέξ Bar.* Ποικίλον ἠδὲ μάλαθρον ἄρχελος ἰσηξ κύζηνος· ὃν δ᾽ ἤθου κακὸν γάμων ἐχθομένη κρὲξ *Suid.* 14 Κακόνυμφον substitui, pro κακόνυμφον, sensu id exigente.

Εἰς

[a] Εἰς Βεβρύκων ῥίψειαν [b] ἐκβατηρίαν·	In Bebrycum projiciant litus.
[c] Μηδ' οἱ λεόντων τὴν δὲ [d] καρτερώτεροι,	Quin nec Leonibus istis fortiores,
Ἀλκὴν ἄμικτοι· τοὺς Ἄρης ἐφίλατο,	Bello intractabiles; quos Mars amat,
Καὶ δῖ' [e] Ἐνυὼ, καὶ Τελχῖνος θεά,	Diváque Bellona, ac Tritonia Dea,
Βοαρμία, [f] Λογγάτις, [g] Ὁμολωῒς, Βία.	Juga, Longatis, Homolois, Potens.
Οὐκ ἂν τὰ χειρώνακτες ἐργάται διπλοῖ,	Nec enim quæ Opifices mercenarii gemini,
Δρύμας τε, καὶ Πρόφαντος, ὁ Κρώμνης ἄναξ,	Drymius, & Prophantus, Cromnæ rex,
Ἐλατύπησαν κοιράνῳ ψευδωμότῃ,	Extruxerunt Regi perjuro,
Ἓν ἦμαρ ἀρκέσειε πορθηταῖς λύκοις,	Unum diem sufficiant populatoribus Lupis,
[h] Στέρξαι βαρεῖαν ἐμβολὴν [i] ῥαιστηρίαν,	Ad sustinendam gravem irruptionem vastatricem,

VARIANTES LECTIONES.

a Ὡς εἰς Βεβρύκων al. Cæterum hic versus sequenti postponitur in *Seld.* b Al. ἐκβακχείαν. c Al. μὴ δ'. d Al. καρτερώτατοι. e Ἐνυοῦ *Bar.* f Λογχᾶτις quidam legendum putant. Vide *Canteri* Annotationes. g Al. Ὁμολωΐς. h Στέξαι malit *Canterus*. Sed mihi videtur nullam esse rationem, ob quam recepta lectio mutari debeat. Vide Commentarium meum. i Ῥαιστηρίαν *Seld.*

Εἰς Βεβρύκων.] τὴν Τροίαν ποτὲ Βέβρυκες ᾤκησαν, ὅθεν καὶ [1] Βεβρυκίαν αὐτὴν καλοῦσι, καὶ τὸ, [2] Σώζων παλαιὰν Βεβρύκων πανσέληνον. Τινὲς δέ φασιν, ὅτι λείπει τὸ ὡς, ἵνα ᾖ, Ὡς εἰς Βεβρύκων ῥίψειαν ἐκβακχείαν, ὡς πρότερον συμπλεύσαντες τοῖς λοιποῖς Ἀργοναύταις, ὅτι Ἄμυκον, τὸν Βεβρύκων βασιλέα, κατεπόλεμησαν. Δίων δὲ Κοκκειανὸς τοὺς Ναρβωνησίους Βέβρυκας λέγει, γράφων οὕτω. "Τῶν πάλαι μὲν Βεβρύκων, "νῦν δὲ Ναρβωνησίων, ἐστὶ τὸ Πυρηναῖον ὄρος, τὸ δὲ ὄρος "τοῦτο χωρίζει Ἰβηρίαν, καὶ Γαλατίαν. Ἐκβακχείαν.] ἔκβασιν, αἰγιαλόν. Μηδ' οἱ λεόντων.] τοὺς Ἀφαρέως παῖδας λέγει, Ἴδαν, καὶ Λυγκέα. Λέοντας δὲ, τοὺς Διοσκούρους. Ἡ ἔννοια ὄπισθεν ἐξέθην πλατυτέρως. Ἐνυώ.] ἐπίθετον Ἥρας, παρὰ τὸ ἀνύειν καὶ φονεύειν, ὡς [3] πολεμική, Ἀνυὼ, καὶ Ἐνυώ. Καὶ μυθικῶς μὲν οὕτως, ἀλληγορικῶς δὲ, ἡ πάντα ἀνύουσα, καὶ τρέφουσα, καὶ τελειοῦσα, ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ συμμιγεῖ καὶ εὐκράτῳ ἀέρι. Τελχῖνος.] ἡ Ἀθηνᾶ μυθικῶς, ὅτι ἐν τῷ Τρίτωνι, ποταμῷ Λιβύης, ἐγεννήθη, ὡς Ὅμηρος φησί, κατὰ τὸ μυθικόν,

— Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια.

καὶ Αἰσχύλος μυθικῶς,

Εἴτ' ἀμφὶ χῶρον γενεθλίου ποτίζου,
Τρίτωνος ἐν τόποις [4] Λιβυστικοῖς.

Ἢ ὅτι, κατὰ Καλλισθένην, [5] τρίτη τοῦ μηνὸς ἐγεννήθη· διὸ παρ' Ἀθηναίοις ἡ τρίτη ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἢ ὅτι ἐκ τῆς κορυφῆς, τῆς κεφαλῆς, τοῦ Διὸς ἐγεννήθη· τριτὼ γὰρ Βοιωτικοῖς ἡ κεφαλή. Ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ· ἡ δὲ σελήνη ἀπὸ συνόδου τριταία φαίνεται. Ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῇ ψυχῇ· τριμερὴς δὲ ἡ ψυχὴ, ἔχει γὰρ θυμικὸν, ἐπιθυμητικὸν, καὶ λογικόν. Ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῷ ἀέρι· [6] τρίτος γὰρ ὁ ἀὴρ γεννᾶται, καὶ μεταπίπτει, ἔαρι, θέρει, χειμῶνι, τὸ γὰρ παλαιὸν τριμερὴς ἦν ὁ χρόνος. Ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῇ φρονήσει, γεννηθεῖσα δὲ ἐκ τῆς κορυφῆς καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς, τρία παρέχει τοῖς ἐναντίοις. Ἢ ὅτι, κατὰ Δημόκριτον, τρία ταῦτα χαρίζεται, βουλεύειν καλῶς, κρίνειν ὀρθῶς, πράττειν δικαίως. Βοαρμία.] παρὰ τὸ συναρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ εἰς ἄροτρον βόας. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστιν, ὡς ἔφην, τῇ φρονήσει, οὕτω δὲ τιμᾶται παρὰ Βοιωτοῖς· καὶ Λογγάτις ὁμοίως, Λογγὰς γὰρ, χωρίον Βοιωτίας. Ὁμολωῒς δὲ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, [7] Ὁμολωΐδες γὰρ πύλαι Θηβῶν, ἀπὸ Ὁμολωΐδος, τῆς Νιόβης θυγατρός. [8] Βία.] ἡ δυνατή. Χειρώνακτες.] οἱ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενοι, καὶ κτίσαντες τὸ τεῖχος τῆς Ἰλίου μυθικῶς, λέγει δὲ Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα. Ἡ μὲν ἱστορία δήλη, τὰς δὲ ἀλληγορίας, ὡς πολλὰς, καὶ ἀχρησίμους, [9] ἐνταῦθα ἐατέον. Διπλοῖ.] ἀκατανόητον. [10] διπλοῦς δὲ κυρίως, καὶ ἐξ αὐτοῦ διπλοῖ ἀξύνετον. Δρύμας.] ὁ Ἀπόλλων, παρὰ Μιλησίοις. Πρόφαντος δὲ, ὁ Ποσειδῶν, παρὰ [11] Θυρίοις. Κρῶμνα δὲ, χωρίον Κορίνθου, ἐξ οὗ οἱ στρατεύσαντες, φησίν, εἰς Ἴλιον. Οὐκ ἀνθέξονται δὲ αὐτῶν τὰς χεῖρας τὰ τείχη, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Κρῶμνα πόλις Παφλαγονίας, ἐν ᾗ τιμᾶται ὁ Ποσειδῶν. Ἡρόδωρος δὲ ἐν Ἀληθείαις ὁ φησὶ κτίσαι τὴν πόλιν Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ [12] Λαομέδοντα χρήματα καταθέμενον ἐκ τῆς θυσίας αὐτῶν, ἀναλῶσαι ταῦτα εἰς τὸ τοῦ τείχους καλλωπισμόν. Κοιράνῳ ψευδωμότῃ.] τῷ Λαομέδοντι, παρὰ τὸ ὀμόσαι δοῦναι Ἡρακλεῖ τοὺς ἀθανάτους ἵππους, ἤτοι τοὺς ἀρίστους καὶ [13] ἐνεργεσιάτους, καὶ μὴ δοῦναι σώσαντι Ἡσιόνην ἐκ βορᾶς τοῦ κήτους. καλῶς εἶπε κοιράνῳ, ὀφείλων εἰπεῖν τυράννῳ, ἢ βασιλεῖ. Κοίρανος γὰρ ὁ διὰ πολέμου λέγεται· Τύραννος δέ, ὁ βίαιος μονάρχης· Βασιλεὺς δὲ, ὁ ἔννομος καὶ δικαίως κρατῶν. δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν τούτων διαφορὰν, οὑτωσὶ λέγων ἐν τῷ Δωδεκαετηρίῳ,

Ἔσται δ' αὐτῆς ἀνὴρ ἢ κοίρανος, ἢ τύραννος,
Ἢ βασιλεὺς, ὃς τῖμος ἐς οὐρανὸν ἵξεται αἰπύν.

EMENDATIONES.

1 Βεβρυκίαν, pro Βεβρυκίαν, ex utroque *MSS.* 2 Σώζων, pro σώζων, ex *Bar.* & ultimo Poematis hujus versiculo, quem hic citavit *Scholiastes.* 3 Πολεμική, pro πολεμία, ex *Seld.* Est enim πολεμική, ἡ πολεμική, καὶ ἡ ἐπὶ ἐν τοῖς πολέμοις. Πολεμία δὲ, ἡ πολεμῶσα ἡ ἐχθρά, ἢ πολεμοῦσά τινι. Ex πολεμικὴ habet *Bar.* 4 Λιβυστικοῖς *Bar.* & *Phavorin.* 5 Τρίτη δὲ τοῦ μηνὸς *Impress.* Ego δὲ expunxi, ex fide *Bar.* Cæterum in hac sententia pro Καλλισθένην, *Phavorinus* habet Κλειτόδημον. 6 Τρίτος δὲ ὁ ἀὴρ γεννᾶται posui ex *Seld.* τρίτος *Impress.* τρίτος γὰρ ὁ ἀὴρ &c. *Bar.* τρίτος γὰρ ὁ ἀήρ. γεννᾶται γὰρ καὶ &c. *Phavorinus* 7 Sic legendum arbitror hunc locum, & mecum faciunt *MSS.* uterque. & *Phavorinus* 8 Βία.] ἡ δυνατή, scribo ex *Seld.* Βία γὰρ ἡ δυνατή. *Impress.* Βία· ἡ δύναμις. *Bar. Phavorin.* 9 Ἐνταῦθα, pro ἐνταῦθα. 10 Sic lego cum *Seld.* nisi quod post διπλοῦς addiderim δὲ ex *Bar.* qui etiam διπλοῦς legit. διπλοῦς γὰρ κυρίως. καὶ ἐξ αὐτοῦ διπλοῦ ἀξύνετον *Impress.* 11 Θυρίοις, pro Θυρίοις, ex emendatione *Nic. Gerbelii.* Θυρίοις *Phavorin.* 12 Λαομέδοντα, pro Λαομέδοντι, ex *Seld.* Deinde αὐτῶν, pro αὐτοῦ. 13 Ἐνεργεσιάτους, pro ἐνεργεσιάτους, ex utroque *MSS.*

Καίπερ πρὸ πύργων τὸν Κανασταῖον μέγαν	Quamvis ante turres magnum Canastræum
Ἐγχώριον γίγαντα, δυσμενῶν μοχλὸν,	Indigenam habeant gigantem, hostium obicem,
Ἔχοντα, καὶ τὸν πρῶτον εὐστόχῳ βολῇ	Quique primum certo jactu
Μαιμῶντα τύψαι [a] ποιμνίων ἀλάστορα:	Pecorum Vastatorem gestiet ferire:
Οὗ δή ποτ᾽ αἴθων πρῶτα [b] κινήσει δόρυ	Cujus quondam initio commovebit hastam
Κίρκος θρασὺς, πήδημα λαιψηρὸν [c] δικὼν,	Accipiter audax, saltu prosiliens veloci,
Γραικῶν ἄριστος, ᾧ πάλαι [d] τεύχει τάφους	Græcorum præstantissimus, cui jampridem sepulcrum parat
Ἀκτὴ Δολόγκων [e] εὐπρεπὴς κεκμηκότι,	Defuncto pulcrum Thracum litus,
[f] Μαζουσία, προὔχουσα, Χερσαίου [g] κέρως.	Uberosum, prominens, Cherronesi cornu.
Ἀλλ᾽ ἔστι γάρ τις, ἔστι καὶ [h] παρ᾽ ἐλπίδα	Sed est profectò quidam, etiam præter spem,
Ἡμῖν ἀρωγὸς πρευμενὴς, ὁ [i] Δρύμνιος	Nobis adjutor propitius, Drymnius
Δαίμων, [k] Προμανθεὺς, Αἰθίοψ, Γυράψιος,	Deus, Promantheus, Æthiops, Gyrapsius:
Ὃς, τὸν πλανήτην ὀρθάγην ὅταν δόμοις	Qui, cum Erronem convivam hospitio

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ποιμνίων. b Al. κινήσει. c Δίκων Seld. d Τεύχει Seld. e Εὐπρεπὲς Seld. f Al. ὁ μαζουσία g Al. κέρας. h Παρ᾽ ἐλπίδα Seld. i Al. Δρύμιος. k Al. Προμανθεύς.

Κάναστρα.] ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης, ὃ πλησίον ᾤκησαν οἱ Γίγαντες. λέγει δὲ νῦν τὸν Ἕκτορα διὰ τὸ γενναῖον, διὸ καὶ ἐγχώριον αὐτὸν εἶπε. Δυσμενῶν μοχλόν.] τὸ κατὰ δυσμενῶν ὀχύρωμα καὶ ἀσφάλισμα. Καὶ τὸν πρῶτον.] τὸν Πρωτεσίλαον, πρῶτος γὰρ ἀποπηδήσας τοῦ πλοίου πρὸς τὸ Τρωϊκὸν αἰγιαλὸν, ἀνῃρέθη ὑφ᾽ Ἕκτορος. Μαιμῶντα.] αἱμῶντα, καὶ αἵματος διψῶντα, καὶ ἐξ αὐτοῦ πλεονασμῷ τοῦ μ, μαιμῶντα. Αἴθωνα κίρκον.] λέγει τὸν Πρωτεσίλαον. Ἱστορεῖ δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἀναιρεθῆναι τὸν Πρωτεσίλαον. ὁμοίως δὲ καὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος, καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ γράφεται,

——— Τὸν δ᾽ ἔκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ
Νηὸς ἀποθρῴσκοντα. ———

Ἔστι δὲ ὑπέρβατον οὕτως· Οὗ δή ποτε κίρκος θρασὺς πρῶτον κινήσει δόρυ, πήδημα [1] λαιψηρὸν δικὼν, ἀντὶ τοῦ [2] ἐκβαλόντας πρῶτον καὶ κινήσας. Γραικῶν ἄριστος.] ὁ Πρωτεσίλαος, Γραικοὶ γὰρ πρότερον, οἱ τῆς Ἑλλάδος ἐκαλοῦντο, ὕστερον δὲ ἀφ᾽ Ἕλληνος ἐκλήθησαν Ἕλληνες. Ὧ, πάλαι.] ᾧτινι ἐκ παλαιᾶς εἱμαρμένης ἑτοιμάζει τὸν τάφον ὁ εὐπρεπὴς καὶ εὔθετος ἀκτὴ, καὶ ὁ πετρώδης καὶ ὀχθώδης αἰγιαλὸς τῶν Δολόγκων. Δόλογκοι δὲ, [3] ἔθνος Θρᾳκικὸν, ἀπὸ Δολόγκου, τοῦ Κρόνου καὶ Θρᾴκης παιδός. Ἔστι δὲ Χερρόνησος Θρᾴκης, ὅπου Πρωτεσίλαος κείμενος, ὡς θεὸς τοῖς ἐγχωρίοις ἐτιμᾶτο. Ποιμνίων ἀλάστορα.] ὀλετῆρα τῶν Ἑλλήνων. ποιμνίων δὲ εἶπεν, ὅτι ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα ποιμένα καλεῖ, ποίμνια δὲ τὸν ὑπ᾽ αὐτὸν λαόν. Γράφουσι δὲ καὶ ποινίων, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐλθόντων ποινὴν ἀποτίσαι τοῖς Τρωσὶν ὑπὲρ τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης, τῆς ὑπ᾽ Ἀλεξάνδρου γενομένης. Τινὲς δὲ τὸ ποιμνίων ἀλάστορα, ἐπὶ Πρωτεσιλάου λαμβάνουσιν, ἤγουν τὸν πορθοῦντα τὰ τῶν Τρώων ποίμνια, χρὴ δὲ τοῦτο μᾶλλον λαμβάνειν ἐπὶ Ἕκτορος. * Κίρκον.] τὸν Πρωτεσίλαον λέγει. Χρησμὸς ἐδόθη τοῖς Ἕλλησι, πρῶτον σφαγιάσαι τὸν, ὃς καὶ πρῶτον πατήσει ἐξελθὼν τοῦ πλοίου εἰς τὸν Τρωϊκὸν ἀποθρῴσκων αἰγιαλόν. ἐξελθόντα δὲ πρῶτον τὸν Πρωτεσίλαον, ἀνεῖλεν αὐτὸν ὁ Ἕκτωρ, ὡς καὶ Ὅμηρος,

——— Τὸν δ᾽ ἔκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ
Νηὸς ἀποθρῴσκοντα. *

Μαζουσία.] οἱ μὲν ἄλλοι ὁ μαζουσία λέγουσι μετὰ τοῦ ἄρθρου, καὶ φασὶν αὐτὴν ἀκρωτήριον τῆς Ἐλαιοῦντος. Ἐγὼ δὲ μαζουσία φημὶ, ἡ μαστοειδὴς, ἤτοι ἡ εἰς μαστοῦ θέσιν ἐξηκασμένη. Χερσαίου κέρως.] [4] τὸ ἀκρωτήριον, λέγει δὲ αὐτὴν τὴν Χερρόνησον. Ὁ Δρύμνιος δαίμων.] ὁ Ζεύς. Δρύμνιος * δὲ * παρὰ Παμφυλίοις. [5] Προμανθεὺς, παρὰ Θουρίοις. Αἰθίοψ, καὶ Γυράψιος, παρὰ Χίοις. Ὃς τὸν πλανήτην.] ὅστις Ζεὺς θύσας βωμὸν καλὸν καὶ θόρυβον ἐν μέσαις ταῖς λόχαις καὶ ταῖς πρὸς [6] ἀλλήλους συντυχίαις, ὅταν ἐν τοῖς δόμοις δέξωνται τὸν [7] πλανήτην καὶ πλανώμενον ὀρθάγην καὶ ξένον, λέγει δὲ τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν σίνιν καὶ βλαπτικὸν κατασκοπῆσαι καὶ αὐτὸν, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν, τὸν παρὰ οἱ Διόσκουροι, καὶ οἱ Ἀφαρέως παῖδες, οἱ δεινὰ καὶ ἀπόθεστα μέλλοντες παθεῖν, πότε; ὅταν δέξωνται, ὡς εἶπον, τὸν Ἀλέξανδρον, μαινόμενοί τε καὶ κελαινομένους τοῦ ἀστεργοῦ Κρόνου, τὸν Δία, ὅν τε φυτὸν, καὶ θαλούσας γον-

EMENDATIONES.

1 Λαιψηρόν, pro λαιψηρῷ. 2 Ἐκβαλόντας, pro ἐκβαλόντα. 3 Εἴη. Θρᾳκικόν, ὁ ἀπὸ &c. prius scriptum fuit. Ego ὁ delevi, Theverianum sequutus. * Hæc interserui ex Seld. 4 Τὸ ἀκρωτήριον, pro τῶν ἀκρωτηρίων, ex Seld. Et hujus emendationis ratio cuilibet attendenti facile patebit. * Hæc vox est ex Bar. 5 Προμανθεύς, pro Προμηθεύς, ex Bar. 6 Ἀλλήλους, pro ἀλλήλοις. 7 Πλανήτην, pro πλανητῆς, ex utroque MSS.

ἑαυ-

[a] Σίντιν [b] καταρράκτηρα δέξονται πικρὸν	Noxium vaſtatorem acceperint,
Οἱ δεινὰ [c] κἀπόθεστα πείσεσθαί ποτε	Qui gravia ſunt & rejicienda paſſuri,
Μέλλοντες, ἔν τε δαιτὶ, καὶ [d] Θαλυσίοις	Atque in epulo, ac Cerealibus
Λοιβαῖσι μειλίσσουσιν ἀστεργῆ Κράγον,	Libaminibus moroſum placabunt Cragum,
Θήσει βαρὺν κολῳὸν ἐν λέσχαις [e] μέσον.	Grave efficiet in mediis confabulationibus jurgium.
Καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλους ὀδὰξ	Ac primum quidem verbis inter ſe mordicus
[f] Βρύξουσι, [g] κηκασμοῖσιν [h] ὠχρωμένοι,	Mordebunt, conviciis exaſperati:
[i] Αὖθις δ' ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι,	Pòſt verò pugnabunt Conſobrini,
Ἀνεψιαῖς ὄρνισι χραισμῆσαι [k] γάμοις	A ſobrinis Avibus propulſare nuptias
Βιαιοκλῶπας, ἁρπαγάς τε συγγόνων	Violentas, rapináſque cognatorum
Χρήζοντες, [l] ἀλφῆς τῆς ἀεδνώτου δίκην.	Volentes, in raptûs indotati ſupplicium.
Ἦ πολλὰ δὴ βέλεμνα [m] Κνηκείου πόρος	Multa certè jacula Cnecei fluentum
[n] Ριφθέντα τόλμαις αἰετῶν ἐπόψεται,	Aquilarum jacta videbit audaciâ,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. σίντιν. al. σίντιν. b Καταρρακτῆρα cum ſimplici ρ Bar. καταρρακτῆρα al. c Al. κἀπόθεστα. d Θαλυσίοις Seld. Θαλυσίαις al. Θαλυσίαις al. e Μέσαις Seld. f Βρύξουσι Etymolog. g Κυκασμοῖσιν Seld. h Ὠχρωμένοι Bar. i Αὖτις Seld. k Γάμος Seld l Ἀλφῆς τινὸς ἀέδνου δίκην Seld. m Κνηκείου MSS. uterque, cum aliis. n Ριφθέντα Bar. aliique.

βαῖς. Ὅλον δὲ, ὅπερ φησὶ, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ὅταν τὸν Ἀλέξανδρον δέξηται ὁ Μενέλαος, τότ' ἐνστήσεται ἀρχὴ τῆς ἔχθρας, τῷ Ἴδᾳ καὶ [1] Λυγκεῖ, καὶ τοῖς Διοσκούροις, διὰ τὰς Λευκίππου θυγατέρας, Φοίβην τε, καὶ Ἱλάειραν, ἃς προκατεγγυηθείσας τοῖς Διοσκούροις, ἁρπάσαντες οἱ περὶ τὸν Ἴδαν, εἰς μάχην κατέστησαν, ὅτε Ἀλέξανδρον ξενίσουσιν οἱ Διόσκουροι, ὁ δὲ ἁρπάζει τὴν Ἑλένην, οἱ δὲ οὐ δυνήσονται ἐλθεῖν εἰς Ἴλιον, διὰ τὸν ἐπικείμενον αὐτοῖς πόλεμον. Ὀρθάγην.] τὸν ξένον, κατὰ διάλεκτον. ἔστι δὲ καὶ Ὀρθάγης, δαίμων πριαπώδης παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ. Τὸν ὀρθάγην, τὸν Ἀλέξανδρον, ἤτοι τὸν ἅρπαγα. ἢ τὸν καταφερῆ, παρὰ τὸ ὀρθιᾷν. * Καταρρακτῆρα.] ὄρνεον ἁρπακτικόν. * Οἱ δεινὰ κἀπόθεστα.] οἱ Ἀφαρέως παῖδες, καὶ οἱ Διόσκουροι. ὅτε γὰρ ἐξένιζον Διόσκουροι τὸν Ἀλέξανδρον, ἐκινήθη ἡ στάσις αὐτοῖς, κατὰ τὸν Λυκόφρονα * μὲν, * διὰ τὰς Λευκίππου θυγατέρας. κατ' ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς λοιποὺς, ὡς ὄπισθεν εἶπον, ἕνεκα βοῶν. οὕτω δὲ στασιαζόντων αὐτῶν, Ἀλέξανδρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην, ὡς ἐξῆς ὁ Λυκόφρων φησὶν, ᾤχετο εἰς Τροίαν. Ἀστεργῆ Κράγον.] τὸν Δία λέγει, ὅτι οὐκ ἔστερξε τὴν θυσίαν αὐτῶν, ὅτι θύοντες τοῖς ἄλλοις θεοῖς, ἐπελάθοντο αὐτοῦ, ὅθεν αὐτοὺς εἰς στάσεις καὶ φιλονεικίαν ἐνέβαλε. Κράγον δὲ τὸν Δία ἐτίμων ἐν Λυκίᾳ. Ὀδάξ.] κυρίως μὲν τοῖς ὀδοῦσι, νῦν δὲ τοῖς στόμασι λέγει. Αὐτανέψιοι.] καὶ ἀνεψιοὶ, [2] οἱ ἀδελφῶν παῖδες, οἱ καὶ καλοῦνται ἐξάδελφοι. ἦσαν δὲ ἐξάδελφοι οἱ Διόσκουροι, Ἴδας τε καὶ Λυγκεὺς, οὕτως· Τυνδάρεως, καὶ Ἀφαρεὺς, Λεύκιππός τε, καὶ Ἴκαρος, ἀδελφοὶ, [3] υἱοὶ Οἰβάλου, καὶ τούτων γίνονται παῖδες οὗτοι, Τυνδάρεω μὲν θέσει, φύσει δὲ Διὸς οἱ Διόσκουροι, ἤγουν Κάστωρ, καὶ Πολυδεύκης· Ἀφαρέως δὲ, Ἴδας, καὶ Λυγκεύς. Λευκίππου δὲ, Φοίβη, καὶ Ἱλάειρα. [4] Ἡ σύνταξις οὕτως· Αὖθις καὶ εἰς τοὐπίσω, ἢ αὖθις καὶ πάλιν, μετὰ τὰς λοιδορείας οἱ αὐτανέψιοι, ἤτοι οἱ παῖδες τοῦ Ἀφαρέως, ἐναιχμάσουσι καὶ πολεμήσουσι τοὺς βιαιοκλῶπας, τοὺς ἁρπαγάς τε τῶν συγγόνων, ἤτοι τοὺς Διοσκούρους. διὰ τί δὲ αὐτοῖς πολεμήσουσι; [5] χρήζοντες χραισμῆσαι καὶ βοηθῆσαι ταῖς ἀνεψιαῖς ὄρνισι, * τῇ Φοίβῃ, καὶ τῇ Ἱλαείρᾳ, * εἰς τοὺς γάμους, διὰ δίκην τῆς ἀλφῆς καὶ ψηλαφήσεως, τῆς ἄνευ ἕδνων καὶ προγαμιαίων δώρων. ὁ γὰρ Λυκόφρων οὕτω φησὶ τὸν πόλεμον αὐτῶν γεγονέναι, ὀνειδισθῆναι φησι τοὺς Διοσκούρους ὑπὸ τῶν Ἀφαρέως παίδων, ὡς μὴ δεδωκότας ἕδνα ὑπὲρ τῶν Λευκίππου θυγατέρων· τοὺς δὲ ἐλάσαι βόας τοῦ Ἀφαρέως, καὶ δοῦναι τῷ Λευκίππῳ, ὅθεν αὐτοῖς ὁ πόλεμος· ληρεῖ δέ. ἔστι δὲ ἡ ἱστορία ὡς ὄπισθεν εἶπον, τότε γὰρ οἱ Διόσκουροι καὶ παῖδας εἶχον ἐκ τῶν [6] Λευκιππίδων, ὡς εἶπον, καὶ τοῦτο κακόζηλον ὀνειδίζειν αὐτοὺς μετὰ τοσοῦτον χρόνον περὶ ἕδνων. ἀλλὰ πάντως ὡς νεωστὶ τῶν κορῶν [7] ἁρπαγεισῶν ἄνευ ἕδνων τοῦτο φησί, [8] καὶ ἔστι προφανῶς τοῦτο ληρῶδες, ἔδειξα γὰρ, ὅτι τότε καὶ παῖδας ἐξ αὐτῶν εἶχον οἱ Διόσκουροι. Κνηκείου * πόρος.*] ποταμὸς Λακωνικῆς, ὃς ὕστερον ἐκλήθη [9] Οἰνοῦς, περὶ ὃν ἐπολέμησαν οἱ Διόσκουροι, καὶ οἱ Ἀφαρέως παῖδες, ὡς αὐτὸς καλεῖ.

EMENDATIONES.

1 Λυγκεῖ repoſui, pro Λυγγεῖ, & alibi ſæpe γ illud mutavi in κ. * Hoc addo ex Seld. idemq; occurrit in Bar. niſi quod καταρρακτῆρ habeat, pro καταρρακτῆρα. * Ex MSS. utroque. 2 Sic emendavi hunc locum, quem non omnino agnoſcit Bar. Impreſſi autem hoc modo mutilârunt, οἱ ἀδελφῶν παῖδες. καλοῦνται καὶ ἐξάδελφοι οἱ Διόσκουροι. 3 Υἱοὶ οἱ Βεβάλου Impreſſ. υἱοὶ Βάλου Seld. Ego repoſui υἱοὶ Οἰβάλου. Videtur enim Tyndarus filius fuiſſe Oebali, à quo Laconiæ pars ea, in qua regnavit Tyndarus, Oebalia dicta eſt; unde & Dioſcuri Oebalidæ nomine Patronymico. 4 Ἡ σύνταξις αὖτις δὲ καὶ εἰς τοὐπίσω Impreſſ. ἡ σύνταξις· αὖτις δὲ εἰς τοὐπίσω Seld. 5 Χρήζοντες, pro χρήσοντες, ex utroque MSS. * Ex Bar. 6 Λευκίππων Impreſſ. Ego repoſui Λευκιππίδων, i. e. filiabus Leucippi, re ita exigente. 7 Ἁρπαγεισῶν, pro ἁρπαγέντων. 8 Καὶ ἔστι προφανῶς τοῦτο ληρῶδες lego cum Seld. καὶ ἔστι προφανῶς καὶ ληρῶδες. λέγει Bar. καὶ ἔστι ληρώδης ὁ λόγος Impreſſ. * Ex MSS. utroque. 9 Οἰνοῦς, pro οἰνοῦς, ex Bar. Nunquam enim Sinus dictus eſt Cneceus, at Oenus fortaſſe dici potuit, & urbis cognominis in Laconia meminit Stephanus Byzantinus.

Φηραίοις.]

Ἄπιστα καὶ θαμβητὰ [a] Φηραίοις κλύειν.
Ὁ μὲν, [b] κρανείῳ κοῖλον οὐτάσας στύπος
Φηγοῦ κελαινῆς, διπλύχων ἕνα φθερεῖ,
Λέοντα ταύρῳ συμβαλόντα φύλοπιν.
Ὁ δ᾽ αὖ σιγύμνῳ πλευρ᾽ ἀναρρήξας βοὸς,
Κλινεῖ πρὸς οὖδας, τῷ δὲ δευτέραν ἔπι
Πληγὴν ἀθαμβὴς κριὸς ἐγκορύψεται,
Ἄγαλμα πήλας τῶν Ἀμυκλαίων τάφων.
Ὁμοῦ δὲ χαλκὸς, καὶ κεραύνιοι βολαὶ
Ταύρους καταξανοῦσιν, ὧν ἄλκην ἑνὸς
Οὐδ᾽ ὁ Σκιαστὴς, Ὀρχιεὺς, [c] Τελφούσιος
Ἐμέμψατ᾽, ἐν χάρμαισι ῥαιβώσας κέρας.
Καὶ τοὺς μὲν ᾅδης, τοὺς δ᾽ Ὀλύμπιοι πλάκες
Παρ᾽ ἦμαρ [d] αἰεὶ δεξιώσονται ξένους,
[e] Φιλαυθομαίμοις, ἀφθίτους τε, καὶ φθιτούς.

Incredibilia & ſtupenda Pheræis auditu.
Alter quidem, cavum cornu feriens truncum
Quercûs nigræ, Geminorum perdet alterum,
Leonem cum Tauro prælium committentem.
Alter autem venabulo latera rumpens Bovis,
In ſolum proſternet: in hunc verò ſecundum
Intrepidus ictum Aries incutiet,
Columnam vibrans Amyclæi ſepulcri.
Simul autem ferrum, & ictus fulminei
Tauros conterent, quorum unius vires
Ne Sciaſtes quidem, Orchieus, Telphuſius
Contempſit, in pugna curvato cornu.
Et hos quidem infernus, illos verò cœleſtes regiones
Alternis diebus hoſpites excipient,
Fratrem amantes, mortaléſque, & immortales.

VARIANTES LECTIONES.

a Φηραίοις *Seld.* b Κρανείῳ *Seld.* c *Canterus* malit Τιλφούσιος, auctore *Pauſania*. Διαφούσιος legi poſſe exiſtimat *Meurſius*. Eorum Annotationes videſis. d Al. αἰεί. e Al. Φιλαυθομαίμων.

Φηραίοις.] Λάκωσι, Φηραὶ γὰρ πόλις Μεσσηνίας, ἤτοι Ἀρκαδίας, ἢ τῆς Ἀρκαδίας Λακώνων, ἀφ᾽ ἧς ἦσαν οἱ περὶ τὸν Ἴδαν, καὶ τὸν Λυγκέα. Ἄπιστα εἶπε, διὰ τὸ μὴ πιστεύεσθαι αὐτοὺς ποιεῖν μάχας, ὡς ὄντας ἐξαδέλφους. Ὁ μὲν κρανείῳ.] ὁ μὲν Ἴδας κρανίνῳ δόρατι κοῖλον στέλεχος τῆς δρυὸς οὐτάσας, [1] τῶν διπλύχων, ἤτοι τῶν Διοσκούρων, (δίδυμοι γὰρ ἐγένοντο) ἕνα φθερεῖ, καὶ ἀνέλῃ, λέγει δὲ τὸν Κάστορα, ὃν καὶ λέοντα λέγει· ταῦρον δὲ τὸν Λυγκέα, διὰ τὸ ὀξυδερκὲς, φασὶ γὰρ ὅτι καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἔβλεπε. τοῦτο δὲ περὶ τοῦ Αἰγύπτου παιδὸς ἔφασαν εἶναι Λυγκέως, ὅτι καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἔβλεπε, διὰ τὸ ἐφευρεῖν πολλὰ τῶν μετάλλων. Ὁ δ᾽ αὖ σιγύμνῳ.] ὁ δὲ Πολυδεύκης σιγύμνῳ καὶ σιδηρῷ ἀκοντίῳ τὰ πλευρὰ ῥήξας τοῦ βοὸς, ἤγουν τοῦ Λυγκέως, κλινεῖ πρὸς ἔδαφος, ἤτοι [2] ἀνέλῃ. Κριὸς [3] ἐγκορύψεται.] ἀπ᾽ ἔξωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ὡς, ἵν᾽ ᾖ, Ὡς κριὸς ἐγκορύψεται, [*] καλεῖ δὲ τὸν Ἴδαν κριὸν, τὸ δὲ ἐγκορύψεται [*] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κριῶν, εἰώθασι γὰρ κριοὶ ἐν τῷ μάχεσθαι τοῖς κέρασιν ἀλλήλους πλήττειν, τοῦτο δ᾽ ἐστὶ κυρίως τὸ κορύπτειν, ὡς καὶ Θεόκριτος,

———[4] φυλάσσεο μή σε κορύψῃ.

Ὁμοῦ δὲ χαλκός.] Πολυδεύκης καὶ Κάστωρ, ὡς ὄπισθεν εἴπομεν [*] ἐμμέτρως, [*] ἐκρύβησαν [5] ἐν κοίλῳ κορμῷ δρυός. Ἴδας δὲ βαλὼν, ἀνεῖλε τὸν Κάστορα, εἶτα Πολυδεύκης ἀνεῖλε Λυγκέα, Ἴδαν δὲ ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, πρότερον τοῦ [6] Ἴδα ἐκ τοῦ τάφου τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Ἀφαρέως στήλην, ἤτοι λίθον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Πολυδεύκους ῥίψαντος, καὶ σκοτίσαντος αὐτόν. Ὧν ἄλκην ἑνός.] Μάρπησσαν, τὴν Εὐήνου θυγατέρα, [7] κατεγγυηθεῖσαν τῷ Ἴδᾳ, ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων, ἐρασθεὶς αὐτῆς, εἰς μάχην αὐτῷ κατέστη. λέγουσιν οὖν ἀμφοτέρους ἐρίσαντας, ἐν τῇ τοξικῇ ἴσους γενέσθαι. Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμψας, ἐκέλευσεν ὃν ἂν ἡ Μάρπησσα προκρίνῃ, λαβεῖν. ἡ δὲ, ἐρωτηθεῖσα τίνα ἂν αἱροῖτο; τὸν Ἴδαν τοῦ Ἀπόλλωνος προκρίνει, φοβηθεῖσα μὴ γηράσασαν αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων ἐάσῃ. λέγει οὖν, ὅτι οὐδ᾽ ὁ Ἀπόλλων τὴν ἀνδρείαν τοῦ Ἴδα ἐμέμψατο, ἐν μάχῃ κλίνας τὸ τόξον αὐτοῦ, καὶ κυκλοτερὲς ποιήσας, ἤτοι πελεμίσας. ὡς καὶ Ὅμηρος,

> [8] Ἴδεω θ᾽, ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ᾽ ἀνδρῶν,
> Τῶν τότε, καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον,
> Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.

Σκιαστὴς, Ὀρχιεὺς, παρὰ Λάκωσιν ὁ Ἀπόλλων, Τελφούσιος δὲ [9] παρὰ Βοιωτοῖς.

EMENDATIONES.

1 Sic diſtinguendo clariorem reddidi hanc ſententiam, quam hoc modo obſcurarunt *Impreſſæ* editt. Τῶν διπλύχων, ἤτοι τῶν Διοσκούρων. Δίδυμοι γὰρ ἐγίνοντο. ἕνα φθερεῖ. 2 Ἀνέλῃ, pro ἀνέλοι. ex *MSS.* utroque. 3 Ἐγκορύψεται, pro ἐγχειρύψεται; Et paulo poſt, ex *MSS.* utroque. * Hoc interſerui ex *Seld.* 4 Φυλάσσεο, pro φυλάσσου, ex *Seld.* & ipſo *Theocrito.* * Ex *MSS.* utroque. 5 Ἐν κοίλῳ κορμῷ, pro ἐν κοίλῳ κρημνῷ, ex *Seld.* στοιχεῖ *Bar.* 6 Ἴδα, pro Ἴδας, ex *MSS.* utroque. 7 Sic lego cum *Seld.* quæ in *Impreſſis* confuſe extabant. κατεγγυηθεῖσαν τῷ Ἴδᾳ, ἐρασθεὶς αὐτῆς Ἀπόλλων καὶ ἁρπάσας. At κατεγγυηθεῖσαν τῷ Ἴδᾳ ἁρπάσας Ἀπόλλων &c. habet *Bar.* 8 Ἴδεω θ᾽, ὃς κάρτιστος pro Ἴδας θ᾽ ὃς κάρτιστος, ex *Bar.* ipſoque *Homero.* 9 Sic diſtinxi, & emendavi hunc locum, ex fide utriuſque *MSS.* παρὰ Βοιωτοῖς. καὶ τῶν μὲν ἡ μετὰ τῶν &c. *Impreſſ.*

Καὶ τῶν μὲν ἡμῖν [b] ἀνάσει δαίμων δόρυ,	Ac horum quidem nobis hastam Jupiter sopiet,
Βαιόν τι μῆχαρ ἐν κακοῖς δωρούμενος·	Parvum quoddam præstans in malis solatium:
Ἄλλων δ' [c] ἄπλατον χειρὶ κινήσει νέφος,	Aliorum autem intractabilem movebit nubem,
Ὧν οὐδ' ὁ Ῥοιοῦς [d] ἶνις αὐάζων μένος	Quorum neque Rhœonis Filius mitigans impetum
Σχήσει, τὸ ἐννέωρον ἐν νήσῳ χρόνον	Cohibebit, novennale in Insula tempus
Μίμνειν ἀνώγων, θεσφάτοις πεπεισμένους,	Manere jubens, oraculis persuasos,
Τροφὴν [e] τ' ἀμεμφῆ πᾶσι τριπλύχους κόρας	Annonámque omnibus abundantem tres Puellas
Ἴσκων παρέξειν, Κυνθίαν ὅσοι σκοπὴν	Dicens præbituras, quicunque Cynthiam speculam
Μίμνοντες ἠλάσκουσιν [f] Ἰνωποῦ πέλας,	Manentes pererrabunt Inopum juxta,
Αἰγύπτιον Τρίτωνος [g] ἕλκοντος ποτόν·	Ægyptium Nili trahentem liquorem:
Ἃς δὴ [h] Πρόβλαστος ἐξεπαίδευσε θρασύς,	Quas Problastus audax docuit,
[i] Μυληφάτου χιλοῖο δαιταλουργίας,	Molitæ alimoniæ concinnatrices,
Ἔρπιν τε [k] ῥέζειν, ἠδ' ἀλοιφαῖον λίπος,	Vinúmque facere, & unctoriam pinguedinem,

VARIANTES LECTIONES.

b Ἀνάσει Seld. c Ἄπλατον Seld. ἄπλατον quidem habet Bar. Sed isti secundæ α emendator aliquis recentiori manu superposuit ε. d Αὐτὸς Bar. hic paroxyton. Seld. e Δ' MSS. uterque. Alii neutrum agnoscunt. f Οἰνωποῦ Bar. idemq; in Scholiis habet. g Al. ἕλκοντες. h Πρόβλαστος quidem habet Seld. Sed isti ε eâdem, ut videtur, manu α superimposita est. i Μυληφάτου χιλοῖο Bar. k Ῥέζειν Bar. aliique.

Καὶ τῶν μὲν ἡμῖν.] τῶν [1] Ἀτρειδῶν, καὶ Διοσκούρων χαλεπαίνει ὁ εἱμαρμένη τὸ δόρυ, τουτέστιν ἀποθανόντες, οὐκ ἐπανῆλθον τῇ Τροίᾳ, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ὡς φάτο. τοὺς δ' ἤδη [2] κάτεχεν φυσίζοος αἶα,
Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

Ὧν οὐδ' ὁ Ῥοιοῦς ἶνις.] Σταφύλου, τοῦ υἱοῦ Διονύσου, θυγάτηρ γίνεται Ῥοιώ, ᾗ ἐμίγη Ἀπόλλων. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Στάφυλος, βαλὼν εἰς λάρνακα, κατὰ τῆς θαλάσσης ἀφῆκεν. ἡ δὲ προσεπλάσθη τῇ Εὐβοίᾳ, καὶ ἐξελθοῦσα τῆς λάρνακος περί τι ἄντρον γεννᾷ παῖδα, καὶ Ἄνιον καλεῖ, διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν. τοῦτον Ἀπόλλων ἤνεγκεν εἰς Δῆλον, ὃς Δωρίππην γήμας, γεννᾷ τὰς Οἰνοτρόπους, Οἰνώ, Σπερμώ, Ἐλαΐδα, αἷς ὁ Διόνυσος ἐχαρίσατο, ὁπότε βούλοιντο, σῖτον, σπέρματα, καὶ ἔλαιον λαμβάνειν, κατὰ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις. Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Ἄνιος ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτόν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη, δεδωκὼς δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει ναυστολῆσαι ἐπὶ τὸ Ἴλιον, καὶ πορθῆσαι αὐτό. χρησμὸς γὰρ τοῖς Ἕλλησιν ἐδόθη, Τροίας κρατῆσαι τῷ δεκάτῳ χρόνῳ. ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς, καὶ ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τραφῆναι. μέμνηται τούτων καὶ ὁ τὰ Κυπριακὰ συγγραψάμενος. Ὧν οὐδ' ὁ Ῥοιοῦς.] ὧν τινων τὸ μένος, οὐδ' ὁ τῆς Ῥοιοῦς ἶνις σχήσει, τὸν ἐννεαετῆ χρόνον αὐάζων καὶ πραΰνων, ἀνώγων καὶ κελεύων μίμνειν ἐν τῇ νήσῳ Δήλῳ, πεπεισμένους καὶ πειθομένους αὐτοὺς τοῖς θεσφάτοις καὶ σημείοις κελεύων μίμνειν, ἴσκων τε καὶ λέγων τὰς τριπλύχους καὶ τρεῖς [3] αὐτοῦ κόρας παρέξειν ἀμεμφῆ τροφὴν πᾶσι, δηλονότι τοῖς Ἕλλησιν, ὅσοι μίμνοντες καὶ καρτεροῦντες, ἱλάσκουσι καὶ θεραπεύουσι περὶ τὴν Κυνθίαν σκοπιὰν καὶ ἐξοχήν, πέλας καὶ πλησίον τοῦ Ἰνωποῦ ποταμοῦ. * Εἰ * θέλεις, εἰπέ, ἕλκοντες καὶ πίνοντες ποτὸν καὶ ὕδωρ Αἰγύπτιον. * ἢ τοῦ Ἰνωποῦ ἕλκοντος ποτὸν καὶ ὕδωρ, * ὄντος τοῦ Νείλου, ὅντινα Τρίτωνα λέγει. Τὸ ἴσκων, Ὅμηρος μὲν ἐπὶ τοῦ ὁμοιοῦν, Λυκόφρων δέ, ἐπὶ τοῦ λέγειν. Κύνθος.] ὄρος Δήλου, ὅθεν ὁ Ἀπόλλων Κύνθιος καλεῖται. Ἰνωπός.] ποταμὸς Δήλου, ὃς πληροῦται, ὅταν καὶ ὁ Νεῖλος ἀρδεύῃ τὴν Αἴγυπτον. ὅθεν ἔφασαν καὶ αὐτὸν ἐκ τοῦ Νείλου ὑδάτων πληροῦσθαι διά τινων ἀδήλων πόρων. Τρίτωνος.] τοῦ Νείλου, παρὰ τὸ τρίτον μετακληθῆναι. πρότερον γὰρ Ὠκεανὸς ἐκαλεῖτο, εἶτα Αἴγυπτος, καὶ τρίτον Νεῖλος, ὅθεν αὐτὸν Τρίτωνα καλεῖ. Πρόβλαστος.] ὁ Διόνυσος, ἐπεί, ὅταν βλαστάνωσιν αἱ ἄμπελοι, θύουσιν αὐτῷ, ἢ ὅταν μέλλωσι κόπτειν τὰς βλάστας, ἢ ὅταν κλᾶν καὶ κλαδεύειν ταύτας. Θρασύς.] ὅτι θρασεῖς οἱ οἰνωθέντες. Μυληφάτου.] τοῦ Δημητριακοῦ καρποῦ. Ἔρπιν.] χάλιν, καὶ ἔρπιν, ὁ οἶνος. χάλις μέν, παρὰ τὸ χαλᾶν τὴν ἶνα· ἔρπις δέ, παρὰ τὸ ἕρποντας ποιεῖν τοὺς πίνοντας ἀμέτρως· ὅθεν καὶ Αἰγύπτιοι ἔρπιν καλοῦσι τὸν οἶνον. Ἱππώνακτος δέ εἰσιν αἱ λέξεις, φησὶ γάρ,

Ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

Ἀλλαχοῦ πάλιν,

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τρισὶ μάρτυσι,
Ὅπου τὸν ἔρπιν ὁ σκύτος καπηλεύει,
[4] Ἄνθρωπον εὗρον τὴν στέγην [5] ἐφέλκοντα.

EMENDATIONES.

1 Ἀτρειδῶν, pro Ἀτρειδέων. 2 Κάτεχεν φυσίζοος αἶα, pro κατέχει φυσίζοος αἶα, ex ipso Homero. 3 Αὐτοῦ κόρας παρέξειν substitui ex MSS. utroque. αὐτὰς κόρας παρέξειν Impress. * Ex Bar. * Hoc addo ex Bar. excepto quod Ἰνωποῦ posui pro Οἰνωποῦ, qua voce etiam alibi usus est ille Codex; & post ὕδωρ adjeci καί. 4 Ἄνθρωπον εὗρον lego ex Seld. Ἄνθρωπον εὗρεν Impress. ἄνθρωπος εὗρεν Bar. 5 Ἐφέλκοντα Seld. ubi Scholium videtur in Textum irrepsisse.

Οἰνοτρόπους Ζάρηκος ἐκγόνους φάβας,	Viniferas aves, Zarecis neptes;
Αἳ ᾗ στρατοῦ βόσκουσιν [a] ὀθνείων κυνῶν	Quæ & exercitûs canum immodicam famem
Τρύχουσαν ἀλθαίνουσιν, ἐλθοῦσαί ποτε	Confectricem curabunt aliquando,
Σιθῶνος εἰς θυγατρὸς ἀνάστηλον.	Ad Sithoniæ Prolis accedentes sepulcrum.
[b] Καὶ ταῦτα μὲν μίτοισι χαλκέων πάλαι	Atque hæc quidem jamdiu staminibus durorum
Στρόμβων [c] ἐπιρροιζοῦσι γηραιαὶ κόραι.	Volvunt senes Puellæ turbinum.
[d] Κηφεὺς δὲ, καὶ Πράξανδρος οὐ ναυκληρίας	Cepheus autem, & Praxander, non militaris
Λαῶν ἄνακτες, ἀλλ' ἀνώνυμοι στρατοὶ,	Classis ductores, verùm ignobiles genere,
Πέμπτοι τέταρτοι γαῖαν ἵξονται θεᾶς,	Quinti quarti venient in Terram Deæ,
Γόλγων ἀνάσσης· ὧν ὁ μὲν Λάκων' ὄχλον	Golgorum Reginæ: alter quidem Laconicam turbam
Ἄγων Θεράπνης, [e] θάτερος δ' ἀπ' Ὠλένου,	Ducens à Therapne, alter verò ab Oleno,
[f] Δύμης τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν [g] στρατοῦ.	Et Dyma Buræi ductor exercitûs.

VARIANTES LECTIONES

a Al. ὀθνείων. b Καὶ non agnoscit Bar. c Ἐπιρροιζοῦσι Bar. ἐπιρροιζοῦσι al. d Al. Κηφεὺς. al. Κηφεύς. e Ἄτερος Sold. f Δύμη τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν ὄχλου Etymologus, si bene memini. g Al. στρατοῦ.

Ζάρηκος.] Ζάρηξ, υἱὸς Καρύστου, ἢ Καρύκου, τοῦ Χείρωνος, ὃς Ζάρηξ ἔγημε Ῥοιὼ, τὴν Σταφύλου, μετὰ τὸ μιγῆναι Ἀπόλλωνι, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας. ὥσπερ καὶ τὸν Θησέα λέγει [1] Αἰγέως υἱὸν, τὸν Ἡρακλέα Ἀμφιτρύωνος, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην Τυνδάρεω, καίτοι ἐν ἄλλοις [2] ὁμολογουμένως ἐκ τοῦ Διὸς φύντας· οὕτως καὶ τὸν Ἄνιον φησὶν υἱὸν Ζάρηκος, οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει, φασὶ γὰρ υἱὸς Ἀπόλλωνος. ὁμοίως καὶ τὰς θυγατέρας Ἀνίου, ἐκγόνους λέγει Ζάρηκος, ὄντας Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ γῆμαι τὸν Ζάρηκα τὴν Ῥοιώ. Ἔκγονον δὲ οἱ λοιποὶ τὸν υἱὸν, μετὰ τοῦ κ γράφουσι, τὸν δὲ ἔγγονον μετὰ τοῦ γ. [3] ἐγὼ δὲ ἀντιστρέφω τὸν ἔκγονον, ὡς ἐκ τοῦ γόνου γόνον, κ γράφω, τὸν δὲ υἱὸν, ἔγγονον, ὡς ἐγγεννηθέντα. Φάβας.] εἶδος ὀρνέου, νῦν δὲ τὰς Οἰνοτρόπους λέγει. Αἳ καὶ στρατοῦ.] Ἀγαμέμνονος, τῶν Ἑλλήνων λιμῷ συνεχομένων, μετεπέμψατο τὰς Οἰνοτρόπους διὰ τοῦ Παλαμήδους, καὶ ἐλθοῦσαι εἰς τὸ Ῥοίτειον, [4] ἔτρεφον αὐτούς. Ὀθνείων κυνῶν.] λέγει τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὴν ἀναίδειαν, ὅτι ξένοι ὄντες, ἀναιδῶς ἐπόρθουν. ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐκ μιᾶς γῆς πάντας. Σιθῶνος εἰς θυγατρός.] Σιθῶνος, τοῦ υἱοῦ Ἄρεος, καὶ Ἀγχιρόης, τοῦ Νείλου θυγατρὸς, ἢ Ποσειδῶνος, κατά τινας, θυγάτηρ Ῥοιτεία, ἀφ' ἧς τὸ Ῥοίτειον, τόπος Τρωϊκὸς, ὠνομάσθη. ὑπέσχετο οὖν ὁ Ἄνιος τοῖς Ἕλλησι, τῷ δεκάτῳ ἔτει συναποπέμπειν τὰς θυγατέρας εἰς τὸ Ῥοίτειον, ἔστι δὲ τοῦτο ἀκρωτήριον περὶ τὴν Τροίαν. ταῦτα μὲν αἱ Μοῖραι πάλαι τοῖς μίτοις διὰ τῶν χαλκῶν ἀτράκτων κλώθουσι. Στρόμβων.] ἀτράκτων, παρὰ τὸ στρέφεσθαι. Χαλκῶν δὲ, τῶν στερρῶν. Γηραιαὶ κόραι.] αἱ Μοῖραι. Ἐπιρροιζοῦσι δέ.] ἀντὶ τοῦ νήθουσι. [5] Κηφεὺς δὲ, καὶ Πράξανδρος.] πέντε στρατηγῶν μέλλει ἀπελθεῖν εἰς Κύπρον, καὶ εἰπὼν περὶ τῶν τριῶν, νῦν μετέρχεται καὶ ἐπὶ τοὺς δύο. καὶ φησὶν, ὅτι ὁ Κηφεὺς, καὶ ὁ Πράξανδρος, οὐ βασιλεῖς, ἀλλ' ἀνώνυμοι ὄντες, οἱ πέμπτοι, ἤτοι οἱ πρὸς ἀναπληροῦσιν τὸν ἀριθμὸν, ὧν εἶπον, πέντε ἀνδρῶν, τέταρτοι ἵξονται εἰς Κύπρον. πρῶτος γὰρ Τεῦκρος, δεύτερος Ἀγαπήνωρ, τρίτος Ἀκάμας, εἶτα οὗτοι οἱ δύο ὁμοῦ τέταρτοι ἵξοντες, ἀναπληροῦντες, ὡς ἔφην, τὸν τῶν πέντε ἀριθμόν. ζητοῦσι δέ τινες, Διὰ τί δὲ οὐ συμβολικῶς καὶ τούτους καλεῖ λύκους, καὶ παρδάλεις, καὶ δράκοντας, ἢ ἄλλην κλῆσιν τοιαύτην; καὶ γὰρ ἐπὶ πάντων πλαγίως τῇ κλήσει τούτων ἐδήλωσε, τούτους δὲ φανερῶς ἐσήμανε· καὶ ἐροῦμεν, διὰ τὸ ἀνωνύμους καὶ ἀφανεῖς εἶναι αὐτοὺς, ἠναγκάσθη εἰπεῖν τὰς ὀνομασίας αὐτῶν, ἐν γὰρ τῷ καταλόγῳ τοῦ Ὁμήρου οὐ φέρονται. ἦν δὲ ὁ Κηφεὺς ἐξ Ἀχαΐας, ὁ δὲ Πράξανδρος ἐκ Λακεδαιμονίας, καὶ οὗτοι παρεγένοντο εἰς Κύπρον, ὥς φησι Φιλοστέφανος. Γόλγων.] [6] Γόλγος, τόπος καὶ ἔθνος Κύπρου, θεᾶς δὲ τῆς Ἀφροδίτης ἱερός. ἀφ' ὧν ὁ μὲν Πράξανδρος ὑπάρχει, ἄγων τὸν Λάκωνα καὶ Λακεδαιμόνιον ὄχλον ἀπὸ τῆς Θεράπνης, ἡ δὲ Θεράπνη, πόλις Λακωνική. Θάτερος δὲ, ἤτοι ὁ ἕτερος, ὁ Κηφεὺς, ἀπὸ τοῦ Ὠλένου, τῆς Δύμης τε, τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων, ἡγεμὼν ὑπάρχει τοῦ στρατοῦ. [7] Τοῖς Βουραίοισιν.] ἀντὶ τοῦ, τῶν Βουραίων, περὶ δὲ ταύτας τὰς πόλεις, ἤτοι τὰς Θεράπνας, ἥτις ἐστὶ πόλις Λακωνικὴ, καὶ τὸν Ὤλενον, [8] πόλιν Ἀχαΐας, καὶ τὴν Δύμην, πόλιν, ἢ χώραν [9] Ἀχαΐας, καὶ περίστοιχον συνέβη νόσος πολὺ, καὶ γέγονεν ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς, καὶ ὕστερον ὑπὸ σεισμοῦ κατεποντίσθησαν,

EMENDATIONES.

1 Αἰγέως posui, pro Αἰγείου. Nemini enim ignotum esse potest Thesei patrem fuisse Ægeum. 2 Ὁμολογουμένως, pro ὁμολογουμένους, ex Sold. 3 Ἐγὼ δὲ ἀντιστρέφω τὸ ἔγγονον, ἔκγονον, ὡς &c. Impress. Ego ἔγγονον delevi, ex auctoritate MSS. utriusque. 4 Ἔτρεφον, pro ἔστρεφον, ex Sold. 5 Κηφεὺς hic, & infra habent MSS. uterque. 6 Sic legendum arbitror hunc locum; vel sic. Γόλγος, τόπος Κύπρου, ἔνθα θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν. Venus enim ibi præcipue colebatur, vide Commentarios. Γόλγος, τόπος ἔνθα Κύπρου θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης. ἀφ' ὧν &c. Stephan. edit. Γόλγος. τόπος, ἔνθα Κύπρις θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης ἀφ' ὧν &c Basil. Γόλγων, τόπος, καὶ ἔθνος Κύπρου, θεᾶς δὲ τῆς Ἀφροδίτης. ἀφ' ὧν Bar. 7 Τοῖς Βουραίοισι. pro τοῖς Βερίοισι, ex emendatione Nic Gerbelii, itemque Sold. Βερίοισι Bar. 8 Πόλιν. pro πόλεις. 9 Post Ἀχαΐας periodum delevi, sensu id exigente, ex auctoritate MSS. utriusque.

αἷς

Ὁ δ' [a] Ἀργυρίππαν, Δαυνίων παγκληρίαν,	Alius Argyrippam, Dauniorum possessionem,
Παρ' Αὐσονίτην [b] Φυλαμὸν δομήσεται,	Juxta Phylamum Ausoniam extruet,
Πικρὰν ἑταίρων [c] ἐπτερωμένην ἰδὼν	Amaram sociorum conspicatus alatorum
Οἰωνόμικτον μοῖραν, οἳ θαλασσίαν	Avibus mistam sortem, qui marinam
Δίαιταν αἰνήσουσι πορκέων δίκην,	Laudabunt vitam, piscatorum more,
Κύκνοισιν ἰνδαλθέντες εὐγλήνοις δομήν,	Oloribus assimilati pulcroculis,
[d] Ῥάμφεσι δ' [e] ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θορούς,	Rostris autem venantes piscium spumas,
Φερώνυμον νησῖδα [f] νάσσονται πρόμου,	Cognominem Principis habitabunt Insulam,
Θεατρομόρφῳ πρὸς κλιτὺν γεωλόφῳ	Theatriformem juxta collem editum
Ἀγχιπλατήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς	Certis compingentes sectionibus
Πυκνὰς καλιάς, Ζῆθον ἐκμιμούμενοι.	Densos nidos, imitatione Zethi.
Ὁμοῦ δ' ἐς ἄγραν, κἀπὶ κοιταίαν νάπην	Simul porrò ad venationem, & nocturnum saltum

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Ἀργυρίπαν. b Φυλαμὸν Seld. eandemque lectionem in Scholio retinet. Πύργαμον Stephanus Byzantinus Lib. de Urb. & Pop. Πυργαμὸν reponendum existimat Meursius, cujus Commentarius videndus. c Ἐκλελυμένων mavult Canterus, emendatione, ut opinor, minime necessaria, cum recepta Lectio non minus commode retineri possit. Ejus Annotationes consulendæ. d Ῥάμφοισι al. ῥάμφεσι Seld. e Ἀγρώσσοντες Seld. f Νάσοντες Seld. aliique.

ὡς Ἐρατοσθένης φησί, μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος λέγων,

[1] Βύρσα τε, δεξαμένοιο βόειον Οἰνείδαο.

καὶ Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι,

[2] Ὡς ἐπαπεσσάσθην, ὥσπερ Καυκωνίδα Δύμην
Βουπρασίων παίδεσσιν Ἐπειῶν ἀρχόντεσσι.

Τὸ δὲ θάτερον ἀπὸ τοῦ ἄτερον γέγονεν· εἰ δὲ ἦν ἀπὸ τοῦ ἕτερον, [3] θοὔτερον ἂν ἦν. Ὁ δ' Ἀργυρίππαν.] ὁ δὲ Διομήδης ἀπ' Αἰτωλίας ἀπελαθεὶς, τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, τὴν Ἀργυρίππαν πόλιν, μεθερμηνευομένην Ἄργος ἵππειον, δομήσεται καὶ κτίσει παγκληρείαν τῶν Δαυνίων, ἤτοι τῶν Καλαβρῶν, παρὰ τὸν Αὐσονίτην καὶ Ἰταλικὸν, ἢ παρὰ τὸν Αὐσονίτην Φυλαμὸν, ἰδὼν τῶν ἑταίρων αὐτοῦ μοῖραν πικρὰν, ὀρνιθωμένην, ἐπτερωμένην, τουτέστιν ἰδὼν τοὺς αὐτοῦ φίλους εἰς ὄρνεις ἐρωδιοὺς ἀλλαχθέντας. τὸ δὲ σχῆμα πολύπλοκον ἐστίν. ἀποθανόντος γὰρ Διομήδους, ἐρωδιοὶ γεγόνασι, πῶς οὖν φησιν, ἰδὼν; καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα ἔμψυχον, καὶ εἰδωλοποιούμενον. Οἳ θαλασσίαν δίαιταν.] οἵτινες φίλοι τοῦ Διομήδους ἐρωδιοὶ, ἢ λάροι γενόμενοι, αἰνέσουσι τὴν ἐν θαλάσσῃ διαγωγὴν, δίκην καὶ τρόπον τῶν πορκέων καὶ ἁλιέων, ἰνδαλθέντες καὶ ὁμοιωθέντες εἰς τὴν δομὴν καὶ τὸ δέμας κατὰ μεταπλασμὸν κύκνοις εὐγλήνοις καὶ εὐοφθάλμοις. Ῥάμφος.] καλεῖται τὸ ὀξυκαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνέων. [4] Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· Ἐν δὲ τοῖς ῥάμφεσι καὶ τοῖς ὀρνιθικοῖς χείλεσιν ἀγρεύσοντες καὶ ἀγρεύοντες τοὺς θορούς, ἤτοι τὰ σπέρματα τῶν ἰχθύων, ἤτοι τοὺς ἰχθύας, νάσσονται καὶ κατοικήσουσι τὴν φερώνυμον νῆσον τοῦ πρόμου καὶ προμάχου αὐτῶν, ἤτοι τὴν Διομήδειον νῆσον, πρὸς τῇ κλιτὺϊ, ἤτοι πλησίον τοῦ κλιτύος καὶ [5] τῆς ἐξοχῆς, τῆς γεωλόφου καὶ ὑψηλῆς, τῆς θεάτρῳ ὁμοίας, [6] ἀγχιπλατήσαντες καὶ κτίσαντες ἐν ταῖς ἐμπέδοις καὶ στερεαῖς χηραμαῖς πυκνὰς καλιὰς, Ζῆθον ἐκμιμούμενοι, κατὰ μίμησιν τοῦ Ζήθου, ὥσπερ ἐκεῖνος σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἀμφίονι τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας [7] ἔκτισε. [*] Θεατρομόρφῳ.] ἢ ὅτι θεάτρῳ ὅμοιος ἐστὶν ὁ τόπος, ἐν ᾧ διατρίβουσιν. ἢ ὅτι σφαιροειδής ἐστιν ὁ τόπος, θεάτρου γὰρ σχῆμα παρὰ τοῖς γεωμέτραις σφαιροειδές. [*] Ὁμοῦ δ' ἐς ἄγραν.] αὕτη ἡ ἔννοια, καὶ ἡ σύνταξις σαφεστέρα ἐστὶ, τὴν δὲ περὶ Διομήδους ἱστορίαν λεκτέον· Διομήδης μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν καταπλεύσας εἰς Ἄργος, τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, καὶ εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν Αἰγιάλειαν συμφθειρομένην Κομήτῃ, τῷ υἱῷ Σθενέλου, διὰ τὸ αὐτὸν ἐν τῇ Τροίᾳ τρῶσαι τὴν Ἀφροδίτην, καὶ μέλλων ὑπὸ τῆς αὐτῆς Αἰγιαλείας ἀναιρεθῆναι, τότε μὲν εἰς τὸν τῆς Ἀργείας Ἥρας βωμὸν καταφυγὼν σώζεται. ὕστερον δὲ εἰς Ἰταλίαν ἦλθε, εἰς τὸ Δαύνιον, ἔθνος βάρβαρον, ὃ κατῴκουν Δαῦνος, ὃς πολεμούμενος ἐδεῖτο Διομήδους βοηθῆσαι αὐτῷ, ὑπισχνούμενος δώσειν αὐτῷ τῆς γῆς μέρος. ὁ δὲ βοηθήσας, καὶ νίκην σχηματίσας Δαυνίους, ἔκτισε πόλιν Ἀργυρίππαν, ἤτοι ἵππειον Ἄργος. ὕστερον δὲ ὁ Δαῦνος αἱρεῖσθαι αὐτῷ ἔδωκε, εἰ βούλοιτο, ἢ [illegible] τὴν λείαν λαβεῖν

EMENDATIONES.

1 Ita scribo hunc versum ex emendatione Nic. Gerbelii. Βύρσα τε δεξαμένοιο βόειον Οἰνείδαο Impress. & Seld. Βύρσα τε δεξάμενοι βόειον [illegible] Bar. 2 Varias ex hisce Antimachi versibus corruptelas sustuli, præcipuum fuit, quod Καυκωνίδα posui, pro Καυκωνίδα, ex Seld. Καυκωνίδα Bar. Cæterum Antimachus Dymen vocavet Cauconidem, à Caucone fluvio, ut testatur Stephanus Byzantinus, Δύμη, πόλις Ἀχαΐας ἐσχάτη πρὸς δύσιν. Ὁ πολίτης, Δυμαῖος· ἡ Δυμαία λέγεται, ἡ Δύμη. Ἀντίμαχος δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτὴν, ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ. Item Strabo, Lib. VIII. Τὴν δ' Ἀντιμάχου Καυκωνίδα τὴν Δύμην εἰρῆσθαι, εἰ μὲν δέξαιτό ἀπὸ τῶν Καυκώνων ἐνδέχεται εἰρῆσθαι αὐτὸ, μέχρι δεῦρο καθηκόντων, καθάπερ ἐπάνω προείρηται. εἰ δ' ἀπὸ Καύκωνος, ποταμοῦ τινος, ὡς αἱ Θῆβαι Διρκαῖαι, καὶ Ἀσωπίδες, Ἄργος δ' Ἰνάχειον, Τροία δὲ Σιμουντίς. 3 Θοὔτερον lego, pro θ' ὕτερον, ex Seld. Paulo post, Αὐσονίτην bis posui, pro Αὐσονίτιν. 4 Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτω reposui, pro τὸ δὲ ἴδιε οὕτως, ex emendatione Nic. Gerbelii. 5 Hoc modo restitui hunc locum ex Seld. nisi quod hic pro θεάτρῳ, habeat θεάτρου. At Impress. τῆς ἐξοχῆς τοῦ γεωλόφου καὶ ὑψηλοῦ τοῦ θεάτρου ὁμοίας. Ex Cod. Barocciano, τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς γεωλόφου καὶ ὑψηλῆς θεάτρῳ ὁμοίας. 6 Impressi Codd. has lineas sic distinguendo obscurant, Ἀγχιπλατήσαντες] καὶ κτίσαντες ἐν ταῖς ἐμπέδοις καὶ στερεαῖς χηραμαῖς. Πυκνὰς καλιὰς Ζῆθον ἐκμιμούμενοι.] κατὰ μίμησιν &c. 7 Ἔκτισε, pro ἔτειχισε, ex MSS. utroque. * Hæc adjeci ex Seld. in quo tamen non hoc loco, sed paulo infra occurrunt.

Νύκτωρ [a] σελοῦνται, πάντα φεύγοντες βροτῶν	Noctu proficiſcentur, omnem fugientes
Κάρβανον ὄχλον, ἐν δὲ [b] Γραικίταις πέπλοις	Barbaram turbam, ſed in Græcis veſtibus
Κόλπων ἰαυθμοὺς [c] ἠθάδας διζήμενοι,	Sinuum dormitoria ſolita quærentes,
Καὶ κέιμνα χειρῶν, κἀπιδόρπιον τρύφος	Polentámque, & de prandio fruſtum panis
[d] Μάζης [e] ἀπάσονται, προσφιλὲς κνυζούμενοι,	Ex manibus capient, amabiliter ganniendo,
Τῆς πρὶν διαίτης τλήμονες μεμνημένοι.	Prioris victus miſeri memores.
Τροιζηνίας δὲ τραῦμα φοιτάδος πλάνης	Trœzeniæ autem vulnus erit vagi
Ἔσται κακῶν τε πημάτων παραίτιον,	Erroris cauſa, triſtiúmque cladium,
Ὅταν θρασεῖα, θουρὰς οἰστρήσῃ κύων	Quando audax, laſciva Canis ſtimulabitur
Πρὸς λέκτρα, τύμβος δ' αὐτὸν [f] ἐκσώσει [g] μόρου	Ad concubitum, templúmque illum Hoploſmiæ

VARIANTES LECTIONES.

a Τελοῦνται Seld. b Χερνιῖταις Seld. c Ἠθάδας διζήμενοι Bar. d Verſum hunc hoc modo profert Codex Baroccianus, Μάζῃς σπάσονται προσφιλῆς κνυζούμενοι. Ubi notatu dignum eſt in voce μάζῃς ſubſcriptam eſſe ι. quam alibi fere negligit. e Al. σπάσονται. f Ἐκσώσῃ Seld. & alii. g Notandum in utroque MSS. poſt μόρου diſtinctionis notam poni, ut Ὁπλοσμίας non tam ad τύμβος, quod fit in cæteris, quam ad σφαγαῖσιν referri poſſit.

τῆς πολέμου, ἢ τῆς γῆς πᾶσαν· κριτὴς δὲ τούτων γέγονεν [1] Ἀλαινος, νόθος ἀδελφὸς Διομήδους, ἐρῶν Εὐίππης, τῆς Δαύνου θυγατρὸς, ὃς ἔκρινε τὸν Δαῦνον ἔχειν τὴν γῆν, Διομήδην δὲ τὴν λείαν λαβεῖν. ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς Διομήδης, κατηράσατο μὴ δύνασθαι καρπὸν φέρειν τὴν γῆν, μηδὲ ποτὲ ἐργαζομένην ἀναδίδοσθαι καρπὸν, εἰ μή τις αὐτὴν γεωργήσει τῶν αὐτοῦ συγγενῶν, ἢ συμπολιτῶν, καὶ μετακινῆσαι τὰς στήλας αὐτοῦ μηδένα δύνασθαι. ὕστερον δὲ ὁ Διομήδης παρὰ τοῦ Δαύνου ἀνῃρέθη, οἱ δὲ φίλοι αὐτοῦ θρηνοῦντες αὐτὸν, μετεβλήθησαν εἰς ὄρνεα ὅμοια κύκνοις, ἃ τοὺς βαρβάρους φεύγει, φοιτᾷ δὲ παρ' Ἕλλησιν, ὥστε ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν λαμβάνειν τροφὰς, καὶ δύνειν εἰς τοὺς κόλπους [2] αὐτῶν. [3] Οἰκεῖ δὲ ταῦτα ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ Διομήδους καλουμένῃ Διομηδείᾳ νήσῳ. οἰκοδομοῦσι δὲ οὗτοι οἱ ὄρνιθες ὥσπερ πόλιν, κατὰ γὰρ τὸν ὄρθρον βρέχουσι τὸν τόπον ταῖς πτέρυξι, καὶ βρέχοντες εἰς ἄγραν πορεύονται, καὶ τὰ ληφθέντα θέντες ὁμοῦ, διαιροῦσιν ἀλλήλοις. κεῖται δὲ ἡ Διομήδεια νῆσος περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον, καὶ τὴν Ἀδρίαν. οἱ γὰρ Ἰάπυγες, καὶ Ἄπυλοι περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον οἰκοῦσιν. [4] Ἀπύλων δὲ ἔθνος, κατὰ τὸν Δίωνα, Πευκέτιοι, Πεδικῦλοι, καὶ Δαύνιοι, καὶ Ταραντῖνοι, καὶ Κάναι. Διομήδους πεδίον ἐστὶ περὶ τὴν Ἀπυλίαν τῶν Δαυνίων. ἡ δὲ [5] Μεσσαπύγη, καὶ Ἰαπύγη ὕστερον [6] Σαλεντία, εἶτα Καλαβρεία ἐκλήθη. ἡ δὲ Ἀργυρίππα, πόλις τοῦ Διομήδους, μετεκλήθη Ἀπύλης Ἄρπες. ὃ δέ φησιν ὁ Λυκόφρων ἐμπεδέστατον, ὅτι ἀκαρπούσης τῆς Δαυνίων γῆς [7] διὰ τὰς ἀρὰς Διομήδους, μεταπεμψάμενοι οἱ Δαύνιοι συμπολίτας τοῦ Διομήδους, καὶ βαλόντες ζῶντας εἰς γῆν, ἐποίησαν [8] καρπεύειν τὴν γῆν, λῆρός ἐστιν· ἐπὶ Φαβίου γὰρ Μαξίμου [9] Βερρουκώσου, ἤτοι ἀκροχορδονώδους, οὐ Δαύνιοι, ἀλλὰ Ῥωμαῖοι τοῦτο ἐποίησαν, Ἑλληνικὸν καὶ Γαλατικὸν ἀνδρόγυνον κρύψαντες ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ, ἐκ χρησμοῦ τινὸς δειματωθέντες, λέγοντος Ἕλληνα καὶ Γαλάτην καταλήψεσθαι τὸ ἄστυ. Καὶ κεῖμνα χειρῶν.] κεῖμνα, εἶδος κεδρῶν, νῦν δὲ τὸ ἀπόσομα τοῦ κυκεῶνος λέγει, ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ κεῖμνον κυκεῶνος ἀποπτύζοντος ἔραζε.

Τροιζηνίας δὲ τραῦμα.] ἐν Τροιζῆνι Φαίδρα ἱερὸν Ἀφροδίτης ἱδρύσατο ἐπὶ τῷ Ἱππολύτου ἔρωτι. Εὐριπίδης φησὶν,

——————Ἱππολύτῳ δ' ἔπι

Τὸ λοιπὸν ὀνόμαζεν [10] ἱδρύσθαι θεάν.

ἡ δὲ Ἀφροδίτη, καθά φησι Μίμνερμος, ὑπὸ Διομήδους τρωθεῖσα παρεσκεύασεν τὴν Αἰγιάλειαν πολλοῖς μὲν μοιχοῖς * μοιχευθῆναι, * συγκοιμηθῆναι δὲ καὶ Ἱππολύτῳ, καὶ Κομήτῃ τῷ Σθενέλου υἱῷ. Διομήδης δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ Ἄργος, ἐπιβουλεύεται ὑπ' αὐτῆς. τοῦ δὲ καταφυγόντος εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας, διὰ νυκτὸς φεύγει σὺν τοῖς ἑταίροις, καὶ ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς Δαῦνον βασιλέα, ὃς αὐτὸν δόλῳ ἀνεῖλεν. Ἡ δὲ σύνταξις, καὶ ἡ ἔννοια τοιαύτη· Τὸ τραῦμα δὲ τῆς Ἀφροδίτης, ὃ ἐτρώθη παρὰ τοῦ Διομήδους, ἔσται αὐτοῦ παραίτιον τῆς φοιτάδος πλάνης, τῶν κακῶν τε πημάτων, ὅταν ἡ θρασεῖα, θουρὰς καὶ ἡ ὁρμητικὴ κύων, ἤτοι ἡ γυνὴ Διομήδους Αἰγιάλεια, [11] οἰστρήσῃ καὶ μανικῶς ὁρμήσῃ πρὸς τὰ λέκτρα, καὶ τὰς μίξεις, ἐκσώσῃ δὲ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μόρου ὁ τύμβος καὶ ὁ ναὸς τῆς Ὁπλοσμίας, ἤτοι τῆς Ἥρας, κατεσπασμένον καὶ ἐπιμασθέντα ταῖς σφαγαῖς. * Ὁπλοσμία.] ἡ Ἥρα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τιμωμένη. * Τύμβος.] τύμβον καλεῖ τὸν τάφον, ὡς τό,

Ὁ δ' ἀμφὶ τύμβον τοῦ Ἀγαμέμνονος δεμας.

καὶ Δοῦρις φησὶν ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων, τοὺς βωμοὺς τάφους καλεῖσθαι.

EMENDATIONES.

1 Ἀλαινος, pro Ἀλθαινος, ex MSS. utroque. Et quod Diomedis fratri nomen erat Alæno, paulo infra patebit. 2 Αὐτῶν, pro αὐτοῦ, ex MSS. utroque. 3 Οἰκεῖ δὲ ταῦτα, pro οἰκεῖ δὲ ταῦτα, ex MSS. utroque. Οἰκοῦσι δὲ ταῦτα legendum putavit Nic. Gerbelius. 4 Sic emendavi hunc locum ope MSS. Codd. & Gerbelii. Ἀπολύων δὲ ἔθνος κατὰ τὸν Δίωνα Πευκέτιοι, τοῦ Δίκυλοι, καὶ Δαύνιοι, καὶ Ταραντῖνοι, καὶ Κάναι Διομήδους &c. Impreſſ. 5 Pro Μεσσαπύγῃ, Strabo habet Μεσσαπία in Aldino Codice, inquit Gerbelius. 6 Σαλεντία lego ex Seld. Σαλαντία Bar. Σαλατία Impreſſ. 7 Διὰ τὰς ἀρὰς, pro διὰ τὴν ἀρὰς, ex MSS. utroque. 8 Καρπεύειν. pro καρπεῦσαι, ex MSS. utroque. 9 Βερρουκώσου poſuit Nic. Gerbelius ex Plutarcho. Βεγρουκώσου Impreſſ. Βερρουκώσου Seld. Βερρικώσου Bar. Cæterum Fabius Maximus, Dictator Romanus. Βερρούκωσος, i. e. Verrucoſus, dictus eſt à Verrucis, quarum numero inſignis fuit. 10 Ἱδρύνασθαι Bar. ἱδρῦσθαι Seld. * Ex Seld. 11 Οἰστρήσῃ, pro οἰστρήσει ex Bar. * Hæc adjeci ex Bar.

Ὁπλοσμίας, [a] σφαγαῖσιν [b] ἠυτρεπισμένον.	A morte servabit, neci paratum.
Κολοσσοβάμων δ' ἐν πλυχαῖσιν Αὐσόνων	Columniscensor autem in Italorum territorio
Σταθεὶς, ἐρείσει κῶλα χερμάδων ἔπι	Stans, membra fulciet in saxis,
Τοῦ [c] τειχοποιοῦ [d] δαπέδων [e] Ἀμοιβέως,	Solo Architecti Amœbei,
Τὸν ἑρματίτην νηὸς ἐκβαλὼν πέτρον.	Saburratoribus expositis è navi lapidibus.
Κείσει δ' Ἀλαίνου τοῦ κασιγνήτου [f] σφαλεὶς,	At Alæni judicio fratris deceptus,
Εὐχὰς ἀρούραις [g] ἀμφετητύμοις βαλεῖ,	Veras immittet aruis preces,
Δηοῦς ἀνεῖναι μή ποτ' [h] ὄμπνιον στάχυν,	Ut nunquam Cereris almam emittant aristam,
Γύας [i] πιδαιβώσοντος ἀρδηθμῷ Διὸς,	Arva nutricante imbribus Jove,
Ἢν μή τις αὐτοῦ ῥίζαν Αἰτωλῶν σπάσας	Nisi quis Ætolus ab ipso trahens originem
Χέρσον λαχαίνῃ, βουσὶν αὔλακας τεμών.	Terram fodiat, bubus proscindens sulcos.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. σφραγαῖσιν. b Ἠυτρεπισμένον Bar. ubi tamen ηυ superscripsit τῷ ηυ manus aliqua recentior. c Al. τειχοποιοῦ. d Γαπέδων al. γαπέδων δ' Seld. e Ἀμοιβέως Bar. eandem etiam in Scholiis lectionem observat. f Σφαγεὶς al. g Ἀφ' ἱνηλόμους Seld. h Ἔμπνιον Seld. i Τιθαιβώσοντος Seld.

Κολοσσοβάμων.] ἁλώσεως τῆς Τροίας, Διομήδης ἀντὶ βάρους λίθους ἐκ τοῦ τείχους τῆς Τροίας εἰς τὴν ἑαυτοῦ ναῦν ἔβαλε. παραγενόμενος * δὲ * εἰς τὸ Ἄργος, καὶ μόλις φυγὼν τὸν ἐκ τῆς γαμετῆς αὐτοῦ θάνατον, παρεγένετο εἰς Ἰταλίαν, εὑρὼν δὲ τηνικαῦτα τὸν Κολχικὸν δράκοντα λυμαινόμενον τὴν Φαιακίδα, ἔκτεινε, τὴν τοῦ Γλαύκου χρυσῆν ἀσπίδα κατέχων· ἐνόμισε γὰρ ὁ δράκων τὸ χρυσοῦν εἶναι δέρας τὴν κειοῦ. τιμηθεὶς δὲ ὁ Διομήδης ἐπὶ τούτῳ σφόδρα, ἀνδριάντας κατεσκεύασεν ἑαυτοῦ ἐκ τῶν λίθων τῆς Ἰλίου, ὧν ἐνεβάλετο τότε εἰς τὴν ναῦν, καὶ ἔστησε τούτους κατὰ πᾶν τὸ ἐκεῖ πεδίον. ὕστερον δὲ ἀνελὼν ὁ Δαῦνος αὐτὸν, [1] ἔρριψε καὶ τοὺς ἀνδριάντας εἰς τὴν θάλασσαν, οὗτοι δὲ ἀνερχόμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων, πάλιν ἐξήρχοντο πρὸς τὰς βάσεις αὐτῶν. ἱστορεῖ δὲ τοῦτο Τίμαιος ὁ Σικελὸς, καὶ Λύκος ἐν τρίτῳ. Καὶ ἡ μὲν ἱστορία τοιαύτη, ἡ δὲ σύνταξις οὕτως ἔχει· Κολοσσοβάμων δὲ σταθεὶς, ἤτοι ἀνδριαντόγλυφος, κολοσσὸς γὰρ, ὁ ἀνδριὰς, σταθεὶς δὲ ποῦ; ἐν ταῖς πλυχαῖς καὶ περιαλείσμασι καὶ πόλεσι τῶν Αὐσόνων, ἐρείσει καὶ ἑδραιώσει τὰ κῶλα αὐτοῦ, ἤτοι τὰ ὀστᾶ, ἤτοι γλυφήσεται ὡς ἀνδριὰς ἐπὶ τῶν χερμάδων καὶ μεγάλων λίθων, τῶν γηπέδων καὶ θεμελιακῶν τοῦ Ποσειδῶνος, ὃν Ἀμοιβέα καλεῖ, [2] αὐτὸς γὰρ σὺν Ἀπόλλωνι τὴν Τροίαν ἐπύργωσε. πῶς δὲ γλυφήσεται ὡς ἀνδριάς; ὁ Διομήδης ἐκβαλὼν ἀπὸ τοῦ πλοίου αὐτοῦ δηλονότι τὴν πέτρον καὶ τὸν λίθον ἑρματίτην καὶ ἐξισωτὴν τοῦ πλοίου, ἐν γὰρ τοῖς κενοῖς πλοίοις οἱ πλέοντες βάλλουσι λίθον, ὅπως ὀρθῶς καὶ μὴ λοξῶς τῇ κουφότητι πλέωσιν. Ἄλλως· Ἐπὶ κολοσσοῦ δὲ βεβηκὼς, ἤγουν ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου, ἐν ταῖς πλαξὶ τῶν Ἰταλῶν, στηρίξει τὰ σκέλη ἐπὶ λίθων τοῦ τειχοποιοῦ τῶν ἐδάφων Ποσειδῶνος, τὴν ἐξισωτὴν τῆς νηὸς ἐκβαλὼν πέτρον. Αὔσονας δὲ κακῶς εἶπεν οὗτος ὁ Λυκόφρων, τούς τε Φαίακας, καὶ Δαυνίους, Αὔσονες γὰρ κυρίως, ὥσπερ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς ἔφην, οἱ Αὔρουγκοι λέγονται, μέσον Καμπανῶν κείμενοι καὶ Οὐόλσκων. ἔνιοι δὲ καὶ μέχρι Λατίου Αὐσονίαν ἐνόμισαν εἶναι, ὥστε ἐκ τούτου τινὲς καὶ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν φασίν. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Λυκόφρων οὐκ οἶδα ποίᾳ ἀδείᾳ τοὺς Φαίακας, καὶ Δαυνίους, ἤτοι τοὺς Καλαβρούς, Αὔσονας καλεῖ. τὰ δὲ τῶν πάνυ [3] νεωτέρων ἐπίσταμαι, ὅτι ἀμαθίας καὶ ἀναισθησίας ἀδείᾳ καὶ ἡμᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ὄντας Αὔσονας λέγουσι. Τειχοποιοῦ.] ὁ Ποσειδῶν εἴπομεν διά τι λέγεται, ὅτι τὴν Τροίαν σὺν Ἀπόλλωνι ἐπυργώσατο, * πιθανωτέραν δὲ πλατυνεῖν τὴν ἱστορίαν, ἢ δι' ἐπῶν, ἢ καταλογάδην ἐχόντων, κἄνπερ μυρία λέγειν εἰδότα, περιττὸν ἐστιν. * Ἀμοιβέα.] τὸν Ποσειδῶνα λέγει, ὅτι ἐν Δελφοῖς οὕτω τιμᾶται, ἐπεὶ ἠμείψαντο πρὸς ἀλλήλους, ὁ μὲν Ποσειδῶν Καλαβρείαν, ὁ δὲ Ἀπόλλων Δελφούς. Κείσει δ' Ἀλαίνου.] ἐρρέθη ὅτι ὁ Ἀλαινὸς νόθος ἦν ἀδελφὸς Διομήδους, ὃς ἐρῶν Εὐίππης, τῆς Δαύνου θυγατρὸς, καὶ κριτὴς αἱρεθεὶς, χαριζόμενος αὐτῇ, τῷ Διομήδει ἔκρινε τὰ λάφυρα λαβεῖν, καὶ μὴ τὴν γῆν. Δηοῦς ἀνεῖναι.] Δηὼ λέγεται ἡ Δημήτηρ, παρὰ τὸ δαίω, τὸ μερίζω, ἡ μεμερισμένη πᾶσιν. Ἀνεῖναι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀναδῦναι, καὶ αὐξῆσαι. Ὄμπνιον στάχυν.] [4] ὄμπναι, κυρίως πυροὶ μέλιτι βεβρεγμένοι, νῦν δὲ ἁπλῶς. Δημητριακὸν σῖτον εἶπε. ἢ ὄμπνιος στάχυς, ὁ πολὺ ὄνεαρ, ἤτοι ὠφέλιμον, διδοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πνεόμενος, καὶ εἰς ὄνησιν αὐξανόμενος. Γύας.] τοὺς ἠροτριασμένους τόπους λέγει. Τιθαιβώσοντος.] ἐπιμέλειαν ἀξιώσαντος. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν μελισσῶν λέγεται, παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν. καὶ Ὅμηρος,

— ἔνθα δ' ἔπειτα [5] τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.

EMENDATIONES.

* Ex MSS. utroque. 1 Ἔρριψεν αὐτὸν Impress. Ego αὐτὸν delevi, ut supervacaneum, ex auctoritate MSS. utriusque. 2 Αὐτὸς γὰρ, pro αὐτὸς δὲ, ex MSS. utroque. 3 Νεωτέρων, pro νεῶν, ex fide MSS. utriusque. Νέων fortassis legendum, inquit Gerbelius. Quod absurdum, nisi forte voluit νέων. * Hæc deprompta sunt ex Bar. 4 Ὄμπναι, pro ὄμπνιοι, ex Phavorin. & Bar. 5 Τιθαιβώσσουσι, pro τιθαιβώσσουσι, metri gratia.

Ἀκινήτους.]

Στήλαις δ' ἀκινήτοισιν ὀχμάσει πέδον,	Columnis autem immotis terram continebit,
Ἃς οὔτις ἀνδρῶν ἐκ βίας καυχήσεται	Quas nemo per vim gloriabitur
[a] Μετοχλίσας [b] ὀλίγον, ἦ γὰρ ἀπλέτως	Vel parum dimoviſſe, etenim citò
Αὐταὶ παλιμπόρευτον ἵξονται βάσιν,	Ipſæ reducem ibunt greſſum,
[c] Ἄνδηρ' ἀπέζοις ἴχνεσι δατούμεναι.	Mancis terentes litora veſtigiis.
Θεὸς δὲ πολλοῖς αἰπὺς αὐδηθήσεται,	Magnus verò à multis Deus appellabitur
Ὅσοι παρ' Ἰοῦς [d] χρῶνον οἰκοῦνται πέδον,	Juxta cavum Ionis habitantibus ſolum,
Δράκοντα τὸν [e] φθείροντα Φαίακας κτανών.	Dracone perdente Phæacas occiſo.
Οἱ δ' [f] ἀμφικλύστους [g] χοιράδας [h] Γυμνασίας	Alii ad mari cincta ſaxa Gymneſia
[i] Σισυρνοδῦται [k] καρκίνοι [l] πεπλωκότες,	Veſtibus induti villoſis Cancri navigantes,
Ἄχλαινον [a] ἀμπρεύσουσι νήλιπον βίον,	Nudam trahent diſcalceatam vitam,

VARIANTES LECTIONES.

a Μετοχλίσας al. b Ὀλίζον Seld. aliique c Al. ἄνδηρ'. d Al. χρῶνον οἰκοῦσι. al. οἰκοῦντες e Φθείροντα Seld. aliique. f Ἀμφικλύστρους Bar. eandemque lectionem in Scholiis habet. al. ἀμφικλύστους. g Al. δειράδας. h Γυμνησίας Seld. i Σισυρνοδῦται Seld. σισυρνοδῦται Crispin. Lexic. σισυρνοδῦται Bar. k Καρκίνοι Seld. aliique. καρκῖνοι al. l Πεπλωκότες MSS. uterque, & alii. m Ἀμπρεύσουσιν ἄνιπτον Etymol. ἀμπρεύσουσιν ἄλιπον Seld.

Ἀκινήτους τὰς στήλας εἶπεν, ἃς Διομήδης ποιήσας ἔστησεν ἀνὰ πᾶν τὸ ἐκεῖ πεδίον, διὰ τὸ, ἀποθανόντος τοῦ Διομήδους, ῥίπτεσθαι εἰς τὸν βυθὸν αὐτὰς παρὰ τοῦ Δαύνου, ὥστε καταποντισθῆναι, καὶ πάλιν ἐξέρχεσθαι, καὶ εὑρίσκεσθαι ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἔστησαν. * Ἀπλέτως.] ὁμοπλέτως, ταχέως. * Ἄνδηρα.] κυρίως τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, νῦν δὲ τὰ κύματα λέγει. Δατούμεναι δὲ, ἀντὶ τοῦ κόπτουσαι καὶ διερχόμεναι τὰ κύματα, ἐν ἀπέζοις ἴχνεσι, τοῖς μὴ ἔχουσι πέζας, ὅ ἐστι πόδας, μαρμάρειναι γὰρ ἦσαν αἱ στῆλαι. Θεὸς δὲ πολλοῖς.] Φαίακες σέβονται τὸν Διομήδην, οἵτινες εἰσὶ περὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ὅτι τὸν δράκοντα ἀνεῖλεν ἐκ Κόλχων ἐκεῖσε ἐλθόντα πρὸς ζήτησιν τοῦ χρυσοῦ δέρους. τινὲς δὲ ληστὴν φασὶν εἶναι τὸν δράκοντα. ἡ δὲ Φαιακία περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον ἐστὶν, ὁ δὲ Ἰόνιος κόλπος, κατὰ τὸν Λυκόφρονα καὶ Αἰσχύλον, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ἐκλήθη· φησὶ γὰρ καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ,

> Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος [1] μυχὸς,
> Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται,
> Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.

πρότερον γὰρ Κρόνιος, καὶ Ῥέας κόλπος ἐλέγετο, εἶτα Ἰόνιος ἀπὸ Ἰοῦς ἐκλήθη, ἐκ γὰρ Δωδώνης ἐκεῖ ἀντεπέρασεν, ἐν δὲ Κανώβῳ σώφρων ἐγένετο, ἔνθα ἐκ τῆς Διὸς ἐπαφῆς Ἔπαφον γεννᾷ, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Δαναὸς καὶ Αἴγυπτος. καὶ οὗτοι μὲν οὕτω φασὶ τὸν Ἰόνιον κληθῆναι. Αὐτόθετος δὲ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ φασὶν ἀπὸ Ἰονίου Ἰλλυρικοῦ τὸ γένος, βασιλεύσαντος τοῦ τόπου, υἱοῦ Ἀδρίου, τοῦ περὶ τοῦτο τὸ πέλαγος κτίσαντος πόλιν τὴν λεγομένην Ἀδρείαν, ἣν Ἀδρίαν ἕτεροι φασὶν ὑπὸ Διονυσίου, τοῦ πρότερον τυράννου Σικελίας, κτισθῆναι· τὸ δὲ πέλαγος, ὡς ἔφην, ἀπὸ τοῦ Ἰονίου ἐκλήθη. Οἱ δ' ἀμφικλύστους.] ἕτεροι δὲ, ἤτοι οἱ Βοιωτοὶ, οὓς καὶ καρκίνους λέγει, πλεύσαντες εἰς τὰς χοιράδας καὶ πέτρας τὰς Γυμνησίας, διάξουσι γυμνὸν βίον, ἀνυπόδετοι, τρεῖς σφενδόνας κατέχοντες, μίαν τῷ τραχήλῳ, ἑτέραν περιεζωσμένοι τῇ ὀσφύϊ, καὶ τρίτην τῇ χειρὶ κατέχοντες, ὅπου αἱ μητέρες τὴν σφενδονητικὴν τοῖς νηπίοις παισὶ διδάσκουσιν, οὐ γάρ τις τῶν παιδαρίων, τῶν ἐκεῖ, γεύεται ἄρτου, εἰ μὴ καταβάλῃ αὐτὸν εὐστοχίᾳ [2] σφενδονητικῇ, [3] ἀντὶ σκοποῦ κείμενον ὑπὲρ σανίδος. αἱ δὲ [4] Γυμνησίαι αὗται, νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίαν εἰσί. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ἀρτεμίδωρος. Τίμαιος δέ φησιν εἰς ταύτας τὰς νήσους ἐλθεῖν τινὰς τῶν Βοιωτῶν, ἃς νήσους Χοιράδας εἶπε. Φιλτίας δὲ ἐν τρίτῳ Ναξιακῶν, Βαλιαρίδας φησὶν αὐτὰς ὕστερον ὀνομασθῆναι. εἰσὶ δὲ οἱ ἐν αὐταῖς κατοικοῦντες ἄριστοι σφενδονῆται, αἱ γὰρ μητέρες αὐτῶν, ὡς ἔφην, τιθέασιν ἐπί τινος ξύλου ἄρτον, καὶ οὐ πρότερον διδόασιν αὐτοῖς φαγεῖν, πρὶν καταβαλεῖν τὸν ἄρτον. ταῦτα μὲν οὖν οὕτω περὶ Γυμνησίων νήσων. Δίων δὲ ὁ Κοκκειανὸς ταύτας φησὶ πλησίον εἶναι τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ, πλησίον τῶν Εὐρωπαίων [5] Ἡρακλειῶν στηλῶν, ἃς νήσους Ἕλληνες μὲν καὶ Ῥωμαῖοι κοινῶς Γυμνησίας φασὶν, Ἴβηρες δὲ Βαλιαρίας, ἤτοι ὑγιεινάς, ἕτεροι δὲ Γυμνησίας αὐτὰς οὕτω φασὶ κληθῆναι, ὅτι οἱ περισωθέντες τῶν Ἑλλήνων, ἐκεῖσε γυμνοὶ [6] ἐξήχθησαν, καὶ συνοικήσαντες γυναιξὶν, οὕτω καὶ τοὺς παῖδας καὶ τὰς νήσους ἐκάλεσαν. Σισυρνοδῦται.] διαφέρει σίσυς, σισύρα, καὶ σισύρνα. Σίσυς μὲν γὰρ λέγεται πᾶν εὐτελὲς ἱμάτιον. Σισύρα δὲ, [7] τὸ ἐκ δέρματος ἐντείχου, ὅπερ καὶ γούναν καλοῦσιν, ἢ τὸ ἁπλῶς ἐξ ἐρίου [8] ἱμάτιον. σισύρνα δὲ, τὸ ἄτειχον δερμάτιον, τοιούτοις γὰρ ἱματίοις ἐχρῶντο οἱ ταύτην οἰκοῦντες. Καρκῖνοι.] διὰ τὸ σκληρυνθῆναι αὐτῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης τὰς σάρκας, * ἢ διὰ τὸ ναυαγήσαντας δέρματα σκέπεσθαι, * ἢ δίκην καρκίνων πλεύσαντες. * Ἀμπρεύσουσιν.] ἐμπορεύσουσι, κακοπαθήσουσιν, * ἄμπρες γὰρ καλεῖται κυρίως, τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τοὺς βόας, ἢ τὸ ξύλον, τὸ ἐπικείμενον τοῖς αὐχέσι τῶν ὑποζυγίων.

EMENDATIONES.

* Hoc adjeci ex Bar. 1 Μυχὸς poſui, pro βυθὸς, ex MSS. utroque. & ipſo Æſchylo. 2 Σφενδονητικῇ, pro σφενδονητικῶν Seld. habet σφενδονητικῇ. 3 Ἀντὶ σκοποῦ poſui, pro ἀντισκοπῷ ex Bar. 4 Γυμνησίαι. pro γυμνάσιαι. Gerbelius repoſuerat Γυμνασίαι. ſed Tzetzes hanc vocem cum η proferre ſolet. 5 Ἡρακλειῶν, pro Ἡρακλείων. Nam in Genitivis pluralibus ſecundæ Declinationis, uti & primæ, ultima debet circumflecti, quod vel pueris notum. Et hanc emendationem, etiam infra neceſſariam, confirmabit Seld. 6 Ἐξηνέχθησαν Bar. 7 Τὸ ἐκ δέρματος ἐντείχου, pro τὸ ἐκ δέρματος ἐντείχου. ex Bar. 8 Ἱμάτιον, pro ἱματίου ex MSS. utroque. * Hoc adjeci ex Seld. * Hoc adjeci ex MSS. utroque, idque ex Impreſſis excidiſſe cuilibet attendenti manifeſte conſtabit.

Τριπλαῖς διχώλοις σφενδόναις ὡπλισμένοι·	Tribus bifunibus instructi fundis:
Ὧν αἱ τεκοῦσαι τὴν [b] ἑκηβόλον τέχνην	Quorum matres iaculandi artem
Ἄδορπα [c] παιδεύσουσι νηπίους [d] γόνους.	Docebunt infantes ante cœnam filios.
Οὐ γάρ τις αὐτῶν [e] ψίσεται πύρνον γνάθῳ,	Nullus enim illorum maxillis panem mandet,
Πρὶν ἂν [f] κρατήσῃ νασὸν εὐστόχῳ λίθῳ,	Antequam eum certo assequatur lapide,
Ὑπὲρ [g] τράφηκος σῆμα κείμενον σκοποῦ.	Super lignum scopi signum positum.
[h] Καὶ τοὶ μὲν ἀκτὰς [i] ἐμβατήσονται [k] λεπρὰς	Atque illi quidem ripas conscendent asperas
[l] Ἰβηροβόσκους, ἄγχι [m] Ταρτησοῦ πύλης,	Iberiferas, iuxta Tartesi portam,
Ἄρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων πρόμοι,	Arnes vetustæ soboles, Temmicum duces,
Γραῖαν ποθοῦντες, καὶ Λεοντάρνης [n] πάγους,	Græam desiderantes, & Leontarnes colles,
Σκῶλόν τε, καὶ [o] Τέγυραν, Ὀγχηστοῦ [p] θ' ἕδος,	Scolúmque, & Tegyram, Onchestíque sedem,
Καὶ χεῦμα Θερμώδοντος, Ὑψάρνου θ' ὕδωρ.	Ac Thermodontis fluentum, Hypsarnísque aquam.
Τοὺς δ' ἀμφὶ Σύρτιν, καὶ [q] Λιβυστικὰς πλάκας,	Alios circa Syrtin, & Lybiæ æquora,

VARIANTES LECTIONES.

b Εκηβόλον Bar. aliique. c Παιδεύσει Bar. d Γονὰς MSS. uterque, & alii. e Ψίσεται Etymolog. Suid. f Al. κρατήσει g Τραφῆκος Bar. idemque habet in Scholiis. h Καὶ οἱ Bar. i Εμβατεύσουσι Suid. aliique. k Al. λευκὰς l Al. Ιβηροβοσκοὺς. m Al. Ταρτησοῦ. n Πάγους Suid. o Τέγυραν Bar. Τίλφυραν al. p Al. δ'. q Λιγυστικὰς al. Λιβυστικὰς Suid. Sed illi & eadem, ut videtur, manus γ superposuit. Λιβυστικὰς Bar. ibi vero τῷ υ recentior manus ι, & τῷ ι superposuit υ.

Νασὸς.] κυρίως ἄρτος συζυμωθεὶς μετὰ μέλιτος, καὶ σησάμου, καὶ ἑτέρων εἰδῶν, νῦν δὲ ἁπλῶς τὸν ἄρτον εἶπε. Τράφηκος.] τράφηξ κυρίως ὁ [1] ὑπόπλατος σανὶς, ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους πρὸς τοὺς κλιβάνους ἀπάγουσι. νῦν δὲ τὸ ἁπλῶς ξύλον εἶπε. τράφηξ καλεῖται καὶ τὸ τοῦ πλοίου χεῖλος, ἐν ᾧ οἱ σκαλμοὶ τίθενται. τράφηξ δὲ, καὶ ὁ τὴν τροφὴν φέρων. * Λεπράς.] θαλάσσῃ βεβρωμένας. * Ἰβηροβόσκους.] αἱ γὰρ Γυμνησίαι πλησίον Ἰβήρων. ἡ δὲ Ἰβηρία, καὶ Ισπανία καλεῖται παρὰ Λατίνοις. Ταρτησὸς δὲ, νῆσος, καὶ πόλις, ἧς Αργανθώνιος ἐβασίλευσε, ζήσας ἔτη ρκ', ἀφ' ὧν ἐβασίλευσεν π', ὥς φησιν ὁ Ηρόδοτος. κεῖται δὲ αὕτη ἡ Ταρτησὸς ἔξω πλησίον τῶν Ηρακλείων στηλῶν. Πύλην δὲ αὐτὴν εἴρηκε, διὰ τὸ στενὸν εἶναι τὸ μεταξὺ τῶν Ηρακλείων στηλῶν, ὡς στόμα, δι' οὗ ἔκπλους ἐστὶν εἰς τὸν ὠκεανόν. Ἄρνης.] Ἄρνη πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ [2] Ἄρνης τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ, ὅτε Κρόνος ζητοῦντος Ποσειδῶνα, ἠρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτὸν, ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη, πρότερον [3] Σιδοῦσσα λεγομένη, ὥς φησι Θησεὺς ἐν πέμπτῃ Κορινθίων. Κρήτην δὲ παρὰ τὸ ἄρνας πολλοὺς ἔχειν, καὶ τῆς [4] Κῶν ὁ αὐτὸς οὕτω φησὶ κληθῆναι, παρὰ τῶν οἰκούντων αὐτὴν Καρῶν, κῶν γὰρ τὸ πρόβατον οἱ Κᾶρες φασίν. Τεμμίκων.] τῶν Βοιωτῶν, ἀπὸ ὄρους Τεμμίκου. Γραῖαν.] τὴν νῦν [5] Τάναγραν, πόλιν Βοιωτίας. Λεοντάρνη.] πόλις Βοιωτίας, ἐκλήθη δὲ οὕτω, διότι Αθάμαντι ἐκεῖ μέλλοντος θύειν ἄρνα, λέων ἐλθὼν ἥρπασεν ἐκ τῆς θυσίας τὸν [6] τεθυσόμενον ἄρνα. Σκῶλος, καὶ Τέγυρα, πόλεις Βοιωτίας. [7] Ογχηστός.] ἄλσος ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὥς φησιν Ομηρος,

> Ογχηστόν θ' ἱερὸν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος,

Θερμώδων.] ἐστὶ μὲν ἕτερος ποταμὸς Παφλαγονίας περὶ [8] Σινώπην, ὅπου ἦσαν αἱ Αμαζόνες, ὁ δὲ νῦν κείμενος Θερμώδων, καὶ Ὕψαρνος, Βοιωτίας εἰσὶ ποταμοὶ, ὡς Καλλίμαχος,

> Αὐτὰρ ἐπὶ Θερμώδοντος ὕδωρ ἐπίον.———

Τοὺς δ' ἀμφὶ Σύρτιν] τοὺς περὶ τὴν Ολυσσέα λέγει, περὶ γὰρ τὴν Λιβύην ἐκπεσόντες ἐπλανῶντο. δύο δέ εἰσι Σύρτεις ἐν Λιβύῃ, ἡ μὲν μείζων, ἡ δὲ μικρὰ Σύρτις, ἡ Χάρυβδις. ἔστι δὲ ὄνομα τόπου θαλάσσης περὶ Μεσσήνην καὶ Λιβύην, ἔνθα ὁ Τυῤῥηνὸς [9] Αδρίας συμβάλλων αὐτὴν ἐργάζεται τὴν Χάρυβδιν. Αδρίας δὲ, καὶ [10] Σῖνος, ὀνόματα ποταμῶν ῥεόντων εἰς τὸν Ιόνιον κόλπον. Γράφεται δὲ καὶ Λιγυστικὰς, οἰκοῦσι δὲ οἱ Λιγυστῖνοι μετὰ τῶν Τυρσηνῶν. Στενὴν δὲ πορθμοῦ συνδρομὴν λέγει, ἐπειδὴ ὁ πορθμὸς μέσος κεῖται τοῦ Αδριατικοῦ καὶ τοῦ Τυρσηνικοῦ πελάγους, τοῦ μὲν λήγων, τοῦ δὲ ἀρχόμενος. τὸ δὲ Τυρσηνικὸν πέλαγος μεταξὺ Ρηγίου καὶ Μεσσήνης κεῖται. Τὸ δ' ἑξῆς οὕτως· Τοὺς δ' ἀμφὶ Σύρτιν, καὶ Λιβύην, καὶ πορθμὸν τὸν ἐν Τυρσηνίᾳ πλανηθέντας, πάντας ὁ πάνδοχος ᾅδης κατέσχεν. Λιβυστικὸν, καὶ Λιγυστικὸν, τὸ αὐτό ἐστι· Λιβυστικὸν μὲν γὰρ λέγεται, ἀπὸ Λιβύης, τῆς Επάφου θυγατρὸς· Λιγυστικὸν δὲ, ἀπὸ Λίγυος, τοῦ [11] Αλεξίωνος ἀδελφοῦ, ὃς Ηρακλέα κωλύων ἀφαιρούμενον ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς, ἀνῃρέθη. Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἄκραι, πορθμὸς σταδίων ἑπτὰ, ἔνθα περὶ τὴν Λιβύην καὶ Ηρακλῆς δύο ἵστατο στήλας, [12] Αλύβη καὶ Αβίλα λεγόμεναι. ἐκεῖ

EMENDATIONES.

1 Pro Τριώνακτος, In Suid. reperitur ὑπόπλατος. q. πλατεῖα latiorem mensam denotaret. * Hoc adjeci ex Bar. 2 Ἄρνης, pro Ἄρνος, ex MSS. utroque. 3 Σιδοῦσα Suid. Σιδοῦσσα Bar. 4 Σκῶλον bis hic, pro Κῶν habet Bar. 5 Τάναγραν, ἢ πόλιν Impress. Ego ἢ delevi. 6 Τεθυσόμενον Suid. quæ lectio non est prorsus repudianda. 7 Ογχηστός.] ἄλσος ἱερόν. pro Ογχηστῷ ἄλσος.] ἱερὸν, ex Bar. Ογχηστὸς δὲ, ἄλσος ἱερὸν Suid. 8 Σινώπην pro Σινώπη, ex Bar. 9 Αδρίας. pro ἀνδρίας. Item paulo post, Αδρίας. pro Ανδρίας, ex sententia Stephani reposuit Gerbelius, quocum hic faciunt MSS. uterque 10 Σῖνος Bar. 11 Αλεξίωνος Suid. Αλεξίωνος Bar. 12 Αλύβη ἢ Κάλπη reponendum edocet, ex Strabone, & aliorum sententia, Nic. Gerbelius.

Στενλώ τε [b] πορθμοῦ συνδρομλὼ [c] Τυρσηνικοῦ,
Καὶ μιξόθηρας ναυτιλοφθόρους σκοπάς,
Τῆς πρὶν θανούσης ἐκ [d] χερῶν Μηκιστέως,
Τοῦ Στερφοπέπλου, Σκαπανέως, [e] Βοαγίδου,
[f] Αρπυιογούνων κλώμακάς τ' ἀηδόνων

Angustúmque freti Tyrrheni concursum,
Et Semiferæ naufragas speculas,
Prius interfectæ manibus Mecistei,
Leoninam induti, Fossoris, Bubulci,
Et aviformium scopulos Lusciniarum

VARIANTES LECTIONES.

b Al. πορθμοῦ. al. πορθμοῖο δρομήν. c Al. Τυρσηνικοῦ d Χειρῶν al. χερὸς Bar. e Al. Βοηγίδου. f Al. ἀρπυιογόνων.

δὲ εἰσὶ καὶ τὰ Γάδειρα, ἃ πρότερον νῆσος Κοτίνουσα ἐλέγετο. ποταμὸς δὲ Γαδείρων Βαίτης, ἔνθα αἱ ἡμέραι αἴθριαι, καὶ οὐ κατ' ὀλίγον, πάλιστα, δίκην ἀστραπῆς. καὶ τὰ μὲν Γάδειρα κατὰ Εὐρώπης κεῖται τέρμα. Μακάρων δὲ νῆσοι ὁρίζονται τῷ Λιβυκῷ τέρματι, πρὸς τὸ ἀοίκητον ἀνέχουσαι ἀκρωτήριον. Κλέαρχος δὲ τὰς κατὰ Γάδειρα στήλας, τοῦ Βριάρεω Ηρακλέους εἶναι λέγει, μεθ' ὃν ἐδάμασεν Ηρακλῆς ὁ Τύριος ἐλθὼν ἐπὶ τὰ Γάδειρα, καὶ τρίτος ὁ Ελλην. Μιξόθηρας.] τὴν Σκύλλαν, ὅτι, κατ' ἐμὲ, θυγάτηρ ἦν Νίσου [1] τοῦ Μεγαρέων. τεμοῦσα δὲ τὴν χρυσῆν αὐτοῦ τρίχα, καὶ ἀνατεθεῖσα αὐτὸν ἐρασθεῖσα, (ἐν ἐκείνῃ γὰρ τῇ τριχὶ ἦν αὐτοῦ τὸ πᾶν τῆς δυνάμεως, καθάπερ καὶ τοῦ Σαμψὼν) [2] ἀνῃρέθη ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ᾧ καὶ προὔδωκε τὸν πατέρα, κρημνισθεῖσα τῆς πρύμνης τῆς ἐκείνου νηὸς, καὶ ἑλκυσθεῖσα διὰ τῆς θαλάσσης, ὅθεν καὶ ὁ τόπος (οἶμαι) τοῦ πελάγους ἐκλήθη. Αλλοι δὲ φασὶ γυναῖκα ταύτην εἶναι εὐπρεπῆ, ἣν μιγνυμένην Ποσειδῶνι ζηλοῦσα Αμφιτρίτη, ἐνέβαλε φάρμακα τῇ πηγῇ ἐφ' ἣν εἰσῆλθεν ἡ Σκύλλα λούσασθαι, καὶ ἀπεθηρίωσεν αὐτὴν εἰς θηρίον, ἓξ μὲν κεφαλὰς ἔχον, κάμπης, κυνὸς, λέοντος, [3] Γοργόνος, φαλαίνης, ἀνθρώπου, ιβ' πόδας. καὶ ταῦτα μὲν λόγος, καὶ μυθικὰ, ὅπως δὲ αὐτὰ ἀλληγοροῦσι. Σκοπάς.] λέγει τοὺς σκοπέλους. καὶ Ομηρος,

[4] Αὐτῇ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα.

Ηρακλῆς παραπλέων τὰ μέρη, ἔνθα κατῴκει ἡ Σκύλλα, ὅτε ἦγε τὰς Γηρυονείους βοῦς, αὐτὴν ἀνεῖλε, ἐλθὼν δὲ πάλιν ὁ πατὴρ αὐτῆς Φόρκυς, καὶ καύσας αὐτὴν, πάλιν ἀνέστησε. [5] Μηκιστέως.] Μηκιστεὺς, ὁ Ηρακλῆς, τιμᾶται παρ' Ηλείοις. Στερφοπέπλου δὲ, τοῦ αὐτοῦ, τοῦ τὴν λεοντῆν ἐνδεδυμένου, στέρφος γὰρ, τὸ τοῦ λέοντος δέρμα, ἐπέχετο δὲ αὐτῷ ἀντὶ τοῦ περιβολαίου. Σκαπανέως.] ὅτι ἔσκαψε τὸ περιτείχισμα τῆς ὁπαύλεως τῶν βοῶν Αὐγέου, τοῦ Ηλείων βασιλέως, καὶ τρέψας ἐκεῖσε πρὸς τὴν βουστασίαν ποταμοὺς β', τόν τε Αλφειὸν, καὶ Πηνειὸν, τὴν ἄμετρον ἐκείνην τῶν βοῶν κόπρον καθαίρει βραχείᾳ ῥοπῇ, ὑπ' Εὐρυσθέως τοῦτο [6] προσταχθεὶς, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς ἄθλους. Βοαγίδου.] ὅτι τὰς βόας τοῦ Γηρυόνου ἦγεν ἐξ Ερυθείας, τῆς περὶ τὸν Ωκεανὸν νήσου, ὥς φησι καὶ ὁ Οππιανὸς ἐν τοῖς Κυνηγετικοῖς,

Αὐτοῦ ἐπ' Ωκεανῷ ἐδαΐσατο Γηρυονῆι.

Καὶ Ησίοδος (οἶμαι) ἐν Θεογονίᾳ,

[7] Ορθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα.

ἀνεῖλε δὲ καὶ Γηρυόνην αὐτὸν ὑπὲρ τῶν βοῶν μέλλοντα μαχέσασθαι, τοξεύσας αὐτὸν περὶ ποταμὸν Ανθεμοῦντα. ἦν δὲ ὁ Γηρυόνης Χρυσάορος παῖς, καὶ θυγατρὸς Ωκεανοῦ Καλλιρόης. δύο δὲ δένδρα περὶ τὸν τάφον ἐκείνου ὄντα καλαμείβεται αἵματι. ἦν δὲ καὶ τρικέφαλος, καὶ τρίσωμος ὁ Γηρυόνης. Αρπυιογόνων.] ἤτοι μάλιστα ὀρνιθογόνων. λέγει δὲ περὶ Σειρήνων, αἵτινες θυγατέρες ἦσαν Τερψιχόρης Μούσης, καὶ Αχελώου ποταμοῦ, μεταξὺ ῥέοντος Αἰτωλίας καὶ Ακαρνανίας, τῆς καὶ Αμβρακίας, νῦν δὲ Νικοπόλεως, ἀπὸ τοῦ τὸν Οκταβιανὸν Καίσαρα νικῆσαι ἐκεῖ τὸν Αντώνιον. Αρπη δὲ, εἶδος ὀρνέου, καὶ ἅρπυια ὁμοίως, καὶ οἱ ἄνεμοι ἅρπυιαι λέγονται, καὶ ἐνδύματα θηλειῶν πτερωτῶν δηλοῦσιν. Αρπυιογόνους δὲ λέγει τὰς Σειρῆνας, αἳ ὀρνιθογόνοι, πτερωταὶ γὰρ ἦσαν, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπων, ἃς αἱ Μοῦσαι νικήσασαι [8] μελῳδίᾳ, τὰ πτερὰ ἐκείνων ἐστεφανώθησαν. ὅθεν ὡς χαρακτηριζόμεναι αἱ Μοῦσαι ἐν ταῖς κεφαλαῖς ἔχουσαι πτερὰ, πλὴν Τερψιχόρης, ὅτι μήτηρ ἦν Σειρήνων. περὶ δὲ Κρήτην ταῦτα γεγόνασιν, ὅθεν καὶ πόλις Απτέρα τῆς Κρήτης, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὰ πτερὰ νικηθείσας ἀποβαλεῖν τὰς Σειρῆνας. ἦσαν δὲ, ὡς ἔφημεν, αἱ Σειρῆνες, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπων, οἰκοῦσαι περὶ Τυρσηνίαν. ὡς ἡ Σκύλλα ἓξ κεφαλὰς εἶχεν, ὡς εἴπομεν, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπου, περὶ τὸ Ρήγιον οὖσα τῆς Σικελίας, ἧς πλησίον καὶ ἡ Χάρυβδις, περὶ Μεσσήνην. ὥσπερ καὶ αἱ [9] Γοργόνες ἐν Ταρτησσῷ τῆς Ιβηρίας, κἂν τινες ἐν Ταρσῷ ταύτας λέγωσι, πτερωταὶ καὶ αὗται, καὶ δρακοντώδεις ἔχουσαι βοστρύχους. ὡς αἱ Αρπυιαι ἐν Θρᾴκῃ, ὅτι ὄρνεα, σώματα γυναικῶν, πρόσωπα κορῶν ἔχουσαι. καὶ ἡ

EMENDATIONES.

1 Τοῦ Μεγαρέων lego cum MSS. utroque. Τῶν μεγάλων Impress. absurde. Erant autem Scyllæ plures, quarum una fuit Nisi filia, Megarensium regis, quæ cum patrem, defecto capillo aureo, Minoï prodidisset, in avem una cum patre mutata dicitur Ovidius,

Filia purpureum Nisi furata capillum,
Puppe cadens navis, facta refertur avis.

Et Virgilius Georg. I. eandem historiam attigit his verbis,

Apparet liquido sublimis in aere Nisus,
Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo &c.

Hæc autem Scylla, etsi id neget *Scholiastes*, ab illâ, quæ mare Siculum infestare credebatur, omnino alia est. 2 Ἀνῃρέθη restituo ex MSS. utroque. Ἀνῃρέθη δὲ ἐρασθεῖσα Impress. sensu corrupto, vult enim *Scholiastes* ipsam Scyllam à Minoe fuisse occisam, postquam ipsius amore capta patrem prodidisset; quod *Pausanias* Corinthiacis, aliique quamplurimi memorant. 3 Γοργόνος pro γοργόνος, ex *Suid.* 4 Ita emendavi hunc versum, quem corruptissimum offendi. Αὐτῇ δ' ἰχθύας σκόπελον περιμαιμώωσα. 5 Μηκιστέως] ὁ Ηρακλῆς Impress. Lectio nostra desumpta est ex Bar. 6 Προσταχθεὶς pro ὑποταχθεὶς, ex Bar. Hercules enim Eurysthei jussu labores suos fere omnes subiit. 7 Ορθον Bar. 8 Μελῳδίᾳ posui, pro μελῳδίαις, ex MSS. utroque. 9 Γοργόνες, pro Γοργόνων, ex fide utriusque MSS.

Εχιδνα

Πλαγχθέντας, ὠμόσιτα [a] δαιταλωμένους,	Vagatos, crudeliter laceratos,
[b] Πρόπαντας ᾅδης πανδοκεὺς ἀγρεύσεται,	Orcus omnes capax capiet,
Λώβαισι παντοίαισιν ἐσπαραγμένους,	Cladibus omnigenis excruciatos,
Ἕνα φθαρέντων ἄγγελον λιπὼν [c] φίλων,	Unum ex perditis relinquens amicis nuncium,
[d] Δελφινόσημον, κλῶπα Φοινίκης θεᾶς·	Delphini signum gerentem, Punicæ furem Deæ:
Ὃς ὄψεται μὲν τοῦ [e] μονογλήνου στέγας	Qui videbit primum unoculi tecta
[f] Χάρωνος, οἴνης τῷ κρεωφάγῳ σκύφον	Leonis, vini carnivoro scyphum
Χερσὶ προτείνων, [g] τοὐπιδόρπιον ποτόν.	Manu porrigens, cœnæ potum:
Ἐπόψεται δὲ λείψανον τοξευμάτων	Videbit deinde sagittarum Reliquias
Τοῦ [h] Κηραμύντου, Πευκέως, Παλαίμονος,	Alexicaci, Tediferi, Palæmonis,

VARIANTES LECTIONES

a Δαιταλουμένους *Bar.* b Περὶ πάντας *Seld.*. c Φίλων *MSS.* uterque: ubi tamen ὁ isti ω eædem, ut videtur, manus superposuerunt. d Al. δελφινόσημον. e Al. μονοφθάλμου. f Χάρωνος οἴνης, τῷ κρεωφάγῳ, σκύφον *Seld.* κρεωφάγῳ etiam *Bar.* aliique habent. g Τοὐπιδόρπιον *Bar.* h Κηραμύντου *Seld.*

Ἔχιδνα περὶ Λυδίαν στέρνα, καὶ κεφαλὴν κόρη, τὰ δὲ κάτω ὄφις. ὡς καὶ Ὄρθος, ὁ Γηρυόνου κύων, ἐν Ἐρυθείᾳ δύο κυνῶν κεφαλὰς ἔχων, ἑπτὰ δὲ δρακόντων. καὶ Ἀστέριος, ὁ καὶ Μινώταυρος, ἐν Κρήτῃ, βοὸς ἔχων πρόσωπον, τὸ δ' ἄλλο σῶμα ἀνδρός. ταῦτα παρεκβατικῶς εἰρήκαμεν περὶ τετραμόρφων ζώων, ἐπεὶ καὶ αἱ Σειρῆνες μυθικῶς, καθὼς ὑποτιθέμεθα, τετραπόδες ἦσαν. ἀλληγορικώτερον δὲ Σειρῆνές εἰσιν αἱ ἡδοναί. ὁ δὲ νεώτερος Πλούταρχος, ἑταιρίδας ταύτας φησὶ, κατεχούσας αἱμυλίαις τοὺς παραπλέοντας. εἰσὶ δὲ σειρῆνες καὶ ζωΰφια μικρὰ, μελίσσαις παρόμοια. Κλώμακας.] τραχεῖς τόπους, ἀκρωτήρια. Ἀηδόνων.] τῶν Σειρήνων, διὰ τὸ θελκτικόν. Ὠμόσιτα δαιταλωμένους.] ὠμὰ ἐσθίοντας. ληρεῖ δὲ, τοῦτο γάρ φησι περὶ τοὺς, ὅταν ἐν τῇ τοῦ Ἡλίου νήσῳ γενόμενοι, ἥλιδον ἰχθῦς ἐν ἀγκίστροις, καὶ οὕτω διέζων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὠμοὺς, ὦ Λύκοφρον, τούτους ἤσθιεν. ἢ Δαιταλωμένους, ὡς τρωγομένους ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος ὠμῶς, ἢ καὶ ὑπὸ Λαιστρυγόνων. Δελφινόσημον.] Στησίχορος φησὶν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρειν δελφῖνος τύπον, καὶ Εὐφορίων ὁμοίως τούτῳ συμφθέγγεται. Κλῶπα.] τὸν Ὀδυσσέα φησὶν, ὅτι τὸ Παλλάδιον τῆς Ἀθηνᾶς, εἰσελθὼν μετὰ Διομήδους ἐν τῇ Τροίᾳ, ἔκλεψε, δόντος αὐτοῖς αὐτὸ τοῦ Ἀντήνορος. Θεανὼ γὰρ, ἡ Ἀντήνορος γυνὴ, τῆς ἐκεῖσε Ἀθηνᾶς ὑπῆρχεν ἱέρεια. χρησμὸς γὰρ ἦν δοθεὶς τοῖς Ἕλλησι, μὴ ἂν ἄλλως κρατῆσαι τῆς Τροίας, εἰ μὴ τὸ Παλλάδιον τὸ ἐν Τροίᾳ κλαπῇ. Φοινίκη δὲ, ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Κορίνθῳ τιμᾶται. Ὃς ὄψεται μέν.] Ὀδυσσεὺς πλανώμενος ἐπὶ τὴν γαῖαν τῶν Κυκλώπων, εἰσελθὼν εἰς τὸ τοῦ Πολυφήμου ἄντρον, υἱοῦ Ποσειδῶνος, ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχοντος, τυφλοῖ αὐτὸν δόλῳ τοιούτῳ· ἓξ γὰρ τῶν αὐτοῦ ἑταίρων φαγόντος τοῦ Κύκλωπος, δίδωσιν αὐτῷ οἶνον ὁ Ὀδυσσεὺς, * λέγων, *

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα,
Ὄφρ' εἰδῇς οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει.

μεθυσθέντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Ὀδυσσεὺς σὺν τοῖς φίλοις ἐν δοκῷ [1] πεπυρωμένῃ αὐτὸν τυφλοῖ. ὕστερον δὲ αὐτοὶ σώζονται, δεθέντες ἐν λύγοις ὑπὸ τὰς κοιλίας τῶν προβάτων. * Μονογλήνου.] τοῦ Κύκλωπος. * Λείψανον τοξευμάτων.] τοὺς Λαιστρυγόνας λέγει, τούτους γὰρ Ἡρακλῆς κατετόξευσεν, ἡνίκα ἤλαυνε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, [2] ἐπιχειροῦντας αὐτῷ πολεμεῖν· λείψανον δὲ λέγει τοὺς ὑπολοίπους τῶν ἀναιρεθέντων. Λαιστρυγόνες δέ εἰσιν, οἱ νῦν ἐν Σικελίᾳ Λεοντῖνοι. Κηραμύντης δὲ, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ τὰς κῆρας διώκων, ἀλεξίκακος γάρ. Παλαίμων δὲ ὁ αὐτὸς, διὰ τὸ παλαῖσαι τῷ Διῒ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἢ τῷ Ἀχελῴῳ ἐν Αἰτωλίᾳ περὶ τοῦ γάμου Δηϊανείρας, τῆς Οἰνέως θυγατρός. Φερεκύδης δέ φησι, μετὰ τὸ [3] καταπαλαῖσαι αὐτὸν τὸν Ἀνταῖον τὸν Λίβυν, [4] τοῦ Ποσειδῶνος, ἑξηκοντάπηχυν ὄντα, καὶ κατεάξαι, (οὗ καὶ τὰ ὀστᾶ πρὸς Ὀλυμπίαν ἠνέχθη, ὡς μὴ ἀπιστοῖτο) ἐμίγη τῇ τοῦ ῥηθέντος Ἀνταίου γυναικὶ Ἰφινόῃ, καὶ ἐξ αὐτῆς παῖδα γεννᾷ Παλαίμονα. τεσσάρων δὲ πηχέων ἦν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ποδὸς ἑνὸς, καθάπερ ὁ Ποντικὸς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. Μενεκράτης δὲ, ὁ περὶ Νικαίας συγγεγραφὼς, Ἀλκαῖον φησὶ πρότερον καλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα, ὁπότε τοὺς ἐκ Μεγάρας αὐτῷ γεγεννημένους ὀκτὼ παῖδας, καὶ οὐ τέσσαρας, ἀνεῖλεν, ὥς φησι καὶ Πίνδαρος,

——— [5] χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων
Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ [6] Κρειοντὶς υἱούς.

ἔκτοτε δὲ Ἡρακλῆς ἀπὸ χρησμοῦ ἐκλήθη, ὁ δὲ χρησμὸς οὕτω πως ἔχει,

[7] Οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσεαι, αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἡρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει,
Ἐξ ΗΡΑΣ γὰρ ἐν ἀνθρώποις ΚΛΕΟΣ ἄφθιτον ἕξεις.

τὸν δὲ χρησμὸν τοῦτον ὃν οὐδὲ γινώσκω, ἕτεροι πάλιν ἱστορικοὶ λέγουσιν.

EMENDATIONES.

* Hæc vox deprompta est ex *Bar* 1 Πεπυρωμένῃ, pro πεπυρωμένῳ, ex *Seld* * Hoc adjeci ex *Bar.* 2 Ἐπιχειροῦντας, pro ἐπιχειροῦντος, ex *Bar.* 3 Καταπαλαῖσαι posui, pro παλαῖσαι, ex *MSS.* utroque. 4 Τὸν Ποσειδῶνος, pro τοῦ Ποσειδῶνα. Nam Antæum, gigantem ab Hercule devictum, Neptuni ex Terra filium fuisse memorant. 5 Ita restitui, & in ordinem digessi hos *Pindari* versus, ex Isthmion. Od. IV. Χαλκοαρᾶν *Bar.*. 6 Κρειοντὶς prius scriptum fuit. 7 Oraculi hujus meminit vetus *Pindari* Intepres, idque ab Apolline datum ait, Olympion. Od. VI. Ἐπειδὴ μέλλει αὐτὸς τὸν Ἡρακλέα Ἀλκαῖον καλεῖσθαι ἐν λέξει, Ἡρακλέα δὲ μετονομάσθαι, Ἀπόλλωνος τοῦτο χρησμῳδήσαντος. Oraculi autem verba ubi occurrant, nescio, ideoque ex conjectura restituere coactus sum, quæ *Impressi* sic legebant, Οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσεαι Ἡρακλέων δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει. Ἥρη γάρ &c. Ubi Ἡρακλέα *Bar.* Φοῖβος Ἀπόλλων καλεῖ MSS. uterque. οὐ μὴ *Bar.* οὐχ *Seld.*

Οἱ πάντα θρανύξαντες εὐτόρνῳ[a] σκάφει
Σχοίνῳ[b] κακὴν τρήσουσι κεστρέων ἄγραν.
Ἄλλος δ' ἐπ' ἄλλῳ μόχθος ἄθλιος μενεῖ,
Τοῦ πρόσθεν αἰεὶ[c] πλεῖον ἐξωλέστερος.
Ποία Χάρυβδις οὐχὶ δαίσεται νεκρῶν;
Ποία δ' Ἐρινὺς,[d] μιξοπάρθενος κύων;
Τίς οὐκ ἀηδὼν στεῖρα, Κενταυροκτόνος,
Αἰτωλὶς, ἢ Κουρῆτις, αἰόλῳ μέλει
Πείσει τακῆναι σάρκας ἀκμήνοις βοραῖς;
Ποίαν δὲ θηρόπλαστον οὐκ[e] ἐσόψεται
Δράκαιναν, ἐγκυκῶσαν[f] ἀλφίτῳ θρόνα,

Qui rotundo ligone conterentes omnia,
Junco malam perforabunt piscium prædam.
Alius verò post alium miser manebit labor,
Priore semper multo perniciosior.
Quæ non Charybdis vorabit cadavera?
Quæ ve furia, semivirgo Canis?
Quæ non Luscinia sterilis, Centauricida,
Ætolica, vel Acarnania, cantu molli
Suadebit carnes expertes pabuli tabefieri?
Quam ferarum formatricem non videbit
Serpentem, farinæ venena miscentem,

VARIANTES LECTIONES

a Al. σκάφη. Quam lectionem si quis malit sequi, is εὔτορνα ponat, pro εὐτόρνῳ. *Canter.* b Al. καλὴν. c Πλεῖστον *Seld.* d Μιξοπάρθενον *Seld.* e Ἐσόψεται al. f Ἀλφίτοις *Seld.* fortasse voluit ἀλφίτοις.

Οἱ πάντα θρανύξαντες.] οἵτινες Λαιστρυγόνες πάντα τὰ σκάφη τοῦ Ὀδυσσέως θρανύξαντες καὶ συντρίψαντες ἐν τῷ εὐτόρνῳ καὶ περιφερεῖ καὶ στρογγύλῳ, λείπει λίθῳ. ἢ κατὰ τοὺς [1] μεταγραφεῖς, οἵτινες πάντα τὰ πλοῖα, δηλονότι τοῦ Ὀδυσσέως, θρανύξαντες καὶ συντρίψαντες, ἐν τῷ εὐτόρνῳ καὶ περιφερεῖ σκάφει καὶ λίθῳ τῶν Λαιστρυγόνων, (περιφερὴς γάρ ἐστι, δίκην σκάφους) ἐν σχοίνῳ τρήσουσι καὶ τρυπήσουσι τὴν κακὴν ἄγραν τῶν κεστρέων καὶ τῶν γομφαρίων. γόμφοις δὲ ἰχθύσιν εἰκάζει τοὺς Ὀδυσσέως φίλους, ἀνῃρημένους καὶ ἐσθιομένους ὑπὸ τῶν Λαιστρυγόνων, ὃν τρόπον οἱ ἁλιεῖς τοὺς κεστρέας, ἤτοι τὰ γομφάρια, πειρῶντες σχοίνῳ πιπράσκουσι, καὶ ὠνοῦνται, καὶ ἐσθίουσιν οἱ βουλόμενοι. σχοῖνος δὲ εἶδος φυτοῦ, ἤτοι τὰ βοῦρλα, μεθ' [2] οὗ πλέκουσι τὰς σπυρίδας. μεταφράζει δὲ τὸ Ὁμηρικόν,

Ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα πένοντο.

Ἄλλος δ' ἐπ' ἄλλῳ.] ἡ δὲ ἐπερχομένη αὐτοῖς συμφορὰ πολὺ [3] ὀλεθριωτέρα τῆς παρελθούσης ἐστίν. Χάρυβδις.] τοῦ ὕδατος ἀναρροιβδήσεις. Μιξοπάρθενος κύων.] ἡ Σκύλλα, ὅτι ἀνθρώπου πρόσωπον εἶχεν ἡ Σκύλλα. Τίς οὐκ ἀηδὼν στεῖρα.] * ἀηδόνας τὰς Σειρῆνας λέγει διὰ τὸ λάλον, καὶ περὶ τούτων εἴπομεν. * Στείρας αὐτὰς λέγει, διὰ τὸ παρθένους εἶναι. ἐγὼ δὲ, καὶ ὅτι οἱ κατακούσαντες αὐτῶν στεῖροι καὶ ἄπαιδες ἐγίνοντο, ἐτελεύτων γάρ. Ἄλλως· Ἀηδόνας, τὰς Σειρῆνας διὰ τὸ θελκτικόν. Στείρας δὲ, ἢ ὅτι παρθένοι, ἢ * ὅτι * ὁ ἰσάμενος ἐκεῖ ἀπέθνησκε μὴ τίκτων. Κενταυροκτόνος.] ἐπειδὴ καὶ οἱ κένταυροι διωχθέντες ἀπὸ Θεσσαλίας ὑφ' Ἡρακλέους, εἰς τὰς τῶν Σειρήνων νήσους παρεγένοντο, καὶ τῇ ᾠδῇ ἐκείνων θελγόμενοι, ἀπώλοντο· Ἡρακλῆς γὰρ ἐν Φολόῃ ἐπεξενώθη [4] Φόλῳ τῷ κενταύρῳ, καὶ ὁ Φόλος αὐτῷ οἶνον κάλλιστον ἐκίρνα, [5] τὸν κοινὸν τῶν κενταύρων πίθον ἀνοίξας. ἐπελθόντες δὲ οἱ κένταυροι, καὶ γνόντες τὸ συμβὰν ἐκ τῆς τοῦ οἴνου ὀσμῆς, ἐχαλέπηναν. καὶ καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὰ τόξα λαβὼν, οὓς μὲν αὐτῶν ἀνεῖλεν, ὥσπερ καὶ τὸν Χείρωνα, ἄκων βαλὼν (οἶμαι) περὶ τὸ γόνυ, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδίωξεν, οἱ φυγόντες, ὡς ἔφημεν, περὶ τὴν τῶν Σειρήνων νῆσον ἀπώλοντο. Αἰτωλὶς, ἢ Κουρῆτις.] Τερψιχόρης, τῆς Μούσης, καὶ Ἀχελῴου, τοῦ ποταμοῦ, θυγατέρας ἔφημεν τὰς Σειρῆνας. ὁ δὲ Ἀχελῷος ὁ γλυκύτατος τῶν ἁπανταχοῦ ποταμῶν, μεταξὺ Αἰτωλίας καὶ Κουρήτιδος, τῆς καὶ Ἀκαρνανίας, καὶ Ἀμβρακίας, νῦν δὲ Νικοπόλεως, ῥέει. ὅθεν οὕτως εἶπεν, ὡς ἀμφιβάλλων, εἴτε Αἰτωλίας μᾶλλον, εἴτε Ἀκαρνανίας ἐστὶν ὁ Ἀχελῷος. φασὶ δέ τινες, τοὺς Ἀκαρνᾶνας πρότερον Κουρῆτας καλεῖσθαι. Ἀχελῷος δὲ καλεῖται, ἀπὸ Ἀχελώου τινὸς πνιγέντος * ἐν * αὐτῷ· ἢ ὅτι τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἐν τοῖς τραύμασι, καὶ ταῖς [6] ὀδύναις ὠφέλιμόν ἐστιν, Ἀχελῷος οὖν, ὁ τὰ ἄχη λύων. Θηρόπλαστον.] τὴν Κίρκην, τὴν [7] χοίρους ποιήσασαν, κατὰ τὸν μῦθον, τοὺς ἑταίρους Ὀδυσσέως. ἀλληγορικῶς δὲ καὶ Φιλάλιος ὁ Κορίνθιος, καὶ ἡμεῖς, καὶ ἕτεροι τὴν ἀλήθειαν ἐξητάσαμεν, ἀλλ' εἰς σύγχυσιν μακρὰν * μυθικὴν * Λυκοφρόνειον σάκκον ἀλληγορεῖν μὴ λύῃς, ἀρκεῖ γὰρ καὶ μόνον τὸ πλῆθος τῶν μυθικῶν ἱστοριῶν λέγειν· εἰ γὰρ ταύτην τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἀλληγορήσαιμεν, θελήσει τις πάντως ἀκοῦσαι καὶ τὰς λοιπὰς, καὶ λοιπὸν, μεῖζόν μοι τὸ πάρεργον τοῦ ἔργου γενήσεται, ὥστε τὴν πᾶσαν Ὀδυσσείαν ἐν βραχεῖ μέρει τοῦ Λυκόφρονος ἀλληγορῆσαι, καὶ λοιπὰς ἑτέρας ἱστορίας. ὅθεν ἐατέον τὰ πολλὰ λέγειν ἀλληγορικῶς, τινὰ δὲ, ὅσα βραχεῖαν ἔχει τὴν ἀλληγορίαν, ἐροῦμεν. Θηρόπλαστον.] τὴν θηροπλαστοῦσαν, καὶ θῆρας ποιοῦσαν, τὸ παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. Δράκαιναν δὲ, διὰ τὸ ἄγριον, τὴν Κίρκην λέγει, ἢ διὰ τὸ ὀξυδερκὲς καὶ δραστήριον. Ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ θρόνα.] ἄλευρα, κυρίως τὰ ἐκ σίτου· ἄλφιτα δὲ, τὰ ἐκ κριθῶν ἄλευρα. νῦν δὲ ἄλφιτα τὸν ἄρτον καὶ τὴν τροφὴν λέγει. Ἐγκυκῶσαν.] ἀντὶ τοῦ συνταράσσουσαν. ἐν γὰρ τῇ βρώσει τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων, τυρὸν, ἄλφιτα, μέλι, οἶνον συνετάραξε, καὶ δοῦσα πιεῖν τὸ δεινὸν ἐκεῖνο φάρμακον, καὶ ῥάβδῳ πλήξασα, εἰς χοίρους αὐτοὺς μετεμόρφωσε. * Θρόνα.] φάρμακα μαγικά. *

EMENDATIONES.

1 Μεταγραφεῖς. pro μεταγραφαῖς. ex *MSS.* utroque. 2 Οὗ, pro ὧν. ex *MSS.* utroque. 3 Ὀλεθριωτέρα, pro λιθεωτέρας, ex *Bar.* * Hoc addo ex *Bar.* Deinde στείρας αὐτὰς λέγει posui, pro στείρας λέγει τὰς Σειρῆνας, ex eodem, ut concinna sint omnia. * Hanc vocem adjici debuisse sensus indicat. 4 Φόλῳ, pro φωλῷ. ex *MSS.* utroque, & *Nic. Gerbelii* emendatione. Pholus enim dictus est Centaurus ille, qui Herculem excepit, & humaniter tractavit. 5 Τὸν δὲ κοινὸν *Impress.* Ego δὲ delevi, ex auctoritate utriusque *MSS.* * Hanc vocem sensus addendum indicavit. 6 Ὀδύναις, pro ὠδίναις. Sin mavis, legere poteris ὠδῖσι, aut ὠδῖνι. 7 Χοίρους. pro χοῖρας, ex *MSS.* utroque. * Hanc vocem ex *MSS.* utroque deprompsi. * Hoc deprompsi ex *Bar.* in quo tamen legitur φάρμακα μαγικά.

ϗ

Καὶ κῆρα κνωπόμορφον; ὦ δὲ δύσμοροι	Noxámque monstriformem? infelices autem
Στένοντες ἄτας ἐν συφοῖσι φορβάδες,	Gementes in haris infortunia sues,
Γίγαρτα χιλῷ συμμεμιγμένα [b] τρυγὸς,	Acinos uvarum cibo permistos,
Καὶ στέμφυλα [c] βρώξουσιν· ἀλλά νιν βλάβης	Et cortices comedent: Ipsum verò à clade
Μῶλυ σαώσει ῥίζα, καὶ Κτάρος φανεὶς,	Moly servabit radix, & Ctarus apparens,
Νωνακριάτης, Τρικέφαλος, Φαιδρὸς θεός.	Nonacriates, Triceps, Pulcer Deus.
Ἥξει δ' [d] ἐρυμνὸν εἰς [e] ἁλίπεδον φθιτῶν,	Ibit hinc in mortuorum nigrum Campum,
Καὶ νεκρόμαντιν πέμπελον διζήσεται,	Manium que Vatem senem quæret,
Ανδρῶν γυναικῶν εἰδότα [f] ξυνουσίας,	Muliebris & virilis gnarum coitûs,

VARIANTES LECTIONES.

b Τρυγὸς Bar. c Βρύξουσι Seld. aliique. d Al. ἐρυμνὸν. e Al. ἁλίπεδον cum tenui. f Ξυνουσίας al.

Καὶ κῆρα κνωπόμορφον] ἀπὸ κοινοῦ τὸ κυκήσω. Κνῶπες δὲ, τὰ θηρία, ὡς καὶ Νίκανδρος,

—— [1] ἵνα κνώπες τραφερὴν βόσκονται ἀν' ὕλην.

Κνώπιτα δὲ, καὶ κνώπαλα, καὶ κνῶπες, τὰ θηρία τὰ ἐν τῷ πέτρῳ καὶ πέδῳ κινούμενα, ἤτοι τὰ χερσαῖα, ὥσπερ τὰ θαλάσσια [2] κνώδαλα λέγεται, παρὰ τὸ κινεῖσθαι αὐτὰ δι' ἁλὸς, ἤτοι ἐν τῇ ἁλί. λέγεται δὲ κνώδαλα καὶ τὰ χερσαῖα τὰ ἑρπετὰ, παρὰ τὸ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ κνώσσειν καὶ κοιμᾶσθαι ἐν τοῖς δαλοῖς καὶ δασέσι τόποις. Γίγαρτα τρυγὸς καὶ [3] σταφυλῆς, καὶ στέμφυλα βρύξουσι, καὶ [4] φάγωσι συμμεμιγμένα τῷ χιλῷ καὶ τῇ τροφῇ. Γίγαρτα δὲ λέγεται, τὰ ἔνδον τῶν σταφυλῶν καὶ ῥωγῶν σπέρματα. Τρὺξ δὲ, ὁ νέος οἶνος. Στέμφυλα δὲ, τὰ ἔξω τῶν σταφυλῶν δέρματα. κακῶς δὲ καὶ νῦν ὁ Λυκόφρων περὶ τῆς Ομηρικῆς τροφῆς λέγει, ἐκεῖ γὰρ [5] πάρ ῥ' ἄκυλον φησὶν αὐτοῖς βαλεῖν πρὸς τὴν τροφὴν τὴν Κίρκην, οὗτος δὲ πρὸς τὴν καθολικωτέραν τροφὴν τῶν χοίρων ἀποβλέψας εἶπεν. Μῶλυ σαώσει.] ἀλλὰ τὸν Οδυσσέα ἀπὸ τῆς βλάβης, ἤτοι τῆς ἡμιθανοῦς χοίρου. σαώσει καὶ [6] σώσει τὸ μῶλυ, ἑρμηνευτικῶς, ὅπερ ὑπάρχει ῥίζα, καὶ ἄλλος τις σώσει, καὶ ὁ Κτάρος καὶ ὁ Ερμῆς φανείς. ἐπώνυμον δὲ τὸ Κτάρος Ερμοῦ. Νωνακριάτης.] ὁ Αρκάδιος, Νωνακρία γὰρ πόλις Αρκαδίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Ερμῆς. [7] Τρικέφαλος δὲ ὁ αὐτὸς, ὡς οὐράνιος, θαλάσσιος, καὶ ἐπίγειος· ἢ διὰ τὸ φωνικὸν, λογικὸν, καὶ λογικόν· ἢ ὅτι ἐπιστελθὼν τῷ Ερμῇ, τρεῖς ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρας. Φαιδρὸς δὲ μεταληπτικῶς, ἀντὶ τοῦ λευκὸς, καὶ γὰρ παρὰ Βοιωτοῖς Ερμῆς Λευκὸς τιμᾶται. πολεμούμενοι γὰρ Ταναγραῖοι ὑπὸ Ερετριέων ἐσφαγίασαν παῖδα καὶ κόρην κατὰ χρησμὸν, κἀντεῦθεν ἱδρύσαντο Λευκὸν Ερμῆν· ὁ Ερμῆς τὸν Οδυσσέα μέλλοντα ἀπελθεῖν πρὸς τὴν Κίρκην συναντήσας, δέδωκε τὸ μῶλυ, ὥστε μὴ βλαβῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐκείνης φαρμάκων. μῶλυ δὲ ἐστὶ, κατὰ τοὺς ἰατροὺς, τὸ ἄγριον πήγανον. [8] ἀλληγορικωτέρως δὲ εἶπον ὡς ὁ δεῖ λέγειν. Μῶλυ, δάφνη, κόνυζα, ῥάμνος, ἰτέα, ἀστήρ τι θαλάσσιος, ὥσπερ λίθος, ἄλλα τε πολλὰ φυτὰ, καὶ ζῶα, καὶ λίθοι ἀντιπαθοῦσι μαγικοῖς πᾶσι τρόποις. Αλίπεδον.] τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὸν καὶ παραθαλάσσιον πεδίον, ὅπου ὑπὸ τῆς Ωκεανοῦ [9] κυκλοῦται, καὶ περιέχεται. Πέμπελον.] τὸν ὑπέργηρον, παρὰ τὸ ἤδη πέμπεσθαι πρὸς ᾅδην. νῦν δὲ τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδή φασιν αὐτὸν ζ' γενεὰς ζῆσαι, ἄλλοι δὲ θ'. ἀπὸ γὰρ Κάδμου ἦν, καὶ κατώτερον Ετεοκλέους καὶ Πολυνείκους, ὥς φησι καὶ [10] ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητὴς, παρεισάγει γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα,

> Ζεῦ πάτερ, [11] εἴθε μοι ἥσσω ἔδωκας αἰῶνα βίοιο
> [12] Ὤφελλες δοῦναι, καὶ ἶσα μήδεα ἴδμεν
> Θνητοῖς ἀνθρώποις. νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
> [13] Ος γέ με μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο,
> [14] Επτά μ' ἔτι ζώειν γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων.

Ανδρῶν γυναικῶν.] φασὶν ὅτι ὁ Τειρεσίας ὄφεις συνουσιάζοντας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ὄρει ἰδὼν, ἀνεῖλε τὴν θήλειαν, καὶ γέγονε γυνή, εἶτα τὸν ἄρρενα, καὶ γέγονε πάλιν ἀνήρ. ἕτεροι δὲ φασὶν, ὅτι γυμνὴν τὴν Αθηνᾶν ἰδὼν, γυνὴ γέγονε. ἐρίζοντες δὲ ποτε

EMENDATIONES.

1 Ita emendavi Hemistichium hoc ex Nicandri Theriacis. ἵνα κνῶπες τραφερὴν βόσκονται ὕλην Impress. 2 Κνώδαλα, pro κώδαλα, ex MSS. utroque. 3 Σταφυλῆς, pro σαρκός, ex MSS. utroque. 4 Φάγωσι, pro φάγοντες, ex MSS. utroque. 5 Πάρ ῥ' ἄκυλον, pro σαγήνην, ex Homeri Odyssea, ex qua hæc desumpsit Scholiastes,

> —————— τοῖσι δὲ Κίρκη
> Πάρ ῥ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης
> Εδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσι.

6 Sic lego ex Seld. σώσει. τὸ δὲ μῶλυ ἑρμηνευτικῶς, ὅπερ &c. Impress. σώσει τὸ μῶλυ ἑρμηνευτικῶς, ὅπερ &c. Bar. 7 Sic legendum judico hunc locum cum Seld. Τρικέφαλος.] ὅτι ὁ Ερμῆς, οὐράνιος Impress. Τρικέφαλος δὲ ὁ Ερμῆς. οὐράνιος Bar. 8 Sic lego hunc locum cum Seld. ἀλληγορικωτέρως δὲ, εἶπον, ὡς ὁ δεῖ Impress. ἀλληγορικῶς δὲ εἶπον, ὡς ὁ δεῖ Bar. cui lectioni cum nostrâ convenit. 9 Κυκλοῦται, pro συγκλείεται, ex Bar. Nam Κυκλοῦν κυκλῶ, τὸ ἐγκλείω. Κυκλοῦν δὲ κυκλῶ, τὸ περιλαμβάνω. ut annotavit vetus Sophoclis Interpres, & Bisetus in Aristophanis Thesmophor. posterior autem significatio hujus est loci. 10 Ο τῆς Μελάμποδος ποιητὴς Bar. ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητὴς Seld. Paulo infra, ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητὴς Impress. ubi Μελάμποδος Bar. Μελαμποδίας Seld. Ego vero huic loco consimilem feci. 11 Εἴθε μοι, pro εἴθ' ἐμοὶ, ex Seld. εἴ θ' ἐμοι Bar. 12 Ὤφελλες MSS. utroque. 13 Ος γέ με μακρὸν, pro ὅς με μακρόν γε, quod habebant Impress. ὅς γε μακρὸν με Bar. 14 Επτά μ' ἔτι, pro ἑπτά μ' ἔτι, ope MSS. Codd.

Ψυχαῖσι θερμὸν αἷμα προσσαίνας βόθρῳ,	Umbris calidum aspergens in fovea sanguinem,
Καὶ φασγάνῳ πρόβλημα, νερτέροις φόβον,	Et ensis obicem, inferorum terrorem,
Πήλας, ἀκούσει κεῖθι πεμφίδων ὄπα	Vibrans, audiet illic animarum vocem
Λεπτήν,[a] ἀμαυρᾶς μάστακος προσφθέγμασιν·	Tenuem, oris evanidi alloquiis:
[b] Ὅθεν γιγάντων νῆσος ἡ μεταφρένον	Unde Gigantum dorsum Insula
[c] Θλάσασα, καὶ Τυφῶνος ἀγρίου δέμας,	Collidens, corpúsque Typhonis efferi,
Φλογμῷ ζέουσα δέξεται μονόστολον·	Flamma fervens recipiet unà cum nave:
Ἐν ᾗ πιθήκων πάλμυς ἀφθίτων γένος	In qua simiarum genus Deorum Rex
Δύσμορφον εἰς [d] κηκασμὸν ᾤκισεν τόσον,	Deforme collocavit, in illorum opprobrium,
Οἳ μῶλον ὤρθωσαν [e] ἐκγόνοις Κρόνου.	Qui tantum bellum Saturni concitarant posteris.
[f] Βαιοῦ δ' ἀμείψας [g] τοῦ κυβερνήτου τάφον,	Baii porrò transiens nautæ sepulcrum,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἀμυδρᾶς b Οἷ Sold. c Τλάσασα al. Θλάσασα Bar. idemque legit in Scholiis. d Κηκασμὸς φωνὴ τόπον Bar. e ἐκγόνοισι Sold. f Mallem hic Βαίου scribere, ut distinguatur ab adjectivo βαιός, quod in Propriis nominibus fieri solere supra docui. Et Stephanus Byzantinus Βαίου scribit. In v. Βαίαι. g Hanc vocem non agnoscit Sold.

τοῦ Διὸς πρὸς Ἥραν, καὶ λέγοντος πλείονα πόθον ἔχειν ἐν τῇ συνουσίᾳ τὰς γυναῖκας, ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας, φασὶ κριτὴν αὐτὸν κληθῆναι τὸν Τειρεσίαν. κριτοῦ δὲ γεγονότος αὐτοῦ, ὡς καὶ ἄνδρας καὶ γυναικὸς γενομένου, καὶ φαμένου, ὅτι δεκαπλασίως ἐρᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνὴ, ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐπήρωσεν αὐτόν. ὁ δὲ Ζεὺς ἐχαρίσατο τὴν μαντικὴν ἀσφαλῶς, καὶ ζωὴν πολυχρόνιον, ὡς καὶ ἡ Περσεφόνη ἐν τῷ ᾅδῃ τούτῳ χαρίζεται μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπίστων νεκρῶν. περὶ τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας παρὰ Τειρεσίᾳ ἕνεκα τῆς λεγομένης κρίσεως, καὶ ὁ τὸ Μελαμπόδου ποιήσας, ὡς ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου, φησὶν,

[1] Οἴην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνήρ,
Τὰς δέκα δ' ἐμπίπλησι γυνὴ τέρπουσα νόημα.

Ψυχαῖσι θερμὸν αἷμα.] αἷμα γὰρ χέας Ὀδυσσεὺς εἰς βόθρον, καὶ τὸ ξίφος αὐτοῦ κατέχων πρὸς ἐκφόβησιν τῶν ψυχῶν, ἠρώτα ἑκάστην, τίς εἴη; [*] Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· [*] Ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῆς Κίρκης ἀποστέλλεται εἰς ᾅδην, ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίου περὶ τοῦ νόστου αὐτοῦ. προσέταξε δὲ αὐτῷ ἡ Κίρκη, ὅτε ἀπέλθῃ ἐκεῖ,

Βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν·
Αὐτὸν δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενον παρὰ μηροῦ
Ἧσθαι, μηδὲ ἐᾶν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.

Πεμφίδων.] ψυχῶν, παρὰ τὸ πέμπεσθαι· [2] ἀποπέμπονται γὰρ, ὡς λεπταὶ καὶ ἀερώδεις, αἱ ψυχαί. Ἀμαυρᾶς μάστακος.] ἀμυδροῦ καὶ ἀσθενοῦς στόματος λαλιᾶς. Ὅθεν γιγάντων νῆσος.] ὁ μὲν Κασσανδρεὺς Περικόπος περὶ Δαμασκὸν φησὶ Διὸς γενέσθαι κατὰ Γιγάντων· ἕτεροι δὲ τὴν Σικελίαν, ὅπου καὶ τὸν Τυφῶνα κεραυνοῦ, ὡς καὶ Ἡσίοδος,

Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀϊδνῆς, παιπαλοέσσης.

ἕτεροι δὲ γιγάντων νήσους, τὰς Πιθηκούσας, [3] οἴονται, αἵ εἰσι περὶ τὴν Ἰταλίαν, μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Αἰσχίνης ἐν ἑβδόμῳ Ἐφόδου. ταύτας δὲ τὰς νήσους ᾤκουν πρότερον οἱ γίγαντες, ὕστερον δ' ὁ Ζεὺς χειρωσάμενος αὐτοὺς, κατ' αὐτοῦ ἐπαναστάντας, ἐπέδωκεν αὐτοῖς τὰς νήσους, καὶ ἐκεῖ κατῴκισε πιθήκους, [4] ἤτοι μιμοὺς, τοὺς καὶ σατύρους, καὶ ἀρχαΐζοντας, πρὸς ἀπρεπείαν καὶ αἰσχύνην τῶν γιγάντων. [5] Ἡ θλάσασα τοῦτο τὸ μετάφρενον καὶ τὰ ἔρχετα, καὶ τὸ δέμας καὶ σῶμα τοῦ ἀγρίου δράκοντος καὶ Τυφῶνος, ἡ Σικελία δηλονότι, (καθὼς λέγουσιν οἱ πολλοί) ἥτις φλογμῷ ζέει, ἤτοι φλόγας πέμπει ἐκ τῆς Αἴτνης πρὸς τὴν Κατάνην. Δέξεται μονόστολον.] ὑποδέξεται δὲ αὐτὸν ἡ νῆσος τὸν Ὀδυσσέα μονόστολον, ἤτοι ἓν πλοῖον ἔχοντα, [6] ἐν ᾗ πιθήκων γένος ὁ πάλμυς καὶ βασιλεὺς τῶν ἀφθίτων, ἤτοι τῶν θεῶν, ᾤκισεν. ἡ δὲ λέξις, τὸ πάλμυς, ἐστὶν Λυδῶν, καὶ χρῆται ταύτῃ Ἱππῶναξ λέγων,

Ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ,
Τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου πάλμυ;

Ὠκισε δὲ, τὸ σι μακρὸν, ὡς κοινὴ συλλαβή. Μῶλος.] ὁ πόλεμος, παρὰ τὸ μὴ ὅλος καὶ ὁλόκληρος εἶναι, πολλοὶ γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ ἀναιροῦνται. [7] Βαιοῦ δ' ἀμείψας.] ὁ Βαιὸς οὗτος κυβερνήτης ἦν Ὀδυσσέως, ὃς τελευτήσας ἐτάφη περὶ Σικελίαν, ἀφ' οὗ φασὶ κληθῆναι Βαιάς, τὰς νήσους, καὶ πόλεις, καὶ τὴν Βαιοῦ λιμένα, πρὸς τὴν κατ' Ἰταλίαν Λαριν.

EMENDATIONES.

1 Οἴην posui, pro ἐνίαν ex Sold. cujus emendationis rationem sensus indicat. οἴην Bar. * Hoc adjeci ex Sold. idque è cæteris Codicibus excidisse plus quam probabile est. 2 Εἰσὶ φοβοὶ hic legunt Impress. ἀποπέμπ. MSS. Codd. & utrisque sensus optimus accommodari poterit, secundum illos Animæ dicuntur πεμφίδες, παρὰ τὸ πέμπεσθαι, quod ex levitate agiles, & motui idoneæ fiot; secundum hos per Antiphrasin, quia propter summam levitatem à quavis venti flatu inhiberi & sisti possunt. 3 Οἴονται, pro ἵστανται, ex emendatione Nic. Gerbelii. 4 Sic emendavi hunc locum ex Sold. cui consentit Bar. nisi quod pro ἀρχαΐζοντας, habeat ἀρχαΐζοντας. Sed ἤτοι μιμοὺς, τοὺς δὲ σατύρους καὶ ἀρχαΐζοντας Impress. corrupte legebant. 5 Ἡ θλάσασα, pro ἡ θλάσασα, ex Sold. Et hujus emendationis ratio cuilibet erit manifesta, qui cum Lycophronis textu Textum conferre volet 6 Ἐν ᾗ πιθήκων γένος ὁ πάλμυς logo cum Bar. ἐν ᾗ πιθήκων ὁ πάλμυς Sold. ἐν ᾗ πιθήκων] ὁ πάλμυς Impress. 7 Hic (id quod in Poetæ Textum admonui) legendum cum Stephano Βαίου, & paullo post Βαίας. Sic Πύρρος Pyrrhos, πυρρὸς ruber: Ὄρθος Orthus, ὀρθὸς rectus: Παιὼν Paon, seu Apollo, παιὼν paon. seu metri genus; Χρῦσος Chresus, viri nomen, χρηστὸς bonus. Et plura accumulare exempla in re tam obvia, & vel pueris nota, futile & vanum esset.

Καὶ Κιμμέρων ἔπαυλα, [a] κ' Ἀχερουσίαν	Et Cimmeriorum domicilia, Acherusiámque
Ῥόχθοισι [b] κυμαίνουσαν οἴδματος χύσιν,	Procellis fluctuantem undæ scaturiginem,
Ὄσσαν τε, καὶ λέοντος ἀτραποὺς βοῶν	Ossámque, & Leonis vias boum
Χωστάς, Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος ὑδαίας Κόρης,	Aggestas, Proserpinæque nemus, infernæ puellæ,
Πυριφλεγές τε ῥεῖθρον, ἔνθα δύσβατος	Et Pyrphlegethontem fluvium, ubi invius
Τείνει πρὸς [c] αἰθέρα κρᾶτα πολυδέγμων λόφος,	Tollit in cœlum verticem capax Collis,
Ἐξ οὗ τὰ πάντα χύτλα, καὶ πᾶσαι μυχῶν	Ex quo cuncti fluvii, cunctíque specuum
Πηγαὶ κατ' [d] Αὐσονῖτιν [e] ἕλκονται χθόνα·	Fontes per Italicam fluunt terram :
Λιπὼν [f] δὲ Ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλέτας,	Relinquénsque Lethæonis montem altum,
Λίμνην τ' [g] Ἄορνον [h] ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ,	Paludémque Avernam laqueo circumductam,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. κ' Ἀχερουσίαν. b Κυμαίνουσαν Bar. c Αἰθέρα κρᾶτα Sold. κρᾶτα etiam habet Bar. d Αὐσονῖτιν MSS. uterque. In Sold. vero aliquis ω superposuit τῷ ι. e Ἑλκοῦσι Sold. f Τε Bar. aliique. g Ἄορνον Bar. h Ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ Bar.

Καὶ Κιμμέρων ἔπαυλα.] τὰς ἐπαύλεις, τὸ δὲ σχῆμα μεταπλασμός. οἱ Κιμμέριοι δέ, κατὰ μὲν Ὅμηρον, περὶ τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν κεῖνται· κατὰ δὲ τὸν περιηγητὴν Διονύσιον,

Κιμμέριοι ναίουσιν ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου.

* Κιμμέριοι.] ἔθνος τὰς ἐπαύλεις ἔχον περὶ τὸν ὠκεανόν, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. * ——

Κ' Ἀχερουσίαν.] ἰωνικῶς μὲν ὁ Ἀχέρων ποταμός ἐστιν ᾅδου· ἱστορικῶς δὲ καὶ περιηγητικῶς ὁ Ἀχέρων ποταμός ἐστιν Ἡρακλείας, τῆς περὶ Σινώπην, καλεῖται δὲ Σωναύτης. οὐκ οἶδα δὲ ποῦ ὁ Λυκόφρων ἐνταῦθα λέγει εἶναι τὸν Ἀχέροντα. Κύμη, καὶ Ὄσσα, [1] ὄρη Ἰταλίας μέγιστα, ὡς φησι Μένανδρος· καὶ Ὅμηρος φησὶ περὶ τῶν [2] Ἀλωέως παίδων, Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου,

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Λέοντος.] [3] Ἡρακλέους, ἢ διὰ τὴν λεοντῆν, ἢ διὰ τὴν ἀλκήν. ὁ Ἡρακλῆς τὰς Γηρυόνου βόας ἐλαύνων, ὡς περὶ Ὄσσαν, καὶ Κύμην ἐγένετο, εὗρε δὲ πλημμυροῦντα τὸν Ὀξέροντα ποταμόν, φερόμενον ἐπὶ Μελίβοιαν τὴν πηγήν, ὡς οὐκ ἦν δυνατὸν αὐτὸν διελθεῖν, σκάψας τὰς κορυφὰς τῶν ὀρῶν, ἐνέβαλεν εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ἀνέχωσεν αὐτόν, καὶ οὕτως διῆλθε σὺν ταῖς βουσίν. Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος.] Βριμώ, καὶ Ὀβριμώ, ἡ Περσεφόνη, ὅτι τῷ Ἑρμῇ βιάζοντι αὐτὴν ἐν κυνηγεσίῳ ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐκεῖνος ἐπαύθη ἐγχειρήματος. [4] Τινὲς δὲ γράφουσιν Ὀμβριμοῦς, παρὰ τὸ ὄμβριμον καὶ βαρύ. * Πυριφλεγές τε ῥεῖθρον.] τὸν πυριφλεγέθοντα. * οὐκ οἶδα ὅτι φησὶν εἶναι τὸν Πυριφλεγέθοντα, εἰ μὴ ἄρα ὅτι ἡ πόλις τῶν ὀνείρων, καὶ ὁ τοῦ Πλούτωνος πολιτεία. [5] Πυριφλεγέθων, ποταμός ἐστιν ἐν τῷ ᾅδῃ, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι,
Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Κωκυτός τε, ὅπου λέγουσιν εἶναι λόφον δύσβατον, ὃν εἴ τις ἂν προσβῇ, ἀφανὴς γίνεται εὐθύς· ἐκεῖ δὲ λέγουσιν εἶναι τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχάς, ἃς φυλάσσει ὁ κύων τοῦ ᾅδου, ὃς ἔχει ἑκατὸν κεφαλάς, καὶ λέγουσιν, ὅτι τοὺς εἰσερχομένους μετὰ κολακείας προσδέχεται, τοὺς δὲ ἐξελθεῖν θέλοντας οὐκ ἐᾷ, εἰ δέ τις τολμήσειε περὶ τὰ τείχεα αὐτοῦ λαθεῖν, καταδαπανᾷ τοῦτον. Πολυδέγμων.] τοῦτο τὸ ὄρος ἐστὶ τῆς Ἰταλίας, λίαν ὂν ὑψηλότατον, ἐξ οὗ φασὶ πάντας τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ ῥεῖν ποταμούς. Αὐσονῖτιν χθόνα.] εἶπον πολλάκις, ὡς Αὔσονες, οἱ Αὐρουγκανοὶ μόνοι κυρίως λεγόμενοι, μέρος Καμπανῶν καὶ Οὐόλσκων, περὶ τὴν θάλασσαν κεῖνται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντας Ἰταλοὺς Αὔσονας καλοῦσι, καταχρηστικώτερον δὲ καὶ ἡμᾶς, καίπερ Ἑλλήνων γονὰς περυκότας. Αὔσονες δὲ λέγονται, κατά τινας μέν, ἀπὸ Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης παιδός· καθ' ἑτέρους δέ, ἀπὸ Αὔσονος, τοῦ Ἰταλοῦ καὶ Λευκαρίας υἱοῦ· ἄλλοι δὲ ἐξ Αὔσονος ἑτέρου φασίν. Αἰθρα.] τὸν αἰθέρα λέγει, ἢ τὸν ἀέρα, παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω, καὶ λάμπω, καὶ ῥέω, ἤτοι ὁ ῥέων τὸ φῶς ἐπὶ τὴν γῆν. Ληθαιών.] ὄρος ὑψηλὸν Ἰταλίας. Κλέτας δέ, κλιτύς, ἀκρώρεια. * Λιπὼν δὲ Ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλέτας Ὀδυσσεύς, τόδε καὶ τόδε, ὅπου ὁ Ζεὺς πάθη ἐποίησε, θύσας αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεύς. * Λίμνην τ' Ἄορνον.] Ἄορνος, καὶ Ἄορνις, λίμνη περὶ Κύμην. [6] περιφερὴς δέ, δίκην δακτυλίου περιεστραμμένη, ἔχει δέ, ὥς φασί τινες, αὕτη τὸ ὕδωρ κυάνεον· ἐπεκλήθη δὲ Ἄορνις, ὅτι οὐδὲν ὄρνεον δύναται αὐτὴν περιπετάσαι, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν σκοτεινὴν καὶ μεγάλην. καὶ ὁ μὲν Λυκόφρων λίμνην λέγει τὴν Ἄορνον, καὶ ἕτεροι τινὲς περὶ τὴν Ἡρακλεῖον, λίμνην θερμὴν ἐξόδῳ φασίν, ἧς οὐδὲν ζῷον γεύεται, τελευτᾷ γάρ. ἐκεῖ δὲ λέγουσι πεσεῖν τινὰ κατὰ τὸν Φαέθοντα, [7] ἐκεῖ γὰρ καὶ αἴγειροι εἰσὶ καὶ δάκρυα ἤλεκτρον. οἱ δὲ τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις συγγραψάμενοι, πέτραν φασὶν ὑψηλὴν τινὰ ἐν Ἰνδίᾳ

EMENDATIONES.

* Hæc deprompsi ex Sold. 1 Ὄρη, pro ὄρος, ex Sold. Deinde μέγιστα, pro μέγιστον. 2 Ἀλωέως, pro Ἀλφειοῦ. Aloei enim, non Alphæi, filii fuere Otus & Ephialtes, ut apud Homer. Odyss. λ'. Nic. Gerbel. 3 Ἡρακλέους, pro Ἡρακλῆς, ex Bar. 4 Τινὲς δὲ γράφουσιν Ὀμβριμοῦς, pro τινὲς γὰρ Ὀμβριμοῦς, ex Sold. * Ex Bar. 5 Hæc paulo infra posita, in proprium locum reposui, ope Sold. * Ex Bar. 6 Περιφερής, pro περιφερεῖ, ex MSS. utroque. 7 Ἐκεῖ γὰρ καί, pro ἐκεῖ καί, ex Bar. Inst. ꝗ Sold.

Καὶ χεῦμα Κωκυτοῖο [a] λαβρωθὲν σκότῳ,	Et Cocyti fluvium tenebris absorptum,
Στυγὸς κελαινῆς νασμὸν, ἔνθα Τερμιεὺς	Nigræ Stygis rivum, ubi Terminalis
Ὁρκωμότους ἔτευξεν [b] ἀφθίτοις ἕδρας,	Jurisjurandi constituit Diis sedes,
[c] Μέλλων Γίγαντας, κἀπὶ [d] Τιτᾶνας περᾶν·	Contra Gigantes, atque Titanes transiturus:
Λοιβάς τ' ἀφύσσων χρυσέαις [e] πέλλαις γάνος,	Et aquæ libamina situlis hauriens aureis,
Θήσει [f] Δαείρᾳ, καὶ ξυνευνέτῃ δόλος,	Offeret Proserpinæ, & Marito munus,
[g] Πήληκα κόρσῃ κίονος προσαρμόσας.	Galeam columnæ capiti appendens.
Κτενεῖ δὲ κούρας Τηθύος παιδὸς τριπλᾶς,	Tres autem occidet Tethyis Neptes Virgines,
[h] Οἴμας μελῳδοῦ μητρὸς [i] ἐκμεμαγμένας,	Canoræ Matris cantus exprimentes,
[k] Αὐτοκτόνοις ῥιφαῖσιν ἐξ ἄκρας σκοπῆς	Spontaneis jactibus ex alta specula

VARIANTES LECTIONES.

a Λαμβρωθὲν Seld. b Αφθίτοις Bar. c Versum hunc & sequentem transposuit Gul. Canterus, ne vacillaret sententia. d Τιτᾶνας al. Τιτῆνας Seld. e Πέλλαισι Seld. f Non paucæ Editiones Δαείρᾳ, & ξυνευνέτῃ sine ι proferunt; quam Bar. præter morem subscripsit g Al. πήληκα. h Al. οἴμας cum aspero. i Ἐκμεμαγμένας Seld. k Al. αὐτοκτόνοις. al. αὐτόφθογγοι.

τὸ ὕψος ἐστὶ τὸ Ἄορνον, Ἄορνος δὲ λέγεται, ὅτι διὰ τὸ ψῦχος, αὐτὸν ὄρνεον οὐχ ὑπερίπταται. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος καὶ τοῦτον ἐπόρθησεν. Ἄλλος δὲ τὸ Ἄορνον, Σαπίων τι, καὶ Ἀχαιοδαίμονας, καὶ Δίων, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν, ὁ λίμνην, ὡς πίτταν φασί, στόμιον δέ τι περὶ Βαβυλῶνα, ὃ στόμιον ὄρνεον ὑπερπτῆναι οὐ δύναται, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἐκεῖθεν ἀναφερομένης ἀναθυμιάσεως, τελευτᾷ καὶ πᾶν ζῶον ἄλογον. ἡ Βαβυλὼν δὲ χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἐστὶ, καὶ τῆς περὶ Νῖνον Συρίας. ἐν τῇ Βαβυλῶνι τοῦτο τὸ Ἄορνον στόμιον, καὶ ἡ Κτησιφῶν πόλις, καὶ ἡ Ἀσφαλτῖτις λίμνη, ἄσφαλτος δὲ ἐστὶν ἡ νάφθα. περὶ δὲ τῆς Ἀσφαλτίτιδος λίμνης, Ἰώσηπος λέγει περὶ Ἰορδάνου καὶ Ἱεριχοῦντα εἶναι πικρὰν καὶ ἄγονον τῷ καρπῷ. ἐν ταύτῃ φασὶ τῇ Ἀσφαλτίτιδι τὰ ἐμβαλλόμενα πάντα ἄνω φέρεσθαι, καὶ ἀνθρώπους δὲ [1] ὑποδέγχοντας [illegible] φησὶν Οὐεσπασιανὸν, καὶ ἐμβαλεῖν ταύτῃ τῇ λίμνῃ, καὶ ἀναχθῆναι μόνους μὴ ἐπισταμένους νήχεσθαι. καὶ Ξενοφῶν, καὶ ἕτεροι μυρίοι [2] περί τε τοῦ Ἀόρνου στομίου, καὶ τῆς Ἀσφαλτίτιδος λίμνης ἱστόρησαν. Καὶ χεῦμα Κωκυτοῖο.] παραπέφρακε τὸ Ὁμηρικὸν,

Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

ἡ γὰρ Στὺξ βοηθήσασα καὶ αὐτὴ τῷ Διῒ, ὅτε οἱ λοιποὶ θεοὶ ἐβουλήθησαν αὐτὸν ἐξ οὐρανοῦ ῥῖψαι, δέδωκεν αὐτῇ ὁ Ζεὺς χάρισμα, τὸ ὀμνύειν εἰς αὐτὴν τοὺς θεούς. καὶ Ὅμηρος,

> Ἴστω νῦν τόδε γαῖα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
> Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
> Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν.

ὁ δὲ Κωκυτὸς, ποταμὸς ἐν ᾅδῃ, μυθικῶς. ἀλληγορικώτερον δὲ, Κωκυτὸς, ὁ θρῆνος καὶ Ἀχέρων, ἡ ὀδύνη, καὶ ἡ χύσις τῶν ἀχέων καὶ θλίψεων, τῶν διὰ τοὺς τεθνηκότας. καὶ Αἰακὸς δὲ πυλωρὸς, παρὰ τὸ αἰ, αἰ λέγειν ἐν ταῖς καρδίαις, καὶ οἱονεὶ προπυλαῖος τοῦ ᾅδου. καὶ Μίνως, καὶ Ῥαδάμανθυς, παρὰ τὸ μίμνειν τοὺς ἐκεῖ κατερχομένους, καὶ παρὰ τὸ ῥᾳδίως μανθάνειν καὶ φθείρεσθαι. ὁμοίως καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ἵνα μὴ μακρηγορῶ. Στυγὸς κελαινῆς.] καὶ ἡ Στὺξ, λίμνη τοῦ ᾅδου, παρὰ τὸ στυγνάζειν τοὺς ἐκεῖ. ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἑτέρα, διαλυμαίνουσα τῇ ψυχρότητι πάντα τὰ ἀγγεῖα, πλὴν τῶν κερατίνων. Τερμιεὺς.] ὁ Ζεὺς, ὡς ἀρχὴ, καὶ τέρμα πάντων. Ὁρκωμότους.] ὅρκον γὰρ τῶν θεῶν μυθικῶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὴν Στύγα, καὶ λοιβὰς, ἤτοι θυσίας, ἀφυσσόμενος χρυσοῖς ποτηρίοις ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτῆς, ὅτε ἔμελλε στρατεύειν πρὸς πόλεμον Γιγάντων καὶ Τιτάνων: ὁ δ' Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ διὰ τοῦτό φησι τὸν Δία ὅρκον θεῶν ποιῆσαι τὴν Στύγα, ὅτι πρώτη τῶν λοιπῶν θεῶν σὺν τοῖς ἰδίοις παισὶν εἰς τὸν κατὰ Τιτάνων μάχην ἦλθε συνεργὸς τοῦ Διός. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως. Λιπὼν δὲ Λαδανῖνος ὀμφαλὸν κλέπτης ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ τόδε, καὶ τόδε, ὅπου ὁ Ζεὺς τάδε ἐποίησε, θήσει αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς δόλος, ἤτοι δῶρον καὶ ἀνάθημα, τινὶ; τῇ Δαείρᾳ καὶ κοπλικῇ καὶ ἀναιρετικῇ, ἤτοι τῇ Περσεφόνῃ, καὶ τῷ συνευνέτῃ ταύτης ᾅδῃ, μετὰ τὸ ἀνελθεῖν ἀπὸ τοῦ ᾅδου. τί δῶρον θήσει; πήληκα καὶ περικεφαλαίαν, τῇ κόρσῃ καὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ κίονος προσαρμόσας καὶ θεὶς τὸ σύλλημα. ἱστορεῖται γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ ἀνελθεῖν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ ᾅδου ἀνέθηκε κίονα τῷ ᾅδῃ καὶ τῇ Περσεφόνῃ, ἐφ' ᾧ καὶ τὴν περικεφαλαίαν αὐτῇ ἀνέθηκε. Περσεφόνη δὲ, καὶ Ἶσις, ἡ Γῆ, καὶ Ῥέα, καὶ Βριμὼ, καὶ Πάνδωρα, καὶ ἕτερα μυρία ὀνομάζεται. [3] Δαείρα δὲ, παρὰ τὸ δᾳΐζειν, δᾳδοῦχος γὰρ ἡ θεός. Κόρσῃ.] ἡ [4] μῆνιγξ, καὶ ἡ κεφαλὴ, ὥς φησιν Ἐμπεδοκλῆς,

Ὡς πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν.

Κτενεῖ δὲ κούρας.] τὰς Σειρῆνας λέγει, Παρθενόπην, Λευκωσίαν, καὶ Λίγειαν. τινὲς δὲ ἑτέρως ταύτας φασίν. ἦσαν δὲ θυγατέρες Ἀχελώου καὶ Τερψιχόρης, ὁ δὲ Ἀχελῷος υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος. αἱ Σειρῆνες γὰρ μὴ φέρουσαι τὴν ὑπὸ Ὀδυσσέως ἧτταν, ἑαυτὰς κατεθαλάττωσαν. ἐκπεσοῦσαι δὲ αἱ Σειρῆνες, κατὰ μέν τινας, ἐν Πελωρίδι, κατὰ δὲ ἄλλους, ἐν ταῖς Σειρηνούσαις, αἵ εἰσι τρεῖς ἄκραι τῆς Ἰταλίας. Ἄλλοι δὲ ἄλ-

EMENDATIONES.

1 Ὑποδέγχοντας, pro ὑποδέγχοντα, ex emendatione Nic. Gerbelii. 2 Περί, pro παρά, ex MSS utroque. 3 Hæc paullo post occurrebant, Ego vero in suum locum reduxi. 4 Μῆνιγξ, pro μήνιξ ex Bar.

hæc

Τυρσηνικὸν πρὸς κῦμα δυπτούσας πτεροῖς,	In undam Tyrrhenam pennis urinantes,
Ὅπου λινεργὴς κλῶσις ἑλκύσει πικρά.	Quo lanificum trahet acerbum stamen.
Τὴν μὲν, Φαλήρου τύρσις ἐκβεβρασμένην,	Unam quidem Phaleri arx expulsam,
Γλάνις [a] τε ῥείθροις δέξεται τέγγων χθόνα·	Glanisque terram humectans excipiet:
Οὗ σῆμα [b] δωμήσαντες ἔγχωροι κόρης,	Ubi templum indigenæ extruentes puellæ,
Λοιβαῖσι καὶ θύθλοισι Παρθενόπην βοῶν	Libaminibus Parthenopen, & sacrificiis boum
Ἔτεια κυδανοῦσιν, οἰωνὸν θεάν.	Quotannis honorabunt, volucrem Deam:
Ἀκτὴν δὲ τὴν προὔχουσαν εἰς Ἐνιπέως	In ripam autem eminentem Enipei
Λευκωσία ῥιφεῖσα, τὴν ἐπώνυμον	Ejecta Leucosia, cognominem diu
Πέτραν ὀχήσει δαρὸν, ἔνθα λάβρος Ἴς,	Occupabit Insulam, ubi violentus Is,
Γείτων θ' ὁ Λάρις [c] ἐξερεύγονται ποτά.	Vicinúsque Laris eructant latices.
Λίγεια δ' εἰς [d] Τέρειναν ἐκναυσθλώσεται,	Ligea denique in Terinam exponetur,
Κλύδωνα [e] χελλύσουσα· τὴν δὲ [f] ναυβάται	Undam crispans: quam nautæ

VARIANTES LECTIONES.

a Δὶ Bar. b Δομήσαντες Bar. aliique, & Seld. Sed in hoc linea isti ο superducta est, eáque videatur lectionis diversitas significari. c Al. ἐξερεύγεσθαι, d Al. Τέρειναν. e Χελλύσουσα MSS. uterque. Χιλύουσα al. f Al. ναυῖται.

λους καλοῦσι ταύτας, Πεισινόην, Ἀγλαόπην, Θελξιέπειαν. τούτων ἡ μὲν ἐκιθάριζεν, ἡ δὲ ᾖδεν, ἡ δὲ ηὔλει, καὶ διὰ τούτων καταμένειν ἔπειθον τοὺς παραπλέοντας. Δυπτούσας πτεροῖς.] πλεούσας ἐν τοῖς πτεροῖς, ἐπειδὴ, ὡς ἔφην, τὰ ἄνω παρθένων εἶχον, τὰ δὲ κάτω ὄρνιθες ἦσαν πτερὰ ἔχουσαι. Ὅπου λινεργής.] ὅπου ὁ τῶν Μοιρῶν λίνος ὁ πικρὸς, τουτέστι τὸ πεπρωμένον, ἀποθανεῖν αὐτὰς ἐπεκλώσατο. Τὴν μὲν Φαλήρου.] Φάληρος, τύραννος Σικελίας, ἔκτισε τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Νεάπολιν, τοὺς ἐπιξενιζομένους πρὸς αὐτὸν δεινῶς κολάζων καὶ ἀναιρῶν. λέγει οὖν τὴν Παρθενόπην ἐκεῖ ἐκπεσεῖν. Διόδωρος δὲ ὁ Σικελὸς, καὶ ὁ Ὀππιανὸς τὴν Νεάπολιν ὑφ' Ἡρακλέους * φασὶ * κτισθῆναι, καὶ φησὶν ὁ Ὀππιανὸς ἐν τοῖς Κυνηγετικοῖς,

———νέον πέδον Ἡρακλῆος,

αὐτὴν τὴν Νεάπολιν λέγων. μέμνηται τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίμαχος λέγων,

[1] Κείνου Φάληρος πρῆξιν ἀπεπλάσατο.

Τύρσις.] τὸ τεῖχος, ὅτι Τυρσηνοὶ πρῶτον εὗρον τὴν τειχοποιΐαν. Γλάνις.] ποταμὸς Ἰταλίας, καὶ Κύμης, ἔνθα καὶ ὁμώνυμος αὐτῷ ἰχθὺς, ὥς φασι, γίνεται, οὗ ἡ χολὴ λίαν ὠφέλιμος, ἀλλὰ [2] μόνου τοῦ ἐν ἐκείνῳ τῷ ποταμῷ. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ποταμὸς Ἰταλίας Γλάνις, καὶ ἄλλος Ἰβηρίας. [3] Δομήσαντες.] τὸ δο μικρὸν ὁ Τζέτζης γράφει, τιθεὶς ἄνω αὐτοῦ μακρὰν, καὶ φησὶν, ὅτι ἐκτείνεται ὑπὸ τοῦ μ, καὶ ἔστι κοινὴ συλλαβὴ, τὰ γὰρ ἀμετάβολα ἐκτείνει, ὁπότε ὁ μετρικὸς βούλεται. εἰ δὲ μέγα φησί τις τοῦτο γράφεσθαι, γινωσκέτω λέγειν, ὅτι Ἀττικῇ διαλέκτῳ τοῦτο γέγονε, καὶ μὴ κτηνωδῶς καὶ ἀναιτίως [4] γραφέτω. Οἰωνὸν θεάν.] διὰ τὸ ὀρνεομιγεῖς εἶναι τὰς Σειρῆνας, οἰωνοὺς καλεῖ. Θεὰς δὲ, διὰ τὸ τοιαύτην ἔχειν δύναμιν θελκτικὴν, ὥστε κατέχειν καὶ ἀναιρεῖν τοὺς ἀκούοντας τοῖς μέλοις αὐτῶν. Ἀκτὴν δὲ τὴν προὔχουσαν.] Ἐνιπεὺς, ὁ Ποσειδῶν, παρὰ Μιλησίοις τιμᾶται. εἰς δὲ τὸ Ποσειδώνιον τέθαπται ἐκριφεῖσα ἡ Λευκωσία, ἡ Σειρήν. Προὔχουσαν.] τὴν προκειμένην εἰς θάλασσαν, λέγει δὲ τὸ Ποσειδώνιον ἄκρον. Πέτραν δὲ, νῦν τὴν νῆσον λέγει. Λευκωσία δὲ, ἡ νῆσος ἀπὸ ταύτης τῆς Σειρῆνος Λευκωσίας ἐκλήθη. * Ἴς, καὶ Λάρις, ποταμοὶ Ἰταλίας. * [5] Ποτά.] ὁ ποτός ἐστι, νῦν δὲ τὸ ῥῆμα μεταπλασμὸς, ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον. * Λευκωσία, μία τῶν Σειρήνων· ἡ δὲ Παρθενόπη μία, πρώτη οὖσα ἐν αὐταῖς. Παρθενόπην δὲ λέγει, διὰ τὸ ἔχειν παρθένου φωνὴν, ἢ διὰ τὸ ὁμοιοῦν παρθένῳ μικρᾷ. Λευκωσία δὲ πάλιν, ἡ λευκοτέρα, ἔχουσα λευκὰ ὦτα, ἢ Λεύκου τινὸς θυγάτηρ, ἢ τὰ τοῦ Λεύκου ὦτα ᾄδουσα. Λίγεια, διὰ τὴν ἡδύτητα τῆς τραγῳδίας αὐτῆς. Τέρεινα.] πόλις Ἰταλίας. * Ἐκναυσθλώσεται.] ναυσθλωθήσεται ἐπὶ κυρίως, τὸ μετὰ νηὸς ἐκπλεῦσαι. νῦν δὲ τὸ ἐκριφῆναι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Χελλύσουσα.] ἐν λάμβδα γράφει ὁ Τζέτζης, φησὶ μὴ εἶναι τὸν στίχον ἐσφαλμένον, κοινὴν γὰρ λέγει ταύτην συλλαβὴν, ἐκτείνεσθαι δὲ τὸ ε ὑπὸ τοῦ λ ἀμεταβόλου ὄντος, ὥσπερ καὶ πρὶν ἔφην. καὶ τὰ δασέα ὁμοίως ἐκτείνουσι τὰ [6] βραχέα, εἰ ἔμπροσθεν αὐτῶν εὑρεθεῖεν. οἱ δὲ λοιποὶ πάντες δύο λ γράφουσι, λέγοντες κατὰ πλεονασμὸν εἶναι τὸ ἓν λ. χελλύσουσα γὰρ, ἡ διαπλέουσα καὶ νηχομένη, καὶ γὰρ οἱ νηχόμενοι, τοῖς χείλεσιν ὠθοῦσι τὸ ὕδωρ, [7] τὸ δὲ θέμα χελλύω.

EMENDATIONES.

* Ex MSS. utroque. 1 Ita scribo hunc Callimachi versum. Τὸν κείνου Impress, τοῦ κείνου Seld. 2 Μόνη τοῦ ἰχθύος ποταμοῦ Bar. 3 Δομήσαντες, pro δωμήσαντες, ex MSS. utroque; itaque scribendum ipsa verba clamant. 4 Γραφέτω. pro γραφέσθω, ex MSS. utroque. * Hæc adjeci ex Bar. nisi quod ποταμοὶ posuerim, pro πόλεις. 5 Ποτά. pro ὁ ποτὸς, ex MSS. utroque. * Hæc ex Barocciano penu deprompsi, & in nonnullis vocibus emendavi 6 Βραχέα. pro βραχέα?, ex MSS. utroque. 7 Τὸ δὲ θέμα χελλύω abest ex utroque MSS.

Σκιράδος

[a] Κρηπῖσι [b] τυρχεύσουσιν ἐν ψαφαρίαις,
[c] Ὠκινάρου δίναισιν [d] ἀγχιτέρμονα,
Λούσει δὲ σῆμα βούκερως νασμοῖς Ἄρης,
Ορνιθόπαιδος ἴσμα φοιβάζων ποτοῖς.
Πρώτη δὲ καί ποτ' [e] αὖθι συγγόνων θεᾷ
Κραίνων ἁπάσης [f] Μόψοπος ναυαρχίας
Πλωτῆρσι λαμπαδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον,
Χρησμοῖς πιθήσας· ὃν ποτ' αὐξήσει λεὼς
Νεαπολιτῶν, οἳ παρ' ἄκλυστον [g] σκέπας
Ορμων [h] Μισηνοῦ [i] στυφλὰ ναίουσιν κλίτη.
Βύκτας [k] δ' ἐν ἀσκῷ [l] συγκατακλείσας βοός,
[m] Παλινστροβήτοις πημοναῖς [n] ἀλώμενος,

In arena sepelient litorali,
Ocinari verticibus conterminam.
Abluet autem sepulcrum Corniger fortis,
Semiavis extergens aquis monumentum.
Primæ porro quondam sororum Deæ
Imperator totius Atticæ classis
Vectoribus lampadiferum instituet cursum,
Oraculis obtemperans; quem augebit populus
Neapolita, qui prope tranquillum tegmen
Miseni portuum saxosa habitabit promontoria.
Ventis autem in utre conclusis bubulo,
Retrogradis errans damnis,

VARIANTES LECTIONES.

a Κρήνησι Sold. b Al. τυρχώσουσιν. c Ὠκινάρου Sold. eandemque lectionem in Scholiis retinet. al. Ὠκινάρου. d Ἀγχιτέρμονα Sold. e Al. αὖθις. al. ἔτι. f Al. Μόψοπος. g Σκέπας Sold. h Μισηνοῦ al. i Στύφλα paroxyton. al. k Δ' nonnulli haud agnoscunt. l Al. συγκατακλείσας. m Al. παλινστροβήτοις. n Al. ἀλώμενος cum aspero.

Ὠκινάρου δίναισιν.] Ὠκίναρος, ποταμὸς περὶ Τέρειναν, ἤγουν, ἔνθα ἐγγὺς, λεγόμενος, καὶ θάπτουσι περὶ τὸ ἐγχώριον, ὅπου τὰς ποταμὸς παρασυρόμενος καὶ βουκεφάλους εἰσάγουσιν, ὅπου περὶ τὸ βίαιον, καὶ ἠχῶδες, καὶ βραχυτατον τῶν ῥευμάτων. Ἄρης γὰρ οὐκ ἔστι ποταμὸς περὶ Τέρειναν ἔστι δὲ ὅθεν ἑλληνικῶς αὐτὸ ἐδέξαντο διὰ τὸν Ὠκίναρον. Ορνιθόπαιδος.] τῆς [1] ὀρνιθόπαιδος, τὸ δὲ ὀρνιθόπαις, καὶ καλλίπαις, καὶ ἀνδρόπαις, καὶ τὰ ὅμοια, διπλῶς νοοῦνται, ὁ δὲ ἔννοια ἐξελέγχει τὴν ἀλήθειαν. ὀρνιθόπαις γὰρ λέγεται καὶ ὁ ὄρνιθος παῖς, καὶ ὁ ὀρνιθόμορφος παῖς, ὡς νοοῦνται νῦν. καλλίπαις δὲ, ὁ καλῆς μητρὸς παῖς, καὶ ὁ καλὸς παῖς. ἀνδρόπαις, ὁ ἀνδρὸς παῖς, καὶ ὁ ἀνδρεῖος παῖς, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. ἐλέγχει δὲ τὸ πῶς χρὴ νοεῖν ταῦτα ἡ ἔννοια. Ισμα.] ἵδρυμα, τάφον, παρὰ τὸ ἵζω ἵσμα. φοιβάζων δὲ, πλύνων, [2] καθαίρων τοῖς ὕδασιν, ὅθεν φοῖβος, τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ καθαρόν. Πρώτη δὲ καί ποτ' αὖθι.] [3] Τίμαιος ὁ Σικελιώτης φησὶ Διότιμον, τῶν Ἀθηναίων ναύαρχον, παραγενόμενον εἰς Νεάπολιν, κατὰ χρησμὸν θῦσαι τῇ Παρθενόπῃ, καὶ δρόμον ποιῆσαι λαμπαδικόν, ὅθεν λαμπαδικὸν ἀγῶνα καὶ δρόμον οἱ Νεαπολῖται ἐτησίως ἐτέλουν. Μοψοπία δὲ πάλαι ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττικὴ χώρα, καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἀπό τινος Μόψοπος. Διότιμος δὲ εἰς Νεάπολιν ἦλθεν, [4] ὅτε στρατηγὸς ὢν τῶν Ἀθηναίων, ἐπολέμει τοῖς Σικελοῖς. Ακλυστον.] ἀκύμαντον, ἢ ἀκύμονον. Μισηνὸς δὲ, ὅρμος, ἤτοι λιμὴν Νεαπολιτῶν, καταχρηστικῶς δὲ λέγεται ὅρμος ὁ λιμήν. Λιμὴν γὰρ λέγεται τὸ ὅλον πλάτος, καὶ ὁ κόλπος, ὅπου καθαίρουσιν αἱ ἁλιάδες. Ορμος δὲ, ὁ τόπος μιᾶς ἐκάστης ὁλκάδος. Μισηνὸς δὲ, ὄρος Νεαπολιτῶν. Στυφλὰ κλίτη.] τραχέα μέρη καὶ κλίματα, ἢ ἀκρωτήρια. Βύκτας δ' ἐν ἀσκῷ.] Αἴολος, ὁ Ἱππότου, ἐν Ῥηγίῳ τῆς Ἰταλίας ὢν βασιλεὺς ἀστρονομικώτατος καὶ οἰωνόπολος, ἐφαίνετο μᾶλλον εἰδέναι περὶ τῶν ἀνέμων, χάριν τῶν ναυτιλλομένων, καὶ προέλεγεν, ὡς τυχὸν, οἱ ἐν ταῖς ἄκραις οἰκοῦσι, μέχρι τῶν δὲ Ζέφυρος αὐτοῖς ἔσεται τίνων ἀνέμων, οἱ ἐν ἄστει τῇ πόλει τυχεῖν, καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ αὐτοῦ ἔπνευσε, καὶ τούτου ἕνεκα ἐμυθεύσαντο αὐτὸν ταμίαν τῶν ἀνέμων. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν [5] Ἀμαιμακέτην, καὶ Πρωτοκλέα, καὶ Πρωτοκρεόντα, ὥς φησιν Ορφεύς. ὅτως οὖν ἔφασαν αὐτοὺς καὶ δεσπότας τῶν ἀνέμων, ὡς καὶ δεῖν ἀνοῖξαι, ὃν βούλοιντο αὐτῶν, τοὺς δ' ἄλλους ἔξω ποιεῖν. ὅτω γοῦν φασὶ καὶ τοῦτον τὸν Αἴολον τοὺς ἄλλους ἀνέμους ἐν τῷ ἀσκῷ κατακλείσαντα, δοῦναι τῷ Ὀδυσσεῖ, Ζέφυρον δὲ μόνον ἐᾶσαι, ὡς αὐτὸν χειμῶνα ἔστησε καὶ φορεῖν. καὶ Ομηρος,

Δῶκε δέ μοι ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο,
Ενθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Η μὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν' ὅν κ' ἐθέλῃσιν.

Εγὼ δὲ καὶ τὸν ἀσκὸν δέχομαι· φασὶ γὰρ οἱ [6] μηχανικοὶ, καὶ οἱ τὰ ἀξιοπερίεργα γράφοντες, ὡς ἐάν τις δελφῖνα ποιήσῃ ἀσκὸν, ἐκδείρας αὐτὸν, καὶ ἔχων παρ' ἑαυτῷ, ποιήσει πνεῖν ὃν ἂν βούλοιτο ἄνεμον. καὶ ἴσως καὶ οὗτος ὁ Αἴολος ἦν ἂν μηχανοτέχνος. τούτου δὲ τοῦ Αἰόλου υἱὸς ἦν Ἰόκαστος, ὃς τὸ Ῥήγιον ἔκτισεν, ὥς φησι Καλλίμαχος,

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν [7] Ἰοκάστου Αἰολίδαο.

Παλινστροβήτοις.] Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐναντίους ἀνέμους ἐγκεκλεισμένους ἔχων ἐν τῷ ἀσκῷ, μόνῳ δὲ ναυτιλλόμενος τῷ Ζεφύρῳ, ἐννέα νυχθήμερα πλεύσας, τῇ δεκάτῃ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, καὶ πυρπολοῦντάς τινας θεασάμενος, κοιμήσας, ὡς ἀεὶ τὸν πόδα τῆς νηὸς ἔχων, ἐκάθευδεν. οἱ φίλοι δὲ τούτου λύουσι τὸν ἀσκὸν, χρυσὸν νομίσαντες ἔχειν. ἐκχυθέντων δὲ τῶν ἀνέμων, καὶ ἀντιπνόως ταραξάντων τὸ πέλαγος, πάλιν εἰς τὴν Αἰολίαν

EMENDATIONES.

1 Ορνιθόπαιδος, pro ὀρνιθοπαῖδος, ex Sold. ὀρνιθοπαιδὸς Bar. 2 Καθαίρων, pro καθαίρειν, ex Bar. 3 Τίμαιος, pro Τίμαρος, ex MSS. utroque. 4 Pro ὅτε, posui ὅτι, quod rectius videtur. 5 Ἀμαιμακέτην Bar. Ἀμαιμακέτην vocat Etymolog. Et idem pro Πρωτοκλῆ, habet Πρωτέκλεα, ideoque hoc ex loco emendari poterit. 6 Quid si μαγικοὶ legas? 7 Ἰοκάστου, pro ἱκάστου, ex MSS. utroque.

ἐνεχθέντες

Κεραυνίῃ μάστιγι [a] συμφλεχθήσεται	Fulmineo flagellabitur flagello
[b] Καύηξ, ἐρινοῦ προσκαθήμενος κλάδῳ,	Larus, caprifici insidens ramo,
Ὡς μὴ καταβρώξῃ [c] νιν ἐν ῥόχθοις κλύδων,	Ne ipsum devoret æstus inter fluctus,
Χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν ἑλκύσας [d] βυθῷ.	Charybdin è gurgitibus efflantem trahens.
Βαιὸν δὲ τερφθεὶς [e] τοῖς Ἀτλαντίδος γάμοις,	Paulisper deinde nuptiis Atlantidis delectatus,
Ἀναυλόχητον, [f] αὐτοκάνδαλον σκάφος	Navalibus carens, ac tumultuarium navigium
Βῆναι [g] ταλάσσει, καὶ [h] κυβερνήσει τάλας	Conscendere audebit, & gubernabit miser
Αὐτεργότευκτον βᾶριν, [i] εἰς μέσην τρόπιν	A se factam ratem, in carina media
Εἰκαῖα γόμφοις προστεταργανωμένην·	Temere clavis devinctam:
Ἧς, οἷα τυτθὸν, Ἀμφίβαιος ἐκβράσας,	Ex qua illum Neptunus ejiciens,

VARIANTES LECTIONES

a Al. μαστιχθήσεται. b Al. κάβηξ. c Al. μιν. d Βυθοῦ Bar. aliique, βυθῶν al. e Τῆς Bar. aliique. f Al. αὐτοκάβδαλον. al. αὐτοκόνδαλον. g Ταλάσει Seld. aliique. h Al. κυβερνήσει. i Al. ἐς.

ὑπέστρεψαν ἄκοντες, τοῖς ἀνέμοις φερόμενοι. ὁ δὲ Αἴολος δυσμενῶς αὐτὸν ἀπέπεμπε, λέγων,

> Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον, [1] ἐλέγχιστε ζωόντων,
> [2] Ἔῤῥ', ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.

Κεραυνίῃ μάστιγι.] Ὀδυσσεὺς μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ κατελθὼν ἐπὶ τὴν [3] Θρινακίην νῆσον, ὅπου οἱ τοῦ Ἡλίου βόες ἐνέμοντο, * πλεῖστον χρόνον μένων ἐκεῖ διετέλει, διὰ τὸ μὴ τοὺς ἀνέμους ἐπιτηδείους εἶναι πρὸς τὸ πλεῖν. οἱ δὲ ἑταῖροι αὐτοῦ καταναλώσαντες πάντα τὰ χρειώδη, καὶ λιμῷ συνεχόμενοι, τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ νήσῳ διατρίβοντος, αὐτοὶ κρατήσαντες τῶν τοῦ Ἡλίου βοῶν τινας ἀπέκτειναν, πλησίον γὰρ αὐτῶν ἐνέμοντο. * ὁ Ἥλιος δὲ μαθὼν τοῦτο παρὰ Λαμπετίης, τῷ Διῒ ἀπαγγέλλει, λέγων,

> Ζεῦ πάτερ, [4] ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
> [5] Τίσατε δὴ ἑτάρους Λαερτιάδεω [6] Ὀδυσῆος,
> Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν,
> Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι [7] φαείνω.

Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς [8] αὐτοὺς ἐκεραύνωσεν. Κακῶς, καὶ συγκεχυμένως, καὶ ἀδιαρθρώτως ὁ Λυκόφρων τὴν περὶ Ὀδυσσέως ἱστορίαν λέγει. οὐ γὰρ τῇ τότε στροφῇ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως πλοῖον ἐκεραυνώθη, οὐδὲ αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τοῦτον φαινόμενος, κεραυνωθεὶς καύηξ καὶ λάρος, καὶ καθήμενος μετὰ τὴν κεραύνωσιν ἐν τῷ κλάδῳ τῆς συκῆς, ἵνα μὴ ἀποπνιγῇ ὑπὸ τῆς Χαρύβδεως, [9] ἀλλαχοῦ δὲ ἐκεραυνώθη τὸ πλοῖον αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ τὴν [10] τρόπιν κατέχων, ὑπεστράφη τοῖς ἀνέμοις περὶ τὴν Χάρυβδιν, καὶ πρὸς τῇ ἐκεῖ ἀπεκρεμάσθη συκῇ, μεθ' ὃ οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ ἐν τῇ Σικελίᾳ τὰς τοῦ Ἡλίου κατέφαγον βόας. Καύηξ.] ὅτι μὲν καύηξ φησὶν, ὁ δὲ Ἱππώναξ καύης λέγει οὑτωσὶ,

> Κίκων δ' ὁ πανδάλητος ἀμμορος καύης,

Καύης δ' ὁ λάρος, κατ' [11] Αἰνιᾶνας, ἐστίν. Ἐρινοῦ.] ἐρινεοῦ, καὶ ἐν συγκοπῇ ἐρινοῦ. ἐρινεὸν δὲ οἱ πολλοί φασιν εἶναι τὴν ἀγρίαν συκῆν. οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο, ἀλλ' ὁ ἐρινεὸς εἶδος ἐστὶ συκῆς, ἀπὸ Ἐρινεοῦ, πόλεως Δωρικῆς. [12] ἑξάπολις γὰρ ἐστὶν ἡ Δωρὶς, ἧς μία πόλις ὁ Ἐρινεὸς, ἐν ᾗ εἰσὶ συκαῖ λεγόμεναι Ἐρινεοὶ, ὡς Δαμασκηναὶ, Ἀνατολικαὶ, καὶ [13] Κυδώνεια μῆλα. Πάλιν τὴν Ὀδυσσέως ἱστορίαν ἐν βραχεῖ ἐρῶ, μετὰ τὸ λῆξαι τῶν τοῦ Λυκόφρονος ῥητῶν, τῶν περὶ τούτου τοῦ Ὀδυσσέως λεγομένων. Χάρυβδιν.] ἡ τῆς θαλάσσης ἀναῤῥόφησις, ἡ Χάρυβδις τῆς ἡμέρας τρίτον ἀναῤῥοφοῦσα τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ἀνίει. Βαιὸν δὲ τερφθείς.] πῶς φησὶ βαιόν; ἑπτὰ γὰρ ἔτη ἐποίησεν Ὀδυσσεὺς παρὰ τῇ Καλυψοῖ. ῥητέον οὖν, ὅτι βαιὸν εἶπεν, ὡς πρὸς τὴν βούλησιν ἐκείνης, καὶ ἓξ γὰρ ἔτη ὀλίγα ἂν ἐλογίσθησαν [14] ἐκείνῃ· αὕτη γὰρ διόλου ἠθέλησεν συνεῖναι αὐτὸν αὐτῇ, καὶ [15] ἀγήραον θήσειν καὶ ἀθάνατον ἤματα πάντα. Ἀναυλόχητον.] τὴν μικρὰν λέγει ναῦν, καθὸ ὑπὸ ναυτῶν οὐκ ὀχεῖται, οὐ γὰρ ἦν ναῦς, ἀλλὰ σχεδία, ἤτοι αὐτοσχέδιον πλοῖον, οὐδὲ τὴν ἐν ὅρμῳ καὶ λιμένι καταλεγομένην. ναυλόχους γὰρ ἔλεγον τοὺς λιμένας, τοὺς τὰς ναῦς [15] ὑποδεχομένους, ἢ τοὺς τὰς ναῦς λοχῶντας. Αὐτοκάνδαλον.] αὐτοσχέδιον, τὸ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε γεγονός. εἴρηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἀλφίτων, αὐτοκάνδαλα γὰρ λέγεται κυρίως, τὰ ὡς ἔτυχε φυραθέντα ἄλευρα. Αὐτεργότευκτον βᾶριν.] αὐτοσχέδιον πλοῖον. βᾶρις δὲ νῦν μὲν τὸ πλοῖον σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ θρόνους, πύργους, αὐλὰς, στοὰς, καὶ τοίχους. Προστεταργανωμένην.] συμπεπλεγμένην. ἡ γὰρ παρ' ἡμῖν σαργάνη, ἤτοι τὸ πυξίδιον, παρὰ Ἀττικοῖς ταργάνη λέγεται, καὶ τὸ συνειλεῖσθαι, ταργανοῦσθαι. * Ἀμφίβαιος.] ὁ Ποσειδῶν, παρὰ Κυρηναίοις. *

EMENDATIONES.

1 Ἐλέγχιστε alii. Gerbel. 2 Ita emendavit hunc versum Gerbelius. Ἔῤῥ' ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις, prius scriptum fuit. 3 Θρινακίην pro Θρινακίαν, ex emendatione Nic. Gerbelii. * Hæc adjeci ex Seld. eaque è cæteris excidisse evincit sententiarum præcedentis, & sequentis incohærentia. 4 Οἵδ' Seld. 5 Τίσαι apud Homerum legitur 6 Ὀδυσῆος, pro Ὀδυσσέως, ex Seld. & ipso Homero. 7 Φαείνω apud Homerum. Cæterum hunc versum sic profert Seld. Δύσομαι εἰς νεκύεσσι, καὶ εἰς ἀΐδαο φαείνω. 8 Αὐτοὺς, pro αὐτοῦ, ex Seld. & emendatione Nic. Gerbelii. 9 Ἀλλαχοῦ δὲ, pro ἀλλὰ τότε, ex Seld. 10 Τρόπιν, pro τροπὴν, ex Bar. τρόπιν Seld. 11 Αἰνιᾶνας, pro κύνας. quod habebant Impress. Ἐνιᾶνας Bar. Ἐνιανας Seld. 12 Ἑξάπολις γάρ ἐστιν, lego ex Seld. ς' γὰρ πόλις ἐστιν Impress. ἓξ γὰρ πόλεις Bar. ἓξ γὰρ πόλεων Gerbel. 13 Κυδώνια, pro καδώνια, ex Seld. & Nic. Gerbelio. Κυδώνια Bar. 14 Ἐκείνῃ, pro ἐκεῖνοι. quod habebant Impress. αὐτῇ Seld. 15 Ἀγήραον θήσειν καὶ ἀθάνατον ἤματα πάντα, pro ἀγήραον θήσειν καὶ ἀθάνατον ἤματα πάντων. Nam respexit Scholiastes ad Homeri Odyss. ε'. v. cxxxvi. ubi Calypso de Ulysse hæc ait,

> Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε, καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
> Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.

ἤματα πάντα etiam habet Seld. 15 Ὑποδεχομένους, pro ὑποδεδεγμένους. * Hæc deprompsi ex Bar.

Κήρυλος.]

Τῆς κηρύλου δάμαρτος ἄπτιλα σπόρον,	Tanquam parvum halcedinis implumem partum,
Αὐταῖς μεσόδμαις, καὶ σὺν ἰκρίοις βαλεῖ	Cum antemnis, & medianis jaciet
Πρὸς κῦμα [a]δύπτην ἐμπεπλεγμένον κάλοις.	In mare urinatorem rudentibus innexum.
Πόντου δ' ἄϋπνος ἐνσαρούμενος μυχοῖς,	In marinis autem specubus jactatus insomnis,
Ἀστῷ συνοίκος [b]Θρηκίας [c]Ἀνθηδόνος	Anthedonis Thressæ civi contubernalis
Ἔσται, παρ' ἄλλου δ' ἄλλος, ὡς πεύκης [d]κλάδον,	Erit, alio post alium, ceu pinûs corticem,
Βύκτης [e]στροβήσει, φελλὸν [f]ἐνθρώσκων πνοαῖς.	Suber, vento jactante, insultante flatibus.
Μόλις δὲ Βυνῆς ἐκ παλιρροίας κακῆς	Vix tandem Leucotheæ ex refluvio gravi
Ἄμπυξ σαώσει, στέρνα [g]δεδρυφαγμένον,	Reticulum servabit, pectora munitum,
Καὶ χεῖρας ἄκρας, αἷς [h]κρεαγρέπτους πέτρας	Manúsque extremas, quibus carniscribas scopulos
Μάρψων, ἁλιβρώτοισιν αἱμαχθήσεται	Apprehendens, ab exesis cruentabitur
[i]Στόρθυγξι, νῆσον δ' εἰς Κρόνῳ στυγουμένην	Cacuminibus; tum in Insulam Saturno invisam

VARIANTES LECTIONES.

a Δύπτην Bar. ubi tamen τ manus aliqua recentior superscripsit. b Θρᾳκίας al. c Post Ἀνθηδόνος periodum faciunt Impress. nonnullæ, & Seld. d Κλάδος rescribendum putavit Joseph. Scaliger. e Στροβήσει Bar. f Ἐκθρώσκων Seld. g Al. δεδρυφαγμένα. h Κρεαγρέπτους MSS. uterque, & alii. κρεαγρέπτας al. i Στόρθυγξι Bar. aliique. στόρθυγξι al.

Κήρυλος.] ὁ ἄρσην ἀλκυών· Δάμαρ δὲ τούτου, ἡ θήλεια αὐτοῦ. [1]Ἀπτιλῶ δὲ τοῦ σπόρου, ὁ ἄπτερος νεογνός· εἴωθε γὰρ ὁ κλύδων τοὺς τῶν ἀλκυόνων νεοσσοὺς διαφθείρειν, διὸ φασὶν ἑπτὰ ἡμέραις γαληνιᾷν τὴν θάλασσαν, ἡνίκα ὠοτοκοῦσι, διὸ καλοῦνται αἱ ἡμέραι αὗται, ἀλκυονίδες. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Ἀφ' ὅτινος σχεδίας, ὁ Ἀμφίβαιος καὶ Ποσειδῶν ἐκβράσοι τὸν Ὀδυσσέα, οἷα πτηνὸν ἄπτιλα σπόρον, ἤτοι μικρὸν ἄπτερον νεοσσὸν τῆς δάμαρτος καὶ τῆς [2]θηλείας τοῦ κηρύλου καὶ ἄρρενος ἀλκυόνος, βαλεῖ πρὸς τὸ κῦμα τὸν δύπτην, ἤτοι αὐτὸν τὸν κολυμβητὴν Ὀδυσσέα ἐμπεπλεγμένον κάλοις, βαλεῖ δὲ σὺν αὐταῖς ταῖς μεσόδμαις, καὶ τοῖς [3]ἰκρίοις. Ἢ οὕτως· Ὡς ἡ θάλασσα εἴωθε τοὺς τῶν ἀλκυόνων νεοττοὺς ἐκταράττειν, οὕτω καὶ ὁ Ποσειδῶν τὸν Ὀδυσσέα. Μεσόδμαι, λέγονται τὰ μέσα ξύλα τῆς σχεδίας καὶ τῶν πλοίων· Ἰκρία δὲ, τὰ ὀρθὰ, καὶ τὰ καταστρώματα. Ἀστῷ [4]συνοίκος.] Γλαῦκος ὁ Ἀνθηδόνιος ἦν ἁλιεὺς, ἐμμανὴς δὲ γενόμενος, ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν. ἰχθῦς γὰρ ἁλιεύσας, καὶ ῥίψας νεκρὸν εἰς γῆν, εἶδε προσοστριγγίσαντα βοτάνῃ καὶ ἀναζήσαντα. φαγὼν δὲ καὶ αὐτὸς, γέγονεν ἀθάνατος, ἀλλ' οὐκ ἀγήρως, καὶ ἥλατο, ὥσπερ ἔφην, εἰς θάλασσαν. Μαντεύεται δὲ ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ Πρωτεὺς, καὶ παρὰ Πινδάρῳ Τρίτων τοῖς Ἀργοναύταις· τῆς δὲ βοτάνης, ἧς ἐγεύσατο, φασί τινες ἀείζωον εἶναι. ἡ δὲ Ἀνθηδὼν, πόλις Βοιωτίας, ἣν ᾤκησαν Θρᾷκες· ὁ δὲ [5]Ἰάσηπος καὶ τὴν νῦν λεγομένην Ἀγειπταίδα, Ἀνθηδόνα φασὶ πρότερον καλεῖσθαι. Συνοίκον δὲ τῷ Γλαύκῳ λέγουσι γενέσθαι τὸν Ὀδυσσέα, διὰ τὸ ῥιφῆναι ἀπὸ τῆς σχεδίας εἰς τὴν θάλασσαν, ὥσπερ ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς γῆς ἥλατο, φαγὼν τὴν βοτάνην. Παρ' ἄλλου δ' ἄλλος.] Λεωνίδης ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας, φησὶν ὄρος εἶναι, ἐν ᾧ πεύκας γίνεσθαι ὑπερμεγέθεις, ἐκ δὲ τούτων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς, οἷς χρῶνται πρὸς κουφισμὸν τῶν δικτύων [6]οἱ ἁλιεῖς. περιφραστικῶς δὲ πεύκης κλάδον εἴρηκε τὸν φελλόν. Ὅμηρος δὲ οὐ φελλὸν καλεῖ, ἀλλὰ φελλίαν, τὸ δένδρον, καὶ τὸν φελλόν. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Παρ' ἄλλου δ' ἄλλος βύκτης καὶ ἄνεμος ἐνθρώσκων καὶ ἐμπίπτων ἐν πνοαῖς, στροβήσει καὶ κινήσει τὸν Ὀδυσσέα, ὡς πεύκης κλάδον, ἤτοι φελλόν. τὸ δὲ σχῆμα ἐστὶν ἑρμηνευτικόν. Μόλις δὲ Βυνῆς.] τὸ ἑξῆς· Βυνῆς καὶ τῆς Ἰνοῦς, τῆς καὶ Λευκοθέας, ἡ ἄμπυξ σώσει· ἔστι δὲ κεφαλοδέσμιον γυναικεῖον, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.

Μόλις δὲ Βυνῆς.] ὁ Ἑρμῆς ἐστάλη παρὰ τοῦ Διὸς εἰς Καλυψὼ, ὅπως αὐτὴν πείσῃ ἐκπέμψαι τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἡ δὲ πρῶτον τῷ Ὀδυσσεῖ προσέταξε κατασκευάσαι σχεδίαν, ἔπειτα δὲ αὐτὸν ἐκπέμπει μετ' ἐδωδίμων, καὶ ἄλλων πολλῶν [7]κειμηλίων· ιζ' μὲν ἤματα πλέων, τῇ ιη' δὲ προσήγγισε τῇ τῶν Φαιάκων γῇ· ὁ δὲ Ποσειδῶν αὐτὸν θεασάμενος, παντοίας ἀνέμων θυέλλας ἤγαγε, διὸ καὶ τῆς σχεδίας αὐτὸν μακρὰν ἤγαγε καὶ ἀπέρριψε, κατεάξας αὐτήν· ἡ Λευκοθέα δὲ δέδωκε τὸ αὐτῆς κρήδεμνον, αὐτὸν διεσώσατο. Δεδρυφαγμένον.] ἐντετυλιγμένον, ἠσφαλισμένον. Κρεαγρέπτους.] τὰς κρεαγρεπτούσας, τραχείας· τὸ δὲ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ εἶπε κατὰ διάλεκτον Ἀττικήν, αὕτη γὰρ τὰ παθητικὰ ἐνεργητικῶς λέγει· καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ κρεάγρεπτος. Στόρθυγξι.] ταῖς ἐξοχαῖς καὶ ὀξύτησι, πᾶν γὰρ τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, στόρθυγξ καλεῖται.

EMENDATIONES.

1 Ἀπτιλῶ δὲ τοῦ σπόρου, ὁ ἄπτερος, pro ἀπτίλα τὸν σπόρον.] ὁ ἄπτερος, ex MSS. utroque. 2 Θηλείας pro θήλεος, ex MSS. utroque. 3 Ἰκρίοις pro ἰκρίοις ex MSS. utroque. 4 Σύνοικος, pro σύνοικε, ex MSS. utroque. & ipsius Lycophronis textu. 5 Ἰάσηπος, pro Ἰάσηπος, ex MSS. utroque. 6 Οἱ ἁλιεῖς reposui. pro φιλλοῖς, ex Seld. 7 Κειμηλίων, pro καμήλων, ex conjectura Nic. Gerbelii, quam confirmat Seld. Quid enim Ulyssi, aut Calypsoni cum camelis?

Ἅρπην

Ἄρπην περάσας, μεζέων κρεανόμον,	Drepanum trajiciens, testiculorum laniatricem,
Ἀχλαινος ἵκτης, πημάτων λυγρῶν κόπις,	Supplex nudus, ærumnarum tristium narrator,
Τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον,	Fabulosum recensebit luctum,
Ἀρὰς τελειὼς τοῦ τυφλωθέντος δάκους.	Imprecationibus absolutis excæcati Monstri.
Οὔπω μάλ', οὔπω, μή ^a τόσος δ' ὕπνος λάβοι	Nondum sanè, nondum, nec talis capiat oblivionis
Λήθης ^b Μέλανθον ἐγκλιθένθ' ^c Ἱππηγέτην.	Somnus Melanthum Equestrem inclinatum:
Ἥξει γὰρ, ἥξει ναύλοχον Ῥείθρου σκέπας,	Veniet enim, veniet ad navalem Rithri portum,
Καὶ Νηρίτου πρηῶνας, ὄψεται δὲ πᾶν	Et Neriti cacumina, videbitque totam
Μέλαθρον ἄρδην ἐκ ^d βαθρῶν ἀϊστωθὲν	Domum penitus à fundamentis eversam
Μύκλοις γυναικόκλωψιν· ἡ δὲ ^e βασσάρα	Scortatoribus adulteris: quando Meretrix
Σεμνῶς ^f κασωρεύουσα ^g κοιλανεῖ δόμους,	Honestè scortans ædes excavabit,
Θοίναισιν ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος.	Epulis effundens miseri divitias.
Αὐτὸς δὲ ^i πλείους τῶν ἐπὶ Σκαιαῖς πόνους	At ipse plures ad Scæas exhaustis ærumnas

VARIANTES LECTIONES.

a Τόσος δ' al. τοιός δ' Bar. b Al. Μέλανθον. al. Μέλανθον. al. Μέλαθρα. c Ἱππηγέτην Seld. d Βάθρων Seld. e Βασσάρα Seld. κασσάρα Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. κάσσαρα al. f Κασωρεύουσα Etymolog. & Bar. qui in Scholiis etiam eandem lectionem habet. g Hunc locum Etymologicographus sic distinguendo variavit.

—————— κοιλανεῖ δόμους

Θοίναισιν, ὄλβον ἐκχέασα ——

i Πλείω al. & Bar. qui id etiam habet in Scholiis. Πολὺ al.

Ἄρπην περάσας.] τὴν Φαιακίαν νῆσον, τὴν Κέρκυραν, ἐν ᾗ ἐστι κεκρυμμένον τὸ δρέπανον, ἐν ᾧ ὁ Ζεὺς Κρόνον ἐξέτεμεν· ἢ ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο τὸ δρέπανον, ὃ Δημήτηρ ἔλαβε παρ' Ἡφαίστου τέμνειν τὸν στάχυν, καὶ οὕτω μὲν ὁ Κέρκυρα, Δρέπανον λέγεται. Ἐστι δὲ Σικελικὸν χωρίον Δρέπανον καλούμενον, ἀπὸ τοῦ κεκρύφθαι ἐκεῖ τὸ δρέπανον, μεθ' οὗ Κρόνος ἀπέτεμεν Οὐρανοῦ τὰ παιδογόνα. Κόπις.] ὁ ῥήτωρ, καὶ ὁμιλητικὸς, ὁ ὑπὸ πολλῶν πραγμάτων κεκομμένος· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κόπτω, κόπις. Τὸν μυθοπλάστην.] τὴν μυθώδη αὐτοῦ συμφορὰν φλυαρήσει πρὸς τὸν Ἀλκίνοον, τὸν τῶν Φαιάκων, ἤτοι Κερκυραίων, βασιλέα. Ἀρὰς τελειώς.] ἀποδοὺς τὰς κατάρας τοῦ τυφλωθέντος θηρὸς, λέγω δὲ τοῦ Κύκλωπος, ηὔξατο γὰρ ὁ Κύκλωψ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Ποσειδῶνι, ἵνα οὕτως τιμωρηθῇ ὁ Ὀδυσσεύς. Συνταξέον δὲ οὕτως· Αἷς κρατηγέταις πέτραις μάρπτουσι ἀλλοτρίοις αἱμαχθεῖσι συνδυγέξει, ἀρὰς τελειὼς καὶ ἀποδοὺς τοῦ τυφλωθέντος δάκους, εἶτα τὰ λοιπά· νῆσον δὲ εἰς Κρόνῳ συγκειμένην τυχὼν, καὶ τυχὼν ^a ἀράσας, ^a, καὶ τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον. Οὔπω μάλ' οὔπω.] οὐ μέχρι τότε τιμωρηθήσεται ὁ Ὀδυσσεὺς, μὴ τοιόσδε καὶ τοσοῦτος, ὁ μὴ τοιόνδε καὶ τοσοῦτον, ὕπνος λαθείας λάβοι τὸν Ποσειδῶνα, ἤτοι μὴ ἐλήθετο ἐπιλήσμων τοῦ Ὀδυσσέως, εἶπον καὶ ὄπισθεν. ^1 Ἱππηγέτης δὲ, ὁ αὐτὸς παρὰ Δαυλίοις, μιγεὶς γὰρ τῇ Ἐριννύϊ Δήμητρι, Ἀρείονα ἵππον ἐγέννησεν. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι καὶ περὶ τὰς πέτρας τὰς ἐν Ἀθήναις Κολωνοῦ καθεύδοντος, ἀποσπερμήνας, καὶ ἵππος Σκύφιος ἐξῆλθεν, ὁ καὶ Σκυφίτης λεγόμενος. Ναύλοχον σκέπας.] τὸν καλλίστον τόπον τοῦ λιμένος τῆς Ἰθάκης, ὃς καὶ Ῥεῖθρος καλεῖται. Ναύλοχον δὲ, ἐν ᾧ αἱ νῆες ^2 λοχῶσι καὶ ἵστανται. Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ἥξει εἰς Ἰθάκην, περιφραστικῶς εἶπεν, ἥξει εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἰθάκης, καὶ εἰς τὰς πρηῶνας, καὶ τὰς ἐξοχὰς τοῦ Νηρίτου, τὸ δὲ Νήριτον, ὄρος Ἰθάκης. Μύκλοις γυναικόκλωψιν.] μύκλος καλεῖται, ὁ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων καὶ τῶν βοῶν ὑποδέσμωσις, μύκλους δὲ, νῦν τοὺς μνηστῆρας λέγει, διὰ τὸ ἀδηφάγον, καὶ καταφερεῖς εἰς λαγνείαν, ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Ἔστω μοι ^3 μάγνης ἐννεάμηνος ὄνος.

καὶ Μύκλος δὲ τις γέγονεν αὐλητὴς, καταφερὴς εἰς γυναῖκας, κωμῳδηθεὶς ἐπὶ μαχλότητι ὑπ' ^4 Ἀρχιλόχου, ὅθεν τοὺς ὀχευτὰς ἀπ' ἐκείνου. Κασσάρα καὶ βασσάρα, ὁ λαός, καὶ τὸ ὕδνον, καὶ ὄνος ἀλώπηξ, καὶ ὁ Βάκχος. νῦν δὲ, ἡ πόρνη ἡ βασσάρα, λέγει δὲ τὴν Πηνελόπην. Κασωρεύουσα.] ἀντὶ τοῦ πορνεύουσα. Δοῦρις γὰρ ὁ Σάμιος ἐν τῷ περὶ Ἀγαθοκλέους, φησὶ τὴν Πηνελόπην συγγενέσθαι πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι, καὶ γεννῆσαι τὸν Πᾶνα. φανερῶς δὲ περὶ τοῦ Πανός, ^5 ὁ Πᾶν γὰρ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης. ἄλλοι, καὶ ἕτερος δὲ Πᾶν Διὸς καὶ Ὕβρεως. Αὐτὸς δὲ πλείω τῶν ἐπὶ Σκαιαῖς.] Σκαιαὶ, πύλαι ἦσαν Τροίας, περὶ ἃς μέγας πόλεμος συνέβη περὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς καὶ Ὅμηρος ὡς ὑπὸ Ὀδυσσέως φησὶν,

——— ὅτ' ἐπλεῖστα μοι χάλκεα δοῦρα

Τρῶες ἐπέῤῥιψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι.

EMENDATIONES.

1 Quatuor hic lineas delevi, quæ eædem prorsus erant, cum quatuor sequentibus de Neptuno & Cerere, nisi quod hæ Σκύφιον vocant, quem superiores, & MSS. Nosque illorum auctoritate ducti, Σκύφιον dicimus; Item Ἀσφαλεύτης habebant, pro Σκυφίτης. 2 Ἀρχῶσι, pro λοχῶσι ex Bar. 3 Μάγνης Bar. 4 A χολικ. pro Ἀρχιλόχου, ex MSS. utroque. Ἀρχιλόχῳ repofuerat Gerleius. Quis enim (inquit) Ἀρχιλόχος Poeta fuerit, nondum comperi, neque illum meminit Lilius in Historia Poetarum, homo diligentissimus. 5 Sic lego hunc locum ex fide MSS. utriusque. Ὁ Πᾶν γὰρ Ἑρμοῦ ἢ Πηνελόπης. Ἐπιφ. &c. Impress.

Μολοβρὸς.]

Ἰδὼν μολοβρὸς, τλήσεται μὲν οἰκετῶν
Στυγνὰς ἀπειλὰς σὐλόφῳ νώτῳ φέρειν,
Δέννοις κολασθείς· τλήσεται δὲ καὶ χερῶν
Πληγαῖς ὑπείκειν, καὶ βολαῖσιν ὀστράκων·
Οὐ γὰρ ξέναι μάστιγες, ἀλλὰ δαψιλὴς
Σφραγὶς μενεῖ Θόαντος ἐν πλευραῖς ἔτι,
Λύγοισι τετρανθεῖσα, τὰς ὁ λυμεὼν
[b] Ἐπεγκολάπτειν ἀστένακτος αἰνέσει,
Ἑκουσίαν σμώδιγγα προσμάσσων δομῇ,
Ὅπως [c] παλεύσῃ δυσμενεῖς, [d] κατασκόποις
Λώβαισι καὶ κλαυθμοῖσι φηλώσας πρόμον,
Ὃν [e] Βομβυλίας κλιτὺς ἡ Τεμμικία

Intuitus mendicus, sustinebit quidem famulorum
Tristes minas musculoso ferre dorso,
Conviciis punitus: sustinebit etiam pugnorum
Ictibus, ac testarum cedere jactibus:
Nec enim insueta flagella, sed amplum
Thoantis sigillum manebit etiam in lateribus,
Viminibus impressum, quæ perniciosus
Insculpi laudabit hilaris,
Voluntarias atterens corpori vibices,
Ut hostes decipiat, speculatoriis
Damnis, & fletibus regem ludificando,
Quem Bombylium promontorium Temmicium

VARIANTES LECTIONES.

b Al. ἐπεγκολάπτειν. c Παλαίσῃ Bar. aliique. παλαύσῃ Seld aliique. d Al. κατασκόποις. e Βομβυλίας Bar. Βαμφυλίας. al. Βομβυλείας al. & Seld. in quo tamen isti diphthongo ι superscripta est eadem, ut videtur, manu.

Μολοβρός.] ἀρτοζήτης, ἀπὸ τοῦ μολεῖν καὶ ἀγρὸν ζητεῖν... ἀρτοζήτης, ἀπὸ τοῦ μολεῖν καὶ προσαγγέλλεσθαι πρὸς βορὰν καὶ τροφήν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἐπελθὼν εἰς Ἰθάκην, ὑπεκρίνατο πένητα, ὅπως μὴ γνωσθεὶς δόλῳ ἀνέλῃ τοὺς μνηστῆρας. Μελάνθιος δὲ, ὁ τούτου οἰκέτης, συναντήσας αὐτῷ συνεπομένῳ τῷ Εὐμαίῳ συβώτῃ, φησὶ πρὸς τὸν Εὔμαιον,

[1] Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα;

καὶ ἅμα κολαφίζει, καὶ τραχηλίζει αὐτόν. Γελοῖον δὲ τοῦτο, καὶ κακόζηλον ὑπάρχει τὸ τοῦ Λυκόφρονος ῥητὸν, τὸ Στυγνὰς ἀπειλὰς σὐλόφῳ νώτῳ φέρειν· καθ' ἕνα μὲν τρόπον, ὅτι οὐκ ἀπειλὰς, ἀλλὰ πληγὰς ἔλαβεν ἐν τῷ νώτῳ. δεύτερον δὲ, λόφος λέγεται ὁ τράχηλος, καὶ ἡ κεφαλή· αὐτὸς δὲ σύλοφον πῶς φησὶ τὴν ῥάχιν; τρίτον δὲ, ὅτι οὐδὲ ἐν τῷ νώτῳ, ἤτοι τῇ ῥάχει, ἐδέξατο παρὰ Μελανθίου τὰς πληγὰς, ἀλλ' ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ τῇ πυγῇ. Δέννοις κολασθείς.] λοιδορίαις καὶ ὕβρεσι κολασθεὶς διὰ τὸν Ἀντίνοον, καὶ Εὐρύμαχον, καὶ Κτήσιππον φησὶν, [2] ὑβρίσαντας αὐτόν. Πληγαῖς ὑπείκειν καὶ βολαῖσιν ὀστράκων.] παρ' Αἰσχύλῳ φαίνεται τις τὸν Ὀδυσσέα τύψας ὀστράκῳ, οὐ μὴν παρ' Ὁμήρῳ, * παρ' Ὁμήρῳ * γὰρ φέρεται ὁ Ὀδυσσεὺς βοὸς ποδὶ πληγεὶς ὑπὸ Κτησίππου, ὑποποδίῳ δὲ κατ' ὦμον ὑπ' Ἀντινόου. Σφραγὶς μενεῖ Θόαντος.] ὁ Ὀδυσσεὺς βουλόμενος κατάσκοπος εἰσελθεῖν εἰς τὸ Ἴλιον, καὶ φοβούμενος μὴ νοηθεὶς ἀποθάνῃ, ἔπεισε Θόαντα, τὸν υἱὸν Ἀνδραίμονος, μαστίξαι βιαίως αὐτὸν, ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν,

Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας.

Φησὶν οὖν, ὅτι οὐκ ἀήθεις τῷ Ὀδυσσεῖ αἱ μάστιγες καὶ πληγαὶ, ὅτι δὲ τὸ ἐγχάραγμα τῶν γεγονυιῶν αὐτῷ πληγῶν ὑπὸ τοῦ Θόαντος ἐσφραγισμένη, καὶ [3] ἔσται ἐν ταῖς αὐτοῦ πλευραῖς, λύγοις καὶ ῥάβδοις τετρανθεῖσα καὶ τρυπηθεῖσα κυρίως, νῦν δὲ ἐγκολαφθεῖσα. * Ὁ λυμεών.] ὁ Ὀδυσσεὺς, τῶν Τρώων δὲ ὁ λυμεών. * Δομῇ.] τῷ σώματι· τὸ δὲ σχῆμα μεταπλασμὸς, ἀπὸ οὐδετέρου εἰς θηλυκὸν, ἀπὸ γὰρ τοῦ δέμας μεταπλάσας, εἶπεν ἡ δομή. * Φησὶν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας, τὸν Ὀδυσσέα τραυματισθῆναι ὑπὸ Θόαντος, ὅτε εἰς Τροίαν ἀνήρχοντο δυσμενεῖς. * Παλεύσει.] ἀπατήσει τοὺς δυσμενεῖς, ἤτοι τοὺς Τρῶας, τοῖς κατασκοπεύουσιν· παλεύτριαι δὲ λέγονται αἱ πλάναι, κὰν οὕτω εἰπεῖν, ἀνδραποδιστείαι περιστεραί. Φηλώσας.] ἀπατήσας τὸν βασιλέα Πρίαμον ἐν κλαυθμοῖς καὶ γόοις, ὡς δεινὰ καὶ ἀνάξια παθὼν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος διὰ τὰς πληγάς. Τὸ φηλώσας, ἀπὸ τοῦ φηλῶ. τὸ φηλῶ καὶ φηλῶ, τὸ ἀπατῶ, ἀπὸ τῶν φηλίκων, ἤτοι τῶν ἀγρίων σύκων, ἐλέχθη, ἅτινα ὠμὰ καὶ ἄχρηστα ὄντα, τῇ ἰδέᾳ πέπειρα φαίνονται. Βομβυλίας.] [4] βομβυλιὸς ἐστὶ ζωΰφιον ὅμοιον μελίσσῃ, μέλαν δὲ τῇ χροιᾷ, ἐκ πηλοῦ κηροπλαστοῦν· λέγεται δὲ βομβυλιὸς, παρὰ τὸ βομβεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ ποτήριον [5] κισσύβιον, [6] καὶ ἡ ῥόμβα, ἡ στρόμβα, βομβυλιὸς, καὶ [7] βέμβιξ καλεῖται. Βομβυλία, καὶ Βομβύλιον, πόλις, καὶ ὄρος Βοιωτίας, ὅπερ νῦν [8] λέγεται. γράφεται δὲ, * διὰ τοῦ * ἰῶτα, εἰ δὲ εἴπῃς Βομβυλεία [9] κλιτὺς καὶ ἀκρώρεια, ὡς κτητικὸν δὲ, τότε [10] διὰ διφθόγγου γραφήσεται. * Βομβυλίας δὲ καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ διφθόγγου γραφεται. * ἡ Βομβυλία, τῆς Βομβυλίας, ἰῶτα· ἡ Βομβυλεία δὲ, τῆς Βομβυλείας, δίφθογγος· τιμᾶται δὲ ἐκεῖ καὶ Ἀθηνᾶ Βομβυλεία. Καὶ ἡ Τεμμικία δὲ, ὄρος ὁμοίως Βοιωτίας. Λέγει [11] οὖν, Ὅντινα ἡμῖν ἡ Βοιωτία μέγα κακὸν ἀνέθρεψε, λέγει δὲ τὸν

EMENDATIONES.

1 Versum hunc emendavi ex *Homeri* Odyss. ρ'. v. ccxix. Πῆ δὴ τὸν μολοβρὸν ἄγεις *Impress.* nec minus corrupti sunt MSS. Codd. 2 Ὑβρίσαντας αὐτὸν αὐτὸν *Impress.* Ego αὐτὸν delevi, ex fide *Bar.* * Hoc adjeci ex *Bar.* sine quo mutila esset sententia. 3 Ἐστί, pro ἔσται, ex *MSS.* utroque. * Hoc deprompsi ex *Bar.* * Hoc adjeci ex *Seld.* 4 Βομβύλιος *Bar.* βομβύλιος *Phavorin.* βομβύλιος posuit *Gerbelius*, emendatione minus necessaria, cum βομβυλιὸς, & βομβύλιος dicantur. 5 Κισσυβίου *Phavorin.* 6 καὶ ἡ ῥόμβα ἡ σόμβα *Phavorin.* 7 Βέβριξ καὶ ἡ ῥόμβα ἡ στρόμβα *Seld.* Quid si legas καὶ ὁ ῥόμβος, ὁ στρόμβος? certe istæ significationes non sunt alienæ à voce βέμβιξ. 7 Βέβριξ *Bar.* & *Phavorin.* 8 Post λέγεται deest aliquod vocabulum. * Hoc addo ex *Phavorino.* 9 Κλιτὺς, pro κοιτὸς, ex *Phavorin.* 10 Διὰ διφθόγγου pro διφθόγγου, ex *Phavorin.* * Hæc cum levi variatione reperiuntur in *Phavorino*, & *MSS.* utroque. 11 Post δὲ delevi ὅτι, ex fide *Bar.*

Ὕψιστον ἡμῖν πῆμ' ἐτέκνωσέ ποτε,	Maximum nobis damnum olim genuit,
Μόνος πρὸς οἴκους ναυτίλων σωθεὶς πάλας.	Solum nautarum ad ædes salvum delatum:
Λοῖσθον δὲ, [a] καύηξ ὥστε κυμάτων δρομεὺς,	Tandem, sicut larus ambulator fluctuum,
Ὡς κόγχος ἅλμῃ πάντοθεν [b] περιτριβεὶς,	Et concha mari undique circumtrita,
Κτῆσίν τε θοίναις Πρωνίων λαφυσίαν	Fortunásque Proniorum epulis devoratas
[c] Πρὸς τῆς Λακαίνης αἰνοβακχεύτου [d] κιχὼν,	A Lacæna graviter bacchante offendens,
Σύφαρ θανεῖται πόντιον φυγὼν σκέπας	Decrepitus morietur marino elapsus tegmini
Κόραξ σὺν ὅπλοις, [e] Νηρίτων δρυμῶν πέλας.	Corvus cum armis, Neritios prope saltus.
[f] Κτενεῖ δὲ τύψας πλευρὰ [g] λοίγιος [h] σόνυξ,	Occidet autem feriens latera cuspis acerba,
[i] Κέντρῳ [k] δυσαλθὴς [l] ἔλλοπος [m] Σαρδωνικῆς·	Insanabilis aculeo piscis Sardonici:

VARIANTES LECTIONES

a Al. καύηξ. b Al. περιτριβεὶς. Codex Seldem. habet quidem περιτρηβεὶς, sed istis ῖ & ί eadem manus à superscripsit, ut videatur aliquis legisse περιτριβεὶς. c Πρὸς Seld. d Κιχὼν Seld. e Νηρίτων Bar. f Κτανεῖ Sebastian. g Λοίγιος Seld. h Σόνυξ Sebastian. i Versum hunc sic profert Seld.

Κέντρῳ δυσαλθὴς, ἔλλοπος Σαρδωνικῆς.

k Al. δυσαλγής. l Ἔλλοπος cum spiritu aspero Bar. m Σαρδωνικῆς al. Σαρδονικῆς al.

Ὀδυσσέα, ἐν γὰρ Βοιωτίᾳ φασὶ τὴν Ἀντίκλειαν, τὴν Αὐτολύκου θυγατέρα, γεννῆσαι τὸν Ὀδυσσέα· Σειληνὸς δὲ ὁ Χῖος ἐν δευτέρῳ μυθικῶν ἱστοριῶν, (δύο δὲ γέγραφε βιβλία) φησὶν Ἀντίκλειαν, τὴν Ὀδυσσέως μητέρα, ἐγκύμονα διοδεύουσαν τὸ Νήριτον, τῆς Ἰθάκης ὄρος, ὑετοῦ πολὺ τοῦ Διὸς, ὑπ' ἀγωνίας καὶ φόβου καταπεσοῦσαν, τεκεῖν Ὀδυσσέα, ὅθεν ἄρα καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκλήθη· ἀλλὰ περὶ τῆς κλήσεως Ὀδυσσέως ψεύδεται. Ὅμηρος γὰρ ἐν Ὀδυσσείᾳ παρεισάγει τὸν Ὀδυσσέως πάππον Αὐτόλυκον [1] λέγοντα, τὸν παῖδα κληθῆναι Ὀδυσσέα, Πολλοὶ γάρ μοι ὀδύσσαντο, ἤτοι ὠργίσθησαν. Περὶ δὲ τοῦ εἴτε ἐν Βοιωτίᾳ, κατὰ Λυκόφρονα, ἐγεννήθη, εἴτε, κατὰ Σειληνὸν, ἐν Ἰθάκῃ, ὡς καὶ Ὅμηρος λέγει,

Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης, κραναῆς ὑπὸ νήσου,

ὁ βουλόμενος πολυπραγμονείτω. Μόνος πρὸς οἴκους.] ἀπὸ γὰρ τῶν ἐφεπομένων αὐτῷ δώδεκα πλοίων εἰς τὴν Τροίαν, μόνος ὁ Ὀδυσσεὺς ὑποστρέψας ἐσώθη. Λοῖσθον δὲ, καύηξ.] ὕστερον δὲ, ὡς λάρος κυματοδρόμος, ὡς κόγχος τε περιτριβεὶς πάντοθεν τῇ θαλάσσῃ, τὴν κτῆσίν τε καὶ περιουσίαν αὐτοῦ κιχὼν καὶ καταλαβὼν λαφυσσομένην καὶ ἐξαντλουμένην παρὰ τῆς Λακεδαιμονίας, ἤτοι τῆς Πηνελόπης, τῆς κακῶς βακχευθείσης καὶ μανείσης, πρὸς ἔρωτας δηλονότι, σύφαρ καὶ γηραιὸς κόραξ θανεῖται σὺν ὅπλοις, ἤτοι [2] πολεμικῶς, πέλας τῆς Νηρίτου, τὸ πόντιον σκέπας καὶ τὴν Ἰθάκην φυγών. Θοίναις Πρωνίων.] Θουκυδίδης εἰς τέσσαρα φῦλα διαιρεῖ τὴν Κεφαλληνίαν, Πρωνίους, [3] Σαμίους, Παλεῖς, καὶ Κρανίους, Πρωνίων δὲ, τῶν μνηστήρων, ἀπὸ ἔθνους. Πρὸς τῆς Λακαίνης.] τῆς Πηνελόπης· Τυνδάρεως γὰρ καὶ Ἰκάριος ἀδελφοὶ, οὗ Ἰκαρίου καὶ Περιβοίας ἡ θυγάτηρ Πηνελόπη, πρότερον γὰρ Ἀρναία λεγομένη, ὕστερον δὲ Πηνελόπη ἐκλήθη, ὅτι ῥιφεῖσα παρὰ τῶν γονέων εἰς θάλασσαν, ὑπὸ πηνελόπων ὀρνέων ἐξηνέχθη εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσώθη, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων γονέων πάλιν ἀναληφθεῖσα ἐτρέφετο. Σύφαρ.] καὶ λεβηρὶς, τὸ τοῦ ὄφεως δέρμα· νῦν δὲ σύφαρ ἀντὶ τοῦ γέρων εἶπεν, ἀπὸ τοῦ ὀφείου δέρματος, γηράσας γὰρ ὁ ὄφις, καὶ πρὸς ὀπὴν εἰσελθὼν, ἀποδύεται τὸ δέρμα. Πόντιον σκέπας φυγών.] τὴν Ἰθάκην· πόντιον δὲ σκέπας εἶπεν, ὅτι νῆσος· ἢ τὰς ναῦς, ἢ τὸν λιμένα, ταῦτα γὰρ σκέπει καὶ ἀμύνει τὴν θάλασσαν. Κόραξ σὺν ὅπλοις.] κόρακα εἶπε τὸν Ὀδυσσέα, διὰ τὸ πολυχρόνιον, ἐννεάτον γὰρ ὑπὲρ ζῇ γενεὰς, καθ' Ἡσίοδον, ὁ κόραξ, ὑπέργηρως δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐτελεύτησεν, ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Τηλεγόνου, τοῦ ἐκ Κίρκης αὐτῷ γεννηθέντος υἱοῦ, πολεμικῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ ποιμνίων· μέμνηται δὲ τούτου καὶ Ὀππιανὸς εἰς τὰ περὶ τρυγόνος, λέγων οὕτω πως,

> ——— [4] ὁ δ' οὐ μάθε πῆμα φέρεσθαι
> Παιδὸς ἑοῦ, γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆι
> Αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὴν προσεμάξατο κῆρα.

Νηρίτων δρυμῶν πέλας.] ἐγγὺς τῶν δρυμῶν τοῦ Νηρίτου. Δυσαλθής.] δυσίατος, ἀνίατος γὰρ ἡ πληγὴ τοῦ τρυγόνος τοῦ κέντρου. [5] Ἔλλοψ.] τοῦ ἰχθύος, παρὰ τὸ ἐλλείπειν ὄπα καὶ φωνῆς. Σαρδωνικῆς.] ὁ Τζέτζης τὸ δὲ μακρὸν γράφει, καὶ λέγει μακρὸν ἔθνος ἐκτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ῶ ἀμελετήτως· ἐν Σαρδωνικῆς λέγει γράφεσθαι, μέγα γὰρ ἔθνος τοῦτο δέχεται, οὐδὲ γὰρ τοὺς Ἀττικούς φασι τὰ τοιαῦτα ἐκτείνειν, ἀλλὰ τὰ παρὰ τὸ οἶνος, οἷον οἰνοπότης, αἱματοπότης, καὶ τὰ τελευτῶντα μέχρι τῶν δύο, οἷον δύο, ἄπω, δίδερ, καὶ ὅσα εἰσὶ τελευτῶντα τῶν ἐκτὸ μερῶν. ἡ δὲ Σαρδὼ, νῆσος περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας, ταύτης ἄπωκισαν καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, ἐν ᾗ νήσῳ Σαρδοῖ βοτάνη γίνεται ὁμοία σελίνῳ, ἣν οἱ γευσάμενοι, σπασμῷ καταληφθέντες ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὕτως τελευτῶσι. Τίμαιος δέ φησιν, * ὡς ⁑ ἐπὶ

EMENDATIONES.

1 λέγοντα. pro λέγοντας. ex Bar. 2 Πολεμικῶς, pro πολέμιον, ex MSS. utroque. 3 Σαμίους. (& Seld.) Παλεῖς, & Κρανίους Bar. 4 Ita emendavi, & in ordinem digessi hos Oppiani versus, qui corrupti in MSS. occurrebant; in Impressis autem proferebantur sic.

> Ο δ' ὁ μάθε πίφθαι πῶνα παιδὸς ἑοῦ
> Γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆι.
> Τῷ τὸν μάστευε κακὴν προσεμάξατο κῆρα.

5 Hæc paulo supra occurrebant in Impress. Ego in proprium locum restitui, ope Bar. * Hanc voculam, quæ ad connexionem necessaria fuit, adjeci ex Seld.

Κέλωρ δὲ πατρὸς ἄρταμος κληθήσεται,
[a] Ἀχιλλέως δάμαρτος [b] αὐτανέψιος·
Μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτὰν [c] στέψει λεώς,
Ὅ,τ' αἰπὺ ναίων [d] Τραμπύας [e] ἐδέθλιον,
Ἐν ᾗ ποτ' αὖθις [f] Ἡρακλῆ φθίσει δράκων
Τυμφαῖος ἐν θοίναισιν, Αἰθίκων πρόμος,
Τὸν Αἰακοῦ τε κἀπὸ Περσέως σποράς,
Καὶ Τημφείων οὐκ [g] ἄποθεν αἱμάτων.

Filius verò Patris erit interfector,
Uxoris Achilleæ Consobrinus:
Vaticinans autem cadaver Eurytanus coronabit populus,
Quíque altas habitat sedes Trampyæ,
In qua Herculem quondam Tymphæus perdet
Inter epulas Draco, Æthicum dux,
Æacidem & Persidem genere,
Nec remotum à Temenica consanguinitate.

VARIANTES LECTIONES.

a Ἀχιλλίως *Seld.* aliique. b Post αὐτανέψιος Interrogationis signum habet *Seld.* c Al. στέψει. d Τραμπύας *Bar.* idque in *Scholiis* retinet. Τραμπύαι habet *Seld.* Sed isti υ superposita est diphthongus ῃ. e Ἐδέθλιον cum aspero *Seld.* f Ἡρακλεῖ *Seld.* g Ἀπωθεν *Seld.* aliique; in illo autem τῷ ω superscriptam reperio ο.

τὰς ὑπὲρ ο' ἔτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες αὐτοὺς τοῖς ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταθοῦντες· ὅθεν ὁ Σαρδόνιος γέλως ἐλέχθη. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θνήσκοντες γέροντες μειδιῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὴν * παρὰ * τῶν παίδων αὐτῶν ἀφορῶντες ἀπάνθρωπον τελευτήν· ὅθεν ἡ παροιμία ἐλέχθη, Σαρδόνιος γέλως. Ἐκείνης γοῦν τῆς νήσου, τῆς Σαρδοῦς, πλησίον ἐστὶν ἡ Τυρσηνία, ὅπου ἦν ἡ Κίρκη, ἥτις περιέθετο κέντρον [1] τρυγόνος τῷ δόρατι τοῦ παιδὸς αὐτῆς Τηλεγόνου. Ἄρταμος.] σφαγεύς, ἀβλαβής τις ὤν, ὁ ἐν ἀδεῖ καὶ ξίφει τέμνων· [2] ἢ ἄρταμος, ὁ μάγειρος καὶ ἀρτεμής, ὅθεν Ἀχιλλέως δάμαρτος· ὅθεν καὶ τὴν Ἄρτεμιν φασίν· ἀπαθὴς γὰρ ἡ παρθένος. Ἀχιλέως δάμαρτος.] δεῖ εἰδέναι ὅτι ὁ Τζέτζης τὸ Ἀχιλλεὺς δι' ἑνὸς λ γράφει· φησὶ γάρ, ἢ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄχος ἐμποιεῖν τοῖς Ἰλιεῦσιν [3] ἐτυμολογεῖται· ἢ παρὰ τὸ ἄχη λύειν, ἰατρὸς γὰρ ἦν· ἢ παρὰ * τὸ * [4] χιλοῦ ἄμοιρος εἶναι· ἢ παρὰ τὸ ἄγειν τὸν λαόν, ὡς στρατηγός· καὶ πάντα δι' ἑνὸς λ [5] γράφειν τοῦτο κελεύει. εἰ δέ τις διὰ δύο λ τοῦτο γράφει, κελεύει τοῦτον μὴ [6] κτηνωδῶς οὕτω γράφειν, [7] χωρὶς ἐπιστήμης καὶ εἰδήσεως, λέγειν δὲ τότε, ὅτι Αἰολικόν ἐστιν, οἱ γὰρ Αἰολεῖς διπλασιοῦσι τὰ σύμφωνα. * καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὅτι δι' ἑνὸς λ χρὴ ἐκφέρειν τὸ Ἀχιλέως. * Ἡ δὲ περὶ τῆς Ἀχιλλέως δάμαρτος ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη· Ἀχιλλεὺς μετὰ θάνατον, ὡς λέγουσιν, ἔγημε Μήδειαν, τὴν Αἰήτου θυγατέρα· Αἰήτης δέ, καὶ Κίρκη, καὶ Πασιφάη, Ἡλίου παῖδες καὶ Πέρσης, τῆς Ὠκεανοῦ· καὶ Αἰήτου μὲν παῖδες καὶ Εἰδυίας, Μήδεια, καὶ Ἄψυρτος· Κίρκης δὲ καὶ Ὀδυσσέως, Τηλέγονος, καὶ Κασσιφόνη· Πασιφάης δὲ καὶ Μίνωος, Ἀριάδνη, Φαίδρα, καὶ Γλαῦκος, ὃν οὗτος Γλαύκωνα φησίν· ὥστε Τηλέγονος καὶ Μήδεια εἰσὶν αὐτανέψιοι, οὓς ἡμεῖς [8] λέγομεν ἐξαδέλφους. Μάντιν δὲ νεκρόν.] Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ, Εὐρυτᾶνας ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας, ὀνομασθὲν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οἷς ἐστι μαντεῖον Ὀδυσσέως· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νίκανδρος φησὶν ἐν [9] Αἰτωλικοῖς. Εὐρυτάν, ὡς τὸ παιάν. [10] Τραμπύας.] Τράμπυια, πόλις Ἠπείρου, ἔνθα μετὰ νόσον [11] Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθε, καθὰ καὶ Ὅμηρος γράφει,

[12] Εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν.

ἐτιμᾶτο δὲ ἐν τῇ Τραμπύῃ Ὀδυσσεύς. Ἐν ᾗ ποτ' αὖθις.] ἐν ἧτινι Τραμπύᾳ ποτὲ αὖθις, ἀντὶ τοῦ δή, (οὐ γὰρ ἕτερος Ἡρακλῆς ἐκεῖ ἀνῃρέθη) φθίσει καὶ φθερεῖ ἐν [13] θοίναισι καὶ εὐωχίαις ὁ δράκων ὁ Τυμφαῖος καὶ Ἠπειρώτης, ἤτοι ὁ Πολυσπέρχων, ὁ πρόμος καὶ πρόμαχος τῶν Αἰθίκων καὶ Ἠπειρωτῶν· τίνα φθίσει; τὸν Ἡρακλῆ, τὸν ἀπὸ τῆς σπορᾶς τοῦ Αἰακοῦ καὶ Περσέως, καὶ οὐ πόρρω τῶν αἱμάτων τοῦ Τημένου. * Ἡ δ' ἱστορία τοιαύτη· * Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος καὶ [14] Βαρσίνης τῆς Περσίδος, υἱὸς ἐγένετο καλούμενος Ἡρακλῆς, ὃν ἀνεῖλε καλέσας εἰς δεῖπνον Πολυσπέρχων ὁ Τυμφαῖος, Αἰθίκων βασιλεύς, χαριζόμενος Κασσάνδρῳ. [15] Τυμφαῖοι, Ἠπειρωτικὸν ἔθνος, καὶ Αἴθικες ὁμοίως, ὧν καὶ Ὅμηρος μέμνηται λέγων,

[16] Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε.

Δράκων δὲ καὶ ὁ Πολυσπέρχων, διὰ τὸ ἰῶδες τῶν φαρμάκων. Τὸν Αἰακοῦ τε κἀπὸ Περσέως σποράς.] τὸν Ἡρακλῆ τοῦτον ἀπὸ ταύτης λέγει κατάγεσθαι τῆς σειρᾶς, ὅτι ὁ τούτου πατὴρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, κατὰ μὲν πατέρα, εἰς Ἡρακλέα καὶ Περσέα ἀνάγει τὸ γένος, κατὰ δὲ μητέρα, εἰς Νεοπτόλεμον, καὶ Ἀχιλλέα, καὶ Αἰακόν. Τημφείων.] ὁ Τήμενος οὗτος ἔκγονος ἦν Ἡρακλέους· Ἡρακλέος γὰρ καὶ Δηϊανείρας, Ὕλλος· Ὕλλου δὲ καὶ Ἰόλης, τῆς Εὐρύτου, Κλεόδοτος, Λίχας, καὶ Κήϋξ· Κλεοδότου καὶ Πηριδέας, ὁ Τήμενος οὗτος, καὶ ἕτεροι. * Ἄποθεν.] τὸ πόῤῥω μακρόν, ἐκλείπεται δὲ ὑπὸ τῆς δασείας, καὶ ἔστι κοινὴ συλλαβή· ἄπω δὲ καὶ ἄπωθεν Ἀττικῶς μεγάλα γράφονται. *

EMENDATIONES.

* Hanc Præpositionem, sine qua vacillat sententia, addo ex *Seld.* ejus loco ὑπὸ habet *Bar.* 1 Τρυγόνος, pro τρόγωνος, ex *Seld.* 2 Confusa hæc, & luxata sunt, & ab utroque *MSS.* omissa, usque ad Ἀχιλέως. 3 Ἐτυμολογεῖται δὲ οὕτως *Impress.* Ego δὲ οὕτως delevi, auctoritate *MSS.* utriusque. * Ex *MSS.* utroque. 4 Χιλοῦ pro χιλῶ, ex *Bar.* 5 Γράφειν τοῦτο κελεύει, pro γράφεται, ex *Bar.* 6 Κτηνωδῶς, pro κλεπτωδῶς, ex *MSS.* utroque. 7 Χωρὶς ἐπιστήμης lego cum utroque *MSS.* χωρὶς ἐπιστήμη absurde *Impress.* * Hoc interserui ex *Bar.* 8 Λέγομεν, pro λέξομεν, ex *MSS.* utroque 9 Αἰτωλικοῖς, pro Αἰτωλοῖς, ex *Bar.* 10 Τραμπύας.] Τράμπυια πόλις &c. pro Τράμπυια] πόλις &c. ex *Bar.* 11 Ὀδυσσεύς, pro Ὀδυσσέως. 12 Εἰσόκε, pro εἰς ὅ κε. 13 Θοίναισι, pro θοίνησι, ex *MSS.* utroque. * Hoc addo ex *Bar.* idemque fere occurrit in *Seld.* idque in Impressis desideratum esse manifestum est. 14 Βαρσίνης, pro Μαρσίνης. Μαρσίδος *Bar.* Cæterum Alexander Magnus, non ex Marsina, aut Marside, sed Barsina, Persica muliere, Herculem genuit, quem postea occidit Polysperchon; quod ex *Justino*, aliisque notius est, quam ut probari debeat. 15 Τυμφαῖοι, pro Τυμφαῖος, ex *Bar.* 16 Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε *Impress.* quem versum Ego emendavi, ope *Bar.* & ipsius *Homeri*, in cujus Bœotia occurrit. * Hæc adjeci ex *Bar.*

Πέργη δέ μιν θανόντα, Τυρσηνῶν ὄρος,
Ἐν [a] Γορτυνίᾳ δέξεται πεφλεγμένον,
[b] Ὅταν στενάζων κῆρας ἐκπνεύσῃ βίον
Παιδός τε καὶ δάμαρτος, ἣν κτείνας πόσις,
Αὐτὸς πρὸς ᾅδην δευτέραν ὁδὸν περᾷ,
Σφαγαῖς ἀδελφῆς ἠλοκισμένος [c] δέρην,
[d] Γλαύκωνος Ἀψύρτοιό τ' αὐτανεψίας.
Χ' ὁ μὲν [e] τοσοῦτον θῖνα πημάτων ἰδὼν,

Perge demum, Tyrrhenus mons, mortuum,
In Gortynia combuſtum excipiet,
Quando vitam expirarit deplorans miſerias
Filii & Uxoris, quam occidens Maritus
Secundum ad inferos ibit iter,
Sororis cæde, Glauconis Abſyrtíque
Conſobrinæ, collum amputatus.
Atque ille quidem tantum conſpicatus malorum acervum,

VARIANTES LECTIONES.

a Γορτυναίῳ al. Γορτυναίῳ *Seld. Bar.* quorum hic in *Scholiis* eandem lectionem retinet. b Οτ' ἂν *Seld.* c Δέρην *Seld.* d Γλαύκωνός τ' Ἀψύρτου *Bar.* e Τοσοῦτον *Seld.* aliique.

Πέργη δέ μιν.] Πέργη, ὄρος Τυρσηνίας, ἔνθα [1] φησὶ τὸν Ὀδυσσέα κεῖσθαι καέντα ἐν Γορτυνίᾳ· πῶς οὖν ὁ αὐτὸς ἐν Εὐρυτᾶσι τῆς Ἠπείρου, [2] καὶ ἐν Τυρσηνίᾳ κεῖται; καὶ ὁ μὲν Τζέτζης κακοπλάστον αὐτὸν φησὶ τὸν Λυκόφρονα γράφειν, καὶ ἐναντίως οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ ἑαυτῷ, ὥσπερ καὶ ἐνταυθοῖ, καὶ ἐν τῷ [3] κατωτέρῳ στίχῳ, τῷ λέγοντι, Ὅταν στενάζων τὰς κῆρας τοῦ παιδὸς Τηλεμάχου, καὶ τῆς δάμαρτος Κίρκης ἀποθάνῃ· καὶ φησὶ πολλὰ εἶναι τὰ ἐναντία ἐνταῦθα· ἓν μὲν, ὅτι θανὼν πρότερον ὑπὸ Τηλεγόνου, πάλιν, ὡς ζῶν, ἀποθνήσκει διὰ τὸν θάνατον Κίρκης καὶ Τηλεμάχου· δεύτερον καὶ ἀνακόλουθον [4] τοῦτο, (φησὶν) ὦ Λυκόφρον· ζῶντος Ὀδυσσέως, ἢ τεθνηκότος ἐπιγαμία γέγονε Τηλεμάχου, τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ Κασσιφόνης, τῆς Κίρκης παιδός· εἰ μὲν ζῶντος, πάντως οὐ προσανεῖλεν αὐτὸν ὁ Τηλέγονος ὡς ἄγνωστον, ἐγίνωσκε γὰρ ἂν τοῦτον, ἰδὼν ἐν τοῖς τοῦ παιδὸς γάμοις· εἰ δὲ τεθνηκότος, πῶς ὁ ἤδη θανὼν, πάλιν ὥσπερ ἀπὸ μηχανῆς κωμικῆς ζωωθεὶς ὑπὸ σοῦ παρεισάγεται, τὴν Κίρκην θανοῦσαν θρηνῶν, καὶ Τηλέμαχον, * καὶ τῷ πάθει αὐτῶν τελευτῶν; * ἐμοὶ μὲν ἀνακόλουθα ταῦτα φαίνεται, [5] οὐ μόνον δὲ τὰ τοιαῦτα σὰ ῥήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν πειρωμένων συμμαχεῖν σοι· φασὶ γάρ τινες * ἀσκεπτότεροι καὶ ἀπαίδευτοι, * ὅτι θανόντα τὸν Ὀδυσσέα ὑπὸ Τηλεγόνου Κίρκη φαρμάκοις ἀνέστησεν, ἢ προσαναιρεθεῖσα [6] Τηλεμάχῳ, καὶ μηδ' [7] ἑαυτὴν ἐγεῖραι δυναμένη· καὶ λοιπὸν ἡ παροιμία ἐπὶ ταύτῃ πεπλήρωται, Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύεις, ἢ ὡς ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος, ὁ σωτὴρ Σιμωνίδου, καὶ αὕτη τῷ Ὀδυσσεῖ τεθνηκυῖα χάριτας παρέχει. Ταῦτα φησὶν ὁ Τζέτζης * περὶ τούτων κακοπλάστων, καὶ ἀνακολούθων, καὶ ἐναντίων, τοῦ τε κεῖσθαι τὸν Ὀδυσσέα ἐν Ἠπείρῳ, καὶ τῇ Τυρσηνίᾳ, καὶ ἔτι παρὰ τοῦ Τηλεγόνου θανάτου αὐτοῦ, καὶ πῶς πάλιν φαίνεται ζῶν καὶ θνήσκων διὰ τὸν θάνατον Κίρκης καὶ Τηλεμάχου. * Ἄλλοι δέ φασι περὶ μὲν τοῦ πρώτου λέγειν, ὅτι ἴσως μετετέθη ἀπὸ [8] Εὐρυτάνων καὶ Ἠπείρου εἰς Τυρσηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν τῷ Τζέτζῃ, ὡς ἐχόμενον [9] πιθανότητος, [10] οὐ παντελῶς ἀπόβλητον φαίνεται, * διὰ τὸ ἐν πολλοῖς τὸν Λυκόφρονα τοσοῦτον εὑρίσκειν, πάντα τὰ τοιαῦτα μισεῖν. * Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ἀναιρεθεὶς Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Τηλεγόνου, πάλιν ὑπὸ τῆς Κίρκης φαρμάκοις ἀνέστη, καὶ ἐγήματο Κασσιφόνην Τηλεμάχῳ, Πηνελόπην δ' ἐν Μακάρων νήσοις ἐγήματο Τηλεγόνῳ. Ἐν Γορτυνίᾳ.] Θεόπομπος φησὶν, ὅτι περιγενόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ τὰ περὶ τὴν Πηνελόπην ἐγνωκὼς, ἀπῆρεν εἰς Τυρσηνίαν, καὶ ᾤκισεν εἰς Γορτυναίαν, ἔνθα καὶ τελευτᾷ. Παιδός τε καὶ δάμαρτος.] Τηλέμαχος ἔγημε Κασσιφόνην, θυγατέρα Κίρκης, καὶ Κίρκην μὲν ἀναιρεῖ Τηλέμαχος, μὴ φέρων αὐτῆς τὰ προστάγματα· ἀναιρεῖται δὲ καὶ οὗτος ὁ Τηλέμαχος ὑπὸ Κασσιφόνης, τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἐκδικούσης Κίρκην τὴν μητέρα. Ὁ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι ἀποθανεῖται ὁ Ὀδυσσεὺς ὁρῶν τὰ παθήματα, Κίρκην ἀναιρουμένην ὑπὸ Τηλεμάχου, Τηλέμαχον δὲ ὑπὸ Κασσιφόνης. Γλαύκωνος Ἀψύρτοιό τε.] εἶπον τὴν ἱστορίαν ὄπισθεν, ὅμως καὶ πάλιν ἐρῶ· Τὸν Γλαῦκον, Γλαύκωνα εἶπε· Γλαῦκος δὲ, καὶ Ἄψυρτος, καὶ Κασσιφόνη, καὶ οἱ λοιποὶ, οὓς εἶπον, αὐτανέψιοι, ἤτοι ἐξάδελφοι· ἀδελφῶν γὰρ, ὡς ἔφην, ἦσαν παῖδες, Πασιφάης ὁ Γλαῦκος, Αἰήτου ὁ Ἄψυρτος, Κίρκης δὲ ἡ Κασσιφόνη. ὁ δὲ Γλαῦκος, ὃν εἴπομεν, διώκων μῦν, πεσὼν εἰς πίθον μέλιτος γέμοντα, ἀπεπνίγη, ἀνεζωώθη δὲ, ὥς φασιν, ὑπὸ τοῦ μάντεως Πολυείδου, τοῦ υἱοῦ Κοιρανοῦ, τοῦ καὶ εἰπόντος ἐν τῷ πίθῳ εἶναι πεπνιγμένον· ψηλαφῶν γὰρ τὸν Γλαῦκον ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μίνως, ὡς οὐχ εὕρισκεν, ἐδόθη τούτῳ χρησμὸς, ἐκεῖνον εἰπεῖν περὶ τοῦ παιδὸς, ποῦ αὐτὸν εὑρήσει, ἔτι δὲ καὶ ἀναστήσειν αὐτὸν, ὃς εἴπῃ τίνι ὅμοιός ἐστιν ἡ τρίχρωμος τοῦ Μίνωος βοῦς, ἡ ἐν τοῖς ἀγροῖς· Πολύειδος δὲ αὐτὴν εἶπεν ὁμοίαν εἶναι βάτου καρπῷ, καὶ ὁ Μίνως κατέχων αὐτὸν εἰπεῖν, ποῦ ἐστιν ὁ Γλαῦκος· ὁ δὲ ὑπὸ τῆς μαντικῆς εἶπεν [11] αὐτὸν ἐν τῷ πίθῳ εἶναι πεπνιγμένον· εὑρεθέντος δὲ αὐτοῦ νεκροῦ, συναπεκλείσθη αὐτῷ ἔν τινι οἰκήματι, ὥστε ζωῶσαι αὐτὸν, ἰδὼν δὲ δράκοντα ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἐρχόμενον, θέλων ἀγρεῦσαι τὸν δράκοντα, ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ' αὐτοῦ, βαλὼν τυχαίως ἀνεῖλεν αὐτόν· ἕτερος δὲ δράκων ἐλθὼν, καὶ βοτάνην ἐπιθεὶς τῷ τεθνηκότι δράκοντι, ἤγειρεν αὐτόν· ταύτην τὴν βοτάνην λαβὼν Πολύειδος, καὶ ἐπιθεὶς τῷ Γλαύκῳ, ἤγειρεν αὐτόν. Μίνως δὲ οὐδὲ οὕτως τὸν Πολύειδον εἴα εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, τὸ Ἄργος, ἀπελθεῖν, πρὶν τῷ Γλαύκῳ διδάξαι τὴν μαντικήν· καὶ ὃς διδάσκει αὐτὸν, ἀποδημοῦντος δὲ

EMENDATIONES.

1 Φησὶ, pro φασὶ, ex *Bar.* 2 Καὶ ἐν Τυρσηνίᾳ, pro καὶ Τυρσηνίας, ex *Bar.* καὶ Τυρσηνίᾳ *Seld.* 3 Κατωτέρῳ, pro κατώτερῳ, ex *MSS.* utroque. 4 Τοῦτο φησὶν ὦ Λυκόφρον *Seld.* τοῦ, φησὶν, ὦ Λυκόφρον, *Impreſſ.* τοῦτο φησὶν ὁ Λυκόφρων *Bar.* * Hoc adjeci ex *Bar.* 5 Οὐ μόνον δὲ τὰ τοιαῦτα σὰ ῥήματα, pro οὐ μόνα τὰ τοιαῦτα, ex *Bar.* * Hoc interſerui ex *Bar.* 6 Τηλεμάχῳ, pro Τηλεμάχου, ex *Bar.* 7 Ἑαυτὴν, pro αὐτὴν, ex *Bar.* * Hæc petita ſunt ex *Bar.* & à me emendata. 8 Εὐρυτάνων καὶ Ἠπείρου, pro βρυτάνων καὶ ὑπείρου, ex fide MSS. utriuſque. 9 Πιθανότητος, pro πιθανότατος, ex *MSS.* utroque. 10 Οὐ παντελῶς ἀπόβλητον, pro ὑ πάντα ἀπόβλητα, ex *Bar.* ὑ παντελῶς ἀπόβλητον *Seld.* * Hoc adjeci ex *Bar.* 11 Αὐτὸν ἐν τῷ πίθῳ εἶναι, ἐν τῷ πίθῳ πεπνιγμένον *Impreſſ.* Ego ſecundum illud ἐν τῷ πίθῳ delevi, ex authoritate *MSS.* utriuſque.

χελοῦς

[a] Ἄστρεπτον ᾅδην δύσεται τὸ δεύτερον,
Γαληνὸν ἦμαρ οὔποτ' ἐν ζωῇ δρακών.
Ὦ σχέτλι', ὥς σοι κρεῖσσον ἦν μίμνειν πάτρᾳ
Βοηλατοῦντι, καὶ τὸν ἐργάτην μύκλον
Κλύθων' ὑπὸ [b] ζεύγλῃσι μεσσαβοῦν ἔτι,
Πλασταῖσι λύσσης μηχαναῖς οἰστρημένῳ,
Ἢ [c] τηλικῶνδε πεῖραν ὀτλῆσαι κακῶν;

Immutabilem secundò subibit Orcum,
Lætum nunquam in vita diem adeptus.
O infelix, quàm tibi præstabat in patria manere
Bubulco, & laboriosum asinum
Curvum sub jugo ad aratrum adhuc jungere,
Fictis insaniæ technis incitato,
Quàm tantorum sustinere malorum experientiam?

VARIANTES LECTIONES.

a Ἄτριπτον MSS. uterque. b Al. ζεύγλῃσιν. c Τηλικῶν δὲ al.

κελεύει τὸν Γλαῦκον εἰς τὸ ἑαυτοῦ στόμα ἐμπτύσαι, καὶ τοῦτο ποιήσας ὁ Γλαῦκος, πάλιν τῆς μαντικῆς ἐπελάθετο. Ἄστρεπτον ᾅδην.] ἐπεὶ πρῶτον, ὡς λέγουσιν, ὑπὸ Κίρκης ἀνέστη ἀποθανών· ἐγὼ δέ φημι, ἐπεὶ κατῆλθεν εἰς ᾅδην διὰ τὸν Τειρεσίαν, καὶ ἀνῆλθε πάλιν, ὃ καὶ ἀλληγορεῖται, ὅτι λεκανομαντείαν ἐποίησε, καὶ τὴν Τειρεσίου ψυχὴν ἠρώτησε· τούτου χάριν φησὶν, ὅτι ἄστρεπτον ᾅδην ὑπεισελθοῖ, καὶ οὐ τοιοῦτον, οἷον ὅτε κατῆλθε, ζητῶν τὴν ψυχὴν τοῦ Τειρεσίου, καὶ πάλιν ἀνῆλθεν. Μεσσαβοῦν.] ἐν σ̄ γράφεται, λέγεται δὲ τὸ ζευγνύειν κυρίως βόας, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἕτερα ζῶα· μέσσαβα δὲ λέγονται, αἱ τοῦ ζυγοῦ γλυφαὶ, ἔνθα οἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται, ὡς Καλλίμαχος, Μεσσάβοις ὑποδύς. ὁ δὲ Λυκόφρων ἀδείᾳ στιχουργίας, πῆ μὲν διπλασιάζει τὰ σύμφωνα, πῆ δὲ ἀφαιρεῖται τὰς διπλᾶς, καὶ, ἁπλῶς εἰπεῖν, παντοίαν τὴν ἀλήθειαν συγχεῖ καὶ ἱστοριῶν ψεύδεσι, καὶ [1] βαρβάροις παραφθοραῖς καὶ τόπων καὶ λέξεων, οἷς πᾶσι καὶ [2] σκυτεὺς χρησάμενος, οὐκ ἂν ἐστενώθη πρὸς στιχουργίαν. Μέσσαβα δὲ, καὶ μεσσαβοῦν διὰ δύο σσ̄ γράφων τὶς, Αἰολικῆς διαλέκτου τοῦτο λεγέτω, κἂν ὁ Λυκόφρων ἐστὶ Χαλκιδεὺς, ἤτοι Ἀττικὸς ἐστί. Πλασταῖσι λύσσης μηχαναῖς.] φασὶν ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς, ἡνίκα οἱ Ἕλληνες ἠνάγκαζον αὐτὸν ἐπὶ Τροίαν στρατεύσασθαι, προσεποιήσατο μαίνεσθαι, καὶ ζεύξας ὄνον καὶ βοῦν, ἠροτρία, Παλαμήδης δὲ αὐτὸν ἐξελέγξειν Ἕλλησιν· Τηλέμαχον γὰρ, τὸν Ὀδυσσέως παῖδα, λαβὼν, τέθεικε περὶ τοῦ ἀρότρου, Ὀδυσσεὺς δὲ φοβηθεὶς μὴ πλήξῃ τὸν παῖδα, τὸ ἄροτρον ἐπέσχε, καὶ ἐγνώσθη τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι πλαστῶς ἐμαίνετο. Ἀλλὰ τὴν [3] Ὀδυσσέως πᾶσαν ὑπόθεσιν κεφαλαιωδῶς λεκτέον, εἶθ' οὕτως τῆς καθεξῆς ἀψόμεθα.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, Ὀδυσσεὺς ἐξωσθεὶς ἀνέμοις, καταίρει πρὸς Κίκονας, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν Ἴσμαρον πορθεῖ, τὴν νῦν λεγομένην Μαρώνειαν, καὶ ἔμελλεν ἀποπλεῖν, οἱ δὲ φίλοι αὐτοῦ οὐκ εἴων αὐτόν· τῇ ἐπαύριον δὲ οἱ ἠπειρῶται Κίκονες πανσυδὴ ἀθροισθέντες, πανημερίους ἐμάχοντο, περὶ δὲ ἑσπέραν οἱ Ὀδυσσέως ἡττῶνται, ἀποβαλόντες ἄνδρας οβ', ἤτοι ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἄνδρας ϛ', ιβ' γὰρ εἶχε ναῦς ὁ Ὀδυσσεὺς, οὕτω δὲ ἡττηθέντες ἀκουσίως [4] ἀπέπλεον· ἀνέμοις δὲ συσχεθέντες δεινοῖς, καὶ μόλις ἐξελθόντες εἰς γῆν, δύο ὅλας ἡμέρας ἔκειντο πρὸς τὴν γῆν, τῇ τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ πλεῖν ἀπαρξάμενοι, μικροῦ δεῖν ἀβλαβεῖς ἵκοντο πρὸς τὰς πατρίδας· ἀπὸ δὲ Μαλέου, ἀκρωτηρίου Πελοποννήσου, ἐξωσθέντες, θ' νυχθημέροις δεινοῖς ἀνέμοις ἐφέροντο. Δεκάτῃ δὲ ἡμέρᾳ τῇ γῇ τῶν Λωτοφάγων, ἤτοι τῶν Καμαριναίων, προσπελάσαντες· ὑδρευσάμενοι δὲ, δειπνοῦσι περὶ τὰς ναῦς, εἶτα ἔπεμψαν τρεῖς ἰδεῖν τὴν χώραν, οἳ γευσάμενοι τοῦ λωτοῦ, ὑποστρέφειν οὐκ ἤθελον. [5] Δήσας δὲ Ὀδυσσεὺς αὐτοὺς, ἀπέπλει, καὶ ἦλθον νυκτὶ οὐκ εἰδότες εἰς νῆσον μικρὰν τῶν Κυκλώπων ἔρημον, αἶγας δὲ ἀγρίας πολλὰς ἔχουσαν, ὧν τῇ ἐπαύριον ἀγρίως θηρεύσαντες, εἱστιῶντο πανημερίους· περὶ δὲ ἑσπέραν, καὶ πῦρ ἔβλεπον ἐν τῇ γῇ τῶν Κυκλώπων, καὶ φωνῆς ἀμυδρῶς ἤκουον· τῇ ἐπαύριον δὲ τὰς μὲν ια' ναῦς Ὀδυσσεὺς αὐτοῦ καταλιπὼν ἐν τῇ μικρᾷ νήσῳ, τῇ ἑαυτοῦ μόνῃ ἀποπλεῖ πρὸς τὴν γῆν τῶν Κυκλώπων, κωπηλασίᾳ χρησάμενος, καὶ περὶ τινα πετρώδη καὶ ἀπόκρυφον αἰγιαλὸν ταύτην ἀποκρύπτει τὴν ναῦν σὺν τοῖς λοιποῖς ἑταίροις· αὐτὸς δὲ ιβ' μόνους λαβὼν τῶν ἑταίρων, καὶ οἴνου Μαρωνείτου ἀσκὸν, καὶ βρώματα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ τοῦ Κύκλωπος σπήλαιον, ἐκείνου περὶ νομὴν τῶν προβάτων ἠσχοληκότος· ἱκετευόντων δὲ τῶν φίλων φαγεῖν τυροῦ, καὶ γάλακτος, καὶ τῶν προβάτων λαβεῖν, καὶ ὑποχωρῆσαι, οὐκ ἤθελεν, ἕως ὁ Κύκλωψ περὶ ἑσπέραν ἐλθὼν, αὐτοὺς ἐν τῷ σπηλαίῳ κατέσχε, καὶ ἠρώτησε, ποῦ τε ἡ ναῦς αὐτοῦ ἐστὶ, καὶ ὅπως αὐτὸς καλοῖτο; ὁ δὲ αὐτὸν ἀπατᾷ, τὴν ναῦν μὲν εἰπὼν ὑπὸ τοῦ κλύδωνος λυθῆναι, αὐτὸν δὲ Οὖτιν καλεῖσθαι· ὁ δὲ, δύο λαβὼν τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων, κατέφαγεν, εἶτα ὁμοίως καὶ τῇ ἐπαύριον δύο φαγὼν, καὶ τοὺς λοιποὺς κλείσας, ἐξήλαυνε τὴν ἀγέλην ἐπὶ νομήν· οἱ δὲ περὶ τὸν Ὀδυσσέα συντεμόντες ξύλον ἀποξυνόμενον, ὑπὸ πυρκαϊὰν ἔθεντο, ὥστε ξηρανθὲν στερεωθῆναι, καὶ συνέθεντο τούτῳ τυφλῶσαι αὐτὸν, ὃ καὶ ἐποίησαν· ἐλθόντος γὰρ αὐτοῦ περὶ ἑσπέραν, καὶ εἰσελάσαντος εἰς τὸ σπήλαιον πάντα τὰ ποίμνια, καὶ πάλιν δύο τούτων φαγόντος, κιρνῶσιν [6] αὐτῷ οἶνον, καὶ μεθύσαντες τυφλοῦσιν αὐτόν· τοῦ δὲ βοῶντος, προσῆλθον πάντες οἱ Κύκλωπες, ἀκούσαντες δὲ βοῶντος αὐτοῦ, Οὖτις με ἐτύφλωσε, μεμηνέναι δοκήσαντες αὐτὸν, ὑπεχώρησαν. ὁ δὲ τῇ προθύρᾳ τὰ ποίμνια ἐκ-

EMENDATIONES.

1 Βαρβάροις posui, pro βαρβάρων, ex Bar. 2 Σκυτεὺς, pro σκυλεὺς ex MSS. utroque. Vult enim Scholiastes, Ne cerdonem quidem. aut coriarium. (id enim valet σκυτεὺς) aut alium quemvis rudem & indoctum artificem Poetica facultate destitutum fore, si historias & fabulas corrumpere, fictis à se mendaciis intermiscere, & aliâ quantâlibet tam in rebus, quam vocibus mutandis licentia uti fas sit. 3 Malim Ὀδυσσέως. 4 Sic lego, & distinguo hunc locum, ope MSS. Codd. quem Impress. perversa interpunctione hoc modo corruperant, ἀπέπλεον. ἀνέμοις συσχεθέντες δεινοῖς καὶ μόλις ἐξελθόντες &c. 5 Δήσας, pro δείσας, ex fide MSS. utriusque. Et apud Homerum, cujus Odysseam in hac narratione κατὰ πόδας (ut ita dicam) sequitur Tzetzes. Ulysses fertur socios in naves abductos sub transtris ligasse, cum jam ex esu loti herbæ patriæ essent obliti, Odyss. ι'. v. xcviii.

Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.

6 Αὐτῷ καὶ οἶνον Impress. Ego καὶ delevi, ut inutile, secutus Bar.

ἐλαύνει

βάλλει, περὶ τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου καθίσας, ὅπως ὕστερον κλείσας τὸ σπήλαιον, καὶ ἔνδον αὐτοὺς εὑρὼν ἀνέλῃ· οἱ δὲ περιεξελθόντες ὑποκάτω τῶν προβάτων, καὶ αὐτῶν πολλὰ ἐμβαλόντες τῷ πλοίῳ, ἀπέπλεον· βοησάντων δὲ αὐτῶν ὁ Κύκλωψ ἀκηκοὼς, λίθον βαλὼν εἰς τὴν θάλασσαν, ἔστρεψεν ὑπὸ τοῦ κλύδωνος αὐτῶν τὴν ναῦν εἰς τὴν γῆν· ὡς δὲ πάλιν ἀποπλέοντες ἐβόων, ηὔχετο τῷ Ποσειδῶνι, μὴ ἀπελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὰς πατρίδας, καὶ πάλιν ὁμοίως λίθον βαλὼν, ὑπήνεγκεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν· εἶτα [1] λοιπὸν ἀποπλεύσαντες, ἦλθον εἰς τὴν μικρὰν νῆσον, ὅπου καὶ αἱ λοιπαὶ νῆες αὐτῶν, εὗρον δὲ δακρύοντας τοὺς ἑταίρους, καὶ τότε μὲν εὐωχηθέντες κοιμῶνται· Τῇ ἐπαύριον δὲ κώπαις πλέοντες, ἦλθον εἰς Αἰολίαν, καὶ διατρίψαντες ἐκεῖ μῆνα, λαβόντος Ὀδυσσέως παρ' Αἰόλου τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκὸν, [2] ἀπέπλεον, ζεφύρου θ' νυξὶ καὶ ἡμέραις πνέοντος· τῇ δεκάτῃ δὲ τὴν Ἰθάκην, καὶ ἀνθρώπους, καὶ πῦρ, καὶ καπνὸν ἔβλεπον· κεκμηκότος δὲ Ὀδυσσέως, καὶ καθευδήσαντος, λύουσι τὸν ἀσκὸν, νομίσαντες χρήματα ἔχειν· καὶ ἐκχυθέντων τῶν ἀνέμων, [3] ἀναρπάξας αὐτοὺς ὁ κλύδων, πάλιν στρέφει πρὸς Αἴολον· ὁ δὲ Αἴολος αὐτοὺς ἱκετεύοντας ἀποπέμπει, ὡς θεοῖς ἐχθρούς. Οἱ δὲ εἰρεσίᾳ ἓξ ἡμέρας πλέοντες, ἑβδόμῃ παρὰ Λαιστρυγονίαν ἦλθον, κατελθόντες δὲ οἱ Λαιστρυγόνες, κατέαξαν τὰς ια' ναῦς αὐτῶν πέτραις σὺν τοῖς λαοῖς πᾶσι, μόνος δὲ Ὀδυσσεὺς, ἀποκόψας τῆς ἑαυτοῦ νηὸς τὰ πρυμνήσια, ἔφυγε. Κώπαις δὲ πλέοντες, ἦλθον εἰς τὴν [4] Αἰαίην, νῆσον τῆς Κίρκης, ἥτις ἐθηριοποίει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δύο ἡμέρας ὅλας ἐπὶ γῆς ἐκεῖνο θρηνοῦντες· τρίτῃ ἡμέρᾳ [5] διαιρεθέντες εἰς δύο, ἔστησαν ἐν μὲν τῷ ἑνὶ Εὐρύλοχος, καὶ εἰκοσιδύο ἑταῖροι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ Ὀδυσσεὺς, καὶ ἕτεροι κβ' ἑταῖροι· καὶ κληρωθέντες, ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Εὐρύλοχον, ὥστε ἀπελθεῖν τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Κίρκην· ἀπελθὼν δὲ σὺν ἐκείνοις, εἶδον ἔξωθεν τῆς αὐλῆς τῆς Κίρκης λύκους, καὶ λέοντας ἡμέρους σαίνοντας αὐτοὺς ταῖς οὐραῖς· εἰσελθόντων δὲ τῶν φίλων, αὐτὸς ἔξω ὑπελείφθη· κἀκείνους μὲν ἡ Κίρκη χοίρους ποιεῖ, δοῦσα πιεῖν αὐτοῖς οἶνον μεμιγμένον τυρῷ, ἀλφίτοις, καὶ μέλιτι· Εὐρύλοχος δὲ ἦλθε πρὸς Ὀδυσσέα, καὶ τοὺς λοιποὺς, ἀφωνίᾳ μὲν συνεχόμενος, ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ ἀστακτὶ καταρρέων τὰ δάκρυα, μόλις δέ ποτε εἰς ἑαυτὸν γεγονὼς, τὸ πᾶν ἀφηγεῖται· καὶ Ὀδυσσεὺς αἰτεῖ αὐτὸν τὴν ὁδὸν ὑποδεῖξαι, ὡς δ' οὐκ ἐπείθετο, μόνος Ὀδυσσεὺς τῆς πορείας ἀπάρχεται· Ἑρμῆς δὲ αὐτῷ συναντήσας, τὰ τῆς Κίρκης πάντα κατέλεξε, καὶ δίδωσιν αὐτῷ τὸ μῶλυ, ὅπερ ἐστὶ βοτάνη ἀντιπαθοῦσα μαγείαις· καὶ οὕτως πρὸς Κίρκην ἐλθὼν, οὐ μόνον οὐκ ἐθηριοποιήθη, ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος ἐπ' αὐτὴν ἑλκύσας, ἔπεισε καὶ τοὺς φίλους αὐτῷ πάλιν ἐκ χοίρων ἀνθρώπους ποιῆσαι. κατελθὼν δὲ Ὀδυσσεὺς, ἀνήγαγε καὶ τοὺς ἑτέρους φίλους αὐτοῦ τοὺς μετ' Εὐρυλόχου, καὶ χρόνον περὶ τῇ Κίρκῃ διέτριψαν, συγκαθεύδοντος Ὀδυσσέως τῇ Κίρκῃ. Μετὰ δὲ τὸ μέλλειν αὐτοὺς ἀποπλεῖν, εἶπεν αὐτοῖς, μὴ ἄλλως εἶναι αὐτοῖς εἱμαρμένον ἀποπλεῦσαι, εἰ μὴ κατέλθωσι πρὸς ᾅδην, καὶ χρήσωνται μαντείαις ἐκ τῆς Τειρεσίου ψυχῆς· καὶ δὴ δι' ὅλης ἡμέρας πλέοντες, κατῆλθον διὰ τοῦ Ἑσπερίου καὶ [6] Κιμμερίου Ὠκεανοῦ, καὶ [7] πυγούσιον βόθρον ὀρύξαντες, καὶ σφάξαντες κριὸν καὶ οἶν θήλειαν, ἐξέχεαν εἰς τὸν βόθρον τὸ αἷμα, καὶ ἔθυσαν χοὴν τοῖς νεκροῖς, καὶ ἦλθον αἱ ψυχαὶ πιεῖν αἷμα, Ὀδυσσεὺς δὲ κατέχων ξίφος, οὐκ εἴα πίνειν, πρὶν αὐτῷ καταλέξειαν ἅπερ βούλοιτο. καὶ πρώτη μὲν ἡ [8] Ἐλπήνορος ἦλθε ψυχὴ, ὃς ἐν τῇ τῆς Κίρκης οἰκίᾳ ἔτι ἄθαπτος ἔκειτο· δευτέρα δὲ ἡ Ἀντίκλεια, ἡ μήτηρ Ὀδυσσέως· εἶτα Τειρεσίας, ὃς πάντα τὰ μέλλοντα αὐτὸν καταλήψεσθαι ἐμαντεύσατο· μετὰ ταῦτα πάντες οἱ ἥρωες ἦλθον, καὶ αἱ τῶν ἡρώων γυναῖκες, λέγοντες αὐτῷ ὁ καθένα τίς εἴη, καὶ ὅσα πέπονθε. Εἶτα φοβηθέντες μὴ ἡ Γοργὼ ἐξέλθοι, ἐμβάντες πάλιν εἰς τὴν αὐτῶν ναῦν, ὡς πρὸς τὴν Κίρκης νῆσον πρὸς αὐγὰς κειμένην ἀπέπλευσαν· καὶ θάψαντες τὸν Ἐλπήνορα ἀποπλέουσι, παρὰ τῆς Κίρκης τὰ χρειώδη λαβόντες, καὶ τοῦ Ὀδυσσέως μαθόντος παρ' αὐτῆς, ὅσα καὶ παρὰ Τειρεσίου, τὰς Σειρῆνας, τὰς Πλαγκτὰς, τὴν Σκύλλαν, τὴν Χάρυβδιν, τὰς βόας Ἡλίου, καὶ πάντα ἁπλῶς. Κηρῷ γοῦν Ὀδυσσεὺς ἀλείψας τὰ ὦτα τῶν ἑταίρων, παρέπλει αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ ἐκκρεμὴς ὢν, καὶ ἀκάλυπτα ἔχων τὰ ὦτα· παραπλεύσαντες γοῦν τὸν λειμῶνα τῶν Σειρήνων, καὶ τὰ μέλη ἐκείνων, ὑφ' ὧν θελγόμενοι ἀπέθνησκον οἱ ἀκούοντες, λύουσι τὸν Ὀδυσσέα τοῦ ἱστοῦ. Ἔπειτα [9] παραπλεύσαντες τὰς Πλαγκτὰς πέτρας, αἳ πρὸς ἀλλήλας συνεκροτοῦντο, καὶ φοβερὸν ἀπετέλουν τὸν κτύπον, (αὗται καὶ [10] Κυάνεαι λέγονται, κεῖνται δὲ καὶ μεταξὺ Κιλικίας καὶ Παμφυλίας, καθ' Ὅμηρον, καὶ παρὰ ἑτέροις) ἦλθον διὰ Χαρύβδεως καὶ Σκύλλας, πλησίον μᾶλλον τῆς Σκύλλης· ἀφαρπασθέντων δὲ [11] παρὰ τῆς Σκύλλης ἐκ τῆς νεὼς ἀνδρῶν ς', οἱ λοιποὶ συντονώτερον τῇ εἰρεσίᾳ χρησάμενοι, ἔφυγον. Ἐπεὶ δὲ νύκτα τῇ τοῦ Ἡλίου νήσῳ Θρινακίᾳ προσπελάζουσι, καὶ Ὀδυσσεὺς παραπλεῖν αὐτὴν ἐκέλευεν, οἱ δὲ μὴ πεισθέντες ἐξῆλθον· καὶ πρῶτον μὲν θηρεύουσι, καὶ ἀγκιστρείᾳ διέζων· ὡς δὲ νότος ἔπνει πρὸς μῆνα ὅλον, ἀνελθόντος Ὀδυσσέως εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς νήσου εὔξασθαι, καὶ κατακοιμηθέντος, σφάττουσιν οἱ μετ' Εὐρυλόχου βόας θ', καὶ ἐσθίουσιν ἐπὶ ἓξ ὅλαις ἡμέραις· τῇ ζ' δὲ παυσαμένου τοῦ δεινοῦ ἀνέμου, ἐμβάντες, ὥστε πλεῖν, ζεφύρῳ πρῶτον μεγάλῳ συνθραύονται, εἶτα κεραυνοῦνται. Ὀδυσσεὺς δὲ μόνος [12] τὴν τρόπιν κατέχων, ὁλονυκτίως ἐφέρετο, ἀνατέλλοντος δὲ ἡλίου, νότῳ φερόμενος, ἦλθε περὶ τὴν Χάρυβδιν, καὶ δραξάμενος τῆς περὶ τοὺς [13] τόπους ἐκείνους ἑστώσης συκῆς, ἀπεκρέματο περὶ αὐτὴν, τὰ δὲ ξύλα κατέδυ πρὸς τὸν βυθόν· ὀψὲ δὲ ἀναδυόντων [14] αὐτῷ, καθεὶς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς συκῆς, ἐπελάβετο τῶν ξύλων. Καὶ θ' μὲν οὕτως ἡμέραις ἐνήχετο, δεκάτῃ δὲ παρὰ τὴν Ὠγυγίαν νῆσον ἦλθε τῆς Καλυψοῦς, καὶ ζ' χρόνους ἐκείνῃ συνδιῆγεν· τῷ δὲ ὀγδόῳ ἀπελύθη μετὰ σχεδίας, Διὸς ὀργισθέντος τῇ Καλυψοῖ. Καὶ οὕτω μετὰ τῆς σχεδίας Ὀδυσσεὺς ιζ' ἡμέρας ἔπλειεν, ιη' δὲ τὴν Φαιακίαν, ἤτοι τὴν Κέρκυραν, εἶδεν· ἀνέμων δὲ γινομένων ὀργῇ Ποσειδῶνος, κατεάχθη ἡ σχεδία· δύο δὲ ὅλαις ἡμέραις ἐνήχετο, τρίτῃ δὲ ἡ Λευκοθέα ἐλεήσασα αὐτὸν, δέδωκε τὸ κρήδεμνον αὐτῆς, μεθ' οὗ ἐξῆλθεν εἰς τὴν γῆν τῶν Φαιάκων, καὶ καταπεσὼν ἐν ὕλῃ ἐκάθευδε· τῆς δὲ Ἀλκινόου θυγατρὸς Ναυσικάας, μετὰ τῶν θεραπαινίδων αὐτῆς ἐλθούσης

EMENDATIONES.

1 Λοιποὶ *Impress.* Ego reposui λοιπὸν, quod huic loco accommodatius. idque habet *Bar.* at *Seld.* λοιπῶν. 2 Sic emenda locum hunc. ἀπέπλεον ζεφύρου θ' νυξὶ καὶ ἡμέραις. τῇ &c. *Impress.* ἀπέπλεον ἐν ζεφύρῳ &c. *Seld.* ἀπέπλεον ζεφύρου θ' νυξὶ καὶ ἡμέραις πνέοντος *Bar.* 3 Ἀναρπάξας, pro ἁρπάσας, ex *MSS.* utroque. Et hoc quidem non est prorsus repudiandum, illud vero huic loco accommodatius videtur. 4 Αἰαίην, pro Αἰολίαν, ex *MSS.* utroque. Nam Ulysses è Læstrygonum manibus elapsus, ad Ææam, quæ Circes erat insula, delatus est. *Homerus* Odyss. κ'. v. cxxxv.

Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιε
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.

5 Sic lego, & distinguo hunc locum cum *MSS.* utroque. διαιρεθέντες εἰς δύο ἔστησαν. ἐν μὲν τῷ ἑνὶ &c. *Impress.* 6 Κιμμερίου, ex *Bar.* Κιμμερίῳ *Impress.* Κιμερίου *Seld.* Κιμμερίους reposuit *Gerbelius*, sed voluit (puto) Κιμμερίου. 7 Πυγούσιον, pro πυργούσιον, ex *MSS.* utroque, quibuscum consentit ipse *Homerus*, cujus hunc versum exprimere voluit *Scholiastes*,

Βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα.

8 Ἐλπήνορος, pro Ἐλπίνορος, ex *Bar.* & emendatione *Nic. Gerbelii.* Nam isti socio Ulyssis, nomen fuisse Elpenori, ubique constat in Odyssea. 9 Παραπλεύσαντες, pro παραπλεύσαντος, ex *MSS.* utroque. 10 Κυάνεαι, pro Κυάνειαι, ex *MSS.* utroque. Cujus emendationis ratio vel pueris constat. 11 Παρὰ, pro περὶ, ex *Seld.* διὰ habet *Bar.* sed ei superposita est παρὰ. 12 Τὴν τρόπιν pro τὸ τρόπιον, ex *Bar.* 13 Ἐκείνης τόπους *MSS.* uterque. 14 Αὐτῶν *MSS.* uterque.

Ὁ δ' αἰνόλεκτρον ἁρπαγεῖσαν εὐνέτης
[a] Πλάτιν ματεύων, κληδόνων πεπυσμένος,
[b] Ποθῶν δὲ φάσμα πτηνὸν εἰς αἰθέραν [c] φυγὸν,
Ποίους θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχούς;
Ποίαν δὲ χέρσον οὐκ ἀνιχνεύσει μολών;
Ἐπόψεται μὲν πρῶτα Τυφῶνος σκοπὰς,
Καὶ [d] πέμπελον γραῦν μαρμαρουμένην δέμας,
Καὶ τὰς Ἐρεμβῶν [e] ναυάταις [f] ἠχθημένας
Προβλῆτας ἀκτάς. Ὄψεται δὲ τλήμονος

Alius infauſtam Maritus Uxorem
Raptam quærens, rumoribus auditis,
Requirénſque ſimulacrum alatum, quod in cœlum aufugerat,
Quos non angulos maris ſcrutabitur?
Quam non terram inveſtigatum ibit?
Videbit primùm Typhonis ſcopulos,
Et Anum capularem factam marmoream,
Et Eremborum nautis piſcata
Prominentia litora. Videbit deinde miſeræ

VARIANTES LECTIONES.

a Πλάτιν Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. b Παθῶν Seld. ibi tamen ο superſcripſit eadem, ut videtur, manus. c Φυγὼν Bar. d Πέμπελον Seld. e Al. ναυβάταις. f Al. ἰχθυμένας.

πλῦναι, καὶ τερφθῆναι παιγνίοις, καὶ σφαιριζουσῶν πρὸς ἀλλήλας βοῆς γενομένης, ἠγείρετο Ὀδυσσεὺς, καὶ ἱκετεύει αὐτήν· ἡ δὲ τροφὴν καὶ εἵματα δοῦσα, κελεύει τοῦτον ἐλθεῖν πρὸς τὸν οἶκον τῆς ταύτης πατρὸς, καὶ τὴν αὐτῆς ἱκετεῦσαι μητέρα Ἀρήτην, ὡς ἂν τύχῃ [1] οὗπερ καὶ βούλοιτο· ἐκεῖσε δ' ἐλθὼν, ἐξετάζεται [2] παρὰ Ἀλκινόου καὶ τῆς Ἀρήτης, [3] καὶ τὴν πᾶσαν, ἣν ἔφημεν, διηγεῖται ὑπόθεσιν, καὶ δῶρα παρ' αὐτῶν μυρία λαβὼν εἰς τὴν Ἰθάκην πέμπεται, ἑσπέρας μὲν ἐπιβὰς τῆς νεὼς ἐκ τῆς Φαιακίας· περὶ δὲ ἑωσφόρον πεφθακὼς ἐκεῖσε, καὶ εἰσελθὼν ὡς πτωχὸς περὶ τὸν Εὔμαιον τὸν συβώτην, ἦλθε καὶ πρὸς τοὺς μνηστῆρας, καὶ πολλὰ παρὰ πολλῶν παροινηθεὶς, γνωρίζει ἑαυτὸν τοῖς οἰκέταις, [4] καὶ σὺν αὐτοῖς ἀνελὼν τοὺς μνηστῆρας, ἀναγνωρίζεται τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ, καὶ συγκαθευδήσας αὐτῇ, πάντα κατὰ λεπτὸν διηγήσατο· τῇ ἐπαύριον δὲ πρωῒ ἔξεισι περὶ τὸν ἀγρόν· οἱ δὲ τῶν μνηστήρων συγγενεῖς μαθόντες τὸ γεγονὸς, πρῶτα μὲν εἰς τὴν Ὀδυσσέως οἰκίαν ἐλθόντες, θάπτουσι τοὺς νεκρούς· ἔπειτα δὲ ὁπλισθέντες, ἐξέρχονται καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν ἀγρὸν, Ὀδυσσεῖ πολεμήσοντες, Ἀθηνᾶς δὲ βουλῇ φιλιοῦνται, καὶ τὸ νεῖκος καταπαύουσιν. Ὀδυσσεὺς δὲ εἰς Εὐρυτᾶνας, ἔθνος Ἠπείρου, κατὰ χρησμὸν ἐλθὼν, θύει τὰ νενομισμένα, καὶ γηραιὸς ἄγαν ὑποστραφεὶς, κτείνεται παρὰ Τηλεγόνου, τοῦ ἐκ Κίρκης αὐτῷ γεννηθέντος υἱοῦ. * Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ὀδυσσέα οὕτως ἔχουσιν. *

Ὁ δ' αἰνόλεκτρον.] ὁ δὲ Μενέλαος εὐνέτης καὶ ἀνὴρ, ματεύων καὶ ψηλαφῶν τὴν ἁρπαγεῖσαν αἰνόλεκτρον πλάτιν καὶ γυναῖκα, παρὰ τὸ πελάζειν καὶ μίγνυσθαι, λέγει δὲ τὴν Ἑλένην· ματεύων δὲ αὐτὴν πῶς; ἀπὸ κληδόνων καὶ φημῶν πεπυσμένος καὶ μαθὼν, ποθῶν δὲ τὸ φάσμα τὸ πτηνὸν, τὸ φυγὸν εἰς αἴθραν καὶ εἰς τὸν αἰθέρα, ποίους θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχούς; [5] Λυκόφρων ἀκολουθῶν Ἡροδότῳ, τὴν Ἑλένην φησὶ μὴ ἐλθεῖν εἰς Τροίαν, ἀλλ' ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἀπελθεῖν μετ' αὐτοῦ εἰς Αἴγυπτον, ἔνθα Πρωτεὺς ἀφείλετο αὐτὴν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου· πορθηθείσης δὲ τῆς Τροίας, καὶ μὴ εὑρεθείσης τῆς Ἑλένης ἐκεῖσε, τότε ὁ Μενέλαος ἐλθὼν πρὸς τὸν Πρωτέα, ἔλαβε τὴν γυναῖκα. Ποθῶν δὲ φάσμα.] τινὲς φασὶν ἐνταῦθα περὶ τοῦ εἰδώλου λέγειν τῆς Ἑλένης, τοῦ δοθέντος παρὰ τοῦ Πρωτέως τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἀνθ' Ἑλένης αὐτῆς· ἐγὼ * δὲ * φημὶ οὐ καλῶς αὐτοὺς λέγειν, οὐ γὰρ τὸ εἴδωλον, τὸ παρὰ Πρωτέως δοθὲν, πέφευγεν εἰς τὸν αἰθέρα, ἀλλὰ περὶ τοῦ συμβάντος ὕστερον τῇ Ἑλένῃ φησὶν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ διδάσκει· κρατηθεῖσαν γὰρ ὑπὸ Πυλάδου καὶ Ὀρέστου, τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ μέλλουσαν σφαγιασθῆναι, διὰ τὸ μὴ βοηθῆσαι αὐτῷ τὸν Μενέλαον ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἀτυχίᾳ, ἁρπάξας αὐτὴν Ἀπόλλων, ἀνάγει περὶ τῷ Διῒ, καὶ φαίνεται Μενελάῳ καὶ Ὀρέστῃ εἰδωλοειδῶς δεικνύων αὐτήν. Ἡ δὲ ἔννοια οὕτως· Ὁ δὲ Μενέλαος τόδε καὶ τόδε ποιῶν, ποθῶν δὲ, δηλονότι ὕστερον, τὸ εἴδωλον τῆς Ἑλένης, τὸ ἀναχθὲν εἰς οὐρανὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος, ποίους θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχούς; καὶ ἐν τούτῳ ὁ Λυκόφρων ἀσάφειαν ἐργάζεται, τὰ ὕστερα τοῖς πρώτοις μιγνὺς, καὶ τὰ πρῶτα τοῖς ὑστέροις. Ἐπόψεται μὲν πρῶτα.] θεάσεται πρῶτον τὰ Ἄριμα, ὄρη τῆς [6] Κιλικίας, ὅπου Πίνδαρος, καὶ Ὅμηρος φασὶν εἶναι τὸν Τυφῶνα. * Ὅμηρος φησὶν οὕτως,

Εἰν' Ἀρίμοις ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. *

Καὶ πέμπελον γραῦν.] καὶ τὴν πάγγηρων γραῦν, τὴν ἀπολιθωθεῖσαν· ἀπὸ δὲ μέρους, καὶ τοῦ περιεχομένου τὴν Κύπρον ἐσήμανε, φέρεται γὰρ ἱστορία, ὅτι Ἀφροδίτη ὀργισθεῖσα τοῖς θεοῖς, (τινὲς φασὶ διὰ τὸ συλλαβεῖν τὸν Ἥφαιστον Ἀρεῖ συνευναζομένην) ὑπεχώρησε περὶ Κύπρον, κἀκεῖ διέτριβε περὶ τὸ Κασσιώτιον ὄρος, οἱ δὲ θεοὶ ἐρευνῶντες αὐτὴν, ἐκεῖσε εὗρον αὐτὴν, γραὸς ὑποδειξάσης τὸν τόπον, ἔνθα ἦν κεκρυμμένη, ἐρωτηθείσης παρὰ τῶν θεῶν, εἰ οἶδε ποῦ ἐστιν Ἀφροδίτη, ἣν Ἀφροδίτη ὀργισθεῖσα ἐμαρμάρωσε, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἵσταται ἡ στήλη αὐτῆς ἐκεῖσε. Καὶ [7] τὰς Ἐρεμβῶν.] Ἑλλάνικος φησὶ, τοὺς Ἐρεμβοὺς περὶ τὰς τοῦ Νείλου ῥοὰς οἰκεῖν, γένος δὲ Ἀράβων εἰσὶν οἱ Ἐρεμβοὶ, οἱ καὶ Τρωγλοδύται, καὶ Ἰχθυοφάγοι καλούμενοι, ὧν τὸν βίον πλατέως ὁ Διόδωρος γράφει. Ἐρεμβοὶ δὲ λέγονται, ὅτι ἐν τῇ ἔρα, ἤτοι τῇ γῇ, βαίνουσιν, ὑπὸ γὰρ γῆν καὶ τρώγλας οἰκοῦσιν.

EMENDATIONES.

1 Οὗπερ, pro ὅπερ, ex MSS. utroque. 2 Παρὰ, pro περὶ, ex Seld. 3 Καὶ τὴν πᾶσαν, ἣν ἔφημεν, pro καὶ τὴν πᾶσαν μὲν εὔφημον. ex MSS. utroque. 4 Sic emendo, & diſtinguo hunc locum, ex MSS. utroque. καὶ σὺν αὐτοῖς ἀνελὼν τοὺς μνηστῆρας. ἀναγνωρίζεται δὲ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ, Impreſſ. * Ex Bar. 5 Loco eorum, quæ hic de Proteo dicuntur, hæc occurrunt in Bar. Ἁρπαγεῖσαν] (lege ἁρπαγεῖσαν) γυναῖκά ὅτι ἡρπάγη ὑπὸ Θησέως καὶ Ἀλεξάνδρου. * Ex MSS. utroque. 6 Σικελίας Bar. * Hæc emendata adjeci ex Bar. 7 Τάς, pro ζούς. ex MSS. utroque, & ipſo Lycophronis textu.

Μόξας.]

Μύῤῥας ἐρυμνὸν ἄστυ, τῆς μογοστόκους	Myrrhæ munitam Urbem, cujus puerperas
Ὠδῖνας ἐξέλυσε δενδρώδης κλάδος.	Ægritudines exſolvit arboreus cortex.
Καὶ τὸν θεᾷ κλαυσθέντα Γαύαντος τάφον	Et Gavantis ſepulcrum à Muſis perditi,
Σχοινίδι μουσόφθαρτον, Ἀρέντᾳ, Ξένῃ,	Schœnidi defletum Deæ, Arentæ, Hoſpitæ,
[a] Κραντῆρι λευκῷ τόν ποτ' [b] ἔκτανε πέλας.	Quem dente quondam albo aper occidit.
Ἐπόψεται δὲ [c] πύρσιας [d] Κηφηΐδας,	Videbit quoque Turres Cephei,
Καὶ Λαφρίου [e] λακτίσμαθ' [f] Ἑρμείου ποδός,	Et Laphrii Calcitratus Mercurialis pedis,
Διοσάς τε πέτρας, κέπφος αἷς [g] προσήλατο	Gemináque ſaxa, ad quæ Cepphus aſſiliit

VARIANTES LECTIONES.

a Κραντῆρι Seld. Et hanc lectionem MSS. Scholia utriuſque Codicis defendunt b Ἐξέκτανε Seld. c Τυρσίας MSS. uterque. & alii. d Κηφηνίδας al. e Λάκτισμα θ' MSS. uterque. f Ἑρμαίου Bar. aliique. Ἑρμαίου Seld. aliique. Et hanc lectionem habent MSS. Scholia Codicis utriuſque. g Περσοῦλατο Bar. aliique.

Μύῤῥας ἐρυμνὸν ἄστυ.] τὴν Βίβλον λέγει, ἥτις ἐστὶ πόλις τῆς Φοινίκης. Μύῤῥα δὲ Θείαντος θυγάτηρ ἐγένετο· αὕτη ἐρασθεῖσα τοῦ πατρὸς, καὶ λάθρα μιγεῖσα αὐτῷ, καὶ ἔγκυος γενομένη, αἰδουμένη τοῦτο τοῦ πατρὸς, ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰς ἑτέραν φύσιν μεταλλαγῆναι, ἤτοι μήτε μετὰ ζώντων εἶναι, μήτε μετὰ τεθνεώτων· ὅθεν εἰς δένδρον αὐτὴν μετέβαλον, τὸ ἀπ' αὐτῆς λεγόμενον μύῤῥαν, ἤτοι σμύρναν Αἰολικῶς, ὅθεν καὶ τὸ μύρον καλεῖται· μὴ γὰρ ὡς οἱ μωροὶ, καὶ σὺ τὴν μύῤῥαν μυῤῥίνην, ἤτοι μυρσίνην, νομίσῃς. Οὕτω μεταβληθείσης αὐτῆς εἰς μύῤῥαν, ἐφιστῶντος τοῦ χρόνου τοῦ τοκετοῦ, διαῤῥαγέντος τοῦ φλοιοῦ ἀπεκύησε τὸν Ἄδωνιν, ὃν ἰδοῦσα ἡ Ἀφροδίτη ἐφίλησε, καὶ ἀνδρωθέντα ἐραστὴν ἔσχηκεν. Γαύαντος.] ὁ Ἄδωνις Γαύας παρὰ Κυπρίοις καλεῖται. Ἄδωνις δὲ ὁ Κύπριος, κατά τινας, Κινύρου παῖς ἦν, τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ οὐ Θείαντος, ἐξ οὗ Ἀφροδίτη γυναῖκα Πείαπον δυστυχῆ, καὶ βαλναίδοιον, καὶ γὰρ Ἥρα ἔσκωον οὖσαν αὐτὴν, μεμιασμένην χειρὶ ἀψαμένη, ἐποίησε τοῦτον γεννῆσαι. Καὶ τὸν θεᾷ κλαυσθέντα.] αἱ Μοῦσαι τῇ πρὸς Ἀφροδίτην ὀργῇ φερόμεναι, ὅτι πολλὰς αὐτῶν εἰς ἔρωτας κινήσασα, ἔπεισεν ἀνδράσι μιγῆναι, καὶ τεκεῖν, οἷον Καλλιόπην ἐξ Οἰάγρου τεκεῖν Ὀρφέα καὶ Κυμόθωνα, Τερψιχόρην ἐκ Στρυμόνος Ῥῆσον, Κλειὼ δ' ἐκ Μάγνητος Λῖνον, τὸν ἐρώμενον αὐτῇ Ἄδωνιν ἀπέκτειναν· μέλος γὰρ κυνηγέσιας ᾖσαν τερπνὸν, καὶ τὸν ἐραστὴν Ἀφροδίτης Ἄδωνιν ἀκούσαντα ποιῆσαι χαυνωθῆναι, [1] ὥρμησαν ἐπὶ κυνηγέσιον, Ἄρης δὲ ὁ θεὸς ἀντεραστὴς ὢν Ἀφροδίτης, εἴτε μεταμορφώσας ἑαυτὸν εἰς χοίρου μορφὴν, εἴτε πρὸς χοῖρον ὁρμήσαντα τὸν Ἄδωνιν ἐναντίος * αὐτὸς * ἐλθὼν, αὐτὸν ἀναιρεῖ· καὶ τὸ μὲν Ἀδώνιδος αἷμα καταῤῥεῦσαν, τὴν ἀνεμώνην λευκὴν οὖσαν πρότερον, ἐρυθρὰν ἀπειργάσατο, περὶ γὰρ ἀνεμώνην τὸν Ἄδωνιν πεσεῖν ἔτυχεν. Ἀφροδίτη δὲ τὸ πάθος μαθοῦσα, γυμνοῖς περιτρέχουσα τοῖς ποσὶν, ἐλεεινὸν ὠλοφύρετο, ἀκάνθαις δὲ καὶ αὐτὴ ῥοδωνιᾶς ἐμπεσοῦσα, τῷ καταῤῥεύσαντι αἵματι τὸ ῥόδον ἐρυθρὸν ἀπειργάσατο. Σχοινὶς, Ἀρέντα, καὶ Ξένη.] Ἀφροδίτης ἐπίθετα, ὅτι ἡ σχοῖνος βοτάνη μασωμένη, τοὺς ὀδόντας μὲν καθαίρει, κινεῖ δὲ καὶ πρὸς Ἀφροδίσια· Ἀρέντα δὲ λέγεται, ὅτι δύο ξένοις ἁρμόττει πρὸς μίαν συνάφειαν γαμικήν· Ξένη δὲ, ὅτι φιλοποιεῖ. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Ἐπόψεται ὁ Μενέλαος τόδε καὶ τόδε, καὶ τὸν τάφον τοῦ Γαύαντος τὸν μουσόφθαρτον, περιφραστικῶς τὸν Ἄδωνιν, τὸν κλαυσθέντα καὶ θρηνηθέντα τῇ [2] Ἀφροδίτῃ τῇ τοιᾷδε καὶ τοιᾷδε, ὅντινα ποτὲ Ἄδωνιν ἔκτανε ὁ πέλας καὶ ὁ κάπρος ἐν κραντῆρι καὶ ὀδόντι λευκῷ. Ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἐπόψεται τάφον Ἀδώνιδος, ἢ τὴν Βίβλον, ἢ τὴν Κύπρον· καὶ ἐν τῇ Βίβλῳ γὰρ ἦν Ἄδωνις, καὶ ἐν τῇ Κύπρῳ ἕτερος Ἄδωνις ὁ Κινύρου, ἅπερ ἀκριβῶς τινὲς οὐκ εἰδότες, συγχέουσι τοὺς νέους, τέως οἱ μὴ γινώσκοντες [3] τὸν Μύῤῥας Ἄδωνιν Βίβλιον εἶναι, τὸν δ', ὃν εἴπομεν, Κύπρειον, νῆσον Ἀδώνιδος, τὴν Κύπρον φασίν. * Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο κακόπλαστον, τὸν τάφον μουσόφθαρτον λέγειν, οὐ γὰρ ὁ τάφος, ἀλλ' ὁ Ἄδωνις ὑπὸ Μουσῶν ἐφθάρη. * Ἐπόψεται δέ.] θεάσεται δὲ καὶ τὴν Αἰθιοπίαν, πύρσιας γὰρ Κηφηΐδας, τὰ τείχη καὶ τὰς πόλεις λέγουσι τοῦ Κηφέως· ὁ δὲ Κηφεὺς, ὁ τῆς Ἀνδρομέδης πατὴρ, βασιλεὺς ἦν Αἰθιόπων. Πρόσχες δὲ, μὴ γράψῃς Κηφηνίδας, ὡς οἱ πολλοὶ, λέγοντες Κηφῆνας, τοὺς Αἰθίοπας λεγομένους, [4] ἀλλὰ Κηφηΐδας τύρσεις, ἀπὸ τοῦ Κηφεὺς Κηφέως Κηφηΐδης, καὶ ἐκτάσει Κηφηΐδης, ὡς Χρυσηΐδης. [5] Ἡρόδοτος Κηφῆνας, καὶ Ἀρταίους, ἔθνη Περσῶν εἶναι λέγει, οὐκ Αἰθιόπων. Καὶ Λαφρίου.] Λάφριος, ὁ φιλόξενος, λέγει δὲ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἑρμῆς γὰρ φυλάττων ἐν Αἰθιοπίᾳ βουλῇ τοῦ Διὸς τὴν Ἰὼ, ἵνα μὴ ὑπὸ τῆς Ἥρας βλαβῇ, διψήσας ἐλάκτισε τὴν γῆν, καὶ ἀνέδωκεν ὕδωρ, ὅθεν ἐκεῖ ὁ τόπος Πτέρνα Ἑρμοῦ καλεῖται, ὡς Πηγάσου κρήνη, καὶ Σκάμανδρος ποταμός. Ἑρμαίου.] οἱ μὲν πάντες τὸ μαι δίφθογγον γράφουσι, ὡς ἔοικεν, οὐκ εἰδότες διαφορὰν, ἐγὼ δὲ ἕρμα ἕρμαιον, τὸ εὕρημα, καὶ ἡ γενικὴ ἑρμαίου, τοῦ εὑρήματος, * δίφθογγον γράφω. * Ἑρμείου δὲ ποδὸς, τοῦ Ἑρμαϊκοῦ, ψιλὸν, ὅτι ἐκθλίψει τοῦ ἰῶτα γέγονεν. Διοσάς τε πέτρας.] Κηφέως, τοῦ Αἰθιόπων βασιλέως, καὶ Κασσιεπείας γίνεται παῖς Ἀνδρομέδα· ἐριζούσης δὲ τῆς [6] Κασσιεπείας πρὸς κάλλος τῇ Ἥρᾳ, ἢ, καθ' ἑτέρους, ταῖς Νηρηΐσιν, ὁ Ποσειδῶν αὐτῶν παραχλήσει ἔπεμψε κῆτος, ὃ τὴν Αἰθιοπίαν

EMENDATIONES.

1 Ὥρμησαν, pro ὥρμησε, ex MSS. utroque. * Ex MSS. utroque. 2 Ἀφροδίτῃ τῇ τοιᾷδε καὶ τοιᾷδε, pro Ἀφροδίτη τοιάδε καὶ τοιάδε, ex Seld. Hujuſque emendationis ratio cuivis facile conſtabit, qui Poetæ textum cum Scholiaſte conferre dignabitur. 3 Τὸν Μύῤῥας Ἄδωνιν, pro τῆς Μύῤῥας, Ἄδωνιν, ex MSS. utroque. * Hoc adjeci ex Seld. 4 Ἀλλὰ Κηφηΐδας τύρσεις, lego cum MSS. utroque. ἀλλὰ Κηφηΐδας· τύρσεις Impreſſ. ubi Nic. Gerbelius ait, Locus mutilus & corruptus eſſe videtur, atque nonnihil deeſſe. Ego vero nihil deeſſe exiſtimo, ſed perverſâ diſtinctione, uti ſæpe alias fit, corruptum eſſe. 5 Hæc Herodoti in Impreſſis paulo ante, in media ſententia confuſe legebantur, Ego vero in locum, ut videtur, proprium reſtitui, ſecutus MSS. Codd. * Hoc adjeci ex MSS. utroque. 6 Κασσιεπείας, pro Καλλιεπείας, ex Seld. & emendatione Nic. Gerbelii.

ἐλυμαίνετο.

Δαιτὸς χατίζων, ἀντὶ θηλείας δ' ἔβη	Dapis egens; pro virgine autem Aquilam
Τὸν χρυσόπατρον μόρφνον ἁρπάσας γνάθοις,	Aurigenam maxillis rapiens discessit,

ἐλυμαίνετο· χρησμῷ δὲ ὁ Κηφεὺς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, τὴν Ἀνδρομέδαν, πρὸς βορὰν ἔδωκεν ἐκθεῖναι τῷ κήτει, καὶ περὶ πόλιν Αἰθιοπίας, Ἰόππην, δεσμοῖς σιδηροῖς δεσμεύσιν αὐτὴν παρά τινας πέτρας. Περσεὺς δὲ τῷ τότε καρατομήσας τὴν [1] Γοργόνα, περὶ τούσδε τοὺς τόπους διήρχετο, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν οἰκτείρας, δείκνυσι τὴν κεφαλὴν τοῦ Γοργόνος τῷ κήτει, καὶ ἅμα ἑλκύσας τὸ [2] λογχοδρέπανον, ὃ μὲν μέρος τοῦ κήτους ἐποίησε λίθινον, ὃ δὲ ἀπέκοψε, καὶ τὴν κόρην ἔσωσε· καὶ ἐν ᾧ ἐγένετο, ὅτι δὲ περὶ Ἰόππην τὰ κατ' Ἀνδρομέδην γέγονεν Ἀριστείδης τε μαρτυρεῖ, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Περικόπος, καὶ [3] Ἰάσονος, καὶ τῆς ἀπ' αὐτῶν ἱστορίας λέγει, "Πόλις Ἰόππη, τῆς Ἀνδρομέδας τὸ "δεσμωτήριον. Ἄλλος δέ τις πάλιν φησὶν, ὅτι ἐκεῖ ἡ Ἰὼ τὸν Ἄργον νικήσασα, ἄνθρωπος γέγονεν. * Ὁ κῆτος, ζῶον ἐστὶ θαλάσσιον, πτερωτὸν, ἄφεγον, νῦν δὲ καλλιχρηστικῶς κάπρος τὸ κῆτος λέγει. * Τὸν χρυσόπατρον.] τὸν Περσέα. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Ἀκρισίῳ, τῷ Ἀργείων βασιλεῖ, καὶ Εὐρυδίκῃ, τῇ Εὐρώτου θυγατρὶ, γίνεται θυγάτηρ Δανάη, ἣν Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ σιδηροῦν ποιήσας θάλαμον ἐνέκλεισεν, ὅπως τούτῳ τῷ τρόπῳ μείνῃ παρθένος, ἐκ χρησμοῦ γὰρ ἠκηκόει, ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ ἐξ αὐτῆς φυτευθέντος. Ζεὺς δὲ, ὡς λέγουσιν, εἰς χρυσὸν μεταστρέψας αὐτὸν, χυθεὶς διά τινος ὀπῆς, ἐμίγη αὐτῇ, ὃ δὲ ἐν γαστρὶ ἔσχε τὸν Περσέα· ὅπερ γνοὺς ὁ ταύτης πατὴρ, ἀνέμεινε ταύτην τεκεῖν, τεκοῦσαν δὲ σὺν τῷ βρέφει ἐμβαλὼν αὐτὴν λάρνακι ξυλίνῃ, εἰς τὴν ὑποκειμένην ἔρριψε θάλασσαν, ἥτις πρὸς Σέριφον νῆσον ἐξωκείλχθη, μίαν οὖσαν τῶν Κυκλάδων, ἧς ἐβασίλευε [4] Πολυδέκτης, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κερκυίας, ἀδελφὸν ἔχων Δίκτυν, ὃς Δίκτυς, ὡς ἴδιον παῖδα, τὸν Περσέα ἐπαιδαγώγει, καὶ τῆς Δανάης ἐπεμελεῖτο· ὁ δὲ Πολυδέκτης ἐβιάζετο τὴν Δανάην, μὴ δυνάμενος δὲ συγγενέσθαι αὐτῇ, τοῦ Περσέως ἤδη πρὸς ἥβην ἐλαύνοντος, πλάττεται ὡς ἔδνων χρείαν ἔχει πρὸς γάμον Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάου· καὶ ἄλλων ἄλλα τῶν φίλων αἰτοῦντι, Περσέα δὲ πέμπει ἐπὶ Γοργόνας, ἀποστομῶσαι τὴν Μέδουσαν, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῷ ἐνεγκεῖν, ὅπως τῇ Ἱπποδαμείᾳ δοίη· τοῦτο δὲ ἐπραγματεύσατο, ὅπως τοῦ Περσέως ὑπὸ Γοργόνων ἀναιρεθέντος, αὐτὸς ἀδεῶς τῇ Δανάῃ συγγένοιτο. Ταῦτα δὲ λέγεται, Πολυδεύκτης γὰρ πρὸς ἣν φησὶ πρότερον Ἱπποδαμείας, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει τοῖς μυθικώτερον, ἀλληγορικωτέρως δὲ εἰπεῖν κατ' ἀρχὰς, ὅτι μὲν ἐβιάζετο Πολυδέκτης Δανάην, ἤδει καὶ ὁ Περσεύς. ἐπεὶ δὲ ἡ Μέδουσα, γυνὴ οὖσα Ποσειδῶνος, τῇ Ἀθηνᾷ πρὸς κάλλος ἀντήριζεν, Ἀθηνᾶ τὸν Περσέα κατ' αὐτῆς ἔπεμψεν, ὑποχαλκώσασα καὶ ὑποδείξασα τούτῳ ἐν ζωγραφίαις τὴν Γοργόνα περὶ πόλιν τῆς [5] Σάμου Δεικτήριον κληθεῖσαν, ὑπὸ τῆς ὑποδειχθείσης ταῦτα αὐτῷ· ἐλθὼν δὲ περὶ τὰς Φορκίδας, προσῶπον τινὰ τε Πεφρηδὼ, καὶ τὴν Ἐνυὼ, τὰς ἐκ γενετῆς γραίας, ἀδελφὰς δὲ τῶν Γοργόνων, ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν αὐτῶν, καὶ τὸν ἕνα ὀδόντα, ὃν μόνον εἶχον κατ' ἀμοιβὴν, καὶ ἃ πρότερον αὐταῖς ταῦτα ἔδωκεν, ἕως ὡδήγησαν αὐτὸν πρὸς Νύμφας· καὶ λαβὼν τὰ πτερωτὰ τῶν Νυμφῶν πέδιλα, κίβισιν, ἤτοι πήραν, ἢ κιβωτὸν, καὶ τὴν κυνῆν τοῦ Ἅιδου, καὶ παρὰ Ἑρμοῦ ἀδαμαντίνην ἅρπην ἔχων, καὶ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς κάτοπτρον, πετόμενος ἦλθεν ἐπ' αὐτὰς τὰς Γοργόνας ἐπ' Ὠκεανὸν οὔσας, τὸν περὶ πόλιν Ἰβηρίας, τὴν Ταρτησὸν, αἵτινες δρακοντοπλοκάμους εἶχον κεφαλὰς, [5] σιῶν ὀδόντας μεγάλους, χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτέρυγας, αἷς ἐπέτοντο· ὑπὸ γοῦν πετόμενος ἐπ' αὐτὰς ἐλθὼν, καὶ κοιμωμένας εὑρὼν, καρατομεῖ τὴν Μέδουσαν ἐν τῷ κατόπτρῳ βλέπων, οὐ πρὸς αὐτὴν, ἢ γὰρ ἂν ἀπελιθώθη ταύτην ἰδών· αἱ δὲ λοιπαὶ αὐτῆς ἀδελφαὶ θρῆνον μέγαν ἐκίνουν, [6] ἐκ τῶν ὀφιωδῶν αὐτῶν κεφαλῶν ἐκπέμπουσαι συριγμὸν, ἐξ ὧνπερ Ἀθηνᾶ, κατὰ Πίνδαρον, τὸν αὐλητικὸν καλούμενον πολυκέφαλον εὗρε νόμον. Περσεὺς δὲ τότε τῇ πήρᾳ τὴν κεφαλὴν θεὶς, καὶ κατὰ νώτου φέρων αὐτὴν, ἐπορεύετο· ἐλθὼν δὲ καὶ πρὸς Αἰθιοπίαν, ὡς ἔφην, τὴν Ἀνδρομέδαν τοῦ κήτους ἐξερύσατο, καὶ λαβὼν γυναῖκα, ἔσχε παῖδα Πέρσην ἐξ αὐτῆς, καὶ κατελείπε παρὰ Κηφεῖ· τὸν δὲ Κηφέως ἀδελφὸν, Φινέα, προμνησάμενον Ἀνδρομέδαν, καὶ αὐτῷ ἐπιβουλεύοντα, ἀπελίθωσε, δείξας τὴν Γοργόνα, αὐτὸς δὲ σὺν Ἀνδρομέδᾳ εἰς Σέριφον παραγέγονεν· εὑρὼν δὲ τὴν μητέρα μετὰ τοῦ Δίκτυος προσπεφευγυῖαν ἐν τῷ ναῷ διὰ Πολυδέκτην, ἐλθὼν περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Πολυδέκτου, καὶ συμπόσιον λαμπρὸν ἐφευρὼν, δείξας τὴν Γοργόνα πάντας ἐλίθωσε, τὴν δὲ βασιλείαν Δίκτυϊ δίδωσι· τὰ δὲ τῶν Νυμφῶν πέδιλα, καὶ τὴν Ἅιδου κυνῆν Ἑρμῆς παρ' αὐτοῦ λαβὼν, ταῖς ἰδίαις δεσποίναις ἀπέδωκε· τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ Γοργόνος Περσεὺς παρέχει τῇ Ἀθηνᾷ, ἣ δὲ πρὸς τὸ μέσον τῆς ἰδίας ἀσπίδος ταύτην ἐνέπηξεν· ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ἐπὶ τὸν κόσμον, ὃ περὶ τὸ στῆθος εἶχε, ταύτην ἐνέπηξεν, ὅθεν ὑπὸ τοῦ Γοργόνος καὶ ὁ ἐπιστήθιος ἐκεῖνος τῆς Ἀθηνᾶς κόσμος, Γοργόνειον ἐκλήθη· Περσεὺς δὲ σὺν Ἀνδρομέδᾳ, καὶ τῇ μητρὶ Δανάῃ, ἔσπευδεν εἰς Ἄργος ἐλθεῖν πρὸς θέαν Ἀκρισίου, Ἀκρίσιος δὲ τὸν χρησμὸν δεδοικὼς, εἰς Πελασγίαν ἐχώρησεν. Τευταμίδου δὲ, τοῦ Λαρισσαίων βασιλέως, ἀγῶνα θέντος ἐπὶ τῇ τοῦ πατρὸς τελευτῇ, Περσεὺς ἀγωνιζόμενος δίσκῳ βαλὼν τὸν Ἀκρισίου πόδα, ἄκων αὐτὸν ἀναιρεῖ, καὶ πενθήσας ἔθαψεν αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως· πρὸς δὲ Μεγαπένθην, τὸν Προίτου, ἐλθὼν, αὐτῷ μὲν ἔδωκεν ἰδίαν βασιλείαν, τὴν τοῦ Ἄργους ἀρχὴν, αὐτὸς δὲ ὁ Περσεὺς τὴν Τίρυνθα κατέχει, τὴν ἐκείνου βασιλείαν, προσέκτισε δὲ Μίδειαν, καὶ [7] Μυκήνας, ὅνθα καὶ ἑτέρους παῖδας ἐξ Ἀνδρομέδας φυτεύει, [8] Ἀλκαῖον, Σθένελον, Ἕλειον, Μήστορα, Ἠλεκτρύωνα, καὶ Γοργοφόνην, ἑτέρου υἱοῦ αὐτοῦ Πέρσου καταλειφθέντος, ὡς εἴπομεν, ἐν Αἰθιοπίᾳ παρὰ τῷ πάππῳ Κηφεῖ. Ἁρπάσας γνάθοις.] λαβὼν, φανερῶς, μὴ γινώσκων τί γράφει, ὡς καὶ τὸ Ἡπατουργὸν, οὐ γὰρ τὸν Περσέα τὸ κῆτος κατέπιεν, ὥσπερ Ἡρακλέα· ὡς ἐμοί δὲ, συνελαρὼν ὁ Λυκόφρων ἐκ τῶν Πτολεμαίου τροφῶν, καὶ διηγημάτων, τὴν ἱστορίαν Ἡρακλέους, [*] καὶ τὴν * κατὰ τὴν Ἡσιόνην κήτους, ἐπὶ Περσέα καὶ Ἀνδρομέδαν μετήνεγκεν.

EMENDATIONES.

1 Γοργόνα, pro Γοργόνην, ex Seld. eandemque mutationem aliis in locis feci, nixus auctoritate utriusque MSS Satis autem sit hoc
semel monuisse 2 Λογχοδρέπανον, pro λοχοδρέπανον, ex Bar. Cæterum per λογχοδρέπανον volo hastam falcatam, quo modo ξιφοδρέπανον ensem falcatum denotare vult Hesychius, Ξιφοδρέπανον, ἡ λεγομένη ἅρπη ὅπλον Dixit etiam aliquis δορυδρέπανον Eandem etiam mutationem infra faciam, ejusdem Codicis auctoritate fretus. 3 Ἰάσονος ut & supra aliquoties, posui, pro Ἰάσωνος, cum duplici σ, MSS utroque id suadente. * Hæc ex penu Baroeciano deprompsi. 4 Πολυδέκτης, pro Πολυδεύκτης, ex Seld. Et eandem emendationem infra faciam, uno interdum, & utroque sæpe Codd. MSS. id suadente. Nam in hac voce Codex Baroccianus sibi minus constat. 5 Σιῶν μεγάλους ὀδόντας Bar. 6 Ἐκ τῶν ὀφιωδῶν αὐτῶν κεφαλῶν, pro ἐκ τῶν [illegible] αὐτῶν, adjuvantibus MSS. 7 Μυκήνας, pro Μυκήνης, ex fide MSS. utriusque. Et Mycenas à Perseo conditas esse testis est Strabo Geogr. lib. VIII. [illegible] Idem Mideam etiam condidisse fertur; Stephanus Byzantinus, Μίδεια, πόλις ἐν Ἄργει, [illegible]. Et Pausanias Corinthiacis, [illegible]. Hanc Μίδεια corrupte vocat Codex Baroc.
8 Variant hic MSS Codices in propriis nominibus scribendis. pro Ἕλειον, uterque Ἕλιον habet, quod fortasse rectius. Deinde pro Γοργοφόνην, posui Γοργοφόνην, ex utroque. * Hæc supplevi ex Bar. sine quibus manca esset, & incongrua hæc sententia.

Τὸν [a]ἡπατουργὸν, ἄρσεν', ἀρβυλόπτερον·	Jecinorum diffectricem, maſculam, pennipedem:
Πεφήσεται δὲ τῆς θεριστῆρος ξυρῷ	Interficietur autem novacula Meſſoris
[b]Φάλαινα δυσμίσητος ἐξινωμένη,	Balæna inviſa enervata,
[c]Ἱπποβρότους ὠδῖνας οἴξαντος τόκων	Equihominis qui aperuit parituras
Τῆς δειρόπαιδος, μαρμαρώπιδος γαλῆς·	Ex collo parientis Muſtelæ ſaxificæ:
Ὃς ζωοπλαστῶν ἄνδρας ἐξ ἄκρου ποδὸς	Qui effingens homines ab extrema calce
Ἀγαλματώσας ἀμφελυτρώσει [d]πέτρων,	In ſtatuas convertendo ſaxis involvet,
Λαμπτηροκλέπτης τριπλανοῦς [e]ποδηγίας.	Lucernalis fur trivagæ deductionis.
Ἐπόψεται δὲ τὰς θερειπότους [f]γύας,	Videbit etiam æſtate irrigata arva,
Καὶ ῥεῖθρον Ἀσβύσταο, καὶ [g]χαμευνάδας	Et Asbyſtæ fluvium, & humi ſtratorum

VARIANTES LECTIONES.

a Ὑπατουργὸν Seld. b Al. φάλαινα. c Al. ἱπποβρότους. d Πέτρων legendum exiſtimavit Guil. Canterus. πέτρῳ Scaliger. e Al. ποδηγίας. f Al. γύας. Quam lectionem habet etiam Seld. ſed aliquis diphthongum ᾳ illi ῡ ſuperpoſuit. g Χαμευνάδας al.

Ἀρβυλόπτερον.] εἴρηται ὅτι πτερωτὰ ὑποδήματα τῶν Νυμφῶν εἶχεν· ἀρβύλη δὲ, εἶδος ὑποδήματος. Περσεὺς κατάγει τὸ γένος ἐξ Ἄβαντος· Ἄβαντος γὰρ Προῖτος, καὶ Ἀκρίσιος· Ἀκρισίου Δανάη· Δανάης καὶ Διὸς Περσεύς· Περσέως Ἀλκαῖος, καὶ οἱ λοιποί· Ἀλκαίου Ἀμφιτρύων· Ἠλεκτρυόνος Ἀλκμήνη· Ἀλκμήνης Ἡρακλῆς, καὶ Ἰφικλῆς, ἐξ οὗ Ἰόλαος. Θεριστῆρος ξυρῷ.] εἴρηται. Ἱπποβρότους ὠδῖνας.] καρατομηθείσης τῆς Γοργόνος παρὰ Περσέως, ἐκ τοῦ τραχήλου αὐτῆς ἐξῆλθεν ἄνθρωπος μὲν ὁ Χρυσάωρ, ἵππος δὲ ὁ Πήγασος, * ὅπερ ἐπιλαθόμην ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ εἰπεῖν. * Δειρόπαιδος γαλῆς.] τῆς γαλῆς τῆς παιδούσης καὶ παῖδας τικτούσης ἐκ τοῦ τραχήλου, ἡ γὰρ [1] θαλασσία γαλῆ ἐκ τοῦ τραχήλου τίκτει· νῦν δὲ τὴν Μέδουσαν εἶπε Γοργόνα, διὰ τὸ μετὰ τὴν καρατομίαν τεκεῖν, ὡς εἴπομεν, Χρυσάορα, καὶ τὸν Πήγασον. Μαρμαρώπιδα δὲ, διὰ τὸ ἀπολιθοῦν τοὺς ὁρῶντας αὐτήν. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω· τὸ δ' ἐνταῦθα σύμπαν χωρίον ἀνοήτως ἔγραψεν ὁ Λυκόφρων, εἰ μή τι μικρὸν αὐτῷ βοηθήσαντες, τὸ δέον ἀναπληρώσαιμεν· σκοπείτω πᾶς ὁ βουλόμενος, ὅπως ἔχει ἐνταῦθα κακῶς ἡ γραφή· φησὶ περὶ Μενελάου, Ἐπόψεται δὲ τύρσεις Κηφεῖδας, καὶ τοῦ Ἑρμοῦ τὰ λαξεύματα, καὶ τὰς διασσὰς πέτρας, ὅπου ὁ θαλάσσιος κύων ἐξῆλθε, χρήζων φαγεῖν Ἀνδρομέδαν, ἀντὶ δὲ τῆς Ἀνδρομέδας ὑπεχάρισε λαβὼν τὸν Περσέα τὸν ἡπατουργὸν, τὸν ἀρβυλόπτερον· καὶ μέχρι τοῦδε καλῶς πᾶς ὁ λόγος ἔχειν δοκεῖ, κἂν καὶ ἐνταῦθα ψεύδεται, παραφθείρας τὴν ἱστορίαν, ὑπὸ δὲ τοῦ Πεφήσεται μέχρι τοῦ στίχου τοῦ λέγοντος, Ἐπόψεται δὲ καὶ θερειπότους γύας, πάντα περιττὰ, καὶ ἀνόητος ἐστὶν ἡ γραφὴ, καὶ περισσή· Ἐπόψεται ὁ Μενέλαος τοὺς τόπους, ὅπου τάδε γέγονε, καὶ ὅπου τὸν Περσέα ἁρπάσειε τὸ κῆτος ἤδη τότε, πεφήσεται δὲ καὶ φονευθήσεται νῦν τῷ ξυρῷ τοῦ Περσέως, καὶ τὸ παρακατιὸν, Ὃ ζωοπλαστῶν ἄνδρας. ὁρᾷς πῶς ἔχει τὸ ἀνόητον. φέρε δὲ ἡμεῖς, ὡς δυνατὸν, [2] ἀνακαθάρωμεν [3] τὴν βαθεῖαν τῆς γραφῆς κακίαν, καὶ ἄχρηστον, καὶ ὡς δεῖ ἐξομαλίσωμεν, ὅπως ταῦτα τις συντάττοιτο· Ἐπόψεται ὁ Μενέλαος τοὺς τόπους, ὅπου τάδε καὶ τάδε γέγονε, καὶ ὅπου τὸν Περσέα τὸν τοιόνδε ἁρπάσαι ὁ κῆτος καὶ τὸ κῆτος ἤδη. Πεφήσεται δὲ, ἀντὶ τοῦ πεφόνευτο καὶ ἐφονεύθη ἡ φάλαινα ἡ δυσμίσητος, ἤγουν τὸ κῆτος αὐτὸ, ἐκνευρισθὲν ἐν τῷ ξυρῷ καὶ λογχοδρεπάνῳ τοῦ Περσέως αὐτοῦ, τοῦ οἴξαντος καὶ ἀνοίξαντος τὰς [4] ἱπποβρότους ὠδῖνας τῶν τόκων τῆς δειρόπαιδος καὶ μαρμαρώπιδος γαλῆς, ἤτοι τοῦ ἀνελόντος τὴν Γοργόνα, καὶ ἐκ τῆς καρατομίας αὐτῆς ποιήσαντος ἐξελθεῖν Χρυσάορα, καὶ τὸν Πήγασον, ὃς καὶ ὅστις Περσεὺς, ὁ λαμπτηροκλέπτης τῆς τριπλανοῦς ποδηγίας, ζωοπλαστῶν καὶ μεταπλάττων ἀπὸ ζώων τοὺς ἄνδρας, ἤγουν τοὺς ἀνθρώπους, ἀγαλματώσας, ἀντὶ τοῦ ἀγαλμάτας, ἤτοι ἀγάλματα καὶ ἀνδριάντας ποιήσας, ἐν τῇ ἀμφελυτρώσει καὶ ἐπικαλύψει τῶν πέτρων. Λαμπτηροκλέπτης.] ὁ μὲν Λυκόφρων φησὶ τῶν Γοργόνων εἶναι τὸν ὀφθαλμὸν, τὸν ὑπὸ Περσέως κλεπτέντα· λέγει δὲ, ὅτι ἕνα ὀφθαλμὸν εἶχον, καὶ [illegible] ἀλλήλας, ὁ δὲ Περσεὺς ἐλθὼν ἐκ τῶν ὄπισθεν, ἐκράτησε τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ οὕτως ἔκοψε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος· ἐγὼ δὲ εἶπον, ὅτι τῶν Φορκίδων, αἵτινες ἦσαν ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, τριπλανημέναι γὰρ αἱ τρεῖς ἐποδήγουν ἀλλήλας ἐναλλὰξ ἕνα ἔχουσαι ὀφθαλμόν. Τριπλανοῦς ποδηγίας.] ὅτι μία παρ' ἑτέρας ἐναλλὰξ χρωμένη τῷ ὀφθαλμῷ, καὶ κατὰ πλάνην καὶ [5] περιφορὰν τὰς λοιπὰς ἐποδήγει. Θερειπότους γύας.] ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λέγεται, τοὺς γύας, καὶ τὰς γύας. καὶ μετὰ προγεγραμμένης ἄπλαστον ἐπὶ τὸ μεῖζον, κοινὴ γὰρ συλλαβὴ γίνεται διὰ τὸ κεκλιμένον· καὶ χωλίαμβος δὲ εἰ ἦν, δέχεται ἐν τῷ ἰαμβικῷ. Γύας δὲ καὶ χώρας θερειπότους, λέγει τὴν Αἴγυπτον· ὁ Νεῖλος γὰρ ἐξερχόμενος ἐν τῷ θέρει, ἀρδεύει αὐτήν· ἐπεὶ δὲ διέξεισι τῆς Αἰθιοπίας ἀπὸ τῆς Λιβύης, τινὲς δέ φασιν ἐν Λιβύῃ εἶναι τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου, ὡς Δοῦρις, ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο ἀληθές. Ἀσβύσται δὲ, ἔθνος Λιβυστικὸν, ὡς λέγει Διονύσιος ἐν τῇ Περιηγήσει. Καὶ χαμευνάδας.] * δυσόδμους, ἢ δυσόδμους θηρσὶ συγκοιμωμένους. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· * Μενέλαος ἐξωσθεὶς περὶ Αἴγυπτον, πολὺν χρόνον ἐκεῖσε διατρίβων, ἐνδημεῖ

EMENDATIONES.

* Hæc interſerui ex Bar. 1 Θαλασσία, pro θαλασσίας, ex Bar. 2 Ἀνακαθάρωμεν, pro ἀνακάθαρμα, ex MSS. utroque. 3 Τὴν βαθεῖαν τῆς γραφῆς κακίαν, καὶ ἄχρηστον lege cum Bar. niſi forte malis, τὴν βαθεῖαν τῆς γραφικῆς κακίας καὶ ἀχρηστίας, quod habet Seld. τὴν βαθεῖαν τῆς γραφικῆς, καὶ ἄχρηστον Impreſſ. 4 Ἱπποβρότους, pro ἱπποβρότας, ex Seld. ἱπποβρότους hic, & ſupra habet Bar. 5 Περιφορὰν, pro παραφορὰν, ex MSS. utroque. * Hæc adjeci ex Bar.

ἐπὶ

[a] Εὐνὰς, δυσόδμοις θηρσὶ συγκοιμώμενος.
Καὶ πάντα [b] τλήσεθ' εἵνεκ' Ἀργείας κυνὸς,
Τῆς θηλύπαιδος, καὶ τριάνορος κόρης.
Ἥξει δ' ἀλήτης εἰς Ἰαπύγων στρατὸν,
Καὶ δῶρ' ἀνάψει παρθένῳ Σκυλητρίᾳ,
Ταμάσιον κρατῆρα, καὶ βοάγριον,
Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας εὐμαρίδας.
Ἥξει δὲ Σῖριν, καὶ [c] Λακινίου μυχοὺς,

Cubilia, foetentibus balænis condormiens.
Omniaque feret Argivæ Canis gratia,
Mulierperæ, triconjugis puellæ.
Tum veniet ad Japygum erro exercitum,
Ac dona Virgini suspendet Spoliatrici,
Æneum craterem, & clypeum bubulum,
Atque Uxoris crepidas suæ.
Adibit etiam Sirin, & Lacinii sinus,

VARIANTES LECTIONES.

a Εὐνὰς δυσόδμοις Bar. aliique. b Τλήσετ' εἵνεκ' Seld. aliique. Τλήσεθ' εἵνεκ' Αἰγείας Stephanus Byzantinus. Vide Commentarios. c Al. Λακινίας.

περὶ τῆς εἰς πατρίδα ἐλεύσεως· ὃν ἰδοῦσα Εἰδοθέα, ἡ τοῦ Πρωτέως θυγάτηρ, ἐν Φάρῳ, φησὶ πρὸς αὐτὸν, Μενέλαε, εἴπερ βούλει μαθεῖν τὸ περὶ σὲ πᾶν, ἔστι μοι πατὴρ ὁ θαλάσσιος Πρωτεὺς, ὅστις περὶ [1] δείλην ἐκβαίνων ἐκ τῆς θαλάσσης, συγκοιτάζεται τῇ φώκαις· λαβὼν οὖν καὶ σὺ παρ' ἐμοῦ δέρματα φωκῶν νεοδάρτων, ὑπόδυσαι καὶ σὺ, καὶ [2] οἱ γενναιότεροι τῶν σῶν ἑταίρων, καὶ συγκαταλέχθητι ταῖς λοιπαῖς φώκαις, ἐλθόντα δὲ τὸν Πρωτέα κατάσχετε, καὶ μηδὲν πτοηθέντες, πρὸς πάντα τοῦτον ὁρῶντες μεταστρεφόμενον, πρὸς ὕδωρ, πρὸς πῦρ, πρὸς ζῶα παντοῖα, ἀλλὰ κατέχοντες ἐρωτήσατε, καὶ ὃς ὑμῖν ἐρεῖ περὶ πάντων σαφέστατα. συγκοιτασθέντες γοῦν ταῖς φώκαις, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ποιήσαντες, ἔμαθον παρὰ τοῦ Πρωτέως περὶ τοῦ ἀπόπλου, καὶ πάντων, ὧν ἔχρῃζον. Διὰ δὲ τὸ δυσῶδες τῆς φώκης, [3] οὕτως εἶπε τὸ δυσόδμοις, ἢ δυσόδμοις θηρσίν. Τλήσεθ' εἵνεκα.] καὶ τλήσετ' εἵνεκα. τὸ μὲν τλήσεθ' εἵνεκα Ἀττικὸν, δασύνεται γὰρ τὸ εἵνεκα Ἀττικῶς· τὸ δὲ τλήσετ' εἵνεκα ψιλοῦται Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς· ἐκεῖνοι γὰρ πάντα ψιλοῦσιν, ὡς τὸ Λεύκιππος, ἀπηλιώτης, καὶ τὰ ὅμοια, ταῦτα γὰρ παρ' ἡμῖν δασέως ἐκφέρονται, Λεύχιππος, καὶ ἀφηλιώτης. Τῆς θηλύπαιδος.] τῆς Ἑλένης, ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, Ἑλένην μὴ τεκεῖν υἱὸν, ἀλλὰ θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην, κατὰ δὲ Δοῦριν, καὶ Ἰφιγένειαν ἐκ Θησέως. Ἄλλοι δέ φασι καὶ Νικόστρατον τεκεῖν, καὶ [4] Ἐφίλαν, καὶ Μενέλαον· ἐκ δ' Ἀλεξάνδρου οἱ πλείονες φασὶ τέσσαρας τετοκέναι, Βούνικον, Κόρυθον, Ἄγανον, καὶ Ἰδαῖον, * Τριάνορος.] τῆς πολυάνδρου, ὡς ὅπου ἂν πεντάλεκτρον αὐτὴν εἶπεν. * Κόρης.] κόρη, κυρίως ἡ καθαρὰ καὶ παρθένος· κατὰ δὲ Μολοσσοὺς, καὶ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, κόρη, ἡ εὔμορφος, ὅπερ καὶ νῦν δηλοῖ, οὐ γὰρ τὴν θηλύπαιδα καὶ πολύανδρον παρθένον λέγει, ἀλλ' εὔμορφον αὐτὴν καλεῖ. Ἥξει δ' ἀλήτης.] παραγενήσεται δὲ ὁ Μενέλαος πλανώμενος εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰαπύγων, ἤτοι Καλαβρῶν, [5] ἡ γὰρ Μεσσαπυγία, καὶ Ἰαπυγία, ὕστερον Σαλεντία, εἶτα Καλαβρία ἐκλήθη, καθά φησιν ὁ ἱστορικὸς Δίων, ὁ τὰς Ῥωμαίων πράξεις συντάξας· κεῖται δὲ ἡ Καλαβρία περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον, καὶ τὸν Ἀδρίαν. Καὶ δῶρ' ἀνάψει.] καὶ τῇ Ἰαπυγίᾳ, ἤτοι τῇ Καλαβρίδι, τῇ σκυλευτικῇ καὶ πολεμικῇ Ἀθηνᾷ δῶρα δώσει, καὶ καθιερώσει ἀναθήματα, κρατῆρα χαλκοῦν [6] ἀπὸ Τεμέσης, πόλεως Καλαβρίδος, καὶ τὸν ἑαυτοῦ θυρεὸν, ἤτοι τὸ σάκος, καὶ τὰ τῆς Ἑλένης εὐπόδητα ὑποδήματα. Ταμάσιον.] Τάμασα, πόλις Καλαβρὶς ἀειπόχαλκος, περὶ ἧς φησὶν Ὅμηρος,

Ἐς [7] Ταμάσην μετὰ χαλκὸν, ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.

Ταύτην δὲ καὶ οἱ βάρβαροι, Καλαβροί τε, καὶ ἕτεροι [8] Τέμψαν [9] ἔτι καλοῦσιν, ὥσπερ αἰδούμενοι μεταποιῆσαι καθ' ὁλοκληρίαν τὴν τοῦ Ὁμήρου φωνήν· ὁ δὲ Λυκόφρων οὐκ αἰδεσθεὶς τὴν ποιητικὴν ἐκείνην φωνὴν, οὐδὲ τὴν περὶ τὸν ποιητὴν τῶν βαρβάρων αἰδῶ λογισάμενος, βαρβαρώτερος ἐκείνων φανεὶς, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, [10] Κενὸς τὰ τροφεῖα διδοὺς, Τάμασαν, τὴν [11] Τέμεσαν ἐκάλεσεν. Βοάγριον.] ἀσπίδα, ἐκ δέρματος βοὸς ἀγρίου γεγονυῖαν. Ἀσκέρας εὐμαρίδας.] ἀσκέρας τὰ ὑποδήματα καλῶς λέγει· εὐμαρίδας δὲ, τὰς εὐμαρεῖς καὶ εὐκήλους ὑποδυομένας περὶ τοὺς πόδας. ἀσκέρας δὲ, κυρίως τὰ ἐν τοῖς ποσὶ πίλια, ἤτοι τὰ ὀρτάρια, λέγεται.

EMENDATIONES.

1 Δείλην, pro δήλην, ex MSS. utroque. 2 Οἱ γενναιότεροι, pro οἱ νεώτεροι. Cui emendationi ansam præbuerunt MSS. Codices, qui paullo ante habebant, σὺ καὶ γενναιότεροι παρ' ἐμοῦ δέρματα &c. Et hoc videtur ad Homeri mentem propius accedere, apud quem Protei filia Menelaum jubet sociorum, non minimos natu, sed præstantissimos, & fortissimos ad Proteum capiendum sibi comites adjungere; Odyss. δ' v. ccccviii.

——σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἑταίρους
Τρεῖς, οἵ τοι παρὰ νηυσὶν ἐϋσσέλμοισιν ἄριστοι.

3 Οὕτως lego cum MSS. ὅτι Impress. absurde. 4 Variant in Helenæ liberorum nominibus proferendis Codices MSS. Sed non est tanti hæc differentia, ut operose sanari debeat; nec, si id vellem facere, satis de veris eorum appellationibus constaret; ne vero officio meo in hac parte deesse videar, variationes hasce apponere non dedignabor. Scias itaque pro Ἐφίλαν, MSS. utrumque Αἰθίλαν legere; pro Κόρυθον, Κόρυθον Bar. pro Ἄγανον, Ἀγαθὸν Seld. Ἄγαν Bar. * Hæc adjeci ex Bar. 5 Ἡ γὰρ Μεσσαπυγία (lege hic, & aliis in locis Μεσσαπία) καὶ Ἰαπυγία, ὕστερον Σαλεντία, εἶτα Καλαβρία ἐκλήθη, ex MSS. utroque, nisi quod Καλαυρία habeat Seld. de quo errore, qui in omnibus omnium fere Auctorum Codicibus nimis frequens est, supra monui. Ἡ γὰρ Μεσσαπυγία, καὶ Ἰαπυγία, ὕστερον Βαλεντία, εἶτα Βαλέντη ἐκλήθη Impress. corrupte. Quod autem eadem Regio appellata sit Messapia, Japygia, Calabria, & Salentina testatur, præter Dionem, quem laudavit Scholiastes, etiam Strabo, ex quorundam opinione, Geograph. lib. vi. in Italiæ Descriptione, ubi hæc verba habet, Ἡ δ' ἐκ Βρεντεσίου παρακειμένη ὅλη ἐπὶ τὸν Τάραντα ἰσθμώδης μὲν ἐστιν ὑπέρεχε, τὴν ἐπὶ μία φασὶ τὴν εἰρημένην χερρόνησον. ἣν Μεσσαπίαν τε, καὶ Ἰαπυγίαν, καὶ Καλαβρίαν, καὶ Σαλεντίνην κοινῶς οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσιν. 6 Ἀπὸ Τεμέσης, pro ἀπό τε μέσης, ex Bar. 7 Al. Τεμέσην. 8 Τέμψαν, pro Τεμέσαν. ex Seld. Latini enim Tempsam dixerunt, quam Græci Temesam, Plinio teste, cujus hæc sunt verba, Oppidum Tempsa, à Græcis Temese dictum. Ptolemæus quoque libro tertio, Tempsam vocat, ut observavit Joach. Vadianus Helvetius, in Commentariis ad librum secundum Pomponii Melæ. 9 Ἔτι καλοῦσιν, pro ἐπικαλοῦσιν, ex MSS. utroque. 10 Κενὸς πάλαι τροφεῖα Seld. Κενὸς περὶ τὰ τροφεῖα διδοὺς Impress. Lectio nostra ex Bar. desumpta est. Cæterum hoc Proverbium vulgo sic, Κενὸς τροφεῖα ἀπαιτεῖ. Vide Hesychium, Suidam, & Collectanea ex Tarrhæo, Didymo, &c. 11 Τέμεσαν, pro Τέμισαν, ex emendatione Nic. Gerbelii.

Ἐν οἷσι πόρτις ὄρχατον τεύξει θεᾷ	Ubi Juvenca hortum Deæ faciet
Ὁπλοσμίᾳ φυτοῖσιν ἐξησκημένον.	Hoplosmiæ plantis exornatum.
Γυναιξὶ [a] δ' ἔσται θεσμὸς ἐγχώροις ἀεὶ	Mulieribus autem indigenis mos erit semper
Πενθεῖν τὸν [b] εἰνάπηχυν, Αἰακοῦ τρίτον,	Lugere novemcubitalem, ab Æaco tertium,
Καὶ Δωρίδος, [c] πρηστῆρα [d] δαΐου μάχης.	Et Doride, bellicæ fulmen pugnæ.
Καὶ μήτε χρυσῷ φαιδρὰ καλλύνειν ῥέθη,	Nec vel auro nitida decorare corpora,
Μήθ' ἁβροπήνοις ἀμφιβάλλεσθαι πέπλοις	Vel molles vestes circumdare
[e] Κάλχῃ φορυκτοὺς, οὕνεκα [f] θεᾷ θεὸς	Purpura tinctas: quoniam Deæ Dea

VARIANTES LECTIONES.

a Al. τ'. b Εἰνάπηχυν Bar. c Πρηστῆρα Sold. d Δαΐου Sold. δαΐου ol. e Al. χάλκῃ. f Θεὰς θεᾷ Bar.

[1] Γίνωσκε, [2] ὦ Λύκοφρον, ὅτι τινὰς μὲν λέξεις ἀπ' Αἰσχύλου κλέπτεις, ἐξ Ἱππώνακτος δὲ πλέον, ἐθελόσπουδον δὲ ὤν, ὃ μὴ νοῶν ταύτας, [3] ἀλλ᾽ ἀλλέως τίθης, ἀλλ' ἀναμνήσω τοῦτο ἐγὼ τὸ σοφὸν ποιητὴν οὐκ οἶδας. [4] ὦ Λύκοφρον, ὅτι ὅτι σὺ τὴν Ἱππώνακτος κατεῖχες βίβλον, κατόπιν σου ἐστηκὼς ἐγὼ, ἑώρων σε τὰς αὐτοῦ λέξεις ἀναλεγόμενον, [5] καὶ τὸ ἀσκέρας ἐκεῖ εὑρηκας, καὶ οὕτω τέθεικας, μὴ ἀρχαῖον, μηδ' εἰς νοῦν ἔχων τὰ ῥητά· ἀλλ' ἄκουε πῶς φησὶν Ἱππώναξ, καὶ μάθε, ὅτι ἀσκέρας οὐ τὰ ὑποδήματα, ἀλλὰ τὰ πῖλα, ἤτοι τὰ ἐρτάεια, εἰσὶν, ὡς καὶ Ἱππώναξ.

> [6] Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε [7] χλαῖναν
> Δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον [8] ῥίγεος,
> Οὔτ' [9] ἀσκέρῃσι τοὺς πόδας δασείῃσιν
> Ἔκρυψας, ὥς μή μοι [10] χίμετλα γίνηται.

Ἔγνως ὅτι διὰ τοῦ εἰπεῖν δασείας τὰς ἀσκέρας, τὰ ἐρτάεια φησὶν, εἰ δὲ χρεία σοι καὶ ἑτέρας μαρτυρίας, ἄκουσον· Ὦ φίλ' Ἑρμῆ Μαιάδος, Κυλλήνιε. Καὶ μετά τινα φησὶ,

> [11] Δὸς χλαῖναν * σφύληειν * Ἱππώνακτι,
> Καὶ κυπασίσκον, καὶ [12] σαμβάλισκα, κἀσκέρισκα,
> Καὶ χρυσοῦ * μοι * στατῆρας ἑξήκοντα
> [13] Τοῦ ἑτέρου τοίχου. ———

Ἔγνως πάντως νῦν, ὅτι ἀσκέρισκα τὰ ἐρτάεια πάντως λέγεται, ἰδοὺ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἑνὶ στίχῳ περὶ ὑποδημάτων εἰπὼν, καὶ περὶ ἀσκερῶν λέγει. Ἥξει δὲ Σῖριν.] Σῖρις, ποταμὸς Ἰταλίας, καὶ πόλις· ἡ δὲ πόλις Σῖρις, νῦν [14] Πολίειον λέγεται, ὑπὸ πόλεως καινίας ἐμπέσει. Λακινίου μυχούς.] τὸ Λακίνιον, ἀκρωτήριον Κρότωνος, περὶ οὗ φησὶ καὶ Θεόκριτος,

> [15] Καὶ τὸ πόλισμα τὸ Λακίνιον, ὅκα ὁ πύκτας
> Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

Λακίνιον δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ Λακινίου Κροτωνιάτου. Ἐν οἷσι πόρτις.] ἐν οἷσι τόποις, τοῖς περὶ Κρότωνα δηλονότι, ἡ Θέτις κῆπον τῇ Ἥρᾳ ἀναθήσει, αἱ δὲ [16] γυναῖκες ἐγχώριοι ἐκ νόμου ἀεὶ ἐκεῖ ἔσονται μελανοφοροῦσι, καὶ τὸν ἐννεάπηχυν Ἀχιλλέα δακρύουσι, οὗτινος ἕνεκα ἡ θεὰ Θέτις τῇ θεᾷ Ἥρᾳ δωρεῖται καὶ ἀνατίθησι τὸν μέγαν στόρθυγγα τῆς χέρσου, ἐν τῷ κτίσαι ὄρχατον. Ὄρχατον.] στίχον, τάξιν· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐξησκημένον καὶ κακοσμημένον φυτοῖς ὄρχατον, δηλοῖ τὸν κῆπον. Ὁπλοσμία.] Ἥρας ἐπίθετον, τιμωμένης ἐν Ἤλιδι, πόλει τῆς Πελοποννήσου καὶ Τεφίλῃ. Θεσμός.] ὁ νόμος, ἐκ τοῦ τέθειμαι, τέθεισαι, [17] τέθειται, θεσμός. Εἰνάπηχυν.] ἐννέα πηχῶν λέγει μέγεθος ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα. Αἰακοῦ τρίτον, καὶ Δωρίδος.] τὸν ἔκγονον Αἰακοῦ [17] τρίτον, καὶ Δωρίδος· Αἰακοῦ γὰρ καὶ Ἐνδηΐδος Πηλεὺς, Πηλέως καὶ Θέτιδος Ἀχιλλεύς. καὶ πάλιν μητρόθεν, Δωρίδος καὶ Νηρέως Θέτις, Θέτιδος καὶ Πηλέως Ἀχιλλεύς. Πρηστῆρα μάχης.] τὸν [18] σφοδρὸν καὶ διάπυρον ἄνεμον τοῦ πολέμου. Ῥέθος.] κυρίως τὸ πρόσωπον, ὅθεν τὸ ἔξω τὰ ἔθη δι' αὐτοῦ φαίνεσθαι, νῦν δὲ καταχρηστικῶς πάντα τὰ μέλη ῥέθη εἶπεν. * Ἁβροπήνοις.] ἁβροϋφασμένοις, πλουσίοις, σηρικοῖς. * Κάλχῃ φορυκτούς.] πορφύρᾳ βεβαμμένους κυρίως, νῦν δὲ τοὺς ἁπλῶς βεβαμμένους διὰ πολλῶν βαφῶν, καὶ πεποικιλμένους, καὶ πλουμαρικοὺς λέγει. Κάλχη δὲ, ἡ [19] πορφύρα, ὅθεν ὁ κόχλος, καὶ ἡ κογχύλη εὑρέθη.

EMENDATIONES.

1 Hæc paullo post occurrebant in *Impress.* usque ad ὡς καὶ Ἱππώναξ, Ego vero in suum locum reduxi, sequutus *Bar.* 2 Ὦ Λύκοφρον, pro ὦ Λυκόφρων, ut sit vocandi casus, nisi malis ita scribere, ὑπὸ ὁ Λυκόφρων, & deinde in tertia persona cætera proferre, quod facere potes authoritate *Baroccianæ* Codicis. 3 Ἀλλ᾽ ὡς ἄλλως *Bar.* quod equidem malim, monstrosa enim videntur, & Græcis auribus absona hujusmodi composita. 4 Ὦ Λύκοφρον, pro ὦ Λυκόφρων, ex *Bar.* 5 Hæc sic lego cum *Bar.* quæ in *Impressis* hoc modo extabant, ὡς καὶ ἰουλίδα ἀσκέρας ὑποδήματα λέγει, καί τινα σημαίνειν πῖλα. ἤτοι ἐρτάεια. Cætera desunt. 6 Hos *Hipponactis* versus, qui prius confusi extabant, in ordinem digessi. 7 Χλαῖναν *Impress.* χλαῖναν *Bar.* 8 Ῥίγευς *Bar.* ῥίγεος *Impress.* 9 Ἀσκέρῃσι *Sold.* deinde δασείῃσιν idem, pro quo *Bar.* habet φοινῇσι. 10 Χίμετλα ῥήγνυται *Bar.* Ibid. γίνεται *Sold.* 11 Et hos versus digessi in ordinem. * Ex *Sold.* 12 Σαμβάλισκα, pro συμβάλισκα, ex *Sold.* nam Σάμβαλα, τὰ σάνδαλα, teste *Hesychio.* Σαμβάλισκα *Bar.* σαμβάλισκα *Sold.* * Ex *Bar.* ad metrum supplendum. Et huic voci alia manus superposuit *οἱ.* 13 Τοῦ ἑτέρου, pro τυτέρου, ex *Sold.* 14 Σῖρις *Impress.* Πόλιον *MSS.* Ego reposui Πολίειον; nam Siris postea Poliëum dicta; *Stephanus* Byzantinus, Πολίειον, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σῖρις καλουμένη. Idem in v. Σῖρις, caussam hujus nominis ait esse, quod ibi dedicatum fuerit Minervæ Πολιάδος simulacrum; Σῖρις, πόλις Ἰταλίας, ποταμὸς τῆς Μεταποντίνης, ἣ ὕστερον μετωνομάσθη δὲ καὶ Πολίειον, ἀπὸ τῆς ἐν ἱερῷ Πολιάδος Ἀθηνᾶς. Quod confirmat *Strabo* Geogr. lib. vi. quem videsis. 15 Versus hos ex *Theocriti* quarto Idyllio restitui, quos *Impress.* & *MSS.* Codd. hoc modo mutilarunt & corruperunt. καὶ ποτ' (καὶ τό ποτ' *MSS.*) ἔπειτα τὸ λακίνιον, ὅπερ ὁ πύκτας Αἴγων (αἶγα *Bar.*) ὀγδώκοντα (ὀγδοήκοντα *Bar.* ὀγδώκοντα *Sold.*) μόνος κατεδαίσατο, κατεδήσατο *Sold.* κατεδάσατο *Bar.*) μάζας (μάζας *Bar.*) 16 Γυναῖκες καὶ ἐγχώριοι cæteri Codd. habent, Ego vero καὶ delevi, quod sit superfluum, & sensum Authoris pervertat. * Ex *Bar.* 17 Τρίτον, καὶ Δωρίδος, pro καὶ τρίτον Δωρίδος &c. 18 Σφοδρὸν, pro σφόδρα. * Hoc adjeci ex *Bar.* nisi quod ἁβροϋφασμένοις posuerim pro ἁβροϋφασμένους. 19 Πορφύρα, pro πορφυρίς, ex *Sold.*

[a] Χέρσου μέγαν στόρθυγγα δωρεῖται [b] κτίσαι.	Magnum terræ cacumen dabit habitandum.
Ἥξει δὲ ταύρου γυμνάδας κακοξένους	Adibit deinde Tauri gymnasticas inhospitas
[c] Πάλης κονίστρας, ὅν τε [d] Κωλῶτις τεκνοῖ	Luctæ Palæstras, quem Colotis genuit
Ἀλεντία, [e] κρείουσα [f] Λογγούρου μυχῶν,	Alentia, regina specuum Longuri;
Ἅρπης Κρόνου πήδημα, Κογχείας [g] θ' ὕδωρ	Falcis Saturniæ saltum, & aquam Concheæ
[h] Κάμψας, Γονοῦσάν τ', ἠδὲ Σικανῶν πλάκας,	Ambiens, Gonusámque, & arva Sicanorum,
Καὶ θηρογλαίνου σηκὸν [i] ὠμηστοῦ λύκου,	Et ferinam induti Lupi crudelis templum,
Ὃν Κρηθέως ἄμναμος, ὁρμίσας σκάφος,	Quod Crethei Nepos, appulsa nave,
Ἔδειμε πεντήκοντα σὺν ναυπηγέταις.	Cum quinquaginta navium fabris extruxit.
[k] Κρόκαι δὲ Μινυῶν εὐλιπῆ [l] στελγίσματα	Litora verò pinguia Minyarum strigmenta

VARIANTES LECTIONES.

a Χίρσου al. b Κτίσει Bar. c Πάλις Seld. d Al Κωλῶτις. e Κρέουσα Seld. f Λογγούρου Bar. g Hanc particulam non agnoscit Seld. h Κάψας Bar. i Al. ὠμηστοῦ. k Κρόκαι Bar. Κρόκαι Μινυῶν δ' εὐλιπῆ Seld. Μινίων Bar. Sed isti ι eadem, ut videtur, manus υ superposuit. l Στλεγγίσματα Bar. aliique. στεγγίσματα al.

Στόρθυγγα.] * ὀξύτητα, * ἀκρωτήριον τοῦ ¹ Κρότωνος, λέγει δὲ τὸ Λακίνιον. Ἥξει δὲ ταύρου.] παραγενήσεται δὲ ὁ Μενέλαος καὶ περὶ τὴν Σικελίαν, ὅπου αἱ παλαῖστραι τοῦ Ἔρυκος τοῦ ξενοκτόνου, τοῦ υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τόπος Ἔρυξ ἐκλήθη· παλαιστὴν γὰρ αὐτὸν ὄντα, ἢ πένταθλον, καὶ οὕτω τοὺς ξένους ἀναιροῦντα, Ἡρακλῆς διερχόμενος καὶ πενταθλήσας αὐτὸν, ἄρας μετέωρον κατεκρήμνισε, καὶ οὕτως ἀνεῖλεν αὐτόν. Ἔρυξ δὲ καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη. Ταῦρον δὲ τὸν Ἔρυκα φησὶ, διὰ τὸ θυμικὸν, καὶ γενναῖον. Κωλῶτις.] ἡ Ἀφροδίτη. Κωλῶτις δὲ ἐκλήθη, ὅτι τις νεανίας ὑπὸ λῃστῶν, ἢ ὑπὸ τοῦ τυράννου κραταιωθεὶς ἐκ τῶν κώλων, ἤτοι ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων, καὶ τῶν χειρῶν, ἐδέθη· ἡ δὲ θυγάτηρ, ² ἢ τοῦ ἀρχιλῃστοῦ, ἢ τοῦ τυράννου, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἀπέλυσεν αὐτὸν, μιγεῖσα τούτῳ· ὁ δὲ Ἀφροδίτης ἱερὸν Κωλώτιδος ἱδρύσατο, εἰς εὐχαριστίαν αὐτῆς, ὅτι δεδεμένον ὄντα ἐκ τῶν κώλων ἐξελύσατο. Κωλὶς δὲ λέγεται καὶ ἡ ἄορνις γῆ. Ἀλεντία.] ἡ ἐν Ἀλεντι, ποταμῷ Κολοφῶνος, τιμωμένη, ἐκεῖσε γὰρ ἱερὸν αὐτῆς ἐστιν. Ἅρπης.] ἅρπη, ἤτοι δρέπανον, καὶ ἡ Φαιακία, * ἡ * Κέρκυρα, καὶ ἡ Σικελία λέγεται· ἡ μὲν Κέρκυρα, ὅτι ἦν ἐκεῖ κεκρυμμένον τὸ δρέπανον, μεθ' οὗ ὁ Ζεὺς τὸν Κρόνον ἐξέτεμεν, ἢ τὸ δρέπανον, ὅπερ ἡ Δημήτηρ ἔλαβε παρ' Ἡφαίστου, τέμνειν τοὺς στάχυς· Δρέπανον δὲ, ἡ Σικελία, ὅτι ἐκεῖ ἦν τὸ δρέπανον, μεθ' οὗ τὸν οὐρανὸν ὁ Κρόνος ἐξέτεμε, κἄνπερ ὁ Λυκόφρων φαίνεται νῦν τὸ Κρονοτόμον δρέπανον λέγειν. Τὸ δὲ δρέπανον παρὰ Σικελοῖς ζάγκλον καλεῖται· μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ Αἰτιῶν. Γονοῦσαν.] ἔστι μὲν καὶ πόλις Θετταλική, νῦν δὲ λίμνη Σικελίας, ἐν ᾗ ἐπλανήθη ὁ Μενέλαος. Καὶ θηρογλαίνου σηκόν.] ἀπὸ κοινοῦ τὸ κάμψας, ἤτοι παρελθὼν, ὁ Μενέλαος, καὶ τὸν σηκὸν καὶ τὸν ναὸν τοῦ θηρογλαίνου Ἡρακλέος, ἤγουν τοῦ ἐνδεδυμένου τὴν λεοντῆν, τῷ γὰρ Ἡρακλεῖ ναὸν περὶ Σύρτιν τῆς Λιβύης Ἰάσων ἐδείματο, καὶ οἱ λοιποὶ Ἀργοναῦται, μετὰ τὸ ἐπιτελέσαι ἀγῶνας ἐκεῖσε, εἰς γὰρ τὴν Σύρτιν ἐμπεσόντες, διὰ τὸ εἶναι ἄβατον τὴν θάλασσαν, καὶ μὴ δύνασθαι πλεῖν αὐτὴν, ἄραντες ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργὼ, δώδεκα ἡμέρας ἐπορεύοντο διὰ τῆς ἐρήμου Λιβύης, ὥς φησι Πίνδαρος, τῇ δωδεκάτῃ δὲ πρὸς ἑτέραν θάλασσαν ἐλθόντες, κατέθεντο αὐτὴν, καὶ ἀγωνισάμενοι, καὶ λουσάμενοι περὶ τὴν ἐκεῖσε θάλασσαν, ναὸν ἔκτισαν, ὃν εἶπον τῷ Ἡρακλεῖ, ἐν ᾗ θαλάσσῃ ὁ ἀποπλυνθεὶς ἱδρὼς τῶν Ἀργοναυτῶν ἐν ταῖς ψάμμοις μέχρι νῦν δίκην ἐλαίου στίλβει, μήτε ὑπὸ τοῦ τῆς θαλάσσης κλύδωνος, μήτε ὑπὸ ὄμβρων καθαιρούμενος. Ὃν Κρηθέως ἄμναμος ὁρμίσας.] ὅντινα ναὸν τοῦ Ἡρακλέος ἔδειμε καὶ ἔκτισε σὺν τοῖς ν' Ἀργοναύταις ὁ ἄμναμος καὶ ἀπόγονος τοῦ Κρηθέως Ἰάσων, ὁρμίσας καὶ ἐλλιμενίσας ἐκεῖσε, δηλονότι τὸ σκάφος, ἤτοι τὴν ναῦν, τὴν Ἀργώ· ἄμναμος δὲ καὶ ἀπόγονος Κρηθέως ³ ὁ Ἰάσων οὕτως· Σαλμωνέως καὶ Ἀλκιδίκης ⁴ θυγάτηρ Τυρώ· Τυροῦς καὶ Ποσειδῶνος ⁵ Πελίας, καὶ Νηλεύς· Τυροῦς δὲ, τῆς αὐτῆς, καὶ Κρηθέως Αἴσων, ⁶ Ἀμυθάων, Φέρης· Αἴσονος καὶ Πολυμήδης, τῆς Αὐτολύκου, ἢ κατά τινας Ἄρνης, ἢ ⁷ Σκάρφης, Ἰάσων. Τὴν δὲ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορίαν πλατέως λίαν ὄπισθεν εἶπον. Λόγγουρος.] λίμνη Σικελίας. Γονοῦσα δὲ ἔστι μὲν καὶ πόλις Θετταλική, νῦν δὲ λίμνη Σικελίας. Κρόκαι.] οἱ αἰγιαλοὶ, παρὰ τὸ κρύος κύειν, ψυχροὶ γὰρ, ἤπερ ὁ βυθός. Κρόκαι δὲ Μινυῶν.] οὕτως συντακτέον· Ὅν τινα ναὸν σὺν τοῖς ν' ἔδειμεν. Αἱ κρόκαι δὲ καὶ αἱ ψάμμοι καὶ οἱ αἰγιαλοὶ τῆς θαλάσσης, δηλονότι τῆς ἐκεῖ, τηροῦσι καὶ φυλάττουσι τὰ εὐλιπῆ καὶ λιπαρὰ στελγίσματα, καὶ τοὺς ῥύπους τῶν Μινυῶν καὶ Ἀργοναυτῶν, οὐδὲ φοιβάζει καὶ πλύνει ὁ κλύδων, οὐδ' ἡ ὀμβρεία σταγὼν σμήχουσα καὶ καθαίρουσα δηναιὸν καὶ ⁸ πολὺν χρόνον. Μινυῶν.] τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτι οἱ πλείους αὐτῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ

EMENDATIONES.

* Ex Bar. 1 Κρότωνος, pro Κρόνου, ex Bar. & emendatione Nic. Gerbelii. Cæterum de Lacinio promontorio, si de hac mutatione dubites, vide Commentarios nostros. 2 Pro ἢ, posui ἢ, ex MSS. utroque. 3 Ὁ Ἰάσων οὕτως· Σαλμωνέως, pro ὁ Ἰάσων. οὗτος Σαλμωνέως, ope MSS. utriusque, & Nic. Gerbelii. 4 Θυγάτηρ, pro θυγατρὸς, ex emendatione Nic. Gerbelii. 5 Πελίας, pro Πηλεὺς, ex Seld. & emendatione Gerbelii. Peleus enim Æaci & Endeidos Nymphæ filius erat, Pelias vero, Jasonis avunculus, Neptuni. 6 Ἀμυθάων δὲ Φέρης Impress. Ego illud δὲ delevi, & post Ἀμυθάων (pro quo Ἀμυθάων Bar.) comma posui, ope Bar. 7 Σκάρφης Bar. Σκάρφης Seld. 8 Πολυχρόνιον MSS. uterque.

Τηρῦσιν, ἅλμης ᾧδε φοιβάζει κλύδων,
Οὔθ᾽ ὀμβρία σμήχουσα δηναιὸν νιφάς.
Ἄλλοις δὲ θῖνες, οἵ τε [a] Τευχείρων πέλας
Μύρμηκες [b] αἰάζουσιν ἐκβεβρασμένους
Ἔρημον εἰς Ἄτλαντος οἰκητήριον,
[c] Θρυλιγμάτων [d] δέρτροισι [e] πεδοστιβεῖς·
Μόψον [f] Τιταιρώνειον ἔνθα [g] ναυβάται

Servant, nec vel maris expurgat æstus,
Vel pluvia diu nix extergens.
Alios litora, saxáque juxta
Teuchira lugebunt in Atlantis
Desertum ejectos diversorium,
Fragmentorum puncturis corrugatos:
Ubi Mopsum nautæ Titæronium

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Τευχείρων. al. Ταυχείρων. b Αἰάξουσι Seld. c Θρυλιγμάτων MSS. uterque, & alii. d Διηδρευσι Bar. aliique. e Περιστρεφεῖς Bar. f Τιταρώνιον Bar. aliique. g Ναυβάται Seld. aliique.

τοῦ Μινυείου ἦσαν. δύο δὲ Ὀρχομενοί, [1] ὅ, τε ἐν Βοιωτίᾳ, οὗτος ὁ Μινύειος· καὶ ὁ πολύμηλος ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ὁ δὲ τόπος Ὀρχομενὸς Μινύειος ἐκλήθη, ἀπὸ Μινυοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος παιδὸς, καὶ Καλλιρρόης, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, ἢ παρὰ Μινύου καὶ Τριτογενείας, τῆς Αἰόλου, οἱ πλείους τῶν Ἀργοναυτῶν· ἄριστοι δὲ ἱππικοὶ οἱ Ὀρχομένιοι. Ἐργῖνος γὰρ ἵππῳ Θηβαίους νικήσας, φόρον ὑποτελεῖς εἶχεν, Ἡρακλῆς δὲ αὐτοὺς ἠλευθέρωσεν. Εὐλιπῆ στελγίσματα.] οἱ λιπαροὶ [2] ἱδρῶτες, ὁ ῥύπος, τὰ ἀποξύσματα· στλεγγίδες γὰρ, [3] τὰ ξέστρα, οἷς ἐν τοῖς βαλανείοις τριβόμενοι, τὸν ῥύπον ἐξαίρομεν. Πολλὰ εἰπὼν ὁ Λυκόφρων περὶ Μενελάου, περὶ τῶν Ἀντήνορος υἱῶν οὐκ ἐμνημόνευσε, Γλαύκου φημὶ καὶ [4] Ερυμάνθου, οἱ μετὰ τοῦ Μενελάου πλέοντες, ὡς ναυαγήσαντες ἐξῆλθον περὶ τὴν Κρήτην, καὶ οὐκ ἔτι ἐπείσθησαν ἐκείνῳ συμπλεῖν, ἀλλ᾽ ᾤκησαν ἐν Κρήτῃ τὸν ἀπ᾽ αὐτῶν Ἀντηνοριδῶν λόφον κληθέντα. [5] Λυσίμαχος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Νόστων οὕτω πως λέγει· « Γλαῦκος, Ἀκάμας, Ἱππόλοχος, οἱ « Ἀντηνορίδαι, παρ᾽ [6] Ἀμυδάκῃ, [7] βασιλεῖ Λιβύων, ᾤκησαν, μὴ « βουλόμενοι συνοικεῖν τοῖς τὸ Ἴλιον πορθήσασιν, οἱ μεθ᾽ ἱκανὸν « χρόνον τὸν μεταξὺ Κυρήνης καὶ θαλάσσης Ἀντηνοριδῶν λόφον « ἔκτισαν, καὶ ᾤκησαν. Ἄλλοις δὲ θῖνες.] περὶ [8] Θεσσαλῶν φησὶ, Γουνέως, Προθόου, καὶ Εὐρυπύλου, ὅτι τοὺς ἄλλους δὲ αἰάζουσι καὶ θρηνήσουσιν οἱ θῖνες καὶ οἱ αἰγιαλοὶ, οἵ τε μύρμηκες καὶ παραθαλάσσιαι πέτραι, αἱ πέλας καὶ πλησίον τῶν Ταυχείρων, ἥτις ἐστὶ πόλις Λιβύης· θρηνήσουσι δὲ αὐτοὺς τί παθόντας; ἐκβεβρασμένους καὶ ῥιφέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὸ ἔρημον οἰκητήριον τοῦ Ἄτλαντος, ἤτοι τὴν Λιβύην· ἐκριφέντας δὲ, ποταπούς; περιστρεφεῖς καὶ διηγκωμένους δέρτροισι καὶ στόμασι θρυλιγμάτων καὶ συντριμμάτων, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θρυλίγμασι καὶ [9] συντρίμμασι δέρτρων καὶ σωμάτων, ἀντιστρόφως εἶπε. * Ἄλλους δὲ θῖνες.] τῆς Κυρήνης πόλις, Ἀπολλωνία, καὶ Τεύχειρα· ἡ δὲ Κυρήνη, χωρίον τῆς Λιβύης ἐστὶ, ὡς καὶ ἡ Φάρος. * [10] Ἄτλαντος οἰκητήριον.] τὴν Λιβύην λέγει· Ἄτλας γὰρ μαθηματικὸς ἦν Λίβυς ἀνὴρ, ὃς εἰς ὄρος ὑψηλὸν ἀνερχόμενος πρὸς ἀκριβεστέραν κατασκοπὴν τῶν ἀστέρων, καὶ ποτὲ παρασφαλεὶς, κατέπεσεν ἀπ᾽ αὐτοῦ εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν, καὶ ἀνῃρέθη, ὅθεν ἀπ᾽ αὐτοῦ τό, τε ὄρος, καὶ τὸ πέλαγος Ἀτλαντικὸν ἐκλήθη. Πολύειδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς τὸν Ἄτλαντα τοῦτον ποιμένα Λίβυν φησὶν, οὐ μαθηματικὸν, ἀπολιθωθῆναι δὲ ὑπὸ Περσέως, δείξαντος αὐτῷ τὴν Γοργόνα, διὰ τὸ μὴ ἐᾷν αὐτὸν διελθεῖν, ἀλλ᾽ ἐρωτᾷν αὐτὸν τίς εἴη, τούτου καὶ τοῦ Ἄτλαντος υἱὸς Ἕσπερος κατὰ τοὺς λοιποὺς, οὐ κατὰ τὸν Πολύειδον. * Ἔρημον δὲ τὸ Ἄτλαντος οἰκητήριον, ὅτι ἔρημος ἡ Λιβύη. * Μόψον Τιταιρώνιον.] ἔνθα πρὶν ποτὲ θανόντα τὸν Μόψον, τὸν ἀπὸ Τιταιρῶνος πόλεως, ταρχύσαντες οἱ Ἀργοναῦται, ἀνεστήλωσάν τε καὶ δίκην στήλης ἔστησαν τυμβείαν κρηπῖδα καὶ βάσιν, καὶ σῆμα ἀπὸ τῆς Ἀργοῦς δορὸς καὶ τοῦ τῆς Ἀργοῦς ξύλου, πίτυινον καὶ σανίδα κλασθὲν, ἤτοι κώπην τεθραυσμένην, ἀνεστήλωσαν δὲ αὐτὸ, κειμήλιον καὶ δώρημα νεκρῶν· ποῦ δ᾽ ἀνεστήλωσαν; περὶ τὴν Αὔσιγδα, πόλιν Λιβύης, ἥντινα Αὔσιγδα παραρρέει ὁ Κίνυφος ποταμός. Τῷ δὲ Νηρέως γόνῳ οὕτως σύνταξον· Ἔνθα ποτὲ τὸν Μόψον οἱ Ἀργοναῦται ἔθαψαν, ἡ δὲ Κολχὶς Μήδεια τῷ Νηρέως υἱῷ, Τρίτωνι, παρέσχε πλατὺν κρατῆρα, κεχρυσωμένον καὶ εἰργασμένον χρυσῷ· τίνος δὲ χάριν παρέσχε τῷ Τρίτωνι; δείξαντι τὸν πλοῦν, καὶ ὅπου [11] διὰ τῶν στενῶν πετρῶν ὁ Τῖφυς, κυβερνήτης ὢν τῆς Ἀργοῦς, ἀθραυστον αὐτὴν διαβιβάσει, ταχέως δὲ καὶ τότε ἀνδείξει καὶ εἴπῃ ὁ θαλασσόπαις δίμορφος θεὸς, ἤγουν ὁ Τρίτων, τοὺς Ἕλληνας τὰ [12] κράτη λαβεῖν τῆς χώρας, ἤτοι κυριεῦσαι τῆς Λιβύης, ὅταν ἀγέρτης Λιβυκὸς λαὸς παλίμπουν καὶ ἀντίστροφον τὸ δῶρον, * ἤτοι τὸν κρατῆρα, * ὀρέξῃ καὶ παράσχῃ Ἕλλησι, νοσφίσας καὶ ἐκβαλὼν καὶ στερήσας τῆς πατρίδος, ἤτοι τῆς Λιβύης· τὰς δ᾽ εὐχὰς, ἤτοι τοὺς λόγους, τοῦ Τρίτωνος φοβούμενοι οἱ Λίβυες, κρύψουσι τὸ κέαρ καὶ κτῆμα, ἤτοι τὸν κρατῆρα, ἐν χθονὸς ἐσχάτοις μυχοῖς ἄφαντον. [13] Ἐν ᾗ Κυραίων.] ἐν ᾗτινι γῇ Λιβυκῇ, Γουνέα, Πρόθοον, καὶ Εὐρύπυλον, ὁ Βορρᾶς πνέων ἐκβράσει σὺν τοῖς αὐτῶν ναύταις. Μόψον Τιταιρώνιον.] ὁ Μόψος οὗτος εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν ἦν, υἱὸς Ἀμπύκου καὶ Χλωρίδος, τῆς Ὀρχομενοῦ, ὁ δὲ Ἄμπυκος, υἱὸς Τιταιρῶνος, ἀφ᾽ οὗ καὶ πόλις, ὡς καὶ Ἡσίοδος,

Μόψον τ᾽ Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος.

EMENDATIONES.

a Ὅ, τε ἐν Βοιωτίᾳ reposui, pro ὅτι Βοιώτη, ex Bar. ὅτι, ἐν Βοιωτίᾳ. Seld. ὅτι ἐν Βοιωτίᾳ reposuit Gerbelius, idque ex Homeri & Apollonii Interpretibus: Minyas enim in Bœotiam irrumpens, Thebis conterminum Orchomenon condidit. à quo & Minyeïum appellatum Homero. Deinde, putat idem Gerbelius, legendum esse πολύμηλος. Nam alterum Orchomenon, Arcadiæ urbem, πολύμηλον vocavit Homerus, à pecorum abundantia. Nisi quis à lana πολύμαλλον, ut apud Pindarum χρυσόμαλλον. legere maluerit, cum eo sane non maximopere contenderim. Attamen Homericum πολύμηλον mihi videtur suavius, & Ὁμηρικώτερον. Poetæ Scholiastes etiam tertium Orchomenon, Thessaliæ urbem, adjicit. 2 Ἱδρῶτες, pro [illegible], ex Seld. itaque legendum esse conjecerat Gerbelius. 3 Τὰ [illegible] Bar. 4 Ερυμάνθου Seld. 5 Λυσίμαχος, pro Σύμμαχος, ex MSS. utroque. 6 Ἀμυδάκῃ Bar. 7 Βασιλεῖ, pro βασιλείᾳ, ex MSS utroque. 8 Θεσσαλῶν, pro θαλασσίων, ex Seld. Θετταλῶν Bar. Cæterum vult Scholiastes, Lycophronem jam pergere ad enarrationem casuum variorum, & infortuniorum, quibus Guneus, Prothous, & Eurypylus, Thessalia oriundi, affecti erant. 9 Συντρίμμασι. δέρτρων Impress. Ego periodum delevi post συντρίμμασι, sequutus MSS. utrumque. * Hæc adjeci ex penu Barocciano deprompta. 10 Hæc paullo post occurrebant in Impressis. Ego vero in suum locum reduxi, ope Seld. * Ex Bar. 11 Διὰ τῶν στενῶν πετρῶν ὁ Τῖφυς, pro διὰ τῶν πετρῶν ὁ Τύφος, ex MSS. utroque. Cujus emendationis ratio constabit omnibus, qui vel primis labiis libros Poetarum degustarunt. 12 Κράτη, pro [illegible], ex MSS. utroque. Confer cum hisce verbis Poematis hujus vers. DCCCCXCI. * Ex MSS. utroque. 13 Hæc non sunt hujus loci, sed paullo post accipienda veniunt.

Θανόντα [a] ταρχύσαντο, τυμβείαν θ᾽ ὕπερ	Mortuum sepelierunt, & supra sepulcralem
Κρηπῖδ᾽ [b] ἀνεστήλωσαν, Ἀργώου δορὸς	Crepidinem erexerunt, Argoæ navis
[c] Κλασθὲν [d] πέτευρον, νερτέρων κειμήλιον,	Fractam tabulam, inferorum donarium,
[e] Αὐσίγδα, [f] Κινύφειος ἣν τέγγων ῥόος	Apud Ausigda, quam Cinnyphius humectans fluvius
Νασμοῖς λιπαίνει· τῷ δὲ Νηρέως γόνῳ,	Aquis fœcundat: Nereïque filio,
Τρίτωνι, Κολχὶς [g] ὤπασεν δάνος γυνή,	Tritoni, donum Colchica dedit mulier,
Χρυσῷ πλατὺν κρατῆρα κεκροτημένον,	Ex auro latam pateram conflatam,

VARIANTES LECTIONES.

a Ταρχύσαντο Seld. b Ανεστάσαντο Bar. c Κλασθὲν Bar. d Πέταυρον MSS. uterque, & eandem lectionem in Scholiis retinent. e Al. Αὔσιδα. Malim Αὐσίγδᾳ. f Κινύφιος MSS. uterque. g Ὤπασε sine ν finali MSS. uterque.

οὗτος ὁ Μόψος τοῖς Ἀργοναύταις συμπλέων, ἀνῃρέθη ὑπὸ ὄφεως ἐν Λιβύῃ, ἔνθα θάψαντες αὐτὸν οἱ Ἀργοναῦται, οἱ ὁπόσοι αὐτῷ, ἔπηξαν ἐπάνω τοῦ τάφου αὐτοῦ κώπην, ἢ σανίδα, ἐκ τῆς Ἀργοῦς. καὶ ὁ μὲν Μόψος οὗτος, ὁ τοῦ Ἀμπύκου καὶ Χλωρίδος, ἐν Λιβύῃ κεῖται, εἷς ὢν τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος υἱὸς Μόψος καὶ Μαντοῦς, τῆς θυγατρὸς Τειρεσίου, ἐν Κολοφῶνι τῆς Ἀσίας, τινὲς δέ φασιν, ἐν Κιλικίᾳ. Ἀργώου δορός.] Ἀργὼ ἐκλήθη ἡ τοῦ Ἰάσονος ναῦς, ἢ ὅτι, κατὰ Ἀπολλώνιον, Ἄργος αὐτὴν ἐναυπήγησεν, ὁ Φρίξου, ἢ Ἀλέκτορος υἱός· ἢ ὅτι ἐν Ἄργει ἐναυπηγήθη, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος ὁ Σαλαμίνιος. Αὐσίγδα.] πόλις Λιβύης, ἣν παραῤῥεῖ Κίνυφος ποταμός. Φασὶν ὅτι κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν ἡ Ἀργὼ εἰς τὴν Σύρτιν ἐνέπεσεν, ἀπορούντων δὲ τῶν Ἀργοναυτῶν περὶ τοῦ ἔκπλου Τρίτων, ὁ υἱὸς Ποσειδῶνος, ἐπιφανείς, ὡδήγησεν αὐτούς, ᾧ ἔδωκεν ἡ Μήδεια ἀμοιβὴν χρυσοῦν κρατῆρα, ὃν εἶχεν ἀπὸ τῶν πατρὸς λαφύρων. Νηρέως γόνῳ Τρίτωνι.] Ἀκέσανδρος φησὶν Εὐρύπυλον, καὶ Τρίτωνα Ποσειδῶνος καὶ Κελαινοῦς εἶναι παῖδας, ὃς Εὐρύπυλος γήμας Στερόπην τὴν Ἡλίου * θυγατέρα, * Πασιφάης δὲ ἀδελφήν, γεννᾷ Λύκαονα καὶ Λεύκιππον, ὃς Εὐρύπυλος καὶ βασιλεὺς ἦν Κυρήνης. Ὁ δὲ Τρίτων τὰ μὲν ἄνω μέχρι λαγόνων ἄνθρωπος ἦν τέλειος, χεῖράς τε ἔχων, καὶ τὰ λοιπά, τὰ δὲ ἐκ λαγόνων κάτω δελφίς, ἔχων δύο μόνους ἐμπροσθίους πόδας ἵππου, Ἀμφιτρίτης καὶ Ποσειδῶνος ὢν παῖς, κατ᾽ ἐμέ, περὶ τοὺς λοιπούς· ἔστι δὲ καὶ Τρίτων ποταμὸς Λιβύης· οὗτος ὁ Τρίτων ὁμοιωθεὶς Εὐρυπύλῳ, τῷ λεχθέντι Κυρήνης βασιλεῖ, καθὰ Μνασέας καὶ Πίνδαρος ἱστοροῦσιν, ὑπέδειξε τὸν πλοῦν, καὶ βῶλον ἔδωκε τοῖς Ἀργοναύταις, ἣν Εὔφημος, ὁ πρωρεὺς τῆς Ἀργοῦς, ἐδέξατο, υἱὸς ὢν καὶ αὐτὸς Ποσειδῶνος καὶ Μηκιονίκης, ἢ [1] Ὠρείδος, τῆς Εὐρώτα θυγατρός, γαμβρὸς δὲ Ἀλκμήνης ἐπὶ Λαονόμῃ θυγατρί, ὃν Εὔφημον Ἀσκληπιάδης φησὶ δῶρον ἔχειν παρὰ Ποσειδῶνι, τὴν θάλασσαν ἀπημάντως, ὡς διὰ γῆς, πορεύεσθαι· ὡς γοῦν ἐκ τῆς Κολχίδος διὰ τῆς ἔξω θαλάσσης καὶ τοῦ Ἀδρίου τὸν πλοῦν ἐποιήσαντο, διὰ τοῦ Φάσιδος δὲ εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἐνέβαλον, ιβ᾽ περίπου ἡμέρας ἔξω τοῦ Ὠκεανοῦ φέροντες ἐν τοῖς νώτοις τὴν Ἀργώ, διὰ τῆς ἐρήμου τῆς Λιβύης, ἐκεῖσε δὲ περὶ Κυρήνην ἐδέξατο τὴν βῶλον παρὰ τοῦ Τρίτωνος, ὡς ἔφην, Εὐρυπύλῳ ὁμοιωθέντος, ἐλύθη δὲ ἡ βῶλος περὶ Θήραν βραχεῖσα ἐν τῷ πλοίῳ· μαντεύεται δὲ ἡ Μήδεια τοῖς Ἀργοναύταις, τοὺς ἐπ᾽ Εὔφημον ἑπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ στεῖλαι ἀποικίαν εἰς Λιβύην ἐκ τῆς [2] Θήρας, (ἡ δὲ Θήρα Καλλίστη πρότερον ἐλέγετο) ὃ καὶ γέγονεν· Εὔφημος γὰρ ἐν Λήμνῳ [3] Λαμάχῃ μιγείς, [4] Λευκοφάνη γεννᾷ, ἐξ οὗ κατάγεται [5] Βάττος, ὁ κτίστωρ Κυρήνης, ὁ διὰ στάσιν ἐκ τῆς Θήρας χρησμῷ εἰς Λιβύην μεταστάς, καὶ οὕτως κτίσας τὴν Κυρήνην, ὥς φησι Μνασέας. Βάττον δὲ οἱ μὲν αὐτόν φασι, διὰ τὸ βατταρίζειν καὶ κεκομμένην ἔχειν τὴν φωνήν, Ἀριστοτέλη καλούμενον· ἄλλοι φασίν, ὅτι τὸ Βάττος Λιβυκῶς βασιλεὺς λέγεται. Οὕτω μὲν Πίνδαρος καὶ οἱ λοιποί, ὡς εἶπον, ἱστορικοὶ τὸν Τρίτωνα καὶ Ποσειδῶνος υἱὸν λέγουσι, καὶ δοῦναι βῶλον γῆς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐξ ἧς αὐτοῖς [6] ἐμαντεύσατο Μήδεια ἐκ Θήρας εἰς τὴν Λιβύην γενέσθαι ἀποικίαν· ὁ δὲ Λυκόφρων οὗτος τὸν Τρίτωνα καὶ Νηρέως υἱὸν λέγει, ἴσως [7] παρὰ τὴν τάξιν, τὸν αὐτὸν λέγει εἶναι τῷ Ποσειδῶνι, καὶ [8] λαβεῖν παρὰ Μηδείας χρυσοῦν κρατῆρα, ὃν εἶχεν ἀπὸ τῶν τοῦ πατρὸς λαφύρων, * ἀνθ᾽ * ὧν ὑπέδειξε τὴν ὁδὸν τοῖς Ἀργοναύταις ἀπορουμένοις περὶ τοῦ ἔκπλου. Καὶ τοῦτον φασὶ μαντεύσασθαι τοῖς Λίβυσιν, ὅτι τότε δεσπόσουσιν Ἕλληνες Λιβύης, ὅταν τὸν κρατῆρα τις Λίβυς πάλιν Ἕλληνι ἀνδρὶ παράσχῃ, διὸ φοβηθέντας λέγει τοὺς Λίβυας ἐρήμασι τῆς γῆς κρύψαι τὸν κρατῆρα. Οἱ δέ φασιν οὕτως· ὅτι φαρμακουργὸς οὖσα ἡ Μήδεια, ταύτην φαρμακεύσασα τὴν ναῦν δίεσωσεν, ὑδατώσασα τὸν τόπον, ὡς ἂν περάσῃ ἡ ναῦς, καθὼς τὸ πρῶτον. Κολχίς.] ἡ Μήδεια· οἱ δὲ Κόλχοι, οἱ καὶ Λαζοὶ λεγόμενοι, Αἰγυπτίων ἄποικοι εἰσί, πλησίον οἰκοῦντες τῶν Ἀβασγῶν, τῶν Μασσαγετῶν λεγομένων· λέγονται δὲ οἱ Κόλχοι, καὶ [9] Σκύθαι Ἀσιανοί, καὶ Λευκόσυροι, οἰκοῦσι δὲ ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Ἀσίας, περὶ Φᾶσιν ποταμόν, ἡ δὲ Εὐρωπαία Σκυθία ἐστὶ περὶ Μαιῶτιν καὶ Τάναϊν· [10] Ἰάσονος δὲ ὁ Ἑβραῖος καὶ τοὺς Ἀλανοὺς Εὐρωπαίων Σκυθῶν γένος φησίν, οἰκοῦντας περὶ τὴν αὐτὴν Μαιῶτιν, καὶ τὸν Τάναϊν, κατὰ τὴν τῶν Τρωϊκῶν πάροδον, καὶ Κασπίαν, ἣν Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς σιδηραῖς πύλαις κλεισθῆναι ἐποίησε.

EMENDATIONES.

* Hoc adjeci ut plena esset sententia. 1 Ὠρείδος Bar. 2 Heic, & paullo post, Κυθῆραν pro Θήραν habet Bar. 3 Λαμάχῃ Bar. 4 Λευκομάχην Bar. 5 Βάττος ὁ κτίστωρ Impress. Βάττος ὁ κτίστωρ Seld. Ego reposui Βάττος, ὁ κτίστωρ. Nam Battum Cyrenen condidisse, refert Strabo Geogr. lib. xvii.. Λέγεται δὲ ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου. Unde Cyrenenses Battiadæ à Silio dictæ, lib. ii.

———— & inque ô Solo calentes
Battiadas lato imperio sceptrisque regebat.

6 Ἐμαντεύσατο Μήδεια MSS. uterque. Impressi corruptissime, ἐμαντεύσατο μαθεῖν. 7 Παρά, pro περί, ex Bar. Et hanc mutationem paullo ante feci. 8 Λαβεῖν παρὰ Μηδείας, pro λαβεῖν περὶ Μηδείας, ex Bar. Item post Μηδείας delevi μᾶλλον quod in Scholia videtur irrepsisse. * Præpositionem hanc, quam ex Impressis constat excidisse, supplevi ex MSS. 9 Σκύθαι Ἀσιανοί, καὶ Λευκόσυροι, pro Σκύθαι, Ἀσιανοὶ καὶ Λευκόσυροι. Nam Colchi gens erant Scythiæ Asiaticæ. Adi Geographiæ Scriptores. 10 Hic, ut & supra aliquoties, Ἰάσονος posui pro Ἰάσονος, ex MSS. utroque.

Δείξαντι [a] πλωτὴν [b] οἶμον, ᾗ διὰ στενῶν	Cum navigabilem monstrasset viam, qua per angustos
Μύρμων [c] ἐνῆσε Τῖφυς ἄθραυστον σκάφος.	Scopulos illæsam Tiphys immitteret ratem.
Γραικοὺς δὲ χώρας τουτάκις λαβεῖν κράτη	Græcos porrò tunc regionis accepturos imperium
Θαλασσόπαις δίμορφος αὐδάξει θεός,	Maris Filius biformis prædicet Deus,
[d] Ὅταν παλίμποινον δῶρον ἄγραυλος λεὼς	Quando retrogradum donum rusticus populus
Ἕλλην ὀρέξῃ νοσφίσας πάτρας Λίβυς·	Libycus patria privans, Græco dederit:
Εὐχὰς δὲ δειμαίνοντες Ἀσβύσται, κτέαρ	Quas comminationes metuentes Asbystæ, donum
Κεύθουσ' ἄφαντον ἐν χθονὸς [e] νέρτοις μυχοῖς,	Abscondent obscurum in cavis terræ sinubus;
Ἐν ᾗ Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην	In quam Cyphæorum infelicem Ducem
Ναύταις [f] συνεκβράσουσι [g] Βορραῖαι πνοαί,	Cum nautis exspuent Borei flatus,
Τόν τ' ἐκ [h] Παλαύθρων ἔκγονον [i] Τενθρηδόνος,	Et Palythrium Tenthredonis filium,
[k] Ἀφρεσίων σκηπτοῦχον [l] Εὐρυαμπίων,	Amphrysiorum regem, & Euryampiorum,
Καὶ τὸν δυνάστην τοῦ πετρωθέντος λύκου	Ac Dominum lupi in lapidem conversi

VARIANTES LECTIONES.

a Πλατὺν Bar. b Οἶμον cum aspero Seld. c Al. ἐνῆκε. d Ὅτ' ἂν Seld. e Νεαροῖς Etymolog. aliique. f Συνεκβράσουσι Bar. g Βορεία Seld. aliique. Βορεαὶ Bar. αἱ Βορεαὶ al. h Παλύθρων al. i Τερθρηδόνος Bar. k Ἀφρυσίων MSS. uterque. Ἀφρυσίων al. Canterus hunc versum ex Stephano Byzantino sic emendavit,

Ἀμφρύσιον σκηπτοῦχον Εὐρυάμπιον.

Vide Stephanum in voce Εὐρυάμπιος. Idem in v. Ἄμφρυσος hunc versum eodem modo laudavit, nisi quod Ἀμφρύσιον cum simplici σ proferat.

Τῖφυς ἄθραυστον σκάφος.] καλῶς εἴρηκα κυβερνήτην τῆς [1] Ἀργοῦς τὸν Τῖφυν, ὃς ἦν υἱὸς [2] Ἀγνίου, τότε γὰρ τελευτήσας ἦν ὁ Τῖφυς, μετὰ δὲ θάνατον αὐτοῦ, [3] Ἀγκαῖος ἐκυβέρνα τὴν Ἀργώ, ὃν ἔδει εἰπεῖν· ἦν δ' ὁ Ἀγκαῖος υἱὸς Λυκούργου, ἤ, κατά τινας, Ποσειδῶνος, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ γράψας, καὶ Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος ἱστορικός. Πίνδαρος δέ, πολλῷ παλαιότερος ὢν ἀμφοτέρων, τὸν Εὔφημον, ὡς εἶπον, λέγει ἐκ τῆς πρώρας τῆς Ἀργοῦς δέξασθαι τὴν βῶλον· εἴτε δὲ πρωρεὺς ἦν ὁ Εὔφημος, κατά τινας, εἴτε κυβερνήτης, οὐκ ἔχω λέγειν τὸ ἀληθές· πλὴν οὕτως πως φησὶ Πίνδαρος· [4] Εὔφημος προθορὼν καταβὰς δέξατο βώλακα δαιμονίαν. Θαλασσόπαις.] ὁ Τρίτων. Δίμορφος δέ, παρόσον τὰ μὲν ἄνω εἶχεν ἀνθρώπου, τὰ δὲ κάτω ἰχθύος. Λίβυς.] Λιβύη, ἡ χώρα, λέγεται ἀπὸ Λιβύης, τῆς Ἐπάφου καὶ Μέμφιδος θυγατρός, καθὼς σχεδὸν οἱ πάντες ἱστορικοί φασιν· Ἄνδρων δ' ὁ Ἀλικαρνασσεὺς Ὠκεανὸν φησὶ γῆμαι δύο γυναῖκας, [5] Ὀμφαλίδην καὶ Παρθενόπην, ἐξ ὧν τέσσαρας θυγατέρας γεννᾷ, [6] τὰς μὲν Ἀσίαν καὶ Λιβύην, θατέρας δὲ Εὐρώπην καὶ Θρᾴκην, ἀφ' ὧν λέγεται κληθῆναι τὰς χώρας. Ἀσβύσται δέ εἰσιν ἔθνος Λιβυκόν. Ἐν ᾗ Κυφαίων.] Κύφος, πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν ἦν ὁ Γουνεὺς καὶ Ὅμηρος,

[7] Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.

Ἔκγονον, τὸν υἱόν, κατὰ πάντες γράφουσι, τὸν δὲ υἱοῦ υἱόν, γ'· ἐγὼ δὲ ἀντιστρέψας, τὸν τοῦ υἱοῦ υἱὸν ἐκ τῶν γόνου γόνον λέγω· μᾶλλον δὲ τὰ β' διὰ τοῦ κ ἐκφέρω, ἔγγονον δέ, ἰχθὺν τὴν γονὴν ἔχοντα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἄνδρα ἔχοντα ἢ γόνον καὶ τέκνον, ἢ δυνάμενον γονοποιεῖν, ἔγγονον μετὰ τοῦ γ γράφω. Ἔκγονον δὲ Τενθρηδόνος, ἤτοι υἱόν, τὸν Πρόθοον λέγει, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός.

μετὰ γὰρ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν, Γουνεύς, καὶ Πρόθοος, καὶ Εὐρύπυλος εἰς Λιβύην ἦλθον, καὶ ἄλλοι τινὲς σὺν αὐτοῖς. Ἀφρυσίων.] Μαγνήτων, Ἀφρυσὸς γὰρ ποταμὸς Μαγνησίας. Εὐρυαμπίων.] τῶν Μαγνήτων, ἀπὸ πόλεως [8] Εὐρυάμπης λεγομένης. Καὶ τὸν δυνάστην τοῦ πετρωθέντος λύκου.] τὸν Εὐρύπυλον λέγει, ὃς ἐβασίλευσε τῶν ἐν Θετταλίᾳ τόπων, ὅπου ἐστὶ πεδίον [9] Λύκου καλούμενον, τὸ νῦν λεγόμενον Λυκοστόμιον· ἐκλήθη δὲ Λύκου πεδίον οὕτως· Πηλεὺς ἐν κυνηγεσίῳ ἄκων ἀνεῖλεν Ἄκτορα τοῦ

EMENDATIONES.

1 Ἀργοῦς, pro Ἀργώ, ex MSS. utroque. 2 Ἀγνίου Bar. 3 Ἀγκαῖος, pro Ἐγκαῖος, ex MSS. utroque, & Nic. Gerbelio. 4 Hæc Pindari verba tanquam versiculus in prioribus Editionibus scripta sunt, quod fieri non debuit. Locus, ad quem respexit Tzetzes, occurrit in Pythionic. Od. IV. ubi ita habet.

Πρώραθεν Εὔφαμος καταβαίς,
Δέξατ' ....

Duo autem sequentia verba, ut integer fieret sensus, à Tzetze addita sunt. 5 Παμφολύγην Bar. Πομφολύγην Seld. Quod equidem malim; vero simillimum enim est, marinam Deam ἀπὸ τῆς πομφόλυγος nomen traxisse. 6 Τὰς lego cum MSS. utroque. τὴν Impress. corrupte. 7 Sic emendavi hunc versiculum ex Homeri Bœotia, quem Codices nostri hoc modo corruperant.

Γουνεὺς δ' ἐκ Τύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας.

8 Εὐρυάμπης, pro Εὐρυαμπῆς, ex Bar. & Stephano Byzantino. Videsis Commentarios nostros. 9 Λυκίας Bar.

Ἀποινοδόρπου, καὶ πάγων Τυμφρησίων·	Donivori, montiúmque Tymphresti;
Ὧν οἱ μὲν Αἰγώνειαν [a] ἄθλιοι πάτραν	Quorum alii Ægoneam miseri patriam
Ποθοῦντες, [b] οἱ δ' Ἔχινον, [c] οἱ δὲ Τίταρον,	Desiderantes, alii Echinum, alii Titarum,
Ἱρόν τε, καὶ Τρηχῖνα, καὶ [d] Περραιβικὴν	Irum, Trachina, Perrhæbicam
[e] Γόνον, [f] Φάλανόν τ', ἠδ' Ὀλοσσόνων [g] γύας,	Gonum, Phalanum, Olossonum arva,
Καὶ Καστανῄαν, ἀκτέριστοι ἐν πέτραις	Castanæam, insepultam in scopulis
Αἰῶνα κωκύσουσιν ἠλοκισμένοι.	Lugebunt ætatem lacerati.
Ἄλλην δ' ἐπ' [h] ἄλλῃ κῆρα κινήσει θεός,	Aliam verò post aliam Deus perniciem excitabit,
Λυγρὰν [i] πρὸ νόστου συμφορὰν δωρούμενος.	Difficiles ante reditum clades concilians.
Τὸν δ' Αἰσάρου τε ῥεῖθρα, καὶ [k] βραχύπτολις	Alium Æsari fluvius, & urbs parva

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἀθανατόγενη. b Al. ἐφ'. c Al. ἐδὲ. d Περραιβικὰν Bar. eandemque lectionem in Scholio retinet. Περραιβικὸν al. e Al. Γόννον. f Al. Φάλαννον al. Φάλανον. g Al. γύαις. h Ἄλλαν Bar. i Πρὸ Seld. k Βραχύπτολις Bar.

Ἀκάστου υἱὸν, ἔπεμψε δὲ Ἀκάστῳ ἄποινα τοῦ φόνου τοῦ παιδὸς, βόας καὶ πρόβατα, ἃ λύκος διέφθειρεν, ὃν ἡ Θέτις ἀπελίθωσεν ἐν τοῖς ἐκεῖσε τόποις. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχὰς εἴπομεν τοῦ βιβλίου, τὸν αὐτῶν ἀδελφὸν, Φῶκον, υἱὸν δὲ Ψαμάθης τῆς Νηρεΐδος ὄντα, φθονοῦντες ἀνεῖλον· ἡ γοῦν Ψαμάθη, περὶ οὓς ἔφημεν τόπους, ἔπεμψε τοῖς βουσὶ τοῦ Πηλέως, καὶ τοῖς ποιμνίοις λύκον, ὃς ἐκεῖνα λυμαίνεται, Θέτιδος δὲ λιθωθεὶς, ἀπελίθωσε τοῦτον πάλιν ἡ Ψαμάθη. Ζήτει δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου, καὶ εὑρήσεις πλατυτέρως. Ἀποινοδόρπου.] τοῦ λύκου, κατὰ τὴν Λυκόφρονα, τοῦ φαγόντος τὰ ἄποινα τοῦ Πηλέως, ὡς εἴπομεν, ἃ τοῦ φονεύσαντος ἄποινα ὑπὲρ τοῦ δέρματι αὐτῷ τὸ χουλιδοῦθίαι. Καὶ ὁ μὲν Λυκόφρων Γουνέα, Πρόθοον, καὶ Εὐρύπυλον εἰς Λιβύην φησὶν ἀπελθεῖν, Ἀπολλόδωρος δὲ, καὶ ὁ λοιποὶ οὕτω φασὶ Γουνέα εἰς Λιβύην λιπεῖν τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, ὅτι Κίνυφα ποταμὸν ἐλθὼν κατῴκησεν, ὡς καὶ οὗτός φησι. [1] Μάγνητες δὲ καὶ Πρόθοος ἐν Εὐβοίᾳ περὶ τὸν Καφηρέα σὺν πολλοῖς ἑτέροις διεφθάρησαν. Νεοπτόλεμος δὲ μεθ' ζ' ἡμέρας πεζῇ εἰς Μολοσσοὺς ἀπῆλθε μεθ' Ἑλένου, καθ' ὁδὸν θάψας τὸν Φοίνικα. Τοῦ δὲ Προθόου περὶ τὸν Καφηρέα ναυαγήσαντος, οἱ σὺν αὐτῷ Μάγνητες εἰς Κρήτην ῥιφέντες ᾤκησαν. Τυμφρηστός.] ὄρος Μηλιέων. Αἰγώνειαν.] πόλις Μηλιέων. Ἔχινος, καὶ Ἱρὸς, πόλεις Θεσσαλίας. [*] Τίταρος, ὄρος, καὶ πόλις Μηλιέων. [*] Τραχῖνα.] Τραχὶν, πόλις Θεσσαλίας. Γόνον] Γόννος, ἡ λεγομένη Γονόεσσα, πόλις Περραιβίας, οἱ δὲ Περραιβοὶ, ἔθνος Ηπειρωτικόν. Φάλαννος, καὶ Ὀλοσσὼν, πόλεις Ηπείρου, καὶ Θεσσαλίας, ἡ δὲ Ὀλοσσὼν παρ' Ἕλλησιν λέγεται. Γύας.] χώρας, ἀγρούς· τὸ γύης δὲ, περὶ μὲν τοῦ ἀ, καὶ χωρὶς τὸ ἰ προσγεγραμμένον, ἄκλιτον ἐν τῷ μέσῳ δεῖν. [2] Καστανῄαν.] πόλις Μαγνησίας τῆς Θετταλικῆς. Τὸν δ' Αἰσάρου τε ῥεῖθρα.] [3] τὸν δὲ Φιλοκτήτην, ἢ φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου, δέξονται τὰ ῥεῖθρα τοῦ Αἰσάρου, ποταμοῦ τοῦ Κροτῶνος, καὶ ἡ Κρίμισα, ἡ μικρὰ πόλις τῆς Οἰνωτρίας καὶ Ἰταλικῆς γῆς· μετεκλήθη γὰρ ἐκ Λημνου Φιλοκτήτης ὑφ' Ἑλλήνων, κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα, ὑπὸ Μαχάονος ἰατροῦ τοῦ Ὀρφικοῦ πίστει· κατὰ δὲ ἑτέρους, καὶ Διονύσου, ὑπὸ τῶν αὐτῷ ἐκβαλὼν Ἀπόλλων ἀπολυσάμενος, καὶ ὅτι τιμῶν αὐτὸν ὁ Μαχάων, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτὸν, καὶ θεὸς βοτάνην ἰάσατο· ἔκειτο δὲ ἐν Λήμνῳ παρέλυσιν, δηχθεὶς ὑπὸ ὕδρου, τοῦ καὶ χελύδρου λεγομένου, ὅτε ἐκαθαίρεν ἐν Χρύσῃ τὸν κεχωσμένον βωμὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Οἱ δὲ φασὶν, ὅτι Χρύση, νύμφη τις, ἐράσθη ἐκεῖ τοῦ Φιλοκτήτου, μὴ πεισθέντος δὲ αὐτοῦ συγγενέσθαι αὐτῇ, τοῦ ταύτης ὀργῇ ὑπὸ τοῦ λεγομένου ὕδρου ἐδήχθη. Ἕλενος δὲ, τοῦ Πριάμου παῖδος, μάντεως ὄντος, καὶ ἐκ μόνου αὐτομολήσαντος τοῖς Ἕλλησι, καθὰ φησὶν Ὀρφεὺς, τῶν καὶ Τριφύλλων, ἢ, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς, ἐνεδρευθέντος καὶ καταχθέντος ὑπ' Ὀδυσσέως, καὶ εἰπόντος μὴ ἄλλως τοὺς Ἕλληνας πορθῆσαι τὸ Ἴλιον, εἰ μὴ τὰ ὀστᾶ τοῦ Πέλοπος ἐνέγκωσι, καὶ τὸν Ἀχιλλέως υἱὸν Νεοπτόλεμον, καὶ τὰ τόξα τοῦ Φιλοκτήτου, ἤγαγον ἅπαντας. Οὗτος δὲ ὁ Φιλοκτήτης ἀνταγωνιστὴς αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον περὶ τοξείαν, τοξεύσας πρῶτον μὲν κατὰ τὴν λαιὰν χεῖρα, εἶτα τὸν δεξιὸν αὐτοῦ ἐκβαλὼν ὀφθαλμὸν, καὶ τρίτον τὰς πόδας βαλὼν, ἀνεῖλεν. Μετὰ δὲ τὴν Ἴλιον πόρθησιν, Μενεσθεὺς, Φείδιππός τε, καὶ Ἄντιφος, καὶ οἱ [4] Ἐλεφήνορος, καὶ Φιλοκτήτης μέχρι Μίμαντος κατὰ ἐπλεύσαν· εἶτα Μενεσθεὺς μὲν εἰς Μῆλον ἐλθὼν βασιλεύει, τοῦ ἐκεῖ βασιλέως, Πολυάνακτος, τελευτήσαντος. Ἄντιφος δὲ, ὁ Θεσσαλοῦ, εἰς Πελασγοὺς ἐλθὼν, [*] καὶ τὴν [*] χώραν κατασχὼν, Θεσσαλίαν ἐκάλεσε. Φείδιππος δὲ μετὰ Κώων ἐξωσθεὶς περὶ τὴν Ἀνδρον, εἶτα περὶ Κύπρον, ἐκεῖ κατῴκησεν. Ἐλεφήνορος δὲ ἀποθανόντος ἐν Τροίᾳ, οἱ σὺν αὐτῷ ἐκπεσόντες

EMENDATIONES.

1 Μάγνητες δὲ καὶ Πρόθοος lego, Prothoum enim Magnesium fuisse constat ex dictis. Μάγνης δὲ καὶ Πρόθοος Seld. Μάγνης δὲ ὁ Πρόθοος Edit. Bas. ubi Gerbelius Μάγνης repoluit. Μάγνης δὲ καὶ Πρόθοος Edit. Steph. Μάγνης Πρόθοος Bar. Quarum lectionum, si contextum conferas, nulla retineri potest, nisi ᾤκησεν mutes in ᾤκησε, quo & tum Gerbelii lectio recipi poterit, quam equidem mallem, quia paullo post Scholiastes tradit Magnesios, Protheo mortuo, in Cretam evasisse: quod tamen de una tantum parte intelligi potest, & probabile est aliam cum Protheo periisse; atque ita demum prima nostra emendatio amplectenda erit. [*] Hoc adjeci ex Bar. 2 Καὶ Καστανῄα impress. Ego καὶ delevi, secutus Bar. 3 Τὸν δὲ Φιλοκτήτην, ἢ φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου, δέξονται, pro τὸν δὲ Φιλοκτήτην τὸν φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου δέξονται, ex MSS. utroque. 4 Ἐλεφήνορος pro Ἐλεφήνορ ope MS. utriusque. Quam emendationem etiam infra faciam. [*] Ex Seld.

Οἰνωτρίας γῆς κεγχρείνη βεβρωμένον	Oenotriæ terræ Crimiſſa ab hydro
Κρίμισα φιτροῦ δέξεται μιαιφόνον·	Morſum recipiet, Facis Occiſorem:
Αὐτὴ γὰρ [a] ἄκραν [b] ἄρδιν εὐθυνεῖ χεροῖν	Ipſa namque extremam ſagittam diriget manu
Σάλπιγξ, [c] ἀποψάλλουσα [d] Μαιώτην [e] πλόκον,	Tubicina, Mæotium intendens nexum:
Δύρα παρ' ὄχθαις ὅς ποτε φλέξας θρασὺν	Qui apud ripas Duræ quondam comburens audacem
Λέοντα, ῥαιβῷ χεῖρας ὥπλισε Σκύθῃ	Leonem; curvo manus armavit Scythico
Δράκοντ', ἀφύκτων γομφίων [f] λυροκτύπον.	Dracone, inevitabilium molarium Lyricine.
[g] Κρᾶθις δὲ [h] τύμβους ὄψεται [i] δεδουπότος,	Crathis verò ſepulcra mortui videbit,

VARIANTES LECTIONES.

a Ἄκρον Bar. aliique. b Ἄρδην Sold. c Ἀποψάλλουσα Bar. d Μαιώτιν Bar. Μαιώτιν Sold. e Al. [illegible] f Al. λυροκτύπον. al. [illegible] Quam lectionem amplexus eſt in ſua verſione G. Canterus. λυροκτύπον quidem habet Sold. in eo tamen iſtiὸ finali eadem manu ω ſuperpoſuit, ut videatur iſte Librarius lectionis varietatem agnoviſſe, quam à Tzetze etiam obſervatam fuiſſe conſtat. Vide Commentarios. g Κρᾶθις paroxytonum. MSS. uterque. h Τύμβοις Bar. Sed eadem manus iſti ις ſuperpoſuit ους. i Δεδουπότος Bar. ſed illi ω manus nuperior ſuperpoſuit ο.

περὶ τὸν Ἰόνιον, Ἀπολλωνίαν ᾤκησαν τὴν ἐν Ἠπείρῳ, καὶ οἱ τοῦ Τληπολέμου προσέσχασι Κρήτῃ, εἶτα ὑπ' ἀνέμων ἐξωσθέντες, περὶ τὰς Ἰβηρικὰς νήσους ᾤκησαν· ἐν δὲ Πινδάρου ἱστορίαις εὕρηται, ὅτι οἱ τοῦ Τληπολέμου ἀποπλέουσιν εἰς Ῥόδον, τὴν αὐτῶν πατρίδα, καὶ ὁ μετὰ Τληπολέμου, Φιλοξένου, μεγάλους διαπρύσιον ἀγῶνας ἔθηκε τῷ [1] παιδὶ τῆς ἀρδεῖ ἔθετο, καὶ παῖδες ἠγωνίζοντο, καὶ οἱ νικῶντες λευκαῖς φύλλοις ἐστέφοντο. Οἱ τοῦ Πρωτεσιλάου εἰς Πελλήνην ἀφίκοντο πλησίον Κανάστρου. Φιλοκτήτης δὲ ἐξέβη εἰς Ἰταλίαν πρὸς Καμπανούς, καὶ πολεμήσας Λευκανούς, πλησίον [2] Κρότωνος καὶ Θουρίου Κρίμισαν κατῴκει, καὶ παυθεὶς τῆς ἄλης, Ἀλαίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν κτίζει, ᾧ καὶ τὸ τόξον αὐτοῦ ἀνέθετο, ὥς φησιν [3] Εὐφορίων. Οὗτος δὲ ὁ Φιλοκτήτης ἀναιρεῖται, περὶ γὰρ τὴν πορθηθεῖσαν τὸ Ἴλιον, ἐκ Πελλήνης, Ἀχαϊκῆς πόλεως, τινὲς ἐλθόντες εἰς Ἰταλίαν κατῴκησαν· μετὰ δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν πλεύσαντες οἱ Ῥόδιοι ἐλθόντες ἐκεῖσε, καὶ ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς ἐκ Πελλήνης μετοίκους, οἷς Ῥοδίοις βοηθῶν Φιλοκτήτης ἀναιρεῖται. Οἰνωτρίας γῆς.] ἔνθα νῦν ἡ Ῥώμη ἐστὶ, χώραν ἣν πρότερον λεγόμενον Οἰνωτρία, ὅπου ὁ Φιλοκτήτης κατῴκησε, μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν, καθὰ Διονύσιος, καὶ Δίων, καὶ πάντες οἱ τὰ Ῥωμαϊκὰ γράψαντες ἱστοροῦσιν. Κεγχρείνη βεβρωμένον.] τὸν Φιλοκτήτην, τὸν δηχθέντα ἐν [4] Χρύσῃ περὶ Λῆμνον ὑπὸ ὄφεως Λήμνου, οὐ γὰρ κεγχρίνη αὐτὸν ἔδηξεν, ἀλλ' ὕδρος ἀφ' ἧς εἶχε τὰ βέλη αὐτοῦ ἠλειμμένα, μεθ' ὧν τὸν Ἀλέξανδρον ἔβαλεν. εἶδος δὲ ὄφεως ἐστιν ἀντὶ εἴδους, καὶ γὰρ εἶδος ὄφεως ὁ ὕδρος, καὶ ὁ κεγχρίνης ὁμοίως, ὅντινα ὁ Λυκόφρων καὶ κεγχρίνην ἐκάλεσεν· ὅτι δὲ ταῦτα εἴδη ὄφεων εἰσί, Νίκανδρος λέγει,

[5] Τύδρον μιν καλέουσι, [6] μεταξύτερον δὲ χέλυδρον.

Καὶ πάλιν περὶ τῆς κεγχρίνης,

Δίψας [7] κεγχρείνης δολιχὸν τέρας, [8] ὅν τε λέοντα
Αἰόλον [9] αὐδάξαντο περίστικτον [10] φολίδεσσι.

Φιτροῦ μιαιφόνον.] τὸν φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου, [a] καὶ ξύλον. [a] Φιτρὸν δὲ, τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ τὸν δαλὸν, τὸν φανέντα κατ' ὄναρ τῇ Ἑκάβῃ. Αὐτὴ γάρ.] αὐτὴ γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, [11] ἡ Σάλπιγξ καὶ πολεμικὴ τὴν ἄρδιν καὶ τὸ βέλος τοῦ Φιλοκτήτου εὐθυνεῖ, κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐλαύνοντι, ἐν χερσὶν ἀποψάλλουσα καὶ κινοῦσα καὶ ἕλκουσα τὸν Μαιώτην πλόκον, ἤτοι τὴν νευρὰν τοῦ τόξου τοῦ Φιλοκτήτου, ὅπερ τόξον ὁ Σκύθης Τεύταρος τῷ Ἡρακλεῖ ἐχαρίσατο, κατὰ τὸν Λυκόφρονα, διδάξας αὐτὸν καὶ τὴν τοξικήν, ὁ δὲ Φιλοκτήτης καύσας καὶ θάψας τὸν Ἡρακλέα πλησίον τοῦ Δύρα, ποταμοῦ Τραχινίας, ἔλαβεν [12] αὐτὸ εἰς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου. Τὴν δὲ περὶ τοῦ θανάτου Ἡρακλέους ἱστορίαν ἐν τοῖς ὄπισθεν πλατύτερον εἴπομεν. Δύρα παρ' ὄχθαις] οὕτω συντακτέον· Ὅστις Φιλοκτήτης περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Δύρα ποταμοῦ φλέξας καὶ καύσας τὸν θρασὺν [13] λέοντα καὶ Ἡρακλῆ, τὸν λυροκτύπον καὶ τοξικὸν, τὸν δίκην λύρας τὴν νευρὰν τοῦ τόξου κτυποῦντα, ὥπλισε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐν τῷ ῥαιβῷ Σκυθικῷ δράκοντι, ἤγουν τῷ τόξῳ, τῶν ἀφύκτων γομφίων καὶ βελῶν, οὐ γὰρ ἐσχόλη ποτὲ ἢ δίχα τοῦ λυροκτύπου [14] [illegible], λέγων, Ὥπλισε τὰς χεῖρας ἐν τῷ ῥαιβῷ Σκύθῃ δράκοντι [15] τῷ λυροκτύπῳ τῶν ἀφύκτων γομφίων. Ῥαιβὸν [illegible] διὰ τὸ [16] ἀγκύλον τοῦ τόξου. Δράκοντα δὲ, [b] διὰ [illegible] τῶν βελῶν, ἢ διὰ τὸ ἄφυκτον αὐτῶν, [illegible] ὄντων, καὶ [illegible] γεμόντων. Γομφίοι.] κυρίως οἱ μυλαῖοι ὀδόντες, καὶ οἱ ἧλοι, νῦν δὲ τὰ βέλη φησὶ, διὰ τὸ δάκνειν αὐτὰ τοὺς τιτρωσκομένους. Λυροκτύπον.] ἢ διὰ τὸ εἶναι ἀνδρεῖον, ἢ διὰ τὸ εἶναι τοξότην, ἢ διὰ τὸ τὴν κιθάραν φιλεῖν, ἢ τὸν μετὰ νευρᾶς κτύπον ἐμποιοῦντα. [17] Τὸ δὲ λυροκτύπῳ, εἰ μὲν δοτικὴ, πρὸς τὸ δράκοντι, εἰ δὲ αἰτιατικὴ, πρὸς τὸν λέοντα, ἤτοι τὸν Ἡρακλῆ.

EMENDATIONES.

1 Τύπῳ malim legere, Gerbel. 2 Κρότωνος καὶ Θουρίου καὶ Κρίμισαν καλουμένην Impreſſ. Κρότωνος καὶ Θουρίων, Κρίμισαν καλουμένην Sold. Ego legendum duxi Κρότωνος καὶ Θουρίου Κρίμισαν καλουμένην. Philoctetes enim Crimiſſam dicitur in Italia condidiſſe, haud procul à Thurio & Crotone. Stephanus Byzantinus, Κρίμισα, πόλις Ἰταλίας, πλησίον Κρότωνος, καὶ Θουρίων [illegible]. Vide Commentarium noſtrum [illegible] Bar. [illegible] Sold. 4 Χρύσῃ pro Χρίσῃ, ex MSS. utroque, & ſic Gerbel. 5 Ὕδρον, pro ὕδρον, ex Sold. ſic Gerbelius & [illegible] Thetiacis. 6 [illegible] Sold. 7 Κεγχρίνεω Nicandri Theriac. Κεγχρείνης Bar. 8 [illegible], pro [illegible], ex MSS. utroque, & [illegible] Nicandro. [illegible] Bar. 9 [illegible] Sold. αὐδάξαντο Edit. Baſ. 10 [illegible] Edit. [illegible] Ex [illegible] Σάλπιγξ καὶ πολεμικὴ lego cum Sold. Vult enim Scholiaſtes Minervam dici Σάλπιγγα, quod ſit belli Dea, cum tuba [illegible] bellicum. ἡ Σάλπιγξ [illegible] Bar. quod idem eſt [illegible] Impreſſ. 12 Αὐτὸ, nempe τὸ τόξον, lego cum MSS. utroque. αὐτὸς Impreſſ. 13 [illegible], καὶ Ἡρα[illegible] MSS. Codd. [illegible] Ἡρακλῆ [illegible] &c. Impreſſ. 14 [illegible] ex MSS. utroque, conſtructione etiam id exigente. 15 Τῷ λυροκτύπῳ τῶν ἀφύκτων γομφίων, pro τῶν [illegible] ex Bar. [illegible] habet Sold. 16 Ἀγκύλον, pro ἄγκυλον, ex Sold. *Hanc Ego præpoſitionem adjeci. 17 Τὸ poſui pro τῷ.

[illegible].]

Εὐθὺς Ἀλαίου Παταρέως ἀνακτόρων,	E regione templorum Alæi Patarei,
Ναύαιθος ἔνθα πρὸς κλύδων᾽ ἐρεύγεται.	Ubi Navæthus effundit undas.
Κτενοῦσι δ᾽ [a] αὐτὸν Αὔσονες Πελλήνιοι	Occident autem illum Auſones Pellenii
Βοηδρομοῦντα Λινδίων στρατηλάταις,	Auxiliantem Lindiorum ducibus,
Οὓς τῆλε Θερμύδρου τε, Καρπάθου τ᾽ ὀρῶν	Quos longè à Thermydri, Carpathíque montibus
Πλανήτας αἴθων [b] Θρασκίας πέμψει κύων,	Errones fervidus mittet Thraſcias canis,
Ξένην ἐποικήσοντας ὀθνείαν κόνιν.	Peregrinam habitaturos alienam terram.
Ἐν δ᾽ αὖ [c] Μακέλλοις σηκὸν ἐγχώροι μέγαν	Macellis denique templum indigenæ magnum
Ὑπὲρ τάφων δείμαντες, αἰανῆ θεὸν	Super ſepulcrum extruentes, æternum Deum
Λοιβαῖσι κυδανοῦσι, καὶ θύθλοις βοῶν.	Libationibus honorabunt,& boum ſacrificiis.
Ὁ δ᾽ ἱπποτέκτων [d] Λαγγαρείας [e] ἐν ἀγκάλαις,	Equi Fabricator in Langariæ ſinu,

VARIANTES LECTIONES

a Αὔσονες *Bar.* b Al. Θρακίας. Et hanc lectionem *MSS* uterque tam in *Scholiis*, quam Textu defendunt. c Μακάλλοις *Seld.* itaque *Tzetzem* legiſſe conſtat. d Al Λαγαρείας. e Hanc vocem non agnoſcit *Seld.*

Παταρέως.] καὶ Πατρέως, τὸ αὐτό ἐστιν, ἐν Πατάροις γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐτιμᾶτο· τὸ δὲ Πατρέως συγκοπὴν, Αἰολικήν ἐστι. καὶ Παταρέως δὲ, καὶ Πατρέως γεγραμμένον, οὔτε τὴν ἔννοιαν, οὔτε τὸ μέτρον λυμαίνεται. [1] Ναύαιθον.] ὁ Ναύαιθος, ποταμός ἐστιν Ἰταλίας, ἐκλήθη δὲ οὕτω, κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον, καὶ λοιποὺς, ὅτι μετὰ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν αἱ Λαομέδοντος θυγατέρες, Πριάμου δὲ ἀδελφαὶ, Αἴθυλλα, Ἀστυόχη, Μηδεσικάστη, μετὰ τῶν λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐκεῖσε γενόμεναι τῆς Ἰταλίας, δεδιυῖαι τὴν Ἑλλάδος δουλείαν, τὰ σκάφη ἐνέπρησαν, ὅθεν ὁ ποταμὸς Ναύαιθος ἐκλήθη, καὶ αἱ γυναῖκες Ναυπρήστιδες· οἱ δὲ σὺν αὐταῖς Ἕλληνες ἀπολέσαντες τὰ σκάφη, ἐκεῖ κατῴκησαν. Πλούταρχος δὲ * λέγει, * Ῥώμην εἶναι αἰχμάλωτον Τρωϊκὴν, τὴν συμβουλεύσασαν τὰς λοιπὰς καῦσαι τὰς Ἑλλήνων ὁλκάδας, [2] ὁ δὲ Λυκόφρων οὕτος Σέταιαν εἶναι ταύτην φησίν. [a] Αὔσονες Πελλήνιοι.] οἱ ἐν Ἰταλίᾳ οἰκήσαντες ἐκ Πελλήνης, ὡς εἶπον.* Βοηδρομοῦντα Λινδίοις.] συμμαχοῦντα, ὡς εἶπον, τοῖς Ῥοδίοις, Λίνδος γὰρ, καὶ Ἰηλυσὸς, καὶ Κάμειρος, πόλεις εἰσὶ Ῥόδου, ἀπὸ τῶν ἐγγόνων Ἡλίου καὶ Ῥόδης, * τῆς Ῥόδης * καὶ Ποσειδῶνος. Πλάνητας.] ἐνταυθοῖ δεῖ γράφειν, καὶ οὐ πλανήτας· πλανήτας γὰρ τὸ τας μακρόν ἐστι, λέγεται δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ μακρὸν, ὡς βραχὺ, κατὰ κοινὴν συλλαβήν. Αἴθων Θρακίας κύων.] ὁ διάπυρος Θρακικὸς κύων, λέγει δὲ τὸν Βορρᾶν, ἐπεὶ, καθ᾽ Ὅμηρον, ἐκ τῶν ἀρκτικῶν τῆς Θρᾴκης πνεῖ· φησὶ γὰρ,

Βορέης, καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον·

ὁ δὲ περιηγητὴς Διονύσιος καὶ τὸν τόπον τῆς Θρᾴκης φησὶν, ὅθεν ὁ Βορρᾶς πνεῖ, τὴν Ἰσμαρικὴν, ἤτοι τὴν Μαρώνειαν, αὐτὴν λέγων· λέγει γὰρ,

Ἰσμαρικῆς προχοῇσιν ἐλαυνόμενοι Βορέαο,
Ὀρθὸν φυσιόωντος, ἐπεὶ κατ᾽ ἐναντία κεῖται.

Μάκαλλα.] πόλις Ἰταλίας, ὅπου τάφος, καὶ ἱερὸν Φιλοκτήτου ἀνεστάθη παρὰ τῶν ἐγχωρίων, καὶ θυσίας βοῶν δεχομένου, ὥσπερ εἰ θεὸς αἰώνιος ὑπῆρχεν. Ἡ σύνταξις οὕτως· Οἱ δὲ ἐν Μακάλλοις οἰκοῦντες, κτίσαντες σηκὸν ὑπὲρ τοῦ τάφου αὐτοῦ, τιμήσουσιν αὐτὸν, ἤτοι τὸν Φιλοκτήτην, ὡς θεὸν, ἐν θυσίαις. Ὁ δ᾽ ἱπποτέκτων.] ὁ νοῦς οὕτως ἔχει· Ὁ δὲ Ἐπειὸς, ὁ τὸν Δούρειον ἵππον κατασκευάσας τοῖς Ἕλλησιν εἰς πόρθησιν τῆς Ἰλίου, ὁ δειλὸς καὶ ἄνανδρος γεγονὼς διὰ τὸ ψευδορκῆσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ, Πανοπέα, τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἄρεα, ὅτε συνεστρατεύοντο [3] Ἀμφιτρύωνι ἐπὶ Τηλεβόας διὰ τὸν περὶ Ἀλκμήνην πόθον τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὁ τόδε καὶ τόδε ποιήσας Πανοπεὺς, καὶ διὰ τοῦτο γεννήσας [4] δειλὸν τόνδε τὸν Ἐπειὸν, πύκτην δὲ ἄριστον, καὶ μηχανικὸν, οὗτος ὁ ἱπποτέκτων Ἐπειὸς τὴν Λαγγαρείαν, Ἰταλικὴν πόλιν, οἰκήσει, πλησίον τοῦ Κυλιστάρνου ποταμοῦ, τὰ δ᾽ ἐργαλεῖα καθιερώσει τῷ ἱερῷ τῆς Ἰταλικῆς Ἀθηνᾶς, ἐκεῖνα τὰ ἐργαλεῖα, μεθ᾽ ὧν κατασκευάσας τὸν Δούρειον ἵππον, ἡμῖν τοῖς ἐγχωρίοις Τρωσὶ ποιήσει βλάβην· ἡ Κασσάνδρα γὰρ, ἢ [5] ὁ τεῖχις ὡς ἀπὸ τῆς Κασσάνδρας τοῦτο φησί. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Ὁ δ᾽ ἱπποτέκτων Ἐπειὸς, * ὃς * καὶ οὗτος ἀμφὶ Κίριν καὶ [6] Κυλιστάρνου ὕδωρ καὶ γαῖος ἔπηλυς καὶ ξένος νάσσεται καὶ κατοικήσει οἴκους τῆλε τῆς πατρίδος αὐτοῦ, Φωκίδος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς πόλεως Λαγγαρείας, ἤτοι ἐν τῇ Λαγγαρείᾳ πόλει, τὰ δ᾽ ἐργαλεῖα καθιερώσει τοῖς ναοῖς τῆς Μυνδίας, ἤτοι τῆς Ἀθηνᾶς, ποῖα ἐργαλεῖα; ἐν οἷς τεύξει ποτὲ τοῖς ἐγχωρίοις ἐμοῦ Τρωσὶ μέρμερον βλάβην, τί ποιήσας; τετρήνας καὶ τρυπήσας καὶ κατασκευάσας τὸ βρέτας καὶ τὸ εἴδωλον, ἤτοι τὸν Δούρειον ἵππον, ὁ ἱπποτέκτων καὶ Ἐπειὸς, ὁ ποδαπὸς; ὁ πτερικὸς καὶ φοβούμενος τὸ ἔγχος καὶ τὴν φάλαγγα τὴν θουρίαν· [7] διὰ τί δὲ πτερικὸς ταῦτα, καὶ δειλὸς ὑπῆρχεν; ἐκτίνων καὶ ἀποδι-

EMENDATIONES.

1 Ναύαιθον.] ὁ Ναύαιθος ποταμὸς &c. lego cum *Bar.* ὁ Ναύαιθος] ποταμός *Impreſſ.* * Hanc dictionem adjeci ex *MSS* utroque. 2 Ὁ δὲ Λυκόφρων οὕτος Σέταιαν εἶναι ταύτην φησί, Βοηδρομοῦντα Λινδίοις, συμμαχοῦντα &c. *Impreſſ.* confuſe. Noſtra lectio eſt ex *Seld.* Quæ vero inter Ῥόδης & Ποσειδῶνος ſtellulis interpoſita vides, ex penu *Baroccíano* depromptà ſunt. * Hoc adjeci ex *Seld.* ſine quo ſenſus erat mutilus, & imperfectus. 3 Ἀμφιτρύωνι, pro Ἀμφιτρύων, ex *MSS.* utroque. 4 Δειλὸν, pro δειλότατον, ex *Bar.* 5 Τεῖχις. pro τεῖχος. Nam τεῖχις appellatur à *Lycophrone* nuncius ille, qui Caſſandræ verba Priami juſſu obſervavit. * Hanc voculam adjici debuiſſe fatebitur quicunque Poetæ Textum conferre dignabitur. Ex *Bar.* itaque eam deprompſi. 6 Κυλιστάρνου, pro Κυλιστάρνας, ex *Bar.* Confer iterum Poetæ Textum. 7 Διὰ τί δὲ πτερικὸς ταῦτα, καὶ δειλὸς ὑπῆρχεν; pro διὰ τί δὲ πτερικὸς, καὶ δειλὸς ταῦτα ὑπῆρχεν; ex *Bar.* Confer iterum ipſius Lycophronis verba, & videbis quantum noſtra lectio prius receptæ præſtet.

Εγχος πεφρικὼς, καὶ [a] φάλαγγα θουρίαν,	Haſtam horrens, & catervam bellicam,
Πατρῷον ὅρκον [b] ἐκτίνων ψευδώμοτον,	Paternum luendo jusjurandum perjurum,
Ον ἀμφὶ μήλων τῶν δορυκτήτων τάλας,	Quod de ovibus captivis miſer,
Πύργων [c] Κομαιθοῦς [d] συμπεφυρμένων στρατῷ	Turribus Comæthonis exercitu vaſtatis
Στεργοξυνευνῶν οὕνεκα νυμφευμάτων,	Uxoria propter connubia,
Αλοῖτιν ἔτλη, τὴν [e] Κυδωνίαν, [f] Θρασὼ	Auſus eſt per Aloetin, Cydoniam, Audacem,
Ορκωμοτῆσαι, [g] τόν τε Κρηστώνης θεὸν,	Thraciæque Deum, Candaum, Mavortem,

VARIANTES LECTIONES.

a Φάλαγγας Bar. b Al. ἐκτίνειν c Κυμαίθοῦς Bar eandemque lectionem in Scholiis tuetur. d Συμπεφυρμένων Bar. Quæ lectio non eſt prorſus rejicienda. e Al. Κλυδωνίαν. f Θρασεῖ Seld. g Τὸν, τι Seld.

δὲς, τῆ πατρὸς αὐτοῦ, Πανοπέως, τὸν ψευδώμοτον ὅρκον, ὅντινα ὅρκον ὁ τάλας ἔτλη ὁρκωμοτῆσαι εἰς τὴν Αλοῖτιν, Κυδωνίαν, Θρασὼ, τὴν Αθηνᾶν, εἰς τὸν τῆς Κρηστώνης θεὸν, Αρεα, [1] τὸν τῇδε καὶ τῇδε, ὃ ἀμφὶ τοῖς τάλας τῶν δορυαλώτων μήλων, ἤτοι μήλων καὶ προβάτων· τῶν ὑπαρχόντων ἀπὸ τῶν πύργων τῆς Κομαιθοῦς, συμπεφυρμένων καὶ [2] ἐπαινέσαι τῷ στρατῷ· ἐφυρμένων δὲ τῶν προβάτων [2] ἐπαινέσαι τῷ στρατῷ, ἤτοι λῃσθέντων, ἕνεκα τῶν νυμφευμάτων τῆς Αμφιτρύωνος, τῶν στεργοξυνευνῶν καὶ πόθον ἐχόντων πρὸς τὴν σύνευνον Αλκμήνην ἔτλη δὲ ὁρκωμοτῆσαι τίς; αὐτὸς ὁ Πανοπεὺς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Κρῖσον, [3] ἀντιπλακτίσας χερσὶ, περὶ τῆς φιλονεικίας καὶ ἰδεῖν τὸν ἥλιον, τοίνυν καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὁρκωμοτῆσαι, οἱ θεοὶ ἀνεῖλον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Επειὸν, λιπόψυχον καὶ ἄνδρα ἐποίησαν φίλαυλον καὶ δειλὸν, πύκτην μὲν καὶ πυγμάχον ἐσθλὸν, πλοκὰ δὲ καὶ δειλὸν ἐν κλόνῳ καὶ μάχῃ δορὸς, καὶ πλεῖστον ὠφελήσοντα τὸν στρατὸν ἐν τέχναις καὶ μηχαναῖς. Εχεις γοῦν τὴν σύνταξιν, λεκτέον καὶ τὴν ἱστορίαν· Ιπποτίνου ὁ Πανοπέως υἱὸς, Επειὸς, ἐποίησε τὸν Δούρειον ἵππον, εἰς ὃν πεντήκοντα, ἢ τρισχίλιοι, ἢ, κατ' ἐμὲ, κγ' ἄνδρες εἰσελθόντες Ελληνες ἐνεδύθησαν· εἰλκυσθέντος δὲ τῆ ἵππου παρὰ τῶν Τρώων εἴσω τῆ τείχους, νυκτὸς ἐξελθόντες, [4] καὶ φρυκτὸν δείξαντες τοῖς λοιποῖς Ελλησιν οὖσιν ἐν Τενέδῳ, κἀκείνους ἐλθεῖν τὰς πύλας ἀνοίξαντες, τὸ Ιλιον πορθοῦσι. * Λαγγαρία.] πόλις Ιταλική. Εγχος πεφρικώς.] δειλὸς γὰρ ἦν ὁ Επειὸς, ἄριστος δὲ πυγμάχος. * Πατρῷον ὅρκον [5] ἐκτίνων.] ἀποδιδοὺς ποινὴν διὰ τὴν ψευδορκίαν τῆ πατρὸς αὐτοῦ Πανοπέως. * Η δὲ ἱστορία τοιαύτη· * Μήστωρος καὶ Λυσιδίκης, τῆς Πέλοπος, θυγάτηρ Ιπποθόη, ἐξ ἧς καὶ [6] Ποσειδῶνος Τάφιος, ὃς τὰς βοῦς τῆς πατρίδος, τὰς ὑπ' αὐτὸν οὔσας ἐν τῇ Εχινάσι νήσοις Τηλεβόας, καὶ Ταφίους ὀνόμασε, Ταφίου δὲ υἱὸς Πτερέλαος, ὃν ἀθάνατον καὶ ἀκαταγώνιστον ἐποίησε Ποσειδῶν, ἕως ἂν ἐν τῇ κορυφῇ αὐτοῦ ἡ χρυσῆ θρὶξ φυλαχθῇ, καὶ ὁ τμηθῇ, ἣν αὐτὸς ἐχαρίσατο, τότε τῆ Πτερελάου θυγάτηρ ὑπῆρχε Κομαιθὼ, καὶ ἄρρενες παῖδες, [7] Χρόμιος, Τύραννος, [8] Αντίοχος, [9] Χερσιδάμας, Μήστωρ, [10] Εὐήρης, Ηλεκτρύωνος βασιλεύοντος σὺν τῇ γυναικὶ Αναξοῖ τῶν Μυκηνῶν, ὧν παῖδες, Αλκμήνη μὲν θυγάτηρ, υἱοὶ δὲ Στρατοβάτης, [11] Γοργοφόνος, Φυλόνομος, Κελαινεὺς, καὶ ἕτεροι, καὶ Λικύμνιος νόθος ἀπὸ Μηδείας Φρυγικῆς· ἦλθον πρὸς αὐτὸν τῆς Ηλεκτρύωνος εἰς Μυκήνας Τάφιοι, καὶ οἱ Πτερελάου παῖδες, ἀπαιτοῦντες [12] τὴν βασιλείαν Μυκηνῶν· Ηλεκτρύωνος δὲ μὴ προσέχοντος αὐτοῖς, ἐλάσαντες βόας αὐτοῦ ἀπήρχοντο· συμβαλόντων δὲ τῶν Ηλεκτρύωνος παίδων ἐκείνοις, πάντες ἀπεθάνον, σωθέντος ἐκ μὲν τῶν Ηλεκτρύωνος παίδων Λικυμνίου, ἐκ δὲ τῶν Πτερελάου Εὐήρους· οἱ δὲ Τάφιοι τὰς βόας ἐλάσαντες, Πολυξένῳ τῷ Ηλείων παρέθεντο βασιλεῖ, Αμφιτρύων δὲ παρὰ Πολυξένου λαβὼν, ἦγε εἰς Μυκήνας Ηλεκτρύων δὲ θέλων ἐκδικῆσαι τοὺς παῖδας, παραδοὺς Αμφιτρύωνι τὴν θυγατέρα καὶ τὴν βασιλείαν, στρατεύειν ἔμελλε Τηλεβόαις· ἐν δὲ τῷ αὐτὸν παραλαμβάνειν τὰς βόας, μιᾶς ἐξορμησάσης, ἀφεὶς ἐπ' αὐτὴν ῥόπαλον Αμφιτρύων, ἀνεῖλεν [13] αὐτὸν, ἀποκρουσθὲν ἐκ τῶν κεράτων τῆς βοὸς καὶ πλήξαντος αὐτὴν, ὅθεν ὁ Σθένελος Μυκηνῶν διώξας αὐτὸν τὸν Αμφιτρύωνα, βασιλεύει Μυκηνῶν καὶ Τίρυνθος, αὐτὸς δὲ ὁ Αμφιτρύων παρὰ Κρέοντι ἐν Θήβαις τῆ φόνου καθαίρεται· καθαρθεὶς δὲ, σὺν Κρέοντι, καὶ Κεφάλῳ, καὶ Πανοπεῖ, κατὰ Λυκόφρονα, [14] καὶ σὺν ἑτέροις, τὰς Ταφίων νήσους πολεμῶν ἑλεῖν οὐκ ἐδύνατο, ἕως ἐρασθεῖσα [15] Αμφιτρύωνος, ἡ Κεφάλου Κομαιθὼ, ἡ Πτερελάου θυγάτηρ, ἀπέτεμε τὴν τῆ πατρὸς αὐτῆς, Πτερελάου, χρυσῆν τρίχα, καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν· χειρωσάμενος δὲ Αμφιτρύων τὰς νήσους, Κεφάλῳ δίδωσι, ὃς οἰκήσας ἐν ταύταις, Κεφαλληνίας αὐτὰς ἐκάλεσεν. Εν γοῦν τῇ πρὸς Ταφίους μάχῃ περὶ τὴν συμβολὴν τῆ πολέμου, φησὶν * ὁ πάσαν ἐναντιπέρθυμος ἱστορικῆς * ὁ Λυκόφρων, ὅτι ὤμοσαν ἅπαντες Αρεα καὶ Αθηνᾶν μηδὲν ὑποκρύψειν τῶν λαφύρων, μόνος δὲ παρέβη τοὺς ὅρκους ὁ Πανοπεὺς, καὶ κρύψας τι τῶν λαφύρων, τότε ἔτεκε δειλὸν παῖδα, τὸν Επειὸν, ἐτίμησεν. Αμφὶ μήλων.] ἀπὸ μέρους τῶν κτημάτων ὅλων, ὡς καὶ Ησίοδος,

——————μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο.

ἀντὶ τῆ πλούτου καὶ βασιλείας τῆ Οἰδίποδος. Κομαιθοῦς.] Κομαιθὼ, θυγάτηρ Πτερελάου, ἥτις ἐρασθεῖσα Κεφάλου, τινὲς τῶν μετ' Αμφιτρύωνος, προὔδωκε τὴν πόλιν, καὶ τὴν πατρίδα τοῖς

EMENDATIONES.

1 Τὸν τῇδε καὶ τῇδε, pro τὸν τῇδε καὶ τῇδε, ex Bar. 2 Επαινέσαι. pro ἐπὶ καινοῦ, ex MSS. utroque. 3 Αντιπλακτίσας, pro ἀντιπλακτίσας, ex MSS. utroque. 4 Καὶ φρυκτὸν δείξαντες τοῖς λοιποῖς Ελλησιν οὖσιν ἐν Τενέδῳ, ἀφίκοντο ἐλθεῖν, τὸ Ιλιον πορθοῦσι Impreſſ. Quæ verba ſatis corrupta & mutilata, Nos ope MSS Codd. emendavimus, & reſtituimus. * Hæc emendata adjeci ex Bar. 5 Εκτίνων. pro ἐκτίνειν, ex MSS. utroque. * Ex Bar. hoc adjeci, delevi autem φησὶ γάρ. 6 Ποσειδῶνος, pro Ποσειδῶ. ex MSS. utroque. 7 Χρόμιος. Τύραννος Bar 8 Αντίοχος. Bar. Αμφίοχος Seld. 9 Χερσιδάμας Seld. 10 Εὐήρης lego cum MSS utroque, pro Εὐήρης. Etiam & Impreſſ. Codd. paullo poſt habent Εὐήρους. 11 Γοργοφόνος, Φυλόνομος, Κελαινεὺς Bar. Γοργοφόνος. Φυλόνομος, Κελαινεὺς Seld. 12 Τὴν βασιλείαν lego cum MSS. utroque. τὴν βασιλείαν Impreſſ. abſurde. 13 Αὐτὴν, & paullo poſt, pro αὐτόν. Siquidem fœminino genere prius uſus eſt Scholiaſtes 14 Malim ἡ τῆ Κεφάλου, pro ἡ Κεφάλου ex MSS. utroque. Nam Scholiaſtes vult Comætho aut Amphitryonis amore captam fuiſſe, aut Cephali; uter vero is fuerit haud conſtat inter Mythologiæ Scriptores. * Ex Bar.

[a] Κανδάον, ἢ Μάμερτον, ὁπλίτην λύκον·	Armatum lupum jurare:
Ὁ μητρὸς ἐντὸς δελφύος στυγνὴν μάχην	Qui in matris utero pugnam tristem
Στήσας ἀραγμοῖς πρὸς κασίγνητον χερῶν,	Peregerat manuum pulsibus adversus fratrem,
Οὔπω τὸ Τιτοῦς λαμπρὸν [b] αὐγάζων φάος,	Cùm nondum Solis claram vidisset lucem,
Οὐδ' ἐκφυγὼν ὠδῖνας [c] ἀλγεινὰς τόκων·	Nec effugisset laboriosi dolores partus:
[d] Τοιγὰρ πόποι φύξηλιν ἀνδρῶσαι σπόρον,	Quapropter Dii timidum crearunt fœtum,
Πύκτην μὲν ἐσθλόν, πτῶκα δ' ἐν κλόνῳ δορός,	Pugilem bonum, timidum autem in hastæ strepitu,
Καὶ πλεῖστα τέχναις ὠφελήσαντα στρατόν·	Et arte plurimum exercitui utilem:
Ὃς ἀμφὶ [e] Κῖριν, καὶ [f] Κυλιστάρνου γάνος	Qui juxta Cirin, & Cylistarni latices
Ἔπηλυς οἴκους τῆλε νάσσεται πάτρας.	Advena procul à patria deget.
Τὰ δ' ἐργαλεῖα, τοῖσι τετρήνας βρέτας	Instrumenta verò, quibus fabricando statuam
Τεύξει ποτ' ἐγχώροισι μέρμερον βλάβην,	Dabit olim indigenis vafram noxam,
[g] Καθιερώσει [h] Μυνδίας [i] ἀνακτόροις.	Myndiæ templo dedicabit.
Ἄλλοι δ' ἐνοικήσουσι Σικανῶν χθόνα,	Alii Siculorum inhabitabunt terram,

VARIANTES LECTIONES.

a Versum hunc non agnoscit *Sold.* b Αὐγάζει *Bar.* Sed isti finali syllabæ recentior manus superposuit ων. c Ἀλγεινὰ al. χαλεπὰς *Bar.* aliique; ubi Scholium in contextum est receptum, inquit *Canterus.* d Τοὶ γὰρ *Bar.* e Κίρν paroxyton. *Bar.* Κῖρον *Sold.* Κάρον al. f Al. Κυλιστάρνου. g Καθ' ἱερὸν *Sold.* h Μύδιας *MSS.* uterque, & alii. i Post ἀνακτόροις interrogationis notam habet *Sold.*

πολεμίους, τοῦτο φησὶ Στεργοξυνδέτων ἕνεκα νυμφευμάτων· ἢ ἀναπλέον ὅτι περὶ τῶν γάμων Ἀμφιτρύωνος καὶ Ἀλκμήνης, καὶ γὰρ διὰ τὴν αἰτίαν τοῦ γάμου τῆς Ἀλκμήνης ἐκινήθη ὁ πόλεμος. Ἀλοῖτις, Κυδωνία, καὶ Θρασώ.] ἐπίθετα Ἀθηνᾶς, ὡς καὶ Ἀρτέμιδος Δίκτυννα παρὰ Κρησίν, Οὖπις παρὰ Θρᾳξίν, Ὀρθωσία παρὰ Ἀρκάσιν, ἀπὸ ὄρους Ὀρθωσίου [1] Λακωνικοῦ. [2] Κρηστώνης θεόν.] Κρηστώνη, ἡ Θρᾴκη, ἀπὸ μιᾶς πόλεως οὕτω καλουμένης, θεὸς δὲ τοῖς Θρᾳκικοῖς ὁ Ἄρης, ὅτι πολεμικοὶ τὸ παλαιὸν οἱ Θρᾷκες. Κανδάον.] ἐπίθετον Ἄρεος, [3] παρὰ τὸ καίνειν καὶ δαίειν. Μάμερτον.] ὁ Ἄρης ἐστίν, ἡ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή· ὁ δὲ ** βάρβαρος ὤν ** Λυκόφρων οὐκ ἀρκεσθεὶς τοῖς λεκτοῖς, καὶ Ῥωμαϊκαῖς χρᾶται. Ῥωμαῖοι γὰρ τοὺς πολεμικοὺς μαμερτοὺς καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ τις ἢ Διόδωρος, ἢ Δίων, οὐ γὰρ ἀκριβῶς [4] μέμνημαι· χρᾶται γὰρ ἱστορῶν "Μεσσηνίους [5] καταστρέψαντες τοὺς ὑποδεξαμένους αὐτούς, κατέσχον "Μεσσήνην, καὶ [6] Μαμερτοὺς ἑαυτοὺς ὠνόμασαν, τουτέστι πο"λεμικούς, Μαμερτὸς γὰρ ὁ Ἄρης παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται. καὶ Κυρῖνος δὲ παρ' αὐτοῖς, ὥς φησι Πλούταρχος. Ὁ μητρός.] ὁ Πανοπεύς, ὁ ἐντὸς τῆς μητρικῆς δελφύος καὶ μήτρας συμβαλὼν μάχην τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ [7] Κρίσῳ, οὗτοι γὰρ Φώκου καὶ Ἀστεροδίας ὄντες υἱοί, ἐν τῇ μητρικῇ γαστρὶ διεμαχέσαντο, ὡς καὶ [8] Φαρὲς καὶ ὁ Ζαρά, καὶ Προῖτος καὶ Ἀκρίσιος, οἱ Ἄβαντος. Τιτοῦς.] τῆς ἡμέρας, ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος,

[9] Τέρμα δ' ἀνίσχουσι βοῶν λῆγον ἔγχετο Τιτοῦς.

Πόποι.] οἱ θεοί, ὅθεν καὶ πολλάκις τὸ ὦ πόποι παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ ὦ θεοί, ἤκουσαν, ἡ δὲ λέξις Δελφική. Τὸ δὲ ἀνδρῶσαι, οὐ τὸ [10] ἀνδρεῖον ἐποίησαν, ἀλλὰ τὸ ἄνδρα ἁπλῶς ἐποίησαν. Κῖρις, καὶ Κυλίσταρνος, ποταμοί εἰσιν Ἰταλίας. Βρέτας.] τὸ ἀνθρωπόμορφον εἴδωλον, καὶ ἡ εἰκών, παρὰ τὸ βροτῷ ὅμοιον εἶναι· οὗτος δὲ βρέτας κατεσκεύασε τὸν Δούρειον ἵππον φησί. Σικανῶν.] πρὸς τοὺς [11] Σικελοὺς ἐδέξαντο πάντες, ἄλλοι δὲ μέρος Σικελῶν τῶν Σικανῶν φασί, πόλιν ὑπὸ Ἀκραγαντίνοις συμβιβάζουσιν· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Λυκόφρων οὕτω τοῦτο, λέγων,

[12] Κάμψας Γονοῦσσάν τ', ἠδὲ Σικανῶν πλάκας,
Καὶ Στρογχλαινε σπιλόν.———

[13] ἀπεσφαιρωμένος γὰρ τὰς πόλεις τῆς Σικελίας, καὶ τοὺς τόπους φησὶ καὶ τὴν Σικανίαν.

EMENDATIONES.

1 Ἀρκαδικοῦ *Bar.* Quam lectionem aut retineri vellem, aut pro Ἀρκάσιν substituere *Λάκωσιν*, cur enim apud Arcadas Diana nomen à Laconico monte impositum habeas? 2 Κρηστώνης *Sold.*] Κρηστώνη, ἡ Θρᾴκη emendo ex *Bar.* Κρηστώνη] ἡ Θρᾴκη *Impress.* absurde. In *Sold.* autem tota sententia deest. 3 Παρὰ τὸ καίνειν καὶ δαίειν, pro παρὰ τὸ δαίειν καὶ καίνειν, quæ etsi sensu eadem sint, ob vocum tamen positionem non tam apte respondent dictioni inde derivatæ, ex *Bar.* & *Phavorino.* Ex *Bar.* 4 Μέμνημαι, pro μέμνημαι. ex *Sold.* 5 Καταστρέψαντες, pro καταστρέψαντας, ex *MSS.* utroque. 6 Μαμερτούς. vel Μαμερτίνους, pro Μαμερτούς, ubique habet *Bar.* 7 Κρίσῳ. pro Κρίσωνι. ex *MSS.* utroque. Crissus enim dictus esse videtur Panopei frater. 8 Φαρὲς καὶ ὁ Ζαρά, pro Φαρὲς, καὶ ὁ Ζαρᾶς, ex *MSS.* utroque. Vide sacros Mosis libros. 9 Τέρμα δ' ἀνίσχουσι βοῶν λῆγον *Sold.* 10 Ἀνδρεῖον, pro ἀνδρεῖον *Sold.* 11 Σικελούς, pro Σικελοὺς, ex *MSS.* utroque. 12 Hæc ex *Sold.* ipsoque *Lycophrone* in versus digesti, quæ prius confuse, & corrupte proferebantur. Κάμψας Γονοῦσσαν. τ' ἠδὲ Σικανῶν πλάκας, καὶ Στρογχλαινε σπιλόν. Ubi *Nic. Gerbelius*, Hæc mutila & depravata (inquit) mihi videntur, & ex alio exemplari castiganda. 13 Ἀπεσφαιρωμένος, pro ἀπεσφαιρωμένος: & deinde φησὶ, pro φησὶν, ex *Sold.*

ᵃΠλαγχθέντεςᵇ μολόντες, ἔνθα Λαομέδων τριπλᾶς	Errones eò delati, ubi tres Laomedon
Ναύταις ἔδωκε Φοινοδάμαντος κόρας,	Nautis dedit Phoenodamantis filias,
Ταῖς κητοδόρποις συμφοραῖς δεδηγμένος,	Balænam pascentibus stimulatus cladibus,
Τηλοῦ ᶜπροθεῖναι θηρσὶν ὠμησταῖς βοράν,	Procul exponendas feris crudelibus,
Μολόντας εἰς γῆν ἑσπέραν Λαιστρυγόνων,	Progressis in occidentalem Læstrygonum terram,
Ὅπου συνοικεῖ δαψιλὴς ἐρημία·	Ubi larga visitur solitudo;
Αἱ δ' αὖ παλαιστοῦ μητέρος Ζηρυνθίας	Illæ porrò Matri Luctatoris Zerynthiæ
Σηκὸν μέγαν δείμαντο, δωτίνην θεᾷ,	Templum extruxêre magnum, donum Deæ,
Μόρον φυγοῦσαι, καὶ ᵈμονοικήτους ἕδρας·	Mortem cùm effugissent, & sedes solitarias;
Ὧν δὴ μίαν ᵉΚριμισὸς ἰνδαλθεὶς κυνὶ	Harum unam Crimissus assimilatus cani
Ἔζευξε ᶠλέκτροις ποταμός, ᵍἡ δὲ δαίμονι	Lecto junxit fluvius, cui illa
Τῷ θηρομίκτῳ σκύλακα γενναῖον τεκνοῖ,	Semifero generosum parit Catulum,
Τειχῶν συνοικιστῆρα, καὶ κτίστην τόπων·	Trium fundatorem, & conditorem locorum:
Ὃς δὴ ποδηγῶν πτόρθον ʰἈγχίσου ⁱνόθον,	Qui germen Anchisæ manu ducens spurium,
Ἄξει τρίδειρον νῆσον εἰς ληκτηρίαν,	In Insulam deducet tricollem margineam,

VARIANTES LECTIONES.

a Πλαγχθ. Bar. aliique. b Μολόντες Bar. c Προθεῖναι Bar. d Μονοικήτους al. μονοικήτας al. μονοικέτους quidem habet Seld. sed eadem manus ; isti ο', & ο' isti ε superposuit ; idemque in Scholiis factum. e Κριμισσὸς Seld. f Λέκτροις Bar. sed isti ε eadem manus superscripsit ο. g Seld. habet ἡδὲ. h Ἀγχίσου al. Ἀγχίσεω Bar. isti eo tamen isti ε superior manus superposuit ε. i Νόθον MSS. uterque.

Φοινοδάμαντος κόρας.] Φοινοδάμας τις Τρὼς, ὃς εἶπε κατ' ἀρχὰς ἔμπροσθεν, συμβουλεύει τοῖς Τρωσὶν ἐκθεῖναι τὴν Ἡσιόνην τῷ κήτει· ἀγανακτήσας ὁ Λαομέδων περὶ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τῶν τριῶν, μὴ αὐτὰς ἐκθεῖναι, καὶ ἔπειτα τοῦτο πεπονθέναι· ὁ δὲ Λαομέδων μνησθεὶς τοῦ Φοινοδάμαντος, ἔδωκε τὰς θυγατέρας ἐκείνου ναύταις * ἐκθεῖναι αὐτὰς * ἐν Σικελίᾳ θηρσὶν βοράν, αἳ σωθεῖσαι, κατὰ γνώμην Ἀφροδίτης ἐσώθησαν· ὧν τῇ μιᾷ κυνὶ ὁμοιωθεὶς ὁ Κριμισὸς ποταμὸς ἐμίγη, καὶ ἐγέννησε τὸν ¹Αἰγέστην, ὃς ἔκτισε τρεῖς πόλεις ἐν Σικελίᾳ, τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ ²Αἰγέσταν, καὶ Ἔρυκα, καὶ ³Ἔντελλαν, ἢ ⁴Ἄτελλαν, ἀπὸ τῆς γυναικὸς, ἣν ἔγημε, ⁵Στύλλα γὰρ ὠνομάζετο ἡ τούτου γυνή. Ταῖς κητοδόρποις συμφοραῖς.] * τῇ θλίψει * ταῖς ὑπὲρ τῆς μελλούσης δίδοσθαι τὴν Ἡσιόνην δεῖπνον καὶ δεῖπνον τῷ κήτει, εἰ γὰρ καὶ ἐξετέθη, ἀλλ' οὐκ ἐξετέθη, Ἡρακλέους δὲ αὐτὴν σώσαντος, ἀπολλύντος τὸ κῆτος. ⁶Λαιστρυγόνων.] Λαιστρυγόνες, οἱ νῦν Λεοντῖνοι, εἰσὶ δὲ ἐν Σικελίᾳ, ὡς λέγουσιν, ὑπάρχοντες ἀνθρωποφάγοι, ἀπὸ τὸ ἀπολεῖν τοὺς Ὀδυσσέως ἑταίρους, οὐ γὰρ ἔτι εἰδωλομένοις ξένοις ὑποδέχεσθαι. ⁷Παλαιστοῦ.] ὁ Ἔρυξ, ὃς ἦν ἰσχυρὸς, υἱὸς ἦν Ἀφροδίτης καὶ Ποσειδῶνος, παλαιστὴς καὶ πύκτης· τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· αἱ δὲ τῆς μητρὸς τοῦ Ἔρυκος Ἀφροδίτης, τοῦ καταπαλαίοντος τοὺς ξένους, ναὸν ἔκτισαν δωρεὰν τῇ θεῷ, φυγοῦσαι τὸν ⁸θάνατον, καὶ μονοικήτους ἕδρας καὶ καθέδρας καὶ διατριβὰς τὰς ἐν ἐρήμῳ, ἐν ᾗ μόναι τὴν οἴκησιν εἶχον, ἢ ἐν ᾗ μονάζειν καὶ δίχα συζυγίας ἀνδρῶν εἶχον τὴν κοίτην καὶ τὴν αὐλήν. ⁿΣκύλακα γενναῖον τεκνοῖ.] τὸν Αἰγέστην λέγει. ⁿΤειχῶν συνοικιστῆρα.] τρεῖς γὰρ πόλεις ἔκτισεν ἐν Σικελίᾳ, ⁹Αἰγέσταν, Ἔρυκα, καὶ Ἄτελλαν, ὡς προείρηται. Ὃς δὴ ποδηγῶν.] οὗτος Αἰγέστης ἐλθὼν εἰς Δαρδανίαν, ἤγαγεν Ἀγχίσου παῖδα, Ἔλυμον καλούμενον, ἤγαγεν εἰς Σικελίαν. Ἄξει τρίδειρον νῆσον.] νῆσον τρίδειρον τὴν Σικελίαν λέγει, ἣν καὶ Τρινακρίαν καὶ Τρινακρίας καλοῦσιν, τρία γὰρ ἀκρωτήρια ἔχει, ¹⁰Λιλύβαιον, Πάχυνον, καὶ Πελωρίδα. Εἰς ληκτηρίαν.] ¹¹ληκτηρίαν φησὶν, ὅτι νῦν ἔσχατον Σικελία, αἱ νῆσοι δὲ ὑπὸ θαλάσσης περιέχονται, καὶ λήγειν δοκοῦσιν ὑπ' αὐτῆς περιεχόμεναι.

EMENDATIONES.

* Hæc adjeci ex MSS. utroque, ad complendum sensum, qui prius mutilus erat, & imperfectus; non enim Laomedon Phoenodamantis filias nautis tradidit in Sicilia, sed eas nautis dedit in Siciliam portandas. 1 Αἰγέστην Seld. Αἰγέσθην Bar. 2 Αἰγέσταν MSS. uterque. 3 Ἔντελλαν Bar. Ἔντελλαν Seld. 4 Ἄτελλαν Bar. 5 Hanc sententiolam neuter MSS. Codd. agnoscit, nec immerito videtur omissa fuisse, quomodo enim Urbs Entella, vel Atalla, vel etiam Enstylla dici potuit ab Ægesti uxore, si ipsi nomen fuisset Stylla? quamobrem, aut legendum Ἔντελλα, vel Ἔσελλα, vel Ἄτελλα, aut delenda hæc verba. * Ex Seld. Et Bar. etiam habet ὑπὲρ. 6 Λαιστρυγόνων.] Λαιστρυγόνες, οἱ νῦν. pro Λαιστρυγόνες] οἱ νῦν. ex MSS utroque. 7 Παλαιστοῦ. pro παλαιστὸς, ex Bar. ipsoque Poeta textu. * Ex Bar. 8 θάνατον καὶ μονοικήτους ἕδρας] καὶ τὰς &c. Impress. Quem locum Ego castigavi ope Bar. * Hoc adjeci ex Bar. 9 Αἰγέσταν MSS. uterque; aliisque in locis, pro Αἰγέστας, & Αἰγέστα, scribunt Ἐγέστα, & Ἐγέστα, de qua variatione dictum supra. 10 Λιλύβαιον, pro Λιλύβαιον, ex MSS. utroque. 11 Ληκτηρίαν δὲ Impress. Ego δὲ delevi ex fide Bar.

Τῶν Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλώμενον	Dardaniis ex locis navi advectum.
[a] Αἴγεστα τλῆμον, σοὶ δὲ δαιμόνων φραδαῖς	O misera Segesta, cui Deorum decretis
Πένθος μέγιστον καὶ δι' αἰῶνος πάτρας	Luctus erit maximus, & perpetuus,
Ἔσται πυρὸς [b] ῥιπαῖσιν ᾐθαλωμένης.	Ob patriam ignis jactibus combustam.
Μόνη δὲ πύργων δυστυχεῖς κατασκαφὰς	Sola sanè turrium subversiones infelices
Νήπαυστον αἰάζουσα, καὶ γοωμένη,	Incessanter deplorans, ac lugens,
Δαρὸν [c] στενάξεις· πᾶς δὲ [d] λυγαίαν λεὼς	Diu gemes: omnísque populus nigram
Ἐσθῆτα [e] προστρόπαιον ἐγχλαινούμενος,	Vestem piacularem indutus,
Αὐχμῷ πινώδης λυπρὸν [f] ἀμπρεύσει βίον·	Situ squalidus mœstam exantlabit vitam:
Κρατὸς δ' ἄκουρος νῶτα καλλυνεῖ φόβη,	Capitísque intonsa coma tergum decorabit,
Μνήμην παλαιῶν τημελοῦσ' ὀδυρμάτων.	Memoriam veterum nutriens lamentorum.
Πολλοὶ δὲ Σῖριν ἀμφὶ, καὶ Λευταρνίαν	Multi etiam circa Sirin, & Leutarniam
Ἄρουραν οἰκήσουσιν, ἔνθα δύσμορος	Agrum habitabunt, ubi infelix
Κάλχας, ὀλύνθων Σισυφεὺς ἀνηρίθμων,	Calchas, grossorum Sisyphius multarum,

VARIANTES LECTIONES.

a Ἐγεστα *MSS.* uterque, & eandem lectionem (quam etiam alii sequuntur) in *Scholiis* retinent. *Salmasius* in *Plinian.* Exercit. in *Solini* Polyhistora, contra omnium Codicum fidem reposuit Αἴγεστε. idque de Trojano heroe dictum putat. insulse quidem, & ridicule, cum in versibus sequentibus quatuor adjectiva fœminina huic voci copulet Poeta. Sed quid mirum, si *aliquando bonus dormitet Homerus?* b Ῥιπαῖσιν *Seld.* c Στενάξεις *Bar.* d Al. λευγαίαν. e Πρὸς τρόπαιον *Seld.* cum *Impress.* omnibus. Ego vero προστρόπαιον una voce legendum puto, ex emendatione *Gul. Canteri*, quam confirmat *Bar.* Quinetiam *Gregor. Nazianzenus* in Tragœdia versum hunc à *Lycophrone* mutuatus, προστρόπαιον habet. Posset etiam legi Προστροπαῖον gentile, est enim Προστροπαία Siliciæ urbs. Vide *Canteri* Annotationes. f Ἐμπρεύσει *Bar.*

Τῆς Πάτρας, δηλονότι τῆς ἐμῆς πατρίδος, τῆς Τροίας. Αἴγεστα τλῆμον.] ἡ Αἴγεστα, πόλις Σικελίας, ἥ, κατά τινας, Ακράγας καλουμένη, ἥτις διηνεκῶς ὀδύρεται τὰς συμφορὰς Τροίας μόνη ὑπὲρ τὰς ἐκεῖ λοιπὰς πόλεις· πρὸς αὐτὴν οὖν τὴν Αἴγεσταν πάλιν ἀποστρέφει τὸν λόγον. * Πρῶτον μὲν γὰρ ὑπὸ Ηρακλέους ἐκρατήθη ἡ Τροία, δεύτερον ὑπὸ τῶν Ελλήνων διὰ τὴν Ελένην, τρίτον δὲ ὑπὸ τῶν Αμαζόνων, ὁ γὰρ Αἰνείας μόνος φυγὼν ἐκ τῆς ἁλώσεως, πάλιν ᾤκησε τὴν Τροίαν, ἐλθοῦσαι δὲ αἱ Αμαζόνες, πάλιν ἔσκαψαν ταύτην. [1] Ακουρος.] ἄκουροι γὰρ ἦσαν, καὶ ἐκόμων, ἅτε ἐν λύπαις ὄντες. Μνήμην παλαιῶν.] τρέφουσα καὶ αὔξουσα τὴν μνήμην παλαιωθησομένων τῷ χρόνῳ τῆς Τροίας ὀδυρμάτων. Πολλοὶ δὲ Σῖριν.] Σῖρις καὶ Λευταρνία, πόλεις Ιταλίας, ἔνθα οἱ καλούμενοι τῶν ἐξ Ιλίου φυγόντων ᾤκησαν, καὶ πάντα κατὰ μίμησιν Τροίας ἐποίησαν, καὶ ἔκτισαν πόλιν ὁμοίαν Τροίᾳ, ἣ πρῶτα μὲν ἐκαλεῖτο Πολίειον, εἶτα Ηράκλειον, εἶτα Σῖρις, ἔνθα τις Κάλχας, οὐχ ὁ Θέστορος, ἀλλ' ὁμώνυμος αὐτῷ μάντις ὑφ' Ηρακλέους ἀνῃρέθη· δηλοῖ μέρος δὲ αὐτοῦ ἡ ἱστορία ὑποκάτω κεῖται. Σισυφεύς.] ὁ σοφὸς ἀριθμητὴς, ἐπεὶ καὶ ὁ Σίσυφος σοφὸς καὶ πανουργότατος. Διαφορὰν ὀλύνθων, φηλήκων, σύκων, καὶ ἰσχάδων ὄπισθεν εἶπον. Κάλχας ὀλύνθων.] πάλιν ἀνακόλουθα γράφει χάριν, οὗτος γὰρ ὁ Κάλχας, ὃν λέγει, ὁ Μόψος ἐστὶν, υἱὸς Απόλλωνος καὶ Μαντοῦς, τῆς Τειρεσίου, οὐχ ὁ Αργοναύτης Μόψος, * ὁ * τοῦ Αμπυκος καὶ Χλωρίδος, τῆς Ορχομενοῦ θυγατρὸς, ὃς καὶ δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως ἐν Λιβύῃ τελευτᾷ, καὶ θάπτεται ὑπὸ τῶν Αργοναυτῶν· οὗτος οὖν ὁ Μόψος, ὃν λέγει, * ὁ * Απόλλωνος υἱὸς καὶ Μαντοῦς, ἐν Κολοφῶνι τῆς Ασίας ᾤκει, ἢ, κατά τινας, ἐν Κιλικίᾳ, οὐ μὴν ἐν Ιταλίᾳ, ὡς οὗτος φησίν· ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς τούτου πατρίδος οὐ διαμάχομαι, ὅτι δὲ ἀνακολούθως, καὶ ἐναντίως φησὶν, οὐ μόνον τοῖς λοιποῖς, ἀλλὰ καὶ ἑαυτῷ, οὐ μικρῶς τὸν ἄνδρα αἰτιῶμαι, καὶ γράφω [2] παραφροσύνης, πρὶν μὲν γὰρ εἶπε τὸν [3] Θέστορος Κάλχαντα παρ' αὐτοῦ ἡττηθῆναι μαντικῇ, καὶ ἀποθανεῖν, ὡς πάντες φασί· μετὰ γὰρ τὴν Ιλίου πόρθησιν, Κάλχας, Λεοντεὺς, Πολυποίτης, καὶ Ποδαλείριος ἐν Ιλίῳ τὰς αὐτῶν ναῦς ἀπολιπόντες, πεζῇ πορευόμενοι εἰς Κιλικίαν, καὶ Κολοφῶνα, καὶ καταντῶσι παρὰ τούτῳ τῷ Μόψῳ, ὅπου καὶ ἡττηθέντα μαντικῇ τὸν Κάλχαντα θάπτουσιν· ἐρωτοῦ γὰρ ἐρωτώσης Κάλχας τῷ Μόψῳ εἶπε, Πόσους ὀλύνθους ἔχει; ὁ δὲ, ὥσπερ εἶχε τὸ ἀληθὲς, εἶπε, Μυρίους ὀλύνθους ἔχει, καὶ μέδιμνον ἕνα, καὶ ὄλυνθον ἕνα. Μόψος δὲ, ὑὸς ἐπὶ τόκου ἑστώσης, ἤρετο, Πόσους χοίρους ἔχει κατὰ γαστρὸς, καὶ πότε τέξεται; Κάλχαντος δὲ μὴ ἀποκεκριμένου, αὐτὸς πάλιν ὁ Μόψος εἶπε, Δέκα χοίρους [4] ἔχει,

EMENDATIONES.

* Hæc usque ad Ακουρος loci alterius esse videntur. 1 Ακουρος pro ἄκουροι, ex *Seld.* & ipso *Lycophronis* textu. * Ex *MSS.* utroque. * Ex *MSS.* utroque. 2 Παραφροσύνης *Bar.* Quod equidem malim, quia paullo ante crapulæ Poetam incusavit *Tzetzes.* 3 Θέστορος, pro Θέστορα, ex *MSS.* utroque: Calchas enim Thestoris erat filius. Notissimus versiculus ille *Homericus*,

Κάλχας Θεστορίδης οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος.

4 Ἔχει posui, pro ἔχον. Nam recta oratione hæc, ut & ea, quæ supra dicta sunt, profert Mopsus; sin aliter, τέξεσθαι dixisset, non τίξεται.

ὧν

Κεῖται, [a] κάρα μάστιγι γογγύλῃ τυπείς.	Jacet, caput flagello percussus rotundo,
Ῥέεθροισιν ὠκὺς ἔνθα μύρεται [b] Σῖνις,	Ubi celer strepit Sinis,
Ἄρδων βαθεῖαν [c] Χωνίας παγκληρίαν.	Profundam irrigans Choniæ regionem.
Πόλιν δ' ὁμοίαν Ἰλίῳ δυσδαίμονες	Urbem verò similem Ilio miseri
Δείμαντες, ἀλγυνοῦσι Λαφρίαν κόρην,	Condentes, dolore afficient Laphriam virginem,
Σάλπιγγα, δηώσαντες ἐν ναῷ [d] θεᾶς	Tubicinam, perdentes in Deæ templo
Τοὺς [e] πρόσθ' ἕδεθλον [f] Ξουθίδας ᾠκηκότας.	Xuthidas, qui sedes prius tenuerant.
Γλήναις δ' ἄγαλμα ταῖς ἀναιμάκτοις [g] μύσει,	Tum statua pupillis incruentis connivebit,
Στυγνὴν Ἀχαιῶν εἰς [h] Ἴωνας βλάβην	Diram Achivorum in Ionas cladem,
[i] Λεύσσον, φόνον τ' ἔμφυλον ἀγραύλων λύκων,	Videns, cædémque gentilem luporum agrestium,
[k] Ὅταν θανὼν λήταρχος, [l] ἱερείας σκύλαξ,	Quando mortuus flamen, sacerdotis catulus,

VARIANTES LECTIONES

a Al. κάρα. b Ῥεῖ Bar. aliique c Al. Χωνίαν. d Θεοῦ Sold. e Al. πρὶν f. f Ξουθίδας reposuit, ex emendatione Johan. Aurati, Gul. Cantero. cujus Annotationes consulenda. g Μύει Sold. h Ἴωνας Sold. i Al. λεύσσει. k Ὅτ' ἄν Sold. l Ἱρείας Bar.

τὸν ὁ εἷς [1] ἄρξειν, τέθνηται δὲ κατὰ τὸ σὺν αὐτοῖς. ἡ ἡττωμένων, Κάλχας ἀθυμήσας τελευτᾷ, Πολυποίτης δὲ, καὶ Λεοντεὺς μετὰ τὸ θάψαι αὐτὸν, μετ' ὀλίγον εἰς Ἑλλάδα ἀπεχώρησαν. ὕστερον δὲ καὶ Ἀμφίλοχος, ὁ [2] Ἀλκμαίωνος, [3] ὑπὸ χειμῶνος ἐξωσθεὶς, κατά τινας, καὶ κατὰ τὸν Λυκόφρονα, περὶ τοὺς τόπους, οὓς ὁ Μόψος, ἀπεξείργει, καὶ ὑπὲρ τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μαντικῆς, ὥς φασι, μονομαχήσαντες, ἀλλήλους ἀπέκτειναν, καὶ ἐτάφησαν παρ' ἑκάτερα μέρη τῆς [4] Μεγάρσου πόλεως· ἔστι δὲ καὶ Μέγαρσος ποταμὸς ἐν Σκυθίᾳ. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Ἀμφίλοχος τὸ κληθὲν Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν [5] πλησίον Ἀκαρνάνων κατῴκισε. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τοῦ Μόψου τούτου, ὅτι ἦν μετὰ τὴν ὑπ' Ἀγαμέμνονος Ἰλίου πόρθησιν, καὶ αἴτιος τελευτῆς γέγονε τῷ Κάλχαντι, αὐτὸς δὲ μονομαχήσας Ἀμφιλόχῳ ἀνῃρέθη, νῦν δὲ ἐφ' Ἡρακλέους φασὶν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι· πῶς γοῦν ἐφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθεὶς, πάλιν ζωοῦται, καὶ αἴτιος γίνεται Κάλχαντος τελευτῆς, καὶ αὐτὸς συναναιρεῖται Ἀμφιλόχῳ, τῷ Ἀλκμαίωνος παιδί; ταῦτα πάντως ἐναντία. πρὸ γὰρ τῆς στρατιᾶς Ἀγαμέμνονος, πολλῷ πρότερον ἐν Οἴτῃ ἐτελεύτησεν Ἡρακλῆς, ὅμως δὲ ὁ Λυκόφρων μᾶλλον τῆς ἀληθείας, ἢ τῆς ποιητικῆς στοχαστικώς, οὕτως φησὶ τὴν ἱστορίαν· Ἡρακλέους τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐλαύνοντος ἐξ Ἐρυθείας, καὶ ἰδόντος τὸν Κάλχαντα τοῦτον, ἤτοι τὸν Μόψον, ὑπό τινα ἐρινεὸν καθήμενον, συνέζη ἐρωτήσεις, Πόσους ὀλύνθους ἔχει ὁ ἐρινεός; τὸν δὲ εἰπεῖν, Δέκα μεδίμνους, καὶ ἕνα ὄλυνθον, ὃν μὴ δύνασθαι χωρῆσαι ἐντιθέμενον τῷ μεδίμνῳ· τὸν δ' Ἡρακλέους πολλὰ βιαζόμενον τὸν περισσὸν ὄλυνθον ἐνθεῖναι τῷ μεδίμνῳ, καὶ μὴ δυνάμενον, ὁ Κάλχας αὐτοῦ κατεγέλα, ὃν πατάξας κονδύλῳ ἀπέκτεινε, καὶ ἔθαψε περὶ τὸ ἱερὸν ἱερεὺς δὲ καταχρηστικῶς ἐλέχθη ὁ ἀγρὸς οὗτος, ὑπὸ Ἐρινεοῦ, πόλεως Δωρικῆς φαῦλα σῦκα ἐχούσης· ἡ γὰρ Δωρὶς ἐξ πόλεις ἔχει, [6] Κυτίνιον, Βοῖον, Αἰλαιον, Κάρφαιαν, Δρυόπην, καὶ τὸν Ἐρινεόν, ἀφ' ἧς ἡ κλῆσις τῆς φαύλοις συκῆς. περὶ δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ μέτρου, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀλύνθων ὅπερ εἶπον, κἂν [7] χελιδονογράφοι τινὲς μὴ εἰδότες δέκα μεδίμνους εἶπον αὐτούς. Μάστιγι γογγύλῃ.] τῇ χειροπλήκτῳ μάστιγι, λέγει δὲ τῷ κονδύλῳ, τῷ γρόνθῳ, ὃς συνεστραμμένον τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς δίδοται. Τοὺς πρόσθ' ἕδεθλον.] Ἴωνες, ἤγουν Ἀθηναῖοι, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ἐλθόντες εἰς Ἰταλίαν, ᾤκησαν περὶ Σίριν· μετὰ δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν φυγόντες οἱ Τρῶες εἰς Ἰταλίαν, Κρωτωνιάται, οὓς καὶ Ἀχαιοὺς λέγει, βοηθήσαντες τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ τούτοις φυγοῦσι Τρωσὶ, στρατεύσαντες μετ' αὐτῶν κατὰ τῆς Σίριδος, καὶ πάντας τοὺς Ἴωνας τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ναῷ καταφυγόντας ἀνεῖλον, μεθ' ὧν συνανεῖλον καὶ τὸν τῆς ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς παῖδα, ὀνόματι Λήταρχον, γυναικεῖα ἐνδεδυμένον, διὸ ἡ Ἀθηνᾶ ὀργισθεῖσα ἔμυσε τοῦ μὴ βλέπειν. Ἀχαιοὺς λέγει τοὺς Κρωτωνιάτας, οἵτινες συνεμάχησαν Τρωσὶ, καὶ ἀνεῖλον τοὺς πρὶν κατοικοῦντας ἐν τῇ Σίριδι Ἴωνας, οὓς καὶ ἐμφύλους εἶπεν. [*] Στυγνὴν Ἀχαιῶν εἰς Ἴωνας βλάβην Λεύσσον.] Ἀχαιοὺς λέγει τοὺς Κρωτωνιάτας, οἵτινες συνεμάχησαν τοῖς Τρωσὶ, καὶ ἀνεῖλον τοὺς πρὶν κατοικοῦντας ἐν τῇ Σίριδι Ἴωνας, οὓς καὶ ἐμφυλίους εἶπεν, [*] ἐπειδὴ οἵ τε Ἴωνες, καὶ Κρωτωνιάται, ἄμφω Ἕλληνες ὄντες, οἱ δὲ Τρῶες συλλαβόντες τοὺς Κρωτωνιάτας, ἐπεστράτευσαν τοὺς ἐν Σίριδι Ἴωνας, καὶ ἀνεῖλον αὐτούς. Λήταρχος.] ὁ δημόσιος ἱερεὺς, λῆτον γὰρ, τὸ δημόσιον λέγεται, ὃ ὀνομάζει κόρακι.

EMENDATIONES.

1 Ἀρξειν, pro ἄρξειν, ex MSS. utroque. 2 Ἀλκμαίωνος, pro Ἀλκμαίωνι, habent MSS. utrerque. 3 Ὑπὸ χειμῶνος ἐξωσθεὶς, pro ὑπὸ χειμῶνα ἐξωσθείς, ex MSS. utroque. 4 Μεγάρσου, pro Μεγάρας, ex Bar. ipsoque Lycophrone, qui supra dixit hos duos juxta Megarsum sepultos esse, v. CCCCXLIII. 5 Πλησίον Ἀκαρνάνων, pro πλησίον Ἀκαρνανίας, ope MSS. utriusque. 6 Κύτινον Impress. Κύτινιον MSS. Ego reposui Κυτίνιον, nixus auctoritate Stephani, Strabonis Geogr. lib. X. & Thucydidis Histor. lib. III. qui consulendi sunt, numerus enim, & ordo harum urbium apud illos est diversus. 7 Σχοινογράφοι, pro χελιδονογράφοι, ex Sold, χοινογράφοι Bar. * Hæc levi cum variatione occurrunt in MSS. utroque

[?] Τυλλε-

Πρῶτος κελαινῷ βωμὸν [a] αἱμάξει βρότῳ.
Ἄλλοι δὲ πρῶνας δυσβάτους [b] Τυλλησίους,
Λίνου θ' [c] ἁλισμίκτοιο δειράδαν ἄκρην,
Ἀμαζόνος σύγκληρα [d] ἀρόσονται πέδον,
[e] Δούλης γυναικὸς ζεῦγλαν [f] ἐνδεδεγμένοι·
Ἣν, χαλκομίτρου θῆσσαν [g] ὀτρηρῆς κόρης,
Πλαγκτὴν ἄξει κῦμα πρὸς ξένην χθόνα·
Ἧς ἐκπνεούσης λοῖσθον ὀφθαλμὸς τυπεὶς
Πιθηκομόρφῳ πότμον Αἰτωλῷ φθόρον
Τεύξει, τραφέντι φοινίῳ τετμημένῳ.
[h] Κροτωνιᾶται δ' ἄστυ [i] πέρσουσίν ποτε
Ἀμαζόνος, φθέρσαντες ἄτρομον κόρην

Primus nigro cruentabit aram sanguine.
Alii montes invios Tullesios,
Linique marinimi jugosum promontorium,
Amazonis hæreditariam Terram conscendent,
Servæ Mulieris excipientes jugum;
Quam, baltheo cinctæ æneo famulam impigræ Puellæ,
Erronem ducet unda in externam terram;
Cujus ultimum exspirantis perfossus oculus
Mortem simiformi perniciosam Ætolo
Adferet, hasta cruenta secto.
At Crotoniatæ urbem populabuntur quondam
Amazonis, intrepida interfecta virgine

VARIANTES LECTIONES.

a Al. αἱμάξει. b Al. Τυλλησίου. al. Τυλλησίους. c Ἀλισμίκτου reponendum putavit *Scaliger*, emendatione, etsi non inerudita, me tamen judice, minus necessaria. d Ἀρδόνται *Bar.* οἰκήσονται *Seld.* e Κλήτης *Bar.* aliique. f Ἐνδεδυμένοι *Bar.* aliique. g Οτρηρᾶς *Bar.* aliique. ὀτρηρῶς *Seld.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. h Κρητωνιάται paroxyton. *MSS.* uterque. & alii. i Πέρσουσι sine ν finali *MSS.* uterque. & alii. Quidam sunt, qui post ποτε notam distinctionis ponunt, ut Ἀμαζόνος ad κόρην referatur, inter quos etiam est *Tzetzes*; sed hi non videntur recte sentire.

[1] Τυλλησίους.] Τυλλήσιον, ὄρος, καὶ πόλις, καὶ δρυμὸς ἐν Ἰταλίᾳ. [*] Λῖνος, καὶ Λῖνον ἀκρωτήριον, ὑψίπεδον ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας. [*] Ἀμαζόνος σύγκληρα πέδον.] τὴν [*] κληρονομηθεῖσαν πόλιν καὶ γῆν τῇ Ἀμαζόνι Κλήτῃ, ἤτοι πόλιν, ὁμωνύμως τῇ κτισάσῃ Ἀμαζόνι, Κλήτη ἐκλήθη· ἡ δὲ Κλήτη, ἡ Ἀμαζὼν, τροφὸς ἦν Πενθεσιλείας, ἥτις μαθοῦσα ὅτι τέθνηκεν ἐν τῇ Τροίᾳ ἡ Πενθεσίλεια, ἀπελθεῖν κατὰ ζήτησιν αὐτῆς, ἐξωσθεῖσα δὲ ἀνέμοις, ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖ κτίσασα πόλιν Κλήτην ἐκάλεσε τὸν τόπον· ἀπὸ δὲ ταύτης αἱ ἐκεῖσε βασιλεύουσαι Κλῆται ἐλέγοντο, καὶ ἡ πόλις Κλήτη. μετὰ δὲ πολλὰς γενεὰς ἐκπορθήσαντες οἱ Κροτωνιᾶται, ἀνεῖλον τὴν τότε βασιλεύουσαν [2] Κλήτην ὑστέραν, οὐχὶ τὴν πόλιν κτίσασαν, καὶ τὴν πόλιν ἐπόρθησαν. Ἣν χαλκομίτρου θῆσσαν.] ἤγουν τὴν Κλήτην τὴν πρότερον πλανῆτιν ἄξει κῦμα πρὸς ξένην γῆν, θῆσσαν ὑπάρχουσαν τῆς κόρης καὶ θυγατρὸς τῆς [3] ὀτρηρᾶς, ἤτοι τῆς Πενθεσιλείας, τῆς χαλκομίτρου καὶ πολεμικῆς, ἧστινος Πενθεσιλείας λοῖσθον καὶ ἔσχατον πνεούσης ὁ ὀφθαλμὸς πληγεὶς τεύξει καὶ κατασκευάσει τῷ ἐξ Αἰτωλίας Θερσίτῃ, τῷ πιθήκου μορφὴν ἔχοντι, τί τεύξει; πότμον φθόρον, ἤτοι πότμον φθαρτικὸν, ἢ θάνατον φθαρτικὸν, τετμημένῳ καὶ συγκοπέντι αὐτῷ τῷ Θερσίτῃ ἐν τράφηκι καὶ ἀκοντίῳ φονικῷ, ὃ ἐν τράφηκι τετμημένῳ καὶ κοπέντι διὰ φόνον· τράφηξ δὲ ἐστὶ κυρίως ὁ κατὰ πρύμναν σανὶς, ἔνθα τὰς πεζομένας ἄρτους τιθέασι, νῦν δὲ τὸ δόρυ. [*] Ὀτρηρᾶς κόρης.] θυγατρὸς, ἤτοι τῆς Πενθεσιλείας, [*] ὀτρηρὰν δὲ λέγει ταύτην ἢ ἀνδρείαν, διὰ τὸ δραστήριον τῆς γενναίας, καὶ ἄοκνον, ἢ διὰ τὸ ἄφοβον τῆς γνώμης, ἀγρία γὰρ ἦν, ὥστε καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἄνδρα πολλάκις εἰς δίκην ἐλθόντα, ἐκινδύνευσεν αὐτὸν μέσον τῆς πόλεως, ἀδικοῦντα δῆθεν, καὶ ὁ Θερσίτης, ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀνεῖλεν αὐτὸν μετὰ ξίφους. Ἧς ἐκπνεούσης λοῖσθον.] οἱ μὲν εἰδότες φασὶν Ἀχιλλέα ἀνελόντα Πενθεσίλειαν μετὰ θάνατον αὐτῆς ἐρασθῆναι, ἧς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ Θερσίτης [4] λαβὼν ἐξώρυξεν. ὁ δ' Ἀχιλλεὺς ὀργισθεὶς ἀνεῖλεν αὐτὸν, κατὰ τοῦτον μὲν, πλήξας δόρατι, κατ' ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς λοιποὺς, κονδύλῳ, ἤτοι γρόνθῳ, μηδὲ διὰ τὸ ἐξορύξαι ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ὅτι αἰσχροὺς λόγους κατ' Ἀχιλλέως ἀπέξεσεν, ὡς εἶδεν ἐρῶντα συνῆκεν [5] νεκρῷ τῇ Πενθεσιλείᾳ, ἀντιμαχεσάμενος γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκείνῃ, καὶ πολλάκις ὑπ' αὐτῆς ἡττηθεὶς, μόλις δὲ τότε [6] περιγενόμενος καὶ ἀνελὼν αὐτὴν, θαυμάζων ἐκείνης τὴν ῥώμην ὁμοῦ, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τὸ τολμηρὸν τῆς ἡλικίας, ἐδάκρυσε, καὶ τοὺς Ἕλληνας παρεκάλει [7] ταφῆς ἀξιοῦν τὴν νεάνιδα, ἐφ' οἷς Θερσίτης συμπλακεὶς καὶ λόγοις μάχης ἀξιούμενος καὶ ἔρωτος, γρόνθῳ ὑπ' αὐτοῦ πληγεὶς ἀναιρεῖται. Διομήδης δὲ, ὁ ἀνεψιαδοῦς ὑπάρχων Θερσίτου, χολωθεὶς ἕνεκα τούτου, ἐκ τῶν ποδῶν ἑλκύσας τὴν Πενθεσίλειαν, εἰς τὸν Σκάμανδρον ἔρριψεν. Πιθηκομόρφῳ.] τῷ ἀσχήμονι Θερσίτῃ, πίθηκος γὰρ, ὁ [8] μιμώ, καὶ ὁ λεγόμενος παρ' ἰδιώταις ἀρκούδιον. Κροτωνιᾶται δ' ἄστυ.] ὕστερον ὅτι ὕστερον χρόνοις ποτὲ οἱ Κροτωνιᾶται ἐκπορθήσαντες τὴν Κλήτην πόλιν, ταύτην πορθοῦσι, καὶ τὴν τότε βασιλεύουσαν Κλήτην ἀνεῖλον, τὴν ὑστέραν. Ἀμαζόνος κόρην.] λέγει τὴν Κλήτην, οὐχὶ [9] τὴν τροφὸν Πενθεσιλείας, ἀλλὰ τὴν ἐσχάτην μετὰ πολλὰς γενεάς.

EMENDATIONES.

1 Τυλλησίους.] Τυλλήσιον, ὄρος. &c. pro Τυλλήσιον] ὄρος, ὄρη *Bar.* [*] Hoc adjeci ex *Bar.* [*] Ex *MSS.* utroque. 2 Κλήτην ὑστέραν, οὐχὶ τὴν πόλιν, pro Κλήτην ὑστέραν οὐδὲ γὰρ τὴν πόλιν, ex *Seld.* 3 Ὀτρηρᾶς lego cum *Bar.* ὀτρηρᾶς edit. *Steph* ὀτρηρῶς *Basil.* [*] Hoc adjeci ex *Bar.* Deinde ὀτρηρὰν posui pro ὀτρηρόν. 4 Λαβὼν ἐξώρυξεν, pro λαθὼν ἐξώρυξεν, ex *Bar.* Si enim latuisset Thersites, cum effodit Penthesileæ oculum, quomodo ei iratus esse potuit Achilles? 5 Νεκρῷ, pro νεκρᾷ. 6 Περιγενόμενος, pro περιγενόμενος, ex *Bar.* περιγενόμενος habet *Seld.* Sed illi primæ α eadem, ut videtur manus ε, & secundæ, ι superposuit. 7 Ταφῆς, pro τροφῆς, ex *MSS.* utroque. 8 Μιμώ, pro Μίμος, ex *MSS.* utroque. 9 Τὴν τροφὸν Πενθεσιλείας, pro τὴν παρὰ Πενθεσιλείας, ex *Seld.*

Κλήτην, ἄνασσαν τῆς ἐπωνύμου πάτρας.	Clete, patriæ cognominis Regina.
Πολλοὶ δὲ[a] πρόσθεν γαῖαν[b] ἐκ κείνης ὀδὰξ	Multi tamen prius terram ab illa mordicus
Δάψουσι πρηνιχθέντες, οὐδ᾽ ἄτερ πόνων	Mordebunt præcipitati, neque impunè
Πύργους[c] διαρραίσουσι[d] Λαυρήτης γόνοι.	Turres vastabunt Laures filii.
Οἱ δ᾽ αὖ Τέρειναν, ἔνθα[e] μυδαίνει ποτοῖς	Alii rursum Terinam, ubi humectat aqua
Ὠκίναρος[f] γῆν, φοῖβον[g] ἐκβράσσων ὕδωρ,	Terram Ocinarus, puram evomens undam,
[h] Ἄλῃ κατοικήσουσι κάμνοντες πικρᾷ.	Incolent, errore gravi fatigati.
Τὸν δ᾽ αὖ τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων	Secundas verò pulcritudinis partes
Λαβόντα, καὶ τὸν ἐκ Λυκορμαίων ποτῶν	Ferentem, & ex Lycormæis ortum fluentis
Στρατηλάτην σῦν,[i] καρτερὸν Γόργης τόκον,	Ducem aprum, robustum Gorges filium,
[k] Πῆ μὲν Λίβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαὶ	Nunc in arenam Libycam ducent flatus
[l] Θρῇσσαι, ποδωτοῖς[m] ἐμφορούμεναι λίνοις,	Thracii, pedatis invecti velis,
[n] Πῆ δ᾽ ἐκ Λιβύσσης αὖθις ἐμπίπτων νότος	Nunc ex Libya contrà ingruens Auster
Εἰς[o] Ἀργυρίννους, καὶ Κεραυνίων νάπας	Ad Argyrinos, & Ceraunios saltus.
Ἄξει, βαρεῖ πρηστῆρι κυμαίνων ἅλα,	Aget, gravi vento agitans mare,

VARIANTES LECTIONES.

a Πρόσθε sine ν finali *Seld.* πρόσθε al. b Πατρίας *Bar.* c Διαρραίσουσι *Bar.* d Λαυρήτας *Seld.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. e Κυδαίνει al. f Γῆς *Bar.* g Ἐκβράσσων *Seld.* h Ἄλῃ *Seld.* i Καρτερὸν *Bar.* k Τῇ *Seld.* l Θρῇσσαι *Seld.* m Al. ἐμπορευόμεναι. n Τῇ *Seld.* o Ἀργυρίνους al. quam lectionem tam in Contextu, quam in *Scholiis* habet *Bar.* Ἀργυρίνους al.

Πολλοὶ δὲ πρόσθεν.] [1] πολλοὶ δὲ πρόσθεν καὶ πρότερον τὴν γαῖαν τοῖς ὀδοῦσι δάκωσιν, τουτέστιν, ὅτι πρόσθεν πέσωσιν, [2] ἐκ κείνης καὶ ἐξ ἐκείνης πρηνιχθέντες, ἤτοι συγκοπέντες, καὶ ἀναιρεθέντες. Οὐδ᾽ ἄτερ πόνων.] οὐδὲ χωρὶς κόπου διαρραίσουσι καὶ πορθήσουσι τοὺς πύργους, δηλονότι τῆς Κλήτης, οἱ γόνοι τῆς Λαυρήτης, ἤτοι οἱ Κροτωνιᾶται. Λαύρη γὰρ, πόλις Κρότωνος, ἀπὸ [3] Λαύρης, θυγατρὸς Λακίνου, ἀφ᾽ οὗ Λακίνιον, τὸ ἐν Ἰταλίᾳ ἀκρωτήριον· αὕτη δὲ ἡ Λαύρη γυνὴ ἦν Κρότωνος, ἀφ᾽ οὗ καὶ πόλις Κρότων, καὶ Κροτώνη. Οἱ δ᾽ αὖ Τέρειναν.] ἕτεροι τὴν Τέρειναν, πόλιν Ἰταλίας, [4] κατοικήσουσιν ἐν πλάνῃ πικρᾷ ταλαιπωρούμενοι, ἔνθα ἀεὶ τὴν Τέρειναν μυδαίνει καὶ ἀρδεύει τὴν γῆν ὁ Ὠκίναρος ποταμὸς, ἐκβράσσων καὶ ῥέων ὕδωρ φοῖβον καὶ καθαρόν. Τὸν δ᾽ αὖ τὰ δευτερεῖα.] τὸν δὲ Νιρέα, τὸν Χαρόπου καὶ Ἀγλαΐας, [5] τὸν δεύτερον ὄντα πρὸς τὸ κάλλος τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Θόαντα, τὸν Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης, τῆς Οἰνέως θυγατρὸς, παῖδα, τὸν ἀπὸ τῆς Λυκόρμου, τῆς καὶ Εὐήνου, ποταμοῦ Αἰτωλίας, ὑπάρχοντα, πῆ μὲν ὁ βορρᾶς πνέων εἰς τὴν Λιβύην ἄξει, ἐκ δὲ Λιβύης πάλιν ἀντιπνέων ὁ νότος ἄξει εἰς Ἀργυρίνους, καὶ εἰς τὰ Κεραύνια ὄρη, ἔνθα οἰκήσουσι παρὰ τὸ Λακμώνιον ὄρος, καὶ τὸν Αἴαντα ποταμόν· ὁ Κρᾶθις δὲ ὁ γείτων τοῦ Αἴαντος ποταμοῦ, καὶ ὁ χῶρος ὁ γείτων τοῖς ὄρεσι καὶ ὀρεινοῖς τῶν Μυλάκων, δέξεται συνοίκους ἐν τῇ πόλει τοὺς ὑπὸ Κόλχων ἐλαθέντας, καὶ ὑπὸ ποίων Κόλχων; οὓς φυλακιστὰς ἔπεμψε τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς Μηδείας ὁ Αἰήτης, ὁ βαρὺς, ὁ ἡγεμὼν τῆς Αἴης πόλεως, τῆς Κολχίδος τε, Αἰήτης ὁ ἀνὴρ τῆς Εἰδυίας, Εἰδυῖα γὰρ ἦν μήτηρ Μηδείας, τὴν νυμφαγωγὸν ναῦν, ἤτοι τὴν Ἀργὼ θηρώμενος καὶ ἀναζητῶν, οἵτινες Κόλχοι κατῴκησαν πλησίον Διζηροῦ, ποταμοῦ παραρρέοντος τὰς Πύλας. Δευτερεῖα καλλιστευμάτων.] ὅτι εὐειδὴς ὁ Νιρεὺς, ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ Ὅμηρος λέγει,

> Νιρεὺς δ᾽ [6] αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
> Νιρεὺς, Ἀγλαΐης θ᾽ υἱὸς Χαρόποιό τ᾽ ἄνακτος,
> Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε
> Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ᾽ ἀμύμονα Πηλείωνα,
> Ἀλλ᾽ ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.

Λίβυσσαν ψάμμον.] εἰς τὴν Λιβύην περιφραστικῶς, ἀμμώδης γὰρ ἡ Λιβύη, καὶ ἐκκεκαυμένη θάλπει ἡλίου. [7] Τὸ δὲ ψάμμος, καὶ ἄμμος δ᾽ ἐστὶ μὲν χρηστέον, Αἰολικῶς δὲ διὰ τοῦ σ. Ποδωτοῖς.] τοῖς τοῦ ἀρμένου ἐσχάτοις μέρεσι. Εἰς Ἀργυρίνους.] ὁ μὲν ποιητὴς ἔξω, καὶ οἱ χαλκευταί σφάλλονται, ὁ μὲν, τοὺς

EMENDATIONES.

1 Πολλοὶ, pro πολλὰ, ex MSS. utroque. 2 Ἐκ κείνης, pro ἐκείνης, sensu id exigente. Confer Poetæ textum. 3 Λαύρης, pro Λαύρας, ex Bar. 4 Κατοικήσουσιν ἐν πλάνῃ πικρᾷ ταλαιπωρούμενοι, pro κατοικήσουσιν ἐν πλάνῃ. πικρᾷ, ταλαιπωρούμενοι, ex MSS utroque, & emendatione Viri cl. Gerbelii. 5 Τὸν, pro ὃν, ex Seld. neutrum agnoscit Bar. 6 Ἐκ Σύμηθεν ἄγε Bar. 7 Τὸ δὲ, pro ὅτι δὲ, ex Seld.

Ενθα πλανήτην λυπρὸν[a] ὄψονται βίον,	Ubi erraticam degent miseram vitam,
Λακμωνίαι πίνοντες Αἴαντος ῥοάς.	Lacmonii bibentes Æantis aquam.
Κρᾶθις δὲ, γείτων ἠδὲ Μυλάκων[b] ὅροις	Crathis verò, vicinus & Mylacum finibus
Χῶρος συνοίκους δέξεται Κόλχων[c] Πόλαις,	Ager accolas excipiet Colchorum Polis,
Μαστῆρας οὓς θυγατρὸς ἔστειλεν βαρὺς	Quos Filiæ misit inquisitores durus
Αἴας Κορίνθου τ᾽ ἀρχὸς, Εἰδυίας πόσις,	Æx Corinthíque Princeps, Eidyiæ maritus,
Τὴν νυμφαγωγὸν ἐκκυνηγετῶν τρόπιν,	Sponsiferam investigans navem,
Οἳ πρὸς βαθεῖ νάσσονται Διζηροῦ πόρῳ.	Qui juxta profundum Dizeri fluentum habitarunt.
Αλλοι Μελίτην νῆσον[d] Οθρωνοῦ πέλας	Alii Melitem insulam juxta Othronum
[e] Πλαγκτοὶ κατοικήσουσιν, ἣν πέριξ κλύδων	Errones occupabunt, quam undique fluctus
Εμπλὴν Παχύνου Σικανὸς[f] προσμάσσεται,	Siculus prope Pachynum rigat,
[g] Τοῦ Σισυφείου παιδὸς ὀχθηρὰν ἄκραν	Sisyphii filii jugosum promontorium
Επώνυμον[h] πόθ᾽ ὑστέρῳ χρόνῳ[i] γράφων,	Cognomento quondam futurum radens,

VARIANTES LECTIONES.

a Οψεθ᾽ Bar. b Al. ὅρῳ. c Πύλαις al. Πόλαις Sold. quam lectionem in Scholiis habet Bar. d Al. Οθρωνοῦ. Et hanc lectionem tam in Textu, quam Commentariis habet Bar. e Πλαγκτοὶ Bar. f Περιμάσσεται Sold. g Τῆς Σισυφείου Bar. h Al. ποθ᾽. i Γράψει Bar.

[1] Αργυρίνους Αργινείτας λέγει, διὰ τὸ συντεθεῖσθαι τὰ μέταλλα· οἱ δὲ Ηπειρωτικὸν ἔθνος αὐτοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι τὸ [2] Αργύριον πολίχνη Σικελίας ἐστὶν, ὅθεν ἦν ὁ συγγραφεὺς Διόδωρος, εἰ μή τι οὖν αὐτοὺς τὸ ἑαυτοῦ ποιεῖν γένουσιν ὅπως καλεῖται. Τὰ δὲ Κεραύνια, ὄρη τῆς Σικελίας, τινὲς δὲ τῆς Ιταλίας, καὶ ἡ Σικελίας δὲ φασίν. Λακμωνία.] καλεῖται ἡ τῆς Πίνδου ὄρους ἄκρα, ἀφ᾽ ἧς πολλοὶ ποταμοὶ κατέρχονται, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ ποταμὸς Αἴας. Κρᾶθις.] ποταμὸς Ιταλίας, διὰ λαμβάνον τὸ ὕδωρ αὐτοῦ πυρσαίνει τὰς χαίτας, καθά τε [3] Ηρόδοτος ὁ ἱστορικὸς φησὶ, Σωτίων τε, καὶ Αριστοτέλης οἱ φιλόσοφοι, καὶ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς οὕτω λέγων,

———————————[4] ὃς ὑγραίνει καλλιστεύων
Ο ξανθὰν χαίταν πυρσαίνων Κρᾶθις.

Μυλάκων [5] ὅροις.] Μύλακες, ἔθνος Ιλλυρικὸν, ὥς φασί τινες. [6] Η δὲ τῆς Πίνδου ὄρους ἄκρα Λακμώνιον καλεῖται, ἀφ᾽ ἧς ποταμοὶ πολλοὶ κατέρχονται, ὅθεν καὶ Αἴας ποταμὸς κατέρχεται. Κόλχων Πόλαις.] Πόλαι πόλεις εἰσὶν Ηπείρου ὑπὸ Κόλχων κτισθεῖσαι, διὰ καταδιωξάντων τὴν Μήδειαν, καὶ μὴ καταλαβόντων αὐτὴν, καὶ διὰ φόβον Αἰήτου ἐνταῦθα κατοικησάντων, καὶ κτισάντων τὴν πόλιν, ἥντινα Κολχίδι φωνῇ Πόλαι καλοῦσι· τὸ γὰρ Πόλαι Κολχικῶς φυγάδας σημαίνει, ὥς φησι Καλλίμαχος. Τὸ ἑξῆς οὕτως· ὁ Κρᾶθις δὲ, "καὶ" χῶρος δέξεται αὐτοὺς [7] συνοίκους, ὁ γείτων τῶν Πόλαις τῶν Κόλχων, καὶ τοῖς τῶν Μυλάκων ὅροις. Μαστῆρας.] ζητητὰς, ὑπὸ τοῦ μαστεύω. Αἴας, Κορίνθου τ᾽ ἀρχός.] Αἴας πόλις Κολχίδος, Κόρινθος δὲ, πόλις Πελοποννήσου, ὧν ἀμφοτέρων ἄρχοντα λέγει τὸν Αἰήτην, ὥσπερ καὶ Εὔμηλος ὁ ποιητὴς, ὃ καὶ ἐστιν ἐν τοῖς ὄπισθεν εἰρήκαμεν, καὶ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν, ὅτι Ηλιος Αἰήτῃ καὶ Αλωεῖ, τοῖς παισὶ, τὴν ἀρχὴν διενείματο, καὶ τὴν μὲν Αρκαδίαν Αλωεῖ δέδωκε, τὴν δὲ Κόρινθον Αἰήτῃ. [8] ὃς οὐκ ἀρεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείᾳ, ἦλθεν εἰς Κολχίδα, τὴν δὲ Κορίνθου ἀρχὴν Βουνῷ, Ερμοῦ υἱῷ, παρέδωκε φυλάσσειν, ἕως ἂν ἢ αὐτὸς, ἢ ἐξ αὐτοῦ τις ἔλθοι ἐν Κορίνθῳ. Η σύνταξις· Οὕστινας τοὺς Κόλχους ὁ βαρὺς βασιλεὺς τῆς Κορίνθου Αἰήτης, ὁ πόσις τῆς Εἰδυίας, ἀπέστειλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μήδειαν διώξοντας. Εἰδυίας.] Εἰδυῖα, γυνὴ Αἰήτου, θυγάτηρ Ωκεανοῦ, ἐξ Αἰήτου καὶ Εἰδυίας Μήδεια, καὶ Αψυρτος. Νυμφαγωγὸν τρόπιν.] τρόπις λέγεται τὸ ὑποκάτω τοῦ πλοίου ξύλον, ὃ καὶ στεῖρα λέγεται, ὡς καὶ στερεώτερον τῶν λοιπῶν, καὶ συνέχον τὰ πάντα, νῦν δὲ τρόπιν τὸ ὅλον πλοῖον, τὴν Αργὼ, λέγει, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Νυμφαγωγὸν δὲ αὐτὴν εἶπεν, ὅτι νύμφην ἦγεν τὴν Μήδειαν σὺν τῷ Ιάσονι ἐκπλεύσασαν εἰς [9] Ιωλκόν. Διζηροῦ πόρῳ.] Διζηρὸς, ποταμὸς πλησίον [10] Πολῶν, πόλεως τῆς ὑπὸ Κόλχων κτισθείσης. Μελίτην νῆσον Οθρωνοῦ πέλας.] Οθρωνὸς, νῆσος μεταξὺ Ηπείρου καὶ Ιταλίας, ταύτῃ δὲ νῆσος παράκειται Μελίτη, ἥτις περιβάλλεται τῷ Παχύνῳ, ἀκρωτηρίῳ τῆς Σικελίας, ὁ δὲ Οθρωνὸς πρὸς τῷ στόματι τοῦ Αδρίου. [11] Τοῦ Σισυφείου παιδός.] τοῦ Οδυσσέως· εἶπον δὲ τὴν ἱστορίαν τὴν τοῦ Σισύφου παῖδα γενεαλογοῦσι τὸν

EMENDATIONES.

1 Αργινείτας Sold. 2 Αργύριον Bar. 3 Ηρόδοτος Bar. 4 Hos versus Euripidis ego in ordinem digessi. Cæterum ὃς posui, pro ὃν, ex Sold. ὃς Bar. 5 Pro ὅροις, lego ὅροις, ex Poetæ Textu, adjuvante etiam Bar. 6 Hæc ab aliqua recentiori manu interpolata videntur. 7 Συνοίκους, pro συνοίκοις, ex Sold. Confer Lycophronis textum. 8 Os οὐκ ἀρεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείᾳ, pro ὃς οὐκ ἀρεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείᾳ, ex Sold. 9 Ιωλκὸν, pro Ιωλκοῦ, ex Sold. 10 Πολῶν, pro πολλῶν, ex Bar. & emendatione Nic. Gerbelii. 11 Τοῦ Σισυφείου παιδός] τοῦ Οδυσσέως· εἶπον δὲ τὴν ἱστορ. lego cum Bar. Σισυφείου παιδὸς] αὕτη τὴν ἱστορ. Impress.

Κλήτην, δύαστον τ' ἐπωνύμου πάτρας.	Clete, patriæ cognominis Regina.
Πολλοὶ δὲ [a] πρόσθεν γαῖαν [b] ἐκ κείνης ὀδὰξ	Multi tamen prius terram ab illa mordicus
Δάψουσι πρηνιχθέντες, οὐδ' ἄτερ πόνων	Mordebunt præcipitati, neque impunè
Πύργους [c] διαρραίσουσι [d] Λαυρήτης γόνοι.	Turres vastabunt Laures filii.
Οἱ δ' αὖ Τέρειναν, ἔνθα [e] μυδαίνει ποτοῖς	Alii rursum Terinam, ubi humectat aqua
Ὠκίναρος [f] γῆν, φοῖβον [g] ἐκβράσσων ὕδωρ,	Terram Ocinarus, puram evomens undam,
[h] Ἄλῃ κατοικήσουσι κάμνοντες πικρᾷ.	Incolent, errore gravi fatigati.
Τὸν δ' αὖ τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων	Secundas verò pulcritudinis partes
Λαβόντα, καὶ τὸν ἐκ Λυκορμαίων ποτῶν	Ferentem, & ex Lycormæis ortum fluentis
Στρατηλάτην συῶν, [i] καρτερὸν Γόργης τόκον,	Ducem aprum, robustum Gorges filium,
[k] Πῆ μὲν Λίβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαὶ	Nunc in arenam Libycam ducent flatus
[l] Θρῇσσαι, ποδωτοῖς [m] ἐμφορούμεναι λίνοις,	Thracii, pedatis invecti velis,
[n] Πῆ δ' ἐκ Λιβύσσης αὖθις ἐμπίπλων νότος	Nunc ex Libya contrà ingruens Auster
Εἰς [o] Ἀργυρίννους, καὶ Κεραυνίων νάπας	Ad Argyrinos, & Ceraunios saltus
Ἄξει, βαρεῖ πρηστῆρι κυμαίνων ἅλα,	Aget, gravi vento agitans mare,

VARIANTES LECTIONES.

a Πρόσθε, sine ν finali *Seld.* πρόσθε al. b Ἐκείνης *Bar.* c Διαρραίσουσι *Bar.* d Λαυρέτας *Seld.* eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. e Κυδαίνει al. f Γῆς *Bar.* g Ἐκβράσσων *Seld.* h Ἄλῃ *Seld.* i Καρτερὸν *Bar.* k Τῆ *Seld.* l Θρῇσσαι *Seld.* m Al. ἐμπνεόμεναι. n Τῆ *Seld.* o Ἀργυρείνους al. quam lectionem tam in Contextu, quam in *Scholiis* habet *Bar.* Ἀργυρίννους al.

Πολλοὶ δὲ πρόσθεν.] [1] πολλοὶ γὰρ πρόσθεν καὶ πρότερον τὴν γαῖαν τοῖς ὀδοῦσι δάκνουσι, τουτέστιν, ἐπὶ πρόσωπον πίπτουσιν, [2] ἐκ κείνης καὶ ἐξ ἐκείνης πρηνιχθέντες, ἤτοι συγκοπέντες, καὶ ἀναιρεθέντες. Οὐδ' ἄτερ πόνων.] οὐδὲ χωρὶς κόπου διαρραίσουσι καὶ πορθήσουσι τοὺς πύργους, δηλονότι τῆς Κλήτης, οἱ γόνοι τῆς Λαυρήτης, ἤτοι οἱ Κροτωνιᾶται, Λαύρη γὰρ, πόλις Κρότωνος, ἀπὸ [3] Λαύρης, θυγατρὸς Λακινίου, ἀφ' οὗ Λακίνιον, τὸ ἐν Ἰταλίᾳ ἀκρωτήριον· αὕτη γὰρ ἡ Λαύρη γυνὴ ἦν Κρότωνος, ἀφ' οὗ καὶ πόλις Κρότων, καὶ Κροτώνη. Οἱ δ' αὖ Τέρειναν.] ἕτεροι τὴν Τέρειναν, πόλιν Ἰταλίας, [4] κατοικήσουσιν ἐν πλάνῃ πικρᾷ ταλαιπωρούμενοι, ἔνθα περὶ τὴν Τέρειναν μυδαίνει καὶ ἀρδεύει τὴν γῆν ὁ Ὠκίναρος ποταμὸς, ἐκβράσσων καὶ ῥέων ὕδωρ φοῖβον καὶ καθαρόν. Τὸν δ' αὖ τὰ δευτερεῖα.] τὸν δὲ Νιρέα, τὸν Χαρόπου καὶ Ἀγλαΐας, [5] τὸν δεύτερον ὄντα πρὸς τὸ κάλλος τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Θόαντα, τὸν Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης, τῆς Οἰνέως θυγατρὸς, παῖδα, τὸν ἀπὸ τοῦ Λυκόρμου, τοῦ καὶ Εὐήνου, ποταμοῦ Αἰτωλίας, ὑπάρχοντα, πῆ μὲν ὁ βορρᾶς πνέων εἰς τὴν Λιβύην ἄξει, ἐκ δὲ Λιβύης πάλιν ἀντιπνέων ὁ νότος ἄξει εἰς Ἀργυρίνους, καὶ εἰς τὰ Κεραύνια ὄρη, ἔνθα οἰκήσουσι περὶ τὸ Λακμώνιον ὄρος, καὶ τὸν Αἴαντα ποταμόν· ὁ Κράθις δὲ ὁ γείτων τοῦ Αἴαντος ποταμοῦ, καὶ ὁ χῶρος ὁ γείτων τοῖς ὄρεσι καὶ ὀρθοθέτοις τῶν Μυλάκων, δέξεται συνοίκους ἐν ταῖς πόλεσι τοὺς ὑπὸ Κόλχων κτισθείσαις, καὶ ὑπὸ ποίων Κόλχων; οὓς φυλακτὰς ἔστειλε τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς Μηδείας ὁ Αἰήτης, ὁ βαρὺς, ὁ ἡγεμὼν τῆς Αἴας πόλεως, τῆς Κορίνθου τε, Αἰήτης ὁ ἀνὴρ τῆς Εἰδυίας, Εἰδυῖα γὰρ ἦν μήτηρ Μηδείας, τὴν νυμφαγωγὸν ναῦν, ἤτοι τὴν Ἀργὼ θηρώμενος καὶ ἀναζητῶν, οἵτινες Κόλχοι κατῴκησαν πλησίον Διζηροῦ, ποταμοῦ περιρρέοντος τὰς Πόλας. Δευτερεῖα καλλιστευμάτων.] ὅτι εὐειδὴς ὁ Νιρεύς, ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ Ὅμηρος λέγει,

> Νιρεὺς δ' [6] αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
> Νιρεὺς, Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
> Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε
> Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα,
> Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.

Λίβυσσαν ψάμμον.] εἰς τὴν Λιβύην περιφραστικῶς, ἀμμώδης γὰρ ἡ Λιβύη, καὶ ἐκκεκαυμένη θάλπει ἡλίου. [7] Τὸ δὲ ψάμμος, καὶ ἄμμος διὰ ἑνὸς μ γραπτέον, Αἰολικῶς δὲ διὰ δύο. Ποδωτοῖς.] τοῖς τοῦ ἀρμένου ἐσχάτοις μέρεσι. Εἰς Ἀργυρείνους.] ὁ μὲν κειμενικὸς οὕτως, καὶ οἱ σχολιασταὶ σφάλλονται, ὁ μὲν, τοὺς

EMENDATIONES.

1 Πολλοί, pro πολλά, ex *MSS.* utroque. 2 Ἐκ κείνης, pro ἐκείνης, sensu id exigente. Confer Poetæ textum. 3 Λαύρης, pro Λαύρου, ex *Bar.* 4 Κατοικήσουσιν ἐν πλάνῃ πικρᾷ ταλαιπωρούμενοι, pro καθοικήσουσιν ἐν πλάνῃ. πικρᾷ, ταλαιπωρούμενοι, ex *MSS* utroque, & emendatione Nostri *Gerbelii.* 5 Τὸν, pro ἄν, ex *Seld.* neutrum agnoscit *Bar.* 6 Ἐκ Δύμηθεν ἄγε *Bar.* 7 Τὸ δὲ, pro ὅτι δὲ, ex *Seld.*

Ἀργυρίννους

Ἔνθα πλανήτην λυπρὸν [a] ὄψονται βίον,	Ubi erraticam degent miseram vitam,
Λακμώνια πίνοντες Αἴαντος ῥοάς.	Lacmonii bibentes Æantis aquam.
Κρᾶθις δὲ, γείτων ἠδὲ Μυλάκων [b] ὄροις	Crathis verò, vicinus & Mylacum finibus
Χῶρος συνοίκους δέξεται Κόλχων [c] Πόλαις,	Ager accolas excipiet Colchorum Polis,
Μαστῆρας οὓς θυγατρὸς ἔστειλεν βαρὺς	Quos Filiæ misit inquisitores durus
Αἴας Κορίνθου τ' ἀρχὸς, Εἰδυίας πόσις,	Ææ Corinthíque Princeps, Eidyiæ maritus,
Τὴν νυμφαγωγὸν ἐκκυνηγετῶν τρόπιν,	Sponsiferam investigans navem,
Οἳ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζηροῦ πόρῳ.	Qui juxta profundum Dizeri fluentum habitarunt.
Ἄλλοι Μελίτην νῆσον [d] Ὀθρωνοῦ πέλας	Alii Melitem insulam juxta Othronum
[e] Πλαγκτοὶ κατοικήσουσιν, ἣν πέριξ κλύδων	Errones occupabunt, quam undique fluctus
Ἐμπλὴν Παχύνου Σικανὸς [f] προσμάσσεται,	Siculus prope Pachynum rigat,
[g] Τοῦ Σισυφείου παιδὸς ὀχθηρὰν ἄκραν	Sisyphii filii jugosum promontorium
Ἐπώνυμον [h] ποθ' ὑστέρῳ χρόνῳ [i] γράφων,	Cognomento quondam futurum radens,

VARIANTES LECTIONES.

a Ὄψονται Bar. b Al. ὄρῳ. c Πύλαις al. Πόλαις Seld. quam lectionem in Scholiis habet Bar. d Al. Ὀθρωνοῦ. Et hanc lectionem tam in Textu, quam Commentariis habet Bar. e Πλαγκτοὶ Bar. f Περιμάσσεται Seld. g Τῆς Σισυφεία Bar. h Al. σύν. i Γεγράφω Bar.

[1] Ἀργυρίνους Ἀργυείνας λέγων, διὰ τὸ συντεθῆναι τὰ μέτρα· οἱ δὲ Ἠπειρωτικὸν ἔθνος αὐτοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι τὸ [2] Ἀργύριον πολίχνη Σικελίας ἐστὶν, ὅθεν ἦν ὁ συγγραφεὺς Διόδωρος, εἰ μή τι οὐδ' αὐτοὺς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος γινώσκειν ὅπως καλεῖται. Τὰ δὲ Κεραύνια, ὄρη τῆς Σικελίας, τινὲς δὲ τῆς Ἰταλίας, καὶ οὐ Σικελίας εἶναι φασίν. Λακμωνία.] καλεῖται ἡ τοῦ Πίνδου ὄρους ἄκρα, ἀφ' ἧς πολλοὶ ποταμοὶ κατέρχονται, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ ποταμὸς Αἴας. Κρᾶθις.] ποταμὸς Ἰταλίας, τῶν λουομένων τὸ ὕδωρ αὐτοῦ πυρσαίνων τὰς χαίτας, καθά τε [3] Ἡσίγονος ὁ ἱστορικὸς φησὶ, Σωτίων τε, καὶ Ἀγαθοσθένης οἱ φιλόσοφοι, καὶ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς οὕτωσὶ λέγων,

——————[4] ἂν ὑγραίνει καλλιστεύων

Ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσαίνων Κρᾶθις.

Μυλάκων [5] ὄροις.] Μύλακες, ἔθνος Ἰλλυρικὸν, ὥς φασί τινες. [6] Ἡ δὲ τοῦ Πίνδου ὄρους ἄκρα Λακμώνη καλεῖται, ἀφ' ἧς ποταμοὶ πολλοὶ κατέρχονται, ὅθεν καὶ Αἴας ποταμὸς κατέρχεται. Κόλχων Πόλαις.] Πόλαι πόλεις εἰσὶν Ἠπείρου ὑπὸ Κόλχων κτισθεῖσαι, τῶν καταδιωξάντων τὴν Μήδειαν, καὶ μὴ καταλαβόντων αὐτὴν, καὶ διὰ φόβον Αἰήτου ἐνταῦθα κατοικησάντων, καὶ κτισάντων τὴν πόλιν, ἥτις Κολχίδι φωνῇ Πόλαι καλεῖται· τὸ δὲ Πόλαι Κολχικῶς φυγάδας σημαίνει, ὥς φησι Καλλίμαχος. Τὸ ἑξῆς οὕτως· ὁ Κρᾶθις δὲ, * καὶ * χῶρος δέξεται αὐτοὺς [7] συνοίκους, ὁ γείτων τῆς Πόλαις τῶν Κόλχων, καὶ τοῖς τῶν Μυλάκων ὄροις. Μαστῆρας.] διώκτας, ἀπὸ τοῦ μαστεύω. Αἴας, Κορίνθου τ' ἀρχός.] Αἶα πόλις Κολχίδος, Κόρινθος δὲ, πόλις Πελοποννήσου, ὧν ἀμφοτέρων ἄρχοντα λέγει τὸν Αἰήτην, ὥσπερ καὶ Εὔμηλος ὁ ποιητὴς, οὗ τὰ ἔπη ἐν τοῖς ὄπισθεν εἴρηκεν, καὶ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν, ὅτι Ἥλιος Αἰήτῃ καὶ Ἀλωεῖ, τοῖς παισὶ, τὴν ἀρχὴν διενείματο, καὶ τὴν μὲν Ἀρκαδίαν Ἀλωεῖ δίδωσι, τὴν δὲ Κόρινθον Αἰήτῃ, [8] ὃς οὐκ ἀρεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείᾳ, ἦλθεν εἰς Κολχίδα, τὴν δὲ Κορίνθου ἀρχὴν Βουνῷ, Ἑρμοῦ υἱῷ, παρέδωκε φυλάσσειν, ἕως οὗ ἢ αὐτὸς, ἢ ἐξ αὐτοῦ τις ἔλθοι ἐν Κορίνθῳ. Ἡ σύνταξις· Οὕστινας τοὺς Κόλχους ὁ βαρὺς βασιλεὺς τῆς Κορίνθου Αἰήτης, ὁ πόσις τῆς Εἰδυίας, ἀπέστειλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μήδειαν διώξαντας. Εἰδυίας.] Εἰδυῖα, γυνὴ Αἰήτου, θυγάτηρ Ὠκεανοῦ, οὗ Αἰήτου καὶ Εἰδυίας Μήδεια, καὶ Ἄψυρτος. Νυμφαγωγὸν τρόπιν.] τρόπις λέγεται τὸ ὑποκάτω τοῦ πλοίου ξύλον, ὃ καὶ στεῖρα λέγεται, ὡς καὶ στερεώτερον τῶν λοιπῶν, καὶ συνέχον τὰ πάντα, νῦν δὲ τρόπιν τὸ ὅλον πλοῖον, τὴν Ἀργὼ, λέγει, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Νυμφαγωγὸν δ' αὐτὴν εἶπεν, ὅτι νύμφην οὖσαν τὴν Μήδειαν σὺν τῷ Ἰάσονι ἐκόμιζεν εἰς [9] Ἰωλκόν. Διζηροῦ πόρῳ.] Διζηρὸς, ποταμὸς πλησίον [10] Πελλῶν, πόλεως τῆς ὑπὸ Κόλχων κτισθείσης. Μελίτην νῆσον Ὀθρωνοῦ πέλας.] Ὀθρωνὸς, νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας, ταύτῃ δὲ νῆσος παράκειται Μελίτη, ἥτις προσβέβληται τοῦ Παχύνου, ἀκρωτηρίου τῆς Σικελίας, ἡ δὲ Ὀθρωνὸς πρὸς τῷ στόματι τοῦ Ἀδρίου. [11] Τοῦ Σισυφείου παιδός.] τοῦ Ὀδυσσέως· εἶπον δὲ τὴν ἱστορίαν τὴν τοῦ Σισύφου παῖδα γενεαλογοῦσι τὸν

EMENDATIONES.

1 Ἀργυρίνους Seld. 2 Ἀργύριον Bar. 3 Ἡσίοδος Bar. 4 Hos versus Euripidis ego in ordinem digessi. Cæterum ἂν posui, pro ἄν, ex Seld. ἂν Bar. 5 Pro ὄροις, lego ὄροις, ex Poetæ Textu, adjuvante etiam Bar. 6 Hæc ab aliqua recentiori manu interpolata videntur. 7 Συνοίκους, pro συνοίκοις, ex Seld. Confer Lycophronis textum. 8 Ὃς οὐκ ἀρεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείᾳ, pro ὃς οὐκ ἀρεσθεὶς τῇ τῆς Κορίνθου βασιλείᾳ, ex Seld. 9 Ἰωλκὸν, pro Ἰλκὸν, ex Seld. 10 Πελλῶν, pro πολλῶν, ex Bar. & emendatione Nic. Gerbelii. 11 Τοῦ Σισυφείου παιδός.] τοῦ Ὀδυσσέως· εἶπον δὲ τὴν ἱστορ. lego cum Bar. Σισυφείου παιδός.] εἶπον τὴν ἱστορ. Impress.

Κλεινόν θ' ἵδρυμα [a] παρθένου Λογγάτιδος,	Inclytúmque templum virginis Longatidis,
Ἕλωρος ἔνθα ψυχρὸν ἐκβάλλει [b] ποτόν.	Ubi frigidam Helorus ejicit aquam.
Παπποκτόνος δ' [c] Ὀθρωνὸν οἰκήσει λύκος,	Avi occiſor lupus Othronum tenebit,
Τηλοῦ πατρῷα [d] ῥεῖθρα Κοσκυνθοῦ ποθῶν·	Procul Coſcynthum patrium deſiderans fluvium:
Ὃς ἐν θαλάσσῃ χοιράδων βεβὼς ἔπι,	Qui ſcopulos in mari conſcendens,
Ῥήτρας πολίταις τὰς στρατοπλώτους ἐρεῖ·	Comitia civibus indicet claſſem imperantia:
Χέρσου πατρῴας οὐ γὰρ ἂν φονῆ ποσὶ	Nec enim homicidam pedibus terram patriam
Ψαῦσαι, μέγαν πλειῶνα μὴ πεφευγότα,	Contingere, niſi integro anno exularit,
Δίκης [e] ἐάσει τάρροθος [f] Τελφουσία,	Vindex juſtitiæ ſinet Telphuſia,
Λάδωνος ἀμφὶ ῥεῖθρα ναίουσα σκύλαξ·	Ladonis habitans circa flumen Canis:
[g] Ὅθεν πεφευγὼς ἑρπετῶν δεινὴν μάχην	Unde, fugiens gravem ſerpentum pugnam
Δρακοντομόρφων, εἰς [h] Ἀβαντίαν πόλιν	Draconiformium, ad Abantiam urbem

VARIANTES LECTIONES.

a Hunc locum ſic diſtinguit Bar.

——— παρθένου Λογγάτιδος.
Ἕλωρος ἔνθα ———

b Al. [illegible]. Heic etiam Codex Baroccianus diverſa interpunctione ſenſum variavit, ſic enim legit,

——— ποτόν
Παπποκτόνος δ' Ὀθρωνὸν ———

c Ὀθρωνὸν Bar. aliique. d Hanc vocem non agnoſcit Bar. e Ἕδρας Bar. f Τιλφωσία al. Τιλφουσία Seld. g Οὗ Seld. h Ἀμαντίαν Bar. aliique.

Ὀδυσσέα παῖδα τοῦ Σισύφου, περὶ δὲ τὸ λεγόμενον Ὀδυσσέως ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κεῖται. Ἀνθ' ὧν Ὀδυσσεὺς ἐν Χερρονήσῳ στρατευόμενος ἀπήρξατο βάλλειν λίθοις τὴν Ἑκάβην, ἐν Σικελίᾳ πλανώμενος κατ' ὄναρ ἐδειματοῦτο, ἀνθ' οὗ ἱερὸν Ἑκάτης ἱδρύσατο, καὶ κενοτάφιον Ἑκάβης, ὅτι ἡ Ἑκάτη φαντασμάτων αἰτία, φοβερὰ καλοῦσα ὄψεις, καὶ ἐμπούσας, καὶ τερατώδεις, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἀκρωτήριον Ὀδύσσειαν ἄκραν ἐκάλεσεν, Κάμαρον καλουμένην πρὶν, ὅπερ ἐστὶ πλησίον Παχύνου. Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· Τῆς Ὀδυσσείας τὴν ἄκραν τῆς ὄχθης τῷ χεύματι ποτὲ μέλλουσιν καλεῖσθαι Ὀδύσσειαν. Τὸ δὲ Γράψουσιν, ἀντὶ τοῦ περιγράψουσι καὶ περιορίσουσιν. Παπποκτόνος.] Ἐλεφήνωρ, ὁ Χαλκώδοντος παῖς καὶ Μελανίππης, Ἄβαντα, τὸν ἑαυτοῦ πάππον, ὃν γῆμαι Ἀγλαΐα, ἰδὼν ἀμαλῶς χειραγωγούμενον παρ' οἰκέτου, ἄφνω ῥάβδον ἐπὶ τὸν οἰκέτην, ἀνεῖλε τὸν πάππον αὐτοῦ ἄκων, καὶ διὰ τοῦτο φυγῇ κατεδικάσθη· ὑστέρως δὲ τῆς ἐπὶ Τροίαν στρατείας, ἦλθε, καὶ ἔξωθεν τῆς πατρίδος αὐτοῦ Εὐβοίας, ἤτοι τῆς Εὐβοίας, στὰς ἐπὶ πέτρας, συνεκάλεσε τὸν λαὸν, οὐ γὰρ ἦν θέμις αὐτῷ διὰ τὸν φόνον ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος· οὕτω γοῦν συγκαλεσάμενος τὸν στρατὸν, καὶ αὐτὸς συνεστράτευσε, καὶ ἐλθὼν ἐν τῇ Τροίᾳ, ἀναιρεῖται ὑπὸ Ἀγήνορος· μετὰ δὲ τὴν Τρωϊκὴν ἅλωσιν, οἱ τοῦ Ἐλεφήνορος περὶ τὸν Ἰόνιον ἐκπεσόντες, ᾤκησαν περὶ Ἀπολλωνίαν τῆς Ἠπείρου·

Οὗτος δ' ἀνιστᾷ τοὺς τεθνεῶτας λόγους,
Γράφων Ὀθρωνοὺς, καὶ Μεταπάντιν πόλιν,
Φθίσαι δρακόντων εἰς Ἀμαντίαν πόλιν.

φησὶ γὰρ, ὅτι μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν ἦλθεν εἰς Ὀθρωνὸν, καὶ κατοικήσας ἐκεῖσε, πάλιν μετῳκίσθησαν εἰς Ἀμαντίαν, ὄφεις γὰρ δρακοντώδεις αὐτὸν ἠνάγκασαν μεταναστεῦσαι καὶ φυγεῖν ἀπὸ τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ ταῦτα μὲν φησὶ Λυκόφρων. Ὅμηρος δέ φησιν ἐν τῇ δ' τῆς Ἰλιάδος, ἀναιρεθῆναι τὸν Ἐλεφήνορα ὑπὸ Ἀγήνορος ἐν Τροίᾳ, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἐλεφήνορα περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον ἐκπεσόντες, ᾤκησαν περὶ Ἀπολλωνίαν Ἠπείρου. Ῥήτρας πολίταις.] λόγους ἐρεῖ τοῖς πολίταις τῆς χώρας τῆς πατρικῆς, ἤτοι τοῖς Εὐβοεῦσι λόγους πολεμικούς· [1] στρατοπλώτους καὶ παρακελευομένους πλεῖν τὸν στρατὸν πρὸς τὴν Τροίαν. Οὐ γὰρ ἂν φονῆ.] τὸν φονέα, κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν, οὐ γὰρ ἂν ἐάσει τὸν φονέα ἡ τάρροθος καὶ ἔκδικος τῆς δίκης σκύλαξ, ἡ Τιλφωσία καὶ Ἀρκαδικὴ, ἤτοι ἡ Ἐριννὺς, ἡ ναίουσα ἀμφὶ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ, οὐκ ἐάσει τὸν φονέα τί ποιῆσαι; ψαῦσαι ποσὶ τῆς χέρσου τῆς πατρῴας, μὴ πεφευγότα τὸν μέγαν πλειῶνα καὶ [2] χρόνον. Ἢ τὸ χέρσου πατρῴας συντακτέον, ὡς εἶπον πρῶτον, τοῖς πολίταις τῆς χέρσου τῆς πατρῴας, καὶ ἀπὸ κοινοῦ τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ψαῦσαι ποσὶ τῆς χέρσου τῆς [3] πατρῴας. Μέγαν πλειῶνα.] [4] νόμος γὰρ ἦν τὸν ἐργασάμενον φόνον φεύγειν ὅλον ἐνιαυτὸν μὴ ψαύοντα τῆς πατρίδος. Τιλφωσία.] πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ἡ Ἐριννὺς τιμᾶται. Σκύλαξ.] ἡ [5] ταρχαλική. Ὅθεν πεφευγώς.] ὅθεν ἀπὸ Ὀθρωνοῦ φυγὼν τοὺς ὄφεις, [6] κατὰ τοῦτον, ὁ πρὶν θανὼν Ἐλεφήνωρ, κατ' ἐμὲ δὲ νῦν, ὡς ζῶν ἦλθεν εἰς τὴν [7] Ἀβαντίαν ἐξ αὐτοῦ κληθεῖσαν, ὅθεν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες ἀντὶ τοῦ Ἀβάντων, Ἄμαντες μετωνομάσθησαν. Ἀβαντία δὲ, πόλις Ἠπείρου.

EMENDATIONES.

1 Στρατοπλώτους, pro στρατοπλανώτας, ex MSS. utroque. & ipſo Lycophrone. 2 Χρόνον, pro χρόνου, ex Bar. nam χρόνος idem eſt quod πλειών, ad quod explicandum, tanquam vox notior, adhibetur. 3 Πατρῴας, pro πατρίδος, ex MSS. utroque 4 Νόμος γάρ ἦν, pro νόμος γὰρ ἦν, ex Bar. & Meurſi emendatione 5 Ταρχαλική, pro ταρχαλικὴ. 6 Κατὰ τοῦτον, pro καὶ τοῦτον, ex Seld. κατὰ τοῦτο Bar. 7 Non multum intereſt in aliis locis utrum Ἀβαντίαν, an Ἀμαντίαν ſcribas, cum utraque lectio ab idoneis Codicibus Lycophronis ſuſtentetur; heic tamen malui Ἀβαντίαν cum MSS. quam Ἀμαντίαν, cum Impreſſ. ſenſu id exigente.

Αν-

Πλώσει, πέλας δὲ γῆς [a] Ἀτιντάνων μολών,	Navigabit, & ad Atintanum terram accedens,
[b] Πράκλην παρ' αὐτὴν αἰπὺ ναύσεται λέπας,	Apud litus altum habitabit promontorium,
Τοῦ Χαονίτου νᾶμα [c] Πολυάνθους δρέπων.	Chaonici fluxionem Polyanthis decerpens.
Ὁ δ' [d] Αὐσονείων ἄγχι Κάλχαντος [e] τάφων	Alius juxta Italica Calchantis ſepulcra
Δυοῖν ἀδελφοῖν ἅτερος ψαδηείων	Honoraria, duorum fratrum alter,
[f] Ξένην ἐπ' [g] ὀστέοισιν [h] ὀγχήσει κόνιν·	Peregrinum ſuper oſſa pulverem aggeret:
Δοραῖς δὲ μήλων [i] τύμβον ἐγκοιμωμένοις	Et in ovillis ſuper heroum cubantibus
Χρήσει καθ' ὕπνον [k] πᾶσι [l] νημερτῆ φάτιν,	Reddet in ſomnis vera cunctis oracula,
Νόσων τ' [m] ἀκέστης [n] Δαυνίοις κληθήσεται,	Morborúmque curator à Dauniis vocabitur,
[o] Ὅταν [p] καλυκμαίνοντες [q] Ἀλθαίνου ῥοαῖς,	Quando ſe humectantes aquis Althæni,
Ἀρωγὸν [r] αὐδήσωσιν [ſ] Ἠπίου γόνον,	Adjutorem invocabunt Æſculapii filium,
Ἀστοῖσι καὶ ποίμναισι πρευμενὴς μολεῖν.	Ut civibus veniat & gregibus propitius.
[t] Ἔσται ποτὲ πρεσβεῦσιν Αἰτωλῶν φάος	Illic olim legatis Ætolorum

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Ἀτιτάνων. b Al. Πράκλην. al. Πλακλύν. *Guil. Canterus* repoſuit ἄκλην. Ejus Annotationes videndæ. c Πολυάνθη habent *Impreſſ.* omnes, & *Bar.* Ego Πολυάνθους lego cum *Seld.* itaque ſcribendum eſſe prius monnit doctiſſimus *Canterus*, cujus Annotationes hac de re conſulendæ. d Αὐσονίων *MSS.* uterque, & alii. e Τάφον *Seld.* τόπων al. f Al. ξένος. g Ὀστέοισιν *MSS.* uterque, & alii. h *Scaliger* mavult ἐγχώσει. Vide quæ in hanc vocem adnotavi initio hujus libelli. i Τύμβῳ ſcribendum exiſtimat *Scaliger.* k Πᾶσιν cum ν finali *Seld.* πᾶσαν *Bar.* l Al. νημερτήν. m Ἀκεστὴς *Bar.* aliique. Differunt autem ἀκέστης, & ἀκεστὴς, ut nonnulli aiunt. n Δαυνοὶ *Bar.* o Ὅτ' ἂν *Seld.* p Al. κακτὶ μαίνοντες. q Al. Ἀλθαίνου. r Al. αὐδήσουσι. ſ Ἡπίου cum ſpiritu aſpero *Bar.* cæteri cum leni ſcribunt. t Ἔσται ποτε *Bar.*

Ἀτιντάνοι.] ἔθνος Ἠπειρωτικόν. Ὁ δ' Αὐσονίων ἄγχι.] περὶ Ποδαλειρίου, τοῦ υἱοῦ Ἀσκληπιοῦ, φησὶν, ὅτι τεθνήξεται ἐν Ἰταλίᾳ, πλησίον τῶν κενοταφίων τοῦ Κάλχαντος, τοῦ ὑφ' Ἡρακλέος ἀναιρεθέντος κονδύλῳ· τέθαπται γοῦν ὁ Κάλχας ἐν Ἄργει, κενοτάφιον δὲ αὐτοῦ ἐστὶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνταῦθα οὖν τὸν Ποδαλείριον λέγει τεθάφθαι, ψεύδεται δὲ, ὥσπερ καὶ περὶ τοῦ πολυπραγμονήτου τούτου Κάλχαντος, ὃν πρὶν εἶπεν ἐν Ἰταλίᾳ ὑπὸ τὸν ἐριπνὸν τεθάφθαι, νῦν δὲ φησὶ ψευδοτάφιον εἶναι τὸν ἐριπνὸν, αὐτὸν δὲ κεῖσθαι ἐν Ἄργει, ἵνα τοὺς μυρίους θανάτους τούτου τοῦ Κάλχαντος, οὓς ἀπέθανεν ὑπὸ τούτου τοῦ Λυκόφρονος ἐάσω· οὕτω γοῦν ὁ Λυκόφρων ψεύδεται καὶ περὶ Ποδαλειρίου, λέγων αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ τελευτῆσαι, ὡς δὲ ὄπισθεν αὐτὸς ἔγραψα, ἀπὸ Τροίας εἰς Κολοφῶνα πεζοὶ ἦλθον Ἀμφίλοχος, Κάλχας, Λεοντεὺς, Πολυποίτης, καὶ οὗτος ὁ Ποδαλείριος, θάψαντες δὲ ἐκεῖ τὸν Κάλχαντα, τὸν Θέστορος, ὑπὸ τούτου τοῦ Μόψου ἀνῃρημένον, ᾧ προείπομεν τρόπῳ, Πολυποίτης, καὶ Λεοντεὺς μετ' ὀλίγον εἰς Ἑλλάδα διεσώθησαν· Ἀμφίλοχος δὲ, κατά τινας, συναναιρεῖται τῷ Μόψῳ τούτῳ περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μαντικῆς μονομαχήσας, κατά τινας δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑποστραφεὶς ἔκτισε τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ὁ δὲ Ποδαλείριος ὁμοίως εἰς Ἄργος ὑποστραφεὶς, ἐμαντεύετο ἐν Δελφοῖς ποῦ [1] κατοικῆσαι, χρήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ οἰκῆσαι πόλιν, οὗ περιέχοντος οὐρανοῦ [2] οὐδὲν δεινὸν πείσεται τῆς Καρικῆς Χερρονήσου, εἰς τὴν πέριξ οὐρανὸν ὄρεσι περικεκλεισμένον ᾤκησε. Δυοῖν ἀδελφοῖν ἅτερος.] τῶν δύο ἀδελφῶν, ἤτοι Μαχάονος καὶ Ποδαλειρίου, ὁ ἕτερος πλησίον τῶν Ἰταλικῶν ψευδηρίων τοῦ Κάλχαντος τελευτήσει, ὁ μὲν γὰρ Μαχάων, κατὰ Κόϊντον, ἀνῄρηται ἐν τῷ πολέμῳ ὑπὸ Εὐρυπύλου, τοῦ υἱοῦ Τηλέφου, ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυπύλου ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα ἰώμενον τὸν Φιλοκτήτην. ὁ δὲ Ποδαλείριος, κατὰ μὲν τὸν Λυκόφρονα, ἐν Ἰταλίᾳ τελευτᾷ, κατ' ἐμὲ δὲ, τὴν Καρικὴν Χερρόνησον ᾤκησε. Δοραῖς δὲ μήλων.] εἰώθασιν οἱ Δαύνιοι, ἤτοι οἱ Καλαβροὶ, ἐν μηλωταῖς καθεύδειν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ποδαλειρίου, καὶ καθ' ὕπνους λαμβάνειν χρησμοὺς ἐξ αὐτοῦ· εἰώθασι δὲ καὶ ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ, Ἀλθαίνῳ, ἀπολούεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ τὰ θρέμματα αὐτῶν, καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ποδαλείριον, καὶ ἰᾶσθαι, ὅθεν καὶ ὁ ποταμὸς ἔχει τὴν ὀνομασίαν, ὡς ἀλθαίνων, κατὰ Τίμαιον, καὶ θεραπεύων ἁπάντων τῶν λουομένων ζώων τὰ τραύματα, ὡς, κατὰ Μεθόδιον τὸν ἰατρὸν, Ἀλφειὸς, ὁ τῆς Ἀρκαδίας ποταμὸς, ἰᾶται τοὺς ἀλφοὺς, καὶ, κατὰ [3] Βιγείδιον δὲ, ποδαγριῶντας ὁ Κύδνος. Ἠπίου γόνον.] ὁ Ἀσκληπιὸς πρὶν ἤπιος διὰ τὸ πρᾶον καὶ ἥσυχον ἐκαλεῖτο, θεραπεύσας δὲ [4] Ἄσκλην, τὸν τότε Δαύνου τύραννον, ὀφθαλμιῶντα, Ἀσκληπιὸς ἐκλήθη, ἢ ἀσκελοποιὸς τις ὢν, ὁ μὴ ἐῶν σκέλλεσθαι καὶ ξηραίνεσθαι καὶ νεκροῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ νόσων· σκέλλω, τὸ ξηραίνω, ἐξ οὗ τὸ κατεσκληκὸς σῶμα, τὸ νεκρωθὲν νόσῳ τινὶ, καὶ καταπονηθὲν, καὶ κατισχναθὲν νηστείᾳ, σκληραγωγίᾳ, καὶ ἄλλῃ κακουχίᾳ συντόνῳ ταλαιπωρούμενον. Ἔσται ποτέ.] εἶπον πολλάκις τὴν ἱστορίαν, τήν τε τοῦ Διομήδους, καὶ Δαύνου, καὶ τῶν Αἰτωλῶν, καὶ [5] περὶ τῶν συλληφθέντων

EMENDATIONES.

1 Καθοικῆσαι. *MSS.* uterque. 2 Sic diſtinguunt hunc locum *MSS.* uterque. Οὐδὲν δεινὸν πείσεται, τῆς Καρικῆς Χερρονήσου τὴν πέριξ &c. 3 Βίγειον *Bar.* Βιβάγειον *Seld.* 4 Ἄσκλην. pro Αὔλην. ex *Seld.* Ἀσκληπιὸς enim dicitur, ab Ἄσκλης & ἤπιος. quia Aſclæ ſalutis cauſa fuit; qua autem ratione ab Αὔτης & ἤπιος formari poterit, non video. 5 Περὶ, pro παρὰ, ex *MSS.* utroque.

δύο

Ἐκεῖ γοερὸν, καὶ πολυέχθιστον φανὲν,	Lux luctuosa, & invisa illucescet,
[a]Ὅταν [b]Σαλάγγων γαῖαν, [c]Ἀγγαίσων θ' ἕδη	Cùm ad Salangorum, & Angæsorum terram
Μολόντες, αἰτίζωσι [d]κοιράνου [e]γύας	Delati, Domini petierint jugera
Ἐσθλῆς ἀρούρης, πῖαρ ἔγκληρον χθονός.	Bonæ telluris, uber soli hæreditarium.
Τοὺς δ' ἐς [f]ἐρεμνὸν ζῶντας ὠμησταὶ τάφον	At illos in nigrum vivos sepulcrum crudeles
Κρύψουσι [g]κοίλοις ἐν [h]μυχοῖς [i]διασφάγος·	Abscondent in cavis hiatus angulis:
[k]Τοῖς δ' ἀκτέριστον σῆμα Δαυνῖται νεκρῶν	Ipsisque carens exequiis Daunii monumentum
Στήσουσι, χωστῷ [l]τραχάλῳ κατηρεφὲς,	Statuent, aggesto lapidum cumulo contectum,
Χώραν διδόντες, ἣν περ ἔχρῃζον λαβεῖν,	Regionem dantes, quam volebant accipere,
Τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς ἀτρέστου κάπρου.	Filii Apri intrepidi, cerebrivori.
[m]Τῶν Ναυβολείων δ' εἰς [n]Τέμεσσαν [o]ἐκγόνων	Nauboli posterorum nautæ
Ναῦται [p]καταβλώξουσιν, ἔνθα Λαμπέτης,	Temessam venient, ubi Lampetes,
Ἱππωνίου [q]πρηὼν εἰς Τηθύος κέρας	Hipponii montis asperum cornu,
Σκληρὸν νένευκεν· ἀντὶ δὲ [r]Κείσσης [ſ]ὅρων	In mare vergit: & pro Crisses terminis

VARIANTES LECTIONES.

a Ὅτ' ἂν Seld. b Al. Σαλάγγων. c Ἀγγαισῶν Bar. Αἰγαίσων al. d Κοιράνου Bar. e Al. γύιας. f Ἐρυμνὸν Seld. g Κοίλαις MSS. uterque. h Μυχοῖς Seld. i Διὰ σφάγος Bar. k Τοὶ al. l Τραχάλῳ MSS. uterque, & alii. m Τοὺς Seld. n Al. Τέμεσαν. o Al. ἐκγόνων. p Al. καταβλώζουσι. q Πρηῶνας Bar. r Κρίσσης Bar. Κείσης Seld. ſ Al. ὅρων. al. ὀρῶν.

δύο ἀνδρογύνων ἐν μέσῃ τῇ Ῥώμῃ ἐπὶ φαβίῳ τῶν ἀρχιχορδοπαίδων, κἂν ὁ Λυκόφρων ἐν Δαυνίᾳ, ἤτοι Καλαβρίᾳ, λέγει ταῦτα γενέσθαι, καὶ Αἰτωλοὺς εἶναι τοὺς συλληφθέντας, μυηθέντας ὑπὸ Δαυνίων, καὶ ἐλθόντας ἐπὶ τῷ λαβεῖν τὸν Διομήδους κλῆρον, καὶ οὕτως ἀπάτῃ βληθέντας εἰς ὄρυγμα γῆς, τοιαύτην γὰρ τινὰ ἱστορίαν λέγει· Διομήδους καταρασαμένου τὰς τῶν Δαυνίων χώρας μὴ καρποφορῆσαί ποτε, εἰ μὴ ὑπὸ Αἰτωλῶν ἐργάζοιτο, οἱ Δαύνιοι παραγγελόμενοι εἰς Αἰτωλίαν, ἐκήρυξαν τοὺς βουλομένους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸ τῆς Διομήδους μέρος γῆς· ἐλθόντων δὲ τῶν Αἰτωλῶν εἰς τὴν τῶν Δαυνίων χώραν, καὶ ἀπαιτούντων τὴν γῆν, οἱ Δαύνιοι λαβόντες αὐτοὺς, ζῶντας κατέχωσαν, λέγοντες, Ἀπειλήφατε τὸν κλῆρον τῆς γῆς ὑμῶν, ὃν παρ' ἡμῶν αἰτεῖτε· οὐ μόνον δὲ, [1] ἀλλὰ καὶ τὸν Διομήδους. * Ὅταν Σαλάγγων γαῖαν.] * Σάλαγγοι, καὶ Ἀγγαισοὶ, ἔθνη Ἰταλίας. Αἰτίζωσι.] * ζητῶσι, * παραγωγῇ, Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, αἰτῶ αἰτίζω, ὡς τὸ σκλαγῶ σκλαγίζω. Τοῖς δ' ἀκτέριστον.] οὐ γὰρ ἐκτερείσθησαν, ἤτοι ἐτάφησαν, ὡς νόμος θάπτεσθαι τοὺς τεθνεῶτας, ἀλλὰ [2] ζῶντες τῷ βόθρῳ ἐχώσθησαν. Τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς.] τοῦ Τυδέως υἱοῦ, Διομήδους. Κρατοβρὼς δὲ ὁ Τυδεὺς οὕτως λέγεται· Ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ τρωθεὶς ὁ Τυδεὺς ὑπὸ Μελανίππου, τοῦ [3] Ἀστακοῦ παιδὸς, ἐτρώθη, ὑφ' οὗ τῆς πληγῆς ὕστερον ἀπέθανεν, ἔτι δὲ ζῶντος τοῦ Τυδέως, Ἀμφιάραος ὁ μάντις ἀνῃρηκὼς τὸν Μελάνιππον, ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τῷ Τυδεῖ, καὶ ὃς χαλεπῶς δακνόμενος ὑπὸ τῆς πληγῆς, διαρρήξας ἐκείνου τὴν κεφαλὴν [4] ἀπερρόφησε τὸν ἐγκέφαλον, ὅθεν λέγουσι καὶ ἐμίσησεν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ. Ἄτρεστον κάπρον, τὸν αὐτὸν Τυδέα λέγει, διὰ τὸ [5] θένος, καὶ διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτὸν περιβολαίῳ τῷ τοῦ Καλυδωνίου συὸς δέρματι. Τῶν Ναυβολείων δ' εἰς Τέμεσσαν.] Ναυβόλου παῖς [6] Ἴφιτος, οὗ παῖδες Σχέδιος καὶ Ἐπίστροφος, Φωκέων ἡγεμόνες, οἵτινες ἀνῃρέθησαν ἐν Τροίᾳ, μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν, οἱ σὺν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐξώσθησαν, καὶ ᾤκησαν τὴν Τέμεσσαν. Τέμεσσα δὲ, πόλις Καλαβρίας, μέταλλον χαλκὸν ἔχουσα, ἥτις νῦν Τέμψα καλεῖται, ἣν ὁ Λυκόφρων οὐκ αἰσθάνεται, ὅτε μὲν Τάμασσαν, ὅτε δὲ Τέμεσσαν καλεῖν. * Περὶ τῆς Ἐγγόνου ἔγραψα πολλάκις ὡς γράφεται.* Λαμπέτης.] Ἰταλίας ἀκρωτήριον περὶ Τέμεσσαν. Ἱππώνιον.] ὄρος, καὶ πόλις Ἰταλίας. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Ἔνθα Λαμπέτης, Ἱππωνίου κέρας σκληρὸν, εἰς Τηθὺν, ἤτοι εἰς τὴν θάλασσαν, νένευκε. Κέρας δὲ, τὸ ἀκρωτήριον. Κείσσα.] πόλις Φωκίδος, κληθεῖσα παρὰ Κείσσου, τοῦ Πανοπέως ἀδελφοῦ, [7] ἔστι δὲ ἀντίπορθμος Κρότωνος, ἐπειδὴ ἡ μὲν Κείσσα, ὥς φασιν, ἀνατολικὴ, οὐ γὰρ εἶδον αὐτήν, ἡ δὲ Κρότων, δυτική.

EMENDATIONES.

1 Ἀλλὰ, pro ἄλλα. ex emendatione Nic. Gerbelii; qui aliquid heic deesse suspicabatur. * Hæc adjeci ex Bar. * Ex Bar. 2 Ζῶντες, pro ζῶντας. ex Seld. 3 Ἀστακοῦ Bar. Ἀστακίς Seld. 4 Ἀπερρόφησε, pro ἀπερρόφησεν, ex MSS. utroque. 5 Σθένος lego cum MSS. utroque. ἀθένος Impress. absurdè. nisi putemus Heroas apris. leonibus, & id genus animalibus comparari. propter eorum imbecillitatem. 6 Ἴφιτος, pro Ἔφιτος, ex MSS. utroque. Quæ emendatio ex Homero robur accipit, hujus enim in Bœotia v. xxv. Schedius & Epistrophus Iphiti filii dicuntur,

Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο.

* Hoc addo ex Bar. 7 Ἔστι δὲ ἀντίπορθμος Κρότωνος, pro ἔστιν ἀντίπορθμος Κρότωνος, ex Bar.

Ὀλυμπίᾳ

[a]Κρωτωνιᾶτιν [b]ἀντίπορθμον αὔλακα	Crotoniam oppositam terram
Βοῶν ἀροτρεύσουσιν ὀλκαίῳ πτερῷ,	Sulcatrice boum arabunt penna,
Πάτραν [c]Λίλαιον, κ᾽ Ἀνεμωρείας πέδον	Patriam Lilæam, & Anemoreæ arva
Ποθοῦντες, [d]Ἀμφισσάν τε καὶ κλεινὰς Ἄβας.	Desiderantes, Amphissámque, & celebres Abas.
[e]Σήταια τλῆμον, σοὶ δὲ πρὸς πέτραις μόρος	Tibi verò, misera Setæa, mors ad petras
Μίμνει δυσαίων, ἔνθα γυιέχοις πέδαις	Infelix impendet, ubi tenacibus compedibus
Οἴκτιστα χαλκείῃσιν [f]ὀργυιωμένη	Æneis deligata miserrimè
Θανῇ, πυρὶ φλέξασα δεσποτῶν στόλον,	Morieris, combusta dominorum classe,
Ἔκβλητον αἰάζουσα Κράθιδος πέλας	Expositum lugens prope Crathidem
Τόργοισιν αἰώρημα φοινίοις δέμας,	Corpus, vulturibus cruentis suspensum,
Σπιλὰς δ᾽ ἐκείνη σῆς φερώνυμος τύχης	Scopulus quoque ille mare spectans
Πόντον [g]προσαυγάζουσα φημισθήσεται.	Tuæ cognominis fortunæ nuncupabitur.
Οἱ δ᾽ αὖ Πελασγῶν ἀμφὶ [h]Μέμβλητος ῥοὰς,	Alii denique Pelasgi circa Membletis vada,
Νῆσόν τε [i]Κερνεᾶτιν [k]ἐκπεπλωκότες,	Et insulam Corsicam enavigantes,
Ὑπὲρ πόρον Τυρσηνὸν ἐν Λαμητίαις	Ultra mare Tyrrhenum in Lametiis
Δίναισιν οἰκήσουσι Λευκανῶν [l]πλάκας.	Vorticibus Lucanorum tenebunt arva.
Καὶ τοὺς μὲν ἄλγη, ποικίλαι τε συμφοραὶ	Atque illos quidem labores, & calamitates variæ

VARIANTES LECTIONES.

a Κρωτωνιάτιν Bar. Κροτωνιάτιν Seld. b Ἀντίπορθον Bar. c Al. Λιλαῖον paroxyton. Et hanc lectionem tam in Scholiis, quam in Textu habet Bar. d Ἀμφισσάν τε Bar. aliique. e Al. Σηταία paroxyton. f Ὀργυιωμένη Bar. aliique. g Πρὸς αὐγάζουσα Seld. aliique. h Μέμβλητος Seld. i Κερνεάτιν Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. Κερνεάτιν al. k Ἐκπεπλευκότες MSS. uterque, & alii. l Πλάκας Seld.

Ὀλκαίῳ πτερῷ.] τῷ ἀρότρῳ τῷ ἀρόσοντι, τῇ ὕννῃ, παρὰ τὸ ἕλκειν. * Πάτραν Λιλαῖον.] * Λίλαια, καὶ Ἀνεμώρεια, καὶ Ἄμφισσα, καὶ [1]Ἄβαι, πόλεις εἰσὶ Φωκίδος. Ἀνεμώρεια δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ὑψηλὴν καὶ ἀνεμώδη. Φωκὶς δὲ, ἀπὸ Φώκου τινὸς βασιλέως, ἢ διὰ τὸ εἶναι φώκας ἐν τῇ παρακειμένῃ αὐτῆς θαλάσσῃ. Ἄμφισσα δὲ, ἡ ἀμφίβιος τις οὖσα, ἔχουσα τὴν τροφὴν, καὶ ἐπαρκουμένην ἐν τοῖς τῆς γῆς καρποῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς τῆς θαλάσσης· ἢ ὅτι πολύπους ποτὲ ἀνελθὼν ἐξ ἐλθὼν ἐκ τῆς θαλάσσης, βασιλεὺς δὲ προερχόμενος, καὶ ἰδὼν τὸν πολύπουν, ἔκτισε πόλιν, Ἄμφισσαν αὐτὴν προσαγορεύσας, διὰ τὸ τὸν πολύποδα ζῆν ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν θαλάσσῃ. Ἄβαι δὲ, ἢ ὑπὸ Ἄβαντός τινος, ἢ διὰ τὸ μὴ βαίνειν ἐν αὐτῇ ξένον. Σήταια τλῆμον.] αὕτη ἡ Σήταια μία τῶν Τρωάδων ἦν, ἥτις αἰχμάλωτος ἀγομένη, ὡς ἔμελλον παρὰ Σύβαριν, συμβουλεύσασα ταῖς λοιπαῖς Τρωάσι κατέφλεξε τὰς ναῦς τῶν δεσποτῶν, ὑπονοουμένη αὐτοῖς τὰ ἐν Ἑλλάδι μέλλοντα συμβήσεσθαι αὐτοῖς κακά· καὶ τούτου γενομένου, οἱ Ἕλληνες λαβόντες αὐτὴν ἀνεσταύρωσαν, καὶ προσήλωσαν πρὸς πέτραν, ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ πέτρα Σήταια ἐκλήθη. καὶ ὁ μὲν Λυκόφρων Σήταιαν λέγει τὴν τοῦτο συμβουλεύσασαν· Ἀπολλόδωρος δὲ τὰς Λαομέδοντος θυγατέρας, [2]Αἴθυλλαν, Ἀστυόχην, καὶ Μηδεσικάστην· ὁ δὲ Πλούταρχος Ῥώμην τινὰ, μίαν τῶν αἰχμαλώτων, ἀφ᾽ ἧς [3]φασὶ, κατά τινας, καὶ τὴν πόλιν Ῥώμην κληθῆναι, αὐτὸς δὲ ἀπὸ Ῥωμύλου τὴν πόλιν φασὶ κληθῆναι. Γυιέχοις [4]πέδαις.] τοῖς τὰ γυῖα συνεχούσαις, ἤτοι τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας, γυῖα γὰρ κυρίως τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Γυῖα δ᾽ ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν.

Μέμβλητος.] ποταμὸς Ἰταλίας πλησίον τῶν Λευκανῶν, οἵτινες εἰσὶν ἔθνος Ἰταλίας. Κερνεᾶτιν.] τὴν [5]Κέρνην νῆσον, παράγωγον ἀντὶ τοῦ πρωτοτύπου Κερνεᾶτιν εἶπεν· ὁ δὲ Λάμητος, ὥς φασι Φιλοστέφανος, Ἰταλίας πόλις.

EMENDATIONES.

* Hæc supplevi ex Bar. 1 Ἄβαι, pro Ἄβας. Nam Abæ, urbis nomen; Abas vero gentile est. Eandem etiam mutationem paullo infra faciam. 2 Αἴθυλλαν, pro Αἴθιλλαν, ex Bar. 3 Φασὶ, pro φησὶ, ex MSS. utroque. 4 Πέδαις, pro πόδαις, ex MSS. utroque, & Lycophronis textu. 5 Κέρνην Bar. Κίρνην Ed. Bas. Κύρνην Ed. Steph.

Οὐδ᾽

Ἄνοστον αἰάζοντες [a] ἕξουσι τύχην,	Habebunt, irreducem lugentes fortunam,
Ἐμῶν ἕκατι δυσγάμων ῥυσταγμάτων.	Infelicium nostrarum raptionum causa.
Οὐδ' οἳ χρόνῳ μολόντες ἀσπαστῶς δόμους,	Sed nec qui tandem domum venerint lubentes,
Εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας,	Votivum lucebunt sacrificiorum jubar,
Χάριν τίνοντες [b] Κερδύλᾳ [c] Λαρυνθίῳ,	Gratiam persolventes Cerdylæ Larynthio,
Τοιαῖς δ' ἐχῖνος μηχαναῖς οἰκοφθορῶν,	Talibus Echinus fraudibus domos perdens,
[d] Παρεκλολίξει τὰς ἀλεκτόρων πικρὰς	Transversas aget acerbas Gallorum
Στεγανόμους ὄρνιθας· [e] οὐδὲ ναυφάγοι	Tectivoras Gallinas: neque navivoræ
Λήξουσι πένθους δυσμενεῖς φρυκτωρίαι,	A luctu cessabunt inimicæ faces,
Πτόρθου [f] διαρραισθέντος, ὃν νεοσκαφὴς	Interfecto Ramo, quem recens effossum
Κεύθει ποτ' ἐν κλήροισι Μηθύμνης στέγος.	Teget quondam in agris Methymnæ tectum.
Ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα τὰς [g] δυσεξόδους	Unus quidem in lavacris inobservabiles
Ζητῶν [h] κελεύθους αὐχενιστῆρος βρόχου,	Laquei collaris quærens vias,
Ἐν ἀμφιβλήστρῳ συντεταργανωμένος	Implicitus in everriculo

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἕξουσι sine ν finali. b Κερδύλας Bar. Κερδύλῳ al. c Al. Λαρυνθίῳ. d Al. παρεκλολίξει. e Οὐδὲν Sold. f Διαρραισθέντος Bar. g Δυσεξόδους MSS. uterque. h Al. κελεύθους.

Οὐδ' οἱ χρόνῳ μολόντες.] εἰπὼν τοὺς ἐπὶ ξένης τεθνηκότας, καὶ ἀπολομένους καὶ ἀποθανόντας περὶ τούτων εἰρηκότα, μεταβαίνει νῦν ἐπὶ τοὺς νοστήσαντας, καὶ ἐν ταῖς πατρίσιν αὐτῶν ἀναιρεθέντας, καὶ πρῶτον περὶ Ἀγαμέμνονος λέγει. [1] Κερδύλας δὲ, καὶ Λαρυνθίας, ἐπώνυμα τοῦ Διός. Τοιαῖς δ' ἐχῖνος.] ὁ ἐχῖνος ζῶόν ἐστι πανοῦργον, ὁ καλούμενος ἀκανθόχοιρος, ὃς προγινώσκων τοὺς μέλλοντας πνεῖν ἀνέμους, ἀποφράττει τὸ πρὸς τὸν μέλλοντα πνεῖν μέρος τῆς καλιᾶς αὐτοῦ. [2] ὑπεισέρχεται δὲ τὸ ὄστρεον, ἀνερχόμενος δὲ καὶ πρὸς τὰς ἀμπέλους καταβάλλει τὰς ῥᾶγας, καὶ κατελθὼν κυλίεται ἐπὶ τὰς ῥᾶγας, καὶ ἐμπείρει ταύτας ταῖς ἀκάνθαις [3] αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν οἰκείαν ἀπάγει καλιάν· καὶ περὶ ὄφεως δὲ ἀντιμάχεται, καὶ ἀναιρεῖ τοῦτον, εἰ δὲ λίαν μέγας ὁ ὄφις ἐστὶ, συναναιρεῖται ἀμφότεροι· βλέπων γὰρ ὄφις τοῦτον βαδίζοντα, σπεύδει ὡς καταπίῃ τοῦτον λαβὼν, ὁ δὲ γνοὺς, εἰλεῖται δίκην σφαίρας, καὶ ταῖς ἀκάνθαις ἐμπλακέντα τὸν ὄφιν ἀναιρεῖ σφίγξας, εἰ δὲ μέγας ἐστὶν ὁ ὄφις, κἂν νεκρωθῇ παρ' ἐκείνῳ ταῖς ἀκάνθαις, συναναιρεῖ καὶ τὸν ἐχῖνον αὐτὸν, μὴ δυνάμενον διατμηθῆναι τοὺς σπονδύλους. καὶ τ' ἄλλα δὲ πανοῦργος ὁ ἐχῖνός ἐστιν, ὡς καὶ ἡ παροιμία φησί·

Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.

Ὅθεν τὸν Παλαμήδους πατέρα Ναύπλιον, διὰ τὸ πανοῦργον, ἐχῖνον καλεῖ. Παλαμήδης γὰρ συστρατεύσας τοῖς Ἕλλησι, σοφὸς καὶ συνετὸς διαφέρων, φθόνῳ Ὀδυσσέως ἐδολώθη, ὡς βουλόμενος προδοῦναι τοῖς Τρωσὶ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀνῃρέθη, ὅθεν Ναύπλιος διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ [4] τοὺς Ἕλληνας ἀμυνόμενος, ἐν Ἑλλάδι διατρίβων, παρεσκεύασε μοιχευθῆναι τὰς γυναῖκας τῶν ἐν Τροίᾳ, Κλυταιμνήστραν Αἰγίσθῳ, Αἰγιαλείαν Κομήτῃ, τῷ Σθενέλου, ἐν Ἰθάκῃ τοὺς μνηστῆρας παρεσκεύασεν, ἐν Κρήτῃ Λεῦκον, τὸν τοῦ Τάλω, ἔπεισεν ἀνταρεῖν καὶ ἀνελεῖν τὴν Ἰδομενέως γυναῖκα Μήδαν, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ περὶ τὸν Καφηρέα πυρσὸν ἅψας φανὸν, ὑποστρέφοντας δὲ αὐτοὺς ἀνεῖλε, [a] ὡς ὕστερον ἐρεῖ πλατύτερον. [a] Ἀλεκτόρων.] ὁμοιολέκτρων, συζύγων· ἢ διὰ τὸ μάχιμον ἀλέκτορας λέγει τοὺς Ἕλληνας, μεταφορικῶς. Ὄρνιθας.] ὄρνιθας νῦν λέγει τὰς τῶν Ἑλλήνων γαμετάς. Στεγανόμους δὲ, τὰς ἐν οἴκῳ νεμομένας, ἢ τὰς τοὺς οἴκους τῶν ἀνδρῶν νεμηθείσας καὶ φθειρούσας. [a] Ναυφάγοι φρυκτωρίαι.] τὸν περὶ τὸν Καφηρέα, ἤτοι τὸν ξυλοφάγον, λέγει φανὸν, ὅτε πολλαὶ νῆες ἀπώλλοντο. [a] Πτόρθου διαρραισθέντος.] τοῦ Παλαμήδους πτόρθου, διὰ τὸ ἀκμαῖον καλεῖ, ἐν Ἀντιπύμῳ δὲ, τόπῳ τῆς Μηθύμνης, ὁ Παλαμήδης τέθαπται· ἡ δὲ Μήθυμνα, μία πόλις ἐστὶ τῆς πενταπόλεως Λέσβου, ἔχει γὰρ ἡ Λέσβος πόλεις, Πύῤῥαν, Μήθυμναν, Ἐρεσὸν, Μιτυλήνην, καὶ Ἄντισσαν. Ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα.] ἐπειδὴ δέδωκεν αὐτῷ ἡ Κλυταιμνήστρα χιτῶνα [5] ἔξοδον μὴ ἔχοντα μήτε χειρῶν, μήτε τραχήλου.

EMENDATIONES.

1 Κερδύλας δὲ, καὶ Λαρυνθίας. pro Κερδύλα δὲ Λαρυνθ. ex Bar. nisi quod Ego δὲ adjeci. 2 Ὑπεισέρχεται δὲ τὸ ὄστρεον ἀνερχόμενος, δὲ πρὸς τὰς Impress. &c. ubi perversa interpunctione confusa sunt omnia. Nostra lectio est ex MSS. utroque petita. 3 Αὐτοῦ, pro αὐτῷ. ex MSS. utroque. 4 Τοὺς Ἕλληνας ἀμυνόμενος, pro τοῖς Ἕλλησιν ἀμύνων. ex Sold. Nam ἀμύνω dativo junctum est defendo, accusativo autem, ulciscor. Ἀμύνω, τὸ βοηθῶ οἷον ἀμύνω σοι, βοηθῶ σοι. Ἀμύνομαί σε. ἀντὶ τοῦ τιμωροῦμαι καὶ κολάζω σε. Phavorinus. [a] Ex Bar. [a] Hæc ex penu Barocciano deprompsi. Quinetiam eadem paullo post occurrunt in Sold. In Bar. autem pro λέγει φανὸν, scribitur λέγεται, & illi φ aliquis γ superposuit. 5 Ἔξοδον μὴ ἔχοντα μήτε χειρῶν. μήτε τραχήλου lego cum MSS. utroque. Nam Agamemnon dicitur à Clytæmnestra in balneo interfectus, dum tunicam indueret, quæ nec colli, nec manuum exitus haberet. Ἔξοδον μὴ ἔχοντα, μήτε χειρῶν, μήτε τραχήλου, Impress.

Στρέψαν

Τυφλαῖς ματεύσει χερσὶ [a] κροσσωτοὺς ῥαφάς·
Θερμὴν δ' ὑπαὶ λουτρῶνος ἀρνεύων στέγην,
Τιβῆνα καὶ κύπελλον ἐγκάρῳ ῥανεῖ,
Τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον [b] εὐθήκτῳ μέσον·
Οἰκτρὰ δὲ πέμφιξ Ταίναρον πτερύξεται,
Λυπρὰν λεαίνης εἰσιδοῦσ' οἰκουρίαν.
[c] Ἐγὼ δὲ [d] δροίτης ἄγχι κείσομαι πέδῳ,
[e] Χαλυβδικῷ κνώδοντι συντεθραυσμένη·
Ἐπεί με, πεύκης πρέμνον, ἢ στύπος δρυὸς
Ὅπως, τις [f] ὑλοκουργὸς, ἐργάτης ὀρεὺς
Ῥήξει πλατὺν τένοντα, καὶ μετάφρενον,
Καὶ [g] πᾶν λακίζουσ' ἐν φοναῖς ψυχρὸν δέμας
Δράκαινα διψάς, κἀπιβᾶσ' [h] ἐπ' αὐχένα,
Πλήσει γέμοντα θυμὸν ἀγρίας χολῆς,
Ὡς κλεψίνυμφον, κοὐ δορίκτητον γέρας

Cæcis investigabit manibus fimbriatas suturas.
Calidum porrò balnei subiens operimentum,
Cortinam & operculum irrigabit cerebro,
Percussus acuta securi summum caput medium;
Tum anima misera Tænarum volitabit,
Acerbum Leænæ experta ministerium.
Ego autem juxta labrum in solo jacebo,
Chalybico vulnerata ense:
Siquidem mihi, ceu pinus truncum, quercúsve stipitem,
Frondator aliquis, montanus opifex
Latas rumpet cervices, atque dorsum,
Totumque lacerans cædibus corpus frigidum
Vipera dipsas, pedémque collo imponens,
Explebit animum crudeli plenum ira,
Tanquam adulteram, nec belli præmium

VARIANTES LECTIONES.

a Κροσωτὺς Bar. κορσωτὺς al. b Εὐθίτῳ Julius Pollux Onomastic. Videsis Commentarium meum. c Ἐγὼδε Bar. d Al. δρύτης. e Χαλυβδικῷ Bar. f Ὑλακουργὸς Bar. Et hic Codex versus hos interpunctione sic variavit.

† ——————————ἐργάτης ὀρεὺς
Ῥήξει πλατὺν——————————

g Al. παλλακίζουσ'. h Επαυχένα una voce Seld. ἐπ' αὐχένα al.

Θερμὴν στέγην.] φησὶ τὸν τόπον ἔνθα ἐστὶν ὁ λουτρών. Τιβῆνα δὲ, τὸν τρίποδα. Κύπελλον δὲ, τὸ ἀγγεῖον τοῦ τρίποδος. Λουτρῶνος δὲ, τῆς πυέλου. Σκέπαρνον δὲ, τὸν πέλεκυν. Κόγχον δὲ, † ὀστοῦν τοῦ ἐγκεφάλου κογχοειδές. Ἐγκάρῳ.] τῷ ἐγκεφάλῳ. Πέμφιξ.] ψυχή. Ταίναρον.] ἀκρωτήριον Λακωνικῆς, ἔνθα φησὶ κάθοδον εἶναι ᾅδου. Ἐγὼ δὲ δροίτης.] δροίτη, κυρίως ἡ ξύλινος πύαλος, ἤτοι σκάφη, νῦν δὲ ἡ πύελος, ἡ δεξαμενή. Ἐγὼ δὲ, φησὶν ἡ Κασσάνδρα, πλησίον τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος πυέλου ἀναιρεθήσομαι. Ἀλλ' [1] οὗτος μὲν σὺν τοῖς λοιποῖς πᾶσι νῦν ἐν λουτρῶνι φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀγαμέμνονα, Ὅμηρος δὲ ἐν τραπέζῃ ὑπ' Αἰγίσθου πρὸς εὐωχίαν κληθέντα. Χαλυβδικῷ.] Χάλυβες, Σκυθικὸν ἔθνος, παρ' οἷς ἐστι σίδηρος ἄριστος. Χαλυβδικῷ εἶπεν Αἰολικῶς, οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸν ὄγχον, [2] ὄγχον φασί, καὶ τὸ Χαλυβικὸν, Χαλυβδικὸν, καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα. Κνώδοντι.] νῦν πελέκει, κυρίως δὲ, πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, παρὰ τὸ προσκναίειν ὀδόντι. Ἐγὼ δὲ δροίτης.] ἡ σύνταξις οὕτως· Ἐγὼ δὲ ἄγχι τῆς δροίτης κείσομαι ἐν τῷ πέδῳ, συγκοπεῖσα τῷ ξίφει τῷ πελέκει, ἐπεὶ καὶ ἀφ' οὗ ἡ δράκαινα ἡ διψὰς Κλυταιμνήστρα ῥήξει καὶ κόψει τὸν πλατὺν τένοντα, καὶ τὸ μετάφρενον ἐμὲ καὶ ἐμοῦ, ὅπως καὶ ὥσπερ τις ὑλοτόμος ἐργάτης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ῥήξει καὶ κόψει πεύκης πρέμνον, ἢ στύπος δρυὸς, καὶ ἐπεὶ πλήσει καὶ πληρώσει τὸν θυμὸν αὐτῆς γέμοντα ἀγρίας χολῆς. πῶς δὲ πληρώσει; ἐπιβᾶσα ἐπὶ τὸν τράχηλον ἐμοῦ ἡ δυσζηλος τιμωρουμένη καὶ τιμωροῦσα πολυστένακτα, ἢ δίχα στεναγμοῦ καὶ ἐλέους, ὡς κλεψίνυμφον, καὶ [3] μοιχαλίδα, καὶ οὐκ αἰχμάλωτον. [4] Καὶ πᾶν λακίζουσα.] σχίζουσα. Τινὲς δὲ Παλλακίζουσα φασὶν, ἵν' ᾖ, ὡς παλλακίδα τιμωρουμένη. Δράκαινα διψάς.] ἀντὶ τοῦ ἡ ἔχιδνα, λέγει δὲ τὴν Κλυταιμνήστραν, εἶδος δὲ ἀντὶ εἴδους εἶπε, [5] δράκαιναν καὶ διψάδα ἀντὶ ἐχίδνης, ὡς γὰρ ἡ ἔχιδνα μετὰ τὸ μιγῆναι ἀναιρεῖ τὸν ὁμόζυγον, καὶ οἱ παῖδες τὴν μητέρα τιτρώσκουσιν, οὕτως καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ Ὀρέστης τὴν Κλυταιμνήστραν. περὶ δὲ ἐχιδνῶν Νίκανδρος φησὶν οὕτως,

[6] Θορὰς ἀμὺξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου·
[7] Οἱ δὲ πατρὸς λώβην μετεκίαθον αὐτίκα τυτθοὶ
[8] Γεινόμενοι ἐχίνες, ἐπεὶ διὰ μητρὸς [9] ἀραιὴν
Γαστέρ' [10] ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο.

καὶ ἡ διψὰς ὄφις ἐστὶν, τῷ δηχθέντι δὲ ὑπ' αὐτῆς δίψος ἄσβεστον ἐγγίνεται, ὡς [11] πίνοντα διαρρήγνυσθαι, ὅθεν καὶ ὁ ὄφις οὗτος ἐκλήθη διψάς.

EMENDATIONES.

† Ὀστοῦν, τὸ ἐγκέφαλον ὀστοῦν Impress. 1 Οὗτος, pro οὕτως, ex Bar. 2 Ογχον MSS. uterque. 3 Μοιχαλίδα, pro μοιχὸν, ex MSS. utroque. 4 Hæc Ego sic emendavi, & supplevi ope MSS. Codd. quæ prius mutila & imperfecta hoc modo exstabant, καὶ πᾶν λακίζουσα φασὶν, ἵν' ᾖ παλλακίδα τιμωρουμένη. Cætera deerant in Impressis Codicibus 5 Δράκαιναν posui, pro δράκαινα. 9 Θορὰς, pro θυρὰς, ex Bar. θυρὰς Seld. 7 Οἱ δὲ πατρὸς λώβην μετεκίαθον Seld. Et Impressi etiam habent μετεκίαθον. Ego μετεκίαθεν pono ex Bar. 8 Γεινόμενοι Ed. Bas. 9 Ἀραιὴν, pro ἀραιῶν, ex Bar. Impressi Codd. comma ponunt post ἀραιὴν. 10 Ἀναβρώξαντες Seld. ἀναβρώσαντες Bar. corrupte uterque. 11 Πίνοντα, pro πινόντα, ex MSS. utroque.

[a] Δύσζηλος, [b] ἀστένακτα τιμωρουμένη·
Βοῶσα δ' οὐ κλύοντα [c] δεσπότην πόσιν,
[d] Θύσω [e] κατ' ἴχνος [f] ἠερωμένη πτεροῖς.
Σκύμνος δὲ πατρὸς νεῖκος αἱμάσσων φόνου,
Εἰς σπλάγχν' ἐχίδνης [g] αὐτόχειρ βάψει ξίφος,
Κακὸν μίασμ' ἔμφυλον ἀλθαίνων κακῷ.
Ἐμὸς δ' ἀκοίτης, δμωΐδος νύμφης ἄναξ,
Ζεὺς Σπαρτιάταις [h] αἱμύλοις κληθήσεται,
Τιμὰς μεγίστας Οἰβάλου τέκνοις λαχών.
Οὐ μὴν ἐμὸν νώνυμον ἀνθρώποις σέβας
Ἔσται, μαρανθὲν αὖθι [i] ληθαίῳ σκότῳ.
Ναὸν δέ [k] μοι τεύξουσι Δαυνίων [l] ἄκροι
Σάλπης παρ' ὄχθαις, οἵ τε Δάρδανον πόλιν
Ναίουσι, λίμνης ἀγχιτέρμονες ποτῶν.
Κοῦραι δὲ παρθένειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν
[m] Ὅταν θέλωσι, νυμφίους ἀρνούμεναι,
[n] Τοὺς Ἑκτορείαις ἠγλαϊσμένους κόμαις,

Æmula sine gemitu ulciscens:
Vocans autem non audientem Dominum maritum,
Curram post tergum alis sublata.
Post Catulus paternam noxam cædis persequens,
In Viperæ intestinis manu sua tinget ensem,
Malum piaculum gentile malo expians.
Meus deinde Maritus, captivæ dominus sponsæ,
Jupiter à Spartanis argutis vocabitur,
Summos honores ab Oebali posteris consequens.
Jam nec mea inter homines obscura gloria
Erit, obliterata oblivionis tenebris,
Sed mihi templum ædificabunt apud alpes ripas
Dauniorum principes, Dardaníque oppidi
Incolæ, paluſtribus aquis affines.
Virgines autem cùm nuptiale declinare jugum
Voluerint, sponsos recusantes
Hectorea superbos coma,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Δύζηλος. b Ἀσίνβεκτα Etymologici Auctor, quam lectionem Scholiastes quosdam Græcos amplexos fuisse tradit Canterus. c Δεσπότου Bar. d Miror audaciam prioris Interpretis, qui hæc ad Clytæmnestram refert, ideoque Θύσει, pro Θύσω ausus est reponere; quum & sensus huic repugnet, & Scriptorum testimonia longe alio vergant. Canterus. e Al. κατ' ἴχνος. f Ἠερωμένη Bar. aliisque. g Αὐτόχειρ Seld. h Αἱμύλοις cum sequi MSS. utroque. i Al. Λιθαίῳ. k Al. μέν. l Al. ἄκροις. m Ὅτ' ἂν θέλωσι Seld. n Τοὺς, Ἑκτορείαις Seld. τοῖς Ἑκτορείοις al.

Σκύμνος δὲ πατρός.] ὁ Ὀρέστης [1] δίκην [illegible]. Κῆρα φόνου.] ἀντιφραστικῶς τὸν θάνατον λέγει. Κακὸν μίασμ' ἔμφυλον.] κατὰ τῆς μιαιφονίας, [illegible] τὸ κακὸν ἰώμενος, Ὀρέστης τὸν φόνον τοῦ πατρὸς τῇ μητροκτονίᾳ, ὅθεν καὶ ἐμάνη. Ἐμὸς δ' ἀκοίτης.] τὸ ῥῆμα [illegible], ἀκοίτης πρὸς τὸ νύμφης ἀποδίδοται, τὸ δὲ ἄναξ, πρὸς τὸ δμωΐδος. Ζεὺς Σπαρτιάταις.] οἱ Λακεδαιμόνιοι [2] ἱδρύσαντο Ἀγαμέμνονος Διὸς ἱερὸν εἰς τιμὴν τοῦ ἥρωος. Οἰβάλου δὲ τέκνα, τοὺς Λακεδαιμονίους φησὶ, ὡς καὶ Ἡσίοδος,

Χαίρετε Λυγκῆος φησί. ———

ὥσπερ εἴ τις τυχὸν εἴποι Ἀλεξάνδρου παῖδας τοὺς Ἀλεξανδρεῖς. Οἰβάλου γὰρ κατά τινας Τυνδάρεως καὶ λοιποί, οἵτινες προεῖχον τῶν [3] Λακώνων· κατὰ δὲ ἑτέρους Κυνόρτου καὶ Γοργοφόνης ὑπῆρχε Τυνδάρεως, καὶ οἱ αὐτοῦ ἀδελφοί. Αἱμύλοις τοὺς Λάκωνας φησὶν, ὡς ψεύστας καὶ δολίους, ὥς φησι καὶ Εὐριπίδης,

Σπάρτης ἔνοικοι δόλια βουλευτήρια.

Ναὸν [4] δέ μοι.] Κασσάνδρας ἱερὸν ἔστιν ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπερ ἱδρύσαντο οἱ προύχοντες τῶν Δαυνίων εἰς τιμὴν αὐτῆς, ὅπου ἡ πλησίον Σάλπης λίμνη. καὶ Δάρδανος, κατά τινας πόλις Ἰταλίας, ἐγὼ δὲ τοὺς Δαρδανεῖς ἔθνος [5] εὗρον, οἰκοῦν μεταξὺ τῶν Ἰλλυριῶν καὶ Μακεδόνων, καὶ ἡ Δάρδανος πόλις ἐκεῖ ἐστί. Κοῦραι δὲ παρθένιον.] αἱ κόραι, φησὶ, τῶν Δαυνίων, ὅταν μὴ θέλωσι γαμηθῆναι τοῖς μνηστῆρσιν αὐτῶν, ἢ διὰ δυσμορφίαν, ἢ διὰ δυσγένειαν, καταφεύγουσιν εἰς τὸ ἐμὸν τέμενος. [6] χρίσαντες τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα φαρμάκοις, καὶ μέλαιναν ἐσθῆτα ἐνδεδυμέναι, καὶ περιπλέξασαι τῇ χειρὶ τὸ ἐμὸν βρέτας, ἤτοι τὸ ξόανον, ὅπερ παρθένοι [illegible]. Βρέτας δὲ, κυρίως τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἴδωλον· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ οἱονδήποτε εἴδωλον. Ἑκτορείαις κόμαις.] Ἑκτόρειος κόμη, ἡ τὰ ἔμπροσθεν κεκαρμένα ἔχουσα, τὰ δὲ ὄπισθεν κομώμενα, ὥς φησιν ὁ [illegible]. Πλούταρχος δὲ λέγει, ὅτι Θησεὺς ἐλθὼν εἰς Δελφοὺς ἦλθε, καὶ τῆς πρώτης ἡλικίας κόμην τῷ Ἀπόλλωνι καθιέρωσε, τὰ ἔμπροσθεν μόνον κειράς, τὴν δὲ ὄπισθεν [illegible]

EMENDATIONES.

1 Δίκην, pro [illegible], ex Bar. 2 Ἱδρύσαντο, pro ἱδρύσαντο, ex Seld. 3 Λακώνων, pro Λακαίνων, ex MSS. utroque. 4 Δέ μοι, pro [illegible], ex MSS. utroque, & Lycophronis textu. 5 Εὗρον, pro [illegible], ex MSS. utroque. 6 Χρίσαντα, pro τῷ χρίσαντα, ex Bar.

καὶ

Μορφῆς ἔχουσαι [a] σίφλον, ἢ μῶμαρ γένους,	Formæ præditos turpitudine, vel generis macula,
Ἐμὸν περιπλέξουσιν ὠλέναις βρέτας,	Meam ulnis amplectentur statuam,
Ἄλκαρ μέγιστον κτώμεναι νυμφευμάτων,	Remedium nuptiarum habituræ maximum,
[b] Ἐρινύων ἐσθῆτα, καὶ ῥέθους βαφὰς	Furiarum vestem, & faciei tincturam
[c] Πεπαμέναι θρόνοισι φαρμακτηρίοις.	Coloribus adeptæ medicatis.
[d] Κείναις ἐγὼ δηναιὸν [e] ἄφθιτος θεὰ	Ab illis ergo virgiferis mulieribus
Ῥαβδηφόροις γυναιξὶν αὐδηθήσομαι.	Immortalis Dea diu vocabor.
Πένθος δὲ πολλαῖς παρθένων τητωμέναις	Luctum contrà multis mulieribus egenis
Τεύξω γυναιξὶν αὖθις, αἳ στρατηλάτην	Virginum rursus præbebo, quæ ducem
[f] Ἀθεσμόλεκτρον, Κύπριδος λῃστὴν θεᾶς,	Incestum, Cypriæ prædonem Deæ,
[g] Δαρὸν στένουσαι, κλῆρον εἰς ἀνάρσιον	Diu gementes, in crudelem sortem
Πέμψουσι παῖδας ἐστερημένας γάμων.	Mittent puellas nuptiarum expertes.
Λάρυμνα, καὶ [h] Σπέρχειε, καὶ Βοάγριε,	O Larymna, Sperchee, Boagrie,
Καὶ [i] Κῦνε, καὶ Σκάρφεια, καὶ [k] Φαλωριάς,	Cyne, Scarphea, Phalorias,
Καὶ [l] Ναρύκειον ἄστυ, καὶ Θρονίτιδες	Urbs Narycea, Thronitides
Λοκρῶν [m] ἀγυιαί, καὶ Πυράνθιοι νάπαι,	Locrenses vici, Pyranthii saltus,

VARIANTES LECTIONES.

a Σίφλον Sold. εἴμφαιο al. b Αἱ Ἐρινύων. c Πεπαμμέναι Bar. quod habuit etiam Sold. Sed in hoc aliquis μ illud prius deletorio signo notavit. d Κείναις δ' ἐγὼ Sold. e Ἀφθιτος Sold. f Ἀθεσμόλεκτρον MSS. uterque. g Versus hos sic distinguit Sold.
Δαρὸν στένουσαι κλῆρον εἰς ἀνάρσιον
Πέμψουσι — —
h Σπερχειὲ oxyton. MSS. uterque, & alii. i Κῦνε Bar. aliique. k Φαλωριὰς Bar. l Ναρύκειον Bar. m Ἀγυιαὶ Sold.

καὶ ἄχαρτον ἰδεῖν καὶ τῆς κουρᾶς τὸ εἶδος ταύτης περὶ τοῦ Ἄβαντες ἐμιμήσαντο, ὡς καὶ Ὅμηρος περὶ τούτων φησί,

Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο [1] θοοὶ ὄπιθεν κομόωντες.

Ἐπεὶ δὲ ὁ Λυκόφρων ἴσως τὴν Κασσάνδραν εἰσάγει πόθῳ τὴν Ἑλλάδος τὴν τοιαύτην κόμην Ἑλληνίαν καλοῦσαν, ὡς καὶ τῶν Ἑλλήνων κομώντων. Μῶμαρ.] ὁ μῶμος, ὡς εἶδαρ, ἄλκαρ, εἴλαρ. Ἐρινύων ἐσθῆτα] τρεῖς εἰσὶν Ἐρινύες, Τισιφόνη, Μέγαιρα, Ἀληκτώ, τιμωρητικαὶ τῇ δυνάμει, μέλαιναι δὲ τὴν θέαν, ὅθεν καὶ τὰς μελαίνας ἐσθῆτας Ἐρινύων φησί· ἐπεὶ δὲ τῶν Λοκρίων γυναικῶν μέλαιναν ἐσθῆτα φοροῦσι, καὶ τὰς [2] ὄψεις βάπτοντας στρυφνῷ χρώματι, ὥς φησι Τίμαιος, ταινίαις τε πεπλεγμέναις, ἀσὶν ἀποξυσμέναις, ἀποδεδυμένας τὰ χεῖλα ἀποδήματα, καὶ ῥάβδον κατέχουσαι. Θρόνοις δὲ, τοῖς ποικίλοις, τὰ δὲ βάμματα φαρμακά. Πένθος δὲ πολλαῖς.] Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ περὶ τὰς [3] Γυρὰς ναυαγήσαντος, καὶ ταφέντος ἐν Τραμονῇ, χεὶρ τῆς Δήλου, οἱ Λοκροὶ μόλις σωθέντες ἦλθον εἰς τὰ οἰκεῖα· φθορὰ δὲ καὶ λοιμὸς μετὰ τρίτον ἔτος ἔσχε τὴν Λοκρίδα, διὰ τὴν εἰς Κασσάνδραν ἀθέμιτον μῖξιν Αἴαντος, ἔχρησεν δ' ὁ θεὸς ἐξιλάσασθαι Ἀθηνᾶν τὴν ἐν Ἰλίῳ ἐπὶ ἔτη χίλια, δύο παρθένους πέμποντας ἐπὶ κλήρῳ καὶ [4] λαχούσας πεμπομένας δὲ αὐτὰς περιϊπαντῶντες οἱ Τρῶες εἰ κατέσχον, ἀνῄρουν, καὶ καίοντες ἀκάρποις καὶ ἀγρίοις ξύλοις τὰ ὀστᾶ αὐτῶν, ἀπὸ Τράρωνος, ὄρους τῆς Τροίας, τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἔρριπτον, καὶ πάλιν οἱ Λοκροὶ ἑτέρας ἔστελλον· εἰ δέ τινες ἐκφύγοιεν, ἀνελθοῦσαι λάθρα εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἱέρειαι ἐγίνοντο, ἔσαιρον γὰρ αὐτὸ καὶ ἔρραινον, τῇ δὲ θεᾷ οὐ προσήρχοντο, οὔτε τοῦ ἱεροῦ ἐξήρχοντο, εἰ μὴ νύκτωρ· ἦσαν δὲ κεκαρμέναι, μονοχίτωνες, καὶ ἀνυπόδετοι. πρῶται δὲ τῶν Λοκρίδων παρθένων Περίβοια καὶ Κλεοπάτρα ἀφίκοντο, καὶ πρῶτα μὲν τὰς παρθένους, εἶτα βρέφη ἐνιαύσια μετὰ τῶν τροφῶν αὐτῶν ἔπεμπον οἱ Λοκροί· χιλίων δ' ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν [5] Φωκικὸν πόλεμον [6] ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός, μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος. Λάρυμνα.] πόλις Θεσσαλίας· τὴν Λάρισαν ἐκεῖ λέγει Λάρυμναν. Σπερχειός, ποταμὸς Θεσσαλίας, ὃς νῦν [7] Σαλαμβρία καλεῖται. Βοάγριος, ποταμὸς Λοκρίδος, παρείληπται * γὰρ * τῇ Θεσσαλίᾳ ἡ Λοκρίς.

EMENDATIONES.

1 Θοοὶ ὄπιθεν, pro θεοὶ ὄπιθεν, ex Homeri Bœotia. θοοὶ ὄπιθε Sold. 2 Ὄψεις, pro ὄψιν, ex MSS. utroque. 3 Γυρὰς, pro γυρίας, ex emendatione Ma. Gerbelii. 4 Λαχούσας, pro λαχοῦσαι, ex MSS. utroque. 5 Τρωικὸν Bar. 6 Ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, pro ἐπαύσαντο τῶν τοιαύτων θυσιῶν, ex MSS. utroque. 7 Σαλαμβρίας Bar. * Ex Sold.

Καὶ πᾶς Ὀδοιδόκειος [a] Ἰλέος δόμος·	Totáque Hodœdocea Oilei domus;
Ὑμεῖς ἐμῶν ἕκατι [b] δυσσεβῶν γάμων	Vos mearum causâ nuptiarum impiarum
Ποινὰς Γυγαίᾳ [c] τίσετ' Ἀγρείσκᾳ θεᾷ,	Pœnas Gygææ dabitis Agresti Deæ,
Τὸν χιλίωρον τὰς ἀνυμφεύτους χρόνον	Millenario innuptas tempore
Πάλου βραβείαις γηροβοσκοῦσαι κόρας,	Sortis constitutionibus educantes virgines,
Αἷς ἀκτέριστος [d] ἐν ξένῃ ξέναις τάφος	Quarum exsequiis carens peregrinum sepulcrum
Ψάμμῳ κλύδωνος [e] λυπρὸς [f] ἐκκλυσθήσεται,	Triste maris æstu dissipabitur,
[g] Ὅταν [h] ἀκάρποις [i] γυῖα συμφλέξας φυτοῖς	Quando sterilibus membra sarmentis comburens
Ἥφαιστος, εἰς θάλασσαν [k] ἐκβράσῃ σποδὸν	Vulcanus, excutiet in mare cinerem
Τῆς ἐκ λόφων [l] Τράρωνος ἐφθιτωμένης.	Perditæ ex collibus Traronis.
Ἄλλαι δὲ νύκτωρ ταῖς θανουμέναις ἴσαι	At aliæ nocte morituris pares
[m] Σιθῶνος εἰς θυγατρὸς ἵξον [n] γύας,	In Sithoniæ filiæ regiones pervenient,
Λαθραῖα [o] κακκέλευθα [p] πεπταλωμέναι,	Per occultas speculantes semitas,
Ἕως ἂν εἰσφρέξωσιν Ἀμφείρας δόμοις,	Donec ad Amphiræ confugiant ædem,
Λιταῖς Σθένειαν ἱκέτιδες [q] γουνούμεναι·	Precibus Robustam supplices adorantes:

VARIANTES LECTIONES.

a Ἰλέως al. Οἰλέως malnit Canterus, cujus Adnotationes consulendæ. b Δυσσεβῶν Sold. c Τίσετ' MSS. uterque τίσετ' al. d Ἐν ξένοις Ξένη Bar. e Λυπρῶς Bar. f Ἐκκλυσθήσεται Bar. ἐκκλυσθήσεται Sold. quas lectiones utrasque in Scholiis retinent. ἐκκλυσθήσεται al. g Ὅτ' ἂν Sold. h Al. ἀκάρποις, & deinde φυτοῖς. i Γυῖα Impressa quædam edit. k Ἐκβράσῃ al. l Τρήρωνος reposuit Josephus Scaliger, quem sequi malle se profitetur Canterus. m Al. Σίθωνος. n Al. γύας. o Κακκέλευθα Bar. eandemque lectionem in Scholiis tuetur, ubi etiam cum eo consentit Sold. p Πεπταλωμένη Sold. πεπταλωμένη Bar. eandemque lectionem in Scholiis habet. q Γουνούμεναι Sold.

Αἷς ἀκτέριστος.] ἐξέδη ὅτι φονευόμεναι παρὰ τῶν Τρώων αἱ Λοκρίδες, ἀκάρποις ξύλοις ἐκαίοντο, καὶ ἡ σποδὸς αὐτῶν εἰς θάλασσαν ἐξερρίπτετο. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτω· Αἷς ξέναις Λοκρίσιν ἐν ξένῃ ψάμμῳ ἀκτέριστος καὶ ἄταφος λυπρὸς τάφος ἐκκλυσθήσεται, ἤτοι ἐκσφισθήσεται, ὑπὸ τοῦ κλύδωνος. Ὅταν ἀκάρποις.] ἐξέδη. Τῆς ἐκ λόφων Τράρωνος.] συνέβη μιᾷ τῶν Λοκρίδων συλληφθείσῃ διαφθαρῆναι ἐπί τινος λόφου τῆς Τροίας, καλουμένου Τράρωνος, εἶτα τοὺς Λοκροὺς τὴν μὲν θάψαι, σιωπῆσαι δὲ, καὶ μηκέτι πέμπειν τὰς παῖδας, δοκοῦντας ἀποπληρῶσαι τὸν τῶν ἐτῶν χρόνον, ὁ δὲ χρησμὸς οὐκ εἶχε χρόνον ὡρισμένον, ἀλλὰ ἀντὶ τῆς ἀδικίας τῆς Κασάνδρας ἐστέλλον δύο κόρας· ἀκαρπίας δὲ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς θυσίας κατασχούσης πάλιν τὴν Λοκρίδα, ἔπεμπον οὐκέτι δύο, ἀλλὰ μίαν, ἀρνοῦσιν ἐπ' ἀκούσαντες τῆς μαντείας. Ἴσαι.] καὶ μακεῖν. καὶ βραχὺ ἐλχθὲν, ὃ λυμαίνεται τὸν στίχον, [a] ὡς πολλάκις εἰρήκειν. [a] Σιθῶνος εἰς θυγατρὸς γύας.] [1] εἰς τὸ Ῥοίτειον, ἀπὸ δὲ τῆς Ῥοιτείας τὴν ἄλλην Τροίαν ἐδήλωσεν, Σίθωνος γὰρ τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως, καὶ [2] Ἀγχιρόης, τῆς Νείλου, θυγατέρες Παλλήνη, καὶ Ῥοιτεία, ἀφ' ὧν ἡ, τε Παλλήνη, πόλις Θρᾳκική, καὶ τὸ Ῥοίτειον, τόπος ἐν Τροίᾳ· ὁ δὲ Σιθὼν υἱὸς ἦν Ἄρεος. Λαθραῖα κακκέλευθα.] παλαιφάτους ὁδοὺς περιεβλέποντο, ἐδεδίεσαν γὰρ, ὡς ἔφην, μὴ ἀναιρεθῶσιν ὑπὸ Τρώων, ἐπεστέλλοντο γὰρ τοῖς Τρωσὶ, καὶ ἡνίκα ἤλθοντο παραγινόμεναι αὐταὶ ἐκ Λοκρίδος, λίθους ἔχοντες καὶ [3] ξίφη ἐπεξῄεσαν αὐταῖς, ὅθεν ἐν νυκτὶ εἰσήρχοντο εἰς τὸν ναόν. Τὸ δὲ [4] Πεπταλωμέναι ἀδίᾳ Λυκοφρονείᾳ ἐλέχθη, Ἱππώνακτος γάρ ἐστιν ἡ λέξις, καὶ δηλοῖ τὸ περιβλέπουσαι, ἀλλ' ἐκεῖνος παμφαλῶσαι, τὸ ἰδεῖν λέγει, ὃ πεπταλῆσαι, ὥσπερ νῦν φησὶν οὗτος, σεῖ δὲ τὸ τέλος μακρὸν ἐστὶ,

Κύψας κυπαίνει ἄγχι παμφαλώμενος.

τοιαῦτα γοῦν ἀδίᾳ χρώμενος, πῶς οὐκ ἂν σαφῶς ἢ βέλτιον μετρικῶς γράψῃ; Ὀφλισκάνουσι.] σπεύδουσι, σπεύδειν γὰρ, καὶ ὀφλεῖν, καὶ ὀφέλλειν, καὶ ὄφελμα, ὃ σκοῦπα λέγεται· καὶ τοῦτο Ἱππῶναξ φησὶν,

[5] Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τρισὶν μάρτυσιν,
Ὅπου τὸ ἔρον ὁ σκύτος καπηλεύει,
Ἄνθρωπον εὗρον τὸ στέγος ὀφέλλοντα,
Οὐ γὰρ παρεῖχεν ὄφελμα πλήθουσι σωζόμενοι.

EMENDATIONES.

[a] Ex Bar. [1] Εἰς τὸ Ῥοίτειον, ἀπὸ δὲ τῆς Ῥοιτείας, pro εἰς τὸ Ῥήτειον, ἀπὸ δὲ τῆς Ῥητείας, ex MSS. utroque. Rhœteum enim dictum esse illud Trojani agri promontorium, vel pueris notum. Paullo post etiam Ῥοιτεία posui, pro Ῥητεία, ope MSS. utriusque. [2] Ἀγχιρόης Bar. [3] Ξίφη, pro ξίφος, ex Sold. & Lycophronis textu. [4] Πεπταλωμένη, pro πεπταλωμένη. [5] Hos versus, ultimo excepto, supra castigavi, & digessi in ordinem.

[a] Φοι-

Θεᾶς δ' [a] ὀφελτρεύουσι [b] κοσμοῦσαι πέδον,	Deæque verrent ornando templum,
Δρόσῳ τε [c] φοιβάσωσιν, ἀστεργῆ χόλον	Aquísque purgabant, implacidæ iræ
Αστῶν φυγοῦσαι· πᾶς γὰρ Ιλιεὺς ἀνὴρ	Civium elapsæ: quivis enim Trojanorum
Κόρας δοκεύσει, πέτρον ἐν χεροῖν ἔχων,	Puellas observabit, saxum in manu tenens,
Η φάσγανον κελαινὸν, ἢ ταυροκτόνον	Vel ensem nigrum, vel tauricidam
Στερρὰν κύβηλιν, ἢ [d] Φαλακραῖον κλάδον,	Validam securim, vel Phalacræum baculum,
Μαιμῶν [e] κορέσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου.	Gestiens manum sitibundam cæde satiare.
Δῆμος δ' ἀνατεὶ τὸν κτανόντ' ἐπαινέσει,	Populus autem impunè homicidam laudabit,
[5] Τεθμῷ χαράξας τοὐπιλώβητον γένος.	Lege proscribens perniciosam gentem.
Ω μῆτερ, ὦ δύσμητερ, οὐδὲ σὸν κλέος	O Mater, infelix mater! ne tuum quidem nomen
Απυστον ἔσαι, Περσέως δὲ παρθένος,	Erit ignobile, nam Persei Filia,
Βριμὼ, Τρίμορφος, θήσεταί σ' [f] ἐπωπίδα,	Brimo, Triformis, te faciet canem,
[g] Κλαγγαῖσι [h] ταρβήσουσαν ἐννύχοις βροτούς,	Clangoribus territuram nocturnis homines,
Οσοι μεδούσης Στρυμόνος Ζηρυνθίας	Quicunque Strymonis Reginæ Zerynthiæ

VARIANTES LECTIONES.

a Ορθρεύουσι al. ὀφελτρεύουσι Etymologici Auctor. ὀφελτρεύοντες Bar. b Κοσμοῦσαι πέδον. Δρόσῳ τε φοιβάσωσι abest à quodam Impres. c Φοιβάσουσι Bar. d Φαλακραῖον Sold. e Al. κορέσαι f Επωπίδα alii cum tenui, alii cum aspero spiritu pingunt, quod quidem Ego malim. g Κλαγγαῖσι Bar γλαγγαῖσι Sold. h Ταρβοῦσαν Bar. aliique. ταρβήσουσαν al. ταρμήσουσαν al.

[a] Φοιβάσωσι.] πλυνοῦσι, φοῖβον γὰρ ἀλληγορικῶς τὸ ὕδωρ ἐστί. [*] Πέτρον ἔχων] ἢ τόδε, ἢ τόδε, [1] τοῦτο γὰρ οἱ Τρῶες ἀναλισμένοι τὰς Λοκρίδας ἐξεδέχοντο, ὅπως αὐτὰς ἀνέλωσι, νόμος γὰρ ἦν τοῖς Τρωσὶν, ἐπαινεῖν τοὺς τῶν Λοκρίδων φονέας, εἰ δέ τις ἔθαψεν αὐτὰς, ἐπιμαρεῖτο μεγάλως. Στερρὰν κύβηλιν.] ὁ Ιππώναξ Κύβηλιν τὴν Ρέαν λέγει, ὅθεν τὸ ἐν Κυβέλλῃ, πόλει Φρυγίας, τιμᾶσθαι, ὅθεν δὲ τὸν πέλεκυν. Φαλακραῖον κλάδον.] ξύλον ἐκ τῆς Φαλάκρας, τέσσαρα γὰρ ἀκρωτήρια Ιδης, Πέργαμος, Λεκτὸν, Γάργαρον, καὶ Φαλάκρα, ἀφ' ἧς τὰ δόρατα εἶχον οἱ Τρῶες. Μαιμῶν.] κυρίως αἵματος ἐπιθυμῶν, αἱμᾶν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μαιμᾶν. Κορέσαι.] δύο βραχεῖα εἰς δευτέραν χώραν παίας αἰτίας ἕνεκεν οὐκ οἶδα, ἐγὼ δὲ ὑπονοῶ διὰ τὸ μὴ εὑρίσκειν αὐτόθι τινα ποιητικὸν τρίβον, τὸν ἐκλείποντα αὐτῷ δύο ὡς ἔγραψε, ὡς ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν, ἵν' ᾖ Αἰολικόν. Δῆμος δ' ἀνατεί.] ἡ σύνταξις [2] οὕτως [*] Ο δὲ δῆμος, τῶν Τρώων δηλονότι, τὸν κτανόντα τὸ ἐπιλώβητον γένος, τὰς Λοκρίδας, ἐπαινέσει ἀνατεὶ, ἐν τεθμῷ καὶ νόμῳ τοῦτο γράψας, δηλονότι τὸ ἐπαινεῖσθαι τὸν φονεύσαντα Λοκρίδα τινα, καὶ μὴ ὑφορᾶσθαι βλάβην τινὰ οἰασοῦν. Περσέως δὲ παρθένος.] ἡ Εκάτη καὶ τοῦτο τῆς αἰτίας ἐπὶ τοῦ Λυκόφρονος, τὴν Πέρσου Περσέα καλεῖν, ὅπως ἀπαρτίζοιτο τὸ μέτρα, ὁ γὰρ Ησίοδος τὴν Εκάτην Πέρσου καὶ Αστερίας φησὶ θυγατέρα, οὐ Περσέως, οὐδὲ μὴν Πέρσου τινὸς νεωτέρου, ἀλλὰ Πέρσου παλαιοῦ, ὃς ἦν παῖς [2] Ευρυβίας καὶ [3] Κρειοῦ, τῶν Οὐρανοῦ παίδων· ἡ δὲ Πέρσου γυνὴ Αστερία, παῖς ἦν Κοίου καὶ Φοίβης· ὁ Κοῖος δὲ, καὶ ἡ Φοίβη, Οὐρανοῦ παῖδες. Βριμώ.] ἡ αὐτὴ ἡ Εκάτη, ὅτι Ερμῆν ἐν κυνηγεσίῳ βιάζοντα αὐτὴν ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐπαύσατο, καὶ ἡ Περσεφόνη Βριμὼ λέγεται· δοκεῖ δὲ ἡ αὐτὴ εἶναι Εκάτη καὶ Περσεφόνη. Τρίμορφος.] τρικέφαλος, ἢ παρ' ὅσον μετέχει οὐρανοῦ, καὶ γῆς, καὶ ᾅδου. Επωπίδα.] ἀκολουθόν μὲν ἡ ἀκόλουθος καὶ δρωμένη· φυλακὴν δὲ, ἡ ἐπισκοποῦσα καὶ [4] βλέπουσα, ὥς φασι τινες ὅπως· ἐπωπίδα δὲ ἀκόλουθον τῆς Εκάτης φασὶ τὴν Εκάβην, ὅτι, καθάπερ λέγουσιν, ἡ Εκάβη [5] κύων γέγονε, διὰ τὸ λίθοις ἀπεκληρωθῆναι, καὶ τῇ Εκάτῃ δὲ φασι κύνας μάλιστα [6] φοβερὰς ἐπιδεῖ. Μεδούσης Στρυμόνος Φεραίας.] Εκάτη ἐστί Φεραίας, τῆς Αἰόλου θυγατρός, καὶ Διὸς τεχθεῖσα, ἐν τριόδοις ἐῤῥίφη. βουκόλοι δὲ [7] Φέρητος ἀνελόντες αὐτὴν, ἀνέθρεψαν, ὅθεν ἐν ταῖς τριόδοις αὐτῇ τὰς θυσίας ἐποίουν. Φεραίας δὲ καὶ ἐν Φεραῖς τιμωμένην, Φέρης γάρ τις ἐκλήθη πόλις Φέραι, ὅπου ναοῦ [8] Σαῖρα καλοῦνται καὶ Καλλίμαχος περὶ τῆς Αρτέμιδος φησί,

[9] Πότνια, Μουνυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.

ἡ αὐτὴ δὲ ἐστὶν Αρτεμις καὶ ἡ Εκάτη.

EMENDATIONES.

* Hæc ex penu Beroaldiano deprompsi. 1 Τοῦτο, pro τούτῳ, ex MSS. utroque. * Ex Bar. 2 Ευρυβίας edit. Bas. & Sold. Αρριβίας Bar. qui ita legit hunc locum, Αρριβίας ἀκρωτηρίου &c. Cæterum Ego ex eo τοῖς posui, cum τῶν haberent Impressi, repugnante constructione. 3 Κρειοῦ Sold. 4 Βλέπουσα, ὥσπερ τις ὥσπερ lego, ope MSS. utriusque. βλέπουσα τὰς οὐκ ὥσπερ Impress. absurde. 5 Κύων γέγονε λίθοις ἀπεκληρωθῆναι Sold. 6 Φοβερὰς, pro φοβερούς, ex Bar. 7 Φέρητος φεραίας τίθεντες Impress. Ego φεραίας delevi, auctoritate MSS. utriusque. 8 Σαῖρα MSS. utroque. 9 Sic emendavi hunc versum ex Callimachi Hymno in Venerem v. CCLIX. Αρτεμι μουνυχίη λιμένων σκοπὲ χαῖρε φεραία Impress. Αρτεμι μουνυχίη λιμενοσκόπε Sold. Αρτεμι μουνυχίη, & deinde φεραία Bar.

Δείκνυσι]

[a] Δείκηλα μὴ [b] σέβουσι λαμπαδουχίαις,	Statuam non colunt lampadum geſtationibus,
Θύσθλοις Φεραίαν ἐξακούμενοι θεάν.	Sacrificiis Pheræam placantes Deam.
Ψευδήριον δὲ νησιωτικὸς στόνυξ	Cenotaphium verò ſcopulus inſularis
Πάχυνος ἕξει [c] σεμνὸν, ἐξ ὀνειράτων	Pachyni venerandum habebit, è ſomniis
Ταῖς δεσποτείαις ὠλέναις ὠγκωμένον,	Aggeſtum herilibus manibus,
Ῥείθρων Ἑλώρου προὔθεν ἐκτερισμένης	Qui juxta ripas miſeræ fundet libamina,
Ὃς δὴ παρ' ἀκταῖς [d] τλήμονος ῥανεῖ χοάς,	Ante fluenta Helori ſepultæ,
Τριαύχενος μήνιμα δειμαίνων θεᾶς,	Tricervicis iram formidans Deæ,
Λευστῆρα πρῶτον οὕνεκα ῥίψας πέτρον	Quoniam primum lapidatorem projiciens lapidem,
Ἀΐδῃ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρξεται.	Nigra Plutoni auſpicabitur ſacra.
Σὺ δ', ὦ ξύναιμε, πλεῖστον ἐξ ἐμῆς φρενὸς	Jam tu, Frater, plurimum ex animo mihi
Στερχθεὶς, μελάθρων ἕρμα, καὶ πάτρας ὅλης,	Dilecte, fulcrum ædium, totiuſque patriæ,
Οὐκ εἰς [e] κενὸν κρηπῖδα φοινίξεις φόνῳ	Non fruſtrà ſolum cæde cruentabis
Ταύρων, ἄνακτι τῷ Ὀφίωνος θρόνων	Taurorum, regi thronorum Ophionis
Πλείστας ἀπαρχὰς θυμάτων δωρούμενος·	Plurimas offerens victimarum primitias:
Ἀλλ' [f] ἄξεταί σε πρὸς [g] γενεθλίαν πλάκα,	Sed in natalem te ducet terram,

VARIANTES LECTIONES.

a Al. Δίκηλα. b Σέβοντι Bar. aliique. c Σεμνὸν Bar. aliique. d Al. τλήμονι. e Κενὸν κρηπῖδα Bar. eandemque lectionem in *Scholiis* retinet. f Ἐξάξει σε Bar. g Al. γειτνίαν.

Δείκηλα.] εἰκόνας, ἀγάλματα, κυρίως δὲ τὰ τῷ Διῒ ἴκελα, δεικελά τινα ὄντα, καὶ δείκηλα. Νησιωτικὸς στόνυξ.] ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας ἐστὶ, καλεῖται δὲ Πάχυνος, ἔνθα κενοτάφιον Ὀδυσσεὺς ἱδρύσατο τῇ Ἑκάβῃ, δειματούμενος ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ νυκτὶ, διὰ τὸ πρῶτον κατάρξαι αὐτὸν τοῦ καταλευσμάτος, τοῦ ὑφ' Ἑλλήνων εἰς αὐτὴν γεγονότος· τρία δὲ ἀκρωτήρια Σικελίας, Πάχυνος, Πελωρὶς, καὶ Λιλύβαιον. Ῥείθρων Ἑλώρου προὔθεν.] [1] πλησίον τῶν ῥείθρων τοῦ Ἑλώρου, ποταμοῦ Σικελίας, τῇ τλήμονι Ἑκάβῃ ῥανεῖ χοὰς Ὀδυσσεύς· ὁ δὲ ποταμὸς ὁ Ἕλωρος ἔσχετο ὄνομα ἀπό τινος βασιλέως Ἑλώρου, κλέοντος γέφυραν ἐν αὐτῷ μεγάλην· ἢ Ἕλωροί τινες ἐπορεύοντο πρὸς τὸ Ἄργος, καὶ ἐδόθη χρησμὸς αὐτοῖς, μὴ περάσαι τὸν ἀνώνυμον ποταμόν· οἱ δὲ ἀλογήσαντες τοῦ χρησμοῦ ἀπήρχοντο, προσεγγίσαντες δὲ αὐτῷ, ἔπλεον μετὰ τῶν ἵππων, καὶ ἅρμα ὑπὸ ὕδατος ἀπεπνίγησαν, καὶ ἔχει ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν. Ἐξ ὀνειράτων.] ἤτε ἀπὸ τοῦ ὄναρ ἀληθείας εἶπεν, ἤτε ἀπὸ τοῦ ὄνειρον, ὑπάρχει γὰρ ἡ γενικὴ, ἢ ὀνείρων, ἀλλ' ἀπὸ εὐθείας τῆς λεγούσης τὸ ὀνείρατον, ὡς τὸ προσώπατον, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἔχει,

Μνηστῆρες βλοσυροῖσι [2] προσώπασι.——

ἀπὸ γὰρ τῆς τοιαύτης εὐθείας ἡ γενικὴ λέγεται προσωπάτων, καὶ ὀνειράτων. Δεσποτείαις ὠλέναις.] ταῖς τοῦ Ὀδυσσέως χερσὶν, Ἑκάβης γὰρ δεσπότης Ὀδυσσεὺς γέγονεν, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν Τρῳάσιν,

[3] Ἰθάκης Ὀδυσσεὺς ἔλαχ' ἄναξ δούλην σ' ἔχειν.

Τριαύχενος.] τῆς Ἑκάτης, ἣν ἄνω τρίμορφον λέγει. Οὐκ εἰς κενὸν κρηπῖδα.] οὐ μάτην αἱμάξεις τὴν κρηπῖδα καὶ τὴν βάσιν τοῦ βωμοῦ ἐν τῷ αἵματι, τῶν θυσιῶν δηλονότι ταύρων καὶ ταυρικῶν θυμάτων, πλείστας ἀπαρχὰς δωρούμενος τῷ Διῒ, τῷ ἄνακτι καὶ βασιλεῖ τῶν Ὀφίωνος θρόνων· περὶ γὰρ Κρόνου καὶ Ῥέας, Ὀφίων καὶ Εὐρυνόμη, ἡ τοῦ Ὠκεανοῦ, τῶν θεῶν ἐβασίλευον, οὓς Τιτᾶνας καλοῦσι, Κρόνος δὲ τὸν Ὀφίωνα καταβαλὼν, Ῥέα δὲ τὴν Εὐρυνόμην καταπαλαίσασα, καὶ ἐμβαλοῦσα τῷ Ταρτάρῳ, τῶν θεῶν ἐβασίλευσαν· οὓς πάλιν ὁ Ζεὺς ταρταρώσας, ἔχει τὸ κράτος, ὃ πρότερον μὲν Κρόνος αὐτὸς εἶχε καὶ Ῥέα, πρὸ αὐτῶν δὲ, Ὀφίων καὶ Εὐρυνόμη, ὅθεν ἄνακτα τὸν Δία φησὶ τῆς βασιλείας Ὀφίωνος καὶ Εὐρυνόμης. Ἀλλ' ἄξεταί σε πρὸς γενεθλίαν πλάκα.] φασὶν ὅτι λοιμοῦ κατασχόντος τὴν Ἑλλάδα, ἔχρησεν ὁ θεὸς, τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστᾶ κείμενα ἐν Ὀφρυνίῳ, τόπῳ τῆς Τροίας, μετενεγκεῖν ἐπί τινα πόλιν Ἑλληνίδα ἐν

EMENDATIONES.

1 Πλησίον τῶν ῥείθρων τοῦ Ἑλώρου, pro πλησίον τοῦ Ἑλώρου τῶν ῥείθρων, ex Bar. 2 Προσώπασι, pro προσώπασιν, ex Homeri Iliade ψ. v. CCXII.
3 Sic emendavi hunc verſum Euripidis, ope MSS. Codd. Ἰθάκης Ὀδυσσεὺς ἔλαχεν ἄναξ δούλην σε ἔχειν Impreſſ.

τιμῷ.

Τὴν ἔξοχως Γραικοῖσιν [a] ἐξυμνημένην·	Eximiè Græcis celebratam:
Ὅπου [b] σφε μήτηρ ἡ πάλης ἐμπείραμος,	Ubi Mater ipsum luctæ perita,
Τὴν πρόσθ' ἄνασσαν ἐμβαλοῦσα Ταρτάρῳ,	Priorem Reginam injiciens Tartaro,
Ὠδῖνας ἐξέλυσε λαθραίας γονῆς,	Dolores exsolvit occulti partus,
Τὰς παιδοβρῶτας ἐκφυγοῦσ' ὁμευνέτου	Puerivoras effugiens Conjugis
Θοίνας ἀσέπτους· οὐδ' [c] ἐπῄνεσεν βορᾷ	Epulas impias: nec satiavit cibo
Νηδὺν, τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πέτρον,	Ventrem, vicarium deglutiens lapidem,
Ἐν [d] γυιοκόλλοις σπαργάνοις [e] εἰλιγμένον,	Fasciis membra vincientibus involutum,
Τύμβος γεγὼς κένταυρος ὠμόφρων σπορᾶς.	Sepulcrum factus prolis Centaurus crudelis.
Νήσοις Μακάρων [f] δ' ἐγκατοικήσεις μέγας	In Beatorum igitur insulis habitabis magnus

VARIANTES LECTIONES.

a Ἐξυμνημένην MSS. uterque, & alii. b Al. σφε. c Ἐπῄνεσε Seld. d Al. γυιοκόλλοις. e Εἰλιγμένον al. εἰλημένον MSS. uterque, & eandem lectionem in Scholiis retinent. f Δ' omittunt nonnulli Impress.

τιμῇ μὴ μεταχόντων τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας. οἱ δὲ Ἕλληνες εὑρόντες τὰς ἐν Βοιωτίας Θήβας μὴ στρατευσαμένας ἐπὶ Ἴλιον, ἐπιτυχόντες τῷ τοῦ ἥρωος λειψάνῳ, ἔθεντο ἐκεῖ τῆς Οἰδιποδείας κρήνης ἐν Θήβαις. Γενεθλίαν δὲ πλάκα, τὰς Θήβας λέγει, ὅτι κατά τινας ὁ Ζεὺς ἐν Θήβαις ἐτέχθη, καὶ τὰς Μακάρων νήσους ἐν Θήβαις φασὶν εἶναι· καὶ τὴν μὲν Διὸς γέννησιν, οἱ μὴ εἰδότες τίς ἐστιν ὁ Ζεὺς, οἱ μὲν ἐν Κρήτῃ, οἱ δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ δὲ Λυκόφρων ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας φησὶν, ἔνθα καὶ ἐπιγέγραπται τάδε,

> Αἳ δ' εἰσὶ Μακάρων νῆσοι [1] τέθραπτο τὸν ἄριστον
> Ζῆνα, θεῶν βασιλῆα, Ῥέη τέκε τῷδ' ἐνὶ χώρῳ.

τοῖς δὲ εἰδόσιν ὅτι Δίες πάντες οἱ βασιλεῖς, καὶ θεοὶ λέγονται, οὐ καινὸν δόξει, καὶ ἐν Κρήτῃ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ ἐν Θήβαις, καὶ ἐν ἑτέροις μυρίοις τόποις εἶναι γεννήσεις βασιλέων, καὶ ἐπιγράμματα· τοῦ δὲ οὐρανοῦ Διὸς ἡ γέννησις ἐν τῷ οὐρανῷ, ὥσπερ καὶ τοῦ νοὸς Διὸς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ· οὕτως ὁ εἰδὼς τοὺς βασιλεῖς πάντας Δίας καὶ θεοὺς καλουμένους, οὐ ξενισθήσεται πολλὰς πατρίδας εὑρίσκων καὶ ἐπιγράμματα, ὡς καὶ ὁ γινώσκων, ὅτι Τυφὼν ἐστι πᾶσα πυρὸς ἀνάδοσις, οὐ ξενισθήσεται [2] παρά τισι μὲν εὑρίσκων τοῦτον ἐν Κιλικίᾳ τύφεσθαι, παρά τισι δὲ ἐν Σικελίᾳ, καὶ τοῖς Ἀρίμοις ὄρεσι, [3] παρ' ἑτέροις δὲ ἀλλαχοῦ· εἰ δὲ [4] θυμικόν τινα δαίμονα τοῦτον δοκήσει, ξενισθήσεται πάντως ἐν διαφόροις τόποις τοῦτον ἀκούων τυφόμενον, ὥσπερ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια εὑρίσκων οὕτως. Μακάρων δὲ νήσους τὰς Θήβας ὁ ἐπιγραμματογράφος ἐκάλεσε, κολακικῶς εἰκάζων τὰς Θήβας [5] νήσοις Μακάρων, αἱ γὰρ Θῆβαι νῆσος οὐκ εἰσί. Θεῶν δὲ βασιλέα ἐκεῖνον εἶπε, τουτέστι βασιλέων βασιλέα, θεοὶ γὰρ καὶ οἱ βασιλεῖς, ὡς ἔφημεν, λέγονται. αἱ δὲ τῶν Μακάρων νῆσοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ κεῖνται, περὶ ὧν [6] μετ' μικρὸν ἐρῶ. Ὅπου σφε μήτηρ.] αἱ μὲν ἱστορίαι ἐλέχθησαν, ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Ὅπου σφὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἡ μήτηρ Ῥέα * ἐμπειρος τῆς * πάλης ἐξέλυσε τὰς ὠδῖνας τῆς λαθραίας γονῆς, τὴν [7] πρόσθ' ἄνασσαν Εὐρυνόμην ταρταρώσασα. Τὸ δὲ Σφὲ ἀντὶ τοῦ αὐτὸν, ἀντίπτωσίς ἐστιν. Πάλης [8] ἐμπείραμος.] ἡ Ῥέα, διὰ τὸ καταπαλαῖσαι Εὐρυνόμην, καὶ ταρταρῶσαι. Τὰ δὲ τῆς τεκνοφαγίας τοῦ Κρόνου, καὶ ἡ κρυφία γονὴ τοῦ Διὸς, καὶ ὁ καταποθεὶς ὑπὸ Κρόνου ἀντ' αὐτοῦ λίθος, πάντα δῆλα καὶ ἰδιώταις. Οὐδ' ἐπῄνεσε βορᾷ.] οὐδ' ἐπλήρωσε καὶ ἐκόρεσε τὴν νηδὺν ἐν τῇ βορᾷ ὁ ὠμόφρων Κένταυρος, ἤγουν ὁ Κρόνος, ὁ γηραιὸς καὶ γεγονὼς τύμβος τῆς σπορᾶς τῶν τέκνων αὐτοῦ. [9] πῶς δὲ οὐκ ἐπῄνεσε τὴν νηδύν; ἐκλάψας καὶ καταπιὼν, κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν κυνῶν, τίνα καταπιών; τὸν [10] ἀντίποινον τοῦ Διὸς πέτρον, εἰλημμένον καὶ ἐντετυλιγμένον ἐν σπαργάνοις γυιοκόλλοις, ἤτοι τοῖς κολλῶσι καὶ σφίγγουσι τὰ γυῖα, καὶ τὰ μέλη, [11] τὰ γὰρ σπάργανα καὶ συγκολλᾷ, καὶ σφίγγει τὰ τῶν βρεφῶν μέλη. Τύμβον καὶ τάφον σπορᾶς καὶ τῶν τέκνων τὸν Κρόνον λέγει, ὅτι τοὺς ἰδίους παῖδας ἤσθιε, μαθὼν ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Γῆς, καὶ τοῦ Οὐρανοῦ τοῦ ἰδίου πατρὸς, ὅτι ὑπό τινος τῶν αὐτοῦ παίδων τῆς βασιλείας ἐκπεσεῖται. Κένταυρον δὲ τὸν αὐτὸν καλεῖ, ὅτι ἵππῳ ὁμοιωθεὶς, ἐμίγη Φιλύρᾳ, τῇ Ὠκεανοῦ θυγατρὶ, καὶ ἐγέννησε Χείρωνα τὸν Κένταυρον, μόνος γὰρ τῶν Κενταύρων ὁ Χείρων ἐκ Κρόνου ἐγεννήθη, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες Κένταυροι παῖδες εἰσὶν Ἰξίονος καὶ Νεφέλης. Νήσοις δὲ Μακάρων, ἐνταῦθα τὰς Θήβας λέγει, πλανηθεὶς ἐξ οὗ εἴπομεν ἐπιγράμματος. εἴπον δὲ ἀνώτερον, ὅτι καὶ ὁ τὸ ἐπίγραμμα γράψας οἶδε μὴ εἶναι τὰς Θήβας νήσους Μακάρων, κολακικῶς δὲ τοῦτο φησὶν, αἱ γὰρ Μακάρων νῆσοι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην, κατά τε Ἡσίοδον, Ὅμηρον, Εὐριπίδην, Πλούταρχον, Δίωνα, Πορφύριον, Φιλόστρατον, καὶ λοιπούς· περὶ γὰρ τὸν Ὠκεανὸν ἐστιν ἡ Βρεττανία νῆσος, μεταξὺ τῆς τε ἐν δύσει κειμένης Βρεττανίας, καὶ Θούλης τῆς πρὸς ἀνατολήν. λέγουσι δὲ τὰς τῶν ἀποθνησκόντων ψυχὰς ἐκεῖσε διακομίζεσθαι, παρὰ γὰρ τὴν ἀκτὴν τοῦ Ὠκεανοῦ, τοῦ πέραν τῆς Βρεττανίας ταύτην νῆσον, ἰχθυοθῆραι ἄνθρωποι

EMENDATIONES.

1 Τ' ἐστι Bar. 2 Παρά τισι μὲν εὑρίσκων τοῦτον ἐν Κιλικίᾳ τύφεσθαι, παρά τισι δὲ ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἐπὶ Ἀρίμοις lego, ope MSS. Nam Typhonem gigantem θεομάχον, alii in Sicilia, alii in Cilicia, alii denique in Arimis pœnas dare fabulantur. παρά τισι μὲν εὑρίσκων τοῦτον ἐν Σικελίᾳ τύφεσθαι, παρά τισι δὲ ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἐπὶ Ἀρίμοις ὄρεσι Impress. 3 Παρ' ἑτέροις lego, pro παρ' ἑτέροις. 4 Μυθικόν τινα MSS. uterque. 5 Νήσοις pro νήσους, ex Seld. 6 Μετ' μικρὸν, pro κατ' μικρὸν, ex MSS. utroque. * Hoc adjeci ex Bar. 7 Πρόσθ' pono, pro πρόσθ'. 8 Ἐμπείραμος, pro ἐμπειρος, ex Bar. & Lycophronis textu. 9 Πῶς δὲ οὐκ ἐπῄνεσε τὴν νηδύν; ἐκλάψας καὶ καταπιών; Impress. sensu repugnante. 10 Ἀντίποινον pro ἀντίποινα, ex MSS. utroque. 11 Τὰ γὰρ σπάργανα καὶ συγκολλᾷ, καὶ &c. lego, ope Bar. συγκολλᾷ Seld. Τὰ γὰρ σπάργανα, καὶ γυιοκολλᾷ, καὶ &c. Impress.

Ἥρως, ἀρωγὸς λοιμικῶν τοξευμάτων·
Ὅπου σε πεισθεὶς Ὠγύγου σπαρτὸς λεώς,
Χρησμοῖς Ἰατροῦ, Λεψίου, ᵃ Τερμινθέως,
Ἐξ ᵇ Ὀφρυνείων ἠρίων ἀνειρύσας,
Ἄξει ᶜ Καλύδνου τύρσιν, Ἀόνων τε γῆν
Σωτῆρ', ᵈ ὅταν κάμνωσιν ὁπλίτῃ στρατῷ,

Heros, pestiferarum vindex sagittarum:
Quò te fatus Ogygi populus obtemperans
Oraculis Medici, Lepsii, Terminthei,
Ex Ophryneis ablatum sepulcris
Feret Calydni ad mœnia, terrámque Aonum
Servatorem, cùm infestabuntur armato exercitu,

VARIANTES LECTIONES.

a Ταρμυθέως al. Τερμιθέως Bar. b Ορφρυνείων Seld. c Καλύδνου Bar, eandemque lectionem in Scholiis retinet. d Οτ' ἂν Seld.

κατακοῦσαι, ὑπάκουε μετὰ φθέγγους, φάσιν δὲ μὴ πελῶντας αὐτοῖς, διὰ τὸ ἀποθαπίμασιν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς, ὡς φασίν. ὅτοι γὰρ ἀπελθόντες ¹ ἐν τῇ τῶν ἑαυτῶν οἰκίαις περὶ ἑσπέραν καθεύδουσι, ἀρχομένων δὲ μετὰ μικρὸν αἰσθάνονται τῶν θυρῶν, καὶ φωνῆς ἀκούουσιν ἐπὶ τὸ ἔργον καλούσης αὐτούς, ἀναστάντες δὲ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν βαδίζουσιν, οὐκ εἰδότες ποία ἀνάγκη αὐτοὺς ἀνάγει. ὁρῶσι δὲ ἀκάτους παρεσκευασμένας, ἀλλ' οὐ τὰς αὐτῶν, κενὰς μὲν τοι ἀνθρώπων, ἐν αἷς εἰσελθόντες κωπηλατοῦσι, καὶ αἰσθάνονται βάρους τῶν πλοίων, ὡς ἐξ ἐπιβατῶν, οὐδένα δὲ ὁρῶσι. ῥοπῇ δὲ μιᾷ καταίρουσιν εἰς τὴν Βρεττανίαν νῆσον, μόλις, ὅτε χρῶνται τῇ ἰδίᾳ ναυσὶ, νυχθημέρῳ κατάρειν δυνάμενοι· καθάραντες δὲ πρὸς τὴν νῆσον, πάλιν οὐδένα ὁρῶσι, φωνῆς δὲ ἀκούουσι τῶν δέχεσθαι ὑποδεχομένων τοὺς αὐτῶν ἐπιβάτας, ἀπαριθμούντων αὐτοὺς καὶ πατρόθεν καὶ μητρόθεν. ἔτι δὲ καὶ ἐξ ἀξίας, καὶ τέχνας, καὶ ὀνόματος τὸν καθ' ἕνα καλούντων. οἱ δὲ τούτων δίχα ἀποφορτισάμενοι, πάλιν ἐλαφροτέροις τοῖς σκάφεσι μιᾷ ῥοπῇ πρὸς τὰς ² οἰκίας αὐτῶν ὑποστρέφουσιν. ἐκ τούτου πολλοῖς ἔδοξεν εἶναι τὰς Μακάρων νήσους ἐκεῖσε, καὶ τοὺς ἀποβιώσαντας ἐκεῖσε διατρίβειν. Ὠγύγου σπαρτὸς λεώς.] Ὤγυγος, ἀρχαῖος βασιλεὺς Θηβῶν, ἀφ' οὗ καὶ Ὠγύγιαι πύλαι ἐν Θήβαις, ἐκ τούτου δὲ καὶ νῦν τὸ ἀρχαῖον Ὠγύγιον φασὶ, διὰ τὸ πολὺ ³ αὐτὸν γενέσθαι ἀρχαιότερον. ὁ δὲ Ὤγυγος υἱὸς ἦν Ποσειδῶνος καὶ ⁴ Ἀλίστρας. Λύκος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηβῶν ἱστορεῖ, "Μετὰ τὸν κατὰ Δευκαλίωνα, "Ζεὺς μιγεὶς ⁵ Ἰοδάμᾳ τῇ Τιθωνοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος, γεννᾷ "Θήβην, ἣν δίδωσιν Ὠγύγῳ, ἀφ' οὗ Ὠγυγία ἡ Θήβη." Ἄλλος δὲ πάλιν ἱστορικὸς λέγει, ὡς Ζεὺς Θήβῃ μιγεὶς Αἰγυπτίων γεννᾷ, ἣ θυγάτηρ Κάρχου, ἀφ' ὧν ἣ τε τῆς Αἰγύπτου πόλις Θήβη ἐκλήθη, καὶ ὁ Καρχηδὼν νῆσος. καὶ ὁ Ὤγυγος, Θηβῶν Αἰγυπτίων ἦν βασιλεὺς, ὅθεν ὁ Κάδμος ὑπάρχων, ἐλθὼν ἐν Ἑλλάδι, τὰς ἑπταπύλους ἔκτισε, καὶ Ὠγυγίους πύλας ἐκάλεσε, πάντα ποιήσας εἰς ὄνομα τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν, ἄλλοι δὲ ὑπὸ τῆς ὁρμηθείσης ὑπὸ τοῦ Κάδμου βοὸς φασὶ Θήβην τὴν ἑπτάπυλον κληθῆναι. θήβη γὰρ ἡ βοῦς κατὰ Σύρους. μαρτυρεῖ δὲ πρὸς ἄλλοις καὶ ὁ Πυθαγόρας, τὰς Αἰγυπτίας Θήβας λέγων Ὠγυγίας κεκλῆσθαι, φασὶ γὰρ οὕτως,

Θήβην Ὠγυγίην, ἑκατόμπυλον, ἔνθα ⁶ γεγωτὸς

Μέμνον ἀντέλλουσαν ἔλην ἀσπάζεται ⁷ Ἠῶ.

Ταύτης δὲ ὁ Λυκόφρων τὰς ἑπταπύλους ἀγνοῶν, Ὠγυγίας καλεῖ. Σπαρτὸς λεώς.] εἰσὶν οἱ Θηβαῖοι, Κάδμος γὰρ ἀνελὼν τὸν Ἄρεος δράκοντα, φύλακα ὄντα τῆς Δίρκης ὑδάτων ὑπάρχοντα, ὅτι Σέλευκον ἀνεῖλε καὶ ⁸ Δηϊλέοντα, φίλους τοῦ Κάδμου, ⁹ ὕδωρ πρὸς τὴν θυσίαν ἀποκομίζοντας, ἀνασπάσας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, ἔσπειρε, καὶ ἀνεφύησαν ἔνοπλοι ἄνδρες, ἐξ ὧν, ὡς φασίν, οἱ Θηβαῖοι κατάγονται. ἀλλὰ ταῦτα μυθικά. Παλαίφατος δὲ ¹⁰ ὁ Στωϊκὸς, ψυχρῶς μὲν, ὅμως δὲ ἀλληγορικῶς, ὀδόντας ἔχειν ἐλεφάντων τὸν Κάδμον λέγει, ἐλθόντα ἐκ Φοινίκης, καὶ τούτους διαπωλήσαντα συμμαχίας χάριν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ἀνδροτίων δὲ ὁ ἱστορικὸς μετὰ Σποράδων τινῶν φασὶ τὸν Κάδμον εἰς Θήβας ἐλθεῖν. Ἐγὼ δέ φημι τὸν δράκοντα τοῦτον λῃστὴν εἶναι, ὃ τὸ πάρεχον, ἐπιτίθεσθαι δὲ θύοντι τῷ Κάδμῳ, καὶ ἀνελεῖν τινας τῶν φίλων αὐτοῦ· ὕστερον δὲ ὁ Κάδμος παραλαβόμενος, ἀπέκτεινε τὸν δράκοντα, καὶ ἑτέρους τῶν σὺν αὐτῷ, οὓς καὶ ὀδόντας καλεῖ, διὰ τὸ δηκτικοὺς εἶναι, πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ διεσπάρησαν, ὧν τινας καὶ ἄρχοντας καὶ χωρέδρους ἐποιήσατο. Ὠγύγου σπαρτὸς λεώς.] ἡ σύνταξις· Ὅπου σε, Ἕκτορα, ἄξει ὁ Σπαρτὸς λαὸς τοῦ Ὠγύγου εἰς τὰς Θήβας, τὴν τύρσιν καὶ τὸ τεῖχος τοῦ Καλύδνου, τήν γῆν τε τῶν Ἀόνων· ἄξει δὲ πολιτῶν σωτῆρα, πότε; ὅταν κάμνωσι πολεμικῷ στρατῷ. ¹¹ πορθοῦνται τάδε καὶ τάδε. ἄξει δὲ πόθεν; ἀνορύξας καὶ ἑλκύσας σε ἐξ ¹² Ὀφρυνοῦ, τόπου Τροίας. ἄξει δὲ πεισθεὶς χρησμοῖς Ἰατροῦ, Λεψίου, Τερμινθίου, ἤτοι τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐξ Ὀφρυνείων ἠρίων.] Ὀφρυνὸς, τόπος Τροίας, ὅπου ἔκειτο τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστᾶ, ὅθεν οἱ Ἕλληνες χρησμῷ μεταστείλαντες αὐτὰ, ἔθαψαν ἐν Θήβαις ἐπὶ τῆς ¹³ Οἰδιποδίας κρήνης καλουμένης. Καλύδνου τύρσιν.] τύρσις, τὸ τεῖχος, ὅτι πρῶτοι Τυρσηνοὶ τειχοποιεῖν ἤρξαντο. Καλύδνου δὲ νῦν τύρσιν τὰς Θήβας λέγει, Κάλυδνος γάρ τις βασιλεὺς πρῶτος τῶν Θηβῶν, μεθ' ὃν Ὤγυγος, ὅστις Κάλυδνον καὶ πυργῶσαι τινές φασι τὰς Θήβας τὰς ¹⁴ ἑπταπύλους, ὡς μηδὲ τὸν Ὅμηρον ἀγνοοῦντος, ὅτι Ζῆθος καὶ Ἀμφίων αὐτὴν ἐτείχισαν. * Ἀόνων.] Ἀονες, ἔθνος Βοιωτῶν. * Ὁπλίτῃ στρατῷ.] πολέμῳ γὰρ καὶ λοιμῷ Θηβαῖοι πιεζόμενοι, χρησμῷ τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστᾶ ἐν Θήβαις ἀποκομίσαντες, ἔθαψαν.

EMENDATIONES.

1 Ἐν ταῖς τῶν ἑαυτῶν οἰκίαις, pro ἐν τῇ αὐτῶν οἰκίᾳ, ex MSS. utroque. 2 Οἴκας. pro οἰκίας, ex MSS. utroque. 3 Αὐτὸν, pro αὐτ', ex Bar. Vult enim Scholiastes vetusta dici Ogygia, eo quod Ogyges sit omnium, quos memorant historiæ, antiquissimus. 4 Ἀλίστρας Bar. 5 Ἰοδάμᾳ τῇ τοῦ Ἀμφικτύονος, γεννᾷ Bar. 6 Γεγωτὸς. pro γεγωὼς, ex Dionysio v. 248. sensu, & metro id exigente 7 Ἠῶ. pro Ἠῶ, ex eodem 8 Δηϊλέοντα MSS. uterque. 9 Ὕδωρ πρὸς τὴν θυσίαν ἀποκομίζοντας, pro ὕδωρ πρὸς τὴν θυγατέρα ἀποκομίζοντας, ope MSS. utriusque. Et fertur quidem Cadmi socios aquam libatoriam petentes, à serpente occisos esse, Ovidius mitto III. Metamorph consulendus. 10 Ὁ Στωϊκὸς Bar. 11 Πορθοῦνται, pro πορθοῦσι, ex Seld. πορθοῦντες Bar. 12 Ὀφρυνοῦ, pro Ὀφρυνοῦ, ex MSS utroque. 13 Οἰδιποδίας. pro Εὐδιποδίας, ex Seld. ut fons iste sit ab Oedipi nomine dictus. 14 Ἑπταπύλους, pro ἑπταπύλας, ex MSS. utroque. * Hæc emendavi ex penu Barac. deprompta.

Τῆς ἐμῆς

Πέρθοντι χώραν, Τηνέρου τ' ἀνάκτορα.	Populante regionem, Tenerísque oracula.
Κλέος δὲ σὸν μέγιστον Ἐκτήνων πρόμοι	Tuum denique nomen maximum, Diis æquale,
Λοιβαῖσι κυδανοῦσιν ἀφθίτοις ἴσον.	Sacrificiis venerabuntur Thebanorum duces.
Ἥξει δὲ Κνωσσόν, [a] κἀπὶ [b] Γόρτυνος δόμους	Veniet etiam Gnosum,& Gortynæ ad ædes
Τοὐμὸν ταλαίνης πῆμα, πᾶς δ' ἀνάστατος	Mea miseræ clades, totáque vastabitur
Ἔσται στρατηγῶν οἶκος· οὐ γὰρ ἥσυχος	Principum domus; inquietus enim
Πορκεὺς δίκωπον σέλμα ναυστολῶν [c] ἐλᾷ,	Piscator biremem aget navigans ratem,
[d] Λεῦκον στροβήσων, φύλακα [e] τῆς μοναρχίας,	Leucum agitaturus, regni custodem,
Ψυδραῖσι τ' ἔχθραν μηχαναῖς ἀναπλέκων·	Fallacibúsque odium dolis conciliaturus:
Ὃς οὔτε τέκνων [f] φείσετ', οὔτε συγγάμου	Qui neque liberis parcet, neque conjugi
Μήδας δάμαρτος, ἠγριωμένος [g] φρένας,	Medæ uxori, exacerbatus animum,
Οὐ Κλεισιθήρας θυγατρός, ἧς πατὴρ [h] λέχος	Neque Clisitheræ filiæ, cujus pater torum
Θρεπτῷ δράκοντι συγκαταινέσει πικρόν·	Alumno draconi spondebit acerbum:
Πάντας δ' ἀνάγνοις χερσὶν ἐν ναῷ κτενεῖ	Sed omnes impiis manibus in Oncææ foveæ
Λώβαισιν αἰκισθέντας Ὀγκαίου [i] βόθρου.	Templo occidet, contumeliis affectos.

VARIANTES LECTIONES.

a Κἀπὶ *Bar.* b Al. Γόρτυνος. c Ἐλᾷ cum spiritu aspero *Bar.* d Al. Λεύκιν, de qua lectione dictum supra. e Τῆς non agnoscit *Bar.* f Al. φείσετ'. g Al. φρένα. h Λέχος *Seld.* i Al. βόθρου.

Τηνέρου τ' ἀνάκτορα.] τὰ τοῦ Τηνέρου μαντεῖα, καὶ βασίλεια· ὁ δὲ Τήνερος υἱὸς ἦν Ἀπόλλωνος καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ μὲν θυγατρός, Ἰσμηνοῦ δὲ ἀδελφῆς· αὕτη γὰρ ἡ Μελία ὑπ' Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα, τὸν Τήνερον τοῦτον ἐγέννησε, ᾧ τὴν μαντικὴν Ἀπόλλων χαρίζεται. ἦν δὲ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ περὶ τὸν Ἰσμηνόν, Θηβῶν ποταμόν. Ἥξει δὲ Κνωσσόν.] [1] δυστυχοῦσι, φησί, καὶ οἱ Κρῆτες δι' ἐμέ, Κνωσσὸς γάρ, πόλις Κρήτης, ὅθεν ἦν καὶ Ταῦρος ὁ στρατηγός, ὁ τὴν Εὐρώπην ἁρπάξας, ὁ Κνώσσιος. Γόρτυνος δόμους.] καὶ ἡ Γόρτυνα, πόλις Κρήτης, ὡς καὶ Ὅμηρος φησί,

Οἳ Κνωσσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν.

καὶ Ξενίων δὲ ἐν τῷ περὶ Κρήτης τὰς ἑκατὸν πόλεις τῆς Κρήτης κατ' ὄνομα λέγει. Πᾶς δ' ἀνάστατος.] διὰ τὸ συμβὰν ὑπὸ Λεύκου ἐν τοῖς οἴκοις Ἰδομενέως συλληπτικῶς εἶπε, Πᾶς δ' ἀνάστατος ἔσται στρατηγῶν οἶκος. Πορκεύς.] ὁ ἁλιεύς, νῦν δὲ τὸν Ναύπλιον λέγει, ἐπειδὴ εἰς ἁλιευτικὸν σκάφος ἐμβὰς ἔπλει, πλανῶν, ὡς προείρηται, [2] εἰς τὰς ἀλεξίθρων στεγανόμους ἔρνιθας, τὰς γυναῖκας τῶν ἐν Τροίᾳ ὄντων Ἑλλήνων. Ἢ οὕτως· [3] Καθάπερ ὁ ἁλιεὺς τοὺς ἰχθῦς πλανῶν ἀγρεύει, οὕτως καὶ Ναύπλιος τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας ἀγρεύσας διὰ δόλου, ἐποίησε μοιχευθῆναι· διὰ τοῦτο καλῶς αὐτὸν παρείκασε πορκεῖ. Λεῦκος τὴν χαλκῦ [4] Τάλω τοῦ Κρητὸς ἦν υἱός, ᾧτινι Ἰδομενεὺς τὴν βασιλείαν καὶ τὸν οἶκον παρέθετο, ἐπὶ τὴν Τροίαν ἀπαίρων. τοῦτον πείθει Ναύπλιος ἐπιθέσθαι τῇ βασιλείᾳ τοῦ Ἰδομενέως, ὃς τὴν γυναῖκα Ἰδομενέως ἀνεῖλε, Μήδαν καλουμένην, καὶ τὴν θυγατέρα Κλεισιθήραν, ἣν ὑπέσχετο δώσειν αὐτῷ γυναῖκα, ἐπειδὰν ἀπὸ τῆς Τροίας ὑποστρέψῃ· ἀνεῖλε δὲ καὶ τοὺς παῖδας αὐτῆς, Ἴφικλον, καὶ Λεῦκον. ἐπανελθὼν δ' Ἰδομενεὺς ἐκ Τροίας, ἐξετύφλωσεν αὐτὸν τὸν ἀποστάτην Λεῦκον. [illegible] δὲ ὁ Λεῦκος παῖς ὢν ἐξετέθη, ὃν λαβὼν Ἰδομενεύς, ἔθρεψε καθ' ἑαυτόν, διὸ καὶ θρεπτὸν δράκοντα τοῦτον καλεῖ. Οὐ Κλεισιθήρας.] συνέθετο γὰρ Ἰδομενεὺς Λεύκῳ, εἰ ἐπανέλθοι τῆς Τροίας, δοῦναι πρὸς γάμον Κλεισιθήραν τὴν θυγατέρα. Ὀγκαίου [5] βόθρου.] τῆς Ἐριννυακῆς, ἤτοι τῆς Δήμητρος, Ἐριννὺς γὰρ ἡ Δημήτηρ ἐν Ὄγκαις, πόλει τῆς Ἀρκαδίας, τιμᾶται, ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηνεν Ἐριννύι [6] Τιλφωσσαίῃ.

εἰσὶ καὶ Ὄγκαι, κώμη Θηβῶν, οὗ Κάδμος Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσατο.

EMENDATIONES.

1 Mallem δυστυχοῦσι cum *Bar.* 2 Εἰς τὰς ἀλεξίθρων στεγανόμους, pro εἰς τὰς ἀλεξίθρων. στεγανόμους, ope MSS. utriusque. 3 Καθάπερ, pro καθ' ὥσπερ, ex *Seld.* 4 Τάλω, pro τάλλω, ex MSS. utroque. 5 Βόθρου, pro βόθρου, ex MSS. utroque. 6 Τιλφωσσαίῃ, pro Τυλφωσσαίῃ, ex *Seld.* Τυρλωσσαίῃ *Bar.* Quod autem in Tilphosso, Arcadiæ urbe, colatur Ceres, alibi in Commentariis dictum.

Γένους δὲ [a] πάππων τῶν ἐμῶν αὖθις κλέος	Gloriam porrò generis majorum meorum
Μέγιστον αὐξήσουσιν ἄμναμοί ποτε,	Maximam rursus augebunt olim posteri,
Αἰχμαῖς τὸ πρωτόλειον [b] ἄραντες [c] στέφος,	Hastis erecta primarum corona partium,
Γῆς καὶ θαλάσσης σκῆπτρα καὶ μοναρχίαν	Terræ marisque sceptrum & imperium
Λαβόντες· οὐδ' ἄμνηστον, ἀθλία πατρὶς,	Adepti: neque obscuram, infelix Patria,
Κῦδος μαρανθὲν [d] ἐγκαταχρύψεις ζόφῳ.	Gloriam marcescentem tenebris occultabis,
Τοιοὺς δ' ἐμός τις σύγγονος λείψει [e] διπλοῦς	Tales meus quidam Consanguineus relinquet duos
Σκύμνους λέοντας, ἔξοχον [f] Ῥώμης γένος,	Leunculos, eximiam Romæ stirpem,

VARIANTES LECTIONES.

a Πάππω Suid. b Al. ἄρχοντες. c Ξίφος Bar. d Εγκαταχρύψει MSS. uterque. e Διπτυοὺς MSS. uterque. f Ῥώμη MSS. uterque. & alii.

* Γένους δὲ πάππων.] περὶ Ῥωμαίων ἐνταῦθα διαλαμβάνει τὰ δὲ λοιπὰ τῆς χώρας γελοῖα. [1] φασὶ γὰρ Λυκόφρονος ἑτέρου εἶναι τὸ ποίημα, οὐ τοῦ γράψαντος, τὴν Τρῳάδα, συνήθης γὰρ ὢν τοῦ Φιλαδέλφου, οὐκ ἂν περὶ Ῥωμαίων διελέγετο. τοῦτο δ' οὐ δυνάμαι νοῆσαι, πῶς οὐκ ἔστι τοῦ γράψαντος αὐτό, οὕτως γὰρ ὤφειλον εἰπεῖν, Οὐκ ἔστι τοῦ λεγομένου γραφέως αὐτὸ Λυκόφρονος, ἀλλ' ἑτέρου. καὶ ἄλλην δὲ φλυαρίαν, ἢ μᾶλλον φλυαρίας φασὶ, Ῥῶμον καὶ Ῥωμύλον ἀπὸ Κρεούσης, τῆς Πριάμου, γεννηθῆναι, λέγοντες πολλαῖς πάνυ γενεαῖς ὕστερον γενομένους, ὡς γράφων ἀκριβέστερον περὶ τούτων δείξω· καὶ μία μὲν αὕτη φλυαρία. δευτέρα δὲ, ὅτι μετὰ τῶν Εκτορος παίδων, Ἀστυάνακτος τῆς ἀνηρημένης Τροίας, καὶ [2] Σαπέριος, τὴν Ῥώμην ἔκτισαν. Ἄμναμοι δὲ, οἱ ἀπόγονοι, Κυρηναϊκῶς, καὶ γὰρ ἄμναμοι, οἱ τῶν ἀμμῶν παῖδες. ἡ σύνταξις· Οἱ δὲ ἄμναμοι καὶ ἀπόγονοι τῆς γενεᾶς μου αὐξήσουσί ποτε αὖθις καὶ ὕστερον μέγιστον κλέος τῶν ἐμῶν πάππων, τουτέστι τὸ προγονικόν μου. τί δὲ ποιήσαντες αὐξήσουσι τὸ κλέος; ἄραντες τὸ πρωτόλειον ξίφος ἐν ταῖς αἰχμαῖς, καὶ γῆς καὶ θαλάσσης λαβόντες σκῆπτρα καὶ μοναρχίαν. Οὐδ' ἀμνημόνευτον τὴν δόξαν σου καλύψεις μαρανθεῖσαν τῷ ζόφῳ, ὦ ἀθλία πατρὶς Τροία, τίς γὰρ ἐμὸς συγγενὴς, ἤτοι ὁ Αἰνείας, ὁ γόνος τῆς Καστνίας, τῆς [3] Χοιράδος τε, ἤτοι τῆς Ἀφροδίτης, ὁ ἄριστος ἐν ταῖς βουλαῖς, οὐδὲ μεμπτὸς ἐν ταῖς μάχαις, τοιούτους [4] λείψει δύο νέους λέοντας, ἔξοχον καὶ ὑπερέχον γένος ἐν τῇ Ῥώμῃ. Τοίους δ' ἐμός τις σύγγονος.] ὁ Αἰνείας, [5] Τρὼς γὰρ γεννᾷ Ἶλον, Ἀσσάρακον, καὶ Γανυμήδην, ὃν μυθικῶς ὁ Ζεὺς ἀφαρπάζει. Ἶλος δὲ γεννᾷ Λαομέδοντα· Λαομέδων δὲ Πρίαμον· Πρίαμος, Ἕκτορα, Κασσάνδραν, Κρέουσαν καὶ λοιπούς. Ἀσσάρακος δὲ πάλιν γεννᾷ Κάπυν· Κάπυς δὲ Ἀγχίσην· Ἀγχίσης Αἰνείαν, οὕτως ἦν Αἰνείας συγγενὴς Κασσάνδρας. ἦν δὲ καὶ γαμβρὸς αὐτῆς ἐπὶ Κρεούσῃ τῇ ταύτης ἀδελφῇ, ἐξ ἧς Κρεούσης εἶχε παῖδα Ἀσκάνιον. ὕστερον δὲ, ἢ τῆς Τροίας πορθουμένης, ἐλευθερωθεὶς ὑφ' Ἑλλήνων αὐτὸς ὁ Αἰνείας, ἢ αἰχμάλωτος ἀχθεὶς ὑπὸ Νεοπτολέμου, ὥς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς, καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ Ὀρέστου ἐν Δελφοῖς τοῦ Νεοπτολέμου ἀναίρεσιν ἐλευθερωθεὶς, οἰκεῖ [6] πρῶτον τὰ περὶ Ῥαίκηλον καὶ Ἀλμωνίαν, πόλεις Μακεδονίας, πλησίον Κισσοῦ ὄρους κειμένας· τὸ δὲ Ῥαίκηλον ἀπὸ τούτου Αἴνος ἐκλήθη. αὖτις δὲ ἀπὸ Μακεδονίας ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν, ἢ πρὶν Ἀργεσσα ἐκαλεῖτο· εἶτα Σατυρία ἀπὸ τοῦ Κρόνου, Σατοῦρνος γὰρ ὁ Κρόνος παρὰ Ῥωμαίοις· εἶτα ἀπό τινος Αὔσονος, Αὐσονία· εἶτα Τυρσηνία· εἶτα ἀπὸ Ἰταλοῦ, ἢ ἀφ' ἑνὸς ταύρου τῶν Γηρυόνου ἀγομένων παρὰ Ἡρακλέους, καὶ ἀπὸ Ῥηγίου διανηξαμένου εἰς Σικελίαν, [7] εἰς πεδίον Ἔρυκος, Σολύμων βασιλέως, υἱοῦ δὲ Ποσειδῶνος, Ἰταλία ἡ χώρα ἐκλήθη, ἰταλὸν γὰρ Τυρρηνοὶ τὸν ταῦρον καλοῦσιν. οὕτως οὖν Ἰταλία ἡ χώρα ἐκλήθη, ἧς πρῶτος Πῖκος ἐβασίλευσεν, εἶτα υἱὸς αὐτοῦ Φαῦνος, [8] ὅτε καὶ Ἡρακλῆς ἐκεῖνος μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ Γηρυόνου βοῶν παρεγένετο, καὶ γεννᾷ Λατῖνον ἐκ τῆς Φαύνου γυναικὸς, ὃς ἐβασίλευσε τῶν ἐκεῖ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Λατῖνοι πάντες ἐκλήθησαν. πεντηκοστῷ δὲ πέμπτῳ ἔτει ἀφ' Ἡρακλέους ἔτος ὁ Αἰνείας μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν εἰς Ἰταλίαν, ὡς ἔφημεν, καὶ Λατίνους παραγίνεται, περὶ Λαύρεντον δὲ προσώκειλε, τὸ νῦν Τροίαν καλουμένην, περὶ Κίον ποταμὸν, ἔχων καὶ τὸν ἐκ Κρεούσης υἱὸν αὐτοῦ Ἀσκάνιον, ἢ [9] Ἶλον, ὅτε φαγόντων τῶν μετ' αὐτοῦ τὰς τραπέζας, σελινίνας οὔσας, ἢ ἐκ τῶν σκληροτέρων μερῶν τῶν ἄρτων, (οὐ γὰρ εἶχον τραπέζας) ἔτι δὲ καὶ χοῖρον λευκὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου αὐτῆς ἀποσκιρτησάσης ἐπὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς Ἀλβανὸν ὄρος, καὶ τριάκοντα τετοκυίας, ἅπερ ἐδήλουν, ὅτι τριακοστῷ ἔτει οἱ παῖδες αὐτοῦ καὶ γῆν καὶ κράτος ἄμεινον ἕξουσιν, [10] ἐπαθὼν τῆς ἀληθείας, ἐκ χρησμοῦ τοῦτο προεγνωκώς· θύσας δὲ καὶ τὴν χοῖρον, παρεσκευάζετο κτίζειν πόλιν, ὁ δὲ Λατῖνος τοῦτον οὐκ εἴα· ἡττηθεὶς δὲ πολέμῳ, δίδωσιν Αἰνείᾳ πρὸς γάμον Λαβινίαν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, Αἰνείας δὲ κτίσας πόλιν, Λαβίνιαν ὀνόμασε. Λατίνου δὲ, καὶ Τύρνου, τοῦ Ῥουτούλων βασιλέως, πολέμῳ ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντων, Αἰνείας ἐβασίλευσεν. ἀνῃρημένου δὲ καὶ Αἰνείου ἐν Λαυρέντῳ πολέμῳ ὑπὸ τῶν αὐτῶν Ῥουτούλων καὶ Μεζεντίου τοῦ Τυρρηνοῦ, ἐγκύου οὔσης τῆς Αἰνείου γυναικὸς Λαβινίας τῷ Σίλβιον, Ἀσκάνιος, ὁ ἐκ Κρεούσης παῖς, βασιλεύει, ὃς καὶ τὸν [11] Μεζέντιον πολέμῳ συμβαλόντα νικᾷ τελείως,

EMENDATIONES.

1 Φασὶ γὰρ Λυκόφρονος ἑτέρου εἶναι τὸ ποίημα οὐ τοῦ γράψαντος τὴν Τρῳάδα, antehac legebatur. Sed ibi interpunctionis defectu sententia corrumpitur: Vult enim Scholiastes, Dicere quosdam Poema, Troada, sc. Cassandram, quod ea virgo Troiana fuit, esse Lycophronis alterius, non autem ejus qui scripsit. 2 Σαπέριος Bar. 3 Χοιράδος, pro χοιράδος, ex MSS. utroque. & ipso Lycophrone. 4 Λείψει, pro λείψ, ex MSS. utroque, & Lycophrone. 5 Τρὼς οὖν γὰρ Impress. Ego οὖν delevi, ut à filo orationis alienum, nixus auctoritate MSS. utriusque. 6 Πρῶτον, pro πρῶτος. ex MSS. utroque. 7 Εἰς πεδίον Ἔρυκος, Σολύμων βασιλέως, υἱοῦ δὲ Ποσειδ. lego cum Suid. εἰς πεδίον Ἔρυκος, ἐλυμίων βασιλέως, υἱοῦ δὲ Ποσειδ. Impress. corrupte. 8 Ὅτε, pro ὅτι, ex MSS. utroque. 9 Ἶλον, pro Ἶλιον, ex MSS. utroque. Ilio enim urbi, at viro nomen fuit Ilo. 10 Ἐπαθὼν τῆς ἀληθείας lego cum Suid. ἐπαθὼν τῆς ἄλης Bar. ἐπ' αὐτῷ τῆς ἀληθείας Impress. corruptissime. 11 Μεζέντιος Bar. Cæterum huic viro nomen erat Mezentio, ut ex Virgilio satis notum.

Ο Κασνίας τέ, τ̃[a] τε [b] Χειράδος γόνος,	Castniæ filius, & Chœradis,
Βȣλαῖς ἄριστος, ȣ̓δ' ὄνοστὸς ἐν μάχαις·	Consilio optimus, nec ineptus bello :
Ος πρῶτα μὲν [c] Ραίκηλον οἰκήσει [d] μολὼν	Qui primum Rhæcelum veniens, habitabit
[e] Κισσȣ̃ παρ' αἰπὺν πρῶνα, & Λαφυσίας	Apud altum Cissi montem, & Laphystias
Κερασφόρȣς γυναῖκας, ἐκ δ' [f] Αλμωνίας	Cornigeras mulieres, ex Halmopia verò
[g] Πάλιν πλανήτην δέξεται Τυρσηνία,	Rursus erronem excipiet Tyrrhenia,
[h] Λυγκεύς τε θερμὸν ῥεῖθρον ἐκβράσσων ποτῶν,	Lynceúsque calidum ejiciens laticum flumen,
Καὶ Πίσα, [i] Αγγύλλης θ' αἱ [k] πολύρρηνοι νάπαι.	Et Pisa, saltúsque Agyllæ pecorosi.
Σὺν [l] δέ σφι μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὢν [m] στρατὸν,	Cum illo deinde junget amicum inimicus exercitum,
Ορκοις κρατήσας, & λιταῖς γουνασμάτων,	Juramentis adigens, & precibus geniculatis,

VARIANTES LECTIONES.

a Τι non agnoscit *Bar.* b Al. Χοιράδος. c Al. Ράκηλον. d Μολὼν *Seld.* e Κίσσȣ *Bar.* aliique. f Αλμωπίας legendum judicavit *Guil. Canterus*, cujus Annotationes videsis. g Παλιμπλανήτην al. h Λιγκεὺς *Seld.* Λιγγεὺς al. i Αγύλλης *Seld.* aliique. Αγύλλης al. Αλκύλλης al. k Πολύρρηνοι *Bar.* l Al. δή σφι μίξει. m Στρατῷ *Bar.*

μὴ δεχόμενοι τὰς πρεσβείας, ἀλλὰ τὰ τῶν Λατίνων πάντα εἰς ἐτήσιον δασμὸν ζητοῦντα. αὐξηθέντες δὲ οἱ Λατῖνοι, ἐπεὶ καὶ τὸ λ' ἔτος ἀνέστη τὸ τῆς χοίρου αἴνιγμα, Λαβινίας μὲν ὑπερεφρόνησαν, [1] Αλβαν δὲ Λόγγαν ἑτέραν πόλιν ἔκτισαν, ἀπὸ τῆς χοίρου, τουτέστι λευκὴν μακρὰν, καὶ τὸ ἐκεῖσε ὄρος Αλβανὸν ἐκάλεσαν ὁμοίως. τὰ δὲ ἐκ Τροίας ἀγάλματα μόνα πρὸς τὸ [2] Λαβίνιον ὑπεστράφησαν. μετὰ δὲ Ασκανίου τελευτὴν, οὐχ ὁ Ασκανίου παῖς Ιοῦλος ἐβασίλευσεν, ἀλλ' ὁ ἐκ Λαβινίας Αἰνείου υἱὸς Σίλβιος, ἢ κατά τινας Ασκανίου υἱὸς Σίλβιος, Σιλβίου πάλιν ἄλλος Αἰνείας, οὗ Λατῖνος, [3] οὗ Κάπυς· Κάπυος δὲ παῖς Τιβερῖνος, οὗ Αμούλιος, οὗ Αβεντῖνος. μέχρι τούτου τὰ περὶ Αλβης καὶ Αλβανῶν, τὰ δὲ περὶ Ρώμης [4] ἐντεῦθεν· Αβεντῖνος γεννᾷ Νομήτορα, καὶ Αμύλιον, * ἢ τὸν Πέρκαν, τοῦ Πέρκα δὲ τούτου λέγουσι παῖδας τούτον τὸν Νομήτορα, καὶ Αμύλιον. * βασιλεύοντα δὲ τὸν Νομήτορα ὁ Αμύλιος ἐξήλασε, καὶ [5] Αἰγέστην, τὸν Νομήτορος υἱὸν, ἐν κυνηγεσίῳ ἀναιρεῖ, τὴν δὲ ἀδελφὴν Αἰγέστου, θυγατέρα δὲ τοῦ προεξελαθέντος Νομήτορος Σιλουΐαν, ἢ Ρέαν [6] Ιλίαν, ἱέρειαν τῆς θεᾶς Εστίας ποιεῖ, ὡς ἂν παρθένος διαμείνῃ. ἐδεδίει γάρ τινα χρησμὸν, λέγοντα ὑπὸ τῶν Νομήτορος παίδων αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. [7] διὰ τοι τοῦτο τὸν μὲν Αἰγέστην ἀνεῖλε, τὴν δὲ, ἱέρειαν τῆς Εστίας ἐποίησεν, ὅπως παρθένος καὶ ἄπαις διαμείνῃ. ἡ δὲ ἐν Αρεος ἄλσει ὑδρευομένη, ἔγγυος γίνεται, καὶ γεννᾷ Ρωμύλον, καὶ [8] Ρῶμον· καὶ τὴν μὲν ἐξαιτεῖται μὴ ἀποθανεῖν ἡ τοῦ Αμουλίου θυγάτηρ, τὰ δὲ βρέφη Φαιστύλῳ ποιμένι, Λαβεντίας ἀνδρὶ, ἔδωκε ῥῖψαι περὶ τὸν Τίβεριν ποταμὸν, ἃ ἡ τούτου γυνὴ λαβοῦσα, ἀνέτρεφεν, ἔτυχε γὰρ αὐτὴν τότε νεκρὸν βρέφος τεκεῖν. αὐξηθέντες δὲ ὁ Ρωμύλος καὶ Ρῶμος, ἐποίμαινον κατὰ τοὺς Αμουλίου ἀγρούς, [9] ἀντιλαβόντες δέ τινας τῶν τοῦ πάππου Νομήτορος ποιμένων, ἐπιπηρεάζοντο. κρατηθέντος δὲ τοῦ Ρώμου, δραμὼν ὁ Ρωμύλος τῷ Φαιστύλῳ λέγει, καὶ ὃς δραμὼν, τῷ Νομήτορι πάντα διηγεῖται, τέλος ἔγνω Νομήτωρ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ παῖδας ὄντας αὐτούς. οἱ δὲ συμπαραλαβόντες πολλῶν ἀναιροῦσι τὸν Αμύλιον, τῷ δὲ Νομήτορι πάππῳ αὐτῶν τὴν βασιλείαν τῆς Αλβης παραδόντες, [10] αὐτοὶ τὴν Ρώμην κτίζειν ἀπήρξαντο, ιη' ἔτη τῆς Ρωμύλου ἡλικίας. περὶ δὲ τῆς μεγάλης ταύτης Ρώμης, ἣν ἔκτισε Ρωμύλος περὶ τὴν Φαιστύλου οἰκίαν ἐν ὄρει Παλατίῳ, * ἑτέρα * πεπτωκυῖα ἐκτίσθη Ρώμη [11] παρὰ Ρώμου, ἢ Ρέμου. Ραίκηλον, καὶ τὰ λοιπὰ, πλατέως ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐγράφη. Ραίκηλος δὲ, Μακεδόνων πόλις. Κίσσος δὲ, ὄρος Μακεδονίας, ἔνθα ὁ Αἰνείας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ᾤκησε, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Αἶνον προσηγόρευσεν. Αλμώνιον δὲ, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ δὲ Μακεδονίας ἦλθεν ὁ Αἰνείας, ἐκφυγὼν τὸν φόνον. Λαφυσίας, ὁ Διόνυσος, ἀπὸ Λαφυστίου, ὄρους Βοιωτίας, ὅθεν Λαφύστιαι λέγονται αἱ ἐν Μακεδονίᾳ Βάκχαι, αἳ καὶ Μιμαλλόνες ἐκαλοῦντο, διὰ τὸ μιμεῖσθαι αὐτὰς τὸν Διόνυσον, κερασφοροῦσι γὰρ καὶ αὗται κατὰ μίμησιν Διονύσου, ταυρόκεφαλος γὰρ φαντάζεται καὶ ζωγραφεῖται, ὡς καὶ Εὐριπίδης,

[12] Καὶ σῷ κέρατα κρατὶ προσπεφυκέναι.

κερασφόρος δὲ αὐτὸς ἐστιν, ἐπειδὴ ὁ οἶνος πινόμενος πολὺς ἄνδρας ἐκμαίνει πρὸς τὰς ἑτέρων γυναῖκας εἰσέρχεσθαι, τὰς δὲ γυναῖκας τὰς φιλοίνους οἱ ἄνδρες γνωρίζοντες, ἐπειδὰν εὕρωσι κοιμηθείσας, συνίασι μετ' αὐτῶν. ταυρόκρανος δὲ ζωγραφεῖται, καὶ φαντάζεται, ἢ [13] κερασφόρος, ὅτι τοῖς φιλοίνοις ἡ ἀλογία πρόσεστι δίκην ζώων τετραπόδων. Τυρσηνία δὲ, ἡ Ιταλία, ἀπὸ Τυρσηνοῦ, τοῦ Τηλέφου υἱοῦ. Λυγκεὺς δὲ, ποταμὸς Ιταλίας θερμὰ ὕδατα ἔχων. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ αὐτοῦ πολλοὺς ὀμματώσει, ἢ ὅτι ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Λυγκεὺς ἐν τῷ ῥείθρῳ αὐτοῦ ἐπνίγη. Πίσσα, καὶ Αγγυλλα, πόλεις Τυρσηνίας. Πολύρρηνοι.] πολύαρνοι, πολυθρέμμονες γὰρ ἡ Ιταλία.

EMENDATIONES.

1 Αλβανοι δὲ καὶ Λόγγαι ἑτέραν ἔκτισαν *Impress.* Et *Bar.* nisi quod hic pro Αλβανοι, habeat Αλβαν. Ego legendum puto Αλβαν δὲ Λόγγαν ἑτέραν πόλιν ἔκτισαν, cum *Seld.* cui enim potest esse ignotum urbem ab Æneæ posteris, cum Lavinium deseruerunt, conditam, *Albam Longam* dictam esse? 2 Post Λαβίνιον, δεύτερον addit *Seld.* δὲ *Bar.* 3 Οὗ Κάπυς· Κάπυος, pro οὗ Κάπυς. Κάπυος ex *Bar.* 4 Εντεῦθεν, pro ἐνταῦθα, ex *MSS.* utroque. * Hæc adjeci ex *Seld.* 5 Αγέστην, & paullo post, Αγέστου *Bar.* 6 Ιλίαν *MSS.* uterque. 7 Διὰ τοι τοῦτο, pro διά τι τοῦτο, ex *Bar.* 8 Ρῶμον, pro Αρίμονα, ex *MSS.* utroque; nam Græci nonnulli Remum, Romuli fratrem, appellare solent Romum, quod facit etiam *Scholiastes* noster paullo infra. 9 Αντιλαβόντες, pro ἀντιλαβόμενοι, ex *Seld.* 10 Αὐτοὶ, pro αὐτὸς, ex *Bar.* neutrum agnoscit *Seld.* * Ex *Bar.* 11 Παρὰ Ρωμύλου ἢ Ρώμου *Bar.* παρὰ Ρέμου ἢ Ρώμου *Seld.* παρὰ Ρώμου, ἢ Ρώμου *Impress.* 12 Versum hunc emendavi ex *Seld.* cum quo consentit *Bar.* nisi quod πεφυκέναι habet, pro προσπεφυκέναι. At *Impressi* sic proferunt.

Καὶ σοῦ κέρατα κρατὶ πρὸς πεφυκέναι.

13 Κερασφόρος, pro κέρας φέρει.

Νέος.]

[a] Νάνος πλάναισι πάντ' [b] ἐξερευνήσας μυχὸν·	Nanus erroribus omnes perscrutatus angulos
Ἁλός τε, καὶ γῆς· σὺν δὲ δίπτυχοι τόκοι	Maris, terræque: simul quoque gemini filii
Μυσῶν ἄνακτος, οὗ ποτ' Οἰκουρὸς δόρυ	Mysorum regis, (cujus aliquando Latitans hastam
Γνάμψει Θέοινος, γυῖα συνδήσας [c] λύγοις,	Curvabit vini Deus, crura viticibus colligans)
Τάρχων τε, καὶ Τυρσηνὸς, αἴθωνες λύκοι,	Tarchon, & Tyrrhenus, lupi fervidi,
Τῶν Ἡρακλείων ἐκγεγῶτες αἱμάτων·	Herculeo prognati sanguine:
Ἔνθα τράπεζαν εἰδάτων πλήρη κιχὼν,	Ubi mensam cibis plenam offendens,
Τὴν ὕστερον βρωθεῖσαν ἐξ ὀπαόνων,	Quam postea comederant socii,
Μνήμην παλαιῶν λήψεται θεσπισμάτων·	In memoriam veterum redibit oraculorum;
Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων,	Condétque in regione Aboriginum,
[d] Ὑπὲρ Λατίνους, Δαυνίους τ' ᾠκισμένην,	Ultra Latinos Dauniósque habitata,
Πύργους τριάκοντ', ἐξαριθμήσας γονὰς	Turres triginta, partus enumerans
Συὸς κελαινῆς, ἣν ἀπ' Ἰδαίων λόφων,	Suis nigræ, quam ab Idæis collibus,
Καὶ [e] Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλώσεται,	Et sedibus Dardaniis navi vehet,
[f] Ἰσηρίθμων θρέπτειραν ἐν τόκοις χοίρων·	Totidem porcellorum in partu nutricem:

VARIANTES LECTIONES.

a Νάνος Bar. aliique. b Al. ἐρευνήσας. c Λύγοις Seld. d Hunc versum sic profert *Stephanus* Byzantinus,
Ὑπὲρ Λατίνων Δαυνίων τ' ᾠκισμένην.
e Al. Δαρδανίων. f Al. Ἰσαρίθμων. habet quidem Ἰσηρίθμων Bar. sed isti η eadem, ut videtur, manus superposuit α.

Νάνος.] ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ Τυρσηνοῖς καλεῖται, δηλοῦντος τοῦ ὀνόματος τὸν πλανήτην· ἐγὼ δὲ εὗρον, ὅτι πρότερον ὁ Ὀδυσσεὺς Νάνος ἐκαλεῖτο, εἶτα ἐκλήθη Ὀδυσσεὺς, ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς πρότερον Λιγύρων, καὶ Πυρρίσσος, καὶ ἕτεροι ἑτέρως ἐκαλοῦντο. Μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὢν στρατόν.] Ὀδυσσέα φασὶν ἐν Ἰταλίᾳ συντυχεῖν Αἰνείᾳ, καὶ συνθήκας μετ' ἀλλήλων καὶ εἰρήνην ποιῆσαι. λέγων οὖν, ὡς διάδοχος ὢν, φίλιον στρατὸν μίξει μετ' αὐτοῦ διὰ τὰς σπονδὰς, ὅρκοις καὶ λιτανείαις πείσας, ὡς ἂν δὴ φυγὸς ὤν. σὺν αὐτῷ δὲ μίξαντες τὸν στρατὸν οἱ δύο παῖδες Τηλέφου, Τάρχων καὶ Τυρσηνὸς, οἰκήσουσι περὶ τὴν χώραν, τὴν ἀπὸ Τυρσηνοῦ κληθεῖσαν Τυρσηνίαν. Οἰκουρὸς.] ὁ Διόνυσος, ὅτι ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰσήρχοντο αἱ γυναῖκες εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ, τὸν δὲ λοιπὸν χρόνον οἴκοι ἔμενον, καὶ οἰκούρουν. Θέοινος.] ὁ Διόνυσος, ὡς θεὸς οἴνου δοτὴρ, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶ,

Πάτερ Θέοινε, [1] Μαινάδων ζευκτήριε.

καὶ Διονύσιος φησὶν ὁ Σκυμναῖος,

[2] Μὰ τὰς Θεοίνου, καὶ Κορωνίδος κόρας.

Γυῖα συνδήσας.] ἐρρέθη ὄπισθεν. Ἡρακλείων αἱμάτων.] Ἡρακλέους καὶ Αὔγης, τῆς θυγατρὸς [3] Ἀλέου, παῖς Τήλεφος, Τηλέφου καὶ Ἱερᾶς Τάρχων, καὶ Τυρσηνός. Ἔνθα τράπεζαν.] εἶπον τὴν ἱστορίαν ὄπισθεν πλατέως, ὅπως ἔκτισεν Αἰνείας τὴν Λαβινίαν, κἂν οὕτω μὴ εἰδότες, τὴν Ῥώμην φασίν, ὅρα γὰρ ὅπως φασὶ τὴν ἱστορίαν· Χρησμὸν ἔλαβεν ὁ Αἰνείας, ἔνθα ἂν οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ καταφάγωσι τὰς ἑαυτῶν τραπέζας, ἐκεῖ κτίσειν πόλιν, ἐλθὼν οὖν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἀπορήσαντες τραπεζῶν, * ἄρτοις * ἐχρήσαντο, καὶ τέλος ἔφαγον καὶ τὰς τραπέζας, ἤτοι τοὺς ἄρτους· συνεὶς οὖν ὁ Αἰνείας τὸν χρησμὸν, ἔκτισε τὴν Λαβινίαν πόλιν ἐκεῖσε, κἂν οἱ μὴ εἰδότες τὴν Ῥώμην φασί. Κτίσει δὲ χώραν.] κτίσει δὲ εἰς τὴν χώραν, οὐ γὰρ ἡ χώρα κτίζεται, ἀλλ' ἡ πόλις. Βορειγόνων.] πάντα τολμητὰ, βατὰ, καὶ κρατητὰ τῷ Λυκόφρονι· οἱ Ἰταλοὶ πρότερον Ἀβοριγῖνες ἐκαλοῦντο, καὶ ἕτερα μυρία ἀπὸ τῶν οἰκησάντων αὐτὰ ἐθνῶν· οὗτος δὲ Βορειγόνους λέγει τοὺς Ἀβοριγῖνας. Ὑπὲρ Λατίνους.] φλυαρεῖ καὶ εἰς τοῦτο, αὐτοὶ γὰρ οἱ Ἀβοριγῖνες, ἀπὸ Λατίνου, τοῦ Φαύνου, ἢ Ἡρακλέους υἱοῦ, Λατῖνοι ἐκλήθησαν. Πύργους τριάκοντα.] καὶ ἐνταῦθα φλυαρεῖ, οὐ τριάκοντα γὰρ πόλεις ἔκτισεν Αἰνείας, ἀλλὰ τῷ τριακοστῷ ἔτει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀσκάνιος, ὡς ὄπισθεν εἶπον, ἔκτισε τὴν Ἄλβαν πόλιν, ἀπὸ τῆς λευκῆς χοίρου, ἣν ἐκ τῆς Ἰλίου ἔλαβεν, κἂν καὶ ταύτην μέλαιναν οὗτος λέγει. • ἱστορίαν ὄπισθεν πλατέως εἶπον. * Ἰσαρίθμων.] καὶ τοῦτο κακῶς ἔχει, καὶ πρὸς τὴν ψευδῆ ταύτην ἱστορίαν. οὐ γὰρ πρότερον ἐκτίσθησαν, ἃς λέγει πόλεις, καὶ ὕστερον ἡ χοῖρος ἔτεκεν, ὡς εἰπεῖν τοὺς χοίρους αὐτῆς ἰσαρίθμους τοῖς πύργοις, ἀλλὰ τοὐναντίον.

EMENDATIONES.

1 Μαινάδων pro Μαινάδος, ex MSS. utroque. 2 Μὰ δὲ τὰς Θεοίνου καὶ Κορωνίδος Bar. 3 Ἀλέου Seld. * Hanc vocem adjeci ad complendum sensum, qui prius imperfectus fuit; vult enim *Tzetzes*, Æneæ socios, quum non adessent mensæ, earum loco panes carnibus supposuisse; notissima est, vel inter pueros, fabula. • Hæc adjeci ex *Bar.*

Ἧς καὶ πόλει δείκηλον ἀνθήσει μιᾷ	Cujus etiam in urbe una simulacrum consecrabit
Χαλκῷ τυπώσας, καὶ τέκνων γλαγοτρόφων.	Ære sculptum, & porculorum lactentium.
[a] Δείμας δὲ σηκὸν [b] Μυνδίᾳ Παλληνίδι,	Extructo autem templo Myndiæ Pallenidi,
Πατρῷ' ἀγάλματ' [c] ἐγκατοικιεῖ θεῶν,	Penatum Deorum intus collocabit simulacra,
Ἃ δή, παρώσας καὶ δάμαρτα, καὶ τέκνα,	Quæ sanè, contemnens & uxorem, & liberos,
Καὶ κτῆσιν ἄλλην ὀμπνίαν κειμηλίων,	Et possessionem aliam thesaurorum opimam,
[d] Σὺν τῷ γεραιῷ πατρὶ πρεσβιώσεται,	Cum sene patre pluris faciet,
Πέπλοις περισχών, [e] ἦμος αἰχμηταὶ κύνες	Vestibúsque involvet, quando bellicosi canes
Τὰ πάντα πάτρας συλλαφύξαντες πάλῳ,	Omnem patriam simul diripientes sorte,
Τούτῳ μόνῳ πόρωσιν αἵρεσιν, δόμων	Huic soli dabunt optionem ex ædibus
Λαβεῖν ὃ χρήζει, κἀπενέγκασθαι δάνος·	Sumendi quod velit, & auferendi pro præmio :
Τῷ καὶ παρ' ἐχθροῖς εὐσεβέστατος κριθεὶς,	Quapropter & ab inimicis judicatus pietatis plenissimus,
Τὴν πλεῖστον ὑμνηθεῖσαν ἐν χάρμαις πάτραν	Plurimum celebratam in bellis patriam
Ἐν ὀψιτέκνοις ὀλβίαν [f] δωμήσεται	Per posteros ædificabit, felicem
Τύρσιν, μακεδνὰς ἀμφὶ [g] Κιρκαίου νάπας,	Arcem, altas juxta Circæi silvas,

VARIANTES LECTIONES.

a Δήμας Bar. b Μυδίᾳ al. Μηδίᾳ Bar. c Ἐγκαθίσει al. d Versus hic sic scribitur in Bar.
Σὺν γηραιῷ πατρὶ πρεσβιώσεται:
e Ἧμος cum spiritu aspero profert Bar. f Al. δομήσεται & hanc lectionem tuentur MSS. uterque, tam in Scholiis, quam in Textu, utrobique tamen in Seld. eadem, ut mihi videtur, manus ω isti ο superposuit. g Al. Κιρκαίου.

Ἃ δή, παρώσας.] ἐν ὑπερβατῷ ἡ σύνταξις· Ἅτινα δὴ ἀγάλματα πρεσβιώσεται καὶ τιμήσει, σὺν τῷ γηραιῷ πατρὶ περισχὼν [1] καὶ καλύψας ἐν τοῖς πέπλοις, ἢ τοῖς ἱματίοις, παρώσας καὶ δάμαρτα, καὶ τέκνα, καὶ κτῆσιν ἄλλην ὀμπνίαν κειμηλίων, ἤτοι τὸν πλοῦτον, ἦμος οἱ αἰχμηταὶ κύνες. τὸ καὶ τὸ περιώδυνον [2] φησὶ γὰρ ἔτος ὁ Λυκόφρων, καὶ λοιποί τινες, ὅτι πορθουμένης τῆς Τροίας ὑφ' Ἑλλήνων, Αἰνείας μόνος ἠλευθερώθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐκελεύσθη λαβεῖν ἐκ τῆς πόλεως ὃ βούλεται, παριδὼν δὲ τὸν οἶκον, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, περιέφερε τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα, καὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, * καὶ * ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ἄθω, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε πόλιν ὀχυρὰν, τὴν ἀπ' αὐτοῦ Αἰνειάδα προσαγορευθεῖσαν, ἔνθα ἔτυχε τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀγχίσην τελευτῆσαι, καὶ πολυτελῶς αὐτὸν καύσας, τὸν χοῦν αὐτοῦ ἐν χρυσῇ λάρνακι βαλὼν, θρηνήσας αὐτὸν οὐ μικρῶς, ἀπ' αὐτῆς ἀπῆρε· ἔλαβε δὲ καὶ σῦν, ἥτις ἔτεκε λ' τέκνα, ἧς καὶ ἄγαλμα ποιήσας σὺν τοῖς τέκνοις αὐτῆς, ἀνεστήλωσεν ἐν μιᾷ τῶν παρ' αὐτοῦ κτισθεισῶν πόλεων. ταῦτα μὲν οὗτος φασί· Λέσχης δὲ, ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς, Ἀνδρομάχην καὶ Αἰνείαν αἰχμαλώτους φησὶ δοθῆναι τῷ Ἀχιλλέως υἱῷ Νεοπτολέμῳ, καὶ ἀπαχθῆναι σὺν αὐτῷ εἰς Φαρσαλίαν, τὴν Ἀχιλλέως πατρίδα, [3] φησὶ δὲ οὑτωσί,

> Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς,
> Ἑκτορέην ἄλοχον [4] κάτταγε κοίλας ἐπὶ νῆας,
> Παῖδα [5] δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
> [6] Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου, [7] τὸν δὲ πεσόντα
> Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή.
> Ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην, [8] ἠΰζωνον παράκοιτιν
> Ἕκτορος, ἥν τε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν
> Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί,
> Αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο
> [9] Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν,
> [10] Ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

Ἐν ὀψιτέκνοις.] Ῥῶμος γὰρ, καὶ Ῥωμύλος, οἱ τούτου ἀπόγονοι, ταύτην ἔκτισαν. * Δωμήσεται.] τὸ δο * μικρὸν γραφόμενον, ἐκτείνεται ὑπὸ τοῦ μ, καὶ δέχεται ἀντὶ μακροῦ καὶ [11] μικρὸν ο, Ἀττικοῖς δὲ μέγα γράφεται.

EMENDATIONES.

1 Καὶ καλύψας ἐν τοῖς πέπλοις, ἱμάτια παρώσας καὶ δάμαρτα Impress. Nostra lectio est ex Seld. & certe multo propius attingere Poetæ mentem reperietur, si quis Textum conferre dignabitur. 2 Φησὶ γὰρ οὗτος ὁ Λυκόφρων lego cum Bar. φασὶ γὰρ οὗτος ὁ Λυκόφρων Seld. φασὶ γὰρ ἔτι ὁ Λυκόφρων Impress. * Hanc voculam ad sententiarum connexionem adprime necessariam Ego adjeci. 3 Φησὶ, pro φασὶ, ex MSS. utroque, constructione id exigente. 4 Κάτταγεν Bar. κάτταγε Seld. 5 Θ' Bar. 6 Ῥῖψαι ποδὸς τεταγὼν Seld. τεταγὼν Bar. 7 Τὸν δὲ πεσόντ' ἔλαβε Bar. ἴλαβε etiam Seld. 8 Εὔζωνον MSS. uterque. 9 Versus hic deest in Bar. 10 Ἐκ πάντων Ἀχαιῶν Bar. ubi Scholium videtur in Contextum irrepsisse. * Hoc adjeci ex Bar. ad complendum sensum, qui prius mutilus erat, & imperfectus. 11 Μικρὸν ο, pro μικρὸν ὂν posui, sensui ita postulante.

Ἀγχῦς

Ἀργῶς τε κλεινὸν ὅρμον, Αἰήτην μέγαν,	Portúmque Argonis inclytum, Æeten magnum,
Λίμνης τε Φόρκης Μαρσιωνίδος ποτά,	Phorcésque, Marsicæ paludis, latices,
Τιτώνιόν τε χεῦμα, τοῦ [a] κατὰ χθονὸς	Titoniíque aquam sub terram
Δύνοντος εἰς ἄφαντα [b] κευθμῶνος βάθη,	Subeuntis in obscuras hiatus profunditates,
Ζωστηρίου τε [c] κλιτύν, ἔνθα παρθένου	Et Zosterii promontorium, ubi virginis
Στυγνὸν Σιβύλλης ἐστὶν οἰκητήριον,	Horrendum est Sibyllæ domicilium,
Γρώνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφὲς στέγης.	Cavo antri barathro contectum.
Τοσαῦτα μὲν δύστλητα πείσονται κακὰ	Ac tot quidem intoleranda patientur mala,
Οἱ τὴν ἐμὴν μέλλοντες [d] αἰστώσειν πάτραν.	Qui meam vastaturi sunt patriam.
Τί γὰρ ταλαίνῃ μητρὶ τῇ Προμηθέως	Quid enim miseræ Promethei Matri,
Ξυνὸν πέφυκε, καὶ τροφῷ Σαρπηδόνος;	Et Sarpedonis Genitrici commune fuit?
Ἃς πόντος Ἕλλης, καὶ πέτραι Συμπληγάδες,	Quas Hellespontus, & Symplegadum saxa,

VARIANTES LECTIONES.

a Καθυδροὺς Seld b Κευθμῶνος Bar. c Κλιτύν' Bar. d Αἰστῶσαι Bar aliique.

Ἀργῶς τε κλεινὸν ὅρμον, Αἰήτην.] Αἰήτης, λιμὴν ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα φασὶν ὁρμισθῆναι τὴν Ἀργώ, καὶ καθαρθῆναι ὑπὸ Κίρκης ἐκ τοῦ φόνου τοῦ Ἀψύρτου Ἰάσονα καὶ Μήδειαν. Φόρκη δὲ, λίμνη σταδίους φ' ἀπέχουσα τῆς Ῥώμης. Μαρσοὶ δὲ, ἔθνος Ἰταλίας, περὶ [1] ταύτην τὴν λίμνην οἰκοῦντες. Τιτώνιόν τε χεῦμα.] Τίτων, ποταμὸς Ἰταλίας, ἐγγὺς Κιρκαίου, ὃ Κίρκαιον ἀπὸ τῆς Κίρκης καλεῖται. ὁ δὲ Τίτων οὗτος ποταμὸς εἰς τὴν θάλασσαν οὐ ῥέει, ἀλλ' ὑπὸ τῆς γῆς καταπίνεται, ὥς φησι καὶ Φιλοστέφανος. Ζωστηρίου τε κλιτύν.] [2] Ζωστήριον, ὄρος Ἰταλίας, ἐν ᾧ ἱερὸν Ζωστηρίου Ἀπόλλωνος· φασὶν οὖν, ὅτι ἐνταῦθα διῆγεν ἡ Σίβυλλα, [*] τρεῖς γὰρ εἶναι Σιβύλλας, [*] Κυμαίαν, (ἣν καὶ Ἀπόλλωνος φασὶν ἀδελφήν) Ἐρυθραίαν, καὶ Σαρδιανήν, ὥσπερ καὶ τρεῖς Βάκιδας χρησμολόγους, ὁ ἐξ [3] Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, καὶ ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Ἀρκάς. περὶ ἧς δὲ Σιβύλλης νῦν ὁ Λυκόφρων λέγει, Κυμαία ἦν, ἥτις τέθνηκεν ἐν χρόνῳ Ταρκυνίου τοῦ ὑπερηφάνου, βίβλους θεσπιστικὰς αὐτῷ τρεῖς, ἢ θ' κομισάσης, ὧν ἢ μίαν, ἢ τρεῖς ἐξωνήσαντο οἱ Ῥωμαῖοι, ὡς τὰς λοιπὰς τῆς ἐκείνης [4] θεραπαίνης ἀνακαυσάσης πυρί, ὅτι μὴ ἐδίδουν ἐκείνῃ ὅσον ᾔτει χρυσόν, ὃ ὕστερον μετανοήσαντες, ἐξωνήσαντο, ἢ μίαν τὴν καταλειφθεῖσαν, ἢ τρεῖς, καὶ ἔδοντο Μάρκῳ Ἀτιλίῳ φυλάσσειν· ζῶντα δὲ τοῦτον εἰς δέρμα βοὸς ἐμβαλόντες, ἀνεῖλον, ὅτι πρὸς μεταγραφὴν ἔδωκε, τὰς δὲ βίβλους, ἢ τὰς βίβλους ὀρύξαντες ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ μετὰ λάρνακος κατέχωσαν. Γρώνῳ δὲ, τῷ κοίλῳ. Βερέθρῳ δὲ, τῷ σπηλαίῳ. Τί γὰρ ταλαίνῃ μητρὶ τῇ Προμηθέως.] Ἀσίας καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεύς, καὶ Ἐπιμηθεύς, ὁ Προμηθέως καὶ Ἡσιόνης, ἢ Ἀξιοθέας, παῖς Δευκαλίων· ἀπὸ γοῦν ταύτης τῆς Προμηθέως μητρὸς Ἀσίας, ὁ Λυκόφρων λέγει τὴν χώραν καλεῖσθαι, ὡς καὶ τὴν Εὐρώπην ἀπὸ Εὐρώπης, ἥτις ἐκ Διὸς ἔτικτε Σαρπηδόνα, Μίνωα, καὶ Ῥαδάμανθυν. ἕτεροι δὲ τὴν μὲν Ἀσίαν, ἀπὸ Ἀσίου φασὶ κληθῆναι· τὴν δὲ Εὐρώπην, ἀπὸ τινὸς Εὐρώπου, υἱοῦ [5] Ἰνάχου. Ἄνδρων δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Ὠκεανὸν ἱστορεῖ γῆμαι δύο γυναῖκας, [6] Πομφολύγην, καὶ Παρθενόπην, ἐκ μὲν οὖν Πομφολύγης φασὶ γεννῆσαι αὐτὸν Ἀσίαν, καὶ Λιβύην, ἐκ δὲ Παρθενόπης, Εὐρώπην, καὶ Θρᾴκην, ἀφ' ὧν αἱ χῶραι τὴν κλῆσιν ἐσχήκασιν. Ἃς πόντος Ἕλλης.] ἅστινας Εὐρώπην καὶ Θρᾴκην διαχωρίζει ὁ Ἑλλήσποντος, καὶ τὸ, καὶ τὸ· ὅθεν δὲ ἐκλήθη Ἑλλήσποντος, εἴπομεν πολλάκις. τοῦτο δὲ ἰστέον, ὅτι Ἑλλήσποντός ἐστιν ὁ ἀπὸ Σηστοῦ καὶ Ἀβύδου τόπος, ὃν ὁ Ξέρξης τῇ γεφύρᾳ ἔζευξε, μέχρι τοῦ Θρᾳκικοῦ [7] ἡμετέρου Βοσπόρου, ὃν Βόσπορον Δαρεῖος ὁ Ξέρξου πατὴρ ἐγεφύρωσε, πρὸ τοῦ γεφυρῶσαι Ξέρξην τὸν Ἑλλήσποντον. Πέτραι Συμπληγάδες.] ἃς Ὅμηρος Πλαγκτὰς καλεῖ, εἰσὶ δέ φασιν αὐτὰς περὶ Τυρσηνίαν. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης Συνορμάδας καλεῖ, κεχρημένας δὲ καὶ λανθανούσας περὶ τὸν Εὔξεινον πόντον φησίν, ἤτοι περὶ τὸ [8] στενόν· Ἀπολλώνιος δέ, καὶ οὗτος ὁ Λυκόφρων Συμπληγάδας αὐτὰς λέγουσιν. ἀλλ' ὁ μὲν Λυκόφρων οὕτως φαίνεται μεταξὺ ταύτας εἶναι λέγων Καλχηδόνος καὶ Βυζαντίου, ὡς ἐστι τὸ λεγόμενον παρ' ἰδιώταις Βαρβάρεως ῥεῦμα. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν φαίνεται παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον, ἤτοι τὴν τοῦ στενοῦ κλεῖδα, λέγων αὐτάς, ποτὲ δὲ ὁμοίως τῷ Λυκόφρονι γράφων,

Πληγάδας [9] ἀξείνους, καὶ ὅτι φοινία δόρπα.

Ἦσαν δὲ αἱ Συμπληγάδες, ὥς λέγουσι, πέτραι δύο, συνερχόμεναι πρὸς ἀλλήλας, καὶ συναρπάζουσαι τὰ πλοῖα· ἐπεὶ δὲ παρέπλευσε ταύτας ἡ Ἀργώ, ἐρριζώθησαν, καὶ ἐπαύθησαν τῆς κινήσεως. ὡς λέγουσι δέ, ἡ μὲν ἐν Εὐρώπῃ ἦν πρὸς τῷ Βυζαντίῳ, ἡ δὲ ἐν Ἀσίᾳ πρὸς τῇ Καλχηδόνι. Συμπληγάδες.] αἱ συμπλέουσαι, καὶ προσαρμόζουσαι ἀλλήλαις· Πλαγκταὶ δέ, ὡς πλανώμεναι περὶ τὰς ἁλάς.

EMENDATIONES.

1 Ταύτην, pro ταύτης. constructione id exigente. 2 Ζωστήριον, pro Ζωτήρ, ex auctoritate MSS. utriusque, & ipsius Lycophronis textus. * Hæc ex MSS. utroque deprompsi, ad sententiam explendam, quæ prius mutila exstabat. 3 Ἐλεῶνος, pro Ἐλαιῶνος, ex Bar. & Suida. 4 Θεραπαίνης, pro θεραπαίνας, ex Seld. 5 Μύρου Bar. 6 Πομφολύγην, & Πομφολύγης lego, pro Παμφολύγην, & Παμφολύγης, ex MSS. utroque, de qua emendatione dictum supra. 7 Μέρους Bar. 8 Στενὸν posui, pro στῆναι, cujus emendationis rationem sequentia Scholiastæ verba dabunt. 9 Ἀξείνους, pro ἄξενοι. at ἀξείνους habent MSS. utraque.

Σαλμυ-

Καὶ [a] Σαλμυδισσὸς, καὶ [b] κακόξεινος κλύδων	Et Salmydiſſus, atque inhoſpitalis Fluctus
Σκύθαισι γείτων, [c] καρτεροῖς εἴργει πάγοις,	Scythis vicinus, firmis arcet rupibus,
Λίμνην [d] τε τέμνων [e] Τάναϊς [f] ἀκραιφνὴς [g] μέσην	Paludémque dirimens rapidus Tanais mediam
Ῥέεθροις ὁρίζει, περισφιλεστάτην βροτοῖς	Fluentis diſtinet, hominibus jucundiſſimam
[h] Χίμετλα Μαιώταισι θρηνοῦσι ποδῶν.	Mæotiis, perniones pedum lugentibus.
Ὄλοιντο ναῦται πρῶτα [i] Καρνῖται κύνες,	Pereant nautæ primum Carnitæ canes,
Οἳ τὴν βοῶπιν ταυροπάρθενον κόρην,	Qui bovis præditam facie taurivirginem Puellam
[k] Λέρνης ἀνηρείψαντο, φορτηγοὶ λύκοι,	A Lerna aſportarunt, mercatores lupi,
[l] Πλάτιν πορεύσαι κῆρα Μεμφίτῃ πρόμῳ,	Conjugem deducendam infelicem Memphitum Duci,
Ἔχθρας δὲ πυρσὸν ἦραν ἠπείροις διπλαῖς.	Odiſque facem duabus extulêre Continentibus.
Αὖθις γὰρ ὕβριν τὴν βαρεῖαν ἁρπαγῆς	Rurſus enim injuriam gravem raptus
[m] Κουρῆτες ἀντίποινον Ἰδαῖοι κάπροι	Mutuam Curetes Idæi apri
Ζητοῦντες, αἰχμάλωτον ἤμπρευσαν [n] πόριν	Perſequentes, captivam traxerunt Juvencam
Ἐν ταυρομόρφῳ τράμπιδος [o] τυπώματι	In tauriformi navigii vaſe

VARIANTES LECTIONES.

a Σαλμυδησὸς Bar. b Κακόξενος Sold. c Καρτεροῖς Bar. d Τε nonnunquam deeſt e Τάναϊς Bar. Sed illi ſ' manus ſuperior ſuperpoſuit μ'. f Ακραιφνὴς Sold. ἀκραιφνοῦς Bar. aliique. g Al. μέσον. h Χίμετλα Bar. aliique. χίμετλα al. i Καρνῖται paroxyton. Bar. k Λέρνης Bar. l Πλάτιν πορεῦσαι Bar. aliique. m Κουρῆτες Bar. n Πόριν MSS uterque, & eandem lectionem in Scholiis retinent. o Τυπώματι MSS. uterque, & alii.]

Σαλμυδισσός.] τὸ μεταξὺ Βυζαντίου καὶ Δαμάλεως πέλαγος, ἀπὸ Σαλμυδισσοῦ, Θρᾳκικοῦ ποταμοῦ. Καὶ κακόξεινος κλύδων.] ὁ Εὔξεινος, τὸ Στενὸν κατ' εὐφημισμὸν δὲ ἐλέγετο Εὔξεινος, διὰ τὸν σκολιὸν πλοῦν, καὶ τοὺς κατοικοῦντας λῃστάς, οὓς Ἡρακλῆς ἀνεῖλε· καλῶς δὲ νῦν ὁ Λυκόφρων ἔφη κακόξεινον τοῦτον, Αἰσχύλῳ ἀκολουθῶν, Αἰσχύλος γὰρ περὶ τῆς θαλάσσης ταύτης, οὑτωσὶ λέγων,

Ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν.

Σκύθαισι γείτων.] μετὰ γὰρ τὸ Στενὸν πέλαγος, καὶ τὸ ἱερὸν, ἐστὶν ἡ Σκυθία. Λίμνην τε τέμνων Τάναϊς.] ὁ Τάναϊς, ποταμὸς Σκυθίας, διαιρεῖ Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην, εἰσβάλλων εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὥς φησι Διονύσιος,

Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ [1] μέσσον ὁρίζει,
Ὅς ῥά τ' ἑλισσόμενος γαίης διὰ [2] Σαυρομάτιδος,
[3] Σύρεται ἐς Σκυθίην [4] τε, καὶ ἐς Μαιῶτιδα λίμνην.

Χίμετλα.] τὰ ἐκ χειμῶνος ἀποψύγματα τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν· τοσοῦτον γάρ ἐστι ψυχρὸν ἡ παρὰ Μαιῶτιν Σκυθία, ὡς χίμετλα, ἤτοι ἀποκαύματα, γίνεσθαι ἐν τοῖς ἀνοικοῦσι τῆς χώρας. ἴαμα δὲ χιμέτλων, καθά φησι Νίκανδρος, ἀμφισβαίνης ὄφεως δέρμα, καὶ πελέκεως ξύλου ζωμὸς περιπλαττόμενος αὐτοῖς. Ὄλοιντο ναῦται πρῶτα Καρνῖται.] Κάρνη, πόλις Φοινίκης. Φοίνικες δὲ, ἔμποροι ὄντες, ἦλθον εἰς Ἄργος, καὶ ἁρπάσαντες Ἰὼ, τὴν Ἰνάχου θυγατέρα, ἐκόμισαν εἰς Αἴγυπτον τῷ Οσίριδι, ὥς ὁ Λυκόφρων οὗτος φησὶ, καὶ ἕτεροι. ὁ δὲ Ἡρόδοτος αὐτὴν λέγει τὴν Ἰὼ παρὰ τὸ πλεῖον τῶν Φοινίκων κατηρχομένην, μιγεῖσαν τῷ ναυκλήρῳ· ἔγκυος δὲ γενομένη, ἐξεπίσατο αὐτῷ, φόβῳ τοῦ πατρὸς, ἀπαχθεῖσαν εἰς Αἴγυπτον. Βοῶπιν δὲ αὐτὴν λέγει, ὅτι μυθικῶς, ὥς φασιν, ὁ Ζεὺς ἐμίγνυτο αὐτῇ, ὃ γνοῦσα ἡ Ἥρα βοῦν αὐτὴν ἐποίησεν· ἡ δ' ἀλήθεια οὕτως ἔχει, ὅτι οἰστρηθεῖσα ὑπ' ἔρωτος δίκην βοὸς ἐπλανᾶτο. Ταυροπάρθενον.] σύνθετον φαίνεται, εἰ μὴ οὕτως εἴποι τις, τὴν ἐπιχειρηθεῖσαν τῷ ταύρῳ, ἤτοι τῷ ταυρομόρφῳ πλοίῳ, οὐ γὰρ ἀξιοπίστους ἦν, ὥστε λέγειν αὐτὴν ταυροπάρθενον, οὐ γὰρ ταῦρος ἐγένετο, ἀλλὰ βοῦς. Πλάτιν.] πλάτιδας, καὶ πλάτωνας, λέγειν, [5] δαρίδας, τὰς νύμφας καλοῦσι Λάκωνες, Κύπριοι, καὶ ἕτεροι. Μεμφίτῃ.] τῷ Οσίριδι, ὥς ἕτερος φησί. Μέμφις, πόλις Αἰγύπτου. Κῆρα δὲ αὐτὴν εἶπεν, ὅτι ἀρχὴ πολέμου γέγονεν Ἀσίᾳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ, ταῖς δυσὶν ἠπείροις. Κουρῆτες.] οἱ τὸν Δία θρέψαντες δαίμονες ἐν Κρήτῃ, [6] ἀφ' ὧν νῦν τοὺς Κρῆτας λέγει. Ἀντίποινον.] τὴν ἀντέκτισιν [*] καὶ [*] ἀνάσωσμα Εὐρώπην ἐκ Φοινίκης ἁρπάσαντας, ἀντὶ τῆς Ἰοῦς. Ἐν ταυρομόρφῳ τράμπιδος.] καλλίστως οὕτω γέγραφεν ὁ Λυκόφρων, ὅτι ταυρομόρφῳ πλοίῳ ἐκ Φοινίκης οἱ Κρῆτες τὴν Εὐρώπην ἁρπάσαντες, ᾤχοντο. ληροῦσι γὰρ οἱ μυθογράφοι, ὅτι ὁ Ζεὺς ταῦρος γενόμενος, αὐτὴν ἥρπαξεν, ἔχει δὲ καὶ ἄλλως ὁ νῦν μῦθος· Ταῦρος, ὁ Κνώσσιος στρατηγὸς, παρὰ Ἀστερίου, τοῦ καὶ Μινωταύρου, βασιλέως Κρήτης, πεμφθεὶς, ἀφήρπαξεν αὐτὴν ἐκ Σαρεπτίας, πόλεως Φοινίκης, μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Τύρου κειμένης. Πόριν.] δάμαλιν. ὅμως δὲ πολλάκις, ὅτι δύο φησὶ χρὴ γράφειν, πόρτις γὰρ ἦν, ἐπεὶ

EMENDATIONES.

1 Μέσσον, pro μέσον 2 Σαυρομάτιδος MSS. uterque. 3 Σύρετ' Bar. 4 Hanc particulam neuter MSS Codd. agnoſcit. 5 Δαρίδας Bar. 6 Ἀφ' ὧν νῦν Λίβας τοὺς Κρῆτας λέγει Impreſſ. Sed potius videtur quod habent Codd. MSS. quos heic ſequuti ſumus; niſi malis ἀφ' ὧν νῦν πάντας τοὺς Κρῆτας λέγει. Sed nobis magis placet lectio prior, quod heic Poeta à Curetibus univerſos Cretenſes appellat Κούρητας.

[a] Σαραπίαν Δικταῖον εἰς [b] ἀνάκτορον,	Sarapeam Dictæum in palatium,
Δάμαρτα Κρήτης [c] ἀστέρῳ στρατηλάτῃ.	Uxorem stellato Cretæ Imperatori.
Οὐδ' οἵ γ' ἀπηρκέσθησαν ἀντ' ἴσων [d] ἴσα	Nec illi contenti fuerunt pro paribus paria
Λαβόντες, ἀλλὰ κλῶπα σὺν Τεύκρῳ στρατὸν,	Accepisse, sed raptorem exercitum cum Teucro,
Καὶ σὺν Σκαμάνδρῳ, [e] Δραυκίῳ φυτοσπόρῳ,	Et cum genitore, Scamandro Cretensi,
Εἰς Βεβρύκων ἔστειλαν οἰκητήριον	In Bebrycum regionem dimiserunt
Σμίνθοισι δηρίσοντας· ὧν ἀπὸ σπορᾶς	Cum muribus pugnaturos; ex quorum origine
Ἐμοὺς γενάρχας ἐξέφυσε Δάρδανος,	Meos majores procreavit Dardanus,
Γήμας [f] Ἀρίσβην Κρῆσσαν, εὐγενῆ κόρην.	Ducta Arisba Cressa, nobili puella.
Καὶ δευτέρους ἔπεμψαν [g] ἅρπαγας λύκους,	Quin etiam secundos miserunt rapaces Lupos,
Ταγῷ μονοκρήπιδι [h] κλέψοντας νάκην,	Regi unum induto calceum furaturos vellus
Δρακοντοφρουροῖς ἐσκεπασμένην σκοπαῖς·	Draconis custodibus munitum excubiis:
Ὃς εἰς [i] Κύταιαν τὴν [k] Λιγυστικὴν [l] μολὼν,	Qui Cytæam veniens Ligusticam,

VARIANTES LECTIONES.

a Σαραπίαν *Bar.* aliique. b Ἀνάκτορα *Bar.* c Al. Ἀστέρι. *Meursius* maluit Ἀστέρῳ, ut sit anapæstus, vel συνίζησις. quales apud Poetas frequentes; ejus Commentarius consulendus. d Al. ἴσον. e Θεραυκίῳ *Seld.* f Ἀρίσβην *Etymologici* Auctor. g Ἅρπαγας *Stephanus*, & *Eustathius*. Vide Commentarios. h Κλέψοντας *Bar.* in quo tamen isti αν eadem, ut videtur, manus, superscripsit ον. i Al. Κοταίαν. k Λιβυστικὴν *Stephanus*. l Μολὼν *Seld.*

σῶν γέγονε πέρσις, ἀντὶ τοῦ τῇ ὀφείλει τεθλιῶσαι ρ̄. οὗτος δὲ ἀδεία Λυκοφρονικῇ πάντα γράφει, οὐκ εἰδὼς, ὡς ἔοικεν, ὅτι * τὸ * χωλὸν πούς ἐστι τοῦ ἰάμβου, καὶ τίθεται καὶ σπονδεῖος, καὶ τροχαῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ ἰαμβικοῦ. Δικταῖον.] Δίκτη, καὶ Ἴδη, ὄρη Κρητικά· ἔστι δὲ καὶ Ἴδη ὄρος Τροίας, ὡς καὶ Ἄρατος φησὶ περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης,

Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν [1] Ἰδαίοιο.

Κρήτης [2] Ἀστέρῳ στρατηλάτῃ.] ὁ Ἀστέριος ὁ Ζεύς ἐστιν, ὁ καὶ Μινώταυρος, εἶχε δὲ, ὥς φασι, ταύρου πρόσωπον, ἦν δὲ Πασιφάης υἱὸς, γεννηθεὶς αὐτῇ ὑπὸ Μίνωος καὶ ταύρου, ὃν ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν, ἢ τὸ ἀληθὲς, ὑπὸ Ταύρου τοῦ στρατηγοῦ, ᾧ καὶ ὅμοιος ὢν, ἐμυθεύθη ταύρου πρόσωπον ἔχειν. ἐνταῦθα δὲ ὁ Λυκόφρων τὸν Ἀστέριον Δία λέγει πατέρα εἶναι τοῦ Σαρπηδόνος, Μίνωος, καὶ Ῥαδαμάνθυος. Οὐδ' οἵ γ' ἀπηρκέσθησαν.] οὐδὲ οἱ Κρῆτες, Ἕλληνες ὄντες, ἠρκέσθησαν τιμωρησάμενοι τοὺς βαρβάρους, καὶ ἀντὶ τῆς Ἰοῦς τὴν Εὐρώπην ἁρπάξαντες, * ἀλλὰ καὶ * ἔστειλαν εἰς ἀποικίαν περὶ τὴν Τροίαν Τεῦκρον καὶ Σκάμανδρον, οὗ Σκαμάνδρου θυγατέρα γήμας ὁ Δάρδανος, γεννᾷ τοὺς ἐμοὺς προγόνους· πῶς οὖν; ἐπεὶ μᾶλλον τούτων συγγενῆ ἔλαβεν ὁ Δάρδανος, καὶ οὐ παρ' αὐτῶν ἀφηρέθη, ὥς φησιν ὁ Λυκόφρων, Οὐδ' οἵ γ' ἀπηρκέσθησαν, ἀλλ' ἔστειλαν στρατόν· πρὸς τοῦτο ἀποβλέψας ὁ Λυκόφρων, εἶπε πρὸς τὸ, ὅτι περὶ Τροίαν ἀπελθόντες ἀποικίαν ἐστείλαντο, καὶ ἔκτισαν τὸ Σμίνθιον, τὴν γὰρ ἐπιγαμίαν ἑκόντι ἐποιήσαντο. ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει· Τεῦκρος υἱὸς ἦν Σκαμάνδρου τοῦ Κρητὸς, τούτῳ ἐδόθη χρησμὸς, ἐκεῖ οἰκῆσαι, ἔνθα γηγενεῖς ἐπιθῶνται αὐτοῖς. περὶ δὲ τὴν τῆς Ἴλιος μέρος γενόμενοι, βραδυνθέντων νύκτωρ ὑπὸ μυῶν [3] τῶν ὀχέων τῶν ἀσπίδων, καὶ τῶν νευρῶν τῶν τόξων αὐτῶν, μνησθέντες τοῦ χρησμοῦ, ἔκτισαν τὸ Σμίνθιον, καὶ ἱερὸν Σμινθέως Ἀπόλλωνος, οἱ γὰρ μύες παρὰ Κρησὶ σμίνθοι καλοῦνται. κτίσαντες δὲ τὴν πόλιν, κατῴκησαν ἐκεῖ, καὶ ἐβασίλευσε Τεῦκρος· ἀφ' οὗ καὶ [4] Τευκροὶ οἱ Τρῶες, ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Τευκρῶν ἡνίκα νῆες Ἀχαιῶν ἄστυ [5] κῦδον.

Δραυκίῳ.] Κρητικῷ, Δραύκη γὰρ πόλις Κρήτης. Εἰς Βεβρύκων.] τὴν Τρῳάδα, Βέβρυκες γὰρ, νῦν οἱ Μυσοὶ, ἐνδότεροι Βιθυνῶν ὄντες, ὧν ὄρος Ὄλυμπος· εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Βέβρυκες, ἔθνος Γαλατῶν, μεταξὺ Πυρήνης, καὶ Κεραυνίων ὀρῶν, καὶ Ἰβηρίας κείμενον, οἳ καλοῦνται Ναρβωνήσιοι. Ὧν ἀπὸ σπορᾶς.] Ἀρίσβην, ἢ κατά τινας Βάτειαν, θυγατέρα Τεύκρου, γήμας Δάρδανος, γεννᾷ Ἐριχθόνιον, Τρῶα δὲ Ἐριχθόνιος, Τρὼς δὲ [6] Ἶλον, Ἀσσάρακον, καὶ Γανυμήδην, Ἶλος γεννᾷ Λαομέδοντα, Λαομέδων Πρίαμον, Πρίαμος τὴν Κασσάνδραν αὐτὴν, καὶ τοὺς αὐτῆς ἀδελφούς. Καὶ δευτέρους ἔπεμψαν.] ὅπουθεν ζήτει, [7] ὅπου περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν πάντα κατὰ λεπτὸν ἔγραψα, εἰ καὶ βραχύτατα, ὅσα οὐδὲ πεντήκοντα Ἀπολλώνιοι. Τὴν Λιγυστικήν.] ἡ Κύταια πόλις Κολχίδος ἐστὶν, [8] οἱ δὲ Κόλχοι ἔθνος ἐστὶ Λαζικὸν, ὡς ἔφην ὅπουθεν πλατύτερον, πλησίον Ἀβασγῶν κείμενοι. ἡ δὲ Λιβύη, καὶ τὸ Λιγυστικὸν κλίμα, ὃ ἐκλήθη ἀπὸ Λίγυος, τοῦ Ἀλεβίωνος ἀδελφοῦ, τῆς Κυρήνης, καὶ Καρχηδόνος, καὶ Ἀλεξανδρείας εἰσίν. ὁ δὲ Λυκόφρων οὗτος καινοτομῶν τὰ

EMENDATIONES.

* Hoc supplevi ex *MSS.* utroque. 1 Ἰδαίοιο, pro Ἰδαίοις, ex *Bar.* metro exigente. 2 Ἀστέρῳ στρατηλάτῃ, pro ἀστέρων στρατηλάτην. ex *Lycophronis* textu, adjuvantibus etiam *MSS.* * Hoc addo ex *Bar.* ἀλλ' habet etiam *Seld.* 3 Τῶν ὀχέων τῶν ἀσπίδων, pro τοῖς ὀχέοις, τοῖς ἀσπίσιν ex *Bar.* 4 Τευκροὶ οἱ Τρῶες. pro Τεῦκροι οἱ ἥρωες, ope *Bar*, Trojanos enim Teucros esse dictos nemo, opinor, ignorat. 5 Κῦδον pro κύδει. ex *Bar.* 6 Ἶλον, pro Ἶλιον. ex *Seld.* 7 Ὅπου περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν πάντα καθ' λεπτὸν lego cum *Bar.* ὅπου περὶ πάντων καθ' λεπτὸν *Impress.* 8 Οἱ δὲ Κόλχοι, pro ἐν δὲ Κόλχοις, ex *Bar.*

πολλά,

Καὶ τὸν τετράπτυλον ὕδρον ὑνάσας θρόνοις,	Et quadrinarem draconem sopiens pharmacis,
Καὶ γορὰ ζεύγων βαστάσας πυρίπνόων	Curváque taurorum regens ignivomorum
[a] Ἄρότρα, καὶ λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας,	Aratra, & in lebete corpus excoctus,
Οὐκ ἀσμένως ἔμαρψεν ἐρράου σκύτος,	Non impunè cepit arietis vellus,
Ἀλλ' αὐτόκλητον ἁρπάσας κεραΐδα,	Sed voluntariam rapiens Ovem
Τὴν [b] γνωτοφόντιν, καὶ τέκνων ἀλάστορα,	Fratricidam, filiorúmque perditricem,
Εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν ἡρμαλίξατο,	In loquacem imposuit Picam,
Φθογγὴν [c] ἑδωλίων [d] Χαονιτικῶν ἄπο	Vocem è transtris Chaonicis
Βροτησίαν ἱεῖσαν, ἔμπορον δρόμων.	Humanam emittentem, cursus peritam.
Πάλιν δ' ὁ πέτρας ἀσκέρας ἀνειρύσας,	Rursum Qui è saxo calceos extraxerat,
Καὶ φασγάνου ζωστῆρα, καὶ [e] ξίφος πατρὸς,	Ensísque cingulum, & gladium patris,
Ὁ Φημίου παῖς, [f] Σκῦρος ᾧ λυγρὸς τάφους	Phemii nepos, cui Scyrus sepulcrum triste

VARIANTES LECTIONES.

a Ἀρότρα Bar. b Γνωτοφόντην Bar. eandemque lectionem in Scholiis retinet. c Al. ἑδωλίων, quam lectionem habet etiam Bar. ἑδωλίων cum spiritu tenui Seld. d Al. Χαονικῶν. e Ξίφη Seld. f Al. Σκῦρος.

πολλὰ, καὶ τὴν Κολχικὴν, Λιγυστικὴν καλεῖ. ὁ δὲ Λίγυς υἱὸς Ποσειδῶνος κωλύων Ἡρακλῆ ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐλθεῖν, ἀνῃρέθη. καὶ κατὰ μὲν τοὺς μὴ εἰδότας διαίρεσιν κλιμάτων, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀκούοντας Λιβυστικὴν καὶ Λιγυστικὴν, οὕτως ὡς εὐχερῶς ἔχει· κατὰ δὲ τὴν ἀκρίβειαν, Λιβυστικὰ μέρη οἶδεν, ἄλλ' εὐχερῶς· οἱ δὲ Λίγυες τὴν παραλίαν ἀπὸ Τυρρηνίδος, μέχρι τῶν Ἄλπεων καὶ ἄχρι Γαλατῶν νέμονται, ὥς φησι Δίων, καὶ ἔστι ἀκεκόσμητοι ἱππικοὶ, συβωτοῦσί τε, καὶ γεωργοῦσι. Τετράπτυλον ὕδρον.] διπτέρυγον δράκοντα, ἤτοι δύο ζώνας ἔχοντα, αἱ γὰρ δύο ζῶναι δ' πτυχὰς ἔχουσιν. Ὕδρον δὲ, τὸν δράκοντα εἶπεν, εἶδος λαβὼν ἀντὶ εἴδους. Θρόνοις.] φαρμάκοις τῆς Μηδείας, παρὰ τὸ θρῶ, θρόνα καὶ θρόνα. Καὶ λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας.] φασὶν ὅτι ἡ Μήδεια τὸν Ἰάσονα ἑψήσασα, νέον ἐποίησεν. Ἐρράου.] τοῦ κριοῦ, ὁ δὲ Καλλίμαχος λέγει τὸν κάπρον, ἐρρὰ τὸ ἐρίφιον, τὸ ἄρρεν. Ἀλλ' αὐτόκλητον.] αὐτομόλησε γὰρ καὶ ἡ Μήδεια πρὸς τὸν Ἰάσονα. Κεραΐδα.] τὴν Μήδειαν ταύτην, κεραὶς γὰρ, ὄρνεον μακρότραχηλον, καταφερὲς πρὸς συνουσίαν. κεραΐδα δὲ ταύτην λέγει, παρ' ὅσον κατέπαξεν ἑαυτὴν διὰ τὴν λύπην τοῦ ὑπεραχθέντος Ἰάσονος. Τὴν γνωτοφόντιν, καὶ τέκνων ἀλάστορα.] τὴν ἀνελοῦσαν καὶ φονεύσασαν τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἄψυρτον, ἡ γὰρ Μήδεια φυγοῦσα, καὶ διωκομένη παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀψύρτου, τοῦτον λαβοῦσα, [1] ταύτην καταλαβόντος, ἀνεῖλεν· ὕστερον δ' ἐν Κορίνθῳ, καὶ τοὺς ἐξ Ἰάσονος αὐτῆς παῖδας [2] Μέρμερον καὶ Φέρητα, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ζηλοτυπίαν, ὅτι ὑπολιπὼν αὐτὴν, ἔγημε Γλαύκην, τὴν θυγατέρα Κρέοντος, τοῦ βασιλέως τῶν [3] Κορινθίων. Εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν.] τὴν Ἀργὼ λέγει, ὅτι ὁ ἱστὸς αὐτῆς ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἦν, φωνήεσσα καὶ λάλος. Κίσσαν δὲ, αὐτὴν καλεῖ, ἐπειδὴ τὸ ὄρνεον, ἡ κίσσα, μιμητικόν ἐστι φωνῆς ἀνθρωπίνης, ὡς καὶ ἡ Ἀργὼ, * πάντα δὲ προέχρησε. * Πάλιν δ' ὁ πέτρας ἀσκέρας.] τὴν περὶ Θησέως, τὸ ξίφος, καὶ τῶν ὑποδημάτων * τοῦ Αἰγέως ἱστορίαν, * τῶν ὑπὸ τὴν Κολουραίαν πέτραν, πάλιν διαλαμβάνει. Κολουραίαν γὰρ αὐτὴν ὁ Καλλίμαχος καλεῖ,

Ἔργα δὲ μὴν Τροιζῆνι Κολουραίη ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν [4] ἀρπίδεσσιν.———

Ἀσκέρας.] εἶπον ὅπλον, ὅτι τὰ περὶ τοὺς πόδας πιλία, ἤτοι τὰ ἀρτέεσια λέγονται, ὁ δὲ Λυκόφρων τὰ ὑποδήματα λέγει. Ὁ Φημίου παῖς.] ἀντὶ τοῦ Φημιάδης, [5] κατὰ τοῦτον γὰρ ὁ Φημιάδου παῖς Θησεὺς, φησὶ γὰρ τὸν Αἰγέα Φημίου εἶναι παῖδα, Αἰγέως δὲ Θησέα. καὶ ὅτι μὲν Αἰγέως καὶ Αἴθρας υἱὸς ὁ Θησεὺς, ἀληθές· ὁ δὲ Αἰγεὺς Πανδίονος υἱὸς ἦν, ἀλλ' οὐ Φημίου. Σκῦρος.] νῆσός ἐστιν ἡ Σκῦρος μία τῶν Κυκλάδων, ἐν ᾗ ἐβασίλευε Λυκομήδης, Δολόπων τὴν νῆσον οἰκούντων. ἐν γοῦν τῇ Σκύρῳ ταύτῃ Θησεὺς, ἣν ἀρχαῖς ἔχων, ἦν κατὰ Πλούταρχον, φιλίαν πρὸς τὸν Λυκομήδην, καὶ φοβηθεὶς διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης, καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκστρατείαν τῶν Διοσκούρων, ἦλθε πρὸς Λυκομήδην, καὶ διέτριβε περὶ τὴν νῆσον· ἢ κατά τινας, ὅτι ὑπόνοιαν παρέχων, ὅτι μέλλει τυραννεῖν ἐν Ἀθήναις· ἢ καθ' ἑτέρους, ὅτι ὑπὸ Λύκου, τοῦ Αἰγέως ἀδελφοῦ, ἢ διὰ τὸν [6] φόνον τῶν Παλλαντιδῶν, ἢ διὰ τὴν Ἱππολύτου ἀναίρεσιν, ἐξεβλήθη τῶν Ἀθηνῶν, καὶ οὕτως φυγὰς ἦλθεν εἰς Σκῦρον, κἀκεῖ δὲ ὑποπτευόμενος ὁ Λυκομήδης αὐτὸν [7] ἰδὼν, καὶ δολώσας περὶ τὰς ἀρχὰς, ἀναγαγὼν ἐπί τινα λόφον, καὶ δείξειν τινὰ ὑποδεικνὺς κατακρημνίσας καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν.

EMENDATIONES.

1 Ταύτην καταλαβόντος, pro ταύτης καταλαβ. ex Seld. 2 Μέρμερον lego cum Bar. Nam alterum ex Medea filiis eo nomine nuncupatum fuisse, constat ex supra dictis. Μέρμερον Impress. Μέρμηρον Seld. 3 Κορινθίων, pro Κορίνθου, ex Seld. * Ex Bar. * Hoc adjeci ex Bar. 4 Ἀρπίδεσσιν Seld. ἀρπίδεσσι Bar. 5 Hunc locum Impress. Codd. sic corrupte proferunt. καθ' ἕτερον γάρ ὁ φημιάδου παῖς. Θησεὺς φησι, τὸν &c. 6 Φόνον τῶν Παλλαντιδῶν, pro φίλων &c. ex Bar. Nam Theseus Pallantem, ejusque filios devictos occiderat. Pausanias Atticis, Χρόνῳ δὲ ὕστερον Πάλλαντα, καὶ οἱ τοῦτον παῖδες ἐπαναστάντας Θησεὺς ἀπέκτεινε, καὶ ἐς Τροιζῆνα ἔρχεται καθαρσίων ἕνεκα. Idem testatur Plutarchus in vita Thesei, Euripides, ejusque Scholiastes Hippolyto, & alii. 7 Pro ἰδὼν MSS. uterque habent ὑποπτεύσας, quod equidem mallem, quia, ut Historicorum turba tradit, Theseus, ob rerum novarum moliendarum suspicionem, à Lycomede interfectus est.

Κρημνῶν ἔνερθεν αἰγίλιψ ῥοιζουμένων.	Ardua ſub præcipitiis deturbato
Πάλαι δοκεύει τὰς ἀταρχύτοις ῥιφάς,	Jampridem ſervat inſepultos jactus,
Σὺν θηρὶ βλώξας τῷ σπάσαντι δηΐας	Cum Leone veniens initiato, qui bellicæ
Μύσῃ Τροπαίας μαστὸν εὔθηλον θεᾶς,	Suxerat uberem Trophææ mammam Deæ,
Ζωστηροκλέπτης, νεῖκος [b] ὤρινεν διπλοῦν,	Fur balthei, rixam excitavit duplicem,
[c] Στόρνην τ' ἀμέρσας, καὶ Θεμισκύρας ἄπο	Tum zonam auferens, tum ex Themiſcyra
Τὴν [d] τοξοδάμνον νοσφίσας Ὀρθωσίαν.	Sagittariam rapiens Orthoſiam;
Ἧς αἱ ξυναιμοι, παρθένοι [e] Νεπτουνίδες,	Cujus Sorores, puellæ Neptunides,

VARIANTES LECTIONES.

a Ῥοιζουμένων repoſuit G. Canterus, cujus Adnotationes videndæ. b Ὤρινε ſine ν finali MSS. uterque, & alii. c Στόρνην Bar. d Τοξόδαμνον paroxyt. al. Utroque in loco tonum habet Sold. e Νεπτουνίδες al. Νεπτουνίδες al. Νεπτουνίδες MSS. uterque, & in Scholiis eandem lectionem defendit Bar. ſed Νεπτουνίδες habet Sold.

Σὺν θηρὶ βλώξας.] πάλιν ὁ Θησεὺς σὺν τῷ Ἡρακλεῖ ἐλθὼν εἰς τὴν Σκυθίαν πρὸς τὰς Ἀμαζόνας, διπλοῦν παρεσκεύασε νεῖκος εἰς τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὴν Ἱππολύτης ζωστῆρα, καὶ Ἀντιόπην τὴν Ἀμαζόνα, ἐξ ἧς Θησεὺς ἔσχεν Ἱππόλυτον. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Ἀδμήτη, ἡ Εὐρυσθέως θυγάτηρ, ἐπιθυμήσασα τὴν Ἱππολύτης κλέψαι ζωστῆρα, καὶ σὺν ἑνὶ πλοίῳ Ἡρακλῆς μετά τε Θησέως, καὶ ἑτέρων, εἰς Θεμίσκυραν λιμένα [1] ἦλθε, καὶ Ἱππολύτη τὸν ζωστῆρα τούτῳ ὑπέσχετο δοῦναι. Ἥρα δὲ ὁμοιωθεῖσα γυναικί, ταῖς λοιπαῖς Ἀμαζόσιν ἔλεγεν, ἁρπάξαι τοὺς ξένους τὴν Ἱππολύτην. ἐνέπεσον δὲ αὐτῶν ὡς πρὸς μάχην καταλθουσῶν, Ἡρακλῆς ἀντιληψάμενος κτείνει τὴν Ἱππολύτην, καὶ τὸν ζωστῆρα λαβὼν, Εὐρυσθεῖ καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἀποκομίζει. καὶ Ἀπολλόδωρος μὲν καὶ λοιποὶ ἀναιρεθῆναι φασὶν ὑφ' Ἡρακλέως τὴν Ἱππολύτην, Ἀπολλώνιος δὲ οὕτω φησί,

> [2] Γνάμψαν Ἀμαζονίδων ἐκεῖθεν λιμένοχον ἄκρην,
> Ἔνθα ποτὲ [3] προμολοῦσαν Ἀρητιάδην Μελανίππην,
> Ἥρως Ἡρακλέης ἐλοχήσατο, καί οἱ ἄποινα
> [4] Ἱππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐγγυάλιξεν,
> [5] Ἀμφικασιγνήτης, ὁ δ' ἀπήμονα πέμψεν [6] ὀπίσσω.

Ἕτερος δέ τις ὅμοια τοῖς προτέροις φησί,

> ——— Τελαμὼν ἀπόρθητος αὐτῆς
> Ἡμετέροις ἑτάροισι φίλος [7] προφέρτερος ἔπλε,
> Κτείνας [8] ἀνδρολέτειραν ἀμώμητον [9] Μελανίππην,
> Αὐτοκασιγνήτην [10] χρυσοζώνοιο ἀνάσσης.

Δηΐας.] τῆς Ἥρας, πολεμία γὰρ ἦν τῷ Ἡρακλεῖ. [11] Τροπαίας.] τῆς Ἥρας, παρ' ὅσον καὶ αὐτῇ οἱ νικῶντες, ὥσπερ τῷ Διΐ, τρόπαιον ἀνετίθεντο. Σπάσαντι.] μυζήσαντι, θηλάσαντι, ἐθήλασε γὰρ Ἡρακλῆς τὴν Ἥραν παῖς ὤν, Ἀθηνᾶς φερούσης αὐτὸν, καὶ πεισάσης τὴν Ἥραν θηλάσαι αὐτὸν, διὸ καὶ ἀπεθανατίσθη. Μαστὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος, παρὰ τὸ μὴ ἐστάχθαι· μασὸς δὲ, ὁ γυναικεῖος, ὁ μεστὸς ὢν γάλακτος. Μύσῃ.] τῷ Ἡρακλεῖ, ἐπεὶ ἐμυήθη ἐν Ἐλευσῖνι τὰ δι' αὐτὸν κληθέντα μικρὰ Μυστήρια. Εὔμολπος γὰρ, οὐχ ὁ Θρᾷξ κατὰ τινας, ἀλλ' ὁ θεὶς τὰ Μυστήρια, ἐκέλευσε ξένους μὴ μυεῖσθαι, ἐλθόντος δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ θέλοντος μυεῖσθαι, τὸν μὲν τοῦ Εὐμόλπου νόμον φυλάξοντες, θέλοντες δὲ καὶ τὸν παντὸς εὐεργέτην Ἡρακλέα θεραπεῦσαι, οἱ Ἐλευσίνιοι ἐπ' αὐτῷ τὰ μικρὰ ἐποιήσαντο Μυστήρια, οἱ δὲ μυούμενοι μυρσίνῃ ἐστέφοντο. Ζωστηροκλέπτης.] ὅτι τὸν Θησέα φησὶ λαβεῖν τὸν ζωστῆρα τῆς Ἱππολύτης, καὶ δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ, αὐτὸς δὲ ἔλαβε τὴν Ἱππολύτην, κατὰ τοῦτον τὸν Λυκόφρονα, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν σώφρονα Ἱππόλυτον. μετὰ δὲ θάνατον αὐτῆς, ἔλαβε Φαίδραν, ἥτις ἐρῶσα τοῦ Ἱππολύτου, καὶ μὴ [12] ἐγκρατὴς οὖσα τούτου, φκοδόμησε ναὸν τῇ Ἀφροδίτῃ, Ἐρωτικὸν αὐτὸν καλέσασα. εἶτα διὰ τὸ πολλὰ ἔρωτα ἔχειν αὐτὴν, εἰς νόσον ἐνέπεσε, καὶ τὸ ἔρωτα αὐτῆς ὁ μακρὸς ἀναζητήσας αὐτὴν εἰπεῖν, μετά τινα χρόνον ἀπήγγειλεν· ὁ δὲ φαρμάκοις βουλόμενος λῦσαι τὸν ἔρωτα αὐτῆς, καὶ μὴ δυνηθεὶς, εἰσῆλθε πρὸς τὸν Ἱππόλυτον, καὶ ἐκεῖνος δὲ μὴ δεξάμενος τὸ ταύτης ῥῆμα, ἀπεδίωξε μετ' ὀργῆς, ἡ δὲ Φαίδρα γνοῦσα, ἑαυτὴν ἀπέπνιξε. νῦν ἡμεῖς δὲ τοῦτον λέγομεν, ὅτι Θησεὺς ἐξ Ἀντιόπης τὸν Ἱππόλυτον ἔσχεν, οὐχὶ ἐξ Ἱππολύτης· ἐκείνη μὲν γὰρ ἡ Ἀντιόπη, λαβόντος Ἡρακλέους τὸν ζωστῆρα παρὰ Μελανίππης, τῆς αὐτῆς ἀδελφῆς ἡ Ἱππολύτη μὲν ἀνῃρέθη παρ' Ἡρακλέους, Μελανίππη δὲ παρὰ τοῦ Τελαμῶνος. Θεμίσκυρα.] πόλις Παφλαγονίας καὶ Ἀμαζόνων, ἔνθα Θεμισκύρειαι αἱ Ἀμαζόνες λέγονται. Τὴν τοξόδαμνον.] οἱ μὲν ἄλλοι πάντες προπαροξύτονον Τοξόδαμνον γράφουσιν, ἐγὼ δὲ παροξυτόνως· τὸ γὰρ προπαροξύτονον παθητικὸν δηλοῖ, τὴν τοξόδαμνον, τὴν δαμαζομένην ὑπὸ [13] τόξων· τοξοδάμνον δὲ, τὴν δαμάζουσαν τόξοις· λέγει δὲ τὴν Ἱππολύτην. Ὀρθωσίαν.] Ὀρθωσία, ἡ Ἄρτεμις, ἀπὸ Ὀρθωσίου ὄρους Ἀρκαδικοῦ, ὡς τιμωμένη ἐκεῖσε· [14] ἢ ὡς ἐπανορθοῦσα τὰς τικτούσας, μαιεύτειρα γὰρ ἡ θεός. φησὶ γοῦν οὕτως ἐγὼ τὴν τοξικὴν Ἀντιόπην, ἢ, κατὰ τοῦτον, [15] τὴν Ἱππολύτην στερήσας τῆς Ὀρθωσίας Ἀρτέμιδος, ὡς φιλουμένην ὑπ' αὐτῆς, ὅτι τοξικὴ. τινὲς δὲ καὶ τὴν Ὀρθωσίαν, ἀντὶ τῆς Ἱππολύτης ὁμώνυμον φασίν. Ἧς αἱ ξυναιμοι.] Νεπτουνίς, ἡ Ἀμαζὼν αὕτη ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς καὶ αἱ λοιπαὶ [16] Ἀμαζόνες, Νεπτουνίδες καλοῦνται.

EMENDATIONES.

1 Ἦλθε, pro ἦλθεν, ex Sold. Deinde ὑπέσχετο, pro ὑπισχνεῖτο. 2 Νάψαν Bar. 3 Προμολοῦσαν Ἀρητιάδα Bar. Ἀρητιάδην Sold. 4 Ἱππολύτης Bar. 5 Αὐτοκασιγνήτης Bar. 6 Ὀπίσσω, pro ὀπίσω, ex MSS utroque, metro id exigente. 7 Προφέρτερος Sold. προφέρτερον Bar. 8 Ἀνδρολέτειραν, pro ἀνδρολέτειραν. ex MSS. utroque 9 Μελανίππην MSS. uterque. 10 Χρυσοζώνοιο, pro χρυσοζώνου. ex MSS. utroque, metro id exigente. 11 Τροπαίας δὲ τῆς αὐτῆς παρ' ὅσον Bar. Τροπαίας τῆς Ἥρας.] παρ' ὅσον Impreſſ. 12 Ἐγκρατὴς, pro ἐγκρατής. cæterum totam hanc de Phædra narrationem omiſerunt MSS. Codd. ejuſque loco hoc habet Bar. Ἡμεῖς δὲ ἄνωθεν ἀρεσκόμενοι εἴπομεν, οὐδὲ ἑαυτοῦ μᾶλλον τεθέαμαι, ὅτι &c. 13 Τόξων· τοξοδάμνον δὲ, pro τόξων. τοξοδάμνον δὲ, ex Bar ſenſu ita requirente. 14 Ἢ ὡς ἐπανορθοῦσα lego cum MSS. utroque. Nam cur Diana vocetur Ὀρθωσία, duas reddit rationes, quarum hæc altera; abſurde igitur Impreſſ. ἡ ἐπανορθοῦσα, cum hæc ratio ſit à priore omnino diſtincta, ſi non & contraria. 15 Τὴν Ἱππολύτην, στερήσας τῆς Ὀρθωσίας Ἀρτέμιδος, ὡς φιλουμένην ὑπ' αὐτῆς, ὅτι τοξικὴ Impreſſ. corrupte, & abſurde. Noſtra lectio, quam Codici Sold. debemus, magis congrua videtur, & ad filum orationis appoſita. 16 Ἀμαζόνες, Νεπτουνίδες καλοῦνται, pro Ἀμαζόνες Νεπτουνίδες καλοῦνται.

Ἔριν λιποῦσαι, Λάγμον, ἠδὲ [a] Τήλαμον,	Erin relinquentes, Lagmum, Telamum,
Καὶ χεῦμα Θερμώδοντος, Ἀκταῖόν τ' ὄρος,	Et fluvium Thermodontis, Actæumque montem,
Ποινὰς ἀθέλκτους [b] ἁρπαγῆς διζήμεναι,	Pœnas implacabiles rapinæ quærendo,
Ὑπὲρ κελαινὸν Ἴστρον ἤλασαν Σκύθας	Ultra nigrum Istrum Scythicas egerunt
Ἵπποις, ὁμοκλήτειραν ἱεῖσαι βοὴν	Equas, bellicam emittentes vocem
Γραικοῖσιν, ἀμνάμοις τε τοῖς Ἐρεχθέως·	Græcis, & Erechthei nepotibus;
Καὶ πᾶσαν Ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν [c] δορὶ,	Ac totam bello perdiderunt Atticam,
Τὰς [d] Μοψοπείους αἰθαλώσασαι γύας.	Mopſopias inflammantes regiones.
Πάππος δὲ Θρῄκης ἐμὸς αἰστώσας [e] πλάκα,	Pòst Avus meus Thraciæ vaſtans arvum,
Χώραν τ' [f] Ἐορδῶν, καὶ [g] Γαλαδραῖον πέδον,	Agrúmque Eordorum, & Galadræum ſolum,
Ὅρους ἔπηξεν ἀμφὶ Πηνειοῦ ποτοῖς,	Terminos fixit circa Peneï fluenta,
Σπερρὰν βαχήλῳ ζεύγλαν ἀμφιθεὶς πέδαις,	Fortè collo jugum circumdans vinculis,
Ἀλκῇ νέανδρος, [h] εὐπρεπέστατος γύοις,	Viribus adoleſcens, nobiliſſimus generis.
Ἡ δ' ἀντὶ τούτων τάρροθον βοηλάτην	At Illa pro iſtis vindicem Bubulcum
Τὸν ἑξάπρυμνον, στερφὸς [i] ἐγχλαινούμενον	Sex habentem puppes, leonina chlamydatum
Στείλασα, λίστροις αἰπὺν [k] ἤρειψεν πάγον·	Mittens, altam ligonibus arcem eruit:

VARIANTES LECTIONES.

a Τήλαμον Seld. b Ἁρπαγὰς MSS. uterque, & alii. c Δορὶ Seld. d Μοψοπείους Seld. aliique. Μοψοπείης Bar. e Πλάκας Bar. aliique. f Ἐορδῶν Bar. aliique. Ἐορδέων al. g Χαλαδραῖον Bar. h Εὐπρεπέστατος MSS. uterque, & alii. i Ἐγχλαινούμενον Bar. k Ἤρειψε Seld. ἤρειψε Bar.

ἐπεστράτευσαν δὲ αὗται τῇ Ἀττικῇ, καὶ νικηθεῖσαι ὑπέστρεψαν εἰς Ἰταλίαν. καὶ οὗτος μὲν διὰ τὸν ζωστῆρα φησὶν αὐτὰς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατεῦσαι· Ἑλλάνικος δὲ ὁ Λέσβιός φησιν, ὅτι παγέντος τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου διέβησαν αὐτὸν, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ τέτρασι μησὶ πολεμήσασαι ὑπεστράφησαν, οὐ λέγει δὲ τὴν αἰτίαν. Λυσίας δὲ ὁ ῥήτωρ πρώτας φησὶν αὐτὰς ἁπάντων ἀνθρώπων τολμῆσαι ἵππον ἐπιβῆναι· τῆς ἀνδρείας * οὖν * αὐτῶν πειρώμεναι, πολλοὺς κατέδραμον τόπους· ἐλθοῦσαι δὲ καὶ πρὸς τὴν Ἀττικὴν, [1] μόλις μὲν, ἡττήθησαν δέ. Ἡρόδωρος δὲ ὁ Ποντικὸς τότε φησὶ Θησέα λαβεῖν τὴν Ἀντιόπην, ἢ [2] μαχομένην μετ' αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ [3] Μόλπαδος τῆς Ἀμαζόνος ἀκοντισθεῖσαν, καὶ πεσοῦσαν, ἢ πρέσβιν εἰρήνης τῆς εἰς Ἀθήνας μετὰ ξενίων ἐλθοῦσαν. * Ἔρις, Λάγμος, Τήλαμος, Θερμώδων, ποταμοὶ Σκυθίας. Ἀκταῖον, ὄρος Σκυθίας. * Γύας.] χώρας. τὸ δὲ γύη καὶ μετὰ περισπωμένης, καὶ δίχα περισπωμένης οὐ λυμαίνεται τὸ μέτρον τοῦ στίχου. Πάππος δὲ, ὁ Ἶλος· τινὲς δὲ τὸν Λαομέδοντα φασὶν, ὁ γὰρ Λαομέδων κρατήσας τῶν πόλεων, ἃς ὁ Λυκόφρων ἀπαριθμεῖται, ἔκτισε τὴν Τροίαν ἄχρι τοῦ Πηνειοῦ, φασὶν γὰρ ἡ Τροία μικρόν τι πολίχνιον ἦν. * Χώραν τ' Ἐορδῶν.] Ἐορδοὶ, οἱ Μακεδόνες. Χαλαδραῖον δὲ, πόλις Μακεδονίας. Πηνειὸς δὲ, ποταμὸς Θετταλίας μέχρι θαλάσσης ὁ Ἶλος ἐκράτει. * Ἀλκῇ νέανδρος.] νέος, ἀνδρεῖος. μετέφρασε δὲ τὸ Αἰσχύλειον, [4] τὸν ὂν γὰρ ἀνδρόπαιδα φησὶν Αἰσχύλος, οὗτος νέανδρον, ὡς [5] μεταφράζων, λέγει. Ἡ δ' ἀντὶ τούτων.] ἡ Εὐρώπη δὲ ἀντὶ τῶν τιμωρημάτων τούτων τὸν Ἡρακλέα τὴν λεοντῆν ἐνδεδυμένον σὺν ἓξ ναυσὶ στείλασα, ἀξίναις καὶ δικέλλαις κατέσκαψε τὴν Ἴλιον. Ἑξάπρυμνον δέ φησι τὸν Ἡρακλέα, ὅτι ἓξ ναῦς ἔχων εἰς τὴν Τροίαν ἦλθεν, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Ἐξ [6] οἴης σὺν νηυσὶ, καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, [7] χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Αἰπὺν δὲ πάγον, τὴν Ἴλιον, ὅτι ὑψηλὴ καὶ ὠχυρωμένη· καὶ Ὅμηρος;

Ἤτοι ἐγὼν εἶμι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.

EMENDATIONES.

* Ex MSS. utroque. 1 Μόλις μὲν, ἡττήθησαν δὲ, pro μόλις μὲν ἡττήθησαν. ex MSS. utroque. 2 Μαχομένην Bar. 3 Μόλπιδος, pro Μόλπαδος, ex Bar. * Hæc adjeci ex penu Barocciano deprompta. * Hæc adjeci ex Bar. 4 Τὸν οἷον γὰρ Bar. 5 Μεταφράζων, pro παραφράζων, ex Bar. 6 Οἴης, pro οἷς, ex Bar. & ipſo Homero. 7 Χήρωσε Seld.

Τὸν ἡ παλίμφρων Γοργὰς ἐν κλήροις θεῶν	Quem Gorgas in deorum concilio, mutata sententia,
Καθιερώσει, πημάτων [a] ἀρχηγέτην.	Consecrabit, cladium principem.
Αὖθις δὲ κίρκοι Τμῶλον ἐκλελοιπότες,	Deinde accipitres Tmolum deserentes,
Κίμψον τε, καὶ χρυσεργὰ Πακτωλοῦ ποτά,	Cimpsumque, & auriferi Pactoli fluenta,
Καὶ νάματα λίμνης, ἔνθα Τυφῶνος δάμαρ	Ac fluxionem Paludis, in qua Typhonis uxor
Κευθμῶνος αἰνόλεκτρον [b] οἰδαίνει μυχὸν,	Cavernæ infausto incubat angulo,
[c] Ἄγυλλαν Αὐσονῖτιν εἰσεκώμασαν,	In Agyllam Italicam irruerunt,
Δεινὴν Λιγυστίνοισι, τοῖς τ᾽ [d] ἀφ᾽ αἵματος	Gravem cum Ligustinis, & à sanguine
Ῥίζαν [e] γιγάντων [f] Σιθώνων κεκτημένοις,	Gigantum Sithoniorum stirpem ducentibus,
Λόγχης ἐν [g] ὑσμίνῃσι μίξαντες [h] πάλην.	Belli conflictus miscentes pugnam:
Εἷλον δὲ Πῖσαν, καὶ [i] δορύκτητον χθόνα	Ceperunt autem Pisam, captivamque terram
Πᾶσαν κατειργάσαντο, τῶν Ὀμβρων πέλας,	Omnem subegerunt prope Umbros sitam,
Καὶ Σαλπίων βεβῶσαν ὀχθηρῶν πάγων.	Et Alpium collocatam super turgidos colles.
Λοῖσθος δ᾽ [k] ἐγείρει [l] γρυνὸς ἀρχαίαν ἔριν,	Ultimus autem excitat antiquam Torris litem,
Πῦρ εὖδον ἤδη τὸ πρὶν ἐξάπτων φλογί,	Ignem jam sopitum flamma redaccendens,

VARIANTES LECTIONES.

a Ἀρχηγέτιν Bar. eandemque lectionem in Scholiis habet. b Ἐδεῖ Sold. c Ἄγυλλαν Αὐσονίτιν MSS. uterque. d Al. ἀφ᾽ αἵματος. e Γηγενῶν Bar. f Al. Σιθόνων. g Ὑσμίνῃσι Sold. h Πάλην MSS. uterque. i Δοριάλωτον Bar. k Al. ἐγείρει. l Γρυνὸς Bar.

Τὸν ἡ παλίμφρων.] οἱ μὲν τὴν Ἥραν ἀκούουσιν· αὕτη δὲ παλίμφρων τῷ Ἡρακλεῖ γέγονε, πρότερον γὰρ αὐτὸν μισοῦσα, ὕστερον ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Ἥβῃ γαμβρὸν ἐποίησε. Γοργάς.] ἡ ἐμπνέουσα φόβον, παρὰ τὴν γοργότητα. Καθιερώσει δὲ, ἀντὶ τοῦ θεὸν ποιήσει. Πημάτων δὲ ἀρχηγέτης, ἐπειδὴ [1] παραίτιος τῷ Ἡρακλεῖ τῶν ἄθλων ἐγένετο. Ἄλλοι δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἀκούουσι, καὶ Παλίμφρονα μὲν τὴν συνετήν. Γοργάδα δὲ, τὴν ἐπὶ τοῦ στήθους [2] ἔχουσαν τὸ Γοργόνειον. Πημάτων δὲ ἀρχηγέτην, ὅτι προηγεῖτο τῷ Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς πόνοις, βοηθοῦσα αὐτῷ. Καθιερώσει δὲ, θεοποιήσει ἡ Ἥρα, οἱ μὲν ὅτι αὐτὸν ἐθήλασεν· ἄλλοι δὲ, ὅτι γαμβρὸν αὐτὸν ἔσχεν ἐπὶ Ἥβῃ τῇ θυγατρί. [3] Σώτας δ᾽ ὁ Βυζάντιος ἐν Θεῶν λέγει, θεὸν ποιῆσαι φησὶ τὸν Ἡρακλέα, γέγονε τὸν Πορφυρίωνα ἀποκτείναντα, Ἥραν ἀναγκάζοντα πρὸς γάμον [4] βίαν. Αὖθις δὲ κίρκοι.] Τυρσηνὸς καὶ Λυδὸς Ἄτυος παῖδες ἦσαν, τοῦ [5] Λυδῶν βασιλέως, λιμοῦ δὲ κατασχόντος τὴν Λυδίαν, πρῶτον παιδιαῖς ἐπεχείρουν παρηγορεῖν ἑαυτοὺς ἐφευρόντες σφαίρας, καὶ ἀστραγάλους, καὶ λοιπὰς παιδιάς. ἐν δὲ προσφάδες τοῦ κακοῦ παιδιαῖς οὐκ ἴσχυον, διαιρεθέντες εἰς δύο, κλήρῳ τῆς πόλεως κληρωσάμενοι, ὥστε τοὺς μὲν μένειν [6] ἐν Λυδίᾳ, τοὺς δὲ ἑτέρους ἀπαίρειν εἰς ἀποικίαν ποιοῦντας [*] δὲ [*] ἐπὶ Τυρσηνὸν τῆς κλήρου τῆς ἀποικίας, σὺν τοῖς μετ᾽ αὐτοῦ ἀπαίρει πρὸς Ἰταλίαν, καὶ κατακολομήσας τινὰς τῶν ἐκεῖσε, καὶ [7] πορθησάμενος, καὶ νικήσας, βασιλεὺς τῆς χώρας, καὶ Τυρσηνίαν ταύτην ἐκάλεσε. Κίμψος.] κώμη Λυδίας. Πακτωλὸς δὲ, ποταμὸς Λυδίας χρυσοῦ περὶ ψῆγμα ἔχων, ναῦ δὲ ὕδωρ. Λίμνην.] τὴν Γύγαιαν λέγει, ἢ τὴν Ἀσκανίαν· τόπον δὲ Λυδίας τὰ Ἄριμα ἔχει, ὅπου φησὶν Ἡσίοδος ὑπὸ τὴν Ἔχιδναν· ταύτῃ δὲ συνεμίγη ὁ Τυφών, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῶν [8] ἕτερα θηρία μεγάλα. Δεινὴν Λιγυστίνοισιν.] ἡ σύνταξις οὕτως· Δεινὴν μίξαντες λόγχης πάλην ἐν ὑσμίναις, πρὸς τε τοὺς Λιγυστίνους, τοὺς κεκτημένους ῥίζαν καὶ γένος ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν Σιθόνων καὶ Θρᾳκικῶν γιγάντων, ἢ δεινὴν ῥίζαν Γιγάντων. Δοξάζει δὲ ἐπ᾽ ἀνδρείας τοὺς Τυρσηνοὺς καὶ Ἰταλοὺς, λέγει συστῆναι ὑπὸ αὐτοὺς τῶν Θρᾳκικῶν Γιγάντων, οἱ γὰρ γίγαντες ἐκ Θρᾴκης γεγονότες περὶ [9] Τυρσηνίαν καὶ Ἰταλίαν ἐν ταῖς Πιθηκούσαις νήσοις ᾤκησαν· διὰ δὲ τὸ ταῦτα λέγειν, πλέον δοξάζει τοὺς μὲν Τυρσηνοὺς Λυδοὺς, [10] τοὺς πολεμήσαντας τοὺς Λιγυστίνους ὑπὸ γένος τῶν Σιθονικῶν γιγάντων. Σιθὼν δὲ, βασιλεὺς ἦν Θρᾴκης. Ὄμβρων.] [11] Ὄμβροι, γένος Γαλατῶν, καὶ Σκυθῶν. Καὶ Σαλπίων.] οὐ Σάλπια, ἀλλὰ Ἄλπια, ὄρη Εὐρωπαῖα μεγάλα τῆς Ἰταλίας ἐν μὲν, ἀφ᾽ οὗ ῥεῖ ὁ Ἴστρος, ἄλλο δὲ, ἀφ᾽ οὗ ὁ Ῥῆνος. Ἄλπια δὲ, τὰ ὄρη ἐκάλεσαν, ὑπό τινος Ἀλπίου ἐπὶ τοὺς τόπους ἀφηγησαμένου.

EMENDATIONES.

1 Παραίτιος MSS. 2 Ἔχουσαν τὸ Γοργόνειον lege cum Bar. quocum consentit Sold. nisi quod Γοργόνειον habeat. προέχουσαν τὸ γοργὸν Impress. 3 Σώτας Sold. 4 Βίαν lege cum Sold. nisi malis βίᾳ. sed βίας Impress. 5 Ἄτυος, pro Ἀλδύος, ex MSS uterque. Notum enim est ex Herodoto, aliisque, Tyrrhenum & Lydum in regione Lydia dicta natos esse. 6 Ἐν Λυδίᾳ, pro εἰς Λυδίαν, ex MSS uterque. * Ex Bar. 7 Πορθησάμενος, pro παρηγορησάμενος, ex MSS. uterque. 8 Ἕτερα, pro ἑτέρων. 9 Τυρσηνίαν, pro Τυρρηνίαν, ex Bar. Τυρσηνίαν Sold. 10 Τοὺς πολεμήσαντας, pro καὶ πολεμήσαντες. 11 Ὄμβροι, pro Ὄμβρων.

Ζηλοῖ

Ἐπεὶ Πελασγοὺς εἶδε Ῥυνδάκου ποτοῖς	Postquam Pelasgos vidit Rhyndaci fluminum
Κρωσσοῖσιν ὀθνείοισι βάψαντας γάνος,	Laticem peregrinis tingentes urnis.
Ἡ δ' αὖτις ἀντίποινα τιμωρουμένη,	Tum illa rostro percita rursus ulciscens,
[a] Τριπλᾶς τετραπλᾶς ἀντιτίσεται βλάβας,	Triplex quadrupla rependet damna,
Πορθοῦσα χώρας ἀντιπορθμίων ἠόνα.	Vastans oppositum regionis litus.
Πρῶτος μὲν ἥξει Ζηνὸς τοῦ Λαπερσίου	Primus quidem veniet Jovis Lapersii
Ὁμώνυμος Ζεύς, ὃς καταιβάτης [b] μολὼν,	Cognominis Jupiter, qui accedens Descensor,
Σκηπτῷ πυρώσει πάντα δυσμενῶν σταθμά·	Cuncta fulmine inflammabit hostium stabula:
Σὺν ᾧ θανοῦμαι, [c] κἀν νεκροῖς [d] στρωφωμένη,	Quocum moriar, & apud inferos versans,
Τὰ λοιπ' ἀκούσω ταῦθ', ἃ νῦν μέλλω [e] θροεῖν.	Reliqua audiam hæc, quæ nunc sum dictura.
Ὁ δεύτερος δὲ, τοῦ πεφασμένου κέλωρ	Secundus, Occisi in retibus,
Ἐν ἀμφιβλήστροις, ἔλλοπος μυνδοῦ δίκην,	Muti piscis ritu, Filius
Καταιθαλώσει γαῖαν ὀθνείαν [f] μολὼν,	Comburet externam regionem, ubi venerit
Χρησμοῖς Ἰατροῦ σὺν πολυγλώσσῳ στρατῷ.	Ex oraculo Medici multilingui cum exercitu.
Τρίτος δ', ἄνακτος τοῦ [g] Δρυμοκόπου [h] γόνος,	Tertius, regis Lignatoris Filius,

VARIANTES LECTIONES.

a Τετραπλᾶς τριπλᾶς Bar. & τετραπλᾶς etiam habet Sold. b Μολὼν Sold. c Al. κἀν. d Στρεφωμένη Sold. e Θρυλεῖν Bar. f Μολὼν Sold. g Al. Δρυμοκόπου. h Γόνος Bar.

Ζηνὸς τοῦ Λαπερσίου.] Λαπέρσαι, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα Διὸς Ἀγαμέμνονος ἦν ἱερόν· ὁμώνυμος οὖν τῷ Λαπερσίῳ Διῒ Ἀγαμέμνων, ὅστις ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσεν. Ὁ δεύτερος δέ.] Ὀρέστης μετὰ τὸ ἀνελεῖν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν, διωκόμενος ὑπὸ Ἐριννύων, φεύγει πρὸς Ἀθήνας ἐν τῇ τῶν Ἀνθεστηρίων ἑορτῇ, βασιλεύοντος Δημοφῶντος, καὶ κρίνεται ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ὁ μετὰ Ἐριννύων, ὁ Τυνδάρεως, ἢ [2] Ἠριγόνη, ἡ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θυγάτηρ, ἴσων δὲ γενομένων τῶν ψήφων, ἀπολύεται. ἔχρησε δὲ ὁ θεὸς τῆς μανίας αὐτὸν ἀπαλλαγήσεσθαι, εἰ τὸ ἐν Ταύροις ξόανον τῆς Ἀρτέμιδος μετακομίσει· οἱ δὲ Ταῦροι, μοῖρα Σκυθῶν. παραγενόμενος δὲ μετὰ Πυλάδου, καὶ κρατηθεὶς παρὰ βουκόλων, ἤχθη δέσμιος σὺν τῷ Πυλάδῃ πρὸς Θόαντα τὸν βασιλέα. ὁ δὲ αὐτοὺς πρὸς τὴν ἱέρειαν Ἰφιγένειαν ἔπεμψε, μεθ' ἧς καὶ τὸ ἄγαλμα φέρουσι. χρησμωδηθέντες δὲ, ἐξέπλευσαν περὶ τὰ τῆς Σελευκείας νῦν λεγομένης μέρη, καὶ περὶ Ἀντιόχειαν, καὶ τὸ Μελάντιον ὄρος, ὃ διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς Ὀρέστου ἐκεῖ τῆς μανίας, Ἀμανὸν ἐκάλεσε. ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, καὶ Πυλάδῃ μὲν Ἠλέκτραν ζευγνύει. αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἀνελὼν Νεοπτόλεμον τὸν Ἀχιλλέως, ἔγημεν Ἑρμιόνην, ἐξ ἧς ἴσχει Τισαμενόν. ἢ κατά τινας Ἠριγόνην γήμας τὴν Αἰγίσθου, Πένθιλον ἴσχει· οἰκῶν ἐν Ὀρεστίᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ὑπὸ ὄφεως δηχθεὶς ἀναιρεῖται. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας, περὶ τοὺς [illegible] Ἀρκάδων ἐνιαυτὸν Ὀρέστης [illegible], ὡς Εὐριπίδης φησί, χρησμὸν ἔλαβε στείλας περὶ ἀποικίαν, ὃν [3] συνάξας ἐκ διαφόρων ἐθνῶν λαοὺς, οὓς ἐκάλεσεν Αἰολεῖς, διὰ τὸ ἐκ διαφόρων εἶναι, ἐλθεῖν εἰς Λέσβον. καὶ αὐτὸς μὲν ταχὺ ἀπέθανεν, πόλιν κτίσας ἐκ [illegible], ὁ ἀπόγονος δὲ τούτου καλούμενος Γρᾶς, μετὰ ἑκατὸν ἔτη κυριεύσας τῆς Λέσβου, πόλιν ἔκτισε. Κέλωρ δὲ, υἱὸς ὁ ἀπόγονος Γρᾶς [illegible]. τὰ δὲ περὶ τῆς ἀποικίας Λέσβου Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος ἱστορεῖ ἐν πρώτῃ Αἰολικῶν. Ἐν ἀμφιβλήστροις.] [illegible] δίκην ἰχθύος ἐμπεσὼν ἐν τῷ χιτῶνι ὁ Ἀγαμέμνων ἀνῄρηται· ἡ γὰρ Κλυταιμνήστρα, τούτου βραδύνοντος, ἐποίησεν αὐτῷ χιτῶνα ἔξοδον μὴ ἔχοντα, καὶ ἐλθόντος Ἀγαμέμνονος, προσχαρῶς ὑποδεξαμένη τοῦτον, καὶ χιτῶνα ἐνδύσασα, τοῦτον ἀπέκτεινεν, ὥσπερ τινὰ ἰχθύν. ὁ δὲ Ὅμηρος ἐν τῇ [illegible] αὐτὸν φησιν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Αἰγίσθου, καὶ τῶν ἐνοπλισθέντων λοχιτῶν ἐν τῷ δείπνῳ αὐτοῦ, καὶ φησίν,

——— [3] ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

εἶτα ἀνδρωθέντος τοῦ παιδὸς Ὀρέστου, ἀπέκτεινε τὸν Αἴγισθον, ὡς φονέα τοῦ πατρὸς καὶ μοιχὸν, καὶ τὴν μητέρα. Ἔλλοπος δὲ, τοῦ ἀφώνου ἰχθύος, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτὸν ὄπα, χωρὶς δὲ τῶν ἄλλων ἰχθύων φωνητικός ἐστιν ὁ σκάρος. Τρίτος δ', ἄνακτος.] τρίτον φησὶ Νηλέα τὸν Κόδρου εἰς Ἀσίαν περαιωθήσεσθαι. Δρυμοκόπου δὲ, λέγει τὸν Κόδρον, ἐπειδὴ πολεμούντων Λακε-

EMENDATIONES.

2 Ἠριγόνη, ex MSS. utraque, pro Ἐριγόνη. quinetiam Ἠριγόνην paulo post habent Impress. 2 Συνάξας pro συναγάγας, ex MSS utraque. 3 Ὡς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ pro ὥς τινα κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, ex Homeri Odyss. δ'.

Δωριέων

Τὴν τευχοπλάστιν παρθένον [a] Βραγχησίαν	Figulam virginem Milesiam
Παρθενοπολίξας βῶλον ἐμπεφυρμένην	Inducens ad glebam maceratam
Νασμοῖς ὀρέξαι τῷ κεχρημένῳ δάνος,	Aqua præbendum indigenti dono,
Σφραγῖδα δέλτῳ δακτύλων ἐφαρμόσαι,	Ad imprimendum chartæ manus sigillum,
Φθειρῶν ὀρείαν [b] κτίσεται μοναρχίαν,	Montanum Phthirorum condet imperium,
Τὸν πρωτόμισθον [c] Κᾶρα δηώσας στρατόν·	Primo mercenario Care destructo exercitu;
Ὅταν κόρη [d] χασωεὶς εἰς [e] ἐπείσιον	Quando Puella meretrix in pudendum
Χλεύην ὑλακτήσασα, κνηκίσῃ γάμοις	Probra latrans, studebit nuptias
Νυμφεῖα [f] πρὸς κηλωστὰ καρβάνων τελεῖν.	In sponsalibus barbarorum lupanaribus celebrare.
Οἱ δ' αὖ τέταρτοι, [g] Δυμαντείας σποράς,	Quarti demum, ex stirpe Dymantea,
Λακμώνιοί τε, καὶ [g] Κυτιναῖοι, Κόδροι,	Lacmonii, Cytinæi, Codrii,

VARIANTES LECTIONES.

a Βραγχισίαν Bar. b Νάσσεται al. c Κᾶρα al. Καρδωσας Seld. aliique. d Κασωρεὶς al. e Ἐπίσιον Seld. aliique. f Πρὸς τὰ κηλωστὰ Seld. κηλωστὰ al. g Κυτινῆ Bar.

δυσμονίαν τοῖς Ἀθηναίοις, χρησμὸν ἔλαβον οἱ Λακεδαιμόνιοι, φυλάττεσθαι κτείνειν τὸν τῶν Ἀθηναίων στρατηγόν. μαθὼν δὲ ὁ Κόδρος, ἔλαβεν ὑλοτόμου σκευὴν, καὶ ἀποκτείνας τινὰ Λακεδαιμόνιον ὁπλίτην, ὡς φρυγανιζόμενος, καὶ αὐτὸς ἀνῃρέθη· μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀπηλλάγησαν. [1] γράφει δὲ τοιοῦτόν τι Δοῦρις, Δίδυμος, καὶ Δίων, ὅτι Σαμνιτῶν, Τυρρηνῶν, καὶ ἑτέρων ἐθνῶν πολεμούντων Ῥωμαίοις, ὁ Δέκιος ὕπατος Ῥωμαίων, συστρατηγὸς ὢν Ταρκουάτῳ, οὕτω ἐπέδωκεν ἑαυτὸν εἰς σφαγὴν, καὶ ἀνῃρέθησαν τῶν ἐναντίων [2] χιλιάδες ἑκατὸν αὐθημερόν. Κόδρου δὲ τελευτήσαντος, Μέδων καὶ Νηλεὺς, οἱ τούτου παῖδες, ἤριζον περὶ βασιλείας· ἐχρήσθη γοῦν αὐτοῖς, τὸν δὲ πρῶτον θύσαντα, ἔνθα ὁ σίαλος τὸν σίαλον τρίβει, λαβεῖν τὴν βασιλείαν. ὁ Μέδων γοῦν θεασάμενος δύο ἐλαίας κινουμένας, καὶ τριβούσας [3] ἀλλήλας, καὶ [4] πρίσμα πιμπρώσας, θύσας ἐκεῖ, βασιλεύει τῆς Ἀττικῆς. Νηλεὺς δὲ πάλιν χρησμὸν λαβὼν, ἤκουσε,

Νηλεῦ, [5] φράζευ ὅπως [6] ἀδίκων Καρῶν γένος ἀνδρῶν.

λαβὼν οὖν Ἴωνας τοὺς ἐλαθέντας ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ἤγαγεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκράτησε [7] Μιλήτου καὶ Καρίας, καὶ ἔκτισε τρεῖς πόλεις, ὥς φησιν Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ, καὶ πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν. ἕτεροι δὲ πάλιν φασὶν, ὅτι Νηλεὺς χρησμὸν ἔλαβε Δελφικὸν, στέλλεσθαι ἐπὶ χρυσοῦς ἄνδρας, δείξειν δὲ αὐτῷ τὴν θυγατέρα· διαγνωσόμενος δ' εἰς Ἀθήνας, ἤκουσε τῆς θυγατρὸς γυμνῆς τυπτούσης τὸ [8] ἐπίσειον, καὶ λεγούσης,

Δίζεο σύ μάλα τὸν θαλερὸν πόσιν, ἢ ἐς Ἀθήνας,
Ἢ εἰς Μίλητον, [9] καὶ τάξον τίμαλφα Καρσί.

Τὴν τευχοπλάστιν.] τὴν τοῦ κεραμέως θυγατέρα. Βραγχησίαν δὲ, τὴν Καρικὴν, ἀπὸ Βράγχου τοῦ κτίσαντος τὸ ἐν Μιλήτῳ μαντεῖον. ὁ δὲ Νηλεὺς χρησμὸν εἰλήφει, ἐκεῖ οἰκεῖν, ἔνθα ἂν παρθένος αὐτῷ δῷ γῆν ὕδατι βεβρεγμένην· ἐλθὼν δ' εἰς Μίλητον, παρεκελεύσατο κεραμέως θυγατρὶ δοῦναι αὐτῷ πηλὸν εἰς σφραγῖδα· τῆς δὲ προθύμως διδούσης, Νηλεὺς ἐκράτησε τῆς Μιλήτου, καὶ ἔκτισε τρεῖς πόλεις. Φθειρῶν ὀρείαν.] οἱ μέν φασιν, ὅτι Φθεὶρ υἱὸς ἦν Ἐνδυμίωνος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη, καὶ τὸ ὄρος. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι Φθεῖρες ὄρος Καρίας ἐστὶ, διὰ τὸ πολλὰς φθεῖρας ἔχειν· φθεῖρες δὲ λέγονται οἱ καρποὶ τῶν πιτύων, ἤτοι τὰ λεγόμενα στρόβιλα, ὅτι ἐοίκασι φθειρσὶν, ἐν δὲ τῷ ὄρει ἐκείνῳ πίτυς πολλαί. Πρωτόμισθον Κᾶρα.] πρῶτοι οἱ Κᾶρες ἐμισθοφόρησαν εἰς ἐπικουρίαν, ἤτοι ἐπὶ μισθῷ συνεμάχησαν. Ὅταν κόρη χασωεὶς.] κασωρεὶς, ἡ πόρνη. Δοκεῖ δὲ ἡ τοῦ Νηλέως θυγάτηρ ἀσελγὴς γενέσθαι, καὶ ὑπό τινος τῶν βαρβάρων διαφθαρῆναι· τοῦ δὲ Νηλέως πάλιν ἐν Μιλήτῳ μαντευσαμένου ποῦ δεῖ κτίζειν, ὁ θεὸς ἔφη, τὴν θυγατέρα αὐτοῦ δείξειν αὐτῷ. ἀπελθὼν δὲ εἶδεν αὐτὴν ἀνασυρομένην τοὺς μηροὺς, καὶ λέγουσαν, Τίς μοι θέλει συνουσιάσαι; συνεὶς δὲ ὁ πατὴρ αὐτῆς τὸ λόγιον, ἐκεῖ κατῴκησε. Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως ἔχει· Ὅταν ἡ τοῦ Νηλέως θυγάτηρ τύπτουσα τὸ αἰδοῖον χλευάσῃ τὰ νυμφεῖα πρὸς τὰ τῶν βαρβάρων κηλωστὰ, τουτέστιν εἰς τοὺς παρὰ τοῖς Καρσὶ κοινοὺς τόπους, ἐν οἷς αἱ ἑταιρίδες διατελοῦσι, κηλωστὰ γὰρ ἐκαλοῦντο τὰ πορνεῖα. Οἱ δ' αὖ τέταρτοι.] Δύμας, βασιλεὺς Δωριέων, Δυμάντειον δὲ σποράν, λέγει τοὺς Δωριεῖς ἀπὸ τούτου· ἡγήσατο δὲ τῆς ἀποικίας αὐτῶν τῆς εἰς [10] Κνίδον Ἱππότας ὁ Ἀλήτης. Λακμὼν δὲ, ὄρος Πιερίας, ἔνθα ᾤκουν Δωριεῖς. Κύτινον δὲ, πόλις Δωριέων, σημαίνει δὲ κατ' ἄμφω τοὺς Δωριεῖς· λείπει δὲ ὁ Καὶ σύνδεσμος, ἵνα ᾖ, καὶ Κόδροι, δηλοῖ δὲ τοὺς Ἀθηναίους, ἀπὸ Κόδρου βασιλέως Ἀθηνῶν, μετέσχον γὰρ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν.

EMENDATIONES.

1 Γράφει δὲ τοιοῦτόν τι Δοῦρις, Δίδυμος, καὶ Δίων, pro γράφει τοῦτο Δοῦρις. Δίδυμος δὲ καὶ Δίων, ex MSS. utroque. 2 Χιλιάδες, pro Χιλιάδας, ex Bar. Χιλιάδες Seld. 3 Ἀλλήλας, pro ἀλλήλαις, ex MSS. utroque. 4 Πρίσμα πιμπρώσας Seld. πρησματούσας Bar. 5 Φράζε Seld. 6 Ἀδίκων Bar. 7 Μιλήτου, pro Μιλήτης, ex Bar. 8 Ἐπίσειον Bar. 9 Καὶ τάξον, pro κατ' ἔξω, ex emendatione Guil. Canteri. καὶ τὸ τάξον Bar. κατιάξω Seld. 10 Κνίδον, pro Κνίδιον, ex Seld. Κύδωνον Bar.

Θεῖγος.]

Οἳ [a] Θίγγρον οἰκήσουσι, Σάτνιόν τ' ὄρος,	Qui Thingrum incolent, Satniúmque montem,
Καὶ χερσόννησον τοῦ πάλαι ληκτηρίαν	Et margineam Peninsulam ejus, Qui olim
Θεᾷ Κυρείτᾳ πάμπαν ἐστυγημένου,	Deæ Curitæ omnino fuit invisus,
Τῆς παντομόρφου βασσάρας [b] λαμπουρίδος	Omniformis Meretricis vulpeculæ
Τοκῆος, ἥ τ' ἀλφαῖσι ταῖς καθ' ἡμέραν	Pater, quæ quæstibus quotidianis
[c] Βούπειναν ἀλθαίνεσκεν ἄλμαιον πατρὸς,	Immensam fovebat genitoris famem,
Ὀθνεῖα γατομοῦντος Αἴθωνος πέδα.	Externas arantis Æthonis extremitates.
Ὁ Φρὺξ δ' [d] ἀδελφῆς αἷμα τιμωρούμενος,	Phryx autem Sororis persequens cædem,
Πάλιν τιθηνὸν ἀντιπορθήσει χθόνα	Nutricem rursum perdet vicissim terram
Τοῦ νεκροτάγου, τὰς ἀθωπεύτους δίκας	Mortuorum Præsidis, incorrupta jura
Φθιτοῖσι ῥητρεύοντος ἀστεργεῖ τρόπῳ·	Umbris dicentis severis moribus:
Ὃς δή ποτ' ἀμφώδοντος ἐξ ἄκρων λοβῶν	Qui olim asini à summis ansis
[e] Φθέρσας κύφελλα, καλλυνεῖ παρωτίδας,	Abscindens aures, decorabit tempora,
Δάπταις ἰτύσκων [f] αἱμοπώτησιν φόβον·	Muscis incutiendo sanguisorbis metum:
Τῷ πᾶσα Φλέγρας αἶα δουλωθήσεται,	Cui tota Phlegræ terra subjugabitur,
[g] Θραμβουσία τε δειρὰς, ἥ τ' ἐπάκτιος	Thrambusiúsque vertex, & litorale
Στόρθυγξ [h] Τίτωνος, αἵ τε [i] Σιθώνων πλάκες,	Cacumen Titonis, & Sithonum campi,
[k] Παλληνία τ' ἄρουρα, τὴν ὁ βούκερως	Arvúmque Pallenium, quod corniger

VARIANTES LECTIONES

a Θίγγρον MSS. uterque, & alii. Θίβρον al. b Λαμπουρίδος Etymologicographus. c Βουπείναν paroxyt. alii habent. d Ἀδελφοῦ Bar. eandemque lectionem habet Seld. Sed heic eadem, ut videtur, manus superposuit ῆς. e Versum hunc sic restituit Meursius, Φθέρσας κύφελλ' ἐκκαλλυνεῖ παρωτίδας. Commentarium ejus videsis. f Αἱμοπότησι Bar. αἱμοπώτησι al. αἱμοπώτοισι φθόνοις Seld. g Θραμμυσία Bar. h Τιτωνὸς Bar. i Σιθόνων Seld. aliique. In Seld. autem eadem, ut videtur, manus superscripsit ω. Σιθώνης Bar. k Παλληνία Bar.

* Θίγγρος.] πόλις Ἰκαρίας. Σάτνιον δὲ, ὄρος Ἰκαρίας. Κυρεῖτα δὲ, ἐπώνυμον τῆς Δημήτρας. * Τῆς παντομόρφου.] Ἐρυσίχθων τις Θετταλὸς, ὁ καὶ Αἴθων καλούμενος, υἱὸς ὑπάρχων [1] Πειόπα, ἐξέτεμε τὸ ἄλσος τῆς Δήμητρος· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα, ἐποίησεν αὐτὸν ἀεὶ λιμώττειν, καὶ μὴ κορέννυσθαι. εἶχε δὲ οὗτος θυγατέρα Μήστραν φαρμακίδα, ἣν μεταβαλλομένην εἰς πᾶν εἶδος ζώου πιπράσκων ὁ πατὴρ καθ' ἡμέραν ἐτρέφετο, ἡ δὲ πάλιν ἀμείβουσα τὸ εἶδος, φεύγουσα πρὸς τὸν πατέρα ὑπέστρεφε, καὶ ταῦτα εἶχε μίσθωσιν τοῦ λιμοῦ· ἡ δὲ ἀλληγορία οὕτως ἔχει· Ὁ πατὴρ τῆς Μήστρας πάντα καταφαγὼν, καὶ τοὺς ἀγροὺς διὰ πενίαν ἐκτέμνων, ἤτοι πωλῶν, ἐλίμωττεν· ἡ δὲ τούτου θυγάτηρ πορνευομένη, καὶ παρὰ μὲν τοῦ βοῦν, παρὰ τοῦ δὲ πρόβατον, καὶ παρ' ἄλλου ἄλλο εἶδος λαμβάνουσα, ἔτρεφε καὶ ἑαυτὴν, καὶ τὸν γέροντα, ὅθεν ἐμυθεύσαντο ταῦτα. Αἴθωνος.] Αἴθων δὲ, ὁ Ἐρυσίχθων ἐκαλεῖτο, ὥς φησιν Ἡσίοδος, διὰ τὸν λιμόν. Πτερὰ δὲ, νῦν τὰ ἔσχατα. Ὁ Φρὺξ δ' ἀδελφῆς.] περὶ τοῦ Μίδου λέγει, ὅστις πολλὰ μέρη κατέδραμε, ἤτοι ἐπόρθησε, τῆς Θράκης [2] οὗτος οὖν, φησὶ, τὸ αἷμα τῆς Κλεοπάτρας τιμωρούμενος, τὴν Εὐρώπην, τὴν τροφὸν τοῦ ἡγεμονεύοντος καὶ ἐξάρχοντος τῶν νεκρῶν, καὶ δικάζοντος [3] αὐτοῖς Μίνωος πορθήσει. Ὃς δή ποτ' ἀμφώδοντος.] ὅστις δή ποτε Μίδας ὑπὸ τοῦ ἀμφώδοντος καὶ ξίφους, κατ' ἐμὲ, φθέρσας καὶ κόψας τὰ κύφελλα, καὶ τὰ ὦτα ἐξ ἄκρων τῶν λοβῶν, καλλυνεῖ τὰς παρωτίδας· ἢ, κατὰ τοὺς λοιποὺς, ὅστις τοῦ ἀμφώδοντος, καὶ τοῦ ὄνου τεμὼν [4] τὰ κύφελλα, καλλυνεῖ παρωτίδας. λέγουσι γάρ τινες, ὦτα ὄνου ἔχειν τὸν Μίδαν, καὶ ἀποκόψαι αὐτά· οἱ δέ φασιν ὅτι ὀξέως ἤκουε, καὶ διὰ τοῦτο ταύτην ἔσχε τὴν ὀνομασίαν, λέγει γὰρ Ἀριστοτέλης τὸν ὄνον πολλὰ ἀκούειν· ἄλλοι δὲ λέγουσι, πολλοὺς ὠτακουστὰς αὐτὸν ἔχειν. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· λέγουσιν ἐν Φρυγίᾳ δύο εἶναι λόφους καλουμένους Ὄνου ὦτα, οὓς ὁ Μίδας κρατήσας, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λῃστὰς ἀνελὼν, ἐμυθεύθη ἔχειν ὄνου ὦτα.

EMENDATIONES.

* Hæc adjeci ex Bar. 1 Τρίοπος Seld. Τριόπου Bar. 2 Οὗτος οὖν, φησὶ, τὸ αἷμα. pro οὗτος τὸ αἷμα, ope MSS. utriusque. 3 Αὐτοῖς, pro αὐτῶν, ex Seld. 4 Τὰ κύφελλα, pro τὴν κύφελλαν, ex Seld. τὰ κύφελλα Bar.

Παλλα-

Βρύχων λιπαίνει, γιγάντων ὑπηρέτης,	Bruchon fœcundat, gigantum minister.
Πολλῶν δ' ἐναλλὰξ πημάτων [a] ἀπάρξεται	Multas porrò viciſſim clades auſpicabitur
[b] Κανδαῖος, ἢ Μάμερτος, ἢ τί χρὴ καλεῖν	Candæus, vel Mavors, aut quodcunque decet
Τὸν αἱμοφύρτοις ἑστιώμενον μάχαις.	Appellare cruentis paſtum præliis.
Οὐ [c] μὰν ὑπείξει γ' ἡ 'πιμηθέως τοκάς,	Nec tamen cedet Epimethei Mater,
Ἀλλ' ἀντὶ πάντων Περσέως ἕνα σποράς	Sed pro cunctis quendam de Perſei progenie
Στελεῖ γίγαντα, τῷ θάλασσα μὲν βατή	Mittet Gigantem, cui mare quidem pervium
Πεζῷ ποτ' ἔσται, γῆ δὲ ναυτιλωθήσεται	Pediti erit, terra verò navigabitur
[d] Ῥήσσοντι [e] πηδοῖς χέρσον, οἱ δὲ Λαφρίας	Sulcanti remis agros, at Laphriæ
Οἶκοι Μαμέρσας ἠθαλωμένοι φλογί	Ædes Mavortiæ flamma combuſtæ
Σὺν καλίνοισι τειχέων προβλήμασι,	Cum ligneis murorum propugnaculis,
Τὸν χρησμολέσχην αἰτιάσονται βλάβης,	Vatem accuſabunt damni,
[f] Ψαίνυθα θεσπίζοντα Πλούτωνος λάτριν.	Falſa vaticinantem Plutonis famulum.
Στρατῷ δ' ἀμίκτῳ πᾶσα μὲν βρωθήσεται	Exercitu autem intractabili omnis devorabitur
Φλοιῶτιν ἐκδύουσα δίπλακα σκέπην	Corticoſum exuens duplicem librum
Καρποτρόφος δρῦς, [g] ἀγρεία τ' ὀρειθαλής·	Fructifera arbos, & agreſtis in montibus virens :
Ἅπας δ' ἀναύρων νασμὸς αὐανθήσεται	Omnis quoque fluviorum exareſcet unda

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ἀμείψεται. b Κανδᾶος Seld. aliique. c Al. μήν. d Al. ῥήσσοντι. e Πηδοῖς Bar. f Ψαίνυνθα MSS. uterque, & alii. g Ἀγρείας MSS. uterque, & alii.

Πολλῶν δ' ἐναλλάξ.] πολλοί, φησί, [1] πόλεμοι, ποτὲ μὲν ἐν Ἀσίᾳ, ποτὲ δὲ καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἔσονται. Κανδαῖος, καὶ Μάμερτος, ὁ Ἄρης. Οὐ μὰν ὑπείξει γ' ἡ 'πιμηθέως τοκάς.] ἡ Ἀσία, Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεύς, καὶ Ἐπιμηθεύς, ὅστις Ἐπιμηθεὺς μετὰ τὸ ποιῆσαι τὸ κακὸν ἦν φρόνιμος, ὥστε μετανοεῖν. Περσέως.] ἐκ τοῦ Περσέως, τοῦ ἀπὸ τῆς Δανάης, τὸ γένος ἔχουσιν, ἣν ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς τὸν Περσέα ἐποίησε. Τῷ θάλασσα μὲν βατή.] ὁ Ξέρξης ἐκφοβῶν τοὺς Ἕλληνας, ὅτε κατὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐστράτευσε, τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεύξας, ἤτοι βατὸν γῆν ἐποίησε, τὸν δὲ Ἄθων τὸ ὄρος κόψας, ἐποίησε θάλασσαν, ὡς ὁ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. καὶ νῦν μὲν ταύτας τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ τῶν λοιπῶν χωρία γράψας, ὕστερον δὲ μετὰ τὸ εἰπεῖν τὰ μικρὰ ταῦτα πάντα περὶ Ξέρξου χολύδεια, πᾶσαν ταύτην τὴν ἱστορίαν πεπλατυσμένως ἐρῶ. Οἶκοι Μαμέρσας.] οἶκος τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ Ἀττική. Λαφρία δέ, καὶ Μάμερσα, ἡ Ἀθηνᾶ. Τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτως· Οἱ οἶκοι τῆς Ἀθηνᾶς σὺν τοῖς ξυλίνοις τείχεσι κατακαέντες, τὸν Ἀπόλλωνα αἰτιάσονται καὶ μέμψονται διὰ τὸν χρησμόν, ὡς ἀπατήσαντα αὐτούς. Τὸν χρησμολέσχην.] ὅτι ὁ Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἤρχετο, ἐχρήσθη τοῖς Ἀθηναίοις τόδε,

Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.

Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοῦτο οὐ καλῶς νοήσαντες, κατεσκεύασαν ἐν τῇ ἀκροπόλει τεῖχος ξύλινον, ἐν ᾧ οἱ εὑρεθέντες πάντες κατεκαύθησαν ὑπὸ τῶν Περσῶν. Θεμιστοκλῆς δὲ τότε στρατηγῶν, εἶπεν αὐτοῖς τὸν χρησμόν, τεῖχος ξύλινον τὰς ναῦς λέγειν, οἳ πεισθέντες κατεναυμάχησαν τὸν Ξέρξην, εἰς τὰς τριήρεις ἐμβάντες, ἡ δὲ ναυμαχία γέγονεν ἐν Σαλαμῖνι. Πλούτωνος λάτριν.] φασὶν ὅτι ἐν τῷ τρίποδι χάος ἦν μέγα, ὅθεν τὰ μαντεύματα, ὡς ἐκ τοῦ ᾅδου ἀνήρχοντο, ἅπερ ὁ Ἀπόλλων ἐσαφήνιζε. Δίπλακα σκέπην.] δίπλακα εἶπε, ἐπειδὴ διπλῆν ἔχει σκέπην ἡ δρῦς, δύο γὰρ δέρματα ἔχει, ἀπὸ δὲ τοῦ ἑνὸς καρποῦ τῆς δρυὸς τοὺς πάντας ἐδήλωσεν, οἱ γὰρ Ἀχαιοὶ πᾶν δένδρον δρῦν ἐκάλουν. Ἅπας δ' ἀναύρων.] ὑπερβολικῶς εἶπεν, ὅτι πάντες οἱ ποταμοὶ ξηρανθήσονται ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν Περσῶν, μόνος γὰρ ὁ ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἰλισσός, [2] καὶ ὁ ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ Ὀνόχων καλούμενος * ὑπεξηράνθησαν, * ὥς φησιν Ἡρόδοτος ἀποξηρανθῆναι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸν Μαίανδρον. Ἄναυρος δέ, κυρίως ὁ ἐν χειμῶνι ῥέων ποταμός.

EMENDATIONES.

1 Πόλεμοι, pro πολέμιοι, ex Bar. 2 Καὶ ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀνόχων, pro καὶ ὁ ἐν Θαλασσίᾳ Ὀνόχων, ex Seld. καὶ ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀρέχων Bar. καὶ ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀνόχωνος reposuit Nic. Gerbelius, Onochonus enim dicitur ab Herodoto hic fluvius, Polyæn. cap. cxxix. * Hanc vocem, sine qua sententia mutila fuit, adjeci ex Bar.

Κύριλλα.]

Χανδὸν κελαινὴν δίψαν αἰονωμένων·	Affatim nigram sitim humectantium:
Κύφελλα [a] δ' ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων	Nubes etiam sagittarum procul emissarum
Ὑπὲρ κάρα στήσουσι, κιμμερὸς θ' ὅπως	Supra caput stabunt, ac, tanquam caligo,
Σκιὰ καλύψει [b] πέρραν, ἀμβλυνῶν σέλας·	Umbra solem teget, hebetans lucem:
Λοκρὸν δ' ὁποῖα παῦρον ἀνθήσας ῥόδον,	Paululum verò postquam floruerit, instar rosæ Locrensis,
Καὶ πάντα φλέξας, ὥστε κάγκανον στάχυν,	Et omnia, velut aridam spicam, combusserit,
[c] Αὖθις παλιμπλώτοιο γεύσεται φυγῆς,	Posterius renavigantem experiētur fugam,
Μόσσυνα φηγότευκτον, ὡς λυκοψίαν	Turrim fagineam, sicut crepusculum

VARIANTES LECTIONES.

a Al. δ' αὖ. b Vox hæc nusquam alibi exstat; si quis igitur velit πέτρην reponi, non magnopere repugnabo; inquit *Canterus*, quem sequitur *Meursius*, quorum Adnotationes consulendæ. c Al. αὖτις. al. ἄν τις.

Κύφελλα.] τὰ ὦτα εἶπεν ἀνωτέρω, νῦν δὲ τὰ νέφη φησὶ, διὰ τὸ κοῖλα εἶναι· λέγει δὲ νῦν τὸ πύκνωμα τῶν βελῶν. Κιμμερὸς θ' ὅπως.] Κιμμέριοι, ἔθνος περὶ τὸν Ὠκεανὸν ζόφῳ κεκαλυμμένον. ὁ δὲ νοῦς· Ὥσπερ ὁ σκοτισμὸς τῶν Κιμμερίων ἀφανίζων τὸ φῶς σκότος ποιεῖ, οὕτως καὶ τὰ Περσικὰ βέλη πεμπόμενα συγκρύψει τὸν ἥλιον. Λοκρὸν δ' ὁποῖα.] ὁ Ξέρξης, φησὶ, φοβηθεὶς, φεύξεται ὑπ' ὀλίγον χρόνον, ἀνθήσας καὶ κρατήσας, ὡς τὸ ἐν Λοκροῖς ῥόδον, ὃ θᾶττον μαραίνεται δι' ἀσθένειαν. Μόσσυνα [1] φηγότευκτον.] νῦν τὴν ναῦν λέγει, εἰώθασι γὰρ ἐν ταῖς ναυσὶ μηχανᾶσθαι, καὶ ποιεῖν πύργους ξυλίνους. Ὁ δὲ νοῦς οὕτως· Ὁ Ξέρξης, φησὶ, νικηθεὶς ἐν Σαλαμῖνι, φεύξεται, καὶ τῆς παλιμπλώτοιο φυγῆς γεύσεται, ναῦν ἀναζητῶν καὶ ψηλαφῶν, ὥσπερ κόρη ἀναζητοῦσα σκότους ἐρημίας, ὥστε κρυβῆναι ἐν αὐτῷ, ὅταν ὑπό τινος ξιφηφόρου [2] πολεμίου διώκηται. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· Αὖθις καὶ εἰς τοὐπίσω παλιμπλώτοιο γεύσεται φυγῆς ὁ Ξέρξης, ἢ αὖθις καὶ πάλιν ἄγχι παμφαλώμενος καὶ περιβλέπων καὶ ψηλαφῶν μόσσυνα φηγότευκτον, ἤτοι ναῦν, οὕτως καὶ ψηλαφῶν ναῦν, ὡς κόρη διωκομένη χαλκηλάτῳ ξίφει, [3] ἀπὸ κοινοῦ τὸ, παμφαλᾷ καὶ ψηλαφᾷ λυκοψίαν κνεφαίαν. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ἡ δὲ περὶ τὸν Ξέρξην ἱστορία ἔχει ὧδέ πως, * κατὰ δὲ τὰ προϋπηργμένα τὴν περὶ τοῦ Ξέρξου ἱστορίας πλατείας γράφειν ἀρχόμεθα.*

Ἱππίας, ὁ Πεισιστράτου, τύραννος ὢν Ἀθηναίων, ἐξέπεσε τῆς τυραννίδος, ἐλθὼν οὖν περὶ Πέρσας, ἱκετεύει Δαρεῖον στρατεύειν κατὰ Ἀθηνῶν, καὶ ὃς [4] πείθεται, ὡς Ἀριστείδης φησίν· Ἡρόδοτος δὲ γράφει, Ἀθηναίους ἀναπεισθέντας ὑπ' Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλησίου πορθῆσαι Σάρδεις οὔσας ὑπὸ Δαρεῖον, καὶ ἑτέρας πολλάς, ὃ μαθὼν Δαρεῖος, ἤρετο, τίνες οἱ Ἀθηναῖοι; καὶ ἀπέστειλεν κατ' αὐτῶν Μαρδόνιον μετὰ βαρείας δυνάμεως, καὶ στόλου πολλοῦ, ναυαγήσαντα δὲ τοῦτον περὶ Ἄθωνι, ὡς δυσμυρίους ἄνδρας ναυαγῆσαι, καὶ τραυματισθῆναι ὑπὸ Θρᾳκῶν καὶ αὐτὸν τὸν Μαρδόνιον· παρέλυσε μὲν τοῦτον ὁ Δαρεῖος τῆς ἀρχῆς· δευτέρῳ δὲ ἔτει τῷ ἀπὸ τούτου ἔπεμψεν Ἀθηναίοις, αἰτῶν, γῆν, καὶ ὕδωρ αἰτῶν. οἱ δὲ, τοὺς μὲν Περσῶν πρέσβεις εἰς φρέαρ ζῶντας βαλόντες, ἄνωθεν γῆν, καὶ λίθους πέμποντες, τούτους κατέχωσαν. Μῦν δέ τινα Σάμιον ἑρμηνεύσαντα τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Πέρσου γράμματα, κατά τινας μὲν, ἀνεῖλον κατά τινας δὲ, ἄτιμον ἐποίησαν, ὡς καὶ [5] Ἄρθμιον τὸν Ζηλείτην ἠτίμωσαν, χρυσίον βαρβαρικὸν αὐτοῖς παρὰ Δαρείου κομίσαντα πρεσβευόμενον. [6] Κυρσίλον δὲ, τῆς [7] Βουλῆς ἕνα, κατελίθωσαν καὶ ἀνεῖλον Ἀθηναῖοι, ὅτι γῆν καὶ ὕδωρ συνεβούλευε πέμπειν τῷ βαρβάρῳ· αἱ δὲ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες τὴν γυναῖκα Κυρσίλου ὁμοίως κατελίθωσαν, καὶ οἱ παῖδες τοὺς παῖδας αὐτοῦ. Τῷ αὐτῷ ἔτει, Ὀλυμπιάδι οα', Δαρεῖος, μετὰ τὸ ἐκστῆσαι Μαρδόνιον τῆς ἀρχῆς, ἔπεμψε πάλιν κατὰ τῆς Ἀττικῆς Δᾶτιν, καὶ Ἀρταφέρνην ἀνεψιὸν αὐτοῦ, * καὶ * ἑξακοσίων νηῶν στόλον, καὶ [8] Νάξον εἷλον, καὶ Ἐρέτρειαν, Εὐβοΐδα πόλιν. ἐν δὲ τῇ Δήλῳ Δᾶτις ἐθυμίασε τῷ Ἀπόλλωνι λιβανωτοῦ τ' τάλαντα. Ἀποπλεύσαντες δὲ, καὶ περὶ Μαραθῶνα στρατοπεδευσάμενοι, σὺν οἷς καὶ ὁ τύραννος Ἱππίας, καὶ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος Ἀθηνῶν, καὶ Στησιλέω, πολεμαρχοῦντος δὲ Καλλιμάχου, καὶ Κυναιγείρου, καὶ Πλαταιῶν συμμαχούντων αὐτοῖς χιλίων, ἡττῶνται, καὶ πρὸς Δαρεῖον ὑποστρέφουσιν· ὅπερ ἀκηκοὼς, κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατεύειν ἐσπούδαζε. Ἐπὶ τρεῖς ἐν ὅλοις ἐνιαυτοὺς στόλον τε κατεσκεύαζε, καὶ πεζὸν συνῆγε στρατόν· τετάρτῳ δὲ ἔτει Δαρεῖος μὲν τελευτᾷ, Ξέρξης δὲ καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὸν πόλεμον διαδέχεται, Μαρδονίου λέγοντος αὐτῷ πολεμεῖν, Ἀρταβάνου δὲ τοὐναντίον. Ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς αὐτῷ τῆς στρατιᾶς ὑπόμαχός τε καὶ μάχιμος, μυριάδες ὀκτακόσιαι· πλοῖα δὲ, χίλια διακόσια ἑξήκοντα· τετρακόσια δ' ἦν τάλαντα ἡμερήσια τροφὴ τῷ στρατῷ. Στρατεύων οὖν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἠθέλησε καινοτομῆσαι τὰς φύσεις· [9] Βουβάρης δὲ, καὶ ὁ πεντάπηχυς Ἀρταχαῖος προπεμφθέντες μετὰ πολλῶν μυριάδων, τοὺς ὀρυχῆς τοῦ Ἄθω ἐπεστάτουν, καὶ διέκοπτον αὐτὸν, καὶ ἐθαλάττουν εἰς βάθος· ἕτεροι δὲ γεφυροῦν ἐπέμφθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ Τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Ἀβύδου· γενομένας δὲ τὰς γεφύρας, καὶ λυθείσας ὑπὸ χειμῶνος, διακοσίαις ἐβδομήκοντα πληγαῖς ἔτυψε τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ δύο ζεύγη δεσμῶν σιδηρῶν ἐκέλευσεν ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πέλαγος, ὡς δῆθεν τὴν θάλασσαν οἷα δούλην δεσμῶν τοῖς ἥλοις. ἑτέρας δὲ δύο γεφύρας, ἀντὶ τῆς

EMENDATIONES.

1 Φηγότευκτον. pro φυγότευκτον, ex Bar. & *Lycophronis* textu, eandemque mutationem paullo post feci. Paullo post, ἀναζητοῦσα, pro ἀναζητῶν. 2 Πολεμίου, pro πολέμου, ex *Seld.* neutrum agnoscit *Bar.* 3 Sic lego hunc locum, ope *MSS* Codd. ἀπὸ κοινοῦ δὲ παμφαλώμενος, καὶ ψηλαφῶν. λυκοψ. *Impress.* * Hæc adjeci ex *Bar.* 4 Πείθεται, pro πείσεται, ex utroque *MSS.* 5 Ἄρθμιον *Bar.* 6 Κυρσίλον, & paullo post, Κυρσίλου *Bar.* 7 Βουλῆς ἕνα *Seld.* 8 Νάξον, pro Νάξιν, ex *Bar.* 9 Βουβάρης δὲ καὶ ὁ πεντάπηχυς Ἀρχαῖος *Impress.* Βουβάρης ὁ πεντάπηχυς, Ἀρταχαῖος *Bar.* Βουβάρης γὰρ καὶ ὁ πεντάπηχυς Ἀρταχαῖος *Seld.* Ego legendum duxi. Βουβάρης δὲ, καὶ ὁ πεντάπηχυς Ἀρταχαῖος. Bubaris enim, & Artachæus perfossioni Atho montis sunt à Xerxe præpositi; unde *Herodotus* Polyhymn. cap. xxi. de hoc opere loquens, ait, Βουβάρης δὲ ὁ Μεγαβάζου, καὶ Ἀρταχαίης ὁ Ἀρταίου, ἄνδρες Πέρσαι, ἐπεστάτεον τοῦ ἔργου.

[a] Κόρη κνεφαίαν, ἄγχι παμφαλώμενος,	Puella tenebrosum, territa
Χαλκηλάτῳ κνώδοντι [b] δειματουμένη.	Ense æneo, propè speculans.
Πολλοὶ δ' ἀγῶνες, καὶ φόνοι μεταίχμιοι	Multa denique certamina, cædésque mediæ
Λύσουσιν ἀνδρῶν οἱ μὲν ἐν γαίᾳ πάλας	Dissolvent virorum luctas, partim in terra,
Δειναῖσιν ἀρχαῖς ἀμφιδηριωμένων,	De gravibus imperiis contendentium,
Οἱ δ' ἐν μεταφρένοισι [c] βουστρόφοις χθονὸς,	Partim in dorsis aratis terræ,
Ἕως ἂν αἴθων εὐνάσῃ βαρὺν κλόνον	Donec grave sopiet acer bellum

VARIANTES LECTIONES.

a Κόρῃ Bar. b Δειματουμένῳ Bar. c Βουτρόφοις Sold.

σωτῆρας τούτῳ τῷ ἔργῳ ἐποίησαν, ναῦς πλαγίας κατὰ ῥοῦν ἔστησαν, καὶ ἐπλήρωσαν τὸ πέλαγος. ἄνωθεν δὲ τῶν νεῶν χοίνους ὑπερμεγέθεις εἵλκυσαν ἐξ ἑκατέρου μέρους τῆς γῆς. ἄνωθεν δὲ τῶν χοίνων δοκοὺς ὑπεστόρεσαν, καὶ συνέδησαν, εἶτα γῆν ἐπέβαλον ἐπὶ τὰς δοκοὺς, καὶ ἐπέστρωσαν ἐπὶ τὴν γῆν φυλλάδας μυρσίνης καὶ δάφνης. ἑκατέρωθεν δὲ τῆς γεφύρας ἔστησαν ἕτεροι δεκαὶ φυλάσσοντες τὴν γέφυραν, μήπως [1] ὀλισθήσας τις κρημνισθῇ πρὸς τὴν θάλασσαν. οὕτω μὲν γέφυρας γεγόνασι περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ λίθινον ἕδραν αὐτῷ ὑψηλὴν ἐκεῖ ἐποιήσαντο, ἐν ᾗπερ ἐφιδρυνθεὶς ἵστατο, ὅτε παρηγεῖτο τὸ στράτευμα ἅπαν. Πρῶτον δὲ περὶ Κελαινὰς, πόλιν τῆς Φρυγίας, ἐλθὼν, ξενίζεται σὺν παντὶ τῷ στρατεύματι παρὰ [2] Πυθίῳ τῷ Λυδῷ, ὃς καὶ τῷ Δαρείῳ πρὶν ἐδωρήσατο χρυσῆν ἀναδενδράδα καὶ πλάτανον· καὶ τῷ Ξέρξῃ δὲ τότε ἀργυρίου ἐχαρίζετο δισχίλια τάλαντα, καὶ υ' μυριάδας Δαρεικῶν χρυσίου νομίσματος, χιλιάδων ὀλίγων ἀπολειπομένας· ὧν οὐδὲν ὁ Ξέρξης λαβὼν, ἀλλὰ τὴν προαίρεσιν ἀσπασάμενος, καὶ τὸ λοιπὸν μᾶλλον τῶν μυριάδων ἀναπληρώσας, ἔμελλε πρὸς τὰ τοῦ Ἑλλησπόντου μέρη πορεύεσθαι [*] διὰ [*] τῆς Φρυγίας καὶ Λυδίας. ὡραίαν τινα δὲ τόπον ἰδὼν πλάτανον ὡραίαν, κατὰ Ἡρόδοτον ἐχρύσωσεν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς. κατὰ δὲ ἑτέρους τινὰς, ὅτι περὶ μεσημβρίαν καθευδήσας ὑπ' αὐτὴν, τὸ θάλπος ἐξέφυγε. Παρελαυνομένου δὲ αὐτοῦ ποταμοὺς, ἐξικμαζόντων τῶν ἵππων πιεῖν, ἀπεξηράνθη ὁ Μαίανδρος, ὡς καὶ ὁ Πηνειὸς περὶ Θετταλίαν ὕστερον, καὶ ἐν Ἀθήναις ὁ Ἰλισσὸς, καὶ ἕτεροι. Περάσαντες δὲ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο, καὶ σημεῖα ἕτερα· ὅμως ἑπτὰ νυξὶ καὶ ἡμέραις στρατὸς ἀσύστολος τὰς γεφύρας διεπεραίωτο, τέλος ὑφ' ἅρματος καὶ αὐτὸς διαπεραιοῦται. Ερχομένου δὲ πρὸς τὴν Ἀττικὴν, Ἀθηναίοις ἐδόθη χρησμὸς οὗτος,

Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα [3] Ζεὺς,
[4] Μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν, τό σε, τέκνα τ' ὀνήσει·
Μὴ δὲ σύ γ' ἱπποσύνην τε μένειν, καὶ πεζὸν ἰόντα
Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου στρατὸν ἥσυχος, ἀλλ' ὑποχωρεῖν.

Καὶ ἕτερα τοιαῦτα. Τοῦτο γοῦν ἀκούσαντες Ἀθηναῖοι, γυναῖκες μὲν, καὶ παῖδες, καὶ γέροντες περὶ Τροιζῆνα ἐξέθεντο· πύργους δὲ ποιήσαντες ξυλίνους, ἐν ταῖς Ἀθήναις εἴασαν μετά τινων, οὓς ὕστερον οἱ Πέρσαι σὺν τοῖς πύργοις κατέκαυσαν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι περὶ Σαλαμῖνα εἶχον τὸν στόλον, ὅπου ὕστερον καὶ τοὺς βαρβάρους κατεναυμάχησαν, σοά' πάντα τὰ τῶν συμμάχων καὶ αὐτῶν ἔχοντες πλοῖα. ὁ δὲ Ξέρξης περὶ τὸ [5] Αἰγάλεων, ὄρος ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος κείμενον, ἐπὶ θρόνου λαμπροῦ ἐκάθητο, βλέπων τὴν ναυμαχίαν. Ἡττηθέντων δὲ τῶν αὐτοῦ καὶ τῇ ναυμαχίᾳ, πεζῇ πολεμοῦσιν ἤθελησε, καὶ ἐκ τῆς τῶν Περσικῶν βελῶν ἐπιφορᾶς ἐκρύβη ὁ ἥλιος. τότε τοῦτο μαθών τις τῶν Ἑλληνικῶν στρατηγῶν, εἶπε τοῖς στρατιώταις, "Λειπο-"πόνοι ἔσεσθε, ἄνδρες, ἵνα παρ' Ἅδῃ δειπνήσωμεν μαχόμενοι "διαζῶντες δὲ, " [*] ὁ γὰρ [*] ὑπὸ θάλπος ἥλιος, ὑπὸ σκιὰν δὲ βε-"λῶν πολεμήσομεν." Ξέρξου δὲ μετὰ παντὸς τοῦ στρατοῦ ἐρχομένου, Λεωνίδης ὁ Σπαρτιάτης μετὰ τ' τὰς περὶ Ἀρτεμίσιον παρόδους κατέλαβε· καὶ ἀντιταξάμενος πρὸς αὐτὸν, πολλοὺς μὲν ἀνεῖλε, καὶ δύο ἀδελφοὺς τοῦ Ξέρξου· τούτων δὲ αὐτὸς γενναίως μαχόμενος, ὡς τὸν Ξέρξην ἀπολέσαι τὸν ἵππον, καὶ πεζῇ μάχεσθαι. τέλος συμπεσόντων αὐτῷ τε τῷ Λεωνίδῃ, καὶ τοῖς τριακοσίοις, διῆλθον διὰ τῶν σωμάτων αὐτῶν· λαβόντες δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν Λεωνίδου, ἀνεσταύρωσαν. Τέλος ἰδὼν ἑαυτὸν ὁ Ξέρξης ἔτι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν λοιπῶν Λακεδαιμονίων [6] κακούμενον, προσέτι δὲ ἀκούων, ὅτι καὶ τὰς γεφύρας λύειν μέλλουσιν οἱ Ἕλληνες, τὸν Μαρδόνιον ἀφεὶς πολεμεῖν, μέρος τι λαβὼν τοῦ ἑαυτοῦ στρατεύματος, ὑπεχώρει. καὶ τούτων δὲ οἱ πλείους περὶ τὴν πάροδον χειμῶνι καὶ λιμῷ διεφθείροντο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ Στρυμόνος τοῦ [7] Φοινίσσῃ ἐμβὰς, καὶ δεινῇ τρικυμίᾳ περιπεσὼν, ὡς καὶ πολλοὺς ἀποπηδῆσαι τῆς νεὼς εἰς τὴν θάλασσαν χάριν τῆς σωτηρίας, αὐτὸς μόλις εἰς τὴν πατρίδα διασωθεὶς ὑπεστράφη. καὶ τὸν Μαρδόνιον δὲ, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Πέρσας οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεῖλον, καὶ [8] Μασίστιον τὸν χρυσοῦν λεπιδωτὸν θώρακα ἔχοντα, δι' ὃν ἀνῃρημένον καὶ μεγάλη μάχη ἐγένετο. Ταῦτα μὲν οὕτως. Ξέρξης δὲ πρὸ τοῦ ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, μετὰ τοιαύτην ἧτταν ἐν Σάρδεσι παραχειμάσας, εἰς ἔρωτα τῆς Μασίστου ἐμπέπλεκται γυναικὸς, καὶ ταύτῃ συνὼν, καὶ συνεχαίρετο, ὥσπερ νενικηκὼς, ὁ πᾶσαν ὑπολωλεκὼς τὴν Περσίδα, ἔθνη καὶ πάντας οὓς ἠγάγετο διαφθείροντας. Τέλος ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα, τὸ πένθος αὐτοῦ παρηγόρησε.

Δειναῖσιν ἀρχαῖς.] ταῖς δειναῖς ἀρχαῖς, δηλονότι τῆς θαλάσσης, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ὕδατος. Οἱ δ' ἐν μεταφρένοισι.] ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς πεδίοις, ὑπὸ τῶν βοῶν ἀρόσιμοις, ἤγουν τοῖς ἀρομένοις ὑπὸ τῶν βοῶν. Ἕως ἂν αἴθων,] ἕως ἂν ὁ Μακεδὼν Ἀλέξαν-

EMENDATIONES.

1 Ὀλισθήσας τις lego cum Bar. ὀλισθήσας τῆς Edit. Steph. ὀλισθήσαντες Baf. 2 Πύθιος Impress. Πύθιος Sold. Ego Πυθίῳ legendum duxi cum Bar. nixus etiam auctoritate Herodoti lib. VII. ex cujus historia Tzetzes hanc narrationem compilasse videtur. [*] Hanc præpositionem, quæ ad sententiam explendam necessaria erat, adjeci ex MSS. utroque. 3 Ζεὺς, pro Ζεῦ, ex MSS. utroque, & Herodoti Polyhymnia. 4 Emendavi hunc versiculum ex citata Herodoti Musa, ubi totum hoc oraculum exstat. Μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν τό σε τέκνα τ' ὀνήσει Impress. ὀνήσει τε κατ' ὀνήσει Sold. τελέθει τόγε καὶ σὲ ὀνήσει Bar. τελέθειν, τό σε, τέκνα τ' ὀνήσει Nic. Gerbelius. 5 Αἰγάλεων, pro Αἰγάλεω. Herodotus enim Αἰγάλεων Ionica dialecto appellat; Αἰγάλεων autem Ionicum erit, secundum communem loquendi formam, Αἰγάλεως, sicut Μενέλεως Μενέλαος. Cæterum Αἰγάλεον habet Sold. Αἰγάλεων Bar. [*] Hæc, sine quibus sententia vacillabat, adjeci ex MSS. utroque. 6 Κακούμενον lego cum MSS utroque. κακούμενος Impress. corruptissime. 7 Φοινίσσῃ, pro φοινίσσῃ, ex MSS utroque. 8 Μασίστιον, pro Μασίστιον, ex MSS. utroque, & Herodoti Calliope.

Ἀπ' Αἰακοῦ τε κἀπὸ Δαρδάνου γεγὼς,	Ab Æaco Dardanóque progenitus,
Θεσπρωτὸς ἄμφω, καὶ [a] Χαλαδραῖος [b] λέων,	Thesprotius simul, & Chaladræus leo,
[c] Πρηνῆ θ' ὁμαίμων πάντα κυπτώσας δόμον,	Præcipitémque cognatorum totam evertens domum,
Ἀναγκάσει πτήξαντας [d] Ἀργείων [e] πρόμους	Coget meticulosos Argivos proceres
Σῆναι [f] Χαλάδρης τὸν στρατηλάτην λύκον,	Adulari Chaladræo Duci lupo,
Καὶ σκῆπτρ' ὀρέξαι τῆς πάλαι μοναρχίας·	Et sceptra præbere antiqui imperii:
Ὧ, δὴ μεθ' ἕκτην γένναν αὐθαίμων ἐμὸς	Cum quo post ætatem sextam consanguineorum meorum
Εἷς τις [g] παλαιστὴς συμβαλὼν ἀλκὴν δορὸς,	Quidam Luctator belli certamen conferens,
Πόντου τε καὶ γῆς, [h] κεὶς διαλλαγὰς [i] μολὼν,	Marísque ac terræ ad compositiones perductus,
Πρέσβιστος ἐν φίλοισιν ὑμνηθήσεται,	Summus amicorum celebrabitur,
[k] Σκύλων ἀπαρχὰς τὰς δορυκτήτους λαβών.	Spoliorum primitias hasta partas accipiens.
Τί μακρὰ τλήμων εἰς ἀνηκόους πέτρας,	Quid multa, misera, ad surda saxa,

VARIANTES LECTIONES.

a Χαλαδραῖος al. Χαλαστραῖος al. Καναστραῖος Bar. Χαλαστραῖος al. quarum lectionum nulla prorsus repudiari debet. Vide Commentarios. b Γρυπὸς Sold. c Πρηνῆ Bar. d Al. Αχαιῶν. e Δρόμους Sold. f Χαλάδρης Sold. Γαλάδρης Bar. aliique. g Παλαιστὴς Sold. h Εἰς διαλλαγὰς reponendum putavit Scaliger, quem sequitur Gul. Canterus. i Μολὼν Bar. k Σκύλων τ' ἀπαρχὰς Sold.

δρος ἐλθὼν καταπαύσῃ τὸν πόλεμον, κινδυνεύσας καὶ μοναρχήσας· ἡ γὰρ Ὀλυμπιάς, ἡ μήτηρ Ἀλεξάνδρου, εἰς Πύῤῥον τὸν Ἀχιλλέως ἀνάγει τὸ γένος, καὶ Ἕλενον τὸν Πριάμου, ὥς φησι Θεόπομπος καὶ Πύσανδρος, ἀνάγει δὲ τὸ γένος ὁ μὲν Πύῤῥος εἰς Αἰακὸν, ὁ δὲ Ἕλενος εἰς Δάρδανον. Θεσπρωτός.] διὰ τὸ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἠπειρῶτιν εἶναι. Χάλαδρα δὲ, ἢ Κάναστρα, πόλις, καὶ λίμνη Μακεδονίας, ἀφ' ἧς ὅλην τὴν Μακεδονίαν φησίν. Καὶ [1] Χαναστραῖος γράφεται, καὶ Χαλαδραῖος, καὶ γὰρ κατωτέρω φησὶ, Χαλάδρης λύκον. Πρηνῆ θ' ὁμαίμων.] ὁμαίμων, τῶν Περσῶν παρ' ὅσον ἀμφότεροι, ὅ, τε Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ Ξέρξης, ἀπὸ Περσέως εἶχον τὸ γένος· Περσέως γὰρ Ἀλκαῖος, Ἠλεκτρυὼν, καὶ Σθένελος· Ἠλεκτρυόνος, Ἀλκμήνη· ἐξ Ἀλκμήνης δὲ, Ἡρακλῆς· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀφ' Ἡρακλέους, καὶ Νεοπτολέμου κατήγε τὸ γένος· οἱ δὲ Πέρσαι, ἀπὸ Περσέως. Ἀργείων πρόμους.] ἢ, Ἀχαιῶν πρόμους· Ἀργαῖοι, καὶ Ἀκταῖοι δὲ, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπῴκησαν δὲ μετὰ Μηδείας ἐπὶ Πέρσας παῖς τῶν Ἀθηναίων· νῦν οὖν Ἀθηναίους λέγει τοὺς Πέρσας, διὰ τὴν ἀποικίαν. Ἀναγκάσει δὲ, φησὶ, τοὺς Περσῶν ἡγεμόνας φοβηθέντας κολακεῦσαι αὐτὸν, καὶ ὑποταγῆναι, καὶ σκῆπτρον ὀρέξαι, καὶ δοῦναι αὐτῷ τὴν μονοκρατορίαν. Ὧ, δὴ μεθ' ἕκτην.] ἀδελφὸς μου, φησὶ, μεθ' ἕκτην γενεὰν, ἤτοι ἐκ πολλοῦ, συγγενὴς καὶ φίλος αὐτῶν νομισθήσεται. ὁ δὲ λόγος [2] περὶ Ταρπινίου τῶν Ῥωμαίων ἐστὶ· γὰρ ἀπὸ Ῥωμύλου, ὡς φλυαροῦσιν οἱ τὰ τοῦ Λυκόφρονος περὶ ἡμῶν γολιάσαντες, ἕκτος ἦν· ἐγὼ δὲ πρῶτον γινώσκω Ῥωμύλον, εἶτα Νουμᾶν, Τοῦλλον Ὁστίλλιον τρίτον, τέταρτον Μάρκον, [3] πέμπτον Ταρκίνιον, οὐ Ταρπίνιον, ἕκτον Τύλλιον, εἶτα Ταρκυίνιον τὸν ὑπερήφανον, εἶτα Βροῦτον, καὶ ἑτέρους. ἐκεῖνοι δὲ φασι Ῥωμύλος, εἶτα Πομπήϊος Λίος, τρίτος [4] Ὁστίλιος Ἄπυς, τέταρτος Μάρκος Καρπίνιος, πέμπτος Πείσιος Ὀρπίνιος, * ἕκτος Ταρπίνιος, Τύλλιος. * ἕκαστος δὲ αὐτῶν δυσὶ καὶ πλείοσιν ἐχρῶντο τοῖς ὀνόμασιν· ἕκτος οὖν, φασίν, ἀπὸ Ῥωμύλου ὁ Ταρπίνιος. φασὶ δὲ καὶ τὸν Ῥωμύλον Αἰνείου υἱὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἕκτον συγγενῆ τοῦτον νομίζουσι τῆς Κασάνδρας, καθώς· [5] ἐγὼ δὲ ἐνδέκατον γινώσκω, ἢ δωδέκατον τὸν Ῥωμύλον ἀπ' Αἰνείου, καὶ οὐχ οὕτω φημὶ ὡς ἐκεῖνοι, ἀλλ' οὕτως· Ὅτι μεθ' ἕκτην γενεὰν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, Ἀλεξάνδρῳ τινὶ ἑτέρῳ Μακεδόνι ὁ ἐμὸς συγγενὴς Ταρπίνιος πολεμήσει. Ῥωμαῖοι γὰρ, καὶ Μακεδόνες πολλοὶ καὶ ἐν χέρσῳ, καὶ ἐν θαλάσσῃ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμησαν. ὕστερον μέντοι συνέβη κρατηθῆναι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ζῶντα, καὶ πάλιν τῶν Μακεδόνων ἡγεμόνα, τὸν ὕστερον Ἀλέξανδρον συγγενῆ τοῦ πρώτου, ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Ῥωμαίων καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ κρατουμένου, ἀμοιβὴν ἐποίησαν· οἱ μὲν Ῥωμαῖοι, ἀποδόντες τὸν νεκρὸν· οἱ δὲ Μακεδόνες, τὸν ἐκείνων στρατηγὸν, καὶ οὕτως εἰρήνευσαν. Ἄλλως· Ὡς δὴ μεθ' ἕκτην ὁ Ταρπίνιος ἐμβαλὼν τῷ στρατῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ πρώτης ὥρας ἕως ἕκτης ἐπολέμει μόνος τῷ Ἀλεξάνδρου λαῷ· τοῦτο ἰδὼν ὁ Ἀλέξανδρος, φίλον αὐτοῦ αὐτὸν ἐποίησεν, εἶτα λείαν αὐτῷ πολλὴν ἐδωρήσατο, διὰ τὴν * δύναμιν αὐτοῦ. *

EMENDATIONES.

1 Χαναστραῖος, pro Λυκαστραῖος ex MSS. utroque, & emendatione Nic. Gerbelii. 2 Περὶ Ταρπινίου τῶν Ῥωμαίων, pro περὶ Ταρπινίου τῶν Ῥωμαίων, ex MSS. utroque. Legi etiam possit τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως. 3 Ἄλλοι πέμπτον, Ταρκύνιον ἢ Ταρπίνιον ἕκτον. Τούλλιον εἶτα Ταρκύνιον Sold. 4 Ὁστίλιος Ἔμπους Bar. * Ex Bar. ἕκτος Τύλλιος. Ταρπίνιος habet Sold. 5 Sic restitui hunc locum, addendo conjunctionem disjunctivam. ἐγὼ δὲ ἐνδέκατον γινώσκω. δωδέκατον Edit. Basil. ἐγὼ δὲ ἐνδέκατον γινώσκω δωδέκατον Edit. Steph. ἐγὼ δὲ δέκατον γινώσκω ἢ δωδέκατον Bar. ἐγὼ δὲ ἐνδέκατον ἢ δωδέκατον γινώσκω Sold. * Hoc adjeci ex Sold. ad supplendam sententiam, quæ in Impressis mutila exstabat.

Εἰς κῦμα κωφὸν, εἰς νάπας † δυσπλήτιδας	Undásque non audientes, & rupes asperas
Βάζω, κενὸν ψάλλουσα μάστακος κρότον;	Loquor, inanem ciens oris strepitum?
a Πίστιν λόγων γὰρ Λεψιεὺς ἐνόσφισε,	Fidem enim nobis Lepsieus abstulit,
b Ψευδηγόροις φήμαισιν ἐγχέας ἔπη,	Falsis rumoribus inducens dicta,
Καὶ θεσφάτων πρόμαντιν ἀψευδῆ φρένιν,	Et oraculorum divinatricem veracem scientiam,
Λέκτρων στερηθεὶς, ὧν c ἐκάλχαινεν τυχεῖν,	Concubitu privatus, quo cupiebat potiri,
Θήσει δ' ἀληθῆ· σὺν κακῷ δέ τις μαθὼν,	Faciet autem vera: cùm damno tamen discens aliquis,
d Ὅτ' οὐδὲν e ἔστι μῆχος ὠφελεῖν πάτραν,	Cùm nullum erit remedium juvandi patriam,
Τὴν f φοιβόληπτον αἰνέσει χελιδόνα.	Fatidicam laudabit hirundinem.
g Τόσ' ἠγόρευε, καὶ παλίσσυτος ποσὶν	Tantum est locuta, cùm retrograda pedibus
Ἔβαινεν εἱρκτῆς ἐντὸς, ἐν δὲ h καρδίᾳ	Ascendit intra carcerem, Sirenium
Σειρῆνος i ἐστέναξε λοίσθιον μέλος,	In corde gemens postremum melos
Κλάρου Μιμαλλὼν, ἢ k Μελαγκραίρας l κόπις,	Claria Mimallon, vel Melancrææ interpres
m Νήσου θυγατρὸς, ἢ τι n Σφίκειον τέρας,	Nesonis filiæ, vel aliquod Phiceum monstrum,
Ἑλικτὰ o κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη.	Contorta loquens obscurè verba.
Ἐγὼ δὲ λοξὸν ἦλθον ἀγγέλλων, Ἄναξ,	Cæterùm ego obliquum veni, Rex, hunc tibi
Τοὶ τόνδε μῦθον παρθένου Φοιβαστρίας·	Annunciatum sermonem virginis Phœbadis:

VARIANTES LECTIONES

† Δυσπλήτιδας Seld. Sed isti primæ α eadem manus superposuit υ. a Πίστιν γὰρ ὑμῶν Bar. Πίστιν γὰρ ἡμῶν al. Πίστιν γὰρ Λεψιεὺς Seld. b ψευδηγόροις lego cum Bar. Cantero, aliisque nonnullis; plures vero habent ψευδοῖσιν. c Ἐκάλχαινε Bar. aliique. ἰκάλχαινε Seld. d Versum hunc non agnoscit Bar. e Al. ἐστιν. f Νυμφόληπτον Bar. g Τοσ' Bar. aliique. τὸ σ' al. h Καρδίη al. καρδίᾳ Seld. i Ἐστέναξε MSS. uterque, & alii; eandemque lectionem in Scholiis habet Seld. ἰστέναξε al. k Μελαγκραίρας Bar. Μελαγκραίρας legendum esse judicavit Meursius. l Κόπις Bar. m Νήσου Seld. quam lectionem MSS. uterque in Scholiis habent. n Φίκιον Seld. aliique. o Κωτίλλουσα Bar.

Εἰς νάπας δυσπλήτιδας.] νάπαι εἰσὶν αἱ παραθαλάσσιοι πέτραι, αἱ ἐν τῷ αἰγιαλῷ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμεναι. Δυσπλήτιδες δὲ, αἱ δυσκόλως πληττόμεναι· δυσπλήτιδες δὲ, αἱ καταπληκτικαί. Λεψιεύς.] ὁ δεινὰ καὶ κεκαλυμμένα λέγων, ὑπὸ μεταφορᾶς τῶν λέπους. Καὶ θεσφάτων πρόμαντιν.] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐγχέας ψευδηγόροις φήμαις τοὺς λόγους, καὶ τὴν ἀψευδῆ φρόνησιν τῶν μαντευμάτων· φησὶν γὰρ ἤγειρεν ὁ Ἀπόλλων, ὅτι ἡ Κασσάνδρα οὐκ ἔστι μάντις, ἀλλὰ μαινομένη μάτην λαλεῖ. Λέκτρων στερηθείς.] ἐρρέθη ἐν τῇ ἀρχῇ. Τὴν φοιβόληπτον χελιδόνα.] ἑαυτὴν λέγει ἡ Κασσάνδρα χελιδόνα, καὶ Σειρῆνα, διὰ τὸ τὰ μέλλοντα προειπεῖν· ἢ διὰ τὴν ἀσύνηθεια τοῦ λόγου, ἐπειδὴ καὶ αἱ Σειρῆνες θελκτικαὶ ἦσαν. Φοιβόληπτον δὲ, μαντικόν. Σειρῆνος ἐστέναξε.] θελκτικὸν καὶ λιγυρὸν, ὥσπερ αἱ θρυλλούμεναι Σειρῆνες. ἔστι δὲ καὶ ζωΰφιον μικρὸν, ὅμοιον μελίσσῃ, λεγόμενον σειρήν. Κλάρου Μιμαλλών.] Μιμαλλὼν, Βάκχη, ἡ προφῆτις, ἡ τὸν Ἀπόλλωνα τῆς [1] μαντείας μιμουμένη. Κλάρος δὲ, ὄρος, καὶ πόλις Ἀσίας, περὶ Κολοφῶνα, ἀφ' οὗ καὶ Κλάριος ὁ Ἀπόλλων. Ἢ [2] Μελαγκραίρας κόπις.] μελαγκραίρας, ὁ μελαίνων καὶ [3] θολῶν τὴν κραῖραν καὶ τὴν κεφαλὴν, ἤτοι τὸν νοῦν, καὶ τὰ τοῦ λόγου κεφάλαια ἐν δεινοῖς λόγοις. Μελαγκραίρα δὲ, ἡ Σίβυλλα, παρὰ τὸ μελαίνειν τὴν φράσιν, καὶ τοὺς χρησμούς. Κόπις δὲ, ὁ ῥήτωρ, παρὰ τὸ κόπτειν τοὺς λόγους, κόπις, κόπτις· ἢ ὁ ἔμπειρος. Θυγάτηρ δὲ Νήσου, ἡ Σίβυλλα. [4] Φίκειον τέρας.] ἡ Σφίγξ· ἐκάθητο δὲ ἡ Σφίγξ παρὰ τὸ ὄρος Θηβῶν, ὃ ἀπ' αὐτῆς Φίκειον ἐκλήθη. εἰκάζει δὲ τὴν Κασσάνδραν Βάκχῃ τῇ ἐκ Κλάρου, καὶ τῇς Σιβύλλης ἐπισήμοις, καὶ τῇ Σφιγγὶ, ὥς φησιν Εὐριπίδης, διὰ τὸ συνεστραμμένα λέγειν καὶ σκοτεινά. Ἐγὼ δὲ λοξόν.] αἰνιγματῶδες, ὅθεν καὶ Λοξίας, ὁ Ἀπόλλων· ἢ παρὰ τὰ λοξὰ ἰὰν καὶ φωνὴν ἀφιέναι,

EMENDATIONES.

1 Μαντείας, pro μαντίας, ex Bar. 2 Μελαγκραίρας, pro μελαγκραίας, ex Seld. & Lycophronis textu; itaque legisse Tzetzem sequentia indicant. 3 Θολῶν Impress. θολερῶν Bar. Ego reposui θολῶν ex Seld. quæ lectio adprime huic loco convenit. 4 Σφίκιον hic, & lineæ sequente habet Bar. Vide Commentarios

Ἐπεί μ' ἔταξας φύλακα λαΐνου στέγης,
Καὶ πάντα φράζειν κἀναπεμπάζειν λόγον
Ἐτητύμως ἄψορρον [a] ὤτρυνας τρέχειν.
Δαίμων δὲ φήμας [b] ἐς τὸ λῷον ἐκδραμεῖν
Τεύξειεν, ὅσπερ σῶν προκήδεται θρόνων,
Σώζων [c] παλαιὰν Βεβρύκων παγκληρίαν.

Nam statuisti me custodem lapideæ domus,
Totósque dicere ac recensere sermones
Evidenter reversum jussisti nuncium.
Responsa verò Deus in melius verti
Velit, qui tua procurat solia,
Servans vetustam hæreditatem Bebrycum.

VARIANTES LECTIONES.

a Al. ὀτρύνας. al. ὄτρυνας. b Εἰς ἄκρ. c Al. σώζειν.

λεχοχρίσπιμον γὰρ ἦν· ὅ ἐστι τὸ λεχῶς ὕπαξ καὶ παρθενικῆς, ὁ αὐτὸς γὰρ ὢν τῷ ἡλίῳ, λεχῶς ἢ παρέσιη ὁ ἥλιος τὸν ζωδιακὸν κύκλον,

Ὅπως ἀκλινὴς τῆς φορᾶς ὁ σφενδόνης,

Ἐξαντπλεόζαν σφίγγεται κεταδείμων,

καθά φησιν ὁ Πίνδαρος. Τεῖχος δὲ, τὸν ἄγγελον φησι, παρὰ τὸ τείχειν. τινὲς δὲ κύριον ὄνομα τοῦτο νοοῦσιν, ὅτι τὸν ἀπαγγέλλοντα ταῦτα πάντα.

ΤΕΛΟΣ.

ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ

ΤΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ,

A JOSEPHO SCALIGERO

JUL. CÆS. F.

Latio donata; *jam ab eodem recensita,* & *Centum in locis* *a* JOHANNE MEURSIO *Emendata.*

LYCOPHRONIS
CASSANDRA
IAMBICO CARMINE

Tranſlata per

JOSEPHUM SCALIGERUM, JULII F.

Et Centum in locis a JOHANNE MEURSIO *Emendata.*

QUÆCUMQUE poſcis, ultima ex origine
Plane expedibo: ſed tamen prolixius
Parcas loquenti: non enim virgo, ut prius,
Secura ſolvit multiplex os carminum,
Sed & tumultum murmuris multi ciens,
[1] Superſtitioſâ fauce bacchata eſt ſonum,
Tenebricoſæ verba Sphingis æmulans:
Quorum memor mens quæ mihi nunc ſuggerit
Adverte, Rex, putánſque mente ſingula,
Percurre [2] dictionum inobſervabiles
Scrutans camenas, quâ expedita ſemita
Ad planam ineptos ducit errores viam.
Ego at ſolutis carcerum repagulis,
Verborum obibo flexuoſos tramites,
Primúmque pulſans oppidum, ut curſor celer.
Matuta Fagutalis arcis culmina
Citis ſupervolabat alis Pegaſi,
[3] Caſcum maritum proximè Cernem inſulam
Toro relinquens, bigenerem fratrem tuum:
Tranquilláque [4] ocris concavi ancoralia
Nautæ luebant, atque tonſilla [5] tenus:
Puellicidam & vermigradæ [6] Salaciam
Scapis ruebant è [7] columbariis ſuis
Ciconiveſtes pupulæ Phalacriæ,
Ultra Calydnas [8] obſtinentes palmulas,
Apluſtréque paſſim, & explicata [9] ſuppara,
Phrenetici Septemtrionis flatibus:
At ora ſolvens entheis bacchatibus,
Ates ab altis pervagæ bovis jugis
Caſſandra dictis infit orſa talibus.
Heu! heu! cremata lacrymoſa patria,

1 Fatidica. 2 Oraculorum, *Pacuv.* 3 Senem, *Varr.* 4 Petra. 5 Funes, *Plaut.* 6 Mare, *Pacuv.* 7 Foraminibus, quibus inſeruntur remi. 8 Oſtendentes, *Feſt.* 9 Vela, *Suidas.*

Primum quidem feralibus Trinoctii
[1] Stlatis gigantis, ore quem quondam ſuo
Conſi voravit campa [2] manduces canis,
Qui vivus uſtus excavator viſcerum
Intra lebetis ignis expertes focos
[3] Formo capronas verticis fudit ſolo,
Prolis peremtor, patriæ peſtis meæ:
Matri ſecundæ qui volanti cuſpide
Deterſit uber, inque Circi pulvere
Quinquertionis membra patris ſuſtulit
Saturnium ad cacumen, ubi terra ſati
Formido equorum ceſpes Iſcheni tumet:
Salſas [4] Triquetri qui latebras æquoris
Torve obſidentem ſemifeminam canem
[5] Stinxit, rapinis imminentem piſcium,
[6] Gumiam boum leænam, aduſtis quam pater
Membris, lucernis corporavit igneis,
[7] Mortam haud paventem, ſedis inferæ deam:
Quem cautè inermi fraude quondam mortuus
Exſtinxit, olim jam Quietali agnitum.
Heu! tene rurſus, ten' crematam contuor
Vetuſti ab armis Æaci, atque Tantali
Rogo ſepultis intra Letrinam oſſibus
Pulli igne [8] ſubverbuſti ad impiam dapem,
Telis bubulci Teutari volucribus?
Rivalis uxor cuncta in oras luminis,
Legans [9] parectatum minantem patriæ,
Producet, efferata patriis probris,
Diriſque nuptiis peregrini tori: at
Salubrium cata unguinum incurabile
Vulnus mariti conſpicata priſtini,
Giganticidis interemti ſpiculis
Ab hoſte, obibit morte communi diem,
Falis ab altis ad cadaver ſaucium
Corpus ruina ternuum in præceps ruens:
Et tunc recentis icta amore mortui,
Jam palpitanti ſpiritum efflabit viro.
Duplex tuum, triplexque bellum conqueror,
Ad arma rurſus, & rapinas ædium,
Tuique te ignem contueri incendii.
Heu patria! & vos buſta nati Atlantidis
Audacter urinantis olim, cum cute

1 Navibus, *Feſt.* 2 *Feſtus.* 3 Calido, *Feſt.* 4 Siculi. 5 *Pro* Exſtinxit, *antiquè.* 6 Voratricem. 7 Parcam. 8 Veribus uſti, *Plaut.* 9 Ephebum.

Suta

Suta revinctus corpus, utre scorteo,
Et solus, ut aper quadrupes Hercynius,
Rhithymniates navit ut larus fretum,
Zerinthi hiatum virginis Canariæ
Linquens, Deûmque tecta Lucumonum Saum:
Cum corruebat omnem humum Diespitris
Rapax aqualis nimbus; & putres solo
Falæ fatiscentes lababant, at genus
Hominum natabat ultimo periculo.
At fagum, & almum fructum, & uvam musteam
Orcæque tum Delphines, atque masculûm
Phocæ esitabant in toris mortalium.
Adest, adest fax involuta incendio
Prædam in columbæ morte mulctandæ canis,
Vultur palustris quam edidit fatu suo
Testæ rotundæ convolutam fornice.
At hospitalis infera unda remigem
Te [1] muricidam, nec bucerdam in patriis
Caulis prementem scrupeis adhuc manet,
Ut ante pulcritudinis trium arbitrum:
Sed pro mapalibus tu Aselli mattias,
Et Lan adibis: pro boum præsepibus,
Ovilibúsque, próque rustico pedo
Vehet faselus te, & Phereclii pedes
Festras gemellas, inque Gythii juga,
Ubi ad scabrosa saxa pandatos luens
Pinus tenaces lubrici dentes freti,
Classem expedibis noviratem à jactatibus,
Et tu virosæ prædo junicis lupus
Orbæ duarum jam columbarum pari,
Cassis peregrinæ in secundam indaginem
Ultro incidentis aucupis pennæ dolo,
Dapem ambidentum nuper in crepidine
Bacchis cremantis, atque divæ Albuneæ,
Curres super Scandeam, & arces Ægili,
Venator acer præda opima ganniens:
Explensque amores in Draconis insula
Actæ, biformis editi terra imperi,
Vanam secundò non videbis [2] Murtiam,
Ulnarum inanem sarcinam, éque somniis
Vacua torum nocturnus explorans manu.
Nam te Phlegrææ jam maritus conjugis

1 Ignavum, *Plaut.* 2 Venerem.

Tristis

Triſtis Torones, abdicator riſuum
Et lacrumarum, namque neſcit, & caret
Utroque, qui olim littoralem ex Thracia
Fecundi opimatam [1] Melonis fluctibus
Humum penetrans, non trabe ſtlataria,
Inhoſpitale ſed iter, ut cubilia
Terræ in profundos talpa pertundens ſpecus,
Quærens receſſus in cavernis æquorum,
Cavenſque natos perduelles hoſpitum,
Et audiendas ſupplicans patri preces,
Redux ut iret patriam, unde pervagus
Matrem gigantum adiverat Palleniam:
Tete ille Guneus, quæſtor urnæ vindicis,
Sagacis arbiterque Solis filiæ
His nuptiis privabit incilans probris,
Pellens ab omni jure [2] proſedæ lupæ.
Qui nec Lyci ſepulcra, nec Chimærei
Oraculorum voce venerantes timens,
Nec illecebras Anthei, nec hoſpitum
Dapum ſodalem, filium Conſi, ſalem,
Deûm tuliſti tranſilire ſagmina,
Menſamque calcans, jus ſupinans, & bonum,
Fetæ modum ſecutus urſæ incicorem.
Ergo ſtupentes fruſtrà tundes nervias,
Egentia & jejuna fundens carmina:
Sed flens adibis patriam incenſam prius,
Exſangue ſpectrum bajulans ulnis tuis.
Jam quinque nuptæ Thyados Pleuroniæ,
Satæ [3] cataces namque Carmentæ mari
Jam panuclis nevére trinis, conjuges
Thalaſſiones quinque celebrare illius:
Duos quidem videre prædones lupos,
Catè intuentes præpetes immuſſulos:
Plyni, & Libyſſæ, Caricique gurgitis
E ſtirpe cretum ſemicreta barbarum,
Et vere Epeum, nec quidem Argivum ſatu,
Cujuſque avum quondam in molaribus ſuis
Hercynna Educa, quæ gerit [4] ſeceſpitam,
Fartim minutal frendicans, tumulo indidit,
Humeri vorax epulata cartilaginem:
Quem dudum adultum virbium, & cupidines
Graves caventem navium promi dei
Miſit Terentus in Letrinæ jugera

1 Nili, *Feſt.* 2 Meretricis, *Plaut.* 3 Claudæ, *Feſt.* 4 Gladium, *Feſt.*

[1] Ocrin paratum præterire Molpidis
Luſtrale cæſi corpus imbrico Jovi,
Soceri in ruinam, qui trucidavit procos
Juſtis nefandis, quæ Camilli filius
Paravit: ille, poculo exhauſto ultimo,
Cognomini ſepultus eſt Salacia,
[2] Suaſam ſuis labem inſipans natalibus,
Suræ [3] petillæ Pſyllan aurigans equam,
[4] Picatæ & Harpinnam parem ungula Strigi.
Tandem illa quartum fratrem adhuc tuebitur
Circanei [5] acceptoris: ille è fratribus
Pugnæ ſecundum acerrimæ palmarium
Tuliſſe tunc canetur, atque in ſtragulis,
Quintum anxiis in ſomniis exercitum
Jactabit atro imaginis ludibrio,
Sponſum futurum [6] Angitiæ Cytaicæ
Ardentis hoſpitem; quem ab Oenona exulans,
Vertens in hominum membra formicas breves,
Pelaſgicum Typhona produxit pater,
Septem è puellis torridis [7] forma lice
Superſtitem unum vindicatum ex ignibus.
Reciprocam ille ſed remanabit viam,
Veſpas ſuis è pumicetis exciens,
Quaſi puer vapore ſuffiens domum:
Et cæteri Burri Duellinominis
Flabris juvencam [8] atabulis cædent popæ,
Matrem draconis [9] incientem Scyrii:
Quam ſæpe conjux Salmydeſium ſalum
Intra requirens, immolatricem hoſpitum,
Spumifragam inſulam obſidebit Candidam,
Celti liquentes ad paludes gurgitis,
Amore ſponſæ, cerva quam volucripes
Jugulum propinans eximet ſeceſpitæ.
Spacioſus intra littus appellabitur
Solus mariti curſus in crepidine
Sortem gementis, atque claſſem cœlibem,
Et non videndo membra mutatam modo
[10] Caſcam cruentum vas prope & libamina,
Orcique flammam exuberantem funditus
Cortinam ahenam, quam atra flabit, mortua
Cadavera elixans coquinatu improbo.
Et ille obibit ejulans campum Scythen,

1 Petram. 2 Ineluibilem. 3 Albæ, *Feſt.* 4 Aduncæ, *Feſt.* 5 Accipitris. 6 Medeæ. 7 Calido cinere. 8 Ventoſis. 9 Gravidam. 10 Anum, *Varr.*

Procans

Procans amoris quinque [1] circites torum:
Illi ante acerras auguris Saturnii
Deglutientis cum parente filios
Secunda jurantes fiduſta ſagmina,
Tonſarum amicient remiges [2] ſtropis manus,
Bacchumque ſoſpitem, & prioris vindicem
Luctus canentes, cui in obſcuris cavis
Delphorum operta ad antra Lucrini dei
Abſtruſa liba Tauriformi offeret
Claſſis tremendæ milleprætor navium.
Cui gratiam ſacri novam [3] redandruans
Nefrondinoſus Eſquilinus Lucius,
Leoni ademto prandio, implicans rubis,
Segetem vetabit eruiſſe funditus
Vaſto molari, [4] mattiiſque querqueris.
Cerno ſequacem jam [5] napuram luctuum
Mari trahentem, & conſerentem patriæ
Minas feroces, & malorum incendia.
Atque utinam in Iſſa te Camillus inſula
Non procreaſſet hoſtium noſtrum ducem,
Quartum ſatum ex Atlante [6] deſtina covi,
Tuis parantem damna cognatis Prylin,
Sagax aruſpex, vere ad omnia optima:
Paterque juſſis Æſaci fanatici
Non improbaſſet ſigna noctis [7] arcula,
Celaſſet uno ſed duos pro patria
Fato, perurens membra Lemnio rogo.
Non tot malorum nunc procella ſurgeret.
Portumnus en! cernet [8] nefrendum carnifex
Fervere mergis ſpartiſirpeis anum,
Glauci Terenti conjugem Titaniam.
Jam duo necantur cum parente pignera,
Humeros molari coclaca fracto ducis;
Quæ ſabulonis apparata fugerant
Vanis loquelis alvei diſcrimina,
Cui cuncta credens ille tortor liberûm,
Mergorum alumnus, piſculentæ compedis
Præda, oſtreis valgiſque naritis comes,
Fetus gemellos cluſit uno [9] ploxeno.
Cumque his miſer non matris advertens Deæ
Præcepta Mnamon, ſed veterno oblivius,
[10] Suppus recumbet, pectus enſe ſaucius,

1 Annos. 2 Funibus. 3 Referens, *Feſt.* 4 Malis aſperis, *Feſt.* 5 Funem, *Feſt.* 6 Columna cœli, *Varr.* 7 Infauſta, *Feſt.* 8 Puerorum, *Feſt.* 9 Capſa, *Catull.* 10 Supinus, *Lucil.*

Nunc, nunc gemit Myrina, nunc præſentiunt
Hinnitum equorum littorales margines,
Ubi Pelaſgum lubricæ ſaltum [1] pedæ
Librans crepidine ultima fremens lupus,
Fontis creabit è ſaburra gurgitem,
Olim recludens ocioſa flumina.
Jam culta vaſtat arva Mars Saliſubſulus,
Reciproco cruenta ſigna murice
Edens: palam omnis vaſta nunc tellus jacet,
Horretque crebris ut ſeges novalium
[2] Sicilicibus coruſca: luctuum mihi
Pinnis imago aures ab altis perſonat,
Covi ſereſcens omne pervolgans [3] fretum,
A feminarum voce, ſciſſis veſtibus,
Luctus ſequaces mutuo capientium.
Sed illud, illud te, ô cor infelix, malum,
Illud laceſſet omnibus crudelius,
Ubi fremiſcens [4] celibari cæſius
Verſam rapax ſanqualis inſcribens humum,
Urvoque lirans orbitam anfractu viæ,
Bubulcus imporcitor ampli jugeri
Horrendum acutus ore clangorem ciens,
Fratrum tuorum filium cariſſimum
Ptoi parentis ex humo ſuſum auferens,
Artus cruentans ungue & immani gena,
[5] Tiſata patria tabo, & arva polluet,
Et libripens trionis occiſi ſtipem
Ferens [6] aginæ examinatam lancibus,
Et rurſus æquipondium redhoſtiens
[7] Rodi micantis in ſtatera auraria,
Bacchi jacebit funeratus amphora,
Fletuſque Nymphis inquilinis Bephyri,
Superque Pimpleam petræ Libethriæ,
Cadaverum propola, qui fatum tremens,
Effeminatam corpori pallam induet,
Inſilia tractans, ſtaminumque inſubulos:
Tanget ſupremus [8] vinciam hoſtilem pede,
Te, Frater, unum vel pavens in ſomniis.
Qualem heu! rues, Fortunâ, luctantem domus
Patriæ caducæ ſubtrahens tibicinem.
Non abſque lacrymis, atque leſſo riſerit
Impunè latro Dorienſum exercitus,

1 Veſtigii, *Feſt.* 2 Haſtàrum ſpiculis, *Enn.* 3 Solum. 4 Haſta, *Feſt.* 5 Iliceta, *Feſt.* 6 In qua ſe vertit trutina, *Feſt.* 7 Maſſæ. 8 Terram, *Feſt.*

Vitulans

Vitulans ovanter morte confecti viri:
Sed circa puppes ultimo [1] aucto spiritus
Excurso, amaris ignibus cremabitur,
Jovem Fugalem plurima incalans prece
Amara fata concremato avertere.
Nec agger, aut navale propugnaculum,
Nec crebrisurus pluteus atque scansilis,
Non juverit lorica, non pinnarum opus,
Sed fumo ut [2] axe conglobatæ apiculæ,
Vaporis aura, torviumque verbere,
E puppe, rostrisque, atque rostrorum foris
Crebri petauristæ è sedilibus suis
Saltu peregrinam cruentabunt humum.
[3] Procosque multos Græciæ palmarium
Hasta ferentes, inclutos prosapia,
Tuæ feroces morte mactabunt manus
Tabo cruentæ, amore belli asperrimæ.
Sed ipsa luctum non minorem perferam,
Tuo per omne mœsta tempus funere.
Nam dira mî, illa dira lucescet dies,
Gravissimusque luctuum, anni quo senes
[4] Circum rotantes noctilucæ viderint.
Heu! heu! gemendus & mihi flos est tuus,
O pulle, dulcis heu! parentum sarcina,
Amore sævum qui draconem saucians
Et illice igni, sauciumque compede
Grata coercens tempus ingratum breve,
A saucio non ipse saucius tamen,
Truncatus aram tu cruentabis patris.
Heu me misellam, & par benignum virginum,
Tuumque bruta conqueror fatum canis!
Quarum sororem terra nutrix alteram
Hiulca devorabit infero specu
Adulta proximè intuentem incommoda,
Qua latè avitus lucus, & bustum lupæ
Jacet sepultæ adulteræ cum filio,
Priusquam opem mulgeret infans lacteam,
Et obstetricis rore corpus tingeret.
Sed cruda te ad sponsalia & connubii
Sacra admovebit durus Iphidis leo,
Atræ parentis æmulatus februa.
Namque in capacis ventre mactans naviæ

1 Spacio. 2 Confertim, *Fest.* 3 Proceres. 4 Circulum.

Bovem

Bovem infulatam draco [1] cupencus impius,
Jugulæ tripatris cædet hanc [2] clupaculo,
Priora confedufta dans hirpis facra.
At mancupatam tè in fupino littore
Thracum lapitam funditorum jactibus
Conviciofis percitorum injuriis
Abfcondet imber faxeus manualium,
Pulla hirriente membra mutatam cane.
Aft ad bidental Anxuri domeftici
Ornabit albis [3] antiis crepidinem
Sororis olim lutea calautica
Redemtus, uftam cum rediret patriam,
Vetus tenebris nomen obruens fuum:
Ubi rupex hirtipilus ignes indices
Terræ parentis indicator perfidus
Lucens, caballum gente prægnantem hoftica
Pertundet, altas ventris impages trahens:
Et Sifypheæ volpis aftutus cato
Lucebit ardens trifte lucubrum nepos
Leucophryn atra nocte navigantibus,
Infanticidæ & infulas duas boæ.
Aft ipfa abhorrens pronubas tædas ego
In ædis atræ fcrupeis conclavibus
Tecto carentis, & lacunari domus
Tenebricofo membra mergens carcere,
Ptoumque Semonemque Vortumnum Deum
Fugans amore captum ab innupto toro,
Tamquam potis [4] fignata perpetim fore
Summæ ad fenectæ tempus, innubæ æmulo
Ritu Minervæ Carneæ Feretriæ,
Ad volturis columba tunc raptim torum
Exfanguis ales ungue picato trahar,
Clangore multo Acredulam Budetiam
Calans rapinæ nuptialis vindicem:
Aft illa fignis afpero palatio
Pupas corufcans cœlitus minabitur,
Lapfa ex [5] falanto patrii folo Jovis,
Avo imperanti nobilis poffeffio.
Unius ob noxam orba mille liberûm
Tumulos inanes conquereretur Græcia
Non in fepulcris, fed maris fundo fitos,
Rogi fupremum non tegentes pulverem
Urnis latentem, ut jufta denicalia:

1 Mactator. 2 Cultro, *Fest.* 3 Capillis, *Fest.* 4 Virgo, *antiquè.* 5 Cœlo, *Hetruscè, Fest.*

Sed triste nomen, atque cespitum notas
Parentum amicis irrigatas fletibus,
Et liberorum lacrumis, & conjugum.
 Ophelta, tuque rupium custos Zarax,
Petræque, tu Trychata, tuque asper Nedon,
Et saxa Dirphossi omnia, & Diacriûm
Specus hiantes, atque Phorcynis juga,
Quot fluctuantum nenias cadaverum
Cum dissipatis audietis puppibus?
Quantum tumultum murmurum infrænabili
Reciprocantem vorticum spumas salo?
Quot deinde thunnos saucii compagibus
Ad saxa fractis verticis, quos cœlitus
Noctu rubentes [1] manubiæ [2] obstitos prement,
Ubi flore jam vertiginosis Liberi
Lucebit indicem tenebrarum facem
Ultor, nocenti pervigil curæ studens?
 At hunc ut amburvantem aquis alcedinem
Per saxa iniqua velitem fluctus feret
Actum procellis inter [3] aras duplices:
Gyrisque siccans in petris alas mari
Multo madentes, alterum mare hauriet
Perpessus ictus à tridente fuscina,
Qua ultor illum vulnerans operarius,
Cum orcis adiget habere communem fugam,
Vano cucullum blattientem [4] pipulo.
At luridum cadaver expulsum foras
Delphini aprica concoquet Canicula,
Passumque in algis, inque musco putridum
Miserata condet una Nesææ soror,
Opitula [5] abadir maximi Cynæthei.
Bustumque proximum coturnici aliti
Tremens, cavebit murmur Ægæi sali.
Tunc ille Castniam & Melinæam Deam
Proscindet audax [6] Uragi in palatio,
Quæ laciet illum rete inextricabili,
Furore, nec furore, verùm Erinnyum
Tendens amaram compedem fatitraham.
 Omnisque mœstum Græcia ejulabitur,
Quamcumque Aræthus intus, atque inhospitæ
Fauces coercent Dotii Libethriæ:
Quibus meæ vel ad paludis inferæ

1 Fulmina. 2 De cœlo tactos, *Fest.* 3 Saxa, *Virg.* 4 Convicio. 5 Lapidis, *Prisc.* 6 Plutonis.

Ripam

Ripam diu sunt lacrumandæ nuptiæ.
Nam plurimarum ventre funerabitur
Serratidentum fauce camparum abditum
Examen ingens, hospitesque in hospite
Terra subibunt busta cognatis procul.
Nam ripa quendam Strymonis Bisaltia
Absinthiorum proxima atque Bistonum,
Vesticipis altorem optimum, Edonos propè,
Teget prius, Tymphresta quàm cernat juga,
Suo parenti plurimum invisum omnium,
Qui fecit illum cæcilium, oculos forans,
Cubile spurium quando inivit pellicis.
Tres Cercaphi spelunca casnares teget
Olim sepulcro non ab Alenta procul:
Molossi olorem præscium Insinui Cubi,
Scrofæ inscientis nescientem delicos,
Cum caprifici lite compellans cata
Vatem æmulum, ipse falsus ex oraculo
Somnum [1] Teniris præstitutum dormiet:
Quartumque magni liberorum Dijovis
Fratrem dolosi Æthonis in fictis notis:
Et tertium ligone Thebarum salas
Aheneo demolientis filium,
Quem Strebulus olim Consus agili discidit
Pilumnus, ora dissipans [2] sudaculo,
Quando creatæ Nocte germanos patris
Ad unum amorem mutuæ armarunt necis.
Duo at scatentis ad fluenta Pyrami
Deræni ovantes vertagi icti mutua
Deprœliabunt cæde barritum ultimum
Subtele in ipso virginis Pamphyliæ.
Altusque rumo sulcus in meditullio
Stabit Megarsus cespitum nitentium,
Ut ne in profundis inferûm sedilibus
Imbuta cernant busta cædibus sua.
At quinque dehinc Cerastiam in Vespariam
Et bitientes Satrachum, & Silvani humum,
[3] Justà manebunt Murtiam Zerinthiam.
Unus parentis exulans conviciis
Cychrei cavernis, Bocariqûe flumine,
Meus sobrinus, ut peremtor patrii
Pulli, nothum propagmen, & labes domus,

1 Parcis. 2 Flagello, Pell. 3 Pro justâ, antiquè.

Rabiem vomentis bellicosam ovilibus,
Ravi leonis quem pilis horrens cutis
[1] Runis tegebat æneis impervium,
Obnoxiam unam possidentem semitam
Ad fata, quam vagina celabat Scythæ,
Cum durus adolens sacra Comyro leo
Suo parenti fatus est claras preces,
Immussuli ulnis subrumum gestans suis.
Nec ipse credat hoc parens, quòd Lemnium
Fulmen duelli, nescius turpis fugæ,
Trio efferatus hospitum infensissimi
Trajecit ile munere, urinans ferum
Saltum tepentis ensis ad promtam necem:
Fratremque Trambeli ille patria exigit,
Cognata patris quem parit nixu suo,
Donata præda dirutori mœnium;
Quam pro frequenti civium comitio
Ferale glauco prandium suasit cani
Misisse linguax virginum trium pater
Omnem marino terram inundanti luto,
Siquando fluctus exspuisset faucibus
Sorbens procellis omne decumanis solum;
Nepam sed ille fauce pro pupâ vorans,
Partus maligni questus est onus grave.
Venator adiens at secundus insulam
Ut expeditè consulat malis suis,
Indigena socius epulo liberis [2] Viræ,
Priscis Lupercis atque Nyctimi coquis
Lunam ante natis, filiam glandis dapem
Torrere suetis in calentibus focis;
Eviscerabit, & medullitus trahet
Ligone glebas, omne vestigans specum.
Cujus necavit bronchus Oetæus patrem,
Ad verticillas ilis artus lancinans:
Adagionem hunc sensit accepto malo,
Quod plurima inter poculum & labrum solet
Vertisse fatum res agens mortalium:
Et tabe manans ora spumanti, occidens
Solocisetus imminentem ulciscitur,
Salii coercens [3] incito statu volam.
At tertius tollentis ex cava petra
Natus [4] heronis arma, cujus in torum

1 Telis, *Enn.* 2 Hamadryadis nymphæ. 3 Immoto. 4 Robusti.

Idæa

Idæa junix ſponte conſcendet ſua,
Quæ viva Averni obibit umbras, queſtubus
Et lacrumis confecta Muniti parens,
Quem torta Creſtonæ anguis in venatibus
Necabit, acrem cuſpidem infligens pedæ,
Ubi parentis collocabit in manus
Captiva patris avia furtivo ſatum
Amore pullum, cui jugum ſolæ hoſticum
Jecere ſervitutis Actæi lupi
Hoſtimen, atque Bacchæ ademtæ gratiam,
Quorum rotundæ teſtulæ cæſus tholus,
Munimen ictus hoſtici, caput teget:
Intacta vermiculata claxendix domos
Servabit alias, incolis ſtupenda res:
Quod templa ad alta ſiderumque [1] ſubices
Ducet duos Laperſios medioxumos;
Quos numquam in orbem Juppiter ſoſpes meum
Duxis biprædem liberaturos ſubim:
Nec vel celoces inſtruentes claſſium,
E puppe ſumma nudipes veſtigium
Hoſtes vetuſto Bebrycum infigant ſolo:
Neque hos leones anteuntes viribus,
Duri duello, quoſque Mavors armiger,
Quos Nerienes, Capta quos amat Dea
Boum Juga, & Curitis Homolois Dea,
Hæc, quæ cluentes arte fabrica duo,
Querquetulanus, Conſus & Cromnæ imperans,
Struxere quondam pejeranti principi,
Crudis diem unum vix lupis ſuffecerint
Vim fulminantis impetus depellere,
Quamvis in arcibus Canaſtræum gravem
Giganta, conſtans hoſtium repagulum,
Habentia, atque certa primùm verbera
Vibrare promtum lancinatori gregis,
Et cujus iras primus accendet graves
[2] Acceptor acer, lubricum ſaltum cirans
Flos ipſe Graiûm, cui Dolongorum elegans
Olim ſepulcrum ripa defuncto parat
Rumona, cornu prominens peninſulæ.
Accedet inſperatus, accedet tamen
Nobis amicus ſoſpes unus, Drymnius
Deus Promantheus Æthiops Gyrapſius,
Qui bitientem quando Mutunum atriis

1 *Pro* nubibus, *Enn.* 2 Accipiter, *antiquè.*

Nocentem

Nocentem amaræ peſtis admittent reum,
Et quos acerba, quoſque rerum aſperrima
Manent, dape atque in inferio libamine
Mactare conabuntur immitem Crepum.
Gravem tumultum ponet in convivio.
Primumque amara voce ſeſe mordicus
Frendent, frementes improbis gannitibus:
Tandemque cernent patrueles prælio,
Ut conſobrinis nuptiarum averterent
Puſis rapinas, furta patruelium,
Sponſaliorum propter immunem vicem.
At tela certè multa Cnecei alveus
Vibrata niſu vulturum intuebitur,
Res mira Pheræis, & auditu aſpera.
Hic namque corno ſtipitem pullæ cavum
Fagi retundens, opprimet duûm alterum,
Tauro leonem conferentem prælium:
Alter ſibynna diſſipans tauri latus,
Affliget hunc ſolo: hunc ſecundo verbere
Reciprocabit ut coniſcans [1] arvigus,
Cippum caducum buſti Amyclæi ruens.
Simulque ferrum, fulgurumque vortices
Fortes [2] patales [3] hoſtient, quorum unius
Non vel Sciaſtes Orchieus Telphuſius
Manum improbarit, quando cornu tenderet.
Summanus hos Dis, hoſque cœli fornices
Grata dierum ſemper excipient vice,
Fratres amicos, compotes vitæ & necis.
Illorum at arma ſopiet nobis Deus,
Parvum levamen in malis hoc largiens:
Multorum & ingens agmen excibit manu,
Quos Rhœæ alumnus non tenebit, ſpiritus
Mulcens, novenum tempus in magna inſula
Manere nexos imperans oraculis,
Tres multa cunctis virgines [4] alebria
Præbere mandans, qui cacumen Cynthium
Errore pervagantur Inopum propè
Ægyptias [5] Melonis electantem aquas:
Progerminator quas petulcus erudit
Adorearum ritè pilumnas opum,
Vinumque facere, vel nitores unguinum,
Neptes Zarecis vinitorculas aves:

1 Aries. 2 Tauros, *Plaut.* 3 Ferient. 4 Alimenta. 5 Nili, *Feſt.*

Quæ ſæpe ſolabuntur hoſpitum canum
Famem furentem exercitus, cum venerint
Sithonis uda ad filiæ cubilia.
Atque ænearum panuclarum ſtamine
Olim librarunt iſta virgines anus.
Cephaſque, tum Praxander, ullis navibus
Non imperantes, plebis obſcurum genus,
Et quinque quarti poſt petent terram Deæ
Golgos tenentis, hic Lacona exercitum
Ductans Therapnis, alter autem ab Oleno
Dymeque Buræi imperator agminis.
At Argyrippam, Dauniorum [1] hæredium,
Ad Auſoniten exciebit Phylamum;
Aves ſodales membra plumantes videns
Fatis amaris, qui natatum aquatilem
Degent in alto, more piſcantum, mari,
Similes figura cæſiis oloribus:
Roſtriſque ſpumas aucupantes piſcium,
Ducis tenebunt inſulam cognominem,
Theatriformis inque clitellis jugi
Vicos ſecantes, perque diſtinctas vias
Junctis tabernis, quo prius Zethus modo:
Simulque paſtus, & ſimul cubilia
Noctu rebitent, gentis omnem barbaræ
Cœtum caventes, inque Græcorum peplis
Cognati amantes ocium cicur ſinus:
Manuque ab [2] inſipante pultem prandii
Offam polentæ blandum adulantes edent,
Vitæ prioris non adhuc oblivii.
Verùm Liburnæ vulnus erroris vagi
Erit minaciumque cauſa luctuum,
Procax viroſa cum catulliet lupa
[3] Aſilo amoris, & bidental Nortiæ
Defendet ipſum, victimam novi ſacri.
Coloſſicuſque in Auſonum pomœriis
Stans, fabra ſiſtet membra ſaxeo ſuper
Campſoris Architectonis ſtatumine,
Saxis, ſaburra navis, eductis foras:
Arbitrioque fratris Alæni obrutus,
Veras preces precabitur novalibus,
Sejæ nec [4] agnas umquam adoreas dare,
Aquis opimante arva ſubſtillis Jove,
Ni forte quidam Ætolus urgens ſtirpitus

1 Poſſeſſionem. 2 Ingerente, *Feſt.* 3 Oeſtro, *Virg.* 4 Spicas, *Feſt.*

Proſcindat

Proſcindat arva, ſulcum arans trionibus:
Cippiſque late cinget immotis humum,
Quos glorietur nemo vi mortalium
Statu movere poſſe; nam cita fuga
Ipſi reciprocam redibunt ſemitam,
Gradu prementes, nec gradu littus ſali.
Deuſque multis indiges vocabitur,
Quicumque brûtum littus Ionis tenent,
Cæſo dracone noxio Phæacibus.
  Gymnaſiiſque retrogradi circumfluis
Renoniveſtes applicantes, indignum
Victum juvabunt invicem orbi veſtibus,
Fundis bicaudis membra defeſſi tribus:
Ubi rudimen verberantis cominus
Artis puellos mater impranſos docet;
Nam nemo panem dentibus frendet prius,
Quàm capſit illum pendulum certo [1] lapi,
Super tigillo deſtinati ictus notam.
Iniqua ſcrupis & recedent littora
Hiſpana, Tarteſſi fretum tangentia
Arnæ vetus propago, Temmicum duces,
Grajam expetentes, & Leontarnes juga,
Scolumque, tum Tengyram, Oncheſti ſolum,
Fluenta Thermodontis, Hypſarnique aquas.
  In Syrtin alios, & Libyſtica æquora,
Et brevia, & infernalis æquoris vada,
Et ſemipiſcis gurgites navifragos
Olim interemtæ veſtipellis dextera
Sangi Bubulci Fovii Stercutii,
Inque alta ſaxa virginum volucrium
Diſpalitantes, lancinatos cruditus
Opacus omnes Tellumo venabitur,
Multis ruinis obrutos ex mortuis
Uno relicto nuncio ſodalibus,
Delphiniſigne, fure Punicæ Deæ:
Qui vaſta ravi coclitis magalia
Videbit, aheno maximo [2] calpar meri
Manu propinans, poculum bellarium:
Videbit, & quæ liquerit cadavera
Præſtanus Averruncus armorum cluens,
Qui rutro adunco runcinantes omnia,
Nectent foratam reſte prædam mugilum.

---

1 Lapide, *Enn.* 2 Scyphum, *Feſt.*

Atque

Atque alius alium sævus excipiet labor
Labore semper pristino ferocior.
Quæ non Charybdis mortuorum explebitur?
Quæ non Erinnys, semivirgo bestia?
Quæ non Camena, carnifex bimembrium,
Ætolis aut Curetis, artus liquier
Suadebit aura flexanima immemores cibi?
Vel quam ferarum non fabram intuebitur,
Atrox venenum farre miscentem excetram,
Fatumque monstriforme? sed miserrimi
Sortem gementes atque palantes haris,
Miscella semper cum polenta floccium
Acina, fracesque devorabunt: ast eum
Herba, atque Manus vindicabit obvius,
Nonacriátes Vinulus Triceps Deus,
Et mortuorum regna descendet cava,
Atque inferum rogabit apricum augurem,
Coitus virorum & feminarum conscium,
Umbris hianti sanguinem obsipans solo;
Ensisque trux munimen, inferis metum,
Vibrans, trementum murmur umbrarum audiet
Gracile caducâ [1] succrotillâ fabulâ.
Atque hinc Gigantum quæ lacertos insula
Confregit, & Typhonis artus querqueri,
Adusta flammis cum mera excipiet rate;
Qua Rex Deorum informe [2] clunarum genus
In risum eorum transtulit coloniam,
Qui prælium movere Saturno satis.
Baji magistri postmodò bustum, casas
Post præteribit Cimmerum, & Plutonium
Aquæ procellis fluctuantem gurgitem,
Ossan, boumque [3] Viriati semitas
Stratas, nemusque Liberæ pusæ inferæ,
Candensque flammis flumen, atque ubi ætheri
Tollit cacumen ampla [4] procapes jugi,
Ex quo fluenta cuncta, cuncti funditus
Fontes per arva dissipantur Itala:
Linquensque Lethæonis alta culmina,
Lacumque Avernum, quem labro ambit circite,
Et flumen atra nocte Cocyti obrutum,
Stygis nigrantis gurgitem, quâ Terminus
Juranda posuit jura supremis Deis,

1 Tenui voce, *Titin.* 2 Simiarum, *Fest.* 3 Robusti, *Non.* 4 Radix, *Fest.*

Ire in Gigantes atque Titanos parans:
Libamen hauſtriſque aureis antlans aquæ,
Orcæ dicabit & viro donarium,
Silam columnæ vertici appendens ſuam.
Et tres necabit filii Salaciæ
Pupas, camenæ matris æmulas ſoni,
Jactu inſolenti præcipes è culmine
Pinnis caducas æquor in Tyrrhenicum
Quacumque amari jura ſtaminis trahent.
Unam Phaleri turris ejectam foras
Glaniſque capiet flumine irrorans humum:
Quà puſæ acerram conſtruentes incolæ,
Vitulatuum ſtrepente Parthenopen ſono
[1] Solennia Deam jubilabunt alitem.
At littus exſtans in Veniliæ Deæ
Se corruens, cognominem Leucoſia
Petram tenebit, qua fluens Is, & ferox
Fluente pingui Laris eructat ſolo.
Ligea agetur in Terenam fluctuans,
Sulcans procellæ murmur: illam navitæ
Linquent ſepultam littorali ceſpite,
Aquis propinquam garrulis Ocinari.
Illam lavabit Corniger ſo gurgite,
Volucrimembris buſta februans aqua.
Primæ ſorores ante cognatas Deæ
Claſſis vetuſtus imperator Atticæ
Certamen ardens lampadum nautis aget,
Juſſis Deorum, plebs quod augebit dehinc
Neapolitis, quæ prope undantem ſinum
Portus Miſeni ſcrupeas ripas colet.
Claudenſque Coros ſcorteo ſinu bovis,
Et rurſus actus caſibus reciprocis,
Flagri triſulci verbere uſtulabitur
Larus, quieſcens caprifici frondibus,
Ne gurges illum fluctibus deglutiat,
Imo Carybdin fundo anhelantem trahens.
Nec ſat refectus nuptiis Atlantidis,
Rudem ſerilibuſque ſirpatum alveum
Intrabit audax, atque moderator reget
Ad media combæ caudicariam trabem
Sutam infabrè compage ſubſcudum rudi,
A qua acer Ambarvalis expellens Deus,
Implume quale pignus orbæ alcedinis,

1 Solenniter.

Ipſis

Ipſis agéis & foris ſimul, vagis
Marget procellis impeditum [1] copulis,
Pontique inerrans pervigil cubilibus,
Anthedonio erit contubernalis Deo:
Sic alius alium ventus excipiens, facis
Inſtar, rotabit ſuber, agitans ſpiritu:
Vix & procellas vorticéſque Albuneæ
Defendet illi ſupparum, arma pectoris
Manuumque, queis & ipſe carnifices petras
Prendens, acutis membra lancinabitur
Scrupis: ad inviſamque Saturno inſulam
Laniam profectus ſeculam [2] nefrondinum
Nuduſque egenſque garrulus tenebrio,
Ficti latrabit fabulam infortunii,
Pendens acerbas coclitis monſtri preces.
Non hic veternus dormientem cœpiat
Oblivionis Equirium Melanthium;
Namque ibit, ibit nauticum ad Rithri ſinum,
Et Neriti cacumen: intuebitur
Vaſtos penates ſuſque deque funditus
Luxu procorum turpium: at [3] ſcrapta improba
Speciosè adulterata corrodet domum,
Luxu miſelli abſentis effundens opes.
Atque ipſi ibidem plura quàm in Scæis mala
Videns famelicoſus, à domeſticis
Minas toroſo tetricas dorſo pati
Sannis repreſſus diſcet, & pavirier
Pugnis iniquis, [4] frivolûmque jactibus:
Nec inſueta flagra ſunt: uberrima
Vibix manet Thoantis in tergis adhuc
Lentis betulis ſculpta, quæ trico nocens
Siccis genis infligere exhortabitur,
Gratam libenter corpori inſculpens notam,
Ut neſcios illectet oculatis malis
Hoſtes, querelis principem inducens ſenem:
Quem Bombylea vallis, & Temmicia
Infame nobis terra produxit malum,
Servatus unus navitarum in patriam.
Poſtremò qualis larus angarius maris,
Salſaque murex corpus unda exercitus,
Exhauſta luxu Pronienſium bona
Olim à Lacæna putida offendens lupa,

1 Rudentibus, *Cæſar.* 2 Teſticulorum, *Feſt.* 3 Meretrix, *Varr.* 4 Fragmentorum fictilium, *Feſt.*

Portu relicto [1] passus occidet senex
Corvus sub armis Neriti lucos propé:
Quem latere fosso cuspis incurabilis
Piscis necabit aculeo Sardonii:
Natusque patris carnifex vocabitur,
Achillis ille consobrinus conjugis.
Post funus augurem Eurytan populus colet,
Et qui cubile Trampyæ celsum tenet:
In qua necabit Herculem rursus draco
Tymphæus in convivio, Rex Æthicum,
Trahentem ab Æaco atque Perseo genus,
A Temenēis non procul natalibus.
Sed mortuum illum Perga, mons Tyrrhenius,
In Gortynæo condet ustrinæ situm:
Cum lacrumanter occidet propter malum
Natique conjugisque, quam frater necans
Orcum secundus postuma via petet,
Cæsus sororis ense funesto gulam,
Glauconis Absyrtique sobrinæ improbæ.
Hic tot ruinis, totque cumulatus malis,
Secundò adibit Ditem inexorabilem,
Cui nullus umquam sudus arrisit dies.
O quam tibi præstabat esse in patria,
Miselle, tauros vel colonum rustico
Jugare asellum sub coho cantherium,
Fictis furoris insolescenti dolis,
Quàm tot subire luctuum discrimina!
At anxius vir conjugem raptam expetens,
Et augurales ominum audiens notas,
Amore spectri pervagantis æthera
Quæ non marina templa perscrutabitur?
Quæ non vaga lustrabit arva indagine?
Primò quidem Typhonios cernet specus,
Anumque saxo membra duratam aspero,
Nec non Erembûm cognitas piscatibus
Ripas hiantes, atque adulteræ inclytum
Myrrhæ videbit oppidum, cujus uterum
Levabit obstetricis arboris liber:
Et fleta multum busta Gavantis suæ
Heræ, Hospitali Viciæ Jugæ Deæ:
Quem trux [2] bisetus dente cano conscidit.
Arces videbit nec minus Cephēidas,
Nec non Camilli lubricum pulsum pedis,

1 Rugosus. 2 Aper, Fest.

Arasque

Arasque duplices, quas dapis cupidine
Bocas subivit, pro parata virgine
Hiante fauce corpus Aurigenæ vorans,
Rimantis exta, masculi, plumigradæ.
Messoris autem secula necabitur
Exenterato turpis orca viscere,
Mustelæ alumnos qui caballimilites
Cervicimatris saxifrontis extudit,
Hominesque durans suetus à vestigio
Formare statuas involucro marmoris,
Sagax tricœcæ lucifur custodiæ.
Videbit æstu quæ rigantur jugera,
Asbystæ flumina, atque humo stertentium
Cubas olentes, conquiniscens bestiis.
Quæ cuncta obibit propter Argivam lupam,
Triviram puellam feminipuerperam.
Iapygumque adibit erro exercitum,
Ponetque donum virgini Feretriæ,
Ancile scutum, & [1]hirneam Temesiam,
Sponsæ nocentis cernuosque mulleos.
Sirinque adibit, & Lacinia ardua,
In queis juvenca consitum Feroniæ
Deæ Monetæ præparabit hortulum:
Et feminis lex semper indigenis erit
Cubitûm novenûm flere tertium Æaci
Et Doridis, fulmen duelli Martii,
Nec corpus auro perpolire [2]vinulum;
Nec ferre membris delicata pallia
Sandice pictas, ideo quòd Divæ Dea
Terræ cacumen muneratur arduæ.
Pugilisque tauri inhospitam certaminum
Arenam adibit, quem creat Libentia
[3]Mancina, regnans arce Longuri edita,
Saturniam falcemque, Concheæque aquas
Ventans, Gonusamque, atque Sicanûm æquora,
Et templa crudi pelle vestiti lupi,
Quæ quondam alumnus Crethei appellens ratem
Cum gente quinquaginta nautarum edidit:
Minyûmque falsi ripa servabit maris
Strigmenta, quæ nec diluet Venilia,
Nec abluentes imbricæ [4]ningues diu.
Ripæ sed alios, atque Teuchiris juga
Vicina flebunt, littore ejectos procul

1 Paternam. 2 Molle, *Plaut.* 3 Manca. 4 Nives, *Lucret.*

Atlantis

Atlantis ad deſerta territoria,
Membris nocentum lancinatos fragminum:
Mopſum Titæroneum ubi olim navitæ
Buſto indidêre mortuum, & buſto ſuper
Statuere cippum funebrem Argoæ trabis
Tranſtrum revulſum, manium donarium,
Auſigda Cinnyphæa quod rigans aqua
Fecundat undis: aſt alumno Nerei
Tritoni Colchis munus uxor obtulit,
[1] Luræ capacis aureum carcheſium,
Iter docenti quâ per anguſtas freti
Immittat aras Tiphys incolumen ratem.
Et jura Græcos Africæ capeſſere
Pontigena tunc biformis aſſeret Deus,
Cum munus id plebs offerens reciprocum
Libyſſa Græcæ, patriæ exemtum dabit:
Metuque fati munus Asbyſtæ infera
Telluris umbra ſubter ignotum obruent,
Ubi ducem miſerrimum Cyphenſium,
Nautaſque ad unum flabra Volturni egerent,
Et ex Palythris filium Tenthredonis,
Amphryſienſem principem Euryampium,
Et optimatem ſaxicorporis lupi
Donorum edacem, & culminis Tymphreſtii,
Quorum quidem Ægonean alii patriam
Deſiderantes, atque Echinum, & Titarum,
Irumque, tum Trachina, tum Perrhæbicam
Gonum, Phalanumque, atque Oloſſorum ſola,
Et Caſtanæan, inſepultum in rupibus
Ævum ſupremis ejulabuntur malis.
Sic aliud alii funus adjunget Deus,
Dura ante reditus excitans diſcrimina.
Illum Æſari unda, & oppidum minutulum
Oenotriæ, Crimiſſa, torris noxii
Stinctorem habebit, quem momordit excetra;
Namque ipſa ſummum diriget telum manu
Tendens [2] tenum virago Mæoten Tuba:
Duræ ad fluenta qui cremato acerrimo
Leone, valgo dexteram armavit Scytha
Colubro, volantum [3] pinſitore cuſpidum.
Crathis ſepulcrum ſed videbit mortui
Ad ima templa Bitientis Patarei,
Ubi ſonora ſtagna Navæthus vomit.

1 Oris, *Feſt.* 2 Funem, *Plaut.* 3 Expulſore, *Enn.*

Ipsum necabunt Ausones Pellenii
Opem ferentem Lindiûm prætoribus,
Quos Thermydri, quos Carpathi jugis procul
Vagos coruscus Thrascias mittet canis,
Novi colonos hospitisque pulveris.
Ergo Macellis maximum templum incolæ
Busto struentes, numen æternum colent
Libisque, opimis & boum nidoribus.
Faber caballi Langariæ in cubilibus,
Timore Martis & catervæ Thuriæ,
Pendens parentis pejerata crimina,
Quæ pecua propter comparata prælio,
Celsæ Comæthûs dirutis [1] prosimuriis
Ob conjugalis curæ amorem uxorium,
In Bellicam Cydoniam viraginem,
Crestoniumque pejeravit in Deum,
Lupum Quirinum [2] Trossulum Flexuminem,
Qui torminosum prælium in fratrem dedit
Intra parentis intimam bulgam pugil,
Natale nondum lucis intuens jubar,
Nec liber à Partundæ adhuc laboribus:
Meticulosum auxère sic fetum Dei,
Cæstu valentem, in Marte [3] lauricem tamen,
Et arte plurimum utilem in castris sua:
Qui circa Cirin & Cylistarni humida
Habebit hospes patria procul domos,
Ubi dolabras, queis gravem molem ascians,
Illustre damnum fabricabit incolis,
[4] Molæ sacrabit in Cluacinæ tholo.
Alii tenebunt Sicanorum littora
Aborigines, quâ tres [5] Alumento senex
Nautis puellas Phœnodamantis dedit,
Servans repostum mente ceti prandium,
Porrò obsipare edacibus cœnam feris,
Ubi ad [6] crepuscos venerint Læstrygonas,
Quâ squalet alta inhospitalis vastitas.
Illæ parentis maximum donarium
Quinquertionis struxerunt templum Deæ,
Morte expeditæ & solitariis locis.
Quarum alteram Crimissus assimilis cani
Vinclo marito conjugabit, atque ea
Semifero alumnum nobilem pariet Deo,
Trium colonum conditoremque urbium:

1 Pomeriis, *Fest.* 2 Equitem. 3 Leporem. 4 Martiæ, *Gell.* 5 Laomedon, *Fest.* 6 Occidentales, *Varr.*

Qui

Qui convocatum termitem Anchisæ nothum
Ducet triquetram marginalem ad insulam,
E Dardaneis nuper arvis hospitem.
Heu! heu! Segesta, cœlitum sententia
Te luctus atrox, te querela patriæ
Manet flagrantis ignis hostici rogo;
Tu sola [1] mœros, sola turres dirutas
Ad omne tempus lacrumata, sat diu,
Sat ejulabis: omnis atrato miser
Cultu popellus involutus supplice,
Pedore deget [2] squaleque ævum sordidum,
Soloxque capitis terga fœdabit coma,
Memorem procurans veteris ærumnæ notam.
  Multique circa Sirin & Leutarniam
Colent opima culta, qua miserrimus
Grossorum acutus supputator est situs
Calchas feritus ungulo calvum caput:
Qua fluctuosa murmurat fuga Sinis,
Rigans amœna Choniæ novalia:
Urbem hi struentes Ilio cognominem,
Iram Minervæ Buccinæ accendent heræ,
Cum Xuthidas in æde mactabunt Deæ
Quicumque ad aram supplices confugerant:
Purasque connivebit illa pupulas,
Sævis Achæis vapulantes Ionas
Videns, luporum & civicam agrestum necem;
Quando camillus publicus flamen cadens,
Primus tepente sparget aram sanguine.
  Itemque saxa plurima Tullensia,
Nec non marini prominens Lini jugum,
Regnata adibunt arva priscæ Amazoni,
Emancipati feminæ servæ jugo,
Quam servientem strenuæ viragini
Vagam repellet unda ad hospites sinus,
Exsculpta cujus interemtæ lumina
Leto cruento [3] mirionem simium
Sternent, [4] trifaci saucium longurio.
Crotoniatæ civitatem diruent
Amazonis, fortem necantes virginem
Cletam, imperantem patriæ cognomini:
Et inde terram mordicus quamplurimi
Proni prehendent, nec laboribus fine
Lauretæ alumni mœnia æquabunt solo.

1 Muros, *antiquè*. 2 *Pro*, & squallore. 3 Deformem. 4 Tricubitali hasta, *Pott.*

Alii

Alii Terenam, qua fluens Ocinarus
Recentat arva, februam eructans aquam,
Errore [1] lixabundi & ærumnis colent.
Sed & secunda laude pulcritudinis
Cluentem, & almis ex Lycormæis aquis
Fortem asperumque filium Gorgæ ducem,
Modò Libyssam Thracia in terram ferent
Flabella, tentis involuta linteis:
Modò ex Libyssa rursus Auster accidens
In Argyrinos versus & Ceraunia
Feret, sonanti turbine insultans salo:
Ubi victus illis durus exantlabitur,
Lacmonii qui flumen Æantis bibunt.
Civesque capiet Crathis omnes Colchicis
Polis propinquus Mylacumque terminis,
Quoscumque misit quæritantes filiam
Ææ & Corintho, sponsus Eidyæ, imperans,
Venans carinam perfidæ sponsæ veham:
Qui limpidum accoluere Dizeri alveum.
Melitem insulam alii non ab Orthrono procul
Vagi obsidebunt, quam jugosi plurimus
Circum Pachyni Sicanus lambit liquor,
Arcem petrosam ruminans cognominem
Olim futuram Sisyphei filii,
Curitis etiam Virginis splendens opus,
Quâ vomit Helorus frigerantem gurgitem.
Avi peremtor hirpus Orthronum incolet,
Patrii procul fluenta Coscynthi expetens,
Et in procellis scrupeæ moli insidens,
Classem imperabit navigandam civibus:
Terræ paternæ namque non annum integrum
Perduellionis patria reum frui
Sequestra justæ Furia vindictæ sinat,
Ladonis udi larva roris accola.
Et inde vitans prælium anguiformium,
Abantiam post navigabit oppidum,
Ventansque propius terram Atitanensium,
Ad littus ipsum culmen arduum incolet,
Libans Polyanthei Chaonitæ flumina.
Calchantis atqui busta propter Itala
Fratrum duûm mendacis alter cespitis
Tumulum sepultis excitabit ossibus:
Bustumque ovillo vellere incubantibus

[1] Vagi.

 Veram

Veram in quiete [1] dictionem proferet:
Salutiferque Dauniis vocabitur,
Cum fluminis gens lota Juturnis aquis,
Gnatum invocabunt opitulum Æsculapii
Gregi benignum civibusque accedere.
Hoc nempe cunctis lumen Ætolis erit
Ibi cruentum & omnium sævissimum,
Quando Salanga rura & Angæsos sinus
Cum venerint, ducis reposcent jugera
Boni novalis sumen, arvum hæredium:
Quos ad sepulcrum solitarium obruent
Vivos hiantis in soli voragine,
Sepulcrum & ipsis insepultum Daunii
Statuent acervo fornicatum saxeo,
Terram offerentes, quam volebant sumere,
Cerebrisorbi filii apri bellici.
Sed filiorum Nauboleorum petent
Nautæ Temessam, qua jugosus Lampetes
Illustre cornu verticis Hipponii
Salo tetendit: proque Crissæ finibus
Crotoniatem portuosum pulverem
Taurorum arabunt ferreis dentalibus,
Patriam Lilæan, & Anemoreæ sola,
Amphissan & desiderantes, atque Abas.
Setæa misera, rupium te crux manet,
Ubi numellis membrivincis ferreis
Misella passis compedita brachiis
Moriere, heriles ausa classes urere,
Ad Crathin ejulante questu volturum
Rapina pendens, oscinum voracium:
Quin fortis ille mons tuæ cognominis,
Ponti procellis imminens, vocabitur.
Tamen Pelasgi ad alta Membletis vada,
Quicumque Corsicæ appulerunt insulæ,
Tyrrhenicum ultra murmur ad Lametios
Lucana habebunt gurgites novalia.
Illos ruinæ duraque infortunia
Mœstos habebunt, non relaturos pedem
Propter mearum nuptiarum vim trucem.
Nec qui penates gestientes post petent,
Vitulationis pinguia adolebunt sacra,
Redhostientes gratiam Lucretio.
Nam tot ruinis, tot malis Ericius,

1 Oraculum, *Pacav.*

Tot

Tot Martiorum conjugum æditua nurus
Dolis rotabit, nec malis navifraga
Cessabit ignium excubans custodia,
Ob cæsi alumni fata, quem cespes recens
Effossus in tellure Methymnæ teget.
Ast alius ad lavacra inextricabiles
Laquei nocentis cœcus explorans vias,
Sceleſtæ amictus involucro compedæ
Manibus requiret impeditis exitus:
Caveamque subter balnei urinans, lacum
Cerebro recenter atque pollubrum imbuet,
[1] Scena bipenni diffitus medium caput;
At umbra pulla pervolabit Tænarum,
Aversa abominanda [2] scraptæ munia.
Ego stabo propter naviam jacens humu,
Divisa aheneæ securis verbere,
Cùm mi, sapinum stipitem aut truncum ilicis
Frondator aliquis ut opifex lumarius,
Illustre collum franget & tergum patens,
Et omne acerba lancinans corpus cruce
Excetra dipsas imminens cervicibus,
Iras amaræ bilis explebit suas,
Ut non duelli jure captam, at succubam
Stimulo furoris ulta me implacabili,
Surdis querelis conjugem clamans herum,
Curram repentè convolans perniciter.
Sed vertagus parentis indagans necem,
Crudelis ensem merget extis viperæ,
Gentile sanans prodigus malum malo.
Sed vir meus, rex servientis conjugis,
Lepidis coletur Spartiatis Juppiter,
Honorum adeptus Oebali natis vices.
Meus nec ultrà cultus ignorabitur
Obliviosis obrutus silentiis;
Colentque templis optimates Daunii
Salpes ad oram, quique servant Dardanum
Urbem, paludis proximi voragini.
Sed & caventes conjugale vinculum
Pusæ virorum tædio deformium
Comis recenter Hectoris nitentium,
Insignium formæ aut notis natalium,
Aræ lacertis implicabuntur meæ,

1 Dolabra, *Liv.* 2 Scelerate, *Titin.*

Tædarum

Tædarum habentes acre propugnaculum,
Pullos amictus atque ſucum corporis
[1] Lito gerentes veſtium tectorio:
Illuſtre numen his ego longum Dea
Canar bacillos feminis geſtantibus.
Luctumque multis virginum parentibus
Orbis relinquam retrò, quæ ducem impium,
Deæ latronem militarem Cypridis
Diu gementes, jure fraudatas tori
Mittent puellas ſorte iniqua virgines.
Larymna, tum Sperchie, tum Boagrie,
Tu Cyne, tu Scarphea, vel Phalorias,
Urbſque alta Narycea, vel Thronitides
Vici Locrenſes, & Pyranthia ardua,
Necnon Hodœdocéa tecta Oïlei,
Vos ob mearum nuptiarum crimina
Pœnas Minervæ ſcilicet magnæ Deæ
Solvetis, annos mille virgines anus
Urnæ nefaſtis nutrientes ſortibus:
Queis inſepultum ſemper in terra hoſpite
Hoſpes ſepulcrum diſtrahetur fluctibus,
Cum membra cremiis uſtulans infamibus,
Cinerem procellis ventilabit Mulciber
Columbæ ab altis interemtæ montibus.
Aliæque noctu mortuis ſimillimæ
Campos adibunt virginis Sithoniæ,
Cœcas ocellis aucupantes ſemitas,
Auguſta Divæ dum penetrent atria,
Votis cientes ſupplices Duelliam:
Magnæque verrent aream ſcopis Deæ,
Et rore ſpargent, jam caventes civíci
Furoris æſtum: nam vir omnis Ilius
Servabit illas, ſaxeum [2] rodus tenens,
Aut æneam ſeceſpitam, aut bupetiam
[3] Acierim acutam, vel Phalacræam rudem,
Manum ſtudens ſatiare jejunam necis:
Impunè tunc plebs laude noxium efferet
Genus necantes, lege ſanciens rata.
O mater, ô miſella mater, nec tua
Laus interibit: quin virago Perſei
Triformis Orca te canem pernoctibus
Sævam efferabit in viros nictatibus,
Quique imperantis Strymoni Caniculæ

1 Uncto. 2 Lapidem, *Att.* 3 Securim, *Feſt.*

Delubra

Delubra flammis non colent ardentibus,
Pheræam opima çæde placantes Deam:
Sed busti inanis insulare cespitem
Pachyni habebit culmen, ex insomniis
Heri timentis excitatum dextera,
Ad purum Helori funeratæ marginem
Qui functæ in oris inferet libamina,
Triviæ furorem scilicet timens Deæ,
Quòd primus audens saxei jactus nefas,
Orco præibit, dux inhumani sacri.
O frater, animæ plurimum frater meæ
Dilecte, fulmenta ædium atque patriæ,
Non frustrà tauris imbues altaria
Cæsis, tenentem Ophionis sedilia
Venerans opimo victimarum munere;
Sed rura te vectabit in natalia,
Græcis vigentem rura adepta gloriam;
Ubi palæstram docta mater Latia
Olim imperantem Tartaro trudens anum,
Furtiva solvit vincla partitudinis,
[1] Gumiæ mariti pullimanducas cavens
Epulas nefandas; nec saginavit dape
Alvum, faceta glutiens saxum vice
Suffarcinatum mollibus cunabulis,
Prolis sepulcrum triste semiferus suæ:
Quin templa habebis insulasque [2] Manium
Verruncus auræ pestilentis Indiges,
Ubi secutus Ogygi poplos satus
Oracla Medici Lepsii Terminthei,
Ex Ophryneis te sepulcretis agens,
Arcem ad Calydni ducet & terram Aonum,
Levamen acre, cum tumultus hosticus
Vastabit arva, & Teneri donaria;
Sed & [3] susetes victimis Ectenii
Tuam fovebunt, ut Deorum, adoream.
Et Cnossum adibit atque Gortynis domos
Meæ ruinæ luctus, & caduciter
Ducum lababunt tecta: non enim innocens
Lembum biremem nauta piscator reget,
Leucum sequestrem regiæ ductans dolo,
Odiumque cœcis implicans mendaciis:
Nec ille parcet liberis, nec conjugi
Medæ, furoris æstubus mentem avius,

1 Voracis. 2 Beatorum. 3 Optimates, *Calid.*

Non

Non Clesitheræ filiæ, cujus pater
Draconi alumno sponte nuptias dabit:
Omnesque cruda cedet in sacris manu
Cereris [1] favissis, saucios crudeliter.
Decusque avitum illustre progenii meæ
Ævum nepotes efferent in posterum,
Coronam adepti præliis perduellium,
Terræ marisque jus tenentes principes:
Nec mentione posthuma nomen carens
Celabis altis in tenebris, Patria;
Tales relinquet consobrinus duplices
Meus leones, maximum Romæ genus,
Gnatus venustæ Vorticordiæ, cluens
Mentis, nec acri pœnitendus prælio;
Rhæcelon urbem qui prius ventans colet
Cissi ad supremum culmen, & Laphystias
Cornu rigentes feminas: Halmopia
Rursum exeuntem quem manet Turrenia,
Tepente Lynceus & redundans agmine,
Et Pisa, pecorosa atque Agylles pascua:
Miscebit hostis quocum amicum exercitum,
Adigens sacramento atque [2] suppliciis precum,
Erro latentes pumilus ruspans vias
Terræ marisque: tum simul nati duo
Mysos regentis (cujus avertet Deus
Vitisator hastam, membra vineto implicans)
Tarchonque tum Turrenus, immanes lupi,
Sanci ferentes Herculis primordia.
Ubi refertam [3] gliscerain mensam dapum
Tandem voratam conspicatus asseclis,
Oraculorum fiet antiquûm memor,
Pinguique sub Aboriginum solo struet
Ultra Latinos atque Daunios sitas
Turres alumnis fabricans numero pares
Scrofæ nigellæ, quam ab Idæis jugis
Et Dardaneis collibus ductam avehet,
Quæ tot nutrivit his pares numero sacres:
Ut urbe cujus ponet una imaginem
Sigillo aheno, delicosque grundules.
Et æde structa Myndiæ Pallenidi,
Delubra ponet patriorum præstitum,
Quæ sola, spreta uxore, spretis liberis,
Aliisque [4] copum rerum opimitatibus,

1 Cellis, *Gell.* 2 Supplicationibus, *Fest.* 3 Crescentem, *Fest.* 4 Copiosarum.

Tanden

Tanden fenili cum parente præferet,
Velans amictu; cum canes duellici
In cuncta fpolia fortientes patriæ,
Soli huic ab ipfis ædibus prædam offerent
Et munus exportare quod cordi fuat:
Sic vifus etiam perduellibus pius,
Multum cluentem laude belli patriam
Recidivam & ipfam deferet nepotibus
Urbem, fuprema juxta Circæi juga,
Et trux [1] Maricæ littus, atque Argûs ratis,
Phorcæ paludis Marfionidis lacum
Titoniumque flumen, arcanis humum
Rimans opertas in vias canalibus,
Cacumen & Zofterium, qua virginis
Faunæ Sibyllæ fcrupeum fpecus patet,
Pendente tofi fornicatum pumice.
Tot execranda tanta perferent mala,
Meæ parabunt qui ruinas patriæ.
  Quid enim parenti maximi Promethei
Commune magni matre cum Sarpedonis,
Quas pontus Helles, quas petræ Symplegades,
Quas Salmydiffus, quas inhofpitus liquor
Scythis propinquus rupium arcet obice,
Tanaifque nullo gurgitum contagio
Mediam paludem diffecans, gratam incolis
[2] Algum & pedarum perniones flentibus,
Ut primo pereant Carnii nautæ canes,
Qui fronte [3] roba tauriformem virginem
Rapuere Lernes inftitores improbi,
Sponfam ruinas ferre Memphiti duci,
Odii moventes figna utrique littori.
Namque & rapinæ contumeliam gravem
Florentis Idæ expoftulantes incolæ
Curetes, extulere captivam bovem
Paronis intra taurifrontis alveum
Ad fancta templa conjugem Saraptiam
Dictæa Cretes Stellioni principi.
Nec vifi habere fat, ferentes par pari,
Ductore Teucro fed rapacem exercitum
Teucri Scamandro cum parente Draucio
Mifere ad alma Bebrycum novalia,
Bellum ferentes muribus: quorum fatu
Generis creafti, Dardane, auctores mei,

1 Circes. 2 Frigus. 3 Rufa, Pett.

Ducens

Ducens puellam Creſſam, Ariſbam nobilem.
Secundò item miſere furaces lupos,
Ut uniplotio vellus avertant duci,
Servabat acri quod draco cuſtodia:
Qui cum Cytæam venerit Libyſticam,
Et quadrinarem ſopiens offa boam,
Vomentium ignes preſſerit dentalia
Urva [1] italorum, elixus immiti rogo,
Non abſtulit libenter arvigi cutem,
Sed & bidentem ſponte ſectantem auferens,
Germanicidam, peſtitatem liberum,
Picæ ad loquacis alveum aurigans tulit,
Humanum ab altis Chaoniticis ſonum
Tranſtris loquentis, & peritæ currere.
At rurſus antro qui revulſit mulleos,
Amentum & enſis, baltheum, atque enſem patris,
Cui Scyrus olim lacrumoſa funera
Præcipitis infra ſtridulum umbonem jugi
Saltus parabit inſepultos, [2] Phemipor,
Myſtæ comes leonis, hoſticæ Deæ
Qui mulſit uber lacteum Feretriæ,
Fur balthei litem excitavit duplicem,
Ceſtum revellens, & Themiſcyræ inclutam
Arcu potentem Porrimam civem auferens:
Cujus ſorores virgines Neptunides
Erim atque Lagmum deferentes, Telamum,
Fluenta Thermodontis, atque Actæ juga,
Pœnas rapinæ quæſitantes aſperas,
Iſtri [3] uls ſonantem gurgitem citas equas
Egere, hiantes [4] horritorem oris ſonum
Græcis, vetuſti filiiſque Erechthei.
Omnemque duro Marte vaſtarunt agrum,
Igne uſtulantes patrimonia Mopſopi.
Meuſque campos Thraciæ populans avus,
Terramque Eordam, tum Galadræum ſolum,
Peneum ad amnem panxit arvi terminos,
Servile vinclis imprimens collo jugum,
Virtute præſtans juvenis & forma ſuis.
At hæc bubulcum ſuppetias pro tot malis
Cudoniveſtem ſexque navium ducem
Mittens, ligone ſaxa fodit mœnia.
Eum Moneta vorticordia cœtibus
Deum ſacrabit, cauſa princeps luctuum.

1 Boum, *Feſt.* 2 Phemii puer: *ſic* Marcipor, *Feſt.* 3 Ultra, *Cato.* 4 Hortatorem, *Diomed.*

Rurſus

Rursus Timolum deferentes voltures,
Et Cimpfon, aureumque Pactoli finum,
Et aquas paludis, cujus in cubilibus
Typhonis uxor afpero toro incubat,
Agyllan Aufonitin intrarunt, grave
Sævis Liguribus, quique primo Sithonum
Duro gigantum funt creati fanguine,
Certamen acris conferentes prælii,
Pifamque capiunt, & relinquunt omnia
Prædam duelli jugera, Umbris finibus
Propinqua & Alpium jugofis arcibus.
Litem fupremus torris antiquam excitat,
Olim fepultos ignibus animans rogos,
Poftquam Pelafgos haurientes Rhyndaci
Confpexit urnis in peregrinis aquam.
Lymphata at illa efferatis æftubus
Triplamque quadruplamque vindictam inferet,
Magnis ruinis littus adverfum impetens.
Aderitque primus hic Jovi Laperfio
Cognominifque & Fulguritor Juppiter,
Telis trifulcis hofticas flamans domos:
Quicum ipfa moriar, inque mortuis vagans
Tunc audiam illic illa, quæ poft eloquar.
Sed & fecundus, interemti filius
In rete muti pifcis immiti modo,
Terram cremabit hofpitem, Medici Dei
Oraculis, cum multilingui exercitu.
At rege lignatore tertius fatus,
Figulam recenter virginem Branchefiam
Glebam folutam flumine inducens fibi
Terreftre egeno munus optanti dare,
Libro figillum quod fuiffet [1] conduli,
Montana Phthirum regna folus incolet,
Peditem retundens Cara mercenarium:
Petulca cum [2] nonaria [3] eugium terens
Nictabit olim nuptias, catulliens
Turpi fuburræ barbarorum nubere.
Quarti Dymantis fanguine à veterrimo,
Lacmoniique, tum Cytinæi, & Codri:
Qui Thingrum habebunt & cacumen Satnium,
Et marginalem priftini peninfulam
Empantæ Educæ plurimum invifi Deæ,
Patris virofæ multiformis fcraptiæ,

1 Anuli, *Feft.* 2 Meretrix. 3 Τμῆμα

 Quotidiano

Quotidiano quæ libidinis lucro
Miſeri lupinam patris explevit famem,
Extremam arantis terram Edonis hoſpitem.
Aſt ultor acer Phryx necis ſororiæ
Rurſus nutricem continentem diruet
[1] Parici opaci, jura ſinceriſſuma
Reddentis arte contumace [2] Pluribus:
Laliſionis aurium qui appendices
Flaccas recidens, tempora ornabit ſua,
Muſcis timorem ſanguiſorbis adferens:
Cui cuncta Phlegræ terra capta ſerviet,
Thrambuſiumque culmen, atque cæruli
Rupes Titonis, atque Sithonum plagæ,
Palleniumque jugerum, quod corniger
Rumon ſaginat, lixa gentis accolæ.
Multas viciſſim concitabit lacrumas
Quirinus, aut Gradivus, aut quem dixeris
Ligurrientem pota cæde prælia.
Sed non quieſcet ſic parens Promethei,
Sed pro univerſis ſtirpis unum Perſei
Mittet gigantem, cui via mare hoſpitum
Erit pedeſtri, & terra navigabitur
Tonſis ſecanti rura: tunc Feretriæ
Domus Quirinæ tota flagrans ignibus
Cum mœniorum ligneo [3] proceſtrio,
Faunum vocabit peſtis auctorem, augurem
Mendaciorum, Februique antiſtitem.
Crudæque genti cuncta mandetur ſimul
Deglubta duplici delibrato cortice
Manſueta nutrix fructuum, atque arbos fera:
Exhaurietur omnis unda fluminum
Sitis calores affatim extinguentium;
Nubes ſagittis eminus ſtridentibus
Super caput crebreſcet, utque Cimmeræ
Obnubet umbræ ſqualor obſcurans jubar.
Qualis Locrenſis non diu vivax roſa,
Et cuncta vaſtans velut aprica ſtramina,
Rurſus feretur, in pedes reciprocus,
Natantis alni caudicem, ut crepuſculum
Puella ferum, mobili viſu legens,
Aheneo latronis enſe territa.
Multi labores, multa belli funera
Erunt vivorum, nunc gravis certamina

1 Judicis, *Feſt.* 2 Mortuis. 3 Ambulacro, *Feſt.*

Ob

Ob ſceptra regni fortiter certantium,
Nunc exaratis in boum novalibus:
Dum crudus heros ſopiat bellum grave
Ab Æaco atque Dardano ducens genus,
Theſprotus utrumque & Chaladræus leo:
Omnem & ſupinans fratris everſam domum,
Formidoloſos coget Argivos duces
Ditis Chaladræ ſævum adulari lupum,
Et ſceptra priſci principatus tradere.
Cui ſexta jam poſt ſæcla cognatus meus
Manus feroces conferens quinquertio,
Terræque aquæque non recuſans ſagmina,
Inter ſodales tum cluet veterrimus,
Partas duello primitu exuvias ferens.
Quid miſera longum tempus in ſurdas petras,
Surdas procellas, irritas cautes loquor,
Sonos inanes oris incaſſum ciens?
Noſtram abrogavit Nuptus antiquans fidem,
Rumore vano veriverbium illinens,
Mentemque certæ dictionis augurem,
Paſſus repulſam quorum amabat aſſequi:
Veram eſſe faciet; & malo edoctus ſuo
Quis, quod juvandi patriam nulla eſt via,
Carmentam abunde hirundinem laudaverit.
Tantum locuta eſt; & reciproco pede
Rectà petebat carcer, atque in pectore
Sirenis exſpiravit ultimos modos
Clari ſacerdos, atque Neſſis filiæ
Augur ſatelles, quale Picatum loquax
Monſtrum, involuta verba lime tinniens.
Ego implicatum nunciaturus tibi
Veni furentem virginis [1] Fatuæ ſonum,
Cum ſim locatus ſaxeæ cuſtos domus,
Narrare cuncta, tum putare ſingula
Juſſus, loquelæ nuncius volubilis.
In melius autem Dius iſtæc omina
Vortat, tuo qui tutor aſſidet ſolo,
Priſcam tuens poſſeſſionem Bebrycum.

1 Fatidicæ.

FINIS.

Index Absolutissimus

VOCABULORUM,

QUÆ IN

LYCOPHRONIS CASSANDRA

Reperiuntur omnium :

Opera Doctissimi & Humanissimi Viri D. RICHARDI WRIGHT, LONDINENSIS.

ἀΐσσουσι

B.

βασιλεία

E.

ἐρυμνὸν

Λ.

M.

Μάμερτος

ὀνείρων

στρέφω

T.

τετράπτιλον

τυπώματι

χαρίσα

INDEX
EORUM,
Quæ in SCHOLIIS occurrunt Memorabilia.
Opera EDVARDI DECHAIR, è Collegio Lincolnienſi.

Litera A, *vel* B, *Columnam primam, vel ſecundam denotat. Paginam prior Numerus, alter Lineam indicabit. Obſerves autem,* Lector *Amice, Verſiculos, ſi qui inter Numerandum in* SCHOLIIS *ſeſe offerant, pro Lineis non haberi.*

Δηΐφοβος

Μαρίων

Index Auctorum,

QUI A

SCHOLIASTE passim laudantur.

ΤΕΛΟΣ.

IN

Lycophronis Caſſandram
GULIELMI CANTERI

ULTRAJECTINI

ANNOTATIONES.

GULIELMI CANTERI
IN
LYCOPHRONEM
PROLEGOMENA.

QUOD ab iis plerunque fieri solet, qui scriptores insignes vel interpretandos, vel enarrandos suscipiunt, ut quædam ad eos auspicandos pertinentia præponant: idem & mihi operis hujus initio faciendum puto, quo facilius lector benevolus in reliquis, ubi de summa rei præmonitus fuerit, inoffense progrediatur. Sic igitur agemus, ut primum de poeta, Lycophrone: tum de poemate, Cassandra: denique de versionibus, & annotationibus breviter, quæ ad rem arbitrabimur pertinere, dicamus. Lycophron poeta Chalcide Eubœæ natus, patrem habuit Socleum grammaticum, postea in Lyci historici familiam per adoptionem transiit, ut scribit Suidas. Floruit sub Ptolemæo Philadelpho, Lagi F. magna cum eruditionis, & poeticæ facultatis gloria, sic ut inter septem tragicos sui temporis præstantissimos (iis Pleiadum nomen propter numeri æqualitatem fuit inditum) omnium calculis relatus fuerit. Eos septem poetas fuisse tradunt, Homerum juniorem, Sositheum, Alexandrum, Philiscum, Sosiphanem, Æantidem, Lycophronem. quamvis enim ab aliis alii ponantur, equidem Hephæstionem grammaticum recte mihi sequi videor. Scripsit porro Lycophron tragœdias primum viginti, quas enumerat Suidas: deinde satyras multas: ex quarum una, Menedemo, versus aliquot ab Athenæo, & Laertio producuntur: præterea libros de comœdia, quos Athenæus idem citat: denique Cassandram, sive Alexandram. cæterum de comœdia libros an huic Lycophroni tribuere debeam, dubito: cum fuerit eodem nomine quidam etiam grammaticus, qui Aristophanem, & Cratinum interpretatus est. Neque vero tantum in poesi Lycophron excelluit, verum etiam Anagrammatismis excogitandis omnes in sui admirationem rapuit. ii autem sic fiunt, cum ex nomine aliquo proprio, quod vocant, sententia præclara, vel dictum aliquod subtile & argutum, literis tantum inter se loco mutatis, elicitur. Sic Lycophron Ptolemæum regem eleganter per Anagrammatismum vocavit ἀπὸ μέλιτος, *id est,* mellitum ac suavem*: & Arsinoen reginam* ἴον Ἥρας, *id est,* violam Junonis. *Nam si quis nomen* Πτολεμαῖος *cum vocibus* ἀπὸ μέλιτος, *aut* Ἀρσινόη *cum* ἴον Ἥρας *conferat: manifeste in utrisque literas easdem, ordine duntaxat inverso, manere comperiet. Cabalistæ quoque, qui hac ratione sacra multa explicant, hoc pacto Messiam è Iismah, verbi gratia, Michaelem è Ma-*

* A *lachi*

lachi quasi eduxerunt. Atque hæc fere sunt, quæ de Lycophrone leguntur. postremo de mortis genere illud ex Ovidio colligi saltem potest, sagitta transfixum obiisse. sic enim ait in Ibin,

Utque cothurnatum periisse Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa sagitta tuis.

Hæc de poeta hactenus. nunc de poemate dicamus eo, quod solum ex tot ejus tragœdiis, & satyris superstes remansit, quodque ut non plane tragœdiam, ita sane Monodiam quandam tragicam (fuerunt enim & veterum tragœdiæ nonnullæ μονοπρόσωποι*) appellare liceat. Inscribitur autem Cassandra, vel Alexandra, de Priami filia, quæ & Cassandra dicebatur, & Alexandra, sicut & Paridi aliud nomen fuit Alexandro, aliisque multis ad eundem modum. Cassandra igitur, ut ad operis argumentum veniamus, Priami fuit & Hecubæ filia: quæ cum aliquando vaticinandi artem simul cum fratre Heleno ab Apolline, vel Apollinis quodam sacerdote disceret, ille Cassandræ amore inter docendum captus, si cum ipso rem habere vellet, peritissimam artis vaticinandi se illam redditurum promisit. Cassandra vero, artis perdiscendæ cupida cum esset, recepit quidem se ejus libidini satisfacturam, cum primum artem probe percepisset: post autem voti compos facta, sacerdoti, quod pollicita fuerat, constanter abnegavit. Tum ille de fraude sibi facta dolens, cum aliud non posset, hoc saltem apud regem Priamum, & cæteros Trojanos effecit, ut Cassandræ oraculis nemo fidem adhiberet, nec eam pro vate fatidica potius quam pro insana atque delirante omnes haberent. Recte enim Virgilius:*

--------Dei jussu non unquam credita Teucris.

Hinc porro factum est, ut eam parentes exosi, quod infausta semper & adversa prædiceret omnia, in turrim lapideam concluserint, in qua perpetuo degeret, ac secum variis de rebus vaticinaretur. Hanc igitur historiam secuti poetæ omnes, tum Græci, tum Latini, (in his Homerus, Æschylus, Euripides, Calaber, Tryphiodorus, Virgilius, Ovidius, Seneca) Caßandram semper vaticinantem inducunt. qua ratione Lycophron quoque Cassandram introducit hoc in poemate, dum Paridem in Græciam ad rapiendam Helenam solventem spectaret, magno cum numinis afflatu, de Paride primum ipso, deque Trojanis, deinde de Græcis, & aliis populis multa edentem oracula. Simile quoque argumentum Bacchylides, si Porphyrioni credimus, tractarat. Ac videtur historiam uterque secutus eam, quam Dictys Cretensis ita tradit.

Per idem tempus Cassandra deo repleta, multa in Agamemnonem adversa pronunciat: insidias quippe ex occulto, cædemque domi per suos compositam: præterea universo exercitui profectionem ad suos incommodam, exitialemque.

Quod

Quod autem dicere cœperam, talis est à Poeta horum oraculorum institutus ordo, ut initio Caßandra Trojanam urbem deploret, cui vastissima immineat ruina: deinde clades varias ex bello Trojano secuturas prædicat. harum porro eas primo loco recenset quæ ex Helenæ raptu sibi, parentibus, fratribus, sororibus, toti denique regiæ familiæ sint eventuræ: secundo, quas Græci propter Ajacis libidinem sint perpessuri, idque partim in reditu, ut Ajax, Diomedes, Ulysses, Menelaus, alii multi: partim domum reversi, ut Agamemnon, & Idomeneus. Postremo Caßandra repetitam altius caussam exponit, de qua perpetuis inter se bellis Europa & Asia longo tempore conflictatæ sint. in qua quidem explicatione, ab Ionis usque, & Europæ raptu, per Argonautarum, Amazonum, Trojanorum historiam, Midæ quoque, & Xerxis imperia, ad monarchiam usque Alexandri Magni, artificiosissimam historiæ seriem deducit. quo facto, cogitans, nullam sibi apud homines auctoritatem fore, postquam falsos de ipsa rumores Apollo sparsisset, tandem conquiescit. Veruntamen non hæc tantum, quæ nunc recensui, in hoc poemate tractantur, sed & aliæ historiæ, fabulæque permultæ per varias digressiones elegantissime inseruntur: in his labores Herculis, Deucalioneum diluvium, Dioscurorum & Apharidarum pugna, Æneæ peregrinatio, & in Latium deducta colonia, aliarumque gentium migrationes aliquot, & coloniæ. Quamobrem affirmare ausim, quicunque hoc poema, licet parvum, diligenter perlegerint, eos & historiarum, & poeticarum fabularum partem non exiguam probe perfecteque esse cognituros.

His ita breviter expositis, postremo loco de versione nostra, & annotationibus, ut proposueramus, dicendum videtur. Cum enim sit hoc poema valde obscurum atque difficile, tum propter verba, & simplicia, & composita, quæ sæpe nimis inusitata sunt, tum ob res ipsas, sive historias, fabulasque nusquam alibi quærendas: ideoque summo jure τὸ σκοτεινὸν πόιημα *fuerit hactenus appellatum: operæ precium aliquod me facturum putavi, si primum contextum ipsum poetæ simpliciter, & ad verbum, quam possem clarissime, verterem: deinde annotationes adjicerem, quibus difficiliora loca paulo fusius explicarem, (nam in aliis brevis esse volui) & versionis nostræ rationem aliquando redderem. Et ad illud quidem quod attinet, in eo non tam verbis selectis ordine annumerandis, quam dictionis totius perspicuitati plerunque studuimus, eaque de causa compositis etiam verbis liberius interdum, re ita exigente, usi sumus: in his autem non semper scholiasten Græcum, Isacium Tzetzem, sum secutus, quem fœdissime multis in locis lapsum constat: sed & antiquorum poetarum atque historicorum auctoritatem, ex qua commodior sensus elici posset, sæpe adhibendam, nonnunquam etiam doctorum quorundam hujus temporis virorum judicio, atque ingenio utendum censui. Vellem equidem, extarent Theonis in Lycophro-*

niem ſcholia, quæ laudat Stephanus, vel aliorum in hunc poetam commentarii, ex quibus videtur ſuos Tzetzes concinnaſſe: ſiquidem magna nos laboris parte potuiſſent, opinor, levare. Sed iſta quoniam facilius optari poſſunt, quam contingere, aliorum etiam, ut dicebam, ſcriptorum ſubſidium quærere ſumus compulſi. quanquam ne ſic quidem pollicemur nos facilia cuncta, planaque reddidiſſe, cum id & ingenium noſtro majus, & eruditionem, quam noſtra ferat ætas, pleniorem poſtulet. Extant enim apud Lycophronem & hiſtoriæ multæ, quas nemo, quod ſciam, alius attigit, ut Mnemonis, Prylis, Midæ: & vocabula non pauca, quæ ſi quis alibi quærere velit, operam, credo, omnem luſerit. ea ſunt φύλαμος, λάεις, πῤῥα, πέλας, *ſimilia. Quas ob res futurum ſpero, uti lector benevolus, operis difficultate cognita, faciliorem nobis veniam, ſicubi lapſi fuerimus, (id quod in Obſcuro poemate fieri facile potuit) dare, ac labores noſtros candore ſuo fovere non ſit gravaturus. Nam quod ad Bertrandum quendam, cujus eſt olim edita verſio Lycophronis, & ſcholiorum, attinet, de eo nihil dicam aliud: petam duntaxat à lectore ſtudioſo, ut illius verſionis pagellas aliquot cum Græco contextu, & noſtra interpretatione conferre dignetur. Tum enim non difficulter, arbitror, intelliget, nequaquam nos, qui novam poſt illum verſionem & enarrationem, quamvis ante multos annos inſtitutam, protulimus, operam & oleum, quod aiunt, perdidiſſe. Quin etiam in colligendis undecunque variis lectionibus, quæ marginem occupant, curioſi eſſe voluimus, partim ut aliis aliquid inveniendi occaſionem præberemus, partim ut varia corruptelæ exempla in hoc etiam opere, ut in Ariſtide factum eſt, quaſi digito oſtenderemus. qua de re tota conſulendum noſtrum Syntagma.*

IN

IN LYCOPHRONIS CASSANDRAM ANNOTATIONES GULIELMI CANTERI ULTRAJECTINI.

1. DICAM *omnia clarè*] Duæ introducuntur in hoc poemate personæ: altera Nuncii narrantis: Priami regis auscultantis altera. Ut enim solent in dramatibus ea, quæ commode nequeunt in scenam proferri, per nuncios, testes oculatos, exponi: ita hic nuncius Cassandræ in carcerem conclusæ appositus fingitur, qui ejus verba subauscultaret, atque ad Priamum referret. Is nunc igitur, tanquam à Priamo de verbis à Cassandra prolatis interrogatus esset, ut ex fine libri liquet, attentione primum & benevolentia sibi comparata, oracula deinde Cassandræ per mimesin, oratione recta, quam vocant, enarrat. Quod autem ad prima hæc, *Dicam omnia &c.* attinet, in iis imitatur Lycophron Homericum illud, Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι πάντα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

3. *Modesta*] sive modeste. simile habes infra,

—— σὺ γὰρ ἥσυχος
Πορκεὺς δίκωπον σέλμα ναυστολῶν ἰλᾷ.

Cæterum inter alia horum signa, qui numine sunt afflati, recensetur etiam illud, quod magno cum clamore confusoque tumultuantur, unde est illud Lucani de quadam, quæ enthusiasmum simulabat.

——— *sub pectore ficta quieto*
Verba refert, nullo confusa murmure vocis,
Instinctam sacro mentem testata furore.

& postea,

——— *non rupta trementi*
Verba sono, nec vox antri complere capacis
Sufficiens spacium. ——

4. *Varium.*] propter oracula varia & obliqua, quæ ex ore prodibant.

6. *Laurivoro.*] fatidico. Lauri enim vis & proprietas multum putatur ad vaticinandum conducere. quo factum est, ut ea vates coronari vescique consueverint, quum erant oracula daturi, sicut & poetæ versus facturi caput coronabant. huc allusum est à Tibullo,

—— *sic usque sacras innoxia lauros*
Vescar. ——

cui consentaneum est, quod Euripides Cassandram dixit, Χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας κοσμηθεῖσαν, ὅταν θεοῦ παντόσεμνοι πνέωσ᾽ ἀνάγκαι. ac videtur hoc epitheton è Sophoclis Cassandra sumtum, de qua hunc versum citant Grammatici.

Δαφνηφάγον ὀδόντι πρίετο στόμα.

Fabula Daphnes in laurum conversæ, omnibus est nota. quare nos in his, & similibus explicandis studio breviores erimus.

7. *Nigra.*] obscuræ, idque propter ænigmata, quæ vulgata sunt. Cassandram autem obscure loquentem introducit Lycophron, ut decoro consulat. alioqui tanta dictionis & vocum obscuritas in bono poeta, quemadmodum declarat Aristoteles, vix ferri posset.

9. *Audias.*] Sic Atticos solere coram viris magnis loqui, omissa imperandi rusticitate, tradunt Græci.

Ibid. *Reputans.*] Sic Homerus,

—— καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.

Transcurrendi verbum à cursu pedum ad mentis agitationem translatum est.

12. *Itinere.*] Iter facere hic metaphorice est auscultare, & audita perpendere: quemadmodum & cursus pro narratione ponitur. sic apud Eurip. Tiresias,

Ακουε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν.

13. *Ego vero.*] A cursu stadiorum translatio. *Funem* vocat, quo carceres erant obducti, teste Pausania Eliac. β'. quem vide. *Obliqua verba*, dicit obscura Cassandræ oracula.

16. *Fagii.*] montis, ad Oceanum orientalem siti, & à fagis dicti. ad ejus radices est Cerne insula, quam nonnulli Hiberniam putant, & Ἰέρνην Strabonis. Hanno quoque in Itinerario suo Κέρνην recenset, νῆσον μικρὰν, κατ᾽ εὐθὺ Καρχηδόνος κειμένην. Jam Tithonus est *Auroræ concubinus.* idem vocatur *paternus Priami frater*, quod Tithonum ex Rhœone, Priamum ex Leucippe procreavit Laomedon. quique hic ἀμφιμήτειος, is alibi ἀμφιμήτωρ, & ἀμφίγονος seu ἀμφίσγονος vocatur.

20. *Tranquillos*] ab effectu. *Nautas* dicit eos, qui cum Paride profecturi in Græciam erant.

22. *Virgicidam Thetim.*] Per hoc, mare: per illud, Hellespontiacum intellige, in quo Helle virgo periit. Nazianzenus Theologus alicubi παρθενικὸν πέλαγος dixit.

23. *Julipides.*] Julus, qui & ὄνισκος, vermis est multipes: cum quo navem Paridis comparat, quod ea remis, ut ille pedibus, abundaret.

24. *Phalacræa filia.*] naves. nam ex arboribus Phalacræ, quod est unum de quatuor Idæ promontoriis, fabricatæ erant. Simili venustate dixit Horatius,

Silva filia nobilis:

& Varro Marcipore,

Phrenetici Septentrionum filii:

quum

quum de ventis loqueretur. Naves etiam *ciconipelles* vocat, quod instar ciconiarum partim albæ sint, ratione velorum: partim nigræ, si naves ipsas consideres.

25. *Calydnas.*] Insulas duas Trojanas, de quibus lib. 13. Strabo. *Albas alas* dicit remos recens politos. Esse porro alas navium, remos, non, ut quidam putarunt, vela, docet Homerus Odyssea,

Οὐδ' εὐήρ' ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.

Simili quoque figura dixit Poeta *remigium alarum*: & Propertius,

——*classis centenis remigat alis.*

Admonet præterea Pollux, extremas remorum partes πτερὰ καὶ ταρσὸς dici. Cur denique alæ navium remi dicantur, nemo dubitabit, qui quidem remigationem ipsam æqualiter procedentem inspexerit. tum namque sublati & demissi remi, avium speciem in aere volantium, & alas eodem eodem agitantium modo prorsus referunt.

27. *Septemtrionalibus.*] Septemtrionis. phrasis est Homerica, ut quum ait,

Νιτορίῃ ἀδῃ τοῦ παλαιγενέος βασιλῆος

nempe quum ὑπὸ κτηπου ὀνόματος ἀναλυθέντος παλίντα γενικὰ πώταξις, ut inquit Eustathius.

29. *Ates vaccivagis collibus.*] Colles Trojanos intelligit. in quibus turris erat, Cassandræ carcer. Nominum origo hinc profluxit. Quum Dardanus è Samothracia in oppositam continentem profectus, urbem ibi vellet extruere, prohibitus est oraculi voce, quæ omnibus eum locum habitaturis ἄτην. i. e. calamitatem & perniciem instare præmonebat. itaque appellati sunt *Ates* colles, & Ἀτηλόφος una voce, si Phanorino credimus. Postea Ilus oraculo accepto, ut vaccam sequutus, ubi illa primum procumberet, illic urbem conderet, ad Ates colles devenit, (qui hic ideo vaccivagi vocantur, à vacca ad illos usque evagata) & Ilium ibidem posuit.

31. *Nutrix.*] patria, nempe Troja. sic in epigrammatibus Chrestodorus,

Δαρδανίην ξύμπασαν ἐλαίσαντο τιθήνην.

id est,

Dardaniam totam nutricem sunt populati.

Catullus *Patriam genitricem* in Galliambo dixit.

32. *Navibus*] Hercules ob denegatos equos, à Laomedonte sibi promissos, Trojam expugnavit. eum *trinoctem* vocat, quia, ut inquit Propertius,

Juppiter Alcmena geminas requieverat arctos.

34. *Tritonis.*] Neptuni, cujus *canem* vocat cetum, qui à Neptuno in agrum Trojanum erat immissus. Eum Hercules interfecturus, totus à bellua fuit absorptus: cujus intestina quum deinde in ventre discecisset, postea, mortuo ceto, vivus exiit, capillis tantum amissis, quos nimius belluini stomachi calor decoxerat.

Ibid. *Asper.*] Canes enim, & pisces omnes carnivori asperos & serratos, non continuos, habent dentes: unde & καρχαρόδοντες nuncupantur.

35. *Ambustus.*] calore ceti interno. *Calidum campum* vocat ceti ventrem, quem etiam *ollam* appellat *ignis expertem*: siquidem interno calore fovetur. aliter Hesiodus ἄπυρον οἶκον dixit mare.

38. *Infanticida.*] Vide Senecam Hercule Furent. & alios, qui Herculis historiam exposuerunt latissime, in his Diodorum Siculum. *Alteram matrem* dicit Junonem, novercam Herculis: quam ille, quum Neleo opem ferret, vulneravit, quanquam divinitas vulneribus non solet esse obnoxia. Historiam habet Homerus Iliad. ε'.

41. *Patris Luctatoris*] Jovis, qui cum Hercule Olympienm certamen instituente luctatus est, & ex eo Luctator dictus. Sequentia verba tria gestum exprimunt luctantium, qui sese mutuo comprehendere solent, & constringere. id uno verbo Græci dicunt διαλαβεῖν.

42. *Saturni collem.*] Olympum, qui antea Saturnius collis dicebatur. solebant enim olim loca omnia sublimia Saturno dicari. Pindarus Olympiis de Hercule, Καὶ πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο. Similiter in Bibliis qui dicantur *Montes Dei*, non est obscurum.

43. *Ischeni.*] qui quum pro civibus suis se devovisset, in stadio sepultus est ad metam. Quidam hic malunt Ὠλένου legere. cujus viri meminit Pausanias, quum de Taraxippis loquitur. Ponitur autem per Synecdochen meta pro toto stadio.

Ibid. *Equos turbans.*] Hinc solent ea loca Taraxippi vocari, quod eo venientes equi terreantur. Ἐδόξεν οὖν τοῖς Ἠλείοις, inquit alicubi Dio, ὡς δαιμονίῳ τινὸς ὄντος, ἱδρύσασθαι βωμὸν Ποσειδῶνος. καὶ τὸ λοιπὸν φασὶν γεγονέναι τὸν τόπον ἀσφαλῆ.

44. *Italici.*] Siculi, quod est prope Rheginum. nam & Eurip. ait,

——ἡ Τυρσηνὸς ᾤκουν πέδον.

Savam canem dicit Scyllam, Phorci filiam, quæ quum Herculi tauros Geryonios abstulisset, ab eo fuit occisa. eam deinde Phorcus combustam ritu veterum, resuscitavit, ut fieret ἀθάνατον κακόν, purgata per ignem fæce terrestri: quale quiddam in Pelia, & Hercule apud Ovid. in Achille apud Apollonium repræsentatur. Huc pertinet poema Virgilii, Ciris.

46. *Supra scopulum*] Expressit Homericum carmen Odyss. μ'.

Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώωσα.

id est,

Illic piscatur, scopulos circum undique rimans.

Proserpinam dicit fatum, seu mortem, quam Scylla, quum immortalis esset, non timebat.

50. *Dolo inermi*] veneno, quo Nessus centaurus Herculi mortem procuravit. historiam totam elegantissime Sophocles Trachiniis tractavit, ubi sic inter cætera Hercules ipse:

Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,

Πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,

Ἀλλ' ὅστις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.

quæ nos raptim sic vertimus:

Nam Dius olim mi pater prædixerat,

Vivente

Vivente dextra corruturum nullius,
Sed inferûm qui mortuus foret incola.

51. *Salutato*] Hoc vel de Nesso potest intelligi, si legas δεξιούμενος, qui jampridem erat mortuus, antequam ipsius opera Hercules periret: vel de Hercule ipso, si alteram sequare lectionem, qui jam ante ad inferos venerat, Cerberum ablaturus. Quam enim adfert interpretationem tertiam Scholiastes de Plutone ab Hercule vulnerato, & jaculis tanquam epulis excepto, ea nimis dura videtur.

53. *Æacidinis*] Vocabulo sum usus Plautino. Tria autem heic ponit Poeta, sine quibus in castra Græcorum advectis non poterat, ut ferebant oracula, Troja capi: ossa Pelopis, (quibus tamen quidam Rhesi equos substituunt) Neoptolemum Achillis F. & sagittas Herculis, quæ penes Philoctetem erant. His ergo tribus (quanquam alia tria ponit Plautus Bacchidibus) Ilii perdendi causam tribuit. Per *manus Æacidinas* primum Neoptolemum seu Pyrrhum intellige, Æaci pronepotem.

Ibid. *Pelopis*] *Filii Tantali*, inquit Poeta. Ego *Pelopis*, quod idem valet, exposui, quo sensus esset facilior. *Letrina* est Elidis urbs, absque diphthongo scribenda, ut patet ex versu paulo post sequente,

Ἔστειλ' Ἐρεχθεὺς ἐς Λετριναίας γύας.

Pausanias quoque Letrinos vocat.

54. *Devorati*] quum à patre Tantalo coctus, Diis ad epulandum propositus est. *Reliquias ignis* dicit ossa ex rogo servata. de quibus quidem Palladium fertur extructum fuisse. *Elide solebat ostendi Pelopis costa, quam eburneam affirmabant*: Plin. lib. 28. cap. 4. eam in itinere submersam, quum Trojam deferretur, tradit Pausanias.

56. *Teutari*] Scythæ, qui fuit Amphitryonis bubulcus, Herculemque & jaculandi artem docuit, & sagittis donavit: quamvis hoc Homerus, ac Theocritus Euryto tribuant. Jam phrasis hæc similis ei, quæ præcessit in versu,

Ἀπαρκτίαις πτερῶσαι αἴθωνες πόδας.

57. *Uxor*] Oenone, quam Paris ante Helenam duxerat, ut patet ex Ovidii epistola Oenones ad Paridem. Eam Clemens Alexandrinus lib. Stromatum primo inter vates recenset, his verbis: Ἕλενος ἤδη, καὶ Λαοκόων, καὶ Οἰνώνη, καὶ Βρῆνος ἐν Ἰλίῳ. ubi sane putarim legendum uno verbo Κεβρῆνος. fuit enim Oenone Cebrenis F. Cæterum quod heic adfert Scholiastes de Corytho, Oenones F. qui Græcis dux fuerit Trojam navigantibus, probare non possum, quum præsertim nullo nitatur testimonio. existimarim potius hæc de Heleno vate, Priami F. esse intelligenda: qui, ut ex Calabro constat, odio in Trojanos & Alexandrum concepto, ad Græcos transfugit, ut scribunt Orpheus, ac Tryphiodorus, illisque tum oracula de Troja capienda exposuit, quod testatur etiam Sophocles Philoctete, tum adjutor fuit una cum Antenore, ut Palladium furtim auferrent. in quibus quidem perpetrandis Oenones quoque operam intercessisse, sit verisimile. Heleno porro ob hanc operam Græcis præstitam, libertatem primum, deinde etiam Neoptolemi regnum ex parte obtigisse, docet Virgilius tertio.

60. *Nuptiarum*] Helenæ, quam Paris, Oenone relicta, pro uxore habebat.

61. *At ipsa*] Quum Paris à Philoctete vulneratus, ad Oenonem confugisset, quam sciebat medicinæ peritam esse, (ut testatur etiam Ovidius) sanari tamen non potuit, quod essent Herculis tela, quibus ipse vulneratus fuerat, letalia. Sic ergo mortuo Paride, Oenone mox, præ nimio mariti desiderio, mortem sibi conscivit, atque è turri se in rogum Paridis præcipitavit.

63. *Gigantiperdis*] quibus olim Hercules gigantes Thraces cum Jove belligerantes confecerat. *Adversarium* dicit Philoctetem. Historiam tradit Calaber lib 10.

69. *Sepulcra*] Multitudinis numerus pro singulari. Dardanum autem intelligit, ex Electra Atlantis F. & Jove prognatum, cujus sepulcrum ad Trojam erat.

70. *Natatoris*] quia diluvii Deucalionei tempore, ut sequitur, è Samothracia in Phrygiam enatavit super utres consutos, idque solus, instar apri Istrii, quem singularem & μόνιον vocant. Nam quod heic de porco nugatur Scholiastes, est prorsus ineptissimum. Simpliciter enim intelligendum est, Dardanum è Samothracia in Phrygiam enatasse, more fulicæ, avis marinæ, & quidem solum, instar apri, qui singularis & solivagus, non gregatim, pasci solet. Porci autem vocabulum de apro antiquitus Græce sumi, ex Varrone nos docuit Josephus Scaliger, vir doctissimus. Est etiam heic notandum, quod in Phrygiam dicitur venisse Dardanus diluvii tempore. Phrygia enim prima ex aquis post diluvium apparuit, ut his versibus docuit Sibylla:

Ὦ Φρυγίη πρώτη δ' ἀναδύσῃ ἀφ' ὕδατος ἄκρου,
Πρώτη δ' αὖ θρέψεις γενεὴν ἑτέρην ἀνθρώπων.

76. *Rhithymnia.*] Cretica. est enim Rhithymna Cretæ urbs: quæ, quia maritima est, fulicis, & aliis avibus marinis abundat.

77. *Antrum*] in Samothracia situm, ut testantur etiam Aristophanis scholia. *Canivoram deam* vocat Hecaten, quia, ut inquit Ovidius,

Exta canis Hecate vidi libare Sapæos.

Saus est Thraciæ promontorium, in quo erat antrum Hecates, sive Rheæ, quam Corybantes colebant. alii tamen Saonem ponunt insulam.

83. *Glandes autem.*] Simile est apud Horatium illud,

Piscium summa genus hæsit ulmo:

& Ovidium,

—— *hic summa piscem deprendit in ulmo.*

85. *Quæ in humana*] Phocas hominum amore capi tradit Scholiastes. quod an verum sit, viderint alii. Mihi potius hoc videtur innuere Poeta, in diluvio pisces omnia loca libere pervagatos, etiam in ædes, hominumque cubilia devenisse, & illic fuisse commistos, ubi solebant homines somnum capere.

86. *Gry-*

86. *Grypem.*] Paridem raptorem. Si quis γρυπὸν malit, *torrim* exponet, & æque de Paride intelliget, qui etiam infra, ubi de Philoctete agit Cassandra, φιτρὸς seu *torris* vocatur, propter Hecubæ somnium, quo per torrim ac facem Paris indicabatur. *Alatum* vocat, propter navem, qua vehitur.

87. *Columbæ.*] Helenæ, quam propter libidinem columbam vocat: *canem*, propter impudentiam. Notum est enim illud Homericum,

Εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς. ——

Vulturem deinde sumit pro olore rapaci. nec est ignota fabula Jovis in cygnum conversi, & ovi Ledæ, ex quo Helena cum Dioscuris prodiit.

90. *Te sane*] Apostrophe ad Paridem in Græciam navigantem. *Acherusia via* est juxta Tænarum, qua Lacedæmonem itur. per *fimum* intelligit stabula, erat enim Paris pastor & agricola, ritu antiquo.

93. *Forma tribus judicem*] quum de trium dearum pulcritudine judex datus esses, tunc enim in Ida eras prope stabula paterna. Judicium Paridis elegantissime descriptum qui volet videre, legat Coluthum Thebanum: sed in somnis contigisse, quemadmodum recte monet Dares, meminerit. Θεωρίτης, seu venditor, heic æstimatorem, & judicem notat.

94. *Stabulis.*] Sic exponenda sunt ἔσριμα, ex Hesychio. Scholiastes enim hoc loco, ut sæpe alibi, egregie hallucinatur. *Malea* Laconiæ est promontorium, *Las* verò urbs, quam Homerus Λᾶαν vocat. *Terrestrem remum* dicit pedum pastorale.

97. *Phereclei pedes.*] naves, quæ à Phereclo constructæ erant, teste Colutho. unde & Ovidius,

Hac duce Sigeo dubias à littore feci
Longa Pherecleа per freta puppe vias.

98. *Ostia.*] Laconiæ, juxta Tænarum. Strabo vocat Ϛυρίδας Ταινάρου. *Gythium* est navale Spartæ, sicut Piræus Athenarum.

100. *Navis dentes.*] ancoras, quas apud Lucianum tumidus Lexiphanes, cujusque dictio cum Lycophronica ibidem comparatur, ναυπηδίδας vocat. *Duas columbas* dicit Iphigeniam & Hermionen. alii solam Hermionen ex Helena genitam asserunt.

104. *Secunda.*] Prius enim à Theseo septennis rapta fuit Helena, posterius à Paride. *Aucupem* dicit Paridem. Quomodo *pennis* feræ capiantur, docet Gratius. quo pertinet illud Virgilii,

Cervum puniceа septum formidine pennа:

& Lucani,

—— *dum pavidos formidine cervos*
Claudat odorata metuentes aera penna:

& Senecæ initio Hippolyti,

Picta rubenti linea penna
Vano claudat terrore feras.

Hanc pennam Oppianus δεῖμα πολύχροον appellat, & δειμαλέην μήρινθον.

106. *Bacchis*] nymphis marinis, quibus Helena sacrificabat, somnio quodam, ut nonnulli volunt, territa. tamen potest hoc etiam ad Isthmium festum referri, de quo Statius sexto,

—— *quoties animosa resumit*
Leucothoe gemitus, & amica ad littora festa
Tempestate venit.

Inoni quidem Megarenses quotannis sacrificabant, nec non celebrabant ejus ferias Epidaurii Lacones.

108. *Curres.*] in Ægyptum, quo Paris confugit, (vel saltem tempestate delatus est, Herodoto teste) quod à Spartanis sibi metueret. *Scandea* Citherorum est navale secundum Pausan. & Stephanum. Thucydidis interpres duas ait esse in Cytheris urbes, alteram insulæ cognominem, alteram Scandeam. *Ægilus* est Peloponnesi promontorium.

110. *Draconis insula*] Salamine, Atticæ urbe, quam draco quondam infestavit à Cychreo post interfectus. Huc pertinere videtur Homeri carmen,

Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ.

heic enim Κραναὴ quidam pro Ἀτθίδι sumunt. *Biformem* dicit Erichthonium, qui è terra procreatus, serpentis habuit pedes, & Athenis regnavit, nam ab ipso Athenienses nuncupantur Erichthonii.

113. *Inane.*] Paridi enim, quum in Ægyptum venisset, Proteus Helenam ademit, ut sequitur, reddito ejus simulacro, cum quo Trojam ille rediit. assentiuntur huic historiæ Stesichorus, & Euripides: quanquam hic Junoni hoc factum tribuit. de qua sic ait initio Helenæ:

Δίδωσι δ' οὐκ ἐμ', ἀλλ' ὁμοιώσασ' ἐμοὶ
Εἴδωλον ἔμπνουν, οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ἄπο,
Πριάμου τυράννου παιδί. ——

116. *Maritus.*] Proteus.

Ibid. *Risu abstinet.*] Proteus Ægyptius, (Thracem Virgilius facere videtur) quum in Thraciam venisset, duos ex Torona procreavit filios, Tmolum & Telegonum. ii quum hospites omnes lucta victos occiderent, Proteus id ægre ferens, à Neptuno patre impetravit, ut per subterraneam quandam cavernam in Ægyptum rediret. Postea ubi rescivit filios suos ab Hercule esse interfectos, nec gavisus est eorum obitu, quia filii: nec etiam doluit, quoniam improbi fuerant. Sic apud Euripidem Theseus, intellecto Hippolyti interitu,

Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἀπάχθομαι κακοῖς.

Nec aliter apud Platonem Phædo moriente Socrate sibi accidisse refert.

120. *Terram*] Ægyptum, quam Nilus quotannis æstate superveniens fecundat. unde infra Ϛηλεπόποι γύαι vocantur. Nilum etiam Apollonius Tritonem vocat,

Καὶ ποταμὸς Τρίτων καλλίῤῥοος, &c.

Nam, ut ex Hecatæo traditur, olim fuit nominatus Oceanus, Ægyptus, (ut ab Homero) Aetos, Triton, ac demum Nilus, à Nilo quodam Ægypti rege. *Palleniam* dicit, quæ postea Phlegra est vocata, teste Herodot.

128. *Guneus*] Is quondam in Arabia judex justissimus

justissimus fuit, cui nunc Proteum confert. *Ichnaa* vocatur Themis, seu Nemesis, ab Ichnis, urbe Macedoniæ, secundum Strabonem & Stephanum, quibus heic assentior potius, quam Scholiasti. Diodorus in Epigramm.

Ἀδρήστειά τε δῖα, καὶ Ἰχναίη σε φυλάσσοι
Παρθένος, ἡ πολλοὺς ψευσαμένη Νέμεσις.

id est,

Adrastea, precor, te Diva, Ichnæaque Virgo
Conservet, multos fallere sueta Dea.

132. *Lyci & Chimarei.*] filiorum Promethei, quorum sepulcris in Troja sitis quum nondum essent justa facta, fames autem Spartanos premeret, respondit Apollo, non eam ante cessaturam, quam Spartanus aliquis Trojam profectus, ad hæc sepulcra sacrificaret. Itaque missus est Menelaus, & à Priamo Parideque hospitio acceptus. Antheus fuit Antenoris F. quem quum amaret Paris, & inter ludendum imprudens interfecisset, ideoque sibi à patre metueret, cum Menelao in Græciam discessit.

135. *Salem*] Salis & mensæ consortio jus hospitii contrahi, notum est. *Purum* dicit salem, quomodo Horatius,

Concha salis puri. ——

Plura de hac re vide apud Plutarchum Sympos. Ab *ursa* deinde comparationem ducit, vel quod ursæ, dum lactant, feroces sunt & crudeles: vel quia ursa, secundum quosdam, Paridem expositum primum lactavit.

139. *Frustra.*] Proverbium à citharœdis ductum, qui ingrati sunt auditoribus, nec mercedem speratam accipiunt. Frustra, inquit, orabis Proteum, ut Helenam tibi reddat, nihil enim proficies. Nisi quis malit hæc, ut sonant, accipi, quod Paris vere citharœdus fuerit: quo faciunt etiam illa Horatii,

Nequicquam Veneris præsidio ferox
Pectes cæsariem, grataque fœminis
Imbelli cithara carmina divides.

Quin etiam Paridis lyram ad Alexandri Magni usque ætatem extitisse tradit Plutarchus Alexandro. Cæterum quemadmodum heic ait πυρᾶς κτίτον, sic paulo post κερκίδος κρέκων, & extremo libro μάσταχος κρέκων usurpabit.

143. *Quinquevira Baccha*] Helenæ, quæ quinque habuit viros, qui mox ordine recensebuntur. Eam vocat *Pleuroniam* à Pleurone, Peloponnesi oppido; vel, ut vult Pausanias, Thestii, qui Ledam procreavit, patre.

144. *Clanda*] Hoc epitheton Parcis tribuitur, propter inæqualitatem & dissimilitudinem fatorum, ut scribit Eustathius. quas autem heic Maris facit filias, eas Orpheus & Hesiodus Nocte procreatas fingunt. *Antiquum* vocat *mare* secundum eos, qui omnia ad aquæ principium referunt.

145. *Ut à maritis*] id est, in fatis fuit, ut Helena quinque viris nuberet. Dicunt autem Græci δαῖτας γάμων, & δαῖτα τάφου, de nuptiali, aut funebri epulo loquentes.

147. *Duos.*] Theseum & Paridem. Eos vocat conjunctim *triorchas aquilas*, ut Phœbus Apollo dicitur.

149. *Alium*] Menelaum, ab iis oriundum, qui partim Afri erant, (*Plynus* enim urbs est Africæ, ut *Caricus* Laconiæ fluvius) partim Lacones. Atlas enim Afer, pater fuit Asteropes, quæ Oenomaum peperit, Hippodamiæ patrem, quæ ex Pelope, qui in Laconia habitavit, Atreum concepit, patrem Menelai & Agamemnonis. Aeropè etiam, Atrei uxor, Cretei, F. Minois, Cretensis regis, fuit filia, quapropter Menelaus *semicres* dicitur. *Barbarus* autem fuit ea de causa, quod Pelops è Lydia secundum Pindarum, vel è Paphlagonia, vel Phrygia secundum alios sit ortus: quæ quidem regiones barbaræ censentur. quin & Eleos apud Athenæum Stratonicus pro barbaris habet. *Caricus* fluvius à Caribus dictus videtur, qui quum maris obtinebant imperium, multas in omnem partem deduxerunt colonias, multaque à se denominarunt loca, ut patet è Thucydidis & Aristophan. scholiis.

151. *Eleum*] Pelops enim, Atrei pater, Hippodamiam ex Elide duxit, ubi qui nati erant, vocabantur olim Epei, à rege quodam Epeo, testibus Strabone & Stephano. *Avum* Menelai dicit Pelopem, quem Tantalus pater diis convivio exceptis proposuit.

152. *Ennaa.*] Ceres, ab Enna, Siciliæ urbe, dicta. Eadem dicitur *Hercynna* ab Hercynna, Trophonii filiola, quæ cum Proserpina ludere solebat, teste Pausan. Bœoticis. *Erinnys* Ceres ab Arcadibus colebatur, ut docent Callimachus & Pausan. Alii putant eandem apud veteres fuisse Cererem & Erinnym, atque ideo furiosos dictos ceritos. *Furibunda* vocatur à furore, quo quondam fuit correpta, quum filiam amisisset. *Ensifera* Ceres colitur à Bœotis. Per *sepulcrum* Cereris, ventrem intelligit, comedentis exprimens speciem. Plautus,

Cujus ego latus in latebras reddam meis dentibus & manibus.

156. *Bis*] semel ex patre, iterum opera deorum, ut est in fabulis. *Naumedon* dicitur Neptunus, navium dominus: qui Pelopis à diis resuscitati amore captus est, eumque rapuit, ut canit Pindarus.

158. *Erechtheus.*] Neptunus, ab Atheniensibus hoc nomine cultus. is equos alatos & currum Pelopi dedit, quibus Oenomaum antagonistam superaret. *Letrinai agri* sunt Elei, sive Olympici.

159. *Molpidis lapidem.*] statuam, id est, stadium Olympicum; ponitur enim pars pro toto. Molpis quondam in pluviæ penuria Jovi se pro patria mactari passus est. qua re Jovis Pluvii templum fuit extructum, & in eo consecrata Molpidis statua. De Molpide videtur Ovidius loqui in Ibin,

Ut qui post longum sacri monstrator iniqui
Elicuit pluvias victima cæsus aquas.

161. *Genericidam*] dicit Oenomaum, qui filiæ procos omnes cursu victos occidebat.

162. *Dolis impiis.*] quos Pindarus eleganter explicat.

explicat. cereos enim clavos ferreorum loco modiolis rotarum in Hippodamiæ curru inseruerat Myrtilus. *Cadmilm* vocatur Mercurius à Bœotis, quamvis alii à ministerio nomen deducunt: ejus filius fuit Myrtilus, Oenomai auriga: quem apud se sepultum Pheneatæ colunt, teste Pausan.

163. *Ultimo.*] Nam in mare projectus à Pelope, submersus est, & *Nereo*, seu mari, nomen à se dedit, ut Myrtoum vocaretur. alii tamen à Myrrhone, muliere quadam, longo ante tempore sic dictum malunt.

165. *Generi.*] Hippodamiæ & Pelopidarum. Ex his enim diris (quarum meminit etiam Sophocles Electra, & Oreste Euripides) aiunt ortam esse, Mercurii opera, ovem auream, quæ Pelopidis perniciosa fuit. Posset tamen hoc carmen etiam sic verti,

Perniciosam inurens generi maculam:

ut dicatur Myrtili perfidia toti ipsius generi, sive genti, turpem insuffisse maculam. *Quartum* deinde dicit Deiphobum, fratrem Paridis: quem, quod Helenam rapuerit, accipitrem vocat.

169. *Lucta.*] Deiphobus post Hectorem, qui princeps erat, secundam obtinuit inter omnes Priami filios fortitudinis laudem. Itaque cum Helenæ conjugium post occisum Paridem fortissimo fratrum in præmium destinatum esset, facile potuit eam Deiphobus consequi. Euripides tamen Troadibus aliam sequitur historiam. Alii per *luctam* intelligunt ipsam Helenam, quæ multis luctæ bellique causa fuerit; est enim proprie δυόσπαλτον. id, quod in pugna labi aliquem cogit. quæ quidem interpretatio non male huic loco conveniet, præsertim si legatur συγγόνους nam post Paridem fratrem Deiphobus Helenam duxit. Equidem priorem malim expositionem.

171. *Quintum.*] Achillem, qui somniando quondam cum Helena concubuit. Non abhorret hinc, quod ait de eo Euripides Helena,

Μοῦσ᾽ ἐκ τοῦδ᾽ Ἑλένης ἦλθον, ὡς ἀκούομεν.

Aptius etiam est, quod ait Pausanias Laconicis, Crotoniatas referre, Helenam post mortem in Alba insula, de qua post, Achilli cohabitasse. *Imaginosum* dicit *corpus*, quod in somnis ab imaginatione, quæ solet nobis dormientibus libera vagari, conceptum fuit.

174. *Cytaica.*] è Cyta, urbe Scythiæ. Medeam autem intelligit, quæ Jasonem hospitem deperiit, & Achilli post in insulis beatorum nupsisse fertur. Alii malunt hæc ad Iphigeniam referri, quæ in Tauris Scythiæ hospites immolabat, & Achilli quondam desponsa fuit. Prior sententia, quam equidem sequi malim, suffragatores habet Ibycum, & Simonidem.

175. *Oenone.*] quæ postea Ægina de Asopi filia dicta fuit. Ovidius tamen ait,

Oenopiam veteres appellavere. ——

Pindarus quoque Isth. 8. Σε δ᾽ ἐν νάσῳ Οἰνοπίᾳ ἐνεγκών. Ab hac insula Peleus exulabat, quod Phocum fratrem casu in palæstra occidisset.

176. *Formicarum.*] Quum Peleus inopia virorum in Ægina laboraret, à Jove impetravit, ut formicæ in viros mutarentur, qui ea de causa Myrmidones dicti sunt. Alii, inter quos Ovidius, Æaco patri hoc attribuunt. *Typhonem Pelasgicum* dicit Achillem Thessalicum seu Pharsalicum.

178. *E septem.*] Thetis indignata, quod mortali Peleo nupsisset, sex masculos, quos ex ipso genuerat, comburendos in ignem, tanquam se indignos, projecit: ultimum vero Achillem quum itidem vellet comburere, (id quod tamen ad divinitatem illi conciliandam factum vult Apollonius) à patre supervenientе prohibita fuit, quum ramen alterum labrum jam combustum esset, unde post Ἀχιλλεὺς dictus est. nam. ut inquit Agamestor,

—— Ἀχιλῆα

Πηλεὺς κικλήσκει χείλεος οὕνεκά μιν.

id est,

De labro Peleus nominat ipsum Achilem.

Achilles tamen contra, ut & hoc obiter admoneam, de patre sic apud Homerum loquitur,

Ἀλλ᾽ ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον. ——

Unicus, inquit, sum patri filius.

180. *Hic*] Paris, qui ex Ægypto Trojam rediit, irritatis in se & suos Græcis.

182. *Fumo qui suffit.*] Solent enim, qui castrant alvearia, fumo prius apes absterrere. Virgilius,

—— *fumosque manu prætende sequaces.*

184. *Illi.*] Græci, qui quum Aulide diu suissent ob iram Dianæ detenti, tandem Iphigeniam, ut ventum nanciscerentur secundum, immolarunt. vide Eurip. Iphig. Ira vero Dianæ unde sit orta, sic explicat in oratione quadam Libanius: Οὐχ οὗτός ἐστιν (de Agamemnone loquitur Achilles) πρῶτον μὲν ἐν Αὐλίδι τῆς Ἀρτέμιδος ἀμαθίαν εἰς τοξικὴν κατηγορῶν, καὶ φήσας οὐδὲν εἶναι πρὸς αὐτὸν ἐκείνην ἐν ἀφέσει βελῶν· ἐξ οὗ δὴ καὶ τὸν στόλον ἐπέσχεν ἡ θεὸς χαλεπήνασα; Jam Iphigeniam vocat hic *matrem ejus, qui à bello denominatus est:* id quod male Scholiastes ad Paridem detorquet, quum nec Paris ab Iphigenia sit procreatus, nec οὐλαμὸς peram, sed bellum significet: unde supra naves Herculis dixit οὐλαμοφόρους. Nos autem per *bello cognominem* intelligimus Neoptolemum, qui secundum quosdam ex Iphigenia ab Achille susceptus est, & à bello nomen ducit. πόλεμος enim, ex quo sit Neoptolemus, idem sonat quod οὐλαμός. ac tali figura Theocritus elegantissime Telemachum appellavit per ἰσοδυναμίαν, Μαχεπτόλεμον. Hanc interpretationem nostram confirmat versus proximus,

Scyrii draconis gravidam puerperam.

Neoptolemum enim pater, mactata Iphigenia, in Scyrum ad Deidamiam educandum misit. atque ibi quidem Pyrrhus dictus est, ut à Phœnice Neoptolemus, quemadmodum ait Poeta Cyprius. verum de Paride nihil tale confingi potest.

186. *Sponsus.*] Achilles, cui Agamemnon Iphigeniam, quum à matre arcesseret, despondisse se simularat. Itaque quum Achilles Iphigeniam ab aris abreptam, & in Scythiam delatam

latam esse cognovisset, eo profectus est, ad illam quærendam per mare Salmydesium, quod in Euxinum pontum influit. Postquam vero diu quæsitam nusquam potuit reperire, tandem in Alba, insula ponti Euxini, quæ post Achillea dicta est, habitavit, prope Celtum, lacum in Euxinum influentem. Quam hic φαλαινιδῶν αὐλὴν dicit Lycophron, eam Pindarus φαεννὰν νᾶσον vocat. De hac insula videtur Neptunus apud Calabrum loqui ad Thetin.

Καὶ οἱ δῶρον ἔγωγε θεουδέα νῆσον ὀπάσσω
Εὔξεινον κατὰ πόντον, ὅπῃ θεὸς ἔσσεται αἰὲν
Σὸς παῖς.——

Quinetiam in hac insula narrat Max. Tyrius Achillem à multis post mortem & visum, & auditum esse. alii quoque hoc pro miraculo referunt, ædem Achillis à nullis avibus infestari: qua de re vide Arriani Περίπλουν sub finem. Meminerunt hujus Albæ Strabo, & Stephanus.

187. *Decollatricem Græcia*] vocat Iphigeniam, quod hospites omnes, præcipue Græcos, Dianæ mactaret.

192. *Latus.*] Litus est in Scythia stadiorum circiter mille, quod quum Achilles in armis juxta quadrigas currendo transiisset, dictus est postea *Cursus Achilleus.* βαδὺς autem sumo pro lato, quoniam Apollonius hoc litus appellat ἠϊόνας τετραμμένας βαθείας, quæ postea Δρόμοι Ἀχίλλειοι sint nuncupatæ, ut ibidem ex Dionysio refert Scholiastes. Arrianus tamen insulæ quoque nomen hoc tribuit.

194. *Clades.*] suas, qui sit Iphigenia sponsa privatus, & ad eam perquirendam frustra navigarit.

195. *Mutatam anum*] ex puella in anum, ut vult Lycophron: ut alii, in cervam: ut Hesiodus, in Hecaten. eam *formam* vocat *invisam* cum Cicer. de Arusp. resp. quod in ejus conspectum venire Achilles non potuerit.

197. *Plutonisque ollam.*] in qua mortuorum carnem Iphigenia coquebat. ea Plutoni tribuitur, quod is mortuorum sit præses. Alii malunt antrum hoc loco intelligi, quod fuerit in castris Græcorum, ubi sacra fierent: quasi vero Iphigeniæ transformatio non tam in Scythia, quam Aulide perfici potuerit. Jam quod *ebullientem è fundo flammas* dicit, ejus geminum est apud Virgilium,

——fundoque exæstuat imo.

Exprimere enim voluit uterque ollam igne æstuantem. *Nigram* denique Iphigeniam intelligit, quæ infra quoque sic vocatur,

Μαυρὰς κελαινὰς χέρνιβας μεμαιμένας.

Legendum hic denique est δαιταλυργίᾳ, dandi casu, ut omnia sint concinniora.

202. *Illi vero*] Græci, qui quum Aulide Saturno (vel, ut alii volunt, Jovi Saturnio, quemadmodum & apud Aristoph. Ranis Darium pro Xerxe poni putarunt quidam) sacrificarent, serpens in medium progressus est, & platano conscensa passeres octo cum matre devoravit. quod ostentum quum Calchas de annorum numero, quibus elapsis capienda Troja esset, interpretaretur, (ut est apud Homerum, & Ovidium) Græci secundo jurarunt, se non prius à Troja discessuros, quam urbem deletam cernerent. De hoc jurejurando loquitur apud Virg. Dido,

Non ego cum Danais Trojanam exscindere gentem
Aulide juravi.——

Vatem hic vocat Saturnum, quod capiendæ Trojæ tempus per ostentum Græcis prædixerit. Vocat etiam *carnivorum*, poetico more, quasi ipse in serpentem se verterit, & quod juxta aram ejus contigit, id ipse vel fecerit, vel faciendum curarit. Nam Scholiastæ syntaxin hoc loco non possum sequi. Quid quod similiter Horatius *Genium memorem brevis ævi* dixit, quod agricolæ, dum ad ejus aram sacrificabant, vitæ brevitatem revocabant in memoriam?

204. *Secundum.*] Prius enim apud Tyndarum, Helenæ patrem, juraverant Græci communiter se ulturos, si quis Helenam, postquam nupsisset, raperet. quo quidem jurejurando obstricti, Trojam profecti sunt, ut eam repeterent. vide initium Iphig. Aulid.

206. *Priorem servatorem.*] Quum Græci in Mysiam delati essent, Telephus rex eos persequutus, graviter afflixit, donec cum Achille congressus est, & ab eo, quum Bacchus ipsum vite supplantasset, vulneratus. tum enim impune Græci per Mysiam discesserunt, quandoquidem jubebatur Telephus ex oraculo, vulneris remedium ab auctore petere. Propertius,

Mysus & Æmonia juvenis qua cuspide vulnus
Senserat, hac ipsa cuspide sensit opem.

His igitur de causis *Servator*, & *Supplantator* dictus est Bacchus.

207. *In angulis*] in intimo templi loco, ubi Agamemnon ex oraculo Baccho sacrificavit, quem hic *Taurum*, seu *Tauriformem* vocat: quoniam talis colebatur ab Argivis: nisi quis *Taurum* velit pro ipsa victima sumere. *Delphinius*, & *Lucrosus* Apollinis sunt epitheta, qui *Delphinius* quidem vocatur ab occiso delphino, vel quod in delphinum aliquando se converterit: *Lucrosus* vero propter oracula, quibus & aliorum, & suæ utilitati nonnunquam consulit. Apollo autem Delphis una cum Baccho colebatur. Lucanus quinto,

—— cui numine misto
Delphica Thebanæ referunt trieterica Bacchæ.

210. *Milledux.*] Agamemnon, cujus exercitum hac de causa Euripides χιλιόναυν στρατὸν appellat. Propert.

Et Danaum Euboico litore mille rates.

quanquam hic numerus exactus non est. *Enorches* Bacchus celebratur apud Lesbios. idem & *Phigalei* nomine in Arcadia colitur. sic enim cum Stephano malim legere, quam Φιγαλεὺς cum Scholiaste. quanquam potest etiam *Phygaleus* à Phygalis, oppido Peloponnesi, cognominari. *Lucernalis* denique vocatur Bacchus, quod illi cum lucernis & facibus sacra fierent, teste Pausania.

213. *Leonem.*] Telephum. Quod autem leoni *aristas* in cibum proponit Poeta, recte subinuit,

innuit, ut existimat Eustathius, se leoni & sui Telephum comparare, sicut Euripides Medeam δίκην λεαίνης ταυρομόρφων dixit. Pro *Sectore* potes etiam *Secans* vertere, si malis α quam ι, elidere. *Catenam* dicit classem Græcorum per mare adventantem.

219. *Utinam*] Apostrophe ad Prylin, Mercurii F. qui Græcis ad Lesbum delatis Trojanorum consilia, & rationem capiendæ per equum Trojæ aperuit. *Cadmus* est Epitheton Mercurii, ex quo deducitur *Cadmilus*, quod supra positum est. Ac videtur Mercurius à Bœotis *Cadmus* ea ratione dictus, qua Jupiter à Spartanis Agamemnon cognominatus est. qua de re aliquid dicemus infra. Quidam contra putant *Cadmum* per Syncopen ex *Cadmilo* deduci.

220. *Issa.*] Lesbo, quæ à matre Prylis, Issa quondam fuit dicta. alia est Issa, Liburniæ insula, apud Apollonium.

221. *Quartum*] Atlantis enim filia fuit Maia, mater Mercurii, qui Prylin procreavit. *Cognatos* vocat Trojanos, propter Dardanum Electræ, filiæ Atlantis, filium.

223. *Optima*] Græcis: nisi quis malit pro facillimis sumere. Atque huc pertinet adagium, *Lesbius Prylis*: quod hactenus nemo satis intellexit. Τόμουροι erant ii proprie, qui oraculo Dodonæo præerant, à Tomuro monte vicino cognomen nacti. heic vatem simpliciter hoc vocabulum denotat.

224. *Nec ab Æsaci*] id est, nec oracula, quæ Æsacus super Hecubæ somnio edidit, contempsisset. Æsacus enim, Priami F. ex Arisba, vates fuit. is audito Hecubæ somnio de torre, respondit, matrem una cum filio de medio tollendam esse; alioqui fore, ut filius matrem perderet. Priamus autem pater, horum loco Cillam, Thymoetis uxorem, cum filio sustulit, de quibus infra.

226. *Sed una.*] Ab his non discrepant ea quæ in Andromacha Euripidis leguntur, Εἶδε δ' ὑπὲρ κεφαλᾶς ἔβαλεν κακὸν, ἅπερ τίκεν ποτὲ Πάρεν. πρὶν Ἰδαῖον κατοικῆσαι λέπας. ὑπὲρ κεφαλᾶς autem (ut ἐν παρόδῳ dicam) ita ponitur hoc loco, ut apud Theocr. Heraclisco: ὑπὲρ ποταμοῖο, & Virg. Pharmac.

Transque caput jace.

ineptiunt enim heic interpretes Græci. *Geminos* porro dicit Hecubam & Paridem. *Lemnium ignem* vocat, quod in Lemno primum sit inventus, secundum Hellanicum: vel à Vulcano, Lemni præside.

229. *Portunus.*] deus marinus, quem alii Melicertam vocant. is in Tenedo colebatur puerorum victimis, quod ipse quondam puer periisset, ut est in fabulis. *Mergos* dicit naves Græcorum. *Oceani conjux* est Tethys, quæ heic pro mari Tenedio accipitur. vocatur autem Oceanus ὠγύγιος, seu antiquus, quod à quibusdam rerum omnium statuatur principium.

232. *Quin gemini.*] Sequitur historia quorundam, quos in expeditione Græci interemerunt. *Geminos filios* primum dicit Tenum & Hemitheam, Cycni liberos: quos quum pater arcæ inclusos projecisset in mare, ad Leucophryn insulam ejecti sunt, cujus incolæ Teno creato rege, insulam ab eo Tenedum denominarunt. In eam ubi Achilles venit, Tenus quidem ab eo simul cum patre (quem tamen alii ante mortuum tradunt) interemptus est: Hemithea autem dum illius conspectum effugeret, à terra fuit absorpta. Sed hæc fabulosa sunt: veram historiam si quis requirat, apud Diodorum Sic. extremo lib. 5. reperiet.

234. *Qui prius.*] Cycnus namque mortua Proclea, matre Teni, Phylonomen duxit: quæ quum Teni amore capta esset, nec eo posset potiri, apud patrem de vi sibi illata illum accusavit, usa ad hoc Molpi tibicinis testimonio, à quo & *Tenedii tibicinis* proverbium ductum est.

237. *Mergis.*] Quum Cycnum ex Neptuno mater peperisset, juxta mare exposuit: quem deinde piscatores cycni advolantis indicio inventum educarunt, & Cycnum appellarunt. Hinc à Poeta dicitur à *mergis*, avibus marinis, *nutritus*, & *piscatorum captus retibus*, aut etiam, *piscium venator*: præterea *familiaris ostreis*, (Nicandro alibi κρῆθμος, aut potius κρίθμος cum Dioscoride, herbam significat) & *neritis* piscibus, de quibus Oppianus. alii tamen ostrea esse malunt.

241. *Mnemon.*] Hunc Achilli à matre vult attributum Scholiastes, (consentiente Plutarcho Ελληνικοῖς, nisi quod nomen subticet) ut eum submoneret, ne quem ex Apollinis filiis interimeret. Equidem de Mnemone nihil adhuc legere aliud memini, nisi quod Eustathius μνήμονα vult officii nomen esse: multosque variis heroibus μνήμονας & submonitores, ut & genios, attributos refert. Qui ex Mnemone faciunt Memnonem, utuntur ii quidem Anagrammatismo, sed qui lusibus jucundis potius, quam seriis interpretationibus conveniat.

243. *Myrina*] oppidulum juxta Trojam in Lycia, à Myrina Amazone, quæ urbem hanc extruxit, & in ea sepulta fuit, denominatum, testibus Strabone, & Diodoro. Homerus,

Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατιείαν κικλήσκουσιν,
Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης.

In hac urbe Trojani audito Græcorum adventu, in aciem compositi sunt, ut idem narrat. *Thessalicum saltum* dicit Achillis Thessali, qui tanto cum impetu in terram prosiliit, ut fontem indidem excuteret. Euripides deinde Trojanum vocat, Andromacha.

249. *Incendit*] Hypotyposis ineuntis prælii: Æschylus Persis,

Σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν.

Virgilius extremo dec.

Clamore incendunt cælum Troesque Latinique.

Saltator vocatur Mars, qualem describunt in Euripide Phœnissæ. *Concha* quoque veteres in bello utebantur ante tubas à Tyrrhenis inventas, ut & in aliis feriis. Theocritus Europa:

Κόχλοισιν τανυοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.

Utebantur

Utebantur & facibus, quemadmodum annotant Euripidis ſcholia Phœniſſis.

253. *Lanceis coruſcantia*] *Campi*, inquit, *horrent haſtis, velut ariſtis arva.* Sic Virgilius,

—— atraque late
Horreſcit ſtrictis ſeges enſibus.

Similiter Euripides dixit,

Λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσι πεφρικότα.

Nec debet quiſquam mirari, ſi ἀποστίλβοντες cum γύαι conjungatur. Talis enim Atticiſmus etiam apud alios reperitur, ut quum inquit Sophocles Trachiniis, Εν δὲ κοινὸς ἀφσίνων ἴτω κλαδά. nec aliter dixit χάεα βέβαιον Thucydides α'. Si quis tamen malit legere ἀποστίλβοντος, non magnopere repugnabo.

254. *Perſonat*] Quod in viſu eſt imago, id in auditu eſt echo. Eleganter igitur τὸ ἰνδάλλεται à viſu ad auditum tranſtulit Poeta. Alluſit deinde ad Homericum, αἰθέει κυρῶν. quod Ariſtophanes dixit εἰς ὑμεῖν κράζειν, Veſpis.

261. *Aquila*] Achilles Hectorem currui alligatum per caſtra raptans. *Impreſſam orbitam* dicit per Epexegeſin. *Greſſum* intellige de vehiculo.

263. *Confuſa*] more exultantium. Scholiaſtes eo refert, quod ſolus ſemper Achilles pugnabat. *Cariſſimum* dicit Hectorem, quem nonnulli faciunt Apollinis filium. is *Ptous* vocatur ex Latonæ pavore, quem illa dum pareret Apollinem, ſue conſpecta, accepit. Alii montibus quibuſdam Thebanis hanc originem tribuunt. ſic enim Herodotus, Τῦτο τὸ ἱρὸν (Πτώυ Ἀπόλλωνος) καλέεται μὲν Πτῶον, ἐστὶ δὲ Θηβαίων. κέεται δ' ὑπὲρ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, &c. Stephanus montem ipſum à pavore denominatum vult, Pauſanias utrumque à Ptoo, Athamantis F.

269. *Accepto autem*] Achilles enim Hectoris cadaver Trojanis noluit reddere, priuſquam ipſi Priamus auri pondus æquilibre pro eo appenderet, ὅσον εἵλκυσε, τοσοῦτον καταθείς, ut ait Diphilus. Similiter autem Achilles, quum in Apollinis Thymbræi templo ſub ſpecie contrahendi cum Polyxena matrimonii comprehenſus, & à Paride transfixus eſſet, non ante Græcis fuit redditus, quam aurum pro Hectore datum (quod heic vocat *Pactoliam laminam*, ad arenas Pactoli aureas alludens) eodem pondere rependeretur.

273. *Vrnam Bacchi*] quam Bacchus Thetidi remunerationis ergo donaverat. in ea Achillis, Patrocli, & Antilochi fuerunt oſſa repoſita.

274. *Nymphis*] Muſis. Homeri Od. ω'.

Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ
Θρήνεον. ——

Calaber,

——μοῦσαι δὲ θοῶς Ἑλικῶνα λιποῦσαι
Ἤλυθον, ἄλγος ἄλαστον ἐνὶ στέρνοισιν ἔχουσαι,
Ὀρνύμεναι τιμὴν ἑλικώπιδι Νηρηΐνῃ.

Bephyrus eſt Macedoniæ fluvius, cujus meminit Archeſtratus apud Athenæum, quum ait, περὶ χεῦμα Βαφύρα. Pauſanias quoque Heliconem amnem, poſtquam infra terram abditus denuo ſe oſtendit, tum Baphyram vocari tradit. Jam proximum carmen, ſi Λειβηθρίης legas, ita vertes,

Pimpleumque tumulum ſupra Libethrum.

Utrumque enim, tum Libethrus, tum Pimplea, aliis fons eſt, aliis mons. Quin & urbs eſt Pauſaniæ Libethra.

276. *Cadaverum*] Hectoris. ſed & vivos multos de Priami filiis vendiderat, ut conqueritur apud Homerum Priamus Iliad. χ'. & Hecuba Iliad. ω'.

277. *Etiam fœmineam*] Quum enim ſciret Thetis, filium ſuum, ſi ad Trojam navigaret, ibi moriturum eſſe, clam illum veſte muliebri tectum ad Lycomedem in conclave virginum, ut lateret, abduxit: Statius Achilleide.

279. *Et ultimus*] Quoniam in fatis Græcorum erat, ut is, qui primus in terra hoſtili poſuiſſet pedem, primus in prælio moreretur, (id quod Proteſilao contigit) Achilles poſtremus è navibus egreſſus eſt.

280. *Etiam in ſomnis*] valde. contrarium eſt οὐδ' ἐν ὀνείρῳ.

281. *O Deus*] Deplorat Hectoris mortem, qui non ſine magno patriæ damno perierit.

287. *Cum claſſe*] Hectorem Græcos perſequutum, eorum naves combuſſiſſe, ex Homero notum eſt. *Fugitivus* Jupiter apud Theſſalos colitur, διὰ τὴν τῶν κακῶν ἀπόφυξιν, ut inquit Diod.

290. *Tunc nec foſſa*] Græci enim, quum ſibi à Trojanis metuerent, foſſas & muros caſtris ſuis prætenderant. Homerus Iliad. η'.

—— ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
Πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν,
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας.
Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.
Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
Εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

300. *Tua*] Hectorem fratrem alloquitur, qui Patroclum, Aſcalaphum, & alios Græcorum proceres occidit.

304. *Illam*] qua tu ab Achille interficieris. Iſta, inquit, erit maxima omnium calamitas, quæcunque mihi ullo tempore contingent. *Lunæ* quidem facit mentionem, quod veteres tempus, quo utebantur menſtruo, ad Lunæ motum referebant. & quod heic tempori, id apud Theocrit. χάεσι, cœlo tribuitur.

308. *Catule*] Apoſtrophe Caſſandræ ad Troilum fratrem, quem quum Achilles amaret, nec ab eo redamaretur, in Apollinis Thymbræi, qui erat verus Troili pater, occidit. Alii, in his Calaber, & Virgilius, in pugna ſuperatum aiunt ab Achille Troilum. Epitaphium ejus elegantiſſimum extat apud Theocritum, Βωμοῦ nomine, quod quum à nemine ante intellectum fuiſſet, primus I. Auratus, regius in Gallia linguæ Græcæ profeſſor, divino vir ingenio, atque eruditione ſingulari, dexterrime, ut reliqua Theocriti omnia, & emendavit, & expoſuit. vide Novas Lect. noſtras.

309. *Draconem*] Achillem. Per *arcuum illecebram*, intellige arcum illecebræ, ſive amorem Troili, quo captus Achilles erat, ἴυγξ enim pro illecebra ſumitur. Cæterum pro ὃς τάχιον lege ὅς' ἄχιον.

312. *Non vulneratus.*] vulnere amoris. Achillem enim, qui te amabat, non redamabas.

314. *Hei mihi.*] enumerantur deinceps quidam de familia regia, qui post captam Trojam miserrime perierunt. *Duæ luſciniæ* ſunt Caſſandræ ſorores duæ, Laodice & Polyxena. *Canis* dicitur Hecuba, quod in canem converſa fuerit.

316. *Unam.*] Laodicen, quæ quum capta Troja & hoſtium vim timeret, & alioqui ob excidium patriæ (quod heic vocat *cladem gemituum,* ſeu *gemendam*) magno cruciaretur dolore, ultro ſe de rupe quadam præcipitem dedit. Ejus ſepulcrum dudum poſt à Maximo quodam, Aſiæ prætore, inſtauratum fuit, addito epigrammate. quod quia ad hiſtoriam pertinet, ex epigrammatt. Græcis huc tranſcribendum putavi:

Τῇ δέ ποτ' ἀκτερέϊστον ἐδέξατο γαῖα χανοῦσα
  Λαοδίκην, δηΐων ὕβριν ἀλευομένην.
Σῆμα δ' ἀμαλδύναντος ἀναΐστοιο χρόνοιο,
  Μάξιμος ἔκδυλον θῆκ' Ἀσίης ὕπατος,
Καὶ κούρης χάλκειον ἐπεὶ τύπον ἐφράσατ' ἄλλῃ
  Κείμενον ἀκλειῶς, τῷ δ' ἐπέθηκε κύκλῳ.

quæ nos ita conati ſumus vertere:

Laodicen quondam heic ſuſcepit terra dehiſcens,
  Hoſtilem fugeret quum tremebunda manum.
Sed quod tempus edax conſumpſerat uſque ſepulcrum,
  Splendorem huic prætor Maximus attribuit:
Quæque alibi ſine honore puellæ ſtabat imago
  Ærea, ſic tumulo deſuper impoſuit.

319. *Ubi ſaltus avi.*] Locum exprimit, ubi ſe præcipitavit Laodice: nempe juxta ſaltum, ſeu nemus avi ſui Trois, vel Ili ſepulcrum, de quo Homer. ubi quondam Cilla, quæ cum Priamo occultam aliquando conſuetudinem habuerat, ſimul cum filio necata eſt ipſius juſſu, qui Æſaci oraculum ſuper Hecubæ ſomnio (de quo ſupra) de ipſis interpretabatur. Filius autem Cillæ quo nomine fuerit, non poteſt ex Lycophrone cognoſci. verum Scholiaſtes ait Munippum fuiſſe vocatum, ac reprehendit etiam Lycophronem, quaſi Cillæ & Laodices hiſtorias confundat, utrique tribuendo filium Munippum. Enimvero Laodices quidem filium vocat Munitum Lycophron, non Munippum: Cillæ autem filii nomen nuſquam, ut dixi, exprimit, ideoque non recte ſugillat eum Scholiaſtes.

321. *Antequam laticem mulgeret.*] Puer enim, mox atque editus in lucem fuit, ſublatus eſt una cum matre, ſic ut nec lac maternum haurire, nec corpus aqua lavare, ſeu nutrici lavandum præbere potuerit.

323. *Te.*] Polyxenam. hæc enim ad Achillis tumulum mactata fuit ab Iphidis leone, ſeu Neoptolemo, Iphigeniæ F. matris ſuæ ſacra, quibus illa in Tauris hoſpites Græcos mactabat, imitante.

326. *Quam.*] Iphigeniam. nam ad illam hæc malim, quam ad Polyxenam, referre, ratione ſequentium. Ποιμανδρία non eſt hoc loco nomen gentile, ut putavit Scholiaſtes, nec non Stephanus, qui hoc nomine dicit olim nuncupatam Tanagram: ſed vas quoddam ſacrum, ad excipiendum ſanguinem, quod aliter σφαγεῖον vocatur. cujus me rei admonuit Joſephus Scaliger, ac ſimili compoſitione dicitur γεράνδριον de ligno vetuſto, apud Apoll. Ἐς ποιμανδρίας porro dicit, quemadmodum Virg. ult.

In flammam jugulant pecudes.

Draco Diomedem, vel quemvis alium ſacerdotem Græcum ſignificat.

328. *Candaonis.*] Si Candaon Bœotis Orionem ſonat, & ejus enſem habuit Diomedes, exiſtimarim legendum τριπάτρα. notum eſt enim, Orioni tres fuiſſe patres. *Candaon* tamen infra, duobus locis, de Marte dicitur.

329. *Lupis.*] Græcis, qui hoc nomine etiam in Iphigen. Taurica inſigniuntur. Vocat autem hoc jusjurandum πρωτόσφακτον, quod in eo iciendo victima humana primum fuerit adhibita: quæ quidem in priore jurejurando, quod in Tyndari domo conceptum fuiſſe ante diximus, omiſſa fuerat. aliter enim non video, quomodo ſenſus Poetæ conſtare poſſit. nec placet Scholiaſtis interpretatio, quæ relationis vocabulum ad qualitatem detorquet, ut logice loquar. Æſchylus hoc ſacrificium προτέλεια ναῶν dixit, id eſt, ἀπαρχὰς καὶ προτέλεια. qua quidem ratione poſſet etiam heic, ut προτέλειον de præda, ita πρωτόσφακτον de ſacrificio dictum videri.

330. *Vetulam.*] Hecubam, quæ quum in Thraciam captiva eſſet abducta, ibique præ nimio dolore atrocius Græcis conviciaretur, lapidata fuit. & quia Græcos perpetuis conviciis quaſi allatrabat, finxerunt eam poſt mortem in canem mutatam. vide Ovid. Plautus quoque Menæchmis:

Omnia mala ingerebat, quemquem aſpexerat,
Itaque adeo jure cœpta eſt appellari canis.

334. *Maræ f. c. permutaris.*] in canem mutata fueris. Mæra mulier, quia in canem olim fuit mutata, teſte Ovid.

Et quos Mæra novo latratu terruit agros.

hinc pro cane ponitur.

335. *Ille.*] Priamus. is ad Jovis Hercei aram domi ſuæ confugiens, à Neoptolemo trucidatus eſt. *Agamemnonis* nomen Jovi tribuitur, quod, ut vult Euſtathius, ſicut Agamemnon εὐρυκρείων, ſic Jupiter εὐρυμέδων dicatur. quæ duo epitheta quum idem ſignificent, inde fieri, ut proprium Agamemnonis nomen Jovi pro adjecto tribuatur, ſicut Antenoris nomen apud Æſchylum de mortuorum reliquiis uſurpatur. Alii putant Agamemnonem ea de cauſa Jovem dici, quod, quum Jupiter ſit æther, Agamemnon quoque æther dicatur. Colebatur autem hic Jupiter Spartæ.

337. *Qui flammeo.*] Quum Heſione poſt captam ab Hercule Trojam captiva cum fratre abduceretur, redemptum flammeo ſuo Trojam eum remiſit: unde is Priamus dictus eſt, quum

quum ante Podarces vocaretur. Lucianus Tragopodagra,

Πρίαμος ποδώρκης, ποδαγρὸς ὢν, ἐκλήζετο.

Sed hæc quia fabulosa sunt, adseram Diodori Siculi hac de re verba, quæ mihi vero magis consentanea videntur. Ἡρακλῆς τὴν πόλιν εἷλε, Πριάμῳ τὴν βασιλείαν ἀπέδωκε τῶν Ἰλιέων, διὰ τὴν δικαιοσύνην. οὗτος γὰρ μόνος τῶν υἱῶν τοῦ Λαομέδοντος ἐναντιούμενος τῷ πατρὶ, τοὺς ἵππους συνεβούλευεν ἀποδοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ κατὰ τὰς ἐπαγγελίας. Nec desunt, qui Priamum ab Hercule ipso à vicinis hostibus redemtum, in regno paterno collocatum asserant.

340. *Chelydrus.*] serpens aquatilis, quo nomine heic Antenorem insignivit, qui secundum quosdam Trojam Græcis prodidit. quæ quidem opinio inde putatur orta, quod, ut ait ille, *suaderet belli prætidere causas*, & pacis auctor esset: tum etiam, quia capta Troja, ipsi ab hostibus parcitum fuit. *Facem* dicit eam, quam lucebat Græcis ex equo descendentibus Sinon. *Gravidus* dicitur equus Durateus, quem Græcorum fortissimi quique conscenderant.

344. *Sisyphia vulpecula*] Ulyssis astuti, qui è Sisypho natus est, ut volunt nonnulli, & exprobrat ei apud Sophoclem Philoctetes. Ejus *consobrinus* erat Sinon (de quo Virgil.) natus ex Æsimo, fratre Anticleæ, quæ fuit Ulyssis mater. *Leucophrys* insula postea Tenedus est à Teno rege dicta, ut supra docuimus.

347. *Insulas duas*] Calydnas, juxta Tenedum sitas: è quibus egressi serpentes, filios Laocoontis interemerunt. Historiam habet Virgilius.

348. *Nuptiis*] Apollinis: de quibus, ut & de carcere Cassandræ, diximus aliquid in Prolegomenis. *Cenaculis carere* se dicit, quoniam turris ipsius habebat pyramidis figuram. *Genitalis, Ptous, & Horarius* dicitur Apollo: Genitalis quidem seu Genitor, cujus ara fuit in Delo: & Horarius, quod sol motu suo tum producat omnia, tum anni tempora distinguat: Ptoi vero rationem ante reddimus.

356. *Innupta*] quæ & ἀειπάρθενος idcirco vocatur, ac proprio Παρθένος cognomine Athenis colebatur. Eadem & *Laphria* dicta est à Calydoniis & Messeniis, à Laphrio quodam erecta, teste Pausan. & *Ianitrix*, quod in ædium foribus, & oppidorum portis ponebatur.

358. *Raptabor*] ab Ajace. Conjunguntur heic οἶνδε & τάλαινα, quo modo supra τετρόχης & αἰετός. *Budea* dicitur Pallas à civitate quadam Thessaliæ, vel Phrygiæ. Eadem & *Fulica* cognomento coli solita est, quod in mergum fuerit olim conversa, (ut Odyss. ε'.) teste Hesychio.

361. *Domus*] templi sui, ex quo etiam abreptam Cassandram, non è carcere, sunt qui velint. Propertius,

Victor Oilide, rape nunc & dilige vatem,
Quam vetat avelli veste Minerva sua.

Consentit & Virgilius. Huc etiam pertinet, quod inquit Strabo, Minervam se, quum stuprabatur Cassandra, totam avertisse. *Exercitum,* intellige Græcorum.

363. *E cœlo*] Palladium enim Ilo tegi, signum postulanti, cœlitus demissum fertur. vide Apollodorum. Idem Ilus, quum Palladium hoc quodam tempore è templo igne correpto vellet auferre, repente excæcatus fuit, narrante Plutarcho.

365. *Unius*] Ajacis. Virgilius,

Unius ob noxam & furias Ajacis Oilei.

Minerva etenim propter Ajacis stuprum Græcis, quibus antea faverat, irata, tempestates & procellas horrendas redeuntibus immisit.

Quum Pallas usto vertit iram ab Ilio
In impiam Ajacis ratem: Horatius.

369. *Mos est*] Solet enim peregre mortuorum crematorumque cinis, in urnis conditus, domum referri. Expressit autem Homericum illud,

——ὅπως δίκη ἐστὶ θανόντων.

373. *O Ophelta*] Alloquitur loca, & rupes eas, in quibus Græci naufragium fecerunt. Sunt autem omnes EubϾ montes, nisi quod *Trychas* urbem Stephanus vult esse, quam Lycophron per Metaplasmum *Trychanta* appellarit. *Phorcus* deus est marinus.

380. *Resluis*] Scaliger παλιρροίβδοισι hoc loco legit. ego potius δίναις παλιρροίαισιν ita dictum à Poeta credo, ut πότμον φθίμενον postea dicet, & Homer. νῆα ἀφύμενος usurpat.

381. *Thunnos*] Græcos naufragos. *Gustabit,* sive feriet: qua figura dicuntur apud Homer. antagonistæ γεύσασθαι ἀλλήλων. Virg. tangendi sensu uti maluit,

Fulminis afflavit ventis, & contigit igni.

386. *Noxius*] Nauplius. is quum filium suum, Palamedem, à Græcis interemptum cognovisset, omnibus eos modis ulcisci conatus est, adeo ut & principum uxores in adulterium per certos homines pelliceret, & Græcis redeuntibus lucernam de Caphareo monte suspenderet, ad quam illi tanquam ad portum, aut stationem navigantes, facerent omnes naufragium. Propertius,

Nauplius ultores sub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia pressa suis.

Quod additur de crapula, sumptum est ex Homeri versu,

Οἳ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν.

387. *Illum sane*] Ab hoc loco catalogum texit Græcorum, qui partim naufragio perierint, partim variis erroribus longo tempore circumacti fuerint. Primo loco ponitur Ajax, qui inter Myconum & Tenum, Ægæi maris insulas, naufragium ad scopulos fecit. Ad *Gyras* deinde, seu *Gyrades petras* fuit ejectus. Homerus,

Γυρῇσιν μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν.

389. *Jactatum*] Hoc pereleganter Euripides Hecuba expressit,

Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος.

ac vocat δίαυλον hic, quod alii παλίρροιαν.

391. *Alteram t. salsuginem*] iterum cadet in mare. Verbo trahendi etiam Horatius in hac notione est usus,

Pocula Lethæos ut si ducentia somnos

Arente

Arente fauce traxerim.

Neptunum vocat *mercenarium*, quod mœnia Trojana mercede conductus extruxerit. *Cuculum* deinde appellat Ajacem, quoniam erat garrulus & maledicus. nam ut Homerus inquit,

Φῆ ῥ' αἰχμητῶν σῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

397. *Delphini*] Ajacis, more Delphini, de quo videndus Oppianus, in litus expositi. alii delphinum heic de Sole dici malunt. *Sirius* deinde pro Sole capitur, ut & apud Archilochum, citante Suida,

Πολλοὺς μὲν αὐτῶν σείριος καθαυανεῖ.

& apud Hesiod. initio secundi, secundum quosdam.

399. *Nesæa*] Nereidis apud Homer. Hesiod. & Virg. Ejus *soror* est Thetis. *Lapidem* dicit Jovem, pro quo lapis fuit Saturno propositus devorandus. Idem *Cynæthei* nomine in Arcadiæ urbe Cynætha colitur, teste Strab. Quin etiam in Olympia signum Jovis Cynæthaenses posuerunt, auctore Pausan. Jovis porro *adjutrix* fuit Thetis, quum eum reliqui dii ligare vellent, nota est fabula.

402. *Tremens*] Quoniam juxta Delum Ajax in litore sepultus fuit, factum est ut aqua maris altior Ajacis etiam sepulcrum subinde inundaret, ita ut illud sub aquis quasi tremere & fluctuare videretur. similiter dixit Horat. *trementes verbere ripas*. Dicitur quoque poetice sepulcrum cavere strepitum & fluctum, quasi metuat undas alluentes, quemadmodum contra turris alta, nec inundationibus obnoxia, dicitur à poetis interrita fluctibus. Quod. n. de Tremonte ait Scholiastes, minus placet. nostram quidem sententiam adjuvant verba Pausaniæ, qui in Atticis de quodam audisse se refert, Ὡς τοῦ τάφου τὰ πρὸς αἰγιαλὸν ἔφασκεν ἐπικλύσαι τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν ἔσοδον πρὸς τὸ μνῆμα οὐ χαλεπὴν ποιῆσαι. Jam *coturnicem alatam* intellige Delum. Asteria enim, seu Latona, seu Latonæ soror, in coturnicem commutata, facta post est insula Ortygia, quæ deinde Delus fuit. vide Callimachum, & Athenæum.

403. *Castniam*] Venerem; hanc Καστνιῆτιν appellavit Callimachus citante Strab. Nominis origo videtur à Castnio, Pamphyliæ monte ducta, cujus ἐθνικὰ sunt, auctore Stephano, Κάστνιος & Καστνιάτης. Scholiastis quidem commentum nimis est ineptum. *Melinæa* dicitur Venus à Melina, urbe Argiva.

405. *Oestri*] amoris, quo percitus, Cassandram compressit. Sequens in Poeta dicendi figura similem habet apud Musæum versu venustissimo,

Μοιράων ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι ἄλλον ἐρώτων.

Euripides quoque eodem, quo Lycophron, sensu dixit,

Γάμος οὐ γάμος, ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς.

408. *Omnis.*] terra; sive Græcia, quæ tota fere Aræthо Dotioque comprehenditur. *Arathus*, est Epiri fluvius: *Dotium*, Olympi promontorium.

411. *Quibus*] Græciæ incolis. transitum facit à terra ad homines, more poetis familiari.

417. *Unum.*] Phœnicem, qui in *Eone*, urbe Thraciæ ad Strymonem sita, (unde vocatur ab historicis Ἠϊὼν ἡ ἐπὶ Στρυμόνι, vel αἰγιαλὸς παρὰ τῷ Στρυμόνι) sepultus fuit. *Absinthii*, *Bistones*, *Edoni*, Thraciæ sunt populi. *Nutricius* vocatur, quod Achillem educaverit, ut ipse longa oratione narrat Iliad. decima.

420. *Collem.*] patrium, Trachine. Phœnicis pater fuit Amyntor, qui illum cum pellice deprehensum visu privavit, sanatum post à Chirone.

424. *Cercaphi.*] qui mons est Colophonis, cujus & fluvius est Alens, vel Ales. *Lari* cognomen senectuti tribuitur.

426. *Primum.*] Calchantem. is enim quum post Ilium captum venisset Colophonem, quæsivit è Mopso vate, quot grossos ficus quædam haberet? respondit ille, decies mille, modium, & unam. id quod ita se habere compertum est. Tum vicissim ex Calchante Mopsus de sue quadam quæsivit, quot illa porcellos ferret? ad quam quæstionem quum non posset Calchas respondere, posset vero Mopsus, Calchas ex oraculo periit, quo fuerat illi mors indicta, quum primum in vatem se præstantiorem incidisset. de genere mortis infra dicetur. *Molossus*, *Cypeus*, *Cubicularis* vocatur Apollo: Molossus à Molossis: Cypeus, quod solis calor instar vestis (id enim valet κύπας) nos tegat & foveat: Cubicularis, quod rerum ortui præsit, unde & *Genitor* quibusdam dictus est. *Cygnum* denique pro vate ponit.

429. *Æmulum.*] Mopsum, quem tamen Clemens Calchante facit longe antiquiorem, ut Argonautam. verum Scholiastes duos ponit Mopsos, alterum Apollinis F. vatem: alterum Ampyci F. Argonautam.

431. *Alterum.*] Idomeneum, quartum à Jove. Minos enim, pater Deucalionis, qui genuit Idomeneum, filius fuit Jovis. *Erechtheus* Jupiter Athenis, & in Arcadia colitur. Neque pugnat heic Lycophron cum Homero, apud quem Idomeneus in Cretam rediisse dicitur. nam rediit quidem, sed mox è regno fuit expulsus, ut infra dicetur, & Colophonem venit.

432. *Æthonis germanum.*] Ulysses quum Ithacam tandem rediisset, nec agnosci primum vellet, Cretensem se finxit, & Æthonem vocari: fratrem autem habere Idomeneum. sic enim ait Odyss. τ'.

Δευκαλίων δέ μ' ἔτικτε, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα.

& paulo post,

—— ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
Ὁπλότερος γενεῇ, ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.

Quin & apud Minervam, atque Eumæum, Cretensem patriam sibi ascíscit.

433. *Tertium.*] Sthenelum, Capanei F. is quum, vel invito Jove, in urbem Thebanam se irrupturum jactasset, fulmine est interemtus. vide Æschylum, & Euripidem. Cæterum *Thebas* dicitur *subruisse*, quomodo Melampus apud Propert. narratur,

Cognitus Iphicli subripuisse boves:

id est, subripere voluisse. *Ectenі* populi primi

Thebis

Thebis habitarunt, teste Pausan. cujus hæc sunt in Bœoticis verba: Γῆν δὲ τὴν Θηβαΐδα οἰκῆσαι πρῶτον λέγουσιν Ἕκτηνας. βασιλέα δὲ εἶναι τῶν Ἑκτήνων ἄνδρα αὐτόχθονα Ὤγυγον. ἐσοικίσασθαι δὲ μετὰ τοὺς Ἕκτηνας εἰς τὴν χώραν Ταντας, καὶ Ἄονας. Nonnus quoque quinto Dionys. Ἑκτήνων προμάχους vocat principes Thebanos. Quis igitur non admiretur hoc loco Scholiastis, & aliorum ineptias, qui à bestiis etymon vocabuli repetunt? *Gongylates* dicitur Jupiter à torquendis fulminibus, & βυλαῖος, ut apud Hom. μητιέτης. ejus simulacrum erat Athenis in curia Duirum. *Pistor* Jupiter ex Ovidio notus est. *Germanos*, dicit Eteoclem & Polynicem. *Noctis filiæ* intelliguntur Furiæ.

439. *Duo.*] Mopsus & Amphilochus; qui quum in Ciliciam simul venissent, Amphilochus, quia volebat Argos secedere, tradidit Mopso sacerdotium suum in annum servandum: quo elapso, quum nollet Mopsus depositum reddere, ventum est ad arma, seque mutuo interfecerunt. Alii hanc pugnam è disceptatione de artis peritia, ortam volunt. Vates hos vocat *Apollinis canes*, seu *satellites*, Apollo enim *Deranus*, sive Abderitanus, ab incolis Abderæ colitur.

Ibid. *Pyrami.*] fluvii Ciliciæ. *Pamphyli filia* vocabatur Megarsus, à qua deinde arx, sive urbs editior, nomen sumpsit, ut à patre Pamphylia. *Sacra* vocat *sepulcra*, quod in illis vates, gens sacra, essent conditi.

447. *Sphecеam Cerastiam.*] Cyprum, quæ olim Sphecea ab incolis, qui Σφῆκες vocabantur, dicta fuit. *Cerastia* quoque est appellata, quod haberet multa cornua, i. e. montes & colles. *Satrachus* Cypri urbs est. *Sylvanus* Apollo in Hyle, Cypri urbe, ac silva, & in Tembro oppido, atque Amamasso colebatur. Venus deinde *Morpho* vocatur, & *Zerinthia*: Morpho, quod formæ præsit, & pulcritudini: Zerinthia, à Zerintho, Thraciæ antro, & urbe. Morphonis templum in Laconicis prodidit Pausanias.

450. *Primus.*] Teucer; is quum in patriam rediisset à patre Telamone fuit repulsus, quod Ajacem fratrem nec moriturum adjuvisset, nec mortuum ultus esset. Salamine igitur fugatus, in Cyprum venit, ubi novam condidit Salamina, ut eleganter ab Horatio describitur. Dido quoque apud Virg. sic de Teucro,

Atque equidem Teucrum memini Sidona venire,
Finibus expulsum patriis, nova regna petentem
Auxilio Beli. genitor tum Belus opimam
Vastabat Cyprum, & victor ditione tenebat.

Itaque quod ait Servius, Teucrum totam Cyprum occupasse, falsum videtur. *Antrum Cychrei* dicit Salaminem, cui Cychreus vel Cenchreus olim imperavit, occiso dracone, (quanquam alii Cychreum ipsum serpentem fuisse velint) unde & Cychrea dicta fuit, si Eustathio credimus. *Bocarus* etiam Salaminius est fluvius, de quo Strabo.

452. *Meus cognatus.*] erat enim filius Hesionæ, quæ fuit Priami soror: ac Telamoni, capta ab Hercule Troja, pro præmio donata, quod muros primus conscenderat. *Patrium pullum* dicit Ajacem Telamonium, quoniam ex eodem, quo Teucer, patre, sed matre alia natus erat. *Cognatos* intelligit Trojanos, quorum plurimos Teucer telis transfixit, ut est apud Homerum videre.

454. *Qui rabiem.*] Notus est Ajacis furor ex Sophocle, Ovidio, aliis. *Leonem* dicit Nemæum, cujus pellem Ajaci dederat Hercules. *Corytum* vocat *Scythicum*, quod eum à Teutaro Scytha Hercules primum acceperat, ut ante dictum est; is Herculi tegebat latus, ut Ajaci clypeus.

459. *Quando Comyroni.*] Quum Telamon quodam tempore pro liberis Jovi sacra faceret, Hercules casu illac transiens, hospitioque exceptus, sacris interfuit, puerumque Ajacem, quem brachiis gestabat, leonina sua donavit, simul precatus Jovem patrem, ut infantem redderet invulnerabilem; quod ejus votum aquilæ prætervolantis omine comprobatum fuit, & inde puer Ajax dictus putatur. Meminit fabulæ Pindarus Isthm. 6. *Comyro* Jovis est apud Halicarnassenses cognomen. Pro ἀείτε lego ἀΐτε, vel αἰΐτε, una duntaxat mutata litera.

460. *Patri.*] Telamoni. *Lemnium fulmen* vocat Ajacem bellicosum, quod Lemnii, secundum nonnullos, primi armorum fabricam invenerint. *Hospitem* dicit Hectorem, à quo Ajax gladium dono accepit, reddito illi baltheo, ut Homerus tradit.

467. *Trambeli fratrem.*] Teucrum, quem postquam ex Telamone genuerat Hesione, & rursum deinde gravida fuit facta, Miletum aufugit, ubi Trambelum peperit, qui postea Lelegum rex fuit, ut vult Athenæus. *Sororem patris*, Priami, dicit Hesionem, quam Telamon ab Hercule præmium accepit, ut diximus.

470. *Quam aliquando.*] Quum cetus à Neptuno immissus (de quo initio libri dictum est) humanis corporibus alendus esset, ideoque sorte quotidie ducerentur è Trojanis, quos objicerent ceto, cecidisset autem sors tandem in Phœnodamantem: ille, quum nollet filias suas ceto exponi, habita concione, persuasit populo, ut Hesione, filia Laomedontis, propter cujus perjurium cetus esset immissus, devoranda belluæ proponeretur; quod quum factum esset, servata tamen fuit ab Hercule Puella. *Pipo* est avis marina, cui confert Hesionem, ut Herculem *scorpio*. *Partum* vocat Herculem, qui è ceti mortui ventre exiit, ut ante expositum est.

478. *Secundus.*] Agapenor. Versum proximum, qui hactenus priorem locum occupavit, transposuimus, ita re exigente; qualem loci mutationem etiam infra necessario duobus in versibus faciendam fuisse, aperte illic ostendemus.

480. *Terrigena conviva.*] Sequentes quatuor versus patriam Agapenoris, Arcadiam, longa periphrasi explicant. Vocatur enim primum *terrigena*, sive αὐτόχθων, propter Arcadum vetustatem:

 tustatem:

tuſtatem: *Conviva* deinde *nepotum quercus*, ſeu Arcadum, quoniam ex Hamadryade nympha, cum qua cubuit Arcas, nati ſunt Arcades. Dicitur autem proprie αὐτόδειπνος, ſeu αὐτόδειπνος, ſive etiam αὐτόπνος, is conviva, qui ſymbolam ſuam ſecum defert, itaque de ſuo cœnat. quale quidem convivium vocabant antiqui αὐτόδειπνον, & ἔρανον: alia vero εἰλαπίνας, quas Martialis *rectas cœnas* nuncupat. Eoſdem porro Arcades vocat etiam *lapiformes*, quod olim ſe transformare, ſtagno quodam trajecto, ſoliti ſint, teſte Plinio: niſi quis malit hoc ad Lycaonem referre. *Nyctimi ſectores* deinde vocantur ob Lycaonem, qui Nyctimi filii carnem Jovi hoſpiti appoſuit. Arcades denique *glandibus victitaſſe*, & *Luna ſe antiquiores* dicere ſolitos, unde βαλανηφάγοι, & προσέληνοι ſint appellati, notius eſt quam ut referri debeat. *Pater Agapenoris* fuit Ancæus, qui ab apro Calydonio, ex Oeta in Ætoliam ingreſſo, fuit interemtus. Agapenorem denique, quum in Cyprum veniſſet, Paphum condidiſſe, & in ea Veneris templum, teſtatur etiam in Arcadicis Pauſanias.

489. *Multa inter labram.*] Adagium eſt, de quo Eraſmus. Cæterum nulla nos urget neceſſitas, ut putemus adagii originem huic Ancæo à Lycophrone tribui, quamvis id exiſtimet Scholiaſtes: quandoquidem multi poſſunt ejuſdem rei dictique veritatem eventu ſuo comprobare.

492. *Setoſa beſtia.*] σύαγρ, ut acuta omnia, quemadmodum & σῦς, ita etiam ſetam, quæ heic pro beſtia ſetoſa ponitur, ſignificat. *Interfectorum* intelligo Ancæum, qui cum apro congreſſus erat; Scholiaſtis enim argutia nimis videtur hoc loco violenta.

494. *Tertius.*] Acamas, F. Theſei, qui gigantis Ægei arma abſtulit. vide Plutarch. Theſeo.

495. *Cujus olim.*] nempe quum Acamas legationem apud Trojanos de Helena reddenda obiret. Tunc enim Laodice, amore capta, furtim cum ipſo concubuit, & poſtea Munitum peperit.

497. *Viva deſcendens.*] Eodem ſenſu ſupra dixit, ipſam de rupe ſe præcipitaſſe, conſpecto patriæ excidio. Scholiaſtes heic nimis audacter Poetam reprehendit, ipſe merito graviter increpandus, qui doctiſſimi poetæ doctiſſima carmina, quæ non intelligit, traducat. Non enim ſic ait Lycophron, Laodicen in Thracia mortuam eſſe, poſtquam filium ſuum periiſſe cognovit: ſed ita, Laodicen, quæ fuit Muniti mater, præ nimio dolore ex incendio Trojæ, vivam ſe præcipitem dediſſe: nec eſt horum verborum iſta ſyntaxis, *Matrem tabefactam lacrymis Muniti mortuam eſſe*, ut putavit Scholiaſtes: ſed iſta, *Matrem Muniti vivam periiſſe*, idque *lacrymis tabefactam*. Hanc interpretationem noſtram facile defendet Calaber, cujus hi ſunt verſus extremo lib. 12.

> Καὶ τότε που Πριάμοιο πολυκτεάνοιο θύγατρα
> Λαοδίκην εἴπουσιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ὀρέξαι,
> Εὐχομένην μακάρεσσιν ἀτειρέσιν, ὄφρα ἑ γαῖα
> Ἀμφιχάνῃ, πρὶν χεῖρα βαλεῖν ἐπὶ δούλια ἔργα.

> Τὴν δ' ἐδῶν τις ἄκουσε, ἢ αὐτίκα γαῖαν ὕπερθεν
> Ῥῆξεν ἀπειρεσίην.——

Jam quoniam id Poeta utcumque intricatus eſt priorum verborum ordo, pro ἢ ζῶσα poſſet alicui ἵζουσα cum Aurato legendum videri; qua de re judicet eruditus lector. Euripides quidem extrema Ione ſic loquitur, ὡς ζῶσ' ἔτ' ἤξει παλαιὰς, alioqui ita καταβᾶσα erit ſumendum, ut infra λαφυσίαν ponitur.

499. *Quem aliquando.*] Munitus ab Acamante (ſecundum alios, Demophoonte) patre Miletum reductus ut fuit, in venatione periit. Acamantem tamen in Phrygiam, capta Troja, aberraſſe, ibique Synnada oppidum extruxiſſe, ſunt qui tradant. At Demophoon Æpeam urbem in Cypro condidit, quam poſtea Philocyprus rex à Solone Solos vocavit.

501. *Quando.*] *Quum*, inquit, *Æthra, Acamantis avia*, (fuit enim Theſei mater) *Munitum patri Acamanti tradet*; Æthræ namque Laodice filium ſuum dederat educandum. *In tenebris nutritum puerum* dicit, quem aliter σκότιον & παρθένιον Græci vocant.

503. *Cui ſoli.*] Quum Theſeus Helenam rapuiſſet, apud Æthram matrem Athenis (ſecundum alios, Aphidnis) depoſuit. Dioſcuri deinde quum ob Helenam repetendam Athenas expugnaſſent, Æthram ſolam, raptoris matrem, una cum Helena captivam abduxerunt, ſororis raptum hac ratione ulti. Poſtea, quum ſecundo rapta eſt à Paride Helena, ſequuta eſt ultro Æthra, & ita demum, exciſa Troja, cum Acamante in Græciam rediit.

506. *Quorum caput.*] Quoniam ex ovo nati erant Dioſcuri, ad ejus rei memoriam galea utebantur, quæ dimidiati ovi figuram haberet.

508. *Reliqua porro*] Dioſcuri enim, ut cœpimus dicere, captis Athenis, Helenam ſolam cum Æthra abduxerunt, reliquis Athenienſium ædibus intactis relictis. *Vermiculatum ſigillum* uſurpat, quia veteres olim lignis vermiculatis & à vermibus exeſis utebantur pro ſigillis.

510. *Id quod.*] Athenienſes conſpecta Dioſcurorum æquitate, qui ſolos ſontes puniviſſent, eos admirati ſunt, & inter deos retulerunt, Ἄνακας dictos, ipſiſque ferias Ἀνάκεια inſtituerunt. Vocantur autem Dioſcuri tum *ſemidei*, quod alternis diebus cœlo fruantur: tum *Laperſii* à Laperſa oppido, teſte Didymo. Quod enim ait Stephanus, Laperſam à Dioſcuris nomen duxiſſe, non ſit mihi veriſimile.

513. *Bis.*] à Theſeo primum, deinde à Paride. Si legas λυσσομάγου, id infeliciter raptam ſonabit. *Crex* eſt avis marina, nuptiis infauſta, quare convenit hoc nomen Helenæ. *Bebryces* olim Phrygiam habitarunt, Bebryciam à ſe denominatam.

517. *Fortiores.*] huc veniant, ſubaudi ὧδ' κατελ. Intelligit autem Apharei filios, Idam & Lynceum: quos quum ait *à Marte & Bellona amari*, bellicoſos eſſe innuit. *Tritonia* dicitur Minerva, quod è Jovis capite nata ſit. nam ex Τριτογένεια factum eſt à Poeta per Syncopen

copen Τευμήσσιος. Colitur & *Juga* nomine à Bœotis, quod arationis auctor fuerit: eandemque puto esse, quam Panyasis vocavit Ζυγίαν, citante Clemente, nisi hoc potius ad conjugii rationem pertineat. *Longatis* dicitur à loco quodam Bœotiæ: nisi potius Λογχάτις, ut recte quidam videntur sentire, legendum sit, ut ab hasta denominetur. *Homolois* denique Minerva colitur à Thebanis, apud quos erant portæ Homoloides, in quibus Minervæ Homoloidis statuam fuisse collocatam conjicio. Homoloides autem ab Homole Thessaliæ urbe, qua capta, per has portas in patriam rediêre Thebani, nominatæ sunt. testis Pausanias.

521. *Gemini.*] Neptunus & Apollo, qui muros Trojanos extruxerunt. Apollo quidem *Drymius* Milesiis colitur, Neptunus vero *Prophantus* Thuriis, qui & *Cromnæ rex* dicitur, quæ est urbs in Paphlagonia, aliter Amastris; & alia in Peloponneso. *Regem perjurum* vocat Laomedontem, qui equos Herculi sancte promissos abnegavit.

525. *Ad sustinendam.*] Malim σέξαι, quam σέρξαι. nam sic Æschylus,

Πύργον σέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ.

Canastraum dicit Thracem, sed addit *indigenam*, ut intelligatur Canastræus per similitudinem tantum Hector vocari. *Pecorum vastatorem* vocat Protesilaum, qui primus è navibus ad agrum Trojanum populandum egressus, primus ab Hectore trucidatus est.

530. *Cujus.*] Hectoris. *Accipiter* est Protesilaus. *Græcorum* porro nomen antiquius esse, quam Ελλήνων, nemini mirum debet videri. nam & Γραῖκας dixerunt Alcman, & Sophocles Græcorum matres. ac dicti sunt Græci à Græco, Thessali F.

534. *Cherronesi.*] in Thracia. *Cornu* vocavit promontorium, propter formæ similitudinem. Herodotus Calliope: Εν Ελεοῦντι τῆς Χερσονήσου ἐστὶ Πρωτεσίλεω τάφος, καὶ τέμενος περὶ αὐτόν. Χερσαῖον autem pro Χερσόνησον, vel Χερρόνησον dixit, quemadmodum Χέρρησον Apollonius.

535. *Sed est.*] Confirmat se tandem Cassandra spe certa venturi ab Jove auxilii. Is à Pamphylis *Drymius* vocatur, à Thuriis *Promantheus*, à Chiis *Æthiops*, & *Gyrapsius*.

537. *Erronem.*] Paridem. *Vastatoris* cognomen heic aquilæ tribuitur. quare licebat etiam sic vertere,

Noxiam aquilam acceperint.

Postquam igitur, inquit, Paris hospitio acceptus à Menelao (itaque etiam à Dioscuris, & Apharidis, ut Menelai cognatis) Helenam rapuerit, tum deinde gravis inter Dioscuros & Apharidas excitabitur contentio.

539. *Passuri.*] quia mutuis perituri cædibus, ut mox dicetur.

541. *Morosum.*] nec boni consulentem illorum sacrificia. *Cragus* Jupiter in Lycia colebatur, ubi Strabo montem Cragum ponit. Horatius,

—— *aut Erymanthi*
Silvis, aut viridis Cragi.

542. *Jurgium.*] inde ortum, quia Dioscuri filias Leucippi Apharidis desponsas, sibi rapuerant, non datis de more socero sponsalibus donis. Quod quum illis exprobrassent Apharidæ, ipsi boves Apharei clam ablatos ad Leucippum loco sponsalium attulerunt. Hac re cognita Apharidæ prœlium cum Dioscuris inivêre, nolentes raptoribus consobrinas nubere. Alias contentionis hujus causas habet Apollodorus.

546. *Consobrini.*] Apharidæ cum Dioscuris. Erant enim Tyndarus, Aphareus, & Leucippus, tres fratres. *Sobrinas* dicit Leucippi filias duas, Phœben, & Ilairam. *Cognatos* intellige Dioscuros.

550. *Cnecei*] Laconiæ fluvii, ad quem pugna commissa. *Pheraos* nominat Laconas, quamvis Pheræ sit Arcadiæ civitas. nam ex Arcadia profecti primum dicuntur Lacones.

553. *Alter quidem.*] Idas. is enim Castorem cum Lynceo pugnantem occidit, feriens quercus truncum, quem ille sibi pro clypeo prætendebat; erat enim δρυὸς ἐν στελέχει ἥμενος, ut canit Pindarus.

556. *Alter autem*] Pollux, qui Lynceum prosternit. Pollucem deinde Idas ictu secundo (nam primo Castorem petierat) aggreditur, arrepta de vicino patris tumulo columna. siquidem *Amyclaum sepulcrum* heic pro Laconico sumitur, erat autem Aphareus natione Lacon.

559. *Columnam.*] Elegantissime Pindarus,

Ενθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ-
μ' ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
Εμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος, ἀλλ' οὔ νιν φλάσσαν.

quos versus ita ludibundi exprimebamus,

Unde correptum decus in-
ferium, lævem petram,
Pectus in Pollucis age-
re, tamen citra malum.

Theocritus quoque Dioscuris non minus venuste,

Η γὰρ ὅ γε στάλαν Καφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ιδας,
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα.
Αλλὰ Ζεὺς ἀπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.

Reliquam pugnæ seriem, non omnino cum nostra convenientem, apud illum, qui volet, videat.

560. *Simul autem.*] Jupiter conspecta Idæ impietate, qui paternum sepulcrum violarat, fulmine ipsum una cum fratre percussit, Polluce interim ferro rem agente; is enim superstes remanserat.

561. *Unius.*] Idæ, qui cum Apolline de Marpessa, Eveni F. sagittis contendit, idque victoria dubia. Propertius,

Non Ida, & cupido quondam discordia Phœbo
Eveni patriis filia litoribus.

Sciastes Apollo ab Arcadibus, est enim Scias Arcadiæ regio: *Orchieus* à Laconibus colitur: *Telphusius* à Bœotis: quanquam heic Τιλφώσιος malim

malim secundum Pansan. legere; illud etenim etiam Arcadibus convenir, ut infra dicetur.

564. *Et hos quidem infernus.*] hos, Apharidas.

Ibid. *Illos vero cœl.*] Illos, Dioscuros, qui alternis diebus in cœlo, ut notum est, versantur.

569. *Aliorum autem intractabilem m.*] Græcorum, qui magno numero ad Trojam venient.

570. *Rhœonis filius.*] Rhœonis filius fuit Anius, rex Deli, qui Græcos ad insulam suam appellentes detinere voluit, donec Trojæ capiendæ tempus à diis præstitutum, quod erat annorum decem, veniret: interim se vini, frumenti, oleique illis affatim suppeditaturum promittens. Dictys vero promissis istis etiam facta adjungit extremo secundo: *Cæterum frumenta, vinum, aliaque sibi necessaria Anius & ejus filia prabuêre, qua Oenotropa, & divina religionis antistites memorabantur.*

574. *Quicunque Cynthiam speculam.*] Cynthiam, Deli. unde & Apollo Cynthius dictus.

575. *Inopum juxta.*] Inopus Deli fluvius, seu fons est, qui una cum Nilo flantibus Etesiis incrementum accipit, ut & Clepsydra, fons arcis Atticæ: unde creditus est occultam ab illo originem ducere.

577. *Quas Problastus audax docuit.*] Problastus dictus est Bacchus, cui ante vites germinantes fiebat sacrum. Idem & *audax* vocatur de vini effectu. Cæterum Bacchus, ut ad historiam veniamus, Anii, abnepotis, tribus filiabus (hæ Oeno, Spermo, Elais vocabantur) hoc donum concesserat, ut quandocunque vellent, vinum, triticum, & oleum suppeditare possent, singulæ singula, prout nominis ipsarum ferebat notatio. Totam historiam breviter apud Ovidium libro decimo tertio descriptam reperies.

580. *Viniferas aves.*] Phabs avis est de columbarum genere. Appellat Anii filias aves viniferas, sicut antea Phœnicem κυροτρέφον πάγυρον dixit: nisi quis putet ad Oenades columbas allusum esse. Stephanus quidem Ἀνανιυ cujusdam, τοῦ πατρὸς τῶν Οἰνοτρόπων meminit: quod an ex Ἀνίου corruptum affirmare debeam, nescio. Alius etiam Grammaticus Δωρίππης, μητρὸς τῶν Οἰνοτρόπων, & Anii uxoris mentionem facit. Jam *Zarex*, quia Rhœonem, post Anium ex Apolline & ipsa natum, in uxorem duxit, avus appellatur filiarum Anii, quomodo Amphitruo Herculis pater est putatus. De Rhœone plura memorat Siculus folio 229. editionis Græcæ.

581. *Qua & exercitus canum immodicam famem, &c.*] Agamemnon, exercitu suo fame laborante, filias Anii curavit accersendas.

Ibid. *Exercitus canum.*] Canes dicit Græcos.

587. *Ad Sithonia prolis accedentes sepulcrum*] Sithonia proles fuit Rhœtea, de qua dictum est Rhœteum promontorium, quod aliter Sigeum nuncupatur. Fuit & urbs hujus nominis in Troade.

584. *Atque hac quidem jam diu staminibus durorum Volvunt senes puella turbinum.*] Senes puellæ, Parcæ. Hæc, inquit, ita sunt à fatis constituta. Sic Ovid.

—— veterum decreta sororum.

588. *Quinti quarti venient.*] Quoniam simul ambo venerunt, uterque quintus, aut quartus dici potest: siquidem tres præcesserunt, & hi duo postremi simul quinarium implent numerum. Sic Horatius,

Si quadringentis sex septem millia desunt.

Nec aliter Cicero quodam loco, & Lucretius lib. quarto. Quin & apud Terentium Eunucho sic legendum credo,

Illum liquet mihi dejerare his mensibus
Sex septem prorsum non vidisse proximis:

extrita particula *Vel.*

Ibid. *In terram Dea Golgorum regina.*] Golgorum regina est Venus, cujus terra Cyprus.

589. *Alter quidem.*] Praxander, Lacon.

590. *Ducens à Therapne.*] Therapne urbs est Laconiæ.

Ibid. *Alter vero.*] Cepheus, Achivus. Notant autem grammatici, δάπρος pro ἄπρος barbare dici, quamvis eo Lycophr. n, & alii quidam utantur. *Olenus*, & *Dyma* sunt urbes Achaicæ. *Bura* quoque urbs quondam in Achaia fuit, hiatu terræ post absorpta.

592. *Alius Argyrippam, Dauniorum possessionem juxta Ph.*] Ingreditur historiam Diomedis, qui ex Ætolia aufugiens, in Dauniam, sive Apuliam venit, ibique Argyrippam urbem, patriæ suæ cognominem, sive Argos Hippion, sive Arpos condidit. Ut enim scribit Strabo, Ἐκαλεῖτο δ' ἐξ ἀρχῆς Ἄργος ἵππιον, εἶτ' Ἀργυρίππα, εἶτα νῦν Ἄρποι. quam quidem nominum mutationem vetustatis corruptelæ tribuit Servius. Ausonius,

Argyripam, clarosque viris qui condidit Arpos,
Clarior urbe nova, patria quam sede vetusta.

593. *Juxta Phylamum Ausoniam extruet.*] Phylamus quid sibi velit, nondum potui invenire. Scio equidem, Stephanum pro Φύλαμον legere Πύραμον; sed nec hoc ad rem quicquam facit; aliis igitur hac de re post nos inquirendum relinquimus.

594. *Amaram sociorum conspicatus alatorum Avibus m.*] Diomedis socii in aves mutati dicuntur (quanquam Aristoteles canum, non avium facit mentionem) ab aliis in ardeas, ab aliis (quos & Lycophron sequitur) in cygnos. Ovidius bis arbitrum se interponit,

Si, volucrum qua sit dubiarum forma, requiris:
Ut non cygnorum, sic albis proxima cygnis.

Causam quoque transformationis ibidem habes. Pro ἐπλησμαδὼν malim ἐπλησμαδόνων, gignendi casu.

599. *Cognominem.*] Diomedeam dictam, & apud Ionium sinum sitam. *Zethum* porro Amphionis fratrem, pastorem egisse ruri, nemini est ignotum.

603. *Simul porro.*] Describit avium diætam, quæ Græcos ament, & ex ipsorum manibus cibum capiant, atque in vestium sinubus cubent, barbaros autem aversentur; quod idem de canibus refert Aristoteles. *Priorem victum* vocat,

vocat, quo ante transformationem utebantur. Si quis malit *πίσονται*, *comedent* exponat.

610. *Trœzenia.*] Veneris, cui Trœzene templum Phœdra] dedicavit; ſecundum alios, Athenis in arce, idque amore Hippolyti, Trœzene degentis. Venus autem quum à Diomede vulnus accepiſſet, ut ex Homero liquet, uxorem ejus adulteram reddidit, ipſique Troja redeunti inſidias coegit collocare; quod quum animadvertiſſet Diomedes, in Junonis templum primo confugit, & inde mox in Dauniam ſe contulit, ubi poſtea fuit à Dauno rege interfectus.

612. *Canis.*] Ægialea, quæ Diomedem reverſum ad concubitum alliciebat, quo facilius occideret. *Hoploſmia* Juno ab Eleis colitur, in cujus templum aufugiens Diomedes, ſervatur.

615. *Columniſcenſor.*] Quum enim in Apuliam veniſſet Diomedes, & Colchicum draconem, qui totam regionem vaſtabat, interfeciſſet, ſtatuæ ipſi publice ſunt erectæ. Dicitur autem *κολοσσοβάμων*, qui columnam conſcendit: ut *ἱπποβάμων*, qui equum. *Membra in ſaxis fulcire*, Hypotypoſis eſt τοῦ *κολοσσοβάμονος*.

617. *Solo Architecti.*] De quibus lapidibus columnæ ſint erectæ, exponit; iis videlicet, quos Diomedes in patriam reverſurus in navem pro ſaburra impoſuerat, de mœnibus Trojanis ſumtos. Itaque vocantur *ſolum Neptuni*, quod iis ille mœnium Trojanorum fundamenta jecerit; à qua quidem ſtructura *Architectus* appellatur. *Amœbei* nomine Delphis colitur, ob tranſmutatos cum Apolline Delphos (id erat antea Neptuni oraculum) pro Calabria, quæ ante Trœzenem eſt. De *hermate* (unde fit *ἑρματίτης*, ſicut ab *ἅρμα ἁρματίτης*, à *δῶμα δωματίτης*) vide Feſtum.

619. *At Alæni.*] Quum in Italiam veniſſet Diomedes, ejus auxilio Daunus in bello, quod tum gerebat, conficiendo uſus, promiſerat ſe illi vel regionem totam, quam cepiſſet, vel bellicam prædam omnem daturum, prout frater ejus, Alænus, arbiter conſtitutus, cenſuiſſet. Alænus autem quum Evippen, Dauni filiam amaret, Dauno regionem, fratri ſpolia adjudicavit. Feſtus tamen Diomedis camporum meminit.

620. *Preces.*] Execrationes, quæ poſtea propter efficaciam in proverbium venerunt. Similiter Horat. de puero,

Miſit Thyeſteas preces.

Arva, intellige Daunia.

623. *Niſi quis.*] niſi ab aliquo ejus gentili poſſideantur, & colantur.

625. *Columnis.*] ſtatuis ipſi poſitis, quæ quamvis poſt ejus mortem in mare fuerint projectæ juſſu Dauni, propter execrationes irati, rurſum tamen in ſummam aquam enatantes, ad baſim ſuam redierunt; quapropter heic *immota* vocantur.

630. *Magnus vero.*] Diomedes mortuus pro deo habitus eſt à Phæacibus, propter occiſum draconem. *Ionis ſolum*, nuncupat mare Ionium, ab Ione denominatum. quod etiam Æſchylus Prometheo videtur ſentire, qui ad Ionem ſic ait:

Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κληθήσεται,
Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.
In poſterum tempus marinus hic ſinus,
Certo ſcias, Ionius appellabitur,
Erroris omnibus tui memoria.

633. *Alii.*] Ad Bœotorum hiſtoriam tranſit; ii veſtibus villoſis more patrio utebantur; *σισύρνα* enim eſt *μαλλωτὸν σῶμα*, ſecundum Ariſtophanis Schol. non *ἄτειχον δερμάτιον*, ut vult noſter Tzetzes. *Gymneſiæ* inſulæ ſunt in Iberia, quas Baleares vocant; in his funditores optimi.

636. *Tribus.*] quarum una pendet à collo, altera ſunt accincti, tertiam manu tenent. ac vocat *biſunes* fundas propter funes duos, qui ſunt in fundæ pede, ut ita dicam, quibuſque inſeruntur funditoris digiti.

639. *Nullus enim.*] Diodorus lib. 5. *Προκειμένου σκοποῦ κατά τι ξύλον ἠρτημένου ἄρτου, οὐ πρότερον δίδοται τῷ μειρακίῳ φαγεῖν, ἕως ἂν τυχὼν τοῦ ἄρτου, συγχωρούμενον λάβῃ παρὰ τοῦ μητρὸς καταφαγεῖν τοῦτον.*

642. *Illi.*] Bœoti. *Iberiferas ripas* dicit, quod in Iberia ſitæ ſint Baleares inſulæ. *Tarteſus* urbs eſt, & inſula, & fluvius Iberiæ apud Herculis columnas, inter quas anguſtum quod eſt oſtium, id heic *porta* dicitur.

644. *Arnes vetuſta ſoboles.*] id eſt, è Bœotia oriundi; eſt enim Arne Bœotiæ urbs, poſtea Chæronea dicta. *Temmices*, quia olim Bœotiam incoluerunt, heic pro Bœotis ponuntur. *Græa*, (nunc integre Tanagra dicitur) *Leontarne, Scolus, Tegyra, Oncheſtus*, Bœotiæ ſunt oppida. Oncheſtum quidem Neptuni F. Oncheſtus incoluit. *Thermodon* ſimiliter, & *Hypſarnus*, fluvii Bœotiæ.

648. *Alios.*] ad Ulyſſis & ſociorum errores longa narratione exponendos nunc pergit Caſſandra; illi etenim primum circa *Syrtes* erraruntt, quæ ſunt in mari Libyco. *Fretum* deinde intelligit, quod eſt inter Adriaticum & Tyrrhenum maria.

650. *Et ſemifera.*] Scyllæ, quam ab Hercule interfectam, ac deinde reſuſcitatam fuiſſe, initio docuimus. *Meciſteus* Hercules ab Eleis Meciſtiis colitur, videturque idem, qui Maciſtus Strabonis. *Foſſorem* etiam vocat, propter Augiæ ſtabulum. *Bubulcum* quoque, propter boves Geryonios, quos abegit.

653. *Aviformium.*] Sirenum, quæ quia parte inferiori ſunt aves, videntur ex *Harpyiis*, ſeu avibus (nam ſpecies heic uſurpatur pro genere, quum infra *ὀρνιθόπαιδος ἴσμα* dicat) prognatæ, quanquam ſunt Acheloi filiæ ac Terpſichores. *Crudeliter laceratos* intellige à Polyphemo.

657. *Unum.*] qui ſolus ex ſociis ſuis omnibus ſalvus evaſit. itaque dicet infra,

Μόνος πρὸς οἴκους ναυτίλων σωθεὶς τάλας.

Cæterum Ulyſſes delphini ſignum ſolebat in clypeo gerere: cujus rei cauſam tradit Plutarchus, *Πέπειρα τῶν ζώων φρονιμ. Νήπιος ὢν ὁ Τηλέμαχος, εἰς ἀγχιβαθὲς τῆς θαλάσσης ὀλισθὼν ἐσώθη, δελφίνων ὑπο-*

λαβόντων καὶ ἀναιξαμένων. ὅθεν ἐποιήσατο γλυφὴν τῇ σφραγῖδι, καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον ὁ πατὴρ, ἀμειβόμενος τὸ ζῷον. Vocat etiam Ulyssem, *furem Punicæ deæ*, quoniam Palladium furatus est, & Pallas à Corinthiis Punica colitur.

659. *Qui videbit.*] Errores Ulyssis quum sint ab Homero copiose descripti, satis nobis erit hoc loco, si summa duntaxat rerum capita indicemus, ad Homericum fontem limpidissimum lectoribus remissis. *Vmeculum* dicit Polyphemum Cyclopem.

662. *Sagittarum reliquias.*] Læstrygonas, ab Herculis sagittis reliquos factos. Quum enim Herculem Geryonis boves abigentem spoliare Læstrygones conarentur, ille magnam eorum partem sagittis confecit. Eum cur vocet *Alexicacum*, notum est. *Tedifer* appellatur à tedis, quibus ad certamina, in quibus excellebat Hercules, utebantur: *Palamen* autem, quod cum Patre Jove, & cum Antæo gigante sit luctatus. Quin etiam *Palamon* dictus est proprio nomine, ut volunt quidam, antequam Hercules vocaretur.

664. *Conterentes omnia.*] Ulyssem videlicet cum sociis & navibus. Qui σκάφη mavult, is εὐήρῳ quoque in εὐήρη mutet, atque ita vertat,

Qui rotundas omnes conterentes naves.

Nam quod Scholiastes adfert de portu, nequaquam placet. Nostra quidem interpretatio Alexidis, & Antiphanis, comicorum testimoniis, quæ in Athenæo leguntur, nititur.

665. *Perforabunt.*] perfodient eos tanquam mugiles, & ita devorabunt. expressit Homeri versum,

Ἰχθῦς δ' ὣς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.

668. *Quæ non.*] Enumerat pericula, quæ subiit Ulysses. *Semivirginem canem*, intelligit Scyllam. *Lusciniæ* vocat Sirenes, ut ante fecerat. Eæ *steriles* dicuntur, quia virgines: *Centaurica*, quod ad ipsas delati Centauri, postquam è Thessalia fuerant ab Hercule exacti, perierint: *Ætolica* vel *Acarnania*, quod ipsarum, sive patris Acheloi regio inter Ætoliam & Acarnaniam sit media, nec magis ad hanc, quam ad illam, pertinere videatur.

672. *Suadebit carnes e. p. r.*] id est, cantu suo persuadere conabitur Ulyssi cum suis, ut ad ipsius saxa perpetuo cantilenis aures præbentes, fame denique contabescant. *Ferarum formatricem*, & *noxam monstriformem* dicit Circen, quæ socios Ulyssis transformabat.

677. *Acinos uvarum.*] Homerus,

——— τοῖσι δὲ Κίρκη

Πὰρ ῥ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης

Ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσι.

678. *Ipsum.*] Ulyssem, qui ne simul cum reliquis transformetur, *Moly* herba se tuebitur, à Mercurio accepta. Is heic *Ctarus* vocatur, vel à possessionibus & lucris, quibus præest; vel ab inferiis & exequiis, quum sit νεκροστόλος. *Nonacriates* Mercurius in Arcadia colitur, quæ Nonacrin urbem habet. vocatur quoque *Triceps*, quoniam tali figura ponebantur in vicis Hermæ veterum: & *Pulcer*, quo nomine à Bœotis colitur, teste Pausan. sic ab Orpheo εὔδειος dicitur. Jam de μῶλυ hæc habet Theophrastus lib. dec. Τὸ δὲ μῶλυ περὶ Φενεὸν γίνεται, καὶ ἐν τῇ Κυλλήνῃ. φασὶ δ' εἶναι καὶ ὅμοιον ᾧ Ὅμηρος εἴρηκε, τὴν μὲν ῥίζαν ἔχον στρογγύλην, προσεμφερῆ κρομμύῳ, τὸ δὲ φύλλον ὅμοιον σκίλλῃ· χρῆσθαι δ' αὐτῷ πρός τε τὰ ἀλεξιφάρμακα, καὶ τὰς μαγείας.

681. *Campum.*] inferos. *Senem* intelligit Tiresiam, utrumque genus expertum. de eo sic apud Callimachum Pallas,

Καὶ μόνος εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι

Φοιτάσει, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.

Solus præterea mentis post fata vigebit

Usu, Plutoni carus & hospes erit.

684. *Aspergens.*] sic enim Circe præceperat, vide Odyss. lib. 11.

688. *Unde Gigantum.*] Ab inferis reversus Ulysses, in Siciliam venit, sub qua gigantes cum Typhone oppressi jacent.

691. *In qua.*] Jupiter, interemptis gigantibus, insulam dedit *simiis* habitandam, à quibus dictæ sunt insulæ Pithecusæ. Ovid.

Inarimen, Prochytenque legit (Æneas) sterilique locatas

Colle Pithecusas, habitantum nomine dictas.

Simias etiam à Tyrrhenis Arimos vocari, auctor est Strabo. *Saturni posteri* sunt dii.

694. *Baii.*] qui fuit Ulyssis nauclerus, & in Sicilia sepultus est. *Cimmerii* sunt apud Oceanum occidentalem. *Acheron* est Heracleæ fluvius prope Cumas: *Ossa*, mons Italiæ. *Leonem* dicit Herculem, qui Orontem fluvium rupibus stravit, ut boves Geryonis abigeret. Huc pertinent versus Propertii,

Clausus ab umbroso qua alludit (sic lego) *pontus Averno*

Humida Baiarum stagna tepentis aqua:

Qua jacet & Troja tubicen Misenus arena,

Et sonat Herculeo structa labore via.

& quæ Silius Italicus lib. 12. pluribus explicat.

Unde ferant nomen Baiæ, &c.

Cur *Obrimo* vocetur Proserpina, infra dicemus. *Collem capacem* vocat Apenninum, (inepte Scholiastes τὸ πολυδέγμον facit nomen proprium) è quo Italiæ fluvii oriuntur. Lucanus,

Fontibus hic vastis immensos concipit amnes,

Fluminaque in gemini spargit divortia ponti.

Polyb. lib. 3. Ἀπέννινον δὲ ὄρος συνάχει, ὃ διείργει πάσας τὰς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ζώνας. Cicer. *Ut ex Apennine fluminum, sic ex communi sapientiam jugo sunt doctrinarum facta divortia.* *Lethæon* mons est Italiæ. *Palus Averna* quædam (sunt enim plures) jacet prope Cumas: cujus figura quia rotunda, dicit eam *laque circumductam*. Cæterum eodem fere modo apud Eurip. Troadibus eadem Cassandra de Ulyssis erroribus vaticinatur: quem quidem locum juvabit cum isto conferre.

707. *Jurisjurandi.*] Per Stygem Jupiter (is *Terminalis* dicitur, à terminis rerum rum statuendis, rum conservandis) deos voluit jurare, postquam ab illa contra Titanes fuit adjutus. qua de re vide Hesiodum Theogonia. Necessario autem heic versus duos inter se loco mutavimus,

tavimus, ne sententia vacillaret: sicut & supra fecimus, ubi de Agapenore agebatur.

709. *Libamina.*] ad sacrificandum. *Maritus Proserpinæ* est Pluto, cui Ulysses ab inferis reversus columnam cum galea dedicavit. Δάειραν appellarunt Proserpinam primum Æschylus, & post eum Apollonius; quo videtur δαειρίτης Pollucis pertinere.

712. *Virgines.*] Sirenes, Parthenopen videlicet, Leucosiam, Ligeam; earum pater Achelous, *Tethyis* erat F. mater fuit Terpsichore. Illæ porro de contemtu Ulyssis indignantes, in Tyrrhenum mare præcipites se dederunt. Dicit eas *pennis urinasse*, quoniam aviformes erant, ut dictum est. *Lanificum stamen* de Parcarum filis intelligitur.

717. *Unam.*] Sirenum, nempe Parthenopen, quæ juxta Neapolin in litus est à mari ejecta. Neapolis autem *Phaleri*, Siculi tyranni, *arx* fuit, (nisi id malis cum Stephano urbis nomen esse) quæ à Parthenope postea nomen sumsit. *Glanis* est Italiæ fluvius prope Neapolim.

722. *Enipei.*] Neptuni; is enim à Milesiis hoc nomine colitur, quod in Enipeum, fluvium Thessaliæ, aliquando mutatus fuerit, ut tradit Ovidius. *Leucosia* igitur, Sirenum altera, in Neptunium promontorium fuit ejecta, & insulam à suo nomine *Leucosiam* appellavit.

726. *Ligea.*] Sirenum tertia. *Terina*, secundum Stephanum, est urbs Italiæ. meminit etiam Thucydides κόλπου Τεριναίου. *Ocinarus* fluvius est apud Terinam, quem *cornigerum* vocat ex figura: *fortem*, propter fluxionis vehementiam.

732. *Primæ.*] Parthenopæ, cui Diotimus, Atticæ classis præfectus, ex oraculo sacrificavit, quum in Italiam venisset, & *cursum lampadum* (cum in Ceramico quotannis peragebant Athenienses) instituit, quem deinceps *Neapolitani* quotannis *instaurarunt*. *Mopsopia* olim dicta Attica de Mopsopo rege: unde Ovidius,

Barbara Mopsopios terrebant agmina muros.

Tibullus:

Libaque Mopsopio dulcia melle feram.

Seneca extrem. Hippolyto:

Mopsopia claris tota lamentis sonet.

Misenus mons est Neapolitanus, à Miseni sepulcro denominatus, ut vult Virgilius.

738. *Ventis.*] quos ab Æolo acceperat. Utribus deinde opera sociorum apertis, in Æoliam revectus est. Postea quum socii boves Solis devorassent, fulmine procellaque vexatus, socios omnes amisit. *Larum* dicit Ulyssem.

741. *Caprifici.*] Hæc sic apud Homerum ipse narrat,

Ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Ἡ μὲν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Τῷ προσφὺς ἐχόμην, ὡς νυκτερίς. ——

& paulo post:

Νωλεμέως δ' ἐχόμην, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
Ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις, ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθον
Ὀψέ. —— *Atlantidem* dicit Calypsonem.

747. *Ratem.*] De qua Hom. Od. ι'. *Baris* est proprie navis Ægyptiaca, teste Herodoto, & Propert. quum ait,

Baridos & contis rostra Liburna sequi.

de Cleopatra, Ægypti regina, loquens. sæpe tamen pro quavis navi sumitur, ut heic, & apud Æschylum Persis.

749. *Neptunus.*] Ἀμφιβαῖος Neptunus à Cyrenæis colebatur. Halcedo vocatur, *fœmina ceryli*.

754. *Anthedonis*] de qua Glaucus piscator oriundus erat: qui olim gustata herba, in mare desiliit, ut ex proverbio notum est. Anthedon autem Bœotiæ est urbs, quam *Thressam* nuncupat, quod à Thracibus condita fuerit. Jam *Glauco contubernalis* fuit Ulysses, postquam in mare est ejectus.

756. *Jactante.*] Ulyssem. Leucothea porro Ulyssi per undas jactato *capitis* sui *redimiculum* tradidit, quo ille pectori supposito enataret.

762. *Drepanum.*] aliter Corcyram, vel Phæaciam: in qua defossa fuit falx, qua Jupiter Saturno patri, vel Saturnus Cœlo pudenda desecuit. Apollonius,

Ἔστι δέ τις πορθμοῖο προπάροιθεν Ἰονίοιο,
Ἀμφιλαφὴς, πίειρα, Κεραυνίῃ εἰν' ἁλὶ νῆσος,
Ἧ, ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις, ὦ ἀπὸ πατρὸς
Μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος. οἱ δὲ ἑ Δηοῦς
Κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δήποτε νάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαεν στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι
Μάκριδα φιλαμένη. Δρεπάνη τόθεν ἐκλήϊσται.

In hanc insulam delatus Ulysses, Alcinoo regi longam suorum errorum seriem explicuit. *Monstrum* dicit Cyclopem, de cujus imprecationibus vide Hom.

766. *Nec talis.*] Homerus,

—— οὐδ' Ἐννοσίγαιον
Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Πρῶτον ἐπηπείλησεν. ——

Melanthus Neptunus ab Atheniensibus colebatur, ita dictus propter μέλανα πόντον, & πολιὰν θάλασσαν, ut volunt Grammatici. *Equestrem* autem Delii colunt, quod equitum præses, & equorum sit inventor: vel quod naves equis respondeant, ut existimat Artemidorus.

768. *Portum.*] Ithacæ. *Neritus* etiam Ithacæ mons, & portus. Quod heic de Pane comminiscitur Scholiastes, qui non potuit commune nomen à proprio distinguere, id vel in puero scutica dignum foret.

771. *Meretrix.*] Penelope, quæ honeste & magnifice scortabatur, ut nonnulli volunt; ac similiter σεμνὴ apud Aristophanem in malam partem sumitur. Ad *Scæas portas* de corpore Patrocli pugnatum est. *Mendicum* vocat Ulyssem, qui mendici habitu patriam sit ingressus, & à procis convitiis, ac baculis petitus.

779 *Nec enim.*] Non, inquit, primi eum proci flagellabunt, quum sit etiam in patria cicatrices plagarum à Thoante quondam incussarum retenturus. Quum enim in Trojam irrepere vellet Ulysses, ut Palladium (credo) raperet,

raperet, à Thoante se flagellari passus est: & laceras vestes, ne à Trojanis agnosceretur, induit; qua de re sic apud Hom. Helena,

> Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,
> Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῆϊ ἐοικὼς,
> Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν.

Plautus Bacchidibus,

> *Ille mendicans pene inventus interiit,*
> *Dum ibi exquirit fata illorum.*

Et mox,

> ——*Ulyssem, ut prædicant,*
> *Cognitum ab Helena esse, proditumque Hecubæ, sed ille se*
> *Blanditiis exemit, & persuasit, se ut amitteret.*

785. *Regem.*] Priamum, apud quem fingebat se indigna multa ab Agamemnone passum fuisse: ut apud Virg. Sinon, apud Herod. Zopyrus.

786. *Promontorium.*] Bœotiæ, in qua Autolycus, pater Anticleæ, quæ Ulyssem è Sisypho peperit, habitabat. Ipse quoque Ulysses Odyss. ultimo de apro, à quo fuerat in Parnasso morsus, narrat. De *Temmicibus* dictum.

791. *Proniorum.*] Pronii natione, erant Penelopes proci, ex una quatuor Cephalleniæ gentium. *Lacænam* intellige Penelopen. *Marinum tegmen* de Ithacæ portu dicitur.

795. *Occidet autem.*] Ulysses Ithacam reversus à Telegono inter venandum sagitta ex improviso transfixus est, cui pro cuspide aculeus turturis, seu pastinacæ marinæ, qui piscis venenum habet, præfixus erat. Ovid. in Ibin,

> *Ossibus inque tuis teli genus hæreat illud,*
> *Traditur Icarii quo cecidisse gener.*

Oppianus ait Telegonum, quum patris armenta abigeret, Ulyssem sibi occurrentem, & ab ipso, tanquam fure, pecora repetentem, vulnerasse, & occidisse, quum neuter ab altero cognosceretur. Versus ejus hi sunt,

> ——αὐτὰρ ὁ νήπιος
> Αἰγλήεντα προσοίκελον, καὶ οὐ μάθε πάντα πέρθων
> Πατρὸς ἑοῦ. χειρῶν δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ
> Αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὴν προσεμάξατο κῆρα.

Dictys extremo sexto aliter tradit. Telegonum quidem ad investigandum patrem è Tyrrhenia profectum fuisse, refert etiam ex Aristocle Plutarchus. Cæterum juxta Sardiniam insulam habitabat Circe, mater Telegoni; hinc *piscis Sardonicus.*

796. *Piscis.*] Tale mortis genus videtur apud Hom. Tiresias Ulyssi prædicere, quum ait,

> ——θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
> Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ
> Γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον.——

Uxor Achillea est Medea, quemadmodum supra diximus. Ejus *consobrinus* erat Telegonus, nam Æetes, Medeæ pater, Circes frater fuit.

799. *Eurytanus.*] Ætoliæ populus, apud quem oraculum Ulyssis extitisse, testatur etiam Aristoteles. Abiit autem in Ætoliam, & Epirum Ulysses, postquam in patriam redierat, partim quod Ithacam exosus esset, partim quod ita jussisset Tiresias, cujus hæc habentur in Poeta verba,

> Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
> Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
> Ἔρχεσθαι δὴ ἔπειτα λαβὼν εὐῆρες ἐρετμὸν,
> Εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
> Ἀνέρες.——

In his enim versibus regiones, quas diximus, videtur innuere, non Βουνίμαν, nec Κελκέαν Eustathii. Est autem *Trampya*, urbs Epiri.

801. *Herculem.*] Alexandri Magni ex Barsine F. quem Polysperchon *Tymphæus*, seu Epirota, *dux Æthicum*, seu Epirotarum, in Cassandri gratiam interfecit, annos natum 14. Historiam integram leges apud Diodorum Sic. lib. 20. Hic Hercules ab Æaco, Perseo, & Hercule (ejus abnepos *Temenus*) dicitur originem ducere, quod pater, Alexander M. paternum genus ad Herculem & Perseum, maternum ad Æacum referret.

805. *Perge.*] ad quem montem vel rediit vivus, vel saltem post mortem delatus est ex Epiro, vel Ithaca: nisi eum quis malit è Tyrrhenia in Epirum translatum. *Gortynia*, Tyrrheniæ regio.

807. *Vitam expirarit.*] Fabulantur enim Ulyssem à Telegono prius occisum, à Circe deinde resuscitatum fuisse, & secundo postea mortuum esse propter filii Telemachi & uxoris Circes, quas deplorabat, miserias. Apertius erit, si Ulyssem dicamus, dum ista deploraret, simul à filio occisum fuisse, vel Ithacæ, vel in Tyrrhenia, vel in Epiro. Videtur enim Ulysses ex Epiro Ithacam rediisse, atque inde in Tyrrheniam concessisse, ubi & mortuus fuerit, & sepultus. Adjiciam huc Plutarchi verba, quoniam ad historiam pertinent; Τῷ Ὀδυσσεῖ μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν οἱ ἐπιτήδειοι τῶν τεθνηκότων ἐπανέστησαν. μεταπεμφθεὶς δ' ὑπ' ἀμφοτέρων διαιτητὴς Νεοπτόλεμος, ἐδικαίωσε τὸν μὲν Ὀδυσσέα μεταναστῆναι, καὶ φεύγειν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ Ζακύνθου, καὶ Ἰθάκης ἐφ' αἵματι, &c. αὐτὸς μὲν οὖν εἰς Ἰταλίαν μετέστη. καὶ τὰ ἑξῆς. Facit huc etiam epitaphium Ulyssis nuper in membranis antiquis repertum,

> Ἐπὶ Ὀδυσσέως κειμένου ἐν Τυῤῥηνίᾳ.
> Ἀνέρα τὸν πολύμητιν ἐπὶ χθονὶ τῇδε θανόντα
> Κλεινότατον θνητῶν τύμβος ἐπεσκίασεν.

id est,

> Ulyssi in Tyrrhenia.
> Prudentem celebremque virum post aspera fata
> Hoc gratus tumuli cespite celat honor.

808. *Quam occidens.*] Telemachus ducta Cassiphone sorore, Circes filia, (alii Calypsonis filium faciunt Telegonum) matrem occidit. qua re cognita Cassiphone maritum vicissim interemit. Eam porro vocat *Glauconis, Absyrtique consobrinam*, siquidem Circe, Cassiphones mater, soror fuit Æetæ, & Pasiphaës: quorum ille pater Absyrti, hæc Glauconis mater fuit. Denique *secundum iter* dicit, quia secundo post Circen occisam, quæ prior mortem obiit, interfectus est Telemachus.

813. *Secundo.*] Jam enim ad inferos ante venerat, Tiresiam consulturus.

816. *Asinum.*] Ulysses, ut est in fabulis, quum ad Trojam nollet accedere, insaniam simulavit, & bovem cum asino, vel equo ad aratrum junxit. deprehensus deinde fuit dolus à Palamede.

820. *Alius.*] Menelai errores post absolutam Ulyssis peregrinationem subjunguntur. Menelaus enim quum Helenam Trojæ non reperisset, verum abreptam fuisse, nec unquam Trojam venisse cognovisset: ad eam quærendam longis itineribus in Ægyptum contendit. Homerus tamen peregrinationis causam tribuit sacrificiis, quæ quondam omissa, in Ægypto essent instauranda. Alii etiam saluti ejus hoc modo consultum fuisse volunt, ne una cum fratre, ut erat in fatis, interimeretur. Cæterum ex hac ejus peregrinatione, quædam Ægypti præfectura nomen de illo sumsit.

822. *Aufugerat.*] abreptum à Mercurio, ut ostendit Euripides Helena. Potest etiam simpliciter dici, Helenam, instar avis alicujus avolantis, evanuisse.

825. *Scopulos.*] Siciliæ, Arima dictos. Per *anum capularem*, Cyprum synecdochice innuit. Nam quum in Cypro quondam latêret Venus, & à diis quæreretur, anus cujusdam indicio prodita est: quam deinde irata mutavit in saxum. Atque ita quidem Scholiastes. verum ego Plutarchum sequi malim, qui Erotico, postquam dixit, graviter sæpe puniri eos, qui sunt in amantes ingrati, de hac anu subjungit: Τί γὰρ ἄν λέγοι τις Εὐξυνθέτου καὶ Λευκομαντίδα, τὴν ἐν Κύπρῳ παρακύπτουσαν ἔτι νῦν προσαγορευομένην & paulo post, ἐκείνην μὲν ἀπολιθωθῆναι, παρακύψασαν τὸν ἐραστὴν ἰδεῖν ἐκκομιζόμενον. Similis est in Ovidio Anaxaretes fabula.

827. *Eremborum.* apud Nilum habitantium: qui aliter Troglodytæ, & Ichthyophagi nuncupantur. *Myrrha urbem*, dicit Byblum, in qua Myrrha, postquam in arborem versa fuit, partu soluta est. historiam narrat Ovidius. *Puerperæ* dicuntur *ægritudines*, ut *Lucinæ horas* protulit Prudentius.

831. *Gavantis*] Adonidis Byblii; qui tamen cum Cyprio sæpe confunditur; cum Veneris odio Musæ interemerunt, immisso per venationem apro, cujus dente periit. vide Theocriti canticum elegantissimum Εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν. *Schœnis*, dicitur Venus, à juncis, ut vult Scholiastes; *Arenta*, à jungendis & copulandis amantibus. *Hospita* Venus colebatur ab Ægyptiis, teste Herodoto.

834. *Cephei.*] Æthiopum regis. Per *calcitratus*, intelligit fontem, quem olim Mercurius, quum Jovem custodiret, pedis pulsu excitavit: unde & locus ipse Πτέρνα Ἑρμοῦ dictus. *Laphrius*, vocatur Mercurius, quomodo Minerva supra Laphria.

836. *Cepphus.*] is heic pro ceto ponitur, quem Neptunus in Æthiopiam immiserat, jusso insuper Cepheo Andromedam filiam belluæ epulandam proponere: quam deinde Perseus, monstrata ceto Gorgonis facie, (aut in ventrem ceti ingressus, more Herculis, ut videtur velle Lycophron) à morte liberavit, & uxorem duxit. *Aurigenam*, dicit Perseum, ex auro Danaës imbre genitum. Eundem vocat & *pennipedem*, quod Mercurii talaria sumserat, à quo etiam falcem acceperat, quæ heic *novacula*.

840. *Interficeretur.*] Interfectus fuit. neque recte heic Scholiastes Poetæ insultat, & crapulam objicit; quum tales Metachronismi & poetis familiares sint, & Cassandram valde deceant. Itaque eadem figura dicet infra,

Θανατῶσα δίψακρος αὐδάξει δέμας.

Messerem, vocat Perseum, qui Medusæ Gorgonis caput demessuit & amputavit.

842. *Equihominis.*] Nam collo Medusæ amputato, equus ex eo, & homo prodierunt, Itaque vocat Medusam *ex collo parientem*: necnon *saxificam*, propter effectum. *Mustela* autem marinæ dicuntur ex collo, sive ore parere.

845. *In statuas c.*] ostenso Medusæ capite, ut Cephenis apud Ovid. Pro πέτρων, legendum censuerim πετρῶν. Vocat deinde Perseum *furem lucernæ*, seu *oculi*, quo Gorgones tres vicissim utebantur, quemque Perseus, ut Medusam commodius obtruncaret, intervertit.

847. *Arva.*] Ægypti, quam Nilus quotannis inundat. In Ægypto porro Trojam novam condidisse Menelai comites, auctor est Diodorus. *Aibystes*, dicitur fluvius gentili urbis nomine, sicut ut *Bisaltes*.

849. *Condormiens.*] ad obtinendum à Proteo responsum. extat fabula Odyss. δ'. *Argivam canem*, dicit Helenam, *quæ tantum fœminas pariebat*, ut Hermionem, & Iphigeniam: *ac tres habuerat viros*, Menelaum, Paridem, Deiphobum. nam reliqui duo, Theseus, & Achilles, legitimi conjuges non fuere, quum alter eam septennem, alter secundum quietem uxorem habuerit. Cæterum pro Ἀργείας, habet Stephanus Αἰγύας, est enim illi Αἴγυς, urbs Laconiæ, secundum Euphorionem.

852. *Iapygum.*] Apulorum; quorum devicto exercitu, Minervæ *Spoliatrici*, cui spolia tribuuntur, dicabit donaria. Ἀγκίται, & ὁμμαγίδες idem valent. *Siris*, Italiæ fluvius est, & urbs. *Lacinium*, Crotonis est promontorium, in quo & Junonis *Lacinia* templum fuit.

857. *Juvenca.*] Thetis. De *Hoplosmia* Junone diximus. *Novem-cubitalem*, intellige Achillem, Thetidis F. ab *Æaco*, Pelei patre, & *Dotide*, Thetidis matre, ortum. Quinetiam Eleæ matronæ, primis ludorum initiis, inter cæteros, quos Achilli habebant honores, solenni ritu pectus plangebant. testis Pausan. Eliac. β'. *Terra cacumen*, de Lacinio intelligitur.

866. *Tauri.*] Erycis Siculi, qui hospites lucta victos interimere solebat. Filius autem fuit Veneris, quæ *Colotis* vocatur à juvene quodam, qui à manibus & pedibus (ea Græcis κῶλα) olim suspensus, postquam à puella quadam solutus fuit, Veneri Colotidi templum

Atbenis dedicavit. Alii malunt à femoribus nomen duci, ut Lucianus à promontorio, *Alentia*, vel *Alefias*, dicitur Veuns ab Alente, Colophonis fluvio, ad quem colebatur. *Longurus*, Siciliæ lacus, ut & *Genusa*.

869. *Saltum.*] Corcyram, in quam Saturni falx decidit. De *Conchea* nihil adhuc apud ullnm scriptorem reperire potui. De *Sicanis* vide Diodorum.

871. *Induti.*] Herculis, cui Jason, *Crethei nepos*, tempium circa Syrtin, peractis ibi certaminibus, extruxit.

875. *Servant.*] Strabo ε'. Καὶ δὴ καὶ λίθοι τῆς ἀποστλεγγισμάτων πεπηγότων, ἃ ἐποίουν οἱ Ἀργοναῦται, φασὶ διαμένειν ἔτι καὶ νῦν διὰ ποικίλας τὰς ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ψήφους. Apollonius hæc Æthaliæ insulæ tribuit.

877. *Alios.*] Guneum, Protboum, & Eurypyium. *Teuchira*, Libyæ urbs, post Arsinoe dicta. *Atlantis diversorium*, est Libya, in qua est Atlas mons altissimus, ab incola denominatus.

881. *Mopsum.*] Argonautam, Ampyci F. & *Titaronis*, qui urbi nomen dedit, nepotem. Is morsu serpentis periit, teste Apollonio. Jam alius est hic Mopsus ab eo, qui supra fuit Apollinis F.

883. *Erexerunt.*] Idem & Elpenori apud Homerum, Idmoni apud Apoiion. Palinuro, & Miseno apud Virgilium.

885. *Ausigda.*] Libyæ urbem, numero multitudinis, secundum Callimacbum: insulam, secundum Hecatæum. Eam *Cinyphus* præterfluit.

887. *Colchica.*] Medea. Quod heic de *patera* dicitur, id ab Apollon. tripodi cuidam Apollinis Hyllæensibus viæ ducibus, & item alteri Tritoniæ paludis præsidibus donato tribuitur: apud quem deinde, sicut & apud Pindarum, glebam Triton Eupbemo, & Argonautis tradit in xenium. *Scopulos*, dicit Syrtes. De *Tiphy* Ovidius,

Tiphys in Æmonia puppe magister erit.

891. *Regionis.*] Libycæ. Apollonius,

—— πέμψατο δ' ὅγε χθονὸς ἱδρυθῆναι,
Μή ποτε τὴν δηΐοισιν ἀναστήσονται ἰόντες.

Triton *biformis* vocatur, quoniam supra bomo, infra piscis est. Fuit autem rex Libyæ, secundum veram historiam. Per *donum*, intelige pateram Tritoni donatam, quam deinde Libyes acceperint. *Asbystæ*, sunt Libyæ populi. *Cyphai*, sunt in Perrhæbia, Gunei regno.

899. *Tenthredonis F.*] Protboum. *Palytbrium*, sumit pro Magnesio. Cæterum hunc versum cum Stephano sic lego,

Ἀμφρύσιον σκηπτοῦχον Εὐρυάμπιον.

Amphrysus, Magnesiæ fluvius, cujus & urbs *Euryampe*. Prothoi porro epitapbium in cenotapbio tale reperitur,

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου, Τενθρηδόνος υἱοῦ,
Κεῖται, ἀνοίκτιστον δ' ὄνομα τύμβος ἔχει.

id est,

Corpus babet pontus Prothoi, Tenthredone nati,
Iste viri tumulus nomen inane gerit.

901. *Lupi.*] Locus est in Tbessalia, qui Λυκόμηον appellatur, quod ibi lupus quidam quum boves & oves, quas pro Actore interfecto, Peleus Acasto patri miserat, comedisset, in lapidem sit conversus. Hujus loci, sicut & Thessaliæ totius, rex fuit Eurypyius: cujus latiorem bistoriam vide in Acbaicis Pausaniæ. *Tymphrestus*, Meliensium mons est, Thessaliæ populorum.

903. *Ægoneam.*] Meliensium urbem, aliis Ægonem. *Echinus, Irus, Trachin*, urbes Tbessaliæ: *Titarus* vero, mons. Gonus etiam *Gonusa* dicitur, & ab Hom. αἰπεινὴ Γονόεσσα. *Phalanus*, & *Oloffon*, (contractum ex Oiooffon) Epiri, & Thessaliæ sunt urbes. *Castanea*, Magnesiæ urbs, de qua dicta sunt secundum quosdam τὰ κάστανα, sicut à Cerasunte, cerasa.

911. *Alium.*] Philoctetem, qui quum in Lemno relictus esset, à Græcis postea fuit arcessitus, quoniam ad expugnandum Trojam, Herculis sagittis, quæ penes ipsum erant, opus videbatur. Hinc Propertius,

Troja bis Oetæi numine capta dei.

siquidem semel ab Hercule ipso capta fuit, iterum ipsius mortui sagittis, quas jubebat oraculum in castra Græcorum deferri. *Æsarus*, Crotonis fluvius. *Ab hydro morsum* fuisse Philoctetem, vel è Sopbocle notum. De *Crimissa* Virg. lib. 3.

—— *heic illa ducis Melibœi*
Parva Philoctetæ subnixa Petilia muro.

Eam postea Lucanorum fuisse metropolin, tradunt interpretes.

913. *Facis.*] Paridis, quem dum gereret in utero mater, facem in somniis visa est videre. *Tibicina* Minerva ab Argivis, tanquam tubarum inventrix colebatur. Ilia, inquit Cassandra, telum Pbiloctetis in Paridem recta diriget, intendens *nexum Mæotium*, sive arcum flexilem, (nisi quis πλόκον de crinibus malit dici) quem Hercules à Teutaro Scytha acceperat.

916. *Dura.*] Trachiniæ fluvii, juxta quem Hercules in rogo vivus combustus est, ministrante illi Pbiloctete, & pro mercede arcum simul cum sagittis accipiente: arcum enim heic *draconem* vocat, propter formam rotundam; ut alii, propter sibilum telorum; sic ἰὸν vocavit sagittam Æschylus. Et quemadmodum heic lyræ de telis dicuntur, ita vicissim Pindarus cantica sua lyrica vocat tela: & ψαλμοὶ per translationem de arcu dicuntur. *Molares*, pro telis ponit, quæ tanquam dentes mordent.

919. *Crathis.*] fluvius Sybaritidis. Ovidius,

Crathis, & hinc Sybaris vestris conterminus oris,
Electro similes faciunt, auroque capillos.

Alæo Apollini templum cum arcu dedicavit Pbiloctetes, postquam certam nactus sedem, ἀλᾶσθαι, id est, errare, & vagari desiit. *Navæthus*, Italiæ fluvius, à navium incendio denominatus. Vide Halicarnass.

922. *Occident autem.*] Quum enim *Pellenii* ex Acbaia profecti Italiam incolerent, supervenientes postea *Lindii*, sive Rhodii, illos expellere voluerunt. quod dum fieret, advenit

eo

eo Philoctetes, qui à Rhodiis quum ſtaret, occiſus eſt in prœlio à Pelleniis.

924. *Quos.*] Lindios, & Rhodios: nam Lindus eſt urbs Rhodi, in qua *Thermidrus*, & *Carpathus* montes. *Alienam terram*, intellige Italicam.

927. *Macellis.*] Italiæ civitate, quam Polybius Μάκαλλαν vocat. Quoniam tamen *Macellus* Siculis, & Ionibus hortorum ſeptum ſignificat, ut docet libro 4. Varro, non abſurde quis exiſtimet μακέλλαις heic *maceriam* ſonare, in qua ſepultus fuerit Philoctetes.

930. *Equi fabricator.*] Epeus Phocenſis, Panopei (ab hoc urbs, Panopeus, dicta) F. qui Durateum equum fabricatus eſt. *Langaria*, urbs Italiæ, quam incoluit Epeus: id quod heic, tanquam ἑλληνικῶς, propter hyperbaton ſequens, omiſſum, ſubaudiendum venit.

933. *Quod de ovibus.*] Quum liberi Pterelai, Teleboarum ac Taphiorum regis, boves Electryonis, Mycenarum regis, abegiſſent, & liberos una occidiſſent: Alcmena, Electryonis filia, matrimonium ſuum illi promiſit, quicunque fratrum ipſius mortem ulciſceretur: qua accepta conditione, Amphitryo, Cephalo Athenienſi, & Panopeo Phocenſi aſſumtis, Teleboas expugnavit opera *Comathonis*, filiæ Pterelai, quæ Amphitryonis (ſecundum alios, Cephali) amore capta, aureum patris capillum deſecuit. Jam in hoc bello milites ſuos ſacramento obſtrinxerat Amphitryo, ne quid de præda (nam per *oves* tota præda intelligitur) abſconderent.: quod quidem jusjurandum Panopeus tranſgreſſus eſt. *Uxoria connubia*, dicit nuptias Alcmenæ, quas ambibat Amphitryo.

936. *Alœtin.*] Mars, & Minerva, bellici ſunt dii, per quos pejerarat Panopeus. Dicitur Minerva *Cydonia*, à Cydoniis, Arcadiæ, vel Cretæ populis; ejus templum Clymenus in Elide extruxit. *Alœtis* quomodo dici potuerit, non video, niſi ea forte ratione, qua Bacchus Αλῆς cognominatur, & Venus Αλεσία. Mars deinde *Thraciæ deus* vocatur, quod olim Thraces fuerint bellicoſi: quanquam & in Thraciæ finibus procreatum tradidit Sophocles. *Frater* Panopei, fuit Criſſus.

943. *Dii.*] Mars & Minerva, irati Panopeo perjuro. *Pugilem* egregium fuiſſe Epeum, ex Iliade manifeſtum fit. Calaber etiam hoc elogium illi tribuit,

—— ἀλλ' οὔ οἱ τις ἐτόλμα ἐνεγγυς ἱκέσθαι,
Εἵνεκα πυγμαχίης. πολέμου δ' ὃ πάγχυ δαήμων
Ἔπλετο λευγαλέου, ὁπότ' Ἄρηος ἔσσυτο δῆεις.

Cyris, & *Cyliſtarnus*, Italiæ fluvii.

948. *Statuam.*] equum Durateum: hunc ad Minervam Iliacam placandam Græcos erexiſſe, probare nititur Dio in oratione pulcerrima, quæ Τρωϊκὸς inſcribitur. *Myndia*, dicitur Pallas, à Myndo, Cariæ urbe; Stephanus tamen eam vult in Calchide coli. De hac Epei dedicatione conſcripta eſt Theocriti Πέλεκυς, (eam Simmiæ attribuit Hephæſtio) poema elegans, & artificioſum.

953. *Phanodamantis.*] cujus hiſtoria jam eſt explicata. *Clades*, dicit eas, quibus Laomedon coactus fuit Heſionem filiam ceto exponere. *Laſtrygones*, nunc Leontini vocantur.

958. *Luctatoris.*] Erycis, à cujus matre, Venere, ſervatæ ſunt Phœnodamantis filiæ.

963. *Catulum.*] filium, Egeſtem nomine, & Aceſtem Virgilio dictum: *qui tres* in Sicilia *urbes condidit*, Segeſtam, ſive Aceſtam, Erycem, & Entellam. *Spurius Anchiſæ*, dictus eſt Elymus, quem in Siciliam, *tres habentem colles atque promontoria*, abduxit una cum aliis Trojanis Egeſtes: unde *Trinacrius juvenis* videtur à Poeta vocari. Hiſtoriam vide in Halicarn. fol. 32. codicis Græci.

970. *Patriam.*] antiquam nempe Trojam. Lego autem heic προστόπαιον, uno verbo: nam de lugubribus veſtibus loquitur Caſſandra, niſi quis malit Προστοπαῖον gentile, eſt enim Προστόπαια, Siciliæ urbs. Quin etiam Gregor. Nazianzenus in tragœdia ſua carmen hoc à Lycophrone mutuatus, προστόπαιον habet.

976. *Intonſa.*] Hoc de viris intellige; mulieres enim contra, comam in luctu tondebant apud Græcos.

978. *Multi.*] reliquorum Trojanorum. *Siris*, & *Leutarnia*, Italiæ urbes: harum Siris, poſtea Πολίειον dicta, pro fluvio quoque ſumitur.

980. *Calchas.*] de quo ſupra dictum fuit. Miris vero modis torquet ſe heic Scholiaſtes, & ſolita audacia Lycophronem temere reprehendit. Id enim ſciendum eſt, Calchanti prædictam fuiſſe mortem in hoc tempus, quo in vatem ſe peritiorem incideret, ut Colophone accidit. Eam hiſtoriam nunc Lycophron repetit, quaſi diceret: Calchantem, poſtquam inferior in arte vaticinandi deprehenſus eſt, occiſum ab aliquo fuiſſe: quamvis alii dolore periiſſe tradant. nam quod ait de Hercule Scholiaſtes, ab eo occiſum Calchantem: id unde ſumſerit, neſcio; ex Poetæ certe verbis nihil tale colligi poteſt; neque adeo ex quoquam eorum, qui Herculis res deſcripſerunt. *Sepulcrum Calchantis*, cujus heic fit mentio, honorarium duntaxat fuit: nam de eodem dicetur infra,

Ὁ δ' Αὐσονείαν ἄγχι Κάλχαντος τάφον
Δυοῖν ἀδελφοῖν ἄπρος ψευδηρίων.

Siſyphium, vocat Calchantem, quod inſtar Siſyphi, qui etiam in proverbium venit, callidus calculator, & prudens fuerit. Theognis,

Πλεῖστα δ' εἰδείη Αἰολίου Σισύφου.

Dercyllidas quoque Xenophonti *Siſyphus* cognominatur. *Flagellum rotundum* de pugno poteſt intelligi, quandoquidem & alios multos hoc modo ſuſtulit Hercules: vel de fulmine, dicitur enim & Γογυλάτης Jupiter. *Chonia*, ſive *Chone* olim dicta fuit Italia, teſtibus Heſych. & Steph. Itaque recte apud Ariſtot. Χῶνες pro Χάονες à doctiſſ. viro, P. Victorio, repoſitum eſt. Nominis originem quidam ad Herculem referunt: qui, quum Ægyptiorum lingua *Chon* vocaretur, in Italiam delatus, *Chones* à ſe quoſdam denominaverit.

985. *Dolore afficient.*] Quum enim Trojani isti in Italiam venissent, Ionas, sive Athenienses, qui priores illam occuparant sedem, expulerunt, adjuvantibus Crotoniatis, & Achivis: quique in Minervæ templum confugerant, eos una cum sacerdote trucidarunt. *Laphria*, & *Tubicina* cur dicatur Minerva, docuimus. Pro Ξουθίδος, repono Ξουθίδας, ex emendatione I. Aurati, viri utraque lingua doctissimi: nam Ion fuit Xuthi F. à quo Iones appellati Xuthidæ, teste Hesych.

990. *Gentilem.*] Græci enim cum Græcis, nempe Athenienses cum Achivis, commissi erant. Pro flamine posset etiam proprium *Letarchi* nomen, qui fuerit sacrificulæ filius, poni. Λήïτον quidem Herodotus ab Achivis *prytaneum* dici testatur.

993. *Alii.*] Græci. *Tullesii montes* sunt in Thessalia. Pro ἀλισμίκτοιο, Scaliger legit ἀλισμήκτοιο.

995. *Amazonis.*] Cletes, quæ quum Penthesileam heram, quæ heic *impigra puella* vocatur, per mare quæreret, in Italiam tempestate delata, Cletem urbem condidit, cujus reginæ deinceps omnes Cletes nomen tenuerunt.

999. *Cujus.*] Penthesileæ, quam etiam post mortem Achilles amavit. Propertius,

Cujus ut auratam nudavit casside frontem,
Vicit victorem candida forma suum.

Postquam igitur cognovit à Thersite, qui heic propter formæ turpitudinem *simiformis* vocatur, ejus oculum esse læsum, ipsum occidit.

1002. *Urbem.*] Cleten. Quam heic vocat *reginam Cleten*, posterior fuit illa, quæ urbem condidit. Siquidem omnes, ut dicebam, Cletes urbis reginæ, *Cletæ* vocabantur. *Laures filios*, nuncupat Crotoniatas; Laure enim Crotonis uxor fuit. De *Terina*, & *Ocinaro* dictum est.

1012. *Ferentem.*] Nireum. Homerus,

Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

Aprum ducem, intellige Thoantem, Andræmonis & Gorges F. Ætolum natione: est enim *Lycormus*, Ætoliæ fluvius. *Pedata vela* dicit, quod pede suo, sive fune, subtus utrimque tendantur, & circumagantur: nam, ut inquit Interpres Apollonii, Τὰ σχοινία, οἷς ἰσχυροποιεῖται ὁ ἱστὸς κατὰ τὰς γωνίας, πόδας καλοῦσιν, ἑκάτερος δὲ τούτων, στρόποδας. Virgilius,

Una omnes fecere pedem. ——

Lucanus quinto,

—— *& flexo navita cornu*
Obliquat lævo pede carbasa. ——

& octavo,

—— *quo nunc pede carbasa tendi*
Nostra jubes. ——

Catullus pedem pro ipso velo posuit. Plautus *versoriam* vocat, ut nuper Turnebus docuit, vir doctissimus. *Argyrini* porro sunt Epiri populi, teste Stephano, ne Scholiastis deliria sequamur. *Ceraunia* quoque, Epiri promontoria.

1020. *Lacmonii.*] Lacmone vocatur Pindi montis vertex, à quo multi oriuntur fluvii, in his *Æas*.

1021. *Vicinus.*] Æanti. *Crathidem* Callimachi Scholiastes in Arcadia, Herodotus in Achaia ponit: à quo etiam is, qui in Italia fluit, nomen acceperit; id quod & Pausaniæ videtur. *Mylaces*, Epiri populi, in qua Nereus, ac Thoas cum suis habitarunt. *Pola*, etiam oppidum est Epiri, quod Colchi, quum Medeam non invenissent, ad quam investigandam ab Æete (is fuit *Ææ*, urbis in Colchide, & Corinthi princeps) missi fuerant, nec auderent in patriam reverti, juxta *Dizerum* fluvium extruxerunt, & ab exilio, quoniam πόλαι Colchis exules notant, denominarunt. Callimachus, citante Strabone, de Colchis, & Polis hæc cecinit,

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρον σχάσαντες ἐρετμὰ,
Λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος,
Ἄστυρον ἐκτίσσαντο, τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Apollonius quoque,

Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ἰλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο,
Τύμβος ἵν' Ἁρμονίης Κάδμοιό τε, πύργον ἔδειμαν
Ἀνδράσιν ἐγχελιέεσσιν ἐφέστιοι. ——

Hanc urbem, Plinius Colchinum videtur vocasse. *Sponsiferam navem*, vocat Argonem, qua Medea fuerat abducta.

1027. *Meliten insulam.*] Pachyno objectam, à qua Melitæi catelli celebrantur: quanquam alii ad Illyricam Meliten hanc originem referant. *Othronus*, inter Epirum & Italiam insula.

1030. *Sisyphii filii.*] Ulyssis, qui quum propter Hecubam lapidatam in somniis territus in Sicilia fuisset; Hecatæ, quæ somniis præest, templum extruxit, & Hecubæ cenotaphium: unde factum est, ut pars quædam Pachyni ab Ulysse denominata fuerit *Ulysseum* promontorium. *Longatis*, hoc loco Hecate dicitur, quemadmodum supra Minerva: solent enim aliquando Poetæ idem epitheton diversis diis attribuere.

1034. *Avi occisor.*] Elpenor, qui avum Abantem, quem videbat negligenter à famulo duci, imprudens occidit: nam in servum directo baculo, casu avum petiit, ut etiam Tlepolemus Licymnium; qua de causa, quum exulare cogeretur, expeditionis Trojanæ socius fuit, & inde in Epirum devenit. Homerus tamen ad Trojam occisum tradit, & Epitaphium Græcum, cujus hæc est inscriptio, Ἐπὶ Ἐλπήνορος κειμένου ἐν Τροίῃ. *Coscynthus*, aliter Euripus, dicitur Eubœæ fluvius.

1039. *Integro a. e.*] Hoc Græci uno verbo ἀπενιαυτίσαι, & exilium ipsum ἀπενιαυτισμὸν dicunt. Solebant autem veteres, si quem civium, ac præcipue propinquorum occidissent, annuo exilio mulctari.

1040. *Telphusia.*] Arcadica, à Telphussa, urbe Arcadiæ: estque hoc Erinnyis epitheton, eam enim Telphusii (sic eos vocat Pausanias) Cererem appellant. *Abantia*, urbs Illyriæ, (Amantia κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν, teste Steph. dicta) ab Abantibus Troja redeuntibus condita.

dita. *Atitanes*, Epiri populi. Jam pro ποσίκτῃ, vel ποακνῖν, vel πλευτλῷ (quorum nullum placet) lego ἀκτλῷ, idque sumo ἐμφατικῶς (quemadmodum & Plutarchus Arato, præsertim quum adjiciatur αὐτλῷ) pro Leucade, quam Homerus ἀκτλῷ Ηπείροιο dixit: licet id Stephanus Nerico tribuat, sed Leucadi postea dictæ. Prope Leucadem est Actium promontorium. Varias Actas enumerat Stephanus. Pro Πολυάνθου quoque restituo Πολυάνθους, ex Apollonio, & Steph. est enim Polyanthes Chaoniæ fluvius, de quo sic Apollonius,

> Ημιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος Ηελίοιο
> Λίμνης ἐς προχοὰς Πολυανθέος, ἣ δ' ἔτι νῦν περ
> Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακήκιεν ἀτμόν.

id est,

> Semustus Phaëthon Solari decidit axe
> Florentem in Polyanthis aquam, quæ nunc quoque passim
> Vulneris ardentis retros exspirat odores.

1047. *Alim.*] Podalirius, frater Machaonis, ab Eurypylo occisi, ut refert Calaber. De Asclepiadarum peregrinationibus Aristides, orator disertissimus, hæc tradit: Τοῦτο μὲν, Τελαμώνιοι ἐμοιοῦσιν τὴν ἀποδοχὴν τῆς πατρὸς, τοῦτο δὲ, ὡς ὁ Κώων λόγος, πλεύσαντας εἰς Κῶ τὴν μεροπίδα, οἰκίζειν τι, καὶ εἰς ἤδη σπέρματα τῇ φύσει τῆς χώρας καταθεῖναι. & paulo post: Εχει δὲ καὶ τὴν Κασσιὸν τόπον, καὶ Κνίδον, τὴν τῆς Αφροδίτης ἱεράν. ἀπέλαυσε δέ τι καὶ Κύπρος αὐτῶν. De *Calchantis sepulcro* dictum est. Pro ἐγχώοις Scaliger mavult ἐγχώοις, & mox τύμβοις pro τύμβον.

1050. *In ovillis.*] Daunii enim secundum quietem accipiebant oracula, quum ovillis pellibus ante templum, sive aram Podalirii incubarent: lavabant præterea simul cum pecoribus in *Althano* fluvio, valetudinis causa. Æsculapius olim *Epius* dicebatur, ut & medicus quilibet. Ejus *filius*, Podalirius.

1056. *Legatis Ætolorum.*] Diomedes, ut supra diximus, Dauniæ terræ imprecatus fuerat, ne unquam fructum ferret, nisi ab aliquo ejus gentili coleretur: venerunt igitur post aliquod tempus in Dauniam Ætoli, & hæreditariam terram repererunt. Justinus tamen initio duodec. hanc historiam sic enarrat: *Pulsi ab Apulis* (Diomedis socii) *consulentes oracula, responsum acceperant, locum, quem reperissent, perpetuo possessuros. Hac igitur ex causa per legatos, sub belli comminatione, restitui sibi ab Apulis urbem* (Brundusium) *postulaverant. Sed ubi Apulis oraculum innotuit, interfectos legatos in urbe sepeliunt, perpetuo ibi sedem habituros; atque ita defuncti responso, diu urbem possederunt. Salangi*, & *Angasi* sunt Italiæ populi. Diomedes autem *filius* fuit Tydei, quem heic *cerebrivorum* vocat, quod Melanippi, hostis, à quo graviter vulneratus fuerat, cerebrum in bello Thebano voravit, ut est apud Tragicos.

1067. *Nauboli posterorum.*] Schedii, & Epistrophi, ducum Phocensium, qui ad Trojam perierunt. *Temessa*, Calabriæ civitas est, quam aurea *Tamasam* vocavit. *Hipponium*, Italiæ mons. Cæterum in Temessam etiam Ulysses aberravit: cujus rei historiam describit Pausanias Eliac. β'.

1070. *Crissei.*] in Phocide. *Lilea* quoque, *Anemorea*, *Amphissa*, *Aba*, Phocidis urbes.

1075. *Setæa.*] Hæc mulier fuit Trojana, quæ, quum in exilium abduceretur, & iter longius ægre ferret, naves Trojanorum apud Crathidem, & Navæthum, Italiæ fluvios, combussit: qua re cognita, Trojani ipsam ad rupem quandam, quæ inde *Setæa* dicta, ut & regio ipsa *Setæum*, cruci affixerunt.

1083. *Membletii.*] Italiæ fluvii. Quam heic Κινήτου νῆσον vocat Lycophron, eadem videtur, quæ Κύρνος dicitur: quam quidem Latinis *Corsicam* esse, ignorat nemo. *Lametus* etiam, Italiæ fluvius, juxta Crotonem.

1087. *Atque illos q.*] Epilogus enumerationis Græcorum, qui peregre vel perierunt, vel diu vagati sunt, & novas deduxerunt colonias. Hinc ad eos transit, qui in patriam reversi, indigne sunt excepti.

1092. *Cerdylæ.*] Jovi, qui à lucro sic denominatus videtur, ut ab urbe, *Larynthius*. Cum *echino* comparat Nauplium, propter astutiam: de ejus technis diximus. *Gallinas*, dicit uxores Græcorum Trojam profectorum. *Naviveras faces*, intelligit eas, quas de Caphareo monte suspenderat Nauplius. *Ramum*, vocat Palamedem, dolis Ulyssis interfectum, & in Lepetymno, monte *Methymnæ*, sepultum.

1099. *Unum.*] Agamemnon; is Mycenas reversus, ab uxore fuit interfectus, sumta in balneo tunica, quæ nec colli, nec manuum exitus haberet. Homerus in mensa occisum tradit, ὡς βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. Cum Lycophrone facit Æschylus Eumenidibus. De balneis veterum hæc Artemidorus, Πάλαι μὲν εἰκὸς ἦν πονηρὰ τὰ βαλανεῖα. ἐπεὶ μὴ συνεχῶς ἐλούοντο οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἢ πόλεμον καταστρεψάμενοι, ἢ μεγάλου πονέσαντες πόνου, ὧν γὰρ αὐτοῖς ἀντίμισθα πόνου, ἢ πολέμου τὸ βαλανεῖον, καὶ αὐτὸ τὸ λοῦσθαι.

1106. *Tænarum.*] ad inferos, quo fert ex Tænaro via. *Leænam*, dicit Clytæmnestram.

1108. *Ego autem.*] Cassandra enim simul cum Agamemnone, cui ab Ajace tradita fuerat, in balneo, tanquam pellex, est occisa. Eodem quoque modo apud Æschylum de morte sua vaticinatur Cassandra, & sic ait inter cætera,

> Ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.

1110. *Siquidem mihi.*] Quæ heic est in Græco contextu loquendi forma, gemina est illi Euripidis Alcestide,

> Εν τοῖσιν αὐτοῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
> Σοὶ τούσδε θεῖναι πλευράς. ——— & iterum,
> Πολλοὺς σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φλέβας.

Nec discrepat hinc, quod extremis Troadibus legitur, Μέλας γάρ σ' ὄσσε κατεκαλύψει θάνατος. sic enim hunc locum restituimus. Neque ignotum est Homeri hemistichium,

> ——— ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

Similiter quoque Virgilius,

> ——— *nec te tua funera, mater,*
> *Produxi*: ———

quem locum pervertunt interpretes.

 1114.

1114. *Vipera dipsas.*] Clytæmnestra, de qua sic eadem apud Æschylum,

——τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος,
Τύχοιμ' ἄν, ἀμφίσβαιναν, ἢ σκύλλαν τινὰ
Οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην,
Θύουσαν ᾅδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἀρὰν
Φίλοις πνέουσαν.——

Viperam autem à dipsade differre, naturæ studiosis notum est.

1117. *Sine gemitu.*] Pro ἀστένακτα, videntur Scholiastæ quidam Græci ἀστέμβακτα, id est, sine intermissione, ac mutatione, legisse.

1118. *Vocans autem.*] Miror audaciam prioris interpretis, qui hæc ad Clytæmnestram refert, ideoque θύσει pro θύσω ausus est reponere: quum & sensus huic repugnet, & scriptorum testimonia longe alio vergant. Nam apud Homerum Agamemnon ad Ulyssem de Cassandræ clamore & ejulatu sic ait,

Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Ἀμφ' ἐμοί.——

Aliud etiam testimonium si quis requirat, Imagines Philostrati consulat.

1120. *Catulus.*] Orestes: de quo sic eadem apud Æschylum,

Ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
Μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός.

Tractarunt hoc argumentum Sophocles Electra, Æschylus Choephoris.

1123. *Maritus.*] Agamemnon, cui mortuo templum Spartani dedicarunt, *Agamemnonis Jovis* appellatum. Sicut enim Jupiter Spartæ vocabatur *Agamemnon*, ut supra diximus, sic Agamemnon, vice versa, post mortem cognominatus est *Jupiter*. Similiter in Ægypto Venus Zephyritis appellata fuit *Arsinoë*, reginæ cognomine, ut apud Callimachum in Athen. lib. 7. & Arsinoë rursum, Zephyritis, ut apud Catullum est videre, & Edylum in Athen. lib. 11. ubi & Arsinoës templum commemoratur. Aristæus quoque *Jupiter* quondam dictus est, si Apollonii Scholiastæ credimus; & Pythionice, meretrix, *Venus*, teste Theopompo. Quinetiam Ammonis, ac Beli cognomina ab hominibus desumta, testatur Pausanias. *Oebalus* autem Tyndari pater fuit, rex Spartanorum, secundum quosdam.

1128. *Templum.*] Pausanias quoque de templo quodam Alexandræ, Amyclis extructo, scribit in Laconicis: atque alio, Leuctris. *Dardanus*, Italiæ urbs, juxta *palustres Salpes aquas.*

1133. *Hectorea.*] quæ in occipitio nutriebatur. Errat enim hac in re Scholiastes, & quicunque eum sequuti sunt. Sic enim Timæus, citante Polluce lib. 2. Τὴν κουρὰν ταύτην περιστέλλεσθαι μὲν διὰ τὸ μέτωπον, περικεχύσθαι δὲ τῷ τραχήλῳ. Abantum autem coma aliter, ut poetice loquar, secabatur.

1136. *Remedium.*] Adumbravit illud Euripidis ex Hippolyto,

Πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμέναι.

Multa quidem habet hic Poeta ex Euripide, atque etiam Sophocle sumta hemistichia: sed nobis omnia annotare non libet.

1137. *Furiarum vestem.*] id est, nigram: cum tali enim veste pingebantur Furiæ. Virgines igitur Dauniæ, quæ nubere nolebant, vestem nigram sumebant, & ambulabant cum *baculo*; *faciem* quoque cærulea *tinctura* deformabant.

1141. *Luctum contra.*] Tertio post excidium Trojanum anno, pestis gravissima per totam Locrensem regionem est grassata. De hac sedanda Apollo consultus, jussit Locrenses mille deinceps annis continuis ad Minervam Trojanam, quæ ipsis ob Cassandræ stuprum graviter esset infensa, puellas duas sorte lectas mittere. Eas deinde Trojani, quum primum mittebantur, in itinere occidebant, & combustorum cadaverum cinerem projiciebant in mare: unde aliæ cautiores deinceps factæ, furtim Trojam usque in Minervæ templum commeabant, ubi postea Deæ perpetuo ministrabant: quem quidem morem ad suam pene ætatem usque durasse testatur Plutarchus, Περὶ τῶν βραδέως τιμωρουμένων, adductis etiam Poetæ cujusdam hac de re versibus, Καὶ μὴν ὁ πολὺς χρόνος, ἀφ' οὗ Λοκροὶ πέμποντες εἰς Τροίαν πέπαυνται τὰς παρθένους,

Αἳ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσὶν ἠΰτε δοῦλαι,
Η οἶαι (lego ἠοῖαι) σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμὸν,
Νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἱκάνοι,

διὰ τὴν Αἴαντος ἀκολασίαν. Quocirca minus mirum videri debet, quod inquit paulo post de millenario tempore Poeta. Si quis enim à Troja capta, mille deinceps annos numeret, ad 574. annum ab U. C. perveniet. Quid quod etiam D. Hieronymus hujus historiæ quodam loco meminit his verbis? *Justum est & Locridas virgines non tacere: quæ quum Ilium mitterentur ex more per annos circiter mille, nulla obsceni rumoris, & polluta viginitatis ullam fabulam dedit. Veneris prædonem*, vocat Ajacem, quod Cassandram virginis nomine spoliaverit.

1146. *O Larymna.*] Enumerat regiones eas, ex quibus puellæ sorte ductæ, Trojam sint missæ. *Larymna* Bœotiæ urbs est, secundum Strab. & Pausan. *Sperchеus*, & *Boagrius* sunt fluvii Thessaliæ, Locridi vicinæ. *Cynus*, urbs Opuntis, & navale. *Scarphea*, cui postea Pharygis nomen inditum: *Naryx*, à qua *Narycius* dictus Ajax: *Phalorias* quoque, ac *Thronium*, Locridis sunt oppida. *Hodædocea domus*, ab Hodœdoco, Oilei patre, teste Eustathio, denominatur. Itaque pro Ἰλέως lubens reposuerim Οἰλέως, aut saltem dixerim, primam nominis hujus literam poetica licentia, qua etiam Hesiodus, Pindarus, & Euripides usi, sublatam; quam quidem conjecturam nostram, sicut & alias quasdam, Scaliger quoque in versione sua sequutus est. *Gygea*, Minerva videtur à palude Gygea dicta: vocatur etiam *Agrestis*, de agriculturæ inventione.

1159. *Traronis.*] montis Trojani, ut vult Scholiastes. Scaliger, quem heic sequi malim, τήρωνος legit. Quod autem de combustione ait, fuit hoc apud veteres quoddam sacrificii genus, quo civitates fame, vel peste laboran-

tes

tes expiabantur: atque ad id *infelicia ligna* solere adhiberi, tefert Macrobius. *Sithonia filia*, fuit Rhœtea, à qua dictum Rhœteum promontorium, quod heic totum agrum Trojanum comprehendit.

1163. *Amphira.*] Minervæ, quæ cur hoc nomen habuerit, adbuc ignoro *Robusta* autem Trœzeniis colebatur, quemadmodum Robustus Jupiter Argivis.

1170. *Baculum.*] ramum, ad verbum. Propertius,

Ille etiam Hylæi percussus vulnere rami.

& iterum,

Mænalio jacuit pulsus tria tempora ramo.

1173. *Perniciosam gentem.*] Locrensium; quorum princeps, Ajax, olim Trojanis perniciosua fuerat.

1174. *O mater.*] Hecubam alloquitur, quomodo Penelopen Telemachus Odyss. ψ'.

Μῆτερ ἐμὴ δυσμῆτερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα.

Persei, sive *Persa filia*, est Hecate, quæ Perseis ideo vocatur, & à se deinde Perseides berbas denominat. Vocatur & *Brimo*, quod contra Mercurium infremuerit, licet hoc Jovi filio tribuat Clemens Alexandrinus. Hecubam porro ab Hecate transformatam iri dicit, quod illa canum sit dea.. De *Strymone*, & *Zerynthe* dictum est. *Pheras*, nuncupatur Hecate à Pheris, urbe Thessaliæ. Alii tradunt eam Jovis & Pheræ filiam fuisse.

1183. *Herilibus.*] Ulyssis heri, cui Hecuba sorte obtigerat, ut est in Eurip. is enim *honorarium* Hecubæ *sepulcrum*, ut supra diximus, in Sicilia extruxit. *Tricervicem*, vocat Hecaten, ut modo triformem; nam, ut ille ait,

——*tria sunt Hecateïdos ora Dianæ.*

siquidem Hecate Proserpina censetur: ac Diana inferna dicitur Hecate, sicut inferna Juno, Proserpina.

1189. *Frater.*] Hector: eum propter pietatem, & cultum deorum, post mortem in beatorum insulas prædicit abducendum esse. Cæterum *Ophion* ante Saturnum cum Eurynome in cœlo regnabat: cujus *solium* postea tenuit Jupiter, expulso Saturno, Ophionis successore. *Natalem* Jovis *terram*, dicit Thebas, ubi locus erat quidam, Διὸς γοναὶ dictus, in quo Jupiter, secundum quosdam, natus est. Thebas quoque vocarunt Græci quidam *Beatorum insulas*, ut habet epigramma apud Herodotum,

Αἵδ' εἰσὶ Μακάρων νῆσοι, τόθι περ τὸν ἄριστον
Ζῆνα, θεῶν βασιλῆα, Ῥέη τέκε τῷδ' ἐνὶ χώρῳ.

Mater Jovis, est Rhea, quæ Eurynomen, priorem reginam, de cœlo deturbavit: quare & *lucta perita* hoc loco dicitur.

1199. *Pue ivorat.*] Lapidem Saturno, qui liberos omnes devorabat, pro Jove suppositum fuisse, ut & equum pro Neptuno, docent fabulæ. Jam Pausanias extremis Bœoticis, supra Chæroneam tradit esse montem Petracbum, in quo Saturnus hunc lapidem comederit. *Centaurum*, vocat Saturnum, quod infra draco fuerit, itaque biformis, instar Centauri: vel quod olim in equum se converterit.

1206. *Quo te.*] Quum Thebani bello simul. & peste vexarentur, Apollinis oraculo jussi sunt Hectoris ossa Thebas deferre, id erat hujusmodi, citante Pausania,

Θηβαῖοι Κάδμοιο πόλιν κατοικοῦντες,
Αἴκ' ἐθέλητε πάτραν οἰκεῖν σὺν ἀμύμονι πλούτῳ,
Ἕκτορος ὀστέα Πριαμίδου κομίσαντες ἐς οἴκους
Ἐξ Ἀσίης, Διὸς ἐννεσίῃς ἥρωα σέβεσθε.

id est,

Cadmei cives, dentalis clara propago,
Si patria vultis felices degere avita,
Priamidæ Thebas arcessite Hectoris ossa
Ex Asia, Jovis auspiciis heroa colentes.

Huc pertinet Epitaphium Hectoris, nuper in schedis antiquis repertum,

Εἰς Ἕκτορα κειμένον ἐν Θήβαις.
Ἕκτορι τόνδε μέγαν Βοιώτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
Τύμβον, ὑπὲρ γαίης σῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

id est,

Hectori Thebis.

Heroum tibi Bœoti terram super, Hector,
Hoc struxère viri, lucida signa suis.

Ogygi populum, vocat Thebanos, ab Ogygo rege: eosdem præterea ex dentibus draconis à Cadmo satis ortos esse, non est obscurum: licet nonnulli διὰ τὸ σποράδην οἰκῆσαι, eos *Spartos* dictos putent.

1207. *Lepsii Terminthei.*] Lepsius dicitur Apollo ab oraculorum obscuritate: Termintheus, ab berbis quibusdam. *Ophryuium*, est Trojæ oppidum, in quo erat Hectoris sepulcrum. *Calydni mœnia*, Thebas dicit à Calyduo, rege Thebano. *Aoniam* quoque fuisse priua appellatam Bœotiam, restatur Apollonii Scholiastes, & Theocritus,

Ἀονίων πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀρώντες,

de agro Thebano loquens. *Tenerus* denique Apollinis fuit F. cujus apud Ismenum extabat oraculum, de quo Pindarus Pyth. 11. De *Ecteuis* diximus.

1214. *Gnosum.*] quæ est Cretæ urbs, ut & *Gortyna*; Cretæ autem imperabat Idomeneus. *Piscatorem*, dicit Nauplium, qui, instar piscatoris, conjuges Græcorum in adulterium pelliciebat.

1218. *Leucum.*] Talonis F. apud quem Idomeneus, Trojam petiturus, regnum deposuerat: ille vero à Nauplio instigatus, occisa uxore, & liberis Idomenei, regnum Creteuse sibi vindicavit. *Alumnum*, dicit eundem Leucum; quem, quum puer esset expositus, alendum pro adoptato susceperat Idomeneus; eidem quoque filiam se daturum in uxorem, postquam domum rediisset, promiserat.

1224. *Oncaa.*] Oncæa Ceres, seu Erinnys, in Oncio, Arcadiæ regione, secundum Pausan. colebatur, ut & Apollo Oncæus. Cereri porro in *fovea* templi, ceu infernæ deæ, sacrum fiebat: cujus geminum quiddam supra de Baccbo relatum est.

1226. *Gloriam.*] Originem Urbis, & Imperil Romani, ab Ænea ad Romulum, & Remum deducti, deinceps explicat.

1232. *Consanguineus.*] Æneas. Tros enim

Ilum genuit, & Assaracum: quorum ille Laomedontem, Priami patrem; hic Capyn, patrem Anchisæ, procreavit. Ab Ænea deinde orti Romulus & Remus, quos heic *leunculos* vocat. *Castnia*, & *Chœras*, Veneris epitheta, matris Æneæ, ac de Castnia quidem ante diximus: Chœras autem à porcis, quos illi mactabant Argivi, potest nuncupata videri.

1236. *Rhacelum.*] Macedoniæ urbem. *Cissus* etiam ejus regionis mons est. *Laphystia* mulieres aliter Mimallones vocantur, nomen ducunt à Baccho, qui *Laphystius*, à monte quodam Bœotiæ denominatur: *gerunt* quoque *cornua*, Bacchi exemplo. Pro Ἀλμωνίας, lego Ἀλμωπίας, ex Stephano, & Thucyd. est enim regio Macedoniæ, ab Halmope gigante nomen sortita, & postea Minya dicta. Pausanias tamen Halmones vicum Bœotiæ tradit. *Pisa*, & *Agylla*, (quæ aliter Cære) urbes Italiæ. Virg.

Urbis Agyllina sedes, ubi Lydia quondam
Gens bello praclara, jugis consedit Etruscis.

Agyllæ etiam nymphæ meminit Silius Ital. initio quinti.

1242. *Cum illo.*] Ænea. *Nanus*, quondam appellatus fuit Ulysses: alii hoc vocabulum Tyrrhenum esse malunt, & *erronem* sonare. Ulysses igitur primum Æneam ad fœdus ferlendum adigit; deinde etiam adjungent se Æneæ *Tarchon*, & *Tyrrhenus*, Telephi filii: cujus quidem societatis causam Evandro tribuit Virgilius, qui & lib 10. sic ait,

—— *Tarchon*
Jungit opes, fœdusque ferit. ——

1245. *Simul.*] Quemadmodum heic σὺν usurpatur, ita quoque apud Sophocl. Antigone,

—— σὺν δέ νιν
Θηρώμεθ᾽ εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην.

& Eurip. Hippolyto, Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι. σὺν δ᾽ ὁ ποικιλόπτερος, &c. Nec aliter intelligendum est illud, σὺν θεοῖ, quod olim in oraculo quodam Sibyllino reponendum docuimus. Pro σὺν nonnunquam usurpant ἐν, ut Sophocles initio Oedipi regis,

—— ἐν δ᾽ ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν.

1248. *Cujus.*] Historiam Telephi vulnerati supra enarravimus. Vocatur Bacchus *Latitans*, quod ejus mysteria nocte celebrabantur: symbolice vero, quasi vinum diligenter servandum sit, & abscondendum.

1249. *Herculeo.*] Telephus enim pater, Herculis erat F. ex Auge, Alei filia.

1252. *Oraculorum.*] ab Harpyia, si Virgilio credimus, & Anchisæ acceptorum, vel potius à Jove Dodonæo: ea jubebant Æneam eo loco urbem condere, ubi, postquam socii mensas comedissent, quadrupes animal præcedens procumberet.

1253. *Aboriginum.*] quo quidem nomine quondam fuerunt Itali. Quod autem triginta urbes ab Ænea conditas ait Lycophron, defendi sane vix ulla ex historia potest. quanquam veniam meretur omnino Poeta, si Chalcidensis ipse, in historia Romana, quæ ipsius ætate paucis erat cognita, minus fuit versatus. Cæterum vera historia tradit, Æneam quidem Lavinium condidisse, filium autem, Ascanium, tricesimo post anno Albam extruxisse, albæ suis omine dictam, quæ fuit, ut ait Juvenalis,

—— *nunquam visa triginta clara mamillis.*

1254. *Ultra Latinos.*] Stephanus hunc versum sic legit,

Τὴν Λατίου, Δαυνίου τ᾽ ᾠκισμένην.

ut sint urbes Italiæ duæ.

1258. *Totidem.*] Heic etiam Scholiastes antiquum obtinet, quæque non intelligit, inepte carpit.

1259. *Cujus etiam.*] Nonius Marc. *Grandules lares dicuntur Roma constituti ad honorem porca, qua triginta pepererat.*

1261. *Myndia Pallenidi.*] Minerva cur Myndia vocetur, jam diximus: Pallenis autem dicitur à Pallene, vico Atticæ; Euripides,

Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον
Δίας Ἀθάνας.

1266. *Canes.*] Græci, qui, direpta Troja, solum Æneam, ut volunt nonnulli, liberum dimiserunt. Xenophon Κυνηγετικῷ· Αἰνείας δὲ σώσας μὲν τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεοὺς, σώσας δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα, δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο, ὥστε καὶ οἱ πολέμιοι μόνῳ ἐκείνῳ, ὧν ἐκράτησαν ἐν Τροίᾳ, ἔδοσαν μὴ συληθῆναι.

1267. *Patriam.*] Romam; hanc Æneas per posteros, Romulum & Remum, extruxit. *Circaum*, mons est, vel litus, à Circe incola denominatum. Ovidius,

Et quod adhuc Circès nomina litus habet.

Virgilius,

Circaumque jugum. ——

Horatius etiam *Circaa mœnia* dixit. *Æetes*, Italiæ portus, ad quem Argo navis quondam fuit appulsa: verum est alius ab Argoo portu Æthaliæ insulæ. *Titon*, Italiæ fluvius, qui non in mare, sed in specum quandam defluit.

1283. *Quid enim.*] Post longam enumerationem variarum calamitatum ex bello Trojano, tum Græcis, tum Trojanis ortarum, quærit apud se Cassandra, quæ fuerit belli tanti origo, quod inter Asiam, & Europam fuit commissum, quarum tamen exactissime definiti sint termini. *Promethrum* ex Japeto peperit Asia, ut *Sarpedonem* ex Jove Europa: à quibus continentes duas quidam denominatas volunt. *Inhospitalem fluctum*, vocat pontum Euxinum, quem Æschylus simili figura ἐχθρόξενον dixit. *Tanais* porro per paludem Mæotidem, ex qua oritur, purus transit, non permistus: qui mos est rapidorum fluminum. *Perniciosis* laborant Scythæ, Paludis accolæ, propter intensum loci frigus.

1291. *Pereant nauta.*] Originem, & seriem bellorum inter Asiam, & Europam, usque ad Magnum Alexandrum, gestorum exorditur hoc loco Poeta, miro artificio, & venustate contextam; juvabit autem hæc cum initio Herodoti conferre.

Ibid. *Carnita.*] Phœnices, ex Carne, Phœniciæ urbe: illi enim Argos profecti, Ionem, Inachi regis filiam, rapuerunt, & ad Osiridem, Ægypti

Ægypti principem, abduxerunt. Ea bovis faciem habuisse dicitur, quod in bovem olim fuerit mutata, qua de causa etiam *taurivirgo* nuncupatur. *Lerna*, palus Argiva; secundum quosdam, etiam urbs. *Continentes duas*, dicit Asiam, & Europam.

1297. *Curetes.*] qui Jovem in Creta educarunt. Cretenses enim Europam vicissim pro Ione, ex Sarape, sive Sarapta, Phœniciæ urbe, rapuerunt. *Dictæum palatium*, est in Creta, cujus mons Dicte. *Stellatum Imp.* vocat Jovem, qui cum Europa rem habuit: nisi malis *Asterum*, per Syncopen dici Asterium, Minois F. qui Europam, postquam à Jove rapta fuit, in uxorem duxerit, ut auctor est Diodorus Sic.

1304. *Scamandro.*] qui cum filio, Teucro, in Asiam profectus est ad coloniam deducendam, quum datum esset illi oraculum, ut eo loco urbem conderent, quo terrigenæ ipsos invasissent. Ad Trojam igitur quum venissent, mures eadem nocte arma ipsorum arroserunt: quo eventu postquam intellexerunt oraculum esse absolutum, Sminthium, sive Smintham urbem extruxerunt, & in ea Sminthii Apollinis templum (in eo sepulta fuit Herophile Sibylla, templi ejus quondam æditua) à muribus, quos Cretenses vocant *Sminthos*, denominati. Dardanus deinde *Arisbam*, vel Bateam, Teucri filiam, vel sororem, duxit: ex qua Erichthonium, patrem Trois, avum Ili, procreavit.

1309. *Rapaces.*] Pro ἅρπαγας Stephanus, & Eustathius legunt Ἀτρακας, id est, Thessalos: est enim Atrax Thessaliæ oppidum, & fluvius. Catullus,

Smyrna cavas Atracis penitus mittetur ad undas.

Hinc Atracius pro Thessalico. Statius,

—— qualis per nubila Phœbes
Atracia rubet arte labor. ——

Valerius Flaccus,

Quamvis Atracio Lunam spumare veneno
Sciret, & Æmoniis agitari cantibus umbras.

1310. *Regi.*] Jasoni. Argonauticam historiam totam habent Orpheus, & Apollonius. *Cytæa*, urbs Colchidis. Pro Αἰγυστικὸν, in Stephano legitur Λιβυστικόν. Sunt autem Libystini Colchis vicini; sin alterum malis, dices cum Eustathio, à Tyrrhenis Liguribus deductam fuisse in Asiam coloniam. Promiserat autem Jasoni vellus aureum Æetes, ut est in Apollonio, si prius tauros ignivomos sub ferreum jungeret aratrum, itaque draconis à Cadmo interfecti dentes sereret: quod certamen quum Jason opera Medeæ pharmacorum peregisset, iisdem deinde pharmacis etiam draconem, velleris aurei custodem, sopivit, & impune vellus abstulit. Jam Jasonem à Medea *recoctum* fuisse, notum est. *Ovem*, vocat Medeam, quæ Absyrtum fratrem, & liberos trucidavit. Et quemadmodum heic γνωτοφόντης de fratre dicitur, ita quod inquit ad Antigonen Sophoclis Chorus, Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά, eodem pacto de fratre Polynice, non de propria Antigones voluntate, est intelligendum: nam fratris ira bellum commoventis, prima fuit Antigones mortis causa; neque aliter ipsa modo dixerat ad fratrem, Θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με· *Mortuus*, inquit, *vivam me peremisti*. Atque hæc ἐν παρόδῳ.

1319. *Loquacem i. picam.*] Argonautarum navem intelligit, quæ loquuta est aliquoties, ut apud Apollon. lib. IV. Unde *pica garrula* confertur: ejus *transtra* vocat *Chaonica*, quoniam ex lignis Dodonæis erant. Apollonius,

Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

Ἡρματίξατο videtur ab ἑρματίζομαι deduci, quod sit, in navem pro saburra impono. Eurip.

Νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοί.

1324. *Phemii nepos.*] Theseus, de quo dictum est. Is in Scyro, Cycladum insula, de saxo in mare præcipitatus fuit. Lego autem ζοιζυμβίῳ, quemadmodum mox dicet,

Κύφιλλα δ' ἰῶν πελάθειν ζοιζυμβίων.

1327. *Leone.*] Hercule; quem *initiatum* vocat, quod primus peregrinorum fuerit Athenis Eleusiniis initiatus: qua de re Aristidis in Panathenaica, quam nos nuper Latinam dedimus, verba hæc sunt: Ἡρακλέος ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων, ἡ πόλις καὶ νεὼς, καὶ βωμοὺς ἱδρύεται πρώτη, καθάπερ καὶ πρόσθεν τοῖς μυστηρίοις ἐτίμησε πρῶτον ξένων. Hercules etiam Junonis *mammam* puer *suxit*. Vocatur autem Juno *Tropæa*, cui tropæa dedicabantur.

Ibid. *Veniens.*] in Scythiam ad Amazones. *Baltei furem*, vocat Theseum, quod Hippolytæ Amazonis balteum ablatum dederit Herculi. ipsam deinde Hippolytam sibi Theseus rapuit: tametsi dissentiunt ea de re Historici. *Themiscyra*, Paphlagoniæ urbs, Amazonum regia, ex qua fuit Hippolyta rapta, quæ heic *Orthosia* vocatur, proprio Dianæ cognomine.

1332. *Neptunides.*] Amazones, à Neptunide quadam Amazone. *Eris, Lagmus, Telamus*, montes Paphlagoniæ. *Ister*, Thessaliæ fluvius,

1341. *Avus meus.*] Ilus, secundum Herodotum; Laomedon, secundum alios; hic Trojanum imperium usque ad Thessaliam propagavit. Herodotus Polymnia, Οἱ διαβάντες τὴν Εὐρώπην κατὰ Βόσπορον, τούς τε Θρήικας κατεστρέψαντο πάντας, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰόνιον πόντον κατέβησαν, μέχρι τε Πηνειοῦ ποταμοῦ ἤλασαν.

1346. *Illa.*] Græcia, sive Thessalia. *Bubulcum*, vocat Herculem, qui cum sex navibus Trojam expugnavit. *Gorgas*, dicitur Juno, quia terribilis. Ea quum Herculem semper antea fuisset exosa, postea, mutata sententia, generum adscivit, & inter deos collocavit. Propertius,

Sancte Pater salve, cui jam favet aspera Juno.

1351. *Accipitres.*] Tyrrhenus, & Lydus, Atyis, Lydorum regis, filii. Ii quum aliquando fame Lydiam occupante sorti committerent, uter novam coloniam deduceret, cecidit sors in Tyrrhenum, qui in Italiam se contulit, dictam à se *Tyrrheniam*. Huc pertinent versus Virgilii supra positi. Alii Tyrrhenos volunt esse indigenas; quos etiam Dionys. Halicarn. sequitur. *Tmolus*, mons Lydiæ: *Cimpsus*, pagus. *Paludem*, dicit Gygæam, *in qua Typhonis*

est *uxor*, Vipera, mater Chimæræ: sunt enim propinqui Lydiæ, secundum quosdam, montes ii, qui Arima vocantur.

1356. *Ligustinis.*] Italis, ac Tyrrhenis, qui tam bellicosi erant, ut à Thracibus *gigantibus orti* viderentur. Polybius, Τὴν δὴ τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος πλευρὰν Ἀπεννίνου κεκλιμένην Λιγυστινοὶ κατοικοῦσι μέχρι πόλεως Πίσης, ἣ πρώτη κεῖται τῆς Τυῤῥηνίας πρὸς τὰς δυσμάς.

1362. *Ultimus.*[Paris. *Pelasgos*, intelligit Menelaum cum suis, qui Trojam venerant ad sepulcra Lyci, & Chimærei placanda, ut initio libri dictum est: qua quidem occasione Paris amicitiam cum Menelao contraxit, & cum eo Spartam rediit, postquam Antheum occiderat. *Rhyndacus*, fluvius inter Græciam, & Hellespontum.

1366. *Illa.*] Græcia, sive Sparta.

1369. *Primus.*] Agamemnon, qui *cognominis* est *Jovis* Agamemnonis, de quo supra. *Descensor*, dicitur Jupiter à fulminum descensu: quod nomen heic eleganter Agamemnoni Jovi ex nominis similitudine tribuitur. Putabant autem veteres Jovem per tonitru in eam nubem, quæ fulmen conceperat, curru vectum descendere; ut annotavit doctissimus Turnebus.

1374. *Secundus.*] Orestes, Agamemnonis à Clytæmnestra occisi F. is, quum furiis agitaretur, oraculum accepit ab Apolline *Medico*, qui aliter ἰήϊος dicitur, fore ut insania liberaretur, si Tauricam Dianam in patriam detulisset. Itaque Tauros, cum Æolibus profectus, expugnavit, & Iphigeniam simul cum Diana reportavit. Meminit etiam Pindarus, quum ait, Αἰολίαν στρατὸν χαλκεντέων δεῦρ' ἀγάγων. Vide etiam Euripidem.

1378. *Tertius.*] Neleus, F. Codri, quem *lignatorem* vocat, quod sumta lignatoris veste, pro patria obierit. Neleus autem, quum ex oraculo cognovisset, se Carica regione potiturum, si quis ipsi Carum terram, & aquam tantum porrexisset: à *figuli puella* Mileti *glebam* petiit ad literas obsignandas, (unde γῆν σημαντρίδα dixit Herodotus Euterpe, ac meminit cretæ Asiaticæ ad signandum adhibitæ Cicero pro Flacco) hac ratione arbitratus oraculo satisfactum iri. Itaque debellatis tandem Caribus, ut sequitur, Cariæ imperavit, & in ea urbes aliquot posuit. Quin & Miletum ab eo deductam coloniam tradit Ammianus, initio lib. XXVIII.

1379. *Milesiam.*] è Caria, cujus oppidum est Miletus. Græce *Branchesia* vocatur à Brancho vate, qui Milesios olim lustravit, teste Clemente, & Mileti oraculum habuit. Proprium tamen à quibusdam traditur τὸ Βραγχιδῶν ἄστυ, sive Βραγχίδαι, ut Οἰνιάδαι in Acarnania. *Phthiri*, Cariæ populi, à monte dicti, secundum Steph. mons porro à Phthiro, Endymionis F. nomen accepit. De Carum vilitate, & *stipendiis*, vide Parœmiographum.

1385. *Puella.*] Nelei filia, quæ, quum antea Pero diceretur, postea ob insignem impudicitiam Ἐλεγηΐς est vocata, testibus Grammaticis. Datum autem erat Neleo alterum oraculum, ut illic domicilium sibi, ubi jussisset filia, pararet. Quum igitur Athenas venisset, offendit filiam, quæ nusquam illic maritum propter libidinem nimiam poterat nancisci, subductis vestibus ita naturam suam alloquentem,

Δίζεο σοὶ μάλα τὸ θαλερὸν πόσιν ἢ ἐς Ἀθήνας,
Ἢ εἰς Μίλητον, καὶ πάξον (pro κατ' ἔξω) πήματα Καρσί.

id est,

Quære tibi validus qui conjux fiat Athenis,
Vel qui Mileti, quo clades Caribus addas.

Itaque Miletum profectus Neleus cum filia incoluit. Aliud etiam oraculum ad hujus coloniæ deductionem pertinens, citat Callimachi Scholiastes. *Barbaros*, dicit Cares. Aliam quoque Peronis vel fabulam, vel historiam enarrant in XI. Odyss. Græcorum commentarii.

1388. *Quarti.*] in Asiam venient, subaudi. *Dymanteam stirpem*, vocat Dores, quorum rex fuit Dymas, Heraclidarum unus. Per *Lacmonios*, etiam & *Cytinaos*, iidem Dores intelliguntur, partim à Lacmone, Perrhæbiæ monte, dicti; partim à Cytino, vel Cytinio, Dorico oppido. Theon tamen in commentar. in Lycophronem, citante Stephano, Cytinum facit urbem Thessaliæ. *Codrii*, dicuntur Athenienses à rege Codro. Eustathius Codros vocari stolidos omnes asserit.

1391. *Peninsulam.*] Dorim, juxta Cariam: in qua, ut videtur, habitavit Erisichthon Thessalus, qui Cereri fuit *invisus*, quod ejus in Thessalia lucum excidisset. Vocatur autem Ceres *Curita*, quemadmodum Græce Κυρῖτις, nisi malis ad urbem Sabinam nominis originem reducere. Forte etiam ad Ξιφηφόρου cognomen allusit. Cæterum historiam totam Erisichthonis, ejusque immensæ βουλιμίας explicant Ovidius lib. VIII. & Callimachus hymno Cereris.

1393. *Omniformis.*] Mestram filiam habuit Erisichthon, quæ corporis quæstu patrem semper insatiabilem alebat. Atque hæc est vera historia; quam fabulæ sic involvunt, ut Mestram dicant in omne genus animalis à se mutatam, venditam sæpius à patre fuisse, ad quem subinde, resumta priore forma, rursum, ut venderetur, recurreret. Hinc vocatur omniformis: nam in scriptis codicibus male puto legi παντομόρφω.

1396. *Æthonis.*] Hoc nomine appellatus fuit Erisichthon, testibus Hesiodo, & Athenæo, propter ardentem ingluviem, & igneam absumendi vim: quomodo αἴθωνα λιμὸν dicunt poetæ. *Extremitates*, vocat agros, quos Erisichthon alienos colebat, quum suos absumsisset. Poetæ hæc etiam addunt,

Ipse suos artus lacero divellere morsu
Cœpit, & infelix minuendo corpus alebat.

Callimachus quoque panem ostiatim refert mendicasse. Extrema porro terrarum, & oras etiam Esaias vates alicubi *alas* dixit, ut hic πτερά.

1397. *Phryx.*] Midas, Phrygiæ rex; hic sororis Cleopatræ cædem persequens, Thraciam depopulatus est: verum quomodo Cleopatra fuerit occisa, nec à Scholiaste dicitur, nec

apud

apud historicum ullum adhuc reperire potui. *Mortuorum præsidem*, dicit Minoëm, ex Europa genitum, in Europa educatum: de ejus severitate multa leguntur apud Tragicos, teste Platone; quin etiam à Catullo *rex injustus* appellatur.

1401. *Qui olim.*] Nota est fabula de Midæ auribus, quamvis illam alii ad historiam, alii ad mores referant. Poeta tamen heic fabulam sequitur: ait enim, Midam *muscis* auricularum motu *metum*, ut ad ipsum non auderent accedere, *incussisse*; quod etiam, si quis allegorice ad hostes referat, non imperite fecerit.

1404. *Phlegræ.*] quæ est urbs Thraciæ. *Thrambus*, Macedoniæ promontorium, ut *Titon* Thraciæ. *Sithonia* quoque, & *Pallene* sunt in Thracia. Macedoniæ vero portionem quandam tenuisse Midam, scribit etiam Justinus. Jam *Bruchon*, heic proprium fluvii nomen videtur, licet fere sit commune vocabulum: sicut κελάδων apud Homerum, & Callimachum; utrumque nomen ab impetu, & fremitu fluminum ductum apparet. *Cornigeros*, dici fluvios, ante docuimus. Vocat deinde Bruchontem *gigantum ministrum*, quod hi in Thracia juxta Pallenen versati sunt.

1409. *Vicissim.*] nunc in Asia, nunc in Europa. *Candaus*, appellatur Mars, & Candaon, ut supra.

1411. *Pastum prœliis.*] Horatius,

Quem juvat clamor, galeæque leves.

unde & αἱμοχαρὴς vocatur. *Epimethei mater*, est Asia, quæ Prometheum, & Epimetheum ex Japeto peperit.

1413. *Persei.*] Danaës F. à quo Persæ omnes ducunt originem. *Gigantem*, dicit Xerxem, Persarum regem, qui & Hellespontum ponte junxit, & Athonem perfodit. Catullus,

Ille quoque eversus mons est, quem maximum in orbe
Progenies Phthiæ clara supervehitur,
Quum Medi irrupêre novum mare, quumque juventus
Per medium classi barbara navit Athos.

1416. *Laphria*] Minervæ; cujus ædes erant Athenis: quarum arcem tenebat Minerva.

1417. *Combusta.*] à Xerxe. Etenim quum Athenienses Apollinem de Xerxe repellendo consulerent, jussit eos lignea sibi parare mœnia, quibus à Xerxe tuti forent: quod oraculum quum inscite de *ligneis* arcis *propugnaculis*, quæ post à Persis una cum arce combusta sunt, intellexissent, factum est, ut vulgo mendacii incusarent Apollinem, cujus oraculum non erant assecuti. Solus enim Themistocles, deprehensa vaticinii sententia, naves ædificandas, è quibus ad Salaminem cum hoste confligerent, censuit.

1420. *Plutonis famulum.*] Quoniam è specu quadam Delphica reddebantur oracula, putabat ex inferis illa Vulgus vaticinantibus à Plutone suggeri.

1421. *Exercitu.*] Magnus enim Persarum numerus in Græciam est à Xerxe adductus, adeo ut, quemadmodum elegantissime dixit Aristides, sola numeri inter historicos diversi differentia justo sufficiat exercitui; Τὸ διαλλάττον παρ' ἑκάστοις τοὺς ἀφηγουμένους τοσοῦτόν ἐστιν, ὥστ' εἶναι τὸ μέγιστον ὅρον ςόλου. Quo factum est, ut nec cibus illis ex *arboribus*, nec potus ex *fluminibus* tandem potuerit suppetere.

1423. *Fructifera arbos.*] Herodotus Urania; Ἐς δὲ καρπὸν μηδένα τράπειν, οἱ δὲ τὴν ποίην τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναφυομένην, καὶ τῶν δενδρέων τὸν φλοιὸν περιλέποντες, καὶ τὰ φύλλα καταδρέποντες, κατήσθιον ὁμοίως τῶν τε ἡμέρων καὶ τῶν ἀγρίων, καὶ ἔλειπον οὐδέν.

1426. *Nubes.*] Eleganter & hoc Aristides alicubi expressit, Ἦν δὲ πλήρης, ἡ μὲν θάλαττα νεῶν, ἡ δὲ γῆ πεζῶν, ὁ δὲ ἀὴρ βελῶν. & paulo ante, Ὁ δ' ἥλιος συνεκρύπτετο τοῖς τοξεύμασι. Facete quoque Plautus dixit,

——— *boat*
Cœlum fremitu virûm: ex spiritu & anhelitu
Nebula constat. ———

1428. *Solem.*] Ita videtur interpretanda vox πτέσχον, quæ nusquam extat alibi. Putarunt quidam hoc vocabulum Persas de Sole usurpare, quem illi aliter Adad, & Mithram dei nomine vocant. Si quis etiam velit, πέτρον reponi, quo vocabulo similiter nonnunquam Sol secundum Anaxagoram innuitur, ut apud Euripidem Oreste, & Callimachum, non magnopere repugnabo.

1429. *Floruerit.*] Xerxes. *Rosæ* florem caducum esse, norunt omnes. Ita Xerxes post magnos conatus, & apparatus navali prœlio victus, in Persiam confugit, relicto Mardonio. Historiam totam pete ab Herodoto, Ctesia, & Diodoro: nolumus enim heic de rebus notis longas narrationes, ut Scholiastes facit, contexere. Cæterum quod ad *Locrensem rosam* attinet, ejus Pollux quoque lib. V. in synonymis fucorum, his verbis meminit: Ῥόδον παρειαῖς φυτεύει, αὐθαιρέτον ἀνθοῦν, καὶ θᾶττον ἀπανθοῦν, κατὰ τὸ Λοκρόν.

1432. *Turrim.*] navem, in quam se recipiat: alludit enim ad oraculi τεῖχος ξύλινον. Navem autem arripiebat in fuga Xerxes, ut *puella* timida locum *tenebrosum*, in quo lateat, quum eam latro cum *ense* persequitur.

1435. *Certamina.*] Græcorum cum Persis, & inter se: de quibus vide totos Thucydidem, & Xenophontem.

1437. *Imperiis.*] Ineptit Scholiastes in litoribus. *Dorsa terræ* dicuntur, ut νῶτα θαλάσσης. Per priorem *terram*, videtur vastam, & sterilem intelligere.

1440. *Progenitus.*] Alexander Magnus; qui maternum genus ad Achillem, & Helenum referebat; quorum ille ab *Æaco*, hic à *Dardano* erat oriundus. Eundem vocat *Thesprotium*, quod esset à matre Epirota: *Chaladræum* vero, quod à patre Macedo. Pro Χαλαδραῖος, potest æque legi Καναςραῖος, Γαλαδραῖος, vel Χαλαςραῖος. videntur enim Chaladra, Chalastra, & Canastra, eandem urbem Grammaticis denotare. Charadra vero Phocidis est urbs.

1442. *Cognatorum.*] Persarum. Alexander enim

enim à Perſeo per Herculem, non minus quam Perſæ, ducebat originem.

1443. *Argivos.*] Græcos: non recte enim Perſas intelligit Scholiaſtes, quum illorum facta jam ſit mentio, & Alexander utroſque ſubjugarit. *Chaladraum lupum* vocat, quem jam leonem appellarat: quæque illic erat ſcripturæ varietas, eadem & heic locum habet.

1446. *Cum quo.*] Alexandro Magno; quis autem fuerit iſte Caſſandræ conſanguineus, non facile quis dixerit. De Taxile quidem, & Poro narrant Hiſtorici, in amicitiam ab Alexandro receptos fuiſſe: ſed an huc iſta pertineant, dubito. Scholiaſtes quidem non præter morem ſatis ridiculum ſe præbet. Pro κ' εἰς διαλλαγάς, lego cum Scaligero εἰς διαλλαγάς.)Ac ſimilis eſt in Eurip. loquendi modus, quum ad Nutricem ſic ait Hippolytus,

Ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατρὸς, ὦ κακὸν κάρα,
Λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς συναλλαγάς.

1451. *Quid multa ?*) Poſt longam oraculorum ſeriem revocat ſe tandem à vaticiniis Caſſandra, dum cogitat, ſe fruſtra tot verba fundere, cui nemo ſit crediturus: atque ita finem dictis imponit ſuis. Non diſſimile eſt illud Euripidis Phœniſſis extremis,

Ἀτὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι;
Τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.

1454. *Lepſieus.*] Apollo; ſic à tegendis oraculis dictus. Is curaverat, ut in Prolegomenis diximis, ne fides Caſſandræ vaticinanti haberetur. Itaque in Tragœdia quadam ait,

Ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεὸς,
Καὶ πρὸς παθόντων κἀν κακοῖσι κειμένων
Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

1458. *Faciet autem.*] Oracula mea, inquit, quamvis nunc contemnantur, effectum tamen ſuum tandem conſequentur. Similiter apud Æſchylum ait,

Τὸ μέλλον ἥξει, καὶ σύ μιν τάχει παρὼν,
Ἄγαν γ' ἀληθόμαντιν οἰκτείρας ἐρεῖς.

1460. *Hirundinem.*] me, cujus verba tum demum cum eventu conjuncta, fidem apud homines merebuntur. Atque hactenus Caſſandræ verba fideliter à Nuntio relata ſunt: ſequuntur ipſius Nuntii ad Priamum verba.

1464. *Claria.*] Ex Aſiæ urbe, Clarii Apollinis oraculo celebri. *Mimallones*, vocantur Bacchæ furibundæ. *Melancræra*, dicebatur Sibylla Cumæa, teſte Ariſtot. *Phiceum monſtrum*, dicit Sphingem, quam Bœoti Φίκα, unde mons in quo verſabatur, Phiceus dictus. Caſſandram igitur obſcuram, & intricatam, recte cum Baccha, Sibylla, Sphinge comparat.

1468. *Phœbadis.*] Ovidius,

Serva Mycenæo eſt Phœbas amata duci.

1472. *Deus.*] Tibullus,

Hæc Deus in melius crudelia ſomnia vertat.

Bebryces, Trojani ſunt, ut dictum eſt.

EPITOME

EPITOME CASSANDRÆ GRÆCO-LATINA, VERSIBUS ANACREONTIIS CONSCRIPTA PER GUL. CANTERUM ULTRAJECTINUM.

Αἰ αἰ τάλαινα πάτρα·
Πρῶτον μὲν Ἡρακλῆος
Θοαῖς πρησθεῖσα πεύκαις.
Λεύσσω δὲ δεύτερον νῦν
Πυρουμένην σε, τλῆμον.
Στένω, στένω σε, πάτρα,
Τάφοις τε Δαρδανείοις.
Λεύσσω θέοντα γνωτὸν
Ες ἁρπαγὴν κυνώδη.
Καὶ δή σ᾽, ἀδελφὲ, ζώτης
Πρωτεὺς ἄγρας στερήσει.
Κλαίων δὲ πάτραν ἵξῃ,
Ψυχρὸν φέρων ἄγαλμα.
Βύκταισιν αὖθις Ἶφιν
Θύσουσι τὴν μέλαιναν
Οἱ νηλέες Πελασγοί.
Τοὺς δευτέροις δὲ δόντες
Ορκοις, πλέουσι δεῦρο.
Ηδη βλέπει ζέουσαν
Πρύμναις Θέτιν Παλαίμων.
Καὶ δὴ στένει Μύριννα,
Παράκτιοί τε θῖνες.
Καὶ δὴ Μαμερτὸς αἴθει
Αἶαν, γόος τ᾽ ἐν ὠσὶν
Ινδάλλεται γυναικῶν.
Εκεῖνο πῆμα δάψει
Εμὲ πλεῖστον, εὖτ᾽ ἐμεῖο,
Αχιλεῦ, κτενεῖς ἀδελφόν.
Καὶ, Τρώϊλε, στένω σε,

HEU! heu! paterna Terra:
Olim quidem Herculana
Combusta classe primum:
Nunc te, misella, rursum,
Igni perire cerno.
Te, Troja, defleo, te,
Et Dardani sepulcrum.
Excurrit, ecce, Frater
Ad fœminæ rapinam.
Verum tibi ista præda,
O Frater, auferetur,
Et flens domum redibis
Cum frigida figura.
At milites Pelasgi
Vento Ducis Puellam
Mactare destinabunt;
Fœdusque duplicantes,
Huc deinde navigabunt.
Quin jam videt Palæmon
Mare æstuans carinis:
Quin jam gemit Myrinna,
Campique litorales,
Vastatque jam ferus Mars
Terram, mihique planctus
Aures ferit molestus.
Hoc plurimum gravabit
Me, cum ferox Achilles
Fratrem remittet Orco.
Sic Troïlum quoque idem,

Ον ὠυτὸς αὖ φονεύσει.
Καὶ σὸν, τάλαινα, πότμον,
Μῆτερ φίλη, στενάζω,
Ην χερμάδες Πελασγῶν
Κρύψουσι λοιδορεῦσαν.
Προσδέξεται δ' ἀδελφὴν
Κόνις τοχὰς χανοῦσα.
Πολυξένην δ' ἄρ' ἶνις
Αχιλλέως θυηλαῖς
Γαμηλίοις πελάσει,
Πηγὸν κτανὼν Ποδάρκην.
Βίαν δὲ πείσομαι 'γὼ,
Ταύτης θ' ἕκατι λώβης
Πολλοῖς κάκιστα πολλὰ
Βουδεία τλητὰ δώσει.
Αἴαντα γὰρ τὸ πρῶτον
Οἴσει τὸ κῦμα, φάγρον
Σαρέμθμον θαλάττῃ.
Αμύντορος δὲ κρύψει
Υἱὸν, πάγουρον, Ηιών.
Νάπῃ δὲ Κερκαφείᾳ
Κάλχαντα, καὶ δύ' ἄλλω·
Ως Πύραμος δύ' ἄλλω.
Ηξουσι πέντε Κύπρον.
Αἰτωλὸς Αργυρίππαν
Δομήσεται, 'κ μόροιο
Σωθεὶς διὰ Τροπαίας.
Γυμνασίας δὲ νήσους
Πλεύσουσιν ὁ Βοιωτοί.
Οδυσσέως δ' ἑταίρους
Αγρεύσεται πρόπαντας
Αιδης, λιπὼν ἕν' αὐτὸν,
Ον πολλὰ δὴ παθόντα
Εὸς κέλωρ φονεύσει.
Αγαμέμνονος δ' ὅμαιμος
Πάμπολλα τὴν δάμαρτα
Πλανήσεται ματεύων.

Quod defleo, necabit.
Quin & tuam dolebo,
O Mater alma, ſortem,
Quam gens Pelaſga ſaxis
Teget, canem diſertam.
At te, Soror, dehiſcens
Tellus vorabit ima;
Polyxenamque Achille
Satus feroce ducet
Ad nuptias cruentas;
Patrem quoque ille perdet.
At vis mihi inferetur,
Factique talis ergo
Multis ferenda multa
Budea Virgo mittet.
Ajax enim ſceleſtus
In fluctibus marinis
Jactatus interibit.
Amyntoriſque natum,
Phagrum, recondet Eon;
Saltuſque Cercaphi, tres
Ætate grandiores;
Duoſque Pyrami fons.
Quinque in Cypro manebunt.
Ætolus Argyrippam
Fundabit, à Tropæa
Vitam recens adeptus.
Gymneſias marinas
Bœotus advehetur.
Ulyſſis autem amicos
Captabit ater Orcus,
Ipſo tamen relicto,
Quem deinde multa paſſum
Occidet ejus Infans.
At Regis ipſe Frater
Sociam tori jugalis
Errabit uſque quærens.

Αλλοις

Ἄλλοις δὲ τρεῖς Λίβυσσιν
Ῥίψει Βορρᾶς ἐς αἶαν.
Οἰνωτρίαν δὲ γαῖαν
Φιτροῦ φονεὺς προσήκων,
Καὶ Λινδίων στρατηγοῖς
Βοηδρομῶν, θανεῖται.
Ἐπειὸς ἀμφὶ Κῖριν
Προσναίσεται ὁ τέκτων.
Σικανίαν δὲ πολλοί·
Ἄλλοι δὲ Σῖριν ἀμφί·
Τυλλησίοις δὲ πρῶνας·
Ἄλλοι Τέρειναν· ἄλλοι
(Νιρεῖ δὲ, καὶ Θόαντι
Κρᾶθις σύνοικος ἔσται)
Πολλοὶ δὲ καὶ Μελίτην.
Παπποκτόνος δ' Ὄθρωνὸν
Κ' Ἤπειρον αὖτις ἥξει.
Ὁ δ' οἶος Αὐσονείοις
Τεθάψεται τάφοισι,
Νόσων τ' ἰατρὸς ἔσται.
Τήμψαν δὲ Ναυβόλειοι
Ἥξουσιν οἱ ἑταῖροι·
(Σηταίαν ἐν πέτραισι
Μίμνει μόρος δυσαίων)
Οἱ δ' αὖ πόλιν Λάμητον.
Καὶ ταῦτα πάντ' ἄνοστοι
Τλήσουσιν οἱ Πελασγοί.
Οὐδ' οἱ 'ς πάτραν μολόντες
Κύρσουσι τῶν κρατίστων.
Ὁ γὰρ μέσον σκεπάρνῳ
Κέγχον τυπεὶς, πεσεῖται,
Κἀγώ γε δὴ σὺν αὐτῷ.
Καὶ μὴν τὸ πᾶν ὁμοίως
Ἀνάστατος στρατηγοῦ
Τοῦ Κρητὸς οἶκος ἔσται.
Λοκροὶ δὲ παρθένοις, ἃς
Πέμψουσιν ὡς Ἀθηνᾶν

Tres unda vaſta volvet
Ad littus Africanum.
At Torris aſper Hoſtis
In Italam profectus
Terram, laboris ergo
Sortem feret cruentam.
Equinus Architectus
Ciris colet fluenta;
Sicaniamque multi,
Siriſque flumen altum,
Tulleſioſque colles,
Et Italam Terinam,
Et inſulam Melitam.
Sed Nireo, & Thoanti
Tum Crathis accoletur.
Elpenor autem Othronum, &
Epirum abibit olim.
Sed Italis ſepulcris
Condetur ille, morbos
Oraculis repellens.
At Nauboli Temeſſam
Satellites ſubibunt;
(Setæa, te dolenda
Ad ſaxa mors manebit)
Quidam oppidum Lameti.
Et hæc quidem Pelaſgis
Inſtant foris ferenda.
Quin nec domum recepti
Meliora ſortientur.
Namque huic caput ſecuri
Findetur olim acuta,
Communis iſta erit mors.
Parique clade Cretæ,
Gortyniique regis
Domus alta deſtruetur.
Locri tamen puellas
Mittent ſuas Minervæ

Ἐς Ἴλιον στένοντες.	Ad Ilium, gementes.
Σὺ δ' αὖ ἐπωπὶς ἔσῃ,	At tu, Parens, triformis
Μῆτερ, θεᾶς Τριμόρφου.	Brimus eris miniſtra.
Ὀστᾶ δ' ἐμοῦ ξυναίμου	Tum Fratris oſſa noſtri
Ἄξουσ' ἐς ἄστυ Θήβης.	Ferentur uſque Thebas.
Κλέος δ' ἐμῆς γενέθλης	In poſteris avorum
Αὔξουσιν ἄμναμοί μου,	Creſcet decus meorum,
Σκύμνοι διπλοῖ λέοντες.	Leunculis duobus.
Τοιαῦτα πυργόπορθοι	Hæc Ilii cruentis
Μέλλουσι πάντα πάσχειν.	Sunt peſtibus ferenda.
Πόθεν δὲ ταῦθ' ὑπῆρξε;	At cauſa quæ ſit horum?
Πρῶτον κόρην βοῶπιν	Phœnix Bovem Puellam
Σαράπτιοι ὑφεῖλκον.	Abduxit in carina.
Κούρητες αὖθις ἄλλην,	Aliam ſtatim rapit Cres,
Τεῦκρόν τε, καὶ Σκάμανδρον	Teucro ſimul, Scamandro
Πέμψαντες, Ἡρακλῆ τε.	Miſſo, Trinoctioque.
Θρήκη προσθεῖσ' ἀφῆκεν	Thraces repente cæſi
Τριέσπερον λέοντα.	Tirynthium vocarunt.
Τυρσηνὸς αὖτις αἶας	Tyrrhenus inde terram
Οἰνωτρίας κρατήσει.	Oenotriam tenebat.
Πάρις δὲ λοῖσθος αὖθιν	Sed ultimus favillas
Πῦρ μουνὸς ἐξεγείρει.	Paris reſuſcitabit.
Ἥξει γὰρ Ἀτρέως παῖς,	Exiſtet hinc Mycenis
Κόσμου κέλωρ, Ὀρέστης·	Regnans, itemque Oreſtes,
Λακμώνιοι τέταρτοι.	Neleus, itemque Dores.
Ἥξει Μίδας μετ' αὐτοὺς,	Midas ſequetur iſtos,
Ξέρξης τε πρὸς Πελασγούς.	Xerxeſque contra Achivos:
Ἕως ἄναξ Μακηδὼν	Donec Satus Philippo
Ἀμφοῖν μέγας κρατήσῃ,	Utroſque ſubjuget rex,
Παρ' οὗγε συγγενής μου	Cum quo meus Propinquus
Διαλλαγῶν χωρήσει.	In fœdus ibit olim.
Μάτην δὲ ταῦτα βάζω,	Loquor ſed iſta fruſtra,
Πίστιν μ' ἀφεῖλ' Ἀπόλλων,	Fidem Deus negavit.
Θήσει δὲ ταῦτ' ἀληθῆ.	Sed facta ſubſequentur.
Τοῦτ' αὖ μαθόντες ἄλλοι,	Quod poſteri videntes,
Τὴν φοιβόληπτον αἰεὶ	Ad aſtra laude tollent
Χελιδόν' αἰνέσουσιν.	Hirundinem canoram.

IN

IN

Lycophronis Caſſandram
JOHANNIS MEURSII
COMMENTARIUS.

JOHANNIS MEURSII
AD LECTOREM
PRÆFATIO.

ECCE, mi Lector, dono tibi Lycophronem, Poetam omnium, quotquot sunt, obscurissimum. Addo librum Commentarium, eo facem præfero, qua opus illi fuit nimis diu. Ferunt obscuram Myrmecidis ex ebore operam facilius visam si nigras setas adhibuissent: idem de hoc Lycophronis Poemate dictum habe, quod sine interprete vix est ut quisquam intelligat. Laudabilis nupera opera doctissimi (viri dicam, an adolescentis?) Gulielmi Canteri nostratis. Bertrandus si quid laudis meritus, non ego defrudem. Primi in hoc opere illustrando sudarunt Dection, Orus, & Theon, viri in Grammatica quondam illustres, sed eorum opera tempus atque invidiosa vetustas nobis ademerunt. Quæ hodie exstant Commentaria Isacii Tzetzæ, papæ! quam multoties nugacia? mortuaria glossematia *cum Catone meritissimo quis dixerit. Si boni quidquam in illis, ea istorum sunt quos paullo ante laudavi, qui si reviviscant, indubie lege Atinia rem furtivam vindicent. Atque exstarent illi, labore hoc supersedere potuissem: sed hæc vota tantum. Quare illa, quæ jam majoribus nostris ademit oblivio fugitiva, secutaque sedulitas posterioris ævi retrahere nequivit, non, si non potero indagare, eo ero tardior, sed velocior ideo, si quivero. Non mediocres enim tenebræ in hac sylva: neque eo, quo pervenire volumus, semitæ tritæ: neque non in tramitibus quædam objecta, quæ euntem retinere possent. Præterea damus quoque emendatiorem versionem Illustrissimi viri Josephi Scaligeri, Jul. Cæs. F. cujus hortatus ad has meas lucubratiunculas edendas magnum mihi calcar addiderunt: & absque eo esset, vix id facere ausus fuissem. Quod superest: moneo, & testor religiose à me servatam nobilem illam Laurentium legem,* NE POMUM EX ALIENO, *nosti cætera. Quidquam à nobis ex doctorum hujus ævi virorum scriptis in mea translatum, nomina ingenue profiteor. Neque enim furtivæ à me sublectæ pennæ,*

> Ne, si forte suas repetitum venerit olim
> Grex avium plumas, moveat cornicula risum.

Deinde pauci sunt, quos aliquando aliud agens apud amicos, inspiciens legi; pauciores, immo nulli, quos perlegi: non quod neglexerim, sed otium defuit: magis me capiunt ipsi fontes, è quibus gra-

tius aquæ petuntur. Graculi isti, qui plagium clamitant, si quid dixeris, quod ipsi ante te, verbo dicam, non me movent. Nec ego solus ero, in quos ab illis involatum. Vale, Lector candide: Zoilum enim non æstimo, qui quorum similitudinem desperat, eorum affectat simultatem. Themistocles dolebat cum nulli sibi invidi;

Ο γὰρ ἀφθόνητος οὐκ ἐπίζηλος πέλει.

Iterum vale, & his meis candide fruere: sicubi lapsus, veniam dabis adolescenti admodum, deinde homini. Nemo nostrum non peccat, homines sumus, non Dii.

IN

IN
LYCOPHRONIS CASSANDRAM
JOHANNIS MEURSII
COMMENTARIUS.

4. XPHΣΜΩΝ αἴθλον σόμα.] Simili phrasi Æschylus Prometheo αἰολοσόμους χρησμοὺς dixit.

3. Οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη.] Numine afflatorum indicium putatur clamore confuso bacchari. Ruffinus Hist. Ecclef. lib. II. cap. IV. *Cumque primum navicula senum oram illius soli attigisset, ecce subito sacerdotis illius templi virgo filia correpta spiritu, cum ingenti vociferatione clamoribus usque ad cœlum datis* (malim *elatis*) *agi per medios populos cœpit, & crebros ducens rotatus, stridens huc atque illuc rabida ora vibrare &c.* Apuleius Milesf. VIII. *Inter hæc unus ex illis bacchatus effusius, ac de imis præcordiis anhelitus crebros referens, velut numinis divino spiritu repletus, simulabat sauciam vecordiam prorsus.* Et postea, *Infit vaticinatione clamosa conficto mendacio, semetipsum incessere atque criminari, quasi contra fas sanctæ religionis designasset aliquid.* Statius Sylv. lib. IV. in Via Domitiani de Sibylla,

> *En & colla rotat, novisque late*
> *Bacchatur spatiis.*——

Oecumenius ad cap. XII. Act. Apost. Καὶ ὥσπερ μανίας πληρωθεῖσα, καὶ τὰς τρίχας λύουσα, καὶ ἀφρὸν ἀπὸ τοῦ στόματος ἀποπέμπουσα, καὶ τἄλλα πάντα ποιοῦσα, ὅσα οἱ μαινόμενοι ποιεῖν εἰώθασι, τὰ τῆς μαντείας, ἢ μᾶλλον μανίας ἐφθέγγετο ῥήματα. Eunapius in vita Ædesii de Sosipatra loquens, Εἶτα εἰς τὸ περὶ καθόλου ψυχῆς, καὶ τί τὸ κολαζόμενον, καὶ τί τὸ ἀθάνατον αὐτῆς, ἐμπίπτουσα λόγον, μεταξὺ τῆς κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως, ὥσπερ ἀποκοπεῖσα τὴν φωνὴν, ἐσιώπησε. Petronius, *Potius furentis animi vaticinatio appareat, quam religiosæ orationis sub testibus fides.* Lactantius lib. IV. cap. XXVII. *Ecce aliquis instinctu dæmonis percitus dementit, effertur, insanit, &c.* Lego d. *efferatur. i.* Simile mendum apud eundem auctorem lib. I. cap. XXI. *Sectis namque humeris, & utraque manu districtos gladios exerentes, currunt, efferuntur, insaniunt.* Legendum omnino, *c. efferantur. i.*

6. Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.] Cassandræ vatis δαφνηφάγους λαιμοὺς vocat Lycophron, quia laurus μαντικῆς σύμβολον, ut ait Aphthonius Προγυμν. & futurorum præsensionem habere credita olim, eaque de causa Apollini dicata, ut patet ex Theocriti epigrammate primo, & Ovid. Metamorph. lib. I. Auctor Γεωπονικῶν libro XI. Καὶ τὸ μὲν δένδρον ἀπὸ τῆς παρθένου δάφνης ἀνόμασαν ὁμωνύμως. λαβὼν δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ κλάδον, ἐστεφανώσατο, καὶ μαντικῆς ἔκτοτε σύμβολον ἐγένετο τὸ φυτόν. Hesiodus gustata lauru Poetam factum se, & præteritorum futurorumque cognitionem accepisse prodit, his verbis,

> Καί μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
> Δρέψασαι θηητόν. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
> Θείην, ὡς κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Ubi Scholiastes, ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. A Claudiano quoque lib. II. de Raptu Proserpinæ —— *venturi præscia laurus* dicta. Apud Homerum etiam Iliad. α'. Chryses vates Atridas accedit, Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. Eunapius in Chysanthio, Η δὲ πρὸς τὸ θεῖον οἰκειότης οὕτως ἦν ἀπραγμάτευτος καὶ εὔκολος, ὥστε ἐξήρκει τὸ στέφανον ἐπιθεῖναι τῇ κεφαλῇ, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἀναβλέποντα χρησμοὺς ἐκφέρειν, καὶ τούτους ἀψευδεῖς, καὶ πρὸς τὸ κάλλιστον εἶδος ἐνθέου πνεύματος γεγραμμένους. Nam eo loco στέφανος (ut apud Homerum στέμματα) lauream significat. Huc pertinent verba Capellæ lib. I. *Delius quoque ut ramale laureum gestitat, divinatrice eadem conjecturalique virga, &c.*

7. Σφιγγὸς κελαινῆς] De Sphinge vide Hesiodum Theogonia, Palæphatum Περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν, & Psellum Αναγωγαῖς. Lycophroni heic κελαινὴ dicitur, quod effigies ejus in lucis, qui tenebricosi sunt, consecrari consueverit, ut auctor Synesius in oratione de Regno: vel propter ænigma, quod ita habet,

> Ἐστὶ δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὗ μία φωνή,
> Καὶ τρίπον, ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
> Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
> Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
> Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

Apud Scholiasten corruptum valde legitur. Vide Athenæum Δειπνοσοφ. & Apollod. lib. III.

10. Δυσφάτους αἰνιγμάτων οἴμας] Martianus Capella dicit, *obliquas vaticiniorum ambages*, lib. I. de Mercurio loquens, *Ipse pedibus talaria nectit aurea, & nunc in fanis, quibus aut vaticinia obliquis fundebantur ambagibus, aut denuntiata pecudum cæde, fissiculatis extorum proficiis viscera loquebantur.* Videmus porro Lycophronem poemate hoc antiquissimos poetas imitari voluisse, qui obscuritatem de industria affectabant. Æschyli Scholiastes Προμ. Δεσμ. Οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν σκοτεινὰ μὲν αἰνίγμασι γεγράφασι, ὅσπερ δὲ καθόλου φανερῶς ἐχρῶντο τῷ λόγῳ. Unde Prometheus,

> Λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅ, τι χρῄζεις μαθεῖν,
> Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ' ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ,
> Ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.

Itaque vides jam caussam, ob quam ita obscurus in hoc poemate Lycophron. Alia est potior, quia olim oracula ænigmatice efferebantur. Clemens, Στρωμ. lib. V. Οὐ καθαρῷ γάρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι οὐ θεμιτὸν ἦ, φησὶν καὶ Πλάτωνι. ἐντεῦθεν αἱ

αἱ περιφράσεις, οἵ τι χρησμοὶ λέγονται δι᾽ αἰνιγμάτων.

18. Τῆς Κέρνης πύλας] Cerne insula est contra sinum Æthiopicum, cujus neque magnitudo, neque intervallum à continente constat, Æthiopasque tantum populos habere creditur. Auctor Plinius lib. VI. cap. XXXI. Cernem autem heic Auroræ habitaculum facit Lycophron, quo pertinent Nonni illa Dionys. lib. XXXIII.

> —— ἀμφὶ δὲ Κέρνη
> Κυκλώσας πτερὰ κοῦφα βολαῖς ἀντώπος Ἠοῦς
> Ἵπτατο μειδιόων. ——

Eustathius ad Dionysii Περιήγησιν, Τὴν Κέρνην οἱ μὲν νῆσον φασιν ἐν τῷ Ὠκεανῷ, οἱ δὲ τοῦτο οὐ δέχονται. καὶ ἡ θέσις δὲ αὐτῆς ἀμφισβητεῖται. οἱ μὲν γὰρ ἀνατολικὴν αὐτὴν ὑποτίθενται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἐμφαίνει.

23. Ἰουλόπεζοι] Paridis naves ἰουλόπεζας Lycophron appellat propter remos, est enim ἴουλος animalculum multipes. Apollonii Scholiastes lib. I. Λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῶόν τι πολύπουν. ἐκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας. Eodem modo Valerius Flaccus lib. I. Argonaut. *Phrygios julos* dixit, de navibus Trojanis loquens. Certe Suidas cum scriberet, Ἰουλόπεζα, ἡ ναῦς, dubium non est, quin hunc Lycophronis locum ob oculos habuerit.

Ibid. Εὐῶπις] Isacius Tzetzes interpretatur εὐόφθαλμοι, διὰ τὰς ὀπὰς, ὅθεν ἐν τῷ πλεῖν κινοῦσι τὰς κώπας. Possunt & ita dictæ videri à navis parte, quæ ὀφθαλμὸς nuncupabatur, cui & ejus nomen inscribi solebat. Jul. Pollux lib. I. cap. IX. Τὸ δὲ ὑπὲρ τὸ στεῦχον ἀκροστόλιον πτυχὶς ὀνομάζεται, καὶ ὀφθαλμὸς, ὅπου καὶ τοὔνομα τῆς νεὼς ἐπιγράφουσι. Vide etiam Etymologici Auctorem in Ἀκροστόλιον.

24. Αἱ Φαλακραῖαι κόραι] Eleganter admodum naves è Phalacræ arboribus fabricatas Φαλακραίας κόρας appellat, quod Horatius imitatus lib. I. Od. XIV.

> *Quamvis Pontica pinus,*
> *Silva filia nobilis.*

Atque eum Cœlius Firmianus Symphosius in ænigmate de navi, quod ita interpungendum, & emendandum,

> *Longa feror, velox frondosa filia silvæ.*

Nam antea male,

> *Longa feror velox, formosa filia silvæ.*

Et in ænigmate veteris Poetæ Græci,

> Ὑλογενὴς, ἀνάκανθος, ἀναίμακτος, ὑγροκέλευθος.

Vocat ὑλογενῆ, ut illi *silvæ filiam.*

25. Ὑπὲρ Καλυδνῶν] Calydnæ, insulæ duæ juxta Tenedum sitæ, teste Strabone. Aliorum tam de numero, quam situ alia est opinio. Sed Geographicis immorari instituti nostri non est, sed relego lectorem ad doctissimi viri Gulielmi Canteri Annotationes, qui satis super his, quatenus ad Lycophronis illustrationem.

Ibid. Λευκὰ φαίνουσα πτιλὰ] Est in remo πτιλὸν, sive πτερὸν extremitas, quam Latini veteres, quod in *Folli*, sive *Folii*, similitudinem desineret, *Folliculare* appellaverunt; nam veteres *Follum*, & *Folium*, sicut *Sollum*, & *Solium* dicebant: & errat Festus, qui aliter explicat. Falluntur autem viri docti omnes, quicunque locum hunc tangunt, Canterus, Villiomarus, Titius, dum aut sola vela, aut solos remos intelligi volunt. Certe, sive vela, sive remos interpretere, utrumque defendi potest. Si remos, juvat Pollux lib. I. cap. IX. Τῆς δὲ κώπης, τὸ μὲν οὗ λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον. τὸ δὲ μέσον, ὀφάκος. τὸ δὲ τελευταῖον, πτερὰ καὶ ταρσοὶ καπῶν. Et Aristophanis Scholiastes Avibus, Αἱ ναῦς ἀντὶ πτερῶν τὰς κώπας ἔχουσι. Hinc *remigium alarum* dixerunt Jul. Africanus Hist. Apostol. lib. I. Mart. Capella lib. VIII. & Virgilius Æneide VI. Similiter Apuleius Milef. V. *Remigio plumæ captu maritum proceritas spacii fecerat alienum.* Et πτερύγων ἐρετμοῖς Æschylus Agamemnone dixit. Sane Propertii locus de remis accipiendus, quidquid dicat Robertus Titius, qui parcius debuerat doctissimi immeritissimique Canteri manibus insultare. Sed hæc missa facio. Apud Hesiodum lib. II.

> —— νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο,

item Pind. Olymp. Od. IX. qui nuncupat ναῦν ὑπόπτερον. Utrolibet modo accipias, perinde est. Si autem vela interpretabere, juvat Cassiodorus lib. V. Epist. XVII. vela *alas navium* nominans. Æschylus quoque Prometheo, dum λινόπτερα ναυτίλων ὀχήματα dicit, quod recte Scholiastes interpretatur τὰ ἔχοντα τὰ ἄρμενα, ὡς πτερά. Et Persis ab eodem ὁμόπτεροι νᾶες, quæ *æquatis velis* procedunt, ut utar Virgilii verbis. Infra apud Lycophronem πτερωτὰς ὁλκάδας utro modo intelligas, susque deque est. Alarum vero hæ πτιλὰ, aliæ πτερὰ, illæ ὠκύπτερα, ut volunt Grammaticorum filii.

29. Ἄτης ἀπ᾽ ἄκρων] Ates colles de Ilio accipe. Hesychius, Ἀπολόφος, (lege Ἄτης λόφος) οὕτω τὸ Ἴλιον ἐκαλεῖτο πρότερον. Erant vero duo. Stephanus, Ἴλιον, πόλις Τρωάδος, ἣν οἱ Τρῶες Ἄτην ἐκάλουν, καὶ αὐτῆς λόφοι δύο. ita emendo, male antea, ἣν οἱ Τρῶες Ἀκτὴν ἐκάλουν. Nominis originem ab historia profectam vide apud Apollodorum libro tertio Βιβλιοθήκης. Eustathius dissentit; φασὶ δὲ (inquit) εἰς Ἴλιον κατασκῆψαι ξιφοῦσαν τὴν Ἄτην, διὸ καὶ Ἄτης λόφος ἐκεῖ. τοῦτο δὲ ἀσείας πέπλασται διὰ τὰς μεγάλας ἄτας, ἃς ἐκ Διὸς οἱ Τρῶες ἔπαθον.

32. Πεύκαισιν ἐλαιμφόροις] Ex pinu maxime naves olim fiebant, quam materiam etiam iis præscribit Fl. Vegetius de Re militari lib. IV. cap. XXXIV. Horatius,

> *Quamvis Pontica pinus,*
> *Sylva filia nobilis,*
> *Jactes & genus, & nomen inutile.*

Ovidius Tristium lib. I. Eleg. III.

> *Pinea texta sonant.* ——

Virgilius Æneid. IX.

> *Pinea silva mihi multos dilecta per annos,*
> *Lucus in arce fuit summa, quo sacra ferebant,*
> *Nigranti picea, trabibusque obscurus acernis.*
> *Has ego Dardanio juveni, cum classis egeret,*
> *Læta dedi.* ——

Festus Avienus in Ora maritima de Oestrymnidibus loquens,

> —— *multa vis his gentis est,*
> *Negotiandi cura jugis omnibus.*
> *Non usque cymbis turbidum late fretum*
> *Et belluosi gurgitem Oceani secant.*

Non

Non hi carinas quippe pinu texere
Fecere morem, non abiete, ut usus est,
Curvant phaselos: sed rei ad miraculum
Navigia junctu semper aptant pellibus,
Corioque vastum sæpe percurrunt salum.

33. Τριεσπέρου λέοντος] Trinoctem leonem vocat Herculem, quia tres noctes cum Alcmena concubuerat Jupiter, præceperat enim Soli, uti fabularur, ut tres dies lateret. Justinus Martyr in Orat. ad Gentes, Τὸν γε τριέσπερον Ἀλκείδην, τὸν ᾀδόμενον ἰσχύϊ τὸν φιλόμηνον, τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν, ὃς βλοσυρὸν κατέπεφνε λέοντα, καὶ πολύκρανον ὤλεσεν Ὕδραν.
Statius Papinius Thebaid. lib. XII.

Da mihi poscenti munus breve, Cynthia, si qua
Est Junonis honos, certe Jovis improba jussu
Ternoctem Herculeam. ——

Seneca Agamemnone duas noctes refert,

Roscida noctis geminavit horas,
Jussit Phœbum tardius celeres
Agitare currus. ——

Hunc sequutus Propertius lib. II.

Jupiter Alcmenæ geminas requieverat Arctos,
Et cœlum noctu bis sine rege fuit.

Martianus Capella lib. II. *In ortu Herculis geminata noctis obsequium, serpentesque idem parvus oblidens, vim numinis approbavit.* Hieronymus adversus Vigilantium, *Libere proclamabis te esse aut Mercurium propter nummorum cupiditatem, aut Nocturnum juxta Plauti Amphitryonem, quo dormiente in Alcmenæ adulterio duas noctes Jupiter copulavit, ut magna fortitudinis Hercules nasceretur.* Clemens Προτρεπτικῷ novem noctes refert, Εἰς ὅσον διηλλάκει ἀσελγείας ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος, ὁ μετ' Ἀλκμήνης τοσαύτας ἡδυπαθήσας νύκτας, οὐδὲ γὰρ αἱ νύκτες αἱ ἐννέα τῷ ἀκολάστῳ μακραί, &c. Arnobius eum sequitur lib. IV. *Deus Herculos natus est, qui in rebus hujusmodi patris sui transiret exuperaretque virtutes, ille noctibus vix novem unam potuit prolem extundere, concinnare, compingere.* Leonem porro vocat à leonina, quam solitus gestare. Est autem ἕσπερος, qui mane φωσφόρος, quod vel pueris notum. Timæus Locrus lib. Περὶ ψυχᾶς κόσμω καὶ φύσιος, (ut alios omittam) Ο μὲν αὐτὸς πάλιν μὲν ἕσπερος γίγνεται ἑπόμενος τῷ ἀλίῳ ποθ᾽ ὅπεσιν, ὁκόσον μὲν ὑπὸ τᾶς αὐγᾶς αὐτῶ ἀφανιζόμενος, ποκὰ δὲ ἑῷος προαγέοντα τῷ ἀλίῳ· καὶ ἀνατέλλοντ' ὄρθρος.

Ibid. Ὃν ποτε γνάθοις] Theophylactus Commentario in Ionam prodit Herculem triduo in ventre ceti fuisse, historiamque ad Christum Servatorem nostrum detorquet. Aliter Val. Flaccus Argonaut. lib. II. & alii. Οὐλαμὸν Grammatici XL. virorum faciunt.

34. Τρίτωνος κάρχαρος κυνὸς] Eleganter describitur à Philostrato juniore in Imaginibus, his verbis, Ὁρᾷς δ' ὅπως ἐξῆκε ὁ τοῦ στόματος ἐκεῖνο, καρχάρους ἢ τριστοίχους ὀδόντας ἐκφαίνον, ὧν οἱ μὲν ἀγκιστρώδεις, οἱ ἀνεστραμμένοι κατέχειν τὰ ληφθέντα, οἱ δ' ἐξῶθεν αἰχμῶν, &c.

37. Σμέρδνης λαφυγμὸς κόδειας] Notant Grammatici κωδείαν tantum de papaveris capite dici. Lycophron tamen hoc loco, Homerus Iliad. ξ'. Nicander Ἀλεξιφαρμάκοις. & alii pro capite quovis animato posuerunt.

40. Τύψας ἀτράκτῳ] Ἄτρακτος fusum significat, μεταφορικῶς de sagitta Lycophron usurpavit. Hesychius, Βέλος, ἄτρακτος μεταφορικῶς. Eadem notione est apud Sophoclem Trachiniis,

Τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδε, καὶ θεὸν
Χείρωνα πημήναντα.

Et Philoctete,

—— πρὸς δὲ τοῦτ' ὃ μοι βάλοι
Νευροσπαδὴς ἄτρακτος. ——

Etiam apud Æschylum Προμηθεῖ λυομένῳ.

Ὡς δ' ἐπὶ μύθων ἐν Λιβυστικῶν λόγος,
Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν
Εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος.

Ibid. Εν τ' αὐλῷ μέσῳ] Hercules, cum jussu Eurysthei Augiæ stabulum purgasset, eique promissam mercedem Eurystheus denegaret, indignatus, collecto exercitu, Elidem vastavit; cumque ea de caussa summa existeret virorum paucitas, (plerique enim bello confecti erant) mortuorum uxores cum exercitu coire jussit, qua ratione cum plurimi nascerentur, instituit in Olympo monte prope Elidem in honorem Jovis patris certamina Olympica, in quibus ipse prior cum Jove luctatus est, unde eum hoc loco παλαιστὴν vocat Lycophron. Vide Homeri Interpretes.

42. Κρόνου παρ' αἰπὺν ὄχθον] Olympium intellige. Pindaro ista phrasis familiaris, Olymp. Od. V.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον.

Item VIII. IX. X.

46. Ὑπὲρ σπήλυγγος ἰχθυωμένην] In scopulis olim piscatores piscatum exercebant. Oppianus Κυνηγετικῶν α'.

Ἠτοι μὲν πέτρῃσιν ἐφήμενος ἀγχιάλοισι
Γυραλέοις δονάκεσσι, καὶ ἀγκίστροισι δυσφρονέει
Ἀγρώσσων ἀσπαλιεὺς ἐπεδίνευσε δαίδαλον ἰχθύν.

Theocritus Idyllio primo,

Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει.

Idyllio IX.

Τήνω δ' ἐρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς
Σιτεῦσιν, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας.

Et Idyllio XXII.

———— εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμου δὲ πλάνον κατέσειον δέλεαρ.

Ovidius Metamorph. III.

—— moriensque mihi nihil ille reliquit,
Præter aquas, unum hoc possum appellare paternum.
Mox ego, ne scopulis hærerem semper in iisdem,
Addidici regimen dextra moderante carinæ
Flectere. ————

Aristænetus lib. I. Παρὰ τὴν ἀκτὴν ἑστηκὼν μοι περὶ πέτρας, καὶ τῷ ἀγκίστρῳ περιπεπηγμένην κάλλιστον ἰχθὺν τῷ καλάμῳ κυρτουμένῳ τῷ βάρει, &c. Petronius Satyrico, *Nisi piscator eam imposuerit hamis escam, quam scierit appetituros esse pisciculos, sine spe præda moratur in scopulo.* Hinc dixit *piscatum saxatilem* Plautus Rudente. Et Isidorus hinc lucem capit in Glossis, ubi dicit *Piscina specula;*

cula; ut emendandum monui in meis ad illas Animadversionibus.

48. Σάρκας κατάιθων λοφνίσιν] Cur Veteres cadavera comburere consueverint, tradit Homeri Scholiastes Iliad. α'. Τὸ παλαιὸν τὰ σώματα τῶν θνησκόντων πρότερον ἐκαίετο διὰ τὸ ἀπέραντα γίγνεσθαι, εἶθ' οὕτως ἐθάπτετο ὑπὸ γῆν, & quæ sequuntur. Quintilianus Declamat. x. *Vana ergo sapientes persuasione frustrati, qui constare homines & perfici corporis alimentis animaque dixerunt, corpus caducum, fragile, terrenum, ut sicca humidis, calida frigidis, resolutis astricta pugnarent, partim aut doloribus affici, aut novissimis annis, aut* (lego *&*) *senectute dissolvi; animam vero flammei vigoris impetum perennitatemque non ex nostro igne sumentem, sed quo sidera volant, & quo sacri torquentur axes, inde venire, unde rerum omnium auctorem parentemque spiritum ducimus, nec interire, nec solvi, nec ullo mortalitatis affici fato, sed quoties humani pectoris carcerem effregerit, & exonerata membris mortalibus levi se igne lustraverit, petere sedes inter astra.* Magi id impium censebant, teste Diog. Laertio lib. I. in Procemio. Loquitur ita de ipsis, Περί τε δικαιοσύνης λόγους ποιεῖσθαι, καὶ ἀνόσιον ἡγεῖσθαι πυρὶ θάπτειν.

53. Τοῖς τε Ταντάλου] Palladium ex Pelopis côstis fuisse vides heic etiam ex Lycophrone. Clemens Προτρεπτικῷ, Πολλοὶ δ' ἂν τάχα που θαυμάσειαν, εἰ μάθοιεν τὸ Παλλάδιον, τὸ Διοπετὲς καλούμενον, ὃ Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς ἱστοροῦνται μὲν ὑφελέσθαι ἀπὸ Ἰλίου, παρακαταθέσθαι δὲ Δημοφῶντι, ἐκ τῶν Πέλοπος ὀστῶν κατεσκευάσθαι. Arnobius lib. IV. *Quis ex reliquiis Pelopis compactum esse Palladium prodidit? non vos?* Testis etiam Plinius alibi. Traditur autem Trojanis venditum à Scythis, dictitantibus inexpugnabilem eam urbem fore, in qua illud adservaretur. Dionysius Halicarn. lib. I. ait Chrysen Pallantis, cum Dardano nuberet, Minervæ dono acceptas in dotem ei dedisse duas Deæ effigies, & sacra magnorum Deorum. Post Dardanum, cum ægre è diluvio evasisset, in Samothracia consedisse, moxque, deducta in Asiam colonia, effigies illas secum detulisse, ubi redditum consulenti oraculum,

Εἰς πόλιν ἣν κτίζητε θεοῖς σέβας ἄφθιτον αἰεὶ
Θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν, θυσίαις τε, χοροῖς τε,
Εὖτ' ἂν γὰρ τάδε σεμνὰ καθ' ὑμετέραν χθόνα μίμνῃ
Δῶρα Διὸς κούρης ἀλόχῳ σέθεν, ἡ δὲ πόλις σοι
Ἔσται ἀπόρθητος τὸν ἀεὶ χρόνον ἤματα πάντα.

Atque ita in urbe sui nominis reposuisse, ibique adservatas, donec Ilium habitari cœpit, quo reges transtulerunt, & in templo, quod cum adyto in arce construxerant, posuerunt.

56. Τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτερώμασιν] Ad secundam Trojæ expugnationem tria enumerat necessaria Poeta, in quibus etiam Herculis sagittas, quæ penes Philoctetem erant. Unde Propertius lib. III. Eleg. I.

Exiguo sermone fores nunc Ilion, & tu,
Troja, bis Oetai numine capta Dei.

Et Seneca Troade,

Accipe, Rector Phrygiæ, planctus,
Accipe fletus, bis capte Senex,
Nil Troja semel te rege tulit,
Bis pulsata Dardana Graio
Mœnia ferro, bisque pharetras
Passa Herculeas.

Hercules etiam apud Sophoclem Φιλοκτήτῃ,

Τὸ λοιπὸν γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
Τόξοις ἁλῶναι. ——

Alia tamen tria enumerat Plautus Bacchidibus,

Signum ex arce si periisset, alterum etiam est
Troili mors,
Tertium cum porta Scææ limen superum scinderetur.

Τευτάρεια vero πτερώματα dicit, quæ Hercules (à quo postea Philoctetes) à Teutaro præceptore acceperat. Meminit Theocriti Scholiastes Idyllio XIII. Ἐχρῆτο δὲ, inquit, Ἡρακλῆς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς ὑπό τινος Σκύθου Τευτάρου.

58. Σπίλαισι κῦρον τὸν κατήγορον χθονὸς] Recte ad Corythum, Oenones ex Paride filium, hæc à Scholiaste referuntur, qui à matre, repudiatam se ægre ferente, contra Trojanos ad Ilium missus est, ubi & à patre deprehensus, atque interfectus. Parthenius Ἐρωτικῶν λδ'. Ἐκ δὲ Οἰνώνης καὶ Ἀλεξάνδρου παῖς ἐγένετο Κόρυθος. οὗτος ἐπίκουρος ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον Ἑλένης ἠράσθη, καὶ αὐτὸν ἐκείνη μάλα φιλοφρόνως ὑπεδέχετο, ἦν δὲ τὴν ἰδέαν κράτιστος, φωράσας δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀνεῖλεν. Hæc pro Scholiaste Parthenius, quem non videtur legisse Canterus.

61. Αὐτὴ δὲ φαρμακουργὸς] Oenonem medicinæ peritiam habuisse patet etiam ex Heroidum Ovidianarum Epistolis, ut quæ eam ab Apolline acceperit. Ita ipsa de se,

Me fide conspicuus Trojæ Munitor amavit,
Ille meæ spolium virginitatis habet,
Id quoque luctando, rupi tamen ungue capillos,
Oraque sunt digitis aspera facta meis.
Nec pretium stupri gemmas aurumque poposci,
Turpiter ingenuum munera corpus emunt.
Ipse ratus dignam medicas mihi tradidit artes,
Admisitque meas ad sua dona manus.
Quæcunque herba potens ad opem, radixque medendo
Utilis in toto nascitur orbe, mea est.

Ibid. Οὐκ ἰάσιμον ἕλκος δρακοῦσα] Per οὐκ ἰάσιμον ἕλκος, mortem Paridis intelligit Lycophron, alioquin quomodo cum Parthenio ei conveniat, non video, qui Ἐρωτικῶν δ'. tradit Oenonem solam Paridis vulnus potuisse sanare. Ἀλέξανδρος, ait, ὁ Πριάμου, βουκολῶν κατὰ τὴν Ἴδην, ἠράσθη τῆς Κεβρῆνος θυγατρὸς Οἰνώνης, λέγεται δὲ ταύτην ἐκ τοῦ Φοίβου κατεχομένην θεσπίζειν περὶ τῶν μελλόντων, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῇ συνέσει φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβοῆσθαι. ὁ οὖν Ἀλέξανδρος αὐτὴν ἀγαγόμενος παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς τὴν Ἴδην, ὅπου αὐτῷ οἱ σταθμοὶ ἦσαν, εἶχε γυναῖκα, καὶ αὐτῇ (lego ἔφη) φιλοφρονούμενος μηδαμὰ προλείψειν, ἐν περισσοτέρᾳ τε τιμῇ ἄξειν. ἡ δὲ συνιέναι μὲν ἔφασκεν, εἰς τὸ παρὸν ὡς δὴ πάνυ αὐτῆς ἐρῴη, χρόνον μέντοι τινὰ γενήσεσθαι, ἐν ᾧ ἀπαλλάξας αὐτὴν, εἰς τὴν Εὐρώπην περαιωθήσεται, κἀκεῖ πτοηθεὶς ἐπὶ γυναικὶ ξένῃ, πόλεμον ἐπάξεται τοῖς οἰκείοις. ἐξηγεῖτο δὲ ὡς δεῖ αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ τρωθῆναι, καὶ ὅτι οὐδεὶς αὐτὸν οἷός τε ἔσται ὑγιῆ ποιῆσαι, ἢ αὐτή.

64. Ξυνὸν ὀχθήσει μόρον] Parthenius loco citato, Τοῦ δὲ κήρυκος τὰ λεχθέντα παρὰ τῆς Οἰνώνης θᾶττον ἀπαγγείλαντος,

λαιλος, ἀθυμήσας ὁ Αλέξανδρος ἐξέπνευσεν. Οἰνώνη δὲ ἐπεὶ νέκυν εἶδε χαμαὶ γῆς κείμενον ἐλθοῦσα ἰδεῖν, ἀνῴμωξέν τε, καὶ πολλὰ κατολοφυρομένη διεχρήσατο ἑαυτήν.

69. Δισσὰ καὶ τρισσά] Ter captam dicit Trojam Lycopbron, cui adstipulatur Theocritus, Τευκρίδα τετράδων appellans in obscura Ara. De duabus expugnationibus loquitur Pindarus Isthmion. Ode v.

> Αλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ
> Αἰακοῦ, παίδων τε. τοὶ καὶ σὺν μάχαις
> Δὶς πόλιν Τρώων πράθον, ἑσπόμενοι
> Ηρακλεῖ πρότερον,
> Καὶ σὺν Ατρείδαις.

Jam de tertia quæramus: eam invenio sub Charidemo quodam accidisse, servi, & equi opera ad eam rem uso. Narrat fuse Polyænus Strategematum lib. III. sub finem, nam quod de Amazonibus quidam proferunt, non credo, nisi Auctorum testimonia videam. Sed audiamus Polyænum, *Χαρίδημος Ιλιέων πολεμούντων αὐτῷ τὴν πόλιν, οἰκέτην Ιλιέα προσελθόντα ἐπὶ λείαν συλλαβὼν, μεγάλαις δωρεαῖς ἔπεισε προδοῦναι τὴν πόλιν. ἵνα δὲ πιστὸς φανείη τοῖς φυλάττουσι τὰς πύλας, ἔδωκεν αὐτῷ πολλὰ πρόβατα, καὶ ἀνδράποδα δίς τε καὶ τρὶς ἀγαγεῖν. οἱ δὲ φύλακες ταῦτα νομισάμενοι, συνεχώρουν αὐτῷ πολλάκις ἐξιέναι νύκτωρ, καὶ σὺν αὐτῷ ἄνδρας πλείονας. τὴν λείαν προσελαύνοντα. Χαρίδημος τοὺς μὲν σὺν αὐτῷ συλλαβὼν ἔδησε, τὰ δὲ τούτων ἱμάτια περιβαλὼν τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὡπλισμένοις ἔδωκεν αὐτοῖς τά τε ἄλλα τῆς λείας, καὶ ἵππον ὡς αἰχμάλωτον. οἱ φύλακες ἵνα δέξαιντο τὸν ἵππον, πᾶσαν τὴν πύλην ἀνέῳξαν. οἱ στρατιῶται τῷ ἵππῳ συνεισπεσόντες τούς τε φύλακας ἀπέκτειναν, καὶ τὴν λοιπὴν δύναμιν δεξάμενοι τῆς πόλεως ἐκράτησαν, ὥστε, εἰ χρή τι καὶ παῖξαι, δεύτερον ἑάλω τὸ Ιλιον, πάλιν ἵππῳ καταστρατηγούμενον.* Sed & quartum capta fuit, & incendio funditus deleta à C. Fimbria, Nicomediæ Legato, annis M. L. post Græcorum eversionem. Vide Appianum, & Augustinum de Civ. Dei, lib. III. cap. VII.

73. Ος ποτ' ἐν ῥαπτῷ σκύτει] Dardanus, Jovis ex Electra filius, facta inundatione, è Samothracia utribus in Idam, Trojæ promontorium, tranavit. Homeri Scholiastes, (quem non recte Didymum nonnulli existimant, qui sæpe in istis scholiis citatur: equidem, si conjecturæ locus, Johannis Tzetzæ esse dicam, qui ipse in Chiliad. Var. Hist. Commentarii sui Homerici meminit, neque me movet Ammonius, qui in voce χλαμὺς Didymi verba profert ad Iliad. β'. quæ ibi nullus invenias) is itaque Scholiastes hoc modo ait, *Δάρδανος, ὁ Διὸς καὶ Ηλέκτρας, τῆς Ατλαντος θυγατρὸς, διὰ* (lego *λιπὼν*) *τὴν Σαμοθρᾴκην ἐπομβρίας γενομένης, κατασκευάσας σχεδίαν, καὶ ἀσκὸν ἑαυτῷ περιθεὶς, διενήξατο εἰς τὴν Ιδην τῆς Τρωάδος, καὶ ἱδρύσας Διὸς ὑποδεχθεὶς ἔκτιζε πόλιν, ἣν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδανίαν ἐκάλεσεν.* Et Nonnus Διονυσιακῶν lib. III.

> ——— πάτρων ὕδατι ἐάσας
> Δάρδανος, ἀστυκέλευθον ἐνέπλεε πόντον ἀρείους,
> Δαρδανίην εὔπυργον ἐπώνυμον ἄστυ χαράξας,
> Ιδαίην ἀρότρῳ διαχεύας χόνιν ὕλης.

Hinc etiam referri debent illa Virg. Æneid. VII.

> *Atque equidem memini (fama est obscurior annis)*
> *Auruncos ita ferre senes, his ortus ut agris*
> *Dardanus Idæas Phrygia penetravit ad urbes,*
> *Threiciamque Samum, qua nunc Samothracia fertur.*

Quibus duobus postremis versibus inest τὸ ὕστερον πρότερον, ut vocant. Vide Eustathium ad Dionysii Περιήγησιν. Apollodorus lib. III. aliam abitûs causam ponit, dicens Dardanum interitu fratris Jasii (quem Jupiter, quia Cereri vim intulisset, fulmine interfecerat) mœstum, relicta Samothrace, in objectam continentem enatasse ad Teucrum, Scamandri fluvii Idææque Nymphæ filium. Utrem vero ῥαπτὸν σκύτος appellat, quia ex demortuorum animalium corio eos veteres consuebant. Vide Etymologici Auctorem, & Artemidorum lib. V. cap. XXII.

77. Ζήρυνθον ἄντρον] Zeryntbus antrum est in Samothrace. Nicandri Schol. *Θηριακοῖς, Τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθρᾴκῃ φασὶν εἶναι. Λυκόφρων δέ φησι, Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς, ὃ ἐστιν σπήλαιον τῆς Εκάτης.* Aristophanis Scholiastes ad Εἰρήνην narrat, eo confugere solitos, qui in magnis periculis versarentur, & mox ubi Hecatæ, & Corybantibus sacrificassent, liberatos fuisse. Idem Suidas, *Εν Σαμοθρᾴκῃ ἦσαν τελεταί τινες, ἃς ἐδόκουν τελοῦντες πρὸς ἀλεξιφάρμακα κινδύνων ποιεῖν. ἦν δὲ ἐκεῖσε καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια. καὶ τὰ τῆς Εκάτης, καὶ τὸ Ζήρυνθον ἄντρον, ᾧ κύνας ἔθυον. ἐν κινδύνοις οὖν γενόμενοι, ἐπεκαλοῦντο τοὺς δαίμονας ἐπιφανῆναι, καὶ ἀλεξῆσαι. ἐδόκουν δὲ οἱ μεμυημένοι ταῦτα, ἐκ τῶν δεινῶν σώζεσθαι, καὶ ἐκ χειμώνων.* Huc pertinet illud Diogenis Cynici apud Laertium lib. VI. in vita ejus, *Θαυμάζοντός τινος τὰ ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἀναθήματα, ἔφη, πολλῷ ἂν ἦν πλείω, εἰ καὶ οἱ μὴ σωθέντες ἀνετίθεσαν.*

Ibid. Τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς] Hecaten intelligit cui canes immolabantur, ut tradit Theocriti Scholiastes Idyllio II. & Plutarchus Ρωμαϊκοῖς, Inde est apud Theocritum,

> Τᾷ χθονίᾳ δ' Εκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι.

qua de causa etiam Εκάτης ἀγάλματα nuncupabantur. Hesychius, *Εκάτης ἄγαλμα, τὰς κύνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρειν τῇ Εκάτῃ κύνας.* Emendabis vero Stephanum in Ζήρυνθος, apud quem depravissime legitur hic versus,

> Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνὸς φαεινῆς θεᾶς.

78. Κυρβάντων] Corybantus Jasii & Idææ filius fuit, ac simul cum Dardano sacra Cybeles in Phrygiam deportavit, ejusque Deæ sacerdotes à suo nomine Corybantes dixit, auctor Diodorus Siculus. Sunt qui hos quinque & viginti fuisse existiment, alii LII. atque ex iis XXXII. ἀριστεροὺς nuncupatos veneficos fuisse, reliquos δεξιοὺς dictos veneficia dissolvere potuisse. Vide Apollonii Schol. lib. I.

79. Οτ' ἠμάθυνε πᾶσαν ὀμβρίοις χθόνα] Diluvium hoc, de quo agit Lycophron, tertium fuit, si Nonno credimus, qui Dionys. lib. III. tres κατακλυσμοὺς enumerat, in quo non convenit ei cum Xenophonte, qui in lib. de Æquivocis quinque ponit; primum trimestrem sub Ogygo prisco, secundum Niliacum menstruum sub Hercule & Prometheo Ægyptiis, tertium bimestrem in Achaia sub Ogygo Attico, quartum Thessalicum trimestrem sub Deu-

calione, quintum etiam trimestrem sub Proteo Ægyptio, qui Paridi Helenam eripuit. Etiam Isidorus Origin. lib. XIII. cap. XXII. tria diluvia recenset.

80. Ζηνὸς χαλάζαν νασμὸς] Veterum ista fuit opinio Jovem ætherem esse, cui concipiendi, generandique, & cuncta vegetando nutriendi vis inesset. Virgilius,

Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther
Conjugis in gremium lætæ descendit, & omnes
Magnus alit magno permistus corpore fœtus.

Horatius,

——*manet sub Jove frigido*
Venator teneræ conjugis immemor.

Calpurnius Eleg. V.

Dum peragit vernum Jovis inconstantia tempus.

Profluxit ea opinio ab Anaximene, & Cleanthe. Vide Lactantium lib. I. cap. V.

84. Καὶ δελφῖνες] Ovidius etiam in diluvii descriptione Metamorph. lib. I.

——*silvasque tenent delphines, & altis*
Incursant ramis, agitataque robora pulsant.

85. Φέρβοντο φῶκαι] Ovidius loco citato,

Et modo qua graciles gramen carpsere capellæ,
Nunc ibi deformes ponunt sua corpora phocæ.

87. Τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα τοφ... κυνὸς] Helenam columbam vocat ob libidinem, ob quam ea avis etiam Veneri sacra. Canem autem, ob conjugum multitudinem; canes namque indifferenter cum quavis coëunt. Salvianus, ut alios omittamus, lib. IV. de Dei Providentia, *Numquid enim aliquis ex servis turbas concubinarum habet? numquid multarum uxorum labe polluitur? ut canum, vel suum more tantas putet conjuges suas esse, quantas potuerit libidini subjugare?* Vel canem vocat, quod ejus raptus & Græcis & Trojanis infaustus fuerit, nam canis olim inopinatus conspectus mali ominis erat. Terentius Phormione Act. IV. Sc. IV.

—— *post illa monstra evenerunt mihi,*
Introiit in ædes ater alienus canis,
Anguis per impluvium, &c.

Sophocles Ἀντιγόνῃ,

Οσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν.

Horat. lib. III. Od. XXVII.

Impios parræ recinentis omen
Ducat, & prægnans canis.

Vel propter impudentiam. Terentius Eunuchi Act. IV. Sc. VII.

——*ain' vero canis?*

Quo loco Interpres vetus. *Hoc verbo impudentibus inimicis convitium fieri solet: nam militare dictum est in hostem* CANIS.

88. Ην τόργος ὑγρόφοιτος ἐκλοχεύεται] Per Τόργον ὑγρόφοιτον, cygnum intelligit, in quem mutatus Jupiter Ledam compressit. Didymus ad Odyss. λ'. Ζεὺς Λήδας ἐρασθεὶς, Θεστίου παιδὸς, εἰς κύκνον ἑαυτὸν μετέβαλλεν, καὶ διαπτὰς ἐμίγη αὐτῇ, μετὰ χρόνον δὲ ἐκείνη τεκοῦσα ᾠὸν, ἀποτίθεται εἰς λάρνακα, ὅθεν συνέβη τούς τε Διοσκούρους, καὶ τὴν Ελένην γενέσθαι. Hæc ille. Ovidius quoque Metamorph. lib. VI.

Fecit olorinis Ledam recubare sub alis.

Unde & Gregorio Nazianzeno κύκνος dicitur. Vide etiam Apollodorum lib. III. Fabulæ allegoriam ex Melisso refert Fulgentius Mytholog. lib. II. Sunt qui velint ovum hoc è Luna decidisse. Fides sit penes Auctorem.

89. Κελυφάνῳ στρόβιλον ὀστρακωμένην] Athenæus lib. II. ex Clearchi Eroticis refert in cœnaculis, quæ ᾠὰ dicebantur, Helenam nutritam fuisse, atque inde natam fabulam de ejus ex ovo ortu. Athenæi hæc verba, Εκάλουν δὲ καὶ τὰ νῦν τῶν οἰκιῶν παρ' ὑμῖν καλούμενα ὑπερῷα, ᾠά. φησὶ Κλέαρχος ἐν Ερωτικοῖς, Τὴν Ελένην φάσκουσιν ἐν τοιούτοις οἰκήμασι τρεφομένην, δόξαν ἀπενηνέχθαι παρὰ πολλοῖς ὡς ἐξ ᾠοῦ εἴη γεγεννημένη. οὐκ εὖ δὲ Νεοκλῆς ὁ Κροτωνιάτης ἔφη, ἀπὸ τῆς σελήνης πεσεῖν τὸ ᾠὸν, ἐξ οὗ τὴν Ελένην γεννηθῆναι. Lucianus in Gallo proceritati colli tribuit, quod candidum, & olorinum plane habuit.

91. Οὐ πατρὸς κόπτουσι στείβοντα ζακτοῦ βουστάθμου] Regium antiquitus pecora pascere. Didymus ad Odyss. XIII. Τὸ παλαιὸν καὶ οἱ τῶν βασιλέων παῖδες παράπαλοι (lego παραίπολοι) ἐκαλοῦντο, καὶ ἐποίμαινον. Hesiodi Scholiastes. lib. I. Τὸ παλαιὸν βασιλεῖς πολυθρέμμονες, καὶ ποιμενικὸν ἔζων τὸν βίον. Varro de Re Rust. lib. II. cap. I. *De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poetæ, qui alios vocant* πολύαρνας, & πολυμήλους, *alios* πολυβούτας. *Qui etiam ipsas pecudes propter caritatem aureas habuisse pelles tradiderunt.*

93. Κάλλους τὸ θυωρίτιν] Dearum de forma contentio, & Paridis judicium satis nota. Vide Isocratem Ελένης ἐγκωμίῳ, & Ovidium in Epistolis. Athenæus lib. XII. Δειπνοσοφιστῶν, putat illud judicium virtutis voluptatisque comparationem repræsentare, & quia potior judicata Venus, id est, voluptati posthabita virtus, merito cuncta confusa, & perturbata fuisse. Alii Paridem virum eruditum credunt, orationemque in Veneris laudem composuisse, eamque Junoni, & Palladi in ea prætulisse, cecinisse quoque hymnum in Venerem, quem κεστὸν vocaret, post à patre in Græciam sacrificiorum causa missum Helenam rapuisse, belloque dedisse occasionem. Proclus è tribus vivendi generibus amatorium eum amplexum existimat. Huc pertinet Aristippi jocus, quo usus apud Dionysium: cum enim ille ei tres meretrices offerret, ut quam vellet, eligeret, tres simul abstulit, dictitans, neque Paridi tutum fuisse quod unam elegisset. Narrat Diog. Laertius lib. II. Διονύσιος δέ ποτε, τριῶν ἑταιρῶν οὐσῶν, μίαν ἐκλέξασθαι κελεύσαντος, τὰς τρεῖς ἀπήγαγεν, εἰπὼν, οὐδὲ τῷ Πάριδι συνήνεγκε μίαν προκρῖναι. Accidit autem hoc judicium in loco, qui Αλεξάνδρεια dictus. Stephanus, Εστι καὶ τόπος ἐν τῇ Ιδῃ τῇ Τρωϊκῇ Αλεξάνδρεια λεγόμενος, ἐν ᾧ φασὶ τὸν Πάριν διακρῖναι τὰς θεάς. Apud Homerum vero judicii Paridis nusquam mentio, quod observavit Macrobius lib. V. cap. XVII. *Nullam commemorationem de judicio Paridis Homerus admittit. Virgilius tantam deam, quod cuivis de honestis fœmina deforme est, velut specie victam, Paride judicante doluisse, & propter Catamiti pellicatum totam ejus gentem vexasse.*

97. Τράμπις σ' ὀχήσει, καὶ Φερέκλειοι πόδες] Bene admodum Paridis barbari navem τράμπιδα vocat

cat usus propria vocabuli significatione, nam πέλμπς, (ut ait Nicandri Schol.) κυρίως βαρβαρικὸν πλοῖόν ἐστιν. Fallitur autem Isacius noster, dum πόδας naves explicat, quem male sequitur Canterus ille. Ego vero remos dico. Nonius Marcellus, *Remi sunt navales pedes.* Etiam Artemidorus lib. I. cap. L. pedes remos interpretatur his verbis, Πλείονας πόδας ἔχειν ἀγαθὸν ἐμπόροις καὶ ναυκλήροις, σωμάτων γὰρ πλειόνων ἄρξουσι, καὶ παντὶ μυθῷ τούτους πέμποντες. κυβερνήτῃ δὲ ἰδόντι τὸν ὄνειρον σημαίνει γαλήνην, πλεῖον γὰρ περὶ χρήσεται τῆς νεὼς ἐρεσσομένης. Hinc *Remipedem* navem dixit Ausonius. Et Callimachus Epigrammate VI. Ερέσσων ποσσίν. Lucilius Sat. lib. VIII.

Verum flumen uti atque ipso divortio aquarum
Ilignis pedibus cercurum concinit aquis.

Quos versus emendent alii, quibus plus otii. Inde, quia remi appellati sunt *pedes*, naves *ambulare* dicuntur. Cato de Re Rust. cap. I. *Si poteris, sub radice montis siet, in meridiem spectet, loco salubri, operariorum copia siet, boumque ibi aquarium, & oppidum validum prope siet, aut mare, aut amnis, qua naves ambulent.* Hinc refuto Villiomarum, qui negat dici posse navem ambulare pedibus. Quid? quod similiter Salustius scaphas *progressas* dicit. Verba ejus ista, *Earum aliæ paullulum progressæ nimio simul & incerto onere, quum pavor corpora agitaverat, deprimebantur.* Quem locum, Lector, acceptum referes Scriverio meo, magnæ industriæ juveni. Huc pertinet, quod cursus à Poetis tribuatur navibus. Vide Agell. lib. x. cap. XXVI. Vocantur tamen alias *pedes*, funes nautici, quibus vela adstringuntur. Unde etiam Poeta noster ποδωτὰ λίνα vocat. Dicuntur vero Φοινίκειοι πόδες, à fabricatore.

99. Καμπύλους γάμφας πόντιος ὀδόντας] Navis curvi dentes sunt ancoræ, quæ arenæ impactæ mordicus eam retinent. Symphosius in ænigmate de ancora,

Scrutor aquas medias, ipsas quoque mordeo terras.

Virgilius Æneid. lib. I.

—— fessas non vincula naves
Ulla tenent, unco non alligat ancora morsu.

Inde *mordaces ancoræ*: Sidonius Epist. lib. VIII. *Præterea de continenti in patriam vela laxantes hostico mordaces ancoras vado vellunt.* Itaque dentes navis ancoræ sunt. Isidorus Orig. lib. XIX. cap. II. *Ancora, dens ferreus.* Virgilius Æneid. VI.

Obvertunt pelago proras, tum dente tenaci
Ancora fundabat naves. ——

Nonnus ἀγκυλόδοντας χαλινοὺς vocat Dion. lib. III.

Καὶ δίφρος ψαμάθοιο βαρυνομένης διὰ κόλπου
Ολκάδες ἀγκυλόδοντες ἐπεσφήκωντο χαλινοῖς
Δυομένης φαέθοντος. ——

Pindarus χαλκόγενυν χαλινὸν Pythion. Od. IV.

Ανίκ' ἀγκύραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναῒ κρημνάντων ἐπέτοισι θοᾶς
Αργοῦς χαλινόν. ——

Alioquin etiam navis dentes appellantur τὰ ἔμβολα, sive rostra. Porro *Dentes* Latinis dicuntur, non solum quibus cibus atteritur, sed id omne, quo aliquid teneri, aut exsecari potest, teste Nonio. Ad ancoram porro quod attinet, eam invenit Anacharsis Scytha, teste Laertio lib. I. Εὗρε δ' εἰς τὸν βίον ἀγκυρὰν τι, καὶ κεραμευτικὸν τροχόν, ὥς τινες.

101. Εἰναρώωνα στόλον] Illustrissimus Josephus Scaliger retulit mihi legisse se apud veterem quendam scriptorem Græcum, classem hanc velorum novem fuisse: quod tamen manifesto falsum. Lege Libellos, qui Dictyn & Daretem mentiuntur.

102. Τὴν ἄνυμφον πόρτιν] Helenam πόρτιν vocat, pro qua buculam Lacedæmonii aliquando immolarunt. Historia, sive potius fabula, ita habet: Laborantes peste Lacedæmonii oraculo moniti sunt, liberandos esse, si virginem nobilem immolarent, Helenam autem cum sors petiisset, eaque ornata produceretur, aquila advolans gladium abripuit, & buculæ ibi loci pascenti imposuit, quæ pro Helena immolata fuit. Vide Plutarchum Παραλλήλοις. Ut autem hic Helena, pro qua vitula sacrificata fuit, πόρτις appellatur, ita infra Jupiter, pro quo Saturno datus lapis, δίσκος, sive lapis, vocatur.

104. Εἰς ἄρκυν ὀθνείων βρόχων] Externos laqueos interpretare amorem mulieris peregrinæ. Apte vero amorem laqueo assimulat ex Ægyptiorum mysteriis. Horus Ιερογλυφικῶν lib. I. Παγὶς ἔρωτα. ὡς θήρας, ἐμπλέκοντα τὸν ἀέρα σημαίνει. Ita enim supplendus corrigendusque iste locus videtur. Sic infra,

Η μὲν παλαίστη δυσλύτοις οἴστρου βρόχοις,
Ερωτας ἐκ ἔρωτος, ἀλλ' Ερινύων
Πικρὰν δ' ἀποψήλασα κηρυλκὸν πάγην.

Et apud Poetas alios sæpe id observare.

105. Εμπαίσουσαν ἰξυντοῦ πτερῷ] Scholiastes dum πτερὸν interpretatur τὴν ταχύτητα τοῦ Αλεξάνδρου, ἢ τὸ πλοῖον, misere ineptit: ut dissentiam auctor Pollux, qui ita ait lib. V. cap. III. Πτέρυγες, αἱ ἑκατέρωθεν ἀγκύλαι. & cap. IV. Εστι δέ τι ἄρκυος μέρος, τὰ ἀκρωλένια, ὅτι ἐστὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἀρκύων, ἃ οἱ μὲν κράσπεδα, οἱ δὲ πτερύγια ὀνόμαζον. Latinis *Linea*, sive *Formido* dicitur. Gratius,

Ne reprehensa suis properantem linea pennis
Implicet. ————

Nemesianus,

Linea quin etiam magnos circumdare saltus
Quæ possit, volucresque metu concludere prædas,
Digerat innexas non una ex alite pennas.

Intexebant ei retis generi plumas versicolores. Hinc *retia maculis distincta* dixit Ovidius in Epistolis. Prudentius *maculas* Hymn. III. Καθημερινῶν,

Callidus illaqueat volucres
Aut pedicis dolus, aut maculis.

Meminit ejus retis etiam Seneca lib. II. de Clementia, *Sic feras lineæ, & pinnæ clausas continent, easdem à tergo telis eques incessat, tentabunt fugam per ipsa quæ fugerant, proculcabuntque formidinem.* Symmachus lib. I. Ep. XLVII. *Nam unde est hæc sensuum in epistolis tuis novitas, verborum vetustas, si tantum nodosa retia, vel pinnarum formidines, & sagaces canes, &c.* Apuleius in Apolog. *Verum ego ista propterea commemoravi: non quod pinnarum formidines, & fuliginis maculam, te præsertim judice, timerem.*

110. Νῆσον δ' ἐπὶ δράκοντος] Salamina puta. Δράκοντα vero καταχρηστικῶς posuit pro ὄφιν, Cychreum autem designat, qui ὄφις cognominatus fuit propter morum asperitatem. Stephanus, Κυχρεῖος, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος, ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τῆς τραχύτητα τῶν τρόπων. Quæ verba Stephani mutila moneo, & post Τεύκρῳ aliquid deesse, videlicet ὠνομάσθαι φασι, aut tale aliquid, scribo itaque pro puncto asteriscum, defectus notam. Huc pertinent illa Eustathii ad Dionysium, Ἡ δὲ Σαλαμὶς ἐξ ἐπιμόνων ... ἔχει ... ἡ ὀγδόκοντα, ἐκαλεῖτο δὲ ποτὲ Κυχρεία, ἀπό τινος Κυχρέως, ὃ καὶ Λυκόφρων καὶ Αἰσχύλος μέμνηται, ὃς ὄφις μὲν ἐπεκλήθη διὰ τραχύτητα τινα. Emendo, τ. τ. τρόπων. Ut autem istiusmodi homines apud Græcos ὄφεις, ita apud Latinos *Scorpiones* appellabantur. Apuleius Milesf. IX. *Nosti quendam Barbarum civitatis nostræ decurionem, quem Scorpionem præ morum acritudine vulgus appellat.* Contra mites, *Ovicula*. Aurelius Victor, *Quinctus Fabius Maximus Cunctator, Verrucosus à verruca in labris sita, Ovicula à clementia morum dictus.*

Ibid. Εὐχίας πόθον] Hic πόθον non tam de cupidine Venerea intelligi debet, quam de Paridis nave, quæ pictum in puppe Cupidinem habebat, ut ex Ovidio clarum, apud quem sic ipse Paris in Epistola ad Helenam,

Troia cæduntur Phrygia pineta securi,
Quæque erat æquoreis utilis arbor aquis.
Ardua proceris spoliantur Gargara silvis,
Innumerasque mihi longa dat Ida trabes.
Fundatura citas flectuntur robora naves,
Texitur & costis panda carina suis.
Addimus antennas, & vela sequentia malos,
Accipit & pictos puppis adunca deos.
Qua tamen ipse vehor comitata Cupidine parvo,
Sponsor conjugii stat Dea picta sui.

Solebant namque Veteres tutelæ nomine naves appellare, quod etiam observavit in nuperis ad Petronium Animadversionibus eruditus juvenis Johannes à Wonweren. Servius ad Æneid. X. *Solent naves nomina accipere à tutelarum pictura.* Lutatius ad Statii Thebaid. VIII. *Tutelam navis intelligimus eum gubernatore navigare, habent enim pictos præsules, quorum nominibus nuncupantur & naves.* Inde apud Lucianum Πλοῖῳ. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὼς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἴσιν ἑκατέρωθεν. Sic Virgilius Æneid. V. Pristin, Chimæram, Scyllam, & Centaurum nuncupat naves à tutelæ pictura, in cujus loci explicatione ineptiunt Interpretes, tam veteres quam recentiores. Et in XI. Massici,

—— aurato fulgebat Apolline puppis.

Claudius Quadrigarius apud Nonium lib. XII. Rerum Rom. *Quinque pristes, navigium ea forma à marina bellua dictum est.* Lego, *navigium ea forma à marina bellua dictum est*, pro *navigiorum dictorum*, qua syncope ejus ævi Auctores affectate usi.

111. Ἀκτῆς] Tota quondam Attica *Acte* nominata dicitur, quod maximam ejus partem mare attingat, auctor Strabo lib. IX. Vel ab Actæone, sive Actæo, terrigena rege, testes Plinius, Gellius, Solinus. Hinc Ἀκταῖον μέλι Andromacho Γαλήνη, mel Atticum. Similia apud Virgilium, Ovidium, Catullum, & alios Poetas.

112. Δευτέρας ἰδεῖν ἐκ ὄψει Κύπριν] Venerem secundam intelligit illam, quæ πάνδημος dicta. Duas enim veteres Veneres statuebant, alteram οὐρανίαν dictam, quæ honestos excitare amores, alteram πάνδημον, quæ in libidinem impellere putata. Plato quoque in Sympofio duas esse Veneres ait, & ἡ μὲν γὰρ πέτε πρεσβυτέρα, inquit, καὶ ἀμήτωρ, Οὐρανοῦ θυγάτηρ, ἣν δὴ καὶ οὐρανίαν ἐπονομάζομεν. ἡ δὲ νεωτέρα Διὸς καὶ Διώνης, ἣν δὴ πάνδημον καλοῦμεν. Quem Platonis locum indubie respexit Apuleius in Apologia, cum scriberet, *Mitto enim alta illa & divina Platonica, rarissimo cuique piorum gnara, cæterum omnibus profanis incognita: geminam esse Venerem deam, proprio quamque Amore, & diversis amatoribus pollentem. Earum alteram Vulgariam, qua sit percita* (lego *prædita*, ut statim sequitur) *populari Amore, non modo humanis animis, verum etiam pecuinis & ferinis animu ad libidinem imperitare, & immodico trucique perculsorum animalium serva corpora complexu vincientem: alteram vero Cœlitem Venerem, prædita qua fit optimati Amore, solis hominibus, & eorum paucis curare, nullis ad turpitudinem stimulis vel illecebris sectatores suos percellentem. Quippe ejus amorem non amœnum & lascivum, sed contra incorruptum & serium, pulcritudine honestatis virtutis amorem amatoribus suis conciliare: & si quando decora corpora commendet, à contumelia eorum procul absterrere.* Ita enim scribenda ea postrema verba monuit literarum lumen, & columen If. Casaubonus, quem merito sequor. Huc pertinet quoque Epigramma Theocriti, cujus initium ita habet,

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας.

Et illa Musæi,

Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκόμενοι Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παραγγέλλοντες θυηλαῖς
Μητρὶ σὺν οὐρανίῃ, φλογέων τεκμήρατο φαρέτρης
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστούς,
Δὴ γὰρ Κυθερείη πανδήμοις ἄνθεσι ἱερή.

Vide etiam Artemidorum lib. II. cap. XLII. Apud Phurnutum vero lib. de Nat. Deorum, cum ait, Καλεῖται δὲ (ἡ Ἀφροδίτη) οὐρανία τε, καὶ πάνδημος, καὶ ποντία, διὰ τὸ κἀν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ θαλάσσῃ τὴν δύναμιν αὐτῆς θεωρεῖσθαι. Legendum est πάνδημος, καὶ ποντία, vel θαλασσία, quod sequentia facile convincunt. Sane juvat & Musæus extremo poemate,

Αἰνομόρου δ' Λέανδρος ἀπώλετο ἐπὶ δίναις
Πολλάκι μὲν λιτάνευε θαλασσαίην Ἀφροδίτην.

Et antea,

—— Κύπριος ὑπάονος ἐκ θαλάσσης
Καὶ κράτος ὑγρὸν ...

Meminit utriusque Veneris Catullus Epigramm. LXIX.

Nam mihi quam dederat duplex Amathuntia curam,
Scitis, & in quo me torruerit genere.

Ad Venerem πάνδημον quod attinet, de ea elegans locus apud Heliodorum Æthiop. lib. I.

Ἐπειδὴ

Ἐπειδὴ γὰρ τὴν πάνδημον Ἀφροδίτην τὸ ἀφροδισιακὸν ἀπομάζει γένος, οὐ τὴν καθ' ἡδονὴν χρείας, ἀλλὰ τὴν εἰς διαδοχὴν σπορᾶς, τήνδε ἐμαυτῷ γενέσθαι διασκεψάμην. Simulacrum ejus Athenis in foro consecratum fuit à Solone, ut quidam volunt. Harpocration, Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν, πάνδημόν φησιν Ἀθήνησι κληθῆναι τὴν ἀμφιδρυθεῖσαν (scribo ἀφιδρυθεῖσαν) περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. Νίκανδρος δ' ἐν ἕκτῳ Κολοφωνιακῶν, Σόλωνά φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ, ἐπὶ στέγης στῆσαι, διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγινομένων χρημάτων ἱδρύσασθαι Ἀφροδίτης πανδήμου (scribo πανδήμου) ἱερόν. ἔστι δὲ πάνδημον, πάγκοινον. Sed quod ait inibi Solonem σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ, id vero ita habet, Solon inter pulcerrimas leges quibus Atheniensium Remp. firmavit, etiam constituit, ut cives & se, & fortunas suas redimerent, quæ lex Σεισάχθεια est appellata. Diog. Laertius lib. I. Σόλων Ἐξηκεστίδου Σαλαμίνιος, πρῶτον μὲν τὴν σεισάχθειαν εἰσηγήσατο Ἀθηναίοις, τὸ δ' ἦν λύτρωσις σωμάτων τε, καὶ κτημάτων. καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτευον. ἑπτὰ δὲ ταλάντων ὀφειλομένων αὐτῷ πατρῴων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προὔτρεψε πρᾶξαι. καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια. Vide Plutarchum in vita ejus.

115 Ὁ γάρ σε συλλέκτροιο Φλεγραίας πόσις] Proteus Paridi, cum in Ægyptum venisset, Helenam ademit reddito illi ejus simulacro. Huc facit illud Stesichori,

> Τρῶες οἱ τότ' ἦσαν (sic lego, non ἴσασι) Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες.

Vide Herodotum media Euterpe. Meminit ejusdem rei Xenophon lib. de Æquivocis.

119. Τρίτωνος ἐκβολαῖσιν] Nilus, fluvius Ægypti septem ostiis nobilis, Ægyptum quotannis, cum sol in Cancro est, flantibus Etesiis, inundatione sua fertilem reddens. Vide Heliodorum Æthiopic. lib. XI. Hinc in Messalæ Genethliaco Tibullus,

> *Te propter nullos tellus tua postulat imbres,*
> *Arida nec Pluvio supplicat herba Jovi.*

Unde & à veteribus Ægyptiis Horomasdes, (si Laertio fides habenda, qui tamen fallitur; est enim hoc nomen Persicum, quo Kalendæ designantur) hoc est, Jupiter, vocatus est, divinique ei honores habiti sunt. Et Niloa Ægyptiis instituta, quæ celebrabantur sub ortum inundationis. Heliodorus Æthiop. lib. IX. Καὶ γάρ πως συνέπεσε Νειλῶα τότε, τὴν μεγίστην παρ' Αἰγυπτίοις ἑορτὴν, ἐνεστηκέναι, κατὰ τροπὰς μὲν τὰς θερινὰς μάλιστα, καὶ ὅτε ἀρχὴν τῆς αὐξήσεως ὁ ποταμὸς ἐπιλαμβάνει τελουμένην, ὑπὲρ πάσας δὲ τὰς ἄλλας πρὸς Αἰγυπτίων σπουδαζομένην, & quæ sequuntur. Hic Triton aliquando, quandoque Aëtos, Ægyptus, & Oceanus nominatus est. Postea Nilus, à Cyclopis filio Nilo, Ægypti rege, Tantali ex filio nepote. Servius tamen aliud etymon ponit. Inundationis causas habes apud Solinum cap. XXXV. Horum Ἱερογλυφικῶν α'. Lucretium lib. VI. & Apollonii Scholiasten lib. IV.

121. Οἷά τις σφηνὸς] Huc pertinent Artemidori verba lib. III. cap. LXV. Λαπάλαξ ἄνθρωπον τυφλὸν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος σημαίνει, καὶ ματαιοπονίαν, διὰ τὸν μάταιον τῆς ζωῆς πόνον.

131. Λίποντα χάσκης] Meretricem vocat Helenam, quæ nupta Menelao cum Paride degebat. Potest etiam ad historiam referri, quæ narrat pictam aliquando à Zeuxide Helenam fuisse, quam, quia amplum ex ejus pictura ille lucrum reportaret, Græci Meretricem vocitarunt. Ælianus Ποικ. Ἱστορ. lib. IV. Ὁ Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης ὅτε τὴν Ἑλένην ἔγραψε, πολλὰ ἐχρηματίζετο ἐκ τούτου τοῦ γράμματος. οὐ γὰρ εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε τοὺς βουλομένους ἴσα ὁρᾶν αὐτὴν, ἀλλ' ἔδει ῥητὸν ἀργύριον καταβαλεῖν, εἶτα οὕτω θεάσασθαι. ὡς οὖν μίσθωμα τοῦ Ἡρακλεώτου λαμβάνοντος ὑπὲρ τῆς γραφῆς, ἐκάλουν οἱ τότε Ἕλληνες ἐκείνην τὴν Ἑλένην ἑταίραν. Cum autem hanc pinxisset, quid de eo opere homines censuri essent expectandum non putavit: sed protinus hos versus adjecit ex Iliad. γ'.

> Οὐ νέμεσις Τρῶάς τε, καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
> Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν,
> Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεοῖς εἰς ὦπα ἔοικεν.

Vide Val. Max. lib. III. cap. VII.

135. Αἰγαίωνος ἁγνίτην πάγον] Sic apud Horatium lib. primo, Sat. III.

> *Concha salis puri.*

Et Persium Sat. III.

> *——purum & sine labe salinum.*

Catullus,

> *Quod culus tibi purior salillo est.*

Vide Acronem. Neptuni autem salem vocat, quem ille (ut est apud Jul. Pollucem lib. VI. cap. X.) in Tragasi (nam Τραγάσου, non Τραγαίου lego) gratiam conglutinavit. Si quis tamen ἁπλῶς per Neptunum, mare intelligat, non inepte fecerit, qua ratione Alexander Ætolus citante Parthenio,

> ——ἅλα ξυνιόντα θαλάσσης

nuncupavit. Mos vero erat veteribus salem in mensa hospitibus apponere, eo concordiam inter se mutuo optantes, ut ex aqua & terra ille constat. Plutarchus Ἑλληνικοῖς, Λαβὼν αἰχμάλωτον ἀπῆγεν οἴκαδε, καὶ μεταδοὺς ἁλῶν τε καὶ τραπέζης, ἀπέπεμπεν οἴκαδε. Heliodorus lib. IV. Δημῶδες γὰρ οἶμαι καὶ τῶν ἀγροικοτέρων, σπονδῶν καὶ τραπέζης κοινωνήσαντας, καὶ φιλίας ἀρχὴν ἱεροὺς ἅλας ποιησαμένους, μὴ οὐχὶ καὶ τὴν περὶ ἀλλήλων γνῶσιν ἔχοντας ἀπελθεῖν. Item lib. VI. Ἀλλὰ πρὸς ξενίων καὶ φιλίων θεῶν, πρὸς ἁλῶν καὶ τραπέζης, ὧν, ὡς οἶμαι, φιλανθρώπων ἐν ἡμετέρῳ πεπείρασθε. Plautus Curculione, &c. *Qui homini.*

> *Therapontigone Platagidore, salve: salvus quum advenis*
> *In Epidaurum, hic hodie apud me nunquam delinges salem.*

Hinc Dion περὶ Ἀπιστίας, Τὸν Ἀρχίλοχον οὐδὲν ὤνησαν οἱ ἅλες, καὶ ἡ τράπεζα πρὸς τὴν ὁμολογίαν τῶν γάμων. Demosthenes in Orat. περὶ Παραπρεσβείας, Ποῦ δ' ἅλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; ταῦτα γὰρ τραγῳδεῖ περιιών. Huc pertinet proverbium vetus, Ἅλας καὶ τραπέζας παραβαίνειν. de quo vide Auctorem proverbiorum. Romani quoque in mensis salinum ponebant. Festus, *Salinum in mensa pro aquali solitum esse poni, ait Verrius, cum patella, quia nihil aliud sit sal quam aqua.* A quo paullulum abit Acron, *Salinum* (inquit) *est patella, in qua*

Diis primitiæ cum sale offerebantur. Horatius lib. II. Od. XVI.

Vivitur parvo bene, cui paternum
Splendet in mensa tenui salinum.

Et lib. I. Sat. III.

——modo sit mihi mensa tripes, &
Concha salis puri.——

Atque tum sacras esse mensas existimabant. Arnobius lib. II. *Sacras facitis mensas salinorum appositu, & simulacris Deorum.* Quod à Græcis, ut alia multa, dimanavit. Quia vero Tragasi supra facta mentio, à quo Tragasæus sal, emendabis obiter Hesychium, & Stephanum scribendo Τραγασαῖοι ἅλες. Nam apud illum male Τραγάσαι, οἱ ἅλες, οἱ, &c. apud hunc Τράγασοι, οἱ ἅλες.

137. Λάξας τράπεζαν] Nempe hospitalem, nam illam Græci vocabant κοινὴν τράπεζαν. Heliodorus lib. V. Η δὲ τράπεζα δὲ ἡμῖν κοινὴ προὔκειτο, τὰ μὲν ἄλλα ἡμῶν παρεχόντων, τὰ Τυῤῥηνοῦ δὲ ὄψον ἄφθονον ἐκ θαλάττης τοὺς νέους ἑστιῶντες. Parthenius Erotic. XIV. Ἐκεῖνος ἀπαυδεῖτο, ποτὲ μὲν φάσκων ὀῤῥωδεῖν, μὴ κατάδηλος γένοιτο, ποτὲ δὲ διὰ (lego Δία) ξένιον. καὶ κοινὴν τράπεζαν προϊσχόμενος. Ad Paridem quod attinet ille hac ex re τραπεζίτης à Poeta dicitur. Hesychius, Τραπεζίτην Πάριν, τὸν παραβάντα τὴν τράπεζαν, καὶ ἀτιμάσαντα τὸν Μενελάου. Mensæ vero olim maxima in veneratione habitæ, velut sacræ. Synesius epistola LVII. Τράπεζα μὲν ἱερὸν χρῆμα, δι' ἧς ὁ θεὸς τιμᾶται φίλιός τε, καὶ ξένιος. Pindarus Nemeon. Od. XI.

——ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀενάοις
Ἐν τραπέζαις.——

Hinc Juvenalis Sat. II.

——*nullus verbis pudor, aut reverentia mensæ.*

Orpheus in Argonaut.

Αἰδόμενος Θέμιν ἁγνοτελῆ, ξενίην τε τράπεζαν.

Tacitus Annal. XI. *Tractaque in multam noctem lætitia, per epulas ac vinolentiam incautum Cotyn, & postquam dolum intellexerat, sacra regni, ejusdem familiæ deos, & hospitales mensas obtestantem, catenis onerant.* Referendus huc etiam Demosthenis locus, & proverbium Græcorum, quorum paullo ante facta mentio.

138. Ἄρκτου τιθήνης] Paridem expositum ab ursa lactatum narrat Apollodorus lib. III. Ælianus Ποικίλης ἱστορίας lib. XII. Ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀλέπης (lego Ἑκάβης) Ἀλέξανδρον, τὸν Πριάμου, ὑπὸ ἄρκτου φασὶ τραφῆναι. Quid? quod ait Artemidorus lib. II. cap. XII. Ἄρκτος γυναῖκα σημαίνει, ἐστὶ γὰρ ἐκ Καστοῦς (lego Καλλιστοῦς, nam festinans Librarius mediam syllabam omisit) τῆς Ἀρκαδικῆς μεταβάλλειν τὸ ζῶον οἱ περὶ μεταμορφώσεις μυθολογήσαντες. Alioquin olim à Græcis mulieres ἄρκτους nominari consuevisse nemo, opinor, ignorat. Qua de re ad Theocritum.

139. Τοίγαρ ψαλάξεις τὶς κενὸν νευρᾶς κλόνον] Allusit ad proverbium, Κενὰ ψάλλεις.

140. Ἀσιτα κἀδόρπητα φορμίζων μέλη] Veteres didicisse fidibus, notum ex Ciceronis lib. de Senectute, aliisque, Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας περὶ ἅλας ἰέναι, καὶ ἀνυμνεῖν, καὶ ἐγκωμιάζειν. Et mos erat, ut in conviviis post cœnam circumferretur lyra: cujus cum se imperitum Themistocles diceret, utar Tullii verbis, *habitus est indoctior.* Etiam Romanorum veterum epulis fides ac tibias adhibere moris fuit. Certe antiquitus, si qui fidibus docti, pari cum philosophis in honore habebantur. Didymus ad Odyss. III. Τὸ ἀρχαῖον οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον. Athenæus lib. I. Σώφρον δέ τι ἦν τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπεῖχον. Quintilianus lib. I. cap. X. *Quis ignorat Musicen (ut de hac primum loquar) tantum jam antiquis illis temporibus non studii modo, verum etiam venerationis habuisse, ut iidem Musici, & vates, & sapientes judicarentur?* Ad Paridem quod attinet, ejus lyram etiam Alexandri Magni temporibus extitisse tradit præter Plutarchum Ælianus Ποικ. ἱστορ. lib. IX.

143. Τῆς πεντηκαλέκτρου νυάδος] Æschylus Agamemnone πολυάνορα appellat, Euripidis Scholiastes Ὀρέστῃ refert, Tyndarum, Helenæ patrem, aliquando Diis omnibus sacrificasse, excepta Venere, quæ ob id irata filias ejus connubia bis terve mutare, & viros deserere fecit, citatque hos Stesichori versus,

Οὕνεκα Τυνδάρεως ῥέζων ἅπασι θεοῖς,
Μιᾶς λάθετο ἠπιοδώρου Κύπριδος,
Κείνη δὲ Τυνδάρεω κόραις χολωσαμένη,
Διγάμους, καὶ τριγάμους τίθησι, καὶ λιπεσάνορας.

144. Τριπλαῖς μίτοις κατακλώσασα] Pro τριπλαῖς, libens hic legerim τριπλαῖ, nam duo tantum, album sc. & nigrum, stamina Parcis tribuunt Poetæ. Tres vero esse Parcas, notius est, quam ut hic referri debeat.

145. Δυαιᾶς ἁλὸς] Ex Thaletis sententia, qui ex aquæ elemento ortas res omnes putavit. Hermias, ut Laertium omittamus, in Διασυρμῷ τῶν ἔξω φιλοσόφων, Ἀλλαχόθεν, ait, δέ μοι Θάλης τὴν ἀλήθειαν νέμει, ἐκδιδόμενος ὕδωρ τὴν παντὸς ἀρχὴν, καὶ ἐκ τῶν ὑγρῶν τὰ πάντα συνίστασθαι, καὶ εἰς ὑγρὸν ἀναλύεσθαι, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδατος ὀχεῖσθαι. Nuncupat vero δυαιὰν ἅλα, quemadmodum Poetæ ἅλα πολιὰν, & Anyta poetria in Epigrammatis κῦμα πολιὰν duriuscula catachresi. At *Maris filias* vocat, propter feram & immitem fatorum legem. *Claudas* autem, à forma anili, qua fingebantur. Catullus in epithalamio Thetidis & Pelei,

Cum interea infirmo quatientes corpora motu,
Veridicos Parcæ cœperunt edere cantus;
His corpus tremulum.——

Infra quoque à Poeta nostro γηραιαὶ κόραι appellantur.

147. Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας] Theseum, & Paridem intelligit. De Thesei rapina elegans locus est in Isocratis Helenæ encomio, quem adscribere non gravabor, Θησεὺς ὁ λεγόμενος μὲν Αἰγέως, γενόμενος δὲ ἐκ Ποσειδῶνος, ἰδὼν αὐτὴν (Ἑλένην) οὔπω μὲν ἀκμάζουσαν, ἤδη δὲ τῶν ἄλλων διαφέρουσαν, τοσοῦτον ἡττήθη τοῦ κάλλους κρατεῖν τῶν ἄλλων εἰθισμένος, ὥστε ὑπαρχούσης αὐτῷ καὶ πατρίδος μεγίστης, καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, ἡγησάμενος οὐκ ἄξιον εἶναι ζῆν ἐν τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς ἄνευ τῆς πρὸς ἐκείνην οἰκειότητος, ἐπειδὴ παρὰ τῶν κυρίων οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὴν λαβεῖν, ἀλλ' ἀνέμενον τήν τε τῆς παιδὸς ἡλικίαν, καὶ τὸν χρησμὸν τὸν παρὰ τῆς Πυθίας, ὑπεριδὼν τὴν ἀρχὴν τὴν Τυνδάρεω, καὶ καταφρονήσας τὴν ῥώμης τῆς Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, καὶ πάντων τῶν ἐν Λακεδαίμονι δυναστῶν

τῶν ὀλιγωρήσας, βίᾳ λαβὼν αὐτὴν, εἰς Ἀφίδνας τῆς Ἀττικῆς ἐκόμισε. Hæc de Theseo satis fuse Isocrates. Stricte Ovidius in Heroidum Epistolis,

Ergo arsit merito qui noverat omnia Theseus,
Et visa est tanto digna rapina viro.
More tuæ gentis nitida dum nuda palæstra
Ludis, & es nudis fœmina mixta viris.

quos duos priores versus mendosos emendabis hoc modo,

Ergo arsit merito qui noverat omina Theseus,
Et visa es tanto digna rapina viro.

De Paridis rapina vide eundem Ovidium, & Didymum ad Odyss. Ψ'.

148. Πτηνὰς τριόρχας αἰετοὺς ὀφθαλμίας] Triorcha ex accipitrum genere est, à testium numero nomen habens, auctor, præter Aristotelem, Plinius, qui sic de eo, *Triorchen à numero testium, cui principium in auguriis Phœmonoe dedit, buteonem appellant Romani,* αἰσάλωνα *Græci, qui solus omni tempore apparet.* Aquilas autem duces interpretare, quia hæ avium reginæ. Volatiles nuncupantur à navibus, quarum vela & remi alæ dicuntur, ut supra docui. Ὀφθαλμίας vocat, à pictis navium partibus, quæ ὀφθαλμοὶ Græcis: si tamen simpliciter quis accipiat oculatam propter visum, quem acerrimum aquila habet, non magnopere repugno. Horatius,

Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum,
Quam aut aquila? ———

Pullos quomodo dijudicent notum.

150. Ἡμιχρῆτα βάρβαρον] Barbarum Menelaum appellat, à Pelope avo ex Phrygia (quæ regio Barbara censetur) orto, vel quia

Βεβαρβάρωται χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.

quod ei apud Euripidem objicitur. Barbari autem dicti sunt peregrini homines Athenis, à βάρβαρ absona voce, in quam, cum primum Græce loqui conarentur, incidere solebant. Suadet Cassiodorus barbaros dictos à barba & rure, nec tamen persuadet. Vide Strabonem lib. XIII. Proprie de Phrygibus hoc vocabulum accipiebatur: unde Sophocles βάρβαρον Φρύγα dixit in Ajace, & βάρβαρον αἶαν, Electra. *Barbarus ensis,* Ovid. Met. lib. XIV. Et Horatius in Satiris,

Græcia Barbariæ lento collisa duello est.

154. Ἐντύμβιον τάφῳ] Sepulcrum, os interpretare. Artemid. lib. I. LXXXII. Τὸ μὲν αἰδοῖον παισὶν ἔοικε, τὸ δὲ σόμα τάφῳ, ὅσα γὰρ ἂν λάβοι σόμα διαφθείρει, καὶ ἐ φυλάττει. David propheta Psalmo quinto, Τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν. Et Paulus Epist. ad Romanos cap. III. vers. XIII. Potes nihilominus de ventre accipere. Sic infra Lycophron,

Πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι τυμβευθήσεται
Βρωθεὶς πολυσίχοισι καμπτῶν γνάθοις.

Et postea,

Τύμβος γεγὼς Κένταυρος ὠμόφρων σποράς.

Ovidius Metamorph. lib. VI. de Tereo, qui Ityn filium comederat,

Flet modo, seque vocat bustum miserabile nati.

Ennius (de quo optime meriti VV. Clarissimi H. Columna, & P. Merula) de Metio Fuffetio quadrigis distracto,

Volturus in silvis miserum mandebat hemonem,
Heu quam crudeli condebat membra sepolcro?

Val. Maximus lib. IV. cap. VI. de Artemisia, *Quid enim aut eos colligas, aut de illo inclyto tumulo loquare, cum ipsa Mausoli vivum ac spirans sepulcrum fieri concupierit, eorum testimonio, qui eam extincti ossa potione aspersa bibisse tradunt?* Huc pertinet locus Marci Antonini τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. IV. Χρὴ δὲ μὴ μόνον ἐνθυμεῖσθαι τὸ πλῆθος τῶν θαπτομένων οὕτωσὶ σωμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς ἑκάστης ἡμέρας ἐσθιομένων ζώων, ὑφ' ἡμῶν τε, καὶ τῶν ἄλλων ζώων, ὅσος γὰρ ἀριθμὸς καταναλίσκεται, καὶ οὕτωσί πως θάπτεται ἐν τοῖς τῶν τρεφομένων σώμασι. Item ille Apulcii Miles. V. *At hic jam tua est existimatio, utrum sororibus pro tua cara salute sollicitis adsentiri velis, & declinata morte nobiscum secura periculi vivere, an sævissimæ bestiæ sepeliri visceribus.* Quintilianus Declamat. XII. *Æstuant adhuc intra pectus sepulta ventribus nostris cognata viscera.* Nec abludit quod vultures τάφοι ἔμψυχοι sunt appellati. Hermogenes lib. περὶ Ἰδεῶν, cap. περὶ Σεμνότητος, Παρὰ δὲ τοῖς ὑποξύλοις τουτοισὶ σοφισαῖς πάμπολλα εὕροις ἄν. τάφους τε γὰρ ἐμψύχους τοὺς γῦπας λέγουσιν, ὧν πέρ εἰσι μάλιστα ἄξιοι. Ut autem venter & os sepulcrum appellantur, ita reciproce Saturnus devorasse filios dictus est, quos extulerat, sepelieratque. Lactant. lib. I. cap. XIII. *Sed fictum sane putemus Saturnum filios devorasse, modo cum aliqua ratione: nunc* (lego *num*) *idcirco, quod ait vulgus, comedisse filios suos eum, qui extulerit, sepulturaque mandaverit?*

157. Πόθον Ναυμέδοντος ἁρπακτήριον] Quomodo raptus à Neptuno Pelops, refert Olympion. Od. I. Pindarus, his verbis,

Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέγξομαι.
Ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον
Ἐς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι
Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ
Χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις.

Meminit etiam lib. IV. Arnobius.

158. Ἔστειλ' Ἐρεχθεὺς εἰς Λεπρεαίας γύας] Pindarus fuse loco citato,

Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον,
Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ,
Ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν. ———

Et postea,

——— τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς
Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖσιν τ' ἀκάμαντας ἵππους,

& quæ sequuntur. Cur autem fabulentur equis rapuisse, docet Palæphatus his verbis, Ρητέον οὖν,

ὅτι

ὅτι Πέλοψ ἦλθεν ἔχων πλοῖον, ἐγέγραπτο δὲ ἐπὶ τῆ πλοίῳ ἵπποι ὑπόπτεροι.

162. Ἄς ὁ Καδμίλος γόνος] Lego Κασμίλου, quo nomine inter Cabiros quatuor, quibus in Samothrace initiabantur, appellatur. Apollonii Scholiastes lib. I. Μυοῦνται ἐν τῇ Σαμοθράκῃ τοῖς Καβείροις, ὧν Μνασέας φησὶ καὶ τὰ ὀνόματα. Τέσσαρες δ' εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν· Ἀξίερος, Ἀξιόκερσα, Ἀξιόκερσος. Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστιν ἡ Δημήτηρ. Ἀξιόκερσα δὲ, ἡ Περσεφόνη. Ἀξιόκερσος δὲ, ὁ Ἅδης. ὁ δὲ προστιθέμενος Κασμῖλος Ἑρμῆς ἐστιν, ὡς ἱστορεῖ Διονυσόδωρος. Postea litera tertia extrita, Καμῖλος dictus. Varro Lib. VI. de L. L. *Camillus nominatur in Samothraces mysteriis Dius quidam administer diis magnis.* Macrobius lib. III. cap. VIII. ex Tulliano, id ei apud Tuscos nominis fuisse narrat, *Statius Tullianus de Vocabulis rerum libro primo ait, dixisse Callimachum Tuscos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo significant præministrum deorum.* Servius Æneid. XI. adstipulatur, *Ministros & ministras impuberes Camillos & Camillas in sacris vocabant. unde & Mercurius Hetrusca lingua Camillus dicitur, quasi minister deorum.* Strabo lib. X. ex Acusilao narrat Casmilum Vulcani & Cabiræ filium, à quo Cabiri, & Cabirades Nymphæ. Quem vero Samothraces, & ab iis edocti Hetrusci Κασμῖλον appellârunt, eum Ἴμβραμον Cares. Eustathius ad Dionysium, Ἡ δὲ Ἴμβρος Θρᾳκικὴ μέν ἐστι νῆσος, ἱερὰ Καβείρων, καὶ αὐτὸ ὄνομα δὲ δαιμόνων οἱ Κάβειροι. ἐτιμᾶτο δὲ αὐτόθι καὶ Ἑρμῆς, ὃν Ἴμβραμον λέγουσιν οἱ Κᾶρες, ὡς ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς ἀναγέγραπται.

164. Φερωνύμους ἔδυψε Νηρέως τάφους] Myrtili historiam fuse explicat Homeri Scholiastes Iliad. secundo. Claudianus de laude Serenæ,

—— *curru Pisæa marino*
Fugit tela Pelops, nam providus obice regis
Prodidit Oenomai deceptus Myrtilus axem.

Seneca Thyeste.

—— *proditus occidit*
Deceptor Domini Myrtilus, & fide
Vectus qua tulerat, nobile reddidit
Mutato pelagus nomine.

Vide Acronem ad Horatii lib. I. Od. I. & Euripidis Interpretem Ὀρέστη. Fuit vero Myrtilus Mercurii ex Phaëthusa filius; vel, ut aliis placet, Jovis & Clymenes.

166. Πόδαργον Ψύλλαν ἡνιοστροφῶν] Antiquitus non contemptum, sed regium plane aurigandi munus, dicebaturque ἱππεία: differebat autem à παραβάτου munere, ille enim soli currus moderationi erat intentus, & τῷ παραβάτῃ pugnanti, si necessum foret, suppetias ferebat. Adi Hom. Scholiast. Sunt vero Psylla, & Harpinna nomina equorum Oenomai.

167. Καὶ τὴν ὁπλαῖς Ἅρπινναν ἀρπυίαις ἴσην] Id est, unguibus obliquis & concavis, eæ enim in equis laudantur maxime. Philostratus junior in Imaginibus, Φρονεῖ γὰρ τοῖς ἵπποις, ἐπειδὴ ὑψαύχενές τε, καὶ πολλοὶ τὸν μυκτῆρα, καὶ κοῖλοι τὴν ὁπλήν. Isidorus Orig. lib. XII. cap. I. *In generosis equis, ut aiunt veteres, quatuor spectantur: forma, pulcritudo, meritum, atque color. Forma, ut sit validum corpus, & solidum robore, conveniens altitudo, latitudo, latus longum, substrictius, maxima & rotunda clunes, pectus late patens, corpus omne musculorum densitate nodosum, pes siccus, & cornu concavo solidatus.* Xenophon quoque περὶ Ἱππικῆς equos laudat ungulas oblongas habentes, quod tales sint maxime cavæ. Πόδας δ' ἄν τις δοκιμάζοι (inquit) πρῶτον μὲν τὰς ὄνυχας σκοπῶν, αἱ γὰρ παχεῖς πολὺ τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς εὐποδίαν. ἔπειτα οὐδὲ τοῦτο δεῖ λανθάνειν, πότερον αἱ ὁπλαὶ εἰσὶν ὑψηλαὶ, ἢ ταπειναὶ, καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, ἢ χαμαλαί· αἱ μὲν γὰρ ὑψηλαὶ, πόῤῥω ἀπὸ τοῦ δαπέδου ἔχουσι τὴν χελιδόνα καλουμένην. Est vero in equis χελιδὼν ungulæ cavitas. Vide Hesychium. Neque audio doctissimum Villiomarum, qui id negat, quod utinam non fecisset.

168. Τὸν δ' αὖ τέταρτον] Deiphobum intellige. Homeri Scholiastes ad Iliad. ultimum, Ἀλεξάνδρου τεθνειῶτος ὑπὸ Φιλοκτήτου, Πρίαμος τὸν Ἑλένης γάμον ἔπαθλον ἔθηκε τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὴν μάχην. Δηΐφοβος δὲ γενναῖος ἀγωνισάμενος ἔγημεν αὐτήν.

169. Κίρκου καταιξαντοῦς] Eodem nomine appellat Æschylus Προμ. Δεσμ. Ægypti filios, Danai filiabus desponsatos,

—— οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας
Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
Ἥξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
Γάμους. ——

Scholiastes, Κίρκοι δὲ, ἤγουν αὐτοὺς, τοὺς νυμφίους, ἤγουν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν λέγει.

170. Τὰ δυστυχεῖα τοῦ δαϊσφάλτου πάλης λαβόντα κηρύξουσιν] Recte κηρύξουσιν dixit Lycophron, nam apud Veteres certaminum victores per præconem renuntiari moris erat. Jul. Pollux lib. IV. cap. XII. Τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ, καταχηρύττει δὲ ἡσυχίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, καὶ ἱερουργίας, καὶ σπονδὰς προαγγέλλει, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπαγγέλλει, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνακηρύττει. Pindarus Pythion Od. I.

—— Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κᾶρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγγέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου
Ἅρμασι.

Callimachus Epigrammate XII.

Ἆθλον μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺ οὔνομα κεῖνον
Φθέγξονται. ——

Nam sic legere malim, quam ἄλλον μὲν κ. quæ vox doctis viris hactenus imposuit. Virgilius Æneid. V.

Tum satus Anchisa, cunctis ex more vocatis,
Victorem magna præconis voce Cloanthum
Declarat. ——

Inde est quod ait Eumenius rhetor, *Fortissimi viri in sacris certaminibus summo labore, atque etiam vitæ periculo solam vocem præconis, & coronæ testimonium petunt.* Huc pertinet Epigramma illud,

Τελαίῳ κήρυκι πόδ' Ἀρχίᾳ Εὐκλέος υἱῷ
Δέξαι ἄγαλμ' εὔφρον, Φοῖβ', ἐπ' ἀπημοσύνης,
Ὃς τρὶς ἐκάρυξε τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα.

Item illud Statii Thebaid. VI.

——*sequitur Sicyonius Alcon,*
Et bis in Isthmiaca victor clamatus arena
Phædimus. ——

175. Ὅς ποτ' Οἰνώνης φυγὰς] Peleum, cum fratrem Phocum in palæstra incaute occidisset,

—— *fraterno*

———- fraterno sanguine fontem,
Expulsumque domo patria, ———

canit Ovid. Met. lib. XII. Solebant namque veteres, perpetrata incaute cæde, à patria profugere, quoad expiati essent. Homeri Interpres Iliad. ω'. Ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸν ἀκούσιον φόνον ἐργασάμενον φεύγειν ἐκ τῆς πατρίδος, καὶ καθίζειν ἐπὶ τῆς οἰκίας (lego ἑστίας) συγκεκαλυμμένον, καθαρσίων δεόμενον.

178. Ἀφ' ἑπτὰ παίδων] Ægre ferens Thetis mortali Peleo se nuptam, filios masculos sex igne combussit, septimo Achilli idem factura, à Peleo interveniente prohibita fuit. Homeri Scholiastes Iliad. π'. Θέτις καταναγκασθεῖσα ὑπὸ Διὸς Πηλεῖ γαμηθῆναι, τὰ γεννώμενα παιδία εἰς πῦρ ἔβαλλε, νομίζουσα τὰς θνητὰς τῷ πυρὶ σάρκας καταφλέξειν, τὸ δὲ ἀθάνατον διαφυλάξειν, οὕτως ἓξ παῖδας διέφθειρεν. ἕβδομον δὲ γενόμενον Ἀχιλλέα βάλλει ὁμοίως εἰς πῦρ, θεασάμενος δὲ Πηλεὺς, ἀφήρπασε τὸν παῖδα, καὶ ἐνεγκὼν εἰς τὸ Πήλιον ὄρος, τρέφειν παρέδωκε Χείρωνι. Vide præterea Interpretes Apollonii lib. IV. Aristophanis ad Νεφέλας, & Apollodorum lib. III.

183. Πρεσβυγενεῖαν Οὐλαμωνύμου] Οὐλαμώνυμον vocat Pyrrhum, qui aliter Neoptolemus. Eodem modo νεικέων ἐπώνυμον Polynicem dixit Euripides, Phœnissis.

187. Ἑλλάδος καρατόμον] Iphigeniam putat, quæ Dianæ Tauricæ hospites immolabat. Cum enim in Aulide mactanda staret, à Diana in Scythiam avecta, sacrisque ejus præfecta creditur. Placet hoc loco transscribere Antonini verba ex Metamorph. libro, quæ ita habent, Θησέως καὶ Ἑλένης, τῆς Διὸς, ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια, καὶ αὐτὴν ἐξέτρεφεν ἡ τῆς Ἑλένης ἀδελφὴ Κλυταιμνήστρα. πρὸς δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴν τεκεῖν, Ἑλένη γὰρ πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν, ἔφη κόρη παρὰ Θησέως ἀπελθεῖν. ἐπεὶ δὲ ἡ στρατεία, ἡ τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατείχετο, προεσήμαινον οἱ μάντεις, ὅτι ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ δίδωσι σφάγιον αὐτὴν, αἰτούντων τῶν Ἀχαιῶν. πρὸς δὲ τὸν βωμὸν ἀγομένην οἱ ἀριστεῖς οὐ προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔστρεψαν ἄλλῃ τὰς ὄψεις, Ἄρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε μόσχον, αὐτὴν δὲ πορρωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Εὔξεινον λεγόμενον πόντον, παρὰ Θόαντα, τὸν Βορυσθένους παῖδα. Hactenus ille. Huc pertinent quoque illa Senecæ extrema Octavia.

Lenes auræ, Zephyrique leves,
Tectam quondam nube atheria
Qui vexistis raptam sæva
Virginis aris Iphigeniam,
Hanc quoque tristi procul à pæna
Portate, precor, templa ad Triviæ.
Urbe est nostra mitior Aulis,
Et Maurorum barbara tellus,
Hospitis illic cæde litatur
Numen superûm. ——

Fuse hæc admodum etiam Ovidius, Elegia secunda libri tertii de Ponto, qui videndus.

188. Φαλακραίων σπίλον] Leucen putat, quam in ponto Euxino, ut ab Achille & Helena habitaretur, Thetidis rogatu edidit Neptunus, auctor Philostratus Ἡρωϊκοῖς. Arrianus, in Periplo ponti Euxini, tribus eam nominibus insignitam ait, ac Leucen quidem à colore dictam, his verbis, Κατὰ τοῦτο μάλιστα τὸ στόμα, ἐπ' εὐθὺ πλέοντι ἀνέμῳ ἀπαρκτίᾳ ἰδίως τὸ πέλαγος, νῆσος πρόσκειται, ἥντινα οἱ μὲν Ἀχιλλέως νῆσον, οἱ δὲ Δρόμον Ἀχιλλέως, οἱ δὲ Λευκὴν ἐπὶ τῆς χροιᾶς ὀνομάζουσιν. ταύτην λέγεται Θέτις ἀνεῖναι τῷ παιδὶ, καὶ ταύτην οἰκεῖν τὸν Ἀχιλλέα, &c. Hesychius, Ἀχίλλειον πλάκα, τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. Euripides,

——————— ἢ
Ποντίαισι Ζεφύρου πνοαῖς
Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,
Λευκὰν ἀκτὰν Ἀχιλλῆος,
Δρόμους καλλισταδίους, Εὐ-
ξείνου κατὰ πόντον.

Pindarus φαεννὰν νᾶσον vocat Nemeon. Od. IV.

——————— ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν,
Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει
Φαεννὰν Ἀχιλλεὺς
Νᾶσον,

Antoninus Liberalis, libro citato, dicit etiam Iphigeniam in Leucen deportatam, immortalitateque accepta, Orilochiam dictam fuisse. Vide Eustathium ad Dionysii Περιήγησιν.

190. Τὴν ποτ' ἐν σφαγαῖς κεμὰς] Cum in Aulide Græcorum naves coactæ jacerent, tempestasque à profectione prohiberet, proditum à Calchante est, non ante eam desituram quam Dianæ foret immolata Iphigenia, quæ dum ad aram mactanda duceretur, à Diana cervam reponente liberata est. Meminit Lucretius lib. I.

Aulide quo pacto Triviaï virginis aram
Iphianassaï turpârunt sanguine fœde
Ductores Danaûm delecti. ——

Vide Virgilium Æneid. II. Ovid. Metamorph. lib. XII. Antoninum Liberalem libro citato, Sophoclem Ἠλέκτρᾳ, & Dictyn Cretensem lib. I. Si modo is est, & non suppostititius aliquis, quod magis verisimile mihi. Dianæ itaque immolatam Iphigeniam ab Agamemnone nemo nescit. Callimachus clavum in Dianæ templo suspensum memorat Hymno III.

—— σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτι οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τεῦκρον ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄστεα κήδειν
Ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.

193. Ἔρημος] Arrianus, loco antea citato, Ἡ δὲ νῆσος ἀνθρώπων μὲν ἐρήμη ἐστὶν, νέμεται δὲ αἰξὶν οὐ πολλαῖς, καὶ ταύτας ἀνατεθεῖναι λέγονται τῷ Ἀχιλλεῖ ὅσοι προσίσχουσι. Ammianus narrat eo appulsos, visis antiquitatis vestigiis, temploque, & donariis eidem heroi consecratis, vesperi repetere naves, dicentes non sine discrimine vitæ illic quemquam pernoctare.

Ibid. Νυμφίου δρόμος] Denominationis hujus caussam tradit Pomp. Mela, quod Achilles infesta classe mare Ponticum ingressus, victoriam ibi ludicro certamine celebrârit, posteaque se, & suos, ubi ab armis quies esset, cursu exercitaverit: cui adsentitur Plinius, qui Achillis insulam ab Cursu aliam dicit, eumque ab illa 25000. passuum distare.

195. Εἶδος ἠλλοιωμένην γραῖαν] De Iphigeniæ metamorphosi inter Auctores non convenit, plerique

rique in cervam mutatam volunt: Lycophron cervam pro ea immolatam, ipsam autem in anum mutatam canit: alii in taurum, alii in ursum, alii in buculam, inter quos Plutarchus Παραλλήλοις.

196. Σφαγεῖον ἠδὲ χέρνιβαν πέλας] Σφαγεῖον, sive σφάγιον, vas erat, quo excipiebatur victimæ sanguis. Pollux lib. x. cap. xii. Καὶ σφάγιον, εἰ θύοις, ὃ (lego ᾧ) ὑφέξεις τοῖς τοῦ ἱερείου αἵματι. Et postea eodem libro cap. xxiii. Σφάγιον, ὃ ὑποδέχεται τὸ αἷμα τῶν ἱερείων. Homerus Odyss. iii. Ἀμνίον vocat, quo loco Didymus, Ἀμνίον ἐπὶ μὲν τῆς ἅπαξ εἰρημένον ἡ λέξις. σημαίνει δὲ ἀγγεῖον, ὅπου τὸ αἷμα τοῦ ἱερείου δέχονται, καὶ ἐστὶ κατὰ ἔτυμον ἀμνεῖον, ὃ ἐστι στερητικὸν τοῦ μένους, τουτέστι ψυχῆς. οἱ Ἀττικοὶ δὲ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσι. Quid vero sit χέρνιψ docet Athenæus lib. ix. Ἐστὶν, inquit, ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' ᾧ τὴν θυσίαν ἀπετέλουν. Euripides Ἡρακλεῖ μαινομένῳ,

Μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν
Εἰς χέρνιβ', ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης γόνος.

Utebantur eadem aqua ad manuum lotionem, adhibito smegmate. Athenæus loco citato, Ἐχρῶντο δὲ (lego τε) εἰς τὰς χεῖρας, ἀποπλύνοντες αὐτὰς, καὶ σμήγματι, ἀπορρύψεως χάριν.

197. Αἴθων τε παφλάζοντος κρατῆρος] Veteres Græci omnia concava κρατῆρας vocabant. Scholiastes Sophoclis Οἰδ. ἐπὶ Κολ. ad illud Κοίλης πέλας κρατῆρος, ait, Τὰ γὰρ κοῖλα οὕτως ἐκάλουν ἐκ μεταφορᾶς, ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα κρατῆρες καλοῦνται.

204. Ὅρκον τὸν ἀντίπρῳχον ἁρπαλῆς ζυγὸν] Bis enim Græci de Helena vindicanda, si quis eam rapuisset, conjurati sunt: prius, cum Menelao collocaretur; iterum, cum à Paride rapta. De priore conjuratione sic Pausanias Λακωνικοῖς, Προϊοῦσι δὲ ἵππου καλούμενον μνῆμά ἐστι. Τυνδάρεως γὰρ θύσας ἐνταῦθα ἵππον τοὺς Ἑλένης ἐξώρκου μνηστῆρας, ἱστὰς ἐπὶ τοῦ ἵππου τῶν τομίων, ὁ δὲ ὅρκος ἦν, Ἑλένῃ, καὶ τῷ γῆμαι προκριθέντι αὐτὴν ἀμυνεῖν ἀδικουμένοις, ἐξορκώσας δὲ, τὸν ἵππον κατώρυξεν ἐνταῦθα. Atque hæc Pausanias. Paullo fusius in Helenæ Encomio Isocrates, hunc in modum, Μετὰ τὴν Θησέως ἐξ ᾅδου κατάβασιν, ἐπανελθούσης αὐτῆς (Ἑλένης) εἰς Λακεδαίμονα, καὶ πρὸς τὸ μνηστεύεσθαι λαβούσης ἡλικίαν, ἅπαντες οἱ τότε βασιλεύοντες καὶ δυναστεύοντες ἐν ταῖς πόλεσι, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔσχον περὶ αὐτῆς. ἐξὸν γὰρ αὐτοῖς λαμβάνειν ἐν ταῖς αὐτῶν πόλεσι γυναῖκας τὰς προεχούσας, ὑπεριδόντες τοὺς οἴκοι γάμους, ἦλθον ὡς ἐκείνην μνηστεύσοντες. οὔπω δὲ κεκριμένου τοῦ μέλλοντος αὐτῇ συνοικεῖν, ἀλλ' ἔτι κοινῆς τῆς τύχης οὔσης, οὕτω περίδηλος ἦν ἅπασιν ἐσομένη περιμάχητος, ὥστε συνελθόντες πίστεις ἔδοσαν ἀλλήλοις, ἦ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις ὑποστεροίη τὸν ἀξιωθέντα λαβεῖν αὐτὴν, νομίζων ἕκαστος τούτων τὴν ἐπικουρίαν ἑαυτῷ παρασκευάζειν. Hactenus Isocrates. De secunda autem idem Pausanias Κορινθιακοῖς, Χαλκοῦν ἐστιν οὐ μέγα, ἀνέχει δὲ αὐτὸ ἀγάλματα ἀρχαῖα Ἀρτέμιδος, καὶ Διὸς, καὶ Ἀθηνᾶς. Λυκέας δ' οὖν ἐποίησε μηχανέως τὸ ἄγαλμα εἶναι Διὸς, καὶ Ἀργείων ἔφη τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας ἐνταῦθα ὁμόσαι παραμενεῖν πολεμοῦντας, ἔς' ἂν ἢ τὸ Ἴλιον ἕλωσιν, ἢ μαχομένους τελευτὴ σφᾶς ἐπιλάβοι. Quo ritu ea facta sit, qui scire volet, videat Dictyn lib. i. Hæc juramenta respexit Sophocles Αἴαντι μαστιγοφόρῳ, apud quem ita Teucer,

Οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο
Γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ,
Ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐπώμοτος.

Et Φιλοκτήτῃ, ubi ita Neoptolemum affatur Ulysses,

Σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενί.

Et Horatius lib. i. Od. xv.

Quam multo repetet Græcia milite,
Conjurata tuas rumpere nuptias,
Et regnum Priami vetus.

Thucydides existimat Græcos magis Agamemnonis potentia, quam religione prioris juramenti coactos fuisse: verba ejus Ξυγγραφῆς lib i. ita habent, Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ τῶν τότε δυνάμει προὔχων, καὶ οὐ τοσοῦτον τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους τοὺς Ἑλένης μνηστῆρας ἄγων, τὸν στόλον ἀγεῖραι.

208. Παρ' ἄντρα Κερδῴου θεοῦ] Lucri Deum Veteribus habitum Mercurium nemo nescit, unde & ipsi statuæ cum crumena erigebantur. Codinus, Τοῦ κέρδους αἴτιον λέγουσι, καὶ Ἐμπολαῖον τὸν Ἑρμῆν, ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἱστῶσι βαστάζον μάρσιππον. Suidas, Κερδῷος θεὸς, ὁ Ἑρμῆς. ὡς κέρδους ποιητικός. καὶ Ἄγγελον δὲ αὐτὸν καλοῦσι, καὶ Κλέπτην. διὸ καὶ μάρσιππον αὐτὸν ποιοῦσι βαστάζειν. Hinc *Divitem* dixit Ausonius in Epist. ad Paullinum,

Jam nunc per auras Persei talaribus,
Petasoque ditis Arcados vectus, vola.

209. Ταύρῳ] Taurum vocat Bacchum, quem taurinis cornibus effingebant Veteres, quia iis poculorum vice utebantur. Nicandri Scholiastes Ἀλεξιφαρμάκοις, Οἱ παλαιοὶ κέρασιν ἐχρῶντο ἐν τῷ πίνειν ἀντὶ τῶν ποτηρίων, ὅθεν καὶ τὸ κεράσαι εἴρηται. ἢ διὰ τὸ ταυρωπὸν τοῦ πίνοντος, τουτέστι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου ἰσχύν. ὁ δὲ Διόνυσος καὶ ταυρόκερως. Festus, *Cornua Liberi patris simulacro adjiciuntur, quem inventorem vini dicunt, eo quod homines nimio vino truces fiant.* Apud Cyzicenos, & Argivos Bacchi statua tauri figura erecta fuit. Neque negligendus de cornibus, vicem poculorum usurpatis, Nonni elegans locus Dionys. lib. xii.

Καὶ βοέοις ἀφύοντο κεράασιν ἀντὶ κυπέλλων
Μέθυ φαεινόμενον, ὅθεν ὕστερον ἐξέτι κείνου
Θέσκελον οὔνομα τοῦτο κεραννυμένῳ πέλεν οἴνῳ.

213. Ἴχνος ἐμπλέξας λύγοις] Leonem intelligit Telephum, qui cum Græcis transitum per Mysiam interdixisset, jamque ad arma devenisset, ab Achille ope Bacchi, qui eum vite supplantabat, vulnus accepit, quod sanari non potuit, nisi ab ipso Achille. Unde Serenus Sammonicus,

Ut Larissæa curatus Telephus hasta
Proderit. ——

Allusum huc quoque ab Ovidio Trist. lib. i. eleg. i.

Namque ea vel nemo, vel qui mihi vulnera fecit,
Solus Achilleo tollere more potest.

Supplantatum vero à Baccho Telephum etiam infra canit,

—— σοὶ δὲ δίπτυχοι τόκοι
Μυσῶν ἄνακτος, ὅν ποτ' Οἰνωὲς δόρυ
Γνάμψει Θίοινος γυῖα συνδήσας λύγοις.

Aliter tamen Dictys lib. ii. *Infestus (Telephus) Ajacem invadit, atque fugatis, quos adversum ierat, cum obstinate Ulyssem inter vineas, quæ loco adjuncta erant, insequeretur, præpeditus trunco vi-*

tis

tis ruit. Id ubi Achilles procul animadvertit, telo jaculatus femur sinistrum regi transfigit.

215. Κείροντ' ὀδόντι] Dentes sectores, Græcis τομεῖς, dicuntur anteriores. Artemidorus lib. I. cap. XXXI. Ὀδόντες ἐμπρόσθιοι, οἱ καλούμενοι τομεῖς, ἐκβαλόντες οὐδὲν ἔστι πρᾶξαι διὰ λόγου. Et Jul. Pollux lib. II. Οἱ δὲ ὀδόντες οἱ μὲν ἐμπεφυκότες δύο καὶ τριάκοντα. ἑκκαίδεκα ἑκατέρᾳ σιαγόνι ἐγγεγομφωμένοι, ὧν οἱ μέσοι τέσσαρες καλοῦνται τομεῖς. Isidorus *præcisores* vocat Orig. lib. XI. cap. I. Dentium autem alii τομεῖς vocantur, alii κυνόδοντες, alii μύλαι. Latine *Præcisores*, *Canini*, sive *Colomelli*, & *Molares*, qui veteribus Latinis etiam *Genuini* appellati, quod à genis dependerent. Hinc lucem do Arnobio lib. III. dicenti, *Etiam sequitur ut habeant subactionibus ciborum dentes trini generis, atque in officia trina compositos.*

216. Λεύσσω πάλαι δή] Huc pertinet Nerei vaticinium, quod est apud Horatium Ode XV. lib. I. Hermogenes quoque lib. Περὶ μεθ. δειν. Ἐλένη τῶν κακῶν αἰτία πᾶσι καὶ Ἕλλησι, καὶ βαρβάροις, καὶ μάλιστα τοῖς Τρωσὶν ὁμολογουμένως κακῶς ἐκλέλυθε. Videnda quoque Paridis ad Helenam epistola, quæ est inter Heroidum Ovidianarum. Accius Telepho, citante Prisciano,

Quantam Tyndareo gnata & Menelai domus
Molem excitarit belli, pastorque illius. Lego
Ilius.

Ibid. Στεῖραν ἑλκύων χηλῶν] Lucem huic loco adferunt illa Artemidori lib. III. cap. XXXV. Ἅλυσις σημαίνει καὶ πολλῶν πραγμάτων ἐκ διαδοχῆς οὐδὲ περαιτῶν, πέπλεκται μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν, ἐκ διαδοχῆς δὲ τοὺς δακτυλίους ποιεῖ. Plinius lib. II. epist. VIII. *Veteribus negotiis nova accrescunt, nec tamen priora peraguntur: tot nexibus, tot quasi catenis majus in dies occupationum agmen extenditur.* Hinc *Catenati labores* apud Martialem lib. I. epigr. XII.

Exspectant curæque, catenatique labores,
Gaudia non remeant, sed fugitiva volant.

224. Μάθ' Αἰσακείων] Hecuba gravida cum facem se, qua tota conflagraret Troja, parere somniasset, territa Priamo marito somnium omne exposuit, qui Æsacum filium, quem Merops, avus maternus, somniorum exponendorum rationem edocuerat, arcessi ad se jussit: Æsacus vero, re audita, exitium toti Trojæ portendi respondit, ac proinde exponendum partum admonuit. Vide Apollodorum lib. III.

225. Νυκτίφοιτα δείματα] Insomnia vocat νυκτίφοιτα δείματα, quoniam ea noctu grassentur, hominesque percellant. Caussam, ob quam noctu obrepant, ex Peripateticorum sententia refert Ælianus Var. Hist. lib. III. cap. XI. his verbis, Οἱ Περιπατητικοί φασι μεθ' ἡμέραν θητεύουσαν τὴν ψυχὴν τῷ σώματι περιπλέκεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν. νύκτωρ δὲ διαλυθεῖσαν τῆς περὶ τοῦτο λειτουργίας, καὶ σφαιρωθεῖσαν ἐν τῷ περὶ τὸν θώρακα τόπῳ, μαντικωτέραν γίνεσθαι, ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια.

227. Τεφρώσει γυῖα Λημναίῳ πυρί] Τεφροῦν Græcorum Latine *Cinefacere* dixit Lucretius. *Lemnium ignem* vocat, quem in Lemno inventum nonnulli volunt, quod tamen falsum. Ἐνταῦθα γὰρ ἀνίενται ἐγγενῶς πυρὸς αὐτόματοι φλόγες, ut ait Heraclides in Allegoriis.

233. Στρέψει πεσόντα κλεῖδας ὑδάρχου μύλῳ] Lege ex emendatione CL.V. Josephi Scaligeri πεσόντα. Optime autem illustrant Lycophronem illa Ovidii Metamorph. VII.

—— pavor occupat illum,
Ante oculosque natant tenebræ, retroque ferenti
Aversos passus medio lapis obstitit arvo, (lego *armo*)
Quem super impulsum resupino corpore Cycnum
Vi multa vertit, terraque afflixit Achilles.

Qualia vero fuerint ejus ævi saxa, disce ex Juvenalis Sat. XV.

Saxa inclinatis per humum quæsita lacertis
Incipiunt torquere, domestica seditione
Tela, nec hunc lapidem, quales & Turnus, & Ajax,
Vel quo Tydides percussit pondere coxam
Æneæ, sed quem valeant emittere dextræ
Illis dissimiles, & nostro tempore natæ;
Nam genus hoc vivo jam decrescebat Homero.

Virgilius Æneid. XII.

—— Saxum circumspicit ingens,
Saxum antiquum, ingens, campo qui forte jacebat
Limes agri positus, litem ut discerneret arvis,
Vix illud lecti bis sex cervice subirent.

Est vero μύλος lapis molæ superior, qui etiam ὄνος nuncupabatur: inferior vero μύλη. Latinis veteribus μύλος, sive ὄνος, dictus *Catillus*, μύλη autem *Meta*. Ammianus lib. XVII. *Duque pensilis, hominum millibus multis tanquam molendarias rotantibus, cavea locatur in media, eique sphæra superponitur ahena, &c.* Et *Machina*. Unde *machinale pondus* apud Ausonium pro mola,

Cui subjugabo de molarum ambagibus,
Qui machinali saxa volvunt pondere.

Et *machinaria mola* Apuleio Miles. VII. *Protinus uxor ejus, avara quidem nequissimaque illa mulier, mola machinaria sub jugum me dederat.* Alias *Machina* non tam pro lapide, quam pro ipsa mola posita. Idem Madaurensis libro citato, *Mihi vero per diem laboriosa machina attento sub ipsa vespera furfures apponebat incertos ac sordidos, multoque lapide salebrosos.* lib. IX. *Nec die tantum, verum perpeti etiam nocte, prorsus instabili machinarum vertigine lucubrabant pervigilem farinam.* Postea, *Helcio sparteo dimoto nexu machinæ liberatum applicant præsepio.* Item paullo ante, *Quanquam frequenter, cum inter homines agerem, machinas similes circumrotari vidissem.* Asinis autem istis machinariis (ut hoc obiter dicam) oculos velabant, ad amoliendum capitis vertiginem, qui mos etiamnum tenet. Colligo ex Apuleio ibidem, *Die sequenti molæ, quæ maxima videbatur, matutinus adstituor, & illico velata facie propellor ad incurva spatia flexuosi canalis, ut in orbe termini circumfluentis reciproco gressu, mea recalcans vestigia, vagarer errore certo.*

234. Λιβαντῆρος ψυδραῖσι φήμαις] Plutarchus Ἑλληνικοῖς, Τῆς μητρυιᾶς τὸν Τέννην διαβαλλούσης, ὡς βιαζόμενον

αὐτῇ συγγίνεσθαι, Μόλπος ὁ αὐλητὴς ψευδῆ κατεμαρτύρησεν αὐτοῦ. Heraclides de Rebusp. Λέγεται δὲ, καταψευσαμένης αὐτοῦ τῆς μητρυιᾶς, καταμαρτυρήσαντος αὐλητοῦ τινὸς, βιάζεσθαι (malim βιάσασθαι) ταύτην, εἰς λάρνακα ἐμβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Κύκνου, καὶ εἰς θάλασσαν ῥιφεὶς, διασωθῆναι πρὸς τὴν νῆσον, διὰ τὸ καταψεύσασθαι τὸν αὐλητὴν, διὸ οὐ νόμιμον εἰς τὸ ἱερὸν αὐλητὴν εἰσιέναι. Stephanus in Τένεδος, Καὶ παροιμία, Τενέδιος αὐλητὴς, ἐπὶ τῶν τὰ ψευδῆ μαρτυρούντων. Τὸν γὰρ αὐλητὴν ἡ Φιλονόμη πρὸς Κύκνον ἤγαγε μαρτυροῦντα, ὅτι Τέννης αὐτὴν ἤθελε βιάσασθαι.

235. Λαρνακοφθόρους ῥιφὰς] Cycnus, mortua priore uxore Proclea, ex qua Tenum, & Hemitheam (quam alii Leucotheam) suscepit, Philonomen (alii Polybeam) duxit, quæ cum capta amore Teni eum de stupro compellasset, atque ille detrectaret, apud patrem eum accusavit, tanquam vim inferre voluisset, qui credens illico arreptum in arca conclusum in mare projecit: Neptunus vero misertus tum propter pietatem, tum quia nepos esset, arcam ad Leucophryn insulam appulit, ubi Tenus ab incolis benigne exceptus, & pro rege habitus est, suoque de nomine insulam Tenedum nuncupavit. Historiam narrat Homeri Scholiastes Iliad. α'. Plutarchus Ἑλληνικοῖς Tenum cum sorore in Tenedum profugisse commemorat. Vide præterea Heraclidem de Rebuspublicis.

239. Χηλῷ κατεδρύφαξε διπλόχους γονὰς] Lycophron utrosque Cycni liberos arcæ inclusos memorat, alii solum Tenum. Mos vero veteribus, eos, quos supplicio afficere vellent, in subterraneo specu, aut arca, aut alio aliquo loco concavo concludere, parum alimenti apposito, ne fame necare viderentur, quod nefas habebatur. Hinc apud Sophoclem Ἀντιγόνῃ,

Χο. Μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν;
Κρ. Ἄγων ἐρῆμος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος,
Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
Φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος μόνον, προθεὶς, (lego προθεὶς)
Ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλις.

Demetrius Triclinius, Ἔθος ἦν παλαιὸν βουλομένους καθειργνύναι τινὰ ἀφοσιοῦσθαι, καὶ βραχύ τι τιθέναι βορᾶς, καὶ γὰρ ὑπειλήφεσαν καθάρσιον τὸ τοιοῦτον εἶναι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῷ ἀναιρεῖν, τοῦτο γὰρ ἀσεβές. Observare quoque eum morem est in Theocriti Θαλυσίοις, in his versibus,

Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος.
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι,
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.

Hinc etiam illustro Arnob. lib. v. *Cujus nana speciem contemplata regis Sangarii fluminis filia carpit mirans, atque in sinu reponit: fit ex eo pragnans, tanquam vitiatam claudit pater, & curat ut inedia moriatur.*

241. Μνήμων ἐφέλμας] Olim Heroibus varii submonitores adhibebantur, quo modo etiam Achilli Phœnix, qui hoc loco μνήμων ideo à Lycophrone appellatur, cui etiam à Symmacho lux, qui lib. III. epist. XIII. ita ait, *Nullam certe Nestor tertia ætatis suæ seculo militiæ vacationem poposcit, nec Achilli excusavit ætatis suæ frigus Phœnix monitor.* Latinus Pacatus in Panegyrico, *Sancte Tybris, quondam hospitis monitor Æneæ, mox Romuli conservator expositi.* Statius Sylv. lib. v. in Epicedio Patris,

Hinc tibi vota Patrum credi, generosaque pubes
Te monitore regi, mores & facta priorum
Discere. ———

Tertullianus Apologetici cap. XXX. *Illuc suspicientes Christiani manibus expansis, quia innocuis; capite nudo, quia non erubescimus; denique sine monitore, quia de pectore oramus.* Idem omnino munus Epytidæ apud Virgilium Æneid. v.

At pater Æneas, nondum certamine misso,
Custodem ad sese comitemque impubis Iüli
Epytiden vocat, & fidam sic fatur ad aurem.

Delecti ad eam rem non nisi viri moribus, & ætate graves. Parthenius Erot. VI. Ἕως ὅτι τροφεὺς αὐτῆς ἀναπυνθανόμενος, καὶ ἐπιγνοὺς τὸ πάθος, τῇ μὲν θαῤῥεῖν παρεκελεύσατο, ὡς ᾗ βούλεται ταύτῃ τοῦ πράγματος χωρήσοντος. Apuleius Mil. x. *Et magnam domûs cladem ratus indigere consilio pleniore, ad quendam comperta gravitatis senem educatorem* (ita constituo ea verba) *protinus refert.* Val. Flaccus lib. I.

Æsonides, fessum Phylace quem miserat ævo,
Non jam operum in partem, monitus sed tradat ut acres.

Æschylo etiam Prometheo μνήμονες Ἐρινύες dicuntur, quæ pœnarum terrore homines ad benefaciendum moneant. Alias vero μνήμονες apud Dorienses dicebantur, qui *Metatores* apud Romanos. Vide Plutarchum Συμποσ. lib. I. quæst. I. Quod Mnemonem quendam hic comminiscitur nobis Scholiastes, more suo facit, id est, ineptit.

Ibid. Ἀλλὰ ληθαργῷ σφαλεὶς] Lethargus morbus notissimus. De eo ita Ser. Sammonicus,

Denique nonnunquam somno sic membra gravantur,
Ut conjungatur leto sopor altus acerbo.

Vide Celsum lib. XXIII. cap. XX. & Plinium lib. XXIV. cap. IX. Lycophron pro oblivione posuit, efficientem pro effecto.

245. Οἷον Πελασγὸν ἅλμα] Fertur Achilles tanto impetu in terram desiliisse, ut fontem isto suo saltu ederet. Id ipsum quatuor sequentibus versibus describit Lycophron. Meminit ejus rei Euripides Ἀνδρομάχῃ, & Justinus Martyr in Orat. ad Græcos, his verbis, Αὐτὸς δὲ ὁ Πηλεΐδης ὁ ποταμὸν πηδήσας, Τροίαν καταστρέψας, Ἕκτορα χειρωσάμενος, Πολυξένης ὁ ἥρως ὑμῶν δοῦλος ἦν, ὑπὸ Ἀμαζόνος νεκρᾶς νενίκηται. Ubi loci, ὁ ποταμὸν πηδήσας, vertendum erat, *qui fluvium saltu excitavit.* Et sane errant doctissimi viri Henr. Stephanus, & Frid. Sylburgius.

249. Ὀρχηστὴς Ἄρης] Martem ὀρχηστὴν dici existimaverim, quia πυῤῥίχη erat ὄρχησις ἐνόπλιος, cui respondet Romanorum *bellicrepa saltatio*, quando cum armis saltabant, ut est apud Festum, & Quintil. lib. I. cap. XII. de eadem illa verba Agathiæ lib. I. Τροχάζειν τε ἀναγκάζων, καὶ ὑπὲρ τῶν ἵππων ἐν ῥυθμῷ ἀναπάλλεσθαι, καὶ τι πυῤῥίχην τινὰ

ἐνόπλιον

ἐνόπλιον περιδινεῖσθαι, καὶ θαμεὶ τῇ σάλπιγγι κατακομβεῖσθαι. τὸ Ενυάλιον ἐπηχούσῃ &c. Heliodorus Æthiop. lib. III. Τοὺς Παρθικοὺς χορούς, τὰς αὐλητρίδας. τὸ ἐνόπλιον τὸ ἐφάλλον τε καὶ πυῤῥίχιον ὄρχησιν &c. Elegantiſſime depingit Apuleius Mileſ. x. *Puelli puellaque virenti florentes ætatula, forma conſpicui, veſte nitidi, inceſſu geſtuoſi, Græcanicam ſaltantes pyrricham, diſpoſitis ordinationibus decoros ambitus inerrabant: nunc in orbe rotatum flexuoſi, nunc in obliquam ſeriem connexi, & in quadratum patorem cuneati, & in catervæ diſſidium ſeparati. At ubi diſcurſus reciproci multimodas ambages tubæ terminalis cantus explicuit, aulæo ſubducto, & complicitis ſipariis, Paridis ſcena diſponitur, &c.* Fuit etiam *Troja* nominata. Virgilius Æneid. v.

Trojaque nunc, pueri, Trojanum ducitur agmen.

Servius, *Ludus ipſe, quem vulgo Pyrricham appellant, Troja vocatur.* Feſtus, *Troja, & regio Priami, & luſus puerorum equeſtris dicitur.* Euripides quoque Andromacha Τρωϊκὸν πήδημα appellat. De ſaltationum autem nominibus, ut & de generibus, dividiæ inter Auctores. Vide interpretem Sophoclis ad Ajacem, Ariſtophanis ad Nubes, Ulpianum ad Olynthiacam II. & Jul. Pollucem lib. IV cap. IV. Emendandus vero obiter Sophoclis interpres, Τῶν δὲ ὀρχήσεων ἡ μὲν Βερεκυνθιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ δὲ Πυῤῥίχη. Nam male legitur ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ καὶ Πυῤῥίχη, quod falſum, ſiquidem Κρητικὴ erat Corybantiaca, ſive Gnoſia, Πυῤῥίχη vero ἐνόπλιος. Poteris nihilominus ὀρχηστὴν interpretari τὸν ἀλλοπρόσαλλον. Aut qui in nuptiis Cadmi, & Harmoniæ filiæ ſine armis nudus ſaltavit. Nonnus Dionyſ. lib. quinto,

—— πατὴρ δὲ ὑπὸ χάρματι κούρης
Γυμνὸς ἄτερ σακέων ὠρχήσατο μείλιχος Ἄρης.

250. Στρόμβων τὸ αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον] Notum eſt veteres, ignoto tubarum uſu, conchis uti conſueviſſe. Heſychius, Κόχλοις τοῖς θαλασσίοις ἐχρῶντο πρὸ τῆς τῶν σαλπίγγων εὑρέσεως. ita emendo, nam male antea Κόχλος, τοῖς θ. Hinc Theocritus Διοσκ.

Η ῥ᾽ Αμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον,
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστους
Κόχλου φυσαθέντος. ——

Virgilius,

Sed tum forte cava cum perſonat æquora concha.

Ovidius,

Cæruleum Tritona vocat, conchaque ſonanti
Inſpirare jubet, fluctuſque & flumina ſigno
Jam revocare dato. ——

Tertulliano hinc lucem do lib. de Pallio, *Adhuc maris conchæ & buccinæ peregrinantur in montibus, cupientes Platoni probare etiam ardua fluitaſſe.* Huc referendum etiam Theognidis ænigma illud priſcum conchæ in militia uſum exprimens,

Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρὸς
Τεθνηκὼς, ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

252. Πέφρικας δ᾽ ὥστε λήϊα γύας λόγχαις ἀποσίλβοντας] Eodem modo Ennius Annal. lib. VIII.

—— *ſtant pulvere campei.*
*
Haſtatei ſpargunt haſtas, fit ferreus imber.
*
Denſantur campis horrentia tela virorum.
*
* *
Horret ager, campeique armis ſublimibus ardent.

Et in XIV.

Horreſcit telis exercitus aſper utrinque.

Item in Erechtheo,

Arma arrigunt, horreſcunt tela.
Sparſis haſtis longis campus ſplendet, & horret.

Homerus,

Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. ——

Virgilius,

—— *tum ferreus haſtis*
Horret ager. ——

261. Πτεροῖσι χερσὸν αὐτὸς διαγράφων] Simili phraſi dixit Virgilius Æneid. lib. I.

—— *verſa pulvis inſcribitur haſta.*

Sidon. lib. II. in Epiſtola quadam ad Domitium, *Mundus incanduit, glacies Alpina deletur, & hiulcis arentium rimarum flexibus terra perſcribitur.* Nonnus Dionyſ. lib. III.

Ἰξαίνει ἀροτῆρι διαγράψας χθόνα ὁλκῷ.

Plautus,

Corpus tuum virgis ulmeis inſcribam.

Achillem vero mortui Hectoris corpus currui alligatum circumvectantem eleganter aquilam vocat; alludens ad veterum conſuetudinem, qui reges, & viros principes poſt mortem ab aquila vehi fingebant. Artemidorus lib. II. cap. XX. Ὀχεῖσθαι ἀετῷ βασιλεῦσι μὲν, καὶ μεγιστᾶσι, καὶ πλουσίοις ἀνδράσιν ὄλεθρον μαντεύεται. ἔθος γὰρ παλαιὸν ἀποθνήσκοντας τούτους πλάσσειν τε, καὶ γράφειν ἐπ᾽ αὐτῶν ὀχουμένους, καὶ διὰ τῶν τοιούτων δημιουργημάτων τιμᾶν. Hinc forte nata Romanorum conſuetudo, qui, cremato Imperatoris corpore, aquilam emittebant, quæ in cœlum animam principis deferre credebatur. Qua de re eſt apud Herodianum lib. IV. Poſtea ait,

Αἰετὰς βοώτης γαμψωνύχοις αἰάγκοις.

Similiter Sat. I. Juvenalis de malefico per arenam tracto,

Et latum media ſulcum deducit arena.

265. Πτώου τε πατρὸς] Apollinis Hector, non Priami, putatus quibuſdam. Homeri Scholiaſtes Iliad. tertia, Πορφύριος ἐν τοῖς Παραλειπομένοις φησὶν ὅτι τὸν Ἕκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδιδόασιν Ἴβυκος, Ἀλέξανδρος, Εὐφορίων, καὶ Λυκόφρων. Forte ea ratione, qua à veteribus heroes omnes Deorum filii nuncupabantur. Hierocles in Comment. ad χρυσᾶ ἔπη Pythagoræ, Θεῶν παῖδες οἱ ἥρωες εἰκότως ἐπονομάζονται, οὐκ ἐκ θνητῆς οὐσίας αὐτοὶ γενόμενοι, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς μονοειδοῦς αὐτῶν αἰτίας προϊόντες, οἷον φῶς τῇ οὐσίᾳ τοῦ φωτεινοῦ σώματος συνδρομον. Emendabis vero obiter Etymologicum, ubi male legitur τῶν φιλτάτων, quod ab doctiſſimo Sylburgio non animadverſum.

269. Λαβὼν δὲ ταῦρον τὸν πεφασμένον δάνος] Taurum occiſum vocat Hectorem, quem Priamus redemit auro. De ejus redemptione vide Homerum Iliad. ω. & Theonis Sophiſtæ Παραδείγματα. Meminit quoque Theoph. Simocratus in Epiſt. quadam, Ἦλθε δὴ καὶ Πρίαμος ὁ τοῦ Θί-

 τίδος

πεσὼν παῖς, καὶ πολλὰ γὰρ ἐχθρῶν ὁ τῆς Πηλέως ἠγωνίσατο, καὶ δίδωσι τῷ πατρὶ τεθνηκότα τὸν παῖδα, δυστυχεστάτῳ φιλοτιμούμενος δώρῳ τὸν Πρίαμον. Et Lactant. lib. III. *Scilicet aurum pendere debuit, tanquam pro mortuo Hectore.*

270. Σταθμῷ ταλάντῳ πυρσωθεὶς ἠρτημένον] Ita solebant veteres. Homeri Schol. Iliad. γ'. Μηδέπω νομισμάτων ὑπαρχόντων, σταθμῷ ἐδίδοσαν οἱ ἀρχαῖοι χρυσίον, καὶ ἀργύριον, καὶ τὰ παραπλήσια. Idem mos Romanis priscis. Æl. Donatus Phorm. Act. I. Sc. I. *Unciatim. Cum expensa pecunia ferretur more veterum, non, ut nunc, annumeraretur.* Persii Interpres vetus Sat. II. *Solebat* (æs) *pensari potius, quam numerari.* Festus, *Æs pensantes expendebant, non adnumerabant.* Isidorus Orig. lib. X. *Prius qui dabant pecuniam, non numerabant eam, sed appendebant.* Ea propter trutina in æde Saturni posita fuit, moris antiqui vestigium. Varro de L. L. lib. IV. *Per trutinam solvi solitum, vestigium etiam nunc manet in æde Saturni, quod ea etiam nunc propter pensuram trutinam habet positam.*

273. Κρατῆρα Βάκχου δόντος] Homeri Scholiastes Iliad. χ'. Διόνυσος Ἡφαίστου γενόμενον ἐν Νάξῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων ξενίους, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον χρύσεον ἀμφορέα. διωχθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ Λυκούργου, καὶ καταφυγὼν εἰς θάλασσαν, φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξαμένης Θέτιδος, ἔδωκεν αὐτῇ τὸν ἀμφορέα, ἡ δὲ τῷ παιδὶ ἐχαρίσατο, ὅπως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῷ ἀποτεθῇ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ. quæ verba optime hunc Lycophronis locum exponunt. Est autem hic crater inter astra postea relatus: Macrobius in Somn. Scip. lib. I. cap. XII. *Arcani hujus indicium est crater Liberi patris ille siderem in regione, qua inter Cancrum est & Leonem, locatus, &c.*

274. Νύμφαισιν, αἳ φίλαντο Βαφύρου γάνος] Nymphas amare Bephyri fluenta ait, quia eæ fluminum omnium præsides credebantur. Servius Eclog. I. *Omnibus aquis Nymphæ sunt præsidentes.* Vide Porphyrium lib. de Nympharum antro. Itaque quicunque fluvium transituri, eum adorabant, & manus lavabant. Hesiodus lib. II.

> Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
> Ποσσὶ περᾶν, πρίν γ' εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
> Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.

Militares copiæ sacrificabant, atque id vocabant θύειν τὰ διαβατήρια. Neque Romani Petroniam amnem in Tiberim defluentem inauspicato transibant, & *Peremne auspicari* dicebant, Festus, *Peremne auspicari dicebant, qui omnem aquam, quæ ex sacro oritur, auspicato transit.* Vide eundem in *Petronia.*

276. Ὃς στοιχειμαίνων πότμον] Historiam, quam Lycophron innuit, narrat Homeri Interpres Iliad. α'. Λέγεται τὴν Θέτιν παρὰ Διὸς μαθοῦσαν περὶ Ἀχιλλέως, ὅτι εἰ μὲν μείνῃ ἐν τῇ Φθίᾳ μὴ συμπλεύσας Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἴλιον, πολλὴ μὲν ἔσται αὐτῷ ζωή, ἄδοξος δέ. εἰ δὲ συμπλεύσει αὐτοῖς, ἔσται ὀλιγοχρόνιος μέν, ἀλλ' ἀοίδιμος καὶ εὐκλεής. ὅθεν ὡς προειδυῖα ἡ Θέτις τοῦτο, ἐν αὐτὸν παραθεμένη εἰς τὰς Λυκομήδους παρθένους ὡς κόρην ἐν τῇ Σκύρῳ. Philostratus junior in Imaginibus, Τὸ γάρ τοι Μοιρῶν ἐπὶ τῷ παιδὶ φθέγμα παρὰ τοῦ πατρὸς Νηρέως ἡ Θέτις μαθοῦσα, καὶ ὡς ἐπ' ἄμφω παρωρμημένον αὐτῷ ἐστιν, ἢ ζῆν ἀκλεῶς, ἢ εὐκλεῶς γενόμενον τάχιστα τελευτᾶν, ὑπιδοῦσα αὐτῷ ὁ παῖς ξυνῇ τῇ Λυκομήδους θυγατράσιν ἐν Σκύρῳ κρύπτεται, κόρη μετ' αὐτῶν δοκῶν τοῖς ἄλλοις. Tertullianus lib. de Pallio, *Naturam concussit Larissæus heros in virginem mutando, ille ferarum medullis educatus, unde & nominis consilium.* Apud Statium Papinium in Achilleide sic Scyrum alloquitur Thetis,

> *Chara mihi tellus, magna cui pignora curæ,*
> *Depositumque ingens timido commisimus astu,*
> *Sis felix, taceasque, precor, quo more tacebat*
> *Creta Rhea, te longus honos, æternaque cingent*
> *Templa,* —— & quæ sequuntur.

Horatius Carm. lib. I. Od. VIII.

> *Quid latet, ut marinæ*
> *Filium dicunt Thetidis sub lacrymosa Trojæ*
> *Funera, ne virilis*
> *Cultus in cædem, & Lycias proriperet catervas?*

Theon in Paradigm. Ὁ δὲ γενναῖος Ἀχιλλεὺς πολλὰ φράσας χαίρειν ὅπλοις, καὶ τῇ δόξῃ τῆς πατρίδος, εἰς Σκῦρον καταφεύγει, καὶ εἰς παρθενῶνα κατέδυ, καὶ τὴν φύσιν ἔκρυψε τῷ σχήματι, κόρη δοκεῖν ἐθέλων βουλόμενος. Vide etiam Hygini Fab. XCVI. Apollodorum lib. III. Johan. Tzetzen Chil. IV. Hist. XVI. Philostratus Ἡρωϊκοῖς commentitium existimat.

280. Οἷον κίον' ἀϊστώσαντε δόμων] Hectorem κίονα vocat eleganter Poeta noster,

> Στῦλοι γὰρ οἴκων παῖδές εἰσιν ἄρσενες,

ut ait Euripides. Inde Apuleium illustro Miles. VII. *Sed uxor ejus Plotina, quædam raræ fidei, atque singularis pudicitiæ fœmina, quæ decimo partus stipendio viri familiam fundaverat.* Item Statium Papinium Sylv. lib. IV. in carmine ad Maximum,

> *Sed damus lento veniam, quod alma*
> *Prole fundasti vacuos penateis.*
> *O diem lætum! venit ecce nobis*
> *Maximus alter.*

Et Thebaid. lib. I.

> *Hic sexus melioris inops, sed prole virebat*
> *Fœminea, gemino natarum pignore fultus.*

Huc pertinet Artemidori illa lib. II. cap. X. Κίονες δὲ καθαροὶ περικείμενοι, καὶ μὴ διαφθειρόμενοι, τὰ τέκνα σημαίνουσι τοῦ ἰδόντος ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ λαμπρότερον μεταβῆναι. οἱ δὲ συντριβόμενοι τὸν ὄλεθρον σημαίνουσι. Afranius in Privigno etiam mulierem *firmamentum* appellat simillimo modo,

> *Uxorem quæris firmamentum familiæ?*
> *Scias abesse ab iis lustris ingenium procul.*

Lycophronis huic loco similis plane Pindari is Olympion. Od. III. dum inquit,

> Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ' ἐπεὶ
> Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε μάτηρ.
> Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε Τροίας
> Ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
> να. ——

Simili modo in Cantico Canticorum Angeli *columnæ* nuncupantur. Mox vocat Hectorem ἔρεισμα πάτρας, quemadmodum Pindarus sæpe victores suos. Cur autem homines columnæ assimilentur, hæc est caussa; in ædibus prisci ævi erant effigies, quæ columnas earum fulcirent, ut auctor est Vitruvius: eæ à Græcis ἄτλαντες, à Latinis *Telamones* dictæ fuerunt.

Verba

Verba hæc sunt lib. vi. cap. x. *Item si qua virili figura signa mutulos, aut coronas sustinent, nostri telamones appellant, cujus rationes, quid ita, aut quare, ex historiis non inveniuntur, Græci vero eos* ἄτλαντας *vocitant, Atlas enim historice formatur sustinens mundum.* Atque ἄτλαντες quidem, quia fabricabantur ad effigiem Atlantis, cœli columnam sustinentis. Eleganter Æschylus Prometheo,

> Οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι
> Τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους
> Ἕστηκε κίον' οὐρανοῦ τε, καὶ χθονὸς,
> Ὤμοις ἐρείδων ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.

Nuncupabantur autem isti telamones gibbosi, *quod ita fierent*, (ut ait Servius) *ut gibbosos imitentur, dum onera sustinent.* Martialis hinc est capiendus,

> —— *videtur Atlas cum compare gibbo.*

Ait vero Vitruvius ἄτλαντας *telamones* dici, ut & Glossarium, *Telamo*, Ἄγλασο ὄρος. Emendo Ἄτλας τὸ ὄρος, quod & in Critico monui. Id ab Ennio profectum docet Servius lib. I. Æneid. Vel potest ejus assimulationis hæc caussa videri, quod olim columnas pro simulacris ponere consueverint. Clemens Strom. I. Πρὶν γ' ἐν ἀκριβωθῆναι τὰς τῶν ἀγαλμάτων σχέσεις, κίονας ἵστασαν οἱ παλαιοὶ, ἵστασαν ταῦτα, ὡς ἀφιδρύματα τοῦ θεοῦ.

288. Καλῶν ἐπ' εὐχαῖς πλεῖστα Φύξιον Δία] Appellat Φύξιον Δία, qui aliter Ἀποτρόπαιος, Latinis *Averruncus*, & *Prodigialis*: & *Averrunci* dii omnes. Glossæ, Θεὸς ἀποτρόπαιος, *Auruncus*. Eædem, *Auruncus*, Θεὸς ἀποτρόπαιος. *Deos depellentes* dixit Persius Sat. v. & *Deos avertentes* Tarquitius apud Macrob. lib. III. cap. xx. Apposite autem Jovem prædicit invocandum Græcorum exercitui, quippe cui etiam post reportatam victoriam simulacrum statuebant, ut est apud Scholiasten Euripidis, Phœnissis.

291. Καὶ σταυροῖσι χαρακωτὸν φράξει] Palos hos *Cervos* Romani appellabant. Solebant vero illos castris ad munitionem præfigere. Meminit eorum Virgilius in Eclogis,

> *Atque humiles habitare casas, & figere cervos.*

Tibullus lib. IV.

> *Nam te non alius belli tenet aptius artes,*
> *Qua deceat tutam castris praducere fossam,*
> *Qualiter adversos hosti defigere cervos,*
> *Quemve lacum ducto melius sit claudere vallo.*

Mentio eorum etiam apud Julium Cæsarem Commentariis de Bello civili, & Gallico.

293. Ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι καπνῷ.] Apes terreri fumo sciunt ii, qui alvearia curant. Sed natum istum morem non hodie, neque heri, testatur Virgilius Georg. lib. IV.

> ——*fumosque manu pratende sequaces.*

Inde ait Quintilianus Declamat. XIII. de Apibus veneno enectis loquens, *Hoc tu damnum intelligis, hoc veneno vindicas, quod mehercule inhumane etiam fumo prohibuisses?* Apollonius lib. II.

> Ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες,
> Ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν,
> Αἱ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ
> Βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι
> Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀΐσσουσιν.

Ammianus lib. XVIII. *In domo Barbationis, pedestris militiæ tunc rectoris, examen apes fecere perspicuum. Superque hoc prodigiorum gnaros solicite consulenti, discrimen magnum portendi responsum est, conjectura videlicet tali, quod hæ volucres post compositas sedes, opesque congestas, fumo pelluntur, & turbulento sonitu cymbalorum.* Testatur idem Aristoteles, in Historia animalium. Huc pertinent illa Ulpiani lib. IX. Disputat. D. ad Legem Aquiliam, *Si quis fumo facto apes alienas fugaverit, vel etiam necaverit, magis caussam mortis præstitisse videtur, quam occidisse, & ideo in factum actione tenebitur.* Idem lib. XVIII. *Si cum apes meæ ad tuas advolassent, tu eas exusseris, legis Aquiliæ actionem competere Celsus ait.* Quem locum indicavit mihi amicissimus meus Scriverius. Dicebantur autem apud veteres Græcos (libet enim hoc nunc dicere, quia in id vocabulum incidi) μέλισσαι etiam animæ. Porphyrius lib. de Nymph. antro, Καὶ ἔτι γε μᾶλλον νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὔσας ἐργαστικάς. ὅθεν καὶ ὁ Σοφοκλῆς οὐκ ἀπεοικότως ἔφη ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔστι, βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἔρχεταί τ' ἄλλη. Sic vicissim Quintilianus apes *Animas* vocat, loco citato, *Animum meum extincta unius horæ momento tot animæ movent, quot perierunt de me bene merita.*

306. Μήνης ἑλίσσων κύκλον] Veteres Græci ad Lunæ cursum menstruum tempus metiri solitos innuit hoc loco Lycophron, quod notum ex Aristophanis, Nicandrique Interpretibus, & Censorino. Item Macrobio Saturn. lib. I. cap. XVI. Theodoretus de Provid. Serm. I. Τὸν δὲ μῆνα ἐκ τῆς σελήνης τὸ μέτρον λαμβάνοντα, ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τῆς προσηγορίας μετείληχε, μήνην γὰρ ὀνομάζουσι τὴν σελήνην. Imitati eos etiam veteres Latini. Sequentes tamen ad Solis cursum omnia tempora dimetiebantur, teste Macrobio, loco citato. Id ipsum designans Virgilius dicit,

> ——— *vos, ô clarissima mundi*
> *Lumina, quæ cœlo labentem ducitis annum,*
> *Liber, & alma Ceres.* ———

309. Πυρφόρῳ βαλὼν ἐγγύη τόξον] Eleganter sagittas tribuit Troïlo, amasio Achillis, nam etiam hominis forma amantem lædit, unde & Cupidini tela affingunt Poetæ. Xenophon Ἀπομν. α', Ἴσως δὲ καὶ οἱ Ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, ὅτι καὶ πόῤῥωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσι. Phurnutus, Τοξότης δὲ (ὁ Ἔρως ἐστὶ) ἐπεὶ πληγῇ τινὶ ὅμοιον ὑπὸ τῶν προσπίπτοντος οἱ ἀλισκόμενοι αὐτῷ πάσχουσιν. Aristænetus lib. I. Ὁ Ἔρως οὐ μετρίως ἐνέτεινε τὴν νευρὰν, ὅτι καὶ πικρὰ πέφυκεν ἡ τοξεία, ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος προσελκύσας τὰ τόξα, σφοδρότατα ἀφῆκε τὸ βέλος. Vide Moschi Ἔρωτα δραπέτην.

312. Πρὸ τῆς δυσμένους] Hesiodus in Theogonia de Amore,

> ——— ——— πάντων ἀνθρώπων
> Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον, καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

Musæus,

> Ἀνδρα γὰρ αἰολόμορφος Ἔρως βελέεσσιν ἀμαλδύνει,
> Καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται. οἶσι δ' ἀνάσσει
> Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.

319. Ἰν' ἄλμα πίπτει] Ilii sepulcrum intelligit, quod

Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος ——.

fuisse canit Theocritus Χάρισι. Meminit ejusdem Valer. Flaccus lib. I.

Litoraque, & veteres tumulos prælabitur Ili.

Homerus Iliad. XI.

Καὶ παρ' ὃ μὲν ἐπὶ Ἴλου σήματι μάχη.

Item,

Οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο

Μέσσον κἀπ πεδίον. &c.

Elegans locus Strab. lib. VIII. Εἰκὸς δὲ διὰ τοῦτο ἐν μέσῳ τῷ πεδίῳ τεθάφθαι αὐτὸν, (τὸν Ἶλον) ὅτι πρῶτος ἐθάρρησεν ἐν τοῖς πεδίοις θέσθαι τὴν κατοικίαν. Emendabis vero Etymologicum, in quo pessime legitur,

Ἰν ἄλμα πομπῇ καὶ χαμευνίδων δίπλοιαν.

verbis sensum nullum habentibus.

322. Πρὶν ἐκ λοχείας γυῖα χυτλῶσαι δρόσῳ] Solebant quondam partum è matris utero prodeuntem aqua abluere. Moris ejus quoque apud Callimachum vestigium, hymno in Jovem,

Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,

Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο

Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.

Item hymno in Delum,

——— οἶδα καὶ ἄλλας

Λουσαμένας ἐπ' ἐμεῖο λεχωΐδας. ———

Ita malim legere, quam ἀπ' ἐμεῖο. Apud Lucianum quoque Τραγοποδάγρα,

Ὅτε γὰρ λαχόντα σε τικοῦσα

Μοῖρα, Κλωθώ ποτ' ἔλουσεν.

Ennius Andromeda apud Nonium in Lavit. *Nam ubi introducta est, puerumque, ut lavent, locant in clypeo.* Plautus Amphitryone, Scena, *Spes atque opes, &c.*

Postquam peperit pueros, lavere jussit, nos occœpimus,

Sed puer ille, quem ego lavi, ut magnus est, & multum valet?

Hinc capiendus Apuleius Milesf. I. *Et lotio perlitus, quasi recens utero matris editus.* Nonnus ἀχύτλωτον λοχείην eleganter dixit de Bacchi nativitate lib. IX. Dionysf.

Καί μιν ἀχυτλώτοιο διαΐσσοντα λοχείης,

Πήχει κοῦρον ἄδακρυν ἐκούφισε σύγγονος Ἑρμῆς.

Apollonius lib. II. de Tibarenis agens,

——— τοὶ δ' αὖ κομέουσιν ἐδωδῇ

Ἀνέρες, ἠδὲ λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται.

Nam hinc petenda ei loco lux. Vides etiam hanc consuetudinem apud Aristotelem lib. περὶ Θαυμ. ἀκουσμ. cujus ea sunt verba, Αἱ γυναῖκες ἅμα ἐργαζόμεναι τίκτουσι, καὶ τὸ παιδίον ὕδατι περικλύσασαι, παραχρῆμα σκάπτουσι, καὶ σκάλλουσι. καὶ τἄλλα οἰκονομοῦσιν, ἃ μὴ τικτούσαις ἦν πρακτέον. Apollonii tamen locum etiam ad puerperarum ablutionem poteris referre.

323. Σὲ δ' ὠμὰ πρὸς νυμφεῖα] Polyxenæ immolationem à Neoptolemo ad Achillis tumulum factam attingit, quam vide apud Ovidium Met. lib. XIII. Senecam Troade, & Dictyn libro ultimo. A quibus dissentit Philostratus, Ἡρωϊκοῖς ita narrans, Λέγεται ἡ Πολυξένη φεύγουσ' ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν Τρῳάδων, καὶ τῶν Τρώων ἐσκεδασμένων, οὐδὲ γὰρ τὸ πῶμα τοῦ Ἀχιλλέως ἀδεῶς ἐπήγαγον, αὐτομολίᾳ χρήσασθαι, καὶ φυγεῖν εἰς τὸ Ἑλληνικόν. ἀναχθεῖσά τε τῷ Ἀγαμέμνονι ζῆν μὲν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ τε, καὶ σώφρονι, καθάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ. τριταίου δὲ ἤδη κειμένου τοῦ νεκροῦ, δραμεῖν δὴ τὸ σῆμα ἐν νυκτὶ, ξίφει τε αὐτὴν ἐπικλῖναι, πολλὰ εἰποῦσαν ἐλεεινὰ καὶ γαμικὰ, ὅτι δὴ καὶ λίσσει τοῦ Ἀχιλλέως, ἐρασὴν τε μεῖναι, καὶ ἀγαγεῖν αὐτὴν μὴ ψευσαμένην τὸν γάμον.

Ibid. Γαμηλίους θυηλὰς] Veteribus ante nuptias sacrificare moris fuit. Polyænus lib. IV. Ταύτην (Νικαίαν) Ἀντίγονος τῷ υἱῷ Δημητρίῳ μνηστεύεται. ἡ δὲ ἀσμένη μειρακίῳ βασιλεῖ καὶ πρὸς γάμον αὐτὴν ἐπιδοῦσα. ἦν θυσία μεγαλοπρεπὴς, πανήγυρις. Theophrastus Ηθ. Χαρακτ. cap. περὶ Ἀνελευθερίας, Καὶ ἐκδιδοὺς ἑαυτοῦ θυγατέρα, τοῦ μὲν ἱερείου, πλὴν τῶν ἱερείων, τὰ κρέα ἀποδόσθαι. Pausanias, Τυνδάρεων θύσαντα τε ἵππον, τοὺς Ἑλένης ἐξορκοῦ μνηστῆρας, ἱστὰς ἐπὶ τοῦ ἵππου τομίων. Dicebatur autem id sacrificium προγάμεια, γαμηλία, & προτέλεια. Vide, præter Poetarum Interpretes, Jul. Pollucem lib. III. cap. III. Lycophron γαμηλίους θυηλὰς nuncupat. Terentius Phorm. Act. IV. Sc. IV.

Ducenda est uxor, ut ais, concedo tibi

Spatium quidem apparandis nuptiis,

Vocandi, sacrificandi, dabitur paullulum.

Et apud Plautum Aulularia. Fiebat vero Junoni, Veneri, & Gratiis. Etymologici Auctor, Γαμηλία, ἡ εἰς τοὺς φράτορας διδομένη ἐγγραφὴ, καὶ εἰσαγωγὴ ἐπὶ γάμοις, ἣν ὠνόμασαν καὶ κουρεῶτιν. οἱ δέ φασι γαμηλίαν θυσίαν, ἣν ἔθυον τοῖς δημόταις οἱ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφόμενοι, καὶ μέλλοντες γαμεῖν. ἐγίνετο δὲ ἡ θυσία τῇ Ἥρᾳ, καὶ Ἀφροδίτῃ, καὶ Χάρισι. Ait vero, Γαμηλία, ἡ εἰς τοὺς φράτορας διδομένη ἐγγραφή. Ita nimirum apud Oratores intelligi debet, apud quos non una hujus vocis notio. Harpocration, Ἐν μὲν τοῖς Ἰσαίου ὑπομνήμασί φησιν εἶναι τὴν γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις διδομένην, παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμου, ἐν ᾗ οὐδὲν τοιοῦτον γέγραπται. ἐν δὲ τοῖς εἰς Δημοσθένην, ὁ αὐτὸς πάλιν γαμηλίαν φησὶν εἶναι τὴν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς ἐξηγήσεως προτιθέμενος. Sed ad sacrificia nuptialia revertor. Etiam Romanis moris fuit ante matrimonii copulationem sacrificare, ut & in divortio, eorumque *Confarreatio*, atque *Diffarreatio* notæ antiquitatis studiosis: apud quos etiam *Sponsus* & *Sponsa* dicebantur, quod σπονδὰς interpositis rebus divinis facerent, teste Festo. Iphidem vero, cujus hic mentio, Helenæ & Thesei filiam memorat ex Euphorione idem Etymologici Auctor.

327. Στεμματηφόρον βοῦν] Vittatæ antiquitus tam hostiæ, quam sacerdotes, teste Emporio. Hinc apud Virgilium Æneid. II. Sinon,

Jamque infanda dies aderat, mihi sacra parari,

Et salsæ fruges, & circum tempora vittæ.

Et infra,

——*Vittaque Deûm, quas hostia gessi.*

Ovidius Met. lib. XV.

Victima labe carens, & præstantissima forma,

Nam placuisse nocet, vittis insignis & auro

Sistitur ante aras. ———

Fuerunt autem eæ vittæ è lana. Festus, *Infulæ sunt filamenta lanea, quibus sacerdotes, & hostiæ, templaque velabantur.* Vide Varronem lib. VI. Inde cum antiquitus frondes, atque flores

flores ad ſepulcrum ferre moris eſſet, poſtea addi cœpit lana.

328. Τειπάτϱω κανδάονος] Orion τειπάτωϱ dicitur, à tribus (ut volunt fabulæ) patribus, Jove, Neptuno, & Mercurio. Nonnus Dionyſ. lib. XIII.

Ωρίων τειπάτωρ ἀπὸ μητέρος ἄσπορε Γαίης,
Εὖτε θεῶν τεκγόνοισιν ἀεξηθεῖσα γενέθλης,
Εἰς τόκον αὐτοτέλεστον ἐμορφώθη χύσις οὔρων,
Αὔλακα νυμφεύσασα πολυσπερέος βοείης.

Vide Palæphatum, Hyginum, Homeri & Nicandri Interpretes. Sed ineptit Scholiaſtes, qui locum hunc de Orione interpretatur, deque ejus gladio, neſcio quid, comminiſcitur. Certe, aut ego longe fallor, aut Orion homo inuſitatæ ſtaturæ hic accipiendus pro aliquo Cyclopum, Vulcani miniſtrorum, ſolent enim arma Ηφαιςότευκ]α heroibus tribuere Poetæ. Neque movere debet quenquam nominum propriorum confuſio, quæ etiam apud Ovidium invenitur, cum ait,

Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

Cum tamen à Memnone occiſus ſit. Et apud Plautum Pſeudolo,

Item ut Medea Peleum concoxit ſenem.

Cum tamen Æſoni hoc acciderit. Virgilius quoque pro Caſtore Pollucem poſuit,

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus. ———

Servius, *Caſtor domitor equorum fuit, ſed fratrem pro fratre poſuit, poetica licentia.* Imitatur Prudentius Αποθεώσει,

Aut Pollucis equum ſuffire ardentibus extis.

Vocat vero τείπατϱον, κατ' συγκοπὴν, pro eo, quod eſt τειτοπάτορα. Similiter infra τεκγόνιλος ponitur pro eo, quod τειτογόνεια. Mutuatur autem hoc epitheton à tribus Cyclopibus, Cotto, Gyge, & Briareo, qui nominabantur Τειτοπάτορες, quibuſque Athenienſes pro filiorum ſuſceptione ſacrificabant. Etymologicographus, Τειτοπάτορες· Δήμων ἀνέμους εἶναί φησι. Φιλόχορος δὲ τοὺς τειτοπάτορας πάντων γεγονέναι πρώτους, τὴν μὲν γὰρ Σελήνην καὶ τὸν Ηλιον τότε καλεῖν γονεῖς, τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φανόδημος δέ φησιν, ὅτι μόνοι Αθηναῖοι θύουσι, καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων. ἐν δὲ τοῖς Ορφέως Φυσικοῖς τοὺς τρίτους πατέρας Αμαλκείδην, Πρωτοκλῆ, καὶ Πρωτοκρέοντα θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ Εξηγητικὸν ποιήσας Οὐρανοῦ καὶ Γῆς αὐτούς φησιν, ὀνόματα δὲ αὐτῶν, Κόττος, Βριάρεως, καὶ Γύγης. Vide etiam Suidam. Neque quenquam movere debet, quod Cyclopum epitheta confundat, nam hoc Lycophroni, aut potius vati confuſa voce (ut primore Tragœdia dicitur) oracula profanti, haud inſolens. Eodem modo infra Jovis Agamemnonis & Hercei, Minervæ Græcæ & Myndiæ epitheta confundit. Invenio tamen etiam gladii Orionis mentionem apud Nonnum Dionyſ. lib. XXV.

Τίς ξίφος Ωρίωνος ἀμαλδύνειε μαχαίρῃ,
Η χθονίοις βελέεσσιν ὀϊστεύσειε Βοώτην;

Et ab Ovidio Metamorphoſi,

Enſifer Orion. ———

Sed id quia armatus, unde & *Jugula* appellatus, Germanicus, *Hunc Romani Jugulam vocant, eo quod ſit armatus; ut gladius ſtellarum luce terribilis, & clariſſimus.* Itaque hoc ſententiæ noſtræ adverſari non poteſt. Dixi autem Athenienſes ſacrificaſſe pro filiorum ſuſceptione, quod colligi poteſt etiam ex Diogene Laërtio lib. VI. in vita Cynici cognominis, Θυόντων ποτὲ θεοῖς ἐπὶ τῷ υἱὸν γενέσθαι, ἔφη, Περὶ δὲ τοῦ ποδαπὸς ἐκβῇ, οὐ θύετε. Et ſane adeo cupidæ maſculæ prolis matres, ut an eam udituræ eſſent, variis ominibus quærerent ſcire, maxime ovo gallinæ incubanti ſubducto, atque eo uſque foto, quoad pullus excluderetur, qui ſi gallus eſſet, maſculæ prolis indicium habebatur. Imitati hoc Græcorum, ut multa alia, Romani. Videmus apud Suetonium, Tiberii cap. XIV. *Prægnans Livia, cum an marem editura eſſet, variis captaret ominibus, ovum incubanti gallinæ ſubductum, nunc ſua, nunc miniſtrarum manu per vices uſque eo fovit, quoad pullus inſigniter criſtatus excluſus eſt.* Sed hæc, fateor, nimis extra ordinem.

331. Δολόγκων δημόλευστον ὠλένη] Supplicii genus veteribus uſitatiſſimum lapidibus ſontes obruere. Veſtigium ejus etiam apud Parthenium Ερωτ. XXI. de Piſidice, Επεὶ μὴν τοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένετο, νεμεσήσας ἐπὶ τῷ δρασθέντι, ἐπέτρεψε τοὺς στρατιώτας καταλεῦσαι τὴν κόρην. Apuleius Mileſ. I. de Meroë, *Publicitus indignatio percrebuit, ſtatutumque eſt, ut in eam die altera ſeveriſſime ſaxorum jaculationibus vindicaretur.* Ælianus Ποικ. Ιςορ. lib. V. cap. XIX. Αἰσχύλος ὁ τραγῳδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπί τινι δράματι, ἑτοίμων οὖν ὄντων Αθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, &c. Polyænus lib. I. Οἱ δὲ πιστεύσαντες Ελένην εἶναι, πῦρ καὶ λίθους ἐπὶ τὴν θεράπαιναν ἔπεμπον, καὶ ὡς ἱκανὴν δίκην ἐπὶ Τληπολέμῳ λαβόντες τὸν Ελένης θάνατον, ἀπεχώρησαν. Vincentius Bellovacenſis in Speculo Hiſtorico, *Romæ gladiatorio ludo celebrato, Telemachus monachus increpitans populum attentius ſpectaculis inhiantem, lapidatur à populo.* Quæ habet ſine dubio ex Theodoreti lib. V. cap. XXVI. Hiſt. Eccleſiaſt. & Caſſiod. lib. X. Tripart. cap. II. qui Telemachi hujus meminerunt: id quod indicavit mihi Scriverius meus. Quintilianus Declamat. XII. *Populus quoque impunitum nefas ſine lapidibus præteribit?* Petronius, *Ex his, qui in porticibus ſpatiabantur, lapides in Eumolpum recitantem miſerunt.* Interpres hiſtoriæ Apollonii Tyrii, *Tunc cives rapuerunt Strangulionem & Dionyſiadem, extra civitatem trahentes lapidaverunt.* Apud Sophoclem quoque Αντιγόνῃ Creon minatur,

Φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει,

ſi quis Polynicis cadaver ſepeliviſſet. Philoſtratus Ηρωϊκοῖς, Πειραχθεὶς δὲ τῇ χειρὶ κατελιθώθη, βαλλόντων αὐτὸν Πελοποννησίων τε, καὶ Ιθακησίων. Et lib. I. de vita Sophiſtarum in Lolliano, Θορύβου δὲ καθεστηκότος ἐπὶ τὰ ἀρτοπώλια, καὶ τῶν Αθηναίων βάλλειν αὐτὸν ὡρμηκότων, Παγκράτιος ὁ κύων, &c. Fuit idem mos Hebræis. D. Lucas Actorum cap. VII. de Stephano protomartyre, Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν. Et poſtea, Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον ἐπικαλούμενον, καὶ λέγοντα, Κύριε Ιησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου. Et in Veteri Teſtamento multa veſtigia.

335. Ο δὲ ἀμφὶ τύμβῳ τ' Ἀγαμέμνον᾽] Reprehendit Lycophronem Lamb. Hortensius, quod Cassandram inducat vaticinantem, moriturum Priamum ad Jovis Agamemnonis aram, qui à Spartanis colebatur, quod etiam infra est videre; cum ad Hercei (quem etiam *Penetralem deum* Latini veteres vocitarunt) peremptum omnes veluti uno ore testentur. Tryphiodorus,

Αἰακίδης δὲ γέροντα Νεοπτόλεμος βασιλῆα
Πήμασι κεκμηῶτα παρ' Ἑρκείῳ κτάνε βωμῷ.

Et præter hunc Virgilius, Ovidius, alii. Nos potius condonandam Poetæ auctoritati hanc epithetorum confusionem censemus, qui etiam infra Epeum instrumenta sua, quibus equum Durateum fabricasset, Myndiæ Minervæ consecrasse ait, cum Græcæ id factum historiæ tradant. Supra quoque Cyclopum epitheta confusa monuimus.

337. Ο τρὶς καλύπτρας] Capto Ilio, Laomedonteque sagittis confixo, cum Telamoni ab Hercule ob rem præclare gestam Hesione donata esset, potestatem Hesionæ fecit Hercules, quem vellet potissimum captivorum abducendi: quæ cum Podarcem fratrem elegisset, Herculesque in servitutem redigendum esse dictitaret, dempto de capite flammeo aureo, eum redemit. Vide Apollodorum lib. II. De calyptra vero ita Festus, *Calyptra, genus vestimenti, quo capita operiebant.* Jul.Pollux lib.III. cap. III. Τὸ δὲ ἐπίβλημα τῆς γυναικὸς, ἑανὸς, καὶ καλύπτρα. Etiam Hesychii Glossæ καλύπτραι interpretantur κεφαλῆς κάλυμμα. Interpres vetus Juvenalis Sat. II. *Flameum. Vestis pudori similis, quam & propter pudorem accipiebant.* Hinc videre est fuisse rubri coloris hoc vestimenti genus, nam talis vultus pudore suffusorum.

342. Φλέξας τὸ ὠδίνοντα] Gravidum dicit equum, quemadmodum Lucretius eleganter lib. I.

Nec cum Durateus Trojanis Pergama partu
Inflammasset equus nocturno Grajugenarum.

Ennius Alexandro,

Nam maxumo saltu superavit
Gravidus armatis equus,
Qui suo partu ardua perdat
Pergama. ———

Virgilius Æneid. VI.

Cum fatalis equus saltu super ardua venit
Pergama, & armatum peditem gravis attulit alvo.

Macrob. Sat. lib. III. cap. XIII. *C. Titius in suasione legis Fannia objicit seculo suo, quod porcum Trojanum mensis inferant, quem illi ideo sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus gravidum, ut ille Trojanus equus gravidus armatis fuit.* Simili phrasi dixit etiam Petronius Arbiter de eodem hoc equo, *graves equi recessus*, &c,

———*gravidis freta pulsa carinis*
Jam peragrabantur, si quis sinus abditus ultra.

Sidonius *gravidas spicas*, Epist. lib. VIII. *Gravidas tibi spiritualium sensuum spicas doctrina salubris messe parturiant.* Eodem modo infra loquitur Lycophron noster,

Ὁ δ' ἀντὶ παπὸς σκορπίον λαιμῷ στάσας
Φόρκῳ, κακῆς ὠδῖνος ἔκλαυσε βάρος.

Ibid. Μορμωτὸν λόχον] Legendum μορμὼ τὸν. Nam pueri equum μορμὼ vocabant. Theocritus Idyllio XV.

——— οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον, μορμὼ, δάκνει ἵππος,
Δάκρυε ὅσσα θέλεις ———

Simili modo eleganter μορμὼ vocat Lycophron equum hunc, qui Trojanis magno terrori fuit. Erat autem miræ magnitudinis. Virgilius,

Instar montis equum divina Palladis arte
Ædificant, sectaque intexunt abiete costas.

Apud Aristophanem Avibus nugacissimus nuncius dicit centum ulnarum fuisse, additque, ut persuadeat, ipsum dimensum. Ita loquitur,

——— ἐναντίω δύ' ἅρματε
Ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ Δούρειος.
Ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασάτην. Πει. Ἡράκλεις.
Αγγ. Τὸ δὲ μῆκος ἐστὶ, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτ' ἐγώ,
Ἑκατοντόργυιον. ———

Quia autem equo capta Troja, quinto quoque anno mense Octobri Marti immolabatur à Romanis in campo Martio equus October bigarum victricum dexterior, caput panibus redimitum habens, de quo magna erat contentio inter Suburanos & Sacravienses, ut hi in regiæ pariete, illi ad turrim Mamiliam id figerent. Ejusdemque cauda, ut ex ea sanguis in focum distillaret, magna celeritate perferebatur in regiam. Meminerunt ejus moris Festus, & Propertius.

345. Λάμψει κακὸν φρύκτωρον] Vestigium hic veteris in militia Græcorum moris, quem enarrat Theognidis Scholiastes, Ἔθος ἦν ἀπὸ τῶν πύργων καὶ ὀρεινῶν τόπων σημεῖα διὰ πυρὸς τοιαῦτα παρασκευάζεσθαι, καὶ αὐτὰ φρυκτωρίας ἐκλήθησαν, καὶ φρυκτωρεῖν τὸ σημαίνειν ἔφοδον πολεμίων. Homeri Scholiastes Iliad. σ'. Ἔθος τοῖς ἀρχαίοις τοὺς πολεμουμένους τῇ μὲν ἡμέρᾳ καπνὸν ἀπὸ τῶν τειχῶν διεγείρειν, τῇ δὲ νυκτὶ φλόγα, τὴν ἀπὸ τῶν περιοίκων βοήθειαν καὶ συμμαχίαν ἐπικαλουμένους. Æmilius Probus in Eumene, *Dimidium fere spatium confecerat, cum ex fumo castrorum ejus, suspicio allata est ad Eumenem, hostem appropinquare.* Apud Polyænum quoque lib. I. Alcibiades προσωμολόγησεν ὡς αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἄκρας νύκτωρ τοῖς ἀναχθεῖσι τὴν λαμπτῆρα. Et apud Parthenium Polycrita, σημεῖον αὐτοῖς ἀναχθεῖσιν ἔφη λαμπτῆρα. Synesius Epist. CXXX. Ἀλλὰ σύγγνωθι, τειχήρης γάρ εἰμι, καὶ πολιορκούμενος γράφω, τὰς ὥρας πολλάκις φυλακτὰς ὁρῶν, καὶ αὐτοὺς ἀτάλαντον καὶ αὐτὸς αἴρων τοῖς ἄλλοις σημεῖα. Ad hunc morem referenda etiam illa Stephani in Βόσπορος, Καὶ Ἑκάτη, φωσφόρος οὖσα, δᾷδας ἐποίησε νύκτωρ πολίταις φανῆναι, καὶ τὴν πολιορκίαν φυγόντες, Φωσφόριον τὸν τόπον ὠνόμασαν.

346. Τοῖς εἰς ξενὴν Λευκόφρυν ἐκπεπλευκόσιν] Virgilius Æneid. II. sub initium,

Est in conspectu Tenedos, notissima fama
Insula, dives opum Priami dum regna manebant,
Nunc tantum sinus, & statio male fida carinis;
Huc se provecti deserto in littore condunt.

347. Καὶ παιδοβρῶτος Πόρκεως] Laocoontem una cum filiis duobus Antiphante, & Thymbræo à serpentibus è Tenedo advenientibus devoratum narrat Æneidos Virgilianæ lib.II. Æneas. Petronius in Satyrico, & Calaber Παραλειπομένοις, qui addit eorum nomina fuisse Porcen, &c

& Chariboeam. Lycophron solius Porcæ heic meminit.

348. Ἐγὼ δ' ἡ τλήμων ἡ γάμους ἀρνουμένη] Infra quoque extrema Cassandra,

> Πίστιν λέγων γὰρ Λοξίου ἰνέσπισε,
> Ψευδηγόροις φήμαισιν ἐγχρίσας ἔπη,
> Καὶ θεοφάτων πρόμαντιν ἀψευδῆ φρένα,
> Λέκτρων στερηθεὶς, ὧν ἐκάλχαινεν τυχεῖν,
> Θήσει δ' ἀληθῆ, &c.

Vide Euripidis Scholia ad Andromachen.

352. Ἡ τοῦ Θοραίου] Apollinis Θοραίου ara in Delo fuit, ad quam hostiam cædere nefas habebatur. Censorinus cap. II. *Id moris institutique majores nostri tenuerunt, ut cum die natali munus annale Genio solverent, manum à cæde ac sanguine abstinerent, ne die, qua ipsi lucem accepissent, aliis demerent; denique Deli ad Apollinis Genitoris aram, ut Timæus auctor est, nemo hostiam cædit.* Possit etiam legi Θυραίου; nam ita dictus Apollo, quod ejus aræ ante ædium fores (quæ ipsi à veteribus consecratæ) statuerentur. Macrobius Saturnal. lib. I. cap. IX. *Etenim, sicut Nigidius quoque refert, apud Græcos Apollo colitur, qui Θυραῖος vocatur: ejusque aras ante fores suas celebrant, ipsum exitus, & introitus demonstrantes potentem.*

356. Λαφρίας Πυλαίτιδος] Solebant veteres Minervam ante urbis portas pingere, unde eam Πυλαῖτιν vocarunt. Æschyli Scholiastes ad Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Ἐζωγράφουν ταύτην (τὴν Ἀθηνᾶν) πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. ἣν καὶ ὁ Λυκόφρων Πυλαῖτιν λέγει, διὰ τὸ ἀνωθεν ἱστᾶσθαι ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

357. Τήμος βιαίως φάσσα] Vocat Cassandram columbam, quia vaticinandi perita. Thessali enim πελειάδα sua lingua vaticinatricem vocabant. Servius ad Eclogam IX. *In Epiro dicitur nemus fuisse, in quo responsa dabant columbæ: quod ideo fingitur, quia lingua Thessala πελειάδες, & columbæ, & vaticinatrices vocantur.* Est autem φάσσα avis, quam rustici *Tetam* appellitarunt, teste eodem Servio ad Ecl. I. Emenda obiter Isidorum Orig. lib. XII. cap. VII. de ave hac loquentem, *Palumbes eo quod sint fracta pabulo, quas vulgus tetas vocant.* Nam male hodie, *à pabulo, quas vulgus titos vocant.*

361. Ἡ δ' εἰς τὸ γλαυκὸν δουρατογλύφου στέγης γλήνας ἀναστρέψασα] Fabulantur, dum ab Ajace violaretur Cassandra, simulacrum Minervæ oculos ad templi tectum sustulisse. Homeri Schol. Iliad. ν. Αἴας μὲν τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν πολλῶν κακῶν αἴτιος τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, Κασσάνδραν γὰρ τὴν Πριάμου ἱκέτιν οὖσαν Ἀθηνᾶς, ἐν τῷ τῆς θεᾶς ἱερῷ κατέχουσαν, ὥστε τὴν θεὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξοάνου εἰς τὴν ὀροφὴν στρέψαι. Strabo hoc commentum recte improbat lib. VI. Τερατεύονται δὲ καὶ τὰ οὕτω μυθεύοντες, ὥστε μὴ μόνον καταμύσαι φασκόμενον, καθάπερ καὶ τὸ ἐν Ἰλίῳ ἀποστραφῆναι (malim ἄνω στραφῆναι, ex Lycophrone, & Homeri interprete) κατὰ τὸν τῆς Κασσάνδρας βιασμὸν, ἀλλὰ καὶ καταμύον δείκνυσθαι.

363. Ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα] Refert Herodianus lib. I. cœlitus decidisse Palladium in quendam Phrygiæ agrum, cui *Pessinuntis* ab ejus casu nomen mansit: ibi enim à principio comparuisse. Vide etiam quæ Apollodorus lib. III.

364. Ἀραιᾷ πάππῳ χεῦμα πημαρθέντων] Ardente apud Ilium Minervæ templo, Ilus accurrens Palladium eripuit, ob quod, cum à viro videri nefas esset, visu privatus fuit, quem tamen postea, placato numine, recuperavit. Vide Plutarchum Παραλλήλοις.

367. Χοιράδων δ' ἐρεισμάτων] Invisa magnopere ea mors veteribus, quæ in naufragio oppetebatur, quia insepulta manebant corpora. Fl. Vegetius de Re militari lib. IV. cap. XLIV. *Alii ferro interimuntur, alii ardere coguntur in fluctibus: inter tanta tamen mortium genera qui acerrimus casus est, absumenda piscibus insepulta sunt corpora.* Ovidius Trist. lib. I. Eleg. II.

> *Demite naufragium, mors mihi munus erit.*
> *Est aliquid fatoque suo, ferroque cadentem*
> *In solita moriens ponere corpus humo,*
> *Et mandare suis aliqua, & sperare sepulcrum,*
> *Et non æquoreis piscibus esse cibum.*

Itaque ne post mortem ejecti sepultura carerent, membro alicui alligabant pretium, quod sepulturus accipiebat. Planum id ex Synesii quadam Epistola, Καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐσκευάζοντο, καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἀρτεδόνας διένεμον. πάλαι χαλεπαινούσας τοῦτο ποιεῖν, νῦν δὲ ἔχει ταύτην, φέρειν δεῖ τὸ μὲν ἐπιτάφιον τῷ ἐκ ναυαγίου νεκρῷ, ὃ γὰρ περιτυχὼν, καὶ κερδάνας, νόμος Ἀδραστείας αἰδοῖτο, μὴ ὀκνεῖ μικρὸν τὶ μέρος ἀποδέξασθαι τοῦ χαρισαμένου φιλανθρώπου. Interpretes historiæ Apollonii Tyrii, *Jubet consecrari, & compaginari tabulas, rimas & foramina bitumine liniri, & facere loculum, & charta plumbea intus posita obturari jussit. Perfecto loculo, regalibus ornamentis exornat puellam, & in loculo posuit, & XX. sestertia auri ad caput ejus posuit.* Id aurum in hunc usum fuisse appositum docent verba sequentia Epistolæ ejus resignatæ, *Quicunque hunc loculum inveneris, habes XX. sestertia auri, peto, ut X. habeas, X. funeri impendas, hoc enim corpus multas lacrymas reliquit parentibus, & dolores amaros: quod si aliud feceris, quam quod dolor exposcit, ultimum diem incidas, nec sit qui corpus tuum sepulturæ commendet.* Itaque, accepto eo pretio, sepeliebant, aut saltem plena manu ter terram injiciebant: sin fecissent, impii habebantur. Sophoclis Schol. Ἀντιγόνη, Οἱ γὰρ νεκροὺς ὁρῶντες ἀτάφους, καὶ μὴ ἐπαμησάμενοι κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. Ælianus Ποικ. Ἱστ. lib. V. Νόμος καὶ οὗτος Ἀττικὸς, ὃς ἂν ἀτάφῳ περιτύχῃ σώματι ἀνθρώπου, πάντως ἐπιβάλλειν γῆν. Val. Maximus lib. V. cap. III. *Post obitum nullam Atticæ regionis, quæ ossibus ejus injiceretur, glebam invenit.* Horatius lib. I. Od. XXVIII.

> *At tu, nauta, vagæ ne parce malignus arenæ*
> *Ossibus & capiti inhumato*
> *Particulam dare.* ———

Quo loco Acron, vetus interpres, *In sacris hoc genus sepulturæ tradebatur, ut etsi non obrueretur, manu plena ter jacta terra cadaveri pro sepultura esset.* Quintilianus Declamat. V. *Ignotis cadaveribus humum congerimus, & insepultum quodlibet corpus nulla festinatio tam rapida transcurrit, ut non quantulocunque veneretur aggestu.* Declamat. VI. *Nobis (rerum natura) adversus exanimes genuit non solum miserationem, qua cogitationi nostræ subit, sed etiam religionem. Inde*

ignotis quoque corporibus transeuntium viatorum collatitia sepultura, inde injecta ab alienis humus. Ennius Cresphonte,

Neque terram injicere, neque cruenta
Convestire mihi corpora licuit.

Ut indicavit Scriverius. Observo autem glebam illam in os mortui injici consuevisse. Cicero lib. II. de Legibus, *Priusquam in os injecta gleba est, locus ille, ubi crematum est corpus, nihil habet religionis, &c.* Quod etiam satis illa Horatii ostendunt,

At tu, nauta, vaga ne parce malignus arena
Ossibus & capiti inhumato
Particulam dare. ———

Romani hoc *Justa facere mortuo* appellabant, quæ facere cogebantur ante novarum frugum gustationem: si quis neglexisset, porcam præcidaneam Cereri mactabat. Festus lib. XIV. *Præcidanea agna vocabatur, quæ ante alias cædebatur: item porca, quæ Cereri mactabatur ab eo, qui mortuo justa non fecisset, id est, glebam non objecisset; quod mos erat eis facere prius, quam novas fruges gustarent.* Varro de Vita pop. Romani lib. III. *Quod humatus non sit, hæredi porca præcidanea suscipienda* (lego *succidenda*) *Telluri, & Cereri, aliter familia pura non est.* Sed in Festi verbis lego cum Scriverio meo, *glebam in os jecisset.* Et tum juverint meam de glebæ in os objectione sententiam. Atque post glebæ injectionem mortuus *Humatus*, at ante *Humilis* vocabatur.

369. Κρωσσῶν παρχυδαίων] Urnis antiqui mortuorum cineres includere soliti. Homeri Interpres Iliad. quarta, Οἱ ἀρχαῖοι τὰ σώματα οὐκ ἔθαπτον ἐπὶ γῆς, εἰ μὴ πρότερον ἔκαυσαν, τὰ δ' ὀστᾶ τὰ πέριξ οὐν τοῖς ἰδίοις ἐχώνευν ἐν ἀγγείῳ καὶ ἀπετίθεσαν. Moschus Idyllio IV.

Καὶ κεν ἵνα χρύσειος ἐς ὀστία κρωσσοῖο ἁπάντων
Αἰξαντες κατέθαψαν, ὅτε σφέων γαῖαν

Peregre autem mortuorum cineres urnis impositos domum mittebant. Ammianus lib. XIX. *Post incensum corpus, ossaque in argenteam urnam conjecta, quæ ad gentem humo mandanda portari statuerat pater, &c.* Ubi legendum *portare*, vel deest vox *curare*, aut tale quid. Ovidius Tristium lib. III. Eleg. III.

Ossa tamen facito parva referantur in urna,
Sic ego non, etiam mortuus, exul ero.

370. Ἀλλ' ὄμμ' οἰκτρὸν] Mos fuit vetus, Græcis pariter & Romanis usitatissimus, mortuorum oculos sugillandi, teste Plutarcho. Propertius,

At mihi non oculos quisquam inclinavit euntu,
Condita sunt vestra lumina nostra manu.

Statius Thebaid. lib. II.

Procubuere pares fatis, (miserabile votum
Mortis) & æterna clauserunt lumina dextra.

Virgilius Æneid. IX.

——— *nec te tua funera mater*
Produxi, p essive oculos. ———

Valerius Flaccus Argonaut. lib. III.

——— *sera componunt lumina dextra.*

Romanis interdiu id facere lege Mœnia interdictum fuit. Varro Geminis, *Lex Mœnia est in pietate, ne filii patribus luci claro sugillent oculos.* Ideoque vulgo infelices appellabantur, quorum oculos propter absentiam parentes, aut propinqui claudere non potuissent. Ea de caussa & hoc loco Lycophron Græcorum peregre mortuorum ὄμμ' οἰκτρὸν dixit, eo respiciens. Inde & apud Theocritum ille laqueo vitam finiturus,

——— ἃ τλάμονα μή με παρέλθῃς.

Et apud Ovidium Metamorph. lib. XIV. de Iphide loquentem,

Atque onus infelix elisa fauce pependit.

Ibid. Καὶ κενήριον] Florentinus I. C. Institut. lib. VII. *Monumentum generaliter res est memoriæ caussa in posterum prodita, in qua si corpus, vel reliquiæ inferantur, fiet Sepulcrum; si vero nihil eorum inferatur, erit Monumentum memoriæ caussa factum, quod Græci κενοτάφιον appellant.* Argivorum bello Trojano occisorum cenotaphium memorat Pausanias Κορινθιακοῖς, Τῶν δὲ ἀνδριάντων ὃ πέζῳ διέχοντι Δαναοῦ μνῆμα, καὶ Ἀργείων τάφος κενός, ὁπόσοις ἐν τῇ Ἰλίῳ ἢ ὅσοι κομιζομένους ἐπιλαβὼν ὁ πλοῦς. Solebant vero olim cenotaphia in mortuorum honorem erigi, ad quæ memoriam eorum recolebant. Agathias,

Ναὶ λίτομαι, παροδῖτα, φίλῳ κατάλεξον ἀκοίτῃ,
Εὖτ' ἂν ἐμὴν λεύσσῃς πατρίδα Θεσσαλίην,
Κάτθανε σὺ σαμάκοινε, ἔχει δέ με ἐν χθονὶ τύμβος,
Αἴ, αἴ, Βοσπορίης ἐγγύθεν ἠιόνος.
Ἀλλά μοι αὐτόθι τεῦχε κενήριον ἐγγύθι οἴκου,
Ὄφρ' ἀναμνησῶν τὰς ποτε κενεδίας.

Callimachus Epigrammate XXII.

——— εἰς ἁλὶ τις φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

Virgilius *tumulum inanem* dixit, Æneidos libro tertio,

Solennes tum forte dapes, & tristia dona
Libabat cineri Andromache, manesque vocabat,
Hectoreum ad tumulum, viridi quem cespite inanem,
Et geminas caussam lacrymis sacraverat aras.

Valerius Flaccus lib. V.

Tu quoque nunc tumulo nequidquam condita inani,
Annue, Diva maris. ———

Suetonius in Viris Cæsarum lib. V. cap. I. *honorarium tumulum* appellat. *Cæterum exercitus honorarium ei tumulum excitavit, circa quem deinceps stato die quotannis miles decurreret, Galliarumque civitates publice supplicarent.* Ex eodem hoc ritu capies Ausonium in Epitaphiis Profess. Burdigalensium Titulo XVII. Æmilii Magni Arborii,

Illic dives opum, doctoque ibi Cæsare honorus
Occumbis patribus, Magne, superstitibus;
In patrium sed te sedem, ac monumenta tuorum
Principis Augusti restituit pietas.
Hinc renovat caussam lacrymis, & flebile munus
Annuus ingrata religione dies.

Xenophon Expeditionis Cyri lib. VI. Ἐνίους δὲ τῶν ἐκ τῆς ὁδοῦ συνήγαγον, ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἐδύναντο κάλλιστα, οὓς δὲ μὴ εὕρισκον, κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πυρὰν μεγάλην, καὶ στεφάνους ἐπέθεσαν. Papinius Thebaid. lib. XII.

Quin

Quin fugitis, dum tuta via est, Lernamque reversa
Nomina, quod superest, vacuis datis orba sepulcris,
Absentesque animas ad inania busta vocatis?

Quem locum indicavit mihi juvenis doctus, Petrus Scriverius, amicus meus. Ovidius Metamorph. XI.

Et saepe in tumulis sine corpore nomina legi.

Pythagorici vero iis, qui à philosophia descivissent, cenotaphia extruebant; quippe eos pro mortuis babebant. Testes Origenes, Clemens, alii. Vide nobilissimi, & doctissimi viri, Theodori Canteri Varias.

Ibid. Καὶ κενήριον χεύας] Notus omnibus mos sepulcrorum inscribendorum. Artemidorus lib. V. cap. LXXV. Ἐπιγραφῆς ἀκόλουθόν ἐστι τὸ ἀποθανεῖν τυγχάνειν. Theocritus in Epigrammatis,

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρῄσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.

Ovidius Trist. lib. III. cap. III.

Quosque legat versus oculo properante viator,
Grandibus in tumuli marmore caede notis.

Juvenalis,

——titulo res digna sepulcri.

Seneca,

Inscriptus Dosenni monumento titulus:
Hos resiste, & Sophiam Dossenni lege.

Quem locum suggessit Scriverius meus. Hinc intelligendus Laberius apud Macrobium,

Ut hedera serpens vires arboreas necat,
Ita me vetustas amplexu annorum necat,
Sepulcris similis nil nisi nomen retineo.

Et Cicero lib. de Senectute, *Nec sepulcra legens vereor, quod aiunt, ne perdam memoriam.* Solebant vero scribere non solum sepulti nomen, verum etiam è qua patria, & qua familia esset oriundus. Hieronymus in vita Paulae,

Scipio quam genuit, Paulae fudere parentes,
Gracchorum soboles, Agamemnonis inclyta proles,
Hoc jacet in tumulo: Paulam dixere priores:
Eustochii genitrix: Romani prima Senatus
Pauperiem Christi, & Bethlemitica rura secuta.

Callimachus Epigrammate XX.

Τιμονόη. τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὔ σ' ἂν ἐπέγνων,
Εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
Στήλῃ, καὶ Μήθυμνα, τεὴ πόλις.——

Diogenes Laertius lib. I. Σόλωνι, Ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς τάφους (ἔδειξε) πρὸς ἕω βλέποντας, καὶ ἀπὸ τῶν δήμων τοὺς χρηματισμοὺς ἐγκεχαραγμένους. Theophrastus lib. Ἠθ. χαρακτ. capite περὶ Περιεργίας, Καὶ γυναικὸς δὲ τελευτησάσης, ἐπιγράψαι ἐπὶ τὸ μνῆμα τοῦ τε ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ τοῦ πατρὸς, καὶ τῆς μητρὸς, καὶ αὐτῆς τῆς γυναικὸς τοὔνομα, καὶ ποδαπή ἐστι. καὶ προσεπιγράψαι, ὅτι οὗτοι πάντες χρηστοὶ ἦσαν. Romani hanc sepulcrorum inscriptionem *memoriam*, sive *monumentum* dixerunt. Servius, *Apparatus mortuorum funus dici solet: exstructio lignorum, rogus: subjectio ignis, pyra: crematio cadaveris, bustum: locus, ustrina: operis constructio, sepulcrum: inscriptum nomen, memoriaque, monumentum.* Lego minuta immutatione, *i. n. memoria, atque monumentum*, quam emendationem meam firmant illa Isidori Orig. lib. XV. cap. XI. ubi de sepulcrorum inscriptione, *Monumenta itaque, & memoriae pro mentis admonitione dicta.* Neque aliud *memoria*, quam sepulcri inscriptio, in illis Ciceronis verbis, *Nec sepulcra legens vereor, quod aiunt, ne perdam memoriam.* Vetus Inscriptio,

SERVILIUS. TROILUS.
SE. VIVO. CONPARAVIT.
MEMORIAM. SIBI. ET. SUIS.

Item alia,

C. CALPURNIUS. PHILOKYRIUS. U. C.
ET. SEPTIMIA. AMMIAS. CONJUX.
CONPARAVERUNT. SIBI. MEMORIAS. II.

Et apud Ausonium *monumenta*, in Epigr.

———monumenta fatiscunt,
Mors etiam saxis, nominibusque venit.

382. Ὧν καταιβάτης σκηπτὸς κατ' ὄρφνην γνώσεται δημιδίαν] Fulminum Jovis tria genera ponuntur. Hoc tertii generis censendum. Festus, *Manubiae Jovis tres dicuntur esse, quarum una sunt minima, quae moneant, placidaque sint. Altera, quae majores sint, ac veniant cum fragore, discutiantque, aut divellant, quae à Jove sint, & consilio Deorum mitti existimentur. Tertiae his ampliores, quae cum igne veniant: &, quamquam nullum sine igne fulgur est, hae propriam differentiam habeant, quod aut adurant, aut fuligine deforment, aut accendant, quae statum mutent Deorum consilio superorum.* Sciendum etiam nocturna fulgura (quale hoc, de quo Lycophron) Plutoni, diurna autem (*Dia* appellitabant, & est in Glossario *Dium*, ἀστραπή. & *Diumius*, Ζεὺς κεραύνιος) Jovi tributa fuisse. Festus, *Dium fulgur, appellabant diurnum, quod putabant Jovis, ut nocturnum Summani.* August. de Civitate Dei lib. IX. cap. XXIII. *Romani veteres nescio quem Summanum, cui nocturna fulmina tribuebant, coluerunt magis quam Jovem, ad quem diurna fulmina pertineant.* Plinius Hist. Nat. lib. II. cap. LII. *Thuscorum litera novem deos emittere fulmina existimant, eaque esse undecim generum, Jovem enim trina jaculari, Romani duo tantum ex iis servavere: diurna attribuentes Jovi, nocturna Summano.* Et *Provorsum fulgur* dicebatur, quod incertum erat noctu, an interdiu factum esset, quapropter Jovi Fulguritori, & Summano sacrificabant. Jaculabantur vero etiam alii dii fulmina, sed tantum alba, aut nigra, solus Jupiter rubra. Lyricorum Princeps Horatius lib. I. cap. II.

———— & rubenti
Dextera sacras jaculatus arces,
Terruit urbem.

Quo loco vetus ejus interpres Acron, *Omnes manubiae albae, & nigrae esse dicuntur. Jovis rubeae & sanguineae.* Claudianus lib. II. de Raptu Proserpinae,

Missaque pene foret, ni Juppiter aethere summo
Pacificas rubri misisset fulminis alas.

Haec intelligit Arnobius lib. III. *Deos novem Manilius, quibus solis Jupiter potestatem jaciendi sui permiserit fulminis.* Quia autem Jupiter eos fulmine interficeret, quorum impietatem damnaret, inde factum, ut Graeci veteres damnatos κεραυνοῦσθαι dicerent. Artemidorus

 lib.

lib. II. cap. III. Καὶ γὰρ τοὺς καταιβατοῦντας κεραυνοῦσθαί φαμεν. Hinc capiendus Juvenalis Sat. VIII.

——— quam fulmine justo
Et Capito, & Numitor ruerint, damnante Senatu,
Pirata Cilicum. ———

Nam *fulmine justo ruere* Græca phrasi dixit, pro damnari. Ab eodem fonte derivatum illud Statii Sylv. V. in Protreptico ad Crispinum,

——— nuper cum forte sodalis
Immerita falso palleret crimine fama,
Erigeretque forum, succinctaque judice multo
Surgeret, & castum vibraret Julia fulmen.

Fulmen Iuliæ legis nihil aliud quam damnatio. Qua vero de caussa Jovi fulmen tributum sit, docet Plinius lib. II. cap. XX. *Latet plerosque, magna cæli affectatione compertum principibus doctrinæ viris, superiorum trium siderum ignes esse, qui decidui ad terras fulminum nomen habeant, sed maxime ex iis medio loco siti, fortassis quia contagium nimii humoris ex superiori circulo, atque ardoris ex subjecto per hunc modum egerat, ideoque dictum Jovem fulmina jaculari.* Dicit vero Lycophron καταιβάτης σκηπτὸς, sicuti postea ἀστέρας εὐμαρίδας. Proprie quoque vocabulo σκηπτὸς usus. Aristoteles lib. de Mundo, Τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται. οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες. ἑλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι. σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι.

385. Λαμπτῆρα φαίνω] Attingit historiam Nauplii, qui indigne ferens filii Palamedis necem, Ulyssis & Diomedis dolis circumventi, plurimorum ex Græcis Principibus uxores in adulterium pellexit: nec eo contentus, redeunte à Troja victrice classe, sæva jactatos tempestate, ut in scopulos pertraheret, in Caphareo promontorio, & Opheltis rupibus ignes accendit: eo naufragi cursum dirigentes, portum rati, quicquid supererat navium confregerunt. Val. Flaccus lib. I.

——— & face sæva
In tua mox Danaos acturus saxa, Caphareu,
Nauplius. ———

Euripides quoque Helena,

Πολλοὺς δὲ πυρσεύσας,
Φλογερὸν σέλας ἀμφὶ ῥυτὰν
Εὔβοιαν εἷλ' Ἀχαιῶν
Μονόκωπος ἀνὴρ, πέτραις
Καφηρίαις ἐμβαλὼν,
Αἰγαίαις τ' ἐναλίοις ἀκταῖς
Δόλιον ἀστέρα λάμψας.

Vide etiam Q. Calabrum Παραλειπ. ξ'. Ammianum Marcellinum lib. XXII.

390. Γυραῖσι δ' ἐν πέτραισι περκνώσων πτερὰ] Ajax ob Cassandræ stuprum Minervam sibi infensam habens, cum naufragium passus esset, & in Gyradas petras enatasset, se etiam invitis diis evasisse jactabat, ob quod à Neptuno de saxo præcipitatus in mari periit. Philostratus Ἡρωϊκοῖς ait, eum male sibi ab Agamemnone, qui Cassandram eripuerat, metuentem, noctu, tempestate existente, cymba aufugisse, atque dum ad Tenum, & Andrum cursum dirigeret, juxta Gyradas petras periisse. Vide etiam Hygini Mythologicon.

392. Τριαινύχῳ δορὶ] Tridente puta, quem Neptuno assignavit antiquitas propter triplicem aquarum naturam, liquidam, fœcundam, & potabilem: vel, ut aliis placet, propter tria aquarum genera, marinam, fluviatilem, & stagnantem. Vide Fulgentium Mytholog. lib. I. Æschyli Scholiastes Προμ. Δεσμ. Τρίαιναν δὲ λέγουσι κρατεῖν τὸν Ποσειδῶνα, ἢ διὰ τὸ τρίτον στοιχεῖον εἶναι αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ εἰς τρία διαιρεῖσθαι τὸ ὕδωρ, εἰς ποτάμιον, εἰς θαλάσσιον, καὶ εἰς λιμναῖον.

393. Λατρεὺς] Mercenarium vocat Neptunum, ob navatam Laomedonti in exstruendis Trojæ mœnibus operam, quod notum nimis. Cyprianus de Idol. Vanitate. *Laomedonti muros Neptunus instituit, nec mercedem operis infelix structor accepit.*

397. Ἀκτὶς Σειρίου καταιθαλοῖ] Sirius stella erat in ore Canis, qua oriente, Romæ quotannis per publicos sacerdotes sacrum Canarium fiebat, Junius Philargyrius Georg. IV. *Oriente (Sirio) maximi calores, & ex his graves morbi: ideoque Romæ omnibus annis sacrum Canarium fit per publicos sacerdotes.* Festus, *Rutilæ canes, id est, non procul à rubro colore, immolantur, ut ait Ateius Capito, Canario sacrificio pro frugibus deprecandæ sævitiæ caussa sideris Caniculæ.* Fiebat id prope portam Catulariam, ut est apud eundem Festum, *Catularia porta.* Porro Sirii apud Poetas frequens passim est mentio, tum pro stella ipsa, tum pro sole quoque. Hesychius, Σείριος, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ. Utroque modo exponi potest apud Virgilium,

——— tum steriles exurere Sirius agros.

Apollonii Scholiastes lib. II. etiam omnes stellas eo nomine nuncupari posse auctor est, Ὁμοίως δὲ (inquit) καὶ πάντα τὰ ἄστρα Σείρια λέγονται, οἱονεὶ τήρια τινα ὄντα, ἢ διὰ τὸ τήρειν, τὸ θερμαίζειν, ἢ ὅτι τέρατα εἰσὶ καὶ σημεῖα τῶν πλοϊζομένων. A Lycophrone hoc loco pro sole ponitur.

400. Δίσκου μεγίστου τέρθροις] Discus erat βαρὺς λίθος, ὃν ἐξέπτουσιν οἱ γυμναζόμενοι, ut aiunt Glossæ Græcorum. Erat vero ex ære. Vide Artemid. lib. I. cap. XLIX. Σόλος autem ferreus. Vide Scholiasten Homeri Iliad. β'. Disci jactus in quinquertio nimis notus. Lycophron καταχρηστικῶς pro lapide usurpavit. Emenda obiter Suidam, Δίσκος, ὁ σόλος. male enim hodie ὁ στόλος legitur.

402. Τρέμων] Ineptias Scholiastæ! Ecquis hic novus Tremon? aut apud quem scriptorem ejus nomen? Merititissimo reprehendit doctissimus Canterus, cujus explicationi fulcrum firmissimum à Pausania, qui in Atticis audivisse se memorat quendam, Ος τὸν τάφον τὰ πρὸς αἰγιαλὸν ἔφασκεν ἐπικλύσαι τὴν θάλασσαν. καὶ τὴν ἔσοδον πρὸς μνῆμα οὐ χαλεπὸν ποιῆσαι. lege, πρὸς τὸ μνῆμά οἱ χαλεπὸν π.

Ibid. Ρόχθον Αἰγαίας ἁλὸς] Ægæi maris etyma varia varii tradunt. Plutarchus in Theseo, & Hyginus Fab. XLIII. ab Ægeo Thesei patre nomen inditum tradunt. Festus, *Ægæum mare appellatur, quod crebræ in eo sint insulæ, ut procul aspicientibus species caprarum videantur, sive quod in eo Ægea, Amazonum regina, perierit, sive quod*

in

in eo Ægeus, Theses pater, se præcipitaverit. Artemidorus, Ἄκρα τίς ἐστιν Αἰολίδος, ἣν Αἶγα οἱ ἐπιχώριοι ὀνομάζουσιν. ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος τῆς τοιαύτης ὀνομασίας μετείληφεν. Alii à fluctuum, quos αἶγας vocant Græci, magnitudine. Solinus cap. XVII. ab Antandro, capræ speciem referente. Alii ab Ægæone, qui & Briareus dictus, qui victum à Neptuno se ægre ferens, in mare illud se præcipitavit. Vide Strabonem, & Constantinum περὶ Θεμάτων.

415. Οἱ τ' ἐπὶ ξένους ξένοι] Sive ξένον hostilem, sive peregrinam accipias, eodem res recidit: nam Lacedæmonii Barbaros vocabant ξένους. Herodotus Οὐρανίᾳ, Οἱ ἔφοροι εἶπαν ἐφ' ὅρκῳ καὶ δὴ δοκέειν εἶναι ἐν Ορεστείῳ στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους. ξείνους γὰρ ἐκάλεον τοὺς βαρβάρους. Sic Latini peregrinos, & hospites *Hostes* appellabant. D. Ambrosius Offic. lib. I. cap. XXIX. *Denique etiam adversarios molli Veteres appellatione nominabant, ut peregrinos vocarent. Hostes enim antiquo ritu peregrini dicebantur.*

417. Τὸν μὲν γὰρ] Phœnicem dicit, quem κουροτρόφον vocat, quod Achillis nutritius fuerit, ut ipse narrat apud Homerum Iliad. ι'. non κ'. quod ait Canterus, memoria lapsus.

423. Ὅτ' εἰς τόδον στέκαντος εὐνάδα λέχος] Cum Amyntor Clytiam pellicem uxori Hippodamiæ præferret, Hippodamia ægre ferens Phœnici filio persuasit, ut cum pellice patris rem haberet, qui, cum matris rogationi auscultasset, in patris odium incurrit, qui eum visu privavit, quem à Chirone postea recepit, qua de caussa ad Peleum profugit, à quo Dolopum regionem & Achillem accepit educandum. Vide Homerum Iliad. ι'. ejusque Interpretem, & Apollodorum lib. III.

429. Τὸν ἀντιθέμενον] Mopsum, cum quo certabat, & à quo victus. Contigit hoc certamen in finibus Ioniæ, in Grynæo nemore, si Servio fides habenda, cujus talia verba ad Eclogam VI. *Grynæum nemus est in finibus Ioniis, Apollini consecratum, in quo aliquando Calchas, & Mopsus dicuntur de peritia divinandi inter se habuisse certamen, & cum de pomorum* (Lycophron grossos tradit) *cujusdam arboris numero contenderent, stetit gloria Mopso, cujus rei dolore Calchas interiit.* Vide Strab. lib. XIII. Seneca Mopsum inferiorem factum vult in Medea,

Omnibus verax, sibi falsus uni
Concidit Mopsus, caruitque Thebis
Ille, qui vere cecinit futura.

430. Ἰαύων τὸν μεμορμένον πότμον] Usitatum Veteribus, maxime Hebræis, κατ' εὐφημισμὸν mortem somni benigniore vocabulo appellare. Nonnus in Paraphrasi,

Ὕπνον ἀπαγχάζων ἐν ἀμφιφίλε Λάζαρος εὕδει.

Callimachus Epigrammate XIIII.

Τῇδε Σάων, ὁ Δίκωνος, Ἀκάνθιος, ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. ———

Et Epigrammate XXI.

——— ὁ δ' ἐπέβριζεν
Εὐδαίει τὸν πάντως ὕπνον ὀφειλόμενον.

Et Idyllio tertio Moschus,

Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι, καὶ καρτεροί, ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὀππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.

Orpheus Argonaut.

Εὕδεις, Ἀγνιάδη, γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνῳ.

Et postea,

Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ θανάτου μάρψαντι πελώρῳ.

Sic Æschylo Εὐμενίσι mortui εὕδοντες dicuntur, & infra Lycophron sepulcrum εὐνατήριον vocat. Id inde profectum, quia dormientibus mortui similes, unde & Mortis fratrem Somnum nuncuparunt. Athenagoras περὶ Ἀναστάσεως Νεκρῶν, Παρ' ἣν αἰτίαν, οἶμαι, τινὲς ἀδελφὸν τοῦ Θανάτου τὸν Ὕπνον ὀνομάζουσιν, οὐχ ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν πατέρων φύντας (quod Hesiodus in Theogonia) γενεαλογοῦντες, ἀλλ' ὡς τῶν ὅμοια πάθη τοῖς τε θανοῦσι καὶ τοῖς ὑπνοῦσιν ἐγγινομένων, ἕνεκά γε τῆς ἠρεμίας, καὶ τῆς μηδενὸς ἐπαισθάνεσθαι τῶν παρόντων, ἢ γινομένων, μᾶλλον δὲ μηδὲ τῶν ἔτι. καὶ τῆς ἰδίας ζωῆς.

Ibid. Τὸν μεμορμένον πότμον] Mortis tres gradus, Fatum, Casus, Genitura. Epicurei hominem fato mori dicebant, Stoici casu, Pythagorei genitura. Vide Acronem, Horatii interpretem. Mortis autem duo genera, Naturalis, & Violenta. Aristoteles περὶ Ἀναπνοῆς, Θάνατος δ' ἐστὶν ὁ μὲν βίαιος, ὁ δὲ κατὰ φύσιν. βίαιος, μὲν ὅταν ἡ ἀρχὴ ἔξωθεν ᾖ, κατὰ φύσιν δὲ, ὅταν ἐν αὐτῷ. Plato Timaίῳ, Θάνατος ὁ μὲν κατὰ νόσους καὶ τραύματα γιγνόμενος ἀλγεινὸς καὶ βίαιος, ὁ δὲ μετὰ γήρως ἰὼν ἐπὶ τέλος κατὰ φύσιν, ἀπονώτατος τῶν θανάτων. Demosthenes in Oratione περὶ Στεφάνου naturalem mortem dixit τὸν τῆς εἱμαρμένης, καὶ αὐτόματον θάνατον. Ita etiam Philostratus de vita Sophist. lib. I. Scopeliano, Τοιαυτὶ λέγων, ὦ δέσποτα, βούλεταί σε ὁ υἱὸς ἤδη τεθνάναι, οὐδὲ τὸν αὐτόματον καὶ μετ' οὐ πολὺ θάνατον ἐνδιδοὺς τῷ σῷ γήρᾳ, ἀλλ' αὐτουργῶν μὲν τὴν ἐπιβουλὴν, μισθούμενος δὲ καὶ τὰς ἐμὰς χεῖρας. Violentam autem τὸν ἐξ ἀναγκαίας τύχης vocat Sophocles Ἠλέκτρᾳ. Plinius lib. I. Epist. XII. vocat mortem, *quæ non ex natura, nec fatalis.* Apuleius Miles. I. *tumultuarium genus mortis.* Arnobius lib. I. *Vinculis corporis non naturali dissolutione digressus est, sed vi illata discessit.* Qui vero violenta morte occidissent, (ut hoc obiter dicamus) cum iis hastas efferre moris erat. Vide Etymologici Auctorem. Harpocration, Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι, Δημοσθένης κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου ταῦτά φησιν ἐπὶ τῶν βιαίως ἀποθανόντων, Ἴσαιος δ' ἐν τῷ Συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων περὶ Προκρίδος καὶ Κεφάλου εἰπὼν, γράφει ταυτί. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ καταπεπηχθαι φασὶ, πεποιῆσθαι δὲ, προσκαταθέμενον τι, καὶ τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ τὸ νόμιμον εἶναι τοῖς προσήκουσι, τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας. Unde intelligendus Virgilius Æneid. XI. in funere Pallantis,

———guttisque humectant grandibus ora,
Hastam alii, galeamque ferunt.———

Vertebant autem hastas, inde ait,

——— & versis Arcades armis.

Servius, *Lugentum more, mucronem hasta, non cuspidem, contra terram tenentes.* Statius Thebaïd. VI.

Tunc septem numero turmas (centenus ubique
Surgit eques) versis ducunt insignibus ipsi
Grajugenæ reges.———

Qui vero sibimet manus intulissent, ii sepeliebantur,

liebantur, ſiquidem igne cremari nefas. Teſtis Philoſtratus Ἡρωϊκοῖς, Ἐθάψαν δὲ αὐτὸν (Αἴαντα) κατατεθέμεναι εἰς τὴν γῆν τὸ σῶμα, ἐξηγουμένου Κάλχαντος, ὡς οὐχ ὅσιοι πυρὶ θάπτεσθαι, οἳ ἑαυτοὺς ἀποκτείναντες. Apud Statium quoque lib. III. Thebaïdos rex Thebanorum Mæonem, qui ſeipſum occiderat,

——vetat igne rapi, pacemque ſepulcri
Impius ignaris nequidquam Manibus arcet.

Fatalem autem mortem Apollini, & Dianæ imputabant. Strabo lib. XIV. Καὶ ὁ Ἥλιος δὲ, καὶ ἡ Σελήνη, παῖδες δὲ, καὶ τοὺς αὐτομάτους θανάτους τούτοις ἀνάπτουσι τοῖς θεοῖς. Sed ad penſum redeo. Hoc loco apud Lycophronem τὸ μεμορμένον πότμον, non debes interpretari τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ αὐτόματον, ſed mortem ab oraculo prædictam.

431. Τὸν δ' αὖ τέταρτον ἐγγόνων Ἐριχθέως] Idomeneum intelligit, qui à Jove quartus. Nam Jovis Minos, ejus Deucalion, ejus Idomeneus. Hic, capta Troja, cum in Cretam rediiſſet, regno à Leuco ejectus, Colophonem venit, ubi tranſacta vita, in Cercapho monte ſepultus eſt. Vide Didymum ad Od. μ'.

440. Δηραίω κύνες] Vates hi duo canes appellantur eleganter, nomine ex Ægyptiorum myſteriis deſumpto, qui vatem deſignantes canem effingebant. Horus lib. I. Ἱερογραμματέα δὲ πάλιν, ἢ προφήτην, ἢ ἐνταφιαστὴν, ἢ σπλῆνα, ἢ ὄσφρησιν, ἢ πταρμὸν, ἢ ἀρχὴν, ἢ δικαστὴν βουλόμενοι γράφειν, κύνα ζωγραφοῦσιν. ἱερογραμματέα μὲν, ἐπειδήπερ ὁ βουλόμενος ἱερογραμματεὺς τέλειος γενέσθαι χρὴ πολλὰ μελετᾶν, ὑλακτεῖν τε συνεχῶς, καὶ ἀπαγριοῦσθαι, μηδενὶ χαριζόμενον. ὥσπερ οἱ κύνες. προφήτην δὲ, ἐπειδὴ ὁ κύων ἀτενίζει παρὰ τὰ ἄλλα τῶν ζώων εἰς τὰ τῶν θεῶν εἴδωλα, καθάπερ προφήτης. Ab Eſaja canes appellantur vates ad populi peccata conniventes. Apollinis autem canes vocat, quia ille μαντικῆς præſul, quod vel pueris notum.

444. Ἁγνῶν ἠρίων] Mortui à Veteribus ſacri appellati ſunt, & æſtimati. Et Plutarchus in vita Numæ Pompilii mortuos vocat ἱερούς. Plinius ille Naturæ myſtes, lib. II. de terra loquens, *Sequitur terra, cui uni rerum natura partium eximia propter merita cognomen indidimus maternæ venerationis. Sic hominum illa, ut cœlum Dei, quæ nos naſcentes excipit, natos alit, ſemelque editos ſuſtinet ſemper; noviſſime complexa gremio jam à reliqua natura abdicatos, tum maxime, ut mater, operiens nullo magis ſacramento, quam quo nos ſacros facit, etiam monumenta, ac titulos gerens, nomenque prorogans noſtrum, & memoriam extendens contra brevitatem ævi.* Rationem hujus rei haurio ex Macrob. Sat. lib. III. cap. VII. *Quicquid deſtinatum eſt diis, ſacrum vocatur. pervenire autem ad deos non poteſt anima, niſi libera ab onere corporis fuerit: quod niſi morte fieri non poteſt. ita ergo opportune ſacratum Haleſum facit, quia erat oppetiturus.* Ac proinde etiam ſacra ipſa ſepulcra, unde ἁγνὰ ἠρία Lycophron hoc loco dicit. Catullus quoque,

Laſerpiciferis jacet Cyrenis,
Oraculum Jovis inter æſtuoſi
Et Batti veteris ſacrum ſepulcrum.

Cicero Phil. IX. *Sepulcrorum ſanctitas in ipſo ſolo eſt, quod nulla vi moveri, neque deleri poteſt. atque, ut cætera extinguuntur, ſic ſepulcra fiunt ſanctiora vetuſtate.* Quintilianus Declamat. X. de Sepulcro loquens, *Sacratos morte lapides, etiam cineres, & oſſa religioſe quieſcentia fracta ſparſiſſet urna.* Feſtus non ſacra, ſed religioſa eſſe vult, *Religioſum, ac ſacrum eſt, ut templa omnia, atque ædes, quæ etiam ſacratæ dicuntur: at quod per ſe religioſum eſt, non utique ſacrum eſt, ut ſepulcra, quod ea non ſacra, ſed religioſa ſunt.* Incipiebat autem illa ſepulcrorum ſanctitas ſtatim à glebæ injectione. Cic. lib. II. de Legibus, *Priuſquam in os injecta gleba eſt, locus ille, ubi crematum eſt corpus, nihil habet religionis. injecta gleba, tum & ille humatus eſt, & ſepulcrum vocatur, ac tunc denique multa religioſa jura complectitur.*

447. Οἳ πέντε τῆς Σφήκειαν] Ita dicta Cyprus ab incolis, qui Σφῆκες nuncupabantur. Nonnus Dionyſ. XIII. Σφήκειαν νῆσον dixit per Appoſitionem. Vide Euſtathium ad Dionyſii Περιήγησιν, & Heſychium. Κεραστὶς vero, ſive Κεραστιὰς dicta quondam Cyprus ab incolis urbis Amathuntis, quos, quia advenas immolabant, Venus in boves, qui à magnitudine cornuum Ceraſtæ à Salaminiis nominantur, tranſmutavit. Ovidius Metamorph. lib. X.

Atque illos, gemino quondam quibus aſpera cornu
Frons erat, unde etiam nomen traxere Ceraſtæ.

Stephanus aliter, Ἡ Κύπρος ἐκαλεῖτο καὶ Κεραστὶς, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν. Quem ſequuti Joach. Vadianus, & Gemma. Κέρατα enim etiam promontoria à Græcis nuncupantur.

450. Ὁ μὲν πατρὸς μομφαῖσιν ἠλαστρημένος] Teucer, capto Ilio, domum reverſus, à patre Telamone, quod fratris Ajacis mortem non ultus eſſet, (Lycophron ait perſuadere patri non potuiſſe Ajacem ſibi manus intuliſſe violentas) ejectus eſt, itaque cum in Cyprum appuliſſet, Salamina condidit. Velleius Paterculus lib. I. *Teucer non receptus à patre Telamone, ob ſegnitiem non vindicatæ fratris injuriæ, Cyprum appulſus, cognominem patriæ ſuæ Salamina conſtituit.* Vide etiam Nonnum Dionyſ. XIII. & Horatium lib. I. Od. VII. Solebant autem Græci filios ſuos ob delictum aliquod abdicare, atque è conſpectu removere, & tum dicebantur filii ἐκπίπτειν τοῦ γένους, quum autem cum patre in gratiam redirent, ἀναλαμβάνεσθαι εἰς τὸ γένος. Qui mos neque Romanis ignotus fuit. Qua de re vide quæ eruditiſſimus vir, Iſ. Caſaubonus ad Diog. Laertium. Atque hæc erat abdicatio criminis imperfecti, ſiquidem duæ abdicationum ſpecies. Quintilianus lib. VII. cap. IV. *Abdicationum formæ ſunt duæ; altera criminis perfecti, ut ſi abdicetur raptor, adulter. Altera imperfecti, velut pendentis, & adhuc in conditione poſiti: quales ſunt in quibus abdicatur filius, qui non pareat patri, &c.*

452. Ὡς πατρὸς φονέως πῶλον] Vocat Ajacem πάτρειον πῶλον, quia efflictim amaretur à patre. Alias πῶλοι vocantur pueri effœminati, (qui *Catamiti* Latinis) & meretrices. Heſychius, Πῶλος, ἑταίρα. πώλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον Ἀφροδίτης πώλους.

λεις. ὁ τοὺς νέους, καὶ τὰς νέας ἢ παρθένους. Vide alios Grammaticos. Similis notionis apud Romanos *Pullus.* Festus, *Antiqui puerum, quem quis amabat, pullum ejus dicebant.*

453. Νόθον φίτυμα] Apud Veteres spurii pari cum legitimis in bonore habebantur. Docet id, præter Eustathium, Scholiastes incertus Iliad. VIII. his verbis, Ἡμεῖς δέ φαμεν (exponit cur Teucer nothus vocetur) τοῦτο μὲν εἶναι πρὸς αἰσχύνην, διὰ τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔθος κρατοῦν. ἐτίμων γὰρ τοὺς νόθους ἐπίσης τοῖς γνησίοις. Declarant id etiam Servii verba hæc Æneid. III. *Consuetudinis regia fuit, ut legitimam uxorem non habentes, aliquam licet captivam, tamen pro legitima haberent, adeo ut liberi ex ipsa nati succederent.* Sciendum vero hunc honorem solis regum, & principum virorum spuriis contigisse: nam privatorum hominum neque pari in honore, neque paternarum facultatum hæredes fuere: sed, acceptis mille drachmis, contenti esse jubebantur, eaque pecunia νοθεῖον dicebatur. Harpocration, Νοθεῖα, τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα οὕτω καλεῖται, ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν. Aristophanes Avibus,

Τί δ' ἂν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
Τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων; ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.

Sunt autem generationis species quatuor. Homeri Interpres Iliad. IV. Παιδοποιίας τετραχῶς λέγονται, ὁ μὲν γὰρ γνήσιος, ὁ δὲ νόθος καλεῖται, ὁ δὲ σκότιος, καὶ ἄλλος παρθένιος. γνήσιος μὲν οὖν καλεῖται, ὁ ἐκ νομίμων γάμων. νόθος δέ, ὁ ἐκ παλλακίδος, σκότιος, ὁ τὸν πατέρα ἀγνοῶν. παρθένιος δέ, ὁ ἐκ παρθένου ἔτι νομιζομένης γεννώμενος. Qui γνήσιοι Græcis, ii *Legitimi* Romanis dicebantur. Νόθος qui sit, docet Beda ad Samuelem lib. III. cap. II. *Nescius intimandum, quia spurius est, qui patre ignobili, sed nobili est matre generatus: sicut è contra nobili patre, sed matre procreatus ignobili, nothus consuete vocatur.* Latini exprimere non possunt, ait Quintilianus lib. III. cap. VI. his verbis, Νόθον, *qui non sit legitimus, Græci vocant. Latinum rei nomen, ut Cato quoque in oratione quadam testatur, non habemus, ideoque utimur peregrino.* Isidorus Orig. lib. IX. *Nothus dicitur, qui de patre nobili, & matre ignobili gignitur, sicut ex concubina. Est autem hoc nomen Græcum, & in Latinitate deficit.* Qui σκότιος apud Græcos, is *Favonias* apud Romanos, & *Spurius* à spurio, quod virginalis scrobis, ut cum Arnobio dicam, vocabulum. Παρθένιοι quomodo Latine dicantur, doceant alii, ego nescio.

454. Τοῦ λύσαντος ἐν ποίμναισι] Sophocles Ajace,

Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
Λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας
Ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.

Et postea,

Τὴν ζῶντας αὖ δεσμῶν συνδήσας βοῶν,
Ποίμνας τε πάσας, εἰς δόμους κομίζεται,
Ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων.

Homerus Iliad. λ'.

Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλὴν,
Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

Alludit Apuleius Miles. III. *Audacter macrone districto in insani modum Ajacis armatus, non, ut ille, vivis pecoribus infestus, tot laniavit armenta, sed longe fortius,* &c. Qualis hic Ajacis fuerit furor, docet Cornelius Celsus lib. VI. cap. XVIII. *Quidam imaginibus, non mente falluntur, qualem insanientem Ajacem, vel Orestem Poetarum fabula ferunt.*

455. Ὃν χέρνιβος ὠμηστοῦ δορᾶ] Homeri Scholiastes Iliad. ψ'. Ἱστορεῖται ὅτι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἔτυχεν Ἡρακλῆς τῇ νήσῳ Σαλαμῖνι κατά τινα χρείαν προσπλεύσας, Τελαμῶνι δὲ ἄρτι γεννηθῆναι τὸν παῖδα Αἴαντα. ἐπιστὰς οὖν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἀναλαβὼν τὸν παῖδα, περιέβαλε λεοντῇ, ἐφ' ᾧ ηὔξατο αὐτὸν γενέσθαι ἄτρωτον. ὁ δὲ ηὐξήθη, καὶ τὸ πᾶν τοῦ σώματος ἐγένετο ἄτρωτον, πλὴν τοῦ αὐχένος, τοῦτο γὰρ ἐδόκει τότε κατὰ τύχην τὸ μέρος μὴ περιβεβλῆσθαι τῇ λεοντῇ. Paullo aliter Pindarus Isthmion. Od. VI. Vide etiam Philostratum Ἡρωϊκοῖς, & Apollodorum lib. III. Sciendum vero antiquitus heroas pellibus amiciri consuevisse. Apollonii Scholiastes lib. I. Σύνηθες τοῖς ἥρωσι τὸ δερματοφορεῖν. Inde apud Theocritum Διοσκούροις,

Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀπημμένον ἐκ ποδεώνων.

Virgilius Æneid. V.

———occurrit Acestes
Horridus in jaculis, & pelle Libystidos ursæ.

Et IV.

Dat Niso Mnestheus pellem, horrentisque leonis
Exuvias.———

Ea de caussa apud Romanos in pelle lanata novam nuptam considere moris erat. Vide Festum.

456. Χαλκῷ τορητὸν] Æris usus vetustus admodum, quippe qui diu ante ferrum inventum extiterit. Hesiodus lib. I.

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Quo loco Interpres, Χαλκοῖς τὸ παλαιὸν καὶ ὅπλοις, καὶ ξίφεσι, καὶ γεωργικοῖς ἐργαλείοις ἐχρῶντο, βαφῇ τινὶ ταῦτα στομοῦντες. Apollonii Scholiastes lib. I. Ἀπολλώνιος φησὶν ἐν πρώτῳ τῶν Ὑπομνημάτων, τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι, ἀγνοῶν ὅτι μηδέπω εὑρεθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο. Augustinus de Civitate Dei lib. VII. cap. XIV. *Eam (terram) antiqui colebant ære, antequam ferrum inventum esset.*

464. Δυσμενεστάτου ξένου δώρῳ] Ajax apud Sophoclem,

Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος, ξένων ἐμοὶ
Μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὁρᾷν.

Vide Homerum Iliad. η'. Huc pertinet Epigramma,

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωστῆρ', ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

Ubi malim legere ἐς θάνατον, pro ἐν Dorice. Occidit autem seipsum Ajax,

Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων,

ut ait Sophocles, cui adstipulantur Homerus & Ovidius. Suidas tamen tradit, orta de Palladio contentione, Ajacem noctu fuisse interfectum, Ulyssis, ut putabant, dolo.

470. Ἐν ἕδρῃσι δημοτῶν καθεὶς] Mos Veteribus concionem ad populum habentes stare. Homeri Scholiastes Iliad. α'. Τὸ παλαιὸν, κἂν βασιλεὺς ἦν, κἂν ἄλλος οἷος δήποτε τύχῃ, ἐδημηγόρει ὀρ-

δὸς ἰσάμβιος. Et apud Ovidium Metamorph. lib. XII.

Surgit ad hos clypei dominus septemplicis Ajax.

Nonnus Διονυσιακῶν λζ'.

> Ὀρθωθεὶς δ' ἀγόρευσε, πολύκμας ἄνδρας ἐπείγων,
> Ἀνδράσιν ὠκυπόροισιν ἄεθλια ταῦτα γενέσθω.

Eodem modo heic Phænodamas.

471. Δόρπον ὥτευνεν καὶ σεῖλαι] Δόρπον Veteres Græci vocabant, quod posteriores δεῖπνον, ut apud Romanos *Vesperna*, quæ postea *Cœna* nuncupata. Ter autem cibum sumebant. Prima ejus sumptio ἄειστον dicebatur, altera δεῖπνον, ultima δόρπον. Didymus ad Odyss. β'. Τρισὶ δὲ τροφαῖς (οἱ παλαιοὶ) ἐχρῶντο. καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐκάλουν ἄειστον, ἣν ἐλάμβανον περὶ τὰς σχεδὸν ἔτι σκοτίας οὔσης. καὶ ὠνομάσθη ἄειστον, ἢ παρὰ τὸ λαμβάνοντας αὐτοὺς εἰς τὸ ἀειστᾶν παρέρχεσθαι. ἢ ἀπὸ τῆς προσφέρεσθαι ταύτην πρώτην τὴν τροφὴν, παρὰ τὸ ἄειρε ὀνομασθείσης τῆς λέξεως. τὴν δευτέραν, δεῖπνον, μεθ' ὃ ἔδει πονεῖν, ὅπερ ἐστὶν ἐνεργεῖν, λαμβάνοντες γὰρ ταύτην τὴν τροφὴν πάλιν περὶ τὰ πολεμικὰ ἔργα ἐπόνουν. τὸ δὲ τρίτον, δόρπον, τὸ καθ' ἡμᾶς λεγόμενον δεῖπνον, καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον ἰαύερπον, ὅταν εἰς τὸ ἰαύειν πορευόμεθα. Athenæus quatuor refert, ἀκράτισμα, sive διανηστισμὸν, δεῖπνον, ἑσπέρισμα (quæ *Merenda* Romanis) sive δειλινὸν, & δόρπον. Sciendum vero antiquissimos Græcos cœnare duntaxat consuevisse, ut & frugaliores Romani. Isidorus Origin. lib. XX. cap. II. *Est autem cœna vespertinus cibus, quam antiqui Vespernam dicebant: in usu enim non erant prandia.* Ita omnino iste locus legendus: nam quod in veteribus, & nuperrime editis libris legitur, *quam antiqui vespertinam dicebant*, vitiosum esse, vel puer animadvertat. Salvian. lib. I. *Numquid parcam illam tunc, agrestemque vitam cum gemitu, & dolore tolerabant? cum viles ac rusticos cibos ante ipsos, quibus exercebantur, focos sumerent, eosque ipsos capere, nisi ad vesperam non liceret.* Macrobius Saturnal. lib. I. cap. V. *Sed vultisne diem sequentem, quem plerique omnes abaco, & latrunculis conterunt, nos istis sobriis fabulis à primo lucis in cœna tempus, ipsam quoque cœnam non obrutam poculis, non lascivientem ferculis, sed quæstionibus doctis pudicam, & mutuis ex lecto relationibus exigamus?* Nisi mavelis ibi cœnæ vocabulum prisca significatione pro prandio accipere.

480. Χειρωῦες αὐτόδοξος] Αὐτόδειπνοι dicebantur, qui de suo cœnabant. Romani *Sodales* appellarunt, teste Festo, cujus ea verba, *Sodales quidam dictos putant, quod una sederent, essentque alii, quod ex suo dapibus vesci soliti sint.* Ubi lego, *ederent essentque*, aut *essent*, pro eo quod *ederent* dixit. Et sane in primore significatione ista usurpavit Apuleius Miles. X. *Hic est, qui sodalem convivamque possidet luctantem asinum, saltantem asinum, voces humanas intelligentem, sensum nutibus exprimentem.* Conviviorum autem apud Veteres tria erant genera, ἔρανος, γάμος, εἰλαπίνη. Eustathius Odyss. α'. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τρεῖς μάλιστα τοὺς τρόπους συνέλθοιεν ἂν πολλὰ (lego παλαιοὶ) ἐπὶ εὐωχίᾳ. ἤγουν ἐν εἰλαπίνῃ, ἐν γάμῳ, καὶ ἐν ἐράνῳ. καὶ ὁ μὲν ἔρανος κόσμιον, καὶ οὐδὲ πολυτελὲς, ἀλλὰ καὶ φειδωλῶς ἥδιον ὡς τὰ πολλὰ οἱ ἐρανισταὶ, ὡς ἂν ἴδιον ἐσθίοντες ἕκαστος. ἔστι δὲ ἔρανος, ἡ ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς, ἤγουν καταβολῆς, καὶ δαπάνης, πολλῶν τινῶν εὐωχία, &c. ὁ δὲ γάμος, δῆλον ὅτι ὁμίλου ἐπὶ συνέλευσις ἐπὶ νυμφίων συναρμογῇ. ἡ δὲ εἰλαπίνη, εὐωχία ἐστὶ καὶ αὐτὴ πολυτελὴς, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας, ὡς οἱ παλαιοὶ γράφουσιν, ἢ ὁμοῦ εἰλεύμενοι πολλοὶ ἔπινον, χαίροντες δηλαδὴ τῇ δειπνοκλητῆρος. Porro ἔρανος, alias vocabatur ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον. Item καταβόλιον. Johan. Tzetzes ad Hesiodi lib. II. Καλοῦμεν καταβόλια, ὅταν κοινῶς τιθέντες δαπάνην συμποσιάζωσιν. Huic respondet Romanorum *Sportula*, quam instituit Nero publicarum cœnarum loco. Eleganter de illa Juvenalis Sat. III.

> *Nonne vides, quanto celebretur sportula fumo?*
> *Centum convivæ, sequitur sua quemque culina;*
> *Corbulo vix ferret tot vasa ingentia, tot res*
> *Impositas capiti, quas recto vertice portat*
> *Servulus infelix, & cursu ventilat ignem.*

Εἰλαπίνην Hesiodus lib. II. πολύξεινον δαῖτα vocat,

> Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι,
> Ἐκ κοινοῦ πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.

Ea Romanis *Recta cœna*, aut ἁπλῶς *Recta* fuit appellata, atque à liberalioribus divitibus salutatoribus data. Martialis lib. VIII. ad Domitianum Cæsarem,

Promissa est nobis sportula, recta data est.

Suetonius in Augusto cap. LXXIV. *Convivabatur & assidue, nec unquam nisi recta, non sine magno ordinum hominumque delectu.* Has sustulit Nero, Domitianus revocavit, teste Tranquillo. Generale horum omnium nomen erat συνδειπνον, Latine *Convivium*, vocabulo aptiore. Cic. de Senect. *Bene enim majores nostri accubitionem epularem amicorum, quia vitæ conjunctionem haberet, Convivium nominârunt, melius quam Græci, qui hoc idem tum Compotationem, tum Concœnationem vocant.* Ita enim emendandum eum locum in Variis meis brevi docebo, si vivo, & valeo. Qui in eo erant, *Concœnæ* dicebantur. Latinæ Glossæ, *Concœna*, Σύνδειπνοι. Græcæ, Σύνδειπνος, *Conviva, Concœna*.

482. Τῶν προσελήνων] Arcades vetustissimam se totius Græciæ gentem credi voluerunt, (quare *antiquos* hos Manilius, Seneca *veteres* vocat) atque adeo regionem ipsam ante lunam fuisse. Ovidius,

> *Orta prior luna, de se si creditur ipsi,*
> *A magno tellus Arcade nomen habet.*

Statius Papinius,

Arcades —— astris lunaque priores.

Rei ejus hanc tradunt caussam nonnulli, quod prius annum habuerint, quam is in Græcia ad lunæ cursum constitueretur. Lucianus in Comment. de Astrologia, & Scholiastes Apollonii lib. IV. dicunt primum deprehensum lunæ cursum in Arcadia ab Arcade Endymione. Censorinus de Die natali cap. XIX. *In Achaia Arcades trimestrem annum primo habuisse dicuntur, & ob id* Προσέληνοι *appellati, non ut quidam putant, quod ante sint nati, quam luna astrum in cœlo esset, sed quod prius habuerint annum, quam is in Græcia ad lunæ cursum constitueretur.* Figmenti ejus auctor Hippias quidam Rheginus existimatur. Varias variorum hac de re opiniones

piones habes apud Aristophanis Scholiasten ad Nubes.

483. Σποδῷ κατ' ἄκρον χῦμα θαλψάντων πυρὸς.] Glandibus Veteres vesci solitos notissimum est: Lucretius lib. v. de primis Hominibus agens,

Glandiferas inter curabant corpora quercus
Plerumque. ———

Et ibidem,

Sic odium cœpit glandis. ———

Horatius lib. I. Satira III.

Cum prorepserunt primis animalia terris,
Mutum & turpe pecus, glandem atque cubilia propter
Unguibus & pugnis, dein fustibus, atque ita porro
Pugnabant armis, quæ post fabricaverat usus.

Maximus Tyrius περὶ Ερωτος, Ηπειρ δίαιτα, κατὰ τὸν Επικούρου (φασὶ) βίον, αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις φηγοὶ καὶ ὄχναι. Jul. Pollux lib. I. cap. XII. Πρὸ πυρῶν τοὺς ἀνθρώπους ἔθρεψεν ἡ βάλανος. Macrobius in Somn. Scip. lib. II. cap. x. *Cumque rudes primum homines, & incuria silvestri non multum à ferarum asperitate dissimiles meminerit, vel fabuletur antiquitas, tradatque nec hunc eis, quo nunc utimur, victum fuisse, sed glande prius, & baccis alitos, sero sperasse de sulcis alimoniam.* Vide Platon. in Polit. Ælianum Ποικ. Ιστορ. lib. III. & Vitruvium, ubi priscorum hominum cibos agrestes memorat. Atque inde βαλανιστὰς vocabant eos, qui glandes colligebant mercede conducti. Auctor Proverbiorum, Βαλάνοις ἔζων τὸ πρὶν οἱ ἄνθρωποι, καὶ βαλανιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἐπὶ μισθῷ τὸν καρπὸν τοῦτον συλλέγοντας. Et Athenis in nuptiis moris erat puerum patrimum matrimum spinas cum glandibus, & canistrum panibus refertum ferre, clamareque, ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. Eadem de caussa coronæ civicæ apud Romanos fronde querna dabantur. Agellius lib. v. cap. VI. *Civica corona appellatur, quam civis civi, à quo servatus est in prœlio testem vitæ salutisque perceptæ dat: ea fit è fronde querna, quoniam cibus victusque antiquissimus quernus capi solitus sit.* Cum vero ait Lycophron σποδῷ πυρὸς θαλψάντων, observandum est glandes prius ab illis assari solitas, quam ederentur. Etymologici Auctor, Οἱ ἀρχαῖοι βαλάνους εἶχον ἔθος ἀποκρίνειν. Inde est, quod ait Arnobius lib. II. *Aut de milio sit (cibus) aut sit panis ex farre, aut (ut secula imitemur antiqua) ex cinere caldo glandes.* Similiter postea, repertis frugibus, panes coquebant in cinere prius, inde in furno, teste Varrone lib. I. de Vita Pop. Romani. Primitivi autem panes ex hordeo conficiebant. Docet id Artemidorus lib. I. cap. LXXI. Ἄρτοι κρίθινοι πᾶσιν ἀγαθοὶ, πρώτην γὰρ τροφὴν ταύτην ἂν ἀνθρώποις δεδόσθαι παρὰ θεῶν λόγος ἔχει. Plinius lib. XVIII. cap. VII. *Antiquissimum in cibis hordeum, sicut Atheniensium ritu, Menandro auctore, apparet, & gladiatorum cognomine, qui hordearii vocabantur.* Et postea, *Panem ex hordeo antiquis usitatum vita damnavit, quadrupedumque tradidit refectibus.* Lucanus in Panegyrico ad Pisonem,

——— *nam quid memorare necesse est?*
Ut domus à Calpo nomen Calpurnia ducat,
Claraque Pisonis tulerit cognomina prima,
Fumida callosa cum pinseret hordea dextra.

Mansere tamen hordeacei panes in usu pauperum, & frugaliorum. Seneca Ep. XVIII. *Non enim injucunda res est aqua & polenta, aut frustum hordeacei panis.* Sulpitius Severus Dial. I. de Virtutibus Monachorum Orientalium in quadam incognita insula in deliciis fuisse memorat, *Incolæ lacte vivunt, qui sollertiores sunt, vel, ut ita dicam, ditiores, hordeaceo pane utuntur.* Itaque sordidus habitus Romæ hic panis, & quibusdam in pœnam ad edendum datus. Suetonius Augusto cap. XXIV. *Cohortes, si quæ cessissent loco, decimatas hordeo pavit.* Ita capio ista verba.

487. Βησῶνος ἐντόμαισι θρυλίξας δέμας] Ovidius Metamorph. lib. VIII.

Occupat audentem, quaque est via proxima leto,
Summa ferus geminos direxit ad inguina dentes.

Philostratus junior in Imaginibus, Εμπεπτωκὼς γὰρ ὁ σῦς Αγκαίῳ τούτῳ κατὰ τὸν μηρὸν, κεῖται ὁ νεανίας, ἀθρόον ἐκ ξέων τὸ αἷμα, καὶ τὶς πολὺ ἀπεξεσμένος τὸν μηρόν. Quem locum depravatum ita putabam restituendum; Κεῖται ὁ νεανίας, ἀθρόον ἐκχέων τὸ αἷμα, καὶ τὶς πολὺ ἀπεξεσμένος τὸν μηρόν. Consentit Pherecydes lib. IX. citante Apollonii Interprete.

489. Ὁς πολλὰ χείλους] Vetus illud & notissimum proverbium,

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου,

(nam πέλει ibi legendum, non πέλει monuit olim doctissimus Henricus Stephanus) quod ita versum jam omnium fere in ore est,

Multa cadunt inter calicem supremaque labra.

De hoc proverbio, ejusque origine Didymus ad Odyss. XXII. ex Aristotele disserit in hunc modum, Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς παροιμίας οὕτως· Αγκαῖος, ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας, Σάμιος ὢν τὸ γένος, ἔχων οἰκέτην ἀπὸ Κρήτης, ἐκέλευσεν αὐτῷ ποτὸν προσφέρειν οἶνον. εἰπόντος δ' αὐτοῦ, ὡς οὐ δυνήσεται πιεῖν ἔτι ἐκ τῶν ἀμπέλων ὧν ἐφύτευσεν, αὐτὸς δὲ Αγκαῖος καταμωκησάμενος τὸν θεράποντα ἔλαβε τὴν κύλικα, καὶ προσεῖπεν, λέξαντος δὲ ἐκείνου,

Πολὺ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.

Αφνω συνέβη χεῖμα συὸς μεγάλου ἐπιβαρῆσαι τοῖς τοῦ Αγκαίου χωρίοις. ἀκούσαντα δὲ αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειλῶν τὴν κύλικα καταθεῖναι καὶ δραμεῖν ὡς τὸν ἄγριον ὗν, συμβαλόντα δὲ τῷ κάπρῳ τελευτῆσαι, ἔνθα φησὶ καταπεσοῦσαι τὴν παροιμίαν. Ita enim emendo. Vide etiam Apollonii Scholiasten lib. I. & laboriosissimas illas maximi Erasmi Chiliades. Festus aliam originem affert. Hinc sumptum illud M. Catonis, in Oratione de Ædilibus vitio creatis, *Inter os & offam:* de quo consule Agellium lib. XIII. cap. XVI. Hoc usus etiam Cicero in Epistola quadam ad Atticum.

490. Κυλίνδει Μοῖρα, πεμπμένταρ βροτῶν] Parcas humanæ vitæ præsidere credidit antiquitas, faustaque infaustaque omnia ab illis immitti. Hesiodus in Theogonia,

——— αἵ τε βροτοῖσι
Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
Αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι.

493. Πλέξας ἀρίνους ἄκρον ὀρχηστοῦ στρόφον] Hæc

 quomodo

quomodo cum superioribus cohæreant, non video. Ὀρχησαὶ vero dicuntur, qui in prælio morientes præcipite casu in terram provolvuntur, &, ut ait Virgilius lib. II.

——— *saltu terram super agra dedere*
Corpora. ———

Eodem modo hic ὀρχηστὴς vocatur Ancæus.

494. Μάρψαντος ἐκ κοίλης πέτρας] Theseum intelligit, qui ensem, & calceos sub ingenti abditos saxo abstulit, qua de re infra dicendum. Hujus filius Acamas.

495. Τῷ ποτ' εἰς λέχος] Fertur Laodice, quum ob Helenam repetendam Diomedes & Acamas venissent, magno Acamantis flagrasse amore, ejusque concubitum magnopere expetivisse, quo tandem, opera Philobiæ, Persei uxoris, regiam esse pellicem persuadentis, potita est, atque ex eo gravida facta Munitum peperit. Vide Parthenium Erot. XVI.

496. Ἰδαία πόλις] Hoc loquendi genus Poetis admodum familiare. Sic infra dicit χῶρον Σκύθην. Æschylus Προμ. Δεσμ. Σκύθην οἶμον. Persis, Ἑλλάδα αἶαν. Horatius *Adrium mare*, Sophocles Ajace, Ἰδαία χθών. Sic apud Theognidem ἄστον καὶ κύων pro eo, quod est ἀστοκύων. Sic *sexum marem* pro masculino Arnob. lib. IV. Tertullianus de Pallio cap. III. *Audaciam Græciam* similiter, ubi frustra mutarunt viri docti. Tibullus, *Campania terra*. Propertius, *Heroas manus, Horatia pila, Augusta navis*. Prudentius, *Lucinas horas*. Martialis, *Lybiam palæstram*. Apuleius Milef. I. *Thessalia civitas*. Cato, *Italiam terram*, apud Macrob. lib. VI. cap. VII. Venantius in Phœnice, *Oceanas aquas*. Velleius lib. I. *Græciam juventutem*. Similia observavit apud Theocritum If. Casaubonus, immortale literarum decus. Olim autem Troja Ἰδαία vocabatur. Sophoclis Scholiastes, Ἰδαία τὸ πάλαι ἡ Τροία ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς Ἴδης, τοῦ ὄρους.

499. Ὃν δή ποτ' ἀγχόνοντα] Studiosa admodum venationis fuit antiquitas, ita ut dedecus fere fuerit principi viro venationis non esse studiosum. Jul. Pollux lib. V. Τὸ ἐπιτήδευμα ἡρωϊκὸν, καὶ βασιλικὸν, καὶ πρὸς εὐσωματίαν ἅμα καὶ εὐψυχίαν ἀσκεῖ, καὶ ἔστιν εἰρηνικῆς τε καρτερίας ἅμα, καὶ πολεμικῆς τόλμης μελέτημα, πρὸς ἀνδρείαν φέρον, &c. Xenophon Cyrop. lib. I. Ἀληθεστάτη δοκεῖ αὕτη ἡ μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι, & quæ ibi multa sequuntur. Vide ejusdem Κυνηγετικὸν, Philo περὶ βίου Μωσ. Η μὲν γὰρ ἀγρίων θήρα στρατηγικὸν κατ' ἐχθρῶν ἐπὶ γύμνασμα. Hinc est quod Darius sepulcro suo inscribi mandaverit, Φίλος ἦν τοῖς φίλοις, ἱππεὺς τε, καὶ τοξότης ἄριστος ἐγενόμην, κυνηγῶν ἐκράτουν, πάντα ποιεῖν ἠδυνάμην.

Ibid. Κερασταίας ἔχις κτανεῖ] A Thracia vipera interfectum Munitum canit Lycophron, quia apud Olynthum Thraciæ id acciderit. Parthenius loco supra citato, Χρόνῳ δὲ ὕστερον γίνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς μετὰ Μούνιτος, ὃν ὑπ' Αἴθρας τραφέντα (sic emendo) μετὰ Τροίας ἅλωσιν διεκόμισεν ἐπ' οἶκον. καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύνθῳ τῆς Θρᾴκης ὄφις ἀνεῖλεν. Ubi notandus Jani Cornarii error, qui *sub dio* vertit, cum *ab Æthra* vertendum esset. Sed fefellit Medicum doctum loci depravatio non animadversa, & historiæ ignorantia. Hoc ideo dicere volui, ut ἀτερβέκαλοι illi Græcarum literarum contemptores videant, quantum ejusmodi Interpretibus, quos ipsis Auctoribus præferunt, credere debeant. Sed per me quidem hominibus istis licet repertis frugibus βαλανηφαγεῖν.

502. Τὸν δνόφῳ τεθραμμένον] Videtur alludere ad priscam consuetudinem. Olim enim pueri in specubus, qui tenebrosi, educabantur. Didymus Odyss. VIII. Οἱ παλαιοὶ ὑπελάμβανον τοὺς πρὸ ἑαυτῶν ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν γεγονέναι. διὰ τὸ τὰς πλείονας εἰς τὰ σπήλαια καὶ τὰ ἄντρα ἐκτιθέναι τὰ παιδία. Quod etiam docet ad Homeri Iliada Scholiastes incertus. Doctissimus G. Canterus σκότιον interpretatur. Malim simpliciter τὸν δνόφῳ τεθραμμένον, id est, κρύφα. Ita Orestis κρυπτὸν ἄλων dixit Sophocles Ἠλέκτρᾳ, qui occulte esset educatus.

503. Η, μόνη ζυγὸν δούλειον ἀμφήσεται] De Æthræ captivitate ita Apollonii Scholiastes lib. I. Ἐπιστράτευσαν κατὰ τῆς Τροιζῆνος οἱ Διόσκουροι διὰ τὴν ἀδελφὴν, Θησέως ὄντος ἐν ᾅδου, καὶ πορθήσαντες ἔλαβον αἰχμάλωτον Αἴθραν, τὴν Θησέως μητέρα. Turbet forte hoc loco quempiam Lycophron, quod dicat Æthram in servitutem redactam, cum Græci nulli servi essent. Πάλαι γὰρ (sic lego, non πάλιν) οὐκ ἐξῆν Ἕλληνα εἶναι δοῦλον, ἀλλὰ βαρβάροις ἐκέχρηντο, ut notat ad Orat. κατὰ Μειδίου Ulpianus. Imo ne verberare quidem fas: inde Athenienses etiam servos publicos in militiam mittebant, belli impensas conscripturos, ut possent ex iis veritatem verberibus extundere. Idem Ulpianus ad Olynth. II. Δέλους εἶχον δημοσίους οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ αἰχμαλώτων ποιήσαντες, καὶ ἐδίδασκον τούτους γράμματα, καὶ ἐξέπεμπον αὐτοὺς ἐν τοῖς πολέμοις μετὰ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν στρατηγῶν, ἵνα ἀπογράφωσι τὰ ἀναλισκόμενα, οὐκ ἀγνώμως δὲ τοῦτο ἐποίουν, ἀλλ' ἵνα διὰ τὸ δύνασθαι τύπτειν τούτους ὡς δούλους, ἔχωσι μανθάνειν τὸ ἀληθές, αἰσχρὸν γὰρ ἐνομίζετο παρ' Ἀθηναίοις ἐλευθέρους τύπτειν. Hoc quamvis ita sit, jure tamen belli servos facere licebat.

506. Σὺν ὀστράκῳ στόβιλον] Pilea Veteres Dioscuris affinxere. Philo περὶ Δεκαλ. Εἶτ' ὥσπερ ἐν θεάτρῳ σκηνὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπιχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα. ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε ἀσκοίτο, εἰς Διοσκούρους. Catullus,

Salax taberna, vosque contubernales,
A pileatis nona fratribus pila.

Apuleius Milef. X. *Junonem quidem Castor & Pollux, quorum capita cassides ærata stellarum apicibus insignes contegebant.* Ea dimidiati ovi forma fuisse patet ex hoc Lycophronis loco. Cur autem iis attributa, docet Festus, *Pilea Castori, & Polluci dederunt antiqui, qui Lacones fuerunt, quibus pileatis pugnare mos est.* Neque vero placet Mureti commentum. Castoris pileum erat circumdatum strophio, inde Tusculani, quod in pulvinari imponebant, *Castoris Stroppum* appellabant. Videre id ipsum est ex Festi verbis in *Stroppus*. Respexit autem hunc Lycophronis locum Eustathius ad Dionysium, Λέγει δὲ τέρνον, τὸ περισπασμένον, ὥσπερ Λυκόφρων στρόβιλον, τὸ στροβιλοειδές.

508. Τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος] Vertendum erat hoc modo,

Reliquas porro ædes vermiculatum intactum
Sigillum servabit. ———

Et rectius multo magnus ille Scaliger,

Intacta vermiculata claxendix domos
Servabit alias. ———

Olim autem ædes, scrinia, & quæcunque claudebantur, obsignari moris erat, quod etiam heic est videre. Aristoteles περὶ Θαυμ. Ακουσμ. Καὶ τῆς οἰκίας κατασφραγίζεσθαι τὰς θύρας, καὶ ἐπειδὰν μέλλωσιν ἀνοίγειν, ἐπιδείξαντες τοῖς πολίταις καὶ τοῖς ξένοις τὰς σφραγῖδας, οὕτως ἀνοίγουσιν. Aristophanes Θεσμοφ.

Εἶτα δ' ἐπὶ τούτῳ ταῖς γυναικωνίτισι
Σφραγῖδας ἐπιβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοὺς,
Τηροῦντες ἡμᾶς. ———

Theophrastus in Eth. Charact. cap. περὶ Απιστίας, Καὶ τὴν γυναῖκα τὴν αὑτοῦ ἐρωτᾷν κατακείμενος, εἰ κέκλεικε τὴν κιβωτὸν; καὶ εἰ σεσήμανται τὸ κυλιούχιον. Plautus in Casina,

Obsignate cellas, referte annulum ad me.

Huc pertinent illa Theodoreti de Provid. Dei, Orat. v. Καὶ τὰ μάλιστα ἐντίμια τὰ νάματα, ὥσπερ τινὶ θησαυρῷ, σήμαντρα καὶ σφραγῖδας ἐπιβάλλουσι. Et illa Apuleii in Apologia, *Quanquam ipse aperiret (utpote promus librorum, qui illic erant conditi) pene quotidie, & clauderet: sæpe nobiscum, multo sæpius solus intraret, linteum in mensa positum cerneret, sine ullo sigillo, sine vinculo.* Et postea, *Quod conditum cumque, quod obsignatum, quod inclusum domi adservatur, id omne argumento Magicum dicetur.* Cornel. Tacitus Annal. lib. II. *Irridebantur & Græci comites, ac vilissima utensilium annulo clausa.* Menander,

Ὅστις δὲ μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων
Σώζει δάμαρτα, &c.

Vocat vero Lycophron θριπόβρωτον σφραγῖδα, quia antiquitus, ante inventum annuli signatorii usum, lignis à vermibus exesis res quasvis signare consueverunt. Hesychius, Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις κατασημαινομένοις, ὅπως βούλοιντο. Φιλοστέφανος δέ φησι πρῶτον Ηρακλέα χρήσασθαι. Inde ea signacula θριπήδεστα, atque θριπόδεστα nuncupata fuerunt. Etymologici Auctor, Θριπήδεστα, τὰ ὑπὸ τῶν θριπῶν διαβεβρωμένα ξύλα, οἷς ἀντὶ σφραγῖδος ἐχρῶντο. Eustathius Odyss. α'. Θριπήδεστα, ξυλάρια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐχρῶντο οἱ σφόδρα οἰκονομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφραγίδων. Suidas, Θριπήδεστα, ξύλα ἀπὸ (lego ὑπὸ) θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐσφράγιζον. Licet hanc consuetudinem etiam observare apud Aristophanem Θεσμοφ. ubi mulier quædam ita loquitur,

Νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς φικότειψ Εὐριπίδης
Ἐδίδαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια
Ἐξαψαμένους. ———

Synesius in Epistola ad Olympium, Τεκμαίρομαι δὲ τὴν ἐπιστολὴν εἶναι παμπάλαιον, τῷ τε θριπήδεστον γεγονέναι, καὶ τῷ συγκεχύσθαι τὰ πλείονα τῶν γραμμάτων. Ea signacula θριπήδεστα, & θριπόδεστα appellata, ut dixi. Hyperides in Orat. adversus Demadem vocat Græciam θριπόδεστον, id est, vastatam. Signatoriorum autem annulorum formam magnitudine minutissimi digiti expressit ad Taciti Annales vir clarissimus J. Lipsius, quem pete.

511. Τοῖς ἡμιθνήτοις] Cur ἡμιθνήτους Dioscuros vocet, notum est. Vide Didymum ad Odyss. λ'. Virgilius Æneid. VI.

Sic fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque reditque viam toties. ———

Hinc & Homero ἑτερήμεροι, Pindaro παρ' ἆμαρ vivere dicuntur.

Ibid. Διπτύχοις Λαπερσίοις] Λᾶας, (ait Homeri Scholiastes Iliad. β'.) πόλις Λακωνικῆς, ἣν οἱ Διόσκουροι πορθήσαντες, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. Stephanus, Λᾶς, πόλις Λακωνική, Λυκόφρων, Καὶ Λᾶν περσέως. ταύτην ἑλόντες οἱ Διόσκουροι, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. Strabo lib. VIII. Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. Sophocles,

Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
Νὴ τοὺς ἐν Ἄργει, καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

513. Δυσαρπάγῳ κρικὶ] Quamvis non inepte omnino legatur δυσαρπάγῳ, magis tamen δυσαρπάγῳ placet. Horatianus Nereus,

——*mala ducis avi domum,*
Quam multo repetet Græcia milite,
Conjurata tuas rumpere nuptias,
Et regnum Priami vetus.

Est vero κρὶξ avis marina Ibidi similis, infausta nuptiis putata.

519. Καὶ τριτογένειαν θεὰ] Syncopen in hac voce esse monui supra. Hujus autem epitheti variæ traduntur caussæ. Ego unam apponam, n. quod nata sit tertia mensis die, quæ τριτομηνὶς dicta. Harpocration, Τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τριτομηνίδα ἐκάλουν, δοκεῖ γὰρ γενέσθαι τότε ἡ Αθηνᾶ. Ἴστρος δὲ καὶ Τριτογένειαν αὐτὴν φησὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι. Postea Lycophron Hectorem vocat δυσμενῶν μοχλόν. Similiter Herculem ἄκμονα Callimachus Hym. III.

——— τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
Ἕστηκε πρὸ πυλάων. ———

531. Εὐφρονῆς κεκμηκότι] Mortuos κατ' εὐφημισμὸν Græci veteres κεκμηκέναι dicebant. Phurnutus de Nat. Deorum, Τινὲς δὲ τῶν ποιητῶν Ακμονος αὐτὸν εἶναί φασιν υἱὸν, τὸ ἄκμητον (ita legendum alias in Variis, Deo volente, docebimus) τῆς περιφορᾶς αἰνιττόμενοι, ἢ ὑπολαβόντες ὅτι ἄφθαρτός ἐστι, τοῦτο παριστῶσι διὰ τῆς ἐτυμολογίας, κεκμηκέναι γὰρ λέγομεν τοὺς τετελευτηκότας. Etymologicographus, Καμόντας τοὺς τετελευτηκότας ἔλεγον. Et alii Grammatici passim. Homerus Iliad. III.

——— καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
Ἀνθρώπους τίνυσθον. ———

Theocritus Idyllio XVII.

——— καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων.

532. Γραικῶν ἄριστος] Græci denominati à Granico fluvio, ut placet Constantino lib. περὶ Θεμάτων, his verbis, Τὰ δὲ πρὸς θάλασσαν καὶ τὴν Κύζικον κατοικοῦσι Φρύγες τε, καὶ Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Γρανικοῦ τὴν ὀνομασίαν πλουτήσαντες, & infra themate XVII. Καὶ μέχρι τοῦ ποταμοῦ, τοῦ λεγομένου Γρανικοῦ, πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται. Fuit ea prisca gentis appellatio, recentiores autem Ἕλληνες nuncupari maluerunt. Falsum autem, quod aiunt Hesychius & Etymologici Auctor, Ραῖκος, Ρωμαῖοι δὲ τὸ γ' προσθέντες Γραικόν φασι. Ineptit similiter Constantinus loco citato: nam primum dicti sunt Γραιοὶ, (id est, antiqui) καὶ αὐτόχθονες, deinde παραγωγικῶς, Γραικοί. quod verissimum est, ut, Αχαιοὶ, Αχαϊκοί. Μυσοῖοι, Μυσαϊκοί.

Μεσσαπιοί. Βαρδαῖοι, Βαρδαϊκοί. Σιλλαμαῖος, Σιλλαϊκός. Aristoteles Meteorologicôn lib. I. cap. XIV. Sellos olim Græcos, postea Hellenes appellatos tradit. Vide Stephanum.

543. Ἐν λέσχαις] Λέσχαι pro confabulationibus hoc loco. Hesychius, Λέσχη, ὁμιλία, καὶ φλυαρία, καὶ ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ, καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις. σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ συμπόσια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τοὺς ἀλσώδεις τόπους λέσχας καλοῦσιν. Cicero ad Atticum lib. XII. Epistola I. *Novi nihil: quid ergo opus erat epistola? quid tum coram sumus, & garrimus quicquid in buccam? Est profecto quiddam λέσχη, qua habet, etiamsi nihil subest, collocutione ipsa suavitatem.* Euripides Ἱππολύτῳ,

—— εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,
Μακραί τε λέσχαι, καὶ σχολὴ τερπνὸν κακόν.

Callimachus Epigrammate II.

—— ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ——

Sophocles Ἀντιγόνῃ nuncupat λέσχην conventum à rege indictum. Erant vero λέσχαι duplices; pauperum, & divitum. Pauperum, in omnibus fabrorum officinis, ad quas hyeme maxime ad calfaciendum conveniebant, & confabulabantur. Inde Homerus,

Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών.

Antiphon in Orat. ad Nicoclem, Λέσχας ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο πολλοί. Hesiodus lib. II.

Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπαλέα λέσχην
Ὥρῃ χειμερίῃ ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργου (lego ἔργων)
Ἰσχάνει. ——

Scholiastes, Τὸ παλαιὸν τὰ χαλκεῖα, καὶ πάντα τὰ ἐργαστήρια τὰ πῦρ ἔχοντα ἄθυρα ἦν, ἃ καὶ λέσχας ἐκάλουν, ὅτι οἱ πένητες εἰσερχόμενοι, καὶ μᾶλλον ἐν χειμῶνι, ἐν τῷ θερμαίνεσθαι λέσχας καὶ φλυαρίας λέγειν συνέπιπτεν. At divitum λέσχαι aliæ erant, nimirum in partibus ædium secretioribus: de iis Etymol. Auctor, Τὸ παλαιὸν ἔθος ἦν, καὶ τὸν χειμῶνι τόπον ἔχειν ἀποκεχωρισμένον, ἐν ᾧ πυρκαϊὰς ποιοῦντες, ἐν αὐτῷ καθεζόμενοι διημέρευον ἀδολεσχοῦντες καὶ φλυαροῦντες. Olim tamen λέσχαι proprie dicebantur loca aprica, in quæ commentandi caussa conveniebant Philosophi. Hierocles lib. I. Philosophicorum ait, λέσχας dictas cathedras, & conventicula, in quibus de Sapientia disputationes habebantur. Vide quæ vir doctissimus Bon. Vulcanius ad Callimachum. Erant vero eæ leschæ Apollini consecratæ. Harpocration, Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ Θεῶν, ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησίν, ἐξέδρας δὲ ὁμοίας γίνεσθαι αὐταῖς. καὶ παρ' ἐνίοις τὸν θεὸν λέσχην ἐπικαλεῖσθαι. Scribo Λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Phurnutus de Nat. Deorum, Καὶ Λεσχηνόριον δὲ αὐτὸν (Ἀπόλλωνα) προσηγόρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις κατέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι. Restitues etiam hanc vocem Suidæ, apud quem male Λεσχανόριον. Quales vero in Græcia λέσχαι, tales Romæ *Taberna*, quæ ad pilas sitæ. Catullus,

Salax taberna, vosque contubernales,
A pileatis nona fratribus pila.

Horatius,

Nulla taberna meos habeat, neque pila libellos.

558. Πικρὸν ἀθαμβὴς κριὸς ἐγκεφάλισεν] Κριὸν non arietem, sed heroem, sive principem interpretare: nam Græci veteres τὸ κρίειν imperare dicebant. Artemidorus lib. II. cap. XII. Ἔτι δὲ καὶ κριὸς πρὸς δεσπότην ἐστὶ λαβεῖν, καὶ πρὸς ἄρχοντα, καὶ πρὸς βασιλέα. κρίειν γὰρ τὸ ἄρχειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. Apomasar quoque Ἀποτελεσματῶν cap. XC. & LXXXIII. arietem, principem eodem, quo Artemidorus, modo significare dicit. Sed per convitium Lycophron Idam, qui nimis imprudenter, & temerarie sepulcrum Apharei violaverat, nomine ab Ægyptiorum Theologia petito, qui regem, aut principem stultitiam imprudentiamque perosum designare volentes, elephantum pingunt cum ariete. Horus lib. II. Ἄνθρωπον βασιλέα φεύγοντα μωρίαν καὶ ἀφροσύνην βουλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα καὶ κριὸν ζωγραφοῦσιν, ἐπειδὴ γὰρ θεωρῶν τὸν κριὸν φεύγει.

559. Ἄγαλμα πέτρας τ' Ἀμυκλαίου τάφου] Eleganter cippum vocat ἄγαλμα τάφου, sic Pindarus Nemeonic. Od. X. ἄγαλμ' Ἀΐδα, hoc modo,

Ἔνθεν ἀρπάξαντες ἄγαλ-
μ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος. ——

De cippis autem sepulcralibus notum, notatumque viris doctis. Proferam unicum Isidori locum Orig. lib. XV. cap. XI. *Apud majores Potentes aut sub montibus, aut in montibus sepeliebantur. Inde tractum est, ut super cadavera aut pyramides fierent, aut ingentes columnæ collocarentur.* Observo etiam in honoratiorum cippis effigies mortuorum sculptas fuisse, idque ex Festo, *Statua est ludii ejus, qui quondam fulmine ictus in circo sepultus est in Janiculo. cujus ossa postea ex prodigiis, oraculorumque responsis Senatus decreto intra urbem relata in Volcanali, quod supra Comitium, obruta sunt, superque ea columna cum ipsius effigie posita est.* In quibus autem ista effigies non essent, *Paga* nominabantur. Isidorus in Glossis, *Paga, memoria sine idolis.* Sed vide quæ ad ipsum illum locum notavi.

560. Ὁμοῦ δὲ χαλκὸς καὶ κεραύνιος βολὴ τοὺς κατεξανθώσει] Castoris & Pollucis historia, quam hic attingit Lycophron, petenda ex Pindaro, & Theocrito. Johannes Tzetzes Chiliad. I. Hist. XLVIII.

Πρὸς Ἀφαρέως χάρισαι παῖδας, Λυγκέα, Ἴδαν,
Περὶ Λευκίππου θυγατρῶν, Φοίβης καὶ Ἱλαείρας,
Μάχην συνάψας καρτερὰν, τινὲς αὐτὰς ἐν χώρᾳ.
Περὶ δὲ τὸ Ταΰγετον γέγονε τὰ τῆς μάχης,
Λυγκεὺς δ' ἐξοφθαλμίστατος πάντων ἀνθρώπων,
Ἰδὼν κοιλάδι τῆς δρυὸς Κάστορα, Πολυδεύκην,
Κάστορα κτείνει τῷ δορὶ, καὶ τοῦτον Πολυδεύκης,
Τὸν Πολυδεύκην Ἴδας δὲ, καὶ κεραυνὸς τὸν Ἴδαν.

Quo loco ridiculum se præbet Paulus Lacisius, dum vocem κεραυνὸς, quæ fulmen exponenda erat, proprium nomen esse arbitratur. O cor Zenodoti!

561. Ὃν ἀπαλῷ ὄνυχι] Attingit Idæ cum Apolline contentionem, ortam de Marpissa, Eveni filia. Idas namque, impetratis à Neptuno patre equis velocissimis, cum Marpissam rapuisset,

ſet, Apollini obvius factus eſt, qui cum eripere eam vellet, ad manus deventum eſt, ſed Jupiter miſiſſe fertur Mercurium, qui juſſit Marpiſſam, utrum vellet, eligere, quæ, metuens ut ſenio confecta ab Apolline repudiaretur, Idam elegit. Vide Homeri Commentatorem, & Apollod. lib. I.

562. Τιλφούσιος] Telphuſius dictus Apollo à Telphuſa, Arcadiæ urbe. Mavult Canterus Τιλφούσιος. Poteſt etiam legi Δελφούσιος, nam ita dictus,

Οὕνεκα Δελφούσης ἱερῆς ἤσχυνε ῥέεθρα,

ut ait Homerus in Hymnis, qui videndus.

563. Ῥαιβώσας κέρας] Cornu dicit, quia ea olim arcuum materies. Alioquin κέρας οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν τρίχωσιν ἐκάλουν, ut docent Gloſſæ Græcorum. Ea apud Veteres ex ſetis equinis. Heſychius, Ἱππείαν, τὴν ἵππον. ἔνιοι δὲ τὴν τόξου νευρὰν, τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν. Accius,

Reciproca tendens nervo equino concita
Tela. ———

577. Αἱ δὴ Πελειάσας ἐξεπαίδευσαν] Ovidius Metamorph. lib. XIII.

——— *dedit altera Liber*
Fœmineæ ſtirpi voto majora fideque
Munera, nam tactu natarum cuncta mearum
In ſegetem, laticemque meri, baccamque Minervæ
Transformabantur. ———

Diſſentit autem à Lycophrone in eo, quod dicat vi à Græcis raptas.

578. Μυληφάτου χιλοῖο] Antiquitus nullus molarum uſus fuit, ſed fruges torrebant, atque in pilam conjectas pinſebant, id quod molendi genus erat. Servius ad Virgil. Æneid. lib. I. *Quia apud majores noſtros molarum non erat uſus, frumenta torrebant, & ea in pilas miſſa pinſebant. Unde & Pinſores dicti, qui nunc Piſtores vocantur.* Poſtea molarum uſus inventus à Mylante quodam. Stephanus, Μυλαντία, ἄκρα ἐν Καμείρῳ τῆς Ῥόδου. Μυλάντιοι θεοὶ * ἀπὸ Μύλαντος ἀμφότερα, τοῦ καὶ πρώτου εὑρόντος ἐν τῷ βίῳ τὴν μύλου χρῆσιν. quam lacunam ſic ſuppleo, Μυλάντειοι, θεοὶ ἐπιμύλιοι, ἀπὸ, &c. Præterea lego, Μυλαντία, ἄκρα ἐν Καμείρῳ τῆς Ῥόδου.

579. Ἕρπιν τε ῥέζειν, ἠδ' ἀλοιφαῖον λίπος] Ἀλοιφαῖον λίπος oleum intelligit. Oleo enim ungebantur luctatores, balneatores, & virgines. Ungebant etiam pedes, antequam calceos induerent, & qui è bello reverſi erant. Dicitur porro ῥέζειν ἀλοιφαῖον λίπος, ut proprie *Facere* de oleo Latini veteres. Hinc *Factus*, oleum uno tempore factum, eumque alii CLX. modiorum, alii CXX. faciebant. Varro de R.R. lib. I. cap. XXIV. *Factum dicunt, quod uno tempore conficiunt; quem alii* CLX. *aiunt eſſe modiorum, alii ita minus magnum, ut ad* CXX. *deſcendat.*

580. Οἰνοτρόπους φάβας] Heſychii verba oppidò huic loco conveniunt; Οἰνοτρόποι, αἱ Ἀνίου θυγατέρες, lego αἱ Ἀνίου. Simili modo emendo Stephanum, Ἄνδρος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἐκλήθη ἀπὸ Ἄνδρου τοῦ Εὐρυμάχου, ἢ τοῦ Ἀνίου ἀδελφοῦ, τοῦ πατρὸς τῶν Οἰνοτρόπων. Nam male ibi bis Ἀνίου repetitur. Φάβας autem, ſive columbas (male *aves* vertit Canterus) cur vocet, docet Ovidius Metamorph. lib. XIII.

Illa tollentes etiamnum libera cœlo
Brachia, Bacche pater, fer opem, dixere, tulitque
Muneris auctor opem, (ſi miro perdere more
Ferre vocatur opem) nec qua ratione figuram
Perdiderint, potui ſcire, aut nunc dicere poſſum.
Summa mali nota eſt, pennas ſumpſere, tuaque
Conjugis in volucres niveas abiere columbas.

592. Ὁ δ' Ἀργυρίππαν] Diomedes Ætolia profugus in Apuliam devenit, ubi Argyrippam condidit. Virgilius Æneid. XI.

Ille urbem Argyripam, patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Iapygis arvis.

Ovidius Metamorph. lib. XIV.

At Venulus fruſtra profugus Diomedis ad urbem
Venerat: ille quidem ſub Iapyge maxima Dauno
Mœnia condiderat, dotaliaque arva tenebat.

Servius Æneid. VIII. *Diomedes, poſtquam repperit ira Veneris à ſe vulneratæ uxorem Ægialiam apud Argos turpiter vivere, noluit reverti, ſed tenuit partes Apuliæ, & edomita omni Gargani montis multitudine, in eodem tractu civitates plurimas condidit.* Adi Geographos.

593. Παρ' Αὐσονίτην φυλαμόν] In Stephano eſt πυραμὸν, lego πυραμοῦν, victoriam autem interpretor, ut ſit tropus. Solebant enim Veteres victoriæ præmium hoc placentæ genus dare. Artemidorus lib. I. cap. LXXIV. Ἦν ὁ πυραμοῦς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐπινίκιος. Et quidem non omnis victoriæ (nam nimis late Artemidori verba patent) ſed tantum in compotationibus ubi certabant inter ſe inſomnia. Ariſtophanis Scholiaſtes Equitibus, Εἰώθασι δὲ ἐν τοῖς συμποσίοις ἁμιλλᾶσθαι περὶ ἀγρυπνίας, καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τὴν ἕω, ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα. Simili notione etiam apud Ariſtophanem eſt Equitibus,

Ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Et in Theſmophoria celebrantibus,

Τὸ πρᾶγμα κομψὸν, καὶ σφόδρ' ἐκ τῆς σῆς τέχνης,
Τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος (lego ὑμέτερος) ὁ πυραμοῦς.

Victoria autem eſt, quam, cum in Italiam veniſſet, Dauno ſuppetias ferens, reportavit. Itaque ſenſus hujus loci; Alius præter victoriam ex Italia reportatam, etiam Argyrippam, Dauniorum poſſeſſionem, extruet. Neque eſt quod quenquam turbet μεταχρονισμὸς, qui familiaris Poetis. Porro πυραμοῦν dixit per ἀποκοπὴν, pro πυραμοῦντα. Ita Homerus κρῖ, pro κρῖμα. δῶ, pro δῶμα. μάψ, pro μαψιδίως. Ἄλκιμος, pro Ἀλκιμέδων. Heſiodus βρῖ & βριθὺ, pro βριαρὸν. Sophocles, & Ion ῥᾷ, pro ῥᾴδιον. Epicharmus λῖ, pro λίαν. Συρακὼ, pro Συρακούσας. Empedocles ὄψ, pro ὄψις. Antimachus ἄλφι, pro ἄλφιτον. Euphorion ἧλ, pro ἧλος. Philetas ἔρι, pro ἐρίον. Aratus πηδὰ, pro πηδάλια. Simmias Δωδὼ, pro Δωδώνη. Apud Romanos quoque in Saliaribus carminibus erat *par*, pro *parte*. *po*, pro *populo*.

597. Κύκνοισιν ἐνδαλθέντας] In albas aves mutatos Diomedis ſocios indicat, cum ait eos cycnis ſimiles. Ovidius Metamorph. XIV.

Si volucrum quæ ſit dubiarum forma requiris,
Ut non cycnorum, ſic albis proxima cycnis.

Iſidorus Orig. lib. XII. cap. VII. *Diomedeas aves à ſociis Diomedis appellatas, quos ferunt fabula in*

easdem volucres fuisse conversos, forma fulicæ similes, magnitudine cycnorum, colore candido, duris & grandibus rostris. Ex quibus verbis facile videre, cur alii in cycnos, alii in fulicas versos tradunt. Fallitur vero doctissimus G. Canterus, qui putat Lycophronem dicere eos in cycnos esse mutatos, cum κύκνοισιν ἰνδαλθέντας dicat. Diomedeæ aves sunt, quæ Græce ἐρωδιοὶ Latine *Ardeæ* vocantur, Gallice *Herons*. Ita quidam. Sed descriptio Pliniana, & reliqua, quæ ipsis à Plinio attribuuntur, repugnant. Sane Stephanus, & alii ἐρωδιὺς vocant.

599. Φερώνυμον νησῖδα] Diomedeam puta, de qua ita in Περιηγήσει sua Dionysius,

> Ἀλλ' ὁπότ' Ἀδριάδος σκολιὸν πόρον Ἀμφιτρίτης
> Εἰσελάσεις ἐπὶ νότον ἰηπυγίην ἐπὶ γαῖαν,
> Δήεις ἰφθίμου Διομήδεος αὐτίκα νῆσον,
> Ἔνθ' ἥρωα ἀφίκοντο, χαλιφλαμένης Ἀφροδίτης,
> Ὀππότε τεταλίσων μετεκίαθεν ἔθνος Ἰβήρων,
> Ἧς ἀλόχου βουλῇσι κακόφρονος Αἰγιαλείης.

600. Θεατρομόρφῳ] Sic dixit quoque Virgilius Æneid. v.

> *Hoc pius Æneas misso certamine tendit*
> *Gramineum in campum, quem collibus undique curvis*
> *Cingebant silvæ, mediaque in valle theatri*
> *Circus erat.* ———

Plinius lib. v. Epist. vi. *Regionis forma pulcerrima, imaginare amphitheatrum aliquod immensum, & quale sola rerum natura possit effingere.* Lib. vi. Epist. xxxi. *Villa pulcerrima cingitur viridissimis agris, imminet littori, cujus in sinu quam maximus porticus, velut amphitheatrum.* Calpurn. in Bucolico,

> *Qualiter hac patulum vallis contendit in orbem,*
> *Et sinuata latus resupinis undique silvis,*
> *Inter continuos curvatur concava montes:*
> *Sic tibi planitiem curvæ sinus ambit arenæ.*

Justinus lib. xxiv. in descriptione Parnassi, *Media saxi rupes in formam theatri recessit.* Martianus Capella lib. vi. *Si à primis* (lego *Paninis*) *Alpibus dextrum latus, & prolixi montis brachium contempleris, prominentias utrinque componens, theatrum quoddam spectare videaris undarum. Lunata quippe, & quodam hemicyclio in promontorium memoratum circumfertur Italia.* Et in Thessaliæ descriptione, *Hi omnes montes in theatrali more curvantur.*

601. Ἀγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις πυκνὰς καλιὰς] De avium Diomedearum nidificatione ita Plinius, *Scrobes excavare rostro, (tradunt) inde crate consternere, & operire terra, quæ egesta sunt, in his fœtificari. Fores binas omnium scrobibus, Orientem spectare quibus exeant in pascua, Occidentem quibus redeant.* Ejus simia Solinus cap. viii. *Cum fœtuum adest tempus, rostro scrobes excavant, deinde surculis inversum superposit u imitantur texta cratium, & sic contegunt subtercavata: & ne operimenta desint, si forte lignorum casas venti auferrent, hanc struem comprimunt (V. C. premunt) terra, quam egesserant, cum puteos excavarent: sic nidos moliuntur bifori accessu, nec fortuito, adeo ut ad plagas cœli metentur exitus, vel ingressus. Aditus, qui dimittit ad pastum, ad Ortum destinatur, qui excipit revertentes, Occasum versus est: ut lux & morantes excitet, & receptui non denegetur.*

605. Πάντα φεύγοντες κάρβανον ὄχλον] Solinus loco citato, *Judicant inter advenas; si Græcus est, propius accedunt, & quantum intelligi datur, velut civi blandius adulantur: si quis erit gentis alterius, involant, & impugnant.* Plinius, *Advenas barbaros clangore infestant, Græcis tantum adulantur miro discrimine, veluti generi Diomedis hoc tribuentes.* Isidorus Orig. lib. xii. cap. vii. *Judicant inter suos, & advenas. Nam si Græcus est, propius accedunt, & blandiuntur; si alienigena, morsu impugnant, & vulnerant, lacrymosis quasi vocibus dolentes vel suam mutationem, vel regis interitum.* Aristoteles περὶ Θαυμασίων Ἀκουσμάτων, Ἐν δὲ τῇ Διομηδείᾳ νήσῳ, ἣ κεῖται ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, φασὶν ἱερὸν εἶναι τοῦ Διομήδους θαυμαστόν τι, καὶ ἅγιον. περὶ δὲ τὸ ἱερὸν κύκλῳ περικαθῆσθαι ὄρνιθας μεγάλας τοῖς μεγέθεσι, καὶ ῥύγχη ἔχοντας μέγαλα καὶ σκληρά. τούτους λέγουσιν, ἐὰν μὲν Ἕλληνες ἀποβαίνωσιν εἰς τὸν τόπον, ἡσυχίαν ἔχειν· ἐὰν δὲ τῶν βαρβάρων τινὲς τῶν περιοίκων, ἀνίπτασθαι, καὶ αἰωρουμένους καταράσσειν αὐτοὺς εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ τοῖς ῥύγχεσι τιτρώσκοντας ἀποκτείνειν. μυθεύεται δὲ τούτους γενέσθαι ἐκ τῶν ἑταίρων τῶν Διομήδους, ναυαγησάντων μὲν αὐτῶν περὶ τὴν νῆσον, τοῦ δὲ Διομήδους δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ Αἰνέου, τοῦ τότε βασιλέως τῶν τόπων ἐκείνων γενομένου. Lego δ. ὑπὸ τοῦ Δαύνου. Paullo aliter Stephanus in Διομήδεια, Καὶ νῆσος, inquit, ἡ Διομήδεια, ἐν ᾗ οἱ ἐρωδιοὶ χειροήθεις περιπατούμενοι, καὶ κόλπους δύοντες, ὥς φασιν ὅτι (emendo ὅτι) τοὺς ἑταίρους Διομήδους ἐκεῖ εἰς ὄρνιθας μετασχηματισθῆναι. Antoninus Liberalis lib. Μεταμορφ. solam Illyricam gentem iis odio esse tradit. Vide Augustinum de Civ. Dei lib. xviii. cap. xvi. & xviii.

610. Τροιζηνίας δὲ τραῦμα] Diomedes, cum sibi à Minerva concessum esset, ut Venerem solam ex Diis omnibus, si se bello inferret, intrepide aggrederetur, cum animadverteret Æneæ opitulantem, avide illam persequutus est, nec ante destitit, quam vulneraret. Vide Homerum Iliad. ε'. Allegorice ita explicat Heraclides, Διομήδης Ἀθηνᾶν ἔχων σύμμαχον, τουτέστι τὴν φρόνησιν, ἔτρωσεν Ἀφροδίτην, τὴν ἀφροσύνην, οὐ μὰ Δία, οὐ θεάν τινα, τὴν δὲ τῶν μαχομένων βαρβάρων ἀλογιστίαν. αὐτὸς γὰρ διὰ πάσης ἐληλυθὼς πολεμικῆς μαθήσεως, καὶ τοῦτο μὲν ἐν Θήβαις, τοῦτο δὲ ἐν Ἰλίῳ δεκαέτη χρόνον ἐμφρόνως τοῦ μάχεσθαι πεπειραμένος, ἐξ εὐμαροῦς διώκει τοὺς βαρβάρους. οἱ δ' ἀναίσθητοι, καὶ λογισμῶν ὀλίγα κοινωνοῦντες ὑπ' αὐτοῦ διώκονται, καθάπερ ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. πολλῶν οὖν φονευομένων, ἀλληγορικῶς Ὅμηρος τὴν βαρβαρικὴν ἀφροσύνην ὑπὸ Διομήδους τετρῶσθαι παρεισήγαγεν.

615. Κολοσσοβάμων δ' ἐν πλυχαῖσιν Αὐσόνων] Diomedes cum Draconem, qui totam Apuliam vastabat, interfecisset, statuæ ei honoris & gratitudinis ergo publice sunt erectæ, quod ipsum hoc loco tangit Lycophron. Frustra vero est doctissimus Villiomarus, qui lib. iv. cap. xxi. Animadvers. in Locos controv. Titii, hunc locum plane ἀπροσδιονύσως interpretatur. Sed audiamus, & expendamus ejus verba, quæ ita habent, *Diomedes, cum primum navem in littus Italiæ appulit, egestis ex nave lapidibus ingentibus, quos pro saburra in eam congesserat,*

struicem

struicem ex illis in littore constituit; super qua struice sese collocavit, tanquam loco munito, dum considerat, an pacata esset ora ea, ad quam appulerat: quia ergo super ea struice, tanquam colossus quidam, aut statua super basi, insistebat, propterea κολοσσοβάμων *vocatur Lycophroni.* Ingeniose sat, si sat vere. Ego refuto, &, spero, docti omnes mecum. Ait Diomedem, cum jam appulisset in Italiam, in egestis lapidibus, quos pro saburra in navem congesserat, sedisse, ut consideraret, si diis placet, an pacata ea ora foret. Velim sane doceat vir ille doctissimus apud quemnam auctorem hoc scriptum invenerit, mihi quidem tale quidquam legere nondum contigit. Deinde dicit exemptam navi à Diomede saburram, & in struicem congestam, non alia de caussa, quam ut super eam sederet, quod tamen falsum, ne dicam ridiculum. Nam eximebant nautæ saburram navibus suis, cum appulissent, ut eas isto pacto leviores factas ad littus facilius ex aquis pertrahere possent.

618. Ἑρματίτην νηὸς πίτρον] Solebant olim nautæ, qui mos etiamnum, saburram in naves firmamenti gratia recipere. Græci eam ἕρμα vocant. Hesychius, Ἕρμα, τὸ τῶν ναῶν ἔρεισμα στηρίζον. Festus, *Herma à Græcis ponitur pro firmamento. Unde etiam Mercurii nomen inventoris, ut putabant, firmæ orationis dictum.* Etiam κεφαλὶς dicebatur, & κέφαλον, teste Hesychio. Lycophron ἑρματίτην πίτρον vocat, quia erant ut plurimum lapides. Aliquando tamen etiam saccos habebant sabulo repletos, quibus in aquam demissis, naves à vi ventorum impetuque fluctuum defendebant. Alias ἕρμα est lignum id teres, quod navibus in littore stantibus supponitur, cujus usum invenit Lynceus, teste Philostrato Εἰκόνων lib. II. Et scopulus sub fluctibus occultus ut videri non queat. Anacreon de illis,

Ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων
Φορεῦμαι. ———

619. Κρίσει δ' Ἀλαίνου] Nam Alænus ei tantum spolia, Dauno, ob amorem Evippes filiæ, regionem adjudicavit. Ita Scholiastes. Festus tamen dicit etiam in Apulia esse campos, qui ipsi sorte obvenerint. Hæc ejus verba, *Diomedis campi in Apulia appellantur, qui ei in divisione regni, quam cum Dauno fecit, cesserunt.* Sane & Arnobius horum camporum meminit lib. IV. *Ubi quæso jamdudum Pellonia hæc fuit, cum apud furculas Caudinas decus publicum subjugatum est? cum apud Thrasymenum lacum sanguinei cucurrêre torrentes? cum Diomedis campi Romanis cadaveribus aggerati sunt?*

624. Βουσὶν αὔλακας τεμών] Veteres bubus arasse nemini non notum. Unde & à veteribus Latinis *Aramenta* dicti sunt. Multa ejus rei vestigia apud Poetas passim, maxime apud Hesiodum. Inde Virgilius dixit,

———*sata læta, boumque labores.*

Huc pertinet Atheniensium lex, quæ jubebat βοῦν ἀρότην καὶ ὑπὸ ζυγῷ πονήσαντα ἐν ἀρότρῳ, ἢ καὶ ἐν τῇ ἁμάξῃ, μὴ θύειν, ὅτι καὶ οὗτος εἴη ἂν γεωργὸς, καὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις καμάτων κοινωνὸς, ut ait Ælianus lib. V. Ποικ. ἱστ. Cujus rei meminit & Varro de R.R. lib. II. cap. V. Theodoretus de Provid. Dei Orat. V. Ταῦρον ἰσχύϊ καὶ κέρασιν ὡπλισμένον ἄγεις, καὶ δουλεύειν ἀναγκάζεις, καὶ πόνοις διηνεκέσιν ὑποβάλλεις, ἄρουραν τέμνειν, ἅμαξαν σύρειν, &c. Ennodius in Panegyrico, *Tunc arma Cereris, & solventia frumentum bobus saxa trahebantur.* Hinc & ab Arato, & aliis, βόες ἀροτῆρες dicuntur. Demetrius Triclinius ad Sophoclis Antigonem, Οὐ μόνον βουσὶν, ἀλλὰ καὶ ἵπποις, καὶ ἐν ἑτέροις τόποις ἀροῦσιν, ὥσπερ καὶ ἀλοῦσιν. Ex quibus verbis etiam vetus boum ad molam usus apparet, quem videre quoque est ex Arnobio lib. II. *Et asellus, & bos æque, usu atque assiduitate cogente,* (malim *docente*) *discit arare ac molere.* Homerus Iliad. υ'.

Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους
Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ;
Ῥίμφα δὲ λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ ποσσ' ἐριμύκων.

Gregorius lib. περὶ Παρθενίας cap. III. Νυνὶ δὲ τρόπον τινα ματαία καὶ ἀδύνατος ἡ γνῶσις τῶν τῆς παρθενίας καλῶν, ὡς τῷ βοῒ τὰ γεννήματα, τῷ μετὰ κημοῦ ἐπιστρεφομένῳ τῇ ἅλωνι. Inde est apud D. Paulum Ep. I. ad Timotheum cap. V. Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις.

634. Σισυρνοδύται] Grammatici σισύραν & σισύρναν confundunt. Aristophanis Scholiastes Vespis, Σισύρα καλεῖται παρὰ μέν τισιν, ἡ βαίτη, ἔστι δὲ περιβόλαιον ἐκ δερμάτων συνερραμμένον προβάτων, ἐχόντων τὰ ἔρια· οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασι χλαῖναν παλαιὰν εἶναι ἁπλοΐδα, ταύτην δὲ καὶ σισύραν καλοῦσι, καὶ σισύρναν. Jul. Pollux, Σισύρα, περίβλημα ἐκ διφθέρας. Ammianus Marcellinus lib. XVI. *Julianus vero absque instrumento, quoties voluit, evigilavit: & nocte dimidiata semper exsurgens, non è plumis, vel stragulis sericis ambiguo nitore fulgentibus, sed ex tapete, & sisyra, quam vulgaris simplicitas susurnam* (scribo *sisurnam*) *appellat.* Hesychius existimat differre; Διαφέρει δὲ, inquit, καὶ σισύρνα σισύρας, σισύρνα μὲν γὰρ χιτῶνος εἶδος· σισύρα δὲ, διφθέρα τις ἀμπεχόνην καὶ στρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουσα, καθάπερ τὰ κώδια, καὶ αἱ μηλωταί. Vide Suidam, & Etymologicum. Vocat autem eos Lycophron καρκίνους, id est, duros, immites, & feroces: nam καρκινοῦσθαι dicuntur fruges cum radices agunt, & indurescunt. Vide Hesychium, & Erotianum.

635. Ἄχλαινον ἀμπρεύσουσι] Χλαῖνα, ait Hesychius, est χλαμὺς, ἢ ἱμάτιον χειμερινόν. Unde facile colligere laneum fuisse indumentum; nam hyeme lanea, æstate linea induebant. Artemidorus lib. II. cap. III. Θέρους μὲν γὰρ ὄντος, ὀθόνια τε, καὶ τρίβακα ἱμάτια δοκεῖν φορεῖν ἀγαθὸν ἂν εἴη, καὶ ὑγιείας σύμβολον· χειμῶνος δὲ ἔρινα ἱμάτια, καὶ ταῦτα καινά. Aliàs vocant χλαίνας, omnia densa vestimenta. Hesiodi Scholiastes, Χλαῖνα δὲ, καὶ χλανίσκιον, τὸ νῦν καλούμενον σφικτούριον, καὶ πᾶν παχὺ ἱμάτιον. Ea notione apud Theocritum est Idyll. XVIII. Ζανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. Vide Jul. Poll. lib. VII. cap. XVII. & lib. X. cap. XXVII. Itaque ἄχλαινον βίον, puta nudam & molestam vitam. Sin vero χλαῖναν pallium interpretabere, accipies de vita inculta, & ornatus omnis experte. Nam inopes, & qui sine arte aliqua vitam tolerabant, tunicis induti erant, divites autem palliis, quotiescunque opus esset

ἀσχημονῶν, uti Romani togis, quas deinde domum reversi ad cippum suspendebant. Emendabis vero Etymologicum in quo legitur,

Ἀχλαινον ἀμφιέννυσιν ἔλιπε βίον.

Ibid. Νήλιπον βίον] Magnopere ea in re curiosi Athenienses, vide Εἰκόνας Philostrati. Etiam Romani, ut alias fusius dicemus, Deo volente. Ἀνυποδησία vero paupertatis indicium habebatur. Horatius lib. I. Epist. XIX. vel (si Acronem sequimur) XX.

Quid si quis vultu torvo ferus, & pede nudo,
Exiguaque toga simulet textore Catonem,
Virtutemne repraesentet moresque Catonis?

Capella lib. VI. *Plerumque tamen adhaesit, arrisitque pauperibus, magisque illis, quos aut pedibus nudos, aut intonso crine hispidos, aut sordenti conspexit pallio semitectos.* Terentius Phorm. Act. I. Sc. I.

Nihil aderat adjumenti ad pulcritudinem,
Capillus passus, nudus pes, ipsa horrida.

Inde invehitur in eorum circa calceamenta delitias Tertullianus de Pallio, *Calceos nihil dicimus proprium togae tormentum, immundissimam pedum tutelam, verum & falsam: quam enim expediat in algore & ardore rigere nudipedem, quam in calceo uncipedem.* Apud Judaeos qui nuptias recusabant, discalceati ire debebant. Vide Cyprianum lib. II. adversus Judaeos. Apud Romanos tamen etiam ipsi Senatores pedibus nudis incedebant, prius quam calceis nigris uterentur, ut docet vetus Interpres Juvenalis Sat. VI.

637. Τὸν ἐκηβόλον τέχνῃ] Lego ἐκηβόλον. Nam sagittariorum Apollo praeses. Homeri Schol. ad Iliad. α'. Τέσσαρας τέχνας ἀνατίθενται τῷ Ἀπόλλωνι, μουσικὴν, τοξικὴν, ἰατρικὴν, μαντικήν.

638. Ἀδέρκτα πυδώσουσι τοῖσιν γένους] Flavius Vegetius de Re militari lib. I. cap. XVI. *Fundarum autem usum primi Balearium insularum habitatores, & invenisse, & ita perite exercuisse dicuntur, ut matres parvulos filios nullum cibum contingere sinerent, nisi quem ex funda destinato lapide percussissent.* Vide Diodorum Siculum lib. VI. & Strabonem lib. III.

653. Ἀρτιγλώσσων ἀηδόνων] Sirenas puta. Easdem innuit Symmachus lib. I. Epist. XLI. dicens, *Non illius caeli aut soli illecebram retinax advenarum lotos aquaverit, & fuada Circaeae pocula, & triclinium semivolucrum puellarum.*

655. Ἄιδου πανδόκου] Πανδόκος dicitur Orcus, quia mortis

Omne capax citat urna nomen,

ut ait Horatius. Inde etiam παγκοίταν θάλαμον dixit eundem Sophocles Ἀντιγόνῃ.

658. Δελφινόσημον] Habebat Ulysses delphinum clypeo incisum. Caussam refert ex Plutarcho G. Canterus. Solebant alioquin aquilae antiquitus heroum clypeis insculpi. Inde Aristophanes Βατράχοις,

———ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας
Γρυπαέτους χαλκηλάτους.———

Scholiastes eruditissimus, εἰώθασι γὰρ ζωγραφεῖν εἰς τὰς ἀσπίδας αἰετούς. Euripides Μελεάγρῳ,

Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν αἰετὸν πέλτης ἔπι
Πρόβλημα θηρὸς, &c.

Philostratus senior Εἰκόνων lib. II. Καὶ τὸ σημεῖον τὸ βασίλειον, ὁ χρυσοῦς ἐπὶ τῇ πέλτῃ αἰετός. Xenophon Expedit. Cyri lib. I. Καὶ τὸ βασίλειον σημεῖον ὁρᾶν ἔφασαν, αἰετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης. Observa apud Persas regum insigne fuisse. Nam caeteri duces & milites Solis effigiem in clypeis suis gestabant. Tertullianus Apologetici cap. XVI. *Alii plane humanius & verisimilius Solem credunt deum nostrum. Ad Persas si forte deputabimur (licet Solem non in linteo depictum adoremus) habentes ipsum ubique in suo clypeo.*

659. Τῶ μονογλήνου γίγας] Leonem unoculum, Cyclopem Polyphemum vocat, qui unicum tantum oculum,

Argolici clypei, aut Phoebeae lampadis instar,

habuit, quo ab Ulysse privatus fuit. Vide, praeter Homerum, & Auctorem Moralis Interpretationis Errorum Ulyssis, Virgilium Aeneidos extremo tertio.

662. Λείψανον τοξευμάτων] Sagittarum reliquias Laestrygonas heic dicit. Simili phrasi eleganter Virgilius Aeneid. I. Trojanos *reliquias Danaûm* nuncupavit.

674. Ἐγκυκλοῦντ' ἀλφίτῳ θρῖνα] Cyprii vocant θρῖνα vestes floridas, Thessali animalia maculosa, Aetoli, quos sequitur heic Lycophron, venena. Theocriti Schol. Idyll. II. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν τὰ ποικιλόχροα ζῶα, Κύπριοι δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὡς φησι Κλείταρχος. Homerus pro rosis usurpavit. Vide Grammaticos.

670. Ἀλλὰ τὴν βλάβας Μῶλυ σώσει] Μῶλυ Cappadocum vox est, & herbam eam significat, quam Syri *Basasa*, Arabes *Harmala*, Graeci ἄγριον πήγανον, Latini *Rutam agrestem* appellant. Hanc Didymus ad Od. κ'. Aristophanis Scholiastes Πλούτῳ. & Plinius lib. XXV. cap. III. adversus veneficia prodesse tradunt, qua de caussa etiam adversus Circes veneficia profutura ab Mercurio data Ulyssi. Homericus Ulysses in Odyssea,

Ὣς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης
Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξε,
Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος,
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι, θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.

Apud Ovidium Met. XIV. Achaemenides,

Pacifer huic dederat florem Cyllenius album,
Moly vocant superi, nigra radice tenetur,
Tutus eo, monitisque simul caelestibus, intrat
Ille domum Circes.———

Pullulasse traditur ex sanguine Picolai gigantis, quem Apollo Circes insulam evertere molientem è medio sustulit.

681. Ἥξει δ' ἐρεμνὸν εἰς ἐλινὸν φθιτῶν] Veteres eos, qui diutius peregrinabantur, ad inferos descendisse dictitabant. Artemidorus lib. II. cap. LX. Οἱ παλαιοὶ τὴν μακρὰν ἀποδημίαν ἀποδημοῦντας, εἰς ᾅδου πορευθῆναι ἔλεγον. Neque aliter intelligendus Ulyssis hic descensus, & Aeneae, qui describitur à Virgilio Aeneid. VI. Inde etiam eosdem reversos ab inferis rediisse dicebant, quod observare est apud eundem Artemidorum,

temidorum, & Apuleium Milef. XI. Ægyptii ejuſmodi homines deſignantes, phœnicem pingebant. Horus lib. I. Καὶ τὸν χρονίως δὲ ἀπὸ ξένης ἐπιδημοῦντα δηλοῦντες, πάλιν φοίνικα, τὸ ὄρνεον, ζωγραφοῦσιν, ἐπεὶ γὰρ εἰς Αἴγυπτον, ἐπὰν ὁ χρόνος τῆς μοιρειδίου αὐτὸν καταλαμβάνειν μέλλῃ, διὰ πεντακοσίων ἐτῶν παραγίνεται. Ariſto Chius dicebat Ulyſſem in hoc ad inferos deſcenſu mortuos quidem fere omnes vidiſſe, Proſerpinam autem ipſam videre minime potuiſſe. Diog. Laertius lib. II. in vita Ariſtippi, Τὸ δ' ὅμοιον καὶ Ἀρίστων, τὸν γὰρ Ὀδυσσέα καταβάντα εἰς ᾅδου, τοὺς μὲν νεκροὺς πάντας σχεδὸν ἑωρακέναι καὶ συντετυχηκέναι, τὴν δὲ βασίλισσαν αὐτὴν μὴ τεθεᾶσθαι.

682. Καὶ νεκρόμαντιν] Tireſiam vocat νεκρόμαντιν, quod, ut eſt apud Homerum Odyſſ. κ'.

——τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι,
Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
Οἴῳ πεπνῦσθαι, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι.

Callimachus quoque hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος Minervam ita loquentem facit,

Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.

Sophocles Oedipode Tyranno,

——οἷσι γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

Hinc Pindarus Iſthmion. Ode VII. Τειρεσίαο πυκινὰς βουλὰς vocat. Meminit ejuſdem rei Plato in Menone, Cicero lib. I. de Divinatione, & Ælianus Hiſt. Animal. lib. II.

Ibid. Πέμπτον] Senem vocat Tireſiam, quia ſeptem ætates vixerit: à quo, & cur hoc ei conceſſum fuerit, tradit Phlegon, lib. περὶ Θαυμ. καὶ Μακροβ. his verbis, Διὸς ἐρίσαντος Ἥρᾳ, καὶ φαμένου ἐν ταῖς συνουσίαις πλεονεκτεῖν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνδρὸς τῆς περὶ Ἀφροδίσια ἡδονῆς, καὶ τῆς Ἥρας φασκούσης τὰ ἐναντία, δόξαι αὐτοῖς μεταπεμψαμένοις ἐρέσθαι τὸν Τειρεσίαν, διὰ τὸ περὶ τρόπων ἀμφοτέρων πεπειρᾶσθαι· τὸν δὲ ἐρωτώμενον ἀποφήνασθαι, διότι μοιρῶν οὐσῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. τὴν δὲ Ἥραν ὀργισθεῖσαν κατανύξαι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ποιῆσαι τυφλόν· τὸν δὲ Δία δωρήσασθαι αὐτῷ τὴν μαντικήν, καὶ βιοῦν ἐπὶ γενεὰς ἑπτά. Hactenus ille. Hyginus in Mythologico Fab. LXXV. *Cum ſecundum Jovem judicaſſet, Juno irata manu averſa eum excæcavit, at Jovis ob id fecit, ut ſeptem ætates viveret.* Agatharchides variat parum, Οὐδ' Εὐριπίδου κατηγορῶ, τοῦ μὲν Ἀρχελάου περιτεθεικότος τὰς Τημένου πράξεις, τὸν δὲ Τειρεσίαν βεβιωκότα παρεισάγοντος πέντε γενεῶν πλεῖον. Hinc Lucilio *grandævus* κατ' ἐξοχὴν dictus,

Ante fores autem, & triclini limina quidam
Perditu' Tireſias tuſſi grandævu' gemebat.

Verſus ſunt apud Terentii Interpretem Eunuchi Act. II. Sc. III. Statio *longævus* lib. II.

Tunc ſenior, quæ juſſus agit, non falſa videri
Noctis imago queat, longævi vatis opacos
Tireſiæ vultus, vocemque, & vellera nota
Induitur.——

683. Ἀνδρῶν γυναικῶν τ' εἰδότα] Tireſias, cum in Cythærone monte duos ſerpentes coëuntes vidiſſet, & fœmellam interfeciſſet, in mulierem converſus eſt, & poſtea marem, atque ita priſtinum ſexum recuperavit. Vide Antoninum Lib. Μεταμορφ. Apollodorum lib. III. Didymum ad Odyſſ. κ'. Fulgentium Mythol. lib. II. Ovidium Met. III. Juſtinum Mart. in Reſp. ad Quæſt. Orthod. Phlegontem, & Hyginum locis citatis. Meminit quoque Auſonius,

Canea convertit proles Saturnia, Conſus,
Ambiguoque fuit corpore Tireſias.

Quare vero de eo hæc commenti ſint, docet Lucianus in Comment. de Aſtrologia, Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ τε κλέος μαντοσύνης πέρι πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανητέων ἀστέρων οἱ μὲν θήλεες, οἱ μὲν ἄῤῥενες ἔοντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι, τοῦ καί μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θήλεαν, ἄλλοτε δὲ ἄῤῥενα.

684. Ψυχαῖσι θερμὸν αἷμα προσῤῥάνας βόθρῳ] Ex veteri ritu hæc dixit. Manibus enim in effoſſa terra ſacra fiebant. Feſtus, *Antiqui Diis ſuperis in ædificiis à terra exaltatis ſacra faciebant, diis terreſtribus in terra, diis infernalibus in effoſſa terra.* Porphyrius lib. de Nympharum antro, Τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς ναούς τε, καὶ ἕδη, καὶ βωμοὺς ἱδρύσαντο, χθονίοις δέ, καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους, καὶ μέγαρα. Euripidis Scholiaſtes Phœniſſis, Ἐσχάρα, κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα σφαγιάζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις. Βωμὸς δέ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. Servius Eclog. *Novimus aras & diis eſſe ſuperis, & inferis conſecratas. Altaria vero eſſe ſuperorum tantum Deorum, quæ ab altitudine conſtat eſſe nominata.* Orpheus Argonaut.

——ἰδ' ἔντομα πορσαίνοντες
Παμμέλαν' ἐν βόθροις κατεκείαθεν.——

Huc pertinent illa Apuleii Mileſ. I. *Sic hac devotionibus ſepulcralibus in ſcrobem procuratis,* &c. Ovidius Metamorph. lib. VII.

Haud procul egeſta ſcrobibus tellure duabus,
Sacra facit, cultroſque in guttura velleris atri
Conjicit, & patulas perfundit ſanguine foſſas.

Tangit vero hoc Ulyſſis ſacrificium etiam Apuleius in Apolog. *Nec Proteus faciem, nec Ulyſſes ſcrobem, nec Æolus follem, nec Helena crateram, nec Circe poculum, nec Venus cingulum.* Et Juſtinus Martyr Apolog. II. Καὶ ὁ παρ' Ὁμήρῳ βόθρος, καὶ ἡ κάθοδος Ὀδυσσέως εἰς τὴν τούτου ἐπίσκεψιν. Pleniſſime vero Poeta Odyſſ. XI. Ulyſſem Alcinoo narrantem inducens,

——ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξα, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἀμφ' αὐτὸν δὲ χοὴν χεόμην πᾶσι νεκύεσσι,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον·
Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν
Ἐλλισάμην· τὰ δὲ μῆλα λαβὼν, ἀπεδειροτόμησα
Εἰς βόθρον· ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές, αἱ δ' ἀγέροντο
Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων.

Theodoretus Θεραπευτ. Serm. VIII. Ὅτι δὲ καὶ χοὰς τοῖς τεθνεῶσι προσέφερον, ἴστε μὲν καὶ ὑμεῖς, οἱ νύκτωρ ταύτας παρὰ τοὺς νόμους τολμῶντες. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, τὸν Λαέρτου δεικνὺς κατά γε τὰς ὑποθημοσύνας τῆς Κίρκης, καὶ τὸν βόθρον ὀρύξαντα, καὶ τὰς χοὰς ἐπιτετελεκότα, καὶ ταῦτά γε δηγούμενον τῷ Ἀλκίνῳ.

688.

688. Οἶον γράπτω νῆσος] Auctor moralis Interpretationis Errorum Ulyssis refert Ulyssem ab inferis recedentem, Ææam, in qua diem ortumque solis habitare finxerunt, remeasse, non Siciliam, ut Lycophron

691. Ἐν ᾗ Πιθήκων] Pithecusas innuit. Traduntur Caudulus, (emendabis obiter Harpocrationem, apud quem male Αἰθίων legitur) & Atlas, duo fratres, omnium scelerum inventores, & capita exstitisse, (unde & Cercopes dicti) qui advenas decipere summo studio conati sunt, cumque aliquando in Jovem idem tentassent, in simias, quæ πίθηκοι Græcis, mutati sunt, atque insulæ Pithecusarum à se nomen dederunt. Ovid.

Inarimen, Prochytenque legit, sterilique locatas
Colle Pithecusas, habitantum nomine dictas.
Quippe Deûm Genitor fraudem, & perjuria quondam
Cercopum exosus, gentisque admissa dolosa,
In deforme viros animal mutavit, ut iidem
Dissimiles homini possent, similesque videri.

Alia est opinio Plinii.

698. Οἰσμοῦς τ' ἄλσος] Quod Proserpina Οἰσμὼ vocetur, docet Hesiodi Scholiastes.

700. Πολυδέγμων λόφος] Vide Notas G.Cant. Eadem de caussa Pers. Sat. I.

——— *costam longo subduximus Apennino.*

Et Virgilius Æneid. XII. *Pater Apenninus.*

704. Λίμνην τ' Ἄορνον] Averni graveolentia, & etymon nota ex Lucretio, Strabone, Aristotele, & Plinio. Dicit autem ἀμφιτορνωτὸν βόθρον, propter formæ rotunditatem. Aristoteles περὶ Θαυμ. Περὶ τὴν Κύμην, τὴν περὶ Ἰταλίαν, λίμνη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη Ἄορνος, αὕτη μὲν, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἔχουσά τι θαυμαστὸν· περὶ αὐτῆς γὰρ λέγουσι περὶ αὐτὴν λόφους κύκλῳ, τὸ ὕψος οὐκ ἔλαττον τριῶν σταδίων, καὶ αὐτὴν τῷ σχήματι κυκλοτερῆ. Eodem modo Theognis,

Ἀσφάλτου χεῦμα ἐπὶ βροχωδεῖ λίμνη.

Nam ita malim legere, quam ut vulgo,

——— βροχωδεῖ λίμνη.

705. Ἔνθα Τερμιοῦς ὀρωμένης] Hesiodus in Theogonia de Styge,

Αὐτὴ δὲ γὰρ ὕδατα Στυγὸς μέγαν ὅρκον ἔθηκε.

Seneca Hercule furente,

A fonte discors manat hinc imo latex
Ater, quieto similis, hunc jurant dii,
Tacente sacram devehens fluvio Styga.

Homerus,

Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
Ορκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

Apollonius lib. II.

Ὡς φαμένη, λοιβῆν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσιν
Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὑπείροχός τε πέλονται.

Ovid. Metamorph. lib. I.

Pone metus, inquit, nunquam tibi caussa doloris
Hac erit, & Stygias jubet hoc audire paludes.

Virgilius Æneid. IX.

Dixerat, idque ratum Stygii per flumina Fratris,
Per pice torrentes atraque voragine ripas
Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum.

Et XII.

Adjuro Stygii caput implacabile fontis,
Una superstitio superis quæ reddita cunctis.

Apuleius Milef. VI. *Diis et iam, ipsique Jovi formidabiles aquas istas Stygias vel fando comperisti quodque vos dejeratis per numina Deorum, Deos per Stygis majestatem solere ?* Servius Æneid. X. *Quod cum Sol jurasset per Stygem paludem se esse facturum, petit ille, ut ejus currus agitaret.* Fabulantur autem Poetæ Jovem pugnaturum cum Titanibus, aureis calicibus ex aqua ejus aliquid hausisse, atque hoc beneficium reposuisse, ut per eam Dii omnes jurarent. Hesiodus loco citato tradit, eam cum filiis suis ei opem in hoc prælio tulisse, eaque de caussa factum, ut per eam Dii jurent. Si quis pejerasset, magno supplicio afficiebatur, quod describitur his verbis ab Hesiodo,

Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν.

Et quæ sequuntur. Servius ad Æneid. VI. *Fertur namque ab Orpheo, quod Dii pejerantes per Stygiam paludem, novem millibus annorum puniuntur in Tartaro.* Hoc intelligit Minutius Octavio, *Ideo apud eos etiam ipse rex Jupiter per torrentes ripas, & atram voraginem jurat religiose: destinatam enim sibi cum suis cultoribus pœnam præscius perhorrescit: nec tormentis aut modus ullus, aut terminus.*

711. Κέρτη κλοπεῖ ὀσγημένους] Mos Veteribus, cum militia se abdicarent, arma sua in deorum templis suspendere, addita inscriptione. Aristophanis Interpres ad Equites, Ἔθος ἦν τὰ ἐκ τῶν πολέμων ὅπλα ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνατιθέναι. Propertius lib. II. Eleg. XXV.

Et vetus in templo bellica parma vocat.

Nemesianus Ecloga I.

Nunc album caput, & Veneres tepuere sub annis,
Jam mea ruricola dependet fistula Fauno.

Virgilius Æneid. lib. I.

——— *genti nomen dedit, armaque fixit*
Troia. ———

Et lib. III.

Ære cavo clypeum, magni gestamen Abantis,
Postibus adversis figo, & rem carmine signo:
Æneas hæc de Danais victoribus arma.

Ovidius Metamorph. lib. XV.

Cognovi clypeum, lævæ gestamina nostræ,
Nuper Abanteis templo Junonis in Argis.

Horatius lib. I. Epist. I.

——— *Vejanius, armis*
Herculis ad postem fixis, latet abditus agro.

717. Τὴν δὲ Φαλήρου τύρσιν] Neapolim intelligit, quæ & Græca urbs, teste Tacito Annal. lib. V. quam prius Parthenopen, ob inventum ibi Parthenopes sepulcrum, Cumani conditores dixerunt: hujus incolæ Parthenopæ solennia sacrificia peragebant.

719. Οὗ σῆμα δωμήσαντες] Ædis Parthenopæ dicatæ meminit etiam Dionysius in sua Περιηγήσει, his versibus,

Τῇ δ' ἐπὶ Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον, ὧχι μέλαθρον
Αγνῆς Παρθενόπης, πόντου βυθοῖσιν ἐδέξατο ...
Παρθενόπης, ἣν πόντος ἑοῖς ὑπεδέξατο κόλποις.

Possit etiam simulacrum exponi. Suidas, Νεάπολις, πόλις Ἰταλικὴ διάσημος, ἐν ᾗ Παρθενόπης ἵδρυται

Σειρῆνος

Σειρῆνος ἄγαλμα. Inde apud Stephanum ſcribo, Νεάπολις, πόλις Ἰταλίας διάσημος, ἐν ᾗ Παρθενόπη ἵδρυται, μία τῶν Σειρήνων. Quem vide etiam in Σειρηνοῦσαι. Ariſtoteles περὶ Θαυμ. Φασὶ τὰς Σειρηνούσας νήσους κεῖσθαι μὲν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸν πορθμὸν ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς ἄκρας, ὃς κεῖται πρὸ τοῦ πεπτωκότος τόπου, καὶ διακυμαίνοντος τοῖς κόλποις, τόν τε περιέχοντα τὴν Κύμην, καὶ τὴν διειληφότα τὴν καλουμένην Ποσειδωνίαν, ἐν ᾧ καὶ νεὼς αὐτῶν ἵδρυται, καὶ τιμῶνται καθ᾽ ὑπερβολὴν ὑπὸ τῶν περιοίκων θυσίαις ἐπιμελῶς· ὧν καὶ τὰ ὀνόματα μνημονεύοντες, καλοῦσι τὴν μὲν, Παρθενόπην, τὴν δὲ, Λευκωσίαν, τὴν δὲ τρίτην, Λίγειαν. Ad Ligeam quod attinet, de ea emendabis Solinum obiter cap. VIII. *Inſula Ligea appellata ab ejecto ibi corpore Sirenis ita nominata.* Nam male antea *abjecto* ſcribebatur.

730. Βούκερως] Fluvios *Cornigeros*, & *bicornes* paſſim Poetæ nominant, ob ubertatem, & rerum omnium abundantiam, commoditatemque, quas vicinis regionibus ſubminiſtrant; qua forma Acheloum, atque alios fluvios fingere ſolent Romani, apud quos etiam fuit uſitatiſſimum cornu, omnium fructuum copia, & ubertate conſpicuum, adjungere. Ælianus Ποικ. Ἱστ. lib. II. cap. XXXIII. Τὴν τῶν ποταμῶν φύσιν καὶ τὰ ῥεῖθρα αὐτῶν ὁρῶμεν· ὅμως δὲ οἱ τιμῶντες αὐτοὺς, καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐργαζόμενοι, οἱ μὲν ἀνδρομόρφους αὐτοὺς ἱδρύσαντο, οἱ δὲ βοῶν εἶδος αὐτοῖς περιέθηκαν. Cauſſam varie tradunt. Feſtus, *Taurorum ſpecie ſimulacra fluminum, id eſt, cum cornibus; quod ſunt atrocia, ut tauri.* Acron ad Horat. lib. IV. Od. XIV. *Omnium famoſorum fluminum vultus cum cornibus finguntur, propter impetus, & mugitus aquarum.* Tzetzes ad Heſiodi Ἀσπίδα in ea verba, Ταύρειος Ἐννοσίγαιος, ita notat, Ἤγουν διὰ τὸν τῶν κυμάτων ἦχον, ὡς ταῦροι γὰρ μυκῶνται· ἢ ὅτι ταυρόκρανός ἐστιν· ἢ ὅτι ταύρειος Ποσειδῶν ἐν πόλει Βοιωτίας, διὰ τὸ ταύρους θύεσθαι αὐτῷ, καὶ μάλιστα ἐν Ὀγχηστῷ· διὰ τοῦτο καὶ ταυροκράνους τοὺς ποταμούς. Phurnutus, τοὺς ποταμοὺς κερασφόρους, καὶ ταυρώπας ἀναπλάττουσιν, ὡσανεὶ βίαιόν τι τῆς φορᾶς αὐτῶν, καὶ μυκητικὸν ἐχόντων. Sophoclis Interpres Trachiniis, Οἱ ποταμοὶ ταυρόκρανοι διετυποῦντο, ἢ ὅτι μυκηθμῷ εἰσι παραπλήσιοι περὶ τὰς ἐκβολάς, ἢ ὅτι σχίζουσι τὴν γῆν, ὡς οἱ βόες· ἢ διὰ τὸ τὰς νομὰς παρὰ τοὺς ποταμοὺς εἶναι. Addo etiam forte à magnitudine id natum, nam Græci veteres omnia prægrandia & violenta ταύρους vocabant. Stephanus in Ταῦρος, Ταύρους οἱ παλαιοὶ πάντα ὅσα μεγάλα καὶ βίαια ἐπωνόμαζον.

738. Βύκτας δ᾽ ἐν ἀσκῷ] Ferunt Ulyſſem errabundum ad Æolidem inſulam appuliſſe, atque ab Æolo accepiſſe excoriati bovis pellem, in qua omnes, præter Favonium, venti incluſi erant, quorum adminiculo, exactis novem diebus, tam prope patriam advectus fuit, ut eam in conſpectu haberet, igneſque vicinos conſpiceret. Vide Homerum Od. κ´. Auctorem moralis Interpretationis Errorum Ulyſſis, & Hygini Odyſſeam. Huc alluſiſſe videtur Ovidius de Ponto lib. I. Eleg. IV.

Non dubia eſt Ithaci prudentia, ſed tamen optat,
Fumum de patriis poſſe videre focis.

739. Παλιστροφήτοις τημελαῖς ἀλώμενος] Ulyſſes fractus labore & vigiliis, ut qui continuis novem diebus ac noctibus ſolus navis gubernaculum direxiſſet, cum obdormiviſſet, ſocii aurum, argentumve quodpiam in illo utre concluſum arbitrantes, eum ſolverunt, quo facto, venti ſimul omnes eruperunt, eoſque in mare dejecerunt. Ulyſſes autem animi dubius, etiam ſemet in mare præcipitare volens, mutata tandem ſententia, ad Æolum remeavit. Vide Ovidium Metamorph. lib. XIV. Tangit Apuleius in Apolog. *Olim Ulyxis ſocii theſaurum reperiſſe arbitrati ſunt, cum utrem ventoſiſſimum manticularentur.*

741. Καύηξ ἐνεοῦ περιστραφόμενος κλάδου] Larum vocat Ulyſſem, quod è naufragio ſoſpes evaſerit, ſolet enim iſta avis mergere ſe in mari, & non ſuffocari.

754. Ἀσῷ συνοίκως Θρακίας Ἀνθηδόνος] Anthedonis civem dicit Glaucum, Polybi F. qui, guſtata ſedo, cujus attactu piſces, quos ceperat, in mare redivivos reſiliiſſe conſpexerat, in mare ſe præcipitavit, vel, ut alii volunt, in balænam mutatus eſt. Philoſtratus ſenior Εἰκόνων lib. II. Οἰκῆσαι δὲ (ὁ Γλαῦκος) ἤπειρόν ποτε λέγεται τὴν ἀρχαίαν Ἀνθηδόνα, καὶ πόας μέν τινος ἐπὶ τῆς θαλάττης (lego ἐπιθαλαττίας) γεύσασθαι, κύματος δὲ ὑποδραμόντος αὐτὸν, εἰς τὰ τῶν ἰχθύων ἀπενεχθῆναι ἤθη. Videndi Athenæus, & Strabo. Nonnus Dionyſ. XXXV. immortalitatem aſſumpſiſſe canit. Eum ſequitur Ovidius Metamorph. XIII. extremo, qui rem omnem eleganter deſcribit. Vide etiam Apoſtolii Parœmias.

755. Ὡς πεύκης κλάδον] Eleganter emendat V. Cl. Joſ. Scaliger πεύκης κλάδος, id eſt, λαμπὰς, ut in agone lampaducho lampas traditur ſequenti, ſic ventus vento ſuccedens, inſultans ſpiritu, agitabit Ulyſſem, tanquam ſuber in mari.

757. Μόλις δὲ Βυνὴ] Ovidius Eleg. VI. lib. III. de Ponto,

Nec quia Neptunus navem lacerârat Ulyſſis,
Leucothoë nanti ferre negavit opem.

Vide Homeri Odyſſ. ε´. Hyginus in Odyſſea, *Facta rate, Calypſo omnibus rebus ornatum eum dimiſit, eamque ratim Neptunus fluctibus diſjecit, quod Cyclopem, filium ejus, lumine privaverat: ibi cùm fluctibus jactaretur, Leucothoë, quam nos matrem Matutam dicimus, quæ in mari exigit ævum, baltheum ei dedit, quo ſibi pectus ſuum vinciret, ne peſſum abiret, quod cum feciſſet, enatavit.* Quod de nave ab Ulyſſe confecta ait Lycophron, id certum ex Poetæ Odyſſea, & Æliano Var. Hiſt. lib. VII. cap. V. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς πολλὰ εἰδέναι, καὶ τεχνίτης αὐτῶν εἶναι, καὶ τὴν σχεδίαν δὲ, οὐ δεηθεὶς ναυπηγῶν, ἀλλὰ δι᾽ ἑαυτοῦ τάχιστα εἰργάσατο.

781. Λύγοισι πεπαρθείσα] Olim, cannabi uſu necdum cognito, funes è vimine contexebant, Inde eſt apud Calphurnium Eclog. III.

Quod ſi dura times etiam nunc verbera, Phylli,
Tradimus ecce manus, licet illa vimine torto
Scilicet & lenta poſt tergum vite domentur.

Homerus,

——— δίδη μόσχοισι λύγοισι,

Theocritus Idyll. I.

——— τὺ θὴν τὸν Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν,
Ἆρ᾽ οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ᾽ ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

 Tzetzes,

Tzetzes, Πρότερον ἀπὸ λύγου χοίνους ἐποίουν, πρὸ τῆς εὑρέσεως τῆς καλωδίου. Hinc capio Festi locum, *Viere, alligare, unde vimina.*

796. Ελλοπος Σαρδωνικῆς] Pastinacam marinam intellige, cujus aculeo (nam eum sagittæ suæ præfixerat Telegonus) saucius Ulysses exspiravit. Didymus ad Odyss. λ'. Οἱ νεώτεροι τὰ περὶ Τηλέγονον ἀνέπλασαν, τὸν Κίρκης καὶ Οδυσσέως, ὃς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν τοῦ πατρὸς εἰς Ιθάκην ἐλθὼν, ὑπ' ἀγνοίας τὸν πατέρα διαχειρίσασθαι τρυγόνος κέντρῳ, ᾧ ἀντὶ αἰχμῆς ἐχρῆτο, & quæ sequuntur. Parthenius Ερωτ. γ'. Καὶ οὐ μετὰ πολὺν χρόνον (Οδυσσεὺς) ἦ τόδε ἀπεργάσθαι, πρὸς τὸν αὐτὸς αὐτῆς γενεᾶς τρωθεὶς ἀκάνθῃ θαλασσίας τρυγόνος, ἐτελεύτησεν. Nicander in Theriacis, ubi de pastinacis his agit,

——— ἀνδρὶ δὲ σάρκας
Πυθεδόνες μινύθουσι, λοβὸς τὶ μῦθω, ὡς ποτ' Οδυσσεὺς
Εφθιτο, λευγαλέοιο τυπεὶς ἁλίκ ὑπὸ κέντρου.

Meminit & Aristophanis Scholiastes Πλέτῳ. Lucianus tamen Γραγοποδάγρᾳ, podagra mortuum tradit, his verbis,

Ιθάκης ἄνακτα Λαερτιάδην Οδυσσέα
Εγὼ κατέπεφνον, οὐκ ἀκάνθα τρυγόνος.

Est vero pastinaca, θαλάσσιον θηρίον φονευτικὸν, ut ait Nicandri Scholiastes. Hesychius, τρυγὼν, ἰχθὺς θαλάσσιος, ἧς τὸ κέντρον δηλητήριον, quod etiam ab Antigono lib. Ιστοριῶν Παραδόξων traditur: verba ejus ita habent, Εν δὲ τῇ νήσῳ (Γυάρῳ) θαλάσσιος ἐστιν ἡ ἄχερδος, κἂν εἰς ἄλλο δένδρον ἐμπλήξῃς, ἀφαναίνει, ποιεῖ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸ τῆς τρυγόνος κέντρον τῆς θαλαττίας, καὶ ἐὰν εἰς τοὺς ὀδόντας ἅψῃ, καταπσσήπει. Quod ipsum ex hoc Antigono etiam refert Stephanus in Γύαρος. Phile lib. περὶ Ζώων Ιδιότητος,

Ιὸς δὲ μεστὰ, καὶ φθορᾶς ὀξυδρόμου
Τῶν τρυγόνων τὰ κέντρα τῶν θαλαττίων,
Οἷς καὶ τεθηλὸς ἐὰν ἀμυχθῇ δενδρίον,
Μαραίνεται, ζῆν οὐκέτι δύναμιν ἔχον.

Et Nicander loco citato, refert putredinem icta ejus aculeo concipere.

799. Νεκρὸν Εὐρυτὰν στέψει λεὼς] Observa etiam heic veterem morem. Solebant namque coronæ ex omnigenis floribus contextæ mortuo imponi. Euripidis Schol. Phœnissis, Εἰώθασι στέφειν τοὺς νεκρούς. Lucianus περὶ Πένθους, Μύρῳ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα, καὶ ἄνθεσιν ὡραίοις στεφανώσαντες, προτίθενται. Xenophon Exped. Cyri lib. VI. Οὓς δὲ μὴ εὕρισκον, κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πυρὰν μεγάλην, καὶ στεφάνους ἐπέθεσαν. Justinus Martyr Apologet. II. Οὐδὲ μόνον ἐγκαλεῖν ἔχετε, ὅτι μὴ τοὺς αὐτοὺς σέβομεν θεοὺς, μηδὲ τοῖς ἀποθανοῦσι χοὰς, καὶ κνίσσας, καὶ ἐν γραφαῖς στεφάνους, καὶ θυσίας φέρομεν. Lego, καὶ ἐν ταφαῖς ς. Statius Thebaid. IV.

——— *deflet jamque omnis ephebum*
Turba, coronato contenta est funere mater.

Philostratus Ηρωϊκοῖς, auctor est eam consuetudinem manasse à Thessalis, qui primi Achillis tumulum eo modo coronarunt: dicebantur autem coronæ eæ ἔρωτες. Etymologici Auctor, Ερως, ὁ στέφανος ἐκ παντοίων ἀνθέων, τοῖς νέκυσι πεπλεγμένος, παρὰ τὸ ἔραν, τὸ γῆν. ὁ ἐρανισμένος ἐκ τῆς γῆς. Non semper tamen eæ coronæ è floribus, verum & ex oliva. Inde nimirum intelligendus Artemidorus lib. IV. cap. LIX. Τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐλαίας συμφέρουσι. Et Chion in Epistola ad Platonem, Σημαίνει γάρ μοι καὶ ἱερὰ, καὶ οἰωνίσματα, καὶ πᾶσα ἁπλῶς μαντεία θάνατον κατορθώσαντι τὴν πρᾶξιν. ἐθεασάμην δὲ καὶ αὐτὸς ἐνεργεστέραν, ἢ κατ' ὄνειρον· ἔδοξε γάρ μοι γυνὴ θεῖόν τι χρῆμα κάλλους καὶ μεγέθους, ἀναδεῖν με κοτίνῳ καὶ ταινίαις, καὶ μετὰ μικρὸν ἀποδεῖξαί τι μνῆμα περικαλλὲς, καὶ εἰπεῖν, Επειδὴ κέκμηκας, ὦ Χίων, ἴθι εἰς τουτὶ τὸ μνῆμα ἀναπαυσόμενος. Ratio ejus coronationis apud Clementem Pædagog. lib. II. cap. VIII. Αοχλησίαν δ' ἀμεριμνίας ὁ στέφανος σύμβολον· ταύτῃ καὶ τοὺς νεκροὺς καταστεφανοῦσιν. Neque vero in sola Græcia iste mos, immo in omni Italia Ovidius Trist. lib. III. Eleg. III.

Tu tamen extincto feralia munera semper,
Deque tuis lacrymis humida serta dato.

Tangitur à Varrone lib. VI. de L. L. *Cum ad sepulcrum ferunt frondes atque flores, addunt nunc etiam lanam.* Hinc Persii nebulam discutio,

——— *nunc non è manibus illis,*
Nunc non è tumulo, fortunataque favilla
Nascentur violæ. ———

Propertii quoque lib. I. Eleg. XVII.

Illa meo caros donasset funere crines,
Molliter & tenera poneret ossa rosa.

Minutius Felix Octavio, *Reservatis unguenta funeribus, coronas etiam sepulcris denegatis, pallidi, trepidi, misericordia digni, &c.* Huc pertinet istud in vetere Epitaphio,

QUOTIENS. QUIS. EORUM. SUIS. CORONAS.
PONENT. ET. ARAM. NOSTRAM. CORONENT.

804. Καὶ Τημενίων] Temenus hic Herculis (ad quem genus referebat Alexander Magnus) abnepos fuit. Nam ex Hercule Hyllus, à quo Cleodeus, à quo Aristomachus, à quo Temenus. Vide quæ de Macedoniæ regum ortu ex Philippi Melancthonis Chronico refert Nicolaus Gallotus ad Demosthenis Olynth. I. ubi Alexandrum ab Hercule XVIII. facit, contra Velleii mentem, qui lib. I. XXXIII. censet.

816. Εργάτην κάνθωνα] Asinis ad aratrum etiam usi Veteres. Arnobius lib. II. *Et asellus, & bos æque (usu, atque assiduitate cogente) discit arare, ac molere.* Atque hoc erat pauperiorum. Apuleius inde in Apolog. *Attamen parce postea, Æmiliane, paupertatem cuipiam objectare, qui nuper usque agellum Zatharensem, quem tibi unicum pater tuus reliquerat, solus uno asello ad tempestivum imbrem triduo exarabas.* Eleganter vero ἐργάτης dicitur asinus aratro junctus, nam ἔργα etiam de agricultura dicuntur. Vide Hesychium. Sic Callimachus Hymno tertio,

Κτήνεα φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.

Et postea,

——— οὔτε ἔργα, οὔτε φυτὰ λυμαίνονται.

Hesiodus,

Εργα βοῶν ἀπόλοιντο. ———

Virgilius *Labores* dixit,

Sternit agros, sternit sata læta, boumque labores.

Ovidius *Opus*,

Cernis ut in duris (& quid bove firmius?) arvis
Fortia taurorum corpora frangat opus.

Tibullus lib. I. Eleg. IX.

Et durum terræ rusticus urget opus.

Et lib. II. Eleg. I.

Et grave, suspenso vomere, cesset opus.

Hinc

Hinc etiam Bion Idyllio sexto, χεῖμα δύσεργον vocat, quod hyems ad ἔργα, id est, agriculturam minus apta. Ulyssem vero insaniam simulasse indicat etiam Corippus lib. III.

Quaque ferunt veteres maturo robore vites,
Quas manibus propriis Ithacus plantavit Ulyxes,
Arce sub Ithaca Laertia limina servans,
Nondum Trojani vitans discrimina belli.

Lego, *A. s. Inachia L. limina s.*

822. Πεδῶν δὲ φάσμα πτηνὸν εἰς αἴθραν φυγὸν] Helenam jussu Junonis in cœlum abreptam narrat Euripides Ἑλένῃ, & ex eo Theodoretus Θεραπευτ. Serm. III. Καὶ τὴν Ἑλένην δὲ, μετὰ τὴν πολυθρύλλητον καὶ παμπόλλην μοιχείαν, τῷ Μενέλεῳ χαρίσαντες, εἰς τὸν οὐρανὸν, ὥς φησιν Εὐριπίδης, ἀνήγαγον.

829. Τῆς μογοστόκου] Innuit Poëta incestum Myrrhæ cum Cinyra patre concubitum. Myrrha enim, ubi cum patre concubuisset, ac cognitam ille stricto gladio persequeretur, in arborem sui nominis est mutata. Testes Theocriti Scholiastes Idyllio α'. Plutarchus Παραλλήλοις, Antoninus Liberalis lib. Μεταμορφ. Hyginus LVIII. Plinius lib. XII. cap. XV. Ovidius Metamorphoseôn lib. X.

833. Κρατῆσει λευκῷ τὸν ποτ' ἔκτεινεν πῖλας] Adonis, forma eximia puer, ob quam, cum à Venere impendio amaretur, ab apro à Musis odio Veneris immisso interemptus est. Bion Idyll. α'.

Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς. ———

A Marte rivali in aprum mutato factum id alii volunt. Vide Nonnum Dionys. lib. XLI. Aphthonius, Ἤρα μὲν γὰρ ἡ θεὸς (Ἀφροδίτη) τοῦ Ἀδώνιδος, ἀντήρα δὲ καὶ ὁ Ἄρης αὐτῆς. Et paullo post, Ζηλοτυπῶν δὲ ὁ Ἄρης τὸν Ἄδωνιν ἀνελεῖν ἐβούλετο, λύσιν ἔρωτος τὸν Ἀδώνιδος ὑπονοήσας θάνατον. quæ totidem verbis invenies apud Auctorem Γεωπονικῶν lib. XI. Huc pertinet Theocriti Idyllium notissimum, & Bionis primum. Apollodorus lib. III. Dianæ odio occisum narrat.

834. Ἐπόψεται δὲ πρώτας Κηφεΐδας] Attingit Andromedæ fabulam à Perseo liberatæ. Eam habes apud Nonnum Dionys. XXXI. Ovidium Metamorph. V. Apollodorum lib. II. Nicandrum in Theriacis, & Hesiodum Ἀσπίδι, si tamen ejus est, de quo dubitat Dionysius Longinus lib. περὶ Ὕψους.

838. Τὸν χρυσόπατρον μόρφνον] Persei natales satis vulgati. Horatius,

Inclusam Danaën, ———

& quæ sequuntur, locus notus. Terentius Eunucho Act. III. Sc. V.

——— *virgo in conclavi sedet*
Suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc, Jovem
Quo pacto Danaë misisse aiunt quondam in gremium imbrem aureum.

839. Ἀρβυλόπτερον] Simili modo pennipes Catullo, idque ob Mercurii talaria, quibus usus. Lucanus lib. VIII.

Quo postquam partu Danäes, & divite nimbo
Ortum, Parrhasia vexerunt Persea pennæ.

Idem est *Volucripes*, quod epitheton Mercurio tribuit Ausonius in Epist. ad Paulinum,

Fer huc salutem prapes & volucripes.

840. Πεφήσεται δὲ τοῦ θεσπιτρώγου ξυρῷ] Perseus ope Palladis Medusæ caput amputavit, Orpheus in Hymnis à Pallade id, non à Perseo, factum canit.

842. Ἱπποβρότους ὠδῖνας] Equihominem partum vocat Lycophron, quo Chrysaor & Pegasus editi sunt. Hesiodus Theogonia,

Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος·
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν ὅτ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς
Γένθ', ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχων μετὰ χερσὶ φίλῃσι.

644. Ἄνδρας ἐξ ἄκρων ποδὸς ἀγαλματώσας] Proverbialis loquendi forma. Lycophron unam ejus partem posuit, altera omissa. Theocritus Idyllio XXI.

Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συντεχὲς εἶδεν.

Petronius, *Hoc ergo remedio mutemus colores à capillis usque ad ungues.* D. Ambrosius Offic. lib. I. cap. XII. *Persusum ulceribus, inhorrentem vibicibus, exaratum vulneribus à capite usque ad pedes videbant.* Similia compluria observavit in Spicilegio Petroniano optimus doctissimusque Janus Dousa F. magno Reip. nostræ literariæ damno vitæ nuperrime ereptus,

——— *Eheu! invidet omnibus*
Mors atra, nec scit parcere cuipiam,
Non nemini, ut suadet lubido,
Crine caput spolians decorum.

847. Ἐπόψεται δὲ τὰς θυωρίτιδος γύας] Cur in Ægyptum venerit Menelaus, narrat Servius Æneid. XI. *Jupiter Menelai fata miseratus est propter Helenæ jugale consortium, & eum per diversa errare maluit, quam Ægisthi manibus interire: hic errans ad Ægyptum usque pervenit, ubi Proteus, deus marinus, regnaverat, cui rapta aliquando à Paride Helena dicitur commendata. Unde quidam dicunt, quod ad eam quærendam Menelaus sic ad Ægyptum profectus post bella Trojana,* & quæ sequuntur. Nicandri Scholiastes Θηριακοῖς cum Helena in Ægyptum ab Menelao ventum ait, Ἱστέον δ' ὅτι ἀπὸ Τροίας ὑποστρέφων ὁ Μενέλαος σὺν τῇ Ἑλένῃ, ἐπλανήθη, καὶ ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον. In Servii verbis notabis Helenam à Theseo apud Proteum depositam dici, cum Lycophron pag. VIII. & X. & alii, à Proteo ereptam Paridi narrent. Ut etiam hoc addam, ab Menelai in Ægyptum adventu nomen accepit Μενελαΐτης νομός. Mart. Capella lib. VI. (ut alios Geographos omittam) ubi de Ægypto ei sermo, *Summa autem ejus pars contermina Æthiopiæ oppidorum multas præfecturas habet, quas Nomos vocant, inter quas Menala, item Ala, item Alexandria regionem.* Emendo, *inter quas Menelaitem Alexandriæ r.* Orta menda ex reduplicatione quatuor posteriorum syllabarum.

849. Δυσειδέσιν δαρτοῖς σπιλωθέντας] Phocas pura, quibus Menelaus in littore (unde heic χαμευνάδες vocati nuncupantur) & tres ejus socii phocarum pellibus, quas ab Edothea acceperant, cooperti dormiebant, ut ex Proteo causam cognoscerent, ob quam tam diu retinerentur. Fabula tota est apud Homerum Od. IV. Teterrimus vero horum piscium (unde & heic δυσειδέσι)

δύσοσμοι) odor est, quod etiam indicat Homerus hoc versu,

φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή.

Hac de caussa *turpes* Virgilio Georg. IV. & Ovidio Metamorph. I. *deformes*. Hinc Aristophanes in Pace Cleonem coriarium traducens, φώκης ὀσμὴν ei attribuit. Mirum autem quid doctissimo Cantero in mentem venerit, qui pro phocis balænas interpretatus est, neque ab Homero ei persuasum esse.

851. Τειχιόεσσά τ' Αἴγης] Explicat hunc locum Stephanus, Αἶγαι, (inquit) πόλις Λακωνικὴ, ὡς Εὐφορίων οἱ πολῖται, Αἰγεῖται, ὡς Παυσανίας. Λυκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἰγαῖος, τὸ θηλυκὸν λέγων οὕτω,

Καὶ πάντα τλᾶσαν δ' ὑπὲρ Αἰγαίας κυνὸς,
Τὰς θηλύπαιδας ἢ τετράορες κόρας.

Ὁ λόγος περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς οὔσης, ἣ ἄξενα μὴ παθοῦσα τῷ Μενελάῳ, ἢ Ἀλεξάνδρῳ Δηϊφόβῳ, χαμαδύνῃ. Emendo in carmine τλᾶσαν, sequentia hoc modo, Ὁ λόγος περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς οὔσης, ἣ ἄξενα μὴ παθοῦσα, τῷ Μενελάῳ, ἢ Ἀλεξάνδρῳ, ἢ Δηϊφόβῳ χαμαδύνῃ.

854. Ταμάσιον κρατῆρα] Eustath. Τὴν μέντοι ἐν Κύπρῳ Τεμέσην, Τάμασον ἀξιοῦσιν οἱ παλαιοὶ λέγεσθαι, ἀφ' ἧς καὶ ὁ Ταμάσιος κρατήρ. Fuit hic crater ab Vulcano fabrefactus, Pelopique uxorem ducenti donatus, itaque postea hæreditario jure ad Menelaum pervenit, teste Diogene Laërtio lib. I. Θάλητ. De eo intelligendus Apuleii locus in Apologia, *Nec Proteus faciem, nec Ulysses scrobem, nec Æolus follem, nec Helena crateram, nec Circe poculum, nec Venus cingulum.* Philostratus de Vitis Sophist. in Epist. ad Antoninum, Τοῦτό φάρμακα τοῦτο, ἄξιον ὑπάτων, ἢ τὸ ἄχθεσι κυφεῖ τῆς γνώμης, ὥσπερ ὁ κρατὴρ τῆς Ἑλένης τοῖς Αἰγυπτίοις φαρμάκοις. Helena eum in mare Coum abjecit, rixarum caussam fore dicens. Diogenes Laërtius loco citato, Ἄλλοι φασὶν Ἡφαιστότευκτον αὐτὸν, καὶ δοθῆναι πρὸς τοῦ θεοῦ Πέλοπι γαμοῦντι· αὖθίς τε εἰς Μενέλαον ἐλθεῖν, καὶ σὺν τῇ Ἑλένῃ ἁρπασθέντα ῥιφθῆναι εἰς τὴν Κώαν θάλασσαν πρὸς τῆς Λακαίνης, εἰποῦσα ὅτι περιμάχητος ἔσται.

Ibid. Καὶ βοάγριον] Observandus Veterum mos, qui clypeos sibi ex multiplicatis boum pellibus conficiebant, superficie æneа superinducta. Ovidius Ajacis clypeum septemplicem fuisse canit,

Surgit ad hos clypei dominus septemplicis Ajax.

Achillis clypeum idem Metamorph. XII. ex decem pellibus,

Dixit, & hasnrum clypei curvamine telum
Misit in Æaciden, quod & as, & proxima rupit
Terga novena boum, decimo tamen orbe moratum est.

Erant vero isti rei pelles boum, qui in ætatis vigore. Statius ingerit Theb. III.

Cadere nec validas sanctis è stirpibus hastas,
Nec pudor emerito clypeum vestisse juvenco.

Lucani è vimine faciebant, corioque tegebant, teste Sallustio, Dionysio Halicarn.lib.III. Livio III. Decad. I. in Saguntinorum obsidione. Advatici quoque, Gallorum populi, *scutis*, (ut auctor est Cæsar II. belli Gall. in fin.) *ex cortice factis, aut viminibus intextis, quæ subito (ut temporis exiguitas postulabat) pellibus induxerant,* *utebantur.* Quem locum mihi indicavit amicus noster Eitzo Tiarda. Clypei autem Junoni dicati meminit quoque idem Metamorph. lib. XV. his verbis,

Ipse ego, nam memini, Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæsit in adverso gravis hasta minoris Atridæ;
Cognovi clypeum lævæ gestamina nostræ
Nuper Abantëis templo Junonis in Argis.

Diogenes Laërtius lib. VIII. Apollini sacratum narrat his verbis, Εἰσελθὼν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐπιδεῖξαι ἣν Μενέλαος ἀνέθηκεν ἀσπίδα, ἔφη γὰρ αὐτὴν ὅτ' ἀπέπλει ἐκ Τροίας, ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν ἀσπίδα διασεσηπυῖαν ἤδη, μόνον δὲ διαμένειν τὸ ἐλεφάντινον πρόσωπον. Acron lib. I. Od. XXVIII. non Menelao, sed Euphorbo imputat id, *Pythagoram significat, qui prædicavit se apud Trojam Euphorbum, Panthoi filium, fuisse, qui interfectus à Menelao, iterum revixit factus Pythagoras, idque eum cognovisse, agnito clypeo, quem templo Euphorbus fixerat.*

855. Ἀσκέρας ὠμοβοΐνας] Fuit cum putarem legendum ἀσκητὰς ὠμοβοΐνας, nunc nihil muto; nam ait Aristophanis Scholiastes Vespis, ἴσως τοῖς ποιηταῖς παραλλήλους λέξεις ἰσοδυναμούσας χρῆσθαι. Erant vero ἀσκέραι, calceamenta villosa, quibus hyeme utebantur: atque ea intelligit Hesiodus lib. II.

Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.

At ὠμοβοΐναι erant barbarorum inventum, & ex cervino corio consuebantur. Unde Euripides βαρβάρους ὠμοβοΐνας dixit.

857. Ἐν οἷσι τέρπει] Scholiastes Theocriti Idyllio IV. Τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν τι ἔστιν ἱερὸν Ἥρας. Lycophron porro Thetidem templi istius narrat conditricem: alii ad Lacinium quendam, alii ad Herculem referunt. Servius Æneid. III. *Junonis Lacinia templum secundum quosdam à rege conditore dictum, secundum quosdam à latrone Lacinio, quem illic Hercules occidit, & hoc loco expiato Junoni templum constituit.* Adi Geographiæ Scriptores.

860. Πενθεῖν τὸν ἐννάπηχυν] Cave, Lector, de novemcubitali Achillis statura hæc accipias, toto erres cœlo. Certe frustra est Parrhasius in Comment. ad Claudianum, qui in ea opinione est, & vult eo referendum illud Virgilii lib. I. Æneidos,

——— *nunc quantus Achilles.*

Philostratus quidem Ἡρωϊκοῖς dicit, ὑπερφυᾶ δὲ τὸ σῶμα ἑωρᾶσθαι, αὐξηθῆναί τι ἔξω, ὃ τὰ πρὸς τοὺς πηγαῖς ἄνδρα. Sed nec hoc quicquam ad asserendam ejus novemcubitalem proceritatem. Ἐννάπηχυν dixit Achillem, non aliter quam Otum, & Ephialtem ἐννεαπήχεας Homerus: ejus isti versus Odyss. λ'.

Ἐννέωροι γὰρ τοί γε, καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Hesychius huc respexit, Ἐννεαπήχεις ἦσαν· ἐπειδὴ τοῖς δ' ἀρχῆς, τὰ γὰρ σύμμετρα τοῦ σώματος τοῦ πλάτους τὸ μῆκος τετραπλάσιον ἔχει. Quæ verba faciunt, ut tibi jam luceat in loco antea valde obscuro, ac para sis Hesychio Minerval. Procerum autem fuisse Achillem indicant Philostrati verba citata,

citata; & illa Heliodori Æthiop. lib. II. Συνέτυχον γὰρ τῇ ὑστεραίᾳ τῷ νεανίσκῳ, καί μοι ἀληθῶς ἔδοξε τοῖς Ἀχιλλείδαις ἐμπρέπειν, τοιοῦτός ἐστι τὴν μορφὴν, καὶ τοσοῦτος ἰδεῖν τὸ μέγεθος. Et lib. VI. Ἀναφέρει δὲ αὐτὸν εἰς Ἀχιλλέα πρόγονον, καί μοι ἀποληθεύειν ἔοικεν, εἰ δεῖ τῷ μεγέθει καὶ τῷ κάλλει τοῦ νεανίου τεκμαίρεσθαι πιστουμένῳ τὴν Ἀχίλλειον εὐγένειαν. Ex quibus verbis patet, homines proceræ staturæ proverbiali loquutione ab Achille genus ducere dictos. Quo & à me allusum in Epigr. quodam, quod apponam,

Ponticus ingenti quod se gerere augmine corpus
Conspicit, attollit ecce supercilium.
Et proavo esse satum magno mentitur Achille
Demens, & claris se inserit Æacidis.
Vis dicam, quid sis? vera tibi voce fatebor,
Certe, crede mihi, Pontice, magnus homo es.

862. Καὶ μήτε χρυσῷ φαιδρὰ καλλύνειν ἔδη] Solebant olim vestes auro intexere, variisque picturis eas exornare. Virgilianus Æneas lib. I.

Ferre jubet pallam gemmis auroque rigentem,
Et circumtectum croceo velamen acantho,
Ornatus Argivæ Helenæ, quos illa Mycenis
Pergama cum peteret inconcessosque Hymenæos,
Extulerat, matris Ledæ mirabile donum.

Cydonius in Orat. περὶ τοῦ Καταφρονεῖν τὸν θάνατον, Ὁ δὲ λόγος (inquit) κἂν τοῖς ἱματίοις ἐξευρεῖν αὐτῷ τὰ ἁβρότατα, καὶ γὰρ καὶ ὕλης διαφορὰν ἐζήτησε, καὶ ἄνθος ἐξεῦρε, καὶ χρυσὸν συνέθηκε, καὶ παντοδαπῶν ζώων τε, καὶ φυτῶν ἰδέας ἐν τούτοις διέγραψε, καὶ ἱμάτιον ἴδιον ἄλλοις ἀπένειμεν, ὡς ἂν ἕκαστος γένους, ἢ ἀξίας, ἢ ἡλικίας ἔχων τυγχάνῃ. Porro quod Lycophron ait Græcos post Achillis mortem auro corpus non decoraturos, id testatur etiam Ἡρωϊκοῖς Philostratus his verbis, Ἐτάφη δὲ (Ἀχιλλεὺς) ἐκδυναστεύοντα ἀνθρώπων πᾶσιν οἷς ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἡ Ἑλλὰς, οὐδὲ κομᾶν ἔτι μετὰ τὸν Ἀχιλλέα καλὸν ἡγούμενοι, χρυσόν τε, καὶ ὅ,τι ἕκαστος εἶχεν, ἢ ἀπῆγεν ἐκ Τροίας, ἢ ἐκ δασμοῦ λαβὼν, νήσαντες εἰς τὴν πυρὰν ἀθρόα, &c. Eustathius Iliad. τ'. de Syracusanis hæc commemorat, Συρακουσίοις ὕστερον νόμος ἦν, τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν, μηδ' ἐσθῆτας πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφὰς, εἰ μή τις αὐτῶν συγχωροίη ἑταίρα καὶ κοινὴ, καὶ τὸν ἄνδρα δὲ μὴ καλλωπίζεσθαι, εἰ μὴ ὁμολογοίη μοιχεύειν, ἢ κίναιδος εἶναι. Certe in quovis luctu matronæ, tam in Græcia, quam Romæ, aurum non gestabant. Terent. Heaut. Act. II. Sc. III.

Texentem telam studiose ipsam offendimus,
Mediocriter vestitam veste lugubri,
Ejus anuis caussa, opinor, quæ erat mortua.
Sine auro tum ornatam, ita uti quæ ornantur sibi.

Et apud alios.

863. Μηδ' ἁβροπήνοις ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους] Pepli duplex usus, indutui, aut amictui, ut Varro loquitur, & Apuleius: Jul. Pollux lib. VII. cap. III. Ἔσθημα δ' ἐστὶ διπλοῦν τὴν χρείαν, ὡς ἐνδύναι τε, καὶ ἐπιβάλλεσθαι. Hoc loco ἀμφιβάλλεσθαι Lycophronis idem est, quod ἐπιβάλλεσθαι Pollucis. Inde veteres Græci etiam cœlum πέπλον appellitaverunt, οἷον θεῶν οὐρανίων περίβλημα, ut ait Porphyrius lib. de Nymph. Antro.

865. Χέρσω σόρθυγγα] Huc pertinent illa Philostrati loco supra citato, Τὸν μὲν δὴ κολωνὸν, ξένε, τοῦτον, ὃν ὁρᾷς ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀκτῆς ὀρθὸν ἀνεστηκότα, ἤγειραν οἱ Ἀχαιοὶ ξυνελθόντες, ὅτε Πατρόκλῳ ξυνεμίχθη εἰς τὸν τάφον, κάλλιστον ἐντάφιον ἑαυτῷ τε, κἀκείνῳ διδούς.

872. Οἱ Κρηθέως ἀνεψιοί] Crethei nepos Jason. Apollonii Scholiastes lib. I. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος, Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας· Κρηθέως δὲ, Αἴσων· Αἴσονος δὲ ὁ Ἰάσων. Ipse Jason apud Pindarum Pythion. Od. IV. ita ait,

Μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
Καὶ θρασυμήδει Σαλ-
μωνεῖ. τρίτοισι δ' ἐν γοναῖς
Ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
τες σθένος ἀελίου χρύσεον
Λεύσσομεν.

Et apud Valerium Flaccum lib. V.

—— ipse egomet proprio de sanguine Phryxi,
Namque idem Cretheus ambobus & Æolus auctor,
Cum Jove, Neptunoque; & cum Salmonide nympha.

881. Μόψον Τιταιρώνειον, ἔνθα] De Mopso hoc, ejusque morte ita Ammianus lib. XIV. Et Μόψου ἑστία, *vatis illius domicilium, Mopsi, quem à commilitio Argonautarum cum aureo vellere direpto, & errore abstractum, delatum ad Africæ litus mors repentina consumpsit: & ex eo cespite Punico tecti manes ejus heroici, dolorum varietati medentur plerumque hospitales.*

882. Τυμβείαν δ' ὑπὲρ Κρηπίδ' ἀνιστήλωσαν] Hoc observatione dignum, quia naufragio mortuis è navium fragmentis rogos struebant. Colligere etiam ex Manilio licet lib. IV.

Quis te Niliaco periturum littore, Magne,
Post victas Mithridatis opes, pelagusque receptum,
Et tres emensô meritos ex orbe triumphos,
Cumque etiam posses alium cognoscere Magnum,
Crederet, ut corpus sepeliret naufragus ignis,
Et collecta rogum facerent fragmenta carinæ?

884. Νερτέρων κειμήλιον] Diis manibus sacra antiquitus sepulcra, unde & in inscriptionibus ponebatur D. M. id est, Deis Manibus. Prudentius lib. I. contra Symmachum,

Ecce deos Maneis cur inficiaris haberi?
Ipsa patrum monumenta probant: Diis Manibus illis
Marmora secta lego, quacunque Latina vetustos
Custodit cineres, densisque Salaria bustis.

Symphosius, interpres historiæ Apollonii Tyrii, *Pro meritis fabricant loculum ex ære collato, & scripserunt*, DII. MANES. CIVES. TARSIÆ. VIRGINI. PRO. BENEFICIIS. PATRIS. EJUS. SEPULCRUM. EX. ÆRE. COLLATO. FECERUNT.

901. Τοῦ πτερσθέντος λύκου] Lupi metamorphosin habes aliter apud Ovidium lib. XII. Metamorph. aliter apud Antoninum Liberalem. Locus Λύκειον dicebatur. Vide Suidam.

912. Κιγχρεῖν βιβρωμένον] Theocritus in obscura Ara,

Ἐμὸν δὲ πῦγμ' ἀθρήσας — Αἶξιν ἀναΐξας,
Θεοκρίτοιο κλάπτας, — Χάλεψε γάρ νιν ἰῷ
Τεταρτέροιο χαύτας — Σύργαστρος, ἐκδὺς γῆρας.

Ubi observandum, quod dicat morsum à serpente Philoctetem, contemplantem sepulcrum Troili ab Achille occisi, quod in templo Apollinis Thymbræi erant. Alii tamen aliter. Vide Servium Æneid. III. Sophoclis Interpres Φιλοκτήτῃ, λέγεται γὰρ ὡς ἐν Λήμνῳ Κυλβηθμος (ὁ Φιλοκτήτης) ἀνασπεῖσαι βωμὸν Ἡρακλεῖ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ὑπὸ

ὕδρου ἐπλήγη. Homeri Iliad. β'. ἱστόρηται ὅτι Φιλοκτήτης ἐν Λήμνῳ καθαίρων τὸν βωμὸν τῆς Χρυσῆς καλουμένης Ἀθηνᾶς, ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου, καὶ ἀνιάτῳ τραύματι περιπεσὼν, κατελείφθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ἔφευγον γὰρ τοὺς Ἡφαίστου ἱερεῖς θεραπεύειν τοὺς ὑδροδήκτους. Huic consentit junior Philostratus in Imaginibus his verbis, Ἀναπλέοντες ἐς Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ προσσχόντες τῇ νήσῳ, ἐμαστεύοντο τὸν τῆς Χρυσῆς βωμὸν, ὃν Ἰάσων ποτὲ ἱδρύσατο ὅτε εἰς Κόλχους ἔπλει. Φιλοκτήτης τε ἐκ τῶν ξὺν Ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνὺς, ἐγχρίμψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν εἰς θάτερον τοῖν ποδοῖν, οἱ μὲν ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται· ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ ταύτῃ κεῖται, διαφόρῳ φησὶ Σοφοκλῆς καταστάζων ἰῷ τὸν πόδα. Quem locum depravatum ita restituere conabar, Φιλοκτήτης δὲ ἐκ τῶν ξὺν Ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνὺς, ἐγχρίμψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν εἰς θάτερον τοῖν ποδοῖν, ὅδε ἐν Λήμνῳ ταύτῃ λέλειπται, διαφόρῳ (φησὶ Σοφοκλῆς) καταστάζων νόσῳ τὸν πόδα. οἱ μὲν ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται. De Philoctetæ morsu vide etiam Dictyn, Val. Flaccum Argonaut. lib. I. & Philostratum majorem Ἡρωικοῖς, qui docet, solius hydri ex omnibus serpentibus morsum sanabilem esse.

913. Φονῷ μαιφόνον] Paridem à Philoctete sagitta transfixum, notum est. Hercules Sophocleus,

> Ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
> Πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσῃ λυγρᾶς,
> Ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
> Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
> Τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου.

Vide Hyginum Fabula CII. Facem vocat Paridem, ob somnium matris Hecubæ, de quo ita ipse in Epistola ad Helenam,

> *Matris adhuc utero partu remorante tenebar,*
> *Jam gravidus justo pondere venter erat,*
> *Illa sibi ingentem visa est sub imagine somni*
> *Flammiferam pleno reddere ventre facem.*

917. Σκύθη δράκοντ'] Abusive δράκοντα posuit Lycophron pro quavis mercede. Nam veteres Græci ita τὸ κηρύκειον appellabant, ut notat Hesychius, qua notione est apud Sophoclem Φιλοκτήτη. Vocat autem arcum hunc δράκοντα, quia mercedis vice, pro opera, quam Herculi in rogo navarat, acceperat Philoctetes. Neque possum probare eorum commentum, quibus placet arcum heic draconem dici, propter formam rotundam, aut sibilum telorum. Scythicum autem dicit, quem à Teutaro Scytha accepit Hercules; vel à Scythe, Jovis filio, qui arcum, & sagittas invenit, teste Plinio; vel κατ' ἐξοχὴν, erant enim Scythici arcus peculiares. Ammianus lib. XX. *Quum arcus omnium gentium flexis curventur hastilibus, Scythici soli, vel Parthici circumductis utrinque introrsus pandis & patulis cornibus effigiem lunæ decrescentis ostendunt, medietatem recta & rotunda regula dividente.*

937. Τῷ τε Κρηστώνης θεῷ] Thraciæ Deum, Martem dicit, ut & Herod. lib. V. post prin. sicut meminit Tiarda noster. Manilius,

> ——— *Thrace Martem sortita colonum.*

Statius Thebaide Thraciam *Martis sedem* nuncupat. Vegetius de Re Mil. lib. I. cap. XXVIII. commenta hæc putat, quia bellicosa admodum sit ea gens. Phurnutus, Τιμᾶσθαι δὲ (ὁ Ἄρης) ὑπὸ Θρᾳκῶν μάλιστα καὶ Σκυθῶν, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, ὅπου μᾶλλον ἤσκηται τὰ πολεμικὰ ἡ ἀγαπᾶται τὸ ἀνδρεῖον, καὶ τὸ ἀναγκαστήριον τὸ ὅπλον. Arnobius lib. IV. *Quis Spartanum fuisse Martem (prodidit) nonne Epicharmus, auctor vester: quis in Thraciæ finibus procreatum, non Sophocles Atticus, cunctis consentientibus theatris?*

941. Οὔπω τὸ ταῦδε λαμπάδι αὐγάζον φάος] Græci veteres φάος dixerunt, & quicquid in corpore solis esset, & quod à solis corpore flueret. Hesiodus lib. I.

> ——— λαμπάδα δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.

Æschylus,

> ——— χαῖρε δ' ἡλίου φάος.

Et apud Homerum, aliosque infinitos crebro. Porro κατ' ἐξοχὴν appellabant φῶτα Solem & Lunam, cum reliquos quinque planetas ἀστέρας nuncuparent. Nolebant enim Solem & Lunam in numerum errantium stellarum venire. Sic more suo Ἑλληνίζων Tertullianus Apologetici cap. XI. *Vani erunt homines, nisi certi sint à primordio & pluvias de cœlo ruisse, & sidera radiasse, & lumina floruisse, & tonitrua mugiisse, & ipsum Jovem, quæ in manu ejus imponitis, fulmina timuisse.* Virgilius etiam,

> ——— *vos, ô clarissima mundi*
> *Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,*
> *Liber, & alma Ceres.* ———

948. Τοῦ πτερόεντος βρέτους] Equum durateum intelligit, qui nocturno Grajugenarum partu Trojanis Pergama incendit, ut dicam Lucretii verbis. Multa de eo Dion, Virgil. Æneid. II. & Euripidis Scholiastes Ἑκάβῃ. Agathiæ (ob cujus editionem politioris literaturæ studiosi plurimum debent CL. V. Bon. Vulcanio) elegans de hoc equo Epigramma,

> Ἀ δὴ ποθ' ἁ κλεινὰ Πέργαμος πόλις, ἃν ἀλαπάξας
> Ἑλλήνων δεκέτης ἐκ ἐτέλεσσεν ἄρης
> Ἀμφαδὸν, ἀλλ' ἵπποιο κρυφὸν ξύλον· εἰ δὲ κ' Ἐπειὸς
> Κάτθανε πρὶν τεῦξαι Δουρατέου ποδῖα·
> Οὐ γὰρ ἂν Ἀργείων ξιφοφόρων ἀμφαδὸν πῦρ
> Οὕτως ἐφ' ἡμετέροις λάεσιν ἐστάθμη.

Palæphatus negat in eo latuisse Græcos armatos, sed in loco concavo, qui etiam suo tempore ea ex re Ἀργείων λόχος dictus fuerit. Verba ejus ita habent, Φασὶν ὡς Ἀχαιοί, οἱ ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ, κατεπρήσθησαν τὸ Ἴλιον· ἔστι δὲ μυθώδης ἄγαν ὁ λόγος, ἡ δὲ ἀλήθεια ἔστιν αὕτη· ἵππον κατεσκεύασαν ξύλινον ὅσον μέγεθος μεγαλοπρεπέστερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἐσκομισθῇ εἰσελθεῖν, ἀλλ' ὑπερέχῃ καὶ κρύπτῃ, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ἐκρύβησαν ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐπὶ τὴν πόλιν, ὃ Ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο μέχρι τοῦ νῦν &c. Vitruvius machinam bellicam fuisse autumat, Polyænus Ulyssis strategema; Καὶ τὸν ἵππον δὲ (inquit) τὸν Δουράτειον, τὸν ἐποίησε μὲν Ἐπειὸς σὺν Ἀθηνᾷ, τὸ τοῦτο στρατήγημα Ὀδυσσέως ἦν. Ad hujus similitudinem erat Athenis in arce æneus equus, cum hac inscriptione, Χαιρέδημος Εὐαγγέλου ἐκ Κοίλης ἀνέθηκε.

950. Καθαρμὸν Μυνδίας ἀνασσούσης] Confundit epitheta Poeta, ut supra monuimus: nam Minervæ Græcæ, non Myndiæ instrumenta sua Epeus dicavit. Aristoteles lib. περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων, Περὶ δὲ τὴν Ἰταλίαν, τὴν καλουμένην Καλαβρίαν, ἐγγὺς Μεταποντίου, Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἶναί φασιν Ἑλληνίας, ἔνθα τὰ Ἐπειοῦ λέγουσιν ὄργανα ἀνακεῖσθαι, ἃ εἰς (Lipsius legit οἷς, recte) τὸν Δούρειον ἐποίησεν ἵππον, ἐκείνου τὴν ἐπωνυμίαν

νομίαν ἐπιθέντες. φανταζομένη γὰρ αὐτὴ τὴν Ἀθηνᾶν κατὰ τὸν ὕπνον ἀξιοῦν ἀναθεῖναι τὰ ὄργανα, καὶ διὰ τοῦτο βραδυτέρας τυχεῖν τῆς ἀναγωγῆς, εὐλαβεῖσθαι ἐν τῷ πόντῳ μὴ δυνάμενον ἐκπλεῦσαι, ὅθεν Ἑλληνίας Ἀθηνᾶς τὸ ἱερὸν προσαγορεύεται. Adi Simmiæ Rhodii Πέλεκυν.

961. Ὧν δὴ μίαν Κριμισὸς] Crimiſſus, Siciliæ fluvius, ex una Phœnodamantis filiarum Aceſten ſuſcepit. Virgilius Æneid. v.

——— *occurrit Aceſtes*
Horridus in jaculis, & pelle Libyſtidos urſæ,
Troia Crimiſſo conceptum flumine mater
Quem genuit. ———

Servius Æneid. I. Hippoten quendam, non Phœnodamantem nominat, *Timens Hippotes quidam nobilis filiæ Segeſtæ, cum Laomedontis regis Heſiona jam eſſet orta ſeditione religata, impoſitam eam navi miſit, quo fors tuliſſet. Hæc ad Siciliam delata, à Crimniſao fluvio, quem Crimniſum Virgilius poetica licentia vocat, converſo in urſam, vel in canem, compreſſa, edidit Aceſtem, qui ex matris nomine civitatem Trojanis condidit, quæ hodie Segeſta nominatur.*

966. Τρίδειρον νῆσον] Siciliam accipe, quam ita à tribus promontoriis notiſſimis appellavit. Nonnus Dionyſiacôn lib. II. Τειχάρηνον. lib. VI. Τρίλοφον ab iiſdem nuncupavit.

973 Πᾶς δὲ λυγαίαν λεὼς ἐσθῆτα] Obſcuram veſtem, funeſtam intellige; eam autem nigram fuiſſe à nemine putem ignorari. Artemidorus lib. II. cap. III. Τὸ δὲ μέλαν ἱμάτιον σωτηρίαν προσημαίνει, οὐ γὰρ οἱ ἀποθανόντες, ἀλλ' οἱ πενθοῦντες τοὺς ἀποθνήσκοντας τοιούτοις χρῶνται. Apuleius Mileſ. III. *Inter hæc quædam mulier per medium theatrum lacrymoſa & flebilis, atra veſte contecta, parvulum quendam ſinu tolerans decurrit.* Et VII. in fine, *Nam mater pueri, mortem deplorans acerbam filii, fleta & lacrymoſa, fuſcaque veſte contecta, ambabus manibus trahens cineroſam canitiem, epulans, & exinde proclamans, ſtabulum irrumpit meum.* Quod monuit Tiarda meus. Cyprianus de Mortalitate, *Conteſtarer aſſidue, & publice prædicarem fratres noſtros non eſſe lugendos, accerſitione dominica de ſeculo liberatos, cum ſciam non eos amitti, ſed præmitti, recedentes præcedere ut proficiſcentes & navigantes, deſiderari eos debere, non plangi, nec accipiendas eſſe hic atras veſtes, &c.* Nota verba illa, *accipiendas atras veſtes*, alba enim in luctu depoſita veſte, nigram adſumere moris erat. Jul. Paullus IC. Receptarum Sententiarum lib. II. cap. XXI. *Qui luget, abſtinere debet à conviviis, ornamentis, & alba veſte.* Super hoc loco me monuit noſter amor, Petrus Scriverius. Juvenalis Sat. X.

Hæc data pœna diu viventibus, ut renovata
Semper clade domus multis in luctibus, inque
Perpetuo mœrore, & nigra veſte ſeneſcant.

Catullus,

Funeſtam antemnæ deponant undique veſtem,
Candidaque intorti ſuſtollant vela rudentes.

Cicero in Vatinium, *Cedo quis unquam cœnavit atratus? ita enim illud epulum eſt funebre, ut munus ſit funeris, epulæ quidem ipſa dignitatis.* Macrobius Saturn. lib. III. cap. XV. *Craſſus, vir Cenſorius, (nam cum Cn. Domitio Cenſor fuit) cum ſupra cæteros diſertus haberetur, eſſetque inter clariſſimos cives princeps, tamen murænam in piſcina domus ſuæ mortuam atratus tanquam filiam luxit.* Varro, *Ut dum ſupra terram eſſent, ricinis lugerent, funere ipſo pullis amicta. Propinquæ adoleſcentulæ etiam anthracinis, amiculo nigello, capillo demiſſo, ſequerentur luctum.* Quem locum ſuggeſſit idem Tiarda. Homerus etiam tradit Thetim aditurum Jovem, cum Achillem filium brevi ad Trojam periturum deploraret, ſeſe velo nigerrimo opperuiſſe. Hinc lucem do Gregorio Nyſſeno lib. περὶ Παρθενίας cap. III. Τὴν τέως λαμπρὰν, καὶ λελχείμονα, καὶ περίβλεπτον ἀθρόως κατημελαίνει προσπεσοῦσα ἡ συμφορὰ, καὶ περιβάλλει τῷ πένθει.

976. Κρατὸς δ' ἄκυρος πᾶσα χαλλυνεῖ φόβη] Solebant apud Græcos in luctu comam alere, ejuſque ornamentum negligere viri, mulieres autem tondere. Plutarchus Ῥωμαϊκοῖς, Καὶ γὰρ παρ' Ἕλλησιν, ὅταν δυστυχία γένηται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες· ὅτι τοῖς μὲν τὸ κείρεσθαι, ταῖς δὲ τὸ κομᾶν συνήθες ἐστιν. Artemid. lib. I. cap. XX. Η δ' ἀπημέλητος ἐν συμφοραῖς αὔξεται θρίξ. Et cap. XXIII. Καὶ μέντοι οὐδεὶς ἐν περιστάσει πονηρᾷ, ἡ συμφορᾷ τινι καθ' ἑαυτοὺς κείρεται, ἀλλ' οἷς μάλιστα μέλει ὑποστάσεως, ἀλύπους τι, καὶ ἐκ ἀπόρους. De mulierum in luctu tonſura ſunt verba illa Accii Amphitryone,

——— *ſed quænam hæc eſt*
Mulier funeſta veſte, tonſu lugubri?

Virgil. IX. Æneid.

Evolat infelix, & fœmineo ululatu
Sciſſa comas. &c.

Plane aliter tamen in Palliata fabula apud Terentium Heautont. Act. II. Sc. III.

Texentem telam ſtudioſe ipſam offendimus,
Mediocriter veſtitam veſte lugubri,
Ejus anuis cauſſa, opinor, quæ erat mortua,
Sine auro tum ornatam, ita uti quæ ornantur ſibi,
Nulla mala re eſſe expolitam muliebri,
Capillus paſſus, prolixus, circum caput
Rejectus negligenter. ———

Ecce hic aperte coma muliebris in luctu promiſſa, non tonſa. Decidite mihi hanc litem, vos Judices. Interim tamen ſciendum, etiam apud alios hunc morem fuiſſe. Nam *Perſæ* (inquit Curtius lib. X.) *commiſſo more detonſis in veſte lugubri conjugibus, ac liberis, non ut victorem & modo hoſtem, ſed ut gentis ſuæ juſtiſſimum regem, lugebant. Quin & Barbaros ferunt,* (verba ſunt hæc in Calig. c. V. de morte Germanici loquentis) *quibus inteſtinum, quibuſque adverſus nos bellum eſſet, velut in domeſtico communique mœrore, conſenſiſſe ad inducias. Regulos quoſdam barbam poſuiſſe, & uxorum capita raſiſſe ad indicium maximi luctus.* Et hæc habeo à Tiarda meo.

987. Τοὺς πρόσθ' Ἰάλλων Ξουθίδας φυγάδας] Lego cum doctiſſimo Cantero Ξουθίδας. Expulſi autem ſunt Iones ab Æneæ ſociis ex Aſia venientibus: inde facem præfero Tertulliano lib. de Pallio dicenti, *Iones Nilei comites Aſiam novis urbibus inſtruunt.* Nam ex hac Hiſtoria capiendus ille locus.

988. Γλήναις δ' ἄγαλμα] Iones, cum Ilium cepissent, supplices à Minervæ simulacro avellebant, nulla religionis habita ratione, quod cum fieret, ipsum simulacrum illud facinoris atrocitate commotum, oculos claudebat. Hoc narrat his octo novem versibus Lycophron, & Strabo lib. VI. Τῆς δὲ τῶν Τρώων κατοικίας τεκμήριον ποιοῦνται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ξόανον ἱδρυμένον αὐτόθι, ὅπερ καταμύσαι μυθεύουσιν, ἀποσπωμένων τῶν ἱκετῶν ὑπὸ Ἰώνων τῶν ἑλόντων τὴν πόλιν.

1000. Πιθηκομόρφῳ] Πιθηκόμορφον vocat Thersiten, ob faciei deformitatem. Artemidorus lib. II. cap. XII. Πίθηκος ἄνδρα πανοῦργον καὶ γόητα σημαίνει, qualem etiam Thersiten fuisse verisimile fit. Apomasar quoque Ἀποτελεσμάτων cap. CXXXV. simiam interpretatur τὸν πανοῦργον.

1004. Κλήτην ἄνασσαν τῆς ἐπωνύμου πάτρας] Ausim ne Κλείτην? Hæret mihi aqua. Etymologici Auctor, Κλείτη, μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς Ἰταλίαν ᾤκησε, καὶ πόλιν ἔκτισεν, ἣν ἀπ' αὐτῆς Κλείτην ὠνόμασεν, (malim ἣν ἀφ' αὐτῆς Κλείτην ὠνόμασεν) καὶ ἐβασίλευσε τῆς πόλεως, καὶ αἱ ἀπ' αὐτῆς διεχόμεναι τὴν βασιλείαν, Κλεῖται ὠνομάσθησαν. Nisi forte Etymologicum mendosum. Scio Κλείτην Cyzici uxorem, de qua est apud Parthenium Erotic. XXVIII. & Argonauticôn Scriptores, verum ea ab hac alia.

1015. Ποδωτοῖς λίνοις] Esse πόδας funes nauticos nemo est, qui ignorat, arbitror; Servius Æneid. V. pag. CCCCLXXXVIII. ibi, *Una omnes ferre pedem*] *Podiam* (lego *Pedem*) *id est, funem, quo tenditur velum, quod Græci πόδα vocant; ut est apud Pindarum, & Aristophanem.* Quem locum acceptum fero Tiardæ meo, ut hunc Senecæ II. de Benef. c. XXXIV. Scriverio, *Ingens est rerum copia sine nomine, quas non propriis appellationibus notamus, sed aliunde commodatis. Qui* PEDEM *& nostrum, & lecti, & veli, & carminis dicimus.* Homerus Odyss. κ'.

——— αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων.

Sophocles Ἀντιγόνῃ,

Αὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς πόδα
Τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
Στρέψας, τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.

Testes infiniti, Aristophanes, Euripides, Apollonius, & alii ejus classis.

1019. Λυπρὸν ὄψονται βίον] Ὄψονται, id est, vivent: sic sæpe βλέπειν apud Poetas. Sophocles,

——— καὶ βλέποντα μὴ πόθον,
Θανόντ' ἂν οἰμώξειας ἐν χειῷ δορός.

Et aliis locis multis. Homerus Iliad. α'.

Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

Ita accipere illud Theocriti Idyllio XIII.

.——— τὸ δ' αὔριον ἐκ ἐσορῶμες,

quid vetat? Infra quoque Lycophron,

Γαληνὸν ἦμαρ ἐ ποτ' ἐν ζωῇ δρακών.

Virgilius eodem modo *cassum lumine* pro mortuo dixit,

——— *nunc cassum lumine lugent.*

Ennius Annal. lib. III.

Postquam lumina, sis oculis bonus, Ancu' reliquit.

1039. Μέγαν πλειῶνα μὴ πεφλογότα] Is erat Veterum mos. Euripidis Scholiastes Ἱππολύτῳ, Ἔθος γὰρ τοῖς ἐφ' αἵματι φεύγουσι, ἐνιαυτὸν ποιεῖν ἐκτὸς τῆς πατρίδος. Isaacius Tzetzes, Μόνος (lego νόμος) ἦν, τὸ ἐργασάμενον φόνον, φεύγειν ὅλον ἐνιαυτὸν, μὴ ψαύοντα τῆς πατρίδος. Atque illud exilii genus ἀπενιαυτισμὸς dicebatur. Hesychius, Ἀπενιαυτισμὸς, ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασι. Suidas, Ἀπενιαυτῆσαι, (emendo ἀπενιαυτίσαι) ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα ἐπί τισιν ἀδικήμασιν. Jul. Pollux lib. I. cap. VII. Ἀπενιαυτίσαι δὲ, τὸ φυγεῖν ἔτος. Plato in libris de Legibus, & homicidia, & eorum pœnas distinguit. Insontem enim innoxiumque haberi jubet, qui proprium servum occidit, eum vero, qui alienum, tanti mulctandum censet, quanti servus ille venierit. At cum, qui ingenuum iratus occidit, biennium exulare vult; qui per insidias, triennium: eum porro, qui, dum exulat, homicidium committit, perpetuo exilio damnat. Eandem pœnam etiam præscribit patribus qui filios, filiis qui patres, & viris qui conjuges, & uxoribus quæ viros occidissent. Vide Platonem, & Theodoretum Θεραπευτικῆς lib. IX.

1040. Δίκης πάρεδρος Τιλφωσσία] Telphusia Erinnys dicitur, Tisiphonem intellige, quæ cædes vindicare putabatur. Furiis vero, ut infernalibus deabus, nocentium vindictam tribuebat antiquitas. Æschylus Εὐμενίσι de illis loquens,

Πάντα γὰρ αὗται, τὰ κατ' ἀνθρώπους
Ἔπεχον, διέπειν. ———

Timæus Locrus lib. περὶ Ψυχᾶς κόσμω καὶ φύσιος, Εἰ δέ κα τις σκλαρὸς, καὶ ἀπειθὴς, τήνῳ ἑπέσθω κόλασις, ἅ τε ἐκ τῶν νόμων, καὶ ἃ ἐκ τῶν λόγων, σύντονα ἐπάγοισα δείματά τε ἐπουράνια, καὶ τὰ καθ' ᾅδω, ὅτι κολάσιες ἀπαραίτητοι ἀπόκειται δυσδαίμοσι νερτέροις.

1050. Δοραῖς δὲ μήλων] Meminit hujus rei Strabo lib. VI. cujus ea verba, Δείκνυται δὲ τῆς Δαυνίας, περὶ λόφον, ᾧ ὄνομα Δρίον, ἡρῷα, τὸ μὲν Κάλχαντος ἐπ' ἄκρᾳ τῇ κορυφῇ, ἐναγίζουσι δ' αὐτῷ μέλανα κριὸν οἱ μαντευόμενοι, ἐγκοιμώμενοι ἐν τῷ δέρματι: nisi quod dicat arietem immolare solitos. Cum Lycophrone Virgilius Æneid. VII. sub finem,

Hinc Italæ gentes, omnisque Oenotria tellus
In dubiis responsa petunt, huc dona sacerdos
Cum tulit, & cæsarum ovium sub nocte silenti
Pellibus incubuit stratis, somnosque petivit.

Et certe is mos non ibi solum, sed in aliis locis, apud alias gentes. Cicero de Divin. lib. I. *Atque etiam qui præerant Lacedæmoniis, non contenti vigilantibus curis, in Pasithea fano, quod est in agro propter urbem, somniandi caussa excubabant, quia vera quietis oracula ducebant.* Subdit vero νόσων δ' ἀκέστης Δαυνίοις κληθήσεται. Sciendum olim ægrotos medicinæ discendæ caussa in templis Deorum, maxime Æsculapii, somnum captasse. Diogenes lib. IV. in Cratete, Οὗτος νοσήσας εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον ἀπεχώρησε, κἀκεῖ περιεπάτει. Petronius, *Ipsa quidem illa nocte vexata, tam periculoso inhorrui frigore, ut tertianæ etiam impetum timerem, & ideo medicinam somno petii, jussaque sum vos perquirere, atque impetum morbi monstrata subtilitate lenire.* De qua vide eruditissimum, amicissimumque Wouwerum.

1055. Ἀστοῖς καὶ ποιμέσι πρευμενὴς μολεῖν] Strabo de solis pecoribus narrat, Τὸ δὲ Ποδαλειρίου κάτω πρὸς τῇ ῥίζῃ, διέχον τῆς θαλάττης ὅσον σταδίους ρ'. ῥεῖ δ' ἐξ αὐτοῦ ποτάμιον πάνακες πρὸς τὰς τῶν θρεμμάτων

μάντιν νέκυς. Fuere vero hæc heroa, (ut videmus ex Strabone) Calchantis quidem, in cacumine collis, Podalirii vero, ad radices ejus. Observa hic obiter Veterum consuetudinem, qui nobiles, & potentiores in montibus, aut ad eorum radices sepeliebant. Lycophron supra v. CCCCXXIV.

Τεισαὶς δὲ τυμβεύσουσι χερμάδων νάπαι.

Lucanus lib. VIII.

Et regum cineres extructo monte quiescant,
Cum Ptolemæorum patres seriemque pudendam
Pyramides claudant. ———

Virgilius Æneid. lib. XI.

——— *fuit ingens monte sub alto*
Regis Dercenni terreno ex aggere bustum
Antiqui Laurentis, opacaque ilice tectum.

Servius, *Apud majores, nobiles, aut sub montibus, aut in montibus, sepeliebantur.* Quæ verbo penè tenus transcripsit Isidor. Orig. lib. XV. cap. XI. Videmus idem apud S. Aurelium lib. de Origine gentis Romanæ, ubi de Aventini regis sepulcro, *Post illum regnavit Aventinus Silvius. Isque finitimis bellum inferentibus, in dimicando circumventus, ab hostibus prostratus est, ac sepultus circa radices montis, cui ex se nomen dedit.*

1062. Κρύψουσι κοίλοις ἐν μυχοῖς ὀκρυφάγος] Elegans sepulcri περίφρασις. Potest tamen ad Veterum sepulcra referri, qui mortuos in cavernis sepeliebant. Etymologici Auctor, Τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς κοιλώμασι τῆς γῆς ἔθαπτον, μήτε ὀρύξαι, μήτε χαλκῷ κεχρημένοι. Theognis,

——— ὅταν δνοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι γαίης
βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους.

Idem mos antiquissimis Romanis, qui ea loca *Puticulos* dixere.

1064. Χυτῷ πεταχλῷ] Solebant tumulos lapidibus sternere. Hieronymus in epistola quadam ad Innocentium, *Linteo cadaver obvolvunt, & fossam humum lapidibus construentes, ex more tumulum parant.* Petronius hoc *Lapidare* dixit. Virgilius,

Monte sub hoc lapidum tegitur Ballista sepultus.

Et de eodem Phocas Grammaticus.

1066. Τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς ἀτρέστου γόνον] Tydeum puta, Diomedis patrem, quem cerebrivorum vocat, quod cum in bello contra Thebanos è vulnere, quod à Melanippo, Astacti F. acceperat, moribundus jaceret, eique caput Melanippi occisi ab Amphiarao vate afferretur, cerebrum evulsum exsorbuerit. Vide Homeri Scholia Iliad. ε'. & Apollodorum lib. III. *Intrepidum* autem vocat, quod cum legatus Thebis rediret Argos, eique Eteocles, collocatis quinquaginta lectissimis juvenibus in itinere, insidias struxisset, intrepido omnes animo aggressus sit, & in fugam verterit. Additur à quibusdam ad unum omnes occisos. *Aprum* vero appellat, quod pellem apri Calydonii gestare solitus sit, quo pacto etiam Deiphilen, Adrasti filiam, uxorem accepit; nam ille oraculo monitus erat, ut filias suas leoni, & apro in matrimonium daret: & leonis pelle amictus Polynices alteram, Argiam, accepit. Vide Euripidis Scholiasten Phœnissis, Homeri loco citato, & Auctorem Proverb. Apollodorus clypeo insculptum aprum fuisse narrat libro citato. Hac de re capiendus Statius Thebaid. lib. I.

Cui Phœbus generos (monstrum exitiabile dictu!
Mox adaperta fides) ævo ducente canebat
Setigerumque suem,& fulvum adventare leonem.

Et quæ ibi multa sequuntur.

1091. Εὐκταῖον σέλας] Intellige τὰ χαριστήρια. Sciendum est Veteres duplici de caussa sacrificasse, vel quia votum, vel quia ab oraculo mandatum. Hæc sacrificia ἀπὸ τῆς μαντείας dicebantur, illa εὐκταῖα, & χαριστήρια. Sophocles Trachiniis,

Δη. Εὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός;
Λι. Εὐκταῖ', ὅτ' ᾕρει τῶν δ' ἀνάστατον δορὶ
Χώραν γυναικῶν, ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν.

Ovidius Metamorph. lib. IX. τὰ εὐκταῖα, sive χαριστήρια, *sacra vota* appellat,

Victor ab Oechalia Cenæo sacra parabat
Vota Jovi. ———

Plautus Amphitryone,

Ego rem divinam intus faciam, vota quæ sunt.

Statius Thebaid. IV.

——— *cum, te mihi sospite, templa*
Votivis implendus choris. ———

1097. Πτόρθου δαιξαμένοιο] Palamedem intelligit, quem πτόρθον vocat, ut Homerus, Hesiodus, aliique omnes heroas, ὄζους Ἄρηος. Orpheus in Argonauticis ἔρνεα similiter nuncupat Amphionem, & Asterium,

Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες ἀμύμονες ἦκον,
Ἀμφίων κλυτόφημος, ἰδ' Ἀστέριος μενεχάρμης.

Theocritus Id. VI. ἔρνος, ubi caprariam laudat,

Πᾶς ἐν' ἀλαθείᾳ πεφυτευμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.

Nisi forte mavelis πτόρθον dici ob proceritatem; Veteres enim homines proceros virgultis valde excrescentibus comparabant. Philostratus Ἡρωϊκοῖς de Achille, Τραφεὶς δὲ τὸ σῶμα ἐφαίνετο, αὐξηθεὶς τι ἔρνος, ὃ τὸ πρὸς τοῖς πηγαῖς δένδρα. Heliodorus Æthiop. lib. II. Τάχιστα δὲ εἰς ἀκμὴν, καθάπερ ἔρνος τι τῶν εὐθαλῶν, ἀνέδραμεν. In cujus loci explicatione lapsus, ut & aliquoties in eo opere Interpres. Palamedem vero Ulyssis dolo circumventum occiderunt Græci. Notum id ex Dicty, Homero, Philostrato, Polyæno, Virgilio, & Hygino.

Ibid. Ον πετραῖοις Κρύψει ποτ' ἐν κλήροισι Μαδύμνης στύγες] Optime illustrant hunc locum illa Philostrati verba Ηρωϊκοῖς, Ἔθαψε δὲ αὐτὸν (Παλαμήδην) Ἀχιλλεύς τε, καὶ Αἴας, εἰς τὴν ὄμορον τῇ Τροίᾳ τῆς Αἰολέων ἤπειρον· ἐφ' ὧν καὶ ἱερὸν (Lycophron πετραίοις στύγας appellat) αὐτῷ τι ἐξῳκοδόμηται μάλα ἀρχαῖον, καὶ ἄγαλμα Παλαμήδους ἵδρυται γυναῖκι τε, καὶ ὑπόθετ, (malim ὑπόθεν) ᾗ θύουσιν αὐτῷ ξυνιόντες οἱ τὰς ἀκτὰς οἰκοῦντες πόλεις· μαπίου τε χρὴ τὸ ἱερὸν χρῆ Μεθυμναίοι τε, ᾗ Λιττίναιοι, ὅρος δὲ τοῦτο ὑψηλὸν ὑπερφαίνεται τῆς Αἰολίδος.

1099. Ο μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα] Hoc temporis Græci balneis nondum utebantur, sed lavacris, quæ ἀσαμίνθους vocabant. Testis Homerus Odyss. ρ'.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε,
Ες δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.

 Postea

Postea inventa balnea. Artemidorus lib. I. cap. LXVI. Οἱ μὲν πάνυ παλαιοὶ τὸ λούεσθαι οὐ κακὸν ἐνόμιζον, βαλανεῖα γὰρ οὐκ ᾔδεσαν, ἐπεὶ ἐν ταῖς λεγομέναις ἀσαμίνθοις ἐλούοντο. Quales vero Græcorum ἀσάμινθοι, tales erant Romanorum *Lavatrina*. Varro de L. L. lib. VIII. *Eadem ratione domi sua quisque ubi lavatur, balneum dixerit: & quod non erant duo, balnea dicere non consueverunt, cum hoc antiqui non balneum, sed Lavatrinam appellare consuevissent.* Nonius Marcellus, *Latrina genere fœminino, & est lavatrina, quod nunc balneum dicitur.* Lego, *& lavatrina est q. n. b. d.* Accedebant autem balnea aut à bello reversi, aut magno labore transacto, Artemid. loco citato, Πάλαι μὲν γὰρ εἰκὸς ἦν πονηρὰ τὰ βαλανεῖα, ἐπεὶ μὴ συνεχῶς ἐλούοντο οἱ ἄνθρωποι, μηδὲ εἶχον τοσαῦτα βαλανεῖα, ἀλλὰ ἢ πόλεμον καταπραξάμενοι, ἢ μεγάλα πονησάμενοι ποτὲ ἐλούοντο. Agamemnon autem à bello Trojano reversus, in balneo à Clytæmnestra est peremptus. Testes, præter Lycophronem, Æschylus, & Seneca Agamemnone. Homerus Odyss. λ'. in mensa canit necatum, in quam sententiam & Dion abit in Orat. περὶ Ἀπιστίας, cujus ea verba, Ὁ δὲ Αἴγισθος τὸν Ἀγαμέμνονα δειπνίσας, ὥσπερ κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, καὶ ὑπὸ μὲν τῶν Τρώων οὐδὲν ἔπαθεν ἐν δέκα ἔτεσιν οἷς ἐπολέμει, καὶ ὑπόπτευεν αὐτοῖς συνιστὰς ἐφῆπτε, ὡς δὲ τὴν οἰκίαν ἦλθεν διὰ τοσούτου χρόνου, θύσας τοῖς θεοῖς, τὴν δ' ἑαυτοῦ τράπεζαν παραθέμενος, ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς οὕτως ὠμῶς ἀνῃρέθη. Homerum & Dionem sequuntur Ælianus Ποικ. Ἱστ. lib. II. & Hyginus Fab. CXVII. & Juvenalis Sat. VIII.

——— ille Deis auctoribus ultor
Patris erat cæsi media inter pocula. ——

Ibid. Τὰς δυσεξόδους ζυτῶν κελεύθους] Euripidis Scholiastes extrema Hecuba, Φοβουμένη ἡ Κλυταιμνήστρα αὐτὸν, (Ἀγαμέμνονα) μὴ τὴν πρὸς Αἴγισθον μοιχείαν αὐτῆς καταμαθὼν, αὐτὴν μετ' Αἰγίσθου τιμωρήσηται, τοῦτο δὲ βουλεύει· ἱμάτιον κατεσκεύασε μὴ ἔχον διεξόδους μήτε κεφαλῆς, μήτε χειρῶν, ἐν ᾧ περιβαλοῦσα αὐτὸν λελουμένον, ἀπέκτεινε. Philostratus senior Εἰκόνων lib. II. Ἡ Κλυταιμνήστρα δὲ πέπλου τέχνῃ τινὸς ἀπείρου τὸν Ἀγαμέμνονα περισχοῦσα, πέλεκυν εἰς αὐτὸν ἧκεν ἀμφήκη τοῦτον. Vocat autem βρόχον αὐχενιστῆρα, vel propter rotunditatem, ita ante ἀμφιτόρνευτον βρόχον paludem, vel quia in ea veste, tanquam laqueo, strangulatus fuit. Ἀμφίβληστρον vero, ut infra,

——— τοῦ πεφασμένου κέλωρ
Ἐν ἀμφιβλήστροις ἔλλοπος μυνδοῦ δίκην.

Describit autem περιφραστικῶς Lycophron τὴν ἐξωμίδα, qua induenda dum occupatus Agamemnon, à Clytæmnestra uxore interficitur. Erant vero ἐξωμίδος duo genera; hæc manicas non habebat, sed tantum unicum foramen, per quod collum exerebant, atque ea proprie ἐξωμίς, talis in qua occisus Agamemnon: altera manicas habebat, & dicebatur μασχάλιος. Ejus rursus duo genera: illa duas habebat manicas, dicebaturque ἀμφιμάσχαλος, & erat ingenuorum; altera unicam duntaxat, dicebaturque ἑτερομάσχαλος, & erat servorum. Etymologici Auctor, Ἀμφιμάσχαλος, δύο χειρίδας ἔχων, ὃς ἦν τῶν ἐλευθέρων· ὁ δὲ τῶν οἰκετῶν μίαν εἶχε, καὶ διὰ τοῦτο ἑτερομάσχαλος ἐκαλεῖτο. Hesychius, Ἀμφιμάσχαλος, χιτὼν χειριδωτὸς ἐλευθέρων, ὡς Πλάτων, δύο χειρίδας ἔχων· ἃς μασχάλας ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν. Et postea, Ἑτερομάσχαλος, χιτὼν δουλικὸς ἐργατικὸς, ὑπὸ τὴν ἑτέραν μασχάλην ἔχων ἐξερραμμένον. Pollux lib. VII. cap. XIII. Χιτὼν δὲ, ὁ μὲν ἀμφιμάσχαλος, ἐλευθέρων σχῆμα· ὁ δὲ ἑτερομάσχαλος οἰκετῶν. Romani quoque usi ejusmodi tunicis brevibus & substrictis, circa humeros desinentibus. Agellius lib. VII. cap. XII. *Viri autem Romani primo quidem sine tunicis toga sola amicti fuerunt, postea substrictas, & breves tunicas citra humerum desinentes habebant, quod genus Græci dicunt* ἐξωμίδας. Dedecus vero habebatur manicatam tunicam gestare. Augustinus de Doct. Christ. lib. III. cap. XII. *Talares ac manicatas tunicas habere, apud Romanos veteres flagitium erat, nunc autem honesto loco natis, cum tunicati sunt, non eas habere flagitium est.* Agellius ut supra, *Tunicis uti virum, perplexis ultra brachia, & usque in primores manus, ac prope in digitos, Romæ atque omni in Latio indecorum fuit.* Et apud Virg. IX. Æneid. Romulus Numanus, Trojanis hostibus ignaviam, &, ut ita dicam, effœminationem objiciens, ait,

Vobis picta croco, & fulgenti murice vestis,
Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.

Quem locum in id trahit Agellius d. loco, dicitque, *Q. Ennium, Carthaginiensium tunicatam juventutem non videri sine probro, dixisse.* Et, *P. Africanum, Pauli F. virum omnibus bonis artibus, atque omni virtute praditum, P. Gallo, homini delicato, inter pleraque alia, qua objectabat, id quoque probro dedisse, quod tunicis uteretur manus totas operientibus.* Cicero quoque Catil. II. probro Catilinæ objecit, quod manicatus esset, his verbis, *Postremum autem genus est non solum numero, verum etiam genere ipso atque vita, quod proprium est Catilina, de ejus delectu, imo vero de complexu ejus & sinu, quod pexo capillo nitidos, aut bene barbatos videtis, manicatis & talaribus tunicis, velis amictos, non togis.* Quod etiam vituperat Varro, testimonio Servii p. DCCXLIII. locum Virgilii supra-dictum enarrantis, dicens, *Manicatis & talaribus tunicis. Nam colobiis utebantur antiqui.* Quæ indicavit Tiarda. Hinc ait Seneca Epist. XXXIII. *Apud me vero Epicurus est & fortis, licet manuleatus sit.* De Vita Beata cap. XIII. *Hoc tale est, quale vir fortis stola indutus.* Servus Pseudolus in Comœdia sui nominis,

——— manuleatam tunicam habere hominem addecet?

Suetonius, eum Caligulam dixisset vestitu usum non civili, ac ne virili quidem, subjungit, *Sæpe depictas gemmatasque indutus penulas, manuleatus & armillatus in publicum processit.* Et hoc quidem, ut dixi, apud Romanos obtinebat. Nam apud Parthos, qui principem locum habent, anaxyridem triplam induunt, & manicatam tunicam: plebs vero erat in tunicis sine manicis, ut auctor est Strabo lib. XV. Et apud Athenienses tunica utrinque manicata, liberorum erat; unicam autem manicam habens, servorum; ut scribit Pollux Onomasticôn lib. VII. c. XIII. Idem Tiarda.

1102. Κρουνιστὴς σφαγεὺς] Nam ἡ ἐξωμὶς ἀπεβάλλετο δεξιᾶς χειρὸς ὑποσταλείσης, καὶ κάτωθεν πρὸς τοὺς πόδας ὡς τῷ ἄμφω ἐπικαταπτεῖσαι, ut ait Etymologici Auctor.

1103. Θερμὴν δ' ὑπαὶ λουτρῶνος ἀφρίσει στέγην] Intellige τὸ πυριατήριον, sive ὑπόκαυστον, quod *Sudatorium* Senecæ in Epistolis. Intrabant autem illud à laboribus vacantes & otiosi, qualis Agamemnon à bello Trojano reversus, aut à morbo se recolligentes. Artemid. Η γὰρ ἀναλαμβάνοντες, ἢ ἀπαγγέλλει εἰς θερμὰ περιόντας. Τίβιν vero, sive τίβινος, vas in balneo, de quo vide Hesychium.

1105. Τυπεὶς σκαπάρνῳ] Citatur hic versus etiam à Julio Polluce. De cæde vero Agamemnonis sic infra,

—— τοῦ πεφασμένου κέλωρ
Εν ἀμφιβλήστροις ἔλλοπος μυσθεὶ δίκην.

Sophocles Ηλέκτρᾳ,

Οσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Αρης οὐκ ἐξένισεν.
Μήτηρ δ' ἡ 'μὴ, χὠ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.

Homerus Odyss. λ'.

—— ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

1108. Εγὼ δὲ δροίτης ἄγχι] Philostratus loco citato, Τὴν τε τοῦ Πριάμου θυγατέρα καλλίστην νομισθεῖσαν τῷ Αγαμέμνονι, χρησμούς τε ἀπιστουμένους ᾄδουσαν ὑποκτείνει θερμῷ πελέκει.

1109. Χαλυβδικῷ κνώδοντι] De Chalybico ferro multi. Arrianus, Χάλυβες πρῶτοι ἀνθρώπων αἰτίαν ἔχουσι χαλκεύσασθαι τὸν σίδηρον. Ammianus lib. XXII. *His regionibus Dabæ confines sunt acerrimi omnium bellatores, & Chalybes, per quos erutum & domitum est primitus ferrum.* Aristoteles lib. περὶ Θαυμ. Ακουσμ. Λέγεται δὲ ἰδιωτάτην εἶναι γένεσιν σιδήρου τοῦ Χαλυβικοῦ, καὶ τοῦ Μυσικοῦ· συμφύεται γὰρ, ὥς γε λέγουσιν, ἐκ τῆς ἄμμου τῆς καταφερομένης ἐκ τῶν ποταμῶν. ταύτην δὲ οἱ μὲν ἁπλῶς φασὶ πλύναντες καμινεύειν, οἱ δὲ τὴν ὑπόστασιν, τὴν γενομένην ἐκ τῆς φύσεως, πολλάκις πλυνθεῖσαν συγκαίειν. Stephanus, Χάλυβες, περὶ τὸν Πόντον ἔθνος ἐπὶ τῷ ποταμῷ Θερμώδοντι. περὶ ὧν Εὔδοξος ἐν πρώτῳ. Εκ δὲ τῆς Χαλκοῦς (lego Χαλύβων) χώρας ὁ σίδηρος, ὁ περὶ τὰ στομώματα ἐπαινούμενος, ἐξάγεται. Demarchus in Poliorceticis, Τῶν μέντοι στομωμάτων τὸ μὲν Χαλυβδικὸν, τὸ δὲ Σινωπικὸν, τὸ δὲ Λύδιον, τὸ δὲ Λακωνικόν. καὶ ὅτι Σινωπικὸν, καὶ Χαλυβδικὸν εἰς τὰ τεκτονικὰ, τὸ δὲ Λακωνικὸν εἰς ῥινὰς, καὶ σιδηροτρύπανα, καὶ χαρακτῆρας, καὶ τὰ λιθουργικά, τὸ δὲ Λύδιον καὶ αὐτὸ εἰς ῥινὰς, καὶ μαχαίρας, καὶ ξυρία, ξυστῆρας. Vide Stephanum. Eustathius, Αλλοι Χαλύβας ἐκάλεσαν (ἔθνος δέ εἰσι Ποντικὸν παρὰ τῷ Θερμώδοντι) ἀφ' ὧν σίδηρος, φασὶν, ἐξάγεται ὁ πρὸς τὰ στόματα ἐπαινούμενος, ἤτοι πρὸς τὰ στομώματα ὅθεν καὶ Χαλυβικὸς κνώδων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, Χαλυβδικὸς παρὰ τῷ Λυκόφρονι, ὁ ἐξ ἀρίστου σιδήρου. Vide etiam Hesychium. Inde σιδηροτέκτονες Χάλυβες apud Æschylum Prometheo.

1124. Ζεὺς Σπαρτιάταις αἱμύλοις κληθήσεται] Jovis Agamemnonis apud Spartanos templum nobilissimum. Sciendum vero, veteres Græcos reges omnes Δίας appellare consuevisse, ut docet, præter Scholiasten, Johannes Tzetzes in Varia Historia. Quin etiam hoc sciendum reges sibi deorum nomina adscivisse. Sic Alexander Magnus Ammon dici voluit: alii aliorum Deorum nominibus. Servius Æneid. VII. *Antiqui reges nomina sibi plerumque vendicabant deorum: hinc est, quod apud Cretam esse dicitur Jovis sepulcrum. Gabalus etiam imperator Romanus Solem se dici voluit, nam Heliogabalus dictus est.*

1133. Τὰς Εκτορείαις ἠγλαϊσμένας κόμαις] De Hectorea tonsura ita Pollux, Εκαλεῖτο δέ τις κουρὰ καὶ Εκτόρειος κόμη, περὶ ἧς φησιν Αρχίλοχος,

Τὴν Εκτορείην τὴν ἐφίμερον κόμην.

Τιμαῖος δὲ τὴν κουρὰν ταύτην περιεστάλθαι μὲν δεῖν περὶ τὸ μέτωπον λέγει, περικεχύσθαι δὲ τῷ βραχίονι. Hesychii locus de hac coma mendosa satis, Εκτόρειοι κομῶντες, Δαύνιοι καὶ Πευκέτιοι ἔχοντες τὴν ἀπ' Ηλίου τοῖς ὤμοις περικεχυμένην τρίχα. Meminit ejusdem Eustathius Iliad. ψ'. Αλλοι δὲ (inquit) τὴν Εκτορείην φιλοῦσι κουρὰν, ἣν περιλαλεῖ καὶ Λυκόφρων.

1135. Εμὸν περιπλέξασαι ἀλένας βρέτας] Templa, aræ, foci, statuæ supplicum olim perfugia. Plutarchus περὶ Δεισιδαιμ. Εστι καὶ λῃσταῖς ἄβεβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν, καὶ πολεμίους φεύγοντες, ἂν ἀγάλματος λάβωνται, ἢ ναοῦ, θαρροῦσι. Jul. Pollux lib. I. cap. I. Εἰ δέ τι καὶ ἄσυλόν τι εἴη, τοῦτο καὶ καταφύγιον λέγε, καὶ ἱεροὺς ὅρους, ἐφ' ὅσον τοῖς οἰκέταις (lego ἱκέταις) ἀσφάλεια. Adde Tit. XII. lib. I. Cod. De his, qui ad Ecclesiam confugiunt, Novellam XVII. c. V. & VII. Statuas autem intellige principum. Vide l. II. ff. de his, qui sunt sui §. ult. Instit. eod. Tit. XXV. lib. I. C. de his, qui ad Statuas principum confugiunt. Monuit Tiarda noster.

1137. Εσθηνὸν ἐσθῆτα] Nigram aut pullam intellige, talem enim Furiis tribuunt Poetæ. Janus Parrhasius ad Claudiani lib. III. de Raptu Proserpinæ refert ex Timæo, Daunias mulieres semper pullis vestibus usas, cum de virginibus nubere nolentibus ea heic dicat Lycophron.

1153. Τὸν χιλίωρον τὰς ἀνυμφεύτους χρόνον] Homeri Scholiastes Iliad. ν'. Αθηνᾶ δὲ οὐδ' οὕτω τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ιλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. Meminit & Strabo lib. XIII. Αἱ γοῦν Λοκρίδες παρθένοι μικρὸν ὕστερον ἀρξάμεναι ἐπέμποντο κατ' ἔτος. Id vero Persis demum imperantibus factitatum narrat ibidem, his verbis, Τὰς δὲ Λοκρίδας πεμφθῆναι Περσῶν ἤδη κρατούντων συνέβη. Polybius lib. XII. præterea centum familias delectas fuisse ait, Εξ ὧν ἔμελλον οἱ Λοκροὶ κατὰ τὸν χρησμὸν κληροῦν τὰς ἀποσταλησομένας παρθένους εἰς Ιλιον.

1157. Ακάρποις γυῖα συμφλέξας φυτοῖς] Vocat ἄκαρπα φυτὰ infelicia ligna, quæ fructum non ferebant. Quæ vero arbores inter felices & infelices reputatæ sint, docet Simia Gellii Saturnal. lib. III. cap. XX. *Felices arbores esse putantur, quercus, æsculus, ilex, suber, fagus, corylus, sorbus, ficus alba, pyrus, malus, vitis, prunus, cornus, lotus.* Tarquinius Priscus in Ostentario arborario, *Arbores, quæ inferûm deorum avertentiumque in tutela sunt, eas infelices nominant. Alternum sanguinem, filicem, ficum atram, quæque baccam nigram, nigrosque fructus ferunt, itemque acrifolium, pyrum sylvaticum, ruscum, rubum, sentesque*

ſenteſque, quibus portenta prodigiaque mala comburi jubere oportet. Feſtus ſimpliciter fructiferas felices, infructiferas infelices dictas ait ex Catone. Apuleius in Apologia, *Arbor infœcunda & infelix, quæ nullum fructum ex ſeſe gignit, tanti eſt in pretio, quanti lignum ejus trunco.* Horatius Epod. II.

Inutileſque falce ramos amputans,
Feliciores inſerit.

Statius Sylvius lib. III. in Propempt. Metii Celeris,

——— ubi germine primum
Candida felices ſudent opobalſama virgæ.

Minutius Octavio, *Deus enim ligneus, rogi fortaſſe, vel ſtipitis infelicis portio, ſuſpenditur, caditur, dolatur, runcinatur.* Ut autem arbores *felices*, ita vulnera *felicia* dixit idem ille eodem modo, *Majoribus enim noſtris tam facilis in mendaciis fides fuit, ut temere crediderint etiam alia monſtruoſa miracula, Scyllam multiplicem, Chimæram multiformem, & Hydram felicibus vulneribus renaſcentem.* Ad felices arbores quod attinet, unguium dialis, & capilli ſegmina operiebantur. Flaminica quoque dialis in rica ſurculum de arbore felici habebat. Vide Agellium lib. x. cap. xv. Eadem quoque arbore ſupplicia caduceatorum erant. Feſtus, *Supplicia ſunt, quæ caduceatores portent: ea ſumebantur ex verbena felicis arboris, nec enim ex alia ſupplicia fas erat, quam de verbenis ſumi.* Infelicia vero ligna ad portentorum expiationem adhiberi ſolita vides ex Lycophrone, & Macrobio. Catullus,

Novit, ſi ſibi reſtitutus eſſem,
Deſiſſemque truces vibrare iambos,
Electiſſima peſſimi poetæ
Scripta tardipedi deo daturum
Infelicibus uſtulanda lignis.

Etiam perduelliones ad arborem infelicem ſuſpendebantur, ut videmus ex lege Romuli, quæ ita habet, *Duumviri perduellionem judicent. Si à duumviris provocarit, provocatione certato. Si vincent, caput obnubito, infelici arbori ſuſpendito, verberato vel intra pomœrium, vel extra pomœrium.*

1158. Εἰς θάλασσαν ἐκβράσσῃ σποδὸν] Sordes purgamentorum in aquas mos abjicere, vel fluviales, vel marinas. Homerus,

——— εἰς ἅλα κύματ' ἔβαλλον.

Theocritus Ἡρακλίσκῳ,

Ἠοῖ δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὖρον.———

Virgilius Ecloga VIII.

Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti
Tranſque caput jace. ———

Valer. Flaccus lib. III.

——— luſtramina ponto
Pone jacit, rapidis adolentur cætera flammis.

Nemeſianus,

——— ter thure vaporo
Luſtravit, cinereſque averſa effudit in amnem.

Hinc Cicero pro S. Roſcio Amerino, *Non ſic nudos in flumen (voluerunt) dejicere, ne, cum delati eſſent in mare, ipſum polluerent, quo cætera, quæ violata ſunt, expiari putantur.* Euripides,

Θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά.

Quin etiam in trivia projici ſolita. Æſchyli Scholiaſtes Χοηφόροις, Παρὰ Ἀθηναίοις ἔθος ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακίνῳ θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον, ἀμεταστρεπτεὶ ἀναχωρεῖν. Harpocration, Δίδυμος Αὐτοκλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τοῦ Ἐξηγητικοῦ φησιν, Ὀξυθύμια, τὰ καθάρματα λέγεται καὶ ἀπολύματα, ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. Eupolis Δήμοις,

Ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις, κἀν τοῖσιν ὀξυθυμίοις
Πρὸς τὸ τρόπαιον τῆς πόλεως κεῖσθαι προστετριγότα.

Petronius, *Quod purgamentum in nocte calcaſti in trivio?* Ad quem locum vide eruditiſſimas notas Wouwerii, amici mei.

1170. Ἢ φαλακραῖον κλάδον] Variis modis ſontes & hoſtes olim interficiebant: aut lapidibus, aut gladiis, aut fuſtibus. Cyprianus lib. I. Epiſt. III. *Fuſtes, & lapides, & gladios, quos verbis parricidialibus jactitant, non perhorreſcimus.* Antiquiſſimi fuſtibus. Etymologici Auctor, Τὸ παλαιὸν ξύλοις ἀνῄρουν τοὺς πολεμίους, ὕστερον δὲ τῷ ξίφει. Quippe ferri uſu adhuc ignoto, cum etiam loco gladiorum uterentur ſudibus præacutis. Horatius,

Unguibus & pugnis, dein fuſtibus, atque ita porro
Pugnabant armis, quæ poſt fabricaverat uſus.

Græcis eæ ſudes φάλαγγες dictæ. Homeri Schol. Iliad. IV. Τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο, φάλαγγας δὲ ξύλα ἐκάλεσαν οἱ ἀρχαῖοι.

1172. Κτανόντ' ἐπαινέσει, Τιθμῷ χαράξας] Ecce veterem morem. Solebant hoſtes & ſontes proſcribere, interfectoribus eorum magna mercede per præconem promiſſa. Ulpianus ad Demoſthenis Orat. περὶ Παραπρεσβείας, Ὅταν πόλις ἔχῃ πρός τινα δυσμένειαν, δημοσίᾳ καὶ κηρύττει μισθὸν καὶ χρήματα τῷ φονεύσαντι. Harpocration, Ὁπότε βούλοιτο πόλις, ἢ Ἄρχων, ἀναιρεθῆναί τινα τῶν μὴ ὄντων ὑφ' ἑαυτοῖς, ἐκήρυττε δώσειν χρήματα εἴ τις αὐτὸν ἀνέλοι, τόσα, καὶ τόσα. καθάπερ Ξέρξῃ ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες, εἴ τις ἢ ζῶντα, ἢ νεκρὸν καταγάγοι Ἀθήναζε, δώσειν ἑκατὸν τάλαντα. Polyænus Strateg. lib. IV. Μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν, ἐχυρὰν οὖσαν, ἑλεῖν, ἐκήρυξε τάλαντα ἑκατὸν δώσειν τῷ κτείναντι Θιβόδοτον. Idem lib. V. Ἀγαθοκλεῖ, τῷ Συρακουσίων τυράννῳ, τἀναντία πράττων διετέλει, καὶ πολλοὺς Σικελιώτας κατ' αὐτοῦ συνίστα, καὶ τοῖς ἀνελοῦσιν αὐτὸν ἐκήρυξε μεγάλας δωρεάς. Interpres Hiſtoriæ Apollonii Tyrii, *Rex, ait, fugere quidem poteſt, ſed effugere non poteſt, continuoque hujuſmodi edictum propoſuit; "Quicunque Tyrium mihi Apollonium, "regni mei contemptorem & inimicum, vivum ex"hibuerit, accipiet quinquaginta talenta auri, qui "vero caput, centum accipiet.* Licet etiam hanc conſuetudinem obſervare in Apuleiana Mileſia ſexta. Eam proſcriptionem ἐπικήρυξιν vocabant. Scholiaſtes Demoſth. loco laudato, Ἐπικήρυξις δὲ, ὅταν πόλις, ὡς ἔφημεν, ἐχθρὸν ἔχουσα τινα ἐπιβουλεύοντα αὐτῇ, καὶ βούλοιτο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δοῦναι τῷ ἀνελόντι αὐτόν. Sed & columnas erigebant, iiſque inſcribebant. Colligo ex Suida, Διαγόρας ὁ Μήλιος ἐπὶ τὴν ἀθεΐαν καὶ ἀπιστίαν καὶ ἀσεβῶν. οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου ᾤκει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ηὐτέλιζεν. ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς ἀρετῆς, τοῦτο

οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, τῷ μὲν ἀποκτείναντι τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι, δύο.

1176. Βειμὼ] Quod Proserpina Βειμὼ vocetur, docet Apollonii Scholiastes lib. III. nominisque rationem reddit his verbis, Βειμὼ δὲ αὐτὴν προσηγόρευσε διὰ τὸ φοβερὸν καὶ τὸ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἑκάτεια, καὶ πολλάκις αὐτῆς μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὸ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι. ἢ παρὰ τὴν βρέμην, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον, τοιοῦτος γὰρ πάντως βρέμος, ἢ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος, &c. Hesiodi Schol. lib. I. Βειμὼ δὲ, καὶ Ὀβειμὼ, κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ, καὶ ὁ θάνατος καλεῖται, ὅθεν τὸ ὄβειμον λέγεται. Propertius lib. II. Eleg. II.

——— fertur Bœbeidos undis
Virgineum Brimo composuisse latus.

Vide Arnob. lib. V. Fuit & ita appellata Rhea. Theodoretus Therap. Serm. I. Ὅτι δὲ καὶ τὰ τῆς Ῥέας, ἢ καὶ τῆς Κυβέλης, ἢ τῆς Βειμοῦς, ἢ ὅπως ἂν ἐθέλητε ὀνομάζειν, &c. Apud Orpheum in Argonaut. Proserpina intelligi debet,

——— πρῶτος γὰρ ἐφάνθη
Βριμοῦς τ' εὐδυνάτοιο γοναὶ, ἠδ' ἔργ' ἀΐδηλα.

Adi Canteri Novas.

Ibid. Τρίμορφος] Triformis Hecate etiam à Seneca Hippolyto appellatur, & à Val. Flacco lib. I. Argonaut. *Tergemina hera*: idque hac de caussa, quia

——— τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε, πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
Ἡδ' καὶ ἀστερόεντος ἀπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,

ut est apud Hesiodum in Theog. Phurnutus aliter, ἐκ ἑτέρα δὲ ὅσα αὐτῆς ἡ Ἑκάτη τρίμορφος εἰσῆκται, διὰ τὸ τρία σχήματα γεγονότα ἀποτελεῖν τὴν σελήνην. Apollodorus dicit Hecatæ triglam sacrificari, quia τρίμορφος appelletur. Orpheus tria capita eam habuisse tradit, dextrum equinum, sinistrum caninum, medium suis agrestis. Ovidius Fast. lib. I.

Ora vides Hecates in tres vergentia partes,
Servet ut in ternas compita secta vias.

Germanicus, *Diana autem Luna dicta est, quasi diana, eo quod die ac nocte apparet ipsa; & Luna, eo quod luceat; & Trivia, eo quod tribus fungatur figuris.* Prudentius lib. I. contra Symmachum,

Denique cum Luna est, sublustri splendet amictu:
Cum succincta jacit calamos, Latonia virgo est:
Cum subnixa sedet solio, Plutonia conjux.

Apuleius Milesi. XI. *Sed nocturnis ululatibus horrenda Proserpina, triformi specie larvales impetus comprimens, terraque claustra cohibens, lucos diversos inerrans, vario cultu propitiaris.* Cassiodorus Var. lib. V. Epist. XLII. *Primum sibi per lucos, & sylvas agrestium populorum nota, & venationibus dedita, hanc triplicem deam falsa imaginatione finxerant: ipsam in cœlo Lunam, ipsam in silvis Dianam, ipsam apud inferos Proserpinam esse affirmantes.* Et nescio, an hunc Lycophronis locum respexerit Demetrius Triclinius ad Sophoclis Ἀντιγόνην, cum ait, Ἐνοδίαν δὲ τὴν Περσεφόνην λέγει ἐν ταῖς τριόδοις προσδοκωμένην, ἡ αὐτὴ γὰρ ἐστὶ τῇ Ἑκάτῃ, ὡς ἄλλοις τε πολλαῖς δοκεῖ, καὶ Λυκόφρονι. Hecates autem cognomento τρίμορφος statua ab Alcamene facta Athenis erat, prope simulacrum Victoriæ alis privatæ.

Ibid. Θύσαντα σ' ἐπωπίδα] Hecuba, cum Polymnestori, Thraciæ regi, ob occisum filium Polydorum (ut est apud Virgilium Æneid. III. & Ovid. Met. XIII.) irata oculos eruisset, & ob id à Thracibus lapidibus peteretur, canis facta est. Ovidius,

Clade sui Thracum gens irritata tyranni,
Troada telorum lapidumque incessere jactu
Cœpit: at hæc missum rauco cum murmure saxum
Morsibus insequitur, rictuque ad verba parato
Latravit conata loqui. ———

Martialis lib. III. Epigr. XXXII.

Possum Hecubam, possum Nioben, Matrinia,
sed si
Nondum erit illa canis, nondum erit illa lapis.

Ab Hecate vero transformandam prædicit, quia

——— τὰν σκύλακες τρομέοντι,

ut ait Theocritus Idyllio β'.

1177. Κλαγγαῖσι ταρβήσουσιν] Homines noctu territuram dicit, ubi in canem ab Hecate mutata fuerit, quia Hecaten nocturnis spectris, & terriculamentis præesse credebant. Hac de caussa Hecuba Ἔμπουσα dicitur à Theocrito in Ara.

1179. Δείκηλα μὴ σέβοντα λαμπαδουχίαις] Solebant quondam Mystæ lampades, seu faces ferre in memoriam quæsitæ facibus à Cerere Proserpinæ. Papinius Sylv. lib. IV. ad Julium Menecratem,

Tuque, Actæa Ceres, cursu cui semper anhelo
Nativam taciti quassamus lampada Mystæ.

Et Claudianus,

——— sanctasque faces extollit Eleusis.

Seneca Herc. Fur. v. CCCI.

——— tibi multa fide
Longas Eleusi tacita jactabo faces.

Et Hippolyt. CVI.

Non inter aras Atthidum Mystam choris,
Jactare tacitis conscias sacris faces libet.

Quæ indicavit Tiarda noster. Hinc capio locum Callimachi Hymno III.

Οὐδ' αἰτίῳ μέγα νεῖκος (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα)
Ἀλλὰ φαεσφορίην ———

Scholiastes, Ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος ἡ θεὸς, ἢ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ, ἢ ὅτι τοὺς μαινομένους προάγει εἰς φῶς. Vide Apollodorum lib. I. Ab hac etiam facium gestatione Sacerdotes Daduchi appellati. Auctor (ut monuit Tiarda) Plutarchus in Aristide p. DLXXXV.

1184. Ψωλείοις τοι τυμβευτὸς ὄχθος] Cynossema intelligit. Pomp. Mela lib. II. cap. II. *Est Cynossema tumulus Hecubæ, sive ex figura canis, in quam conversa traditur, sive ex fortuna, in quam deciderat, humili nomine accepto.* Solinus cap. XVI. *Sigeum Asiæ, in quo tumulus est Cynossema dictus, Hecubæ sepulcrum.* Jul. Pollux lib. V. cap. V. Εὔδοξος δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντης κύων, Αὔρα τοὔνομα, ἣν ὁ Καλυδώνιος σῦς ἀπέκτεινεν, ἀφ' ἧς τὸ Κυνὸς σῆμα Καλυδωνίοις, καὶ ἕτερον οὕτω σῆμα ἐν Ἑλλησπόντῳ κεκλῆσθαι διὰ ἐνδόξου

ἄρξαι κακῶς τε καὶ μὴ πρεπόντως, ὅτι Ἑκάβην τὴν κύνα μορφὴν μεταβαλοῦσαν, ἔπειτα ὠνομάσθη. Ovid. Met. XIII.

—— hac missum rauce cum murmure saxum
Morsibus insequitur, rictuque ad verba parate
Latravit conata loqui: locus exstat, & ex re
Nomen habet. ——

Adi Geographos, si plura velis, & Ammianum lib. XXII.

1187. Ἅιδῃ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρξεται] Plutoni, ut inferorum, & tenebrarum regi, furvæ offerebantur à Veteribus hostiæ. Acron lib. III. Od. VIII. *Superis aptior erat alba victima, nam diis infernalibus semper nigra offerri debent.* Tibullus,

Interea nigras pecudes promittite Diti.

Huc pertinet fragmentum Varronis ex lib. I. de Scen. Originibus, *Cum multa portenta fierent, & murus ac turris, quæ sunt inter portam Collinam & Esquilinam, de cœlo essent tacta, & ideo libros Sibyllinos XV. viri adiissent, renuntiarunt uti Diti patri, & Proserpinæ ludi Terentini in campo Martio fierent, & hostiæ furvæ immolarentur.* Arnobius lib. VII. *Sed si sexibus sexus pares, id est, fœminas fœminis, mares autem hostias diis maribus immolare sacrificiorum jura præscribunt, quæ in coloribus ratio, ut merito his albas, illis atras conveniat, nigerrimasque mactari? Quia superis diis, inquit, atque omnium dexteritate pollentibus, color lætus acceptus est, ac felix hilaritate candoris. At vero diis lævis, sedesque habitantibus inferas, color furvus est gratior, & tristibus suffectus è fucis,* &c. Festus, *Furvum bovem, id est, nigrum, immolabant Averno.* Virg. V. Æneid.

——— hunc casta Sibylla
Nigrarum multo pecudum te sanguine dedit.

Et VI. ubi de matre Eumenidum, & magna Sorore, id est, Nocte & Terra, Diis inferis,

——— Ipse atri velleris agnam
Æneas matri Eumenidum, magnæque Sorori
Ense ferit, sterilemque tibi, Proserpina, vaccam.

Ubi Donatus, *Omnia,* inquit, *nigra inferis mactat, & sterilem vaccam, quia nihil ab inferis nascitur: demonstrat quatuor, colorem, genus animalis quum primo vellere intactum: ergo non attensum & Veneris immune.* Tibullus III. Eleg. V. in fine,

Interea nigras pecudes promittite Diti,
Et nivei lactis pocula mista mero.

Seneca Oedip. V. DLVI. agens de Sacrificio Inferorum,

Nigro bidentes vellere, atque atro boves
Retro trahuntur.

Quæ suggessit Eitzo Tiarda alter ego.

1193. Πλείστας ἀπαρχὰς] Ἀπαρχαὶ proprie à Veteribus dicebantur setæ, quas à fronte victimæ evulsas cum molarum parte in ignem, qui in ara accensus, conjiciebant: erat enim hoc in sacrificiis moris. Homerus Iliad. ξ'.

Ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
Ἀργιόδοντος ὑὸς, καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι.

Et Odyss. γ'.

——— πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
Εὔχετ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.

Virgilius Æneid. VI.

Et summas carpens media inter cornua setas,
Ignibus imposuit sacris libamina prima.

Alias etiam ἀπαρχαὶ abusive dicebantur sacrificia, quæ mortuis fiebant.

1194. Ἀλλ' ἄξουσί σε πρὸς γηγενῶν πόλιν] intelligit locum Thebanum dictum Διὸς γοναὶ, quod ibi natus à quibusdam putetur Jupiter, in quem postea Hectoris ossa transportata. Cum enim aliquando multis malis Thebani (qui soli Bœotorum ad Ilium non militaverunt, teste Artemidoro lib. IV. cap. LXV.) affligerentur, consulto oraculo, responsum est, transportanda è Phrygia Hectoris ossa, sepelienda que in loco, qui Διὸς γοναὶ apud ipsos diceretur. Scholiastes Homeri ad Iliad. ν'. Οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Θηβαῖοι πιεζόμενοι κακοῖς ἐμαντεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς, χρησμὸς δὲ αὐτοῖς ἐδόθη, παύσεσθαι τὰ δεινὰ, ἐὰν ἐξ Ἀσίας (lego Ὀφρυνίου) τῆς Τρῳάδος τὰ Ἕκτορος ὀστᾶ διακομίσωσιν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς καλούμενον τόπον ΔΙΟΣ ΓΟΝΑΣ. Strabo quoque lib. XIII. ibi loci Hectoris lucum memorat fuisse.

1199. Τὰς παιδοβρῶτας] Vide hac de re Hesiodum Theog. Allegorice explicat Phurnutus, Ὁ Κρόνος λέγεται καταπίνειν τὰ ἐκ τῆς Ῥέας αὐτῷ γεννώμενα τέκνα, εὐλόγως· ὁ γὰρ ἦν οὕτω καὶ τίκτει, ἐπειδὴ ὅσα ἂν γένηται κατὰ τὸν εἰρημένον τοῦ κινήματος λόγον, πάλιν κατὰ τὸ αὐτὸ ἐν περιόδῳ ἀφανίζεται, καὶ ὁ χρόνος δὲ τοιοῦτόν ἐστι, δαπανᾶται γὰρ ὑπ' αὐτοῦ τὰ γινόμενα. Adi Ciceronem de Nat. Deorum.

1204. Νήσοις Μακάρων] Hectorem post mortem Beatorum insulas inhabitaturum scribit, ex Veterum opinione, qui eum locum heroibus mortuis assignabant. Hesiodus lib. I. de Heroibus agens,

Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν Μακάρων νήσοισι παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην
Ὄλβιοι ἥρωες, τοῖσι μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.

Plato in Gorgia quibusvis bonis post mortem illam tribuit sedem, Τὸν δὲ δικαίως τὸν βίον διελθόντα καὶ ὁσίως, ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς Μακάρων νήσους ἀπιόντα, οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκτὸς κακῶν. Sed est etiam Μακάρων νῆσος, ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν. Atque de ea forte capiendus hic locus. Ait vero Hectorem Lycophron propter sacrificandi studium in Beatorum insulas relatum iri, quo pertinet Theodoreti locus Θεραπευτικῶν Serm. VII. Σφόδρα γὰρ αὐτοὺς χαίρειν οἱ ποιηταί φασι τῇ λοιβῇ, καὶ τῇ κνίσῃ, καὶ τοῦτο ἔχειν γέρας αὐτοὺς εἰρηκέναι λέγουσιν. διά τοι τοῦτο καὶ θεοὺς τὰς τῶν Αἰθιόπων θυσίας ὑποδημεῖν, καὶ τὸν Ἕκτορα πάνυ ἐπαινεῖν τῆς ἀξίας, ὅτι δὴ οὔποτε αὐτοῦ τὸν βωμὸν ἐνδεᾶ θυσίας κατέλιπεν. Neque alia de re capiendi isti versus Homerici Iliad. IV. ubi ita affatur Minervam Jupiter,

Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε, κνίσης τε, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.

1206. Ὠγύγου σπαρτὸν λεών] Ogygi populum Thebanos accipe, quorum civitas ab Ogygo est condita, ut est apud Varronem lib. III. de Re Rust. Cur σπαρτὸν dicat, notum. Vide Palæphatum, & Ovidium.

1225. Λώβαισιν αἰκισθέντας] Malim vertere *ignominiose truncatos.* Nam ita solebant illis facere, quos è medio sustulissent, ne à manibus eorum

eorum infestarentur, atque id vocabant *μασχαλίζειν*, & *ἀκρωτηριάζειν*. Polybius de Carthaginensibus, *Κολοβώσαντες δὲ, καὶ συντρίψαντες τὰ σκέλη, ἔτι ζῶντας ἐξέρριψαν εἴς τινα τάφρον.* Sophocles Ἠλέκτρᾳ.

Σκέψαι γὰρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
Γέρα τάδ' οὑν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς
Ἐμασχαλίσθη. ———

Scholiastes, *Εἰώθεσαν οἱ δρῶντες ἐμφύλιον φόνον ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναιρεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποτεμνόμενοι, καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες, διὰ τούτου ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν εἰς ὕστερον τὸ δεινὸν παρ' ἐκείνων· ἐφόρουν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα. ὃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον.* Demetrius Triclinius, *Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἡνίκα τινὰ διεχείριντο, ἀκρωτηριάζειν αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὰς μασχάλας ταῦτα τιθέναι· τοῦτο δὲ ἐποίουν ἵνα ἀνίσχυρον αὐτὸν ἐργάζωνται διὰ τῆς ἀκρωτηρίων τομῆς πρὸς τὴν αὐτῶν ἄμυναν, ἵνα οἱ νεκροὶ τοὺς ζῶντας ἀμυνώνται. Εἶπεν αὐτοῖς ἐπέπτωκε.* Etymologici Auctor, *Ἦν τὸ νόμιμον τοῖς δολοφονοῦσι ἀφοσιοῦσθαι τὸν φόνον διὰ τοῦ δολοφονηθέντος ἀκρωτηριασμοῦ· τὰ δὲ ἀκρωτήρια εἴροντες καὶ συνεξάπτοντες διὰ τῶν τοῦ νεκροῦ μασχαλῶν, καὶ τοῦ τραχήλου, περιετίθεντο τῷ νεκρῷ.* Hesychius, *Φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινας, ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνιν ἐκκλῖναι, ἀκρωτηριάσαντες τὰ μόρια τούτων, οἷον ὦτα, ῥῖνα, καὶ ὁρμίσαντες, ἐκρέμων ἐκ τῶν τραχήλων διὰ τῶν μασχαλῶν.* Reliqua, quæ ibi sequuntur, vix sine ope membranæ suppleri & emendari poterunt. Harpocration, *Οἱ λυμαινόμενοι τινας τιθέασι περιέβαλλον αὐτῶν τὰ ἄκρα.* Apollonius lib. IV.

Ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος,
Ἡ θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι.

Scholiastes, *Οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωτηριάσματά τινα ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου, καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτοῦ.* Virgilius Æneid. III.

——— *Polydorum obtruncat, & auro*
Vi potitur. ———

Plenissime vero eum truncandi morem est videre lib. VI.

Atque hic Priamidem laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora,
Ora, manusque ambas, populataque tempora raptis
Auribus, & truncas inhonesto vulnere nares.

Statius Thebaid. lib. I.

——— *abruptis & nunc inhumata procorum*
Relliquiis trunca ora rigent. ———

Terentius Hecyra Act. I. Sc. I.

——— *ergo propterea te sedulo*
Et moneo, & hortor, ne cujusquam misereat,
Quin spolies, mutiles, laceres, quemquam nacta sis.

Apparet & Romanis non inusitatum hunc morem. Quintilianus Declamat. XII. *Laceros video manes, & truncas partibus suis umbras.* Declamat. XIV. *Facinus quod dicitur inquietare superos, sidera diris agitare carminibus, tumulos, busta scrutari, & amputatis cadaveribus ipsas* (malim *impias*) *in scelus armare manus, fieri non potest, ut aucterem suum non statim primo prodat aspectu.* Sallustius Hist. lib. II. *In quis notissimus quisque aut malo dependens verberabatur, aut immutilato corpore in propatulo patibulo eminens affigebatur.* Ita emendo. Sed, nec occisis solum faciebant, verum etiam vivis, quos punire volebant. Justinus lib. XI. *Inter hæc DCCC. admodum Græci occurrunt Alexandro, qui pœnam captivitatis truncata corporum parte tulerant.* Huc pertinet Historia Zopyri. Mart. lib. II. Epigr. LXXXV.

Fœdasti miserum, marite, mœchum,
Et se, qui fuerant prius, requirunt
Trunci naribus auribusque vultus.
Credis te satis esse vindicatum?

Et lib. III. Epigr. LXXXIV.

Quis tibi persuasit nares abscindere mœcho?
Non hac peccatum est parte, marite, tibi.

Atque eo modo mutilati *Laceri* dicebantur. Asconius Verrina II. *Lacer dicitur amputatis à corpore sensuum membris, hoc est, auribus, oculisve.* Festus, *Lacer, quod auribus curtatis est. Lacerum, quodcunque in corpore imminutum est.* Videmus id quoque ex Quintiliani & Virgilii verbis citatis. Vocabant vero illa præsegmina Græci *ἀκρωτήρια*, & *ἀπάργματα*. Id autem faciebant, ut initio dixi, ne à manibus infestarentur; credebant enim mortuorum animas vagari, & homines maxime inimicos noctu terrificare. Horatius Epod. V.

Quin ubi perire jussus expiravero,
Nocturnus occurram furor,
Petamque vultus umbra curvis unguibus,
Quæ vis deorum est manium,
Et inquietis assidens præcordiis,
Pavore somnos auferam.

Virgilius Æneid. lib. IV.

Omnibus umbra locis adero, dabis, improbe, pœnas.

Et apud Apuleium Milesf. VIII. umbra Lepolemi absterret Chariten à nuptiis Thrasylli, interfectoris sui; *Tunc* (ait) *inter moras umbra illa misere trucidati Lepolemi, sane* (lego *saniè*) *cruenta, & pallore deformem attollens faciem, quietem pudicam interpellat uxoris,* &c. Elegantissimus autem locus in ejusdem est Apologia, his verbis, *At tibi, Æmiliane, pro isto mendacio, duat Deus iste, Superûm & Inferûm commeator utrorumque, Deorum malam gratiam, semperque obvias species mortuorum, quidquid umbrarum est usquam, quidquid Lemurum, quidquid Manium, quidquid Larvarum, oculis tuis oggerat: omnia noctium occursacula, omnia bustorum formidamina, omnia sepulcrorum terricula menta, à quibus tamen ævo & merito haud longe abes.* Suetonius Nerone, *Neque tamen sceleris conscientiam, quamquam & militum, & Senatus, populique gratulationibus confirmaretur, aut statim, aut unquam postea ferre potuit: sæpe confessus exagitari se materna specie, verberibus Furiarum, ac tedis ardentibus.* Propertius lib. I. Eleg. XIX.

Non ego nunc tristes vereor, mea Cynthia, manes.

Quintilianus Declamat. XII. *Quoties facta reputavi, flagella mentis sonant, ultrices video Furias, & in quamcunque me partem converti, occurrunt umbræ meorum.* Virgil. IV. Æneid.

Me patris Anchisæ, quoties humentibus umbris
Nox operit terras, quoties astra ignea surgunt,
Admonet in somnis, & turbida terret imago.

Quem locum suggessit Eitzo Tiarda. Valerius Flaccus lib. I.

Ipsum ego, cum serus fessos sopor alligat artus,
Adspicio, meque assiduis lacera illius umbra
Questibus, & magni numen maris excitat Helle.

Dixi *noctu territare*, nam lucescente die humanis sese conspectibus subtrahebant. Tibullus IV. Eleg. VII.

Nocte vagæ ferimur: nox clausas liberat umbras,
Errat & abjecta Cerberus ipse sera.
Luce jubent leges Lethæa ad stagna reverti;
Nos vehimur, vectûm nauta recenset onus.

Papin. II. Theb. de Umbra Laji,

Dixit & abscedens: etenim jam pallida turbant
Sidera noctis equi. ———

Claudianus de Theodosii,

Dixit, & afflatus vicino sole refugit.

Apud Virg. etiam V. Æneid. Anchisæ umbra causatur solem oriri, ut Æneam dimittat,

Et me sævus equis Oriens afflavit anhelis.

Indicavit Tiarda.

1233. Ἐξοχον Ῥώμης γένος] Roma hæc mulier quædam Trojana fuit, quæ una cum Ænea in Italiam devenit, & nupta Latino, Aboriginum regi, Remum & Romulum peperit, qui urbem cum condidissent, Romam eam à matris nomine dixerunt. Dion. Hal. lib. I. Καλλίας δ' ὁ τὰς Ἀγαθοκλέους πράξεις ἀναγράψας, Ῥώμην, τινὰ Τρωάδα τῶν ἀφικνουμένων ἅμα τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν εἰς Ἰταλίαν, γήμασθαι Λατίνῳ, τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀβοριγίνων, καὶ γεννῆσαι δύο παῖδας Ῥῶμον καὶ Ῥωμύλον, οἰκίσαντας δὲ πόλιν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν θέσθαι τοὔνομα. Vide quoque Festum in *Roma*. Solinus, Ælianus, Justinus, Livius, Velleius, & Virgilius à Romulo, Rheæ Silviæ & Martis filio, conditam Romam tradunt. Corrigendus obiter Æliani locus, qui lib. VII. mendose legitur hoc modo, Ῥώμη ὑπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου ἐκτίσθη, τῶν Ἄρεως καὶ Σιρβίας παίδων, ἣν δὲ αὕτη μία τῶν Αἰνείου ἀπογόνων. Hic legendum omnino Σιλβίας, sic enim ab Æliano ipso scriptum quis dubitet? quem locum hoc modo etiam à viro erudito Roberto Titio emendatum postea animadverti, ne quemquam merita laude privem sciens. Etymologici Auctor in Ῥώμη, Romulum & Remum Æneæ filios facit.

1235. Βουλαῖς ἄριστος] Æneam Trojanorum omnium prudentissimum, ut Hectorem fortissimum memorant, unde & ille populi Trojani mens, hic manus est nuncupatus. Auctor Philostratus Ἡρωϊκοῖς.

1248. Τάρχων τε, καὶ Τυρσηνὸς] Virg. Æneid. VIII.

Haud procul hinc Tarcho, & Tyrrheni tuta tenebant
Castra locis, celsoque omnis de colle videri
Jam poterat legio, & latis tendebat in arvis.

1250. Ἔνθα τράπεζαν] Prædicuntur hæc ab Harpyia Virgiliana Æneid. lib. III.

Italiam cursu petitis, ventisque vocatis
Ibitis Italiam, portusque intrare licebit,
Sed non ante datam cingetis mœnibus urbem,
Quam vos dira fames, nostræque injuria cædis
Ambesas subigat malis absumere mensas.

Alii hæc ad oraculum referunt, cujus & meminit Strabo lib. XIII. ubi inter cætera sic inquit, Ἐνθάδ' εἰς τὴν Λατίνην ἐλθόντα μεῖναι κατά τι λόγιον, τὸ κελεῦον μένειν ὅπου ἂν τὴν τράπεζαν καταφάγοι, συμβῆναι δ' ἐν τῇ Λατίνῃ περὶ τὸ Λαουίνιον τοῦτο, ἄρτου μεγάλου τεθέντος ἀντὶ τραπέζης κατ' ἀπειρίαν, (malim ἀπορίαν) καὶ ἅμα διαναλωθέντος τοῖς ἐπ' αὐτῷ κρέασιν. Sextus Aurelius lib. de Origine Gentis Romanæ, *Inde ad eam Italiæ oram, quæ ab arbusto ejusdem generis Laurens appellata est, Latino regnante, pervectum cum patre Anchise, filioque, & cæteris suorum; navibus egressum in littore accubuisse, consumptoque, quod fuerat sibi, crustam etiam de farreis mensis, quas sacratas secum habebat, comedisse*; & quæ sequuntur. Varro Divinarum lib. II. dicit eos à Jove Dodonæo oraculum accepisse. Vide Servium, & Dionysium Halicarn. lib. I.

1253. Κτίσει δὲ χώραν] Aborigines, gens Italiæ antiquissima, teste Festo. Videndi Dion. Halicarn. lib. I. & Sallustius in Catilinariæ conjurationis descriptione. Tria vero Aboriginum genera fuisse perhibentur. Unum, cujus hic mentio. Secundum ante hoc in magna Græcia, quod è montibus Arcadiæ una cum Oenotrio venit. Tertium aureo seculo. Quo autem anno Æneas post dirutam Trojam in Italiam venerit, non eadem est omnium opinio. Manethon tertio id factum existimat, decimo Clemens Alexandrinus Στρωμ. I. Cassius Hemina apud Solinum cap. VIII. in decimum rejicit.

1255. Πύργους τριάκοντ', ἐξαριθμήσας γονὰς] Non possum hoc loco sequi ineptissimam interpretationem ineptissimi Scholiastæ, quem doleo sequutum adhuc aliquot locis doctissimum Canterum. Certe aut ego longe fallor, aut voluit Lycophron dicere, Æneam Albæ in muris triginta turres ædificaturum ad numerum totidem porcellorum; Veteres namque, quo munitiores urbes forent, turres in muris extruebant. Fl. Vegetius de Re Militari lib. IV. cap. II. *Ambitum muri directum veteres duci noluerunt, ne ad ictus arietum esset dispositus, sed sinuosis anfractibus jactis fundamentis clausere urbes, crebrioresque turres in ipsis angulis ediderunt.* Servius Æneid. IX. *Turres esse ad munitionem civitatum & in secundo legimus. Sed hæ plerumque mobiles sunt, plerumque fixæ. Fixæ,* (nam hæc vox repetenda) *ut in secundo Turres ac tecta domorum: Mobiles, ut in duodecimo meminit.* Isidorus Orig. lib. XV. cap. II. *Murus autem turribus, propugnaculisque ornatur.* Theodoretus de Provid. Dei Orat. IV. Σὺ μόνος ἐξ ἁπάντων τῶν ζώων πόλεις εἰς κάλλος ᾠκοδόμησας, καὶ πύργοις, καὶ περιβόλοις ὠχύρωσας. Ovidius in Heroidum Epistolis,

Ilion adspicies, firmataque turribus altis
Mœnia. ———

Ausonius,

Quadrua murorum species, sic turribus altis
Ardua ut aërias intrent fastigia nubes.

Vide etiam initium Ἀλεξιφαρμάκων Nicandri: Polluci etiam lib. I. cap. X. turres inter muri partes numerantur. Itaque hac in re deprecatore nihil opus habebat Lycophron.

1256. Συὸς κελαινῆς] Unde defendi possit ingenue

genue fateor me nescire, cum dicat Propertius lib. IV. Eleg. I.

——— *alba suis omine natam*

Albam, qua de re, præter alios, vide Varronem de L. L. Sed sine dubio ad immunditiem ejus animalis respexerit, namque

——— *amica luto sus,*

ait Flaccus.

1259. Ἣν ἡ πόλις δείκηλον] Varro de re Rust. lib. II. cap. IV. *Illud antiquissimum fuisse scribitur, quod sus Æneæ Lavinii triginta porcos peperit albos, itaque quod portenderit factum, triginta annis, ut Lavinienses conderent oppidum Albam. Hujus suis, ac porcorum etiam nunc vestigia apparent; namque simulacra eorum ahea etiam nunc in publico posita, & corpus matris à sacerdotibus, quod in salsura fuerit demonstratur.*

1266. Πέπλοις ἀεικέσιν] Vocat πέπλους velamenta, quibus opertos deos penates Troja extulit Æneas. Sed & statuæ frequenter peplis ornatæ ac velatæ. Seneca in Moralibus, *Hii peplos, & indumenta pretiosa, quibus usu velaminis nullus est.* Petronius, *Juvenes adhuc laboris expertes statuarum ritu patiemur pannos, ac vincula?* Fuere autem ea linea; nam lanea, ut impuriora & profana, adhibere nefas. Testis insignis Apuleii locus,

——— πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων,

qui est in Apologia. *Etiamne* (inquit) *cuiquam mirum videri potest, cum sit ulla memoria religionis, hominem tot mysteriis Deûm conscium, quadam sacrorum crepundia domi adservare? atque ea lineo texto involvere, quod purissimis est rebus divinis velamentum? Quippe lana, segnissimi corporis excrementum, pecori detracta, jam inde Orphei, & Pythagoræ scitu, profanus vestitus est. Sed enim mundissima lini seges, inter optimas fruges terra exorta, non modo indutui, & amictui sanctissimis Ægyptiorum sacerdotibus, sed opertui quoque in rebus sacris usurpatur.*

1268. Τοῦτο μόνον πάντων αἱρεῖν] Cum expugnata esset Troja, Græci miserati victorum sortem, unicuique ingenuo Trojano permiserunt, ut unum, quod vellet, auferret; Æneas vero, posthabitis omnibus, solos deos penates cum exportaret, miratique Græci secundum quidpiam auferre juberent, patrem Anchisen, senio confectum, humeris impositum, efferebat, quo conspecto, magis mirati, potestatem ei fecerunt auferendi quæcunque vellet. Ælianus Ποικ. Ἱστ. lib. III. Ὅτι ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἁλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ Ἑλληνικῶς τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἕν, ὅ, τι καὶ βούλεται, τῶν οἰκείων ἀποφέρειν φερόμενον· ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων· ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν, ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν· ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν. Xenophon initio Cynegetici, Αἰνείας δὲ σώσας μὲν τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεούς, σώσας δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα, δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο, ὥστε καὶ οἱ πολέμιοι μόνῳ ἐκείνῳ, ὧν ἐκράτησαν ἐν Τροίᾳ, ἔδοσαν μὴ συληθῆναι. Aliter Victor lib. de Origine Gentis Romanæ, *Post Faunum, Latino ejus filio in Italia regnante, Æneas, Ilio Achivis prodito ab Antenore aliisque Principibus, cum pro se Deos Penates, patremque Anchisen humeris gestans, nec non & parvulum filium manu trahens, noctu excederet, orta luce cognitus ab hostibus, eo quod tanta onustus pietatis sarcina erat, non modo à nullo interpellatus, sed etiam à rege Agamemnone, quo vellet, ire permissus;* & quæ sequuntur. In nummis Julii Cæsaris unus reperitur cum effigie Æneæ patrem Anchisen humero sinistro, & manu dextra Palladium ferentis, cum hac inscriptione, CÆSAR: item alter similis plane, nisi quod comes additus puellus, quem Iulum existimo, à quo Julius se oriundum volebat, cum hac inscriptione, ΙΛΙΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

1278. Ἔνθα παρθένου] De Sibyllæ antro ita Aristoteles lib. περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. Ἐν τῇ περὶ Ἰταλίαν δείκνυταί τις, ὡς ἔοικε, θάλαμος κατάγειος Σιβύλλης τῆς χρησμολόγου, ἣν πολυχρονιωτάτην γενομένην, παρθένον διαμεῖναι φασίν, οὖσαν μὲν Ἐρυθραίαν, ὑπό τινων δὲ τὴν Ἰταλίαν κατοικούντων, Κυμαίαν, ὑπὸ δέ τινων, Μελάγκραιραν καλουμένην. Graphice vero depingit Lycophron istis versibus,

Σπηγὸν Σιβύλλης δ' ἦν οἰκητήριον

Γρώνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφὲς στέγης.

Virgilius Æneid. lib. VI.

——— *horrendaque procul secreta Sibylla,*

Antrum immane petit. ———

Melius Agathias Hist. lib. I. Ἐν τῷ περὶ ὅλον ἀνίχνιον τῆς λόφου πεπραμμένον ἀγκῶνι, ἄντρον τι ὑπῆρχεν ἀμφηρεφές τι, καὶ γλαφυρώτατον, ὡς ἄδυτά τε ἔχειν αὐτόματα, καὶ κοῖλα εὐρύ, καὶ βαραθρώδη, ἐνταῦθα δὲ πάλαι φασὶ τὴν Σίβυλλαν, τὴν πάνυ, τὴν Ἰταλικὴν ἐνδιαιτωμένην, φοιβόληπτόν τι εἶναι καὶ ἔνθεον, καὶ προαγορεύειν τὰ ἐσόμενα τοῖς πυνθανομένοις· λέγεται δὲ καὶ Αἰνείαν ποτὲ, τὸν Ἀγχίσου, αὐτοῦ ἀφικόμενον, ἅπαντα οἱ τὴν Σίβυλλαν φάναι τὰ ὕστερον ξυνενεχθέντα. Invenio quoque proprium Sibyllæ hujus nomen Phœmonoë fuisse. Servius Æneid. III. *Virgo vero* (de Sibylla hac Cumæa ei sermo) *Phœmonoe dicta est: nam Sibylla appellativum nomen, adeo ut Varro, quot Sibyllæ fuerint, scripserit. Sibylla autem dicitur omnis puella, cujus pectus numen recipit.*

1283. Τί γὰρ παλαιῶν μοι] Virg. Æneid. lib. X.

——— *qua caussa fuit consurgere in arma,*

Europamque, Asiamque, & fœdera solvere furto?

Promethei matrem Asiam, Sarpedonis Europam intellige. Sunt etiam, qui Prometheum Junonis & Eurymedontis gigantis F. faciant.

1285. Καὶ πέτραι Συμπληγάδες] Symplegades, saxa notissima. Pindaro πέτραι σύνδρομοι dicuntur Pythion. Od. IV. Theocritus,

——— πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας

appellavit Διοσκύροις. Juvenalis Sat. XV.

——— *concurrentia saxa*

Cyanes. ———

Euripidis Scholiastes Medea, Ἐμποδίους ἐν μεγάλοις φασὶ τὸν πλοῦν στενὸν εἶναι καὶ σκολιόν, δι' ὃ φαντάζεσθαι τοὺς πλέοντας τὴν σύγκλεισιν τῶν πετρῶν.

1286. Κακόξενος κλύδων] Pontum Euxinum intellige, cujus elegans illa periphrasis apud Æschylum,

Ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν.

 Hic

Hic olim ex accolarum ferocitate Axenus, pòst commercio aliarum gentium ea mollita Euxinus dici cœpit, ut ait Pomp. Mela lib. I. cap. XIX. Ovidius Trist. Eleg. IV. lib. IV.

Frigida me cohibent Euxini littora ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Strabo quoque lib. VII. refert καλεῖσθαι Ἄξενον, διὰ τὸ δυσχείμερον, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξενοθυτούντων, καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων, ὕστερον δὲ Εὔξεινον κεκλῆσθαι, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ παραλίᾳ πόλεις κτισάντων. Apollonii Scholiastes lib. II. (Ἄξεινον) τὸν Εὔξεινον πόντον φησὶν, οἱονεὶ κακόξενον, τοῦ α σημαίνοντος τὸ κακόν· πρότερον μὲν γὰρ καὶ ὑπὸ λῃστῶν περιοικούμενος Ἄξενος ἐκαλεῖτο, καθαρθεὶς δὲ, Εὔξεινος τὸ μετὰ ταῦτα ἐκλήθη. Vide Ammianum Marcellinum lib. XXII.

1292. Οἱ τὴν βοῶπιν] Io designatur, quæ βοῶπις, & ταυροπάρθενος, quia in bovem mutata metamorphosi notissima. Hinc ἐν παρόδῳ arrepta occasione emendabimus Arnobium lib. I. *Templa felibus, scarabeis, & bucculis sublimibus sunt elata fastigiis.* Scribe *buculis*, & intellige Isidem, (quæ Io ante) & Apim, quibus, si voles, adjicies Venerem, quæ ab iisdem bovis effigie culta. Quam emendationem meam eo libentius posui, quod summo viro Jos. Scaligero probaretur.

1295. Ἐχθρὰς δὲ πυρσὸν ἦρεν] Videtur alludere ad priscum illum vetustæ militiæ morem, nam ante inventum tubæ usum, incensis facibus acies instructas præibant, quibus utrinque conjectis, manus conserebant. Euripidis Scholiastes Phœnissis, Ἐχρῶντο κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφόροις· οὗτοι δὲ ἱερεῖς ἦσαν Ἄρεως, ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδων, ὃν ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι, καὶ οὕτως συνέβαλλον αἱ στρατιαί. Hinc Statius Thebaid. IV.

Prima manu rutilam de vertice Larissæo
Ostendit Bellona facem. ———

Sylv. lib. V. in Epicedio patris,

Talia dum celebras, subitam civilis Erinnys
Tarpeio de monte facem, Phlegræaque movit
Prœlia. ———

Claudianus lib. I. de Raptu Proserpinæ,

Tisiphone quatiens infausto lumine pinum,
Armatos ad castra movet pallentia manes.

Petronius,

——— *atque inter toto laceratam pectore vestem*
Sanguineam tremula quatiebat lampada dextra.

Erant autem isti πυρφόροι in tutela Martis, ideoque eos nefas occidere. Hinc natum proverbium de strage maxima, Οὐδ' ὁ πυρφόρος ἐσώθη. Ut autem Lycophron ἐχθρὰς πυρσὸν dixit, ita Pindarus ὕμνων πυρσὸν Isthmion. Ode IV.

Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν
Κεῖνον ἅψαι πυρσὸν ὕμνων.

Ubi malim κλεινὸν legere.

1299. Ἐν ταυρομόρφῳ] Tradit raptam Europam navi tauriformi, alii navi, cujus in puppi pictus fuerit taurus, alii legione militari, quæ in signis tauri insigne gestabat, alii tauro, in quem Jupiter mutatus, ob quod & ταῦρος Greg. Nazianzeno nuncupatur. Vide Dionys. Nonni lib. I. & Εὐρώπην Moschi. Et Europæ imaginem tauro insidentis ex ære sculpsit Tarenti Pythagoras quidam, teste Varrone lib. IV. de L. L. Alii tradunt taurum hunc humano fuisse sensu præditum, & à Neptuno Jovi donatum, quod μυθωδέστερον quam ut credi debeat. Jul. Pollux lib. I. cap. IX. Ἔστι δέ τινα πλοῖα Λίβια, λεγόμενα κριοὶ, καὶ τράγοι, (malim ταῦροι) ὡς εἰκάζειν ὅτι τοιοῦτον ἦν πλοῖον καὶ ὁ ταῦρος ὁ τὴν Εὐρώπην ἀγαγών. Festus, *Europam, tertiam orbis partem, ab Europa, Agenoris filia, certum est appellari. Sed alii de amore Jovis in taurum versi narrant, alii eam à prædonibus raptam, & navem, qua Jovis tutelam effigiem tauri habuerit, in eam regionem esse delatam. Quidam ob pulcritudinem regionis per simulationem rapta filia occupatam.* Quæ corrupta, Galliarum ille Sol Josephus Scaliger sic emendabat, *& n. qua Jovis tutelam effigie tauri habuerit.* Visum aliter amicissimo meo amico P. Scriverio, qui legit, *& navem quoius tutela effigiem tauri habuerit*, & addit Isidori verba ex Originum lib. VIII. de Jove, *Impudicus in extraneis, quem modo Taurum fingunt, propter Europa raptum, fuit enim in navi, cujus insigne erat taurus.* Sed quod Festus de tutela scribit, placet. Nam *Tutela* Latinis est, quod νεὼς παράσημον Græcis, πάταικοι Phœnicibus. Solebant enim in navium puppibus deos pingere, in quorum tutela eas esse volebant. Isaacius Tzetzes, Αἱ πρύμναι τῶν πλοίων τῶν βαρβαρικῶν, καὶ στρατιωτικῶν, θεοὺς γεγραμμένους εἶχον, ἃ δὴ σώζεσθαι ἐκ ἄν τις ἔχωσι. Homeri Interpres Iliad. IX. Ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες θεῶν. Seneca Epistola LXXVII. *Navis bona dicitur, non qua pretiosis coloribus picta, nec cui argenteum rostrum est, nec cujus tutela ebore calata est.* Ovid. Trist. Eleg. I. lib. I.

Est mihi, sitque precor, flava tutela Minerva,
Navis & à picta caside nomen habet.

Et in Heroidum Epistolis,

Addimus antennas, & vela sequentia malos,
Accipit & pictos puppis adunca deos.

Et alibi,

——— *pictos verberat unda deos.*

Statius Theb. VIII.

——— *solus stat puppe magister*
Pervigil, inscriptaque Deus qui navigat alno.

Apud Horatium I. Od. XIV.

Nil pictis timidus navita puppibus
Fidit. ———

Hinc capiendus Valerius Flaccus lib. VIII.

Puppe procul summa vigilis post terga magistri,
Hæserat aurata genibus Medea Minerva.

Persius Sat. VI.

——— *jacet ipse in littore, & una*
Ingentes de puppe Dei.

Vocat puppim Dei, quæ imaginem dei cujusdam pictam habebat. Philostratus Ἡρωϊκοῖς hanc navium picturam κόσμον videtur appellare.

1301. Ἀστέρῳ στρατηλάτῃ] Malim Ἀστερίῳ, ut sit anapæstus, vel συνίζησις, quales apud Poetas frequentes. Asterius autem, Cretæ rex, postea Europam uxorem accepit. Etymologici Auctor in Μίνως eum Asterionem nuncupat, ut & Apollodorus lib. I. Quod autem de Jove etiam

intelligi

intelligi posse scribat cum Scholiaste Canterus, id mihi probari non potest.

1306. Σμινθεῖς ἀφίοντας] Historiam hanc omnem plene narrat Homeri Scholiastes Il. α'. his verbis, Κρῆτες ἀποικίαν στέλλοντες χρησμὸν ἔλαβον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου αὐτοῖς ἐπιθῶνται γηγενεῖς, ἐκεῖ κτίσαι τὴν πόλιν· οἱ δὲ ἀποστείλαντες τὰς ἀποικίας, ἐλθόντων δὲ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ νυκτὸς ἐπιγενομένης, μύες ἐπελθόντες τοὺς τελαμῶνας τῶν ὅπλων περιέτρωξαν, καὶ διανοηθέντες τοῦτο, σφισάμενοί τε περὶ ἑαυτοὺς ἔκτισαν ἐκεῖ πόλιν, ὅπερ καὶ ἐκάλεσαν Σμινθίαν· οἱ γὰρ Κρῆτες τοὺς μύας σμίνθους καλοῦσι. Vide Strabonem lib. XIII.

1308. Γήμας Ἀρίσβην] Attingit historiam Dardani, qui è Samothrace in Phrygiam veniens Teucri filiam, Arisben, quam Bateam alii vocant, uxorem accepit. Stephanus; Κεφάλων δέ φησιν, ὅτι Δάρδανος ἀπὸ Σαμοθρᾴκης ἐλθὼν εἰς τὴν Τρῳάδα, τὴν Τεύκρου τοῦ Κρητὸς θυγατέρα ἔγημεν Ἀρίσβην, Ἑλλάνικος δὲ Βάτειαν αὐτήν φησιν. Ita enim emendo eum locum, male hodie Ἀτειαν. Arisbæ à Priamo ductæ meminit & Servius Æneid. II. Item Etymologici Auctor, Ἀρίσβη, πόλις. ἀπὸ Ἀρίσβας, θυγατρὸς Τεύκρου, ἣν ἔγημε Δάρδανος. Ubi & Lycophronis hunc versum citat. Et alio loco, Βάτεια, τόπος τῆς Τροίας, ἀπὸ τῆς Βατείας, τῆς Δαρδάνου γυναικός, ἐξ ἧς ἐγένετο τὸν Ἐριχθόνιον. ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος οὕτως εὗρον.

1309. Ἁρπαγὰς λύκους] Sic etiam Ulyssis socios lupos appellat Statius lib. I. Sylv. in Tiburtino Manlii Idoxisci,

——— cedant vitrea juga perfida Circes
Dulichiis ululata lupis. ———

1310. Κλέψοντας νάκην] De Argonautis ad aureum vellus petendum proficiscentibus Orpheus, Apollonius, Pind. Pyth. Od. IV. Didymus ad Od. II. Val. Flaccus, & Dares initio libri de Trojæ excidio. Suidas hanc historiam (sive potius commentum) de aureo vellere allegorice intelligendam ait de arte illa, quam Χυμείαν Græci vocant, aitque abstulisse Jasonem regi Colchorum librum in membrana pellicea ascriptum de conficiendo per χυμείαν auro. Strabo lib. X. ait ex Caucaso monte fontes multos manare, qui habeant aureas arenas, quas accolæ, villosis pellibus in aquam positis, colligant, atque inde natam fabulam. Verba ejus hæc sunt, Παρὰ τούτοις (de Colchis loquitur) δὲ λέγεται καὶ χρυσὸν καταφέρειν τοὺς χειμάῤῥους, ὑποδέχεσθαι δ' αὐτὸν τοὺς βαρβάρους φάτναις κατατετρημέναις, καὶ μαλλωταῖς δοραῖς· ἀφ' οὗ μεμυθεῦσθαι καὶ χρυσόμαλλον δέρας. Videndus quoque Apollonii Scholiastes lib. I. & Hyginus Fab. CLXXXI.

1311. Δρακοντοφρούροις ἐγκατασπαρμένην σκεπαῖς] Solebant olim ad thesaurorum custodiam dracones adhiberi. Festus, *Dracones dicti* ἀπὸ τοῦ δέρκειν, *quod est videre, clarissimam enim habere dicuntur oculorum aciem, qua ex caussa incubantes eos thesauris custodia caussa finxerunt.* Philostratus senior Εἰκόνων lib. II. Τὸν δὲ ὑπέρκαινον χρυσὸν τοῦτον οἰκεῖ δράκων, πλούτου τινὸς φύλαξ, ὃς ὑπὸ τῇ γῇ κεῖται, τοῦτο γὰρ λέγεται τὸ θηρίον εὔνουν τι εἶναι χρυσῷ, καὶ ὅτι ἴδῃ χρυσοῦν, ἀγαπᾷν, καὶ θάλπειν· τό τε κῴδιον τὸ ἐν Κόλχοις, καὶ τὰ τῶν Ἑσπερίδων μῆλα, ἐπειδὴ χρυσᾶ ἐφαίνετο, δοκεῖ αὐτὰ ξυνέχειν δράκοντι, καὶ ἑαυτοῦ ἐποιεῖτο.

Artemidorus lib. III. cap. XIII. Καὶ πάντα (ὃ δράκων σημαίνει) καὶ χρήματα, διὰ τὸ ἐπὶ θησαυροῖς ἱδρύεσθαι. Vide Macrob. Sat. lib. I. cap. XX.

1315. Καὶ λέβητι ἀναζεσθέντας δέμας] Medea (ut ait Mytholog. lib. II. Fulgentius) ejus naturæ florem invenit, qui capillos albos nigrosve faciendi potestatem habebat, quo omnibus à canitie liberari volentibus capillos nigros apparere fecit. Invenit quoque prima lavacri cujusdam calidi usum vim medicam habentis, quo volentibus omnibus medebatur, atque hæc quidem non in publico, sed clam agebat, ne quis medicorum talia addisceret. Hæc vero compositio, qua utebatur, παροψὶς dicebatur; quicunque igitur hac paropsi utebantur, agiliores prorsus savioresque fiebant. Ex hoc Medeæ præparationem hanc quicunque videbant, lebetes scilicet, lignum, & ignem, homines elixando à Medea coqui existimabant.

1317. Ἀλλ' αὐτόκλητον] Vide hac de re Val. Flaccum lib. VIII. Argonaut. & Ovidium Metamorph. lib. VII. Ovem vero vocat, quod luctus caussa patri exstiterit. Huc pertinent illa Artemidori lib. I. cap. LXXII. Προβάτεια μὲν (κρέα) πᾶσιν ἄτοπα, καὶ πένθος οἰκείων σημαίνει· ἔστι δὲ τὰ πρόβατα οὐδὲν ἄλλο ἢ ἄνθρωποι.

1318. Τὴν γνωτοφόντιν] Ovem fratricidam appellat Medeam, quæ fratrem Absyrtum juxta Phasidem fluvium discerpsit, qua de re reperiuntur antiqui illi versus apud Ciceronem lib. III. de Nat. Deorum,

——— postquam pater
Appropinquat, jamque pene ut comprehendatur parat,
Puerum interea obtruncat, membraque articulatim dividit,
Perque agros passim dispergit corpus, idque ea gratia,
Ut, dum nati dissipatos artus captaret parens,
Ipsa interim effugeret; illum ut mœror tardaret sequi,
Sibi salutem ut familiari pareret parricidio.

Ovidius quoque Trist. lib. III. Eleg. IX.

Ergo, ubi prospexit venientia vela, tenemur,
Et pater est aliqua fraude morandus, ait.
Dum, quid agat, quærit, dum versat in omnia vultus,
Ad fratrem casu lumina flexa tulit.
Cujus ut oblata est præsentia, vicimus, inquit,
Hic mihi morte sua caussa salutis erit.
Protinus ignari ———

& quæ sequuntur. Arrianus, ut & Ovidius loco citato, inde regioni nomen mansisse ait, ibidemque Absyrti sepulcrum suis etiam temporibus demonstrari solitum. Ὁ δὲ Ἄψαρος (inquit) τὸ χωρίον λέγεται, ὅτι Ἄψυρτος ἐκαλεῖτο πάλαι πρότερον, ἐνταῦθα γὰρ τὸν ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀποθανεῖν, καὶ τάφος Ἀψύρτου δείκνυται. Hyginus Fab. XXIII. à Jasone eum occisum refert, à Medea vero sepultum.

Ibid. Καὶ τέκνων ἀλάστορα] Ægre ferens à Jasone se repudiatam Medea, Mermerum & Pheretem filios, quos ex eo susceperat, occidit. Vide Diod. Siculum lib. IV. Apollodorum lib. I. & Hyginum loco citato. Horatius,

Ne

Ne pueros coram populo Medea trucidet.
Meminit etiam Theophylactus Simocatus in Epist. quadam, Τὸν φονικὸν Μηδείας ἀπωτέρω ἀπορρίψω τῆς φύσεως, παιδοκτόνον ἐκείνην ἐδιδάχθην ἀγνώμονα ὁμόζυγον τὴν εἰκόνα, καὶ ἀγάπην τὴν σύμμαχον. Item Dion Prusæus in Orat. περὶ Λύπης, his verbis, Εἶθεν δοκεῖτε τοῖς θεοῖς τὴν Μήδειαν ὑπὲρ τῶν τέκνων εὔξασθαι, ἢ πολλάκις ἀγωνιῶσαν ποιοῦντα, ἢ πολλάκις ἀντ' ἐκείνων αὐτὴν ἂν ἐθέλειν τελευτᾶν, ἀλλ' ὅμως αὐτόχειρ ἐγένετο. Vide ejus imaginem apud Callistratum libro Ἐκφράσεων. Obscure innuit hoc Medeæ facinus etiam Virgilius Ecloga VIII.

Sævus amor docuit natorum sanguine matrem
Commaculare manus, crudelis tu quoque mater,
Crudelis mater magis, an pater improbus ille?
Improbus ille pater, crudelis tu quoque mater.

Et certe ita bis legere malim, quam *puer*. Nam sine dubio dicere vult eam crudelem esse matrem, quæ liberos suos occiderat, & Jasonem improbum patrem, qui Medeam reliquerat, atque ad id facinus compulerat: judicium esto doctiorum. Sunt qui hoc facinus non Medeæ, sed Corinthiis imputent, & ab Euripide eorum precibus inductо in fabulam relatum, credique cœptum propter Poetæ auctoritatem. Unde etiam expiandi criminis caussa Medeæ filiis, quos ipsi occiderant, postea sacra facere soliti fuerunt. Ælianus Var. Hist. lib. V. cap. XXI. Λέγει τις λόγος τὴν φήμην τὴν κατὰ τῆς Μηδείας ψευδῆ εἶναι, μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκτεῖναι τὰ τέκνα, ἀλλὰ Κορινθίους. τὸν δὲ μυθολόγημα τοῦτο ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, καὶ τὸ δρᾶμα Εὐριπίδην φασὶ διαπλάσαι, δεηθέντων Κορινθίων, καὶ ἐπικρατῆσαι τὸ ἀληθὲς τὸ ψεῦδος διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρετήν. ὑπὲρ δὲ τοῦ τολμήματος, φασί, τῶν παίδων, μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ Κορίνθιοι, οἱονεὶ δασμὸν τούτοις ἀποδιδόντες.

1319. Λάληθρον κίσσαν] Argo navem intelligit, quæ loquacem malum è quercu Dodonæa habuisse traditur. Meminerunt hujus rei, præter Lycophronem, Philostratus in Imaginibus, Sophocles Trachin. & Apollonius sæpe. Claudianus in Paneg.

——— *rursusque locuta*
In te Chaonia moverunt carmina quercus.

Idem alibi,

——— *licet omnia vates*
In majus celebrata ferant, ipsamque secandis
Argois trabibus jactent sudasse Minervam,
Nec nemoris tantum vinxisse carentia sensu
Robora, sed cæso Tomuri Jovis augure luco,
Arbore præsaga tabulas animasse loquaces.

Æschylus Φιλοκτήτῃ, citante Philone in tractatu, ubi ostendit, Πάντα σπουδαῖον εἶναι ἐλεύθερον.

Ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοῦς ἱερὸν αὐδῆεν ξύλον;

Orpheus εὔλαλον Ἀργώ, & λάλον τρόπιν appellat.

1323. Πάλιν δ' ὁ πέτρας] Ægeus, cum Æthram Pitthei F. gravidam ex suo compressu reddidisset, ensem ei reliquit, & calceos sub ingenti abditos saxo, jussitque, si filium pareret, & adultus is saxum tollere, atque relicta auferre valeret, clam omnes ad se mittere, quæ postea Theseus adultus nullo negotio perfecit. Plutarchus Theseo, Συνελθὼν δέ, καὶ γνοὺς ἐκεῖνος (Αἰγεὺς) ὅτι Πιτθέως θυγατρὶ συγγέγονε, καὶ κύειν αὐτὴν ὑπονοήσας, ἀπέλιπε ξίφος καὶ πέδιλα, κρύψας ὑπὸ πέτραν μεγάλην, ἐντὸς ἔχουσαν κοιλότητα συμμέτρως ἐμπεριλαμβάνουσαν τὰ κείμενα, φράσας δὲ πρὸς μόνην ἐκείνην, καὶ διακελευσάμενος ἂν υἱὸς ἐξ αὐτοῦ γένηται, καὶ λαβὼν ἀνδρὸς ἡλικίαν, δυνατὸς ᾖ τὴν πέτραν ἀναστῆσαι, καὶ ὑφελεῖν τὰ καταλειφθέντα, πέμπειν πρὸς αὐτὸν μηδένα εἰδότος, &c. Etymologici Auctor, Θησεὺς ὀνομάσθη διὰ τὴν τῶν γνωρισμάτων θέσιν, τοῦ τε ξίφους, καὶ τῶν πεδίλων, ὡς ἡ ἱστορία δηλοῖ. Vide & Hyginі Myth. Fab. XXXVII. & Apollod. extremo tertio.

1323. Καὶ φασγάνου ζωστῆρα] Solebant olim heroes baltheo alligatos enses suos gestare. Homeri Scholiastes Iliad. γ. Τὰς ἀσπίδας διὰ τελαμώνων ἐφόρουν, ὡς καὶ τὰ ξίφη. Philostratus junior in Imaginibus, Μαχαίρας δὲ τῶν χειρῶν (forte μηρῶν) ἐξήρτηνται χρυσᾶς, ἀργυρῶν τελαμώνων κατεχόντων αὐτάς. Circum humeros autem baltheum istum gestabant. Hesiodus Ἀσπίδι,

Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος. ———

Virgilius extremo XII. Æneid.

——— *humero cum baltheus alto*
Apparet. ———

Inde libro nono dixit,

Sic ait illacrymans, humero simul exuit ensem
Auratum, mira quem fecerat arte Lycaon
Gnosius, atque habilem vagina aptârat eburna.

Eum etiam Dilimnitarum morem narrat Agathias lib. III. Ξυστόν τε γὰρ ἐπιφέρονται, καὶ σαρίσσας, καὶ ξίφος ἐκκρεμὲς ὑπὸ τοῦ ὤμου.

1234. Σκῦρος, ὦ λοχαῖος τάφους] Theseus, cum Athenis δημοκρατίαν induxisset, in odium Lyci cujusdam incurrit, qui etiam tantum effecit, ut urbe ei interdiceretur, quo facto, in Scyrum insulam ad Lycomedem cum demigrasset, ab eo metuente ut regni æmulus foret, de saxo in mare præcipitatus est. Vide Scholiasten Aristophanis ad Plutum, & Plutarchum Theseo. Tractat & hanc historiam Heraclides in Comment. περὶ Πολιτειῶν, Οὗτος (Θησεὺς) ἐλθὼν εἰς Σκῦρον ἐτελεύτησεν, ὠσθεὶς κατὰ πετρῶν ὑπὸ Λυκομήδους, φοβηθέντος μὴ σφετερίσηται τὴν νῆσον. quem vide.

1325. Αἰγίλιψ] Homeri Scholiastes Iliad. IX. interpretatur ὑψηλῆς, recte. Τὴν ἂν καὶ αἲξ ἀπολείποι διὰ τὸ ἄγαν ὑψηλὴν καὶ δύσβατον, ἐν γὰρ τοῖς κρημνοῖς αἱ αἶγες, ὡς ἔθιμον, νέμονται. Artemid. lib. II. cap. XII. Οὐ συναγελάζονται (αἱ αἶγες) ἀλλὰ χωρὶς ἀλλήλων νεμόμεναι κατὰ κρημνῶν καὶ πετρῶν, αὐταί τε πράγματα ἔχουσι, καὶ τοῖς ποιμέσι παρέχουσιν. Virgilius in Culice,

Propulit è stabulis ad pabula læta capellas
Pastor, & excelsi montis juga summa petivit,
Lucida quà patulos velabant gramina colles.
Jam silvis dumisque vagæ, jam vallibus abdunt
Corpora; jamque omni celeres è parte vagantes,
Scrupea deserta perrepunt ad cava rupis.

Ovidius quoque in Heroidum Epistolis,

——— *amantem saxa capellam*

appellat. Hinc & Ægilips dicta. Stephanus, Αἰγίλιψ, πόλισμα Κροκυλείας τῆς Ἠπείρου. Ὅμηρος, Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν. ὠνόμασται δὲ τὴν προσηγορίαν διὰ τὸ μονωθὲν εἶναι, καὶ ὑψηλήν, καὶ ἀπρόσβατον. Ubi emendo διὰ τὸ πετρῶδες εἶναι.

1327. Σὺν θηρὶ ἀλέξας] Herculem puta, cur autem μύστην vocet, hæc est caussa: cum Hercules

cules Athenis esset, & jam Eleusinia sacra celebranda instarent, petiisse fertur, ut sibi quoque liceret illis interesse, cum autem nefas esset peregrinum quemquam admitti, nec tamen eum excludere auderent, ut & legi, & ejus petitioni satisfieret, alia sacra Eleusinia μικρὰ appellata in ejus gratiam instituerunt, ad quæ illum admiserunt.

1330. Στέρνων τ' ἀμέρσας] Apollodorus lib. II. ab Hercule hæc facta commemorat, non à Theseo, ut Lycophron. Et Apollonius lib. II. Herculi tribuens ita canit,

——— ὅτι δῶρα δ' Ἀσίδος ἠπείροιο
Ἱππολύτης.———

Consentit & Auctor Proverbiorum. Plautus Menæchmis,

——— ab Hippolyta succingulum
Haud Hercules æque magno abstulit periculo.

Meminit & Servius Æneid. XI.

1332. Παρθένοι Νηρηΐδες] Facit Amazones Neptuni filias; Isocrates in Panegyrico, & Philostratus Ἡρωϊκοῖς, Martis. His accedit Servius Æneid. XI. *Amazones se parente Marte natas esse gloriari solebant.* Valer. Flaccus lib. IV.

Proxima Thermodoon hic jam secat arva, memento,
Inclyta Amazonidum magnoque exorta Gradivo
Gens ibi. ———

Et lib. V.

Sævaque Thermodoon medio sale murmura volvens,
Gradivo sacer, & spoliis ditissimus amnis,
Donat equos, donat votas cui virgo secures,
Cum redit ingenti per Caspia claustra triumpho,
Massageten, Medumque trahens. Est vera propago
Sanguinis, est ollis genitor Deus. ———

1336. Τῆς κελαινὸν ἱερὸν ἤλασαν Σκύθαις ἵπποις] Lysias orator tradit Amazones primas mortalium equis usas fuisse, & roboris periclitandi gratia cum alia loca percurrisse, tum Atticam, in qua ægre tandem vinci potuerunt. Vide etiam Ammianum Marcellinum lib. XIII. Ad Lycophronis illustrationem pertinent (quamvis de Theseo ne verbum quidem ullum) illa Isocratis in Panegyrico, Ἔτι γὰρ ταπεινῆς οὔσης τῆς Ἑλλάδος ἦλθον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν Θρᾷκες μὲν μετ' Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος, Σκύθαι δὲ μετ' Ἀμαζόνων τῶν Ἄρεως θυγατέρων, οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀλλὰ καθ' ὃν ἑκάτεροι τῆς Εὐρώπης ἐπῆρχον, μισοῦντες μὲν ἅπαν τὸ τῶν Ἑλλήνων γένος, & quæ sequuntur. Demosthenes etiam tangit Ἐπιταφίῳ, Καὶ γὰρ τὸ Ἀμαζόνων στρατὸν ἐλθόντα ἐκράτησαν οὕτως, ὥς' ἔξω Φάσιδος ἐκβαλεῖν. Possis vero Σκύθαις ἵπποις etiam naves interpretari, quas illi τῶν ἱππαγωγῶν πλόων (ita emendo) ποιοῦνται, ut ait Philostratus. Gaditani naves minores ἵππους vocabant, ab equis proræ earum incisis. Vide Strabonem lib. II. Alioquin etiam naves equorum nomine aliquando nuncupari solent, maxime à Poetis. Euripidis Scholiastes Phœnissis, Ἱππεῖα αἱ νῆες λέγονται ὀχήματα πόντου. Phurnutus, Ἵππιος δ' (ὁ Ποσειδῶν λέγεται) τάχα ἀπὸ τοῦ ταχείαν τὴν διὰ θαλάττης ὁδὸν εἶναι, καθάπερ ἵπποις ἡμῶν τῶν πλοίων χρωμένων. Artemidorus lib. I. cap. LVIII. Ὅμοιος δ' ἐστὶ (ὁ ἵππος) καὶ πλοίῳ, ἐπεὶ μὲν γὰρ ἵππους οἱ ποιηταὶ τὰς ναῦς εἶπον, καὶ ἡμεῖς δὲ τὸν Ποσειδῶνα ἵππιον καλοῦμεν, ὃς ὃν ἴσχει λόγον ἐπὶ γῆς ἵππος, τὸν αὐτὸν ἐν θαλάσσῃ ναῦς. Inde apud Plautum Rudente Actu primo Sc. *Qui sunt,*

Nempe equo ligneo per vias cæruleas
Estis vecta. ———

Hinc ναυτίλων ὀχήματα Æschylus Προμ. Δεσμ.

Θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
Λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.

Theodoretus ὄχημα θαλάττιον de Provid. Dei, Orat. IV. Τοῦτο τῷ σκάφει τοῖς ὕδασι τὸ ἱστίον ἐπιτεχνήσας, ὄχημα θαλάττιον τὸ σκάφος ἀπέφηνε. Augustinus *vehicula marina* de Doct. Christ. lib. I. cap. IV. *Quomodo ergo si essemus peregrini, qui beate vivere nisi in patria non possemus, eaque peregrinatione utique miseri, & miseriam finire cupientes, in patriam redire vellemus, opus esset vel terrestribus, vel marinis vehiculis, quibus utendum esset, ut ad patriam, qua fruendum erat, pervenire valeremus.* Hinc nautæ quoque equisones dicuntur Varroni Marcipore, *Hic in ambivio navem conscendimus palustrem, quam nautici equisones per viam ducerent loro.* Eadem de caussa ναύαρχα ἱππικὰ Sophocles Ἠλέκτρᾳ.

1347. Τὸν ἑξάπτυμον] Hercules solis sex navibus Trojam cepit. Homericus Tlepolemus Iliad. ε'. ita Sarpedonem affatur,

Ἀλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακληείην
Εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα,
Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἓξ οἴῃς σὺν νηυσί, καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Quorum versuum meminit Strabo lib. XIII. Vide etiam Plutarchum Ἑλληνικοῖς.

1349. Τὸν ὁ παλίμφρων Γοργὰς] Juno antea Herculi maxime infesta, postea generum ascivit. Hoc innuit Ovid. Trist. lib. III. Eleg. V.

Neve hominum referam flexas ad mitius iras,
Junonis gener est, qui prius hostis erat.

1351. Αὖθις δ' ὁ κίρκος] Lydum & Tyrrhenum intellige, qui cum sortem misissent, uter patria excederet, coactus decedere Tyrrhenus, in Italiam appulit, regionemque de suo nomine Tyrrheniam appellavit. Velleius Paterculus lib. I. *Per hæc tempora Lydus & Tyrrhenus, fratres, cum regnarent in Lydia, sterilitate frugum compulsi, sortiti sunt, uter cum parte multitudinis patria decederet, sors Tyrrhenum contigit: pervectus in Italiam & loco, & incolis, & mari nobile ac perpetuum nomen à se dedit.* Tacitus variat nonnihil Annal. lib. V. *Nam Tyrrhenum Lydumque Atye rege genitos, ob multitudinem divisisse gentem; Lydum patriis in terris resedisse; Tyrrheno datum novas ut conderet sedes, &c.* Videndi Dionysius Halicarnassæus, Strabo, Herodotus, Solinus, Festus, Servius lib. II. & VIII. Myrsilus de bello Pelasgico, & Sempronius de divisione Italiæ, fictitium totum hoc esse contendunt. Sunt & qui Tyrrhenos indigenas faciant.

1361. Καὶ Σαλπίων] Alpes Italiæ montes nobilissimi, quorum descriptionem (ut Geogra-

phos missos faciam) habes apud Herodianum lib. VIII. & Petronium Satyrico in prolixo carmine.

1370. Ὁ Καταιβάτης μολὼν] Jupiter Καταιβάτης idem cum eo, qui Μόριος dicebatur. Apollodorus, citante Sophoclis Interprete. Περὶ Ἀκαδημίαν ἐστὶ δέ τις τοῦ Καταιβάτου Διὸς βωμὸς, ὃν καὶ Μορίου καλοῦσι, τῶν ἐκεῖ μορίων παρὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρυμένων.

1378. Ἀγκαῖος τοῦ δρυηκόπου γόνος] Codrum puta, qui sumpta lignatoris (ut volunt Lycophron & Polyænus, ut Velleius, pastoris) veste pro patria mortem oppetiit intrepidus. Historia petenda ex Auctoribus citatis, Johanne Tzetze Chil. I. Hist. IV. Servio ad Eclogam IV. Amm. Marcell. lib. XXII. Herod. V. Justin. II. Augustin. XVIII. de Civit. Dei, XVIII. Pausan. Atticis, & Achaicis p. CCXXXII. Oros. I. cap. XVIII. Polyæn. Strateg. Lycurg. κατ' Λεωκράτους. Cicerone Tuscul. I. Lactantio lib. III. cap. XII. & Valer. Maximo lib. V. cap. VI. Hujus filius Neleus.

1380. Βῶλον ἐσφραγισμένην] Vide Herodotum Euterpe, qui, dum γῆν σημαντρίδα vocat, manifeste indicat cretam fuisse, qua ad obsignandas literas Veteres usi. Servius ad Æneid. VI. *Quod cum cives ejus agnovissent, sive invidia, sive miseratione commoti, ei epistolam miserunt, creta, antiquo more, signatam.* Maxime vero nobilis creta Asiatica. Cicero in Orat. pro L. Val. Flacco, *Hac, qua est à nobis prolata laudatio, obsignata erat creta illa Asiatica, qua fere est omnibus nota nobis, qua utuntur omnes non modo in publicis, sed etiam in privatis literis, quas quotidie videmus mitti à publicanis, sæpe unicuique nostrûm.*

1382. Σφραγῖδα δέλτου] Tabellis quondam, quarum hoc loco mentio, Græci pariter & Romani usi. Erant forma triangulari. Eustathius ad Dionysium, Δέλτοι, κυρίως μὲν αἱ τόμοι, ἐφ' οἷς τριγωνοειδῶς ἐχαράττετο ἐν τοῖς παλαιοῖς, καθὰ καὶ νῦν ποιοῦσί τινες· ὕστερον δὲ ἁπλῶς αἱ βίβλοι λέγονται, ἀπὸ τῶν παλαιῶν χρόνων, καθὰ καὶ πτύχες, διὰ τὸ τοὺς παλαιοὺς τοῖς ἐκ πύξου σανίσι τὰ γράμματα ἐντυποῦν. Hieronymus lib. I. Epist. I. quæ est ad Niciam, *Ante charta aut membranarum usum, aut in dedolatis è ligno codicillis, aut in corticibus arborum mutuo epistolarum alloquia missitabant, unde & portitores earum* tabellarios, *&* *scriptores à libris* *earum* librarios *vocavere.* Festus, *Tabellis pro chartis utebantur, quibus ultro citroque, sive privatim, sive publice opus erat, certiores absentes faciebant.* Symmachus lib. IV. cap. XXVIII. *Mallem scribere, Aborigenum more, dictionem salutis alterna ligno, aut corticibus.* Vide quæ vir doctiss. Just. Lipsius Institut. Epistol. cap. I. Cera autem oblinebantur istæ tabulæ. Agellius lib. XVII. *Pugillaria nova nondum etiam cera illita accepisse.* Polyænus lib. II. Δημάρατος ἐπιστολὴν Σπαρτιάταις περὶ τῆς Ξέρξου στρατείας, εἰς πτύχα ἀνάγραπτον τὴν ἐπιστολὴν κηρὸν ἐπέχεεν, ἵνα ὡς ἄγραφος διὰ τῶν φυλάκων κομισθείη, & apud Auctores passim. Signa autem imprimebantur ceræ lino impositæ, quo tabulæ perforatæ constringebantur, quod cum Jacobo Cujacio, doctiss. Jurisconsulto, observavit olim eruditissimus juvenis P. Colvius.

1384. Τὸν φερτόμισθον Κᾶρα δαίμονος φάτιν] Militum, tam apud Græcos, quam Romanos, duo erant genera, illi suo sumptu militabant, & *Assidui* dicebantur: hi publico, & *Ærarii*, atque *Meteli* sunt nominati. Cares autem male audiisse, quod mercede conducti militarent, nemini ignotum. Vide Strabonem, Hesychium, Etymologici, & Proverbiorum Auctores. Turpe enim apud Athenienses habebatur mercede conductum quidpiam facere. Ulpianus ad Demosthenis Olynth. III. Ἡ μισθοφορὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐψόγετο. Hinc apud Polyænum lib. I. Themistocles Nauclero, Κατηγορῶν ἐπεκάλεσεν Ἀθηναίοις ὅτι χρήμασι στρατιώτας αὐτοὺς ἄγει. Postea tamen id permissum à Pericle, ut est videre apud Ulpianum eundem ad Orat. Demosthenis περὶ τῶν συντάξεων. Laudantur vero etiam Carum horum in rebus bellicis studia, quorum argumenta reliquerunt scutorum ansas, umbilicos, insignia, & cristas, quæ omnia ipsi invenerunt. Strabo lib. XIV. Τὸ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζῆλον τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια, καὶ τὰ ἐπίσημα, καὶ τοὺς λόφους, ἅπαντα γὰρ λέγεται Καρικά. Ἀνακρέων μὲν γέ φησι,

Διὰ δηὖτε Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου
Χεῖρα τιθέμενοι.

Emendo ex Homeri Interprete & Etymologicographo, Καρικοεργέος ὀχάνου. Polyænus lib VII. in Psammeticho, Ψαμμήτιχος δὲ μισθοῖ τοὺς Κᾶρας συνήθεις ἔχων, παρ' αὐτῶν μαθὼν ὡς πρῶτοι Κᾶρες ἐπέθεντο τοῖς κράνεσι λόφους, &c. Homeri Scholiastes Iliad. δ'. Κᾶρες, (φησὶν Ὅμηρος) εὗρον, οἱ πρῶτοι τὰς ἀσπίδας, οὕτω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς τελαμῶσι, ὡς ὄχανα ἐχόντων, ὕστερον γὰρ οὕτω ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν. ὡς καὶ Ἀνακρέων φησί, Καρικοεργέος ὀχάνου. Quæ totidem verbis apud Etymologici Auctorem, in Κάρα. Hinc λόφον Καρικὸν dixit Alcæus,

Λόφον τε σείων Καρικόν.

Itaque propter hæc sua inventa scutum parvum, & galeam cum mortuis sepelire soliti fuerunt. Thucydides Ξυγγραφεὺς lib. I. Δήλου καθαιρομένης ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀναιρεθεισῶν, ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἥμισυ Κᾶρες ἐφάνησαν, γνωσθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν ὅπλων, ξυντεθαμμένῃ καὶ τῷ τρόπῳ ᾧ νῦν ἔτι θάπτουσι. Scholiastes ejus, Οἱ Κᾶρες εὗρον πρῶτοι τοὺς ὀμφαλοὺς τῶν ἀσπίδων, καὶ τοὺς λόφους, τοῖς γὰρ ἀποθνήσκουσι συνέθαπτον ἀσπίδιον μικρὸν, καὶ λόφον, σημεῖον τῆς εὑρέσεως.

1389. Κόδροι] Id est, stulti, ita nuncupati Athenienses. Hesychius, Κόδρους ἡμεῖς λέγομεν κρονικούς τινας τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἐμφανίζοντας, Ἀθηναίους, λαιδροὺς τοῦ ἤθους. Nam ita emendo eum locum. Nominis istius caussa eorum ingens ἀβελτερία, quam Neptunus, in contentione de Attica regione Minervæ posthabitum se ægre ferens, immisisse fertur. Hanc innuens Demosthenes περὶ Εἰρήνης, inquit, Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλεύεσθαι, ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. Ad eam & ab Aristophane Vespis allusum, cujus etiam Concionantes vide. Putabatur tamen, ut hoc addam, istam eorum ἀβελτερίαν Minerva beneficii loco in εὐβουλίαν vertere.

1393.

1393. Βασσάρας λαμπτηρίδος] Sive βασσάραν vulpem accipias, sive meretricem, parum refert. Si vulpem, eo modo antea, ἀσκέρας εὐμαρίδας. Thracum autem lingua vulpes βασσάρα, sive βάσσαρις dicitur, ut docet vetus Interpres Persii Sat. I. Inde Bacchæ *Bassarides*, quia vulpinis pellibus succingerentur. Apud Hesychium, ubi legitur, Βάσσαρις, ἀλώπηξ, καὶ βασσάτη παρὰ Κυρηναίοις. Emendabis, καὶ βασσάρα. Subdit idem, Βασσάρια τὰ ἀλωπέκια οἱ Λίβυες λέγουσιν.

1396. Οὗτος γατομήτορ Αἴθων πάλαι] Æthon est appellatus Erysichthon, propter nimiam illam ingluviem. Ælianus Ποικ. Ἱστ. lib. I. ventres quosdam enumerans, Καὶ Ἐρυσίχθονα τὸν Μυρμιδόνος, ὅνπερ τοι καὶ Καίθωνα ἐκάλουν φασί. ubi omnino Αἴθων legendum, quod postea doctissimo viro Hadriano Junio etiam in mentem venisse cognovi.

1402. Ὃς δή ποτ' ἀμφώδοντος ἐξ ἄκρων λοβῶν Φθῖρσιν κύφελλα χαλλυνεῖ παρωτίδας] Lego,

Φθῖρσιν κύφελλ' ἀχαλλυνεῖ παρωτίδας.

Nam eo modo dehonestantur aures. Mos vero erat Veteribus, si quos propter flagitium captos ignominia afficere vellent, auriculas præsecare. Etymologici Auctor, Οἱ παλαιοὶ τοὺς ἔν τινι ἁμαρτήματι ἁλόντας ἐνυβρίζοντες τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμνον. Plautus Cistellaria, Sc. *Nisi quid,*

Capillo scisso atque excissatis auribus.

Vide Nonium in *Excissatum*. Supplicii id genus λοβὸς dicebatur. Suidas, Λωβὸς, ἡ διὰ τῶν ὤτων τιμωρία διὰ τὸ ὦ μεγάλα, καὶ λοβὸς, ὁ βεβλαμμένος. Julius Cæsar integras aures abscidit, ut scribit ipse de se lib. VII. de bello Gallico, *Majore commisso delicto, igni atque omnibus tormentis necat: leviore de caussa, auribus desectis, aut singulis effossis oculis, domum remittit.*

1414. Τῷ θάλασσα μὲν βατή] Xerxes bello contra Græcos ponte Hellespontum conjunxit, & Atho, montem Thraciæ maximum, perfodit. Vide Plutarchum περὶ Ἀοργησίας. Virgilius in Culice,

Non perfossus Athos, nec magno vincula Ponto
Jacta, meo quærent jam sera volumine famam,
Non Hellespontus pedibus pulsatus equorum,
Græcia cum timuit venientes undique Persas.

Juvenalis Sat. x.

——— *creditur olim*
Velificatus Athos, & quicquid Græcia mendax
Audet in historia, cum stratum classibus iisdem,
Suppositumque rotis solidum mare. ———

Zosimus lib. I. Ἐζεύγνυτο μὲν ὁ Ἑλλήσποντος, πάροδον διδοὺς τοῖς πεζῇ βαδίζουσιν, ὠρύττετο δὲ ὁ Ἄθως, ἅμα τῇ θαλάττῃ καὶ τὰς ναῦς ἐνδεχόμενος. Æschylus Persis,

Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν δοῦλον ὣς δεσμώμασιν
Ἤλπισε σχήσειν, ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ
Καὶ πόρον μετερρύθμιζε, καὶ πέδαις σφυρηλάτοις
Περιβαλὼν πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ,
Θνητὸς ὢν θεῶν δὲ πάντων ᾤετ' οὐκ εὐβουλίᾳ,
Καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν. ———

Ennius Annal. lib. XIII.

Pontibus instratis conjunxit littora Xerxes.

Arnobius lib. I. *Ut ille immanis Xerxes mare terris immitteret, & gressibus maria transiret, nostri nominis effectum est injuria?* Agathias lib. IV. Οὐδ' εἰ Κῦρον εἴποι τις τὸν Καμβύσου, οὐδὲ Δαρεῖον Ὑστάσπου, οὐδὲ μὴν Ξέρξην ἐκεῖνον τὸν ἐπιβάλλοντα μὲν δικαίως τὴν θάλατταν, ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι ναυτιλλόμενον. Isocrates in Panegyrico studio memoriæ æternæ relinquendæ facta hæc memorat, Βαδίζεις δὲ (Ξέρξης) τοῦτο μυθώδες καταλιπεῖν, ὃ μὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς ἐστιν, ὃ πρότερον ἐπαύσατο, πρὶν ἐξεῦρε καὶ συνηνάγκασεν, ὃ πάντες θρυλλοῦσιν, ὥστε τῷ στρατοπέδῳ πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάττης, τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεύξας, τὸν δὲ Ἄθω διορύξας. Vide etiam Johan. Tzetzen Chil. I. Hist. XXXII. Ammianum Marcellinum lib. XXII. Falsum vero hoc esse contendunt, qui Magorum historiam conscripserunt, & Herodotum, ejus sermonis auctorem, mendacii arguunt. Diog. Laertius lib. I. in Prooemio, Πρὸς τούτοις καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες, μὴ γὰρ εἰς τὸν ἥλιον βέλη Ξέρξην ἀκοντίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πέδας καθεῖναι θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδεδομένους.

1418. Σὺν χαλινοῖσι τειχέων στεγάσμασι] Oraculum de ligneis muris faciendis ab Apolline Atheniensibus redditum notum nimis. Synesius, ut putatur, περὶ Ἐνυπνίων, (ut alios mittam) Καὶ Λοξίας ἐκεῖθεν ὁ Πυθοῖ χρησμῳδὸς, ὅτι τὸ ξύλινον τεῖχος, ὃ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ θεὸς ἐδίδου σωτήριον, μάτην ἂν ἤκουσεν ἐκκλησιάζων ὁ δῆμος, εἰ μὴ Θεμιστοκλῆς ἀνέγνω τὴν χρησμοῦ τὴν διάνοιαν.

1421. Στρατὸν δ' ἀμίκτῳ] Plutarchus Παραλλήλοις quingentis myriadibus in Græciam Xerxem venisse Auctor est, Isocrates in Panathenaico DM. in Panegyrico vero sic ait, Μετὰ δὲ ταῦτα γενομένης τῆς ὕστερον στρατείας, ἣν αὐτὸς Ξέρξης ἤγαγεν, ἐκλιπὼν μὲν τὰ βασίλεια, στρατηγὸς δὲ καταστῆναι τολμήσας, ἅπαντας τε τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας συναγείρας, περὶ οὗ τίς οὐχ ὑπερβολὰς προθυμηθεὶς εἰπεῖν, ἐλάττω τῶν ὑπαρχόντων εἴρηκεν.

1424. Ἅπας δ' ἀναύρων νασμὸς] Juvenalis Sat. x.

——— *credimus altos*
Defecisse amnes, epotaque flumina Medo
Prandente. ———

1428. Σκιᾷ καλύψει πέτραν] Lego cum Cantero πέτρον, nam eo vocabulo sol apud Græcos aliquando ex Anaxagoræ sententia designatur: apud Callimachum, citante Sophoclis Interprete ad Οἰδ. ἐπὶ Κολ.

Εἵνεκεν ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν
Μεμβλωκὸς, τίλημα τὸ πέτρου ἄλλας ἐκεῖτο.

Et apud Euripidem in Oreste,

Ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὥς λέγουσι, Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον,
Ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην.

Vide Pindari Scholiasten Olympion. Od. I. Eodem modo ἡλίου δίσκον dixit Horapollo Ἱερογλ. lib. II. Γυναῖκα ἔγκυον βουλόμενοι δηλῶσαι, ἡλίου κύκλον σὺν ἀστέρι μετὰ ἡλίου δίσκου δίχα πληρούμενον σημαίνει. Fuit autem ob hoc dictum Anaxagoras impietatis à Cleone accusatus, sed à Pericle discipulo defensus, quinque talentis mulctatus, in exilium ablegatus est. Vide Diogenem lib. II. Ait vero telorum multitudinem Solis radios obscuraturam. Similiter Ennodius in Panegyrico, *Si cælum lancearum imber obtegeret, qui fortius telum jecerit, non latebit.* Macrobius Saturnal. lib. I. cap. XVI. *Eoque tempore nubes sagittarum*

in adverſos viſa ferri, & hoſtes fugavit, &c. Heliodorus lib. IX. Οὕτως δή τι πανταχῆ καὶ ἐπὶ σκοπὸν ὥσπερ ἐξ ἀκροπόλεως τῶν πύργων ἔβαλλον, ὥστε εἰς νέφους φαντασίαν τὴν πυκνότητα παρασχεῖν τοῖς Πέρσαις.

1429. Λοκρὸν δ' ὑποῖα ταῦρον ἀνθίνας ῥόδον] De roſa Locrenſi vide Jul. Pollucem lib. V. cap. XVI. quem emendabis ſcribendo καθὰ τὸ Λοκρὸν, non κατά. Ad Xerxem devictum quod attinet, ejus ſella argentea, in qua pugnam navalem ſpectaverat, multo poſt tempore adſervabatur in templo Minervæ Παρθένου, fuitque Αἰχμάλωτος appellata. Harpocrat. Ἀργυρόπους δίφρος, ὁ Ξέρξου, ὃς Αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο, ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν, ἀνέκειτο δ' εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

1432. Μόσυνα φυγόπτολιν] Antiquitus etiam turres in bellicis navibus exſtruebantur ligneæ, quæ *Fala* à veteribus Latinis dictæ. Jul. Pollux lib. I. cap. IX. Εἰ δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πυργίδια δύο, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον. ὧν μέσον τὸ κατάστρωμα. Forte propter has Ennio, & Virgilio *naves celſæ* dicuntur.

1452. Εἰς κῦμα κωφὸν] Homerum imitatus Lycophron. Sic Petronius *mutum littus* dixit.

1460. Τὴν φοιβόληπτον αἰνέσει χελιδόνα] Id eſt, Laudabit me, antea ut garrulam contemptam. Idem prædicit de ſuis vaticiniis Sibylla Erythræa apud Lactantium lib. IV.

——— φήσουσι Σιβύλλην
Μαινομένην ψεύστριαν, ἐπὰν δὲ γένηται ἅπαντα,
Τηνίκα μου μνήμην ποιήσετε, κοὐκ ἔτι μ' οὐδεὶς
Μαινομένην φήσει με θεοῦ μεγάλοιο προφῆτιν.

Obſervandum quoque, quod Caſſandram per convitium χελιδόνα vocet, ita enim olim omnes Barbari vocabantur propter incompoſitam garrulitatem. Heſychius, Τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλιάν. Inde & Æſchylus τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν dicit, & Ion Poeta vetus in Omphale Barbaros χελιδόνας nuncupat. Vide Scholiaſten Ariſtophanis Avibus. Huc pertinet Proverbium, Χελιδόνων μουσεῖον.

1461. Τόσ' ηὐγόρευσεν] Uſitatiſſima clauſula in fine orationum tam Græcarum, quam Latinarum. Aſconius Verrina II. *Moris veterum fuit, cum ſatis viſum eſſet fluxiſſe verborum, hanc ſibi neceſſitatem finiendæ orationis imponere, ut dicerent ad ultimum, Dixi.* Vide Donatum ad Hecyram & Phormionem Terentianas. Plato Λάχητι, Καὶ δι' ἃ δοκεῖ εἴρηκα. Sophocles Ἠλέκτρᾳ,

Εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα.

1463. Σειρῆνος ἐστέναξε λοίσθιον μέλος] Quid ſit Σειρῆνος μέλος docere poterit Ariſtænetus lib. I. Epiſt. I. de Laide, Ἡνίκα δὲ φθέγγεται, βαβαὶ, ὅσαι τῆς ὁμιλίας αὐτῆς αἱ Σειρῆνες; ὅσον ἡ γλῶττα στωμύλληθρος. Et lib. II. Νὴ τὰς Μούσας, εὐστόμως ᾖδον, ἴσα καὶ Σειρῆνος γλυκεῖαν ἀφιέντες φωνήν. Ælianus Ποικ. Ἱστορ. lib. XII. de Aſpaſia, Φώνημα δὲ εἶχεν ἡδὺ, καὶ ἁπαλὸν εἶπεν, ἄν τις λαλούσης αὐτῆς ἀκούειν Σειρῆνος. Philoſtratus lib. I. de Vita Sophiſtarum in Iſocrate, Ἡ δὲ Σειρὴν, ἡ ἐφεστηκυῖα τῷ Ἰσοκράτους τοῦ σοφιστοῦ σήματι, ἐφέστηκε δὲ οἷα ᾄδουσα, πειθὼ κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρὸς, ἣν συνεβάλετο ἐντεχνοῖς μόνος (lego νόμοις) καὶ ἤθεσι. Agathias,

——— σὺ δέ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις
Κεῖνο τὸ Σειρήνων γλυκερώτερον. ———

Petronius, *Tanta gratia conciliabat vocem loquentis, tam dulcis ſonus pertentatum mulcebat aëra, ut putares inter auras canere Sirenum concordiam.* Syneſius Epiſt. CXXXIX. Ἐμὲ γέ τοι καὶ πάλιν μετ' ἤρεις τῇ γλυκείᾳ Σειρῆνι τῶν λόγων.

1464. Κλάρος μιμαλλόνων] Quæ ſint μιμαλλόνες vel pueri ſciunt. Apud Macedones μιμαλλόνες dictæ poſtea, quæ ante κλώδωνες, virgines, quæ Argæo regi cum Galauro bellum gerente ſuppetias tulerunt, ſumpto habitu virili, thyrſiſque pro haſtis utentes. Polyænus lib. IV. Ἀργαῖος ἀμαχεὶ κρατήσας, ἱερὸν ἱδρύσατο Διονύσῳ ψευδάνορι, καὶ τὰς παρθένους, ἃς πάλαι κλώδωνας ἐκάλουν οἱ Μακεδόνες, αὐτὸς καλεῖν ἔλεξε, διὰ τὴν μίμησιν τῶν ἀνδρῶν, μιμαλλόνας. Vide etiam Etymologicographum.

Ibid. Ἡ Μελαγκραίρας κόπις] Lego, Μελαγχραίνας κ. Ariſtoteles lib. περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. ita ait, Ἐν τῇ Κύμῃ τῇ περὶ τὴν Ἰταλίαν δείκνυταί τις, ὡς ἔοικε, θάλαμος κατάγειος Σιβύλλης τῆς χρησμολόγου, ἣν πολυχρονιωτάτην γενομένην παρθένον διαμεῖναί φασιν, οὖσαν μὲν Ἐρυθραίαν, ὑπό τινων δὲ τῶν τὴν Ἰταλίαν κατοικούντων Κυμαίαν, ὑπὸ δέ τινων Μελάγχραιναν καλουμένην.

1465. Νησοῦς θυγατρὸς] Sibylla, Neſonis ex Dardano filia. Arrianus, Δάρδανος τὰς τοῦ Τεύκρου βασιλέως θυγατέρας ἔγημε, Νησώ τε, καὶ Βάτειαν· καὶ ἐκ μὲν τῆς Νησοῦς ἦν αὐτῷ θυγάτηρ Σίβυλλα ἡ μάντις, ἀφ' ἧς καὶ ἄλλαι γυναῖκες, ὅσαι ἐγένοντο μαντικαὶ, Σίβυλλαι ἐλέγοντο. Quem locum Theodoro Cantero, viro doctiſſimo, acceptum refero.

Ibid. Ἢ τὸ Φίκειον τέρας] Sphingem intelligit, quam Bœoti appellant Φίκα, teſte Palæphato. Heſiodi Scholiaſtes ad Ἀσπίδα, Φίκιον, ὄρος Βοιωτίας. ὠνομάσθη δὲ ἐκ τῆς Σφιγγὸς, ἣν Φίκα ἐκάλουν οἱ Βοιωτοί. Et ad Theog. Αὕτη δὲ (Σφίγξ) ἐστὶ θυγάτηρ Χιμαίρας καὶ Τύφωνος, ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη καὶ τὸ Φίκιον, ἔνθα διέτριβε, Φίκα δὲ αὐτὴν οἱ Βοιωτοὶ ἔλεγον. Feſtus, *Picati appellantur quidam, quorum pedes formati ſunt in ſpeciem Sphingum, quod eas Dorii Phicas vocant.*

1472. Δαίμων δὲ φήμας] Hoc loco δαίμων Lycophroni, quod aliàs τὸ δαιμόνιον Græci veteres dicebant, quo nomine majus quoddam numen intelligebant. Sic Pindarus Iſthmion. Ode VI.

Σὺν τέ οἱ δαίμων φυτεύει
Δόξαν ἐπήρατον.

Theognis,

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν.

Et alii Poetæ ſæpe. Cum autem τὸ δαιμόνιον καὶ τὸ θεῖον dicerent, Deum ſupremum, divinitatemque mundi moderatricem intelligebant. Jul. Pollux lib. I. cap. I. Τῆς αὐτῆς χρείας τὸ θεῖον, καὶ τὸ δαιμόνιον.

Ibid. Εἰς τὸ λῷον ἐκδραμεῖν τεύξει] Ex vetere formula, Εἰς ἀγαθόν μοι. Duabus vero utebantur formulis ad amolienda infauſta, & hac, quam diximus, & illa, Εἰς κεφαλήν σοι. Priore utitur hoc loco apud Lycophronem Caſſandra. Moſchus etiam Idyllio II.

Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.

Pacuvius apud Feſtum in *Veruncent*, *Dii monuerint meliora, atque amentiam averruncaſſent tuam*: quæ ita emendo,

——— *Dii monuerint*
Meliora, atque amentiam averruncaſſint tuam.

Et

Et frustra sunt, qui aliter corrigunt. Virgilius latius usurpavit Æneid. tertia,

Dii prohibete minas, dii talem avertite pestem,
Et placidi servate pios. ———

De altera formula, Εἰς κεφαλὴν σοι, ita Aristophanis Scholiastes Acharn. Ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ εἰ κατηγόρουν τινὸς, εἰς κεφαλὴν τρέποιτο, τοῦτο δ' ἐπὶ κακῶν ἔλεγον. Virgilius Georg. III.

Dii meliora piis, erroremque hostibus illum.

Ubi complectitur utramque formulam. Moschus Idyllio quarto,

Ἴσχε, φίλη, μηδ' ὧδε διὰ φρενὸς ἐλδέσθαι
Μοιρῶν ᾗ γ' ἄλγεα κεῖθι φέρειν εἰς κεφαλὴν ἐχθροῖσι
Οἴκαδ' ἀπ' ἀνθρώποις. ———

Apuleius Milesf. III. *Si quid adversi tuum caput respicit, id omne protinus meo luatur sanguine.*

Theocritus Idyllio VI.

——— αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων
Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Pedo in Elegia ad Liviam,

Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum,
Gentibus adversis forma sit illa precor.

Terentius Heautont. Act. V. Sc. III.

——— *ah obsecro te, istuc inimicis fiet,*
Egone confitear meum non esse filium, qui sit meus?

1473. Οὐδὲ σὺν προπολοῖσι] Locis & regionibus omnibus Genios præesse credebant, Græci vocant ἐγχωρίους θεοὺς, δαίμονας, ἥρωας. Festus, *Genium esse putârunt uniuscujusque loci.* Clemens Protrept. Εἰ γὰρ ἦν δαίμονας λέγοι τις, καὶ μακροί, ἐστὶ ἱδρῦσθαι καὶ ἀναφανδὸν οὕτω κατὰ πόλεις δαίμονας ἐπιχωρίους τιμὰς ἐπιδρεπομένους. Servius Georg. lib. I. *Genium dicebant antiqui naturalem Deum uniuscujusque loci.* Prudentius lib. II. adversus Symmachum,

Quanquam cur Genium Roma mihi fingitis unum,
Cum portis, domibus, thermis, stabulis soleatis
Adsignare suos Genios? ———

Inde est apud Virgilium Æneid. V.

Incertus Geniumne loci, famulumne parentis
Esse putet. ———

Quintilianus Declamat. I. *Ipsi quoque servuli longius quiescunt, & præstatur grande secretum Genio loci.* Gratius,

Te primum, Vulcane, loci pacemque precamur
Incola sancte tuam. ———

Ubi *loci sanctus incola* non alius, quam Genius loci. Calphurnius Eclog. V.

——— *in cespite vivo*
Pone focum, Geniumque loci, Faunumque, Laremque
Salso farre voca. ———

Vetus inscriptio,

I. O. M. - I - G - NIO LOCI
HUJUS. Q. CÆCILI
US. SECUNDUS
LEG. C. SERENI
PROCOS. GALLIÆ
TRANSALPINÆ
V. S. L. M.

Phalaris in Epistola quadam ad Himeræos, Ταῖς θεαῖς αὐτὸς ἀφίξομαι, αἷς ἔτι κατέχετε. καὶ ἔσονται ἐγχωρίοις πλῆρες κατασκευάσω τὸν τόπον καὶ ἥρωας. Arnobius lib. I. *Prudentissimi vobis videntur, nec reprehensionis ullius, qui Faunos, qui Fatuas, civitatumque Genios, qui Pausos reverentur, atque Bellonas.* Philostratus lib. I. de Vita Sophist. in Dionysio, Καὶ πάλιν αὐτομολούσης πρὸς βαρβάρους Βοιωτίας στείλαντι οἱ κατὰ γῆς ἥρωες. Tertullianus lib. de Pallio, *Certe, si quis loci Genius, ingemebat.* Hesiodus lib. I. de Geniis loquens,

——— πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Petronius, *Nostra regio tam præsentibus plena est numinibus, ut facilius possis Deum, quam hominem invenire.* Hunc quoque propitium imprecabantur sibi mutuo Veteres. Clare Tertullianus de Idololatria, cap. XXII. *Si dedero eleemosynam, vel aliquid præstitero beneficii, & ille mihi Deos suos, vel coloniæ Genium propitios imprecetur.* Et cum ingrederentur primum aliquam regionem, aut postliminio in eam redirent, solebant eam religiose salutare, in honorem Genii, quem ei præesse credebant. Probabile id multis Auctorum testimoniis. Æschylus Agamemnone,

Πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
Δίκη προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους
Νόστου. ———

Plautus Bacchidibus, Sc. *Herilis, &c.*

Herilis patria, salve, quam ego biennio
Postquam hinc in Ephesum abii conspicio libens.

Ovidius Metamorph. lib. III.

Cadmus agit grates, peregrinaque oscula terræ
Figit, & ignotos montes agrosque salutat.

Tertullianus Apologetici cap. XXI. *Dispersi, palabundi, & cœli & soli sui extorres, vagantur per orbem, sine homine, sine Deo rege, quibus nec advenarum jure terram patriam saltem vestigio adorare conceditur.* Symmachus lib. V. Ep. LXXII. *Octavo demum die multa reluctatus itineris difficultate, larem patrium salutavi.* Philostratus Heroicis, Καταπλεύσαντες δὲ, καὶ τὴν γῆν ἀσπασάμενοι, βαδίζουσιν ἐπὶ τὸ ἱερὸν, καὶ προσευξάμενοι τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ θύσαντες. Neque solum salutabant, sed & sacrificabant. Apollonii Scholiastes extremo II. Τοὺς ἐπιδημοῦντας ἔθος ἦν ἐν ἀλλοδαπῇ θύειν τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς, καὶ ἥρωσι. Codinus, Ἐπεὶ ἦν κατὰ τὴν ἡμέραν ἣν ἀφίκοντο, καὶ θυσίαν ἐξιλάσαντο δαίμοσι, κόρακες, &c. Et in Epistola Cydippes ad Acontium,

Pretium egressa superis, quibus insula sacra est,
Flava salutatis thura, merumque damus.

Heliodorus lib. X. Τὰ μὲν ἐν πρώτῃ ἐχόμενα τὰ ὄχθας ἀεὶ τοῦ Νείλου καὶ παραποταμίας ἐχόμενοι, ἐπεὶ δὲ εἰς τὰς καταρράκτας ἀφίκετο, θύσας τῷ Νείλῳ, καὶ θεοῖς ὁρίοις, ἐκτραπεὶς, τῆς μεσογαίας μᾶλλον εἴχετο. Etiam qui in aliam regionem discessuri sacrificabant iis, atque id appellabant θύειν τὰ διαβατήρια. Stephanus in Βουθρωτός, Μυθεύονται Ἕλενον ἐκ Τροίας πλέοντα εἰς Ἤπειρον (ita scribo, non ἑσπέρίαν) θύοντα διαβατήρια ἐν Ἠπείρῳ, τὸ θῦμα ὁ βοῦς ἀποδράσαντα ἐκ τοῦ βωμοῦ, ἔρχεσθαι φεύγοντα διὰ τοῦ μεταξὺ πόντου εἰς τὸ κόλπον, &c. Etiam VALE dicebant. Ovid. Metamorph. lib. XIII.

Troja, vale, rapimur, clamant, dant oscula terræ
Troades. ———

Theophylactus Simocatus in Epistola quadam,

Ἐπὶ τῇ Αἴτνῃ, τὸ Σικελικὸν ὄρος, ἀπείρομεν, εἰπόντες χαίρειν τῇ Ἀττικῇ. Atque hæc omnia fiebant in honorem Genii locorum præsidis, qui anguis forma colebatur. Hinc Persio lux,

Pinge duos angues, pueri, sacer est locus.——

Servius Æneid. v. *Nullus enim locus sine Genio est, qui per anguem plerumque ostenditur.* Huc facit illud Propertii lib. IV. Eleg. VIII.

Lanuvium annosi vetus est tutela draconis,
Hic ubi Tartarea non perit hora mora.

Item Statii insignis locus Thebaid. v.

Interea campis nemoris sacer horror Achei
Terrigena erigitur serpens, tractuque soluto
Immanem sese vehit, ac post terga relinquit.
Livida fax oculis, tumidi stat in ore veneni
Spuma virens, ter lingua vibrat, terna agmina adunci
Dentis, & aurata crudelis gloria frontis
Prominet, Inachio sanctum dixere Tonanti
Agricolæ, cui cura loci, & silvestribus aris
Pauper honos ——

Et ille Isidori Orig. lib. XII. cap. IV. *Angues autem apud veteres pro Geniis lucorum erant habiti semper.* Ad hos Genios pertinet etiam quod Pythagorici aliis alios locis fortunatiores putabant, prout cujusque hominis Genius cujusque loci Genio conveniret. Atque ista de loci Genio, in quo omine desino, & finem Commentario meo impono.

IN

IN

Lycophronis Caſſandram
JOHANNIS POTTERI
COMMENTARIUS.

IN LYCOPHRONIS ALEXANDRAM *JOHANNIS POTTERI* COMMENTARIUS.

EXIGERE hic videtur operis instituti ratio, ut, antequam ad obscura Poematis ænigmata solvenda nos accingamus, de Poeta ipso nonnihil præmittamus; sed hac Nos oneris parte levarunt doctissimi Viri, Isaacius Tzetzes, Gulielmus Canterus, & Johannes Meursius, quorum è scriptis petere possis, Amice Lector, & plenis faucibus haurire, quæcumque supersunt de Lycophrone. Cum igitur hanc laudem præripuerunt Viri Seculorum memoria illustres, quid Nobis in hoc Commentarii limine agendum relinquitur? Id, nempe, unum, ut Scholiastis ætatem, genus, vitam, scripta, (quæ paucis hactenus cognita ac percepta satis videntur) quæ, & qualia fuerint, exponamus. Sed neque hic rem aggredior intactam penitus, & illibatam; prævivit enim Nobis in hac non devia prorsus, etsi non valde trita, semita, Nicolaus Gerbelius, in sua ad Johannis Tzetzis, Isaacii nostri fratris, Chiliades Præfatione. Ab illo itaque mutuantes, quæ ad institutum nostrum videbuntur pertinere, alia quædam, quæ partim ex Impressis, partim ex MSS. Codicibus observare contigit, adjiciemus.

Si de nomine quæras, variis id modis scriptum atque pronunciatum reperies, dum alii Cæcum, alii Zezium, alii Zezen appellandum judicarunt, eos dictitantes, *asperam vastamque pronunciationem, & sonum plano barbarum probare*, quibus Tzetzen scribendum esse videretur. Verumtamen ipse Auctor sese nuiquam aliter, quam Tzetzen nominat, apparetque mirifice eum hoc nomine fuisse delectatum; quam quandoque etiam ad tædium id ingeminat, quod etiam de fratre ejus, Johanne Tzetze, observavit Gerbelius, *Ita scripsit Tzetzes, sic sentit Tzetzes, Non omnium meminisse potest Tzetzes*; atque ejus generis prope infinita; in quibus non memini ullum ex MSS. vel Impressis Codicibus hoc nomen vel semel variasse. Floruisse videtur quingenta plus minus abhinc annis, circa annum à Christo nato MCLXXVI. Patrem habuit Michaelem Tzetzem, matrem Eudociam, avum paternum Johannem Tzetzem, literarum quidem rudem, sed eruditorum hominum amatorem. Avus ejus maternus fuit gente Græcus, avia materna Abasgis, sive Ibera. Itaque Tzetzes noster à materna avia Abasgicam originem, à paterno maternoque avo Græcam, de qua nonnumquam gloriari videtur, trahit, uti prolixe narrat Johannes Chiliade v. Hist. xvii. Porro nemini dubium esse potest, quin eadem cura educatus, iisdem imbutus præceptis fuerit Isaacius noster, quibus informatam suam pueritiam memorat Johannes. Exacta infantia, pater prudentissimus satis habens perspectum, quam ægre deleantur, quæ molli & ceræ ætati impressa sunt, nihil prius habuit aut antiquius, quam ut teneri puerorum animi ad virtutem, ad pietatem, ad optima quæque instruerentur: numquam igitur destitit talia illis præcepta sedulo & serio inculcare, *Ut, nempe, contemnerent opes, parvi facerent potentiam, non essent bonorum, aut* *** *cupidi*: uti narrat Johannes in Epistola quadam, quam fini iv. Chiliadis Hist. subjunxit. Post actam sub hac tutela pueritiam, clarissimis istius seculi præceptoribus tradidit in omni artium & scientiarum genere erudiendos, sub quibus quantum profecerint, ut in cæteris, tum præsertim in Critica, testatur, præter egregia eorum scripta, omni doctrina referta, quæ pauca ex multis temporum injuria ad nos devenere, præter hæc, inquam, quantum de Repub. literaria meruerint hi Fratres, testatur illud *Grammaticorum* cognomen, quo illa ætas voluit Eorum memoriam posteritati commendari. Ad hos autem Commentarios quod spectat, de eis nihil aliud opus erit dicere, quam quod obscurum hoc Poema, quod omnia omnium ætatum ingenia exercuit, sit ab iis ita dilucide explicatum, ut possit à quovis ingenio, quod non in hujusmodi plane cæcutiat, non legi modo, verum etiam (pauca excipias) intelligi. Non tamen is sum, qui Tzetzem in omnibus sequi velim, quid enim mirum si in illo seculo, in illo Poemate doctissimus quivis hæserit, & nonnumquam etiam fœde erraverit? Id vero doleo, imo indignor potius, Gulielmum Canterum qualibet arrepta occasione Tzetzi sine modo convitia fundere, & virum doctissimum immerito sæpe lacerare; præsertim cum Adnotationum, quas pro suis venditat, partem tantum non majorem ex Tzetzis Scholiis ipsum subripuisse constet. Id vero maxime omnium bilem mihi commovit, quod Canterus iste plagii Tzetzem incuset, eumque Theonis, & aliorum nescio quorum, de quibus, præter nomina, nihil aliud superest, scrinia compilasse clamitet, & hoc, nullo teste, nulla auctoritate, nullo alio indicio nixus, quam quod illi Tzetzem ætate præcesserint, & ab eo ali-

quoties laudentur. Sed has refellit calumnias, & amplius evincit, antiquos illos Interpretes ad Tzetzis tempora aut non perveniſſe integros, aut non eſſe tanti faciendos, quanti eos æſtimavit bonus Canterus, hæc, inquam, ſatis probat ingens illud pretium, in quo eo ævo habiti ſunt Tzetzis noſtri Commentarii, & hoc abunde conſtabit ex unico exemplo, quod ex Johannis Tzetzis Chiliade VIII. Hiſt. CCIV. apponam,

Λυκόφρονες γεγόνασι διάφοροι τὴν κλῆσιν·
Λυκόφρων, παῖς τοῦ Μάστορος, ὡς Ὅμηρός που γράφει,
Καὶ ἕτεροι Λυκόφρονες σοφοί τε, καὶ τῶν ἀσόφων.
*   *   *   *
Οὗτος ὁ παῖς τοῦ Λίκου (lege Λύκου) δὲ, εἴτε μὲν τοῦ Σωκλέους
Λυκόφρων, ὁ καὶ σύγχρονος ὑπάρχων Πτολεμαίῳ,
Πολλὰ μὲν συνεγράψατο δράματα τραγῳδίας,
Καὶ βίβλον, ἣν ἐπέγραψε τὴν κλῆσιν Ἀλεξάνδραν,
Εἰς ἣν ὁ Τζέτζης ἔγραψεν ἐξήγησιν, καὶ ἄλλας·
Ταύτην δὲ τὴν ἐξήγησιν ἐσφετερίζετό τις,
Οὐχὶ τὴν βίβλον παρ' αὐτοῦ λέγων ἐξηγηθῆναι,
Ἀλλ' ἑρμηνειῶν τὰ ῥητὰ σύμπαντα τῆς βίβλου,
Τὴν βίβλον ἐπικρύπτων δὲ, καὶ τοῖς φοιτῶσι λέγων,
Οἰκείου τέχνη λογισμοῦ. αὐτὰρ ἑρμηνεύοι,
Ἀπόντα καὶ τὸν Τζέτζην δὲ καὶ λοιδορῶν, καὶ τύπτων.
Ἕως πολλοὶ τῶν φοιτητῶν τῇ κέλλῃ τῇ ἐκείνου
Λαθραίως παρεισφρήσαντες, ἐφεῦρον τὸ βιβλίον,
Καὶ τὴν ἐξηγησάμενον οὕτως ἐξυβρισμένον,
Ἀλγυνόντα καὶ μάλιστα τοῖς εὐηργετημένοις,
Ἀνθ' ὑπὲρ ἐκληρώσατο μοῖραν τῶν παλαμναίων,
Ὥστε καὶ καθυβρίζεσθαι τοῖς εὐηργετημένοις.
Τοὺς δ' ἀχαρίστους ὑβριστὰς ἐκ τεισαλιτηρίων
Εὗρον, μὴ δεδόμενοι τεταρόδων χρυσηρίων.

Ad mores Tzetzis, vitæque rationem quod attinet, teſtatur Johannes Epiſtola ſupra laudata, ſe cum Fratre in animi bonis fœlicitatem ſuam collocare, opes autem, honores, & cætera Fortunæ munera contemnere. Hoc tamen ex eorum Scriptis nimium conſtat, utrumque ſui paullo fuiſſe amantiorem, adeo ubique laudes ſuas inferciunt, doctrinam prædicant, alios ſpernunt, ſe omnibus præferunt. Videntur uterque mutua ſui admiratione, mutuoque amore flagraſſe, quod abunde patet cum ex aliis eorum monimentis, tum præcipue ex libello quodam, (hactenus, ni fallor, inedito) quem de Proſodia ſcripſit Johannes, & Fratris præmatura morte extincti memoriæ conſecravit; quod opus verſibus Heroicis inchoatur, & clauditur, quos, quia ad rem noſtram faciunt, ex MS. Codice, quem ſuppeditavit Bibliotheca *Barocciana*, exſcripſi, & aliquot in locis emendatos appoſui:

Ἰωάννου τοῦ γραμματικοῦ Τζέτζου διδασκαλία περὶ τῶν ἐν τοῖς στίχοις μέτρων ἁπάντων, διὰ στίχων πολιτικῶν, τὰ δὲ προοίμια μόνα συντέθειντι διὰ στίχων ἡρωϊκῶν, ὁμοίως καὶ ὁ ἐπίλογος.

Γραμματικοὶ μαθέειν ποθέοντες μέτρια πάντα,
Τῇ δὲ βίβλῳ προσέχοντες, ἀρύετε ὅσσα κεκεύθει,
Τήν περ ἀδελφειῷ Τζέτζης θέτο νέρτερα δῶρα,
Τὴν θέτο νέρτερα δῶρ' Ἰωάννης Ἰσαακίῳ,
Οἶτον ἀμειψαμένῳ περὶ μοῖραν ἐξ ὀδυνάτων,
Ἃς ἔτλη Συρίῃ τε ῥόδῳ δ' ἔτι, κάτθανε τύμβῳ.
Κεῖνον ὀδυρόμενος τὸν ἀδελφειὸν, οἷά περ ἔτλη,
Βουλόμενοί τε μέτροις παντοίοις τόνδε δακρῦσαι,
Τὴν βίβλον ἐξετελέσσατο μέτρια πάντα προφάσκων.
Μυρμιδόνες προπάροιθε περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
Μνῆμα λυγρὸν ἑτάρου [illegible]νθαὶς ἀπέκειραν ἐθείρας.
Κλαῦσαν Ἀχιλλέα Πιμπληΐαδες ἐννέα Μοῦσαι,
Χρύσειον ἐς τύμβονδε καὶ ἀμφοτέρους καλαθέντες
Ἥρωες ἐδάκρυσαν, ἐπεὶ κατὰ μοῖρα κατέσχε.
Παρθένος αὖ χαλκείη περὶ σήματι δάκρυσε Μίδα·
Λυδιοὶ σφετέρῳ δὲ Ὀσιμάνδρῃ βασιλῆϊ
Χρυσέῳ εὐστεφάνῳ σταδιαῖον τύμβον ἔρεψαν.
Μαυσωλὸν Κᾶρες περὶ κίονα μεσσόθι λίμνης
Θάψαν, θαῦμα μέγιστον ἐν ὑστατίοισι βροτοῖσι.
Πυρομελεῖς τὸ πάρος δὲ θεράποντ, ἀμφὶ τάφον δὲ
Παῖδες Ἀθηναίων ἀλυκώδεα δάκρυα λεῖψαν.
Πύργων δὲ στεφάνους ἐπ' Ἀλεξάνδρου βασιλῆος
Κεῖραν Μακεδόνες Ἡφαιστίωνι θανόντι·
Ἄλλοι δ' ἄλλα ἔρεξαν ἐπὶ προτέρων λυκαβάντων.
Αὐτὰρ ἐγὼ, κασίγνητε, γλυκὺ φάος, Ἰσαάκιε,
Κρεῖσσον ἐμοῦ βιότοιο, καὶ εἴ τι βέλτερον ἄλλο,
Σεῖο ἀποφθιμένοιο ὑπ' ἀργαλέων ὀδυνάων,
Τηλόθεν ἡμετέρης, καὶ ἡμετέρων ἑτάρων,
Ἡμετέρην γενέθλην ἐπὶ ἔμβαρυς ἔχρασε δαίμων,
Οὐ χρυσέην ἐς λάρνακα θεὶς, πλοκάμοισι πυκάσσω,
Παρθένον οὔτε χαλκείην στῆσα περὶ σήματι θήσω,
Πότμον ὀδυρομένην μάλ' ἀπηνέα τὸν ῥόδῳ ἔτλης
Πλεῖστ' ἀναγκαζόμενος κυκνανθρώπῳ Ἀραβίῃ
Οὐλομένῃ, στρατειῆς ἣ πολλοὺς ἔμβαλε γαίῃ,
Ἦτορ ἀπείρα χρύσειον, οὐ μέγα ἠρίον ἐκτολυπεύσω,
Πυρομελὴς οὐ στείη δὲ βροτὸς ὅς σε δακρύσει,
Οὐ πολιῶν κερέω στεφάνας, οὐδ' ἄκρα κόρυμβα,
Οἷά περ ἐξετέλεσσαν ὅσοι πάρος ὄλβιοι ἦσαν,
Ἀλλά σε νῦν δακρύσων ἐφεσταίτω περὶ τύμβον,
Ἠδὲ σὺν Χαρίτεσσι πολυστεφάνων Ἀρετάων
Ναὶ μὴν μύρονται περίαλλα σὺν αὐταῖς Μοῦσαις,
Κειράμεναι πλοκάμους, δακρύουσι σὺν αὐτοῖς Λόγοι
Μορφῇ ἐν ἀνδρομέῃ περὶ κῆρι δακρυχέοντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ τεῒ φίλητον ἀδελφειοῦ ὄμμα, καὶ ἦτορ,
Ζωὸς ἀποφθιμένοιο σεῦ ὕστερος ὢν ἐπὶ γαῖαν,
Μνῆμα καλὸν τελέω σοι, ὅπερ σέθεν ἄξιον ἐστὶ,
Καὶ ῥόδος οὐ σὸν μνῆμα, σὺ δ' αὖ ῥόδου ἔσσεαι μνῆμα,
Ἡ γὰρ γηράσασα ποτὲ χρόνῳ ἐξαπολεῖται,
Αὐτὰρ, ὦ Ἰσαάκιε, τεὸν κλέος ἄμβροτον ἔσται.
Θάψω γάρ σε μέσῃσι ψυχαῖς εἰς τάφον οἷον,
Ὅνπερ μέτροις παντοίοις Μοῦσαι τελέουσι,
Καὶ χρονικὰ δὲ βίβλοις συνταξάμενος μαλαλέξω,
Σὸν πότμον γοάων τε, καὶ ἄσπετα δάκρυα λείβων,
Αὐτὰρ ἐπεὶ τοὺς ζώοντας κορέσωμαι δακρύων,
Λυσέου καὶ Ὁμήρου ἴσοις ἐπέεσσι δακρύσω,
Πάντας θ' ὅσοι ἔασιν ὑπὸ χθονὸς ἔξοχοι ἄλλων.
Ἀλλά γε καὶ μετρέων νῦν δίζομαι αὐτὰ κέλευθα,
Σεῖο χάριν ποθέουσι περιφραδέως ἐρεείνων,
Τόφρα τεοῖς θρηνήμασιν ἐμμέτροισι τυχόντες,
Ἰδμοσύνῃ προφέρεντες μέτρια ἐν διακρίσει,
Κλῆσιν δ' αὖ προτίστα ποδῶν ἐξάρχομαι ᾄδειν.

Poſt finem deinde libelli hos habet Verſiculos;

Γραμματικοῖς ποθέουσι τὰ μέτρια πάντα δαῆναι,
Ταῦτά τοι ἐξερέεινα καὶ ἐς τέλος ἐκτολύπευσα,
Μέτρια φραδμοσύνῃσι περισπάδην ἀγορεύσας,
Ὑμεῖς αὖτις ἕκαστος ἐν οὔασι ταῦτα βαλόντες,

Οὔασι

Οὔασι καὶ περιπίδλοισι, καὶ ἀπειρεσίοις δεδαῶτες,
Μνημοσύνην φρίσσοιτε καὶ ἀμφοτέρων κασιγνήτων,
Τοῦ τε περοιχομένοιο, καὶ ὃς τάδε μέτρια πεύξειν.

1. Λέξω τὰ πάντα νημερτέως, ἃ μ' ἱστορεῖς] Figuram his verbis inesse ait Eustathius Homero familiarem, qua à multitudine ad paucitatem contrahitur Oratio; ecce ejus verba, Iliad. γ'. pag. 314. Edit. Basil. Σύνηθες Ὁμήρῳ τὸ σχῆμα, τὸ ἐκ πληθυντικῆς καταβαίνειν εἰς ἑνικόν. οἷον καὶ τὸ, Ἀνθρώπους τίνυσθε, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. ἐκ γὰρ τοῦ ἀνθρώπους εἰς τὸ ὅτις μετέβη, διότι οὐ πάντες οἱ καμόντες, ἤτοι θανόντες, κολάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. Τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, Δεσποτῶν ὠμῶν τύχοιμ', ὅστις μ' ὠνήσεται. καὶ τὸ, Δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, Ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμάθῃ σαφῶς, Στυγεῖ. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, Τὰ σεμνὰ κἀνόνητα σώματα Πάχει. τοῦτο δέ τι, Ὅστις ἀνθρώπου φύσιν γεγὼς, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ, Λέξω τὰ πάντα, ἃ μ' ἱστορεῖς. καὶ τὸ, Ἔλεξα πᾶν, ὅσον περ ἐξηπιστάμην. Καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ τὸ, Πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ. καὶ ἐν τῇ δ' τὸ, Ταῦτα δ' ἀρεσσόμεθα, εἴ τι κακὸν εἴρηται.

3. Οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη Ἔλυσε χρησμῶν ὡς πρὶν &c.] Duplicem hic fuisse apud Veteres vaticinandi modum innuit Poeta; alterum quidem pacatum, & quietum: alterum vero, turbulentum, & furentium, aut Bacchantium similem; quæ differentiæ interdum ex diversitate dæmonum, interdum ex magnitudine, imbecillitate, aliisque divini influxûs affectionibus provenire putabantur, ut nos docet Iamblichus lib. de Mysteriis Sect. III. cap. V. Ἐκ δὴ τούτων καὶ τὰ σημεῖα τῶν ἐπιπνεομένων γίγνεται πολυειδῆ, κινήσεις τε τοῦ σώματος, καὶ μορίων τινῶν, παντελεῖς τε αὐτοῦ ἠρεμίαι, τάξεις τε ἐναρμόνιοι, καὶ χορεῖαι, καὶ φωναὶ ἐμμελεῖς, ἢ τἀναντία τούτων. καὶ ἤτοι τὸ σῶμα ἐπαιρόμενον ὁρᾶται, ἢ ὀγκούμενον, ἢ μετέωρον ἐν τῷ ἀέρι φερόμενον, ἢ τἀναντία τούτων περὶ αὐτὸ φαίνεται γιγνόμενα, φωνῆς ὁμαλότης κατὰ μέγεθος, ἢ κατὰ τὰ μεταξὺ διαλαμβανόμενα τῇ σιωπῇ διαστήματα πολλὴ θεωρεῖται, καὶ ἀνωμαλία. αὖθις ἐνίοτε μουσικῆς μὲν ἐπιτεινομένης· καὶ ἀνιεμένων τὸν ἦχον, ἐνίοτε δ' ἄλλον τρόπον. Et hic indicat Poeta Cassandram, cum de tot tantisque rebus, de tot regnorum, urbiumque eversione, & constitutione, tot regum, & heroum variis casibus vaticinatura erat, propiore Dei numine afflatam, quam prius, cum de rebus minoris momenti quieta & tranquilla loquuta fuisset. Aliis tamen Poetis visum est Cassandram semper introducere, furenti more fata aperientem: Seneca Agamemn. v. 700. Cassandræ furorem eleganter descripsit,

Silet repente Phœbas, & pallor genas,
Creberque totum possidet corpus tremor;
Stetere vittæ, mollis horrescit coma;
Anhela corda murmure incluso fremunt;
Incerta nutant lumina, & versi retro
Torquentur oculi; rursus immites rigent;
Nunc levat in auras altior solito caput,
Graditurque celsa; nunc reluctantes parat
Reserare fauces; verba nunc clauso male
Custodit ore Mænas impatiens Dei.

Et hoc modo utplurimum affici solebant vates clariores, & quotquot interius habuere cum Diis commercium; de Pythia ubique testantur Scriptores. Aristophanis Scholiastes in Pluto, Μανίας πληρουμένη, καὶ τὰς τρίχας λύουσα, καὶ ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀποπίμπλουσα, καὶ τἄλλα ποιοῦσα, ὅσα οἱ μαινόμενοι ποιεῖν εἰώθασι, τὰ τῆς μαντείας, ἢ μανίας ἐφθέγγετο ῥήματα. Dicitur etiam tanto furore nonnumquam fuisse correpta, ut propter nimiam Dæmonis violentiam misere expirarit. Sibylla Virgiliana Deo plena mirum in modum bacchatur, Æneid. VI. v. 45.

Ventum erat ad limen, cum Virgo, Poscere fata
Tempus, ait, Deus, ecce Deus. Cui talia fanti
Ante fores, subito non vultus, non color unus,
Non comtæ mansere comæ; sed pectus anhelum,
Et rabie fera corda tument; majorque videri
Nec mortale sonans; afflata est numine quando
Jam propiore Dei. ———

Adeo denique usitatus vatibus hic furor, ut μάντιν dictum existimarit Plato ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, eumque Grammatici sequuntur; Eustathius Iliad. α'. Μάντις παρὰ τὸ μαίνεσθαι εἴρηται, μανίαν γάρ τινα ἔνθεον ἐκστατικῶς οἱ μάντεις ἐν τῷ προλέγειν ἔπασχον.

4. Ἔλυσε χρησμῶν] Κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν χρησμῶν, inquiunt Scholia MSS. in Barocc. Codice, sed perperam; etsi enim non diffitear *solvendi* verbum finem rei nonnumquam denotare, ut cum Plautus dixit, *Vita solvere*, cum tamen os, aut linguam aliquis dicitur *solvere*, intelligendus est rupto quasi silentio os aperire, metaphora à nodi solutione ducta; quo modo Ovidius *Solvere linguam ad jurgia* dixit; & Virgil. Georg. IV. v. 452. de Proteo,

Et graviter frendens, sic fatis ora resolvit;

i. e. aperuit. Quinetiam *Lumina in lacrymas solvere*, dixit Lucanus; ut alia testimonia omittam in re tam obvia.

Ibid. Αἴθλον στόμα] Αἴθλος varia habet significata; Porphyrius, Αἴθλος, ταχὺς, ἀπὸ τῆς ἀέλλης. Theocriti Scholiastes, ἀπὸ τῶν Αἰολέων. Hesych. Αἴολος, ποικίλος ἢ εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ αἰολεῖν, ὅ ἐστι κινεῖν. Eustathius, & Scholiastes noster tradunt, Æolum virum fuisse callidum, & inde versutos omnes dictos esse, αἰόλους: & hæc significatio non est ab hoc loco prorsus aliena; quodnam enim majus est sagacitatis indicium, quam rerum futurarum ante multos annos præsensio? quodnam ingenii plane divini testimonium evidentius exhiberi poterit, quam ea prædicere, quæ in obscuro Temporis utero jacent recondita; quæque nulla ars, nulla philosophia, nec ipsa magistra rerum experientia explicare, nedum investigare queat? Hinc apud Veteres more receptum fuisse accepimus, ut nec bellum gererent, nec leges ferrent, nec aliquid grave negotium susciperent, quod non esset vatum consensu prius approbatum. *Proditum clarissimis Auctoribus scio,* (inquit Cœlius) *Athenienses publicis consiliis divinos quosdam sacerdotes adhibuisse, quos* Mantes *vocant. Nam & Lacedæmonii regibus suis Augures assessores dabant. Quin & senibus (sic enim consilium nuncupant publicum) Augur intererat.* Antiq. l. XVIII. c. XXV. Addit autem Strabo tantam fuisse eorum sapientiæ opinionem, ut etiam imperio digni judicarentur, Geogr. l. XVIII. Sed non opus est ad aliorum testimo-

nia confugere, cum Poeta noster hoc abunde testatus sit, dum *Sisyphium* vocat Calchantem vatem, quod Sisyphus calliditate, & prudentia notus sit, ut infra patebit, v. 980.

Κάλχας ὀλωλὼς Σισυφεὺς αἰνιγμάτων.

Alii σῶμα αἰόλον dictum volunt, i. e. varium; quod Cassandra de rebus variis vaticinata sit; utpote quæ enumeratis Græcorum, & Trojanorum pugnis, cædibus, miseriis, erroribus, coloniis, &c. artificiocissimam Historiæ seriem ad Poetæ usque tempora deducat. Mihi tamen placebit magis, qui αἰόλον hic exponet obscurum, & intricatum, variisque ambagibus implicatum; cujus significationis admonuit nos antiquus Sophoclis Interpres, cum tradit Noctem αἰόλαν dictam esse, quod sit μέλαινα, i. e. nigra; & nigra pro obscuris sumi nemini ignotum est. Ecce ejus verba, Αἰόλα νύξ· μέλαινα, ὡς οἱ νεώτεροι. ἢ ποικίλη, διὰ τὰ ἄστρα. ἢ ταχεῖα, διὰ τὸ Νυκτὶ θοῇ, παρ' Ὁμήρῳ. Idem, sed multo clarius, docet Æschylus, quem Poeta noster non raro exprimit, in Prometheo,

Ἧκον ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
Χρησμοὺς, ἀσήμως δυσκρίτως τ' εἰρημένους.

h. e. ἀναγγέλλοντες ποικίλως, καὶ αἰνιγματωδῶς, καὶ ἀσαφῶς, inquit Scholiastes.

6. Δαφνηφάγων] Lauro vim inesse vaticinatricem, unde μαντικὸν φυτὸν appellata est, secundum illud,

——— *venturi præscia laurus,*

Poeticam etiam facultatem adjuvare, & Apollini sacram esse, qui duplici Arti, Vaticinatrici nempe, & Poeticæ præesse credebatur; ex ejusque amica, Daphne, originem, & nomen traxisse, nemini ignotum esse potest, qui fonte labra proluit Caballino; quare his, & similibus explicandis immorari, instituti nostri non est; id potius agemus, ut, si quid à communi tritaque semita paullo sit remotius, si quid explicandis Veterum ritibus, & consuetudinibus inserviat, in his enarrandis operam ponamus. Quamobrem hoc loco prætereundum non erit, eos, qui Arti Vaticinatrici nomina dederant, tribus potissimum modis Lauro usos fuisse. Primum, quod innuit Poeta, ea vesci solebant, quum erant oracula daturi; & hoc inter conditiones ad vaticinandum necessario requisitas, peneque ipsi Castitati æquale habitum fuisse memorat Sibylla in Tibullo,

——— *sic usque sacras innoxia laurus*
Vescar, & æternum sit mihi Virginitas.

Secundo, Lauro capita coronare solebant. Tertio, Lauri virgam manibus gestabant, quæ, ut alia omittam testimonia, de se testatur Cassandra, apud Æschylum, Agamemn. v. 1272.

——— *ἔχω τάδε*
Καὶ σκῆπτρα, καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη.

Porro scipionem illum laureum, ἰδωντήριον dictum fuisse, ex Hesychio discimus; Ἰδωντήριον, ὃ φέρουσι οἱ μάντεις σκῆπτρον ἀπὸ δάφνης. Nec omittendum ex ipsa Lauro nonnunquam Vates omina elicuisse; quod faciebant, laureum ramum in ignem mittendo, qui, si igne crepitaret, bono erat omini; sin taceret, malo; unde δαφνίδα dictam putarunt nonnulli, ἀπὸ τοῦ δα φωνεῖν, quod, cum *valde crepitaret*, fœlicitatis esset prænuntia. Tibullus, lib. II. El. V. v. 81.

Ut succensa sacris crepitet bene Laurea flammis,
Omine quo felix, & sacer annus eat.

Et Propertius tacentis malefica omina memoravit, lib. II. El. XXI. v. 36.

Deficiunt magico torti sub carmine rhombi,
Et jacet extincto Laurus adusta foco.

Ibid. φοιβάζειν] Φοιβάζειν proprie dicebatur Pythia, aut Cassandra, aut quævis alia *Phœbi* numine afflata, eum, ut ait Claudianus,

——— *totum spirant præcordia Phœbum.*

Catachrestice etiam ἐφοιβάζον, qui ab aliis numinibus prophetiam acceperant, quod Phœbus vatum præfecturam peculiari jure sibi vendicare creditus sit, quam tamen non ex se, sed à Jove patre communicatam habuit; quod recte observatum aliquot Poetarum locis lucem dabit. Æschylus Sacerdotibus,

Στέλλειν ὅπως τάχιστα· ταῦτα γὰρ πατὴρ
Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ. ———

Ubi innuit, Apollinem à Jove futurorum cognitionem, quam deinde hominibus tradit, habere. Idemque testatur Virgilius, apud quem Harpyia Æneadis sic fatur, Æn. III. 250.

Accipite ergo animis, atque hæc mea figite dicta:
Quæ Phœbo Pater omnipotens, mihi Phœbus Apollo
Prædixit, vobis Furiarum ego maxima pando.

Quam ob causam, cum Apollo apud Æschylum oraculis suis debitos honores solvi jubet, addit, Jovis etiam responsa æquali in pretio habenda esse, Eumenidibus,

Κἀγώ τε χρησμοὺς, τοὺς ἐμούς τε, καὶ Διὸς
Ταρβεῖν κελεύω. ———

Et hæc ratio assignari solet, cur Jovi τοῦ Πανομφαίου cognomen tributum sit; quod nempe sic πάντων τῶν ὀμφῶν αἴτιος, i. e. aliis omnibus Diis & hominibus facultatem vaticinandi daret. Homerus Il. ϑ'.

Ἔνθα Πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.

Ad quod Eustathius hæc verba habet, Πανομφαῖος δέ, ὁ πάσης μαντείας αἴτιος. οἱ γὰρ ἄλλοι πάντες ὑποφῆται Διός εἰσιν, εἴτε δαίμονες ἐκεῖνοι, εἴτε ἄνθρωποι. p. 597. Edit. Basil. Ad Cassandram vero quod attinet, ut ad ipsam redeam, notum est illam vaticinium ex Apolline didicisse, promisso ei concubitu; unde φοιβὰς tam à Latinis, quam Græcis Poetis frequenter dicitur, Euripides Hecub. v. 827.

Ἡ φοιβάς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.

Et Seneca Agamemn. v. 588.

Effræna Phœbas entheas laurus quatit.

Et eodem sensu paullo ante dixerat,

Tenetque regnum Famula veridici Dei.

7. Σφιγγὸς κελαινῆς] Scholiastes tradit Sphingem hic κελαινὴν, i. e. *nigram* appellari, ἢ διὰ τὸν φόνον, ἢ τὸ αἰνιγματῶδες, & posset aliquis ob cædes horrendas hoc epitheto notari, ut infra patebit; sed cur eo sensu Cassandræ conveniat, nulla ratio reddi potest; quamobrem indubium est Lycophronem eam heic Sphingi comparare,

parare, quod obſcure & ænigmatice vaticinata fuerit. Et *nigra*, vel *atra* pro occultis ſumi notiſſimum eſt; Æſchylus Supplic. v. 83.

Μ λαιναι ξυμτυχίαι
Μερόπεσσι λαοῖς.

h. e. latet homines, qualis eos fortuna, qui caſus maneant, ut explicat Scholiaſtes, Τοῖς μὲν (inquit) ἀνθρώποις ὐκ εὐπαιδοτόν ἐστιν, ἀλλὰ μέλαινά τις αὐτοὺς κατέχει συντυχία. Et voci κελαινὸς exacte apud Latinos reſpondet *obſcurus*; eodem modo Lycophron occulta vocabit τὰ ἐν σκότει, i. e. *tenebroſa*; nec aliter dixit Horatius,

Prudens futuri temporis exitum
Caliginoſa nocte premit Deus.

Plurima hic dici poſſent, fortaſſe & debent, de affectata Oraculorum obſcuritate, ejuſque cauſis, & uſibus, ſed brevitatis ſtudium ſcripturientem calamum retrahit.

9. Κλύοις] Decoro conſulit Nuntius, qui coram Priamo rege verba faciens, optandi modum adhibuit, omiſſa imperandi ruſticitate, quam venuſtatem Attica præcipue Muſa cognitam habuit. Æſchylus, in Επτὰ ἐπὶ Θήβαις,

——— ὦ πολιοῦχοι
Θεοὶ, πόσιν μέ ἔξω
Πύργων ἀνδρολέτειραν
Καὶ τὴν λίφοπε. ἄτην
Εμβαλόντες, ἄφοιδε
Κῦδος ———

Et apud Soph. Electr. Clytæmneſtra Apollinem ſic modeſte affatur,

Κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε.

Ubi Demetrius Triclinius hæc verba habet, Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ ἐνθ' ὅτι τὰ προστακτικὰ εὐκτικῶς φέρειν. Vetus autem Interpres moris hujus rationem reddit; Κλύοις, ἀντὶ τοῦ ἄκουε· ἐπεὶ γὰρ μεγάλων προσώπων, ἐφ' ὧν ἐδόκει βαρὺ φανερῶς προστάττειν, ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ εὐκτικῷ μετὰ τοῦ ἂν, ὡς ἐνταῦθα. Pleniſſime hunc morem perſequitur, ejuſque alias etiam cauſas enumerat Euſtathius, Commentario in Iliad. α΄. p. 9 Ed. Baſ. qua ſola uſi ſumus, ut hoc ſemel moneam; Δεῖ γὰρ εἰδέναι, (inquit) ὅτι ἀπαιτήσεως ἡ φυσικῶς, πᾶσα περαίνουσα, καὶ διήγησις, ἡ ἅπας εἰς ἔργον ἐκβιβασμὸς διὰ προστακτικοῦ ῥήματος γίνεται. εἰ δέ ποτε δυσωπία τις ὑπῇ, ἢ φόβος, ἢ αἰδὼς, ἢ ἔφεσις, ἢ ἄλλη τις ἔνδειξις φυσικοῦ θερμότητος ἐνδιδῶντος, τότε ἀντὶ προστακτικοῦ, εὐκτικῶς ὁ λόγος σχηματίζεται. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὅθεν ἐφεῦρε τὰ εὐκτικὰ ῥήματα. Quin etiam Optandi modus pro Imperfecto Indicandi nonnumquam adhibetur, ut quum apud Æſchylum, Prometheus in cognomine Dramate Jovi ſic fatur,

Η δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις.

Ubi Scholiaſtes, Δυσχερῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους ἔφερες, τὸ γὰρ φέροις ἀντὶ τοῦ ἔφερες. τοῦτο δὲ Ἀττικὸν, τὰ τοὺς εὐκτικοὺς ἐνεστῶτας ἀντὶ τῶν παρωχημένων λαμβάνεσθαι. Nonnumquam vero pro Imperandi modo, Futurum Indicandi uſurpant, ut apud Sophoclem Antigon. v. 83.

Ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ
Τοὔργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε. ———

Ubi Triclinius, Ἰστέον ὅτι οὐ μόνον τὰ εὐκτικὰ ἐστιν ὅτι προστακτικῶν δυνάμεις ἔχοντα εὕρηται, ἀλλὰ καὶ ὁριστικὰ ῥήματα ἐπὶ μελλόντων, ὡς ἐστι κἀνταῦθα· εὕροις δὲ ἀλλαχοῦ, εἰ ζητοίης. Frequentiſſime vero pro Imperativis adhibentur Infinitivi modi; Ariſtophan. Ran. Act. I. Scen. II.

——— τόθ' ἥδη καὶ σὺ σαυτόν.

Ubi Biſetus, nuperus Scholiaſtes, τότε καὶ σὺ ἴδη, ἤγουν ἴθι, ἄφες, κάθες σαυτόν. αἱ δὲ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν Ἰώνων εἰσίν. Ομηρος Ιλ. β΄.

Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύειν. ———

ἀντὶ τοῦ, ἀγόρευε. Et Phocylides, initio Νουθετικοῦ Ποιήματος,

Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν,
Μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν,
Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν,
Αρκεῖσθαι παρέουσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.

Quæ ſic ludibundus exprimere conatus ſum,

Ne tibi ſint Veneris furtiva, aut maſcula curæ
Munera; ne tacito verſes ſub pectore fraudem,
Nulla manus cæde, aut ſanguis polluat; auri
Nullos per fraudes, aut vim tibi congere acervos;
Sed bene quæſitu fruere; & quæcumque dabit ſors
His contentus abi; nec turpi vivere rapto.

Sed in his, & ſimilibus docent Grammaticorum nonnulli, verbum θέλε, aut aliquid tale ſupplendum eſſe.

Ibid. Αναπεμπάζειν] Heſychio eſt, ἐπαναλαμβάνειν τὰ προειρημένα, ἀνασκέπτεσθαι, ἀναμετρεῖν. Fit autem ἀπὸ τοῦ πεμπάζεσθαι, τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν, τὰ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι, ut ait Idem. Phavorinus, Αναπεμπάζειν, ἀναπυθέσθαι, ἀναμιμνήσκεσθαι, εἴρηται ἀπὸ τοῦ τοῖς πέντε δακτύλοις ἀριθμεῖσθαι, οἱονεὶ κατὰ πεντάδα ἀριθμεῖσθαι. Euſtath. Il. α΄. Πέμπε Αἰολεῖς τὸ πέντε φασὶν, ὅθεν καὶ πεμπάζειν, κυρίως τὸ κατὰ πεντάδας ἀριθμεῖν. ἐξ οὗ ἀναπεμπάζειν μεταφορικῶς τὸ ἀναμετρεῖν, καὶ ἀναλογίζεσθαι. Huic loco poſtremus, ſive metaphoricus ſenſus convenit, quo dicitur *cum animo verſare, etiam atque etiam expendere*, id quod Græci ἀναμασᾶσθαι τὸ πρᾶγμα, Latini *ruminare negotium* appellant, ut ait Eraſmus Adag.

10. Διοίχνει οἴμας &c.] Continuata metaphora uſus eſt Poeta, à viæ decurſu ad ſermonem tranſlatione eleganter facta; eademque metaphora aliis familiaris eſt, quoties de ſermonis, aut conſiliorum, aut rerum agendarum methodo verba faciunt, quod exemplis clarius patebit; Ariſtophanes Pace,

——— ὑμεῖς δ' αὐτοῖσι θεαταῖς
Ην ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν.

Idem alio loco,

Φράζειν, Ερεχθείδη, λογίων ὁδὸν, ἣν σοι Απόλλων
Ιαχεν. ———

Æſchylus eodem ſenſu dixit λόγων ἴχνος, Prometheo,

Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν, τῇ δέ τ' ἐς κοινὸν φράσω,
Ες παντὸς ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος.

Ex eodem fonte enarrare Græci διελθεῖν, ἐπιλθεῖν, &c. Latini *percurrere* frequentiſſime dicunt. Ariſtoph. Equit.

——— εἶθ' ἐπιλ-
θεῖς ἅπαντά μοι σαφῶς.

Euripides Phœniſſ. v. 1213.

——— ἀλλ' ἀνελθέ μοι πάλιν
Τί τἄπι τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον;

Ubi Scholiaſtes, Ανελθε· ἀνάδραμε, διήγησαι. Sed non ad Orationem modo, verum etiam, ut dixi,

dixi, ad curas, cogitationes, consilia, aliaque similia hæc verba applicantur; Aristophanes in Avibus de cantu dixit,

——πέτομαι δ' ὁδὸν μελέων
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν.

Sophocles Oedip. Tyran. v. 67.

Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.

Euripides eadem metaphora usus est, Hecub. v. 743.

Οὔ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων
Ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.

Et in Oreste, v. 632.

Διπλᾶς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς.

Sophocles denique verbum πορεύω tam ad res, quam sermonem applicavit, Oedip. Tyran. v. 894.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν,
Ἢ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος.

Hinc natum Proverbium, Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν, cum quis variis curis, & cogitationibus huc illuc agitur, quo se vertat nescius. Suidas, Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδήλων, καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων, ἐπειδὴ γὰρ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος, οὐκ οἶδε ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

13. Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα &c.] Cum viæ prius, & semitæ Orationem comparasset, continuato Tropo ejus initium comparat Carceribus, sive loco, à quo emittebantur, qui cursu certabant. Similiter Aristophanes Vespis,

Καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
Τῆς ἡμετέρας. ὡς οὐδεμιᾶς ἥττων ἐστὶ βασιλείας.

Quem locum sic explicat Interpres vetus, Ἀπὸ βαλβίδων, ἀπ' ἀρχῆς κυρίως. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σταδιοδρομούντων: βαλβὶς γάρ ἐστιν ἡ ἀφετηρία, γραμμὴ δέ, ἐφ' ἣν εἰσήκεσαν, ἕως ἂν ἀποσημανθῇ ὁ δρόμος αὐτῶν. Nonnumquam, ut observavit Salmasius in Plinian. Exercitat. in Solini Polyhist. Βαλβὶς stadii erat lignum traversarium inter duo alia exstantia positum, quod, signo dato, funibus laxabatur, & in lineam subtus cavatam decidens, limini januæ complanato simile existebat. Quod innuunt Aristophanis Scholiastes vetus Equit. & Hesychius, quorum ille tradit βαλβίδα fuisse lignum in cursus initio positum, hic verò utrimque habere alia quædam exstantia. Aristophanis Scholiastes, Βαλβὶς καλεῖται τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκάρσιον ξύλον, ὃ καὶ ἀφετηρίαν καλοῦσι. Hesychius, Βαλβίς, ἀφετηρία. * * καὶ παρὰ Ἱπποκράτει βαλβῖδες, τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις. Utrimque autem duo Hermulæ exstabant, qui fune demisso repagulum solvebant. Hinc patet quid intelligendum sit per Ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας. Hæc de cursu peditum; in equestribus autem certaminibus alium fuisse μηρίνθου usum haud ignoro, nam ante carceres suspensus erat funiculus, quo cohibebantur equi, ne ante datum signum exirent, atque æquo limite continerentur omnes: docuit hoc Pausanias, Πρὸ δὲ τῶν ἁρμάτων, (inquit) καὶ τῶν ἵππων τῶν κελήτων, διήκει πρὸ αὐτῶν καλώδιον ἀντὶ ὕσπληγγος.

14. Λοξῶν ἐπῶν] Continuavit heic priorem metaphoram; cum enim comparasset orationem viæ, aut semitæ, jam ænigmata, & obscuras orationis ambages assimulat *tortuosis* viarum flexibus, è quibus haud facile aliquis se expedire poterit; nam λοξὸν idem valet, quod ἐπικαμπὲς, πλάγιος, σκολιός. Unde Apollo Λοξίας, παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, quia solebat responsa sua obscuris verborum involucris tegere. Suidas, Λοξίας, ὁ Ἀπόλλων, ὁ λοξὰ ἰὰς ἀποπέμπων, λοξῶς γὰρ ἐμαντεύετο,

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Sunt tamen qui Apollinem Λοξίαν inde vocatum scribunt, quod per varios flexus iter annuum in Zodiaco perficiat. Idem loco citato addit, Ἢ ὁ λοξὴν πορείαν πορευόμενος, ὁ αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡλίῳ. Aristophanes initio Pluti de Apolline verba faciens,

———τοῦ δὲ Λοξίου
Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου.

Ubi Interpres vetus, Τῷ δὲ Λοξίᾳ· τοῦ Ἀπόλλωνι, ὅτι τοῦ λοξὰς ἰὰς πέμποντι, λοξὰ γὰρ μαντεύεται ὁ θεός. ἢ τοῦ λοξὴν πορείαν πορευομένου, ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ. His consentit Etymologici Auctor, Λοξίας, ὁ Ἀπόλλων, ὡς μὲν οἱ Πυθαγόρειοι, ἀπὸ τοῦ λοξὴν τὴν ἰὰν, τουτέστι τὴν φωνὴν· ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἰέναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ, καὶ Λοξίας, ὁ λοξὴν κίνησιν κινούμενος, ὁ αὐτὸς γὰρ τῷ ἡλίῳ. Lege τοῦ ἡλίῳ.

15. Πρώτην ἀράξας νύσσαν] Plures statuebant νύσσας in cursus certamine, unam in initio, alteram in fine, & in medio aliam; unde hæc vox ambigua est, interdumque pro initio, ut heic; interdum pro meta, seu fine accipi solet. Tzetzes ἀφετηρίαν explicat, at Suidæ νύσσα est, καμπὴ, τέρμα, βαθμίς. Quales autem fuerint hæ νύσσαι, explicat Homerus Iliad. ψ'. v. 327.

Ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης,
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ,
Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ,
Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς,
Ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
Ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.

17. Κραιπνοῖς ὑπερποτῶσα Πηγάσου πτίλοις] Homerus narrat Auroram equos habuisse Lampum & Phaethontem, sequioris autem ævi Poetæ Pegaso vectam referunt. Eustathius Iliad. λ'. de Aurora loquens, eam ait esse ἔποχον ξυνωρίδος ἵππων καθ' Ὅμηρον, Λάμπος καὶ Φαέθων, τοῦ Πηγάσου καὶ τοὺς νεωτέρους. Scholiastes vetus Iliad. ζ'. v. 155. Auroram à Jove impetrasse refert, ut Pegaso veheretur, Τὸν δὲ ἵππον (de Pegaso loquitur) λαβεῖν τὴν Ἠῶ, δεηθεῖσαν τοῦ Διὸς, δῶρον πρὸς τὸ ἀκμαίαν γενέσθαι τὴν τοῦ κόσμου περίοδον. Quidam tradunt Pegasum fuisse Auroræ filium, unde eum *Memnonis unigenam* vocavit Catullus, ut Dianam, *Phœbi unigenam*; sunt autem *Unigenæ*, duo fratres, aut sorores; Epigr. de Coma Berenices,

Abrupta paullo ante comæ mea fata sorores
Lugebant, quam se Memnonis Æthiopis
Unigena impellens nutantibus aëra pennis
Obtulit Arsinoës Chloridos ales equus.

Pegasi autem pinnas Auroræ affingunt, propter rapidissimum cœli vertiginem, quæcumque enim citato motu feruntur, Pegaso comparari solent, Seneca Troad. v. 380.

Quidquid sol oriens, quidquid & occidens
Novit; cæruleis Oceanus fretis

Quidquid

Quidquid vel veniens, vel fugiens lavat,
Ætas Pegaseo *corripuit gradu.*

Et quæ celeri rapidoque cursu moventur, alas habere dicuntur; unde ἔπεα πτερόεντα dixit Homerus: Mercurius quoque, Deorum nuncius, alas habere creditus est, Venti item, & id genus alia. Et πτερόεντα Lexicographi celerem explicant; Suidas, Πτερόεντα, ταχέα, κοῦφα. Πτερόεντι, ταχεῖ, τοῖς τῶν ἀνέμων ὠκείαις συμφοραῖς ἐοικότι. Sacræ etiam Paginæ Scriptores has metaphoras subinde imitari solent, præsertim divinus ille Psalmorum Auctor, Ps. XVIII. v. 10. ubi de Deo loquitur, Καὶ ἐπέβη ἐπὶ Χερουβὶμ καὶ ἐπετάσθη, ἐπετάσθη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων. Quod intelligendum videtur de veloci judiciorum Dei executione. Et Psal. CXXXIX. *Auroræ pinnas* dixit, *Assumam (inquit) pinnas Auroræ, & commorabor in ultimo maris.*

18. Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πύλας Λιποῦσα] Hæc Auroræ surgentis descriptio Poetis est admodum familiaris, Homerus initio Iliad. λ'.

Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἠδὲ βροτοῖσι.

Ubi Eustathius, Περίφρασις ποιητικὴ τὸ, Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων. ἔστι δὲ ὁ νοῦς τῆς περιφράσεως, ὡς ἡμέρα ὑπὸ ἡλίῳ γίγνεται. Τὸν δὲ μῦθον τοῦτον καὶ ὁ Λυκόφρων ἐν ἀρχῇ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ἐκτίθεται. Homeri simia, Virgilius Æneid. IV. v. 584.

Et jam prima novo spargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens Aurora cubile.

Ibid. Κέρνης πύλας] Varias de hujus Insulæ situ sententias si quis enumerare vellet, totas is paginas implere poterit; ad præsens institutum sat erit, si pateat Auctores idoneos in Oriente positam affirmare, unde suum cursum incipit Aurora: hoc autem testatur Eustathius in Dionysium Περιηγητὴν, de hac Insula agens, Ἡ θέσις δὲ αὐτῆς ἀμφισβητεῖται, οἱ μὲν γὰρ ἀνατολικὴν αὐτὴν ὑποτίθενται, ὡς καὶ Λυκόφρων ἐμφαίνει, οἱ δὲ δυτικὴν, Διονύσιος δὲ καὶ ἄλλοι νοτίαν.

19. Σὸν ἀμφιμήτειον κάσιν] Tuum (i. e. Priami) paternum fratrem. Nam Ἀμφιμήτειος fratrem denotat ex eodem patre, matre autem diversa genitum. Hesychius, Ἀμφιμήτωρ, ὁμοπάτριος, ἀλλ' οὐχ ὁμομήτριος. Suidas, Ἀμφιμήτωρ, ὁ ἑτερομήτωρ, Αἰσχύλος. Unde ἀμφιμάτορας κόρους dixit Euripides, fratres eodem patre, diversa matre natos, Andromache v. 466.

Οὐδέ ποτ' ἂν δίδυμα
Λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν,
Οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους.

Ubi Scholiastes, Ἀμφιμάτορας, τοὺς ἐκ διαφόρων μητέρων, ἐξ ἑνὸς δὲ πατρός. Pari ratione ἀμφίπτολιν dixit Æschylus, malum ex diversis urbibus natum, Choephor. v. 73.

Ἐμοὶ δ' ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
Θεοὶ προσήνεγκαν.

Ubi Interpres vetus, Ἀμφίπτολιν, τὴν ἐκ διαφόρων πόλεων, ὡς ἀμφιμάτορας κόρους φησὶν ὁ Εὐριπίδης. Cæterum paternum Priami fratrem appellat Tithonum, nam Laomedon Priamum genuit, & Tithonum, illum ex Leucippe, hunc autem ex Rhœone, vel Strymone, Homerus Iliad. υ'. v. 237.

Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε.

Phavorinus, Τιθωνὸς, κατὰ τὸ μυθικὸν, καὶ τὴν ἱστορίαν, ὁ ἀδελφὸς Πριάμου ἀμφιμήτειος· ὁ μὲν γὰρ Πριάμος ἐκ Λευκίππης, ὁ δὲ Τιθωνὸς Ῥοιοῦς, τῆς Κασάνδρας, φησὶν, ἢ Στρυμοῦς· ἀμφότεροι δὲ πατρὸς Λαομέδοντος.

20. Οἱ δ' οὔτε χρόνος εὐγάλῃνα χερμάδος Ναῦται κέλεζον] Ut naves portum haberent tranquillum, mos erat funibus earum puppes ad terram, aut petram alligare; hos Latini *Retinacula*, Græci πείσματα, vel πρυμνήσια vocabant. Suidas, Πρυμνήσιον, τὸ ὀπίσθιον σχοινίον. Hinc emendo Hesychium, apud quem legitur, Πρυμνήσια, λάγεια, σχοινία. Lege, ὀπίσθια σχοινία. Unde cum portum intrabant, funes hosce ligare dicuntur, ut apud Homerum Od. κ'. v. 95. ubi Ulysses de se ait,

Αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
Αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ πέτρης ἐκ πείσματα δήσας.

Et Seneca in Medea, v. 611.

Et tot emensus pelagi labores,
Barbara funem religavit ora.

E contra cum navigabant, *solvere funes* dicuntur, Ovidius Met. l. XV. v. 695.

Æneadæ gaudent, cæsoque in litore tauro,
Torta coronatæ solvunt retinacula navis.

Et l. XIV. v. 44[illegible].

Solvitur herboso religatus ab aggere funis,
Et procul insidias, infamataque relinquunt
Tecta Deæ.———

Ulysses apud Homerum à Læstrygonibus sibi timens, funes præ festinatione se dicit abscidisse, Od. κ'. v. 126.

Τόφρα δ' ἐγὼ, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρῴροιο.

Causa autem cur naves funibus ligabant, erat, ut immunes præstarentur à venti fluctuumque impetu & agitatione, tutæque & tranquillæ in portu quiescerent; unde, si quando contingeret portus ventis procellisque minus obnoxius, funes non adhibebant; testis Homerus Od. ι'. v. 136.

Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρειὼ πείσματός ἐστιν.

23. Ἰουλόπεζοι] Coincidit hoc epitheton cum Sophocleo πολύκωπος Trachin. v. 663. Nam à remorum multitudine naves comparantur Iulis, qui vermes sunt in vitibus plerumque & ilicibus inventi, quos Græci ἴουλους, ὀνίσκους, vel etiam σκολοπένδρας, Latini à pedum multitudine, *multipedas*, *centipedas*, & *millipedas* appellant. Theon in Aratum, Ἴουλος, σκώληξ ἐστι πολύπους, μυρίοις γὰρ ποσὶ χρῆται, ὅμοιος τῇ σκολοπένδρᾳ, οἱ δὲ αὐτὰς τὰς σκολοπένδρας ἰούλους φασίν. Nicandri Scholiastes, Ἴουλος, εἶδος σφηκὸς, ἢ σκώληκος τῆς γλυκυθύμου μυιώδους. Vide Suidam, Hesychium, Aristotelem Hist. Animal. lib. IV. cap. VI.

Ibid. Εὐῶπις] Simili metaphora Æschylus dixit εὐπρόσωπος κοίτη Choephor. v. 969. Et navium proræ solent cum animalium vultibus comparari. Idem in eadem Tragœdia v. 389. dixit Πάροιθεν τῆς πρῴρας, i. e. τῆς ὄψεως, *ante faciem.* Et sicut Lycophron naves dixit *formosos* habere *vultus*, ita vicissim Æschylus homines ait esse *proris pulcris* præditos. Unde in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, cum voluit Parthenopæo pulcritudinis laudem tribuere, eum appellat καλλίπρῳρον. Ubi Scholiastes vetus hæc scribit, Τοῦτο δὲ προσωπ-

κὸν

κὴν ἀπὸ τῆ νεὼς, ὥσπερ γὰρ ἡ πρῴρα τοιόνδε δοκεῖ τι καὶ ἄποψις πολχαίνει τῶν προσώπων, καὶ οἷον δι' αὐτῆς τὸ μακρόθεν διαγινώσκεται, οὕτω καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶδος πρόσωπόν τε φαίνεται, καὶ προσονομάζεται γὰρ ἐμφανῶς ἅπασι, καὶ ἐκφαίνεται μάλιστα τῶν ἄλλων μερῶν. Idem in Agamemnone v. 244. dixit στόμαλον καλλιπρῴρου, i. e. εὐμόρφου, explicante Scholiaste. Huc respexit Hesychius, Καλλιπρῴρου, εὐπροσώπου. Idem, Πρῷρα, πρόσωπον, ἢ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου. Hinc Senes dicuntur προπέμχθοι, quod ipsorum vultus deorsum spectent, quasi pondere aliquo oppressi. Idem, Πρωρέχθοι, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων, ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρώρᾳ τὸν φόρτον φέρει, καὶ ἐπιπρεπόμενα ἐγκαθίζονται τῇ θαλάσσῃ· φυσικῶς δὲ οἱ γέροντες ἐπὶ τὸ πρόσωπον φέρονται. Simili metaphora Homerus dixit naves *genas* habere *minio* ornatas, eo quod proras haberent rubro colore depictas, Iliad. β'. v. 144.

Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.

Ubi Eustathius p. 233. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μίλτος, χρῶμά ἐστιν ἐρυθρὸν, δι' οὗ τὰ τῶν νεῶν ἔμπροσθεν βάπτονται οἷς εἰκασμένα, ἅπερ πρῷραι λέγονται, ὡς ἐκ προσώπου, παρειὰς ἔχοντα δύο οὐκ οἶδ' ὁ μέγα. ἐντεῦθεν δὲ οἱ ποιηταὶ ὁρμώμενοι τολμῶσι καὶ παρειὰς λέγειν τὰ τοιαῦτα μέρη τῶν νεῶν, καὶ πρόσωπα. Λυκόφρων δὲ τί[…]λον ἐξαχθεὶς, καὶ κόρας τὰς νῆας φησι, λαβὼν τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ μιλτοπάρῃος, κόραις γὰρ οἰκεῖον τὸ μιλτοπάρῃον. ἵνα δὲ σαφέστερον τὸ τοιοῦτον εἶδος θεωρηθῇ, σημειωτέον ὅτι οὐ μόνον ἡ παρειὰ ὑποβέβληται τῇ μεταφορᾷ, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς κεφαλῆς· ἔτι δὲ καὶ τὰ κατὰ ὅλον τὸ σῶμα τό, τε ἀνθρωπικὸν καὶ τὸ ἁπλῶς ζωϊκόν. καὶ ἡ μὲν ἀντιμέτωπος καὶ ἀντιπρόσωπος μάχη, καὶ τὸ τῆς εὐθορμῶς οἰωπρόσωπον, καὶ τὸ πελαγὲς πρόσωπον τοῦ ἔργου, καὶ ὅσα τοιαῦτα, λείως μεταφέρονται. Pergit deinde plura exempla huc spectantia per tres fere paginas congerere, quorum post finem hæc verba habet, Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν μιλτοπάρῃον ἐπίθετον ἐπὶ νεὼς εὐπρεπὲς, ζηλοῖ πρὸς τινα ὁμοιότητα παρθένου καλλιπαρῄου, καθότι καὶ κόρας ποιητικῶς αἱ τοιαῦται νῆες ἔφηνται, ὡς καὶ παρθένοι ἔτι τετήρεις αἱ πρωτόπλοοι. ἔχει δ' ὁμοίως τῷ μιλτοπαρῄῳ, καὶ ἡ χαλκέμβολος διὰ τὸ ἐν ταῖς τετρήρεσιν ἔστι ὃ, ὡς οἷον εἰπεῖν, ὠπρόσωπον, διὸ καὶ εὔμορφοι αἱ αὐταὶ παρὰ Λυκόφρονι. αἱ δέ γε πελαργοχρῶτες, αἱ τοιαῦται μέν, ἔχουσι δέ τι καὶ αὐταὶ κάλλους, χρωζόμεναι δίκην κατὰ πελαργὸν, ἐν οἷς τὸ μὲν πολὺ μελανίαν δηλοῖ, λευκότητα δὲ τὸ ἀργόν. ἡ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ποικιλοστόλος ναῦς, δαίδαλόν τι χρῶμα ἔχει, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλομένη. p. 235. Quibus verbis satis explicat, quomodo intelligi debeat εὔμορφος, ut non opus sit ad ἄλλας Scholiastis, aut Meursii ὀφθαλμοὺς confugere.

24. Πελαργοχρῶτες] Ex citatis Eustathii verbis jam ante patuit hoc epitheton desumtum esse à navium colore, qui partim albus est, ratione velorum; partim niger, si naves ipsas consideres, quas pice obductas fuisse, unde & toties ab Homero μέλαιναι dictæ, nemo est, opinor, qui ignorat. Et hunc *ciconiarum* esse colorem traditur, unde & ipsæ nomen suum apud Græcos nactæ. Suidas, Πελαργὸς, κυρίως διὰ τὸ ἔχειν πτερὰ μελάντερα, καὶ λευκὸν· πολιὸν. (lege πελὸν, ex Phavorino, qui hoc transcripsit) καὶ μέλαν, καὶ ἀργὸν, τὸ λευκόν.

Ibid. Αἱ Φαλακραῖαι κόραι] Paridis naves dicuntur ex arboribus Phalacræ fabricatæ fuisse; erant autem Phalacræ, Idæ promontorium, seu vertex, dictus à φαλακρὸς *calvus*, quod in summo ejus capite propter glaciem nivemque nec gramen, nec arbores nasci potuere; vel quod decisis arboribus, inde nudum, & quasi *calvum* mansit, glabreta enim omnia Veteres φαλάκρας appellare consueverunt. Stephanus Byzantinus, Φαλάκραι, ἄκρα τῆς Ἴδης, ὅτι οὐκ ἔχει ζώφυτον διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον, ἀλλ' ἐψίλωται· καὶ πάντα τὰ ἐψιλωμένα ὄρη ἐλέγοντο φαλάκραι. Ὁ ἐκ τόπου, Φαλακραῖος, Λυκόφρων,

Στείχειν κύβηλιν, ἢ Φαλακραῖον κλάδον.

Καὶ θηλυκῶς Φαλακραῖαι κόραι, καὶ ἀδέσποτον. Quod autem Lycophron Paridis naves appellat Φαλακραίας κόρας, eadem ratione factum existimat Eustathius loco citato, qua prius dixerat εὐμόρφους, mihi vero placet magis Canteri explicatio, qui ita dictas putavit, quod essent ex arboribus Phalacræis compositæ, secundum Horatianum illud,

Quamvis Pontica pinus,
Silvæ filia nobilis.

Simili metaphora Æschylus, quem ubique fere de industria exprimere videtur Poeta noster, Choephor. v. 389.

Γναμπτόμενοι δ' ἀλὶ, φεῦ,
Σκύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἢ, παίδων
Τᾶς ἀμιάντου. ———

Ubi pisces appellat ἀναύδους παῖδας ἀμιάντου, h. e. mutos & vocis expertes (unde & ἔλλοπες dici solent) soboles maris, quod nullis sordibus polluitur; aqua enim marina pura, & omni pollutione libera credita est, unde & in lustrationibus adhiberi solebat. In eadem Tragœdia vinum dixit vitis prolem,

Ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
Ποτὸν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε.

Et paullo post, flores vocat Terræ liberos,

Ἀνθη τέκνα, παμφόρου γαίας τέκνα.

Nec abhorret quod in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. fumum appellat ignis germanum, v. 500.

Αἰγυπτὰ μέλαιναν, αἰόλην, πυρὸς κάσιν.

25. Καλυδνῶν] Calydnæ plures à Geographis memorantur, hoc loco duas Insulas vult Poeta, juxta Tenedum sitas, qua navigatur ad Lectum, Idæ promontorium, de quibus Strabo lib. XIII. Πρόκεινται δὲ αὐτῆς (Τενέδου) νησία πλείω, καὶ δὴ καὶ δύο, ἃ καλοῦσι Καλύδνας, κείμενα κατὰ τὸν ἐπὶ Λέκτον πλοῦν. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Τένεδον Καλύδναν τινὲς εἴρηκασι. Horum partem exscripsit Eustath. Il. β'. p. 241.

Ibid. Λευκὰ φαίνουσαι πτίλα] Recte heic eorum errorem notavit Meursius, qui aut solos remos, aut sola vela avium pennis comparari contendunt, quum utraque speciem alarum præbeant, & veluti motus causæ sint. De velis testatur, ejusque rei rationem reddit Eustathius Iliad. α'. ad versum 480.

Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.

Ubi hæc verba habet, Τὰ δὲ ἱστία λευκὰ πέτασσαν, δηλοῖ μὲν τὸ ἀναπέτασαν καὶ ἐξήπλωσαν, ἀρχὴ δὲ γίνεται τοῦ Πτερὰ νηὸς καὶ τὰ ἱστία λέγεσθαι, διαπετάννυνται γὰρ καὶ ἀνάλογα εἰσὶν αὐτά, ὥσπερ πτερὰ ταῖς πτηνοῖς, οὕτω καὶ αὐτὰ ταῖς ναυσί. Hinc Virgilius *mare velivolum* dixit, Æn. I. v. 228.

Despiciens

Despiciens mare velivolum, terrasque jacentes.
Idem Æneid. III. 520.

——— *velorum pandimus alas.*

Hinc etiam Dædalus dicitur alas sibi comparasse, quoniam primus velorum usum invenisse dicitur; & sicut heic Poeta iter marinum desumta ab avibus metaphora expressit, ita vicissim Virgilius iter per aërem natationi comparavit, Æneid. VI. 16. ubi de Dædalo loquitur,

——— *gelidas enavit ad Arctos.*

Hesiodus etiam vela dixit alas, Ἔργων καὶ Ἡμερῶν ϛ'. 246.

Εὐχόμενος σολόεις νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.

Nec minus frequenter alæ remos denotant, Ovidius Metam. V. Fab. IX.

Posse super fluctus alarum insistere remis
Optastis. ———

Idem Icari alas remis comparavit, Met. VIII. Fab. III.

——— *rapidi vicinia solis*
Mollit odoratas, pennarum vincula, ceras;
Tabuerant ceræ, nudos quatit ille lacertos,
Remigioque carens, non ullas concipit auras.

Haud aliter Euripides dixit ἐρέσσει πτεροῖς, i. e. volat. Et apud Æschylum in Agamemnone Vultures dicuntur,

Πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. ———

i. e. volantes. Huc etiam videtur spectare, quod extremæ remorum partes πτερὰ, & ταρσοὶ dicantur, Jul. Pollux Onomast. lib. I. cap. IX. Τῆς δὲ κώπης, τὸ μὲν ὃ λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον· τὸ δὲ μέσον, οὐράχος· τὸ δὲ τελευταῖον, πτερὰ, καὶ ταρσοὶ κωπῶν. Emendo Hesychium, apud quem sic hodie legitur, Πτερῶν ταρσοῦ πτερῶν. Lege ταρσοὺς κωπῶν. Quod autem remorum extremitates, ab avium plumis petita metaphora, his nominibus insigniebantur, inde patet, quod ut πτερὰ, ita etiam ταρσοὶ sensu proprio de alis dicantur; hinc Aratus in Phænomenis de Cycno cœlesti ait,

——— ταρσοῖο τὰ δεξιὰ πείρατα τείνων.

Ubi ταρσοῖο de ala exponendum docent Theonis Scholia, Τὰ γὰρ δεξιὰ (inquit) τῆς πτέρυγος, ὃ δηλοῖ τοῦ Ταρσοῦ &c. Apertius Suidas, Ταρσὸς, κυρίως τῶν ὀρνίθων ἡ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ τῶν κωπῶν ὁμοίως ὁ σχηματισμὸς· οὕτως Ἡρόδοτος. Rursus, Ταρσοὶ, τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν, καὶ τὰ ἄκρα τῶν κωπῶν. καὶ Ταρσοῖς, πτεροῖς ἄκροις. Cæterum Herodoti locus, ad quem respexit Suidas, est in Clione. Ad Lycophronem redeo, apud quem certe non multum interest, utrum alas de velis, vel remis accipias. Tzetzes de remis intelligit in suis Scholiis, at Eustathius de velis dictum existimat, priorem tamen sensum, quem Homeri esse affirmat, huic præfert, Odyss. λ'. Πτερὰ δὲ νηὸς τὰς κώπας λέγει (Ὅμηρος) κρεῖττον ἤπερ Λυκόφρων τὰ ἱστία, εἰ γὰρ τάχους αἴτια τῇ νηῒ τὰ ἱστία, καθὰ καὶ αἱ κῶπαι, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν πτερῶν μᾶλλον αἱ κῶπαι σώζουσιν, ἤπερ τὰ λαίφεα.

27. Ἀπαρκτίαις σκηπτῆρος αὔθωνος πνοαῖς] Usitatissima est apud Poetas hæc constructio, qua substantiva genitivi casus in adjectiva possessiva mutantur. Similem phrasin habet Sophocles Oedip. Tyran. v. 1462.

Αἷν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
Τράπεζ', ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός.

Ad quod Triclinius, Δέον δ' εἰπεῖν, Ἡ τράπεζα ἐμοῦ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς· Ἡ ἐμὴ πρὸς τὸ τράπεζα εἶπε, καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, Κρεταῖα λιμνῶν τέκνα. Et hanc constructionem latius persequitur Eustathius Iliad. ϛ'. p. 130. Ἴστεον δὲ ὡς ἐν τούτοις κεῖται σχῆμα κοινὸν τοιοῦτον· ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος ἀναλυθέντος ποιεῖται Ὅμηρος γενικὴν σύνταξιν, οἷον,

Νεστορέη παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος,

ἤγουν παρὰ τῇ νηῒ τοῦ Νέστορος, τοῦ Πυλίου βασιλέως. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε, καὶ ἑξῆς, ἤγουν τῷ υἱῷ τοῦ Λαβδάκου, καὶ τοῦ Πολυδώρου, καὶ τοῦ Κάδμου, καὶ τοῦ Ἀγήνορος. Ὅμοιον καὶ τὸ,

Τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτερώμασιν,

ἤγουν τοῖς τοῦ Τευτάρου Σκύθου οἰστοῖς· Καὶ τὸ,

Ἀπαρκτίαις σκηπτῆρος αὔθωνος πνοαῖς,

ἤγουν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀπὸ τῆς ἄρκτου Βορέα. Εἴη δ' ἂν τοιοῦτον καὶ τὸ, Οἶκος βασιλικὸς τοῦ παντοδυνάμου· καὶ, Πρᾶγμα ἐμὸν τοῦ εὐτελοῦς, ἤγουν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ. Idem Iliad. ι'. p. 458. hæc addit, Τὸ Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, ὅμοιόν ἐστι τῷ, Νεστορέη παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος. ὡς ἐκεῖνο τῇ τοῦ κτητικοῦ ἀναλύσει εὐοδοῦται εἰς σύνταξιν, οὕτω καὶ τοῦτο· τὸ γὰρ Νεστορέη ἀναλυθὲν εἰς τὸ, τῇ τοῦ Νέστορος, εὖ ἔχει πρὸς τὸ εἰπεῖν, παρὰ τῇ Νέστορος βασιλῆος νηΐ· οὕτω δὲ καὶ τὸ Γοργείη κεφαλὴ δεινοῦ πελώρου, λέγει κατ' ἀνάλυσιν, ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς, τοῦ δεινοῦ πελώρου. Ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ Σοφοκλέος τὸ, Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ Ἀγήνορος· καὶ ἐκεῖ γὰρ εὔοδος ἡ σύνταξις δι' ἀναλύσεως τοῦ Λαβδακείῳ παιδὶ, ἵν' ᾖ, Τῷ παιδὶ τοῦ Λαβδάκου, καὶ τῶν ἑξῆς.

28. Σχάσουσι στόμα] i. e. λύσουσι στόμα, nam χάσαι apud Lycophronem idem valet ac λῦσαι, χαλάσαι: hinc paulo ante ἐχάζοσαν ὕσπληγας, idem est, ac si dixisset ἔλυον. Hesychius, Σχάσει, ἀφήσει. Phavorinus, Τὸ χάσαι τρία ταῦτα σημαίνει, ἀμύξαι, ἐκκρῖναι, χαλάσαι, παρ' Ἱπποκράτει. Sed frequentius sensum non diversum modo, sed contrarium huic voci imposuerunt Auctores, apud quos Σχάσαι, est καταπαῦσαι, *cohibere, frenare, reprimere.* Σχάσαι κώπην, cessare à navigationis opera. Euripidis Scholiastes Phœniss. v. 457. Σχάσας, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· σχάσαι γὰρ, τὸ ἐπισχεῖν τῶν κωπῶν τὴν εἰρεσίαν. Item Σχάσαι γῆρυν, *vocem comprimere*; Euripides Tragœdia laudata v. 967.

Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;

Ubi Scholiastes, Ὦ Κρέον, τί σιωπᾷς, τὴν φωνὴν ἄηχον ἐπισχὼν, καὶ οὐκέτι φθεγγόμενος. Paullo post, Σχάσας· μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας, καὶ ἀποκλείσας. Plura qui volet, Hesychium, & Suidam consulat.

Ibid. Βακχεῖον στόμα] Βακχεῖον idem hic valet, quod ἔνθεον, nam à notissimo illo furore, quo perciti feruntur Bacchi Sacerdotes, factum est, ut enthusiasticus, amatorius, & quivis denique alius furor, *Bacchicus* diceretur, & voces ex isto fonte derivatæ rabiem, insaniamque, & motus quoslibet vehementes, & præternaturales denotent. Hinc Hesychius, Βακχεύει, μαίνεται, σπαργᾷ. Βακχευθεῖσα, ἐξοιστρηθεῖσα, ἐξεστηκυῖα. Βακχεύοντες, μαινόμενοι, σειόμενοι. Ad rem nostram paullo propius Suidas, Βακχεύων, μαινόμενος, καὶ Κατεβακχεύετο, τουτέστιν, ἐνεθουσία, ἐπιπνοίας τινὸς πληρωθέντες. Exempla hujus rei apud Poetas ad-

modum sunt frequentia, cum Sibyllæ, aliæque vaticinatrices, Mænades, Bacchæ, &c. appellantur. Seneca, ut alios quamplurimos omittam, de Cassandra ait, loco citato,

Custodit ore Mænas impatiens Dei.

29. Ατης ἀπ' ἄκρων βουπλανοκτίστου λόφου] Satis de his collibus Tzetzes, Canterus, Meursius; cæterum Eustathius opinionem, quam ex eo citavit Meursius, Apionis, & Herodori testimoniis confirmat, Iliad. α'. p. 118. Ἰσέον δὲ (inquit) ὅτι ὁ τῆς Ἠραίας ἔχλης οὐρανόθεν ἐν πολλοῖς τι δηλοῖ, ὡς ὁ Ἄτης τόπος ὁ κείθεντος, ... Ad Dardani oraculum quod spectat, ejus geminum habuit Cadmus; Ovid. Metam. lib. III. v. 10.

Bos tibi, Phœbus ait, solis occurret in arvis,
Nullum passa jugum, curvique immunis aratri;
Hac duce carpe vias; & qua requieverit herba,
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.

De eodem Seneca Oedip. v. 719.

Monituque Phœbi, jussus erranti
Comes ire vaccæ, quam non raro flexerat
Vomer, aut tardi juga curva plaustri,
Deseruit fugas, nomenque genti
Inauspicata de bove tradidit.

31. Αἶ, αἶ, ταλαινα] Trojæ miserias, variasque clades enarratura Cassandra, orationem exorditur ab Herculis expeditione, qui sub Laomedonte rege Trojam, sex navium exercitu conscripto, debellavit, & diripuit; Homerus Iliad. ε'. v. 640.

Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἕξ οἴῃς σὺν νηυσὶ, καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Plura in hanc rem adferri possent, sed satis superque, quantum ad Fabulæ, & Poetæ explicationem, prius laudati Interpretes, ad quorum Commentarios Lectorem heic, aliisque in locis, quoscunque illi attigerunt, remitto, nolens actum agendo operam ludificari. Quod autem Hercules à ceto voratus fuerit, ejus rei alia causa à nonnullis redditur; nempe, quod naufragio facto in mare ex navi deciderit, atque ibi belluæ præda fuerit; Æneas Gazæus Theophrasto, ... Citante Hugone Grotio, qui versus sequentes sic Latine expressit,

Trivesperi Leonis, olim quem suis
Malis voravit sæva Tritonos canis,
Cum vivus intra, seu coquus, versans jecur,
Imo lebetis in sinu ignibus foco
Sudore totum per caput madesceret.

34. Ημάλαψε] Alium ab Interpretibus nostris sensum huic voci tribuit Etymologici Auctor, cujus verba hæc sunt; Ἠμάλαψε· σημαίνει τὸ ἐξέλαψε. ... Alium adhuc Eustathius sub finem Commentarii in Iliad. α'. Τὸ ἀμαλδύνειν (inquit) λέξις μὲν ἐστι ποιητική, ... Ἠμάλαψε κάρχαρος κύων. Diversam ab his significationem tradit in suis Collectaneis Varinus Camers, quæ & cum Canteri versione convenire poterit, Ἠμάλαψε, ἔλαψε, ἤσθιεν, κατέπιεν. ... Quarum significationum nulla, imo nec ea, quam attulit Scholiastes noster, est ab hoc loco in totum aliena.

36. Αφλέγυοι δ' ἐν ἰξύσιν] h. e. ceti ventre, cujus nativus calor, nullo adventitio igne accensus, aut auctus, Herculis cæsariem decoxit. Simile quoddam ex Tragœdia quadam citavit Eustathius Iliad. α'. p. 43. Κατὰ τὴν τραγῳδίαν, (inquit) ἄπυρα καὶ πυρὶ τῇ ὀπτῷ.

37. Σμήριγγας] Huc respexit Etymologici Auctor, Σμήριγγας, τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἀπὸ τῆς μήριγγος, ὅπερ σημαίνει τὴν κεφαλήν, πλεονασμῷ τοῦ σ. Λυκόφρων. ἐν σμήριγξι ἀπὸ τῆς μαρίς, πλεονασμῷ τοῦ σ.

Ibid. Κωδείας πέδῳ] Κώδεια, vel κωδία proprie denotat papaveris caput, testibus Harpocratione, Hesychio, & Suida: sed pro humano capite non raro à Poetis usurpatur, Homerus Iliad. ξ'. v. 499.

——— ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών.

Ad quod Scholiastes vetus, Κώδεια, ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή, ... Item Nicander,

Ἀμφιέβαλε κώδειαν ὑπὸ ξιφέεσσιν ἀμοιβοῖς.

Ubi Scholia vetera, Κώδειαν, τὴν κεφαλήν· ὡς καὶ Ὅμηρος, ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών. Idem testatur Julius Pollux Onomast. lib. II. c. IV. Καὶ μήτε κεφαλὴν οἱ ποιηταὶ καὶ κώδειαν καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς τῶν μηκώνων κεφαλῆς ἀνομάσαντες. Cum autem humanum caput Herbæ capiti comparavit Poeta, quid mirum si ejus superficiem, ex quo capilli efflorescunt, agro, herbarum genitrici, similem dixerit. Nec alio modo dicere solemus Montis *pedes*, *latera*, *verticem*, desumta ab animalium membris metaphora; sic apud Græcos πόδας, δειράς, λόφους, aliaque complura, quæ de animalium solummodo membris proprie dici possunt, montibus applicari amant; Eustathius Il. β'. p. 233. ... &c.

38. Ὁ πτερωθεὶς] Hercules à Junone ad insaniam adactus, uxorem Megaram, & liberos occidit, Lyci hostis uxorem & liberos esse ratus. Fabula ex Diodoro Siculo, Euripide, Seneca, Pindaro, &c. notissima est, Eustathii tamen verba, quia ad hunc locum spectant, apponam ex Odyss. λ'. Μέγαρα, Κρέοντος θυγάτηρ βασιλέως Θηβῶν. Ἡρακλῆ γημαμένη, ἔσχε παῖδας τρεῖς· Ἡρακλέους δὲ ... τὸν Κέρβερον, ... τέσσαρ

τύτοις Λύκος βασιλεὺς τηνικαῦτα Θηβῶν. Ηρακλῆς δ' ἄρα γενόμενος, ἀνεῖλεν ἐκεῖνον αὐτῇ γυναικὶ, καὶ τέκνοις· Ηρας δὲ χόλῳ εἰς μανίας συνελαθεὶς, διεχειρίσατο καὶ τοὺς παῖδας, ὅτι χάριν ἀνεῖλε τὸν Λύκον. διὸ καὶ Τεχνιτραίστης κεῖται Λυκόφρονι.

39. Ατρωτον] Quo pacto Junoni Hercules vulnus inferre potuit, si non erat vulneribus obnoxia? Hyperbolice nempe loquutus est, ut cum dixit Sophocles Ajace v. 577. ἄῤῥηκτον σάκος, i. e. secundum Triclinium, στερεὸν, haud facile pervium. Et *invictum*, *insuperabilem* nominamus, qui est fortis, & cedere nescius.

40. Εν τ' αὐλῷ μέσῳ] Αὐλὸς dicitur quidquid in longum porrigitur, unde instrumentum musicum nomen habuit, valles etiam αὐλῶπις dicuntur; quinetiam apud Homerum galea αὐλῶπις appellatur, quod in conum sit erecta, Iliad. λ'. v. 352.

——— ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
Τρίπτυχος, αὐλῶπις. ———

Ubi Eustathius, Αὐλῶπις δὲ, ὡς εἰς αὐλὸν ἀνήκουσα, ὅ ἐστιν, εἰς στενὸν καὶ μακρὸν ἀπολήγουσα, κεῖται γάρ ποτε καὶ ἐπὶ τοιούτῳ ὁ αὐλὸς. ὡς ἐν τῷ,

——— αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν.

Quod Hemistichium occurrit in Odyss. χ'. ubi iterum hæc verba habet, Αὐλὸς δὲ νῦν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, κρουνὸς, ἐξακόντισμα αἵματος, ὀξεῖα ἀναφορά. αὐλὸς γὰρ, φασὶ, πᾶν τὸ στενόν. ὅθεν καὶ ἔναυλοι, στενοὶ ποταμοὶ, τοιοῦτον δέ τι καὶ οἱ αὐλῶπις· ὅθεν τὰ διαυλωνίζοντα πνεύματα, καὶ διαυλωνία; τοπικὴ στενότης, καθ' ἣν ὄρνιθες, ἢ ἁπλῶς ἄγριοι ὄρνιθες ἀγρεύονται. Nec alio sensu intelligendum est illud Iliad. ρ'. v. 297.

Εγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς.

Ad quod iterum Eustathius, Αὐλὸν δὲ λέγει, ἢ τὸ ὀξὺ τοῦ δόρατος, ἐπεὶ καὶ αἰγανέας δολιχαύλους τινὰ λέγει τὰς μακροξύλους. ἢ τὸ τρῆμα τοῦ κωνὸς, τὸ διὰ τοῦ ἔγχεος. καὶ ἄλλως δὲ, αὐλὸν τὸν ἐξακοντισμὸν φησι, καὶ τὴν ἐπιμήκη φορὰν τοῦ αἵματος, αὐλὸς γὰρ, ὡς καὶ προεδηλώθη, πᾶν τὸ ἐπίμηκες, καὶ οὐδὲ πλατύ. ὅθεν καὶ οἱ αὐλῶπις, καὶ ὁ τῶν πνευμάτων ἀνακαμπτικὸς διαυλωνισμός. καὶ αὐλὸς, καὶ δίαυλος, τὸ στάδιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ μεταφορικῶς καὶ ἡ ἁπλῶς ὑποστροφῇ ἀνάκαμψις, ὡς τὸ, Διαύλιος κυμάτων φερόμενος, &c. emendo, Διαύλοις κ. φ. nam respexit ad hunc versum Euripidis,

Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φερόμενος.

Idem tradit aliis etiam in locis, id quod vetus Homeri Scholiastes, Etymologici Auctor, aliique Lexicographi confirmant. Hinc patet cur αὐλὸς vocetur stadium, cujus figura erat oblonga. Hinc etiam stadium duplicatum vocabant δίαυλον, quod ex gemino αὐλῷ, vel itinere, constabat, cum nempe decurso primo stadio, à meta ad ipsos carceres redibatur; Suidas, Δίαυλος, ὁ διπλοῦν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον, καὶ ὑποστρέψαι.

41. Πατρὸς Παλαιστοῦ μέσον ὀχμάσας δέμας] Cum Hercules purgasset stabula Augeæ, Eleorum regis, & promissa mercede esset fraudatus, conscripto exercitu Elidem invasit, & devicto Augea, regionem depopulatus, ex præda spoliisque captis Olympicam solemnitatem instituit; in qua cum totam circumstantem coronam ad palæstricum certamen provocâsset, & neminem reperire posset, qui secum congredi auderet; fama est, Jovem, sumto palæstritæ habitu, in arenam descendisse, & cum diu anceps pugna fuisset, & ad neutrum inclinaret victoria, filio tandem se prodidisse. Hinc ei nomen Παλαιστοῦ inditum. Sunt autem hæc verba hypotyposis luctatoris antagonistæ lumbos constringentis; cujus rei vivam nobis dedit imaginem Ovidius Metam. lib. IX. Fab. I. ubi Achelous suum cum Hercule certamen depingit his verbis,

Non aliter vidi fortes concurrere tauros,
Cum pretium pugnæ toto nitidissima saltu
Expetitur conjux: spectant armenta, paventque,
Nescia quem maneat tanti victoria regni.
Ter sine profectu voluit nitentia contra
Rejicere Alcides à se mea pectora: quarto
Excutit amplexus, adductaque brachia solvit,
Impulsumque manu (certum est mihi vera fateri)
Protinus avertit, tergoque onerosus inhæsit.
Si qua fides, (neque enim ficta mihi gloria voce
Quæritur) imposito pressus mihi monte videbar:
Vix tamen inserui sudore fluentia multo
Brachia, vix solvi duros à corpore nexus.

Cæterum heic Lycophron Euripidem expressit Orest. v. 264.

——— μέσ' ἔσσα τῶν ἐμῶν Ερινύων
Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον.

Ubi Scholiastes quid proprie sit ὀχμάζειν docet. Οχμάζω (inquit) γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔχω, ἕξω, ἔχμα, οὐ μόνον ἡ ἐξοχὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ συνοχή. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔχμα γίνεται ἐχμάζειν, τὸ κωλύειν, καὶ ἐπέχειν· καὶ ἐχμάσαι, τὸ κρατῆσαι, καὶ ἑλεῖν, ὃ παρὰ τῷ Ευριπίδῃ ἐνταῦθα διὰ τοῦ ο κεῖται, Μέσον μ' ὀχμάζεις. Eadem phrasis aliis etiam Poetis familiaris est, sed in deteriorem plerumque partem sumitur, & athletam ὀχμαζόμενον victum esse significat; nam secundum Phavorinum, σημαίνει καὶ τὸ ἐν μάχῃ κρατῆσαι. Quo sensu apud Aristophanem Nub. Act. III. Sc. III. quidam, cum adversario se putavit invictis argumentis os occludisse, ait,

——— τοῦτον γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.

Ubi Scholiastes doctissimus, Η μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν λαμβανομένων εἰς τὸ μέσον, καὶ ἡττωμένων. Et in Equit. Act. I. Scen. I. cum voluit dicere Cleonem tandem superatum esse, & populo invisum factum, ait,

Νῦν γὰρ ἔχεται μέσος.

Ad quod idem vetus Interpres, Νῦν γὰρ τὸ κατ' αὐτοῦ μέσος αὔξεται, καλαπτπάλαισαι φησί. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων, τῶν τοὺς ἀντιπάλους μεσολαβούντων, καὶ ἐν τοῦ κρείττονος γινομένου.

42. Κρόνου παρ' αἰπὺν ὄχθον] Olympiam vult Lycophron, sive montem, in quo Olympica certamina celebrari solebant, ita dictum, quod Κρόνῳ, i. e. Saturno sacer esset. Phavorinus, Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσσης, παρὰ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ολύμπια. Et hoc ex pluribus Pindari locis constat, Olymp. Od. v.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον.

In eodem libro cum de Hercule loquitur, qui, instituto certamine, claram reddidit Olympiam, ait, Καὶ πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο. Ibidem Od. I.

——— παρ' εὐδείελον ἐλθὼν

Κρόνιον. ———

Eodem ſenſu vocavit πέτραν Κρόνου, petra enim pro monte non raro ſumitur, Od. VI.

Ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέ-
τραν ἀλίβατον Κρόνου.

Iterum clare dixit Olympicos ludos hic celebratos eſſe, Od. VIII.

Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφον
Θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.

Alterum tantum exemplum hujus rei proferam ex Nemeonic. Od. XI. ubi iiſdem verbis uſus eſt, quo Poeta noſter,

Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου.

Quin etiam mos erat apud Veteres Saturno, aut Jovi montes excelſos dicare; & in Sacris Scripturis hi ſunt, ut obſervavit Canterus, qui vocantur *Montes Dei*. Porro in hujuſmodi locis non raro collocatæ erant ſtatuæ; Æſchylus Agamemn. v. 293.

Ἀθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο.

Hinc Jupiter Ἀθῷος dictus; Heſychius, Ἀθῷος, ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἱδρυμένος ἀνδριὰς, ὁ Ζεύς. Sacrificia etiam offerre, & Deorum cultum heic obire ſolebant, quoniam hi loci cœleſtibus domibus propinqui erant. Hinc in Sophocle cum Hercules Hyllum filium interrogat, Utrum cognitum habeat Oetam montem? reſpondet Hyllus, Sibi notum eſſe, quod ſæpius ibi Diis ſacrificarit; Trachin. v. 1198.

Ηρ. Οἶσθα δῆτ' ἐν τῇ Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;
Υλ. Οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

Idem mos apud Ethnicos fere univerſos videtur obtinuiſſe, de Perſis teſtatur ex Strabone Euſtathius Il: α'. Θύουσι (inquit) ἐν ὑψηλῷ τόπῳ Πέρσαι, τὸν οὐρανὸν ἡγούμενοι Δία. Strabonis autem locus ita ſe habet in Perſidis deſcriptione, Geogr. lib. XI. Πέρσαι τοίνυν ἀγάλματα, καὶ βωμοὺς οὐκ ἱδρύονται, θύουσι δὲ ἐν ὑψηλῷ τόπῳ, τὸν οὐρανὸν ἡγούμενοι Δία. Quod ex Herodoto videtur deſumſiſſe, qui in Clione cap. CXXXI. hæc verba habet, Οἱ δὲ νομίζουσι Διὶ μὲν, ἐπὶ τὰ ὑψηλότατα τῶν οὐρέων ἀναβαίνοντες, θυσίας ἔρδειν, τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες. Idem factum in aliorum etiam Deorum ſacrificiis narrat Xenophon Κύρου Παιδ. lib. VIII. Εὐθὺς οὖν λαβὼν ἱερεῖα ἔθυε Διΐ τε Πατρῴῳ, καὶ Ἡλίῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐπὶ τῶν ἄκρων, ὡς Πέρσαι θύουσι. In Phœnicia etiam, & conterminis regionibus eundem morem invaluiſſe conſtat ex Sacris Literis, quibus proditur Judæos in hoc finitimas gentes imitatos fuiſſe; quo nomine iram ſuam in eos denuntiat ubique Deus per Prophetas; quæ res notior eſt, quam ut exemplis confirmari debeat.

43. Ἵππων ταρακτὴς ἐστιν &c.] In curriculo Olympico, Iſthmico, Nemeatico, Delphico loci erant, ad quos venientes equi, magno attoniti terrore refugiebant, ſæpe non ſine gravi aurigarum periculo; hinc locus, aut, ſecundum alios, loci Genius, qui timorem iſtum immittere credebatur, Ταράξιππος dictus. Is in Olympia, ſecundum Lycophronem, Iſchenus erat, quem Scholiaſtes tradit natum eſſe ex gigante, Mercurii & Hiereæ filio. Is porro, cum patria fame laboraret, & unicum mali remedium eſſe pronunciaſſet Oraculum, ſiquis nobilium ſe morti devoveret, cæteris recuſantibus, mactari ſe paſſus, hoc in loco ſepultus eſt. Sunt, quibus viſum eſt Pelopem Ταράξιππον appellare: Heſychius, Ταράξιππος, ἔτος ὑπ' ἐνίων ὁ Πέλοψ ἱστορεῖται, οὗ τάφος ἐν Ὀλυμπίᾳ. Alii alias cauſas reddunt, quas complexus eſt fere omnes, unàque inſignem nobis reliquit horum locorum deſcriptionem Pauſanias, Eliac. β'. Παρεχομένου δὲ τοῦ ἱπποδρόμου (inquit) παρήκουσαν ἐς πλέον τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν, ἔστιν ἐπὶ τῆς μείζονος πλευρᾶς, οὔσης χώματος, κατὰ τὴν δίεξοδον τὴν διὰ τοῦ χώματος, τὸ τῶν ἵππων δεῖμα, ὁ Ταράξιππος. σχῆμα μὲν οὖν βωμοῦ περιφερές ἐστι, παραθέοντας δὲ κατὰ τοῦτο τοὺς ἵππους φόβος τε αὐτίκα ἰσχυρὸς ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως φανερᾶς, καὶ ἀπὸ φόβου λαμβάνει ταραχή, τά τε δὴ ἅρματα καταγνύουσιν ὡς ἐπίπαν, καὶ οἱ ἡνίοχοι τιτρώσκονται. καὶ τοῦδε ἡνίοχοι ἕνεκα θυσίας θύουσι, καὶ γενέσθαι σφίσιν ἵλεων εὔχονται τὸν Ταράξιππον. Ἕλληνες δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζουσιν εἰς τὸν Ταράξιππον· ἀλλ' οἱ μὲν εἶναι τάφον ἀνδρὸς αὐτόχθονος καὶ ἀγαθοῦ τὰς ἱππικὴν, καὶ ὄνομα Ὠλένιοι αὐτῷ τίθενται, ἀπὸ τούτου καὶ τὴν Ὠλενίαν ἐν τῇ Ἠλείᾳ πέτραν φασὶν ὀνομασθῆναι. Οἱ δὲ τὸν Φλιοῦντος Δαμέωνα μετασχόντα Ἡρακλεῖ τῆς ἐπὶ Αὐγέαν καὶ Ἠλείους στρατείας, αὐτόν τε ἀποθανεῖν, καὶ τὸν ἵππον ἐφ' ᾧ ἐποχεῖτο ὑπὸ Κτεάτου τοῦ Ἄκτορος, καὶ τὸ μνῆμα κοινὸν Δαμέωνι καὶ τῷ ἵππῳ γενέσθαι. Λέγουσι δὲ καὶ ὡς Μυρτίλῳ κενὸν ἐνταῦθα ἠρίον ποιήσειε Πέλοψ, καὶ θύσειέ τε αὐτῷ, τὸ ἐπὶ τῷ φόνῳ μήνιμα ἰώμενος, καὶ ἐπονομάσαι Ταράξιππον, ὅτι τοῦ Οἰνομάου διὰ τὴν Μυρτίλου τέχνην ἐταράχθησαν αἱ ἵπποι. Τοῖς δέ ἐστιν εἰρημένον, ὡς αὐτὸς Οἰνόμαος, ὁ τοὺς ἱππεύοντάς ἐστιν ἐν τῷ δρόμῳ βλάπτων. Ἤκουσα δὲ καὶ ἐς τὸν Παρθένιος Ἀλκάθουν ἀγόντας τὴν αἰτίαν, ὡς ἐνταῦθα μέρη λάβοι γῆς ὁ Ἀλκάθους ἀποθανὼν ὑπὸ Οἰνομάου, τῆς Ἱπποδαμείας γάμον ἕνεκα· ἅτε δὴ ἀτυχήσαντα ἐν ἱπποδρόμῳ, βάσκανόν τε εἶναι τοῖς ἱππεύουσι καὶ οὐκ εὐμενῆ δαίμονα. Ἀνὴρ δὲ Αἰγύπτιος Πέλοπα ἔφη παρὰ τοῦ Θηβαίου λαβόντα Ἀμφίονος κατορύξαι τι ἐνταῦθα, ἔνθα καλοῦσι τὸν Ταράξιππον· καὶ ὑπὸ τοῦ κατορωρυγμένου ταραχθῆναι μὲν τῷ Οἰνομάου τότε, ταράσσεσθαι δὲ καὶ ὕστερον τοῖς πᾶσι τοὺς ἵππους. Ἠξίου δὲ οὗτος Αἰγύπτιος εἶναι μὲν Ἀμφίονα. εἶναι δὲ καὶ τὸν Θρᾷκα Ὀρφέα μαγεῦσαι δεινόν· καὶ αὐτοῖς ἐπᾴδουσι θηρία τε ἀφικνεῖσθαι τῷ Ὀρφεῖ, καὶ Ἀμφίονι εἰς τὰς τοῦ τείχους οἰκοδομίας τὰς πέτρας. Poſt has variorum varias de Taraxippis opiniones, ſuam tandem profert Auctor, Ὁ δὲ πιθανώτατος (ἐμοὶ δοκεῖν) τῶν λόγων Ποσειδῶνος ἐπίκλησιν εἶναι τοῦ Ἱππίου φησίν. Deinde pergit de Taraxippo Iſthmico, & Nemeatico loqui, quem tamen multo minus equis infenſum ait, quam Olympicum, Ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἰσθμῷ Ταράξιππος Γλαῦκος ὁ Σισύφου, γενέσθαι δὲ αὐτῷ τὴν τελευτὴν λέγουσιν ὑπὸ τῶν ἵππων, ὅτε Ἄκαστος τὰ ἆθλα ἔθηκεν ἐπὶ τῷ πατρί. Ἐν Νεμέᾳ δὲ τῶν Ἀργείων ἥρως μὲν ἦν οὐδεὶς, ὅστις ἔβλαπτε τοὺς ἵππους, πέτρας δὲ ὑπὲρ τὴν ἵππων τὴν καμπὴν ἀνεστηκυίας χρόαν πυρρᾶς, ἡ ἀπ' αὐτῆς αὐγὴ, κατὰ ταῦτα καὶ εἰ πῦρ, ἐνεποίει φόβον τοῖς ἵπποις. Ἀλλὰ γὰρ ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ταράξιππος πολὺ δή τι ὑπερῆρκώς ἐστιν ἐς ἵππων φόβον. Idem in Phocicis Taraxippi in curriculo Ludorum Pythiorum meminit; verba ejus hæc ſunt, Τὰ μὲν δὴ ἐς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ταράξιππον ἐδήλωσέ μοι τὰ ἐς Ἠλείους τῶν λόγων. Ὁ δὲ Ἱππόδρομος ἔοικε τοῦ Ἀπόλλωνος τάχα μέν τι καὶ αὐτὸς τῶν ἱππευόντων τινὰ ἀνιᾶσαι, ἅτε ἀνθρώποις τοῦ δαίμονος ὁμοίως ἐπὶ ἔργῳ παντὶ καὶ ἀμείνω, καὶ χείρω νέμοντος.

Οὐ μὴν τοι καὶ αὐτὸς ταραχὴ ἦν τοῖς ἵπποις ὁ Ἱππόδρομος, ἔτι κατ' αἰτίαν ἥντινα, ἔτι ἐπ' ἄλλῃ πέφυκεν ἐργάζεσθαι προφάσει. Ad Olympicum Taraxippum quod attinet, præter rationes ex Pauſania allatas, aliam reddit Scholiaſtes noſter, viz. Commotionem foliorum Lauri arboris, quæ ſepulcro juxta curriculi metam poſito accrevit, & à vento concuſſa, atque jugi motu agitata, equos prætereuntes perterruit.

44. Ὁ τῆς θαλάσσης Αὐσονίτιδος μυχούς] Αὐσονίτιν θάλασσαν, vocat mare Siculum. Auſones proprie erant Latii populi, prope Lirim fluvium, ſecundum Plinium lib. III. cap. V. dicti ab Auſone, Ulyſſis & Circes, vel Calypſûs & Ulyſſis, aut Atlantis, vel Itali filio. Idem tamen Auctor ejuſdem libri capite decimo in Auſtrali Italiæ parte, quæ poſtea Magna Græcia, collocat. Johannes Tzetzes ad mare ſitos, inter Volſcos & Campanos ait, Chil. V. Hiſt. XVI.

> Ἡ Αὐσονία ἔσχηκε τὴν κλῆσιν τῶν Αὐσόνων,
> Κατά τινας ἐξ Αὔσονος, υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως.

Deinde paullo poſt,

> Ἄλλοι δ' ἀπὸ Αὔσονος τοῦ παλαιοτέρου,
> Υἱοῦ τηλύτος Ἰταλοῦ, τῆς χώρας βασιλέως.
> Τοὺς δ' Αὐρούγκους, μόνους μοι Αὔσονας λέγειν νόει,
> Μέσας Οὐόλσκων, Καμπανῶν, πρὸς θάλασσαν κειμένους,
> Ἐξ ὧν κατὰ κατάχρησιν καὶ πᾶσαν Ἰταλίαν.

Ab iis tota Italia dicta *Auſonia*, Virgil. Æneid. lib. VII. v. 54.

> *Multi illam magno è Latio, totaque petebant*
> *Auſonia.* ———

Dionyſius ὁ Περιηγητὴς Auſonas narrat ad Leucopetram uſque pertingere, indeque mare Siculum (de quo heic Lycophron intelligendus) dictum eſſe *Auſonium*, v. 76.

> Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖσι Λιγυστίδος ἕλκεται ἅλμης,
> Ἔνθ' Ἰταλῶν ἱερῆες ἐπ' ἠπείροιο νέμονται,
> Ἐκ Διὸς Αὐσονιῆες ἀεὶ μέγα κοιρανέοντες,
> Ἀρξάμενοι βορέηθεν ἕως Λευκὴν ἐπὶ πέτρην,
> Ἡ ῥά τε Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος ἐξίζωται.

Ubi Euſtathius hæc verba habet, Ὅτι τοὺς Ἰταλοὺς, ὡς τότε μοναρχοῦντας, μέγα κοιρανέοντας λέγει, καὶ Αὐσονιῆας, ἤτοι Αὔσονας, ὀνομάζει, καὶ σημειοῦται ὅτι τοὺς αὐτοὺς οἶδε λέγει Αὔσονας καὶ Ἰταλούς. Λέγονται δὲ Αὔσονες ἀπὸ Αὔσονος, ὃς πρῶτος μὲν τὴν κατὰ Ῥώμην βασιλεῦσαι πρός τινων ἱστορεῖται, Ὀδυσσεῖ γεγονὼς ἐκ τῆς Κίρκης. ἢ κατὰ τὰ Ἐθνικὰ γράψαντα, ἐκ Καλυψοῦς γεννηθεὶς τῆς Ἀτλαντίδος· ἀφ' οὗ καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος Αὐσόνιον ἐκλήθη ποτέ. Quidquid autem fiat de Auſonum ſitu, & nominis ratione, nobis ſufficiet, ſi conſtabit mare Siculum, in quo Scylla habitare credita eſt, Auſonium olim dictum fuiſſe, quam ad rem Strabonis teſtimonium efficax erit, lib. II. Καὶ τὸ Αὐσόνιον μὲν πάλαι, νῦν δὲ καλούμενον Σικελικὸν, συνεζευγμένον ἐκείνῳ, καὶ συνεχές. Idem poſtea tradit Auſonium id mare dictum eſſe, etſi numquam eam oram habitarint Auſones, lib. V. Τῶν δ' Αὐσόνων οὐδ' ἅπαξ οἰκησάντων ἐπὶ τῇ Σικελικῇ θαλάττῃ, τὸ πέλαγος ὅμως Αὐσόνιον καλεῖται. Suidas ita dictum credit, quia circa id regnavit Auſon, Ulyſſis & Calypſûs filius, Αὐσόνιος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα, ἀπὸ Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς υἱοῦ, ἐκεῖ βασιλεύσαντος. Stephanus Byzantinus hunc, & alios quoſdam Lycophronis verſiculos laudavit; Αὔσων, ὁ Ἰταλός. Λυκόφρων,

> Κτείνουσιν αὐτὸν Αὔσονες Πελλάνιοι.

Καὶ Αὐσονὶς, τὸ θηλυκόν. Καὶ Αὐσόνιος, καὶ Αὐσονία, ἡ χώρα· ἀφ' οὗ Αὐσονιεὺς, καὶ Αὐσόνειος. Λυκόφρων,

> Ὁ δ' Αὐσονείων ἄγχι Κάλχαντος τόπων.

Καὶ Αὐσονίτης· ὁ αὐτὸς,

> Παρ' Αὐσονίτην Φύλαμον δομήσεται.

Καὶ Αὐσονῖτις θηλυκόν· ὁ αὐτός,

> Ὁ τῆς θαλάσσης Αὐσονίτιδος μυχούς.

Καὶ Αὐσόνιος κτητικόν.

Ibid. Μυχούς.] Specus maris præcipue ſcrutabantur piſcatores, in iis latere piſces perſuaſi. Hinc Ariſtophanes Theſmophor.

> ——— μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίνητον
> Νηρέος. ———

48. Σάρκας καταίθων λοφνίσιν δομήσατο, Λέπτυνιν οὐ τρέμουσαν] Vetus erat opinio, hominis animam vi ignis à corporis vinculo ſeparari, & flammis, tanquam vehiculo, inſidentem ad æthereas domos aſcendere; quam cauſam aſſignant nonnulli, cur crematio cadaverum adeo apud priſci ævi homines obtinuerit. Euſtathius Il. α'. p. 32. Ὅτι ἔθος ἦν τοῖς Ἕλλησι καίειν τοὺς νεκροὺς, ὃ δὴ καὶ εἰς ἔτι παραμένει περὶ τὴν βορείαν βαρβάρων. ἐποίουν δὲ τοῦτο ἐκεῖνοι, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ τὸ μὲν θεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἀναφορηθὲν ἐν ὀχήματι τῷ πυρὶ, προσμῖξαι τοῖς οὐρανίοις· τὸ δὲ γαιῶδες κάτω μεῖναι· τὸ μὲν πυρὶ δαπανηθὲν, τὸ δὲ ἐναπομεῖναι λειψάνοις ὀστῶν. Οἱ δὲ φασιν, ὅτι τὸ μὲν νεκρὸν οὐ καθαρὸν ἐδόκει, ἁγνισμὸς δέ τις ἦν ἡ διὰ πυρὸς δαπάνη τοῦ νεκρωθέντος, ὅτι καὶ πῦρ ἁγνιστικὸν, διὸ καὶ οἱ καθαρμοὶ διὰ πυρὸς ἐγίνοντο. καὶ Εὐριπίδης δὲ τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει ὅπου φησὶν, ὅτι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας δέμας Πυρὶ καθήγνισαν. ὁ δὲ Λυκόφρων τῇ δευτέρᾳ ἐννοίᾳ συντρέχει, ἐν οἷς τὴν Σκύλλαν καυθεῖσαν δομηθῆναι φησὶν, ἤγουν ἀνακτισθῆναι, ἀναζωωθῆναι, καὶ γενέσθαι, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀθάνατον κακόν. διὸ καὶ οἱ Γυμνοσοφισταὶ πυρίκαυστοι γινόμενοι, ἀπετίθεντο τὴν ζωὴν, ὡς καὶ ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κάλανος.

49. Λέπτυνιν] Variæ ſunt hac de voce ſententiæ, dum alii animam denotare contendunt, quod ea ſit λεπτὴ, tenuis admodum & ætheria ſubſtantia; alii Proſerpinam, aut Plutonem intelligi malunt, ἀπὸ τοῦ λεπτύνειν, quod mortui in tenues umbras transformentur; aut quod eorum corpora comminuantur in pulverem. Etymologici Auctor, Λέπτυνιν, αἰτιατική ἐστι παρὰ Λυκόφρονι· οἱ μὲν τὸν Ἅδην, οἱ δὲ τὴν Περσεφόνην, οἷον τὴν λεπτύνουσαν τὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων, οἱ δὲ τὴν ψυχὴν, λεπτομερέστατον γάρ ἐστι.

50. Ἐξηνάριξεν ὅν ποτ' ἄξιφος δόλος] Δόλον ἄξιφον vocat Neſſi venenatum ſanguinem, quo ad inſaniam adactus Hercules, vivum ſe ardenti rogo injecit. Haud aliter ipſe conqueritur de hoc infortunio apud Sophoclem Trachin. v. 1070. ubi Deianiram uxorem ipſum ſine gladio occidiſſe ait,

> Γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
> Μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.

51. Νέκυς τὸν ᾅδην δεξιούμενος πάλαι] Vel δεξιούμενον πάλιν. Si priori modo legas, de Neſſo interpretabere, qui, quum jamdudum *Orcum ſalutaſſet*, i. e. mortuus fuiſſet, ab Hercule interfectus eſt. Similiter Hercules Tragœdia citata, v. 1166.

à Jove accepisse narrat, periturum se esse procuratione hominis mortui,

> Ἐμοὶ γὰρ ἦν πατρὸς ἐκ προφαντον πάλαι,
> Πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
> Ἀλλ' ὅστις ἅδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
> Ὁ δ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
> Πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.

Nec aliter Ajacem ab Hectore occisum plorat Teucer, quum semet Hectoris gladio confodisset; Sophocles Ajace v. 1051.

> ——— ὅδε ὡς χρόνῳ
> Ἐμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν.

Sin vero legere malis δεξίμηλον πάλαι, de Hercule intellige, qui jamdudum adiisset inferos, Cerberum inde ad superos educturus. Vel, qui cum Plutone certamen quoddam habens, jaculis ipsum ἐδεξιώσατο, i. e. excepisset; quæ Tzetzis interpretatio, etsi Cantero dura nimis visa fuerit, Homeri & Eustathii auctoritate stabilita est; nam Iliad. θ. Teucer se jactat homines τόξοισι δέχεσθαι,

> ——— τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.

Ad quæ verba Eustathius p. 600. Ἰστέον ταυτὸν εἶναι ... δεξάμενος ... ἵνα ὅτε ἀνὴρ δέρεται καὶ αὐτὸ δεξιοῦται πως, ὅτε καὶ Τεῦκρος τὰς Τρῶας τόξοις, οὐ ξίφεσιν αὐτοῖς. ὅτω καὶ τὸ Λ...... Λυκόφρων, ... τόξοις ὁ Ἡρακλῆς ἐδεξιώσατο, βαλὼν ἐκεῖνον.

Porro Δεξιοῦσθαι, proprie est dextram jungere, quæ compellatio apud Veteres (ut hoc obiter moneam) erat fidei, & amicitiæ symbolum: propterea Pythagoras admonens quoslibet in amicitiam non esse recipiendos, consuluit μὴ παντὶ ἐμβάλλειν δεξιάν. Et δεξιαὶ plerumque pro fœderibus usurpantur; Suidas, δεξιάς, συνθήκας. Hesychius, δεξιαί· αἱ ... συνθῆκαι ... τῆς δεξιᾶς χειρός, τὰ σύμβολα τῆς βεβαίας ..., &c. Hinc in Euripide Menelaus, cum Helenæ fides dubia esset, ab ea exigit, ut data dextra, quæ dixisset, confirmaret, Helen. v. 844.

> Ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν δεξιᾶς ἐμῆς θίγε.

Et in Iliade, cum Trojani fœdera violassent, Heros Græcus quærit, quo loco habitæ sint

> ——— δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν

Cujus moris causa fuit, (ut ex Hausenio discimus lib. de Jurejurando cap. ix.) quod dextra fidei sedes existimata sit; eo quod omnis Veterum auctoritas dextræ manus virtute constaret, ut ex Callimacho observavit Varro: vel quod ex religione numeri denarii, moris fuit veterioris, ut justissimi quique fidei comparandæ gratia dextras jungerent: denique, in dextra honoris laus est, & ea manus imperii signum, cujus & instrumentum fuit: unde elegans Crinagoræ in Cæsarem Epigramma, ubi dicit nullum esse ab hostibus metuendum periculum, quamdiu dextra Cæsari sufficiat ad imperium; Antholog. lib. I. *Non (inquit) si Oceanus se quantum potest inflet, non si Germania Rhenum suum epotet, Roma ullum erit ab iis periculum,*

> ——— ἄχρι κε μίμνῃ
> Δεξιὰ σημαίνουσα Καίσαρος ἐσσομένη.

Huc etiam referendum est illud Ovidii Metamorph. lib. I.

> ——— *Jovi, qui postquam voce, manuque*
> *Murmura compressit, tenuere silentia cuncti.*

54. Λαίτωνας] Vel Λέτρινας. nam varie scribitur hujus urbis nomen; Zonaræ Lexicon Λαίτωνας vocat, sed Pausanias perpetuo Λέτρινας, memoratque urbem hanc ab Elide distare stadia CLXXX. & à Letreo, Pelopis filio, conditam esse, unde nihil mirum si in ea Pelopis ossa adservata fuerint; verba Pausaniæ hæc sunt Eliac. β'. Ὀγδοήκοντα δὲ (σταδίους) ἐκ Λετρίνων καὶ ἑκατὸν ἐπὶ Ἦλιν. τὸ μὲν δὴ ἐξ ἀρχῆς πόλισμα ἦν αἱ Λέτρινοι, καὶ Λετρέα ὁ Πέλοπος ἐγεγόνει σφισιν οἰκιστής. ἐπ' ἐμοῦ δὲ οἰκήματα ἐλείπετο ὀλίγα, καὶ Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ναῷ.

Ibid. Ἀναψάντος πυρὶ] Dicere heic in animo erat de veteri apud Græcos cremationis more, unde initium habuerit, & quibus ritibus peragi solita fuerit, sed hæc cum fuse sint in Archæologiis nostris (jam edendis) pertractata, illic Lectorem remitto. Id tantum heic adjiciam, manifesto falsum esse veterem Homeri Scholiastem, qui Iliade prima ad Herculem moris hujus originem refert, cum vel ex hoc Lycophronis loco, quem & alii Auctores confirmant, in usu fuisse Pelopis temporibus, qui Herculis ævum antecessit.

56. Πτερώμασι] i. e. alatis sagittis; nam sagittis avium plumas infigere solebant, ut majori cum vi & celeritate ferrentur, qui mos etiam hodie obtinet. Hinc πτερόεις ἰὸς apud Homerum Iliad. δ'. v. 116.

> Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν
> Ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων.

Et Iliad. ε'. v. 171.

> Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον, ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί;

Calaber etiam lib. IV. πτερόεν βέλεμνον dixit,

> Κεῖνον ὑπερβαλέειν ἐνὶ πτερόεντι βελέμνῳ.

Oppianus dixit ὀϊστοὺς φερεπτέρυγας, & εὔπτερον. Αλιευτικ. β'.

> Χαλκείων, οὐδ' ὅσσα φερεπτερύγων ὑπ' ὀϊστῶν.

Et Κυνηγετ. α'.

> ——— ... τι, καὶ εὔπτερον, ὠκὺν ὀϊστόν.

Nec alia ratione *jaculum comatum* dixit Sophocles Trachiniis,

> Ἧκεν κομήτην ἰὸν ἐς τὰ πνεύμονα.

57. Δάμαρ] Δαμάζεσθαι dicebantur mulieres nubentes, unde apud Homerum Thetis de Jove, qui ipsam Peleo nubere coegisset, ait Iliad. σ'. 432.

> Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
> Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν.

Ubi τῷ ἀνδρὶ δαμάζεσθαι, & τλῆναι ἀνέρος εὐνὴν, phrases sunt æquipollentes. Hinc Sophocles, Oedipi filias virgines vocat ἀδμῆτας ἀδελφὰς, Oed. Colon. v. 1048. & Dianam, quæ perpetuam coluit virginitatem,

> ——— τὰν Ἄρτεμιν
> Τὰν αἰὲν ἀδμήταν.

Electra v. 1245. Ejusque vetus Interpres in Ajace v. 451. ἀδάματον θεὰν, explicat παρθένον, ἄζυγον. Apposite admodum, nam vox ἄζυγος ejusdem prorsus est significationis cum ἀδάματος, nam metaphora hæc à juvencis jugo assuetis

tis desumta est; hinc de virgine impuberi Horatius Lib. II. Od. V.

Nondum subacta ferre jugum valet
Cervice. ———

Attici vero ut uxotem δάμαρτα, sic virum appellabant κύριον: quibus nominibus uterque admonetur sui ordinis atque officii. Aristophanes Equitibus,

——— ἐφ' ἁρμάτων
Χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην, καὶ κύριον.

Ubi Smicytham, virum effœminatum, ridere voluit Poeta: hinc Scholiastes vetus, Χρυσοῦ διώξεις· τὰς διώξεις ἔχοντι λέγων πρὸς τὰ στρατεύματα, ἐπάγει πρὸς τὴν φωνὴν τί, Διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον, ὅπερ ἐν ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν ἐγκλημάτων κηρύττειν εἰώθασιν, ἐπειδὰν γυναικὶ ἐπιφέρηται ἔγκλημα· οὕτω γὰρ προσαγορεύειν εἰώθασιν, Η δεῖνα καὶ ὁ κύριος, τουτέστιν ὁ ἀνήρ. ἅμα οὖν ὡς γυναικώδη τὸν Σμικύθην κωμῳδεῖ, καὶ ἔχοντα κύριον, ὡς αἱ θήλειαι. Et paulo post, Τὸν Σμικύθην κωμῳδεῖ ὡς κίναιδον, κύριον δὲ λέγει τὸν ἄνδρα· οὕτω γὰρ ἐπιγράφονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις· Ἀσπασία, καὶ Κύριος, τουτέστιν ὁ Περικλῆς. Cæterum *uxorem* appellat Oenonem, quæ Cebrenis fluvii filia erat, & Alexandro nupsit, dum inter pastores ageret, ab eodemque postea repudiata fuit, cum Helenam duxerat, cujus nuptias heic vocat ἐπεισάκτους, q. d. superinductas; hinc & Oenonem βαρίζηλον appellat. Oenones meminit Apollodorus Mytholog. lib. III. cap. VI. Ἕκτωρ μὲν οὖν Ἀνδρομάχην τὴν Ἠετίωνος γαμεῖ· Ἀλέξανδρος δὲ Οἰνώνην, τὴν Κεβρῆνος τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα. Maxime autem omnium Ovidius in Epistola Oenones ad Paridem, ubi deserta uxor de mariti perfidia conqueritur, v. 9.

Nondum tantus eras, cum, te contenta marito,
Edita de magno flumine Nympha fui.
Qui nunc Priamides, (adsit reverentia vero)
Servus eras; servo nubere Nympha tuli.

Et iterum v. 79.

At cum pauper eras, armentaque pastor agebas,
Nulla, nisi Oenone, pauperis uxor erat.

58. Στείλασα κῦρον τὸν κατάγωγον χθονὸς] Præter allatum à Meursio Parthenii testimonium, Ovidius etiam tradit Corythum Paridis fuisse filium, Metamorph. VII. Fab. VIII. de Paride loquens,

Quaque pater Corythi parva tumulatus arena est.

Hoc etiam suo testimonio confirmavit Conon Διηγησ. XXIII. additque eum à patre occisum, quod cum Helena familiaritatem contraxisset, Ὡς Ἀλεξάνδρου, τοῦ Πάριδος, καὶ Οἰνώνης, ἣν ἐγήματο, πρὶν ἢ τὴν Ἑλένην ἁρπάσαι, παῖς Κόρυθος γίνεται, κάλλει νικῶν τὸν πατέρα. τοῦτον ἡ μήτηρ Ἑλένῃ προσπέμπει, ζηλοτυπίας τε κοινῇ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ κακόν τι διαμηχανωμένη Ἑλένῃ. ὡς δὲ συνήθης ὁ Κόρυθος πρὸς Ἑλένην ἐφοίτα, Ἀλέξανδρος ποτὲ παρελθὼν εἰς τὸν θάλαμον, καὶ θεασάμενος τὸν Κόρυθον τῇ Ἑλένῃ παριζόμενον, καὶ ἀναπληχθεὶς, ἐξ ὑποψίας αὐτὸν ἀναιρεῖ. Eandem fere Historiam repetit Parthenius Nicaënsis, additque ex Nicandro, Helenæ ipsum filium à nonnullis dici; Erotic. cap. XXXIV. Ἐκ δὲ Οἰνώνης καὶ Ἀλεξάνδρου παῖς ἐγένετο Κόρυθος· οὗτος ἐπίκουρος ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον, Ἑλένης ἠράσθη, καὶ αὐτὸν ἐκείνη μάλα φιλοφρόνως ὑπεδέχετο· ἦν δὲ τὴν ἰδέαν κράτιστος. φωράσας δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀνεῖλεν. Νίκανδρος μέντοι τὸν Κόρυθον οὐκ Οἰνώνης, ἀλλὰ Ἑλένης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶ γενέσθαι, λέγων ἐν τούτοις,

Ἠρία τ' ἐν (emendo εἰν) Ἀΐδαο κατοιχομένου Κορύθοιο,
Ὅν τε καὶ ἁρπακτοῖσιν ὑποδμηθεῖσ (lege ὑποδμηθεῖσ') ὑμεναίοις
Τυνδαρὶς, αἴν' ἀχέουσα, κακὸν γόνον ἤρατο βούτεω.

Ex quibus versiculis male colligit Parthenius, (ut hoc obiter moneam) Nicandrum dicere Corythum Paridis & Helenæ filium, cum nihil tale vel innuendo significet Poeta; nam γόνον ἤρατο βούτεω nihil aliud denotat, quam quod Helena ἠράσατο τοῦ βούτεω, τουτέστι τοῦ Πάριδος, γόνον, ὃ παῖδα, i. e. Bubulci, seu Paridis, filii, h. e. Corythi, amore capta fuit; ἤρατο enim fit à verbo poetico ἔραμαι. Sin vero dicere voluisset, Helenam ex bubulco Corythum suscepisse, debuit hoc modo versiculum proferre,

——— κακὸν γόνον ἤρατο βούτη.

Itaque legendum puto. Ad Lycophronem ejusque Scholiastem redeo, qui, cum referunt Corythum Græcis ad Trojam navigantibus viæ ducem fuisse, Homero contradicunt, apud quem Calchas dicitur per maria iter monstrasse. Eustathius Iliad. α'. Ἡ δὲ Ὁμήρου γραφὴ δῆλα δὴ, ὑποφωνοῦσα τὸν Κάλχαντα τοῖς Ἕλλησι τοῦ εἰς τὴν Τροίαν πλοῦ ἀρχηγέτην. Audi etiam ipsum Homerum Iliade citata, ubi de Calchante ait, v. 72.

Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω.

61. Αὐτὴ δὲ φαρμακουργὸς &c.] Magno in pretio habebatur apud Veteres medicina, unde tam clara nomina Æsculapii, Chironis, &c. Reges etiam & Principes non dedignabantur in ea addiscenda operam ponere, quod Achillis, aliorumque exemplis comprobari possit; & Athenienses, quam regibus aliquot, & summis viris negarunt, urbis suæ libertatem Hippocrati, celebri medico, ultro obtulerunt. Hinc nihil mirum, si Apollo medicinam Oenone præbuerit, in raptæ virginitatis solatium, ut fusius narrat Ovidius in Epistola jam laudata. Hæc porro, cum Paris esset à Philoctete vulneratus, ipsaque sola opem ferre potuit, sanare ipsum noluit; eo vero mortuo, pœnitentiam agens, vitam laqueo finivit, secundum Apollodorum, & Cononem; aut à turri se præcipitem dedit, ut Lycophron; aut alio se modo confecit, ut alii. Fabula est apud Apollodorum loco citato; Αὕτη (Οἰνώνη) παρὰ τῆς Ῥέας τὴν μαντικὴν μαθοῦσα, προὔλεγεν Ἀλεξάνδρῳ μὴ πλεῖν ἐπὶ Ἑλένην. μὴ πείθουσα δὲ, εἶπεν, ἐὰν τρωθῇ, παραγενέσθαι πρὸς αὐτὴν, μόνην γὰρ θεραπεῦσαι δύνασθαι. τὴν δὲ Ἑλένην ἐκ Σπάρτης ἁρπάσας, πολεμουμένης δὲ Τροίας, τοξευθεὶς ὑπὸ Φιλοκτήτου τόξοις Ἡρακλείοις, πρὸς Οἰνώνην ἐπανῆλθεν εἰς Ἴδην. ἡ δὲ μνησικακοῦσα, θεραπεύσειν οὐκ ἔφη. Ἀλέξανδρος μὲν οὖν εἰς Τροίαν κομιζόμενος ἐτελεύτα· Οἰνώνη δὲ μετανοήσασα, τὰ πρὸς θεραπείαν φάρμακα ἔφερε, (ἡ γὰρ Οἰνώνη ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν ἤσκει) καὶ καταλαβοῦσα αὐτὸν νεκρὸν, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Eandem Fabulam non multa cum variatione referunt Conon Διηγησ XXIII. & Parthenius Ερωτικ. IV.

67. Πόθῳ ἠγκιστρωμένη] Desiderio irretita, metaphora à piscibus ducta, qui hamis capti se expedire nequeunt. Etymologici Auctor, Ἀγκιστρούμενος, κατεχόμενος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων, τῶν κατεχομένων τῷ ἀγκίστρῳ.

69. Στένω, στένω σε δισσὰ καὶ τριπλᾶ] h. e. gravissime & vehementissime gemo & doleo, geminato ob emphasin majorem verbo; & quasi hoc parum esset, adjicit amplius *se bis terque* dolere; quibus verbis exprimere vult ingentem, & pene verbis majorem dolorem; adeo ut frustra sit Scholiastes, qui eo hæc refert, quod Troja ter fuerit direpta, ab Hercule, ab Amazonibus, & Græcis. Quod autem doctissimus Meursius hanc interpretationem amplexus sit, id plane miror; magis vero, quod tertiam Trojæ direptionem ad Charidemum, nescio quem, aut Fimbriam, Romanum Legatum, referat, rejectis iis, quæ de Amazonibus ait Scholiastes, ut nulla auctoritate suffulta; præsertim, cum Homeri etiam illustre testimonium hinc non alienum videatur, Il. γ'. v. 189. ubi Priamus ait, Trojam ab Amazonibus oppugnatam esse,

Ἤματι τῷ, ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.

71. Ἐναυγάζοντο] i. e. βλέποντο, nam Αὐγαὶ sunt ὀφθαλμοί. Nicander Alexipharmacis,

Ἡ δ' ὑπὸ ζοφίης νυκτὸς κεκαλυμμένος αὐγάς.

72. Τάφος Ἀτλαντίδος κέλωρος] h. e. Trojam, ubi exstructum erat sepulcrum Dardani, quem ex Jove & Electra, Atlantis filia, natum referunt. Virgilius Æneid. VIII. v. 134.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis, & auctor
Electra (ut Graii perhibent) Atlantide cretus,
Advehitur Teucros; Electram maximus Atlas
Edidit. ———

Idem tradit Ovidius in Fastis,

Dardanon Electra quis nescit Atlantide natum?
Electram scilicet concubuisse Jovi.

Huc etiam pertinent, quæ tradit vetus Homeri Scholiastes Iliad. υ'. 215. Δάρδανος, ὁ Διὸς καὶ Ἠλέκτρας, τῆς Ἀτλαντος θυγατρὸς, οἰκῶν τὴν Σαμοθρᾴκην, ἐπομβρίας γενομένης, σχεδίαν ... καὶ ... διεκομίσθη εἰς τὴν Ἴδην τῆς Τρῳάδος· καὶ ... Διὸς ὑποθεμένου, κτίζει πόλιν, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδανίαν ἐκάλεσεν· ἱστορεῖ Λυκόφρων. Ejusdem rei meminit Apollodorus lib. III. cap. XI. diversam tamen reddit rationem, cur Dardanus, relicta Samothracia, in agrum, Trojanum postea appellatum, tranavit; quia, nempe, fratris Jasionis interitu mœstus, eam terram odio haberet; Ἠλέκτρας δὲ τῆς Ἀτλαντίδος καὶ Διὸς, (inquit) Ἰασίων καὶ Δάρδανος ἐγένοντο. Ἰασίων μὲν οὖν ἐρασθεὶς Δήμητρος, καὶ θέλων καταισχῦναι τὴν θεὰν, κεραυνοῦται. Δάρδανος δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθρᾴκην λιπὼν, εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον ἦλθε. &c.

76. Κέπφος ὣς βύξας] Cepphο comparat Dardanum, quia per maria ex Samothracia ad Idam venit; cepphus enim avis marina est: vel quod magna cum celeritate iter illud confecit; nam avis ista levitate, & celeritate nota est. Hesychius, Κέπφος, εἶδος ὀρνέου κυματοειδοῦς περὶ τὴν θάλασσαν διατρίβοντος, ὃ εὐχερῶς ὑπὸ ἀνέμου φέρεται· ὅθεν λέγεται κοῦφος καὶ κοῦφος ἄνθρωπος, κέπφος. Suidas, Κέπφος, εἶδος ὀρνέου. ὁ λεγόμενος λάρος, ἔστι δὲ κοῦφος, καὶ ἐπιπλέει τοῖς κύμασιν. Phavorinus, Κέπφοι, οἱ κοῦφοι. ἀπὸ τοῦ ὀρνέου· ὅθεν καὶ τοὺς ἐλαφροὺς τῷ φρενὶ, κέφους (lege κέπφους) καλοῦμεν. Hinc κεπφωθεὶς dicitur, qui celeri motu fertur, quo sensu intelligi potest illud Proverb. cap. VII. v. 22. Ο ἐπηκολούθησεν αὐτῇ κεπφωθείς. Et quamvis alia significatio, qua nempe exp. ἀπατηθεὶς, non sit ab hoc loco aliena, prior tamen cum Hebraico textu magis convenire videtur. Hesychius, Κεπφωθεὶς, ἐμπληθεὶς, ἀπατηθείς. Suidas, Κεπφωθεὶς, ἐμπληθεὶς, ἐρεθισθεὶς, ὀξέως, ἐλαυνόμενος. Phavorinus, Κεπφωθεὶς, ἀντὶ τοῦ ἐμπληθεὶς, κέπφος γὰρ εἶδος ὀρνέου κούφου. καὶ Κεπφωθεὶς, ἐρεθισθεὶς, ὀξέως ἐλαυνόμενος.

77. Ζήρυνθον ἄντρον] Zerynthus, antrum erat ob Hecates occulta mysteria, quæ ibi celebrabantur, notissimum, quod quidam in Thracia ponunt. Phavorinus, Ζήρυνθον, ἄντρον Θρᾳκικὸν, σπήλαιον. Stephanus Byzantinus, Ζήρυνθος, πόλις, καὶ ἄντρον Ἑκάτης, ἐν Θρᾴκῃ. Λυκόφρων,

Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνὸς φαγοῦς θεᾶς, φησίν.

Emendat Thomas de Pinedo,

Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοφάγου θεᾶς
Λιπών. ———

Ego emendo,

Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς

φησίν. Alii in Samothracia collocant, quod & rectius mihi videtur, quod in hac terra frequentari dicantur Hecates, & Corybantum sacra, quæ ad hoc antrum pertinebant, ut ex Suida discimus; Ζηρυνθία, (inquit) ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Ζηρύνθιος, καὶ Ζήρυνθον (lege Ζήρυνθος) ἄντρον, ἐν ᾧ τοὺς κύνας ἔθυον, ἔνθα ἦν τὰ τῶν Κορυβάντων, καὶ τῆς Ἑκάτης μυστήρια. Idem tradit Aristophanis Interpres in Pace, Οἱ ἐν κινδύνοις γενόμενοι ἐπεκαλοῦντο πάντως τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθρᾴκῃ, τούς τε Κορύβαντας, καὶ τὴν Ἑκάτην, ἐξ ἧς καὶ διαβοητὸν ἦν τὸ Ζήρυνθον ἄντρον, ἔνθα ταύτῃ ὀργιάζοντες, καὶ ἐκυνοθύουν. Nicandri Scholiastes hunc Lycophronis locum habuit præ oculis; Ἄλλοι δὲ (inquit) τὸ Ζήρυνθον ἄντρον ἐν Σαμοθρᾴκῃ φασὶν εἶναι, Λυκόφρων δέ φησι,

Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεοῦ,

ὃ ἐστι, σπήλαιον Ἑκάτης. Nec apud Latinos minus celebre hoc antrum fuit; Ovidius Trist. lib. I. Eleg. IX. v. 19.

Inde levi vento Zerynthia litora nactis
Threïciam tetigit fessa carina Samon.

Ibid. Κυνοσφαγοῦς θεᾶς] i. e. Hecates, cui canes immolari solebant. Cæterum duplicem potissimum ob causam certa animalia in Deorum sacrificiis adhibebant; una est, quod eorum nonnulla certis Diis invisa judicabantur, ideoque nulla magis ratione Veteres putabant se Deos placare posse, quam si inimicum sanguinem super aras funderent: hinc in Cereris sacrificiis porcam mactabant, quod esset id animal inventis ipsius Deæ, ut ait Natalis Comes Mythol. lib. I. infestum; unde Ovidius,

Prima Ceres avida gavisa est sanguine porca,
Ulta suas merita cæde nocentis opes.

Caper vitibus infestus est, unde ejus cæde lætari credebatur Bacchus, ut ait Virgilius Georgic. II. 371. de vite loquens,

Texenda sepes etiam, & pecus omne tenendum est;
Præcipue dum frons tenera, imprudensque laborum est,
Cui, super indignas hyemes, solemque potentem,
Sylvestres uri assidue, capreæque sequaces

Illudunt;

Illudunt; pascuntur oves, avidaque juvencæ.
Frigora nec tantum cana concreta pruina,
Aut gravis incumbens scopulis arentibus æstas,
Quantum illi nocuere greges, durique venenum
Dentis, & admorso signata in stirpe cicatrix:
Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Caditur; & veteres ineunt proscenia ludi;
Præmiaque ingentes pagos, & compita circum
Theseidæ posuere &c. ———

Hanc ob rationem putant nonnulli (inter quos est Scholiastes noster, & ex eo Cælius Rhodiginus Antiq. Lect. l. xx. c. vi.) Hecatæ canes immolari, quod invisum sit id animal, cujus latratu phantasmata, quæ ab Hecate mittuntur, dissolvuntur; nam cum aër vel æris tinnitu, vel alicujus rei strepitu concutitur, illa offenduntur gravissime, & nequeunt diutius consistere. Secunda ratio, ob quam certa animalia certis Diis offerebantur, erat, quod Diis sacra habita sint quædam animalia, quibus lætari credebantur; vel ob aliquam inter Deum & victimam similitudinem. Hinc malis, & infernis Diis nigræ, & steriles mactabantur hostiæ; bonis albæ, & superis testiculatæ, ἄγονα τοῖς ἀγόνοις, ἔνορχα δὲ τοῖς ὑπατίοις, ut ait Apollonii Rhodii Interpres Argon. α'. Hinc Ulysses apud Homerum pollicetur se, si in patriam sospes redeat, Diis Manibus sterilem vaccam sacrificaturum esse,

Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι. ———

Tiresiæ etiam, vati inferorum, nigram ovem promittit,

Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.

Nec multo aliter apud Virgilium Æneas, Æneid. vi. v. 249.

——— *ipse atri velleris agnam*
Æneas matri Eumenidum, magnæque sorori
Ense ferit, sterilemque tibi, Proserpina, vaccam.

Equus Soli ob celeritatem mactabatur, ut ait Ovidius Fast. lib. 1.

Placat equo Perses radiis Hyperiona cinctum,
Ne detur celeri victima tarda Deo.

Cereri Cerealia dona offerebant, Baccho vini primitias, Veneri columbam, ut de cæteris taceam; sic &, opinor, in Hecates sacrificiis canes adhibebantur, nam id animal Deæ sacrum, ejusque comes esse putabatur. Unde Apollonius Rhodius, de Hecate loquens,

——— ἀμφὶ δὲ τήν γε
Ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.

Et Poeta noster, cum infra ait Hecubam in canem esse mutandam, dicit futuram esse Hecates *pedissequam*, v. 1175. Et Tibullus Eleg. lib. 1. cum voluit dicere quandam magam interius cum Hecate commercium habere, ipsam dicit *Hecates canes domuisse*, quod illi semper sint ejus pedissequæ,

Sola tenere malas Medea dicitur artes,
Sola feros Hecates perdomuisse canes.

Quinetiam canum latratus ei gratus credebatur, unde factum, ut veneficæ, cum eam implorabant, canino more ululabant; quod ex Ovidio discimus, Metam. xiv. Fab. viii.

Et Noctem, Noctisque Deos, Ereboque, Chaoque
Convocat, & longis Hecaten ululatibus orat.

78. Ἐρυμνὸν κλίσμα Κυρβάντων Σάον] Qui sint Corybantes, omnibus notum. Porro ubi sit Saus, pauci dicere potuerunt. Scholiastes ait esse Thraciæ montem, vel antrum. Canterus insulam Saonem ponit; vel putat esse Thraciæ promontorium, in quo Hecates antrum erat, quod tamen ipse paullo ante in Samothracia posuerat; & certe Dardanus in Phrygiam è Samothracia enatavit, ut prius dictum, non ex Saone, aut Thracia; eademque Corybantum sedes fuit, teste Dionysio Perieg. v. 524.

——— Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ.

Ex quibus necesse erit Saum dicere Samothraciam; quam etiam ita appellatam fuisse clare prodidit Nicandri Interpres ad hunc versum,

Ἢ Σάον, ἢ Μόσυχλον, ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς.

Καὶ ὁ Σάος δὲ, καὶ ὁ Μόσυχλος (inquit Scholiastes) ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου· μέμνηται δὲ τούτων τῶν τόπων, τῆς Λήμνου, καὶ Σαμοθρᾴκης, ἑκατέρας τὰς νήσους διὰ τούτων σημαίνων· ἐκαλεῖτο δὲ Σάος καὶ ἡ ὅλη Θρᾳκικὴ Σάμος.

80. Ζηνὸς καχλάζων νασμὸς] Ad hunc locum respexit Etymologici Auctor, Νασμὸς, (inquit) ὄμβρος, ἀπὸ τοῦ νάω, ὅθεν καὶ νᾶμα, καὶ ναύτης. Λυκόφρων. Ζηνὸς καχλάζων νασμός. σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τὸν κατακλυσμόν. Cæterum à Jove diluvium hoc factum esse dicit, ex Veterum opinione, qua Jupiter dicebatur cœlum, æther, & aër; hinc Theocritus Idyll. iv. v. 43.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Theognis idem tradit,

——— οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὐθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.

Et utroque vetustior Hesiodus, in Operibus,

——— μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνός. ———

Idem etiam agnoscunt Poetæ Latini; unde Horatius,

Quod latus mundi nebulæ, malusque
Jupiter urget.

Et Claudianus, cum de Ægypto loquitur, quæ Nili aquis fœcundata, imbribus non indiget,

Terra suis contenta bonis, non indiga mercis,
Non Jovis, in solo tanta est fiducia Nilo.

Eandem ob causam Jovi inditum apud Græcos Ὀμβρίου, apud Latinos *Pluvii* nomen. Lycophron v. 166.

Τοῦ Ζηνὶ δυσχεινθέντος Ὀμβρίῳ δέμας.

Et Tibullus, de Ægypto loquens,

Te propter nullos tellus tua postulat imbres,
Arida nec Pluvio supplicat herba Jovi.

88. Τόργος ὑγρόφοιτος] Τόργος vulturem rapacem denotat, & apud Siculos præcipue in usu fuit, quorum erat mons Torgium, in quo vultures nidificare solebant, unde & hoc nomen eis inditum; Auctore Hesychio, Τόργος, εἶδος γυπὸς αἱματοῤῥόφου· ἔτι δὲ καὶ ὁ γὺψ παρὰ Σικελιώταις. Et paullo ante, Τόργιον, ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὅπου νοσσεύουσιν οἱ γῦπες, ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ τόργοι. Hæc autem significatio minime est hujus loci, quia non in vul-

 turem,

turem, sed cycnum se mutavit Jupiter, cum Ledam, Helenæ matrem, compressit; τόργον itaque pro cycno poni velim; quod & prius observavit Suidas, Τόργος, (inquit) παρὰ Λυκόφρονι ὁ κύκνος· λέγεται δὲ καὶ ὁ γύψ. Hoc vero non ideo fieri puto, quasi τόργος de cycno proprie dici possit, sed quod more suo Lycophron speciem unam pro alia posuerit; haud aliter infra dicet Priamum juxta altare Jovis Agamemnonis interfectum esse, quem tamen ad Hercei periisse notissimum est, v. 335. Item Epeum instrumenta, quibus equum Durateum fabricavit, & Minervæ Græcæ consecravit, Myndiæ dicasse, v. 950. Plura exempla ex hoc Poeta afferre supervacaneum esset, cum nec hunc loquendi morem alii Scriptores refugerint; haud enim aliter Euripides Callistonem ait in leænam fuisse transformatam, quam reliqui omnes in ursam versam fabulantur; Helen. v. 384.

Α μετὰ θηρῶν, λάχνα γυίων,
Ομματι λάβρῳ, σχῆμα λεαίνης
Εξαλλάξασ', ἄχθεα λύπης.

Cujus significationis rationem Euripidis Interpretum nemo, ne quidem ipse Barnesius, vir sæpe nominatus, satis intellexisse videtur.

89. Κελυφάνῳ στρόβιλον ὠστρακωμένον] Στρόβιλος inter alia significata ovi hemisphærium denotat, ut ait Phavorinus, Στρόβιλον, στρογγύλον. Στρόβιλος δὲ, τὸ σφαιροειδὲς διχότομον τοῦ ὠοῦ. Item cochleam, teste Suida; Στρόβιλοι, (inquit) καὶ οἱ κοχλίαι, καὶ οἱ θαλάσσιοι κήρυκες. Unde communiter pro quovis rotundo usurpari solet; & hoc sensu apud Lycophronem sumi docet Eustathius, Commentario in Dionysium, Λέγει δὲ (inquit) τόρνον, τὸ τορνοειδὲς, ὅπερ ὁ Λυκόφρων στρόβιλον, τὸ στροβιλοειδές. Malim tamen hoc loco στρόβιλον cochleam exponere; ut Helena, quam ex ovo natam fabulantur, comparetur cochleæ testa circumtectæ; quam interpretationem adjuvat vox ὠστρακωμένον. Porro Helenæ fabula notissima est.

90. Αχερουσία τρίβος Καταιβάτις] Sunt qui Acherusiam viæ Laconicæ nomen esse arbitrantur; mihi nihil tale videtur, sed potius ita dici regionis istius viam quamlibet, in qua Tænarus promontorium fuit, ubi fauces erant ad Inferos deducentes; & antrum ostendebatur, per quod Herculem ab Inferis rediisse Poetæ fabulati sunt; unde & hanc viam καταιβάτιν, sive declivem appellavit Lycophron; nam per immania præcipitia patebat ad Inferos iter; Virgilius Æneid. VI. v. 126.

———*facilis descensus Averni,*
Sed revocare gradum, superasque evadere
ad auras,
Hoc opus, hic labor est.———

91. Πύγαργον] Varia habet significata hæc vox, quæ Paridi possunt applicari, quæque satis explicavit Scholiastes noster; itaque nihil aliud addam, quam quod Etymologici Auctor *aquilam* exponit, cui comparatur Paris, quod Helenam rapuerit: Πύγαργος, (inquit) εἶδος ἀετοῦ, Λυκόφρων. δειλὸν, ἢ ἄρπαγα· Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὅπερ ἐναντίως μεταφράζουσι, ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς. Dictus autem videtur ἀπὸ τοῦ πυγὴν ἀργὴν ἔχειν, sive quod caudam habeat albis pennis insignem, ut innuit Æschylus in Agamemnone,

———ὁ κελαινὸς
Ο, τ' ἔξοπιν ἀργίας,
Φανέντι ἴκτας μελάθρων.

Ubi Scholia vetera, Ο, τ' ἔξοπιν ἀργίας· ὁ ἐξόπισθεν λευκὸς, ὅ ἐστιν ὁ πύγαργος. Alii dictum putant, quod sit proclivior in Venerem, per antiphrasin, quod ei cauda sit minime otiosa; eadem Etymologia conveniet, si pro *timido*, ut fieri nonnumquam solet, accipias. Cæterum Paridis libido, & timiditas satis notæ.

Ibid. Οὐ πατρὸς κάπρους &c.] Observavit heic Meursius, regium antiquitus fuisse pecora pascendi studium; quod quidem verissimum est, unde apud Homerum Il. ζ'. v. 422. Andromache, Eetionis, Thebarum Ciliciæ regis, filia, dicit fratres suos, dum boum armenta, oviumque greges pascerent, ab Achille interfectos esse,

Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Αχιλλεὺς,
Βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι, καὶ ἀργεννῇς ὀίεσσι.

Ubi observare poteris eam de bobus, ovibusque solum loqui, porcorum autem nullam habere mentionem: horum enim greges pascere servorum potius erat, quod hoc turpe esset animal, & luto fimoque gauderet; ut discimus ex Eustathii Commentario in hos versus Iliad. ε'. v. 312.

———Διὸς θυγάτηρ Αφροδίτη
Μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Αγχίσῃ τέκε βουκολέοντι.

Σημείωσαι δὲ (inquit) ὅτι ὥσπερ ποιμαίνειν, οὕτω καὶ βουκολεῖν ἔξεστι τοῖς βασιλικοῖς παισὶ, οὐ μὴν συφορβεῖν, τοῦτο γὰρ πάνυ ἀγεννὲς, διὰ τὸ τῶν συῶν οὐ μόνον γεωχαρὲς, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐν [illegible]. Equos alendi studium adeo fuit in pretio, ut non viri solummodo, sed fœminæ etiam nobiliores ei operam darent; testis est Homerus Iliad. θ'. v. 185. ubi Hectorem introduxit dicentem equorum suorum curam habuisse Andromachen,

Ξάνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε,
Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
Ανδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ηετίωνος,
Υμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

Ubi idem observavit ex Herodoto Eustathius, Ιστέον δὲ (inquit) ὅτι γυναικείαν διακονίαν ὁμοίαν ταύτῃ τῇ κατὰ τὴν Ανδρομάχην καὶ Ηρόδοτος ἱστορεῖ, ἐν οἷς φησιν ὅτι γυνή τις, ἐπεὶ ἀφίκετο ἐπὶ τὸν ποταμὸν, ἐφεῖλκε τὸν ἵππον, ὃν ἦγεν ὀπίσω. Idem de ovibus, bobusque credendum est. Rationem cur se his operibus occuparunt Veteres, dabit tibi idem sæpe laudatus, sæpius laudandus Eustathius: ut, nempe, laboribus se, & exercitiis assuefacerent, & pecudum curam gerendo hominibus imperare discerent; audi ejus verba ex Iliad. λ'. Ορα δὲ καὶ ὅτι ποιμαίνουσι κἀνταῦθα παῖδες εὐγενεῖς, ἐπεὶ, κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἔθος τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν βουκολεῖν, ἢ ἱπποφορβεῖν, ἢ ποιμνίοις ἐπιστατεῖν, καρτερίας καὶ ἀσκήσεως χάριν, τὴν ἀνθρωπικὴν ποιμαντικὴν ἀσκουμένους ἐν τῇ περὶ ἄλογα ἐπιμελείᾳ, δι' ἣν καὶ ποιμένες λαῶν λέγονται. Mihi autem potius videtur hoc ex antiqua frugalitate & simplicitate factum; Veteres enim utplurimum erant αὐτοδίδακτοι, & utcumque

cumque in operibus inhonestioribus servorum bello captorum, aut ære emtorum opera uterentur, cætera tamen ipsi obire solebant: quam rem innumeris exemplis confirmavit Homerus, apud quem Heroes summi sacrificiales ritus obeunt, convivia apparant, mortuos sepeliunt, aliisque officiis, quæ in delicatioribus seculis servilia, & libero homine indigna existimata sunt, funguntur; unicum hac de re testimonium dabo, & in id Eustathii illustrationem, ex Iliad. η'. ubi Nestor Principes Græcos hortatur, ut ipsi mortuis sepulturam darent, & justa persolverent, his verbis,

> Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
> Βουσὶ, καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακείομεν αὐτούς.

Ubi Eustathius, Τὸ δὲ Αὐτοὶ ἀγρόμενοι, αὐτοδιακονεῖν ἐν χρείαις καὶ τοὺς ἀρίστους βούλεται. καὶ δηλοῦται τοῦτο ἔκ τε ἄλλων μυρίων τῶν κατὰ τοὺς ἥρωας, καὶ ὅτι δὲ Πάτροκλος καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν ταῖς λιταῖς αὐτοὶ τὰ τῆς δεξιώσεως τῶν φίλων πρέσβεων εὐτρεπίζουσι· καὶ Μενελάου, φασὶ, πλοῦτος, ὁ νυμφίος οἰνοχοεῖ· καὶ Ὀδυσσεύς δέ τι δρηστεύσειν, καὶ πῦρ ἐκνῆσαι, καὶ ξύλα κεάσαι δεξιὸς εἶναι λέγεται. τὸ πᾶν δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἐπετήδευον οἱ ἥρωες τὴν αὐτοδιακονίαν, καὶ ἐκαλλωπίζοντο τῇ ἐν τοῖς τοιούτοις εὐφορίᾳ. καὶ ὅσα εἰπεῖν ὡς ἐφιλοτιμοῦντο ὑπὸ αὐταρκείας εἶναι δεινοὶ, καὶ τέλειοι, καὶ ἀπροσδεεῖς, οἷα μὴ ἐθέλοντες ὅπλοις χρᾶσθαι ἑτέροις, εἰ τῶν ἔργων συμπράκτορσιν αὐτοῖς δεῖ ὑπὸ μικροῖς, καὶ ὁ πολλοῦ λόγου ἀξίοις, καὶ ἅμα πραγματευόμενοι τὸ ποικιλώτερον. Hæc, fateor, ἐν παρόδῳ, nam ad Paridem quod attinet, etsi hoc non videtur observasse Meursius, is armenta pavit non regio, sed pastorali habitu indutus, nec nisi postea agnitus est à Priamo rege. Hecuba enim, cum gravida esset, somniavit se facem in utero gestare, & conjectores consulti respondebant, fore, ut filius, quem in utero habuit, patriam esset perditurus. Qua re cognita, Priamus Infantem, ubi primum esset in lucem editus, Archelao cuidam dedit feris exponendum in Ida monte, ubi à pastoribus, vel etiam ab ipso Archelao, aut misericordia commoto, aut Hecuba id clam jubente, educatus, & pastorali vitæ assuefactus est; ubi, cum esset in dirimendis controversiis æquissimus, & maximam justitiæ famam comparasset, orta inter Deas de formæ præstantia contentione, arbiter electus est. Cætera, quæ ad fabulam pertinent, notiora sunt, quam ut heic habere locum debeant.

93. Θυωρίτην] Θυωρὸς mensam sacram denotat, quæ placentas, τὰ πέμματα, cæteraque divinis usibus destinata sustinebat. Hesychius, Θυωρὸν, τραπέζαν, ἐφ' ἧς τὰ θύη φυλάσσουσι, καὶ τοὺς ἱερεῖς, καὶ μαγείρους οὕτω. Suidas, Θυωρὸς, κυρίως ἡ ἱερὰ τράπεζα· ἔλεγε Φερεκύδης, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσι. Quæ verba citavit Suidas ex Diogenis Laertii Vita Pherecydis, ubi totidem verbis exstat hoc dictum, cujus ratio erat hæc, quam dixi; quod, nempe, mensa, quæ sacris usibus inserviebat, θυωρὸς dicta. Phavorinus hunc Lycophronis locum habuit præ oculis, Θυωρὸς, ἡ τράπεζα παρὰ Λυκόφρονι, ἐν ᾗ τὰ θυώματα (lege θύματα, vel θυμιάματα) αἴρουσι καὶ φυλάττουσι. His autem mensis more receptum fuit ut assiderent nummularii, qui in fœnora pecuniam elocabant, & aurum argento, argentum obolis, terunciisve permutabant; & ne Judæorum quidem Templum ab his fuit immune, ut docent Scripturæ, in quibus Christus dicitur, eos è Templo fugasse, mensasque subvertisse; Matthæi Evangel: xxi. 12. Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε. Cujus moris prima causa fuisse videtur, ut præsto essent, & emi possent omnia, quæ essent ad sacrificiorum ritus peragendos necessaria, unde in Matthæi loco citato Christus eorum etiam *cathedras* subvertisse dicitur, *qui vendebant columbas*, nam columbæ à Judæis mactari solebant. Hinc τραπεζίτης, pro nummulario usurpari solet, Plautus,

> ——— *subducam ratiunculam,*
> *Quantum argenti mihi apud Trapezitam siet.*

Idem significat etiam θυωρίτης; unde emendo Hesychium, apud quem sic scribitur, Θυωρίτης, τραπεζίτης. Lege Θυωρίτης, κτ. Item qui controversias his de rebus ortas dirimebant, θυωρῖται dicti fuisse videntur, unde & hic pro *judice* sumitur; cujus rei nos admonuit Etymologici Auctor, Θυωρίτην τελεσταῖς· τὸν τραπεζίτην, ἀργυρογνώμονα, κριτήν. Θυωρὸς δὲ, κυρίως ἡ τράπεζα, παρὰ τὸ τὰ θύη δέχεσθαι τῶν θεῶν· ἢ παρὰ τὸ τὰ θύα (lege θύη) αἴρειν, ὃ ἐστι φυλάσσειν, παρὰ Λυκόφρονι· νῦν δὲ μεταφορικῶς εἴρηται ἐπὶ τοῦ ἄλλως ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς. Lege, ἐπὶ τοῦ κάλλους ὅτι ἔκρινε τὰς θεάς.

94. Σηκῶν] i. e. stabulorum; Hesychius, & ex eo Phavorinus, Σηκῶν, ἐν ᾧ αὐλίζονται μαντι τόποις· οἱ δὲ, ἐπαύλεις.

Ibid. Γαμφηλὰς ὄνου] Asini maxillas vocat Maleam, Laconiæ promontorium, quod V. m. passuum per mare extenditur: Euripidis Scholiastes in Oreste, v. 364. Μαλέας δὲ ἀκρωτήριον ἐστὶ τῆς Λακεδαιμονίας, λεγόμενον παρά τισιν ἰδιωτικῶς Ὄνου γνάθος. Quod nomen ei inditum à formæ similitudine; nec alia ratione Æschylus mare Salmydessium vocavit *maxillam*, Prometheo,

> Τραχεῖα Πόντου Σαλμυδησσία γνάθος,
> Ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν.

Ubi Scholiastes hæc verba habet, Γνάθος εἶπε, διότι Σαλμυδησσία θάλασσα τοιοῦτον σχῆμα ἔχει, οἷον ἡ τοῦ ὄνου γνάθος. Idem dixit *flamma barbam*, quod flamma in acutum verticem, senilis barbæ instar, exeat, Agamemnone v. 314.

> Φλογὸς μέγαν πώγωνα ———

Ad quod iterum Scholiastes, Πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρὸς, καὶ ὁ πώγων γὰρ εἰς ὀξὺ λήγει, ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ Αἰσχύλος γνάθον, τὴν ἀκμὴν εἴρηκε καὶ ὀξύτητα τῆς φλογός. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τούτου ὀνομάζονται παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις πωγωνίας ἀστήρ. Si quis plura hujus generis exempla videre volet, Eustathium adeat. Porro promontorium hoc Laconiæ, Μαλέα, Μάλεια, Μάλειαι, vel Μαλέας dictum, à Maleo, rege quodam Argivorum, qui ibi templum exstruxit Apollinis; ita vero naviganti-bus infestum erat, ut proverbio originem dederit, quo admonentur, qui juxta Maleam navigaturi sunt, rerum domesticarum oblivisci, tamquam qui certam mortem sint exspectaturi;

turi; Eustathius Odyss. γ'. ad hunc versum,

Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι Μαλειάων ὄρος αἰπὺ

Ἷξε θέων, ———

Ἴδιον δὲ (inquit) ὅτι ἐκ Μαλειῶν, ἀλλ' ἐξώσθη Μενέλαος εἰς Κρήτην, καὶ περὶ ἃς ἐδυσχέρησεν ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὸν πλοῦν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεται, παροιμία κεῖται τὸ, Μαλείας δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε· ἡ γὰρ εὔπλοια, φασὶν, ὁ πόντος. λέγεται δὲ καὶ Μάλεια ἑνικῶς, καὶ Μάλειαι πληθυντικῶς, πρὸς ἔμφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἀκρωτήριον μεγέθους· οὕτω δὲ καὶ Κρήτη, καὶ Κρῆται, καὶ ἄλλα πολλά. ἡ δὲ Μάλεια, καὶ Μαλέας κοινῶς λέγεται. Ad proverbium quod attinet, id est ex Strabonis libro VIII. Ἦν δ' ὥσπερ ὁ πορθμὸς οὐκ εὔπλους ὁ κατὰ Σικελίαν τὸ παλαιὸν, οὕτω καὶ τὰ πελάγη, καὶ μάλιστα τὸ ὑπὲρ τῶν Μαλεῶν, διὰ τὰς ἀντιπνοίας, ἀφ' οὗ καὶ παροιμιάζονται,

Μαλέας δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.

Ubi Vett. Codd. quidam legunt Μαλέας, secundum Eustathium. Huc respexit Statius lib. VIII.

——— *rauca circumsonat ira Malea.*

Et Ovidius Amorum Lib. II. Eleg. XVI. v. 21.

Cum domina Libycas ausim perrumpere Syrtes,
Et dare non aequis vela ferenda Notis.
Non, quae Virgineo portenta sub inguine latrant,
Nec timeam vestros, curva Malea, sinus.

Idem eodem libro Eleg. XI. v. 16.

Hactenus est tutum; caetera caeca via est.
Et vobis alii ventorum praelia narrent;
Quas Scylla infestet, quasve Charybdis aquas;
Et quibus emineant violenta Ceraunia saxis;
Quo lateant Syrtes, quove Malea sinu.

Eodem quoque respexit Virgilius Æneid. V.

——— *nunc illas promite vires,*
Nunc animos, quibus in Getulis Syrtibus usi,
Ionioque mari, Maleaeque sequacibus undis.

95. Λᾶν] La, vel Las, urbs erat Laconiae maritima, sita super petram, quae Graece Λᾶς dicitur. Huc respexit Stephanus Byzantinus, Λᾶ· πόλις Λακωνική, Λυκόφρων,

Καὶ Λᾶν περήσεις. ———

Ταύτην ἑλόντες οἱ Διόσκουροι, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. ταύτην διαλύσας Ὅμηρος φησὶν,

Οἵ τε Λάαν εἶχον, οἱ δ' Οἴτυλον. ———

Κεῖται δὲ ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς, διὸ καὶ Λᾶ καλεῖται. Οἱ κατοικοῦντες, Λαοί. Malim Λάοι. Versus ille in Homeri Bœotia exstat nonagesimus secundus, ubi sic Eustathius, Τὸ δὲ Λάαν, ὅ ἐστι λίθον, ἐκτείνει μὲν τὴν παραλήγουσαν, καὶ κλίνεται περιττοσυλλάβως, Λάαος, κραθὲν δὲ γίνεται Λᾶς, ὅθεν Λᾶ, πόλις τραχεῖα, ὡς τὸ, Λᾶν περήσεις, παρὰ Λυκόφρονι· καὶ Λαπέρσαι Διόσκουροι, οἱ τὴν τοιαύτην Λᾶν πέρσαντες. Hinc patet Thomae de Pinedo error, qui in Stephano pro Λᾶ, reponere voluit Λᾶς. Homeri Scholiastes vetus loco jam laudato, ait, Λάαν· πόλιν Λακωνικῆς, ἣν οἱ Διόσκουροι πορθήσαντες Λαπέρσαι (lege Λαπέρσαι) ἐκλήθησαν· διὰ δὲ τὸ μέτρον ἀναγκαστέον δισυλλάβως, χρὴ γὰρ λέγειν μονοσυλλάβως, Λᾶν. Pausanias Laconicis hanc urbem tradit à Gythio stadia distare XL. à mari X. Τὰ δ' ἐν δεξιᾷ Γυθίου (inquit) Λᾶς ἐστι, θαλάσσης μὲν δέκα στάδια, Γυθίου δὲ τεσσαράκοντα ἀπέχουσα.

96. Μηλιανθμῶν] Versum hunc laudavit Etymologici Auctor, Μηλιανθμόν· Λυκόφρων,

Καὶ μυλιανθμὸν, ἠδὲ χοιράδας πλάτης,

σημαίνει τὸν ἐν τοῖς ἀπροσβάτοις κοιμήσεως τόπον, ὕγρων τὸν μάνδραν περὶ τὰ μῆλα, τὰ πρόβατα, καὶ τὸ ἰαύω, τὸ κοιμᾶσθαι, γίνεται ἰαυθμὸς, ἡ κοίμησις· καὶ ἐν συνθέσει μηλιαυθμὸς, ὡς κλαίω κλαυθμός.

97. Τράμπις] Hesychius, Τράμπις, ναῦς, ἄκατος, πορθμίς· τινὲς πλοῖα βαρβαρικά. Nicander hac voce usus est,

Τράμπιδος ὁλκαίης ἀχέτω ἴσος, ἤ τι δι' ἄλμης.

Ubi Scholiastes vetus hunc Lycophronis versiculum laudavit, Τράμπις, (inquit) κυρίως μὲν βαρβαρικὸν πλοῖόν ἐστιν· ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς τὸ ἁπλῶς πλοῖον ἐκάλεσε, καὶ ἴσως τῆς τρόπεως, ὅτι ἐδίδασι διὰ τῆς ὁλκαίας, ἤτοι μικρᾶς. Καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ πλοῖον τράμπιν ἐκάλεσε, λέγων,

Τράμπις δ' ὀχήσει, καὶ Φερέκλειοι πόδες,

ὑπὸ γὰρ τοῦ Φερέκλου αἱ νῆες τοῦ Ἀλεξάνδρου κατεσκευάσθησαν.

Ibid. Φερέκλειοι πόδες] i. e. naves à Phereclo fabricatae, non video enim, cur naves pedibus comparari nequeant; cum sicut in terra pedibus, ita in mari navibus à loco in locum vehamur; licet id nolit concedere Meursius: interim non diffiteor, *Pedes*, si de parte navis dicantur, pro remis accipi posse; sicut enim pedibus animalia, ita remis vehuntur naves: hinc Euripides Hecub. v. 940.

——— ἐπεὶ

Νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα.

Ibidem v. 1020.

——— καὶ γὰρ Ἀργείων νεῶν

Λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα.

Ubi tamen πόδα quidam exponunt *ancoram*, non enim remos, sed ancoras dicuntur solvere, qui mari se committunt. Porro Phereclus, secundum Lycophronem; at Harmonides, Phereclí pater, secundum alios, Paridis naves aedificavit; causa hujus dissentionis videtur fuisse Homerus, cujus verba ambigua sunt, nec satis explicant, utrum Phereclum, an ejus patrem, navium fabrum dixerit Poeta, Il. ε'. v. 59.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱὸν
Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας,
Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.

Ubi Eustathius, Τὸ δὲ, Ὃς ἐπίστατο δαίδαλα ἔργα, καὶ, Ὃς Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας, τινὲς μὲν περὶ τοῦ Φερέκλου νοοῦσιν, ὃ καὶ κάλλιον, οὕτω γὰρ ἱστοροῦσι πολλοὶ, ὧν καὶ ὁ Λυκόφρων ἐστί· τινὲς δὲ περὶ τοῦ Ἁρμονίδου, καὶ ἔστιν ὁ τρόπος ἀμφιβολία. Ambigue etiam loquitur vetus Homeri Scholiastes Il. γ'. Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Πάρις ἐπικαλούμενος, Ἀφροδίτης ἐπιταγῇ ναυπηγησάμενος αὐτῷ ναῦς Ἁρμονίδου, ἤ, κατά τινας τῶν νεωτέρων, Φερέκλου τοῦ τέκτονος, μετ' Ἀφροδίτης ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα. Poetarum vero turba Lycophroni adsentiuntur, Ovidius à Cantero citatus,

Hac duce Sigeo dubias à litore feci
Longa Pherеclea per freta puppe vias.

Item Coluthus Thebanus,

Ἔνθα ταναιπρέμνοιο δαϊζομένας δρύας ὕλης
Ἥρως, ἀρχεκάκοιο περιφροσύνῃσι Φερέκλου,
Ὅς ποτε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ,
Νῆας Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτήνατο βουλῇ.

98. Διστὰς Σαλάμβας] Σαλάμβη fenestram, portam, vel ostium significat. Hesychius, Σαλαμβὴ, ἡ ὀπὴ δι' ἧς τὸ σέλας βαίνει, ἢ πύλη, καπνοδόχη. θυρίς,

θυρίς, ἡ ϑυρίς. Huc respexit Etymologici Auctor, Σκάνδειαι, σημαίνει τὰς θυρίδας τὰς ἀπὸ ἐν οἰκήμασιν, Λυκόφρων δὲ παρὰ τὸ δι' αὐτῶν βαίνειν τὸ φῶς, τὸ φέγγος. Vel, si pro ostio accipias, παρὰ τὸ σκέπειν καὶ ἀσφαλίζειν τὰς βαίνοντας. Hoc loco sumitur pro geminis Laconiæ ostiis juxta Tænarum, quæ, observante Cantero, Strabo θυρίδας Ταινάρου appellavit. Eadem ratione Thermopylæ, & Pylæ dictæ sunt, nec aliter Lycophron dicet Δωτίου πύλαις, v. 410. quo in loco plura in hanc rem videre poteris.

Ibid. Γυθίου] Gythium, vel Gytheum oppidum erat Laconiæ, quod Apollo & Hercules, depositis eo loci simultatibus, postquam de tripode quodam certassent, communi opera condiderunt, unde & his simulacra in foro posita; testis Pausanias Laconicis, Γυθιᾶται δὲ (inquit) τῆς πόλεως οἰκιστὴν μὲν οὐδένα εἰπεῖν θνητὸν λέγουσιν, Ἡρακλέα δὲ καὶ Ἀπόλλωνα ὑπὲρ τοῦ τρίποδος ἐς ἀγῶνα ἐλθόντας, ὡς διηλλάγησαν, μετὰ τὴν ἔριν οἰκίσαι κοινῇ τὴν πόλιν· καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ σφισιν Ἀπόλλωνος καὶ Ἡρακλέους ἐστὶν ἀγάλματα. Erat hæc urbs rerum omnium maritimarum Lacedæmoniis receptaculum, & portum habuit non natura, sed fodiendo factum; distabat autem ab urbe stadia CCXL. quæ nos docuit Strabo lib. XIII. Γύθειον, τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον, ἐν διακοσίοις καὶ τετταράκοντα σταδίοις ἱδρυμένον, ἔχει δ' ὥς φασι, ναύσταθμον ὀρυκτόν. Polybius vero tradit XXX. stadia ab urbe distare, lib. V. ubi de Philippo ait, Μεταβαλλόμενος δ' αὖθις, ἐποιεῖτο τὴν πορείαν παρὰ τὴν ναύσταθμον τῶν Λακεδαιμονίων, ὃ καλεῖται μὲν Γύθιον, ἔχει δὲ ἀσφαλῆ λιμένα, τῆς δὲ πόλεως ἀπέχει τριάκοντα στάδια. Stephanus hunc Lycophronis versiculum citavit, atque hinc, ut observavit Thomas de Pinedo, emendandus est; Γύθειον, πόλις Λακωνική, Λυκόφρων,

Διστὰς σκάνδειας, κἀπὶ Γυθείου πλάκας.

Lege κἀπὶ Γυθείου, vel Γυθίου, vel Γυθίω, vel Γυθείου.

Ibid. Πλάκας] Πλὰξ æquipollet Latinæ voci *æquor*, & quamlibet planitiem, tam in mari, quam terra denotat. Hinc Hesychius πλάκα ὠκεανίαν, explicat *terram orientalem*; Πλάκα ὠκεανίαν, τὴν ἀνατολικὴν γῆν, ἢ τὴν ὠκεανίαν πλάκα, καὶ τὴν ὅλην χώραν· καὶ τὴν κοινὴν, ἢ τὴν γῆν. Quem locum Phavorini ope sic emendo, Πλάκα ὠκεανίαν, τὴν ἀνατολικὴν γῆν, ἢ τὴν θαλασσίαν. Πλάκα, καὶ τὴν ὅλην χώραν, καὶ τὴν &c. Quinetiam Aristophanes in Ranis dixit, Πλὰξ πελαγία. Et Sophocles Ajace, Ἀκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.

100. Ἕκτορας πλημμυρίδος] locum hunc laudavit, & explicavit Eustathius; Ἕκτωρ, (inquit) συνοχεὺς, ἤτοι κρατητὴς, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, εἰπὼν τὰς ἀγκύρας Ἕκτορας πλημμυρίδος, ἤγουν ἐρεισμὰς τοῦ τῶν κυμάτων ζέματος.

101. Σκαρθμῶν ἰαύοντας ὑπαφίλοντα σάλον] Catachresis hæc est Lycophronica, qua verbum ἰαύειν, quod proprie de somno dicitur, quamlibet quietem, aut cessationem à motu denotat.

102. Πόρτιν] Ovidius etiam Helenam *Juvencam* appellavit, Epistola Oenones ad Paridem, ubi Cassandra loqui fingitur,

> *Graja juvenca venit, quæ Te, patriamque, domumque*
> *Perdat: Io prohibe; Graja juvenca venit.*

Ubi nonnulli per contumeliam dici *Juvencam* autumant; nam mulieres impudicæ, *juvencæ*, & *vaccæ* dicuntur: nec ob aliam causam Io, & Prœtides in vaccas conversæ finguntur. Solent tamen hæ voces sine opprobrio dici, quo modo Sophocles Deïdamiam πόρτιν appellavit, Trachin. v. 535. & Horatius puellam Veneri immaturam *juvencam* vocat, Lib. II. Od. v. nec aliter Euripides Polyxenam μόσχον nominat, Hecuba v. 526.

Σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν.

Ad Meursii rationem quod attinet, ea dura nimis videtur.

103. Δυοῖν πελειαῖν] Plerique Lycophroni adversantur, dicentes solam Hermionem ex Helena natam fuisse, quos inter Euripides est, Andromache v. 899.

Ἣν ἐμὲ μόνην γε Τυνδαρὶς τίκτει γυνή.

105. Λαΐαν] i. e. captivam. Huc respexit Eustathius Iliad. α'. p. 827. Λαΐδα δὲ παρασημειοῦται ὁ μάλιστα παρονόμως εἰπόντος Ὁμήρου ληΐδα ἐντεῦθεν Ὀππιανὸς φησι τὴν αἰχμάλωτον, ὁ δὲ Λυκόφρων λαΐαν.

106. Θύσανον] Θύσαι dictæ Bacchæ ἀπὸ τοῦ θύειν, quod essent furore concitæ. Eustathius Il. α'. Ἐκ τοῦ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, παράγεται ὁ θυμός. Et paullo post, ἰστέον δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ ῥηθέντος θύειν, καὶ Θυάδες αἱ Βάκχαι· αἱ δ' αὐταὶ καὶ Θύσαι παρὰ Λυκόφρονι.

107. Βαίνη] Leucothea Græcis dicitur q. λευκὴ θεὰ, eadem Latinis *Albunea*, unde, ut nonnulli aiunt, per aphæresin Βαίνη; sed mihi non placet origo Latina, dictam potius putarem à βαίνω, quod Euphorioni mare est,

——— πολύτροφα δάκρυα βαίνης.

Leucothea enim Dea erat marina. Vel, à δίω. Vel, secundum Tzetzem, à βίω. Vel, à βυθὸς & δύω. Phavorinus, Βαίνη, ἡ Λευκοθέα, παρὰ Λυκόφρονι, ἡ Ἰνώ. Οἷον,

——— Βαίνης καλυπτόντεσσιν ὠδίνουσι.

Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εἰς βυθὸν δύνειν, βυθοδυΐαν, καὶ κατὰ συγκοπὴν Βαίνη. ἢ παρὰ τὸ δύω, Δυώ, ἡ καταδύουσα εἰς θάλασσαν, καὶ Βαίνη κατὰ τροπήν. ἢ παρὰ τὸ βίω, τὸ κυλινδῶ, ὥς τινες φασίν. ἐγὼ δὲ, παρὰ τὸ βίω, τὸ κρύπτω, ὅθεν καὶ ἡ αὐτὴ, Βαίνη.

108. Σκάνδειαν] Scandea est Cytherorum navale. Stephanus, Σκάνδεια, ἐπίνειον Κυθήρων, ὡς Παυσανίας φησί. Locus Pausaniæ exstat in Laconicis, ubi Scandeam tradit à Cytherorum urbe decem stadia distare; Ἐν Κυθήροις δὲ ἐπὶ θαλάσσης Σκάνδειά ἐστιν ἐπίνειον. Κύθηρα δὲ, ἡ πόλις ἀναβάντι ἀπὸ Σκανδείας, στάδια ὡς δέκα. Meminit etiam Poetarum pater, Iliad. κ'. v. 268.

Σκάνδειάν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι.

Ubi Scholiastes vetus narrat Scandeam esse Cytheræ urbem, Cytheram autem Laconiæ insulam; Ἡ δὲ Σκάνδεια (inquit) πόλις Κυθήρων· Κύθηρα δὲ νῆσος τῆς Λακεδαίμονος.

Ibid. Αἰγίλυ τ' ἄκραν] Ægilus, promontorium erat; meminit etiam Pausanias Ægilæ, Laconicæ urbis, Messenicis, Ἔστι δ' Αἴγιλα τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα ἱερὸν ἵδρυται ἁγνοῦ Δήμητρος.

113. Ψυχὴν περιγκέλισμα] Similiter Sophocles, Antigon. 667.

Ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται,
Γυνὴ κακὴ ξυνευνος ἐν δόμοις.

115. Φλεγραίας πόσις Στυγνὸς Τορώνης] Proteus maritus erat Torones, mulieris ex Phlegra oriundæ, quæ Thraciæ est urbs, apud quam Dii gigantes debellasse feruntur; unde & nomen habuit à φλέγω, uro; quod fulminibus pugna facta esset. Stephanus, Φλέγρα, πόλις Θρᾴκης, ἣν Εὔδοξος μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι. Ο πολίτης, Φλεγραῖος, καὶ Φλεγραία, καὶ Φλεγραῖον. Εστι καὶ Φλεγρὸς, καὶ Φλέγρα, (lege Φλεγρὰ) Λυκόφρων. Plura videre poteris apud eundem, in voce Παλλήνη. Regionem faciunt Excerpta ex Strabonis libri VII. fine; Οτι ἡ Παλλήνη χεῤῥόνησος, ἧς ἐν τῷ ἰσθμῷ κεῖται ἡ πρὶν μὲν Ποτιδαία, νῦν δὲ Κασσάνδρεια, Φλέγρα τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο. ᾤκουν δ' αὐτὴν οἱ μυθευόμενοι γίγαντες, ἔθνος ἀσεβὲς, καὶ ἄνομον, οὓς Ηρακλῆς διέφθειρεν· ἔχει δὲ πόλεις, Αφυτιν, Μένδην, Σκιώνην, Σάνην. Urbem, montem, & regionem esse ait Eustathius, Commentario in Dionysium, unàque nominis rationem reddit; in hoc tamen fallitur, quod Toronen faciat Protei filiam, idque ex Lycophrone: Παλλήνη δὲ, καὶ ὄρος, καὶ πόλις Θρᾳκική. Εστι δὲ Παλλήνη (inquit) χεῤῥόνησος τρίγωνος, οἰκουμένη ποτὲ ὑπὸ γιγάντων, οὓς Ηρακλῆς μισανθρώπους ἐφόδριχας κατεπολέμησεν, ὅτε καὶ βρονταί τινες, καὶ πρηστῆρες συνέπεσον· διὸ καὶ θεοὶ ἔδοξαν τῆς μάχης ταύτης τῷ Ηρακλεῖ συνάρασθαι, καὶ καταφλέξαι τοὺς κακούς· καὶ ἡ χώρα διὰ τοῦτο Φλέγρα ἐκλήθη. οἴονται δέ τινες Παλλήνην λέγεσθαι τὴν τῆς Κασσανδρείας χεῤῥόνησον, τῷ Αἰγαίῳ καὶ αὐτὴν παρακειμένην, ἔνθα που καὶ τόπος τις κατὰ παραφθορὰν Τορώνη, τῇ τοῦ Θρᾳκικοῦ Πρωτέως θυγατρί, κατὰ Λυκόφρονα. Variæ sunt de Proteo Fabulæ, quas è trivio quivis satis novit; ad præsens institutum sufficiet, ut dicam Proteum in Ægypto regnâsse, ubi justitiæ fama notissimus habebatur, & Paridi Helenam ademit, quam apud se detinuit, usque dum à Menelao repeteretur. Cæterum ex Ægypto in Pallenem (quam nonnulli Protei patriam faciunt) profectus, Toronem duxit, ex qua duos filios, Polygonum & Telegonum, suscepit; hi cum in patrem immorigere se gererent, & hospites, prius lucta devictos, occiderent, Proteus eos exosus, à Neptuno obtinuit, ut facto subter terram foramine, via ex Pallene in Ægyptum pateret; quo postquam venisset, Hercules filios ejus interfecit: meminit Eustathius Odyss. δ'. Τῷ Πρωτεῖ παῖδες μὲν ἦσαν κακόξενοι, καὶ τῷ πατρὶ δυσσεβεῖς, διὸ καὶ ἀπώλοντο. Et Apollodorus lib. II. de Hercule loquens, Εκ Θάσου δὲ ὁρμηθεὶς ἐπὶ Τορώνην, Πολύγονον καὶ Τηλέγονον, τοὺς Πρωτέως τοῦ Ποσειδῶνος υἱοὺς, παλαίειν προκαλουμένους, κατὰ τὴν πάλην ἀπέκτεινε. Qua re audita, Proteus nec gaudio affectus est, quod filii essent, qui occiderentur; nec tamen lacrymas fudit, quod essent scelerati: unde eum Lycophron *risus & lacrymarum expertem* vocat. Simili modo affecta est apud Sophoclem Clytemnæstra, cum ei nunciata esset Orestis filii, à quo vitæ suæ timebat, mors; Electra v. 767.

Ω Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω,
Η δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
Εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

Et in Oedipo Tyran. Nuncius Polybi, cui hæres in Corinthi regno destinabatur Oedipus, mortem Oedipo ferens, ait, v. 945.

——— τὸ δ' ἔπος, ὃ ἐξερῶ τάχα
Ηδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν ἀσχάλλοις ἴσως;

Pariter apud Æschylum in Επτὰ ἐπὶ Θήβαις, cum victoria staret à Thebanis, Oedipi vero Filii essent occisi, animi se dubium prædicat Chorus, nec satis scire, an Patriæ fœlicitatem gratulari, an potius Regiæ domus cladem deplorare debeat,

Πότερον χαίρω, κἀπολολύξω
Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι·
Η τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας
Ατέκνους κλαύσω πολεμάρχους.

129. Τῆς δ' Ηλίου θυγατρὸς Ιχναίας βραβεὺς] Solis filia dicitur Themis, Dea justitiæ præses, quam tamen plerique Cœlo & Tellure natam tradunt, inter quos Hesiodus Theogon. v. 135. ubi inter cæteros eorum liberos enumerat,

Θείαν τε, Ρείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε.

Idem facit Apollodorus lib. I. cap. III. quibus adsentitur in Hymnis Orpheus,

Οὐρανόπαιδ', ἁγνὴν καλέω Θέμιν εὐπατέρειαν.

Themis Ichnæa etiam ab Homero dicitur Hymno in Apollinem,

——— θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι,
Οσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε, Ρείη τε,
Ιχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγάστονος Αμφιτρίτη.

Hæc appellatio sumta est ab Ichnis, Thessaliæ urbe, ut vult Strabo, Geograph. IX. in Thessaliæ descriptione, Καὶ Ιχναι, ὅπου ἡ Θέμις Ιχναία τιμᾶται. Stephanus Macedoniæ urbem facit, indeque dictam narrat, quod ibi Jupiter Themidem fugientem deprehendit, κατ' ἴχνος eam persequens; Ιχναι, πόλις Μακεδονίας, Ηρόδοτος ἑβδόμῃ. Ερατοσθένης δὲ Αχνας αὐτήν φησι· Φιλητᾶς δ' Αχνην φησί, διὰ τοῦ α. Τὸ ἐθνικὸν καὶ Ιχναῖος, καὶ Ιχναία ἡ Θέμις· διωκομένη γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατελείφθη (lego κατελήφθη) ἐν τοῖς τῶν Ιχναίων τόποις, καὶ ἀπὸ τοῦ διωχθῆναι κατ' ἴχνος ὀνομάσθη. Huc spectat Hesychii locus, Ιχναίη, Θέμις· ubi Cl. Salmasius reposuit Ιχναίη. Themidos βραβεὺς, judicem justum denotat; βραβεὺς enim proprie significat, τοὺς ἐν ἀγῶσι κήρυκας, seu διοικητὰς, i. e. judices, qui certaminibus præfuerunt, & præmia merentibus dabant, litesque, quæcumque illic inciderent, dirimebant; ut ex Suida, aliisque Grammaticis discimus. Similiter dixit in Orest. v. 1652. Euripides δίκης βραβεῖς, i. e. teste Scholiaste, τῆς κρίσεως διοικητάς.

131. Πελειάδος] Helenam columbæ assimilavit Poeta, quod ista avis libidine sit infamis, (unde & Veneri sacra est) totoque fere anno pariat; unde Æschylus in Επτὰ ἐπὶ Θήβ. dixit,

Πάντροφος πελειάς. ———

Ubi Scholiastes, Πάντροφον δὲ τὴν πελειάδα φησὶν, ὅτι πάντα ὄρνια ἅπαξ τοῦ ἔτους τίκτει, ἡ δὲ περιστερὰ ἀεὶ, διὸ ἀνάκειται τῇ Αφροδίτῃ. Περιστερὰ δὲ εἴρηται, ἡ περισσὰ ἐρῶσα, πλεονάζοντος τοῦ τ κατὰ μέσον. Idem in Prometheo, haud aliter ac Lycophron, amatores rapaces κίρκους appellat, eorumque uxores περιστερὰς,

Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι.

Ad quod Scholiastes, Κίρκοι πελειῶν· πελείας τὰς νύμφας, ἤτοι τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας· Αφροδισιαστικὸν γὰρ τὸ ὄρνεον τοῦτο, ἡ περιστερά. Κίρκους δὲ, ἤτοι ἀετοὺς, τοὺς νυμφίους, ἤγουν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν λέγει.

135. Σμύδοσπεν Αἰγαίωνος ἀγυιτὴν πάγον] Ægæon, vel Ægæus dicitur Neptunus, Hesychio teste, Αἰγαίων ἐπιτεταμένως, ἐνάλιος θεὸς, καὶ τὸ περὶ Κυκλάδας πέλαγος· οἱ δὲ ὁ Βριάρεως, καὶ ὁ Ποσειδῶν. Ita dictus à γαίω superbio, inde γαίων, & Αἰγαίων, per prosthesin. Vel potius ab Ægis, Eubœæ urbe, Neptuno sacra. Strabo lib. IX. Κατὰ δὲ τὴν παραλίαν ταύτην κεῖσθαι φασὶν Αἰγὰς τὰς ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν αἷς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν τοῦ Αἰγαίου. Hesychius Ægarum meminit, insulæ prope Eubœam Neptuno sacræ; Αἶγαι, νῆσος πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ, ἱερὸν Ποσειδῶνος. Sunt qui dictum volunt ab Ægis, Achaiæ urbe; Phavorinus, Αἰγαίων, ὁ Ποσειδῶν, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς Αἰγαῖς πόλεως τῆς Αχαΐας, καὶ ἐν τῷ Αἰγαίῳ τιμᾶσθαι. Neptuni etiam in hac urbe culti duobus in locis meminit Homerus; Iliad. ν'. v. 23.

——— τρεῖς δ' ὄρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος·
Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών· τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ
Αἰγάς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
Χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεί.

Ubi Scholia vetera; Αἰγαὶ, πόλις Αχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα τιμᾶται ὁ Ποσειδῶν. Iterum in Iliade θ'. v. 203.

Ὢ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοί περ
Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
Οἳ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε, καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε, καὶ χαρίεντα. ———

Hujus versiculi meminit Pausanias Achaicis; narrat præterea hanc urbem postea desertam esse: Πρὸς δὲ τῇ Αχαϊκῇ Κράθιδι. Αχαιῶν ποτε ᾤκητο Αἰγαὶ πόλις· ἐκλειφθῆναι δὲ αὐτὴν ἀνὰ χρόνον ὑπὸ ἀσθενείας λέγουσι. Τούτων δὲ Ὅμηρος τῶν Αἰγῶν ἐν Ἥρας λόγοις ἐποιήσατο μνήμην,

Οἳ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε, καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν·

δῆλον, ὡς γέρα τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίσης ἔν τε Ἑλίκῃ, καὶ ἐν ταῖς Αἰγαῖς ἔχοντος. Meminit etiam Eustathius Il. β'. p. 220. Ο δὲ Γεωγράφος φασὶν, ὅτι μετὰ Σικυῶνα, Πελλήνη κεῖται.. εἶτα Αἴγειρα δευτέρα, τρίτη Αἰγαι, ἃς καὶ Αἰγὰς λέγουσιν ἑνικῶς. Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα. *Neptuni* porro *salem* dicit Poeta, quod sal nihil aliud sit, quam *concretio* aquæ marinæ, unde πάγος dicitur; nam Grammatici πάγον exp. τὸ πεπηγμένον ὕδωρ. Sal in conviviis hospitalibus adponi solebat, vel ut significetur amorem hospitum, & conjunctionem futuros permanentes & diuturnos, sal enim à corruptione conservat: vel quoniam, ut sal multis aquæ collectionibus conficitur, ita qui ex diversis locis convenerunt, hospitalitate idem facti sunt: quas rationes suggessit Eustathius Iliad. α'. p. 100. Τοῖς ἐπιξενουμένοις (τοὺς ἅλας) παρετίθεντο πρὸ τῶν ἄλλων βρωμάτων· ἢ διὰ τὸ τῆς φιλίας μόνιμον καὶ παραμένον, διαμονῆς γὰρ αἴτιος πολλοῖς τῶν σωμάτων καὶ ὁ ἅλς· ἢ καὶ εἰς σύμβολον τῆς κατὰ φιλίαν ἑνώσεως· ὡς γὰρ ἅλς ἐξ ὑδάτων πολλῶν ῥυτῶν καὶ χυτῶν παγεὶς, ἕν τι στερεὸν γίνεται σῶμα, οὕτω καὶ οἱ συνελθόντες εἰς ξενίαν ἐκ διεστώτων, εἰς ἕν τῷ τε τόπῳ, καὶ τῇ φιλικῇ διαθέσει συνήχθησαν. Et aliàs tanto in honore habebatur sal, ut sine eo nullum peractum fuerit sacrificium; ut docet Plinius lib. III. cap. VII. *Maxime tamen* (inquit) *in sacris intelligitur auctoritas* (salis,) *quando nulla conficiuntur sine mola salsa.* Unde nil mirum si eum Lycophron vocaverit ἀγυιτὴν: & Hesychius etiam Αγυιεύς (?) exp. οἱ ἅλες. Pari ratione Homerus ἅλα θεῖον dixit Iliad. ι'. v. 214.

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. ———

Ad quod Eustathius, Θεῖον τὸν ἅλα φασὶν, ἢ διότι συναγωγός ἐστιν εἰς φιλίαν, καὶ ἑνώσεως σύμβολον τοῖς ξένοις ἐν τῇ τραπέζῃ παρετίθετο· ἢ διότι τὰ ἀλίπαστα ἐπὶ πολὺ διαμένειν ποιεῖ. Εἴποι δ' ἄν τις καὶ παρὰ τῷ Λυκόφρονι ἀγυιτὴν τὸν ἅλα λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ θεῖον.

136. Ετλας θεῶν &c.] Grave erat peccatum, & nullo non supplicio dignum, si quis mensam hospitalem violaret. quod innumeris exemplis patet, quorum unum tantum adferam, ubi de Paride conqueritur Menelaus, Iliad. γ' v. 351.

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
Ὄφρα τις ἐρρίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ.

137. Λάξας πατήσας] Λάξαι Hesychio est λακτίσαι. metaphora à jumentis sumta; nec aliter Æschylus, Agamemn. v. 390.

——— ἀνδρὶ
Λακτίσαντι μέγαν Δίκας
Βωμόν. ———

139. Τοίχας ψαλάξεις] Paridis lyræ meminit Homerus, Iliad. γ'. v. 49. ubi Hector Paridi ait,

Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης.

143. Τῆς πεντάλεκτρον] De Helena loquitur, quæ quinque viris nupsit, qui mox ordine recensebuntur: cujus rei meminit etiam Euripidis Scholiastes, Androm. v. 228. ubi Andromache Hermionæ, Helenæ filiæ, matris impudicitiam exprobrat,

Μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ, γύναι,
Ζήτει παρελθεῖν. ———

Λέγει δὲ Θησέα, (inquit Scholiastes) καὶ Μενέλαον, Ἀλέξανδρον, καὶ Δηΐφοβον, καὶ μετὰ θάνατον, ἐν ὀνείρῳ Αχιλλεὺς, ὡς Λυκόφρων,

Τῆς πεντάλεκτρον Θυάδος Πλευρωνίας.

Ibid. Θυάδος] Θυάδες erant Bacchi ministræ, à quo immissi furores, pro quavis vehementi concitatione, sive in libidinem, iram, vel alios quosvis affectus poni solent. Hinc Euripides Phœniss. v. 21. de libidinoso quodam,

Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε Βακχεῖον πεσών.

Et Latini Poetæ frequentissime utuntur vocibus *furorem* significantibus, cum amorem volunt exprimere; affectum nempe, in quo tantum est furoris & dementiæ, ut qui ejus illecebris capti sunt, non minus ridicule se gerant, quam qui rationis usum perdiderunt: Horatius,

——— *sive puer furens*
Impressit memorem dente labris notam.

Et Virgilius Eclog. x. v. 37.

Certe sive mihi Phyllis, sive esset Amyntas,
Seu quicumque furor. ———

h. e. amor. Et paullo post, v. 44.

Nunc insanus amor. ———

Et v. 59.

——— *tamquam hæc sint nostri medicina furoris.*

Hanc in rem plura vide Cassandræ v. 405.

144. Γυιοί] Hujus loci meminit Eustathius Iliad. θ'. Γυιῶσαι, τὸ χωλῶσαι λέγει, ἀφ' οὗ καὶ γυιὸν ὀξυτόνως, τὸ χωλὸν· ὡς παρὰ τῷ Λυκόφρονι, Γυιοὶ Μοῖραι,

αἱ

αἱ χωλαί. Idem Iliad. ι'. epitheti hujus rationem reddidit, Ἰστέον ὡς αἱ μὲν Μοῖραι χωλαὶ παρὰ Λυκόφρονι, διὰ τὸ ἀνόμοιον τοῦ μοιρειδίου, καὶ ἄνισον, καὶ ὑποσκάζον, καὶ ὡς εἰπεῖν ὀκλάζον, καὶ μὴ ἀεὶ ὡσαύτως βαῖνον. Plura qui volet, Mythologos adeat.

145. Ἀνταίας Ἀλὸς] Oceanus & Tethys Deorum antiquissimi memorantur; quod ideo factum dicitur, quia Veteres ex aqua principium suum habere universa putârunt; quam opinionem sequioribus seculis amplexus Thalès Milesf. Hinc Deorum, hominumque communes parentes habiti sunt; Orpheus Hymno in Oceanum,

Ὠκεανὸν καλέω, πατέρ' ἄφθιτον, αἰὲν ἐόντα,
Ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων.

Et Homerus Iliad. ξ'.

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.

Apud Ovidium Juno se eorum *alumnam* vocat, Metamorph. II.

At si vos læsa contemtus tangit alumnæ.

Unde magno eos in honore habebant, & summa reverentia prosequebantur juniores Dei: Ovidius Metamorph. II. v. 509.

—— & ad canam descendit in æquora Tethyn,
Oceanumque senem, quorum reverentia movit
Sæpe Deos. ——

146. Νυμφεῖα πεντάγαμβρα δαίσασθαι γάμων] Δαῖσαι de conviviis præbendis dici solet; unde vulgo dicimus δαῖσαι τάφον, i. e. funebre epulum præbere. Heic ad nuptialia convivia applicatur: nam in nuptiarum celebratione lautissima convivia apparari solebant, tum amicorum gratia, quorum ingens erat confluxus; tum etiam Deorum nuptialium, quibus hujusmodi deliciæ gratissimæ credebantur; ut observavit Athenæus Δειπνοσοφ. lib. v. initio cap. I. Ὡς νενόμισται ἄγειν συμπόσια περὶ τοὺς γάμους, τῶν τε γαμηλίων θεῶν ἕνεκα, καὶ τῆς οἱονεὶ μαρτυρίας. Homerus pro convivio nuptiali γάμον posuit, Iliad. τ'. v. 299.

———— δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.

Quod ex alio Homeri versiculo observavit Julius Pollux Onomastic. lib. III. cap. III: Ὅμηρος μέντοι οὐ τὸ ἔργον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἑστίασιν, γάμον καλεῖ,

Εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος, ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.

Ad hæc convivia vocabant amicos, cognatosque omnes, ut ex initio Odyss. δ'. discimus, ubi Menelaus Hermionem Pyrrho desponsaturus, epulum nuptiale celebrat. Unde ne turbæ & tumultus in tanto hominum concursu fierent cautum est Athenis, commissa Magistratibus quibusdam hujus rei cura, quos Γυναικονόμους vocabant, nomine ex officii ratione indito; iidem una cum Areopagitis aliis etiam publicis conventibus, quales erant epulæ sacrificiales, funebres, &c. præfuerunt: scribente Athenæo lib. VI. cap. XI. Καὶ Φιλόχορος δ' ἐν ἑβδόμῃ Ἀτθίδος, Οἱ Γυναικονόμοι, φησὶ, μετὰ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἐσκόπουν τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις συνόδους, ἔν τε τοῖς γάμοις, καὶ ταῖς ἄλλαις θυσίαις. Ibidem alia permulta eandem in rem disserit.

147. Λύκοις] i. e. raptores; haud aliter in Aristophanis Nubibus, Nubes dicuntur in omnes se figuras transformare, pro rerum, in quas incidunt, varietate, si rapacem Simonem conspexerint, in lupos converti dicuntur,

Στρ. Τί γὰρ ἦν ἅρπαγα τῶν δημοσίων Σίμωνα, τί δρῶσιν;
Σωκρ. Ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ, λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

150. Ἡμικρῆτα βάρβαρον] Simili modo Teucer apud Soph. Menelao objicit Barbaræ ipsum, & Cretensis originis esse, Ajace v. 1310.

Οὐκ οἶσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ,
Ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;

Ubi Demetrius Triclinius, Τάνταλος, ὁ τοῦ Πέλοπος πατὴρ, ἐκ Φρυγίας ἦν, &c. Paullo post, v. 1313. Teucer ait,

Αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης.

Nec aliter Euripides Orest. v. 18.

Μενέλεώς τε Κρήσσης ματρὸς Ἀερόπης ἄπο.

151. Ἐπειὸν] Epei regionem Elidem dictam habitarunt, teste Homero Iliad. λ'.

Κήρυκες δὲ λίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ·
Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
Δαίτρευον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον.

Idem Odyss. ι'. v. 275. tradit Epeos Elidis dominos fuisse,

Ἠ εἰς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.

Plinius narrat Epeos postea dictos Eleos, lib. IV. cap. V. *Inde Eleorum ager, qui antea Epei vocabantur.* Quorum nominum originem ex Pausania discimus, qui tradit eundem populum, Epeo regnante, Epeos; Eleo postea rerum potito, Eleos nuncupatos esse, Eliac. α'. initio; Ἐπειὸς τὴν βασιλείαν Ἐπειὸς, καὶ Ἐπειοὶ πρῶτον τότε ὑπ' αὐτοῦ ἄρχειν, ὠνομάσθησαν. Paullo post, Τὴν δὲ Ἐπειῶν ἔσχεν ἀρχὴν Ἠλεῖος, Εὐρυκύδας τε, τῆς Ἐνδυμίωνος, καὶ (ὅτῳ πιστὰ) πατρὸς ὢν Ποσειδῶνος· καὶ τὸ ὄνομα οἱ ἄνθρωποι οἱ νῦν ἀντὶ Ἐπειῶν ἀπὸ τοῦ Ἠλείου μεταβεβλήκασιν. Idem alii tradunt, alii negant; Strabo sentire videtur ab initio diversas fuisse gentes, sed cum Epei essent rerum domini, in unam urbem coïvisse; lib. VIII. Οὐ μὲν τοι ἄπιστον, οὐδ' εἰ ποτε τοῖς Ἠλείοις διάφοροι ἦσαν οἱ Ἐπειοὶ καὶ ἑτεροεθνεῖς, εἰς ταυτὸ συνήρχοντο κατ' ἐπικράτειαν, καὶ κοινὴν ἐνέμοντο πολιτείαν.

152. Ἐνναία] Enna Siciliæ urbs erat, in umbilico regionis sita; ibi Cereris erat templum, narrante Strabone, lib. VI. Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ, τὴν μὲν Ἔνναν, ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος, ἔχουσιν ὀλίγοι, &c. Cicero quarta in Verrem uberrimam reliquit urbis hujus, templi, sacrorumque descriptionem; natam ibi tradit Cererem, raptam Proserpinam, locum denique & sacra omnibus, quotquot uspiam sunt, non exceptis Atheniensium Mysteriis, majorem habere religionem. Meminerunt etiam Poetæ Latini; Silius Italicus lib. I.

Nec Cerere Ennæa, Phario nec victa colore.

Emendo hinc vulgatas & recentiores quasdam Claudiani editiones, de raptu Proserpinæ lib. I.

Ennæa Cereri proles optata virebat
Unica, nec sobolem tribuit Lucina secundam.

Vulgo legitur *Ætnæa Cer.*

153. Ἐρκυνία] Ab hoc Cereris cognomine dictum videtur Festum Cereris, de quo Hesychius, & post eum Phavorinus, Ἐρκυνία, ἑορτὴ Δήμητρος. Malim, Ἐρκύνια.

Ibid.

Ibid. Ἐριννὺς] Erinnys in Thelpusa, Arcadiæ urbe, dicta Ceres, quæ in Erinnyis formam versa, cum Neptuno concubuit, ex quo Arionem equum peperit: Apollodor. lib. III. fine cap. VI. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων· τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ, εἰκασθεῖσα Ἐριννύϊ κατὰ τὴν συνουσίαν. Variavit hanc rationem Pausanias, Arcadicis, Μετὰ δὲ Θέλπουσαν, ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος ὁ Λάδων κάτεισι τὸ ἐν Ὀγκίῳ· καλοῦσι δὲ Ἐριννὺν οἱ Θελπούσιοι τὴν θεόν, ὁμολογεῖ δέ σφισι καὶ Ἀντίμαχος, ἐπιστρατείαν Ἀργείων ποιήσας ἐς Θήβας, καί οἱ τὸ ἔπος ἔχει,

Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐριννύος εἶναι ἕδεθλα.

Ὁ μὲν δὴ Ὄγκος Ἀπόλλωνός ἐστι κατὰ τὴν φήμην, καὶ ἐν τῇ Θελπουσίᾳ περὶ τὸ χωρίον ἐδυνάστευε τὸ Ὄγκιον. τῇ θεῷ δὲ Ἐριννὺς γέγονεν ἐπίκλησις· πλανωμένῃ γὰρ τῇ Δήμητρι, ἡνίκα τὴν παῖδα ἐζήτει, λέγουσιν ἕπεσθαί οἱ τὸν Ποσειδῶνα, ἐπιθυμοῦντα αὐτῇ μιχθῆναι, καὶ τὴν μὲν ἐς ἵππον μεταβαλοῦσαν, ὁμοῦ ταῖς ἵπποις νέμεσθαι ταῖς Ὄγκου. Ποσειδῶν δὲ συνίησιν ἀπατώμενος, καὶ συγγίνεται τῇ Δήμητρι, ἄρσενι ἵππῳ καὶ αὐτὸς εἰκασθείς. Τὸ μὲν δὴ παρ' αὐτίκα (malim παραυτίκα) τὴν Δήμητρα ἐπὶ τῷ συμβάντι ἔχειν ὀργίλως, χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦ τε θυμοῦ παύσασθαι, καὶ τῷ Λάδωνι ἐθελῆσαί φασιν αὐτὴν λούσασθαι· ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπικλήσεις τῇ θεῷ γεγόνασι, τοῦ μηνίματος μὲν ἕνεκα Ἐριννύς, ὅτι τὸ θυμῷ χρῆσθαι, καλοῦσιν ἐριννύειν οἱ Ἀρκάδες· Λουσία δέ, ἐπὶ τῷ λούσασθαι τῷ Λάδωνι. &c. Pergit deinde de Cereris statua, Arione equo, &c. narrare. Porro huic Cereri festi dies observati, quorum in uno natus Orestes; docente Ptolemæo Hephæstione, fine lib. VII. Ὡς Ὀρέστης κατὰ τὴν ἑορτὴν τεχθείη (lego τεχθείη) τῆς Δήμητρος, τῆς καλουμένης Ἐριννύος.

Ibid. Ξιφηφόρος] Hoc epitheton non modo de ense, verum de falce messoria intelligi potest.

158. Ἐριχθιὸς] Phavorinus, Ἐριχθιὸς, Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις· ἢ Ἐριχθιὸς, ὁ ἐπιχθόνιος καλούμενος, ἀπὸ τοῦ ἐσπᾶσθαι εἰς τὴν ἔραν· ἢ παρὰ τὸ ἐρείκω, τὸ κόπτω. Hinc emendandus Hesychius, Ἐριχθεὺς, Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις. Omnino legendum Ἐριχθιὸς, quo cognomine insignitus videtur Neptunus, ab Erectheo, Athenarum rege; sicuti Minerva Aglaurus, Jupiter Agamemnon, & alii aliis nominibus à viris sumtis ornati fuerunt. Porro Neptunus hic fanum in ἀκροπόλει Athenarum babuit, quod Ἐρέχθειον appellabant, ante quod erat Jovis Ὑπάτου ara. Pausanias Atticis, Ἔστι δὲ καὶ οἴκημα, Ἐρέχθειον καλούμενον· πρὸ δὲ τῆς εἰσόδου Διός ἐστι βωμὸς Ὑπάτου. Neptuni Erechthei mentio est apud Athenagoram, in Leg. pro Christ. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος Ἐρεχθεῖ Ποσειδῶνι θύει. De hoc plura vide in doctissimi Meursii Cecropiæ cap. XVIII.

162. Καδμίλου] Mercurium hoc nomine signat, qui idem videtur esse cum Casmilo, Cabirorum Samothracum uno, ut docent Phavorinus, Etymologici Auctor, & Apollonii Scholiastes Arg. I. Alii tamen Casmilum in inferiori ordine ponunt, & pro ministro duntaxat habent. Varro, *Casmilus nominatur in Samothraces mysteriis, Deus quidam administer Diis magnis.* Plerique alii *Camillum* scribunt. Plutarchus in Numa, Καὶ τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερεῖ τοῦ Διὸς ἀμφιθαλῆ παῖδα λέγεσθαι Κάμιλλον, ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν οὕτως ἔνιοι τῶν Ἑλλήνων Κάμιλλον ἀπὸ τῆς διακονίας προσηγόρευον. Dionysius Halicarnasseus lib. II. Ὑπηρέτουν τοῖς ἱερεῦσιν οἱ λεγόμενοι νῦν παρὰ Ῥωμαίων κάμιλλοι. Festus, *Flaminius Camillus, puer dicebatur ingenuus patrimus & matrimus, qui Flamini Diali ad sacrificia præministrabat; antiqui enim ministros Camillos dicebant.* Macrobius Saturnal. lib. III. *Romani quoque pueros puellasve nobiles & investes, camillos & camillas appellant, Flaminicarum & Flaminum administros.* Hinc Virgilius Metabum dicit *Camillam* appellasse filiam, Dianæ scil. præministram: sed & idem *Casmillam* scribit, Æneid. XI.

——— *matrisque vocavit*
Nomine Casmillam mutata parte Camillam.

Ubi Servius, *Camilla q. ministra dicta est; ministros enim & ministras impuberes, camillos & camillas in sacris vocabant: unde & Mercurius Hetrusca lingua Camillus dicitur.* Sed Bœoti, qui vocabulum à Phœnicibus didicere, neque *Camillum* scribebant, neque *Casmilum*, sed *Cadmilum*; ut tradit, præter Scholiastem nostrum, Auctor apud Phavorinum, Κάδμος οὐ κύειον μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἑρμοῦ ἐπίθετον, ὃ παράγωγον ὁ Κάδμιλος παρὰ Λυκόφρονι. Quæ verba etiam occurrunt in Eustathio, Iliad. δ'. p. 371. Mercurium hinc patet *Cadmilum* dici; quam scripturam etsi convellat Meursius, reliquis tamen omnibus longe præfert, idque non immerito, Cl. Bochartus, Geograph. Sacr. Partis secundæ lib. I. cap. XII. cum quia in Bœotia nata est, ubi Phœnices diu hæserunt; tum maxime, quia Arabice חדם (*chadama*) est ministrare; nullum est verbum notius. Sic in Proverbiis Abid Ubid, ultimo secundæ centuriæ, פחדמת אלבנת (*phecadamathi-lbinthi*) *& ministravit filia.* Joh. XII. 26. חאדמי (*chadimi*) *minister meus*, & מן יחדמני (*men jachdamoni*) *qui ministrabit mihi.* Atque ut usurpari scias de sacro ministerio, Luc. I. 5. pro Sacerdotum ἐφημερίᾳ, Arabs Interpres habet חדמת (*chadmath.*) Et Jacob. I. 27. eadem voce redditur θρησκεία. Et Exod. XXVIII. 4. de Sacerdotibus dicitur, אן יחדמוני (*inna jachdamuni*) *ut mihi ministrent.* Omnino igitur *Cadmilum* Phœnices scripserunt חדמאל (*Chadmel*) i. e. ministrum Dei, ministrum sacrum; quo modo *Camillum*, & *Casmilum* Veteres summo consensu explicant. C factum ex ח (*cheth,*) ut in Tapsaco ex תפסח (*Thipsach,*) & Malaca ex מלחא (*Malacha,*) & similibus. Rursus *Cadmel* mutatum in *Cadmilum*, quia Phœnicum אל (*El*) Græce scribebatur Ἰλος. Hinc in Theologia Phœnicum apud Philonem Ἰλος, idem qui Κρόνος, nempe Saturnus, אל (*El*) i. e. Deus, κατ' ἐξοχὴν appellabatur. Ita legitur in Damascio. Quin & *Cadmelum* reperias apud Nonnum, qui de Mercurio sic habet, Dionysiac. lib. IV.

Οὐδὲ μάτην Κάδμηλος ἀείδεται. ———

Ibid. Καδμίλου γόνος] i. e. Myrtilus, Oenomai auriga, cujus ope Pelops Oenomaum devicit; postea autem timens, ne Myrtilus sibi victoriam arrogaret; vel, quia nimiam ejus cum Hippodamia familiaritatem suspicabatur, in pelagus, ab hoc casu Myrtoum dictum, præcipitem dedit. Sophoclis vetus Scholiastes, Φησὶ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν.

τὴν Ἱπποδάμειαν, ὑπέχετο ἐπὶ τῷ Πελοποννήσῳ μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων, καὶ τῷ Μυρτίλῳ· καθ' ὁδὸν καταλαβὼν αὐτὸν πειρῶντα φιλῆσαι αὐτὴν, ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν. Totam historiam latissime descripsit vetus Homeri Scholiastes in Iliade. Pausanias Arcadicis, narrat Myrtilum Hippodamiæ amore captum, cum non auderet in certamine fortunam suam experiri, aurigæ munus obiisse; sed Oenomaum postea Pelopi prodidisse, cum prius ille juramento se obstrinxisset, unam Myrtilo cum Hippodamia noctem concedere: postea cum victorem promissi moneret, ab eo in mare projectus dicitur. Ejus autem cadaver in littus projectum Pheneatæ sepulturæ mandabant, & stata nocte quotannis parentalia solvebant. Cæterum Mercurius ob occisum filium Pelopi graviter infensus dicitur; unde factum, ut Pelops ad placandum hunc Deum templum exædificarit in Peloponneso: Pausanias Eliac. α'. Ἑρμῇ τε ἐν Πελοποννήσῳ ναὸν ἱδρύσασθαι, καὶ θῦσαι τῷ θεῷ Πέλοπα λέγουσιν οἱ Ἠλεῖοι περὶ τοῦ, ἀποτρεπόμενον τὸ ἐπὶ τῷ Μυρτίλου θανάτῳ μήνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ. Etiam & Myrtilo cenotaphium condidisse, eumque Taraxippum esse nonnulli credebant, docente eodem Pausania, Eliac. ϛ'. Λέγουσι δὲ καὶ ὡς Μυρτίλῳ κενὸν ἐνταῦθα ἡρῷον ποιήσειε Πέλοψ, καὶ θύσειέ τε αὐτῷ, τὸ ἐπὶ φόνῳ μήνιμα ἰώμενος, καὶ ἐπονομάσαι Ταράξιππον. Sed nequaquam potuerunt hæc Mercurii iram avertere, quam adeo gravem concepisset, ut totam Pelopidarum domum cladibus perpetuis vexaret. Sophocles Electra v. 510.

> Εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
> Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
> Παγχρύσων δίφρων
> Δυστάνοισιν αἰκίαις
> Πρόῤῥιζος ἐκριφθεὶς,
> Οὔτις πω
> Ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
> Πολύπονος αἰκία.

Consule etiam Eurip. Orest. v. 813, 993, 1550. Emendo obiter ejus Scholiasten; Πέλοψ (inquit) ἐξεῤῥιψεν εἰς θάλασσαν τὸν Μυρτίλον, ἔνθεν καὶ Μυρτῷον ἀπὸ Μυρτίλου τὸ πρὸς Εὔβοιαν κέκληται· μηνίσαντος γὰρ Ἑρμοῦ, τὸ τούτου πατέρα, ἀπέβαλεν τοῖς ποιμέσι χρυσόμαλλον ἄρνα, ἣ πολλῶν αἰτία κακῶν αὐτοῖς γέγονε. Lege, μηνίσαντος δὲ Ἑρμοῦ, τοῦ τούτου πατρὸς. Vel, μηνίσαντα δὲ Ἑρμῆν, τὸν τούτου πατέρα &c. Sensus est, Mercurium, Myrtili patrem, auream agnam, qui Pelopidarum familiæ exitiosus fuit, immisisse. Tota fabula notissima est.

167. Ὁπλαῖς Ἁρπυιῶν ἁρπυίαις ἴσην] Ἅρπυιαι vel significant Harpyias, Deas quasdam rapaces, & monstrosas; vel ventum rapidum. Homeri Scholiastes vetus, Ἅρπυιαι, ἀνέμων εἶδος, παρὰ τὸ ἁρπάζειν· ἢ δαίμονες ἁρπακτικαί, ὧν τὰ ὀνόματα, Ἀελλὼ, Ὠκυπέτη, Ποδάργη. Hesychius, & ex eo Phavorinus, Ἅρπυιαι, αἱ τῶν ἀνέμων συστροφαὶ, θύελλαι. Quem sensum Eustathius allegoricum esse putat, Ἅρπυιαι δὲ, (inquit) ἀλληγορικῶς μὲν ἄνεμοι καταιγιδώδεις, καὶ ἁρπακτικοί. Sensum priorem amplexus est in sua interpretatione Canterus; mihi vero posterior magis placet; solent enim equi veloces ventis comparari; iidem *volare* etiam dicuntur: Homerus Iliad. κ'. v. 437.

> ——— θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.

Et Iliad. υ'. v. 395.

> Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ.

Et Iliad. ι'. p. 423. Ed. Bas.

> ——— τὰ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

Quo in loco Eustathius mecum consentit, Ἰστέον δὲ (inquit) ὡς οἱ πετηνοὶ λεγόμενοι ἵπποι, καὶ ἀελλόποδες ἂν ῥηθεῖεν, καὶ ποδώκεες, καὶ ὁπλαῖς ἁρπυίαις ἴσοι, κατὰ Λυκόφρονα. Nec aliter Latini dicunt *ocyus aura*. Ovid. Metam. III.

> *Inde ruunt alii rapida velocius aura.*

169. Κίρκου κλαγγάζοντος] Comparatio hæc ab Æschylo sumta est, qui pluribus in locis κίρκους appellat raptores: Ἱκετ. v. 61.

> ——— ἀκούων
> Ὄπα τᾶς Τηρείας
> Μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου,
> Κιρκηλάτου τ' ἀηδόνος.

Ubi κιρκηλάτου ἀηδόνος intelligo de Philomela à Tereo rapta; licet aliter hunc locum explicent Interpretes. Postea, de Danai filiabus Ægypti filios fugientibus ait, v. 231.

> Ἐν ἁγνῷ δ' ἑσμὸς ὡς πελειάδων
> Ἵζεσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ.

Cæterum Deïphobi Helenam in victoriæ præmium adepti meminit ex Lycophrone vetus Homeri Scholiastes, Iliad. ω'. v. 251. Ἀλεξάνδρου τεθνεῶτος ὑπὸ Φιλοκτήτου, Πρίαμος τὸν Ἑλένης γάμον ἐπαθλον ἔθηκε τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὴν μάχην· Δηΐφοβος δὲ γενναῖος ἀγωνισάμενος, ἔγημεν αὐτήν. Ἡ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι. Alii alias causas tradunt.

171. Ἐν δ' ὀνείροις &c.] Insolens videtur maritum nominare, qui somniando tantum cum Helena concubuit; sed ne hujus quidem generis exempla desunt apud idoneos Scriptores: nam apud Sophoclem, cum Oedipus timeret oraculum, quo prædictum fuit, ipsum cum matre rem habiturum esse, solata est eum Jocasta, spem injiciens in somniis complendum fore hunc eventum, quod & multis ait prius accidisse; Oedip. Tyran. v. 990.

> Σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα,
> Πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτοὶ
> Μητρὶ ξυνηυνάσθησαν. ———

174. Κυταϊκῆς Τῆς ξενοσφάκτης] Medeam heic intelligi malim, quam Iphigeniam: Medea enim vulgo Cytaïca, à Cytæa, non, ut tradunt alii Interpretes, Scythiæ, sed Colchorum urbe; Scythica enim Cytæa diversa erat à Medeæ patria: Stephanus Byzantinus, Κυταία, πόλις Κολχική, πατρὶς Μηδείας. ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας. Medea Cytæis dicitur in Propertio, II. 4.

> *Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.*

Et carmina magica *Cyteïna* vocantur,

> *Tunc ego crediderim vobis, & sidera, & amnes*
> *Posse Cyteinis ducere carminibus.*

176. Μύρμων τὸν &c.] Alludit ad Myrmidonum nomen, quod ἀπὸ τῶν μύρμων inditum volunt: Eustathius Il. α'. cum prius Æaci fabulam tradidisset, addit, Καὶ τοιαῦτα μὲν οἱ μυθογράφοντες, ἐν οἷς καὶ ὁ Λυκόφρων, Στρατὸν μύρμων ἐξάπτερον τοὺς Μυρμιδόνας εἰπών. Variis deinde modis pergit hoc

hoc figmentum explicare, pag. 57. 58. Iterum etiam hujus loci meminit Iliad. β'. Μυρμιδόνας δ' ἄνδρας μαρμαίρειν χρυσῷ μῦθον ἐπλάσσοντο, ὡς καὶ Αὐκόφρων ... Cætera, quæ ad fabulam pertinent, si quis desideret, illinc petat.

177. Τυφῶνα] i. e. Achillem; nam quivis impetuosi Τυφῶνες vocantur, à Typhone gigante; vel à τυφὼν, vel τυφὼς, quæ voces fulmina, aut ventos impetuosos denotant, ut ex Hesychio, & Suida notum. Hinc Aristophanes Cleonem Τυφῶ appellavit, Equit. Act. 1. Sc. III.

Καὶ γενναῖος πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἰσχύλην.

Quem locum explicavit Suidas.

181. Σφῆκα δυσμενῆ χερσὶν ... &c.] Proverbialis hic est sermo, de eo dictus, qui hostes in se concitat, & sui exitii causa est. Similiter Themistius in Oratione quadam, Ἠρέθισα ἐπ' ἐμαυτὸν καὶ ἐπεσπασάμην οἷον ἑσμόν τινα σφηκῶν. Vespæ enim insecta sunt acerba, & aculeo timenda; unde apud Aristophanem in Vespis, ipsæ de sese aiunt,

Πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον
Μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον.

Proverbii etiam meminit Bisetus in Aristophanis Lysistrate: Τὸ σφηκιὰν βάλλειν καὶ ἐρεθίζειν, παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῶν αὐτοῖς κακόν τι ... ἀβούλως κινούντων. Primus similitudinis hujus auctor videtur fuisse Homerus, qui Myrmidonas è tentoriis excitatos comparat vespis à pueris irritatis; Il. π'. 257. quem locum elegantia insignem, & quia huic nostro valde similis est, describere non dedignabor;

Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.
Τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,
Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι·
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

185. Σκυρίου δράκοντος] i. e. Pyrrhi in Scyro, Ægæi maris insula, educati. Haud aliter in Seneca, Helena ad Andromachen ait, Troad. v. 974.

Te forte prima Scyrius juvenis tulit.

186. Σαλμυδησσίας ἁλὸς] Salmydessus est Ponti sinus: Stephanus, Σαλμυδησσὸς, κόλπος τοῦ Πόντου.

188. Φαλασσίων αὐλῶν] Satis de hac insula Canterus, & Meursius; plura qui volet videre, adeat Maximum Tyrium Diss. XXVII. Arriani Περίπλουν, Euripidem, ejusdem Scholiastem, Andromach. v. 1260. Eustathium in Dionysii Περιήγησιν, Stephanum, aliosque quamplures.

197. Ἅιδου κρατῆρες] Ita vocat ollam, in qua Iphigenia mortuorum carnes elixasse dicitur, quia Pluto mortuorum est præses. Haud aliter apud Euripidem Polymnestor Trojanas mulieres, quæ ejus liberos interemissent, ipsumque oculis privassent, vocat *Plutonis Bacchas*, Hecuba v. 1075.

Ποῖ, πᾷ φέρωμαι, τὰς ... λιπὼν
Βάκχαις Ἅιδου διαμοιρᾶσαι;

204. Ὅρκων ζυγὸν] Similiter Euripides dixit ὅρκοισι ζυγεὶς, Medea v. 735. metaphora à jumentis sumta; quoniam qui juramenti religione se astrinxerunt, haud facile possunt ejus vinculis liberari.

208. Δελφινίῳ παρ' ἄντρῳ Κυλλήνιε Θεῷ] De Apollinis, & Bacchi nominibus fere omnibus, totaque hac, & præcedente fabula, satis superque priores Interpretes. Addam, Apollinis Delphinii templum Athenis fuisse, in quo Tribunal dictum τὸ ἐν Δελφινίῳ. Pausanias Atticis, ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἐπίκλησιν Δελφινίου. Suidas, Δελφίνιον, ἐστὶ μὲν τόπος χωρίον ἐν Χίῳ· ἔστι δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος οὕτω καλούμενον, ἔνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίῳ (lege Δελφινίῳ) δικαστήριον. Quæ verba sunt ex Harpocratione desumta. *Antrum* vocat Apollinis oraculum, quo modo Ovid. Met. III.

Vix bene Castalio Cadmus descenderat antro.

Cujus rei ratio erat, quod in Templo Delphico divini afflatus ex terræ caverna sursum mittebantur. Qua de re vide Archæologias nostras Lib. II. cap. IX. Κερδῷος epitheton Mercurio tribuit Meursius, & Mercurium fuisse lucri Deum, nemo ignorat; sed quo modo huic loco applicari possit, nescio; nec ille id nos docuit. Malim itaque de Apolline accipere, qui Κερδῷος vocari poterit, ob lucrum, & utilitatem, quæ ejus oraculis accepta debent homines; unde Lucanus Delphicæ sedis silentium recenset inter maxima malorum, quæ isti seculo contigerant,

——— *non ullo secula dono*
Nostra carent majore Deum, quam Delphica sedes
Quod siluit. ———

Vel propter prudentiam, sapientiam, & singularem futura prædicendi peritiam, qua supra cæteros omnes inclaruit hic Deus; nam κέρδος sagacitatem, astutiam, & prudentiam denotare solet. Hesychius, Κέρδος, σύνεσις, τέχνασμα, πανουργία. Κερδοσύνη, σοφία, τέχνη, σύνεσις, πανουργία. Plura testimonia, & exempla omitto in re obvia.

209. Ταύρῳ] Bacchus Ταυρόμορφος, & Ταυροφάγος dici solet, ejusque statua apud Cyzicenos tauri figura erecta erat; quin etiam taurinis eum cornibus pingebant Veteres; unde Ταυροκέρωτα vocavit Euphorion, citante Theone, Commentario in Aratum: Τὸν δὲ, ὁ Διόνυσος. Εὐφορίων,

Τῷ ταυροκέρωτι Διωνύσῳ κοτέσσας.

Quo epitheto usus etiam est Orpheus, Hymno in Bacchum,

Ταυρομέτωπε, Ληναῖε, Πυρίσπορε, Νύσιε, Λυσεῦ. ...

Ibidem ταυρωπὸν appellavit, & δικέρωτα,

——— δικέρωτα, δίμορφον,

Κισσόβρυον, ταυρωπὸν, ἀρήϊον, εὔιον, ἁγνόν.

Et Ovidius ei cornua tribuit, Metamorph. IV.

——— *tibi, si cum cornibus adstas,*
Virgineum caput est. ———

Et Seneca Hippol. v. 752.

Tigres pampinea cuspide territans,

Ac mitra cohibens cornigerum caput.

Ubi Interpretes varias reddunt rationes, cur Bacchus cornua habeat. Vel enim factum est ob truculentiam ebriorum, & quod vinum rixas ciere soleat, unde μάλιστα quidam θηρώξιν appellarunt, ὡς τῶν μεθυόντων ἑτοίμως ἐχόντων καὶ θηριώδεις φερεῖν, καὶ ὅπλα αἴρειν, ut ait Eustathius: quæ significatio etiam ex Hesychio nota est. Vel quod cornua Veteribus loco poculorum erant; quæ mens erat Eustathii, Ταῦρος κερασφόρος, ὁ Διόνυσος ἐπωνυμικῶς, ὃς καὶ ταυρόμορφος ἐπλάττετο, διὰ τὸ κέρασιν ἀντὶ ἐκπωμάτων χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους. Idem tradit Nicandri Scholiastes in Alexipharmacis, Οἱ παλαιοὶ κέρασιν ἐχρῶντο ἐν τῇ πόσει ἀντὶ τῶν ποτηρίων, ὅθεν καὶ τὸ κεράσαι εἴρηται. ἢ διὰ τὸ ταυρωτικὸν τῶν πινόντων, τουτέστι τῶν ὑπὸ οἴνου ἰσχύν· ὁ δὲ Διόνυσος καὶ ταυρόκερως. Vel quod boves primus aratro junxerit, unde & Osiris Ægyptius est, de quo Tibullus Eleg. lib. I.

Primus aratra manu solerti fecit Osiris,
Et teneram ferro sollicitavit humum.

Quæ causa esse videtur, cur initio Georgicorum Virgilius Bacchum cum Cerere invocavit,

——labentem cœlo qui ducitis annum,
Liber, & alma Ceres.——

Vel quod Poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus taurus erat præmium. Vel ab ejus vi & robore; qua de causa Seleuci faciem in statuis cornigeram fuisse scribit Appianus in Syriacis, quod taurum ferocem, sacrificante Alexandro, vinculis ruptis profugum solus cornibus arreptum detinuerit. Vel ob galeam capitis arietini forma insignem, quam in honorem patris sui, Jovis Ammonis, gestavit, cui & ipse aram, & templum sub arietis specie erexit. Vel, denique, à κρωβύλοις, seu cincinnis crinium utrimque in cornuum formam acuminatis.

Ibid. Κρυφαίας χέρνιβας] Cur Bacchi sacrificia occulta dicebantur, explicabitur v. 1246. Cæterum χέρνιψ proprie loquendo nihil est aliud, quam τὸ ἐπιχεόμενον ταῖς χερσὶν ὕδωρ, teste Hesychio: sed quoniam nulla sacrificia peragi solebant sine manuum ablutione, idcirco per metonymiam pro ipsis sacris usurpari cœpit. Porro antequam manus abluissent, nefas habebatur Diis aut sacrificia, aut libationes, aut preces offerre; unde apud Homerum Iliad. ζ'. 266. Hector ait,

Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Ἅζομαι· οὐδέ πῃ ἔστι κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.

Ubi Eustathius, Σημείωσαι δὲ, ὅτι Ἕκτωρ μὲν χερσὶν ἀνίπτοις Διὶ λείβειν οὐ θέλει· Τηλέμαχος δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ εὔχεσθαι μέλλων, τὰς χεῖρας νίπτεται. Exempla ubique in Homero, & aliis Auctoribus occurrunt. Consule Archæol. nostras lib. II. cap. v.

210. Χιλίαρχος τοῦ πολυῤῥαίστου στρατοῦ] i. e. Agamemnon, qui summus fuit imperator exercitus Græci, quem *mille* navibus ad Trojam vectum canunt Poetæ; qui tamen numerus exactus non est, cum Homerus naves MCLXXXVI, alii plures, aut pauciores numeraverint. Sed solet numerus rotundus pro majore, vel minore accipi; quo modo Romani *Centumviros* dicebant, qui erant CV. Varro de Re Rustica lib. II. cap. I. *Si, inquam, numerus non sit ad amussim, ut non est, cum dicimus M. naves iisse ad Trojam; Centumvirale esse judicium Romæ.* Euripides Oreste,

Ὁ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
Εἰς γῆν Ἀσίαν.

Ubi Scholiastes, Τῷ δὲ ἀπηρτισμένῳ ἐχρήσατο ἀριθμῷ. ποσοῦνται γὰρ ὅσον αἱ νῆες τῶν Ἑλλήνων χίλιαι πρὸς τῶν ρϛ'. Idem tradunt eadem Scholia, sed diversum faciunt navium numerum, ad hunc versum Andromaches, ubi de Troja loquitur Poeta,

Εἷλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης.

Ad quod Scholiastes, Χιλιόναυς· τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο· εἰσὶ γὰρ αἱ νῆες χίλιαι ρο'. Plenissime, ut omnia, hanc rem pertractavit Eustathius, sub finem catalogi navium; Ὅτι ἐπαινῶν εἴποι τις, ὡς χιλιόναυς ἦν ὁ Ἑλληνικὸς οὗτος στόλος, ὡς που λέγει ὁ Λυκόφρων τὸν Ἀγαμέμνονα χιλίαρχον τοῦ πολυῤῥαίστου στρατοῦ, οὐ τὸ πᾶν λέγει, ἀλλ' ἀρκεῖται τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ χιλιάδι. Διττῶς δὲ τοῦτο εἴωθε γίνεσθαι· ἢ γὰρ ἐξ ἐλάττονος ἀριθμοῦ εἰς τὸ πλεῖον καὶ πλῆρες ἀνατρέχει τις· ἢ τὰ ἁπλῶς πολλὰ, μυρία εἶπε· ἢ ἄλλως ἐκεῖνον ἵνα τὸ πλείονας μὲν, μὴ καρυφουμένους δὲ, εἴ τι πλείω ἐπίσημον ἀποτελεύταιν τις εἰς τὸ ἀπηρτισμένον. ὡς ἐνταῦθα εἴπε ἐρεῖ χιλιόναυν στρατὸν, ἀφεὶς σιγᾶσθαι ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἓξ νῆας, ἀρκεσθεὶς τῷ τῶν χιλίων ἀριθμῷ, ἐλαττώσας μὲν τὸ ἐν ἀληθείᾳ ποσὸν, οὐ πεπονθὼς δὲ οὐδὲν ὅσον τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ σημεῖον, τῶν χιλίων πλήρους ὄντος καὶ τελείου ἀριθμοῦ.

213. Λέοντα θοίνης &c.] Telephum comparat leoni, Græcos aristis, quas quia Telepho in cibum dat, idcirco ipsum tacite etiam sui comparare videtur; nisi id potius fieri existimandum sit more Lycophronico, quo nulla non epitheta, nomina, & proprietates confundi solent, ut obscura, eòque oraculo similior reddatur oratio. Priorem sententiam amplexum invenio Eustathium Iliad. α'. p. 121. Τεσχίλιοι δὲ ἵπποι ἐβουκολεῦντο, ἤτοι ἐνέμοντο, οὐχὶ βοσίν, ὃ ἐνέμοντο ἔνθα καὶ βόες ἦν. ὅμοιον καὶ τό, Ὠικοδόμητο πόλιν, ἤγουν πόλιν καὶ οἴκους ἔδειμε. Τὸ μὲν τοι Ὠικοδόμητο δυναστικὸν πάνυ καινῶς εἴρηται. Καὶ παρὰ Λυκόφρονι δὲ τό, Λέοντα κείροντα ὀδόντι καὶ γνάθοις λήϊον, ἐμφαίνει γοργῶς ὅτι ὁ Τήλεφος ὅμοιος ἦν καὶ λέοντι, καὶ βοΐ δὲ, λέων γὰρ οὐ κείρει λήϊον. Τοιοῦτό τι καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τό, Βυθιοῦ ἦν, καὶ σπάζει. Οὕτω δὲ καὶ Εὐριπίδης φησὶ τὴν Μήδειαν δίκην λεαίνης ταυρουμένην, ἤγουν ἀγριουμένην ὡς λέαιναν, καὶ ὡς ταῦρον.

220. Ἴσσα φυτεῦσαι] Issa quondam dicta erat Lesbos insula, ut tradit Strabo lib. I. Ἡ δὲ Ἀντισσα νῆσος ἦν πρότερον, ὡς Μυρσίλος φησι, τῆς Λέσβου καλουμένης πρότερον Ἴσσης. Idem ex Lycophrone docet Eustathius Il. ι'. p. 637. Ἰστέον ὅτι Ἱμερτὴ, καὶ Πελασγία ἡ Λέσβος ἐκλήθη ποτὲ κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν· καὶ ὅτι ὥσπερ Λέσβον, οὕτω καὶ Ἴσσαν ἡ αὐτὴ νῆσος, ἐκ μιᾶς τῶν ἐν αὐτῇ πέντε πόλεων, ὡς καὶ Λυκόφρων ἐμφαίνει. Cum his etiam Stephanus consentit, voce Ἴσσα.

222. Τὸν αὐθομαίμων συγκλαστηρίων] i. e. Cognatorum eversorem; comparatione à mœniorum subversione sumta, qua metaphora usus est etiam Euripides, Oreste v. 733.

Συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.

Ubi Scholiastes, Τὸ κατασκάπτειν, κυρίως ἐπὶ πόλεως, ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς εἴρηται.

223. Τόμυρι] Tomarus, vel Tomurus, mons erat Dodones, ubi celebre erat Jovis oraculum, cujus interpretes à monte isto *Tomuri* nominati. Strabo libri VII. fine, Ἀπὸ δὲ τοῦ Τομάρου τοὺς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένους ὑποφήτας τοῦ Διὸς, οὓς καὶ ἀνιπτόποδας χαμαιεύνας καλεῖ, Τομούρους φασὶ λεχθῆναι. Idem Τόμαροι, & Τόμουροι dicti sunt, & ab iis commune nomen omnibus prophetis inditum. Hesychius, Τόμαρος, τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος, καὶ προφήτης, καὶ ἱερεὺς, καὶ θύτης, καὶ μάντις. Paullo post, Τόμουροι, προφῆται. ἱερεῖς, οἰωνοσκόποι, διάκονοι. Phavorinus hunc Lycophronis locum habuit in oculis, Τόμουρος (inquit) ὑφ' ὃ κεῖται τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δωδώνῃ κατὰ Θεσπρωτίαν· ἐξ οὗ Τόμουροι, οἱ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγόμενοι ὑποφῆται Διὸς, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι. Παρὰ τῷ Λυκόφρονι συνωνομάζεται Τόμουρος νημερτέστατος, ἤγουν ὁ τὸ μὴ ἐν ὄρει μαντικῶς. Eustathius, Τόμουροι, οἱ τοῦ Δωδωναίου Διὸς ὑποφῆται· καὶ Τόμουρος, ὁ ἁπλῶς μάντις παρὰ Λυκόφρονι· καὶ Τόμουραι, αἱ μαντεῖαι.

225. Νυκτίφοιτα δείματα] Epitheton ex Æschyli Prometheo sumtum est, ubi ait,

Ἐπεὶ λέγω γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.

228. Κῦμ' ἐπίκλυσει κακῶν] Heic etiam Æschylum expressit, qui in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. ait,

——— κακῶν
Δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει.

Idem in Persis dixit κλύδων κακῶν, & πέλαγος κακῶν: & in Supplicibus malorum turbam fluminis inundationi assimilavit, v. 478.

Κακῶν δὲ πλῆθος, ποταμὸς ὡς, ἐπέρχεται.

230. Αἰθυίαισι] Mergis, avibus marinis, comparat Græcos; qua similitudine usum etiam Aratum invenimus in Phænomenis, ubi de hominibus in mari versantibus loquitur,

——— ἴκελοι δ' κολυμβίσιν αἰθυίῃσι
Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες,
Ἠιθ' ἐπ' αἰγιαλοὺς τετραμμένοι. ———

Ubi Theon hæc verba habet; Η δ' αἴθυια ἐν τοῖς παραλίοις τόποις ζῇ· ὁμοίως δὲ ταῖς αἰθυίαις φησὶ τοὺς δύνοντας ἐν τοῖς ὑγροῖς, δίκην αἰθυιῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ παντὸς διάγοντας.

239. Χηλῷ κατεσφραγισμένους δὲ πτύχας γονὰς] Nihil hic dicam de Teni historia, quæ cuivis è trivio nota est; sed hoc supplicii genus videtur non esse prætermittendum, quo sontes quidam in vas conclusi, in mare projiciebantur; de quo Athenæus lib. XIV. Πάτροκλος οὖν, ὁ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγὸς, ἐν Καύνῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν, καὶ εἰς μολιβδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος, κατεπόντισε. Non fuisse porro habitum hoc supplicium inter gravissima, docere videtur Polybius lib. II. Ἀλλ' ὅμως τοιοῦτος ὢν οὐδενὸς ἔτυχε δεινοῦ, πλὴν τοῦ καταποντωθῆναι. Huic tamen contradicere videtur Diodorus Siculus lib. XVI. ubi narrat sacrilegos quosdam, ut gravissima morte perirent, in mare projectos fuisse; Ο δὲ Φίλιππος (inquit) τὸν μὲν Ονόμαρχον ἐκρέμασε, τοὺς δ' ἄλλους ὡς ἱεροσύλους κατεπόντισε. Qui dissensus videtur conciliari posse, dicendo, grave quidem hoc supplicium fuisse, & ita habitum à Polybio; sed ei visum esse crimina illa, quæ prius numerasset, non simplici morte, sed aliis insuper pœnis, maximisque cruciatibus punienda esse.

240. Σὺν τοῖς δ' ὁ τλήμων &c.] Oraculum quoddam Achilli prænunciavit, periturum esse, si quem ex Apollinis filiis occideret; quo responso territa Thetis, servum comitem adjunxit, qui id ei (si quando ex usu foret) in memoriam revocaret: quo nomine hic fuerit, non constat, fallitur enim Meursius, cum Phœnicem fuisse tradit; nam Phœnicem Achilli superstitem sciunt omnes: hic vero, de quo hoc in loco Lycophron, cum commissum officium neglexisset, & Achillem Tenum, qui Apollinis habitus est filius, occisurum non præmonuisset, ab eo occisus est; ut claré nos docuit Plutarchus, in Græc. Quæst. ubi, post narratam Teni historiam, hæc verba habet; Ἀχιλλεῖ δὲ λέγεται τὴν μητέρα Θέτιν ἰσχυρῶς ἀγορεῦσαι, μὴ ἀνελεῖν τὸν Τένην· καὶ παρεγγυῆσαί τινι τῶν οἰκετῶν, ὅπως προσέχῃ καὶ ἀναμιμνήσκῃ, μὴ λάθοι κτείνας Ἀχιλλεὺς τὸν Τένην. ἐπεὶ δὲ τὴν Τένεδον κατατρέχων, ἐδίωκε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Τένου καλὴν οὖσαν. ἀπαντήσας τι ὁ Τένης ἠμύνετο πρὸ τῆς ἀδελφῆς, καὶ ἡ μὲν ἐξέφυγεν, ὁ δὲ ἀνῃρέθη· ὁ δ' Ἀχιλλεὺς πεσόντα γνωρίσας, τὸν μὲν οἰκέτην ἀπέκτεινεν, ὅτι παρὼν οὐκ ἀνέμνησεν. Cæterum in aliis rebus Phœnicem Achillis *monitorem*, aut tutorem fuisse, nemo, opinor, ignorat.

250. Αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον] Ellipsin his verbis inesse ait Eustathius; alioqui debuit dixisse εἰς νόμον ἐξάρχων, vel, secundum communem loquendi formulam, νόμου ἐξάρχων: audi ejus verba ex Iliad. ζ. Τὸ δὲ βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς, ἐλλειπῶς ἔχει προθέσεως, ἵν' ᾖ, εἰς βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς, ἄλλως γὰρ τὸ ἐξάρχει γενικῇ συντάσσεται· ἔφυ γοῦν πρὸ μικροῦ, βουλῆς ἐξάρχε νεῶτα. Ομοίως δὲ ἐλλιπὲς καὶ τὸ, Κορύσσων πόλεμον, οὐ γὰρ κυρίως ἂν λέγοι τις κορύσσειν μάχην, ἀλλὰ κορύσσειν τινὰς εἰς μάχην. Κατὰ δὲ τὸ βουλὰς ἐξάρχων, ἐλλείπεται καὶ τὸ,

Στρόμβου τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον.

Τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κατάρχειν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. ἴσως δὲ καὶ τὸ, Ψαύω τὸν θεὸν, παρὰ Σοφοκλεῖ.

252. Ὡς αἱ λαινὴ γῦαι Λόγχαις ὑποστηλώσαντες] Committitur heic Figura Atticis usitatissima, quæ à Grammaticis Σολοικοφανὲς dicitur, qua verba sensu congrua genere non conveniunt. Similiter Sophocles Trachin. v. 210.

——— ἐν δὲ
Κοινὸς ἀρσένων ἴτω
Κλαγγά. ———

Ad quod Scholiastes vetus, Τὸ Κοινὸς Ἀττικὸν, ὡς Κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Et in Oedip. Tyran. v. 1470. Oedipus de filiabus suis ait,

Οὐ δή κλύω πω πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν
Δακρυρροούντοιν. ———

Ubi Scholiastes, Τοῖν μοι φίλοιν δακρυρροούντοιν, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων. δέον δὲ εἰπεῖν δακρυρροούσαιν, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν. ἔστι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ, Μὰ τὼ θεὼ, τὼ χεῖρε. Et in Oedip. Col. v. 1671. Oedipi filiæ dicunt,

——— ἀλόγιστα παροίσομεν
Ἰδόντε καὶ παθόντε. ———

Ad quod iterum Scholiastes vetus, Ἰδόντε καὶ παθόντε· ἀντὶ τοῦ ἰδοῦσαι, καὶ παθοῦσαι. πολλαχοῦ δὲ τῷ σχήματι χρῆται, ἀντὶ τῶν θηλυκῶν τὰ ἀρσενικὰ τιθείς. Pergit deinde varia exempla proferre ex Homero, Hesiodo, & Sophocle. His simile est illud Aristophanis

Aristophanis Nub. Act. I. Sc. I. ubi Strepsiades de uxore ait,

> Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.

Ubi Scholiastes vetus, Ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ὑφαντῶν, ἀπὸ σπαθητικῶν ὀνομάτων κέχρηται λέξεσιν &c. Item Anacreontis dictum Od. III.

> ——— βρέφος μὲν
> Ἐσορῶ φέροντα τόξον.

Plura exempla in promtu sunt, sed hæc sufficiant.

253. Οἰμωγὴ δέ μοι Ἐν αὐτὰ πύργων ἀπ' ἄκρων ἰνδάλλεται] Elegans hæc translatio est, qua ab auditu ad visum transitur. Similiter Æschylus sonum dicit oculis percipi, in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

> Κτύπον δέδορκα,
> Πάταγος τ' οὐχ ἑνὸς δορός.

Ubi Scholiastes observat hanc trajectionem vim quandam, & vehementiam sonitus exprimere, Μετέλαβε (inquit) τὰς αἰσθήσεις πρὸς τὸ ἐναργέστερον. Simile est illud in Supplicibus v. 100. Καπνὸν ἄφρασον. Nec abhorret hinc Sophocles, Oed. Tyr. v. 481. ubi dicit oraculum λάμψαι, i. e. clare pronunciatum fuisse;

> Ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος
> Ἀρτίως φανεῖσα
> Φάμα Παρνασοῦ.

261. Τυμπάνου τέρμασι] Huc respexit Eustathius, Commentario in Iliad. ψ'. p. 455. Τέρμα, ὁ πλήμνη τις ἦν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται, καὶ ὁ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ δὲ δρόμος, ὃ ὁ καμπτὴρ, καὶ ὁ ὕσπληξ. ἔστι δὲ ἐνταῦθα προσθεῖναι τὸ κατὰ Λυκόφρονα τυμπάνου τοῖς τέρμασι, ἤγουν αὐλακοειδῆ γραμμήν.

264. Τρόφιν Πτῶου πεπαμένης] Apollo Ptous dictus est in Ptoo, monte Thebano, ubi templum, & oraculum ejus fuit, ante excisas ab Alexandro Thebas. Nomen porro ductum est à Ptoo, Athamantis & Themistus filio. Pausanias Bœoticis, Κεῖται μὲν πόλισμα ἐν ὄρει τῷ Πτωΐῳ· θέας δὲ ἄξια ἐνταῦθα, Διονύσου ναός ἐστι καὶ ἄγαλμα. Προελθόντι δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐν δεξιᾷ πέντε που καὶ δέκα σταδίους, τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι τοῦ Πτῴου τὸ ἱερόν. εἶναι δὲ Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς παῖδα τὸν Πτῶον, ἀφ' οὗ τῷ τε Ἀπόλλωνι ἐπίκλησις, καὶ τῷ ὄρει τὸ ὄνομα ἐγένετο, ὡς Ἄσιος ἐν τοῖς ἔπεσιν εἴρηκε. Stephanus alias reddit rationes in v. Ἀκραιφία, quæ urbs est in Ptoo monte sita; Ἣν δὲ (inquit) ἀπὸ Ἀθάμαντος κληθεῖσαν, ἢ (lege ἢ) ἀπὸ Ἀκραιφίου, τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ὄρος κληθῆναι ἀπὸ Πτώου, παιδὸς αὐτοῦ καὶ Εὐξίππης· ἢ ὅτι Λητὼ ἐκεῖ βουλομένη πτῆξαι, προσπτοηθεῖσα ὑπὸ κάπρου ἐπιθέντος. Eandem etymologiam tradit Plutarchus in Pelopida, Καὶ γὰρ τὸ Πτῶον ἐγγὺς, ὅθεν αὐτὴν ἀναπτοηθῆναι, προφανέντος ἐξαίφνης κάπρου, λέγουσι. Eustathius tradit Latonam ὑπὸ τοῦ λύκου ἐπτοῆσθαι, à lupo perterrefactam fuisse; unde Apollo duobus nominibus Πτῶος, & Λυκηγενὴς insignitus est, Il. δ'. Λυκηγενὴς λέγεται, ὅτι λύκος (φασὶν) ἐπεφάνη τῇ Λητοῖ ἐν τῷ τοκετῷ· ὅτι καὶ ἐπτοήθη, Πτῶόν τε τὸν ἐξ αὐτῆς Ἀπόλλωνα ἐπωνόμασε, καὶ Λυκηγενῆ. Hector porro Apollinis filius dicebatur. Homeri vetus Scholiastes, Il. γ'. v. 314. Πορφύριος ἐν τοῖς Παραλελειμμένοις φησὶν, ὅτι τὸν Ἕκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδεδώκασιν Ἴβυκος, Ἀλέξανδρος, Εὐφορίων, καὶ Λυκόφρων. Et *Semidei* dicti esse heroes videntur nonnullis, quod ex uno parente mortali, altero immortali nati essent. Eustathius Il. α'. Οὓς (ἥρωας) καὶ ἡμιθέους καὶ ἀνθρωπίνου αἵματος φῦναι λέγουσι· διὸ καὶ Ἡσίοδος ἡμιθέους αὐτοὺς λέγει· ὡς ἐκ θεᾶς ὄντας καὶ θνητοῦ ἀνδρὸς, ὁποῖος καὶ Ἀχιλλεὺς ἐκ Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἢ ἀνάπαλιν, ὁποῖον ὁ Λυκόφρων τὸν Ἕκτορα παραδίδωσι, πατρὸς μὲν Ἀπόλλωνος, θνητῆς δὲ μητρός. Hi tamen Homero contradicunt, qui non modo Hectorem Priami filium vocat, (quod fieri etiam posset, quantumvis esset Apollinis filius, sicuti Hercules Amphitryonis filius dicitur, quem tamen omnes Jove satum aiunt) sed apertis verbis affirmat, non esse divina origine procreatum, Il. κ'.

> ———— οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.

Ubi Eustathius, Φανερῶς ἀποφαίνεται ὁ ποιητὴς μὴ θεογενῆ τὸν Ἕκτορα εἶναι· εἰ καὶ ἕτεροι ἄλλα λογοποιοῦσιν, ἐν οἷς ὁ Λυκόφρων Πτώου πατρὸς μυθοποιῶν ἐκφράζει τὸν Ἕκτορα.

267. Ὄνυξι γαμψηλοῖσι δ' αἱμάσσων δέμας] Hæc aquilæ propria videntur, cui Achillem comparavit; aquila enim ὄνυξιν ἄλκιμος est. Unde apud Aristoph. Equit. Act. II. Sc. II. Cleon furore commotus in Allantopolam, ait,

> Ἐξαρπάσομαί σε τοῖς ὄνυξι τὰ ἔντερα.

Ad quod Scholiastes vetus, Ἐξαρπάσομαί σε· ἐξαίρω σε, διασπαράξω τοῖς ὄνυξι. Et paullo post, Ὁ δὲ ἀετὸς τοῖς ὄνυξιν ἄλκιμος. Observandus porro heic Thessalorum mos, apud quos obtinuit, ut amicorum interfectores circa defunctorum sepulcra traherent; quod ex Callimacho observavit vetus Homeri Scholiastes, Iliad. χ'. 398. Ὁ δὲ Καλλίμαχος φησὶν, ὅτι πάτριόν ἐστι Θετταλοῖς, τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους. Σιμωνίδης φησὶ Θεσσαλὸν τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου σύραι ὑπολείποντα Θρασύλλου, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀναδῆσαί τε τοῦ σήματος περὶ τοῦτον· τοῦτο γὰρ ἐξάψας τὸν δίφρον τὸν φονέα, καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἕλκει. ὡς Θεσσαλὸν ὄν καὶ τὸν Ἀχιλλέα πατρίῳ ἔθει καὶ τοῦτο ποιῆσαι.

281. Οἷον κίον' ἄζοιντες &c.] Cur Hectorem κίονα appellat, sequentia verba indicant; quod, nempe, sit ἔρεισμα πάτρας, i. e. patriam fulciat, atque sustentet, haud aliter quam columna domum; quæ dum firma & immota manet, incolumem & tutam præstat domum, fatiscens autem, communem secum ruinam trahit; huic, inquam, similis Hector, de quo elegans ille Senecæ locus, Troad. v. 122.

> *Columen patriæ, mora fatorum,*
> *Tu præsidium Phrygibus fessis,*
> *Tu murus eras; humerisque tuis*
> *Stetit illa decem fulta per annos;*
> *Tecum cecidit; summusque dies*
> *Hectoris idem, patriæque fuit.*

Unde Hectoris filio nomen erat Astyanacti; quod pater ejus esset ἄστεος ἄναξ, i. e. urbis servator; nam ἄναξ idem est ac σωτὴρ, unde Poeta,

> Τοὺς γὰρ θεοὺς ἄνακτας καὶ σωτῆρας καλοῦσιν.

Testem hac in re habemus Homerum, Iliad. ζ'.

> Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
> Ἀστυάνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ.

Unde corrigendus est Meursius, qui Hectora *columnam* dici putat, quod esset filius, mares enim *columnæ domus* appellari solent; sed hoc Hectori cum multis commune erat, nec Priami solum filiis, sed toti etiam virorum populo

tribui

tribui potuit; viri enim dici amant patriæ fulcra & columnæ: Æschylus Persis,

Ἀνδρῶν γὰρ ὄντων, ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές.

Ubi Scholiastes, Ἕρκος· Ἀλκαῖος,

Ἄνδρες γὰρ πόλιος πύργος ἀρήϊος.

Quod autem de Hectore loquitur Poeta, laus est ipsi peculiaris, & cum nullo alio communicanda.

284. Δωτινῇς] Hesychii locum non possum præterire, etsi non huc spectet: Δῶρον (inquit) παλαιστὴ, μέτρον. Lege παλαιστὴ, vel παλαιστῆς μέτρον. Δῶρον enim mensura erat, παλαιστὴ dicta, ut ex Grammaticis notum.

290. Σταυροῖσι κορωνὸν πλέρυξ] Explicationis loco esse possunt Eustathii verba, Il. ν'. p. 567. Εἰσὶ δὲ σκόλοπες, ὀρθὰ ξύλα, ὧν ἀπεξυμμένων, ἢ κατὰ χαμηλοὺ ἰυθεῖαν στάσις ἔοικεν ἠπλωμένῃ πτέρυγι. διὸ καὶ Σταυροῖσι κορωνίδα πτέρυγα, τὴν τούτων ἔκλασιν ἔφη τις. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι σκόλοπες, καὶ σταυροὶ, παρὰ τὸ ἱστᾶσθαι κατ' ὄρθος, ἢ παρὰ τὸ ἀνίστασθαι εἰς ἀέρα ὑψηλούς.

291. Γεῖσα] Hunc locum explicavit Etymologici Auctor, Γεῖσα, δεῖ γινώσκειν ὅτι πληθυντικῶς ὑλιτήριον λέγεται· οἷον,

Οὐ γεῖσα χαισμάτισιν, οὐδ' ἐπάλξεις,

Λυκόφρων. σημαίνει δὲ πᾶν ἐξέχον μέρος, καὶ τὰ περὶ τὰς θύρας ἐξάσματα, καὶ τὸ καλούμενον γαῦ προέτη·ρον, τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς· παρὰ τὸ γέα, γεῖα, καὶ γεῖσα καὶ τὴν συναίρεσιν.

296. Κυβιστῆτες] Κυβιστὴς eum denotat, qui præceps in κύμβην. i.e. caput, decidit. Eustathius, Κυβιστὴς, ὁ ἐπὶ κύμβην, ὅ ἐστι κεφαλὴν, ἢ κατὰ κύβον καταβάλλων ἑαυτὸν. καὶ ὁ ὀρχηστής. Hinc de morientibus in bello dicitur, qui proni in terram cadunt. Homerus de quodam vulneribus oppresso, & è curru cadente, Il. π'. 749.

——— ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.

Similiter Euripides Phœniss. 1158.

Πυκνὰς κυβιστῆρας ἐκπεπτωκότας.

Et Æschylus eadem metaphora usus est, cum morientis casum, *saltum* appellavit, in Persis,

Χὠ χιλίαρχος Δαδάκας πληγῇ δορὸς

Πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο.

298. Πρωτόλεια δ' Ἑλλάδες Αἰχμῆ φέροντες] i.e. Optimates, quibus in prædæ divisione, secundum cujusque dignitatem, prior optio dabatur. Qua ratione Agamemnon, ut summus dux, priore loco Chryseida elegit, Achilles deinceps Briseida, & alii alia. Unde Achilles Agamemnoni ait, Il. α'. 167.

Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον. ———

300. Καταξανεῖν] i.e. conterent, metaphora ducta ab iis, qui lanam carminant, & particulatim dividunt. Similiter Æschylus, Agamemnone 205.

——— καταξαίνοντας ῥεῖθρον Ἀργείων.

305. Πημάτων ὕφασμ'] Ab Æschylo sumta est hæc phrasis; nam in Persis ait,

Αἰαῖ, κακῶν ὕφασμα δὴ κλύω τόδε.

Et idem rursus in eadem Tragœdia dixit, κακῶν ὕφασμα παθεῖν.

309. Πυρφόρον βαλὼν ἴυγγι τόξων] Πυρφόρον dixit ex communi more loquendi, quo amor, tamquam calidus affectus, igni comparari solet; qua de re elegans est apud Ovidium locus, Metamorph. III.

——— *ut intabescere flavæ*
Igne levi ceræ, matutinæque pruinæ
Sole tepente solent: sic attenuatus amore
Liquitur, & tecto paullatim carpitur igni.

De Iynge variæ sunt sententiæ; quidam tradunt nihil aliud esse, quam instrumentum musicum jucunde sonans, hominumque animos demulcens: alii avem esse dicunt, quæ olim fœmina, atque Panis & Pithus, vel Echus filia erat, sed cum Jovem ad Ius amorem pelliceret, in volucrem cognominem à Junone mutata est: hanc avem alii torquillam esse volunt, alii regulum, alii passerem, alii frutillam; Frutis autem dicta est Venus, & hæc illi sacra, & in philtris maximi erat usus; unde pro incantatione magica, vel etiam lenocinio quocumque usurpari amat. Hinc illud Theocriti,

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Vide quæ ad hunc locum Scholiastes. Pindarus etiam dixit, ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ. Idem tradit ἴυγγος, & incantationum usum à Venere primo inventum esse, & Jasoni monstratum, ut Medeam in sui amorem pelliceret; Pyth. Od. IV.

Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοι-
δὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν·
Ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
τ' αἰδῶ, &c.

In qua Ode Scholiastes ἴυγγα copiose descripsit. Et Xenophon, Οὐκ ἄνευ πολλῶν φίλτρων τε, καὶ ἐπῳδῶν, καὶ ἰύγγων. Exempla ubique occurrunt; & Grammaticorum testimonia & explicationes satis multa: quamobrem ea libet præterire, & Suidæ duntaxat verba adponere; Ἴυγξ, Ηχοῦς, ἢ Πειθοῦς, θυγάτηρ Ισμηνίκης καὶ Ἀφροδίτης (lege Πειθοῦς θυγάτηρ, καὶ ἰταὰ τῆς Ἀφροδ.) καταφαρμάξασα δὲ τὸν Δία ἐπὶ πίστεις (malim ἐπὶ τῇ Ἰοῖ) ἀπελιθώθη ὑπὸ Ἥρας. καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων κιναίδιον (N. quod ambigue scribitur hæc vox apud Hesychium, malim tamen κιναίδιον, ut idem sit quod σεισοπυγίς) ἔστι δὲ καὶ ὀργάνιόν τι ἴυγξ καλούμενον, ὅπερ εἰώθασιν αἱ φαρμακίδες στρέφειν, ὡς καταθέλγουσαι τοὺς ἀγαπωμένους. ἔστι δὲ καὶ ὀρνέον τι, ᾧ χρῶνται τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχειν, ὅθεν δυτμένην τοῖς προχίσκοις. Porro hic mos alligandi hanc avem rotæ ita se habet; veneficæ eam, vel ejus viscera rotæ cereæ affigentes subjectis carbonibus torrebant, atque ita quem volebant, amore urebant. Alii linguam ejus in philtris pretiosam esse tradunt. Procedit porro Suidas, Ἴυγξ, τὸ ὄρνεον τὸ λεγόμενον σεισοπυγίς. Ἴυγξ, τὸ ἐφέλκον τῇ διανοίᾳ εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα· ἐν ἐπιγράμματι· Ἴυγξ, ἡ νικᾶ ἢ καὶ διαπόντιον ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισπωμένη. Pergit deinde alia exempla proponere. Cæterum Epigramma illud sic emendo ex Biseti Scholiis in Aristophanem,

Ἴυγξ, ἡ κινᾷς, ἢ καὶ διαπόντιον ἄνδρα,
Ἕλκεις, καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισπωμένη.

Porro ἴυγγι τόξων dicit Lycophron, allusione sumta à Cupidinis arcu & telis, quæ vel pueris nota.

318. Ἀτίμως συνταγμάτων] i.e. ἀτίμως ἐσνταγμένων. Similiter Aristoteles Polit. lib. III. Οἱ κύριοι τῆς δυνάμεως, pro κύριοι μεγάλα δυνάμενοι. Refelluntur hinc, qui has, & similes locutiones Novi Testamenti

Testamenti Hebræismos vocant: Tit. II. v. 13. ἐπιφάνειαν τῆς δόξης, i. e. ἐνδοξοτάτην. 2 Thess. II. 3. ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, i. e. λίαν ἁμαρτωλός. Evang. Johan. XVIII. 6. κριτὴς τῆς ἀδικίας, i. e. ἄδικος, vel ἀδικώτατος, nam hæc constructionis mutatio plerumque significationem auget. Et alia id genus occurrunt innumera.

322. Δρόσῳ] Ros à Veteribus pro aqua, & humore usurpari solet. Ovidius Metam. III.

Virgineos artus liquido perfundere rore.

Ibidem,

——— *multaque adspergine rorant.*

Et Metam. V.

——— *èque capillis*
Ros cadit. ———

Similiter Lucanus dixit *Sanguinis rorem*, pro ipso sanguine; Horatius *Maris rorem*, pro aqua marina; Lucretius *Rorem aqua*, pro aqua; & Ovidius *Lacrymarum rorem*, pro lacrymis, Metam. XIV.

Interdum madidas lacrymarum rore coronas
Postibus intendit. ———

Et Metam. X.

——— *tepido suffundit lumina rore.*

i. e. calidis lacrymis.

326. Ποιμανδρίαν] Pœmandria Bœotiæ erat urbs, eadem cum Tanagra, narrante Scholiaste; cui fidem facit Strabo, cum ait regionem Tanagræam, Pœmandricam dictam esse, Geogr. lib. IX. Η Ποιμανδρὶς δ' ἐστὶν ἡ αὐτὴ Ταναγρικῇ. Cujus nominis rationem reddit Pausanias; nempe, quod à Pœmandro quodam condita sit; Bœoticis, Ταναγραῖοι δὲ οἰκιστὴν σφισι Ποίμανδρον γενέσθαι λέγουσι &c. Et pro Tanagra hoc in loco sumi Ποιμανδρίαν docet Stephanus, Τάναγρα, πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὅμηρος Γραῖαν καλεῖ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι ἐγκλεῖσθαι δὲ πρότερον Ποιμανδρία· Λυκόφρων,

Ἢν ἐν βαθείαις λαμπάσιν Ποιμανδρίας.

Item Eustathius, Il. β. p. 301. Ἐγκλεῖται δὲ ἡ Γραῖα, εἴτε καὶ ἡ Τάναγρα, καὶ Ποιμανδρία, ὡς κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. Ita placet his Auctoribus: sed refellitur eorum sententia, non modo quia Iphigenia in Aulide Bœotiæ (non Tanagra) mactata est; sed quia ipsa verba, & loquendi modus videntur potius signare vas, in quo excipiebatur victimæ sanguis, de quo videatur Canterus.

327. Δράκων] i. e. Neoptolemus; quo nomine Euripides etiam Orestem vocavit in Tragœdia cognomine, v. 480.

Ὁ μητροφόντης ἔσθ' ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων.

Neoptolemus autem Iphigeniam mactavit: Euripides in Hecuba de hoc sacrificio loquens,

——— θύσειν δ' ἐπισπεύδων
Ἱερῶς' ἐπεβόα παῖδα παῖς Ἀχιλλέως.

Item in Seneca, Achillis umbra illam à Neoptolemo jubet mactari, Troad. v. 190.

——— *Non parvo luit*
Iras Achillis Græcia; at magno luet
Desponsa nostris cineribus Polyxena;
Pyrrhi manu mactetur, & tumulum riget.

331. Δολόγκων θυμαλδῶν ἀλκήν] Dolonci erant Thraciæ populi, dicti à Dolonco, Saturni & Thraces filio, Bithyni autem fratre. Phavorinus Dolonchos vocat, Δόλογχοι, ἔθνος Θρακικόν. ἀπὸ τοῦ Δολόγχου, τοῦ Κρόνου καὶ Θρᾴκης παιδός. Stephanus, Δόλογκοι, ἔθνος Θρᾳκικόν· ἀπὸ Δολόγκου, τοῦ ἀδελφοῦ Βιθυνοῦ. Eos porro Chersonesum Thracicum habitasse nos docet Herodotus, lib. VI. cap. XXXIV. Εἶχον Δόλογκοι τὴν ἐν χώρῃ τὴν Χερσονήσου ταύτην. Alii Dolongos, alii Doloncas vocant; sed prior scribendi formula genuina videtur. Nota porro Lycophronem dicere Hecubam à Thracibus lapidatam, & in ista regione canis formam sumsisse; & cum eo consentit Ovidius, causamque istius pœnæ narrat fuisse Polymnestoris calamitatem, quem Hecuba & mulieres Trojanæ ob interfectum Polydorum occæcarunt, cum prius ejus liberos trucidassent; Metam. XIII. sub finem Fabulæ secundæ,

Clade sui Thracum gens irritata tyranni,
Troada telorum, lapidumque incessere jactu
Cœpit. At hæc missum rauco cum murmure saxum
Morsibus insequitur, rictuque ad verba parato,
Latravit conata loqui: locus exstat, & ex re
Nomen habet; veterumque diu memor illa malorum
Tum quoque Sithonios ululavit mœsta per agros.

Nec hi Euripidi adversantur, apud quem Polymnestor hoc infortunium Hecubæ prædicit, in cognomine Dramate, v. 1265.

Κύων γενήσῃ, πύρσ' ἔχουσα δέργματα.

Alii autem à Græcis obrutam lapidibus Hecubam volunt; idque nonnulli sub Trojæ ruinis factum, & eam ibi in canem transformatam memorant. Seneca Agam. v. 699.

Tot illa regum mater, & regimen Phrygum,
Fœcunda in ignes Hecuba, fatorum novas
Experta leges, induit vultus feros;
Circa ruinas rabida latravit suas,
Troja superstes, Hectori, Priamo, sibi.

Euripidis Scholiastes tradit Græcos, postquam Hecubam lapidassent, ablatis demum lapidibus, canem invenisse; Λέγεται, ὅτι οἱ Ἕλληνες καταραζόμενοι πάντοτε καὶ λεγόμενοι ὑπὸ τῆς Ἑκάβης, θυμωθέντες ἔθεσαν ταύτην. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς νεώς, καὶ λιθοβολήσαντες ἀνεῖλον, ὕστερον τοὺς λίθους ἀπὸ ταύτης βαλόντες εὗρον σκύλακα.

333. Κόνδε χερμάδων] i. e. pallium lapidum; quæ translatio ex Homero desumta est, qui in re simili dixit λάϊνον χιτῶνα, quoniam qui lapidantur, lapidibus, tunicæ instar, teguntur: Il. γ'. ubi Hector Paridi ait,

Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.

334. Μαῖραν &c.] Mæra erat Icarii & Erigones canicula, quam in cœlum translatam, & in caniculam stellam conversam fabulantur. Orion etiam canem habuit, Mæram dictam. Erat & altera Mæra, Prœti & Antiæ filia; quæ, cum venationi esset dedita, & Dianam per nemora sequeretur, à Jove adamata est; hic, cum nulla ratione castissimam puellam ad sui amorem pellicere posset, ad dolum confugit, & assumta Dianæ forma, Mæræ vim intulit: quamobrem cum Dianæ consortium postea fugeret, nec vocanti parere vellet, Dea quid factum esset suspicata, telis eam confodit,

fodit, & postea miseratione commota, in canem mutavit.

335. Τύμβον] i. e. aram, licet hæc vox proprie sepulcrum significet; & rursus Poeta noster pro ara, vel templo posuit, v. 613.

——— τύμβον δ' αὐτοῖς ἐκτίσει μέγαν

Ὀχθοπρεπῆ σφαγαῖσιν ἐνσταλαγμένον.

Simili sensu nonnullis videtur Virgilius *tumulum* dixisse, Æneid. II. 742.

— *tumulum antiquæ Cereris, sedemque sacratam*
Venimus. ———

Et nihil mirum si sepulcra de templis, arisque dicantur, cum hæc initio nihil aliud fuerint, quam mortuorum conditoria; quibus cum amici varios honores solverent, libationes etiam funderent; factum, ut defuncti pro Diis, sepulcra pro aris, vel, si magnifice exstructa, & splendide ornata essent, pro templis haberentur. Lilius Gyraldus, *Porro plerique ex sepulcris initium templa sumsisse arbitrati sunt, & fuit usque adeo sepulcrorum antiquis cura, ut non aliunde templorum, & sacrarum ædium originem deductam diligentissimi Scriptores tradant, Eusebius, & Lactantius.* Eadem fuisse statuarum, & imaginum origo putatur: Lactantius de Orig. Error. lib. II. cap. II. *Quid sibi templa, quid aræ volunt? quid denique ipsa simulacra, quæ aut mortuorum, aut absentium monimenta sunt? Nam omnino fingendarum similitudinum ratio idcirco ab hominibus inventa est, ut posset eorum memoria retineri, qui vel morte abstracti, vel absentia fuerant separati.* Cui etiam rei fidem faciunt sepulcra antiqua heroum, quæ in Deorum templis reperta sunt; de quibus celebris est Clementis Alexandrini locus, Protrept. p. 29. Edit. Paris. Ἀγάλματα ἀνιστῶντες, καὶ νεὼς οἰκοδομεῖτε, ὡς δή, ἰδὲ γὰρ τούτους ἀναμιμνήσκω, τοὺς δὲ καὶ αὐτοὺς φανερῶς ἐξελέγξω, νεὼς μὲν εὐφήμως ὀνομαζομένους, τάφους δὲ γενομένους, τουτέστι τοὺς τάφους νεὼς ἐπικεκλημένους. Ἡμεῖς (lege ὑμεῖς) δὲ ἀλλὰ κἂν νῦν δεισιδαιμονίας ἐκλάθεσθε, τοὺς τάφους τιμᾶν αἰσχυνόμενοι. ἐν τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Λαρίσῃ, ἐν τῇ ἀκροπόλει, τάφος ἐστὶν Ἀκρισίου· Ἀθήνῃσι δὲ ἐν ἀκροπόλει, Κέκροπος, ὥς φησιν Ἀντίοχος ἐν τῷ ἐνάτῳ τῶν ἱστοριῶν. τί δαὶ Ἐριχθόνιος; οὐχὶ ἐν τῷ νεῷ τῆς Πολιάδος κεκήδευται; Ἴμμαρος δὲ, ὁ Εὐμόλπου καὶ Δαείρας, οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει; αἱ δὲ Κελεοῦ θυγατέρες, οὐχὶ ἐν Ἐλευσῖνι τεθάφαται; pluribus deinde aliis enumeratis, subjungit, ἀλλὰ γὰρ ἐπιλείπει με τοὺς προσκυνουμένους ὑμῖν τάφους, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ὁ πᾶς ἂν ἐπιλείψει χρόνος. Eandem etiam asylorum originem tradunt nonnulli, quæ initio nihil fuerunt aliud, quam defunctorum statuæ, aut sepulcra; quæ cum amici summo in honore haberent, ad eorum reverentiam, & sanctitatem augendam, concesserunt servis delinquentibus, & illic confugientibus, veniam & impunitatem. Sed de his satis.

Ibid. Ἀγαμέμνονος] i. e. Jovis; qui eo nomine Spartæ colebatur, ut infra dicit Cassandra, v. 1123.

Ἐμὸς δ' ἀκοίτης, δμωΐδος νύμφης ἄναξ,
Ζεὺς Σπαρτιάταις αἱμύλοις κληθήσεται,
Τιμὰς μεγίστας Οἰβάλου τέκνοις λαχών.

Solebant enim prisci mortales Principum & hominum clarorum nomina Diis attribuere, unde Jovis Beli, & Hammonis, Neptuni Erechthei, Veneris Arsinoes, Minervæ Aglauri, &c. frequentem habemus mentionem. Minus placet igitur Eustathii ratio, qua Agamemnon dicitur Jupiter, quod uterque apud Homerum idem *late-imperantis* epitheton habeat: verba ejus sunt hæc, Il. β'. p. 127. Ἰστέον δὲ, ὅτι πάντως εὐρυκρείων, ὃ κατὰ ἐπιστρέφονται καὶ ὅτι δοκεῖ ἐνδέχεσθαι παρὰ Λάκωσι Ζεὺς Ἀγαμέμνων ἐπιθετικῶς εἶναι, ὡς ὁ Λυκόφρων λαλεῖ· Ἀγαμέμνων τε γὰρ εὐρυκρείων, καὶ Ζεὺς εὐρυμέδων. εἰ δὲ ταὐτὸν εὐρυκρείων καὶ εὐρυμέδων, λέγοιτ' ἂν διὰ τοῦτο ἀδιαφορώτερον καὶ Ἀγαμέμνων Ζεὺς, καθότι καὶ εὐρυκρείων. Hinc audaci metaphora, vel dithyrambo potius, Metrodorus ætherem vocavit Ἀγαμέμνονα, ex eo quod Jupiter pro æthere sumi soleat. Hesychius, Ἀγαμέμνονα τὸν αἰθέρα Μητρόδωρος ὅπως ἀλληγορικῶς. Porro non ad Agamemnonis, sed Hercei Jovis aram occisum Priamum sciunt omnes; sed condonanda est Lycophroni (ut prius dictum) in hujusmodi poemate epithetorum, & cognominum confusio; præsertim cum nec eam refugerint optimæ notæ Auctores. Unum tantum exemplum ex Virgilio proferam, Æneid. III. 360. ubi Æneas Heleno ait,

Qui tripodas, Clarii lauros, qui sidera sentis.

Ubi *Clarium* pro quovis alio Apolline sumi certum est; nam Clarius Apollo Heleno prorsus fuit incognitus; Helenus enim Trojanus erat, Clarus autem, in qua Apollo Clarius colebatur, urbs Ioniæ, prope Colophonem.

336. Πηγῷ πλόκῳ] i. e. canis capillis; nam πηγὸς est albus: Callimachi Scholiastes, Πηγὸς, λευκός. Etsi alibi sæpe significet nigrum, & pinguem, ut tradunt Grammatici. Huc respexit Eustathius, Iliad. γ'. p. 306. Πηγεσιμάλλῳ, ἀντὶ τοῦ μελανομάλλῳ· οἱ δὲ παχυμάλλῳ, ἢ λευκόμαλλόν φασιν· ὡς καὶ τοῦ Λυκόφρονος πλόκαμον πηγὸν εἰπόντος τὸν λευκὸν, πολιόν. His consentanea dicit Hesychius, Πηγεσιμάλλῳ, εὐπαγῆ καὶ εὐτραφῆ ἔχοντι μαλλόν. πηγὸν γὰρ τὸ εὐτραφές· τινὲς δὲ λευκὸν τὸ πηγὸν, οἱ δὲ μέλαν.

337. Ὁ παῖς κελεύσας &c.] Nota est hæc fabula, & ex quovis Mythologiæ Scriptore haurienda, sed nihilo minus Eustathii verba, quia hic locus in illis laudatur, & explicatur, proferam ex Iliad. α'. Ποδάρκης οὗτος ὁ καὶ Πρίαμος λεγόμενος ἱστορεῖ καὶ Λυκόφρων· ὅτε γὰρ ἡ Τροία ἑάλω ὑφ' Ἡρακλέους ἀφειμένη αὐτῷ Ἡσιόνη ἡ ἀδελφὴ ἐκλέξασθαι ἐπετράπη, αὐτὴ μὲν ἀπῆλθεν, αἰχμάλωτον ὑπὸ Τελαμῶνος ἄγουσα· τὸν δὲ ἀδελφὸν ἀρίστω ζώστηρι γέρας ἐκεῖ ἔχοντα ὑπ' ἐλεύθερον τὸν τοῦ σφαγέως ὤνησε· ἐξ οὗ καὶ μετωνομάσθη Πρίαμος, Ποδάρκης φρένας καλούμενος.

346. Λευκόφρυν] Leucophrys olim dicta Tenedos, insula Trojæ opposita. Hesychius, Λευκόφρυς, ἡ Τένεδος τὸ παλαιόν. Strabo lib. XIII. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Τένεδος Καλύδναν ποτὲ ἔσχε, ἄλλοι δὲ Λεύκοφρυν. Quod nomen datum fuisse ab albis promontoriis, quæ habet mari imminentia, tradit Eustathius, p. 233. Καὶ ὀφρύς δὲ ὡς λέγομεν, ὀρεινὰ τόπος ἐξοχαί. ὅθεν καὶ ἡ Τένεδος, Λευκόφρυς ἐκλήθη ποτέ, ὡς καὶ αὐτό, κατὰ τὸν Λυκόφρονα Λευκοφρύν ἀκούει, λευκὰς ὀφρύας ἔχουσα, ὅπου ἐπικείμενας ταῖς ἀκταῖς, αἳ ... αἰγιαλοῦ.

351. Ἀλιβδύσασα] Metaphora est in hac voce, sumta à mergentibus se, & abscondentibus corpora in mari: cæterum ulterioris explicationis loco, Etymologicographi verba apponam; Ἀλιβδύειν, τὸ κελαδύειν εἰς θάλασσαν· μεταφορικῶς δὲ, τὸ κρύπτειν καὶ ἀφανίζειν παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὸ δύειν Αἰολικῷ πλεονασμῷ τοῦ β, ὡς αὔω αὔβω, ἀλιδύειν ἀλιβδύειν. Λυκόφρων,

Εἱρκτῆς ἀλιβδύσασα λυγαίας δέμας.

353. Λίσσεσιν ἐκβαλοῦσα δύμνιον] Λίσσεσι & δύμνιον sunt voces ejusdem significationis; solent enim Poetæ uti vocibus æquivalentibus, quæ solis litteris distinguuntur, vires autem habent easdem; quas παραλλήλας vocant, & figuram hanc σχῆμα ἐκ παραλλήλου, ut loqui amant Grammaticorum filii. Aristophanis Scholiastes in Vespis, Ἔθος τοῖς ποιηταῖς παραλλήλοις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις χρῆσθαι. Eustathius latius hanc rem pertractavit, & exemplis illustravit; Iliad. α΄. Ἔστι δὲ σχῆμα ἐκ παραλλήλου, ὅτε δύο λέξεις ὁμοῦ κεῖνται παράλληλοι, προφορᾷ μὲν διαφέρουσαι, σημαίνουσαι δὲ τὸ αὐτό· οἷον, Θάνατόν τε, μόρον τε, ταυτὸ γὰρ αἱ λέξεις ἄμφω δηλοῦσι. καὶ, Βάσκ' ἴθι, ἀντὶ τοῦ, πορεύθητι, ἄπελθε. καὶ, Πεδίονδε δ' αἰπύ τε, πόλεμόν τε. καὶ, Ῥοῦ τε, βοῶν τ' εὖ πατρίων, ξεῖνος γὰρ ἐνταῦθα καὶ ξένος ταυτὸ δηλοῦσιν. ὅμοιον καὶ τὸ, Πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι. καὶ τὸ, λίαν πάνυ. καὶ τὸ, τυχὸν ἴσως. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Lycophron etiam postea dicet ἀσκέρας τυμαρίδας, quæ duæ voces *calceamenta* denotant; v. 885.

Καὶ τὰς δύμαρτις ἀσκέρας τυμαρίδας.

Eadem figura sæpe usum invenimus Sophoclem, ut cum dixit ἀρωγοὺς ξυμμάχους, Oedip. Colon. v. 1009.

——— καὶ προστάτου κιχοῦσ'
Ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους.———

Et in Ajace dixit αὖθις πάλιν, v. 306.

Κἄπειτ' ἐπαΐξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν.

Et in Philoctete, v. 340.

——— τὸ σὸν φράσον
Αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμα.———

Geminum est illud Æschyli, initio Χοηφόρων, ubi dixit κλύειν ἀκοῦσαι,

Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε γε κηρύσσω πατρὶ
Κλύειν ἀκοῦσαι.———

356. Τῆς μισονύμφου Λαφρίας Πυλαίτιδος] Minervæ, vel Dianæ virginitas satis omnibus nota. Ea Laphria dicta est à Laphrio quodam Phocensi, qui illam Calydoniis erexerat; nam apud Calydonios hoc nomine primo culta est, quod postea in alias gentes dimanavit; in Messenios præsertim, quo tempore ab Atheniensibus Naupactum recepere, ut tradit Pausanias Messenicis; Καλυδώνιοι ἡ Ἄρτεμις (ταύτην γὰρ θεῶν μάλιστα σέβουσιν) ἐπίκλησιν ἔχει Λαφρία. Μεσσηνίων δὲ οἱ λαβόντες Ναύπακτον παρὰ Ἀθηναίων, (τηνικαῦτα γὰρ Αἰτωλίας ἐγγύτατα ᾤκουν) παρὰ Καλυδωνίων ἔλαβον. τὸ μὲν δὴ τῆς Λαφρίας ἀφίκετο ὄνομα ἔς τε Μεσσηνίους, καὶ εἰς Πατρεῖς Ἀχαιῶν μόνους. Idem Auctor in Achaicis tradit, hoc Deæ cognomen à Patrensibus receptum esse tempore Augusti Cæsaris, qui, devastata Ætolia, hujus Deæ simulacrum apud Patrenses deposuit: verba ejus hæc sunt; Πατρεῦσι δὲ ἐν ἄκρᾳ τῇ πόλει Λαφρίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος· ξενικὸν μὲν τῇ θεῷ τὸ ὄνομα, ἐσηγμένον δὲ ἑτέρωθεν καὶ τὸ ἄγαλμα. Καλυδῶνος γὰρ καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης ὑπὸ Αὐγούστου βασιλέως ἐρημωθείσης, διὰ τὸ ἐς Νικόπολιν τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀκτίου συνοικισθῆναι, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν οὕτω τὸ ἄγαλμα τῆς Λαφρίας οἱ Πατρεῖς ἔσχον &c. Paullo post, duas hujus cognominis rationes reddit; primam, quam Nos antea dedimus: secunda est ab ἐλαφρὸς; quod Dianæ ira singulis annis *levior* fieret in Oeneum, Calydoniæ regem, qui sacra faciens cæteris Diis, hanc Deam posthabuit, & neglexit: verba ejus hæc sunt; Γενέσθαι δὲ ἐπίκλησιν τῇ θεῷ Λαφρίαν ὑπὸ ἀνδρὸς Φωκέως φασί· Λάφριον γὰρ τὸν Κασταλίου τοῦ Δελφοῦ Καλυδωνίοις ἱδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἀρχαῖον. οἱ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ μήνιμα τὸ εἰς Οἰνέα ἀνὰ χρόνον τοῖς Καλυδωνίοις ἐλαφρότερον γενέσθαι λέγουσι, καὶ αἰτίαν τῇ θεῷ τῆς ἐπικλήσεως ἐθέλουσιν εἶναι ταύτην. Pergit deinde ejus simulacra, festa, &c. pluribus describere. Alii porro tertiam rationem addunt, & dictam volunt Λαφρίαν, q. λαφυρίαν, quia belli Dea est, & ejus ope victoria, & spolia reportantur; qua de causa ἀγέλειαν ipsam vocavit Homerus, παρὰ τὸ ἄγειν τὴν λείαν: Iliad. ζ΄.

Ἀγει μάλ', ᾗ ἐπίουρος Ἀθηναίη ἀγελείῃ.

Et Iliad. δ΄.

——— πρόσθε δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη.

Eandem ob rationem λῃῖτιν dixit, Iliad. κ΄.

Καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεύς.

Ibid. Πυλαίτιδος] Minerva Πυλαῖτις dicta est, quoniam ejus effigies in urbium portis, ædiumque foribus poni solebat: nam Minervam in portis, Martem in suburbiis collocabant; innuentes, intra consilio, foris armis tuendam esse urbem. Eadem πολιοῦχος, πολιάς, &c. dicta est, & alia ejusmodi cognomina habuit, quod urbium esset præses, easque à vi, & insidiis hostium defenderet; quæ res notior est, quam ut exemplis confirmari debeat. Hinc apud Æschylum invocata est, ut urbem tueretur, in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, v. 170.

Ἔν μάχαισι τε μάκαιρ'
Ἄνασσ' Ὄγκα πρὸ πόλεως
Ἑπτάπυλον ἕδος ἐπιῤῥύου.

Quem locum ita explicavit Scholiastes, Ὦ Ὄγκα Ἀθηνᾶ, ἡ πρὸ τῆς πόλεως, ὅτι ἐστὶ ἱδρυμένη πρὸ τῆς πόλεως, ἤγουν ἐμπροσθεν, ξένα τὴν ἑπτάπυλον πόλιν. τὴν Θηβαίων. Γίγνωσκε γὰρ ὅτι ἱδρύοντο ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως· ὅθεν καὶ Λυκόφρων πυλαῖτιδα λέγει, διὰ τὸ ἀνωθεν ἱδρῦσθαι ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

357. Τὴν μὲν βιαίως φάσσαν εἰς γύπος] Bis in hac sententia vocavit se Cassandra columbam, nam φάσσα, & πελειὰς duæ sunt columbarum species; quod ideo factum putat Meursius, quia apud Thessalos mulieres vaticinatrices πελειάδες dictæ sunt; quod quidem verum est, & ab exemplis à Meursio allatis satis probatum; huc etiam facit illud Sophoclis, Trach. v. 174.

Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.

Quem locum Scholiastes vetus sic explicavit; Ὑπὲρ τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου δύο εἶναι πέλειαι, δι' ὧν ἐμαντεύετο ὁ Ζεὺς, ὡς Ἀπόλλων ὑπὸ τρίποδος, καὶ οἱ μὲν ὅτι λέγουσι θεσπίζειν, οἱ δὲ ὅτι τὰς ἱερείας γραίας οὔσας καὶ πελειάδας καλουμένας μαντεύεσθαι· τὰς δὲ γέροντας οἱ Μολοσσοὶ πελιάς

πολιὸν ἐνομάζουσι. Ἡρόδοτος δὲ ἐν δευτέρῳ φησί, Πελειάδας δέ μοι δοκέουσι κεκλῆσθαι πρὸς Δωδωναίων αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι ἦσαν, ἐδόκεον δέ σφι ὁμοίως ὄρνισι φθέγγεσθαι, &c. Ubi pro Μολ. πολιὸς, repono Μολ. πελιὸς, nam apud Moloſſos videntur ſenes dicti fuiſſe πέλειοι; quod etiam teſtatur Heſychius, Πελείους, Κῷοι καὶ Ἠπειρῶται τοὺς γέροντας. Idem teſtatur vates Dodonæas πελείας appellatas fuiſſe; Πέλειαι, περιστεραὶ, καὶ αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις. Qua de re conſule Archæologias noſtras, Lib. II. cap. IX. Mihi porro non placet hæc interpretatio; veriſimilius eſt Caſſandram ſe φάσσαν appellare, quia turtures ſunt caſtitate celebres apud naturalis Hiſtoriæ Scriptores, præſertim cum hic de virginitate ſermo ſit: adde quod Ægyptii in Hieroglyphicis nigram columbam deſcribentes, mulierem caſtam, & poſt mariti mortem nuptias ſecundas fugientem ſignificabant; ut teſtatur Horapollo Hieroglyph. lib. II. Γυναῖκα χήραν ἐπιμείνασαν ἄχρι θανάτου θέλοντες σημῆναι, περιστερὰν μέλαιναν ζωγραφοῦσιν· αὕτη γὰρ οὐ συμμίγνυται ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἕως οὗ χηρεύει. Huc etiam facit, quod φάσσα ſit coloris cineracei, & οἰνὰς plane nigri; teſte Euſtathio, Odyſſ. μ'. p. 475. Ἱστορῆται δὲ ζωϊκῶς, ὅτι περιστερῶν εἴδη πέντε· Οἰνὰς, μείζων περιστερᾶς, οἰνωπὸν τὸ χρῶμα. Φάψ, μέσον περιστερᾶς καὶ οἰνάδος. Φάττα, μέγεθος ἀλέκτορος, χρῶμα δὲ αὐτῆς σποδιόν. &c. Sed, ut verum fatear, non placent mihi hæ ambages, nec quærere velim ſenſum intricatum & allegoricum, cum facilis & obvius in promtu ſit; quamobrem non alia ratione Caſſandram dictam columbam, Ajacem vulturem putarim, quam quia Caſſandra ab Ajace rapta, & violata eſt, haud aliter quam columbæ præda fieri ſolent avium rapacium; unde ob majorem emphaſin, & ut oſtenderet ſuam debilitatem & impotentiam, Ajacis autem rapacitatem & violentiam augeret, ſeipſam bis appellavit columbam, nec contenta eſt illum ſimplici nomine vulturis notare, sed ἄρπην addidit, quæ avis eſt aquilæ ſimilis, ſi non ex earum genere: nec abſimilis eſt hic locus ſuperiori, ubi Paridem duplicata metaphora κίρκον & χελιδονίδα appellavit, v. 169. & quæ ibi adnotavimus, his verſibus lucem præbebunt.

358. Βύδειαν, Αἴθυιαν] Non placet Tzetzes, qui hæc epitheta à Minervæ ſapientia deduci vult; quæ Βύδεια dicitur, quod arationem invenerit, ὅτι τοὺς βόας ἀρότρῳ ὑπέζευξε, &c. Αἴθυια autem, quia naves prima fabricavit, & homines docuit mare tranſmittere, more αἰθυιῶν, i. e. mergorum, quæ ſunt aves marinæ. Βύδεια porro eſt à Budea, Theſſaliæ oppido. Euſtathius Il. π'. Βούδειαν λέγεσθαι Ἀθηνᾶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Clarius adhuc Stephanus, Βούδεια, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδίου. Οὕτω τιμᾶται Βουδεία ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Θεσσαλίᾳ. Λυκόφρων,

Ἡ πολλὰ δὲ Βούδειαν Αἴθυιαν κόρην,
Ἀρωγὸν αὐδήξασα ταρβοῦσαν γάμων.

Ad quem Stephani locum reſpexiſſe videtur Phavorinus; Βούδειον (inquit,) πόλις, φασὶ, Βοιωτικὴ, ἀπὸ Βουδίας, μητρὸς Ἐργίνου, τοῦ καὶ Πινδάρῳ μεμνημένου. Ἄλλος δέ τις Βούδειον ἱστορεῖ πόλιν ἐν Μαγνησίᾳ, τῇ κατ' Εὐρώπην, ἀπὸ τοῦ οἰκήσαντος (lege ex Stephano οἰκίσαντος) Βουδίου, καὶ Βουδείαν λέγεσθαι Ἀθηνᾶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τῆς δὲ καὶ παρεχόμενον τὸν Λυκόφρονα μάρτυρα. Minerva Αἴθυια dicitur, ab αἴθω ſplendeo, ut exiſtimavit Euſtathius, Odyſſ. α'. Αἴθυια, ὡς εἰκὸς, παρὰ Λυκόφρονι ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ φωσφόρος. Quod attinet porro ad Canteri rationem, qua Minerva dicitur in mergum fuiſſe converſa, apud Homerum in Odyſſ. ε'. ea prorſus falſa eſt; non enim Minerva, ſed Leucothea ſub mergi forma Ulyſſi ſe obtulit, v. 336.

Ἡ δ' Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα,
Αἰθυίῃ εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης,
Ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, εἶπέ τε μῦθον.

Porro celebrabatur Minerva Αἴθυια apud Megarenſes, quorum in regione erat locus ab ea nominatus. Pauſanias Atticis, Ἐν τῇ Μεγαρίδι ἐν Ἀθηνᾶς αἰθυίας καλουμένῳ σκοπέλῳ. Et rurſus in eodem, libro Καὶ ὅτι μὲν ἐτάφη Πανδίων ἐν αἰθυίας Ἀθηνᾶς καλουμένῳ σκοπέλῳ, δεδήλωκεν ὁ λόγος ἤδη μοι.

362. Γλήνας ἄνω στρέψασα] Dicit Minervam, tamquam Ajacis ſcelus abominatam, ad tecta oculos convertiſſe. Similiter infra dicet ipſam clauſiſſe oculos, cum in ejus templo cædes perpetrarentur, v. 988.

Γλήνας δ' ἄγαλμα τοὺς ἀναιμάκτους μύει.

Nec aliter apud Ovidium, cum Neptunus in ejus templo Gorgonem vitiavit, Dea caſtiſſima, ne tantum ſcelus conſpiceret, in ægide faciem texiſſe fertur, ſub finem Metam. v.

——— averſa eſt, & caſtos ægide vultus
Nata Jovis texit. ———

364. Τιμαλφούμενον] Huc reſpexit Etymologici Auctor, Τιμαλφούμενον, παρὰ Λυκόφρονι, σέβασμα ἄγαν τίμιον. Poſſet etiam exponi ἱερώτατον, ſecundum Heſychium.

365. Ἐκεῖ δὲ πολλοὺς ἄντι &c.] Elegantiſſimus eſt hic locus, & Græcorum miſerias, luctuſque miro artificio depingit. De Cenotaphiis porro, naufragiorum metu, &c. plura haberem dicenda, ſi non hanc lauream præripuiſſet doctiſſimus Meurſius.

367. Χοιράδων δ' ἑδρουμένους] Χοιράδες ſunt αἱ ἐγκεχωσμέναι, ſeu ἐκκεχωσμέναι, πέτραι, ut Heſychii verbis utar; ſive petræ è mari aliquantulum exſtantes, ut χοῖροι, i. e. porci, natantis ſpeciem præbeant, fluctibus undique circumtritæ, & cavum antrum habentes, ut ex Euripide, ejuſque Scholiaſte diſcimus, Andromache v. 1265.

Ἐλθὼν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχὸν
Σηπιάδος ἵζε. ———

Ubi Scholiaſtes, Χοιράδος· πάσης πέτρας ἐξεχούσης, καὶ περικλυζομένης θαλάσσῃ, σπήλαιον ἐχούσης. Unde apprime huic loco convenit hæc vox, utpote quæ petram exprimit, quæ antrum habeat, ſepulcri inſtar, recipiendis cadaveribus idoneum. Ne vero tutam nacti ſedem viderentur hi mortui, quæque ſepulcri vicem ſupplere poſſet, non dicit eos ibi eſſe τεθαμμένους, ſed ſolummodo ἑδρουμένους, qua voce inſtabilem & incertam ſedem habuiſſe docet.

369. Κρωσσοῖς] i. e. urnis, in quibus mortuorum cineres condebantur. Huc reſpexit Euſtathius, Iliad. ψ'. Ὁ μέντοι περὶ Σοφοκλεῖ κρωσσὸς, ὁ ἐν

κρατὴρ γεγένηται, φασὶ, παρὰ τὸ κερῶ, ἢ ἐν συγκοπῇ κρῶ, τὸ συλλέσαι, ἢ ἐπιχέαι. ἢ οἱ παρὰ Λυκόφρονι δὲ ἢ ἐτέροις κρωσσοὶ, ἀγγεῖα ἐκεῖνα δεξιὰ ὑδρεύεσθαι, λέγωσιν ἴσως, ὃ ξέστης, ἢ τοιαῦτά τινα, τῷ ὦ μεγάλῳ παρελήγεται.

373. Ὀφέλτα, ἢ &c.] De his locis ſatis Scholiaſtes. Ad Τρύχαντα porro quod attinet, Stephanus legit Τρύχαντα. Τρύχαι (inquit,) πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων δὲ μεταφράσας, Τρύχαντα καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τρυχεύς. Τῶ Τρύχαντος, Τρυχάντιος.

381. Θύννοι] Thynni ſunt piſcium genus, quibus Græcos comparat, quod eſſent vi ventorum, & tempeſtatum in mare projecti. Quæ alluſio ſumta eſt ex Æſchylo, qui Perſas in pugna navali à Græcis devictos *thynnis* aſſimilavit, in Perſis,

Τοὶ δ', ὥστε θύννους, ἤ τιν' ἰχθύων βόλον,
Αγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων
Επαιον.————

382. Καταιβάτης Σκηπτὸς κατ' ὄρφνην γεύσεται θ᾽ ημερίων] Καταιβάτης & σκηπτὸς dicuntur, ut ſupra αἰνὰς & φάσνα, nam duo ſunt fulminum genera, vel idem genus, ſecundum Scholiaſtem; Καταιβάτης, ὁ σκηπτὸς, ὁ κάτω φερόμενος, καὶ πληκτικὸς, ἢ αἰφνίδιος κεραυνός. Sophoclis etiam Scholiaſti σκηπτὸς denotat ventum, ſeu turbinem procelloſum, qui magno impetu deorſum in terram fertur; Σκηπτὸς (inquit) λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ, καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ· τὸ δὲ τοιοῦτον ἢ στρόβιλόν τινες καλοῦσιν, παρὰ τὸ στροβεῖν. Fit autem ὑπὸ τῆς σκήπτεσθαι. Phavorinus, Κατασκήπτει κεραυνὸς, ἀντὶ τῶ βιαίως ἢ σφοδρῶς καταφέρεται· ἀφ' ὗ σκηπτὸς, πᾶς ὁ οὕτω καταφερόμενος κεραυνός. Ignea etiam vi timendum eſt hoc fulmen; Heſychius & Suidas, Σκηπτὸς, κεραυνὸς ἄνωθεν διὰ πυρός. Malim διάπυρος. Etiam & καταιβάτης deorſum in terram fertur, ut ex nomine manifeſtum eſt; & ex ignea materia conſtat, quod ex Æſchylo liquet, qui in Prometheo ſic ait, v. 350.

————Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος
Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα.

Ubi Scholiaſtes tradit differentiam inter καταιβάτην & σκηπτὸν eſſe, quod illud ex materia vel tenui, vel craſſa, hoc ex tenui ſolum fiat; & illud genus ſit, hoc vero ſpecies: Καταιβάτης κεραυνὸς (inquit) ἓν τῶν εἰδῶν κεραυνοῦ, πρηστὴρ, ὁ ἢ πυρσὸς καλούμενος, ὃς καταφερομένου τῆς πνευματικῆς ἢ ἐκπυρωθέντος γίνεται· ἢ λεπτυνθέντος σκηπτὸς, ὁ ἢ καταιβάτης, γίνεται. Phavorinus tamen tradit etiam σκηπτὸν ex materia craſſiori conſtare; Σκηπτὸς (inquit) καὶ ὁ καταιβάτης γίνεται παχυνθέντος τῆς πυρώδους πνεύματος. Quomodocumque id ſe habeat, certum eſt utrumque ignei generis fulmina eſſe, quapropter adprime huic loco conveniunt; Græcos enim, poſtquam è Troade ſolviſſent, fulminibus & igne perditos plerique Poetarum tradiderunt. Unde apud Euripidem in Troad. Minerva ait,

Καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον, ἢ χάλαζαν ἄσπετον
Πέμψει, γνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα,
Εμοὶ δὲ δώσειν πῦρ κεραύνιον λέγει,
Βάλλειν Αχαιοὺς, ναῦς τε πιμπράναι πυρί.

Ibid. Γεύσεται θ᾽ ημερίων] Guſtandi verba frequentia ſunt apud Poetas, quoties exprimere volunt poſſeſſionem, dominium, aut quamlibet inter res quaſvis communionem, qua una alteram attingit, ejuſve ſit quovis modo particeps. Eodem ſenſu *contingere* dixit Anchiſes apud Virgilium,

——ex quo Divum pater, atque hominum rex
Fulminis afflavit ventu, & contigit igni.

Similiter γεύσαι exp. ἅψασθαι apud Homerum, ubi duorum hoſtium alter ſic loquitur, Il. υ'. v. 258.

Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.

Ad quod vetus Scholiaſtes, Γευσόμεθ' ἀλλήλων, ἀντὶ τοῦ ἁψόμεθα. Similem habet loquendi formulam Iliad. φ'. v. 60.

————δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
Γεύσεται.————

Eodem ſenſu dixit Polybius γεύσαι φόνου, i. e. cædem patrare; & alius, γεύσαι θανάτου, i. e. mori. Apud Sophoclem Furiæ orantur γεύεσθαι στρατοῦ, h. e. Græcorum exercitum vexare; Ajace v. 856.

Ιτ', ὦ ταχεῖαι, ποίνιμοί τ' Ερινύες,
Γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.

Nec aliter dixit Euripides γεύεσθαι κακῶν, i. e. mala percipere, ſive malis affici, Hecuba v. 375.

Οστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν.

Sophocles etiam dixit μόχθων γεύσαι, i. e. laboribus exercitum eſſe, Trachin. v. 1108. ubi Hercules ait,

————μόχθων μυρίων ἐγευσάμην.

386. Αγρύπνῳ προσκαθήμενος τέχνῃ] Αγρύπνον τέχνην artem gubernatricem hoc loco dictam tradit Euſtathius; addit inſuper Lycophronem imitatum eſſe locum Homeri, in quo Ulyſſes dicitur inſomnis gubernacula rexiſſe, Od. ε'.

Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως
Ημενος, οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.

Εκ τούτου λαβὼν ὁ Λυκόφρων (inquit Euſtathius) ἄυπνον τέχνην λέγει τὴν κυβερνητικήν. Gubernatores enim noctes inſomnes agebant, directioni navium, & obſervationi ſiderum intenti; unde Virgilius de Palinuro, Æneæ nauclero, Æn. V. v. 851.

——clavumque affixus, & harens
Nuſquam amittebat, oculoſque ſub aſtra tenebat.

Exempla ubique occurrunt. Porro Nauplius dicitur gubernatoriam artem exercuiſſe, quia Græciam circumibat nave, ut Principum uxores in adulterium pelliceret. Malim tamen ἀγρύπνῳ τέχνῃ exponere *vigili fraudi*, quia ſedulo in id opus incubuit; & quoniam, qui rem aliquam ſumma cura adminiſtrant, ſæpe dicuntur noctes inſomnes, & inquietas agere: quæ res notior eſt, quam ut exemplis confirmanda ſit.

388. Τὸν δ' οἷα δύπτην κηρύλον &c.] Ajacem Oïlidem cerylo, & phagro, ut ſupra Græcos thynnis, comparat.

389. Αὐλῶνος] Αὐλὼν eſt fretum, ſeu pars maris anguſta, & in longitudinem porrecta, αὐλοῦ, i. e. tibiæ, inſtar. Heſychius, Αὐλων, στενὴ ἀναφορὰ τῆς ὕδατος. Sophoclis Scholiaſtes vetus Trachin. v. 100. Τὸν παραθαλαττίους τόπους, στενὸς αὐλῶνας καλοῦμεν. Et paullo poſt, Αὐλὼν, τὸ στενόμακρον πέλαγος. Vide Adnotata noſtra in v. 40.

390. Γυμνοῖσι δ' ἐν πέτραισι τερσαίνων πτερὰ] Allusio hæc sumta est ab avibus, quæ cum aquis immersæ fuerint, in aprico aliquo loco pennas siccandas soli & aeri objiciunt. De Ajacis porro fabula, cum ea satis nota sit ex Homeri Odyssea, quam hic expressit Lycophron, Senecæ etiam Agamemnone, & aliis permultis, nihil hic dicere decrevi.

397. Ἀκτὶς Σειρίου] Σείριον Solem nonnumquam dictum invenimus. Hesychius, Σείριος, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ. Et Suidas, Σείριον, τὸν κύνα, ὅτε δὲ καὶ τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα σείρια λέγει. Phavorinus, Σείριος, ὄνομα ἀστέρος, ἢ ὁ ἥλιος.

402. Τρίμοιρον φυλάξει ῥόχθον Αἰγαίας ἁλὸς] Elegans est hic locus, in quo voluit Poeta Ajacis tumulum, Ægæo mari vicinum, undarum violentiæ obnoxium fuisse, adeo ut eas timere, &, cum irruerent, tremere videatur. Quæ allusio Poetis familiaris est: Seneca Hippolyt. v. 75.

——fertur plaustro
Præda trementi.——

Ubi quidam legunt *gementi*, sensu prorsus eodem. Haud aliter Ovidius *gemere* dixit arborem, sub immani pondere & impetu serpentis à Cadmo cæsi, Metam. III. v. 93.

Pondere serpentis curvata est arbor, & ima
Parte flagellari gemuit sua robora cauda.

Idem dicit *limen ingemuisse*, cum Juno Plutonis regiam ingressa esset; Metam. IV. v. 459.

——sacroque à corpore pressum
Ingemuit limen.——

403. Τὴν Καστνίαν δὲ καὶ Μελιναίαν θεάν.] Versum hunc laudavit Stephanus, Μέλινα, πόλις Ἄργους, ἀφ' ἧς Ἀφροδίτη Μελιναία τιμᾶται. Λυκόφρων,

Τὴν Καστνίαν δὲ καὶ Μελιναίαν θεάν.

Venus porro Melinæa diversa à Melanide, sive Melænide, cujus meminit Pausanias in Corinthiacis, Arcadicis, (ubi etiam nominis rationem reddit) & Bœoticis. Castniæ Veneris meminit ex Callimacho Strabo, Geogr. lib. IX. Καλλίμαχος μὲν οὖν (inquit) φησὶν ἐν τοῖς ἰάμβοις,

Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία)
Ἡ Καστνία πάσας ὑπερβάλλει φρονεῖν.

Sic enim hos versus lego ex emendatione Isaaci τοῦ πάνυ.

405. Δυσλύτοις οἴστρου βρόχοις] Οἶστρος insectum est, quod Latini *asilum*, seu *tabanum* dicunt; equos, aliasque bestias stimulis adeo exagitat, ut furore correpti videantur. Datur etiam οἶστρος θαλάσσιος, quem Plinius vocat *asilum marinum*, thynnis, & piscibus majoribus adeo infestus, ut nonnumquam è mari in naves exsiliant. Hinc οἶστρος poni solet pro quolibet furore, aut ingenti animi emotione, quæ homines attonitos habet. Phavorinus, Οἶστρος, θηρίδιον, ὃ καὶ μύωψ λεγόμενος, μυίας μὲν μεῖζον, τὰ δ' ἄλλα ἐμφερὲς, τὸ ἐγχρίμπτον βουσὶ, καὶ δάκνον· καὶ δὲ τινας, καὶ εἰς τὰ ὦτα εἰστρέχον αὐτῶν, ὅταν τύχῃ κομίζον ἀνάγκῃ φέρεσθαι. (sic enim lego, non ὅταν τύχοι κομίζον, ἀνάγκῃ φέρεσθαι) διὸ καὶ οἶστρος καλεῖται. ἐντεῦθεν δὲ πᾶσα ὁρμὴ ἐνθουσιαστικὴ, καὶ ἔρωτα τυχὸν, ἢ μανίαν, οἶστρος λέγεται &c. Idem tradunt Hesychius, Suidas, &c. Hoc insecto Juno dicitur Io bovem ad insaniam adegisse, cujus fabulæ origo videtur fuisse, quod Io insanis amoribus mente alienata sit; unde cum Sophocles eam vocavit οἰστροπλῆγα, Scholiastes dicit ita dictam esse, quod amore capta esset, initio Electræ,

Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

i. e. τῆς τοῦ Διὸς οἴστρῳ καὶ ἔρωτι πληγείσης, inquit Demetrius Triclin. Herodotus etiam dixit οἰστρῶντες, pro ἐρῶντες, citante Suida; Καλῶς (inquit) Ἡρόδοτος, τοὺς ὑπὲρ τῶν γυναικῶν οἰστρήσαντάς τε, καὶ μανίας πέρι ἐδὲν ἐπίδειξιν. Pulcre etiam, & ad hunc Lycophronis locum adposite, Anacreon Cupidinis tela cor suum ferientis œstro comparavit, Od. III.

——καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος.

Ad βρόχοις porro quod attinet, metaphorica vox est, sumta allusione ab avibus laqueo irretitis; quam similitudinem continuavit in sequentibus; cum amoris vincula, quibus implicatus Ajax in Minervæ odium incurrit, suique exitii causa fuit, κορμαλὸν πάγην appellat; est enim πάγη, decipulum ad irretienda animalia depactum, & ab Hesychio exp. βρόχος.

406. Ἔρωτας οὐκ ἔρωτας, ἀλλ' &c.] Ita vocat *furiosum* Ajacis amorem, quo accensus Cassandræ vim intulit; simili sensu dixit Euripides in Hecuba, v. 948.

——γάμος οὐ γάμος,
Ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς.

Et Æschylus Χοηφόροις, ἀπέρωτος ἔρως.

410. Δωτίου πύλας] i. e. Dotii angustas fauces, seu ingressus. Similiter Æschylus Prometheo,

——στενοπόροις λίμνης πύλαις.

Ubi Scholiastes, Πύλαις· ἐξόδοις. Hinc etiam Pylæ, & Thermopylæ dicti transitus montium angusti, qua Thessalia Phocidem itur; Aristophanis Scholiastes Lysistrate, Πύλαι, αἱ Θερμοπύλαι· ἐκλήθησαν δὲ οὕτω, διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην ὁδὸν, ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένων. Latini etiam *portas* appellant. His simile illud Euripidis Hippolyt. v. 882.

——σόμαλος ἐν πύλαις.

413. Ἐν σπλάγχνοισι τυμβευθέντα] Metaphora Poetis familiaris est, qua ventrem *sepulcrum*, vorari *sepeliri* dicunt. Unde Ovidius de Tereo, cum filium comedisset, ait, Metam. VI. Fab. VIII.

Egerere inde dapes, demersaque viscera gestit;
Flet modo, seque vocat bustum miserabile nati.

Similiter loquitur Thyestes, cum devorasset filios, apud Senecam in Agamemnone, v. 26.

——liberis plenus tribus
In me sepultis, viscera exedi mea.

Et *condi in alvo* dixit apud Ovidium Achæmenides, Ulyssis socius, dum se testatur à Polyphemi voracitate liberatum esse, Metam. XIV. Fab. V.

——quod non anima hæc Cyclopis in ora
Venit, & ut lumen jam nunc vitale relinquam,
Et tumulo, aut certe non illa condar in alvo.

Idem paullo post de Polyphemo,

Visceraque, & carnes, cumque albis ossa medullis,
Semianimesque artus avidam condebat in alvum.

Idem Metam. XV. Fab. II.

Heu! quantum scelus est in viscera viscera condi?

 Hinc

Hinc feræ, & aves rapaces & carnivoræ dictæ ταφεῖς, apud Sophoclem, Electra, v. 1494,

Ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανὼν πρόθες
Ταφεῦσιν. ———

Ubi Scholiastes vetus, Ηγουν οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόθες αὐτόν. Similis est metaphora, cum corpora dicuntur *in alvum demergi*, ut apud Ovidium, Metam. xv. Fab. II.

Corporeasque dapes avidam demersit in alvum.

Et Metam. xiv. Achæmenides de Polyphemo ait,

——— *jam nunc mea viscera rebar*
In sua mersurum. ———

Ut vero os, aut venter nominantur sepulcra, ita è contra sepulcra dicuntur *bibere*, ut cum apud Senecam Agamemn. v. 639. Cassandra ait,

Quæ patria restat? quis pater? quæ jam soror?
Bibere tumuli sanguinem atque aræ meum.

415. Νήεσθμον ἐσμὸν] Ἐσμὸς proprie de apum examine dicitur, metaphorice tamen cuivis alii multitudini applicatur. Hesychius, Ἐσμὸς, ὄχλος, πλῆθος, συνάθροισμός. κυρίως δὲ, ἐπὶ μελισσῶν ἀθροίσματος. Paullo post, ait dialecti Creticæ esse hanc significationem, Ἐσμὸς, ᾠδὶς, δεσμὸς, πλῆθος. Unde Aristophanes Lysistrate,

Ἐσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύραζεν αὖ βοηθεῖ.

Ubi Bisetus, Ἐσμὸς γυναικῶν· μεταφορικῶς νῦν ἀντὶ τοῦ πλῆθος, ὄχλος. κυρίως δὲ, ἐσμὸς δασυτόνως, τὸ σμῆνος τῶν μελισσῶν, παρὰ τὸ ἅμα πεπτωκότας ἰέναι. Quæ ex Suida desumsit.

417. Πάγουρον] Πάγουρος cancri quoddam genus est, cui comparat Phœnicem, quod senex esset, & deformem rugis pellem haberet; quam metaphoram apud Homerum invenire est, cum dicit ἀποξῦσαι γῆρας, i. e. exuere pellem senilem & rugosam, allusione à coriariis, vel sene serpente, sumta, Il. ι'. p. 666. ubi de se Phœnix,

——— *ἀλλ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς*
Γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἡβώοντα.

Quo in loco Eustathius in rem nostram hæc verba habet, Καὶ ὅρα τὸ ἀποξύσας σεμνοτέρως ἐνδεὶν τῇ τοῦ γεροντικοῦ δέρματος τραχύτητι, δι' ἣν καὶ πάγουρον αὐτὸν ἡ Κασσάνδρα τις καλεῖ· ξύεται γὰρ τὸ τραχὺ ὡς ἂν εὐθετισθῇ πρὸς λειότητα.

Ibid. Ηλώνων πέλας Κρίνης, στενὰ Τυμφρηστοῦ αἰγίλιπος λέπας] Voces horum versuum finales similem habent sonum, cui elegantiam quandam & concinnitatem ex Anagrammatismo factam inesse vult Eustathius, Il. δ'. ad hos versus,

Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι κέντορες ἵππων
Ἂψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες.

Εἰ δέ τι χρὴ (inquit) ἐνταῦθα ἀστεΐσασθαι, σημειωτέον καὶ τὸ χολωσάμενοι, καὶ τὸ λόχον εἷσαν· ἀναγραμματισθεὶς γὰρ καί πως ὁ χόλος τὸν λόχον ποιεῖ· ὥστε καὶ τῶν τοιούτων κατάρξαι δοκεῖ ὁ Ποιητὴς τοῖς βουλομένοις οὕτω λέγειν, οἷ μάντιν φασὶ τὸ τοῦ λόγου νᾶμα, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἐν οἷς καὶ τὸ, μῦθος καὶ θυμός. καὶ τὸ, ἔμεινας καὶ ἔνειμας, παρ' Εὐριπίδῃ, ἐν τῷ, Οὐ μάντεως ὄντα ἔμεινας, οὐ χθονὶ μακρῷ σκῆπτρον ἔνειμας. καὶ τὸ παρὰ Λυκόφρονι πέλας καὶ λέπας παρατεθέντα δύο στίχοις συνεχέσιν· οὗ τὸ μὲν πέλας δηλοῖ τὸ ἐγγύς· τὸ δὲ λέπας, ὀρεινὴν τραχύτητα, ἐξ οὗ καὶ λεπτεῖα χθὼν τραχεῖα, ἡ ὀρεινή. Hæc ille. Verisimilius porro fit ita lusisse Lycophronem, quod Anagrammatismis mirifice delectatum, eorumque inventorem fuisse, & laudem inde qualem qualem captasse constet: quinetiam postea eadem verba adhibuit, v. 1043, & 1044.

Πλαθὼν πέλας δὲ γῆς Ἀπτιτάνων μολὼν
Πρᾶξιν παρ' αὐτὴν αἰπὺ νάσσεται λέπας.

Plura hujus generis observet, cui talia curæ sunt, nobis non vacat ejusmodi tricis immorari.

422. Ομηρον] Ομηρος significat cæcum. Hesychius, Ὅμηρος, ὁ τυφλὸς, καὶ ὁ ἐνεχυραζόμενος. Hinc nomen Homero datum à Cumæis, quod esset visu privatus; nam Cumæorum hæc vox est: Herodotus in vita Homeri, cap. XIII. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τοὔνομα Ὅμηρος ἐπεκράτησε τῷ Μελησιγενεῖ ἀπὸ τῆς συμφορῆς· οἱ γὰρ Κυμαῖοι τοὺς τυφλοὺς ὁμήρους λέγουσιν· ὥστε πρότερον ὀνομαζομένου αὐτοῦ Μελησιγενέος, τοῦτο γενέσθαι τοὔνομα Ὅμηρος.

426. Μολοσσοῦ Κυπέως Κοίτου κύκνον] Ad Apollinis cognomina quod attinet, ea satis explicavit Scholiastes. Cur autem Calchantem vocaverit *Apollinis cycnum* dicendum est. Cycnus Apollini sacer erat, quod ab eo habere divinationem crederetur, & quia prævidens quid in morte sit boni, cum voluptate & cantu (quem etiam Apollini debet) moriatur; ut ait Cicero Tuscul. Quæst. 1. Quæ res Poetis Græcis, Latinisque notissima est. Æschylus in Agamemn. v. 1453. de Cassandra ait,

——— *κύκνου δίκην*
Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον
Κεῖται. ———

Martialis,

Sic ubi fata vocant, udis abjectus in herbis
Ad vada Mæandri concinit albus olor.

Ovidius Epist. VII.

Cantator cycnus funeris ipse sui.

Meminit etiam in Phædone Plato, ex quo loco Tullium constat verba jam laudata excerpsisse; Ἅτε, οἶμαι, τοῦ Ἀπόλλωνος (inquit) ὄντες, μαντικοί τε εἰσὶ, καὶ προειδότες τὰ ἐν ᾅδου ἀγαθὰ, ᾄδουσι καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ. Quidam referunt hac de causa inter astra relatum esse; Theon in Aratum, Τοῦτον τὸν ὄρνιν οἱ μὲν λέγουσιν ὄντα κύκνον καταστερισθῆναι εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἅτε μαντικὸν ὄντα. Hinc cycnus pro vate, interdum pro poeta, interdum pro propheta sumi solet. Virgilius Eclog.

Cantantes sublime ferent ad sidera cycni.

Et Horatius Lib. IV. Od. II. 25. de Pindaro,

Multa Dircæum levat aura cycnum.

Porro cycni cantus pro dulcissimo quovis usurpari, & cantui gruum, quæ molesto strepitu obganniunt, opponi solitus: unde natum proverbium apud Erasmum, *Cycni cantus melior quam gruum*; cujus meminit Lucretius lib. IV.

Parvus ut est cycni melior canor ille gruum quam
Clamor in ætheriis dispersus nubibus austri.

Cum quo congruit illud Antipatri, Epigram. lib. III.

Λώϊτερος κύκνου μικρὸς θρόος ἠὲ κολοιῶν
Κρωγμὸς ἐν εἰαριναῖς κιδνάμενος νεφέλαις.

Hinc etiam natum ait Erasmus alterum proverbium, Τότ' ᾄσονται κύκνοι, ὅταν κολοιοὶ σιωπήσωσι, i. e. tum canent cycni, cum tacuerint graculi: hoc est, tum loquentur eruditi, cum garrulis

non

non erit loquendi locus. Nec desunt, qui hujus rei rationes reddunt; & primo Philosophiæ quidam studiosi fieri aiunt, propter spiritus per collum procerum & angustum erumpere laborantes: lepida quidem causa, nec multo probabilior ea, quam reddunt Fabularum Scriptores; quod, nempe, Cycnus, Ligurum rex, musicæ laude clarus, & postquam decessisset, in avem sui nominis ab Apolline fuerit mutatus: Pausanias Atticis, Ἔστι δὲ κύκνον τῷ ὄρνιθι μουσικῆς δόξα, ὅτι Λιγύων τῶν Ἠριδανοῦ πέραν ὑπὲρ γῆς τῆς Κελτικῆς Κύκνον ἄνδρα μουσικὸν γενέσθαι βασιλέα φασί, τελευτήσαντα δὲ Ἀπόλλωνος γνώμῃ μεταβαλεῖν λέγουσιν αὐτὸν ἐς τὸν ὄρνιθα. Etsi vero cycnorum cantus sit à plerisque Auctoribus memoratus, vix tamen à quoquam aut compertus, aut (saltem in cordatioribus seculis) creditus. Quid hac de re affirmandum sit, dubitare se ait Ælianus, de Animal. lib. II. cap. XXVII. Κύκνος, ὁ παρὰ τοῖς ποιηταῖς Ἀπόλλωνος θεράπων ἀκούει, καὶ λόγοι μέντοι ἀριθμοῖς πολλοί, τὰ μὲν ἄλλα ὅπως μέλπει· ᾄδειν τι ἔχει, οὐκ ἔγωγε οἶδα· πιστεύουσι δὲ τινὲς τῶν ἄλλων τῶν χελιδόνων, ὅτι τὸ κύκνειον ὅταν μελλήσει θανεῖν, ὅτε ἀποθνήσκει. Plura vide apud eundem lib. V. cap. XXXIV. & lib. X, cap. XXXVI. Nazianzenus refert ad plausum alarum inter pennarum calamos sibilantium, Orat. XXXIV. p. 554. Edit. Paris. Τίς ὁ κύκνῳ συμφαίνων τὴν ᾠδὴν, ὅταν ἐκπετάσῃ τὸ πτερὸν ταῖς αὔραις, καὶ ποιῇ μέλος τὸ σύριγμα. Huic consentit sapientissimus, ut vocant, Philes, libro de Animalium Proprietatibus, ubi hos versus habet,

> Κύκνος δὲ θανατῶν ἐμμελεῖς φθόγγους πλέκει,
> Καὶ τὴν τελευτὴν δεξιοῦται τῶν χθόνων.
> Τοῦ ζῆν τὸ θνήσκειν ἀσφαλέστερον κρίνων.
> Ἀνίσταται γὰρ τῶν πτερῶν ὁ πυκνότης,
> Νεκρῶν πέσειν γ' ἐντεχνῶν ἐκμεμνημένη,
> Καὶ πλῆκτρον εὐθὺς ὁ Ζέφυρος ἐπηχεῖται
> Αὐτῷ δὲ φυσικῷ τῶν τραχήλων βαρβίτῳ,
> Κρούει τὸν ἁρμὸν τῶν μελῶν ὁ τεχνικὸς
> Πανηγυρικὸς αἰρεδὼν τῆς ἐξόδου.
> Βακχεῖα δὲ πῶς ἀτρέστοις ἐλπίσι,
> Πεδῶν ἀτέχνως τὴν φθορὰν ἐπιτρέχει.

De Cycnea cantione, etsi plura dici possint, hæc satis superque. Eustathius aliam rationem dedit, cur cycnus Apollini sacer habitus sit; quod, nempe, candidi sit coloris, qui Apollinis, sive Solis, naturæ maxime consentaneus censebatur: Καὶ κύκνος δὲ (inquit) τῷ Ἀπόλλωνι οὐ μόνον διὰ τὸ ᾠδικὸν καὶ μαντικὸν ἀφιέρωται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ λευκὸν, ὅπερ ἐκ τῶν λαμπρῶν, ἤτοι βλέπειν, παράγεται, ὅθεν Ἀπόλλων δὲ καὶ παραίτιος, ὅθεν καὶ Δήλιος ἐπιθετικῶς ὀνομάζεται, ὡς δῆλα καὶ εὔφραστα πάντα ποιῶν. Ad Calchantem quod attinet, is Apollinis cycnus dicitur, quod ab eo vaticinandi artem edoctus fuerit, ut tradit Homerus, Iliad. α', ubi de Calchante sic loquitur,

> Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
> Ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Et paullo post Achilles Calchanti ait,

> Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον, ᾧ τε σύ, Κάλχαν,
> Εὐχόμενος, Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις.

436. Ἀγηλάτῳ &c.] Versum hunc laudavit Etymologici Auctor, Ἀγηλάτῳ, Λυκόφρων,

> Ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθλάσας κάρα.

φλέγει δὲ τῷ κεραυνῷ, ἐὰν μὲν δυσίως, καὶ τοὺς ἀσεβεῖς ἐλαύνοντι· ἐὰν δὲ φιλῶς, καὶ ἄγαν ἐλαυνομένους. Hinc ἀγηλατεῖ à Suida exp. κεραυνοῖ. Ἀγηλατεῖ, οἱ κεραυνοί. Ἀγηλατεῖ (lege ἀγηλατεῖ) δὲ ζῆμα, ἄγει, κεραυνοῖ, ὃ διώκει. Porro hanc metaphoram etiam infra retinuit, dum fulmen vocat κεραυνίαν μάστιγα, v. 740.

> Κεραυνίῳ μάστιγι μαστιχθέντας.

Primus similitudinis hujus Auctor Homerus, Iliad. ν'. v. 812.

> Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.

Ad quod Scholiastes vetus, Διὸς μάστιγι, τῇ Διὸς πληγῇ, τῷ κεραυνῷ. Simile est illud in Iliad. β'. v. 282. ubi, cum vult Jovem fulmine conterere Typhonem, verbum ἱμάσσει adhibuit, ἱμάσσει autem Hesychius exponit μαστίζει. Ecce Homeri verba,

> Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διῒ δ' ὣς τερπικεραύνῳ
> Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσει
> Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Ubi idem Scholiastes, ἱμάσσει, μαστίζει, ὅ ἐστι, κεραυνοῖς πλήσσει. Et solet μάστιξ pro quovis cruciatus genere sumi; unde nonnunquam pro ultione divina accipitur, ut apud Æschylum in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας,

> Πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δέμας.

437. Ἐυναίμους πατρὸς] Ita vocat Oedipi filios, quoniam eos Oedipus ex matre sua Jocasta suscepit. Quod sic apud Sophoclem explicat Tiresias, Oedip. Tyr. v. 467.

> Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
> Γυναικὸς υἱὸς τε καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
> Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. ———

De hoc in eadem Fabula intelligendus est idem Vates, cum Oedipum ait liberis suis exæquandum, v. 434.

> Ἄλλων δὲ πλῆθος ἐκ ἐπαισθάνη κακῶν,
> Ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς τέκνοις.

Ad quod Demetrius Triclinius, Ἅ σε ἐξισώσει τοῖς τέκνοις, ὅτι τέκνοις ἂν σοῦ δοκοῦς πατὴρ, ἀδελφὸς ἂν φανείης, ἐξ ἧς αὐτὴ ἐγέννησας, ἐξ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς γεννηθείς. Oedipus etiam de se ait, v. 1363.

> Ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς γ' ἔφυν τάλας.

Et in Oedip. Colon. Oedipi filiæ dicuntur patris sorores, v. 524.

> Αὐτὰρ σφῷν ἀπογονοί τε, καὶ
> Κοιναί γε πατρὸς ἀδελφαί.

Eandem rem egregie expressit Seneca Oedip. v. 638.

> *Egit qui in ortus semet, & matri impios*
> *Fœtus regessit, quique nec mos est feris,*
> *Fratres sibi ipse genuit, implicitum malum,*
> *Magisque monstrum Sphinge perplexum sua.*

Similiter apud eundem queritur Thyestis umbra, qui ex filia Ægisthum susceperat, Agamemn. v. 35.

> *Avo parentem, (pro nefas!) patri virum,*
> *Natis nepotes miscui, nocti diem.*

Et postea Electra Ægistho exprobrat, sororis gnatum esse, v. 974.

> *Per scelera nactus nomen ambiguum suis;*
> *Idem sororis gnatus, & patris nepos?*

Necnon apud Ovidium, Myrrha sese dehortans ab impio amore patris, hoc argumento usa est, Metam. x. Fab. IX.

Tunc

Tune eris & matris pellex, & adultera patris?
Tune soror nati, genetrixque vocabere fratris?

Ibid. Νυκτὸς κόραι] i. e. Furiæ, quæ Acheronte & Nocte satæ, ut ipsæ apud Æschylum narrant, Eumenid. v. 419.

Ἡμεῖς γὰρ ἐσμὲν Νυκτὸς αἰανῆ τέκνα.

Ibidem v. 322. Nocti sic precatur Furiarum chorus,

Μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ
Νὺξ ἀλαοῖσι, καὶ δεδορκόσι
Ποινάν, κλῦθ'. ———

Hinc etiam Sophocles in Oedip. Colon. vocat Σκότου κόρας, & παῖδας Σκότου.

439. Πυράμου πρὸς ἐκβολαῖς]. Pyramus Ciliciæ fluvius est; Hesychius, Πύραμος, ποταμὸς Κιλικίας. Stadii latitudinem habet, teste Suida, Πύραμος, ὄνομα τόπου καὶ ποταμὸς Κιλικίας, οὗ τὸ εὖρος σταδίου. Præterfluit Mallum, Ciliciæ urbem, & olim Leucosyri nomine clarus fuit: Stephanus, Πύραμος, ποταμὸς ἐν Μάλλῳ (lege Μαλλῷ) τῆς Κιλικίας, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λευκόσυρος. Pyrami postea nomen accepit, διὰ τὸ πολλοὺς πυροὺς φέρεσθαι τοῖς ἐν Κιλικίᾳ οἰκοῦσι, i. e. quod ejus aquis fœcundati agri *tritici* feraces fierent, ut ait Etymol. Auctor. Navigabilis autem ex mediis Catanniæ campis effunditur, & delatus per Tauri angustias in Ciliciam, in fretum, quod inter hanc & Cyprum est, exit, Strabo lib. I. Πύραμος, ὁ τῇ Κιλικίᾳ προσχώσας ἐφ' οὗ καὶ λόγιον ἐκπέπτωκέ τι τοιοῦτον,

Ἔσσεται ἐσσομένοις, ὅτε Πύραμος ἀργυροδίνης
Ηϊόνα προχέων ἱερὴν ἐς Κύπρον ἵκηται.

Ἐκ μέσων γὰρ Καταονίας πεδίων ἐνεχθεὶς πλωτὸς, καὶ διεκπαίσας διὰ τῶν τοῦ Ταύρου στενῶν εἰς τὴν Κιλικίαν, ἐκδίδωσιν εἰς τὸν πρὸ ταύτης τε, καὶ τῆς Κύπρου πόρον. Idem libro XII. hunc fluvium ait magnum terræ cumulum delabendo per montes coacervasse, unde & Nilo comparat, à quo Ægyptus putatur ab Herodoto in continentem aggesta.

444. Μάγαρσον] Megarsus, vel, ut alii, Magarsus, Ciliciæ oppidum fuit, si Plinio fides habenda sit, lib. V. cap. XXVII. Stephanus collem esse tradit, prope Mallum, Ciliciæ urbem, Minervæ sacrum. Μάγαρσος, μέγιστος ὄχθος ἐν τῇ Κιλικίᾳ, πρὸς τῇ Μαλλῷ. Τὸ τοπικὸν, Μαγάρσιος, καὶ Μαγαρσία Ἀθηνᾶ ἐκεῖ ἵδρυται.

448. Ὑλάτου τε γῆν] i. e. Cyprus; nam Apollo Ὑλάτης cognomen habuit in Hyle, Cypri urbe: Stephanus, Ὕλη, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης, Λυκόφρων,

Καὶ Σάτραχον βαλόντες, Ὑλάτου τε γῆν.

Idem tradit Eustathius, Iliad. ε'. p. 454. Ἦν δέ, φασι, Λοκρικὴ πόλις Ὕλη, καὶ ἄλλη Κύπρου, ἀφ' ἧς καὶ Ὑλάτης Ἀπόλλων κατὰ Λυκόφρονα. In Erysthea etiam, Cypri urbe, eodem cognomine cultus est: Stephanus, Ἐρύσθεια, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης. Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῳ,

Οἵ τ' ἔχον Ὑλάτου θεοῦ ἕδος Ἀπόλλωνος,
Τέμβρον, Ἐρύσθειάν τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἀμαμασσόν.

Emendandus hinc Stephanus in Τέμβρος, ubi dicit Apollinem Ἡλάτην in illa urbe coli, omnino enim legendum Ὑλάτην. Hæc ejus verba sunt; Τέμβρος, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τετίμηται Ἡλάτης Ἀπόλλων. Idem Auctor testatur eundem Apollinem in Amamasso, alia Cypri urbe, cultum fuisse; Ἀμαμασσὸς, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τιμᾶται Ὑλάτης Ἀπόλλων.

449. Μορφὼ] Hoc cognomen sumtum est à *forma*, cui Venus præesse credebatur. Statuam habuit in Laconia, quam Tyndarus, Helenæ pater, compedibus vinxisse dicitur; innuens, mulieres domi manere, & maritorum dictis audientes esse debere, ut putavit Palæphatus. Duas alias rationes adjecit Pausanias in Laconicis, Ἐπίκλησις μὲν δὴ τῆς Ἀφροδίτης ἐστὶν ἡ Μορφώ· κάθηται δὲ καλύπτραν τε ἔχουσα, καὶ πέδας περὶ τοῖς ποσί. περιθεῖναι δέ οἱ Τυνδάρεων τὰς πέδας φασὶν, ἀφομοιοῦντα τοῖς δεσμοῖς τὸ ἐς τοὺς συνοικοῦντας τῶν γυναικῶν βέβαιον. τὸν γὰρ δὴ ἕτερον λόγον, ὡς τιμωρούμενος πέδαις ἐπεξῆλθεν ὁ Τυνδάρεως, γενόμενος τοῖς θυγατράσιν ἐγνωσμένος τὰ ἐκ τῆς θεοῦ, τοῦτον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσίεμαι· ἦν γὰρ δὴ παντάπασιν εὔηθες, κέδρου ποιησάμενον ζῴδιον, καὶ ὄνομα Ἀφροδίτην θέμενον, ἐλπίζειν ἀμυνεῖσθαι τὴν θεόν.

451. Κυχρεῖος ἄντρων, Βωμόρου τε κρημνάτων] Explicationis loco esse possunt Eustathii verba, Commentario in Dionysium, Ἡ δὲ Σαλαμὶς ἐκαλεῖτό ποτε Κυχρεία, ἀπό τινος Κυχρέως, ὃν καὶ Λυκόφρων καὶ Ἀλέξανδρος μέμνηνται, ὃς ὄφις ἐπεκλήθη, &c. Paullo post, Ἔχει δὲ ποταμὸν Βώκαρον λεγόμενον, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ. Idem testatur Strabo lib. IX. in descriptione Atticæ, ubi de Salamine ait, Ἐκαλεῖτο δ' ἑτέροις ὀνόμασι τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ Σκιράς, καὶ Κυχρεία, ἀπό τινων ἡρώων, &c. Paullo post, Βώκαρος δ' ἐστὶν ἐν Σαλαμῖνι ποταμὸς, ὁ νῦν Βωκαλίας καλούμενος. Stephanus ab eodem tradit Salaminem Cychream, & quemdam Salaminium pagum Cychreum dictum esse: Κυχρεῖος (inquit,) πάγος περὶ Σαλαμῖνα, Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. Ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος, ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τοῦ τρόπου· ὃν λυμαινόμενον (lege λυμαινόμενον) τὴν νῆσον ἀπήλασεν Εὐρύλοχος· ἐδέξατο δ' ἐν Ἐλευσῖνι Δημήτηρ, καὶ ἀμφίπολον ἐποίησεν. Ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη, ὡς Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Κυχρειπαγίτης.

452. Ὁπατρίαν] Miror Canterum, Meursium etiam, &, ut videtur, Scaligerum legisse ὁ πατρίαν disjunctim; cum longe accommodatior sit sensus, si, cum optimis Codicum, legas conjunctim ὀπατρίαν. Teucer enim ex eodem, quo Ajax, patre natus est. Homerus vocavit ὀπατρον, Iliad. μ'.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ᾖε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.

Porro ὄπατρος, & ὀπάτριος Dores dicunt, pro ὁμόπατρος, & ὁμοπάτριος: Ἡ δὲ τοιαύτη συγκοπὴ (inquit Theon in Aratum) Δωρική ἐστιν· ἐκεῖνοι γὰρ τοὺς ὁμόστιχας, ὄστιχας φασί· καὶ τοὺς ὁμωπτίς, ὄπτιας· καὶ τὰς μονόστιχας, μόστιχας· καὶ τὸ τρίμετον, κτλ.

453. Πῶλοι] Catamitos, meretrices, effœminatosque omnes, & quoscumque juvenes, virginesve, adulatorie vocabant πώλους. Hesychius, Πῶλος, ἑταίρα· πώλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον, Ἀφροδίτης πώλους. ἢ τὸν νέον, καὶ τὰς νέας καὶ παρθένους. Hinc Πωλίαι dictum pegma quoddam, quod Leucippidum filias sustinebat: Idem, Πωλία, χαλκοῦν πῆγμα· ὑποφέρει δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς τῶν Λευκιππίδων πώλους, διὸ δὲ καὶ παρθένους φασίν. Quinetiam usitatissima est hæc vox apud Tragœdiæ Scriptores. Æschylus Choëphor. v. 792. de Oreste loquens,

Ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον.

In

In eadem Tragœdia v. 254. simili prorsus metaphora Orestem & Electram vocaverat νεοσσοὺς,

Πατρὸς νεοσσοὺς τούσδ' ἀποφθείρας.

Et in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. dixit πωλικῶν ἑδωλίων, i. e. παρθενικῶν ἀδελφῶν, πῶλοι γὰρ αἱ παρθένοι ἐξονομάζονται. Anacreon,

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις; ———

Euripides eundem sensum huic dictioni affixit, Hecubæ v. 144.

Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν.

Ubi Scholiastes, Πῶλον τὴν παῖδα λέγει μεταφορικῶς. Nec non Aristophanes virgines Laconicas vocat πώλους, in Lysistrate,

Αἵ τε πῶλοι ταὶ κόραι
Πὰρ τὸν Εὐρώταν.

Ad quod Scholiastes nuperus, Πῶλοι, κατὰ τὸν Σουΐδαν, κυρίως τὰ γεννήματα τῶν ἵππων, καὶ τῶν ἄλλων κτηνῶν, ἅπερ ἔθος ἔχομεν σκιρτᾷν καὶ κολακεύειν· μεταφορικῶς δὲ πῶλοι λέγονται καὶ οἱ νεανίαι, καὶ νεανίδες· ὅθεν καὶ Εὐριπίδης ἐνιαχοῦ πῶλον ἄζυγα καλεῖ, παρθένον γάμων ἄπειρον. καὶ Ανακρέων, Πῶλε Θρηικίη, &c.

Ibid. Νόθον φίτυμα] Teucrum vult, quem non ex legitima uxore, sed Hesione bello capta, genuit Telamon; unde de se loquitur apud Sophoclis Ajacem, v. 1033.

Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον.

Idem dicit Agamemnon, oratione ad Teucrum habita, Iliad. Θ'. v. 283.

Πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Καί σε νόθον περ ἐόντα κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

455. Ὁμαιμοῦ] Non possum committere, ut Hesychii locum prætercam, Ὁ ἀμαιμὸς, ὁ αἷμα κρέα ἐδίων. Lege, Ὁ ὁμαιμὸς. Phavorinus autem hunc errorem, ut plures alios, transcripsit. Haud procul alter locus est, qui medica manu eget, & obiter curandus est; Ὀψαίνει, τὸ περὶ τὸ ὀψώνιον σπουδάζ. Lege, Ὀψωνεῖ, τὸ περὶ τὸ ὀψωνεῖν σπουδάζ.

462. Λήμνιος Πρηστὴρ Ἐνυοῦς] Bellonæ, aut belli fulmina, & in bello fulminare dici amant fortes viri, qui ingentes in hostibus strages edunt, eisque terrorem incutiunt, metaphora à Jovis fulminibus desumta. Similiter Virgilius Georgic. IV. 560.

——— *Cæsar dum magnus ad altum*
Fulminat Euphratem bello. ———

Idem Æneid. VI. 842.

——— *duo fulmina belli*
Scipiadas. ———

Quo loco Lucretium imitatus videtur, lib. III. v. 1048.

Scipiades fulmen belli, Carthaginis horror.

Nec aliter Seneca Agamemn. v. 859. de Hercule loquens,

Te sensit Nemeæus arcto
Pressus lacerto fulmineus leo.

Lemnium porro *fulmen* dicit ex fabula, qua Lemnus Vulcani officina dicitur.

464. Δυσμενεστάτου ξίφει &c.] Similiter apud Sophoclem Ajax de Hectoreo gladio ait, v. 829.

Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος ξένων ἐμοὶ
Μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου δ' ὁρᾷν.

Non multum porro refert, utrum ξένου interpretere *hospitem*, vel *barbarum*, vel *hostem*; cum omnes istæ significationes huic loco, & voci conveniant. Hesychius, Ξένοι, οἱ πολέμιοι· οἱ δὲ τοὺς Πέρσας· οἱ δὲ τοὺς ὑπὸ ξενίας φίλους, ἢ ξένους. Herodotus etiam testatur barbaros, quos omnes sui generis hostes habebant Græci, ξένους à Lacedæmoniis vocari, Calliop. cap. XI. Ξείνους γὰρ ἐκάλεον οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς βαρβάρους. Idem tradit Julius Pollux Onomastic. lib. I. cap. X. Τοὺς δὲ βαρβάρους καὶ ξένους ἐκάλουν. Idem apud priscos Romanos factum prædicat Tullius, de Offic. lib. I. cap. XII. *Equidem illud etiam animadverto, quod qui proprie nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante: hostis enim apud majores is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus: indicant Duodecim Tabulæ*; Aut status dies cum hoste. *Itemque*; Adversus hostem æterna auctoritas. *Quid ad hanc mansuetudinem addi potest, eam, quicum bella geras, tam molli nomine appellari? quamquam id nomen durius jam effecit vetustas; à peregrino enim jam recessit, & proprie in eo, qui arma contra ferret, remansit.* Festus, *Hostis apud antiquos peregrinus dicebatur, & qui nunc hostis, perduellis.* Varro de Ling. Lat. initio lib. IV. *Multa verba aliud nunc ostendunt, aliud ante significabant, ut Hostis: nam tum eo verbo dicebant peregrinum, qui suis legibus uteretur; nunc dicunt eum, quem tum dicebant perduellem.* Hinc *Hosti* prænomen habuit Lucretius Tricipitinus, collega L. Sergii consulis, quod esset peregre apud hospitem natus.

490. Κυλίνδει Μοῖρα &c.] Simili metaphora dixit Virgilius, Æneid. I. v. 26.

——— *sic volvere Parcas.*

Et v. 53.

——— *tot volvere casus.*

Allusione à Fortunæ rota desumta.

493. Πλήξας ἄφαυστον ἄκρον ἰσχνὸν σφυρὸν] Aut hunc locum non satis intelligo, aut interpretandus est de Meleagro, qui aprum, à quo prius perierat Ancæus, occidit; & post victoriam per matris Althææ sævitiam ipse periit: unde hic Poeta dicit aprum ipsius plantam vulnerasse; nam planta tunc solum cernitur, cum quis abiturus pedem ex humo tollit; quamobrem cum aper post mortem Meleagro causa exitii fuerit, recte dicit vulneratam ab eo pedis plantam. Locus est difficillimus, & à nemine satis intellectus. Tu, Lector,

——— *si quid novisti rectius istis,*
Candidus imperti: si non, his utere mecum.

496. Ἰδαία πίσυς] Nulla subest ratio, cur heic cum Meursio Ἰδαία substantive poni putemus; cum certum sit adjectivum formari posse ab Ida monte; quod etiam Sophoclis Scholiastes, quem in contrariam partem laudavit, testatur, Ajace v. 607. Ἰδαίᾳ· Τρωϊκῇ, οἷον ἐν τῇ τῆς Ἴδης χώρᾳ. Nolo difficultates nectere, & sensum ex se perspicuum, & manifestum explicando obscurare.

497. Ἢ ζῶσ' εἰς ᾅδου ἵξεται κατακλιθεὶς] Textum heic emendatione sua corrupit Auratus; nam etsi fortasse tolerari possit ἵξεται, multo tamen

elegantius est ἡ ζῶσα: qui enim vivi absorbentur, aut in terram defodiuntur, dici solent vivi ad inferos descendere. Unde apud Sophoclis Antig. v. 825. Antigone in terram defodienda de se ait,

——ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας
Ἅιδας ζῶσαν ἄγει
Τὰν Ἀχέροντος
Ἀκτάν.——

Ibidem v. 836. Chorus ad ipsam ait,

———αὐτόνομος, ζῶσα μόνη δὴ
Θνατῶν ἀΐδην καταβήσῃ.

Et ipsa iterum de se, v. 1037.

Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς.

Eadem loquendi formula in Sacris Literis occurrit, Num. cap. XVI. ubi Moses Dei judicium in Core, ejusque socios denuntiat, v. 30. Ἀλλ' ἢ ἐν φάσματι δείξει κύριος, καὶ ἀνοίξασα ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς καταπίεται αὐτοὺς, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν, καὶ τὰς σκηνὰς αὐτῶν, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ καταβήσονται ζῶντες εἰς ᾅδου, καὶ γνώσεσθε ὅτι παρώξυναν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τὸν κύριον. Et iterum v. 32, & 33. Καὶ ἠνοίχθη ἡ γῆ, καὶ κατέπιεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν, καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὄντας μετὰ Κορὲ, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν· καὶ κατέβησαν αὐτοὶ, καὶ ὅσα ἐστὶν αὐτῶν ζῶντα εἰς ᾅδου, καὶ ἐκάλυψεν αὐτοὺς ἡ γῆ, καὶ ἀπώλοντο ἐκ μέσου τῆς συναγωγῆς.

498. Μονίτου] Non advertisse videntur priores Interpretes Ionicam esse hanc vocem, & pro Μονίτου poni; unde factum, ut *Munitum* Latine appellent. Eustathius, Μόνιτος Ἰωνικῶς μετὰ τοῦ υ προφέρει ὁ Λυκόφρων.

516. Βεβρύκων] Bebryces Asiæ populi erant, quos Strabo narrat à Thracibus oriundos esse; incoluerunt eam regionem, quæ postea Mygdonia, deinde Bithynia dicta est, ut refert Strabo lib. VII. & XII. Situm eorum exponit nobis Dionysius Perieg. v. 805.

Χαλκηδόνες μὲν πρῶτα παρὰ στόμα γαῖαν ἔχουσιν,
Οὔδας ἐς ἀντιπέρην Βυζάντιον εἰσορόωντες·
Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ ἤρια Μυσίδος αἴης.

Item vetus Apollonii Scholiastes, Argon. lib. II. v. 2. Βεβρύκων βασιλῆος· τῶν Βεβρύκων ἐβασίλευσεν Ἄμυκος, τῆς Βιθυνίας τά τε ἄλλα κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, καὶ τὰ παραθαλάσσια κατέχων. κατῴκησαν δέ τινες τῶν Βεβρύκων καὶ περὶ τὴν Λυδίαν ἐν τοῖς πλησίον Ἐφέσου τε, καὶ Μαγνησίας τόποις. Χάρων δέ φησι καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι, ἀπὸ τῶν κατοικησάντων αὐτὴν Βεβρύκων.] Etiam & omnes fere istius regionis partes videntur à Bebrycibus nomen sumsisse; quod tamen postea exolevit. Idem Scholiastes loco citato addit, Τὸ δὲ γένος αὐτῶν ἠφάνισται διὰ τοὺς γενομένους πολέμους, καθάπερ καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. A Phrygibus abolitum refert Strabo lib. XII. Et Plinius narrat ex Eratosthene, *ex Asia interiisse Solymorum, Lelegum, & Bebrycum gentes*, cum aliis quibusdam, Nat. Hist. lib. V. cap. XXX. Quæ causa est, quod apud solutæ orationis Scriptores rara eorum mentio est, apud Poetas vero frequentior; nam clarus est in fabulis rex Bebrycum Amycus, quem narrant cum Polluce cæstibus decertasse. Vide Apollonium loco citato, Theocritum Idyll. XXII. Virgil. Æneid. V. Valer. Flaccum Argon. IV. aliosque.

518. Ἀλκὴν ἄμικτοι] i. e. fortitudine incomparabiles, & supra communem hominum sortem elevati. E contra hominem, qui nihil habet eximium, quo se à cæteris distinguat, Latini dicunt *unum è multis*. Plinius junior lib. I. Epist. III. *Si te possident, fœlix beatusque es: sin minus, unus ex multis.* Et Græci etiam cum ostendere volunt aliquem nulla virtute eminere, inquiunt, Οὗτός ἐστιν ἐν πολλοῖς, i. e. hic inutilis est, & de communi grege porcus.

Ibid. Τοὺς Ἄρης ἐφίλατο &c.] Periphrastice expressit Homericum ἀρηΐφιλον.

520. Βία] Minervæ tribuitur hoc epitheton, quod belli Dea sit; & idem valet, quod Σθενιάς, quo nomine coli apud Trœzenios hanc Deam prodidit in Corinthiacis Pausanias.

521. Χειρώνακτες] i. e. manuum domini; sive, qui artem exercent manualem. Suidas, Χειρῶναξ, τεχνίτης χειρῶν μόνον διαπράζων· ἢ ὁ διὰ χειρῶν κατασκευαζόμενος· ἢ χειρώνακτες, διὰ χειρῶν ταλαιπωρούμενοι. Idem tradit Æschyli Scholiastes, Prometheo v. 45. Χειρῶναξ, ὁ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενος· ἢ ὁ τεχνίτης, ὁ χειρῶν μόνων διαπράζων. Et Choeph. 759. Χειρωναξίας, τὰς διὰ χειρῶν ἐργασίας.

525. Στέρξαι βαρεῖαν ἐμβολήν] Minus necessaria est Canteri emendatio, qui pro στέρξαι reponere voluit στέξαι. Nam στέρξαι exp. *ferre*, aut *sustinere*. Sophocles initio Oedip. Tyr.

Δείσαντες, ἢ στέρξαντες ——

Quo loco etsi nonnulli legant στέξαντες, Scholiastes tamen uterque habent στέρξαντες, idque exp. παθόντες, & ὑπομείναντες.

526. Καναστραῖον] Canastra, vel Canastrum, erat promontorium in confinio Macedoniæ & Thraciæ situm, & à gigantibus habitatum. Phavorinus, Κάναστρα, ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης, ὃ πλησίον ᾤκησαν οἱ γίγαντες. Strabonis Epitomator, fine lib. VII. & Herodotus, Polyhymn. cap. CXXIII. juxta Pallenen fuisse tradunt. Videatur etiam Stephanus, & Ptolemæus lib. III. cap. XIII.

527. Δυσμαχῶν μοχλὸν] Hectorem *obicem* appellat, quia Trojam tuebatur, ut in eam Græci irrumpere non possent: vel, quoniam ipsos hostes, Achille irascente, in suis castris ita conclusit, ut prodire non possent; quo modo obex januam ne aperiatur obfirmat.

532. Γραικῶν ἄριστος] Ἄριστος idem hic valet ac ἀριστεὺς, non enim optimus Græcorum, sed inter optimates fuit Protesilaus. Similiter Homerus vocat Diomedem ἄριστον Ἀχαιῶν, Iliad. ε΄. p. 430. ubi Eustathius adnotat ἄριστον significare posse τὸ ἁπλῶς ἀριστέα. Posset etiam Protesilaus dici *optimus Græcorum*, id est, suorum sociorum, qui erant ex Thessalia oriundi, Græci enim primi dicti sunt quidam Thessaliæ populi; discimus enim ex Thucydide & Aristotele, Ἑλλάδα proprie dictam esse Thessaliæ partem, in qua est Dodone, & Achelous fluvius; ibi igitur primum dicti sunt Ἕλληνες, quos idem Aristoteles tradit prius Γραικοὺς appellatos fuisse.

536.

536. Δρύμας Δαίμων Προμανθεὺς Αἰθίοψ Γυρώψιος] De Jove hæc interpretatur Tzetzes, & post eum Canterus; & potest ille Προμανθεὺς appellari, quod ab eo proveniat omnis divinatio, ut supra dictum, v. 6. Item Αἰθίοψ, ab Æthiopia regione, vel, quod interdum à Poetis pro æthere sumatur, ut ait Eustathius Odyss. α'. Διὸς εὐδίαστον, Αἰθίοψ· ἴσως μὲν καὶ διά τι ἱστορ ἴσως δὲ καὶ ἄλλως φαίνεται μυθικῶς ἐπιχωριάζειν τῇ Αἰθιοπίᾳ· ἐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ κατ' ἀλληγορίαν ἐστι μεταῦθα αὐτὸν ὡς φαεινὸν, παρὰ τὸ αἴθω, τὸ λάμπω· ἀφ' οὗ καὶ ὁ αἰθὴρ Ζεύς. Eandem ob causam Γυρώψιος nominabitur; quod, nempe, æther sit formæ orbicularis. Alii Apollini hæc nomina tribuunt, idque non immerito; nam paullo ante Poeta eum vocat Drymam; Προμανθεὺς etiam jure nominatur, qui vatum præses est: Αἰθίοψ, qui Sol est, & ὄψιν habet αἴθουσαν: Γυρώψιος etiam, qui formæ est orbicularis, & circularem motum circa terram nostram quolibet die, & anno peragit. Adde, quod hic Deus, quicumque demum sit, inter Dioscuros & Apharidas jurgium excitasse dicatur in λέσχαις, hæ autem sacræ erant Apollini, qui inde Λεσχηνόριος dicebatur, tradente Meursio.

541. Θαλυσίαις Λοιβαῖσι] Θαλύσια erant frugum primitiæ, quæ post messem, & vindemiam Diis, imprimis autem Cereri, & Baccho, offerebantur, quod ipsorum beneficio omnia bene viruissent, atque in posterum bene revirescerent. Etymologici Auctor, Θαλύσια, τὰς ὑπὲρ εὐθηνίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν διδομένας θυσίας μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν τοῖς τε ἄλλοις θεοῖς, καὶ τῇ Δημήτρᾳ. Hinc panis ex primitiis factus dicebatur θαλύσιος ἄρτος: Hesychius, Θαλύσιος ἄρτος, ὁ ἀπὸ τῶν ἄλω πρῶτος... Idem porro sacrificium συγκομιστήριον dictum, & celebratum fuit in plerisque Græciæ urbibus, præcipue autem Athenis. Rem totam descripsit Eustathius, cujus verba ulterioris explicationis loco apponam ex Iliad. ι'. p. 680. Θαλύσια δὲ, αἱ ἀπαρχαὶ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται, ἄγονται αἱ μετὰ συλλογὴν τῶν καρπῶν διδόμεναι θεῷ, ὑπὲρ τοῦ καὶ εἰς ὕστερα θάλλειν τὰς ἀρούρας. τινὲς δὲ τὰ ἐπιπόρειν καὶ συγκομιστήρια ταῦτα καλοῦσιν ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα κεῖται παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ θάλλω θαλέω θαλύσω, ἐξ οὗ καὶ Θαλύσιος κύριον ὄνομα, ὡς δηλοῖ τὸ, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον. ἔτι δὲ καὶ θαλύσιος ἄρτος, ὁ ἐκ τῆς τῶν καρπῶν, φασὶ, συγκομιδῆς πρῶτος γινόμενος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου κατὰ Ποσειδεῶνα, ἀλώα (lege ἀλῶα, ex Hesychio, Harpocratione, &c.) καλουμένη, διὰ τὸ τὰς ἀπαρχὰς, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ἄλω τότε καταχρῆσθαι φέροντας εἰς Ἐλευσῖνα. ἣ ἑορτὴ καθὰ καὶ Ὅμηρος ἐμφαίνει, ἐν ἄλωσιν ἔπαιζον κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἐν ᾗ Ποσειδῶνος ἐν πομπῇ· &c. Agebatur porro hoc festum mense Posideone, teste Harpocratione. Porro nihil mirum, si θαλύσια Crago, i. e. Jovi, vel Apollini (mons enim Cragus utrique sacer fuisse à nonnullis perhibetur) oblata fuerint, cum, ut prius dictum, omnibus Diis offerri solebant: de Diana mentionem facit Homerus loco citato, eamque Oeneo infensam tradit, quod ipsam in his sacrificiis neglexisset,

Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὦρσε,
Χωσαμένη ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς
Οἰνεὺς ἔρξ', ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας,
Οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.

549. Ἀλφὰς ἀνάεδνον] Hinc constat Veterum mos, quo sponsi tenebantur sponsarum patribus munera præbere; quod etiam in plagis Orientalibus factum testantur SS. Scripturæ Vet. Testamenti. Græci sequiores hunc morem, ut barbarum, repudiarunt, teste Aristotele, Polit. lib. II. cap. VIII. Τὸς γὰρ ἀρχαίος νόμους λίαν ἁπλοῦς εἶναι, καὶ βαρβαρικούς· ἐσιδηροφοροῦντο γὰρ οἱ Ἕλληνες, καὶ τὰς γυναῖκας ἐωνοῦντο παρ' ἀλλήλων. Postea, mansuetudine introducta, factum ut mulieres dote q. coemerent viros; hic tamen mos apud Lacedæmonios numquam erat receptus. Ælianus Var. Hist. lib. VI. cap. VI. Νόμος ἦν τοῖς Σπαρτιάταις γαμεῖν ἀπροίκους. Idem tradit Justinus, lib. III. cap. III. ubi de Lycurgo, legum Spartanarum conditore, verba habet; *Virgines sine dote nubere jussit, ut uxores eligerentur, non pecunia; & severius matrimonia sua viri coercerent, quum nullis dotis frænis tenerentur.* Plura in hanc rem qui videre volet, Archæologias nostras adeat.

552. Φεραίοις] Pheræ urbs esse videntur in confinio Laconicæ, & Messenicæ sita; quæ causa est, cur interdum huic, interdum illi tribuatur. Pausanias Messenicæ adscribit, initio Messenic. de Homero loquens, Τῷ γὰρ Ὀρσιλόχῳ τὴν οἴκησιν ἐν τῷ Μεσσηνίων πολίσματι εἶναι τῶν Φεραῖς· καὶ τότε ἐξενίσατο αὐτοὺς ἐν τῷ Πεισιστράτῳ παρὰ Μενέλαον ἀποδημίᾳ,

Ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
Υἱέος Ὀρσιλόχοιο. ———

Homeri locus exstat haud procul à fine Od. γ'. ubi Eustathius Laconiæ hanc urbem adponit: Ὅτι Φηραὶ μὲν, πόλις Θετταλίας, (lego πόλις Θετταλίας) Φηραὶ δὲ, Ἠλιδος, αἱ καὶ Φαιαὶ, Φηραὶ δὲ τῆς Λακωνικῆς· εἰς τούτας ἵκοντο &c. p. 142.

559. Ἀμυκλαίων] i. e. Laconicorum; nam Amyclæ erant centum veteris Laconiæ urbium una, & regia Tyndari, condita ab Amyclo, Lacedæmonis filio. Hinc Amyclæi dicti Lacones quivis; Dionys. Perieg. ubi de Tarento loquitur, v. 377.

Ἣν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς Ἄρης.

Tarentum enim à Spartanis conditum fuit. Idem v. 213. Cyrenæos, quod Laconicæ essent originis, vocat

——— Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

561. Σκιαδεύς] Potest hoc nomen à quadam Arcadiæ regione sumi: quod si inter Laconas celebretur, ut ait Tzetzes, Σκιαδεύς mihi dictus videbitur Apollo, quod sit musicæ Deus; nam σκιάς Laconibus est ᾠδεῖον. Phavorinus, Σκιάς, τὸ ᾠδεῖον ἐκαλεῖτο τῶν Λακεδαιμονίων, κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνήν.

Ibid. Τιλφώσιος] Telphusa est Arcadiæ urbs. Sin leges Τιλφούσιος, hoc nomine à Bœotis coli Apollinem, & templum habere juxta Tilphossam fontem, & montem Tilphossium, prodidit Strabo lib. IX. Παρακεῖσθαι γομῦ τῆς Τιλφωσσίου, ὑποκάτω τοῦ Τιλφωσσίου ὄρους, ἔχοντας σκοπὸν Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Si cum Cantero le-

gere malis Τιλφώσιος, Tilphusii urbis meminit idem Auctor, loco citato.

569. Ἄλλων δ' ἄπλατον νέφος] i.e. ingentem multitudinem. Sic Homerus,

———νέφος εἵπετο πεζῶν.

Et Euripides in Hecuba v. 907.

———τοῖον δ' Ἑλ-
λάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει.

Eandem metaphoram habent Sacræ Literæ, Epist. ad Hebr. cap. XII. v. 1. Τοιγαροῦν ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων.

574. Κυνθίαν σκοπιὰν] i.e. Cynthum, Deli insulæ montem. Strabo lib. X. Ἡ μὲν οὖν Δῆλος ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν. Deinde, ὑπέρκειται δὲ τῆς πόλεως ὄρος ὑψηλὸν ὁ Κύνθος, καὶ τραχύ. Unde Aristophanes vocavit ὑψικέρατα πέτραν, nam κέρατα montes, seu promontoria significant, Nub. Act. I. Sc. ult.

—— Κυνθίαν ἔχων
Ὑψικέρατα πέτραν.

Ubi Scholiastes, Κυνθίαν ἔχων· περιφραστικῶς τὴν Κύνθον· ἔστι δὲ ὄρος Δήλου ὁ Κύνθος. Meminit etiam Virgilius, & Dianæ choris celebrem fuisse ait, Æneid. I. 502.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros. ———

Hoc in monte Latona dicitur Apollinem & Dianam peperisse; unde ille *Cynthius*, hæc *Cynthia* passim à Poetis nominatur.

575. Ἰνωποῦ πίλας Αἰγυπτίου &c.] Inopus exiguus fluvius Delum præterfluens, ut tradit Geographus, loco jam citato; Ποταμὸς δὲ διαῤῥεῖ τὴν νῆσον Ἰνωπὸς, οὐ μέγας, καὶ γὰρ ἡ νῆσος μικρά. Porro quod Inopus è Tritone, seu Nilo, dicatur originem trahere, testatur etiam Strabo lib. VI. Φέρονται δ' ὑπὸ γῆν ποταμοὶ πολλοί, καὶ πολλαχοῦ τῆς γῆς, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον διάστημα. Deinde, cum Inachum dixisset secundum Veterum opinionem per multas regiones sub terra latitantem, demum in apricum se proferre, addit, Ἐπιτείνουσι δὲ τὴν τοιαύτην τερατολογίαν, οἱ τὸν Ἰνωπὸν εἰς Δῆλον ἐκ τοῦ Νείλου περαιοῦντες. Idem tradit Pausanias in Corinthiacis, ubi cum narrasset Asopum fluvium ex Phrygia & Caria in Peloponnesum devolvi, addit, Οἶδα δὲ καὶ Δηλίων τοιαῦτα ἀκούσας, ἕτερον ὕδωρ, ὃ καλοῦσιν Ἰνωπὸν, ἥκειν σφίσιν ἐκ τοῦ Νείλου. Causa hujus fabulæ videtur fuisse, quod Inopus eodem tempore, quo Nilus, incrementum capiat, ut nos docuit Callimachi Scholiastes, Hymno in Dianam, v. 17.

Ἡνίκα δὲ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται
Ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο.

Ubi Scholiastes, Ἰνωπὸς, ποταμὸς Δήλου· Αἰγύπτιον δὲ διὰ τὸν Νεῖλον, ὅτι αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ. Idem innuit ipse Callimachus, Hymno in Delum, v. 206.

Ἕζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅν τε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.

Idem tradit Plinius Nat. Hist. lib. II. cap. CIII. *Et in Delo insula Inopus fons eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo decrescit, augeturque.*

588. Γόλγων ἀνάσσης] i.e. Veneris, cui sacra fuere Golgi, Cypri urbs. Unde de hac Dea Theocritus,

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε, καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας.

Et Catullus, ut aliorum testimonia omittam,

Quæque Ancona, Cnidumque arundinosam
Colis, quæque Amathunta, quæque Golgos.

590. Ὠλένῳ] Olenus Achaiæ urbs erat, dicta ab Oleno, Jovis & Anaxitheæ, vel Vulcani filio. Hoc in loco nutritum ferunt Jovem lacte Amaltheæ capræ, quam hinc *Oleniam* vocant.

591. Δύμης τε Βουραίων &c.] Dyme urbs erat Achaïæ ultima versus occasum, tradente Stephano. Bura etiam erat Achaïæ urbs, in sinu Corinthiaco sita, & hiatu terræ, vel, ut alii, mari absorpta. Unde Ovidius, Metam. XV.

Si quæras Helicen & Buran, Achaidas urbes,
Invenies sub aquis: & adhuc ostendere nautæ
Inclinata solent cum mœnibus oppida mersis.

Porro emendandus hinc Stephanus, qui Lycophronis hunc versum citavit in voce Βοῦρα. Βοῦρα (inquit) πόλις Ἀχαΐας· τὸ ἐθνικὸν Βουραῖος. Λυκόφρων,

Δύμη τε Βουραίων ἡγεμὼν στόλου.

592. Ἀργυρίππαν] Argyrippa urbs erat Apuliæ Dauniæ, juxta Ionium sinum, à Diomede condita, vel, ut ait Stephanus, mœnibus cincta, Ἀργυρίππα, πόλις τῆς Δαυνίας, κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον. Λυκόφρων,

Ὁ δ' Ἀργυρίππας Δαυνίων παγκληρίαν.

Αὕτη Λάμπη ἐκαλεῖτο. Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου ἐτείχισε, καὶ μετωνόμασεν Ἄργος Ἵππιον. Postea, facta contractione, Argyrippe nominabatur, postremo Arpi, tradente Strabone, lib. VI. Ἐκαλεῖτο δ' ἐξ ἀρχῆς Ἄργος ἵππιον, εἶτ' Ἀργυρίππα, εἶτα νῦν Ἄρποι. Idem alii tradunt. Nequaquam igitur placet Salmasii opinio, qui nomen Ἄργος versum putavit in Ἄρπος, γ in π mutato, cum Bœoti γ in β mutent, pro γυναῖκες proferentes βανῆκες, π vero pro β sæpe à Latinis reddatur, ut, βαβαὶ *papa*, Κάναβος *Canepus*. Sed Ἄρποι, non Ἄρπος, dicebatur hæc urbs, teste Strabone: & si concedamus *Arpos* ei nomen fuisse, nihil non credent profecto, qui tradunt Italos à Bœotis urbium suarum nomina petiisse.

593. Φύλαμον] Urbem hanc in Daunia fuisse credo, dura enim est Meursii conjectura.

598. Ἐλλόπων] Ἔλλοπες dicuntur pisces παρὰ τὸ ἐλλείπειν τῆς φωνῆς, ut tradunt Grammatici. Huc allusit Æschylus in Persis, cum de piscibus ait,

———ἀναύδων παίδων
Τᾶς ἀμιάντου. ———

599. Θρεψάμενον νησῖδα &c.] i.e. insulam Diomedis, quam incoluisse feruntur aves Diomedeæ. Stephanus, Mela lib. II. cap. VII. Solinus cap. VIII. & Dionysius v. 483. unicam statuunt Diomedis insulam: Strabo duas numerat, easque collocat circa Garganum, Apuliæ promontorium; & huic consentit Plinius lib. III. cap. XXVI. Ptolemæus vero quinque posuit lib. III. cap. I.

601. Ἀγκυλασπίσαντες ἐμπίδας &c.] Plenam harum avium descriptionem, quæque magna ex parte cum Lycophrone convenit, reliquit Plinius lib. X. cap. XLIV. *Nec Diomedeas præteribo aves: Juba cataractes* (lego *catarractas*) *vocat, eis esse dentes, oculosque igneo colore, cætero candi-*

das

das tradens: duos ſemper iis duces; alterum ducere agmen, alterum cogere. Scrobes excavare roſtro, inde crate conſternere, & operire terra, quæ ante fuerit egeſta; in his fœtificare. Fores binas omnibus ſcrobibus; orientem ſpectare, quibus exeant in paſcua; occaſum, quibus redeant. Alvum exoneraturas ſubvolare ſemper & contrario flatu. Uno hæ in loco totius orbis viſuntur, in inſula, quam diximus nobilem Diomedis tumulo atque delubro, contra Apuliæ oram, fulicarum ſimiles. Advenas barbaro clangore infeſtant, Græcis tantum adulantur, miro diſcrimine, velut generi Diomedis hoc tribuentes; ædemque eam quotidie, pleno gutture, madentibus pennis perluunt, atque purificant: unde origo fabulæ, Diomedis ſocios in eorum effigies mutatos. Strabo etiam, libro ſexto, narrat eos infeſtos eſſe improbis, erga probos vero mites ſe præbere: Ἐν δὲ τῇ πλησίον θαλάττῃ δύο νῆσοι Διομήδειαι προσαγορευόμεναι, ὧν ἡ μὲν οἰκεῖται, τὴν δ' ἐρήμην φασὶν εἶναι· ἐν ᾗ καὶ τὸν Διομήδην μυθεύουσιν ἀφανισθῆναί τινες, καὶ τοὺς ἑτέρους (legendum procul dubio ἑταίρους) ἀπορνιθωθῆναι, καὶ δεῦρο καὶ νῦν διαμένειν ἐκ μέρους, καὶ βίον τινὰ ζῆν ἀνθρώπινον, τάξει τε διαίτης, καὶ τῇ πρὸς ἀνθρώπους ἡμερότητι τοὺς ἐπιεικεῖς, ἀπὸ δὲ τῶν κακούργων καὶ μιαρῶν φυγῇ. Aliorum teſtimonia omitto.

610. Τροιζηνίας] Trœzen urbs eſt in extremis Peloponneſi finibus ſita, qua Atticam ſpectat, ut tradit Euripidis Scholiaſtes in Hippolyt. v. 29. Τροιζὴν τὸ τέλος ἐστὶ τῆς Πελοποννήσου, ἀντικειμένη τῇ Ἀττικῇ, καὶ τῷ Γλυκυπικρῷ ὄρει τῆς Ἀττικῆς. Et ipſe Euripides, ejuſdem Tragœdiæ v. 373.

Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον
Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προσώπιον.

Porro in hac urbe, vel, ut alii, in Acropoli Athenienſi Venus Trœzenia templum habuit à Phædra dicatum, cum capta eſſet amore Hippolyti, qui apud Trœzenios degebat. Euripides in eadem Tragœdia v. 29.

Καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,
Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον
Γῆς τῆσδε ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσατο,
Ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον· Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
Τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρῦσθαι θεάν.

Quinetiam urbs hæc Veneri erat ſacra, Neptuno item, & Apollini, & ab his omnibus nomina habuit; Stephanus, Τροιζὴν, πόλις Πελοποννήσου, ἀπὸ Τροιζῆνος τοῦ Πέλοπος· ἐκαλεῖτο δὲ Ἀφροδισιὰς, καὶ Σαρωνία, καὶ Ποσειδωνιὰς, καὶ Ἀπολλωνιὰς, &c.

620. Δηοῦς] Δηὼ apud Poetas frequenter dicitur Ceres: Apollonius, de Drepano loquens, lib. IV. v. 986.

———οἱ δέ ἑ Δηοῦς
Κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην,
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δή ποτε νάσσατο γαίῃ.

Hinc Proſerpina Deoïs dicta, quod Cereris eſſet filia: Ovidius Metam. VI.

Mnemoſynen paſtor varius Deoïda ſerpens.

Cauſam reddit Euſtathius, Δηὼ, ἤτοι Δημήτηρ, ἢ, φασὶν, ἁρπαγείσης αὐτῇ τῆς θυγατρὸς Περσεφόνης, περιοδεύουσα ἐρευνῶσα, καὶ ὡς εἶχεν συχνὰ ἐκ τῶν παραμυθουμένων δήεις, τουτέστιν εὑρήσεις, ἐκλήθη ἐντεῦθεν Δηώ.

621. Τιθαιβώσσοντες] Huc reſpexit Etymologici Auctor, Τιθαιβώσσοντες· Λυκόφρων· ἐπιμελείας ἀξιοῦντες· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν λέγεται, παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν.

631. Ἰοῦς χάνον πέδον] i.e. mare Ionium; mare enim κοῖλον, i.e. profundum, dici ſolet. Apollonius,

Προπρὸ κατ' αἰγιαλὸν κοίλης ἁλός.———

Nomen habuit ab Inachi filia. Euripidis Scholiaſtes Hippolyt. v. 736. Ἐν τῷ Ἀδρίᾳ ἡ Ἰὼ εἰς βοῦν μεταβληθεῖσα διὰ βούλησιν Ἥρας, διεπέρασε τὸ ἀπὸ αὐτῆς Ἰόνιον πέλαγος κληθέν. Et Sophoclis Scholia vetera Electr. v. 5. Ἡ δὲ Ἥρα μὴ κατέχειν δυναμένη τὴν ζηλοτυπίαν, εἰς μανίαν αὐτὴν (τὴν Ἰὼ) ἔτρεψεν· ἡ δὲ ὑπὸ τῆς μανίας ἐλαυνομένη τὸ Ἰόνιον διεπέρασε πέλαγος, ἀφ' ἧς καὶ Ἰόνιον ὠνομάσθη. Ionium porro mare dicitur, non quod Ioniam alluit, Aſiæ minoris regionem, ſed quidquid aquarum Siciliam inter & Græciam eſt, ad uſque promontorium Epiri Acroceraunium, ubi Adriaticum incipit.

633. Χοιράδας] i.e. inſulas; nam petræ nomen haud raro inſulis, & montibus applicari ſolet. Juvenalis Sat. XIII. v. 246.

Aut maris Ægæi rupem, ſcopuloſque frequentes
Exſulibus.———

i.e. Ægæi maris inſulas, ad quas relegabantur Romanorum plurimi. Et Virgil. Ecl. VIII. v. 6.

Tu mihi, ſeu magni ſuperas jam ſaxa Timavi.

i.e. duas inſulas ad oſtia Timavi ſitas. Adde, quod hæ inſulæ erant petris fere inacceſſibiles, tradente Strabone lib. III. Χοιραδώδεις δ' εἰσὶ (Γυμνησίαι) κατὰ τὰ στόματα, ὥστε προσοχῆς δεῖν τοῖς εἰσπλέουσι. Sophocles Parnaſſum montem vocavit πέτραν, Antigon. 1243.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας
Στέροψ ὄπωπε λιγνύς.

Seneca autem Gyradas petras, à quibus Neptunus Ajacem dejecit, *montem* vocavit, Agamemn. v. 547.

Tridente rupem ſubruit pulſam pater
Neptunus, imis exſerens undas vadis,
Solvitque montem, quem cadens ſecum tulit.

Ibid. Γυμνησίας] Gymneſiæ ſunt inſulæ duæ ad Iberiam ſitæ, & *Baleares* vulgo dictæ; harum una major, unde *Majorca*; altera minor, unde *Minorca* appellata eſt. Gymneſiæ dictæ ſunt, quod earum incolæ γυμνοὶ, i.e. nudi, incederent, nec veſtibus utentes, nec calceis, ut innuere videtur Poeta noſter. Vel, quod Bœoti, facto naufragio, nudi illuc appulerint, ut tradit, præter Scholiaſtem noſtrum, Euſtathius in Dionyſ. v. 456. Probabilior tamen videtur Salmaſii ratio, qui putavit Gymneſias, & Baleares ob eandem plane rationem dictas eſſe; Baleares enim vocantur ἀπὸ τοῦ βάλλειν, i.e. ab emittendis è funda lapidibus, quia funditores erant optimi in his inſulis; unde Latini verbum antiquum *balio* habuere: Gymneſiæ vero nominantur à γυμνῆτες, quæ vox, teſte Heſychio, denotat τοὺς σφενδονιστὰς; quoniam hi γυμνοὶ, ſeu leviter armati, &, ſi cum cataphractis compararentur, fere nudi pugnabant. Hunc porro Lycophronis locum laudavit Stephanus, Γυμνησίαι, δύο νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίδα· οὐχ, ὥς τινες, μία· Λυκόφρων,

Οἱ δ' ἀμφικλύστους χοιράδας Γυμνησίας

Σισυρνοδῦται καρκίνοι πιπλωκότες,

Αχλαινον ἀμπρεύσουσι νήλιπον βίον.

634. Σισυρνοδῦται καρκίνοι] Huc respexit Etymologici Auctor, Σισύρνα δέ παχὺ περιβόλαιον, ἢ δερμάτινον ἱμάτιον. Λυκόφρων, Σισυρνοδῦται καρκίνοι.

635. Αμπρεύσουσι νήλιπον βίον] Αμπρον est lignum illud, quod jumentorum cervicibus imponitur: vel helcium, seu funis per juga tentus, ad quem jugatis bobus, onera curribus imposita trahuntur, ut tradunt Etymologici Auctor, Suidas, & Hesychius. Eustathius hunc Lycophronis locum præ oculis habuit, Commentario in Iliad. ζ'. p. 476. Ξύλινα δὲ ἀμφότερα, ὁ ῥυμός τε, καὶ ὁ ἰσβοεὺς, τὸ μὲν τοι ἄμπρον, ἐξ οὗ παρὰ Λυκόφρονι τὸ ἀμπρεύειν, ὃ τοῦτόν ἐστιν· ἄμπρον γάρ φασι σχοινίον, ᾧ εἵχοντο ἀντὶ ῥυμοῦ μέσῳ τεταμένῳ τῶν ἑλκόντων ζυγῶν. Hinc ἀμπρεύειν de iis dicitur, qui vitam ægre trahunt, more jumentorum τῷ ἄμπρῳ περιειλημμένων. Phavorinus, Αμπρεύειν, ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τῆς ἕλκειν ἐλαύει τὴν λέξιν, ἄμπρον γὰρ τὸ σχοινίον· ὁ δὲ Λυκόφρων, ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν.

636. Τετπλαῖς δικώλοις σφενδόναις ὡπλισμένοι] Huc respexit Eustathius, Commentario in Περιηγητὴν, ubi de his insulis loquitur, Λεῖσοι δὲ σφενδονᾶν οἱ ἐν αὐταῖς, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ, σφενδόνας ἀνὰ τρεῖς ἔχοντες ἐν τῇ κεφαλῇ. Alii tamen tradunt, harum fundarum unam à collo pendere, altera accinctos fuisse, tertiam manu tenuisse.

637. Ων αἱ τεκοῦσαι &c.] Hujus historiæ etsi plura occurrant testimonia, unum tamen apponam, idque ex Lucii Flori lib. III. cap. VIII. *Tribus quisque fundis præliatur, certos esse quis miretur ictus, cum hæc sola genti arma sint, id unum ab infantia studium? cibum puer à matre non accipit, nisi quem ipsa monstrante percussit.* Hinc *funda Balearica* apud omnes fere Scriptores nota. Ovidius Metam. II. v. 727.

Non secus exarsit, quam cum Balearica plumbum

Funda jacit: volat illud, & incandescit eundo,

Et quos non habuit, sub nubibus invenit ignes.

640. Ναστὸν] Ad hunc locum respexit Etymologici Auctor, Ναστὸς, ὁ πεπλησμένος ἄρτος, ὁ μεστὸς πλήρους (lege μεστὸς, πλήρης) καὶ μὴ ἔχων τι κοῦφον· ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι ἀρτύμασιν, ἢ πράγμασί τισι. Λυκόφρων,

Οὐ γάρ τις αὐτῶν ψαύσεται πίονος γνάθῳ

Πρὶν ἂν κρατήσῃ ναστὸν εὐστόχῳ λίθῳ.

νῦν δὲ ἄρτον πλακουντικὸς ἔδηκε· ναστὸς δὲ, κυρίως ὁ πλακοῦς ὁ μὴ σεσίδων πεπλησμένος καὶ πυκνός.

644. Αρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων πρόμοι] Arne Bœotiæ urbs, Temmices antiquus Bœotiæ populus erant, teste Stephano, qui versum hunc bis citavit: Αρνη, (inquit) πόλις Βοιωτίας· Ομηρος,

Οἵ τε πολυστάφυλον Αρνην ἔχον. ———

Καὶ Λυκόφρων,

Αρνης παλαιᾶς γέννα Τεμμίκων πρόμοι.

Postea Chæronea dicta, ab ejus instauratore Charone, Apollinis filio. De Temmicibus porro Stephanus, Τέμμιξ, ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ· Λυκόφρων,

Αρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων πρόμοι.

Τὸ θηλυκὸν Τεμμικία, παρὰ τῷ αὐτῷ,

Οἱ Βομβυλεία κλιτὺς ἢ Τεμμικία.

645. Γραῖαν] Graiam dicit Tanagram, vel urbem ei vicinam: Eustathius in Catalogo Navium, Γραῖα δὲ ἐστι, κατά τινας, ἡ καὶ Τάναγρα· ὧν οἱ πολῖται, Γραῖοι, καὶ Ταναγραῖοι. τινὲς δὲ τινας, οὐκ εἶσιν αἱ αὐταὶ, ὡς δηλοῦσιν ὅ, τι γράψας ὡς Τάναγρα πόλις Βοιωτίας, ἣν Ομηρος Γραῖαν καλεῖ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι, καὶ οἱ ἱστοροῦντες ὅτι Ταναγραῖοι οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Τροίαν, ὡς καὶ Εὐφορίων,

Οἱ πλόον ἠρνήσαντο, καὶ ὅρμους αἰγιαλοῖο.

Εκαλεῖτο δὲ ἡ Γραῖα, ὅτε καὶ ἡ Τάναγρα, καὶ Ποιμανδρία, ὡς κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. Αριστοτέλης δὲ, φασὶ, Γραῖαν λέγει τὴν νῦν Ωρωπόν. Τὸ δὲ τῆς κλήσεως αἴτιον ἀπὸ Γραίας τῆς Μιλαδώνος. Στράβων δὲ φησιν ὅτι Γραῖα, τόπος πλησίον Ωρωποῦ, ἔνθα ἱερὸν Αμφιαράου &c. Cæteræ porro urbes, quas heic enumeravit Poeta, ad Bœotos pertinebant, & à Geographis memorantur. In *Tegyra* Apollo oraculum habuit, ibique à nonnullis natus credebatur, tradente Stephano, unde *Tegyræus* dictus est. *Onchestus*, teste Pausania, nomen habuit ab Onchesto, filio Neptuni, cui Deo sacra fuit; sita autem erat non procul à lacu Copaïde, & in Strabonis tempore, ut ipse tradit, sedes fuit concilii Amphictyonici. *Thermodon*, quem hoc in loco vult Poeta, non erat celebre illud Amazonum flumen, sed torrens quidam in Bœotia, docente Pausania in Bœoticis.

648. Σύρτιν καὶ Λιβυστικὰς πλάκας] Ulysses primum erravit in mari Libyco, ubi duæ sunt Syrtes periculosissimæ; quarum unam, quæ Carthagini propinquior erat, *minorem* vocabant, & hæc CCC. M. passuum ambitum habuit; alteram, quæ in Cyrenaicam vergebat, habuitque circuitum DCXXXV. M. passuum, *majorem*.

649. Πορθμοῦ Τυρσηνικοῦ] Mare Tyrrhenum, vel Tuscum, alluit Tyrrheniam, seu Tusciam, quæ meridionalis est Italiæ pars, unde etiam *Inferum* dici solebat.

650. Μιξόθηρος] i. e. Scyllæ, cujus fabula vel imperitissimis nota. Simili porro ratione Chironem Centaurum Ovidius dixit *semiferum*, Metam. II. v. 633.

Semifer interea divinæ stirpis alumno

Lætus erat. ———

652. Τοῦ στερφοπέπλου &c.] Huc respexit Phavorinus, Στερφοπέπλου παρὰ Λυκόφρονι, τοῦ λεοντῆν ἐνδεδυμένου· στέρφος γὰρ τὸ λέοντος δέρμα. Item Etymologici Auctor, in v. Στέρφος, Στερφόπεπλος (inquit) ὁ Ηρακλῆς, διὰ τὸ δέρμα τοῦ λέοντος, ᾧ εἵχετο ἀντὶ περιβολαίου. λέγεται δὲ καὶ Σκαπανεὺς, διότι ἔσκαψε τὰς κόπρους, τῶν Αὐγείου βοῶν· Βουλαιδὰς δὲ, διὰ τὰς Γηρυόνου βοῦς, Λυκόφρων.

683. Ανδρῶν γυναικῶν εἰδότα συνουσίας] Similiter Aristophanes conjunctionem omisit, Ran. Act. I. Scen. II.

——— καὶ διδοὺς εὐδαίμονες

Ανδρῶν, γυναικῶν. ———

Et Sophocles in Antigon. v. 1195.

——— φασὶ γὰρ ὁ μακροῦ χρόνου τελεῖ

Ανδρῶν, γυναικῶν οὐτε δῶμασι κακὸν μάλα.

Ubi vetus Scholiastes, Λείπει τὸ καὶ, ἀνδρῶν γυναικῶν. Porro de his fabulis nihil dicam, ne ea videar inculcare, quæ vel pueris nota sunt.

685. Καὶ φασγάνῳ πρόβλημα, νερτέροις &c.] Haud aliter apud Homerum, initio Od. λ'. & apud

Virgilium Æneas gladios ſtringunt, ad fuganda ſpectra; in dæmonas enim, ſpiritusque ferrum magnam habere vim, eisque ingentem timorem incutere credebant Poetæ veteres.

686. Πιμφίδων ὅπα Ἀττῶν, ἀμαυρᾶς μάστακος προσφθέγματων] Similiter Virgil. Æneid. VI. v. 492.

——pars tollere vocem
Exiguam.——

Et Georgic. IV. 472.

Umbra ibant tenues, ſimulacraque luce carentum.

Item Seneca, Oedip. 597.

——convocat Ditis feri
Exſangue vulgus: illico nebulæ leves
Volitant.——

688. Γιγάντων νῆσος &c.] Nihil heic referam de variis locis, quos Typhoni, cæterisque gigantibus impoſitos crediderunt Antiqui; ad præſens inſtitutum ſufficit, ut ſcias Pithecuſam Tyrrheni maris fuiſſe inſulam, ſolo concavo & ſulphureo, qualis eſt totus ille tractus, ignis etiam eruptionibus olim ſæpe infeſta; quo factum, ut Typhœo injecta diceretur; omnes enim loci, quibus ſubjecti Gigantes finguntur, igneis eruptionibus infeſtati fuiſſe videntur.

694. Βαιοῦ δ' ἀμείψας τοῦ κυβερνήτου τάφον] Bajas vult, Campaniæ urbem, aquis calidis, locique amœnitate celebrem. Unde Horatius in Epiſt.

Nullus in orbe locus Bajis prælucet amœnis.

Nomen habuit à Bajo, Ulyſſis nauclero, teſte Silio Italico lib. XII. v. 114.

Primores adſunt Capuæ, docet ille tepentes
Unde ferant nomen Bajæ, comitemque dediſſe
Dulichiæ puppis ſtagno ſua nomina monſtrat.

Meminerunt & alii plures. Strabo lib. V. in Italiæ deſcriptione, Τὰς δὲ Βαΐας ἐπωνύμους εἶναι λέγουσι Βαΐου τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων τινός.

695. Κιμμέριον] Cimmerios aiunt circa Boſporum Cimmerium occaſum verſus habitaſſe, quam ob cauſam nonnullis videtur Homerum apud Inferos eos collocaſſe; ut ait Strabo, Geogr. lib. III. Καθάπερ καὶ τοὺς Κιμμερίους εἰδὼς ἐν βορείοις καὶ ζοφερίοις οἰκοῦντας τόποις τοῖς κατὰ τὸν Βόσπορον, ἵδρυσεν αὐτοὺς πρὸς τῷ ᾅδῃ. Sed non eſt de his Cimmeriis interpretandus Poeta; nam loca, quæ heic deſcribit, omnia ſunt in Italia; Cimmeriosque eam regionem habitaſſe, non longe ab Averno lacu, teſtem habemus Strabonem lib. V. ubi de Averno ſermonem habet, Καὶ τοῦτο χωρίον Πλουτώνιόν τι ὑπελάμβανον, καὶ τοὺς Κιμμερίους ἐνταῦθα λέγεσθαι. Euſtathius totam hujus rei rationem reddit, initio Odyſſ. λ'. Εἰσὶ δὲ, οἳ καὶ Εὐφορίωνι ἕπονται ἐπέκεινα Ἰταλίας ἔχοντι ὑπόγαιον, ὡς τὰ πολλὰ ζῶντας, τοὺς Κιμμερίους ἱστόρησαν· καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ αὐτοὺς ἀνθρώπους λέγεσθαι ὑπὸ γῆν εἶναι καὶ ἄλλοις, καὶ ζοφερὰν ἔχειν ἡλίῳ ἀνεπιστρεπτον. πρὸς δὲ αὐτόθι καὶ νεκυομαντεῖον ἱστόρησαν, εἰς ὃ τὸν Ὀδυσσέα φασὶν ἀφικέσθαι, καί τινα κόλπον Ἀόρνου χωρίον Πλουτώνειον, περὶ ὃ περιείργονται καὶ ἐνταῦθα τοὺς Κιμμερίους οἰκίζουσι, λέγοντες τοὺς ἐκεῖ ἐν καταγείοις ἀργίλλαις οἰκεῖν, καὶ ὑπονόμων (mallem cum Strabone, ex cujus loco jam citato hæc verba deſumta ſunt, καὶ διά τινων ὀρυγμάτων) παρ' ἀλλήλους φοιτᾷν, καὶ ζῆν ὑπὸ μεταλλείας, καὶ μαντικὰ δὲ ἐστὶ, τὸν δὲ πόντον οὐδένα αὐτοῖς, μηδένα τὸν ἥλιον ὁρᾶν, ἀλλὰ νύκτωρ ἐκπορεύεσθαι διὰ τῶν χασμάτων, &c. Alii dicunt montibus ita circumdatos, ut iis ſol vix umquam appareat.

Ibid. Ἀχερουσίας] Acheruſia eſt cœnoſa maris Tyrrheni effuſio in regno Neapolitano prope Cumas. Strabo narrat Lucrinum lacum à nonnullis habitam fuiſſe, Ἔνιοι δὲ τοῦτον αὐτὸν (Λοκρῖνον) τὴν λίμνην εἶναι τὴν Ἀχερουσίαν φασίν. Ejusque ſitus idem arguit, nam Lucrinus ſinus extenditur uſque ad Bajas, ut ipſe tradit.

698. Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος] Cur Obrimo vocetur Proſerpina, vide v. 1176. Proſerpinæ porro lucum dicit, quo circumdatus fuit Avernus, de quo paullo poſt.

Ibid. Κόρης] Notum eſt Coren nomen proprium fuiſſe Proſerpinæ; quod κόρη, ſeu filia, eſſet Cereris, quæ etiam Δηὼ dicta eſt, cum invenisset τὴν κόρην: nam plerumque tribuitur Proſerpinæ hoc nomen, cum utriuſque Deæ ſimul fit mentio. Suidas, & Phavorinus, Κόρα, ἡ Περσεφόνη· Δηὼ δὲ, ἡ Δημήτηρ.

699. Πυριφλεγές τε ῥεῖθρον] Acheruſiæ vicinum putabant Pyriphlegethontem. Strabo, Τόν τε Πυριφλεγέθοντα ἐκ τῶν θερμῶν ὑδάτων ἐτεκμαίροντο τῶν πλησίον τῆς Ἀχερουσίας. Et cæteros locos, quorum heic fit mentio, ſibi vendicant Cumæi, eorumque finitimi, ut teſtatur Strabo lib. I. Ἐπεί τις ἱστορίαν ποιητὴς, ἢ συγγραφεὺς, Νεαπολίτας μὲν λέγειν μνῆμα Παρθενόπης τῆς Σειρῆνος, τοὺς δὲ ἐν Κύμῃ, καὶ Δικαιαρχίᾳ, καὶ Βεσουβίῳ, Πυριφλεγέθοντα, καὶ Ἀχερουσίαν λίμνην, καὶ νεκυομαντεῖον τὸ ἐν τῷ Ἀόρνῳ, καὶ Βάϊον, καὶ Μισηνὸν, τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων τινάς.

704. Λίμνην τ' Ἀόρνου ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ] Ita vocat Avernum, quod præciſis rectiſſimiſque collibus, & ſilvis denſiſſimis, olim fere inacceſſis, & undique, præterquam in aditu, imminentibus, in orbem cingebatur, teſte Strabone; Περικλείεται δ' Ἄορνος ὀφρύσιν ὀρθίαις, ὑπερκειμέναις πανταχόθεν πλὴν τοῦ εἴσπλου, νῦν μὲν ἡμέρως ἐκπεπονημέναις, πρότερον δὲ συνηρεφέσιν ἀγρίᾳ ὕλῃ μεγαλοδένδρῳ καὶ ἀβάτῳ, αἳ κατὰ δεισιδαιμονίαν κατάσκιον ἐποίουν τὸν κόλπον. προσεμυθεύοντο δὲ οἱ ἐπιχώριοι καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ὑπερπετεῖς γινομένους καταπίπτειν εἰς τὸ ὕδωρ φθειρομένους ὑπὸ τῶν ἀναφερομένων ἀέρων, καθάπερ ἐν Πλουτωνίοις, &c. Eodem modo deſcripſit hunc lacum Ariſtoteles; Περὶ τὴν Κύμην τὴν περὶ Ἰταλίαν λίμνη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη Ἄορνος, αὕτη μὲν, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἔχουσά τι θαυμαστόν· περικεῖσθαι γὰρ λέγουσι περὶ αὐτὴν λόφους κύκλῳ, τὸ ὕψος οὐκ ἔλαττον τριῶν σταδίων, καὶ αὐτὴν εἶναι τῷ σχήματι κυκλοτερῆ, &c. Idem, ſed multo particularius tradit Dion, Ἐν τῇ Κύμῃ τῇ Καμπανίδι (inquit) χωρίον τι μεταξὺ Μισηνοῦ καὶ Πουτιόλων μηνοειδές ἐστιν· ὄρεσί τε γὰρ μικροῖς καὶ ψιλοῖς πλὴν βραχέων περιείληπται, καὶ θαλάσσης κόλπον κολπώδη ἔχει· ἡ μὲν ἔξω τε, καὶ πρὸς τῇ πόλει ἐστίν· ἡ δ' ὀλίγῳ ἰσθμῷ ἀπ' αὐτῆς διείργεται· ἄλλη ἐν αὐτῷ τῷ μυχῷ ὁρᾶται· καὶ καλεῖται αὕτη μὲν Ἄορνις, ἡ δὲ μέση Λουκρῖνις. Hæc ſilva circa Strabonis tempora exciſa ab Agrippa, totaque iſta regio ædificiis occupata fuit; Νυνὶ δὲ (inquit) τῆς μὲν ὕλης τῆς περὶ τὸν Ἄορνον κοπείσης ὑπὸ Ἀγρίππα, τῶν δὲ χωρίων κατοικοδομηθέντων, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀόρνου διώρυγος ὑπονόμου τμηθείσης, μέχρι Κύμης, ἅπαντ' ἐκεῖνα ἐφάνη μῦθος. Porro ut Poeta noſter paludem hanc dixit ἀμφιτορνωτὴν

φιτηρεφῆ βρόχῳ, ita Ovidius dixit aquas à silva coronatas, h. e. circumcinctas, esse, Metam. lib. V. Fab. VI.

Silva coronat aquas, cingens latus omne, suisque
Frondibus, ut velo, Phœbeos summovet ignes.

705. Κωκυτοῦ] Hoc nomen inditum fuisse Lucrino lacui, testatur Silius Italicus. Herculei etiam itineris, & cæterorum, de quibus heic loquitur Poeta, locorum meminit, lib. XII. v. 114.

Primores adsunt Capuæ, docet ille tepentes
Unde ferant nomen Baiæ, comitemque dedisse
Dulichiæ puppis stagno sua nomina monstrat.
Ast hic Lucrino mansisse vocabula quondam
Cocyti memorat, medioque in gurgite ponti
Herculeum commendat iter, qua dispulit æquor
Amphitryoniades armenti victor Iberi.
Ille olim populis dictum Styga, nomine verso
Stagna inter celebrem nunc mitia monstrat Avernum,
Tum tristi nemore, atque umbris nigrantibus horrens,
Et formidatus volucri, lethale vomebat
Suffuso virus cœlo, Stygiaque per urbes
Relligione sacer, sævum retinebat honorem.
Hinc vicina palus, fama est Acherontis ad undas
Pandere iter, cæcas stagnante voragine fauces
Laxat. ———

Paullo post,

Ac juxta caligante situ, longumque per ævum
Infernis pressas nebulis, pallente sub umbra
Cimmerias jacuisse domos. ———

Pergit deinde vicina loca pluribus describere, quæ, ut & aliorum testimonia, quæ hanc in rem congeri possunt satis multa, brevitatis studio prætereunda duxi.

710. Δαείρα] Δάειρα, vel Δαῖρα dicta est ab Atheniensibus Proserpina, quod ejus mysteria celebrarint gestantes lampadas, quas δᾷδας vocabant. Phavorinus, Δάειρα, ἡ Περσεφόνη παρ' Ἀθηναίοις, παρὰ τὴν δᾷδα, ἐπειδὴ μετὰ δᾴδων ἐπιτελεῖται αὐτῇ τὰ μυστήρια, ἢ ὅτι δᾷδα φορεῖ. Idem, Δαῖρα, ἡ αὐτὴ τῇ Δαείρᾳ. Δαῖραν μυουμένην λέγει Ἀπολλώνιος τὴν Περσεφόνην, ὡς δηλοῖ διὰ τὸ μυουμένην. Paullo post, Ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν, Περσεφόνην καλοῦσι, Δημοσθένης τε, καὶ Αἰσχύλος μαρτυροῦσι. De Daïra multa, & varia tradidit Eustathius Il. ζ'. p. 510. Λυκόφρων δὲ μέμνηται μετὰ Δαείρας, ἣν καὶ παρατίθησι τῇ Περσεφόνῃ ἐν στίχῳ ἐνί· οὐ συγγενικὴν δὲ λέξιν οἶδεν αὐτήν, ἀλλὰ δαιμονίαν· καὶ διὰ τοῦ περιληπτικῶς ἡ λέξις, ὡς θεία ληφθεῖσα, συγκεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ ἀνθρωπίνης συγγενείας· ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηναίας, καὶ ἐπὶ γυναικὸς Ἀθηναίας περιειλῆφθη. Ὅτι δὲ θεία λέξις ἡ Δάειρα, δηλοῖ ὁ εἰπών, Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφήν, καὶ ἔοικε, φησίν, οὕτως ἔχειν, ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν, διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσιν, ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια, καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύσασθαι ὅσιον. φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος Ἀφροδίτην φησὶ νομίζειν τὴν Δάειραν, καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγειν. ἔτι δὲ φαυλότεροι, οἱ τὴν Ἥραν Δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες, δάειρα γάρ, φασίν, ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναί φασι τὴν Δάειραν. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος Δαῖραν γράφων δισυλλάβως, τὴν Δάειραν φησίν, ὅτι οἱ περὶ τελετὰς καὶ μυστήρια τὴν ὀχλὰν ἐσθίοντες Δαῖραν ἐπονομάζουσι: δῆλον δὲ ὅτι ὑπὸ Δαίρας χαρακτηρίζομένης διὰ τοῦ ι ἡ ἐκθλῖψις Δαείρα συνήρηται ὁμοίως, καθά φασι, τῷ Καείρα Καῖρα. Idem in Il. δ'. p. 347. eandem contractionis rationem reddit, Δαῖραν autem facit Eleusinis matrem.

717. Φαλήρου τύρσις] i. e. Neapolis: Stephanus in Φάληρον, Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Παρθενόπη ἡ Σειρήν, ἡ καλεῖται Νεάπολις. Quod nomen habuit à Phalero, Siculo tyranno, ejusque conditore. Phavorinus, Φάληρος, τύραννος Σικελίας, ἔκτισε τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Νεάπολιν. Eadem urbs Parthenope dicta. Dionysius Perieg. v. 357.

Τῇ δ' ἔπι Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον, ἔχει μέλαθρον
Ἁγνῆς Παρθενόπης σαχύων βεβεδηὸς ἀμαλλαῖς
Παρθενόπης, ἣν πόντος ἑοῖς ὑπεδέξατο κόλποις.

Virgilius Georg. lib. IV. v. 563.

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope. ———

Et Ovidius Metam. XV. v. 713.

——— *in otia natam*
Parthenopen, & ab hac Cumaæ templa Sibyllæ.

Et apud Statium in *Silvis* sæpe memoratur. Nomen porro hoc sumtum erat à Parthenope, Sirenum una, quæ in hoc littus projecta fuit, ut ait Poeta. Stephanus, Νεάπολις, πόλις Ἰταλίας διάσημος, ἐν ᾗ Παρθενόπη ἦρισται, μία τῶν Σειρήνων. Parthenopes etiam monimentum ibi erat; Strabo lib. V. Νεάπολις ἐκλήθη διὰ τοῦτο, ὅπου δείκνυται μνῆμα τῶν Σειρήνων μιᾶς Παρθενόπης. Et libro I. Ἐὰν δὲ προσθῇ τις ὅτι ἐν Νεαπόλει Παρθενόπης δείκνυται μνῆμα, μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἔτι πλείων προσεγένετο πίστις. Et postea in eodem libro; Ἐπεὶ τίς ἔπεισε ποιητὰς, ἢ συγγραφεῖς, Νεαπολίτας μὲν λέγειν μνῆμα Παρθενόπης τῆς Σειρῆνος, &c. Meminit etiam Plinius lib. III. cap. V. *Neapolis, Chalcidensium & ipsa, Parthenope à tumulo Sirenis appellata.* Item statua ei dicata erat: Suidas, Νεάπολις, πόλις Ἰταλικὴ διάσημος, ἐν ᾗ Παρθενόπης ἵδρυται Σειρῆνος ἄγαλμα. De aliis honoribus huic Sireni à Neapolitano populo datis agam paullo post. Porro hæc urbs postea Νεάπολις dicta est, tempore Augusti Cæsaris, ut putavit Solinus, cap. VIII. *Parthenope, à Parthenopes Sirenis sepulcro, quam Augustus postea Neapolin esse maluit.* Hujus autem error est manifestissimus, cum Poeta noster, qui tot secula ante Augustum vixit, *Neapolin* vocaverit hanc urbem, ut paullo infra patebit. Probabilius igitur Strabo hoc ei nomen inditum putat, cum ex variarum gentium confluxu aucta, & amplificata fuit, lib. V. Μετὰ δὲ Δικαιαρχίαν Νεάπολίς ἐστι Κυμαίων, ὕστερον δὲ καὶ Χαλκιδεῖς ἐπῴκησαν, καὶ Πιθηκουσαίων τινές, καὶ Ἀθηναίων, ὥστε καὶ Νεάπολις ἐκλήθη διὰ τοῦτο.

718. Γλάνις] Hoc in loco Scholiastes Stephani verba habet fere omnia. Γλάνις (inquit Stephanus) ποταμὸς Κύμης, ὡς Λυκόφρων,

Γλάνις δὲ ῥείθροις δέξεται τέγγων χθόνα.

Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθῦς (lege ἰχθύς, nam ἰχθῦς in casu recto sunt piscariæ, teste Hesychio) Γλάνις, ὁ καλούμενος Γλάνιος. Ἔστι καὶ Ἰβηρίας ποταμός. Ἔστι καὶ Ἰταλίας τρίτος ποταμός, περὶ τὸν Τίβεριν ποταμόν. Hinc emendo Hesychium, Γλανίς, (inquit) ἀργός, καὶ εἶδος ἰχθύος· οἱ δὲ γλανιός. Lege, secundum Stephanum,

num, γλῶσσαι, nisi potius Stephanum ex Hesychio emendandum putes.

722. Ἐνιπέως] i. e. Neptuni, qui, ut Tyronem in concubitum pelliceret, Enipei, fluvii Peloponnesiaci, vel Thessalici, formam assumsit, tradente Homero, Odyss. λ'. v. 234.

Ἔνθ' ἤτοι πρώτην Τυρὼ ἴδον εὐπατέρειαν,
Ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο,
Ἣ ποταμοῦ ἠράσσατ' Ἐνιπῆος θείοιο,
Ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι,
Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα·
Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος Γαιήοχος ἐννοσίγαιος,
Ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος.

Eandem fabulam narrat Apollodorus cap. IX. Τυρὼ δὲ, ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ καὶ Ἀλκιδίκης, παρὰ Κρηθεῖ, τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ, τρεφομένη, ἔρωτα ἴσχει Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ· καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο. Ποσειδῶν δὲ εἰκασθεὶς Ἐνιπεῖ, συγκατεκλίθη αὐτῇ. Huc allusit Propertius,

Non sic Æmonio Salmonida mixtus Enipeo
Tænarius facili pressit amore Deus.

723. Λευκωσίαν ῥίψουσι, τὴν ἐπώνυμον Πίστρον ἔχουσαν &c.] Ut supra χοιράς, ita heic πέτρα insulam significat: insulam porro intelligit Leucosiam, quæ in mari Tyrrheno sita est, contra Pæstanum sinum, & Lucaniæ adjacet, nomenque habuit à Leucosia Sirene, quam in hoc littus ejectam ferunt, quod Neptuno sacrum erat, ut innuit Poeta, & ab eo nomen habuit; Strabo initio sexti, Μετὰ δὲ τὸ στόμα τοῦ Σιλαρίδος Λευκανία, καὶ τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν τῆς Ἀργονίας, Ἰάσονος ἵδρυμα, καὶ πλησίον ἐν πεντήκοντα σταδίοις ἡ Ποσειδωνία· ἐντεῦθεν ἐκπλέοντι τὸν κόλπον, νῆσος Λευκωσία, μικρὸν ἔχουσα πρὸς τὴν ἤπειρον διάπλουν, ἐπώνυμος μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἐκπεσούσης δεῦρο μετὰ τὴν μυθευομένην ῥίψιν αὐτῶν εἰς τὸν βυθόν. Eandem nominis rationem dedit Plinius lib. III. cap. VII. *Contra Pæstanum sinum Leucosia, vel Leucasia, est, à Sirene ibi sepulta nominata.* Alii tamen à Leucosia, Æneæ consobrina, deducunt; quos inter est Solinus cap. VIII. *Par sententia est inter Auctores, à gubernatore Æneæ, Palinurum appellatum. A tubicine Misenum. A consobrina Leucosiam insulam.* Item Festus, *Lectosia* (melius *Leucosia*) *insula dicta à consobrina Æneæ ibidem sepulta.* Quos confirmat suo testimonio Dionysius Halicarnasseus Antiq. Roman. lib. I. Ἔπειτα νήσῳ προσίσχον, ᾗ τοὔνομα ἔθεντο Λευκασίαν, ἀπὸ γυναικὸς ἀνεψιᾶς Αἰνείου, περὶ τοῦτο τὸ χωρίον ἀποθανούσης.

724. Ἔνθα Λᾶρός τ' Εἰς, Γείτων θ' ὁ Λᾶρις] Non facile occurrunt hæc fluviorum nomina. *Is* tamen fluvius est insulæ Leucosiæ; & Phavorinus meminit Lari, Italiæ fluvii. Fortasse Laris heic pro Silari est accipiendus; Silaris enim est fluvius, qui Picentinos à Lucanis dividit; unde nil mirum, si Leucosiæ *vicinam* appellarit Poeta noster; nam, ut prius dictum, Leucosia Lucaniæ adjacet. Heic adjicere poteris Eustathii verba in Dionysii Περιήγησιν, Μετὰ τὸ τοῦ Σιλάριδος στόμα, ὥς ὁ Γεωγράφος φησὶν, ἐν ν' σταδίοις ἡ Ποσειδωνιὰς ἄκρα, ὅθεν ἐκπλέοντι νῆσος Λευκωσία ἐστὶν, ἐπ' ἤπειρον καὶ αὐτὸ διάπλοον ἔχουσα, ἐπώνυμος μιᾶς τῶν Σειρήνων.

726. Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυσθλωθήσεται] Terina erat Italiæ fluvius, & urbs, à Crotoniatis condita, ab Hannibale eversa, Temesæ autem vicina: Strabo lib. VI. Ταύτης (Τεμέσης) δὲ συνεχὴς Τερίνα, ἣν Ἀννίβας καθεῖλεν, οὐ δυνάμενος φυλάττειν, ὅτε δὴ εἰς αὐτὴν κατέφυγε τὴν Βρεττίαν. Alii tradunt Terinam insulam fuisse, in quam Ligea Siren maris impetu ejecta dicitur. Stephanus, Τέρινα, πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος, κτίσμα Κροτωνιατῶν, ὡς Φλέγων. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Μεγάλη Ἑλλὰς, ὡς Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς, ἐν τῷ Περὶ παροιμιῶν. Τινὲς δὲ νῆσον αὐτὴν, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Λίγεια ἡ Σειρήν· ὁ Λυκόφρων,

Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυσθλωθήσεται.

Fallitur porro hoc in loco Stephanus, non enim insulam Terinam Lycophron ullam intellexit, sed Italiæ urbem hujus nominis, cujus, ut & Ocinari fluvii vicini, alio etiam loco meminit,

Οἳ δ' αὖ Τέρειναν, ἔνθα μυδαίνει ποτοῖς
Ὠκίναρος γῆν, φοῖβον ἐκβράσσων ὕδωρ,
Ἄλην κατοικήσουσι κάμνοντες πικράν.

Urbs igitur Terina heic est intelligenda. Huc respexit Phavorinus, Τέρινα, Λυκόφρων καὶ Ἀπολλώνιος,

——— Τερείνης ἄνθεα γαίης.

Ἔστι δὲ πόλις, ὅθεν Ἡρακλείδης ὁ Τερειναῖος. Solinus insulæ Ligiæ meminit, quam dicit à Ligia Sirene nomen habuisse; cap. VIII. *Insula Ligia appellata ab ejecto ibi corpore Sirenis ita nominata.* Hoc vero nullo Auctore dictum arbitror.

730. Βούκερως] Variæ reddi possunt rationes veteris moris, quo fluvii taurorum sacrificiis delectari, & taurinis cornibus pingi solebant, unde & *Corniger* passim appellantur. Ovidius Metam. XIV. Fab. XV. de Numicio fluvio,

Corniger exsequitur Veneris mandata. ———

Virgilius,

Corniger Hesperidum fluvius regnator aquarum.

Euripides etiam Oceanum appellavit ταυρόκρανον, quod is esset ab Homero, & Veteribus ingens fluvius habitus, Oreste v. 1380.

Ἣ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
Ταυρόκρανος ἀγκάλαις
Ἑλίσσων κυκλοῖ χθόνα.

Ad quod Scholiastes vetus, Καὶ ἐπεὶ ποταμὸν ὑπείληφε τὸν Ὠκεανὸν καὶ Ὅμηρος,

Οὔτε τι ἐν ποταμοῖσιν ἀπ' ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.

Paullo post, Ἐπειδὰν δὲ τοὺς ποταμοὺς ταυροκράνους εἰκάζουσί τι, καὶ ἔλεγον· ἴσως ὅτι παραπλήσια τῷ μυκήματι τοῦ ταύρου ἡ ἀπήχησις τοῦ ὕδατος ποιεῖ ἐν τοῖς σφόδρα ῥέουσι ποταμοῖς· ἢ διὰ τὸ βίαιον τῶν ὑδάτων, ἀφ' οὗ γῆν διαρρήσσουσι παραπλήσια ὡς ἐν τοῖς κέρασιν οἱ ταῦροι. Vel quia flexuosos dividuntur in alveos, qui vocantur cornua, sicut apud Eustathium Iliad. ν'. p. 883. Κέρατα ταύρων exp. καμπαί. Alii alias causas assignant, quas congessit Meursius in suo Comment. Mihi maxime probabilis videtur ea sententia, quæ à violento decursu, & ingenti sonitu ita dictos tradit; res enim, aut homines violenti, & impetuosi *tauris* assimilari solent: adde, quod fluvii, quibus hæc nomina tribuunt Poetæ, plerumque sint rapidi, & violentes; ut heic de Ocinaro patet, quem, ob fluxionis vehementiam, ἄφλοισβον

 vocavit

vocavit Poeta. Idem de Eridano constat apud Virgilium, Georg. IV. v. 370.

Et gemino auratus taurino cornua vultu
Eridanus, quo non alius per pinguia culta
In mare purpureum violentior influit amnis.

Horatius etiam Aufidum *tauriformem* appellat, IV. Od. XIV. 25.

Sic tauriformis volvitur Aufidus.

Quem alibi *longe sonantem, violentem*, & *acrem* vocat.

731. Ἴσμα] Huc respexit Eustathius, Iliad. ε'. Τὸ μέν τοι διὰ τοῦ σ ἴσμα, ὃ καὶ δασύνεται, ἵδρυμα δηλοῖ παρὰ τῷ Λυκόφρονι, ἀπὸ τοῦ ἵζω γενόμενον.

732. Πρώτη δὲ &c.] Notum est ex Strabone, ludos gymnicos in honorem Parthenopes à Neopolitanis, oraculo jubente, celebratos esse, Geograph. lib. V. Νεάπολις ἐκλήθη διὰ τοῦτο, ὅπου δείκνυται μνῆμα τῆς Σειρήνων μιᾶς Παρθενόπης, καὶ ἀγὼν συντελεῖται γυμνικὸς κατὰ μαντείαν.

734. Λαμπαδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον] Hoc ex patrio more factum est; nam Λαμπαδηδρομίαι institutum erant Atheniense, & in honorem Vulcani primum inventæ, quod is esset ignis præses; Ister apud Suidam, Ἱστορεῖ δέ φασι λαμπάδα νομίσαι ποιεῖν πρῶτον Ἀθηναίους Ἡφαίστῳ θύοντας, ὑπόμνημα καταστήσαντας τὴν χρείαν τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους. Alii in Promethei memoriam institutas referunt, quod is primus surreptum à Vulcano ignem mortalibus præbuisset, secundum illud Æschyli in Prometheo, ubi quidam de Prometheo sic loquitur,

Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
Θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. ———

Minervæ etiam peragi solebat hoc certamen, Aristophanis Scholiastes ad Ranas, Ὁ τῆς Λαμπάδος δὲ ἀγὼν τρίτον Ἀθήνησιν ἤγετο, κατὰ τὰ Προμήθεια, Ἡφαίστεια, Παναθήναια. Postea etiam Pani, ut constat ex Herod. lib. VI. Qui certabant, pedibus currebant in cæteris, in Panathenæis solum equitabant; quod quidem contra vetus institutum erat, ut refert Plato, de Repub. lib. I. Οὐδ' ἴστε ὅτι λαμπὰς ἔσται ἀφ' ἵππων πρὸς ἑσπέραν τῇ θεῷ; Ἀφ' ἵππων; ἦν δ' ἐγώ, καινόν γε τοῦτο. Modus certaminis erat, ut lampadem alii aliis tradentes, qui ardentem ad metam perferre posset, is victor esset; quod si nemo id faceret, victoria injudicata relinquebatur: Pausanias in Atticis, Ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός, καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν, ἔχοντες καιομένας λαμπάδας· τὸ δὲ ἀγώνισμα, ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην, ἐστίν. ἀποσβεσθείσης δέ, οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δ' ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. Quoniam vero pessime cum eo actum est, cui primæ currendi partes obtigerunt, vices sortiendo, aut simili modo, cuilibet datas esse certum est. Interpres vetus Persii Satir. VI. *Apud Athenas, cum juvenes ludos cursu celebrabant, qui victor esset, primus facem tollebat, deinde sequenti tradebat, & secundus tertio; similiter omnes donec currentium numerus impleretur.* Hinc ducta metaphora Proverbio originem dedit, *Cursu lampada tradere*; quo significamus aliquem, quæ sua erant, successori possidenda dare. Lucretius lib. II.

Inque brevi spatio mutantur secla animantum,
Et quasi cursores vitaï lampada tradunt.

Et Persius Sat. VI. v. 61.

Qui prior es, cur me in decursu lampada poscas?

745. Ἀναυλόχητον αὐτοκαύδαλον σκάφος] Αὐτοκάβδαλον legit Etymologici Auctor, simulque totum hunc locum explicavit; Αὐτοκάβδαλον σκάφος, (inquit) Λυκόφρων· Ἀναυλόχητον τὴν μικρὰν λέγει, οὐ γὰρ ἦν ναῦς, ἀλλ' αὐτοσχέδιον πλοῖον, οὐδέποτε ἐν ὅρμῳ καὶ λιμένι καταλυόμενον, ναυλόχους γὰρ ἔλεγον τοὺς λιμένας. Αὐτοκάβδαλον δέ, τὸ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε καὶ αὐτουργὸν γεγονός. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλφίτων εἴρηται, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν ἄλευρον, αὐτοκάβδαλον. Eandem lectionem servant Suidas & Phavorinus, sed tacito Lycophronis nomine, Αὐτοκάβδαλος ναῦς, ἢ αὐτοκάβδαλον σκάφος, αὐτοσχέδιον· κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλφίτων εἴρηται, τὸ γὰρ ὡς ἔτυχε φυραθὲν ἄλευρον, αὐτοκάβδαλον λέγεται. His etiam consentit Hesychius, Αὐτοκάβδαλα, αὐτοσχέδια ποιήματα εὐτελῆ.

747. Βᾶριν] Hæc vox varia habet significata. Hesychius, Βάρις, πλοῖον, ἢ τεῖχος, ἢ στοά, ἢ πύργος. Suidas, Βάρεις, πλοῖα, τείχη, στοαί, αὐλαί, πύργοι, σφαῖραι. Hoc in loco pro navi ponitur, ut apud Æschylum in Persis,

Βαρίδεσσι ποντίαις. ———

Ubi Scholiastes tradit vocem esse Persicam, & ab urbe quadam Persiæ dictam, Ταῖς (inquit) ἀπὸ Βάρεως οὔσαις, ὅπου ἐστὶ πόλις Περσίδος, ἐξ ἧς καὶ αἱ νῆες βαρίδες. Alii tradunt Ionum esse propriam; Phavorinus, Βάρεις, τὰς ναῦς λέγουσιν οἱ Ἴωνες. Herodotus autem tradit Ægyptiacum esse navigii fluvialis genus, ex spina factum, in Euterpe cap. II. quod totum caput nihil aliud continet, præter harum navium descriptionem. Huic consentit Æschylus in Ἱκετ. v. 842. ubi præco Danai filiabus, quas Ægyptia navis Argos vexerat, ait,

Σοῦσθε, σοῦσθ' ἐπὶ βᾶ-
ριν ὅπως ποδῶν.

Et ejusdem Tragœdiæ v. 880.

Αἰγυπτίαν δὲ βᾶριν οὐχ ὑπερθορῇ.

Huc etiam facit Propertii illud, quod de Cleopatra, Ægypti regina, dicitur,

Baridos & contis rostra Liburna sequi.

754. Ἀστῷ συνοίκους Θρῃκίας Ἀνθηδόνος] Hunc versum laudavit Stephanus, Ἀνθηδών, πόλις Βοιωτίας· Ὅμηρος,

——— Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν.

Ἀπὸ Ἀνθηδόνος, τοῦ Διός, τοῦ Ἄνθα, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλκυόνης τῆς Ἄτλαντος. συνῴκησαν δὲ αὐτὴν Θρᾷκες, ὡς Λυκόφρων,

Ἀστῷ συνοίκους Θρῃκίας Ἀνθηδόνος.

Ἢ διὰ τὸ πάντων ἀνθηροτάτην εἶναι. Glauci porro historia nota est ex Metam. VII. & XIII.

766. Οὔπω μάλ' οὔπω &c.] Geminatis vocibus uti solent Poetæ, quotiescumque gravior, & vehementior affectus exprimendus, aut excitandus est: unde cum Thebæ essent obsessæ, chorus mulierum timore perculsus, Martem duplicata prece invocant, apud Æschylum in Thebis,

——— ἔπιδ', ἔπιδε πόλιν.

Ad quod Scholiastes, Ἠθικὸν τὸ δὶς ἀναφωνεῖν, δι-

πλᾶν

δίαν γὰρ ἐμφαίνεται διὰ τούτου. Ibidem Neptuno precantur in simili formula,

——— Ποσειδῶν, ὀπόλλυσο
θέλε ὀλέσθαι ἄδδε. ———

Ubi iterum Scholiastes, Πάλιν δὲ εἶπε τὸ ὀπόλλυσαν· περισσευμένης δὲ ψυχῆς ταῦτα ἄδει, καὶ ἐμφάτικος ἐπὶ λεγόμενα. Hujus generis exempla ubique occurrunt apud Æschylum, & Euripidem, qui miri sunt in affectibus movendis artifices; sed sed nec Comicorum ludis ingrata sunt, Aristophanes Avibus,

Πολὺ δὲ πολὺ χαλεπωτέρους λέγεις
Πεπυσμαι ἄνδρας. ———

767. Μέλανθος] Eustathius Iliad. α'. Μέλανθος Ποσειδῶν· παρὰ Λυκόφρονι, διὰ τὴν τοῦ πόντου μελανίαν. Potest etiam Melanthus appellari à Melantho, Protei filia, ex qua Amycum genuit.

Ibid. Ἱπποηγέτην] Notum est, Neptuno adscriptam fuisse equorum curam, & inventionem; unde Ἱπποκούριος & Ἵππιος pluribus in locis dictum, & sub eo nomine cultum, & templis, arisque honoratum legimus apud Pausaniam, aliosque. Unum tantum Pausaniæ locum adducam, in quo nominis rationem reddit, in Achaicis, Ὀνομάσθαι δὲ Ἵππιον τὸν θεὸν ποιήσαιτο μὲν ἄν τις καὶ ἐπ' αἰτίαις ἄλλαις, ἐγὼ δὲ εὑρετὴν ἱππικῆς ὄντα, ἀπὸ τούτου ἔχειν καὶ τὸ ὄνομα εἰκάζω. Ὅμηρος μὲν γε ἵππων ἄθλοις Μενελάῳ κατὰ τοῦ θεοῦ τούτου περιέθηκεν ποιεῖσθαι ὅρκον,

Ἵππων ἁψάμενος γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
Ὄμνυθι μηδὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.

Πάμφως δὲ, ὃς Ἀθηναίοις τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησεν, ἐπὶ φησὶ τὸν Ποσειδῶνα,

Ἵππων τε δωτῆρα, νεῶν τ' ἰθυκρηδέμνων.

Οὕτω δὴ τὴν ἱππικὴν, καὶ οὐκ ἀπὸ ἑτέρας συμφορᾶς ἔσχεν τὸ ὄνομα ἔχειν.

768. Ναύλοχον Ῥείθρου σκάπας] Rhithri, Ithacæ navalis, meminit Homerus in Odyss. α'. v. 180.

Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

Ubi Eustathius nominis hujus rationem explicavit, Φασὶν οἱ παλαιοὶ Ῥεῖθρον κατὰ κύριον τι ὄνομα καλεῖσθαι τὸν ἐν Ἰθάκῃ λιμένα, διὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νηΐου καταρρεῖν χείμαρρον. Paullo post, Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης κατάσκιον, ἀφ' οὗ τὸν ὑποκείμενον καλοῦσιν λιμένα, ἐκ τοῦ συμβαίνοντος περὶ λιμένι, Ῥεῖθρον προσηγορεύσθαι· καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ παλαιὰν τὴν ἱστορίαν, καὶ τὸ ὑποκείμενον τοῦ λιμένος Ῥεῖθρον λέγεται, καὶ οὐ μόνος αὐτὸς λιμήν.

769. Νηρίτου πρῶνας] Neriti, montis Ithaci, meminit pluribus in locis Homerus, eique varia tribuit epitheta, ut Iliad. β'. 632.

Οἵ τ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον.

Et Odyss. ι'. 81.

Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον, ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές. ———

771. Ἡ δὲ βασσάρα] Βασσάρα Baccham denotat, quæ pro meretrice, seu libidinosa ponitur, sicut supra θυὰς, v. 143. qui locus videndus. Etymologicographus, Βασσάρα σημαίνει κυρίως τὴν Βάκχην· ἀπὸ τούτου δὲ ὁ καταφερὴς καὶ πόρνη γυνὴ εἴρηται βασσάρα. Suidas, Βασσαρίς, ἑταίρα, πόρνη· ἐν ἐπιγράμμασιν,

Βάσσαρις Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἥ ποτε ταύρων
Πολλὰ ταυροφόρων νῶτα χαραξαμένη.

Ad Penelopen quod attinet, Mantinensium erat sermo, ipsam, absente Ulysse, procos ultro ad se vocasse, & hanc ob causam ab Ulysse reduce repudiatam primo Spartam se recepisse, deinde Mantineam, ubi vitam finiit. Auctor est Pausanias in Arcadicis, Μαντινέων δὲ ὁ ἐς αὐτὴν λόγος Πηνελόπην φησὶν ὑπὸ Ὀδυσσέως καταγνωσθεῖσαν, ὡς ἐπαγωγοὺς ἐσαγάγοιτο ἐς τὸν οἶκον, καὶ ἐκπεμφθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ, τὸ μὲν παραυτίκα εἰς Λακεδαίμονα ἀπελθεῖν, χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐκ τῆς Σπάρτης ἐς Μαντίνειαν μετοικῆσαι, καὶ οἱ τοῦ βίου τὴν τελευτὴν ἐνταῦθα συμβῆναι.

793. Σίφαρ θανεῖται] Notum est apud Naturalis Historiæ Scriptores, quædam animalia juventutem renovare, pellem antiquam & rugosam deponendo. Auctor est Aristoteles Hist. Animal. lib. VIII. cap. XVII. Τῶν δὲ φωλευόντων ἔνιοι τὸ καλούμενον γῆρας ἐκδύνουσιν· ἔστι δὲ τοῦτο ἔσχατον δέρμα, καὶ τὸ περὶ τὰς γενέσεις κέλυφος. Inter hæc porro maxime celebris est serpens. Idem paullo post, Καὶ μάλιστα πάντων οἱ ὄφεις· ἐκδύνονται γὰρ τὸ ἔαρ, ὅταν ἐξίωσι, καὶ τὸ μετόπωρον πάλιν. Simile aliquid cicadæ accidit; Idem loco citato, Οἱ δὲ τέττιγες, ὅταν ἐξέλθωσι. καθίζάνουσιν ἐπί τι τοῖς ἐλαίαις, καὶ καλάμοις, περιῤῥαγέντος δὲ τοῦ κελύφους ἐξέρχονται, ἐγκαταλείποντες ὑγρότητα μικρὰν, καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀναπέτονται καὶ ᾄδουσι. Horum utriusque depositum vocabant σίφαρ, ut ait Suidas, Σίφαρ, ἔνδυμα τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ τέττιγος, παρὰ τὸ λεπίδα. Unde nihil mirum, si pellis arida pro sicca & exsangui, jamque in tumulum deponenda senectute sumatur. Hesychius, Σίφαρ, γῆρας ὑπέρτατον, ὃ δὲ τοῦ ὄφεως καὶ τὸ ἐξυπνημένον σῶμα. Rem totam latius tractavit, & hunc Lycophronis locum ex professo explicavit Etymologici Auctor, Σίφαρ, οὐχ ἁπλῶς τὸ γῆρας, ἀλλ' ὡς ἐπιθύνημα γήρως, καὶ τῆς ἐσχάτης ἡλικίας τὸ κατεξηρασμένον, τουτέστι τὸ δέρμα· καὶ Σίφαρον ἐν τοῖς Ανδρείοις δεδήλωκε Μίμοις εἰπών,

Τί μὰν ξίστιλος; τί γὰρ σίφαρ ἀντ' ἀνδρός;

Ἐν τούτοις γὰρ τὸν ἀνακρινόμενον γέροντα, ξίστιλον παίζων εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμα. κἀπειδὴ ἀποκρινόμενον σίφαρ ἀντ' ἀνδρὸς, τουτέστι δέρμα ψιλὸν, ὡς τῶν ἄλλων ὅλων δεδαπανημένων. τινὲς δὲ τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, σίφαρ λέγουσι, τὸ ἀποσυρόμενον· Λυκόφρων δὲ τὸ λίαν γεγηρακός.

794. Κόραξ] Corvum, Ulyssem senio confectum vocat; nam ista avis dicitur quinque, vel etiam novem secula vivere, ut ait Plinius lib. VII. cap. XLVIII. Aristoph. in Avibus,

Οὐκ οἶδα ὅτι πέντε γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη.

Ubi Scholiastes vetus, Καλῶς καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ἡσιόδειον παίζει,

Ἐννέα τοι ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη.

Unde corvus apud Poetas longævitatis exemplum est. Juvenalis Sat. X. 246.

Rex Pylius, magno si quidquam credis Homero,
Exemplum vitæ fuit à cornice secundæ.

Et Horatius lib. IV. Od. XIII. 25.

———*servatura parem*
Cornicis vetulæ temporibus Lycen.

799. Εὐρυτᾶν σίψει λεώς] Stephanus putavit Eurytanas esse Italiæ populos: Εὐρυτᾶνες, (inquit) ἔθνος Ἰταλικόν· Λυκόφρων,

Μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτὰν σίψει λεώς.

Rectius tamen, ut videtur, Tzetzes in Ætolia, idque ex Aristotelis sententia, collocavit;

nam & huic consentit Thucydides, extremo lib. I. Επεχείρει δ' ἐκεῖθεν πρῶτον μὲν Αιτωλοῖς, ἔπειτα δ' Οφιονεῦσι, καὶ μετὰ τούτους, Εὐρυτᾶσιν, ὅσπερ μέγιστον μέρος ἐστὶ τῶν Αιτωλῶν, ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν, καὶ ὠμοφάγοι εἰσὶν, ὡς λέγονται. Item Strabo lib. x. Εἶναί τι φῦλον τι Αἰτωλικὸν τοῦτο, ὡς Οφιεῖς, καὶ Αγραῖοι, καὶ Εὐρυτᾶνες, καὶ ἄλλα πλείω. Idem paullo ante, Εἶναι πεπαιδευμένοι ἄρχονται μὲν ἐκ Βωμιαίων ἐν Οφιεῦσιν Αιτωλικῷ ἔθνει, καθάπερ καὶ οἱ Εὐρυτᾶνες, καὶ Αγραῖοι, καὶ Κουρῆτες, &c. In Stephano igitur pro Ιταλικὸν, repono Αιτωλικόν.

800. Τραμπύας ἐνδαίων] Dicit Canterus Tiresiam apud Homerum, cum Ulyssi fata sua, & mortis locum prædicit, non velle Κιλαίας, aut Βουνίμας Eustathii, sed regiones, quas hoc in loco describit Lycophron. At vero hæ regiones eædem prorsus videntur cum illis, quas indicavit Eustathius; nam Bunimi sunt Trampyæ vicini, teste Stephano, Τράμπυα, πόλις τῆς Ηπείρου, πλησίον Βουνίμων. Idem etiam tradit in Βουνίμα.

802. Τυμφαίας] Tymphæa urbs, & Tymphe mons erat in Thesprotia. Stephanus, Τύμφη, ὄρος Θεσπρωτικόν· καὶ Τυμφαία, πόλις. Tymphæis porro vicini erant Æthices; Strabo lib. VII. Ηπειρῶται δ' εἰσὶ καὶ Αμφίλοχοι, καὶ οἱ ὑπερκείμενοι καὶ συνάπτοντες τοῖς Ιλλυρικοῖς ὄρεσι, τραχεῖαν οἰκοῦντες χώραν, Μολοττοί τε, καὶ Αθαμᾶνες, καὶ Αἴθικες, καὶ Τυμφαῖοι. Vetus Homeri Scholiastes, cujus verba usurpavit Eustathius, narrat Æthices, secundum quosdam, Thessalicam esse gentem, Epiro conterminam: secundum alios, Macedoniæ: secundum alios, Perrhæbiæ. Αἴθικες, (inquit) ἔθνος Θετταλικὸν, ὑπερκείμενον τῆς Ηπείρου· οἱ δέ τινες, Μακεδονίας· ἄλλοι δὲ εἶπον, Περραιβίας. Il. β'. v. 744.

821. Πλάνη] i. e. ἡ ἄνευ γυναικὸς, secundum Hesychium, quæ significatio huic loco adprime convenit. Aristophanes πλάνη uxorem simpliciter dixit, in Acharn.

Καὶ τοῖς παιδίοισι, καὶ τῇ πλάνῃ.

Ad quod Scholiastes vetus, Πλάνῃ, τῇ γυναικί, παρὰ τὸ πλάζειν τὸν ἄνδρα χρὴ ἢ καὶ εἶναι.

832. Ξένη] Cur hoc nomine insigniatur Venus, diversam à Scholiaste rationem reddit Herodotus, lib. II. cap. CXII. in Ægypti descriptione, Ἐστὶ δὲ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Πρωτέος ἱρὸν, τὸ καλέεται ξείνης Αφροδίτης· συμβάλλομαι δὲ τοῦτο τὸ ἱρὸν εἶναι τῆς Τυνδάρεω, καὶ τὸν λόγον ἀκηκοὼς, ὡς διαιτήθη Ἑλένη παρὰ Πρωτέϊ, καὶ δὴ καὶ ὅτι ξείνης Αφροδίτης ἐπώνυμόν ἐστι, ὅσα γὰρ ἄλλα Αφροδίτης ἱρά ἐστι, οὐδαμᾶ ξείνης ἐπικαλέεται.

843. Τὰς δυσώνυμας γαλᾶς] Mustelam in collo gestare, & ex ore partum edere sciunt Naturæ Investigatores, qui hac de re consulendi sunt. Causa, quam reddunt fabularum Auctores, hæc est; Galanthis, Alcmenæ ancilla, cum domina sua partus doloribus laborans, à Junone, ne pareret, impediretur, mira astutia dicitur Deam elusisse: venisse quippe ad eam risu ac lætitia gestientem, & solutam jam partu reginam mentiendo confinxisse: qua re intellecta, admiratione simul ac dolore concita Dea solutis manibus surrexit. Tunc subito Alcmena sine ullo cruciatu Herculem enixa est. Dea vero indignata, mox Galanthidem in animal sui nominis, γαλῆν nempe, mutavit, hac addita pœna, ut ore, quo præcipue peccaverat, pareret. Ovidius Metam. lib. IX. Fab. VI.

Numine decepto risisse Galanthida fama est;
Ridentem prensamque ipsis Dea sæva capillis
Traxit, & è terra corpus relevare volentem
Arcuit, inque pedes mutavit brachia primos.
Strenuitas antiqua manet; nec terga colorem
Amisere suum: forma est diversa priori;
Quæ, quia mendaci parientem juverat ore,
Ore parit, nostrasque domos, velut ante, frequentat.

848. Καὶ ξεῖθρον Ασβύστου] Asbystes fluvius dicitur gentili nomine; Asbystas autem, seu Asbytas, vel Asbetas Libyæ partem illam habitasse, ubi Cyrenæi urbem condiderunt, adnotat Salmasius ex Callimacho, qui ipsum Cyrenarum solum vocat Ασβυστίδα γαῖαν. Herodotus vero tradit Cyrenæis finitimos esse, & regionem mediterraneam incolere, Cyrenæos autem maritimam, lib. IV. cap. CLXX. Γιλιγαμέων δὲ ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Ασβύσται· οὗτοι τὰ ὑπὲρ Κυρήνης οἰκέουσιν ἐπὶ θάλασσαν δὲ οὐ κατήκουσι Ασβύσται, τὸ γὰρ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμονται. Herodotum confirmare videtur Dionysius, additque celebre illud Jovis Ammonis templum apud Asbystas esse, Περιηγ. v. 211.

Ασβύσται δ' ἐπὶ τοῖσι μεσόγειοι ναιετάουσι,
Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ ψαμάθοις ὑπὸ πολλῇ.

849. Δυσοίδμους σπιλάδας] i. e. Phocis, secundum illud Homeri Odyss. v. 403.

Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν.

Et v. 442.

Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή.

Easdem χαμεύνας vocat, quod meridie è mari egrediantur, & in antris quibusdam humi dormiant, ut tradit idem Auctor, Odyssea citata.

850. Αργείας κυνὸς] Cur Helenam Argivam appellat, cum notum sit omnibus Laconicæ fuisse originis? Quia, nempe, Argos pro tota Peloponneso usurpari solebat. Similiter Homerus Iliad. β'.

Καδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Αργείην Ἑλένην.———

Ubi Eustathius, Ενταῦθα καὶ Αργείην τὴν Λακωνικὴν Ἑλένην λέγει, ὡς καὶ τῶν Λακεδαιμονίων Αργείους καλουμένων, καθάπερ ὅλης ποτὲ ἡ Πελοπόννησος. Hesychius, Αργος, Πελοπόννησος.

851. Κύρας] Κόρη nonnumquam opponitur τῇ γαμηθείσῃ, & virginem innuptam denotat, ut apud Sophoclem Trachin. v. 541.

Κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην.

Hic vero sensus non potest esse hujus loci. Sumitur etiam pro muliere quavis juvene, ut apud Homerum Iliad. ζ'.

Κυράων ἐτίραοδε λουσίου ἐνὸθεν αὐλῆς
Δειθὲν ἐσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, ἔνθα δὲ γαμβροὶ
Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν.

Ubi κόρας vocat Priamidarum uxores; uti etiam Chryseidem, postquam fuisset Agamemnonis concubina, κόρην appellavit, Iliad. α'.

Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην.

Et

Et paullo post,

Μήτι σύ γ' ἐσθλὸς ἐὼν ἀγαθὸς τὴν ἀποαίρεο κούρην.

Vide quæ Eustathius in hæc loca adnotavit. Similiter Lucretiam, nobilem matronam, Collatini uxorem, Ovidius *puellam* vocavit, Fast. lib. II. v. 810.

Succubuit famæ victa puella metu.

Et ipsam Helenam *puellam* appellat apud eundem Hermione, Epist. ad Orestem v. 19.

Sit socer exemplo nupta repetitor ademta,
Cui pia militiæ causa puella fuit.

Κόραι etiam dicebantur apud Molossos pulcræ omnes, & formosæ, ut observat Tzetzes; unde etiam Proserpinam, quam narrant Aïdonei, Molossorum regis, filiam fuisse, κόρην dictam nonnulli tradiderunt. Suidas in v. Κόρη, Ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ἰουδαίων ἐβασίλευσε Μολοσσῶν Ἀϊδωνεύς, ὃς εἶχε θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσε Κόρην Περσεφόνην, τὰς γὰρ εὐπρεπεῖς γυναῖκας οἱ Μολοσσοὶ κόρας ἐκάλουν.

853. Καὶ δῶρ' ἀνάψει παρθένῳ σκυλητρίᾳ] Minervæ, tamquam belli Deæ, dicari solebant spolia bello capta, unde ἀγλαΐα, λαῖτις, &c. apud Homerum, aliosque Poetas dici solet. Iliad. κ'. ubi de spoliis à Dolone captis verba facit,

Καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς
Ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί.———

Ubi Eustathius, Τὸ ληΐτιδι ἴσως μὲν ὅμοιόν ἐστι τῇ ἀγλαΐᾳ, ὅπερ ἐκείνη γίνεται παρὰ τὸ ἀγλαΐαν· ὡς μέρος καὶ τὰ λάφυρα, ἤτοι σκῦλα, ἐξ ὧν σκυλήτρια παρὰ Λυκόφρονι Ἀθηνᾶ.

854. Ταμάσιον κρατῆρα] i.e. æneum; à Tamasa, Cypri urbe, ubi μέταλλα χαλκοῦ ἐστὶν ἄφθονα, ut ait Strabo. Est & alia Tamasa, vel Temesa, Brutiorum in Italia urbs, metallis etiam clara. Ovidius Metam. xv.

Hippotadæque domos regis, Temesesque metalla,
Leucosiamque petit, tepidique rosaria Pæsti.

Harum utra sit hoc in loco intelligenda, dubitari potest; ut neque constat, ad utram pertineat illud Homeri Odyss. α'. v. 184.

Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους
Εἰς Τεμέσην μετὰ χαλκόν.———

854. Σῖρις] Siris Italiæ erat urbs, à Trojanis domi profugis condita, & à muliere quadam, vel fluvio præterlabente nominata. Athenæus Deipn. lib. xii. Καὶ οἱ τὴν Σῖριν δὲ κατοικοῦντες, ἣν πρῶτον κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες. Paullo post, Ὠνομάσθη δ' ἡ Σῖρις (ὡς μὲν Τίμαιός φησι, καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι Μελανίππῃ) ἀπὸ γυναικός τινος Σίριδος· ὡς δ' Ἀρχίλοχος, ἀπὸ ποταμοῦ. Eadem fuit cum Heraclea, si Plinio fides habenda sit, lib. III. cap. xi. *Similiter est inter Sirin & Acirin Heraclea, aliquando Siris vocitata.* Strabo tamen tradit ab Heraclea diversam, ejusque navale fuisse, Geogr. lib. vi. Εἶθ' Ἡρακλεόπολις, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης· καὶ ποταμοὶ δύο πλωτοί, Ἄκιρις καὶ Σῖρις, ἐφ' οὗ πόλις ἦν ὁμώνυμος Τρωϊκή· χρόνῳ δέ, τῆς Ἡρακλείας ἐντεῦθεν οἰκισθείσης ὑπὸ Ταραντίνων, ἐπίνειον αὕτη τῶν Ἡρακλεωτῶν ὑπῆρξε· διεῖχε δ' Ἡρακλείας μὲν τέτταρας καὶ εἴκοσι σταδίους, Θουρίων δὲ περὶ λ' καὶ τ'. Postea Poliëum dicebatur, à Minerva Poliade. Stephanus, Σῖρις, πόλις Ἰταλίας πλησίον τοῦ Μεταποντίου, καὶ ποταμός· μετωνομάσθη δὲ καὶ Πολίειον, ἀπὸ τῆς ἐν Ἰλίῳ Πολιάδος Ἀθηνᾶς.

Ibid. Λακινίου μυχοῖς] Λακινίοις μυχοῖς legit Stephanus, Λακίνιον, ὄρος Κρότωνος· Λυκόφρων,

———καὶ Λακινίοις μυχοῖς.

Τὸ ἐθνικὸν, Λακίνιος· καὶ τὸ κύριον τοῦ ἥρωος, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος. Clarum heic erat Junonis templum, donariis pretiosis refertum. Strabo lib. vi. Μετὰ δὲ τὸ Σκυλλήτιον ἡ Κροτωνιάτις χώρα, καὶ αἱ τῶν Ἰαπύγων ἄκραι τρεῖς· μεθ' ἃς ταῦτα τὸ Λακίνιον, Ἥρας ἱερὸν, πλούσιόν ποτε ὑπάρξαν, καὶ πολλῶν ἀναθημάτων μεστόν. Ovidius Metamorph. xv.

Italiam tenuit, præterque Lacinia templa
Nobilitata Dea, Scyllæaque littora fertur.

Et Dionys. Perieg. 368.

Τὴν δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιον· ἐγγύθι δὲ σφῶν
Ἱμερτὸν πολίεθρον ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος,
Ναιόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάροιο προχοῇσιν·
Ἔνθα κεν αἰπεινὸν ἴδοιο Λακινιάδος δόμον Ἥρης.

Hinc Juno *Diva Lacinia* dicitur. Virgilius Æneid. III. 551.

Hinc sinus Herculei (si vera est fama) Tarenti
Cernitur, attollit se Diva Lacinia contra.

860. Τὸν ἐννάπηχυν] i.e. Achillem, quem nihil mirum si Poeta vocet *novemcubitalem*, cum apud Historiæ Scriptores memorentur homines inusitatæ staturæ, ut apud Herodotum Orestes septemcubitalis, aliique; apud Poetas vero nihil frequentius. Apud Homerum Otus & Ephialtes novennes dicuntur latitudine septemcubitales fuisse, proceritate autem septem ulnarum, Odyss. λ'.

Ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Hunc tamen locum Meursius non vult stricte quoad verba accipi; quem in finem Hesychii verba citavit, quæ Homeri versus, antea obscuros, mire explicare, & luce suffundere ait; Ἐννεαπήχεις ἦσαν· ἐπαινοῦσι τοὺς τὴν ἀκρίβειαν, τὰ γὰρ σύμμετρα τῶν σωμάτων τοῦ πλάτους τὸ μῆκος τετραπλάσιον ἔχει. Miror porro quis heic doctissimo viro imposuerit, neque enim Hesychii verba aut ejus sententiam confirmant, aut Homero lucem vel minimam præbent; nihil enim aliud voluit, quam quod laudanda nonnullis videatur Homeri ἀκρίβεια, qui mensuram Oti & Ephialtis quadruplo majorem quoad longitudinem fecit, quam quoad latitudinem; quia corpora, secundum accuratas proportionum, & symmetriæ regulas, ita se habere debent: videtur enim ὀργυιά, secundum Hesychium, par esse πήχεσι quatuor.

862. Καὶ μήτε χρυσῷ φαιδρὰ &c.] Habitum lugentium describit Poeta; solebant enim ii, ornamentis & splendore omni abjectis, pullatas vestes induere. Ovidius Metamorph. vi. Fab. viii. de Progne loquens, postquam Philomelæ sororis mortem acceperat,

———*velamina Progne*
Diripit ex humeris auro fulgentia lato,
Induiturque atras vestes.———

Idem facit Althæa, cum fratres ejus occidisset Meleager. Metam. viii. Fab. iv.

——*plangore dato mœstis ululatibus urbem*
Implet, & auratas mutavit vestibus atris.

Græci etiam Poetæ frequentem habent atrarum

rum vestium mentionem. Euripides Phœniss. v. 374. de Jocasta,

> Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους
> Ἔχουσαν. ———

Iterum in Alcestide, v. 427.

> Πένθος γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω,
> Κουρᾷ ξυρηκεῖ, καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ.

Et ejusdem Tragœdiæ v. 215.

> ——— ἢ τμῷ τρίχα,
> Καὶ μέλανα στολμὸν πέπλων
> Ἀμφιβαλώμεθ' ἤδη.

866. Ταύρου γυμνάδας καχοξίνους &c.] Nota est Erycis fabula, qui cum hospites lucta victos interficeret, ipse tandem ab Hercule occisus est.

867. Κωλῶτις] i. e. Venus. Eadem porro videtur fuisse cum ea, quæ Κωλιὰς dicta, vel à Coliade, Attico promontorio; vel ob alias causas, quas congessit Eustathius, Commentario in Dionysii v. 952. cujus verba ulterioris explicationis loco adponam; Κωλιὰς δὲ ἡ Ἀφροδίτη, (inquit) ἡ ἀπὸ τόπου Ἀττικοῦ, ὅπου τὰ Περσικὰ συνέπεσεν ναυάγια, περὶ οὗ χρησμὸς τοιοῦτος ἐξέπεσε, Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖς φρίξουσι, ὁ δὲ τοιοῦτος Ἀττικὸς τόπος ὅμοιός ἐστι, φασὶν, ἀνθρώπου κώλῳ, δηλαδὴ τῷ κατὰ τοὺς πόδας, ἐκκείμενος εἰς θάλασσαν, ἔχων Ἀφροδίτης ἱερὸν, Κωλιάδος καλουμένης ἐκ τοῦ τόπου ὁμοιότητος. Ἕτεροι δὲ Κωλιάδα φασὶ κληθῆναι ἀπὸ τόπου, εἰς ὃν ζώου κωλῆν ἀπέθετο ὄρνις, ἔκ τινος θυσίας ἁρπάσας· μέρος δὲ ποδὸς ἑρμηνεύεται ἡ κωλῆ. Οἱ δὲ φασιν ὅτι Ἀθηναίους ἐλῄσαντό ποτε οἱ Τυῤῥηνοὶ, μεγάλα συνιστῶντες πειρατήρια, γυνὴ δὲ Τυῤῥηνὶς διατεθεῖσα φιλίως περί τινα τῶν Ἀττικῶν αἰχμαλώτων, ἀφῆκε λύσασα· ὁ δὲ φυγὼν ἵδρυσε Κωλιάδος Ἀφροδίτης ἱερὸν, ὡς δι' αὐτὴν τὰ κῶλα λυθείς. Plura de Coliade Venere qui videre volet, adeat Pausaniam, Stephanum, Aristophanis Scholiastem Nub. Act. I. Scen. I. &c.

869. Ἅρπης Κρόνου πήδημα] Hoc non est intelligendum de Corcyra, ut putavit Canterus, sed Drepano, Siciliæ promontorio, & urbe; quem in locum falcem projecit Saturnus, qua Cœlo patri genitalia desecuisset. Vel verius, quod fit δρεπανοειδὴς, i. e. in modum falcis curvata. Unde Ovidius Fast. III.

> *Quique locus curva nomina falcis habet.*

Servius in Æneid. III. v. 707. *Drepanum civitas est ante pedem montis Erycis, trans Lilybæum; dicta, vel propter curvaturam littoris, in quo sita est; vel quod Saturnus, post amputata virilia Cœlo patri, illuc falcem projecerit, quæ δρέπανος dicitur Græce, &c.*

874. Μινυῶν] Ad hunc Lycophronis locum respexit Eustathius, Commentario in hunc versum Iliad. λ'.

> Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων
> Ἐγγύθεν Ἀρήνης. ———

Ὠνόμασται δὲ Μινυήϊος τετρασυλλάβως τύπῳ κτητικῷ, καὶ διαλύσει καὶ ἐκτάσει Μινύειος, ἀπὸ Μινυῶν τῶν μετὰ Χλωρίδος, τῆς μητρὸς Νέστορος, αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τοῦ Μινυείου Ὀρχομενοῦ· οἳ μὲν τῶν Ἀργοναυτῶν ὄντες ἀπόγονοι, οὓς Μινύας ὁ Λυκόφρων λέγει, ἐκ Λήμνου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον. Apollonius Rhodius tradit Minyas dictos esse Argonautas à Minya, qui progenitor erat virorum in hac expeditione principum, à quo etiam Minya, Thessaliæ urbs, nomen accepit; Argonaut. lib. I. 229.

> Τοὺς μὲν ἀριστῆας Μινύας περιναιετάοντες
> Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
> Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
> Ἔμμεναι· ὡς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
> Ἀλκιμέδη Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

Quam rem latius ibi deduxit doctissimus Scholiastes.

878. Τευχείραν] Teuchira hæc urbs dicitur à Strabone, & Marcellino; Ταύχειρα ab Herodoto, Diodoro Siculo, & Stephano. Sita erat in Pentapoli, vel Cyrenaïca, Libyæ regione, & postea à regina Arsinoe nomen accepit. Strabo lib. XVII. Μετὰ δὲ Βερενίκην πόλις ἐστι Τεύχειρα, ἣν καὶ Ἀρσινόην καλοῦσιν. Idem alii tradunt.

887. Τρίτωνι Κόλχις &c.] Hac de fabula videri possunt Apollonius Rhodius Argon. IV. 1550. & Pindarus Pythion. Od. IV.

896. Ἐν χθονὸς νεροῖς μυχοῖς] Νηροῖς legit Etymologici Auctor, Νηρὸς, Λυκόφρων,

> ——— ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς.

τοῖς κοίλοις, ἢ τοῖς καθύγροις. Emendo obiter Hesychium, apud quem legitur, Νήρικος, πόλις Ἠπείρου. lege Ἠπείρου. Nericus enim Epiri urbs erat. Homerus Odyss. XXIV. 377.

> Οἷος Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
> Ἀκτὴν Ἠπείροιο. ———

897. Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην] Stephanus, Κύφος, πόλις Περῤαιβίας,

> Γουνεὺς δ' ἐκ (lege δ' ἐκ) Κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας.

Ἀπὸ Κύφου, τοῦ παιδὸς Περῤαιβοῦ. Δύο δ' εἰσὶ Κύφοι, ἡ μὲν Περῤαιβίας, ἡ δ' Θετταλίας. Καὶ ποταμὸς Κύφος. Ὁ πολίτης Κυφαῖος· Λυκόφρων,

> Ἐν δὲ Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην.

900. Ἀμφρυσίαν σκηπτοῦχον Εὐρυαμπίων] Stephani lectionem heic amplecti malim; Ἀμφρυσσος, (inquit) πόλις Φωκίδος· τινὲς δὲ διὰ τοῦ β φασίν. Ἔστι καὶ ποταμὸς Μαγνησίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀμφρύσιος, ὡς Λυκόφρων,

> Ἀμφρυσίαν σκηπτοῦχον Εὐρυαμπίων.

Magnesiam heic intelligit Thessalicam; Amphrysus enim Thessaliæ fluvius erat, juxta quem Apollo Admeti greges custodivit; unde Lucanus,

> ——— *flumine puro*
> *Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phœbi.*

Et Virgilius de eodem, Georg. lib. III. 2.

> *Te quoque, magna Pales, & te memorande canemus*
> *Pastor ab Amphryso.* ———

Ad Stephanum redeo, qui in V. Εὐρύαμπος versum hunc iterum citavit; Εὐρύαμπος, (inquit) πόλις Μαγνησίας. Ὁ πολίτης Εὐρυάμπιος· Λυκόφρων,

> Ἀμφρυσίαν σκηπτοῦχον Εὐρυαμπίων.

901. Πετρωθέντος λύκου] Locum Thessaliæ intelligit, quem Λύκειον, seu Λυκοσθμιον dicebant; Peleus enim Phocum, paternum fratrem, & Psamathes Nereïdis filium, occidit, quam ob causam irata Psamathe lupum in Pelei greges, & armenta immisit, quem postea, Thetidis precibus mota, in lapidem heic transformavit; unde datum loco nomen. Fabula est apud Ovidium Metam. XI. Fab. IX.

Cæruleam Peleus Psamathen, ut finiat iram,
Orat, opemque ferat; nec vocibus illa rogantis
Flectitur Æacidæ: Thetis hanc pro conjuge supplex
Accepit veniam. Sed enim irrevocatus ab acri
Cæde lupus perstat, dulcedine sanguinis asper,
Donec inhærentem laceræ cervice juvencæ
Marmore mutavit corpus, pariterque colorem;
Omnia servavit: lapidis color indicat illum
Jam non esse lupum, jam non debere timeri.

Cætera loca, quorum heic meminit Poeta, in Thessalia erant; de quibus satis Tzetzes, & Canterus. Addam solummodo, Τίταρον eam esse urbem, quæ & Τιταρὼν dicebatur, ut ait Stephanus, Τιταρὼν, πόλις Θεσσαλίας, ἣν Τίταρον Λυκόφρων φησί.

907. Ἀκτῖσιν ἐν πέτραις Αἰῶνα κακύσουσιν ἠλοκισμένοι] i. e. in petris lacerati, *ætatem* insepultam lugebunt; quoniam qui sepultura destituebantur, centum annos errabant, priusquam in Elysios campos pateret aditus.

911. Τὸν δ' Αἰσάρου τε ῥεῖθρα, καὶ βραχύπτολις &c.] Æsarus est Italiæ fluvius in Crotone. Theocriti Scholiastes Idyll. δ'. v. 17. Αἴσαρος, ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. Strabo lib. VI. Πρώτη δ' ἐστὶ Κρότων ἐν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα σταδίοις ἀπὸ Λακινίου· καὶ ποταμὸς Αἴσαρος, καὶ λιμήν. Cæterum Philoctetes post eversam Trojam, facta Meliboeorum defectione, in Italiam se contulit, ubi juxta Æsarum fluvium urbem condidit, quæ primo à Crimisa nympha Crimisa, vel Crimissa, postea Petilia adpellata est. Alii tamen urbem Petiliæ vicinam fuisse tradunt. Strabo libro citato, Πετηλία μὲν οὖν μητρόπολις νομίζεται τῶν Λευκανῶν, καὶ συνοικεῖται μέχρι νῦν ἱκανῶς. κτίσμα δ' ἐστὶ Φιλοκτήτου, φυγόντος τὴν Μελίβοιαν κατὰ στάσιν· ἐρυμνὴ δ' ἐστὶν, ὥστε καὶ Σαυνῖταί ποτε φρουρίοις ἐπετείχισαν αὐτήν. Φιλοκτήτου δ' ἐστὶ καὶ ἡ παλαιὰ Κρίμισσα περὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους. Hunc locum præ oculis habuit Stephanus, Κρίμισσα, πόλις Ἰταλίας, πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίων· Λυκόφρων· ἀπὸ Κριμίσης νύμφης.

915. Σάλπιγξ] i. e. Minerva, Argis culta, cui tubæ inventio adscribitur. Hesychius in V. Σάλπιγξ, Ἐκδέχονται δὲ καὶ Σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ἱερὸν παρὰ Ἀργείοις. Phavorinus, Σαλπίγγων εἶδη ἕξ φασι, ὧν πρώτην εὗρεν ἡ Ἀθηνᾶ, διὸ καὶ Σάλπιγξ Ἀθηνᾶ παρ' Ἀργείοις τιμᾶται. Idem tradit Eustathius Iliad. σ'. p. 1189. Ἕξ δέ φασι σαλπίγγων εἴδη· πρώτη, ἣν εὗρεν Ἀθηνᾶ, διὸ καὶ Σάλπιγξ Ἀθηνᾶ παρὰ Ἀργείοις τιμᾶται, καὶ κεῖται παρὰ Λυκόφρονι τὸ ἐπίθετον. Pausanias tradit Tyrrhenum tubam invenisse, Hegelaum vero, Tyrrheni filium, ejus usum Dorienses quosdam docuisse, à quo Minerva Σάλπιγξ dicta, & sub hoc nomine templo honorata; Corinthiacis, Ἀθηνᾶς δὲ ἱδρύσασθαι Σάλπιγγος ἱερὸν φασιν Ἡγέλεων· Τυρσηνοῦ δὲ παῖδα τὸν Ἡγέλεων, τὸν δὲ Ἡρακλέους εἶναι καὶ γυναικὸς λέγουσι τῆς Λυδῆς. Τυρσηνὸν δὲ σάλπιγγα εὑρεῖν πρῶτον, Ἡγέλεων δὲ τὸν Τυρσηνοῦ διδάξαι τοὺς σὺν Τημένῳ Δωριέας τοῦ ὀργάνου τὸν ψόφον, καὶ δι' αὐτὸ Ἀθηνᾶς ἐπονομάσαι Σάλπιγγα.

918. Δράκοντι] i. e. arcu, quem ζωστὴν appellat, epitheto curvitati arcus proprio; & Σκύθην, quoniam eum Hercules à Teutaro Scytha accepit, ut initio libri dictum. Simili metaphora Æschylus sagittam vocavit ὄφιν, Eumenidum v. 181.

——— λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν
Χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον.

Ubi Scholiastes nominis hujus rationem reddit, Ἀργηστὴν ὄφιν· τραγικώτερον ὄφιν εἶπε τὸ βέλος, διὰ τὸν ἰόν. Minime itaque placet Meursii conjectura, quæ dura nimis, & ab hoc loco aliena videtur.

920. Πατερέως] i. e. Apollinis, à Patara, Lyciæ urbe, in qua templum habuit, certissimis oraculis celebre, quæ sex mensibus hibernis reddebantur; nam Apollo Delum in æstate, Pataram in hyeme habitare credebatur; ut adnotat Servius, Commentario in Virgilii Æneid. IV. v. 143.

Qualis ubi hibernam Lyciam, Xanthique fluenta
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

Patarei etiam Apollinis meminerunt alii complures, inter quos Horatius, lib. III. Od. IV.

——— *qui Lyciæ tenet*
Dumeta, natalemque silvam,
Delius, & Patareus Apollo.

Item Mela lib. I. *Post ejus promontorium flumen est Lymira, & eodem nomine civitas, atque ut multa oppida, sic præter Pataram non illustria: illam nobilem facit delubrum Apollinis, quondam opibus, & oraculi fide Delphico simile.*

921. Ναύαιθος] Νέαιθον hunc fluvium vocat Strabo, unaque nominis rationem explicat, lib. VI. Πρώτη δ' ἐστὶ Κρότων ἐν ἑκατὸν καὶ ν' σταδίοις ἀπὸ τοῦ Λακινίου· καὶ ποταμὸς Αἴσαρος, καὶ λιμήν· καὶ ἄλλος ποταμὸς Νέαιθος, οὗ τὴν ἐπωνυμίαν γενέσθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. καθορμισθέντας γάρ τινας τῶν ἀπὸ τοῦ Ἰλιακοῦ στόλου πλανηθέντων Ἀχαιῶν, ἐκβάντας λέγουσιν ἐπὶ τὴν κατάσκεψιν τῶν χωρίων· τὰς δὲ συμπλεούσας αὐτοῖς Τρῳάδας καταμαθούσας ἔρημα ἀνδρῶν τὰ πλοῖα, ἐμπρῆσαι, βαρυνομένας τὸν πλοῦν, ὥστ' ἀναγκασθῆναι μένειν ἐκείνους. Paullo post, Καὶ ποταμὸς δὲ ὁ Νέαιθος ἀπὸ τοῦ πάθους τὴν προσηγορίαν ἔχει. Eandem historiam multo particularius refert Conon Διηγήσει ιγ'. ubi tradit Græcorum ducem fuisse Protesilaum; mulierem autem, cujus hortatu naves incensæ erant, Æthillam, Laomedontis filiam, & Priami sororem; &c. Videatur etiam Cœlius Rhodiginus lib. XXIV. cap. V.

922. Αὔσονες Πελλήνιοι] i. e. Italiæ populi, qui profecti sunt ex Pellene, quæ urbs est Achaïdos, condita & nominata à Pelle quodam. Apollonius Argon. I. 176.

Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων, Ὑπερασίου υἷες,
Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος, ἥν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.

Ubi Scholiastes, Ἡ Ἀχαϊκὴ Πελλήνη διὰ τοῦ η̄· ἡ δὲ ἑτέρα ἡ τῆς Ἀρκαδίας διὰ τοῦ ᾱ γράφεται Παλλήνη. Ἀχαΐς δὲ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἐν ᾗ Πελλήνη. Alii porro tradunt Achaicam Pellenen differre à Thessalica, quæ Πελλήνη dicitur.

924. Θερμύδρου τε Καρπάθου τ' ὅρων] Posset legi ὅρων, i. e. finibus; & Carpathus accipi pro insula in mari mediterraneo, inter Rhodum & Cretam media; à qua mare Carpathium. Sunt tamen, qui Carpathi Rhodii meminerunt; Phavorinus, Κάρπαθος, πόλις Ῥόδου, καὶ νῆσος μία τῶν Σποράδων. Thermydrus etiam Rhodiorum portus

tus erat. Idem, Θέρμυδρος, λιμὴν Ῥοδίων. Stephanus Thermydram appellat, Θέρμυδρα, λιμὴν τῆς μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πόλεων. Posuerunt etiam montes in Rhodo esse bis locis cognomines. Porro coloniæ Rhodiorum, quæ in Italiam missa est, meminit Strabo lib. XIV. Ἔκτισαν δὲ οἱ Ῥόδιοι καὶ τὴν Σύβαριν ὁμώνυμον κατὰ τὴν Χωνίαν.

927. Μακέλλας] De maceria hæc interpretatur Canterus, de urbe quadam Italiæ Tzetzes, quam vocat Μάκαλλαν; & huic adsentire videtur Stephanus, nisi quod Μάκελλαν appellet. Μάκελλα, πόλις Ἰταλίας· κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν μαλακισθῆναι ἐκεῖ τὸν Φιλοκτήτην. Quam etymologiam nequaquam possum probare.

930. Λαγαρίας] Lagaria Italiæ urbs est, Thuriis propinqua; unde vinum Lagaritanum. Strabo lib. VI. Μετὰ δὲ Θουρίους, Λαγαρία φρούριον, Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα· ὅθεν καὶ ὁ Λαγαριτανὸς οἶνος, γλυκὺς καὶ ἁπαλὸς, καὶ παρὰ τοῖς ἰατροῖς σφόδρα εὐδοκιμῶν. Hinc emenda Stephanum, Λαγαρία, φρούριον Σικελίας, πλησίον Θουρίων, τὸ Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα, ὡς Στράβων. Pro Σικελίας, lege Ἰταλίας. Eadem corruptela in alia Stephani loca irrepsit.

934. Κομανδοῦς] Huc respexit Eustathius Il. α'. Ἡ δ' αὐτὴ (sc. ξανθὴ) κόμη ξανθίνη ἂν καὶ αἰθὴ, ὡς ἐκ τοῦ αἴθος· ὃ χρῶμα ἐν τῷ, Αἴθωνι χρήσιμον. Ἡ δὲ τοιαύτη αἰθὴ κόμη τινὰ παρὰ Λυκόφρονι Κομανδὼ παρήγαγεν, ὅπερ ἴσως ἐστὶ τῷ πυῤῥότριχι.

936. Κυδωνίαν] Minervæ Cydoniæ templum in Elide exstruxit Clymenus quidam, ex Cydonia, Cretæ urbe, profectus. Pausan. Eliac. β'. de Pisæa loquens, Ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ λόφος ἐστὶν ἀνήκων εἰς ὀξύ· ἔστι δὲ αὐτοῦ πόλεως Φρίξας ἐρείπια, καὶ Ἀθηνᾶς ἐστιν ἐπίκλησιν Κυδωνίας ναός· οὗτος μὲν οὖν τὰ πάντα ἐστὶν ὡς βωμὸς καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι. ἱδρύσασθαι δὲ τῇ θεῷ τὸ ἱερὸν Κλύμενόν φασιν, ἀπόγονον Ἡρακλέους τοῦ Ἰδαίου· παραγενέσθαι δὲ αὐτὸν ἀπὸ Κυδωνίας τῆς Κρητικῆς καὶ τοῦ Ἰαρδάνου ποταμοῦ. Λέγουσι δὲ καὶ Πέλοπα οἱ Ἠλεῖοι τῇ Ἀθηνᾷ θῦσαι τῇ Κυδωνίᾳ, πρὶν ἢ ἐς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν Οἰνομάῳ καθίστασθαι.

937. Κρηστώνης θεὸν] Crestonen heic non pro tota Thracia, sed singulari Thraciæ urbe accipiendam putavit Stephanus, Κρηστὼν, πόλις Θρᾴκης· ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστώνη παρ' Ἡροδότῳ. Λυκόφρων,

Ὀρκωμοτοῦσα τόν τε Κρηστώνης θεόν.

940. Στήσας ἀραγμοὺς τῶν κασιγνήτων χεροῖν] Fallitur Eustathius, qui hæc de Epeo accepit; Ἐπειὸς (inquit) κατὰ γαστρὸς ἔτι ὢν ἐμβρύων, ἐπύκτευσέ πως τῷ διδύμῳ ἀδελφῷ, καὶ νικήσας προεξέθορεν, ἱστορεῖ ὁ Λυκόφρων.

941. Τιτοῦς] Emendo Hesychium, Τί τῷ, πῶς ἢ αὔριον, ἢ τινί.— Mallem, Τιτὼ, φῶς, ἢ αὔριον· ἢ τίτῳ, τινί.

976. Κρατὸς δ' ἄκουρος νῶτα κυλλαινοῦ φόβη] Magnam hic litem excitasse sibi visus est Meursius, quam aliis dirimendam reliquit. Quosdam ait Auctores crines intonsos & promissos, alios vero tonsos & ad cutem usque derasos luctus tesseram facere; eamque in rem multa adducit testimonia, quibus non pauca habeo addenda, si id aut res postularet, aut tempus sineret. Hoc tamen nemini dubium movere debet, nec Auctores isti pugnare censendi sunt. Causa enim istius variationis videtur fuisse temporum, locorumque mutatio; apud quas enim gentes mos erat comam nutrire, ibi in luctu tondebant: in iis autem, quibus mos erat capillos tondere, in luctu promittebant; ut lugentium habitus esset communi vitæ usui contrarius. Cujus rei innumera occurrunt apud Veteres testimonia.

989. Ἰάονες] I. e. Atheniensium coloniam; nam Athenienses erant ex Ionum genere, & Iones, seu Iaones quondam dicti, ab Ione, vel Iaone, Xuthi, vel Apollinis filio; vel, ut alii putant, à Javan, Noachi nepote. Stephanus, Ἰωνία, ἡ Ἀττικὴ πρότερον, ἀπὸ Ἴωνος, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης, ἢ Ξούθου. Idem tradunt Strabo, Hesychius, aliique innumeri. Homerus etiam Atticæ incolas vocavit Ἰάονας, observante Strabone; Ὁ δὲ ποιητὴς (inquit) ὅταν φῇ,

Ἔνθαδε Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες. ———

τοὺς Ἀθηναίους λέγει. Hinc etiam Æschylus de Xerxe, qui contra Athenas expeditionem susceperat, ait in Persis,

Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσων θέλων.

Ubi Scholiastes Ionem tradit Athenis regnasse, Ἰώνων δ' (inquit) ὅτι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι λέγονται ἐκ τινος Ἴωνος βασιλεύσαντος αὐτῶν. Hoc autem verum esse nequit, ut patet tum ex serie regum Atheniensium, in qua nemo occurrit, cui nomen erat Ioni; tum ex Pausania, ex quo discimus Ionem non regem, sed exercitus imperatorem fuisse. Athenienses porro non diu nomen *Ionum* retinebant; ut ex Herod. discimus lib. I. cap. CXLIII. Οἱ μέν νυν ἄλλοι Ἴωνες καὶ Ἀθηναῖοι ἔφυγον τὸ οὔνομα, οὐ βουλόμενοι Ἴωνες κεκλῆσθαι. Etsi vero nomen Ionium repudiarunt, veteri tamen Ioniæ dialecto magnam habuit affinitatem Attica. Eustathius Iliad. α'. p. 98. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κ χαίρεται, διὸ τὰ παρὰ τὸ δέχω ὄντα προάγονται Ἰωνικῶς, ὅθεν δὲ καὶ Ἀττικῶς· δῆλον δὲ ὅτι κοινωνία τις ἦν τῇ παλαιᾷ Ἰάδι καὶ Ἀτθίδι. Consule Archæologiarum nostrarum cap. I.

999. Ἧς ἐκπνεούσης λοῖσθον ὀφθαλμὸς τυπεὶς &c.] Dubitatur hic, quid velit Lycophron per τυπέντα ὀφθαλμόν; respondent nonnulli, intelligendum esse Achillis oculum, quoniam is cæsæ Penthesileæ amore captus fuisse, & Thersitem, cum id ei exprobravit, hasta, vel, ut alii, pugni ictu occidisse dicitur. Homeri vetus Scholiastes Iliad. β'. v. 219. Φασὶν ὁ Κόϊντος, ὅτι ἐν τῇ Ἀμαζονομαχίᾳ ἀνελὼν Ἀχιλλεὺς Πενθεσίλειαν, τὴν τῶν Ἀμαζόνων βασίλειαν, εἶτα ἰδὼν τὸ σῶμα αὐτῆς εὐπρεπὲς πάνυ, ὡς ἔρωτα ἦλθε τῆς προσηκούσης, βαρέως τε ἔφερε ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς· ἰδὼν δὲ ὀνειδίζοντα αὐτὸν Θερσίτην, καὶ ὅτι ἐλοιδόρει ἐφ' ᾧ ὠργίζετο ὁ ἥρως, κόνδυλῳ παίσας αὐτὸν ἀναιρεῖ, παραυτίκα τοῦ ὀδόντος αὐτοῦ κατενεχθέντος χαμαί. Apud Sophoclem tamen introducitur post Achillis mortem Neoptolemus, vivum tunc temporis Thersitem affirmans, Philoct. v. 445.

Οὐκ εἶδον αὐτὸν, ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν.

Ubi Scholiastes tradit ipsum ab Achille occisum fuisse, quod Penthesileæ mortuæ oculum hasta eruisset; qui potest esse alter hujusce loci sensus. Scholiastis verba hæc sunt; Τοῦτο παρ' ἱστορίαν· λέγεται γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀνῃρῆσθαι, καθ' ὃν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν ἀνεῖλε· φονευθείσης γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως τῆς Πενθεσιλείας, ὁ Θερσίτης δόρατι ἐξέκοψε

τ

τὸν ἐφελκόμενον αὐτῷ. δὶς ἀράμενος ὁ Ἀχιλλεὺς, κατέβαλεν αὐτὸν ἀνελὼν, λέγεται γὰρ ἐκ τῆς ... θανάτου ἐρασθῆναι αὐτῆς.

1000. Πιθηκομόρφω] Meursius, qui explicationes insolitas, & à communi via remotas ubique sectatur, simiæ comparari Thersitem vult ob calliditatem. & verum est, animal illud esse apud Auctores calliditatis exemplum: sed quid hoc ad Thersitem, quem Homerus, ut virum turbidum, tumultuosum, consilii etiam & prudentiæ expertem, alienis tamen negotiis se quotidie ingerentem depinxit? Mihi igitur placet vulgata interpretatio, qua Thersites ob deformitatem, simiæ comparari dicitur; & mecum consentit Eustathius Iliad. β'. Λυκόφρων δὲ πιθηκόμορφον τὸν τοῦ Θερσίτου εἶδος, πιθηκόμορφον αὐτὸν ἀποκαλεῖ. Similiter Aristophanes hominem deformem, πίθηκον dixit, in Avibus,

——— δεδοικέναι ἐμοί,

Ητοι ὁ πίθηκος τῷ γυναικί δέδοται.

Ubi Didymus πίθηκον exp. αἰσχρόν τινα τὴν ὄψιν, ut tradit vetus Scholiastes. De simiarum turpitudine Oppianus Κυνηγετ. β'.

Λοίσθια τοσσάδε γίγνεται, χερειότερον μίμημα πιθήκων·

Τίς γὰρ ἂν ὁ ευρήσι τῶνδε γένος αἰσχρὸν ἴδοιτο,

Ἀδευχέα, συγερὸν, ... αἰολόβουλον;

Unde Jupiter in Gigantum opprobrium, insulas iis superposuisse dicitur, in quibus deforme hoc, & ridiculum animalium genus collocasset, in quod prius perjuros, & à nullo sceleris genere abhorrentes Cercopas mutasset. Ovidius,

Quippe Deûm Genitor, fraudem & perjuria quondam
Cercopum exosus, gentisque admissa dolosa,
In deforme viros animal mutavit, ut iidem
Dissimiles homini possent, similesque videri.

1005. Γαῖαν ἐκ κοίνου ἰδεῖ δάψαν] i.e. proni in terram cadent. Ovidius Met. XX. Fab. I.

——— *Iam denique tellus*
Pressa genu nostro est, & arenas ore momordi.

1011. Τῶν ἐκ Λυκόρμαιον ποτῶν Σχετλιάριον &c.] Lycormas est fluvius, flavis arenis clarus: Ovidius Metam. II.

Arsurusque iterum Xanthus, flavusque Lycormas.

Postea Evenus dictus est ab Eveno rege, quem demersum in his aquis ferunt. Heic Nessus ab Hercule interfectus dicitur: Strabo lib. X. Εὐηνὸς δὲ (Εὔηνος) Λυκόρμας πρότερον· ἐν ᾧ ὁ Νέσσος λέγεται πορθμεὺς ἀποδεδειγμένος, ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι, ἐπειδὴ ἐν τῷ πορθμεύειν τὴν Δηιάνειραν, ἐπεχείρει βιάσασθαι. Dux, quem heic intelligit, est Thoas, Andræmonis & Gorges filius, qui ex Ætolia copias ad bellum Trojanum eduxit: Homerus Bœotiæ v. 145.

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός.

1015. Πεδωτοῖς κάλοις] Pedes dicebantur funes, quibus vela utrimque tenduntur, & circumaguntur. Aristophanis vetus Scholiastes Equir. Act. I. Scen. I. Πόδες δὲ καλοῦνται οἱ κάλοι τοῦ ... ἑκατέρα τὰ μέρη ... Apollonii Scholiastes, Τὰ γωνία, οἷς ... τὰς γωνίας, πόδας καλοῦσι, ... Pedum porro usus erat in captandis ventis; cum enim antenna extra malum, proram versus, ex æquo penderet, pedes hinc atque hinc è velo penduli ad latera navis item ex æquo alligarentur; prout magis minusve pedum alter aut laxabatur, aut stringebatur, ita magis minusve in dextrum sinistrumve latus detorquebantur antennarum cornua, ipsaque obliquebatur antenna, & majori minorive sinu vela ventos excipiebant.

1017. Ἀργυρίνοις] Argyrini erant, secundum Stephanum, Epiri populi: Ἀργύρινοι, (inquit) ἔθνος Ἠπειρωτικὸν, ὡς Τιμαῖος, καὶ Θέων, καὶ Λυκόφρων,

Εἰς Ἀργυρίνους, ἢ Κεραυνίων νάπας.

Et de his populis intelligendum esse hoc nomen inde constat, quod cætera loca, quorum heic meminit Poeta, in Epiro sita sint. Frustra igitur est Tzetzes, & qui eum sequitur Thomas de Pinedo, qui Argyrinos hos in Sicilia collocant.

Ibid. Κεραυνίων νάπας] Montes hos alii *Ceraunios*, alii *Acroceraunios* dicunt; sunt autem in Epiro, ut tradit Plinius lib. III. cap. XXIII. *In ora oppidum Oricum, à Colchis conditum; inde initium Epiri, montes Acroceraunia.* Pertingunt autem usque ad Adriaticum mare; Mela lib. II. *Ambracia, Æacidarum regia Pyrrhique; Butrotum ultra est; deinde Ceraunii montes; ab iis flexus in Adriam.* Nomen habuisse dicuntur à κεραυνὸς, quia propter altitudinem frequenti fulmine feriuntur, secundum illud Horatii,

——— *feriuntque summos*
Fulmina montes.

Et eandem ob causam alii montes excelsi *Ceraunia* dicti sunt; unde *Ceraunicorum* montium apud Amazonas meminit Strabo, lib. XI. & urbis *Cerannia*, in sublimi petra conditæ, in Achaia, lib. VIII. Nec alia ratione *Pyreneos* dictos autumant. Ad hanc porro etymologiam respexit Valerius Flaccus, Argonaut. III.

Jupiter urgentem ceu summa Ceraunia nubem
Cum pepulit, movitque jugis, fulsere repente
Et nemora, & scopuli nitidus deducitur æther.

Κεραυνίων νάπας dixit Poeta, quod silvis amicti essent hi montes; unde eos Dionysius vocavit δρυμὰ Κεραύνια, Perieg. v. 492.

Πὰρ δὲ τόνγε μέγ' ὄρεα δρυμὰ Κεραύνια καὶ δοῦρα
Νῶτον κεν φαίνοιτο παρειλόντων Αὐσονιήων.

1020. Λακμώνιόν τ' ... Αἴαντος ...] Lacmon est Pindi montis vertex, ex quo fluit Æas. Stephanus, Λάκμων, ἄκρα τοῦ Πίνδου ὄρους, ἐξ ἧς ὁ Ἴναχος, καὶ Αἴας ἐστὶ ποταμὸς, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. Idem tradit Strabo in sexto. Æas porro exiguus est fluvius, qui in Ionium mare devolvitur. Lucanus lib. V.

Purus in occasum, sed parvi gurgitis Æas
Ionio fluit inde mari. ———

1021. Μυλάκων] Hos Epiri gentem esse vult Stephanus, Μύλακες, ἔθνος Ἠπειρωτικὸν. Λυκόφρων, Κράθις δ' ὄρους, ὑπὸ Μυλάκων ὄροις.

Ubi nota, quod pro ὄρους Stephanus legat ὄρη.

1022. Κολχων Πόλαις] Polæ, vel Pola, Illyriæ, vel, ut alii, Epiri oppidum. Ejus situm, originem, nominisque rationem tradit Strabo lib.

lib. IV. Μετὰ τὸ Τίμαυον ἡ τῆς Ἰστρίας ἐστὶ παραλία μέχρι Πόλας, ἣ πρόσκειται τῇ Ἰταλίᾳ· μεταξὺ δὲ φρούριον Τεργέστε, Ἀκυληίας διέχον ρ' καὶ π' σταδίους· ἡ δὲ Πόλα ἵδρυται μὲν ἐν κόλπῳ λιμενοειδεῖ, νησίδια ἔχοντι εὔορμα καὶ εὔκαρπα. κτίσμα δ' ἐστὶν ἀρχαῖον Κόλχων ἐπὶ τὴν Μήδειαν ἐκπεμφθέντων, διαμαρτόντων δὲ τῆς πράξεως, καὶ καταγνόντων ἑαυτῶν φυγὴν,

——— τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι

Γραικὸς, (ὡς Καλλίμαχος εἴρηκεν) ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Bochartus Geographiæ ſacræ parte I. lib. IV. cap. XXXI. deducit à פלח Pala, quod Hebræis & Syris in *Piel* denotat ſeparare, auferre, amovere. Unde in Chaldæo Paraphraſte paſſim פלי מן ארעא *amovit à terra*, i. e. in exilium egit. Sic 1 Sam. XXVIII. 9. *Saul* פלי *removit Pythones & ariolos è terra*. 1 Reg. XV. 12. ופלי *Et removit ſcorta è terra*. Et XXII. 47. פלי *Removit illos ex terra*. Inde *Pola* Colchis exſulem, vel exſilium ſonabat. Poſtea Romanorum fuit colonia, & *Pietas Julia* dicebatur. Plinius lib. XIX. *Oppida Iſtriæ civium Romanorum, Ægida, Parentium colonia, Pola, quæ nunc Pietas Julia, quondam à Colchis condita.*

1024. Αἴας ἀρχὸς] i. e. Æetes, qui Æam urbem in Colchide condidit, à qua ipſe poſtea nomen accepit, ut putat Stephanus. Meminit etiam hujus urbis Strabo lib. I. & ad Phaſim ſitam fuiſſe tradit. Hinc Circe *Ææa*, i. e. è Colcho oriunda, ut vult Euſtathius. Virgil. Æneid. III. 386.

——— *Ææaque inſula Circes.*

Ibid. Εἰδυίας πόσις] Eidyiæ maritum fuiſſe Æetam tradit etiam Heſiodus, Theogon. v. 958.

Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο
Κούρην Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γῆμε θεῶν βουλῇσ' Εἰδυῖαν καλλιπάρῃον.

1026. Οἳ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζηροῦ πόρῳ] Hunc verſiculum laudat Stephanus, Διζηρὸς, πόλις Ἰλλυρίδος· Λυκόφρων,

Οἳ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζηροῦ πόρῳ.

Ἴσως ἀπὸ τῆς δίζησθαι τὴν Μήδειαν ὀνομασθείς. Ubi pro πόλις jure optimo Thomas de Pinedo repoſuit ποταμός.

1032. Παρθένου Λογγάτιδος] i. e. Hecates, quam Longatida dictam crediderim, quod inferorum Dea ſit, & præſit ταῖς λόγγαις, i. e. τάφοις.

1033. Ἕλωρος ἔνθα &c.] Helorus Siciliæ fluvius eſt, qui paullo ſupra Pachynum promontorium, ſeptemtrionem verſus, in mare volvitur; in decurſu autem in campos circumjacentes certo tempore diffuſus, Nili eos more fœcundat.

1040. Τιλφωσία] i. e. Erinnys, à Thelphuſſa, Arcadiæ urbe, in qua colebatur Ceres Erinnys, de qua vide Commentarium noſtrum ad v. 153.

1041. Λάδωνος ἀμφὶ χεῦμα ναίουσα] Pauſanias in Arcad. tradit Ladonem fluvium eſſe omnium, quotquot uſpiam in toto orbe ſunt, pulcherrimum; Erinnyis porro templum præterlabi, & tandem in Alpheum defluere.

1054. Ἠπίου] i. e. Æſculapii. Etymologici Auctor, Ἤπιος, οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο Ἀσκληπιὸς, ὁ ἀπὸ τῆς πέψεως, ἢ ἀπὸ τῆς τέχνης, καὶ τοῦ τὰ ... ἀπὸ ... καὶ γυναῖκα παραδίδωσι τὴν Ἠπιόνην &c. Eadem tradit etiam Phavorinus.

1075. Σήταια τλῆμον &c.] Hanc fabulam narrat Stephanus, traditque Setæum ab hac muliere dictam eſſe quandam juxta Sybarin regionem; Σηταῖον, χώρα περὶ Σύβαριν, ἔνθα Σηταίαν μίαν τῶν αἰχμαλώτων, πείσασαν τὰς ἄλλας τῶν Ἑλλήνων ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς, αὐτὴν ἐσταύρωσαν. Idem tradit Etymologici Auctor, Σηταῖον, χωρίον ἐστὶ, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς Σηταίας τῆς αἰχμαλωτίδος Τρῳάδος· ἥτις ἔπεισε τὰς λοιπὰς συμφλέξαι τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων· διὸ γνόντες οἱ Ἕλληνες, ἀνεσκολόπισαν αὐτήν.

Ibid. Γυίοις πέδαις &c.] Modum hujus ſupplicii deſcribit; ſolebant enim crucifixorum manus & pedes (ea Græcis γυῖα) clavis cruci annectere, quod προσηλοῦν dicebant. Et priſcis quidem temporibus damnati rupibus affigi, ibique feris exponi ſolebant; poſtea vero invaluit crucis uſus.

1085. Λαμητίους δίναισιν] Lametii ſinus meminit Ariſtoteles; dictus autem videtur à Lametinis, qui Lametiam, Lucanorum urbem ad mare Tyrrhenum ſitam, incolebant, & idem eſſe cum eo, quem Napetinum Antiochus, Hipponiatem alii appellant.

1089. Ρυσαγμάτων] Quid ſit ῥύσαγμα docet Etymologici Auctor; Ρυσάζειν (inquit,) τὸ μετὰ βίας ἕλκειν, παρὰ τὸ ἔρυω, ὃ ἔστιν, ἕλκω, καὶ πλεονασμῷ ῥυσάζειν· ἔστι δὲ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ἕλκειν, καὶ μίγνυσθαι γυναιξί· καὶ Λυκόφρων ῥυσαγμάτων λέγει. Quæ verba ſunt in Phavorino, niſi quod ῥυσαμάτων corrupte legatur pro ῥυσαγμάτων.

1091. Εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας] Obſervat heic Meurſius, duplici de cauſa ſacrificaſſe Veteres, vel quia votum, vel quia ab oraculo mandatum; hæc ſacrificia ἀπὸ τῆς μαντείας dicebantur; illa, εὐκταῖα, & χαριστήρια. Suidas quatuor ſacrificandi fines enumeravit in v. Θυσία, Τῶν θυσιῶν (inquit) αἱ μὲν δωροφορικαὶ, αἱ δὲ ἀπολυτρωτικαὶ, αἱ δὲ διαλλακτικαὶ, αἱ δὲ ἀποπληστικαί. Δωροφορικὰς, nempe, dicebant, quibus pio & libero animo Diis *dona ferebant*. Ἀπολυτρωτικὰς, quibus ſupplicabant, ut à malis *liberarentur*. Διαλλακτικὰς, quibus Deos iratos *placabant*. Ἀποπληστικὰς, quibus vota *explebant*, & promiſſis ſe *liberabant*. Quæ diſtributio nobis haud ſufficiens videtur; aliam itaque dedimus in Archæologiis noſtris Græcis, lib. II. cap. IV. quo Lectorem remitto.

1092. Κερδύλᾳ] i. e. Jovi, à *lucro* dicto, quod omnia hominibus bona largiatur, unde πλουτοδότην appellavit Orpheus; nec alia ratione δωτῆρα ἐάων dixit Callimachus,

Χαῖρε μέγα Κρονίδη, πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. ———

1094. Ἀλεκτόρων] i. e. Græcorum, quos ob fortitudinem gallis, avibus pugnaciſſimis, comparat. Eadem tranſlatione uſa eſt apud Æſchylum Minerva, cum Furiarum chorum orat, ne inter Athenienſes bellum, & contentiones excitent, Eumenid. 864.

Μηδ' ἐξελοῦσ', ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων,
Ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη

Ἐμφύλιον

[illegible]

Ubi Scholiastes. [illegible] τὸ [illegible] τι [illegible] [illegible]

1109. Κινῶ [illegible] ἐν ἀμφιβλήστρῳ &c.] Notus est Clytæmnestræ dolus, quæ, quo facilius Agamemnonem obtruncaret, tunicam paravit, quæ nec colli, nec manuum exitus haberet; quam heic *laqueum*, & *rete* appellat Poeta, sumta ab Æschylo metaphora, apud quem Cassandra de hac tunica ait, in Agamemn. 1124.

——— [illegible];
ἀλλ᾽ [illegible], ἢ [illegible]
φόνου ——— ———

De eadem v. 1391

Ἄπειρον [illegible]
Περιστοιχίζω [illegible]

Et in Χοηφόροις v. 490.

[illegible]

Et generaliter qui ita capti sunt, ut se expedire non possint, *irretiri*, aut *illaqueari* dicuntur. Sic Herculis *vest* se captum ait à Deianira, à qua vestem venenatam acceperat, quæ ita firmiter cuti adhæsit, ut non posset avelli; Soph. Trachin. 1052.

Καθῆψεν [illegible] ἐμοὶ Ἐρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.

Ubi Scholia vetera, Ἀμφίβληστρον, τὸν χιτῶνα, ὡς ἀμφίβληστρον. Nec aliter malum ineluctabile, [illegible] dicitur Æschylo, in Prometheo,

Εἰς [illegible]
[illegible]

In eadem Tragœdia Promethei vincula *retia* dicuntur,

——— [illegible] ἔχει.

i. e. [illegible] ut exponit Scholiastes. Similiter apud eundem Auctorem Agamemnon dicitur Trojæ turribus *rete* injecisse, Agamemn. v. 365.

——— [illegible] Τροίας πύργοις [illegible]
Στεγανὸν [illegible] ———

Primus hujus, omniumque [illegible] similitudinum, & translationum [illegible] auctor Homerus, Il. [illegible]

[illegible]
[illegible]

In Sacris porro Literis [illegible] est hæc loquendi formula, ut qui ab Hebræis ad Græcos dimanasse omnia existimant, [illegible] fontibus deducendam patent. Ezech. XII, 13. de Judæorum rege sic loquitur, [illegible] [illegible] ἄξω αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα [illegible] Alia exempla omitto. Hanc metaphoram, & totam Agamemnonis necem in Latinam [illegible] egregie transtulit Seneca, Agamemn. v. 88[illegible].

Induta vestu [illegible] manibus [illegible],
Caputque laxi & [illegible];
Haurit trementi [illegible] latus,
Nec penitus adigit, vulnere in medio stupet.
[illegible], ut altis [illegible] apex,
[illegible] vinctus, tentat [illegible] tamen
Arctatque motu vincla, & [illegible] furit,
Cupit [illegible] juentes undique & cæcas [illegible]
Disjicere, & hostem quærit implicitum suum.
Armat bipenni Tyndaris dextram furens &c.

1101. Συστειπαργανωμένος] i. e. constrictus, nam σπαργάναι sunt [illegible], teste Hesychio. Huc respexit Etymologici Auctor, [illegible] [illegible] ἢ γὰρ παρ᾽ ἡμῖν σαργάνη, παρ᾽ Ἀττικοῖς [illegible] καλεῖται· καὶ τὸ συνειλῆσθαι, σπαργανῶσθαι, Λυκόφρων.

1102. Τυφλαῖς χερσὶ] *Cæcas* vocat Agamemnonis *manus*, quia non potuerunt exitum è tunica palpando invenire; cæci hominis instar, qui sine duce nequit viarum ambages dignoscere.

1104. Τομαῖς σκεπάρνου κόγχ[illegible] [illegible] μέσον] Quid sit κόγχος explicat Jul. Pollux, & pro [illegible] legit [illegible], Onomast. lib. II. cap. IV. Καλεῖται δὲ τὸ [illegible] ([illegible]) [illegible], κρανίον, καὶ κόγχος [illegible]

[illegible]

Haud aliter de Agamemnonis vulnere loquitur Tyndarus apud Euripidem, Orest. 497.

——— ἐξ [illegible] Ἀγαμέμνων [illegible],
Πληγεὶς [illegible]

Et apud Senecam Thyestes, mortem Agamemnonis præsagiens,

Enses, secures, tela, divisum gravi
Ictu bipennis regium video caput.

1110. Ἐπεί με [illegible] δρῦς &c.] Sophoclem heic expressit Lycophron; apud quem de Agamemnone dicitur, in Electr. v. 97.

——— ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
[illegible]

Simili metaphora dixit Seneca *caput demetere*, Agamemn. v. 98[illegible].

Ægisthe, cessas impium ferro caput
Demetere? ———

Ad Cassandram quod attinet, eam cum Agamemnone occisam fuisse testantur, præter Homerum, & Tragicos, alii etiam Scriptores. Philostratus, [illegible] τι τοῦ Πριάμου θυγατέρα, καλλίστην [illegible], χρησμούς τι ἀποτυθμένη [illegible], [illegible] συν πέλεκει. Item Pindarus Pythion. XI.

Ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ
Σὺν [illegible]
[illegible] Ἀχέροντος
[illegible]

1116. [illegible], καὶ δορίκτητον γέρας] Prædicit Cassandra, se à Clytæmnestra occidendam esse, tamquam concubina esset, aut uxor Agamemnonis, non bello capta: licet enim moris interdum fuerit apud prisci ævi homines, plures uxores ducere, mulieribus tamen [illegible] erant odiosissimæ. Euripides Androm.

[illegible] χ[illegible] [illegible] ἴσον,
Καὶ ζηλοτυπεῖ [illegible] ἀεί.

1118. Δεσπότην ποσιν] Dominum, nempe, quod captiva esset; maritum, quod concubina.

112[illegible]. [illegible] ἰχθὺς] Clytæmnestram δι[illegible], & [illegible] appellat, ratione à naturali Historia sumta; unde & in Ægyptiorum Hieroglyphicis, mulierem viro insidias struentem

 designare

designare volentes, ἔχιν pingebant, ut ait Hurus in Hieroglyph. lib II. cujus verba explicationis loco adponam; [illegible] (inquit) μισοῦσα τὸν ἴδιον ἄνδρα, καὶ ἐπιβουλεύουσα αὐτῷ εἰς θάνατον, μόνον δὲ διὰ μίξιν κολακεύουσα αὐτὸν βουλομένη συνεῖναι, ἔχιν ζωγραφοῦσιν [illegible], ὅταν συγγίνηται τῷ ἄῤῥενι, στόμα στόματι ἐμβάλλει, καὶ μετὰ τὸ ἀποζευχθῆναι, ἀποδάκνουσα κεφαλὴν τοῦ ἄῤῥενος [illegible]. Similiter etiam Æschylus Clytæmnestram viperam vocavit, Χοηφορ. v. 994.

———μύραινά γ', ἢ ἔχιδν' ἔφυ,
Σήπειν [illegible] γοῦν ἂν ἄλλον ὀ δεδηγμένον.

Orestem item ὄφιν, quod matri sit insidiatus; una specie pro alia, vel genere pro specie posito, tropo Poetis familiari. Ibid. v. 928.

———τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην,

ait ipsa Clytæmnestra: quam ob causam eundem Euripides vocat δράκοντα; Oreste, v. 480.

Ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων.

Ubi Scholiastes hæc habet in rem nostram; Δράκων εἶδος ἀντὶ τοῦ γένους ἔλαβεν· γένος μὲν γὰρ ὁ ὄφις, εἶδος δὲ ὁ δράκων, καὶ ἔχις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὄφεων. Νῦν δὲ δράκων ἀντὶ [illegible] ἔχις, οὗτοι γὰρ ἐκ τῶν ᾠῶν γεννῶνται, ἀλλὰ ζωοτοκοῦνται, καὶ τικτόμενοι διαῤῥήγνυουσι τὰς τῶν μητέρων γαστέρας· ὥς φησι Νίκανδρος, Γαστέρα (lege γαστ[illegible]) ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο· διὸ ἔχει αὐτὸν, ὡς μητροκτόνον, φησίν. Idem in eadem Tragœdia, Τοῦτο διὰ τὸ [illegible] γέγονεν περὶ τῶν ἐχιδνῶν, ὅτι μετὰ τὴν συνουσίαν φονεύει τὸν ἄρρενα ἡ ἔχιδνα· οἱ δὲ γεννώμενοι, ὥσπερ τιμωρούμενοι τὸν τοῦ πατρὸς φόνον, διαῤῥήσσοντες τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς, καὶ θανατοῦντες αὐτὴν, γεννῶνται, ὥς φησι Νίκανδρος· ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ κατὰ Ὀρέστην περὶ Κλυταιμνήστρας.

Ibid. Αὐτόχειρ βάψει ξίφος] Similis loquendi formula occurrit in Sophoclis Ajace v. 58.

Διασὸς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων.

1121. Καλὸν μίασμα ἐμφύλιον [illegible]] Hanc rem expressit Euripides, Orest. v. 1589.

Ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράξαις φόνον.

Et paullo latius v. [illegible]8. ejusdem Tragœdiæ,

Ἐι τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνὴ,
Χ' ὁ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
Κ[illegible] [illegible] γενόμενος φόνῳ φόνον
Λύσει.———

Simile est illud Sophoclis, Oedip. Tyr. v. [illegible]

———φόνῳ φόνον πάλιν
Λύοντας.———

Cui affine est tritum illud proverbium, Κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος.

1124. Σ[illegible]τας αἱμύλοις] Αἱμύλος duo præcipue significata habet, vel enim denotat τὸν [illegible], καὶ [illegible] ἐν τῷ [illegible], vel τὸν [illegible], [illegible], πανοῦργον, ut aiunt Lexicographi. Utrovis modo accipias, parum refert; primo enim, Laconum argute dicta apud omnes fere Scriptores celebrantur; unde Λακωνισμὸν, veluti proverbio, argutam breviloquentiam appellant; & [illegible] paucis, sive compendio d[illegible], seu affectatae breviloquentiam. Et apud Homerum M[illegible]laus fingitur [illegible]cere [illegible] μὲν, [illegible] μάλα λι[illegible] [illegible] porro Spartani fraude, & dolis erant omnium fere Græcorum maxime infames; unde de illis [illegible]ipides, in Andromache v. 445

[illegible]

Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια β[illegible].

Et Aristoph. Equit. Act. I. Sc. [illegible]. de [illegible]

Οἴμοι ὅτι βωμὸς, ἐπὶ πίστις, [illegible] ὅρκος μένει.

Idem in Lysistrate,

———διαλλάξαι πρὸς ὑμᾶς ἄνδρας Λακωνι[illegible]
Οἷσι [illegible] [illegible] [illegible].

Et solet plerumque hæc vox hoc sensu ac[illegible] ut apud Aristophanem, loco citato,

———[illegible]λειπ[illegible]
[illegible]

Et apud Æschylum, Prometheo,

———[illegible] [illegible] μοχλοῖ[illegible]
Ἀπ[illegible] [illegible],

i. e. dolosas & fraudulentas ar[illegible] animo freti, rejecerunt; nam ἀτιμά[illegible] quod proprie est dedecorare, interdum sign[illegible] cere; rejici enim dedecus est maximum, u[illegible]e idem Auctor postea dixit, Μὴ ἀτιμάσ[illegible], i. e. neque vor[illegible] mea rejicias.

[illegible]9. Σαλπ[illegible]] Sal[illegible] juxta Salpiam, vel Salapiam, Ap[illegible] Hannibalis meretricio amore cel[illegible] à Livio memoratur. Haud [illegible] danus urbs, dicta à Dardis, ejusdem [illegible] populis, quos à Diomede deletos ref[illegible]

113[illegible]. [illegible]] Celebrantur [illegible] teres Scriptores Hectoris coma, non [illegible] aurei esset coloris, qualem habuit Ac[illegible] sed quod humeros esset circumfusa, [illegible] Eustathius, Iliad. χ p. 1380 [illegible] [illegible] Ἀ[illegible], [illegible] κόμην [illegible] Πάριν, [illegible] [illegible] [illegible] Hesychius, ad[illegible]que Da[illegible], & Pi[illegible]en hac coma [illegible] fuisse; nec adeo mendu[illegible] ut putavit Meursius, [illegible] Πιωκατου. [illegible] on [illegible] Meursius [illegible] A[illegible]tes etiam comas in occi[illegible] erat Scholiastes, cum A[illegible] & [illegible]ris tonsuram eandem pr[illegible] Abantes enim an[illegible]orem [illegible] debant, ut [illegible] ris autem [illegible]rmam qui im[illegible]ant [illegible] in fronte, quantum pot[illegible] ex Polluce d[illegible]mus. O[illegible]

[illegible] Ἀπεξιλαοας [illegible]

[illegible] χαρὰν [illegible]

[illegible]

11[illegible]4. [illegible]] [illegible]biter [illegible] c[illegible]m[illegible] L[illegible] [illegible]centu, [illegible], vel[illegible] [illegible] autem, [illegible]

[illegible] Il[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]μενται, [illegible]c. [illegible]

[illegible] F[illegible]im [illegible]ur Æ[illegible]y[illegible]

Et paulo clarius in Eumenidibus, ubi chorus Furiarum ait, v. 372.

Angues etiam Furiarum crinibus implicari soliti, nigri esse credebantur; unde Ovidius Metam. IV 454.

Deque [illegible] atros pectebant crinibus angues.

Pausanias in Arcadicis refert eas nigro habitu Oresti [illegible] obtulisse, [illegible] &c. Ibi tamen tradit postea ipsi candidas [illegible] paruisse, eaque sub forma honores divinos [illegible]isse; sed prior habitus usitatior erat, unde pullatis cum vestibus [illegible] Menedemum Cynicum, [illegible] Furiæ [illegible] incedebat, tunica talari, & atrata indutum [illegible] ejus Vita Laertius, [illegible]. Cassiterid[illegible] insularum incolas, Furias [illegible] habitu referentes, pullatas vestes gessisse narrat Strabo lib. III. [illegible] Et quid mirum, si Furiarum vestes atræ sint, cum omnia, quæ ad Inferos pertinent, nigra esse [illegible]rent? In locis tenebrosis, & nigre[illegible] refe[illegible] sacra; nigris etiam victimis delectabantur, & pullatis vestibus ministrabant sacerdotes; quæ omnia eleganti descriptione complexus est Seneca, Oedip. 548.

Huc ut sacerdos intulit [illegible] gradum,
Haud est moratus: præstitit noctem locus.
Tunc fossa tellus, & super rapti rogis
Jaciuntur ignes, ipse funesto integit
Vates amictu corpus, & [illegible]ndem quatit;
[illegible] imos palla [illegible] pedes
Squalente cultu [illegible] [illegible]tur [illegible],
Mortifera canam taxus [illegible] comam.
Nigro bidentes vellere, atque atræ boves
Retro trahuntur. —

1140. [illegible] Hic etiam alludit ad Erinnyum habitum, quæ bac[illegible] gestare credebantur, ut ex delubri[illegible] jam allatis patet.

1151. [illegible] per aphæresin priori syllaba, ut apud Hesiodum Homerum, al[illegible] Eustathio Iliad. [illegible] p. [illegible] Idem postea tradit vocem primam esse [illegible], ab eo autem [illegible] Ilias [illegible] p. 51 [illegible] His adde [illegible] &c.

[illegible]

Οὐκ ἔτι [illegible] His adde [illegible] &c.

1152. [illegible] i.e. Minervæ; quæ, quod olei inventrix esset, inter agrestia numina recenseri solebat. Unde Virgilius, initio Georgicorum, inter cæteros Deos, quibus arva curæ sunt, Minervam invocavit, v. 18.

Adsis, o Tegeæe favens, oleæque Minerva Inventrix —

Et v. 21. [illegible]t,

Dique, Deæque omnes, studium quibus arva tueri.

1159. [illegible] Malim heic cum Scaligero [illegible] pro [illegible] poni mavis. Designat Poeta puellam Locrensem; familiare enim fuit non versuum modo Scriptoribus, sed populo plerisque, ab animalibus omnibus, præsertim vero innoxiis, desumere [illegible], eorumque appellationibus homines afficere: hinc toties audimus χελιδόνας, σκύλακας, [illegible], *graculos, turtures, &c.*

1163. [illegible] &c.] Cur Minerva dicatur [illegible], haud satis scio. Σθενιὰς Minerva à Trœzeniis colitur, nomen id sortita, quod, cum iis institueretur de loci tutela, imperante Trœzeniis Althepo, illa Neptuni viribus se opposuerit, [illegible] enim est robur. Pausanias Corinthiacis, [illegible] Postea tradit Minervam in arce templum habuisse, inque eo simulacrum, Callonis Æginetæ opus; [illegible]

1174. [illegible]] Elegans est hæc Græcorum compositio, qua hominum infortunia & calamitates exprimere volentes, eorum nominibus particulas [illegible] præfigunt, ut in Homerico versu, quem Lycophron [illegible] expressit ex Odyss. [illegible]

[illegible]

Similiter apud Æschylum [illegible] v. 313 Oresteæ de Agamemnone,

[illegible]

Homerus Paridis infœlicitatem eodem modo repræsentat, Iliad. γ'.

[illegible]

Eumque Euripides vocavit [illegible], Hecubæ v. 94[illegible] Et Helenam alio in loco [illegible]. Apud Homerum eodem Ilium, malorum originem, Penelope appellavit [illegible] Odyss. [illegible] 6.

[illegible]

Æschylus etiam naves Persicæ, quas Græci victas pe[illegible] dicuntur in Persis,

[illegible]

[illegible]

1175. Περσέως [illegible] i. e. Hec[illegible]te, [illegible] Orpheus in Argonauticis facit Tartari fi[illegible]am; alibi Jovis & Cereris; Musæus Jovis & Aste[illegible]iæ; Bacchylides Noctis; Pherecydes Aristæi, Pæonis [illegible], &c. Hesiodum vero sequutus est Lycophron. Hecat[illegible] enim ille ex [illegible] (q[illegible]i Cœi, vel [illegible]lis filius dic[illegible]tur) & Asteria natam tradit,

[illegible] δ' Ἀστερίην [illegible], [illegible]

[illegible]

Ἡ δ' [illegible]

Unde ipsa Per[illegible] dicta. Apollonius Argonaut. l. [illegible] 34.

[illegible] δ' [illegible] Περσηΐδα [illegible].

Et post eum Ovidius,

Ibat ad antiquas Hecates Perseidos aras.

1176. [illegible] i. e. in canem re mutabit; quam loquendi formulam, quod nonnumquam in Sacr[illegible] Lit[illegible]ris reperiatur, Hellenisticæ fautores Hebræorum esse putant: sed horum error vel ex hoc loco redargui posset, simili tamen sensu apud alios etiam occurrit verbum τίθημι. Æschylus Eumenid 727.

Μοίρας [illegible] ἀφθίτους [illegible] βροτούς.

Apud Sophoclem Philoctetes, in cognominis Tragœdiæ v. 633. ait,

[illegible] ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.

Et in Hecuba Euripides

[illegible]

Loco τίθημι, Homero [illegible] familiare est; Il. [illegible]

[illegible]

i. e. [illegible] Nec ab hoc loquendi genere abhorrent Latini Scriptores. Ovidius Metam. VI.

——— *vires insania fecerat* ———

Horum verborum loco, [illegible] Æschylo peculiare est; ut Eumenid. v. 7[illegible]7. [illegible], i. e. infructuosa reddere. Et Choeph. v. 1[illegible]6.

[illegible]

[illegible] Scholiastes Eumenid 17. [illegible] Αἰσχύλου.

[illegible] Ideo Hecatæ, sive Proserpinæ (solent enim hæc no[illegible]ina à Poetis confundi) fiebant cum lamp[illegible]dibus sacra quod Ceres, cum illam à Plutone raptam quæreret, facem Ætnæ flam[illegible]is accensam præferens, orbe[illegible] pera[illegible]rasse.

118[illegible]. [illegible] i. e. [illegible]aten; qu[illegible] ita di[illegible]a est, quod in Pheris, Thess[illegible]æ [illegible]rbe coleretur. V[illegible] quod expo[illegible]ita fu[illegible]ar[illegible] & à [illegible]storibus Phereris inventa, a[illegible] du[illegible]ta. Vel quod [illegible] fi[illegible]a esset.

118[illegible]. [illegible]

a [illegible], [illegible] re, Oc[illegible] imperium [illegible] l[illegible]ni

[illegible]

Unde [illegible], [illegible] no[illegible], Mercur[illegible] no-

visse cœl[illegible]rum reges [illegible] turnum, & Jovem

——— [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ubi Scholiastes, Λέγει [illegible] [illegible] Κρόνου, [illegible] Ὠφίων[illegible] Κρόνου [illegible]em tra[illegible] (r[illegible]s m[illegible]factum) Ar[illegible] tus in Nub[illegible] a[illegible]tque [illegible] [illegible] dictus fui[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

1188. [illegible] [illegible]tonis nigra sacra au[illegible]icabuntur [illegible] erit in occidenda [illegible] qu[illegible] Plut[illegible], [illegible] tur. Hab[illegible]it po[illegible] L[illegible] Æschyli [illegible], in qu[illegible] Agamemnone, d[illegible]ci[illegible]ur [illegible] cisse, Agamemn. v. 1244.

[illegible]

[illegible]

In cujus loci [illegible]

[illegible]urentem Orci matrem, [illegible]

Amicis sp[illegible]antem.

Quasi [illegible] pro [illegible] & [illegible] ut supra apud [illegible] ver[illegible] expono, *sacri cantem Orci mat*[illegible] hic locus v[illegible] qu[illegible] co[illegible]p[illegible]r [illegible] Nam postqu[illegible] memnone[illegible], ipsa Cly[illegible] v. 13[illegible].

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

12[illegible]. [illegible] i. e. Sat[illegible]r[illegible], [illegible] Oceani fi[illegible]æ, am[illegible]e [illegible] R[illegible]ea ux[illegible]e [illegible] con[illegible] i[illegible] x c[illegible] Chi[illegible]u[illegible] Centau[illegible]us. H[illegible] a[illegible] gic. III.

Ta[illegible]s & i[illegible]e [illegible]ubam [illegible]

[illegible]ju[illegible] a[illegible]ve[illegible]tu [illegible]

[illegible]on hinnitu [illegible]iens [illegible]

[illegible]4. [illegible] buunt [illegible] hæc nom[illegible]ne [illegible] quod [illegible]rant pue[illegible]

[illegible]

[illegible]

1208. Ὀφρυνεῖον] Ophrynium erat agri Trojani oppidum. Harpocration, Ὀφρύνειον, δημαδάνας ἐν τῇ περὶ Ἀττικεῖον, πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος, ὡς δηλοῖ Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος. Idem tradit Phavorinus. Suidas Ὀφ... vocat; Ὀφρύνιον· Δημάδης ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ... ἐστὶ τῆς Τρῳάδος. Strabo narrat lucum ibi esse Hectoris, lib. XIII. Πλησίον δ᾽ ἐστὶ τὸ Ὀφρύνιον, ἐφ᾽ ᾧ τὸ τοῦ Ἕκτορος ἄλσος ἐν περιφανεῖ τόπῳ.

1209. Καλ... τύρσιν] i. e. Thebas, ut docet Tzetzes. Stephanus Calydnæ, urbis Thebanæ, meminit, à Calydno, Cœli filio, dictæ; Κάλυδνα, πόλις, καὶ πόλις Θήβης, ἀπὸ Καλύδνου, παιδὸς Οὐρανοῦ. λέγεται καὶ Καλυδνός.

1211. Τηνέρου τ᾽ ἀνάκτορα] Tenerus hic erat Apollinis filius ex Melia, à quo etiam divinationem accepit; Pausanias Bœoticis, Ἀπόλλωνος δὲ παῖδας ἐκ Μελίας γενέσθαι λέγουσι Τήνερον, καὶ Ἰσμηνόν. Τηνέρῳ μὲν Ἀπόλλων μαντικὴν δίδωσι, &c. Ab eo *Tenericus* campus nomen habuit; Idem in citato libro, Τὸ Καβείρων δὲ ἐν δεξιᾷ, πεδίον ἐστὶν ἐπώνυμον Τηνέρου μάντεως, ὃν Ἀπόλλωνος παῖδα εἶναι καὶ Μελίας νομίζουσι. Idem tradit Strabo, additque Tenerum præfuisse oraculo Apollinis Proi, lib. IX. Τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίον ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· μυθεύεται δ᾽ Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, προφήτης τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῶον ὄρος, ὅ φησιν εἶναι τρικόρυφον ὁ αὐτὸς ποιητής, Καὶ ποτε τὸν τρικάρανον Πτωΐου κευθμῶνα κατέσχε. Καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ, Ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα. Pindari Scholiastes tradit eum oraculo Apollinis Ismenii præfuisse, initio Pyth. XI. Ἡ δὲ Μελία Ἰσμηνοῦ ἀδελφὴ, ὑπὸ Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα καὶ τεκοῦσα Τήνερον, ἀφ᾽ οὗ ἐν Θήβαις Τηνερικὸν ...ιον. Ἄλλως· Μελία, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Τήνερος ὁ μάντις, ὃς παρ᾽ Ἰσμηνῷ ἐμαντεύετο, καὶ αὐτόθι μαντεῖον ἦν, ὃ καλεῖται Ἰσμήνιον.

1217. Δίκωπον σέλμα] i. e. biremem navem, synecdochice; σέλμα enim pars illa navis est, in qua sedebant remiges, quam Latini *transtrum*, Græci ζυγὸν, & ...ίδα appellant. Pollux Onomast. lib. I. cap. IX. Τὸ δὲ ζυγὸν καλεῖται, καὶ κλεὶς, καὶ σέλμα. Hesychius, Σέλματα, τὰ ζυγὰ τῆς νεὼς, ἢ τὰ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ εἰς τὸ ζυγὸν διαστήματα, ἢ αἱ καθέδραι τῶν ἐρετῶν, καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων.

1236. Ραίκηλον] Macedoniæ, vel, ut alii, Thraciæ urbem; quam ab Ænea conditore Ænon dictam volunt nonnulli; Eustathius, Ραίκηλος παρὰ Λυκόφρονι, ἡ Αἶνος πόλις. Hæc enim in loca Æneas Troja profugus errasse dicitur, ut ipse apud Virgilium narrat, Æneid. III. 16.

——— feror huc, & littore curvo
Mœnia prima loco, fatis ingressus iniquis;
Æneadasque meo nomen de nomine fingo.

Huic fidem facit Plinius, itemque Mela lib. II.

1237. Ἐκ δ᾽ Ἀλμωπίας &c.] Stephani locum adjiciam, qui legit Ἀλμωπίας, Ἀλμωπία, (inquit) χώρα τῆς Μακεδονίας, ἣν ᾤκουν Ἀλμωπες, Λυκόφρων,

——— Ἐκ δ᾽ Ἀλμωπίας
Παλιμπλανήτην δέξεται Τυρσηνία.
Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀλμωπος γίγαντος.

1283. Ματρὸς τῆς Προμηθέως] i. e. Asiæ, ex qua Prometheum suscepit Japetus. Plerique vero ex Japeto & Clymene natum tradunt. Æschyli Scholiastes, Prometheo, Ιαπετὸς, ὁ τοῦ Κρόνου ἀδελφὸς, ἐκ θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, Κλυμένης λεγομένης, ἔσχεν Ἄτλαντα, καὶ Μενοίτιον, καὶ Προμηθέα. Quod sumtum est ex Hesiodi Theog. v. 507.

Κούρην δ᾽ Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν,
Ἡ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα,
Τίκτε δ᾽ ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ᾽ Ἐπιμηθέα.

Theon ex Cœlo & Clymene genitum tradit, Scholiis in Aratum, Ἄτλας (inquit) μεθ᾽ οὗ ὁ Προμηθεὺς, καὶ Ἐπιμηθεὺς ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Κλυμένης, τῆς τοῦ Ὠκεανοῦ θυγατρός. Et Herodotus Prometheum non filium Asiæ, sed maritum fuisse narrat, Melpomen. cap. XLV. Ἡ δὲ Ἀσίη, ἀπὸ τῆς Προμηθέος γυναικὸς τὴν ἐπωνυμίην. Falli igitur videntur, qui Asiam heic Promethei matrem dici putant, quasi eum ex Japeto genuisset; mihi sane probabile fit, eam non alia ratione Promethei matrem esse, quam quod patria ejus fuerit; solet enim terra patria *mater*, *genitrix*, & *nutrix* appellari, ut vel pueris notum. Similem porro errant errorem, qui Prometheum faciunt Themidis, vel Terræ filium, quod illam *matrem* vocaverit apud Æschylum, in cognomine Fabula,

Ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ Θέμις
Καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία.

1285. Ἀς πόντος Ἕλλης &c.] Europæ & Asiæ terminos statuit Lycophron esse Hellespontum, Symplegadas petras, quæ trans Bosporum Thracium sitæ sunt, Pontum Euxinum, cujus sinus est Salmydessus, & Tanain fluvium, quà in Mæotim paludem devolvitur. Paullo aliter Strabo lib. VII. Διορίζει δ᾽ ὁ στενωπὸς οὗτος (de Bosporo Cimmerio loquitur) τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας, καὶ ὁ Τάναϊς ποταμὸς, καταντικρὺ ῥέων ἀπὸ τῶν ἄρκτων, εἴς τε τὴν λίμνην (Μαιῶτιν) καὶ τὸ στόμα αὐτῆς. Item Herodotus Melpom. XLV. Οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν τὸν Μαιήτην, καὶ πορθμήια τὰ Κιμμέρια λέγουσι. Plurium testimoniorum loco, addam Cluverii verba, qui magna ex parte Lycophroni consentit, Introduct. Geogr. lib. I. cap. XIV. *De termino autem inter Europam Asiamque obscurior ac minus certa est traditio: nam qui Tanaim fluvium statuerunt, fontem ejus per summum errorem in Riphæis montibus, haud procul Oceano Sarmatico posuerunt, qua Petzora eos perrumpit amnis. Alii vero, qui Isthmum, qui est inter Ponticum, Caspiumque maria, pro fine constituerunt, bis persuasum fuit, Caspium mare esse sinum Oceani septemtrionalis, ea regione, qua Obii amnis immensum est ostium, erumpentem. Nam omne littus, quod est sub septemtrionibus ab occasu in ortum versus ad Obii usque ostium, ad Sarmatiam pertinet; Sarmatia autem pars est Europa. Itaque verum certumque terminum inter Europam, Asiamque uti habeas, statue post mare Ægeum, Hellespontum, Propontidem, Bosporum Thracium, Pontum Euxinum, Bosporum Cimmerium, lacum Mæotin, Tanaïs fluenta, donec adverso amne ad flexum ejus pervenias, apud Tujam oppidum; inde lineam duc ad proximam Obii fluminis ripam; hinc pone ipsum flumen Obium ad Oceanum usque.*

1288. Λίμνην τε τέμνων ... ἀκροσφαλῆ μυχὸν] Quod in Mæotin paludem se exonerat Tanaïs,

naïs, ſciunt omnes; ideo porro dicitur eam *ſecare mediam immiſtus*, quod curſu rapidiſſimo feratur; quo factum, ut cum iſtis in regionibus omnes aquæ gelu concretæ ſint, ipſe non minus quam in æſtate fluidus & laxus maneat. Mela lib. I. *Ipſe Tanaïs ex Riphæo monte dejectus, adeo præceps ruit, ut cum vicina flumina, tum Mæotis, & Boſporus, tum Ponti aliqua Brumali frigore durentur,; ſolus æſtum hyememque juxta ferens, idem ſemper, & ſublimis, incitatuſque decurrat.*

1294. Κῆτα Μεμφίτην πρύμνῃ] Similiter hac voce uſus eſt Æſchylus in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.

——— ἀναρπάξανδρον
Κῆτ' ἀφιλόντα χόρας.

Rurſus in eadem Tragœdia,

——— φθερσιγενῆς
Κῆρες Ἐριννύες ———

1297. Ἰδαῖοι] i. e. Cretenſes, ab Ida, Cretæ monte. Ariſtophanes Ran. Act. V. Sc. II.

Ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδης τέκνα.

Ubi Scholiaſtes vetus, Οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἴδη ἐστὶν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν.

1299. Ταυρομόρφῳ πρύμνηθεν τυπώματι] i. e. navigio, cujus inſigne erat taurus, ut expl. Euſtathius; Ταυρόμορφον τύπωμα (inquit) παρὰ Λυκόφρονι, τὸ τὴν Εὐρώπην ἁρπάσαν, εἰς πλοῖον ταῦρον ἐγγεγλυμμένον ἔχον εἰς ἐπίσημον, ἀλληγορεῖται. Plures hac de re opiniones vide apud Meurſium.

1300. Σαραπίαν] Vel Σαραπτίαν, à Sarapta, ſive Sarepta, Phœniciæ urbe, inter Sidonem & Tyrum media, quam in Sacris Literis Vidua paupercula, quæ Eliam prophetam hoſpitio excepit, celebrem fecit, III Reg. cap. XVII. v. 10. Aliis etiam Auctoribus tam ſacris, quam profanis memoratur hæc urbs.

1309. Καὶ δευτέρους ἔπεμψαν ἅρπαγας λύκους,
Ταγῷ μονοκρήπιδι κλέψοντας νάκην.

I. e. ſecundum Canterum,

Qui etiam ſecundos miſerunt rapaces lupos,
Regi unum induto calceum furaturos vellus.

Nec aliter magnus Scaliger,

Secundo item miſere rapaces lupos,
Ut uniplotio vellus avertant Duci.

Ridicule uterque; nam ſecundum illos ita ſe habet ſenſus; Poſt Scamandri tempora, Græcia rurſus Aſiæ injuriam intulit, emiſitque Argonautas, ut vellus aureum raperent ab eo, qui unicum indutus erat calceum: hic porro fuit Jaſon, ut vel imperitiſſimis notum. Cum enim Peliam juſſiſſent Oracula cavere ab eo, qui unicum calceum geſtaret; forte accidit, ut Jaſon ad ſolenne feſtum, quod Pelias in honorem Deorum inſtituerat, feſtinans, dum Anaurum torrentem pedes tranſiret, calceorum alterum amiſit, & ita ad Peliam profectus, ad aureum poſtea vellus rapiendum ab eo miſſus eſt. Cujus Fabulæ etſi plura occurrant teſtimonia, unicum tamen, ut in re obvia, apponam ex Apollonii Rhodii Argonaut. I. v. 5.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
Μοῖρα μένει στυγερὴ, τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα τεὴν κατὰ βάξιν Ἰήσων
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθεν
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν·
Ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων
Εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
Ῥέζε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα δὲ τόνδ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
Ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, &c. ———

Quamobrem fieri nequit, ut Græcia mitteret, qui ἀπὸ τοῦ μονοκρήπιδος aureum vellus repeterent, cum is Jaſon fuerit, iſtius expeditionis princeps: demo igitur comma in fine prioris verſiculi, & ſubintelligo præpoſitionem σὺν, ut ſit ἔπεμψαν λύκους σὺν ταγῷ μονοκρήπιδι, ſicut paullo ante dixit ἔστειλαν στρατὸν σὺν Σκαμάνδρῳ. Tum demum verſuum horum ſenſus ita erit,

Et ſecundos miſerunt rapaces lupos
Cum Duce unum induto calceum furaturos vellus.

1324. Σκῦρος δ' ὦ λυγρὸς τάφους Κρημνῶν ἔνερθεν αἰγίλιψ] Hunc ad locum reſpexit Euſtathius Il. ι'. ad hunc verſum,

Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν Ἐνυῆος πτολίεθρον.

Λυκόφρων (inquit) ἐντεῦθεν λαβὼν, αἰγίλιπα ταύτην φησὶν, ὅπερ ἔοικε πρὸς τὸ αἰπεῖαν. Paullo poſt Lycophronem iterum laudavit, & cauſam reddit, cur Theſeus à Lycomede, Scyri rege, fuerit à prærupto ſcopulo deturbatus; quod nempe, ejus uxorem ſolicitaret, & de regno potiundo conſilia iniret; Σημείωσαι ὅτι παροιμία φέρεται περὶ τῆς νήσου Σκύρου, τὸ Ἀρχὴ Σκυρία, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων, ἀπὸ Θησέως ληφθεῖσα, ὥς φησι Παυσανίας, ἐπειδὴ ἐπιθέμενος τῇ Λυκομήδους ἀρχῇ, καὶ πειρῶν τὴν γυναῖκα ἐκείνου, καλακρημνισθείη, ὡς ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. Pauſanias in Atticis de Theſei injuriis ne verbum retulit; ſolummodo autem Scyrios tradit viri dignitate motos, magnis eum honoribus proſequutos, Lycomedi pravam ſuſpicionem injeciſſe. Ejus verba ſunt hæc, Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὸν (Θησέα) ὑπὸ πνευμάτων εἰς Σκῦρον τὴν νῆσον, λαμπρῶς περιεῖπον οἱ Σκύριοι κατὰ γένους δόξαν, καὶ ἀξίωμα ὧν ἦν αὐτὸς εἰργασμένος, καί οἱ θάνατον Λυκομήδης διὰ ταῦτα ἐβούλευσεν. Alii tradunt id à Lycomede factum, ut Meneſtheo gratificaretur, qui, expulſa Theſei familia, Athenarum imperium occupaverat. Alii caſu prolapſum Theſeum narrant. Plutarchus Theſeo, Ἐβασίλευσε δὲ τότε Λυκομήδης τῶν Σκυρίων· πρὸς τοῦτον οὖν ἀφικόμενος, ἐζήτει τοὺς ἀγροὺς ἀπολαβεῖν, ὡς αὐτόθι κατοικήσων· ἔνιοι δέ φασὶ, παρακαλεῖν αὐτὸν βοηθεῖν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. Ὁ δὲ Λυκομήδης εἴτε δείσας τὴν δόξαν τοῦ ἀνδρὸς, εἴτε τῷ Μενεσθεῖ χαριζόμενος, ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς χώρας ἀναγαγὼν αὐτὸν, ὡς ἐκεῖθεν ἐπιδείξων τοὺς ἀγροὺς, ὦσε κατὰ πετρῶν, καὶ διέφθειρεν. Ἔνιοι δ' ἀφ' ἑαυτοῦ πεσεῖν φασὶ, σφαλέντα μετὰ δεῖπνον, ὥσπερ εἰώθει, περιπατοῦντα.

1328. Τροπαίας θεᾶς] i. e. Junonis: Juno enim Τροπαία, & Jupiter Τροπαῖος dicebantur, παρὰ τὸ τρέπειν τὰ κακὰ, i. e. ab avertendis malis; erant enim Dei averrunci Unde apud Sophocl. Trachin. v. 306. Ζεῦ Τροπαῖε à veteri Scholiaſte exp. ἀποτρόπαιε, ἀλεξίκακε. Alii ita dictum Jovem putant, quod ejus beneficio ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων

νικᾶν credebatur; unde in ejus honorem tropæa erigebant. Τροπαίου Jovis meminit Poeta,

——— βρέτας

Διὸς Τροπαίου χαλλίνικον ἵσασαν.

Pausanias refert, Dorienses, devictis Achæis, ei templum statuisse; Laconicis, Τὸ δὲ Τροπαίου Διὸς τὸ ἱερὸν ἐποίησαν οἱ Δωριεῖς, πολέμῳ τούς τε ἄλλους Ἀχαιοὺς, οἳ τὴν γῆν Λακωνικὴν τηνικαῦτα εἶχον, καὶ τοὺς Ἀμυκλαιεῖς, κρατήσαντες. Idem Τροπαιοῦχος dicitur. Phurnutus, Καὶ Βουλαῖον, καὶ Τροπαιοῦχον, καὶ Ἐλευθέριον αὐτὸν (Δία) προσαγορεύουσιν. Plutarchus, in Parallelis, Othryadem, Lacedæmoniorum ducem contra Argivos, ait huic Jovi tropæum erexisse, cum jam esset moriturus, Ἡμιθανὴς δὲ ὑπάρχουσα ὁ Ὀθρυάδης ἐπέζησε, καὶ ἐγκαταλειφθεὶς δόρασιν ἐπιστηριζόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἁρπάζων ἀσπίδας συνέθηκε, καὶ τρόπαιον ἔστησε, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπιγράψας, Διὶ Τροπαιούχῳ. Eundem nonnulli volunt esse cum Jove *Feretrio*: Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. II. Τὸν δὲ Δία τὸν Φερέτριον, ᾧ τὰ ὅπλα ὁ Ῥωμύλος ἀνέθηκεν, εἴτε βούλεταί τις Τροπαιοῦχον, εἴτε Σκυλοφόρον καλεῖν, ὡς ἀξιοῦσί τινες &c. Cum porro Jupiter Tropæus dictus fuerit, nihil mirum, si tori Consors honoris etiam particeps facta, & Τροπαία appellata sit; sicuti cum Jupiter Πανομφαῖος vocatus sit, ipsi Πανομφαίας cognomen inditum: Phavorinus, Τροπαία (lege Τροπαία) ἡ Ἥρα· διὰ τὸ τὰ τρόπαια, ὃ δεῖ νικητήρια, μὴ μόνον Διὶ ἀνατίθεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ Ἥρᾳ· καὶ ὥσπερ ὁ Ζεὺς Πανομφαῖος, οὕτω ἡ Ἥρα Πανομφαία· ὡς δὲ καὶ Γενέος, Γενία. Erat porro Tropæum, columna ænea, lapidea, sive lignea, quam Deo alicui dicabant, & victoriæ rationem, modumque inscribebant, quoties hostes bello superassent. Aristoph. Scholiastes veteris in Plut. Ἔστι δὲ τρόπαιον, ὃ ἐν νίκαις οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, τοῖχον, ἢ λίθον μέγαν ἱστάντες, καὶ χάραντες ἐν τούτῳ ἃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἔργα διεπράξαντο· ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον, διὰ τὸ ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι. Columnæ loco interdum erat arboris truncus, præcipue olivæ, aut quercus; unde poeta,

——— *Quercusque tropæa*

Curva tremens. ———

Et apud prisci ævi Græcos solæ arbores in usu erant, infamesque habiti sunt, qui primi columnas exstruxerunt, tanquam qui sui odii & inimicitiarum memoriam ad posteritatem transmittere studerent; unde factum apud Romanos existimat Plutarchus, ut nefas esset arcus triumphales vetustate collapsos reparare, Roman. Quæst. Διὰ τί τῶν θεοῖς ἀνατεθειμένων μόνα τὰ σκῦλα νενόμισται περιορᾶν ἀφανιζόμενα τῷ χρόνῳ, καὶ μήτε προσκυνεῖν, μήτε ἐπισκευάζειν. Paullo post, Ὅτι τὸ μὲν ὑπόμνημα τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους διαφορᾶς ἀμαυροῦντας, αὐτοὺς ἀναλαμβάνειν καὶ καινοποιεῖν ἐπίφθονόν ἐστι, καὶ φιλαπεχθήμον· οὐδὲ γὰρ παρ' Ἕλλησιν οἱ πρῶτοι λίθινον, καὶ χαλκοῦν στήσαντες τρόπαιον εὐδοκιμοῦσι. Huic porro columnæ, aut arbori, capta ab hostibus spolia, loricas, galeas, &c. imponebant, & hoc dicebant κοσμεῖν τρόπαιον· columnam autem erigere, ἱστάναι τρόπαιον: Plutarchus Agesilao, Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ βουλόμενος ἐξελέγξαι τοὺς Θηβαίους ὁ Ἀγησίλαος εἰ διαμαχοῦνται, στεφανοῦσθαι μὲν ἐκέλευσε τοὺς στρατιώτας, αὐλεῖν δὲ τοὺς αὐλητὰς, ἱστάναι δὲ, καὶ κοσμεῖν τὸ τρόπαιον, ὡς νενικηκότας.

1329. Νεῖκος ἀέσαις διπλοῦν, Στύγνα &c.] Duas intelligit Thesei expeditiones contra Amazonas; priorem, in qua Herculem comitatus, reginæ Amazonum baltheum, seu zonam rapuit: secundam, in qua proprio Marte Hippolytam, seu Antiopen abduxit. Nonnulli tamen has expeditiones confundunt, referuntque Theseum, cum Herculis esset comes, ab eo virtutis præmium accepisse Amazonum reginam.

1331. Τριζώδιμον] Ita lege cum Tzetze, non τριζώδαιμον cum aliis; illud enim activæ significationis, hoc passivæ. Unde emendo Æschylum, cujus in Persis legitur πολύδαιμον Ἀσίαν. Lege πολύδαμον, æquivalet enim hoc epitheton τῷ πολύδαμαστον, qua voce prius in eadem Tragœdia usus est.

Ibid. Ὀρθωσίαν] i. e. Amazonum reginam, quæ, quod Dianæ comes esset, proprio ejus cognomine adpellatur; Diana enim Orthosia, & Orthia dicitur. Hesychius, Ὀρθωσία, ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος. Phavorinus, Ὀρθωσία ἡ Ἄρτεμις. Pindarus eadem voce usus est Olympion. Od. III.

Χρυσοκέρων ἔλαφον θήλειαν ἄξον-
θ', ἅν ποτε Ταϋγέτα
Ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσία ἔγραψεν ἱράν.

Ubi Scholiastes in ratione nominis reddenda cum Tzetze convenit, Ὀρθωσία, ἡ Ἄρτεμις, παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθία, καὶ Ὀρθωσία καλεῖται. Ἤτοι (malim ἢ) τῷ ὀρθοῦν τὰς γυναῖκας, καὶ εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἀγάγειν. In eundem fere sensum Triclinii, aut cujuscumque sint, scholia nuperiora, Ὀρθωσίᾳ· τῇ ἐν Ὀρθωσίῳ, ὄρει Ἀρκαδίας τιμωμένῃ Ἀρτέμιδι. Ἤγουν τῇ ὀρθούσῃ τὰς γυναῖκας ἐν τῷ τοκετῷ, ἐφόρῳ τῆς λοχείας. Ὀρθωσία, ἡ Ἄρτεμις, παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδικόν. Ἔστι δὲ καὶ Ὄρθιον, ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθία, καὶ Ὀρθωσία καλεῖται. Ἤγουν ἡ ὀρθοῦσα τὰς γυναῖκας, εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἄγουσα. quibus in verbis pro ἤγουν, bis legere velim ἢ & Ὀρθία, pro Ὀρθίς. Ipsa autem res demonstrat, non esse ea scholia Triclinii, cujus nomen vulgo ferunt; sed potius collectam undecumque marginalium notarum farraginem, à diversis Auctoribus, iisque aliquando non satis peritis, conscriptam.

1332. Ἧς αἱ ξυνάιμοι &c.] Amazonum expeditio satis omnibus nota est, quare ei non est immorandum; præsertim cum ejus causæ, finis, & monumenta late descripta sint in Meursii Theseo cap. XX.

1342. Ἐορδοὶ] Eordi sunt Thraciæ, aut Macedoniæ populi, eisve contermini. Eorum meminit Herodotus lib. VII. cap. CLXXXV. Τὸν Θρηΐκας παρέχονται, καὶ Παίονες, καὶ Ἐορδοὶ, καὶ Βοττιαῖοι, καὶ τὸ Χαλκιδικὸν γένος, καὶ Βρύγοι, καὶ Πίερες, καὶ Μακεδόνες, &c. Item Strabo bis in lib VII. Stephanus disertim Thraciæ adscribit, Thucydides autem lib. II. & Livius lib. XLV. Macedoniæ.

Ibid. Γαλαδραῖον πέδον] Galadræum solum nomen habet à Macedoniæ urbe, quam alii Galadras, Galadram, Chaladras, Chanastram, & Chalastram vocant, de qua etsi frequens sit apud Auctores sermo, unicum tamen Stephani testimonium adducam, quod ad rem nostram

propius spectat. Γαλάδραι, πόλις Μακ[illegible] Πιερία. Λυκόφρων,

Σῆναι Γαλά[illegible]ρης τ' ςρατηλάτίω λύκον.

Εςι ϳ ὄρος Γάλαδρος, ἀπὸ Γαλάδρυ, τῆ Η[illegible]. Οἱ ϳ', ὅτι Γαλάδρας ἔκτισε τὴν πόλιν. Ο [illegible] Γαλαδραῖος· Λυκόφρων,

——— καὶ Γαλαδραῖον [illegible].

1369. Λαπιραῖον] Emendo obiter Hesychium, Λαπί[illegible], Λαμπτέους, Δίδυμος τοὺς Διοσκ[illegible] Λαπίρους πόλεως. Phavorinus, qui hæc verba transcripsit, habet Λαπίρου. Λαμπίρους. Lege apud utrumque, Λαπίρου, Λα[illegible].

1370. Ος καταιβάτης μολὼν, Σκη[illegible] &c.] Rationem innuit Poeta, cur Jovi Καταιβάτῃ cognomen tributum sit; quod, nempe, τοὺς σκηπτοὺς, sive κεραυνοὺς, καταιβάζῃ. Quam ob rationem etiam Ελλύσιος dici solet. Porro Καταιβάτης Διὸς in lusu meminisse videtur Aristophanes, eo quod è cœlo descendat, mulierum amore pellectus, in Pace,

——— ἐκ [illegible] ὅπως

[illegible] τὰ τί[illegible] Διὸς Καταιβάτου.

Ubi Scholiastes utramque præfatam nominis rationem apposuit; Κ[illegible] Ζεὺς, διὰ τὸ καταιβάζειν τοὺς κεραυνοὺς, [illegible] ἀπὸ τῆ κατα[illegible] δι' ἔρωτα τῶν γυναικῶν. Quæ verba exscripsit Phavorinus. Meminit etiam Eustathius Odyss. [illegible] p. 5[illegible]8. Εκ ϳ τῆ καταιβάτου, [illegible] ὁ καταιβάτης, ἡ Ζεὺς, ὁ κεραυνός. Καταιβάτῃ Jovis aræ meminit Pausanias Eliac. α'. [illegible] Καταιβάτου Διὸς [illegible] μὲ παντοχόθεν πρὸ τῆ βωμοῦ φράγμα. Phurnutus, Δι' ἄλλας [illegible] ὁμοιοειδεῖς καὶ [illegible] αἰτίας [illegible] (λέγεται Ζεὺς) καὶ [illegible], καὶ Καταιβάτης, καὶ Αςραπαῖος, &c. Pollux Onomast. lib. I. cap. 1. Τὰ πολλὰ ϳ τούτων (ἐπωνυμιῶν) καὶ ἴδια [illegible] τῆ Διὸς, ὡς [illegible] ὁ Υέτιος, [illegible] ὁ Καταιβάτης, &c. Ubi observandum est, horum Auctorum utrumque Καται[illegible] cognomen inter ea numerare, quæ Jovi tribuuntur à cœlorum, aërisve temperamento, & influxu, quibus præesse credebatur; unde fit verisimile eos etiam Καται[illegible] dictum putasse à descensu fulminum.

138[illegible]. Κυλαιςα] Huc respexit Eustathius Il. [illegible] Κ[illegible] σημεῖον, [illegible] κυλαιςα, [illegible] παρὰ Λυκό[illegible].

1417. Οἶκοι Μαμέρσας] i. e. Athenæ, urbs Minervæ; quæ *Mamersa*, tamquam belli Dea, sicut Mars, *Mamertus*, dicitur.

1420. Πν[illegible] λάτριν] Ita vocat Oraculi Delphici interpretem, quod inflata dicatur ab halitu ex profunda voragine, quam ad ipsa Plutonis regna pertingere credebant, [illegible], de quo consulere poteris Archæologiarum nostrarum lib. II. Vel quod [illegible] enunciaret, mercede conducta, ideoque Pluto, nummorum præsidi, serviret; is enim Πλ[illegible] dicitur. Aristophanes Plut Act. III. Sc II

Μισ[illegible] τῷ Πλ[illegible]

Ubi vetus Scholiastes, [illegible] [illegible] καὶ Π[illegible] ἀποκρεισικ[illegible] ὡς Σ[illegible] ἰγάζ[illegible].

——— Π[illegible] ἐπειδ[illegible].

Καὶ [illegible],

Ιο[illegible] ϳ' ἐμὲ Π[illegible].

Αλλως Τ[illegible] Πλ[illegible] [illegible] Πλ[illegible] τῆ Α[illegible],

[illegible] ϳ Διὶ [illegible]

[illegible]

1463. Σ[illegible]ος [illegible] λ[illegible] &c.] Cassandra ut fuerit affecta quatuor comparationibus docet; quæ sigillatim percurrendæ sunt. Primo igitur Sireni eam adsimilat, quod, ut putat Tzetzes, vocis dulcedine, & orationis illecebris homines in sui admirationem traxerit. Sed [illegible] ratio videtur à præsenti loco alien[illegible]; [illegible] enim verisimile fit, Cassandram, quæ [illegible] [illegible]is, obscurisque, & vix [illegible] intelligendis verborum involucris oracula hæc pronunciasse fingitur, propter [illegible], [illegible] [illegible]itatemque vocis laudari potuisse. [illegible] tur videtur Poeta ingen[illegible], & vix [illegible] exprimere voluisse Cassandræ [illegible] des, rapinas, devastationes, [illegible] rendas quæ futura prædixisset; unde eam dicit *in corde gemuisse extremum Sirenis [illegible]*; quod de eo cantu intelligendum est, quem Sirenes [illegible] Ulysse [illegible], irarum, desperationisque plenæ, [illegible] mortem meditantes, ediderunt. [illegible] *[illegible]* Cassandram [illegible], quas notum est Bacchi fuisse ministras, [illegible]que habuisse, quod ejus insaniam, & furores *imitari* solerent, [illegible] allusione divinos Cassandræ furores [illegible] belli hujus jam prius expressit Lycophron. Tertio loco, Sibyllæ C[illegible] comparat; quod non alia ratione factum [illegible], quam quod fatidica fuerit, & ex Phœbi [illegible] futura præsenserit. Ultima [illegible] [illegible] est, cui vatem nostram adsimilat, quod obscuris ænigmatibus sensum [illegible], ut initio Poematis dictum. Cassandram itaque personam talem in tragica [illegible] depingere voluit Poeta, [illegible], [illegible] rentem, fatidicam, & ænigmaticam.

IN
ANNOTATIONES
GUL. CANTERI
INDEX.

Numeri ad Versus referuntur.

IN
JOHANNIS MEURSII
COMMENTARIUM
INDEX.

A.

Aramenta

concionantes

Nili

Reges

Veneres

IN

IN
JOHANNIS POTTERI
COMMENTARIUM
INDEX.

A.

B.

Βαιὸς,

Νεκρῶν

sagittarum

F I N I S.

Errata ſic emendentur.

In GEN. LYC. *p.* 1. *l.* 9. *lege* μεταπτίπωσί τινες. *In* TIT. Χαλκιδέως. *In* LYCOPH. *v.* 1. ὁ μ' *disjunct.* *In* SCHOL. *p.* 3. *l. ult.* συντιθέμενος. *p.* 131 *l. penult.* Πόειν. *In* EMENDAT. *p.* 129. *l. ult.* ſenſu. *In* CANT. NOT. *p.* 13. *l.* 12. D. virum.

Ad Lectorem Admonitio.

Sub prælo jam ſudant, & mox edentur Archæologiæ Græcæ, *ſive Antiquitatum Græcarum corpus abſolutum, Anglicano ſermone conſcriptum, ſtudio* Johannis Potteri.